СЛОВОТО
СЕ ЯВЯВА В ПЛЪТ

ТОМ 4

РАЗОБЛИЧАВАНЕ НА АНТИХРИСТИТЕ

ЦЪРКВАТА НА ВСЕМОГЪЩИЯ БОГ

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа точка: Опитват се да спечелят сърцата на хората 1
Допълнение: Допълнителни истини при проповядване на евангелието 1
Определения за водачи и работници и причини за тяхното назначение 12
Похватите, които антихристите използват, за да контролират хората 15
Анализ на това как антихристите се опитват да спечелят сърцата на хората 30
А. Привличане на хора чрез дребни услуги 30
Б. Да се перчат със силните си страни, за да им се покланят хората 37
В. Да използват измамна фасада, за да подвеждат хората и да спечелят доброто им мнение 39

Втора точка: Те нападат и изключват инакомислещите 47

Трета точка: Те изключват и нападат онези, които се стремят към истината 57

Четвърта точка: Те се превъзнасят и свидетелстват за себе си 77
Допълнение: Лов на плъхове 77
Анализ на това как антихристите се превъзнасят и свидетелстват за себе си 83

Пета точка: Те подвеждат, привличат, заплашват и контролират хората 137
Допълнение: Историята за Дабао и Сяобао 137
I. Анализ на това как антихристите подвеждат хората 148
II. Анализ на това как антихристите привличат хората 167
III. Анализ на това как антихристите заплашват хората 181
IV. Анализ на това как антихристите контролират хората 192

Шеста точка: Поведението им е подмолно, те действат своеволно и властно, никога не разговарят с другите и ги принуждават да им се подчиняват 204
Допълнение: Историята за Дамин и Сяомин 204
I. Анализ на подмолното поведение на антихристите 216
II. Анализ на своеволното и властно поведение на антихристите и как те принуждават хората да им се подчиняват 231

Седма точка: Те са нечестиви, коварни и измамни (първа част) 270
Допълнения: Справяне с инцидента с антихриста в Канада 270
Дискусия за капитала: „Все тая!“ 277
I. Анализ на враждебността и ненавистта на антихристите към положителните неща и към истината 290

Седма точка: Те са нечестиви, коварни и измамни (втора част) 330
Допълнение: Преобръщане на погрешните разбирания на хората относно справянето с една църква в Канада 330
II. Анализ на любовта на антихристите към негативните неща 349

Седма точка: Те са нечестиви, коварни и измамни (трета част) 402
Допълнение: Подаръци 402
III. Анализ на нещата, които антихристите боготворят и на които се възхищават 422

Осма точка: Искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог (първа част) 475
Допълнения: Анализ на проблемите, които възникват при транскрибирането на проповеди 475
Мечтите на Сяоган 482
I. Анализ на неспособността на антихристите да си сътрудничат с никого 498
II. Анализ на постоянното желание и амбиция на антихристите да контролират и завоюват хората 528

Осма точка: Искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог (втора част) 564
Допълнение: Кратка дискусия за трите аспекта на нормалната човешка природа 564
А. Нагласата на хората в тяхното отношение към различните видове хора, събития и неща 565
Б. Управлението на личната среда от страна на хората 574
В. Нагласата и поведението на хората при контакта им с противоположния пол 584
III. Анализ на това как антихристите забраняват на другите да се намесват, да ги разпитват или да ги надзират в работата им 594

Осма точка: Искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог (трета част) 639

Допълнения: Анализ на източната и западната традиционна култура ... 639
Един ден от живота на Сяодзя ... 649
IV. Анализ на това как антихристите се преструват, че са олицетворение на истината, след като са придобили малко преживявания и знания ... 665

Първи екскурс: Какво е истината ... 699
I. Анализ на идеята „да не се съмняваш в онези, които наемаш, нито да наемаш онези, в които се съмняваш“ ... 703
II. Анализ на идеята „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ ... 714
А. Да не се признава поражение ... 718
Б. Да се понасят унижения и да се носи тежко бреме ... 727
В. Несломима воля за борба — никога да не се предаваш ... 757

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (първа част) ... 775
Допълнение: Какво е истината ... 775
I. Какви са Божиите интереси и какви са интересите на хората ... 815

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (втора част) ... 845
II. Интересите на антихристите ... 845
А. Тяхната собствена безопасност ... 846
Б. Тяхната собствена репутация и статус ... 864

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (трета част) ... 877
II. Интересите на антихристите ... 877
Б. Тяхната собствена репутация и статус ... 877
1. Как антихристите се отнасят към кастренето ... 887
2. Как антихристите се отнасят към по-силните от тях ... 903

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (четвърта част) 920
II. Интересите на антихристите 920
B. Кроене на планове за собствени облаги 922
1. Присвояване на активите на Божия дом 922
2. Използване на братя и сестри, за да им служат и да работят за тях 938

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (пета част) 953
II. Интересите на антихристите 953
B. Кроене на планове за собствени облаги 953
3. Използване на длъжността им, за да се сдобият с храна, напитки и други желани неща чрез измама 955
Случай първи: Преструване, че работят, за да си изпросят храна и напитки 957
Случай втори: Негодуване от невъзможността да се отиде в чужбина 963
Случай трети: Да открият, че е невъзможно да продължат да живеят след завръщането си у дома на село 969
Случай четвърти: Използване на приношения чрез измама за изплащане на дългове 973
Случай пети: Изискване на заплащане за работа за Божия дом 976
Случай шести: Полагане на неимоверни усилия, за да се спечели пост заради храната и дрехите 980

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (шеста част) 990
II. Интересите на антихристите 990
Г. Техните перспективи и съдба 991

1. Как антихристите се отнасят към Божиите слова 992

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (седма част) 1023

II. Интересите на антихристите 1023

Г. Техните перспективи и съдба 1023

2. Как антихристите се отнасят към дълга си 1024

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (осма част) 1057

II. Интересите на антихристите 1057

Г. Техните перспективи и съдба 1057

3. Как антихристите се отнасят към кастренето 1058

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (девета част) 1095

II. Интересите на антихристите 1095

Г. Техните перспективи и съдба 1095

4. Как антихристите се отнасят към званието „обслужващ“ 1095

а. Определение и произход на званието „обслужващ“ 1096

б. Начините, по които антихристите се отнасят към званието „обслужващ“ 1107

в. Защо антихристите не желаят да бъдат обслужващи 1120

Девета точка: Те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава (десета част) 1131

II. Интересите на антихристите 1131

Г. Техните перспективи и съдба 1131

5. Как антихристите подхождат към статуса си в църквата 1133

а. С преструвка 1134

б. Чрез самозванство 1150
в. Като се извисяват над всичко 1164

Десета точка: Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом (първа част) 1169
I. Презиране на Божията идентичност и същност 1174
А. Презиране на Божията праведност 1177
Б. Презиране на Божието всемогъщество 1183
В. Презиране на Божията святост и уникалност 1190

Десета точка: Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом (втора част) 1211
II. Презиране на плътта, в която Бог е въплътен 1212
А. Подмазване, ласкателство и благозвучни думи 1215
Б. Внимателно проучване и анализ, наред с любопитство 1233

Десета точка: Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом (трета част) 1244
II. Презиране на плътта, в която Бог е въплътен 1244
В. Начинът, по който се отнасят към Христос, зависи от настроението им 1244
1. Поведението им, когато се сблъскат с кастрене 1247
2. Поведението им към Христос, когато Той беше преследван и нямаше къде глава да положи 1257
3. Поведението им, когато си създават представи за Христос 1259
4. Поведението им, когато биват повишавани или освобождавани от длъжност 1262
5. Поведението им към църквата при променящи се обстоятелства 1266

Десета точка: Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом (четвърта част) 1283
II. Презиране на плътта, в която Бог е въплътен 1283
Г. Само слушат това, което казва Христос, но нито се подчиняват, нито се покоряват 1285

Втори екскурс: Как Ной и Авраам се подчиниха на Божиите слова и Му се покориха (първа част) 1324
I. Ной построи ковчега 1324

II. Авраам принесе Исаак 1330
III. Разобличаване на това как хората днес се отнасят към Божиите слова 1340

Трети екскурс: Как Ной и Авраам се подчиниха на Божиите слова и Му се покориха (втора част) 1358
I. Отношението на Ной към Божиите слова 1359
II. Отношението на Авраам към Божиите слова 1379

Десета точка: Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом (пета част) 1395
III. Презиране на Божиите слова 1395
А. Антихристите произволно фалшифицират и тълкуват Божиите слова 1395
Б. Антихристите се отричат от Божиите слова, когато те не са в съгласие с техните представи 1412

Десета точка: Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом (шеста част) 1427
III. Презиране на Божиите слова 1427
В. Антихристите надзъртат дали Божиите слова се сбъдват 1427
1. Надзъртат в Божиите слова за обещания и благословии за човека 1431
2. Надзъртат в Божиите слова за проклятия и наказание за човека 1438
3. Надзъртат в Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите 1446
4. Надзъртат в Божиите слова за това кога Той ще напусне земята и великото Му дело ще бъде завършено 1453
5. Надзъртат в Божиите слова за Неговия нрав, Неговата идентичност и Неговата същност 1457

Десета точка: Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом (седма част) 1464
III. Презиране на Божиите слова 1464
Г. Антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока 1465
1. Отнасят се към Божиите слова като към инструмент за придобиване на статус, репутация и престиж 1468
2. Продават книги с Божиите слова за лична изгода 1485

Единадесета точка: Те не приемат да ги кастрят, нито имат нагласа за покаяние, когато сгрешат, а вместо това разпространяват представи и открито съдят Бог 1496
I. Причините, поради които антихристите биват кастрени 1496
II. Как се държат антихристите, когато не приемат да бъдат кастрени 1508
А. Отказват да признаят, че са сгрешили 1508
Б. Отказват да признаят, че имат покварен нрав 1520
В. Отказват да признаят, че Божиите слова са истината и критерият, по който се измерва всичко 1532
Дванадесета точка: Те искат да се оттеглят, когато нямат статус или надежда да получат благословии 1535
I. Подходът на антихристите към кастренето 1536
II. Подходът на антихристите към адаптирането на възложения им дълг 1545
III. Подходът на антихристите към това да бъдат освободени от длъжност 1557
IV. Поведението на антихристите, когато не са повишени 1568
Тринадесета точка: Те контролират църковните финанси, както и сърцата на хората 1579
I. Антихристите контролират сърцата на хората 1579
II. Антихристите контролират църковните финанси 1583
А. Даване на приоритет на това да притежават и да използват църковното имущество 1585
Б. Разхищаване на приношенията, злоупотреба с тях, даването им назаем, използването им с измама и кражба 1604
1. Разхищаване на приношенията 1604
2. Злоупотреба с приношенията 1607
3. Даване назаем на приношенията 1609
4. Използване на приношенията с измама 1611
5. Кражба на приношенията 1612
Четиринадесета точка: Те се отнасят към Божия дом като към свое лично владение 1617
I. Антихристите монополизират властта 1619
II. Антихристите манипулират обстоятелствата 1636
III. Антихристите проучват сърцата на хората и поемат контрол над тях 1647

Петнадесета точка: Те не вярват в съществуването на Бог и отричат същността на Христос (първа част) 1655
I. Антихристите не вярват в съществуването на Бог 1655
А. Отказват да признаят Божията идентичност и същност 1658
Б. Отказват да признаят Божието върховенство над всички неща 1677

Петнадесета точка: Те не вярват в съществуването на Бог и отричат същността на Христос (втора част) 1686
II. Антихристите отричат същността на Христос 1689
А. Как антихристите се отнасят към произхода на Христос 1689
Б. Как антихристите се отнасят към нормалността и практичността на Христос 1701
В. Как антихристите се отнасят към смирението и скритостта на Христос 1711

Четвърти екскурс: Обобщаване на характера на антихристите и на техния нрав същност (първа част) 1720
I. Характерът на антихристите 1720
А. Навик да се лъже 1721
Б. Коварни и безпощадни 1728
В. Без чувство за чест и безсрамни 1733
Г. Егоистични и подли 1742
Д. Присламчване към силните и потискане на слабите 1749
Е. По-голямо желание за материални неща от нормалните хора 1752

Пети екскурс: Обобщаване на характера на антихристите и на техния нрав същност (втора част) 1756
II. Разликата между характер и нрав същност 1756
III. Нрав същност на антихристите 1768
А. Нечестивост 1768
1. Какво правят антихристите спрямо хората 1770
2. Какво правят антихристите спрямо Бог 1776
а. Съмнение 1776
б. Внимателно проучване 1778
в. Подозрение 1782
г. Предпазливост 1785

Шести екскурс: Обобщаване на характера на антихристите и на техния нрав същност (трета част) 1788
III. Нрав същност на антихристите 1788

А. Нечестивост 1788
2. Какво правят антихристите спрямо Бог 1788
д. Изпитване 1788
е. Предявяване на искания 1794
ж. Отричане, заклеймяване, осъждане и богохулство 1804
Б. Изпитване на неприязън към истината 1813
В. Жестокост 1818

ПЪРВА ТОЧКА: ОПИТВАТ СЕ ДА СПЕЧЕЛЯТ СЪРЦАТА НА ХОРАТА

Допълнение: Допълнителни истини при проповядване на евангелието

Темата, която беше обсъдена на предишните няколко събирания, беше изпълнението на собствения дълг по начин, който е съгласно критериите, и ние категоризирахме видовете дълг, които хората трябва да изпълняват, както и служителите. Какви са конкретните категории? (Първата категория са евангелските работници, втората категория включва водачите и работниците на различни нива в църквата, третата категория обхваща служителите, които изпълняват различни видове специален дълг, четвъртата се състои от онези, които изпълняват обикновен дълг, петата категория включва онези, които изпълняват дълг в свободното си време, а шестата категория се отнася до онези, които не изпълняват дълг.) Има общо шест категории. Последния път обсъдихме първата категория, която засяга принципите и истините, свързани с дълга за проповядване на евангелието, включвайки тематика от всички аспекти на проповядването на евангелието, включително точки за внимание, съответните принципи и истини и сфери, в които хората би трябвало да бъдат предпазливи, както и често срещани грешки и изопачавания, които възникват в процеса на изпълнение на този дълг. След като изслушате проповед на конкретна тема, можете ли да обобщите основните точки в нея? Ако можете да схванете ключовото съдържание на една тема, да вземете присърце свързаните истини, а след това постепенно, в процеса на изпълняване на дълга си, да ги превърнете в своя собствена реалност, в свой собствен живот и в свой собствен път на практикуване, тогава наистина сте попили съдържанието, за което съм разговарял. Ако след общението за една проповед имате само обща представа или помните определени събития и истории, но не разбирате какви може да са основните истини и принципи и защо са се обсъждали тези неща, това брои ли се за възприемане? Това брои ли се за разбиране на истината? (Не се брои.) Не се брои за разбиране на истината; с други думи, не сте разбрали какви истини са били изразени, не сте ги възприели и не сте ги приели. Тогава можете ли да направите обобщение? Може ли някой да Ми каже основните точки от последното ни общение? (Ние сортирахме седем точки: първо, как да определяме евангелските работници; второ, същността на дълга за проповядване на евангелието; трето, отношенията на хората към този дълг, както и техните вътрешни гледни точки; четвърто, конкретни принципи на практикуване за проповядване на евангелието, като например кой отговаря на принципите за приемане на проповядването на евангелието и кой не; пето, как да се отнасяме към онези, които се съобразяват с принципите на приемане на проповядването на евангелието; шесто, последствията, когато евангелските работници изоставят

постовете си и избягат в процеса на изпълнение на дълга си; седмо, саможертвата на светци при проповядването на евангелието през вековете и как трябва да ценим настоящите възможности да изпълняваме дълга си и бързо да се въоръжим с истината.) Обобщението ви в общи линии покрива ключовите аспекти на предишното ни общение — много добре. Беше ли пропуснато нещо? (Има още една точка: да променяме гледните точки на хората, за да разберат, че проповядването на евангелието не е дълг само на евангелските работници, а отговорност, която всички онези, които вярват в Бог и Го следват, не могат да избягват. Това е истина, която Божиите избраници трябва да схванат.) Проповядването на евангелието е отговорност и задължение на всеки индивид — това също е един от аспектите му. Знаете ли каква е целта на общението за тази истина? Целта е да се занимаем с отклоненията във възприемането на хората. Знаете ли в кои аспекти има отклонения? (Не знам.) Незнанието доказва, че не разбирате този аспект на истината. И така, защо беше необходимо да разговарям за тази истина? От положителна страна, това е един аспект от истината, който хората трябва да разберат. От отрицателна страна, това е необходимо, за да се занимаем с отклоненията, които всички хора имат в разбирането си за проповядването на евангелието.

Много хора имат отклонения в разбиранията си за този въпрос за проповядването на евангелието. Някои хора мислят: „В момента изпълнявам специален дълг, поради което проповядването на евангелието няма нищо общо с мен. Това не е моя грижа. Следователно истините, принципите и изискванията на Бог, които трябва да бъдат разбрани, за да се проповядва евангелието, не се отнасят за мен. Няма нужда да разбирам тези неща“. Затова, когато се общува за този аспект на истината относно проповядването на евангелието, те са небрежни, не обмислят внимателно и не обръщат внимание. Дори да слушат, те не знаят какво се обсъжда. Има и такива, които казват: „След като повярвах в Бог, винаги съм бил водач. Имам заложби и работоспособност. Роден съм за водач. Изглежда, че дългът, който Бог ми е дал, и мисията на живота ми са да бъда водач“. Те непряко имат предвид, че проповядването на евангелието няма нищо общо с тях. Затова когато се разговаря за истината относно проповядването на евангелието, те не я взимат на сериозно. Когато ги помолят да обобщят за какво се е общувало на последното събиране, някои хора дълго време прелистват бележките си и пак не знаят. Защо се случва това? Заради лошата им памет ли е? (Не.) Защото имат прекалено много на главата си и умовете им са препълнени? (Не.) Не е. Това показва, че отношението на хората към истината е на неприязън и че не обичат истината. Затова поучавам всекиго и обяснявам на всички, че проповядването на евангелието не е специална отговорност на определен тип човек или група хора, а е отговорност на всеки човек, който следва Бог. Защо трябва хората да разберат истината на проповядването на евангелието? Защо трябва хората да знаят тези

истини? Като сътворено същество, като един от онези, които следват Бог, независимо от възрастта, пола, дали си млад, или стар, проповядването на евангелието е мисия и отговорност, която всеки трябва да приеме. Ако ти бъде възложена тази мисия и ако тя изисква да отдадеш всичко от себе си, да платиш някаква цена или дори да жертваш живота си, какво трябва да направиш? Твой дълг е да я приемеш. Това е истината, това е нещо, което трябва да разбереш. Това не е проста доктрина — това е истината. Защо казвам, че това е истината? Защото независимо как се променят времената, как минават десетилетията или как се променят местата и пространствата, проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог винаги ще бъде нещо положително. Неговото значение и стойност никога няма да се променят: то по никакъв начин няма да се повлияе от промените във времето или географското положение. Проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог е вечно и като сътворено същество трябва да го приемеш и практикуваш. Това е вечната истина. Някои хора казват: „Да проповядвам евангелието не е дългът, който изпълнявам“. Обаче истината, свързана с проповядването на евангелието, е нещо, което хората трябва да разбират, тъй като това е истина, свързана с видения, и всички онези, които вярват в Бог, трябва да я разбират; тя е в основата на вярата в Бог и е ползотворна за навлизането в живота. Освен това, независимо какъв дълг изпълняваш в църквата, ще имаш възможности да влезеш в контакт с невярващи и съответно отговорност да им проповядваш евангелието. Щом разбереш истината на проповядването на евангелието, ще знаеш в сърцето си: „Моя отговорност е да разгласявам новото дело на Бог и евангелието на Божието дело по спасяване на човечеството. Независимо от времето и мястото и независимо каква е позицията или ролята ми, ако аз служа като актьор, имам задължение да проповядвам евангелието; и ако в момента съм църковен водач, също имам задължение да проповядвам евангелието. Независимо кой точно дълг изпълнявам в момента, аз имам задължение да разгласявам евангелието на царството. Винаги когато имам възможност или свободно време, трябва да отида и да проповядвам евангелието. Това е отговорност, която не мога да избегна“. Така ли мислят повечето хора в момента? (Не.) А какво мислят повечето хора? „В момента имам постоянен дълг. Изучавам и овладявам точно определена професия, набор от умения, така че проповядването на евангелието няма нищо общо с мен“. Какво отношение е това? Това е отношение, при което човек отбягва отговорността и мисията си, това е негативно отношение. Тези хора не проявяват внимание към Божиите намерения, те се бунтуват срещу Него. Независимо кой си, ако нямаш бреме за проповядване на евангелието, не е ли това признак, че ти липсват съвест и разум? Ако не сътрудничиш активно, като поемеш нещата и се покориш, тогава пасивно и негативно извършваш нещата през пръсти — такова отношение е неприемливо. Независимо какъв дълг изпълняваш, независимо каква професия или какъв набор

от умения включва той, един от основните резултати, които постигаш, трябва да е способността ти да свидетелстваш за евангелието на Божието дело по спасяването на човечеството и да го разгласяваш. Това е минималното изискване за едно сътворено същество. Ако не можеш да изпълниш дори това минимално изискване, какво си получил от изпълнението на дълга си през всичките тези години на вяра в Бог? Какво си придобил? Разбираш ли Божиите намерения? Въпреки че изпълняваш дълга си от много години и си станал умел в професията си, ако не можеш да кажеш нищо или не можеш да общуваш за който и да е аспект от истината, когато те помолят да свидетелстваш за Бог, тогава какъв е проблемът? Проблемът е, че не разбираш истината. Някои хора може да чувстват, че не е честно да се каже, че не разбират истината. Те може да мислят, че са били ефективни в изпълнението на дълга си, но не разбират виденията на Божието дело и Божието намерение за спасяване на човечеството. Това равнява ли се на разбиране на истината? Най-малкото, не си създал основа за вярата си в Бог на истинския път. Ти не носиш бреме за разгласяването на Божието дело и на евангелието за Неговото спасение на човечеството и ти липсва прозрение, разбиране или възприемане. Може ли тогава наистина да се смяташ за някой, който следва Бог? Установил ли си нормални отношения с Бог? Ако не си постигнал никое от тези неща, тогава не притежаваш истината реалност.

А сега нека се върнем към темата, която обсъждахме по-рано. Проповядването на евангелието е отговорност и задължение на всички Божии избраници. След като обсъдихме този аспект на истината, кое е нещото, което всеки трябва да разбере? Независимо дали човек плаща цена, отрича се от семейството си и от работата си, за да отдаде всичко на Бог, или дори принесе живота си, в действителност всички тези неща са повърхностни. Какво в крайна сметка изисква Бог от хората? То е, че докато духовният ти ръст нараства и животът ти съзрява, с течение на времето ти постепенно започваш да разбираш различните истини за Божието дело и Неговото намерение да спаси човечеството. Твоето бреме да проповядваш евангелието и да свидетелстваш за Бог става все по-очевидно и твоята решимост да се нагърбиш с този дълг става по-силна. Ако един църковен водач работи от много години, но с течение на годините, през които води църквата, не се чувства толкова мотивиран, по-малко се трогва и носи по-малко бреме, щом стане дума за проповядване на евангелието, доколко добре изпълнява дълга си? (Не добре.) Как така? Какъв е проблемът, който възниква? Ако той изпада или живее в такова състояние, поне едно нещо е сигурно: този човек не се е стремил към истината през тези години и не е свършил никаква действителна работа. Той е като бюрократичния кадър на големия червен змей. В резултат на това той няма никакво бреме и никакво прозрение да провъзгласява Божието име и да свидетелства за Неговото дело. Не е ли това резултатът? (Да.) Това е неизбежен резултат. Независимо колко години е работил този човек, дори ако смята, че има

голям духовен ръст, че може да проявява внимание към Божието бреме и може да служи според Божиите намерения, все пак, щом стане дума за проповядване на евангелието, той се отдръпва, не знае как да го направи. Когато срещне хора, които копнеят за Божието явяване и идват да търсят и изследват истинския път, той онемява. Не може да изрече и дума и не знае откъде да започне. Какъв е проблемът тук? Проблемът е, че той не разбира истината и не е придобил истината, затова не може да свидетелства за Бог. Само онези, които разбират истината, могат да свидетелстват за Бог. Проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог попадат в обхвата на твоя дълг. Ако ти разбираш истината, ако си придобил истината, защо нямаш какво да кажеш, когато срещнеш хора, които изследват истинския път? Това не е ли проблем? Често ли вие попадате в такива ситуации? (Да.) Какъв е проблемът тук? Нямате бреме. Проблем ли е да нямате бреме? Можете ли да изпълнявате дълга си без бреме? Дори и да изпълнявате дълга си, можете ли да го правите предано? Можете ли да го правите по начин, който е съгласно критериите? Макар че липсата на бреме може да не е фатален проблем, тя все пак е сериозен проблем, защото влияе върху това доколко добре изпълнявате дълга си. Не трябва ли този проблем да бъде разрешен? (Да, трябва.) И така, как да разрешите това? Трябва да преобърнете погрешните си възгледи относно проповядването на евангелието и да разберете неговата истина. Цялата работа, с която се занимавате в момента, е пряко свързана с тази на проповядването на евангелието и попада в обхвата на проповядването на евангелието. Тя е насочена към свидетелстване за Бог, разпространяване на евангелската работа, свидетелстване за Божието име и разгласяване на това евангелие на Божието дело по спасяване на човечеството, така че повече хора да го опознаят и повече хора да дойдат пред Бог, да приемат Божието завоюване, да получат Божието спасение и в крайна сметка, ако имат привилегията Бог да ги усъвършенства — това е дори още по-добре. Какво означава повече хора да дойдат пред Бог и какъв е крайният резултат, който това трябва да постигне? (Да накара повече хора да получат Божието спасение.) Защо трябва да се постигне тази цел? Защото това е Божието намерение. Ето защо неуморно обясняваме тези истини. Ако нямаше нищо общо с Божието намерение, говоренето за тези неща би било безполезно и празно. Тъй като това е Божието намерение, ние го изясняваме и помагаме на всички да го разберат, така че да знаят, че това е истината и че всеки трябва да положи усилия в тази истина на проповядването на евангелието, така че всеки човек да има такъв вид прозрение и да развие такъв вид бреме.

Следващият въпрос е защо трябва да дадем възможност на повече хора да разберат Божието намерение, така че да могат да проповядват евангелието и да изпълняват дълга си? Защо трябва да се прави това? Някои може да кажат: „Бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел, затова трябва

да дадем възможност на повече хора да приемат Божието дело“. Това твърдение е вярно, но то не е съществения отговор на въпроса. И така, какъв е съществения отговор на този въпрос? Знаете ли? (Бог иска да придобие група от хора, които са в единомислие с Него.) Бог иска да придобие група от хора, които са в единомислие с Него, а това трябва да се постигне чрез разпространение на евангелието. Това, за което говорим сега, е широкото проповядване на евангелието. Има ли разлика между широкото проповядване на евангелието и придобиването на група от хора? (Да.) Тогава каква е целта на широкото проповядване на евангелието? (Да бъдат спасени колкото може повече хора.) Да бъдат спасени колкото може повече хора е принцип на Божието спасение, но не е отговорът на този въпрос. Откакто започна това дело, Аз многократно съм говорил за това, че този път Бог е дошъл да работи, за да положи началото на една епоха, да донесе една нова епоха и да сложи край на старата — да донесе Епохата на царството и да сложи край на Епохата на благодатта. Всички онези, които приемат Божието дело в последните дни, са станали свидетели на този факт. Бог извършва ново дело, като изразява истината, за да съди човечеството, като пречиства и спасява човечеството. Евангелието на царството е започнало да се разпространява в много страни. Това човечество вече е излязло от Епохата на закона и Епохата на благодатта. Хората вече не четат Библията, те вече не живеят под кръста и вече не зоват името на Спасителя Исус. Вместо това те се молят в името на Всемогъщия Бог и едновременно с това приемат Божиите настоящи слова като принципи, методи и цели на съществуване в живота си. В този смисъл тези хора не са ли вече навлезли в нова епоха? (Да.) Те са навлезли в нова епоха. И така, в коя епоха продължават да живеят дори още повече хора, които не са приели евангелието в последните дни и новите Божии слова? Те все още живеят в Епохата на благодатта. Сега, каква е вашата отговорност? Тя е да изведете хората от Епохата на благодатта и да ги въведете в новата епоха. Можете ли да изпълните Божието поръчение само като се молите на Бог и призовавате името Му? Достатъчно ли е просто да проповядвате няколко Божии слова? Определено не е достатъчно. Това изисква всички вие да поемете бремето да приемете това поръчение за проповядване на евангелието, да разпространявате надлъж и нашир Божиите слова, да ги разгласявате по различни начини и да разгласявате и да разпространявате евангелието на царството. Какво означава да разпространявате? Означава да предадете Божиите слова на онези хора, които не са приели Божието дело в последните дни, да позволите на повече хора да узнаят, че Бог върши ново дело, и след това да свидетелствате за Божиите слова пред тях, да използвате собствените си преживявания, за да свидетелствате за Божието дело, и да въведете и тях в новата епоха — така и те ще навлязат в нея, също като вас. Божието намерение е ясно. Бог иска да въведе цялото човечество в новата епоха, а не само вас, които сте чули словата Му, приели сте ги и сте Го последвали. Това

е Божието намерение и то е истина, която всеки, който следва Бог сега, трябва да разбере. Бог не води в новата епоха група хора, малка фракция или малка етническа група, а възнамерява да въведе цялото човечество в нея. Как може да се постигне тази цел? (Чрез широкото проповядване на евангелието.) Действително тя трябва да се постигне чрез широко проповядване на евангелието, като за целта се използват различни методи и канали. Лесно е да се говори за широкото проповядване на евангелието, но как конкретно трябва да се върши това? (Изисква сътрудничество от страна на хората.) Точно така, това изисква сътрудничество от страна на хората. Ако хората все се придържат към някои стари неща в сърцата си, все таят определени изопачени елементи, придържат се към стари правила и практики, а не приемат сериозно евангелската работа и не приемат Божието поръчение, като не смятат, че евангелското дело се отнася за тях, могат ли такива хора да бъдат издигнати и оползотворени от Бог? Могат ли да бъдат годни да живеят пред Бог? Могат ли да получат Божието одобрение? Категорично не. Поради това Аз трябва да ви съветвам за начина ви на мислене, като взимам под внимание всякакви елементи, които не разбирате, и неуморно да обяснявам съответните истини, докато не ги схванете. Колкото и невъзприемчиви и тъпоумни да сте, Аз трябва да продължа да ви говоря и да ви накарам да разберете, че това е Божието намерение, това е дългът, който трябва да изпълнявате, и това е вашата мисия и задължение в този живот. Ако не обръщаш внимание на това, което казвам, или не го разбираш, трябва да продължа да говоря. Дори да ти е омръзнало, трябва да продължа да говоря, докато не разбереш истината. Какво е истината? Истината е това, което Бог изразява; това са Божиите намерения, Божиите изисквания към човечеството и истината реалност, която хората в новата епоха трябва да притежават. Как трябва да се отнасят хората към Божиите намерения? Те трябва безрезервно и безусловно да ги приемат, след това да се покорят и да сътрудничат, като по този начин удовлетворят Божиите намерения. Това е задължение на човека. Разбирате ли, когато го казвам така? Някои може да кажат: „Леле, Бог изисква от хората да приемат Неговото поръчение, но какво общо има това с нас, незначителните хора?“. Мислите ли, че има нещо общо с тях? (Да, има.) Какво общо има с тях? Нека обясня. Бог е Създателят, а хората са Негови сътворени същества. Каква е връзката между „създавам“ и „сътворен“? Това е връзката между това да действаш и да действат върху теб, между създаването и това да бъдеш сътворен. Тъй като намеренията на Създателя са ти били разкрити, с какво отношение трябва да отговориш? (Да ги приема и да сътруднича с всички сили.) Точно така, трябва да им се покориш и да ги приемеш, като сътрудничиш с всички сили, независимо от цената. Това сътрудничество включва ли търсене на истината? Включва ли разбиране на истината? Включва и двете. Тъй като разбираш Божиите изисквания и поръчение, те са свързани с твоята мисия, те са твой дълг — щом знаеш това, трябва да го приемеш. Това е,

което човек със съвест и разум трябва да направи. Ако знаеш Божиите изисквания и поръчение, но не можеш да ги приемеш, значи си лишен и от съвест, и от разум и не заслужаваш да се наричаш човешко същество. Някои хора може все още да не разбират и си мислят: „Какво общо имат Божиите намерения с нас?“. Ако Божиите намерения нямат нищо общо с теб, тогава ти не си следовник на Бог или член на Божия дом. Например родителите ти са те родили и са те отглеждали в продължение на много години; ти си ял храната им, живял си в къщата им и си харчил парите им. Но когато у дома има проблем и ти казваш, че няма нищо общо с теб, пренебрегваш го и просто бягаш, какъв вид отрепка е това? Да се каже, че си външен човек, звучи приятно; в действителност ти си бунтовна отрепка, звяр в човешки дрехи, по-долен от звяр. Божието намерение ти е изяснено и Бог казва: „Вие приехте този етап на делото и Аз вече ви дадох тези слова най-напред, за да можете първо вие да ги чуете, и вие ги чухте, разбрахте ги и ги възприехте. Сега ще ви кажа и Моето намерение и Моето изискване към вас. Трябва да разгласявате Моето дело, Моите слова и нещата, които ще извърша, за да позволите на цялото човечество да чуе Моя глас; трябва да разпространявате Моето евангелие на царството, за да позволите на цялото човечество бързо да приеме Божието дело и да навлезе в Епохата на царството. Това е Божието намерение и изискване“. Как трябва да размишляваш, след като чуеш това? Какво отношение трябва да имаш? Как трябва да избереш? Как трябва да изпълниш добре дълга, който едно сътворено същество трябва да изпълни? Някои хора може да чувстват, че бремето е тежко, но самото чувство не е достатъчно; трябват ти действия и истинско разбиране. Трябва да се молиш на Бог така: „О, Боже, Ти си ми поверил отговорността да проповядвам евангелието — това е Твоето въздигане. Въпреки че разбирам твърде малко от истината, аз съм готов да направя всичко възможно, за да изпълня това поръчение. Чух толкова много проповеди и разбрах някои истини — всичко това е Твоята благословия и сега имам тази отговорност да свидетелствам за Божиите слова и дело, за да изпълня това поръчение“. Това е правилно; когато хората имат богопокорно сърце, Той ги води. Бог вече ясно е казал на хората и е рекъл, че разгласяването на Божието евангелие е задължение и отговорност, които никой не може да избегне. Това е пожизнен дълг, дълг на всяко сътворено същество. Тези думи съдържат ли заповед от Бог? Съдържат ли Неговото увещание? (Да, съдържат.) Съдържат ли Божието намерение? (Да.) Съдържат ли истини, които хората трябва да разберат? (Да.) Има ли тук принципи и пътища на практикуване, които човек може да следва? (Да.) Колко точки споменах общо? (Четири точки: Първата е Божията заповед и увещание. Втората е Божието намерение. Третата е истините, които трябва да разберем. Четвъртата е принципите и пътищата на практикуване, които човек трябва да следва.) Точно така; споменах общо тези четири точки. Сега нека разговаряме за конкретното съдържание на всяка от тях.

Първата точка е Божията заповед. Каква е Божията заповед? (Да разгласяваме евангелието на царството.) Тя е да се проповядва нашироко евангелието на царството. Втората точка е Божието намерение. Какво е Божието намерение? То е да се даде възможност на повече хора да узнаят, че Бог вече е дошъл, че Той върши ново дело, че Бог възнамерява да промени епохата, да сложи край на старата епоха и да въведе човечеството в нова епоха. Това е Божието намерение, нали? Може ли да се каже, че Божието намерение е да се разпространява евангелието? Не е толкова просто. Разпространяването на евангелието има крайна цел и резултат — какви трябва да бъдат те? (Да се даде възможност на повече хора да узнаят, че Бог е дошъл, че Той върши ново дело и че възнамерява да сложи край на старата епоха и да въведе цялото човечество в нова епоха.) Точно така, да въведе цялото човечество в нова епоха. Какво въздействие има това върху човечеството? Човечеството навлиза в нова епоха; тази епоха се преобразява. И така, какво е Божието намерение? Моля, повторете го. (Бог възнамерява да промени епохата, да сложи край на старата епоха и да въведе човечеството в нова епоха.) Не можете да пропуснете нищо — записахте ли всичко? (Да.) Третата точка е истината, която хората трябва да разберат. Каква трябва да бъде тази истина? (Проповядването на евангелието е дълг и отговорност на всяко сътворено същество.) Това е истината. В рамките на тази истина това, което хората трябва да направят, е да приемат дълга за проповядване на евангелието и после в това твърдение да намерят принципите и пътищата на практикуване. Това твърдение е истината за хората. Какво е твърдението? (Проповядването на евангелието е дълг и отговорност на всяко сътворено същество.) Трябва да бъде дългът и мисията. Как разбирате дълг и мисия? Дългът е отговорността, която човек трябва да изпълни, а отговорността, която човек трябва да изпълни, е и негов дълг. Но мисията е различна; мисията е по-голяма, по-подходяща, с по-дълбок смисъл и по-голяма тежест от отговорността. Записахте ли това? (Да.) Сега, забелязах нещо; цялото това съдържание, което обсъждаме, трябва да бъде записано писмено, преди да сте наясно с него. Ако не го записвате, а просто слушате по този начин, то дори не оставя впечатление. Какво показва това? Показва, че хората не разбират истината; те схващат само малко доктрини и знаят определението, концепцията и очертанията на някои истини. Когато става въпрос за конкретните детайли на тези истини, как да ги практикуват и прилагат, те са напълно невежи, нали? За повечето от вас не е трудно да говорите за доктрина в продължение на два или три часа, но когато става въпрос за прилагане на истината за разрешаване на ситуации, като използвате принципите и пътищата на практикуване, които сте преживели и разбрали — това е трудно. Какъв е проблемът тук? Неразбиране на истината, нали така? Нека сега преминем към четвъртата точка. Коя е четвъртата точка? (Принципите и пътищата на практикуване, които човек трябва да следва.) Как се

определят тези принципи и пътища? Те се определят въз основа на две неща: едното е Божието намерение, а другото е истината. Тези две неща са това, което хората трябва да разберат. Например, ако нямаш желание да проповядваш евангелието, когато те помолят да го направиш, но Бог казва, че проповядването на евангелието е Неговото намерение, какво трябва да направиш? Какви трябва да бъдат твоите принципи на практикуване? Какво трябва да бъде твоето отношение? Трябва да се покориш и да го приемеш изцяло, без да отказваш, без анализ или внимателно проучване, без да питаш за причината. Това е истинско покорство. Това е важен принцип, който трябва да се следва при практикуването на истината. Когато говорим за Божието намерение като дефиниция, какво обикновено се има предвид? Божието намерение е по същество Божието желание, целта, източникът и отправната точка за Неговите действия. В духовен смисъл то се нарича Неговото „намерение“ или „видение“. Когато Бог ти разкрие Своето намерение, Той ти дава обща посока, за да знаеш какво възнамерява да направи. Въпреки това, ако Бог не предостави подробности или принципи, знаеш ли точния път и посока за практикуване? Няма да знаеш. Ето защо, когато казвам на хората да направят нещо, след като го приемат, онези, които имат глави на раменете си, които имат сърце и дух, веднага ще потърсят подробностите и как точно да го направят. Онези без глави на раменете си, без сърце и дух, може да си помислят, че е лесно и да се втурнат в действие, без да чакат повече подробности. Ето това означава да нямаш глава на раменете си и да изпълняваш задача на сляпо. Когато получиш поръчение от Бог и се стремиш да изпълниш дълга си добре и да завършиш мисията си, първо трябва да разбереш Божието намерение. Трябва да знаеш, че това поръчение идва от Бог, че това е Неговото намерение и трябва да го приемеш, да проявиш внимание към него и, което е по-важно, да му се покориш. Второ, трябва да потърсиш кои истини е нужно да разбереш, за да изпълниш този дълг, кои принципи трябва да следваш и как да практикуваш по начин, който да е от полза за Божиите избраници и за делото на Божия дом. Това са принципите на практикуване. След като разбереш Божието намерение, трябва незабавно да потърсиш и разбереш истините, свързани с изпълнението на този дълг, и след като разбереш истината, да установиш принципите и пътя за практикуване на тези истини. Какво се има предвид под „принципи“? По-конкретно, принципът се отнася до нещо, на което трябва да се основава постигането на цел или постигането на резултати при практикуването на истината. Например ако ти е възложено да закупиш даден артикул, какви са конкретните принципи на практикуване? Първо, трябва да разбереш спецификациите и модела на артикула, който трябва да бъде закупен, стандартите за качество, на които трябва да отговаря, и дали цената е подходяща. В процеса на търсене ще придобиеш яснота относно конкретните принципи на практикуване. Тези принципи ти предоставят мащаб и обхват — ще се справиш добре, стига да останеш в този обхват. След като си разбрал

основните принципи относно спецификациите, качеството и цената на артикула, това показва, че си схванал изискваните нива за тази задача. Това означава, че по същество си се научил как да практикуваш. Човек трябва да схване принципите, за да практикува истината: принципите са ключът, най-основният елемент. След като си схванал основните принципи за изпълнение на дълга си, това показва, че разбираш изискваните нива за изпълнение на този дълг. Овладяването на тези принципи е равносилно на това да знаеш как да практикуваш истината. И така, на каква основа е изградена тази способност за практикуване? Въз основа на разбирането на Божието намерение и на истината. Смята ли се за разбиране на истината, ако знаеш само едно изречение от това, което Бог изисква? Не, не се смята. Какви нива трябва да бъдат постигнати, за да се счита, че разбираш истината? Трябва да разбереш значението и стойността на изпълнението на дълга си и след като вече си наясно с тези два аспекта, си разбрал истината за изпълнението на дълга си. Освен това, след като разбереш истината, трябва да схванеш и принципите за изпълнение на дълга си и пътищата на практикуване. След като можеш да схванеш и прилагаш принципите за изпълнение на дълга си, а понякога и да прилагаш малко мъдрост, можеш да гарантираш ефективността на изпълнението на дълга си. Като схващаш тези принципи и действаш според тях, може да се счита, че практикуваш истината. Ако изпълняваш дълга си, без да смесваш никакви човешки намерения, ако е изпълнен в абсолютно покорство на Божиите изисквания и според работните разпоредби на Божия дом, ако е напълно съобразен с Божиите слова, тогава изцяло си изпълнил дълга си добре съгласно критериите и дори в резултатите да има някои несъответствия с Божиите изисквания, това все пак се счита за постигане на Божиите изисквания. Ако изпълняваш дълга си в пълно съответствие с принципите, ако си предан, даваш най-доброто от себе си, тогава изпълнението на дълга ти е в пълно съответствие с Божието намерение. Ти си изпълнил добре дълга си като сътворено същество с цялото си сърце, ум и сила, което е резултатът, постигнат чрез практикуване на истината. Сега, за да схванете принципите и пътищата на практикуване, какво е първото нещо, което трябва да разберете, за да постигнете този резултат? (Първо, трябва да разберем Божието намерение, а след това да го приемем и да му се покорим изцяло и без да отказваме.) Това е, което хората трябва да притежават, що се отнася до практиката и отношението. Какво трябва да се разбере след това? Трябва да разберете истината, а детайлите в истината съставляват принципите и пътищата. За да схванете принципите и пътищата на практикуване, които трябва да следвате, първото нещо, което трябва да разберете, е Божието намерение, последвано от истината. Това са двете основни точки, а всичко останало се състои от подробности, съдържащи се в тях.

Засега ще спрем дотук с първата категория, отнасяща се до онези, които изпълняват дълга си, като проповядват евангелието. Днес добавих още малко като

допълнение, което да послужи като напомняне за основната тема, обсъждана миналия път. В същото време то служи като предупреждение, за да накара всички да осъзнаят важността на тази истина, така че всяка задача, с която се занимаваш в момента, и всеки дълг, който изпълняваш, да бъдат ориентирани към тази посока и цел и да се извършват на тази основа — всичко, свързано с проповядването на евангелието. Въпреки че не си на предната линия във взаимодействието с потенциални приемници на евангелието, може да се каже, че всички видове дълг, които изпълняваш в момента, са свързани с евангелската работа. Предвид това не трябва ли всеки да има по-ясно и по-озарено разбиране на истината, свързана с проповядването на евангелието? (Да.) Придобихте ли ясна представа за тежестта и важността на дълга за проповядване на евангелието чрез днешното допълнение? (Да.) Добре тогава, какво е най-подходящото и уместно отношение, което трябва да имате към тази истина в бъдеще? Разпространяването на евангелието е Божието намерение. Бог възнамерява да сложи край на тази стара епоха и да доведе повече хора пред Себе Си, за да излязат от старата епоха и да влязат в новата. Това е Божието намерение и е нещо, което всеки трябва да разбере. Някои може да кажат: „Разбирам, но не мога да натрупам необходимото усърдие, за да проповядвам евангелието, нито имам сърце да изпълня своята част“. Какъв е проблемът тук? (Липса на човешка природа.) Точно така. Ти се признаваш за сътворено същество и следовник на Бог, но ако не обръщаш внимание и не слушаш, когато става въпрос за Божието намерение, за което Той често предупреждава всички, за Неговото неотложно намерение, обяснено ясно на всички хора, какъв човек те прави това? Това е проявление на липса на човешка природа. Ти искаш да почиташ Бог като велик и казваш, че Той е твой Бог и твой Господ, но когато става въпрос за Божието намерение, не проявяваш ни най-малко уважение, абсолютно никакво внимание. Това е липса на човешка природа и такъв човек е безсърдечен. Тази тема приключва тук.

Определения за водачи и работници и причини за тяхното назначение

А сега нека да обсъдим втората категория: онези, които изпълняват дълга на водачи и работници. Макар и малко на брой, такива хора играят важна роля по отношение на естеството на тяхната работа. Дългът на водачите и работниците също включва много истини — дори повече истини, отколкото проповядването на евангелието. Защо казвам това? Този дълг има много широк обхват. Единият аспект на този дълг е разпространението на евангелската работа навън, а другият е поенето и снабдяването на Божиите избраници отвътре, доброто управление на църковния живот, както и справянето с църковните въпроси и решаването на всякакви проблеми. Тоест, водачите и работниците трябва да разбират повече истини, към тях се предявяват по-стриктни изисквания по отношение на определени принципи на практикуване и връзката им с Бог трябва да бъде по-тясна. Да си водач

или работник включва практикуване и навлизане в различни аспекти на истината, пътищата, по които хората поемат, както и много други аспекти. В сравнение с изпълнението на дълга за проповядването на евангелието, дългът на водача или работника е по-тясно свързан с навлизането в живота и освен това изисква постигане на промяна в нрава. Това означава, че различните истини, свързани с това как да се върши добре работата на водачите, са по-многобройни и по-обширни. Но колкото и да са много, те все още се вписват в няколко основни теми, така че нека да ги разгледаме точка по точка, пункт по пункт, и вие постепенно ще ги разберете. Нека започнем, като говорим за определението за водачи и работници. Защо е необходимо да ги определяме? Определението е равносилно на позиционирането на нещо, тоест то съобщава на хората природата и обхвата на отговорностите на този дълг, както и техните титли — с други думи, как да ги наричат. Чрез точното определяне на този дълг, хората могат да придобият умствена яснота по отношение на позицията, която тази категория хора имат в Божия ум, какво Той изисква от тях и какви изисквания има към тях за изпълнението на този дълг, какъв път трябва да поемат и какви принципи трябва да практикуват. Независимо дали са млади или стари, с високо и благородно положение, или с ниско и простонародно положение, и независимо от произхода им, във всеки случай Бог има изисквани нива за тези хора. С други думи, има истини, които хората, изпълняващи такъв дълг, трябва да разберат, има истини принципи, които те трябва да схванат и да практикуват, и има определен път, който трябва да следват. И така, как обикновено се определят онези, които са избрани измежду Божиите последователи да ръководят и да работят? Какво е точното определение? Какво според хората е определението? И каква точно позиция заемат тези хора в сърцата на другите? Това не е ли свързано с определянето на тяхната идентичност и статус? Как другите позиционират тази група хора в сърцата си? Дали като апостоли? Не. Дали като ученици? Не е и като ученици. Има ли някой, който да ги нарича пастири? (Да.) Дали „пастири“ е подходяща титла? (Не е.) Защо не е? (Това е погрешна позиция.) Способни ли са хората да поемат ролята на пастири? (Не.) Щом те не са апостоли или ученици, и „пастири“ също не е подходящо, какво точно е най-подходящото название за хората, които изпълняват този дълг? Кой е по-подходящият термин? (Страж.) Подходящ ли е „страж“? Не виждам никаква разлика между тази титла и „пастири“. Това е грандиозно звучащо име, но работата, която тези хора вършат, е по-скоро маловажна. Нито една от тези титли не е подходяща. И така, въз основа на природата на дълга, който тези хора изпълняват, кое е по-подходящото название и определение? Какви са принципите за определяне на такива хора? Определението трябва да отговаря на природата на тяхната работа, както и на тяхната идентичност и статус, и трябва да е точно, и не твърде грандиозно. Ако определим тези хора като „апостоли“, това би ли било твърде грандиозно? (Да.)

Или като пък „страж“? (Това е още по-грандиозно.) Способен ли си да бдиш над хората? Ако не, значи не си страж. Какво ще кажете за „пастири“? Какво означава „пастири“? (Хора, които се грижат за стадо.) Това се отнася за хората, които се грижат за стадо овце и го пазят. Названието всъщност подхожда на тази група, само въз основа на природата на тяхната работа. Въпреки това, като се има предвид с какво могат да се нагърбят хората в днешно време, какво могат да постигнат и покварения им нрав, подходящо ли е названието „пастири“? (Не.) То е малко грандиозно. Те не са способни на това, нито пък това отговаря на природата или обхвата на работата, която хората вършат в наши дни. Очевидно е, че тази титла не им подхожда. Тогава кой е най-подходящият начин да определим тази категория хора? (Като водачи и работници.) Този израз е сравнително подходящ.

По каква причина се появяват хора от категорията водачи и работници? Как се появиха? Най-общо те са необходими за Божието дело, а по-конкретно — те са необходими за делото на църквата и са необходими на Божиите избраници. Независимо от тяхната идентичност или статус, както и от ролята, която играят, те са равностойни на редовите членове на Божиите избраници; тяхната идентичност и статус пред Бог са едни и същи. Въпреки че в църквата съществува терминът „водачи и работници“ и въпреки че тези хора са „водачи“ и „работници“, които изпълняват дълг, различен от този на техните братя и сестри, тяхната титла „сътворени същества“ пред Бог все още е същата; тази идентичност няма да се промени. Разликата между водачите и работниците и редовите членове сред Божиите избраници е само в една особеност на дълга, който изпълняват. Тази особеност се проявява най-вече в ролята им на водачи. Например, колкото и да са хората в дадена църква, водачът е начело. И така, каква роля изпълнява този водач сред членовете? Той води всички Божии избраници в църквата. А какво влияние оказва върху цялата църква? Ако този водач поеме по грешен път, всички от църквата ще последват водача по грешния път, а това ще окаже огромно влияние върху всички Божии избраници в църквата. Вземете например Павел. Той водеше много от Божиите избраници и много от църквите, които основа. Когато Павел се заблуди, църквите и Божиите избраници, които той водеше, също се заблудиха. Така, когато водачите поемат по свой собствен отклоняващ се път, това засяга не само тях самите, но и църквите, както и Божиите избраници, които водят. Ако водачът е човек на място, който върви по правилния път, стреми се към истината и практикува истина, тогава хората, които води, ще ядат и пият Божиите слова по нормален начин и ще се стремят към истина по нормален начин, а в същото време преживяването на живота на водача и напредъкът му ще бъдат видими за останалите и ще им въздействат. И така, кой е правилният път, който трябва да следва един водач? Той е да може да води другите към разбиране на истината и навлизане в нея, както и да доведе хората пред Бог. Кой е грешният път? Той е да се стреми към статус, слава и придобивки, често да се изтъква и да

свидетелства за себе си, а за Бог — никога. Какво въздействие има това върху Божиите избраници? (Води хората пред себе си.) Те ще се отдалечат от Бог и ще попаднат под властта на този водач. Ако водиш хората да идват пред теб, значи ги караш да идват пред един покварен човек и пред Сатана, а не пред Бог. Единствено когато водиш хората към истината, ги водиш към Бог. Независимо дали вървят по правилния, или по грешния път, водачите и работниците оказват пряко влияние върху Божиите избраници. Когато все още не разбират истината, повечето от Божиите избраници следват сляпо. Водачът може да е някой добър и те ще го следват; водачът може да е някой лош и те също ще го следват — те не правят разлика. Те следват така, както ги водят, независимо кой е водачът. Затова е изключително важно църквите да избират добри хора за свои водачи. Пътят, по който върви всеки човек, който вярва в Бог, е пряко свързан с пътя, по който вървят неговите водачи, и може в различна степен да бъде повлиян от тези водачи и работници. Нека започнем с общуване по тези две линии относно различните истини, свързани с дълга на водачите и работниците — правилния път, от една страна, и грешния път, от друга. За кое от тези две неща трябва да разговаряме първо? (Грешния път.) Защо избирате него? Правилния път ли е по-добре да обсъдим първо, или грешния път? (Грешния.) Всъщност и двата са правилни — но това кой от тях ще обсъдим първи, ще повлияе по-различен начин. Ако започнем с обсъждане на грешния път, хората ще могат да открият повече за правилния път в рамките на грешния път, а също и да открият много негативни неща или знания, които могат да използват, за да се назидават. Те могат да извлекат нещо положително от това и ако след това обсъдим правилния път, хората ще могат да възприемат кое е положително на по-дълбоко ниво и по-бързо. В основата си този подход е жизнеспособен и е от полза за хората. Затова нека да започнем с обсъждане на грешния път.

Похватите, които антихристите използват, за да контролират хората

След като един човек е избран за водач или работник и е започнал да изпълнява дълга си, трябва ли той да възприеме определено поведение? Някои питат: „Какво поведение? Трябва ли да се качва на облаците или да заповядва на вятъра и дъжда?“. Нито едното, нито другото не е правилно. Въпреки че не трябва да се качва на облаците или да заповядва на вятъра и дъжда, и със сигурност не трябва да вика от покривите, понеже е покварено човешко същество с покварен нрав и сатанинска същност, в такива моменти всеки човек усеща бурни емоции дълбоко в себе си. Всички те имат възвишени амбиции и чувстват стимул да успеят в кариерата си, да покажат уменията си, да направят фурор и да дават всичко от себе си. Нека за момента да не обсъждаме дали този вид подтик е правилен или грешен. Когато някой е избран за водач или работник, дълбоко в себе си той таи много сложни чувства. Какво имам предвид под „сложни“? Някои

смятат, че съвсем не е лесно да бъдеш избран за водач, и макар да не са сигурни дали ще се справят добре с тази работа и не знаят какъв ще бъде бъдещият им път, присъщата им природа е такава, че те много се радват на тази възможност, много са щастливи да приемат тази почетна отговорност и тежко бреме. Също така, дълбоко в себе си те се чувстват малко самодоволни и късметлии. За какво се чувстват късметлии? Те вярват: „Бях избран измежду десетки други — значи трябва да съм доста изключителен и способен. Сигурно съм по-добър от обикновените хора, имам по-добро възприемане и повече духовно разбиране от останалите. Вярвам в бог от много години, отдадох всичко и положих много усилия. Фактите доказват, че съм пригоден да поема водачеството в църквата, като напътствам хората в навлизането в божието слово и разбирането на истината. Има толкова много хора, които са по-умни, по-образовани и по-красноречиви от мен, тогава защо аз бях избран вместо тях? Това показва, че съм способен и имам добра човешка природа. Това е божията благодат“. Това е техният вътрешен монолог. „Божията благодат“ е поставена в края, но всъщност истинските им мисли и истинското им разбиране са в първата част на монолога им. Те си мислят: „Въпреки че не съм се състезавал или борил за това, все пак съм избран. И какво трябва да правя сега? Не мога да разочаровам всички, трябва да дам най-доброто от себе си!“. И как те дават най-доброто от себе си? В първия си работен ден те свикват надзорниците на всеки екип на събрание, където се държат по определен начин и излъчват определена енергия. Какъв вид енергия? Те действат бързо и решително и говорят властно, нетърпеливи да поставят впечатляващо начало. Първо се опитват да покажат на всички колко са способни, а след това се опитват да накарат хората да разпознаят и да се отрекат от предшественика им. Те казват: „Днес нека първо да отделим известно време, за да анализираме моя предшественик, например начините, по които възпираше хората, в кои аспекти на работата грешеше или кои от тях занемаряваше, и така нататък — можем да разговаряме за всички тези неща. Когато приключим общението и имате ясна проницателност за предишния водач, можете да се отречете от него, вече не сте възпирани от него и не копнеете за него — тогава може да се счита, че притежавате разбиране, че сте предани и покорни на бог. На днешното събиране ще започнем с критика към предишния лъжеводач и антихрист. Нека да го разобличим“. В отговор всички казват, че вече са разговаряли за това и са разпознали, че предшественикът е бил лъжеводач и антихрист, така че няма какво повече да разобличават. Но тези нови водачи не са съгласни и започват да посочват хората и да ги въвличат в общение. Общението на някои хора не им харесва, затова молят някой от братята и сестрите, които са били най-близки с бившия водач, да го разобличи и анализира. Но след като изслушат общението на този човек, новите водачи си мислят: „Той няма никаква проницателност за моя предшественик и не се е отрекъл от него. Изглежда, че той все още има място в сърцето на този човек. Няма да стане така;

днес трябва да измисля начин напълно да разоблича своя предшественик“. След това призовават някого, който е бил в най-лоши отношения с предишния водач, да стане и да го разобличи. Щом този човек разобличи предишния водач, те са доволни и смятат, че този човек е достоен за развиване. А какво искат да развият? Искат да развият съучастник, да развият свои собствени сили. Ето така преминава първото събиране. А могат ли да постигнат целта си само с едно събиране? Не толкова изчерпателно и не толкова бързо. Какво замислят в сърцата си? „Нищо не е по-неразгадаемо от човешкото сърце и нищо не е по-зловещо. Трябва да изясня какво мисли всеки човек за моя предшественик и да бъда наясно с това какво мислят за мен — дали знаят за миналото ми, дали са наясно с всички подробности за мен — и в крайна сметка да покажа на всички, че с мен шега не бива. Но трябва внимателно да подбирам методите и тактиките си. Не мога да разкривам намеренията си; трябва да ги прикривам“. А откъде произлизат всички тези мисли, методи на работа и мотиви? От тяхната сатанинска природа. Вие имате ли такива проявления? В деня, когато бяхте избрани за водачи или работници, може би започнахте с предупреждение към себе си да не поемате по грешния път, да не вървите по пътя на лъжеводачите и антихристите. Може би сте си казали, че трябва да се избавите от статуса и да не работите заради собствената си слава, придобивки или статус, нито да се ръководите от желанията си, а вместо това да се трудите усърдно, за да изпълнявате дълга си, и да бъдете предани на Бог. И все пак, с течение на времето, има такива, които не могат да се сдържат — и щом кажат или направят нещо, целта им става много ясна — веднага се опитват да затвърдят собствения си статус и да спечелят сърцата на хората. Щом някой разкрие и най-малък признак на недоволство или предизвикателство, това ги дразни, и въпреки че може да не изключат или да не нападнат открито този човек, дълбоко в себе си те чувстват силна антипатия към него. Как проявяват това чувство на антипатия? (Те игнорират този човек.) Игнорирането им е тиха проява, а какви конкретни действия включва тази антипатия? Например, на събиранията те настаняват хората, които харесват, да сядат с лице към тях, а хората, които не харесват, намират причина да ги настанят да сядат отстрани. Това нападение ли е? (Да.) Това е началото на тяхната атака. Те предприемат действия, нали? (Да.) Действията имат по-голяма сериозност и тежест от думите или мислите. Защо имат по-голяма тежест? Да мислиш за нещо, но да не го правиш — това произтича от ума и мислите на човека. Но щом има действие, то става факт. Когато се превърне в поведение, то не е просто покварен нрав на Сатана, а злодеяние. След като хората бъдат избрани за водачи, те внасят своите собствени желания, амбиции и домогвания в работата, която вършат, и в дълга, който изпълняват. Но кое е общото проявление, което имат всички хора, притежаващи покварения нрав на Сатана? Какво е общото между всички тях? Те се опитват да завземат властта и да затвърдят собствения си статус. По какви начини се опитват да завземат

властта? Първо, те наблюдават кой в групите се опитва да спечели тяхната благосклонност и да се доближи до тях. След това те активно се сближават с тези хора и, било чрез ласкателства, било чрез предлагане на дребни услуги, създават задкулисни връзки и се умилкват около тях, така че тези хора — с които споделят общи предпочитания, интереси и необуздани амбиции или една и съща природа — да се превърнат в техни заклети последователи и да обединят сили с тях. А каква е целта им, като карат тези хора да се обединяват с тях? Да затвърдят своя статус и да разширят обхвата на силите си. След като веднъж придобият власт, не става въпрос само за това те да имат последната дума и това да е всичко — те също така искат да накарат повече хора да ги следват, да ги подкрепят и да се застъпват за тях, така че дори когато кажат нещо грешно, направят нещо лошо или нападнат и ограничат хората, все още ще има такива, които правят това, което те казват, и ги одобряват. Това е тяхната цел. Тогава, ако Горното открие проблемите им и един ден ги освободи, все още ще има хора, които правят всичко възможно да се застъпват за тях, да ги защитават и да се опитват да пазят репутацията им. И какъв метод използват те за тези свои действия, за да постигнат такъв резултат? Спечелване на сърцата на хората. Те използват метода за спечелване на сърцата на хората, за да затвърдят статуса си и да разширят обхвата на силите си. Това е един от методите, чрез които антихристите завземат властта.

Що се отнася до похватите, които антихристите използват, за да затвърдят статуса си, първият е спечелване на сърцата на хората, а вторият — нападение и изключване на инакомислещите. Спечелването на сърцата на хората означава, че те използват метода за спечелване на хора при онези, които им се подмазват, които се доближават до тях, които им се доверяват и които ги следват, без значение дали са прави или грешни. Нападането и изключването на инакомислещите означава, че те разглеждат като врагове всички онези, които разбират истината, и които следователно могат да ги разпознаят, да се въздържат от следването им и да стоят далече от тях. Те се отнасят към тези хора като към прашинки в очите им и тръни в петите им, а похватът, който използват спрямо тях, е да ги нападат и изключват. Например да речем, че един антихрист забележи, че всеки път, когато общува, хората са много ентусиазирани, като някои си водят бележки или ги записват на диктофон. Има само една млада сестра, която никога не си води бележки и не се изказва. Затова, той си мисли: „Дали тя има проблем с мен? Или пък смята, че не общувам добре? Освен това всеки път, когато пристигна, другите хора ме поздравяват и ми кимат приятелски, наливат ми вода и ми предлагат да седна, но тя никога не се е отнасяла така с мен. Изглежда сякаш не ми се поддава — трябва да измисля начин и да намеря възможност да ѝ дам урок! Каква възможност да потърся? Ще уредя тя да се справи с нещо, с което със сигурност ще се справи зле — това ще ми даде повод да я сгълча. Това е най-добрият ми шанс да я накарам да ми се поддаде“. Впоследствие той урежда тази сестра да отиде да

работи на някое опасно място. Той си мисли: „Ще я накарам да отиде и да проповядва евангелието на един стар религиозен пастор, който е малко развратен и не приема истината. Да видим дали тя ще може да промени вярата му. Какво ще каже тя за себе си, ако не успее? Ако не ми се поддаде, ще я изпъдя!“. След това той ѝ казва: „В момента мнозина от другите братя и сестри много те ценят. Ти вярваш в бог от много години и разбираш много истини. Има един религиозен пастор, който добре знае Библията, и ти си най-подходящият човек да отиде и да му проповядва евангелието“. Когато сестрата се среща с пастора, той вижда, че тя е млада и красива, и я харесва — дори си позволява някои волности с нея. След като се връща, сестрата казва, че не иска да ходи отново там, на което антихристът отговаря: „Църквата е възложила на теб да му проповядваш евангелието. Това е твой дълг, ти трябва да отидеш!“. Като чува това, на сестрата не ѝ остава друг избор, освен да се подчини, в резултат на което плаче след всяко едно посещение. Този водач е способен да прави такива неща, за да напада другите и да им отмъщава. Какъв е този човек? Зъл човек. Ако той беше жена, щеше ли да отиде в такава ситуация? (Не.) Категорично не. Той би я избягвал повече от всеки друг. Той вижда кой не му харесва, кой е лесен за тормозене, кой не му се поддава и не му се подмазва, а след това намира възможности да плете интриги срещу тези хора и да им отмъщава. Кажете Ми, когато някой има лоши и зли намерения, не е ли той способен да извършва всякакви ужасни неща? И как се появяват тези лоши, зли намерения? Една от главните причини е, че тяхната природа същност е твърде лоша и злобна, а другата е, че те нямат богобоязливо сърце. Когато хората не притежават богобоязливо сърце, няма нещо, което да не посмеят да направят; те не само ще вредят на другите хора, но дори могат да правят неща като съдене и продаване на Бог — за тях е фасулска работа да вредят на хората. Те няма да смятат, че това е голяма работа, независимо колко много вредят на другите хора; те не изпитват съчувствие към другите и са злобни издъно. И каква беше целта на този антихрист, когато тласна тази млада сестра към огнената яма? Той не направи това, за да проповядва евангелието и да придобие хора, а само за да я измъчи. Какъв тип хора измъчва той? Ако това е някой, който се съобразява с него и му се подчинява, ще го измъчва ли? Не, няма. Тогава защо сестрата беше подложена на такова отношение? (Защото не му се поддаде.) Тъй като тя не му се поддаде, не му се подмаза, не направи така, както каза той или не се отнесе към него като към нещо значимо, а вместо това го пренебрегна — тя беше третирана по този начин и пострада в резултат на това. Когато антихристите вредят на хората по този начин, как обикновено ще реагират онези, които имат малък духовен ръст и не разбират истината? Те ще си помислят: „Местните служители имат повече контрол отколкото държавните служители. В момента сме под контрола на този човек, така че трябва да правим така, както той казва и да ходим където той ни казва. Както другите хора се отнасят към него, и ние така трябва да се отнасяме

към него. Трябва да се интегрираме в групата. Трябва да му се подмазваме по същия начин, по който го правят другите хора, и трябва да го правим по-добре и по-внимателно от другите. Само така можем да го умилостивим. На този водач не е лесно да се служи — не бива да го провокираме!“. И не е ли точно това резултатът, който антихристът иска да види? (Да.) В това той е постигнал целта си. Това не е ли същото като подхода, който Сатана използва, за да измъчва хората? (Това е.) Какво показва това? Че техните действия представляват Сатана. Те са се превърнали в негови проводници и представители; действат от негово име. Дали изпълнението на дълга по този начин е истинско изпълнение на дълг? Това ли е служене на Бог? (Не.) Такива водачи не са годни да бъдат наричани водачи — те са зли хора и сатани.

Веднага щом антихристите станат водачи, първото нещо, което правят, е да се опитат да спечелят сърцата на хората, да накарат хората да им повярват, да им се доверят и да ги подкрепят. Когато статусът им е сигурен, те започват да стават ненормални. За да запазят статуса и властта си, те започват да нападат и да изключват инакомислещите. Към инакомислещите — особено към хората, които се стремят към истината — те ще опитат всичко, използвайки стабилни, точни и безмилостни методи, за да ги потискат и нападат, за да ги измъчват. Само като свалят и очернят всеки, който застрашава статуса им, те се чувстват спокойни. Всеки антихрист е такъв. С каква цел използват тези безбройни тактики, за да спечелят и потискат хората? Целта им е да придобият власт, да затвърдят статуса си, да подвеждат и контролират хората. Какво представляват техните намерения и мотиви? Те искат да създадат свое собствено, независимо царство, искат да се изправят срещу Бог. Такава същност е по-тежка от покварения нрав: необузданите амбиции и коварните кроежи на Сатана са напълно разобличени. Това не е само проблем на разкриването на покварен нрав. Например когато хората са малко надменни и самоправедни или понякога са малко измамни и лъжливи, това са просто разкрития на покварен нрав. Докато всичко, което антихристите правят, е с цел да спечелят сърцата на хората, да нападат и изключват инакомислещите, да затвърдят статуса си, да завземат властта и да контролират хората. Каква е природата на тези действия? Те практикуват ли истината? Водят ли те Божиите избраници в навлизането в Божиите слова и идването пред Бог? (Не.) И така, какво правят те? Те се борят с Бог за Неговите избраници, състезават се за сърцата на хората и се опитват да създадат свое собствено, независимо царство. Кой трябва да има място в сърцата на хората? Бог трябва да има място. Но всичко, което правят антихристите, е точно обратното на това. Те не позволяват на Бог или на истината да заемат място в сърцата на хората; вместо това те искат човекът, водачът, какъвто са те, и Сатана да заемат място в сърцата на хората. Веднага щом открият, че нямат място в нечие сърце, че този човек не се отнася към тях като към водач, те са крайно недоволни и вероятно ще се опитат да го потискат и

да го измъчват. Всичко, което антихристите правят и казват, се върти около техния статус и репутация и е предназначено да накара хората да ги ценят, да ги накара да им завиждат и да им се покланят — дори да ги накара да се страхуват от тях. Те искат да накарат Божиите избраници да се отнасят към тях като към Бог, като си мислят: „Независимо в коя църква съм, хората трябва да ме слушат, трябва да следват моите насоки. Независимо кой какъв проблем докладва на горното, той трябва да премине през мен, позволено им е да докладват само на мен, а не директно на горното. Ако някой ми каже „не“, ще го накажа, така че всеки, който ме види, да почувства страх, трепет и тръпки в сърцето си. Нещо повече, ако дам заповед или твърдя нещо, никой да не посмее да не се съгласи; каквото и да кажа, хората трябва да се подчинят. Те трябва да ме слушат безпрекословно, да ми се подчиняват във всичко и аз трябва да съм този, който се разпорежда“. Точно това е тонът, с който говорят антихристите, това е гласът на антихристите, това е начинът, по който антихристите се опитват да властват над църквите. Ако Божиите избраници правят така, както те казват, и им се подчиняват, не се ли превръщат тези църкви в царства на антихристите? Те казват: „Работните разпоредби, издадени от горното, трябва да бъдат щателно проверени от мен, аз трябва да поема отговорността за вас, аз трябва да бъда този, който анализира правилното и грешното, резултатът трябва да бъде решен от мен. Вие нямате достатъчен духовен ръст и не сте достатъчно пригодни. Аз съм водачът на църквата и всичко зависи от мен“. Не са ли изключително надути хората, които казват тези неща? Те наистина са толкова надменни, че им липсва всякакъв разум! Не се ли опитват да създадат свое собствено, независимо царство? Какъв вид хора са склонни да се опитат да създадат свое собствено царство? Не са ли те истински антихристи? Нима всичко, което антихристите казват и правят, не е с цел да запазят собствения си статус? Не се ли опитват те да подвеждат и контролират хората? Защо ги наричат антихристи? Какво е значението на „анти“? Това означава антагонизъм и омраза. Означава враждебност към Христос, враждебност към истината и враждебност към Бог. Какво означава „враждебност“? Това означава, че стои на противоположната страна, че те третира като враг, сякаш човекът е изпълнен с голяма и дълбока омраза; означава, че е в диаметрална противоположност на теб. Такъв е манталитетът, с който антихристите се отнасят към Бог. Как подобни хора, които мразят Бог, се отнасят към истината? Способни ли са те да обичат истината? Способни ли са да приемат истината? Със сигурност не. Следователно хората, които се противопоставят на Бог, са хора, които мразят истината. Първото нещо, което се проявява у тях, е неприязън към истината и омраза към истината. Щом чуят истината или Божиите слова, в сърцата им има омраза, и когато някой им чете Божиите слова, на лицата им се появява изражение на гняв и ярост, точно както когато Божиите слова се четат на демон, когато хората проповядват евангелието. В сърцата си хората, които изпитват неприязън към истината и мразят истината,

изпитват изключителна неприязън към Божиите слова и истината, имат отношение на съпротива и даже стигат дотам, че мразят всеки, който им чете Божиите слова или общува с тях за истината, дори третират този човек като враг. Те изпитват крайна неприязън към различните истини и към положителните неща. Всички истини, такива като да се покоряваш на Бог, да изпълняваш предано дълга си, да бъдеш честен човек, да търсиш истината във всичко и така нататък — имат ли те малко субективен копнеж или любов? Не, ни най-малко. Следователно, като се има предвид вида на природата същност, който имат, те вече стоят в пряка опозиция на Бог и истината. Несъмнено такива хора дълбоко в себе си не обичат истината или каквото и да е положително нещо; дълбоко в себе си те дори изпитват неприязън към истината и я ненавиждат. Например хората на ръководни позиции трябва да са в състояние да приемат различните мнения на своите братя и сестри, трябва да са в състояние да се разкриват и да разголят напълно душата си пред братята и сестрите, да са в състояние да приемат упреците им и да не налагат статуса си. Какво би казал един антихрист за всички тези правилни начини на практикуване? Той би казал: „Ако се вслушвах в мненията на братята и сестрите, тогава щях ли все още да съм водач? Дали все още щях да имам статус и престиж? Ако нямам престиж, тогава каква работа мога да върша?“. Точно такъв вид нрав притежава един антихрист; той ни най-малко не приема истината и колкото по-правилен е един начин на практикуване, толкова повече му се съпротивлява. Той не приема, че действането съгласно принципа е практикуване на истината. Какво според него е практикуването на истината? Той мисли, че трябва да използва заговори, хитрости и насилие срещу всеки, вместо да се позовава на Божиите слова, истината и любовта. Всяко негово средство и път са нечестиви. Всичко това е напълно представително за природата същност на антихристите. Мотивите, мненията, възгледите и намеренията, които те често разкриват, са все нрав на неприязън и омраза към истината — това е природата същност на антихристите. Какво тогава означава да се противопоставяш на истината и на Бог? Това означава да мразиш истината и положителните неща. Например когато някой каже: „Като сътворено същество, човек трябва да изпълнява дълга си на сътворено същество. Независимо от това какво може да каже Бог, хората трябва да се покоряват, защото сме сътворени същества“, как мисли антихристът? „Да се покоряваме? Не е невярно, че съм сътворено същество, но когато става дума за покоряване, това зависи от ситуацията. Преди всичко трябва да има някаква полза за мен, не трябва да бъда поставен в неизгодно положение и моите интереси трябва да са на първо място. Ако има награди или големи благословии за придобиване, тогава мога да се покоря, но без награди и без крайна цел, защо трябва да се покорявам? Не мога да се покоря“. Това е отношение на неприемане на истината. Тяхното покорство на Бог е условно и ако условията им не са изпълнени, те не само не се покоряват, но и могат да се

противопоставят и съпротивляват на Бог. Например Бог иска от хората да бъдат честни, но тези антихристи вярват, че само глупаците се опитват да бъдат честни, а умните хора не се опитват да бъдат честни. Каква е същността на подобно отношение? Това е омраза към истината. Такава е същността на антихристите и тяхната същност определя пътя, по който вървят, а пътят, по който вървят, определя всичко, което те правят. Щом природата същност на антихристите е омраза към истината и към Бог, какви неща са склонни да вършат? Те са склонни да се опитат да спечелят сърцата на хората, да нападат и изключват инакомислещите и да измъчват хората. Целта, която те се опитват да постигнат с вършенето на тези неща, е да упражняват власт, да контролират Божиите избраници и да създадат свое собствено, независимо царство. В това няма съмнение. Всеки човек, който, след като придобие статус, не е способен на абсолютно покорство на Бог и не е в състояние да следва Бог или да се стреми към истината — е антихрист.

Какви неща правят антихристите, докато изпълняват дълга си на водачи? Току-що говорихме за това как те се опитват да спечелят сърцата на хората, а също така да нападат и изключват инакомислещите, но антихристите имат още едно общо проявление — какво е отношението им към онези, които се стремят към истината? (Омраза.) И какво ги кара тя да правят? Дали просто мразят тези хора и това е? Не, те търсят начини да ги изключат и потискат. Те нападат и изключват инакомислещите. Тези инакомислещи може да са хора, които са малко объркани, които не знаят как да се подмазват на другите или да използват философията за светските отношения. Те могат да бъдат и хора, които са сравнително ревностни и които доста се стремят към истината. И така, какъв е третият подход на антихристите? Те изключват и нападат онези, които се стремят към истината. Има и още един: те се опитват да си осигурят място в сърцата на хората. Как се нарича това? (Завладяване на човешките сърца.) Ето това се опитват да постигнат те. Какви средства използват, за да направят това? (Превъзнасят се и свидетелстват за себе си.) А каква е целта на антихристите като се превъзнасят и свидетелстват за себе си? Тя е да завладяват сърцата на хората и да ги контролират. За какви неща обикновено говорят хората, когато се превъзнасят и свидетелстват за себе си? Едното от нещата е да говорят за своите квалификации. Например някои хора говорят за това как са домакинствали на определени църковни водачи от по-високо ниво. Някои дори казват: „Бях домакин на Самия Бог и Той беше доста мил с мен — със сигурност ще бъда доведен до съвършенство“. Какво имат предвид с това? (Опитват се да накарат хората да имат високо мнение за тях.) Те имат цел, казвайки тези неща. Други казват: „Влязох в контакт с Горното, те имат доста високо мнение за мен и ме подтикнаха да работя усилено в стремежа ми“. Всъщност никой няма представа какво мисли за тях Горното. Някои хора наистина преувеличават, а понякога дори си измислят. Те не биха знаели какво да правят,

ако се събере група от хора, за да потвърди и провери техните истории. Горното може и да каже на някого: „Ти си с добри заложби и имаш способност за възприемане. Трябва да практикуваш писане на своите свидетелства за преживяване. След като имаш преживяване на живота, би могъл да станеш водач“. Какво се подразбира от това? Въпреки че този човек е талантлив, той все пак трябва да се обучава и да преживява нещата за определен период от време. Каква е природата на това, че този човек се изтъква и се показва преди обучение или придобиване на преживяване? Той е надменен и самонадеян и е загубил разума си, нали? Дори ако братът Горе казва, че този човек притежава заложби и че е талантлив, това е само за да го насърчи или да му даде оценка. Какво цели този човек, като се излага на показ по този начин? Да накара хората да го ценят, да накара другите да му се покланят. Ето какво казва той: „Виж — братът Горе има високо мнение за мен, а ти защо нямаш? Сега, след като ти казах това, ти също трябва да имаш високо мнение за мен“. Това е целта, която той иска да постигне. Има и такива, които казват: „Преди бях водач. Бях водач на област, окръг, църква — продължавах да падам все по-ниско по стълбицата и да се изкачвам все по-нагоре по стъпалата — бил съм повишаван и понижаван няколко пъти. В крайна сметка Небесата бяха трогнати от моята искреност и днес отново съм водач от по-високо ниво. И нито веднъж не съм бил негативен“. Когато го попитате защо никога не се е чувствал негативно, той отговаря: „Имам вяра, че е предопределено истинското злато рано или късно ще заблести“. Това е изводът, до който е стигнал. Това ли е истината реалност? (Не.) Тогава какво е това, ако не е истината реалност? Това е странна теория; също така бихме могли да кажем, че това е заблуда. Какви последици може да има от това, че той говори така? Някои хора могат да кажат: „Този човек наистина се стреми към истината. Той не е станал негативен, след като е бил повишаван и понижаван толкова много пъти. И сега отново го направиха водач — истинското злато наистина заблестява. Да бъде усъвършенстван е само въпрос на време“. Нима човекът не целеше това? Всъщност той целеше точно това. Независимо от начина, по който антихристите говорят, с това винаги целят да накарат хората да имат високо мнение за тях и да им се покланят, да заемат определено място в сърцата им, дори да заемат там позицията на Бог — това са все цели, които антихристите искат да постигнат, когато свидетелстват за себе си. Винаги когато мотивацията зад това, което хората казват, проповядват и общуват, е да накарат другите да имат високо мнение за тях и да им се покланят, такова поведение е превъзнасяне и свидетелстване за самите тях; и се прави, за да заемат място в сърцата на другите. Въпреки че начините, по които тези хора говорят, не са напълно еднакви, в по-голяма или по-малка степен те водят до свидетелстване за самите себе си и карат другите да им се покланят. Това поведение съществува в различна степен в почти всички водачи и работници. Ако достигнат до определена точка, където не могат да се спрат и им е трудно да се

въздържат, и таят особено силно и ясно намерение и цел, като искат да накарат хората да ги третират сякаш са Бог или идол, така че да могат да възпират и да контролират другите, да накарат другите хора да им се подчиняват и да им се покланят — тогава естеството на всичко това е превъзнасяне и свидетелстване за самите тях, и в него има качество на антихрист. Какви средства обикновено използват хората, за да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си? (Говорят за капитала.) Какво включва говоренето за капитала? Говорене за това от колко време вярват в Бог, колко са страдали, каква цена са платили, колко работа са свършили, колко са тичали насам-натам, както и колко хора са придобили и колко унижения са изтърпели, докато са проповядвали евангелието. Някои хора също така често говорят за това колко пъти са били арестувани или вкарвани в затвора, без никога да продадат църквата или братята и сестрите, как са оставали непоколебими в свидетелството си и така нататък; всички тези неща принадлежат към говоренето за капитала. Под прикритието, че вършат делото на църквата, те се занимават с личните си дела, затвърждават своя статус и си създават добър имидж в сърцата на хората. В същото време те използват всякакви методи и трикове, за да спечелят сърцата на хората, като дори стигат дотам, че нападат и изключват всеки, който има възгледи, различни от техните, и по-специално правят всичко възможно да изключат и потискат онези, които се стремят към истината и се придържат към принципите. А що се отнася до онези, които са глупави, невежи и объркани във вярата си, както и до онези, които са повярвали в Бог отскоро и са с малък духовен ръст, какви методи използват спрямо тях? Подвеждат ги, привличат ги и дори ги заплашват, като използват тези средства, за да постигнат целта си да затвърдят статуса си. Това е цялото поведение на антихристите.

Подобни неща се случват често в църквите: някои братя и сестри слушат проповеди и общения, в които Горното казва, че ако някой водач или работник направи нещо, което нарушава работните разпоредби на Божия дом, Божиите избраници имат право да докладват за това. След като чуят това и разпознаят, че някой водач в тяхната църква работи по начин, който не е съгласно работните разпоредби, някои от тях решават, че искат да докладват водача. Тогава водачът научава за това и си мисли: „Оказва се, че все още има хора, които имат наглостта да ме докладват. Как смеят! Кои са тези хора?“. Впоследствие той разследва всеки един от няколкото десетки членове на църквата. Колко далеч стига той в това разследване? Той проверява възрастта на всеки, откога вярва в Бог, какъв дълг е изпълнявал в миналото, какъв е текущият му дълг, с кого контактува, дали може да се свърже с Горното или не може и така нататък. Той проучва всички тези неща, влагайки толкова много усилия в това. След като задълбоченото му разследване приключи, той открива, че двама или трима души изглеждат подозрителни, затова по време на следващото събиране водачът изнася проповед, която е насочена специално към този въпрос. Той казва: „Хората трябва да имат съвест. В твоята

вяра в бог, кой те е водил досега? Сега ти разбираш толкова много истини; ако аз не провеждах събирания и не общувах с теб, щеше ли да разбереш тези истини? Църквата ни е привлякла толкова много хора, като им проповядва евангелието, и евангелската ни работа е постигнала такъв огромен напредък. Ако аз не бях тук да я ръководя, щяхте ли да можете да привлечете някого? На кого изобщо трябва да се благодари за всичко това?“. Някои хора размишляват върху това и си мислят: „Бог е Този, на когото трябва да благодаря; какъв принос има човекът?“. Но след това водачът продължава с думите: „Ако аз не бях донесъл тези книги с божиите слова за вас, щяхте ли да можете да се сдобиете с тях? Ако аз не бях организирал събирания, щяхте ли вие да можете да се събирате? Хората трябва да имат съвест! И така, ако имате съвест, какво трябва да направите? Когато вашият водач понякога допуска незначителна грешка, не бива да я разследвате твърде задълбочено. Като се вкопчваш в недостатъците му и отказваш да се пуснеш, не се ли опитваш да се бунтуваш срещу него? Ако се появи нещо незначително, трябва да се справим с него помежду си. Какъв е смисълът да се докладва? Хората, които докладват въпроси, са некомпетентни и с малък духовен ръст. Уместно ли е да се докладва за всичко на горното? Как горното би могло да има време да решава такива проблеми? Ако те трябва да бъдат решени, тогава църковните водачи ще ги решат. Не може ли нещата да се обсъждат при закрити врати? Трябва ли да докладвате за всичко на горното? Няма ли това само да смути горното? Слушай, ако ти ми докладваш за нещо, аз спокойно и приятелски ще намеря решение, без да те кастря. Но знаеш ли какво ще бъде отношението на горното, ако му докладваш? С горното шега не бива — те са като лъвове и орли. Могат ли хората с малък духовен ръст като нас да достигнат тяхното ниво? Нищо добро няма да излезе от това, че докладваш проблем на горното; ти определено ще бъдеш подложен на кастрене. Това ми се е случвало много пъти; как би могъл някой с малък духовен ръст, като твоя, да издържи? Може дори да спреш да вярваш и кой ще понесе последствията от това? Ако искаш да докладваш за нещо, ти ще си понесеш последствията. Когато дойде времето и ти бъдеш кастрен и станеш негативен и слаб, не идвай да ме обвиняваш. Ако искаш да подадеш доклад, няма да те спра. Направи го, а аз ще видя кой докладва!“. Дали някой би се осмелил да подаде доклад, когато този водач се държи толкова заплашително? (Не.) Някои хора биха искали да го направят, но са твърде уплашени. Нима тези хора не стават за нищо? От какво се страхуват те? Как могат да се уплашат толкова от водача? Дори ако този водач искаше да ги измъчва до смърт, животът им не е в ръцете на този водач; как този водач би се осмелил да ги измъчва без Божието позволение? След няколко заплашителни думи на този водач има хора, които наистина биха се уплашили да подадат доклад; те биха си помислили: „Бог не се вижда никъде. Ще се справи ли Горното с водача, ако подам доклад? А ако не го направи — водачът ще ми отмъсти ли? След това ще мога ли да изпълнявам

дълга си нормално? Затова не трябва да подавам доклад. Освен това този въпрос не е моя работа. Никой друг не го е докладвал, защо пък да го правя аз?“. Те биха се отдръпнали, без да смеят да подадат доклад. Вероятно ли е антихристът да прояви милост към такива хора? (Не.) Какво ще направи той с тях? След като установи кой планира да го докладва, кой не е в единомислие с него, той ще започне да си мисли: „Ти винаги кроиш нещо; винаги искаш да бълваш високопарни идеи, винаги гледаш да създаваш неприятности, винаги искаш да докладваш за моите проблеми — това е възмутително! Ти търсиш възможност да се свържеш с горното, за да можеш да им докладваш за моята ситуация. Сега се отдръпваш, не смееш да го направиш; но кой знае, ако намериш подходящия случай, може все пак да ме докладваш. О, ще ти дам да се разбереш!“. И така, антихристът ще търси поводи и възможности да злепостави тези хора, да накара братята и сестрите да изпитват отвращение към тях. След това той ще измисли всякакви начини да ги хване в грешка, да им създава проблеми и да опетни репутацията им. И какво си мислят тези хора след това? „Това е ужасно! Не се подчиних на водача, слепешката се опитах да го докладвам, а сега той ме накара да страдам. Трябва да запомня този урок: категорично не бива да оскърбявам водача! Точно сега водачът е този, който командва. Ако той казва „изток“, не мога да кажа „запад“; ако казва „едно“, не мога да кажа „две“. Трябва да правя каквото ми казва водачът. Категорично не трябва да се свързвам с Горното, за да докладвам за проблеми. Това е наистина сериозно! Водачът ме е накарал да страдам, а Горното не знае за това — кой ще се застъпи за мен? Както се казва: „Местните служители имат повече контрол отколкото държавните служители!“. Тези хора са станали негативни. Те не вярват, че в Божия дом управлява истината, а още по-малко, че Бог господства над всички неща. Дали те все още имат Бог в сърцата си? Не, те нямат Бог в сърцата си. Липсва им истинска вяра в Бог, искат да докладват за проблем, но се страхуват от този зъл човек, изобщо не разпознават нечестивите сили, този зъл човек ги е накарал да страдат на мястото, където той държи властта, и са станали негодни за нищо. Първоначално са имали малко чувство за справедливост, което е желано качество, но тъй като не разбират истината и не знаят как да действат съгласно принципите, те са били смазани от този зъл човек, лъжеводач и антихрист до степен, че да загубят всякаква вяра; те не знаят как да се уповават на Бог, за да търсят истината или да действат въз основа на мъдростта. Сега те се страхуват и плашат всеки път, когато виждат антихрист. Колко са страхливи? Те си мислят: „Зли хора държат властта в този свят. В която и група да съм, трябва да се държа прилично. Липсват ми такава свирепост и смелост, така че където и да отида, ще трябва доброволно да търпя лошо отношение и доброволно да се подчинявам на другите — трябва да се отнасям към тях като към предците ми. Ако кажат „изток“, аз не мога да кажа „запад“. Не мога да изразявам различни мнения, не мога да подавам доклади за

проблемите на другите хора и не мога да си пъхам носа в чуждите работи. Мога само да се фокусирам върху вярването в Бог. Не бива да оскърбявам водачите и работниците, да се придържам към истините принципи, да копнея за светлина или да обичам справедливостта — в този свят няма светлина или справедливост. Просто ще се съсредоточа върху това да издържа докрай и ще помня, че където и да отида в бъдеще, винаги трябва да давам предимство на опазването на спокойствието!“. Това е заключението, до което те стигат. Нима не са били победени от този антихрист? (Да.) Кое го потвърждава? След като са били потиснати от онзи антихрист, те са се уплашили до смърт, боят се твърде много да кажат или да направят нещо. Те са изгубили истинската си вяра и вече не изпълняват предано дълга си; в сърцата им е угаснало малкото пламъче на любовта им към справедливостта; те са напълно победени и сразени от този антихрист. Не са ли те нищожества? Не са ли страхливци? (Да.) Как можеш да разбереш? Ако ги питаш: „Как е еди-кой си във вашата църква?“, те ще отговорят: „Не е зле“. Ако кажеш: „А какво ще кажеш за новия църковен водач, когото всички вие избрахте; познаваш ли го?“, те ще отговорят: „Не съм много запознат с него“. Ако попиташ: „Какъв е църковният живот там сега? Някой причинява ли смущения?“, те ще отговорят: „Добре е, върви добре“. За каквото и да ги питате, те ще отговорят само с тези няколко думи. Не е ли поради това, че са били уплашени? Защо са толкова уплашени? Защото не познават праведността на Бог; не могат да прозрат нечестивостта, жестокостта, безмилостността и мрака на Сатана; те не знаят какво означава да управлява истината, нито пък какво значение има това — и затова се страхуват. Следователно, за каквото и да питаш, отговорът им ще бъде неясен и мъгляв; няма да получиш от тях отговор за това, което наистина се случва в църквата, нито ще разбереш какво наистина мислят вътрешно. Те ще се свият в себе си толкова плътно, че дори няма да бъдеш сигурен за какво говорят. Няма да кажат нищо за проблемите, които съществуват в църквата, или за това какви са водачите и работниците, и няма да научиш нищо за трудностите, с които се сблъскват Божиите избраници. Няма да разбереш нищо от това — те ще разговарят с теб само по този начин. И какво ще почувстваш, докато ги слушаш? Ще почувстваш, че нещо стои между сърцата ви. Техният манталитет е такъв: „Не се опитвай да научиш нещо за мен, не искам да ти разкривам никаква информация или какво наистина се случва. Стой далеч от мен; ако се опитваш да разбереш от мен какво става в църквата, значи се опитваш да ми причиниш неприятности и да нарушиш сегашната ми жизнена среда, рутина и ситуация. Не се намесвай в нито един аспект на живота ми; остави ме да се справя сам с тези неща“. Те се страхуват, че антихристът ще ги накара да страдат или ще им отмъсти, и се страхуват да докладват за каквито и да било проблеми, свързани с тяхната църква. Това не е ли капитулация пред този антихрист? Не са ли те подвеждани и контролирани от този антихрист? (Да.) И на антихриста му е приятно

да вижда това. Той е измъчил хората до такава степен, че те вече не смеят да докладват за проблемите му, така че той има пълен контрол над църквата. Много ли хора в църквата са контролирани от антихриста по този начин? Самите вие спирали ли сте някога някого да докладва за някакъв проблем? Възможно е да сте го направили, но да не го осъзнавате, или да го направите в бъдеще. И така, спечелването и контролирането на хората от антихристи може ли да се смята за проблем? (Да.) Някои хора казват: „Определени хора в църквата се страхуват от антихриста, но те не вярват в този антихрист и не следват този антихрист, какво остава да служат на този антихрист. Те просто са били малко възпирани от този антихрист и са закъснели с навлизането в правилния път на вярата в Бог. Защо казваш, че това е проблем?“. От една страна, като погледнете методите, които антихристите използват, за да спечелят и контролират хората, трябва да сте в състояние да видите, че тяхната природа същност е същността на Сатана; тя е враждебна на истината и на Бог. Антихристите искат да се борят с Бог за хората, да се състезават за Неговите избраници. От друга страна, методите и начините, по които действат антихристите, наистина могат да повлияят на хората, които са глупави, невежи, объркани и не разбират истината. Те наистина могат да подведат тези хора, да държат поведението им под контрола на антихристите и да ги накарат да се съветват с антихристите и да им се подчиняват във всичко. Антихристите не само държат устата на тези хора затворена; те също така контролират действията им, влияят на мислите и идеите им и на посоката, в която те вървят. Това са ефектите и последствията от действията на антихристите, сполетяващи онези, които са глупави и невежи.

Току-що говорих за различни истини, свързани с изпълнението на дълга на водача или работника. Разобличих също така някои проблеми, които имат водачите и работниците, като се съсредоточих предимно върху проявленията на най-сериозния тип човек — и какъв е този тип човек? (Антихристите.) Кое е общото проявление, което се споделя от всички антихристи? Те се опитват да завземат властта за себе си и да контролират църквата. Желанието им за власт надминава всичко останало; властта е техният живот, техният корен; тя е темата, посоката и целта, около която се върти всичко, което правят в живота си. Ето защо действията на антихристите и нравът, който те разкриват, са идентични с тактиката, която Сатана използва, за да подведе, спечели и контролира хората. Може да се каже, че всичко, което върши този тип хора, не ги прави нищо друго освен проводник, олицетворение и израз на Сатана; основната цел на всяко тяхно действие и поведение е да притежават власт. И кого се опитват да контролират те? Това са хората, които те водят, последователите на Бог, това са хората, които са в обхвата на тяхната власт, които са в състояние да контролират. Преди малко говорихме и за похватите, които антихристите използват, за да контролират хората. Първият е да спечелят сърцата на хората; вторият е да нападат и изключват инакомислещите;

третият е да изключват и нападат хората, които се стремят към истината; четвъртият е постоянно да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си; и петият е да подвеждат, привличат, заплашват и контролират хората. Всичките тези пет основни проявления са основните похвати и средства, използвани от антихристите, за да получат власт, да притежават и контролират хората. Това са основните категории. А сега ще анализираме тези основни категории и ще разговаряме за тях по-подробно.

Анализ на това как антихристите се опитват да спечелят сърцата на хората

А. Привличане на хора чрез дребни услуги

Първият похват, който антихристите използват, за да контролират хората, е да спечелят сърцата им. Колко са начините да се спечелят сърцата на хората? Единият е да привлечеш човека с дребни услуги. Понякога антихристите дават на хората някакви хубави неща, понякога ги хвалят, друг път им дават малки обещания. А понякога антихристите виждат, че има дълг, който позволява на хората да застанат под светлината на прожекторите, или пък другите мислят, че този дълг може да донесе предимства на онзи, който го изпълнява, и да накара всички да го ценят, и възлагат този дълг на онези, които искат да спечелят. „Дребните услуги“ включват много неща: понякога са материални; понякога са невеществени; понякога са приятни думи, които хората искат да чуят. Например човек става слаб, когато му се случи нещо, и губи мотивация в дълга си, и когато съпостави тази своя слабост с Божиите слова, осъзнава, че това е липса на преданост към Бог, нежелание да изпълнява дълга си и липса на истинско покорство, и се чувства много порицан. Водач, който вижда това, може да каже: „Ти просто имаш малък духовен ръст. Бог няма да види проблема по този начин. Ти вярваш отскоро. Не можеш да очакваш твърде много от себе си. Тези неща отнемат време — не можеш да ги пришпорваш. Бог няма високи изисквания към хората и за теб, човек, който вярва в него едва отскоро, е нормално понякога да си малко слаб и не трябва да се тревожиш от това“. Тези думи означават, че няма защо да се тревожиш, че си слаб, още по-малко, ако продължаваш да си слаб, и че всичко това е нормална негативност и Бог не я запомня. Някои хора са прекомерно сантиментални и винаги са възпирани от своите чувства, когато изпълняват дълга си, а техният водач им казва: „Това се дължи на малкия ти духовен ръст, нормално е“. Някои хора са мързеливи и не са предани в дълга си, но водачът им не ги порицава, вместо това им казва приятните неща, които тези хора искат да чуват на всяка крачка, за да им угоди и да бъде смятан за добър от тях, и за да им покаже колко е разбиращ и любящ. Такива хора си мислят: „Нашият водач е като любяща майка. Той наистина ни обича — наистина представлява Бог.

Той наистина е от Бог!“. Неизказаният намек е, че техният водач може да действа като говорител на Бог, че той може да представлява Бог. Това ли е целта на този водач? Може би не е толкова ясно, но една от целите му е очевидна: той би искал хората да казват за него, че е чудесен водач, загрижен за другите, отнася се със съчувствие към слабостите на хората и разбира добре техните сърца. Когато някои църковни водачи видят, че братя или сестри изпълняват дълга си нехайно, те не ги упрекват, макар да е редно. Когато ясно вижда, че интересите на Божия дом са пострадали, той нито се занимава с това, нито разследва и не причинява ни най-малко оскърбление на никого. Всъщност той реално не проявява внимание към слабостите на хората, а намерението и целта му е да спечели сърцата на хората. Напълно осъзнава следното: „Стига да продължавам така и да не оскърбявам никого, ще ме смятат за добър водач. Ще имат добро и високо мнение за мен. Ще ме одобряват и ще ме харесват“. Не се интересува колко се ощетяват интересите на Божия дом и колко големи загуби се причиняват на навлизането в живота на Божиите избраници, нито колко се смущава църковният живот, той просто упорито продължава да следва сатанинската си философия и да не оскърбява никого. Никога не се самоукорява в сърцето си. Когато види, че някой прекъсва и смущава, най-много да си проговори с него за това, като омаловажи въпроса, и с това се приключва. Няма да разговаря за истината, нито ще посочи на този човек каква е същността на проблема, камо ли да разнищи състоянието му, и никога няма да разговаря за това какви са Божиите намерения. Лъжеводачите никога не разобличават или анализират грешките, които хората често допускат, нито покварения нрав, който често разкриват. Не решава никакви реални проблеми, а винаги проявява снизходителност към неправилното практикуване на хората и разкриването на поквара у тях и независимо колко негативни или слаби са те, не го приема на сериозно. Той просто проповядва някои думи и доктрини, изрича няколко увещания, за да се справи нехайно със ситуацията, като се опитва да поддържа хармонията. В резултат на това Божиите избраници не умеят да се самоанализират и да опознават себе си, няма разрешаване на покварения нрав, който са разкрили, и те живеят сред думи и доктрини, представи и фантазии, без изобщо да навлизат в живота. В сърцата си дори вярват: „Нашият водач разбира слабостите ни дори по-добре от Бог. Духовният ни ръст е твърде малък, за да отговори на Божиите изисквания. Просто трябва да изпълним изискванията на нашия водач. Като се покоряваме на водача си, ние се покоряваме на Бог. Ако дойде ден, в който Горното освободи водача ни, ще си кажем думата. За да запазим водача си и да попречим на освобождаването му, ще преговаряме и ще принудим Горното да приеме нашите изисквания. Така ще постъпим правилно спрямо водача си“. Когато хората таят такива мисли в сърцата си и са установили такава връзка със своя водач, и в сърцата им се е появила такава зависимост от него, такова възхищение и боготворене към него, те започват да имат още по-силна вяра в този водач и

винаги искат да слушат неговите думи, вместо да търсят истината в Божиите слова. Такъв водач почти е заел Божието място в сърцата на хората. Ако един водач е готов да поддържа такива отношения с Божиите избраници, ако в сърцето си изпитва удоволствие от това и вярва, че Божиите избраници трябва да се отнасят към него така, тогава няма разлика между този водач и Павел, той вече е поел по пътя на антихриста, а Божиите избраници вече са били подведени от антихриста и са напълно лишени от проницателност. Всъщност този водач не притежава истината реалност и изобщо не носи бреме, що се отнася до навлизането в живота на Божиите избраници. Той може само да проповядва думи и доктрини и да поддържа отношенията си с другите. Той умее да се изтъква чрез лицемерни методи, речите и действията му съответстват на представите на хората и по този начин той ги подвежда. Той не знае как да разговаря за истината или да опознае себе си и така за него става невъзможно да въведе другите в истината реалност. Той работи само заради репутацията и статуса си и говори само приятно звучащи думи, за да вкара в клопка хората, като ги кара да му се покланят и да му се възхищават, което сериозно влияе на делото на църквата и навлизането в живота на Божиите избраници и ги забавя. Не е ли такъв човек антихрист? Някои хора се държат по същия начин като антихристите, но когато видят антихриста разкрит, те могат да се съпоставят с този антихрист за сравнение. Чувстват, че пътят, по който вървят, е пътят и на антихристите, че трябва да се отдръпнат от ръба на бедствието и веднага да се покаят пред Бог, да престанат да се съсредоточават върху личния си статус и имидж; мислят си, че трябва да възхваляват Бог и да свидетелстват за Него във всички неща, да накарат хората да имат място за Бог в сърцата си и да Го почитат като велик — чувстват, че само тогава ще познаят истински мир в сърцата си. Само човек, който постъпва така, е този, който обича и може да приеме истината. Ако човек има природа на антихрист, той също ще се чувства неспокойно в сърцето си, когато чува думи, които разобличават антихристите, но няма да може да приеме съда и наказанието на Божиите слова, нито да се разкрие и да оголи покварения си нрав. Това показва, че той не може да приеме истината и че истинското покаяние е невъзможно за него. Той ще продължи упорито да отстоява своя статус, да се наслаждава на ползите от него и да се радва на това, че Божиите избраници му се покланят и възхищават. Това кара онези, които са били подведени от него, да се отклонят от истинския път и от Божиите слова; те отбягват Бог и вместо това следват този човек. Но този човек изобщо не се самоанализира. Без да съзнава, че вече е изпаднал в опасност, той все още има добро мнение за себе си и продължава да подвежда другите и да ги спечелва. Докато хората се вслушват в това, което той казва, и му се подчиняват, независимо колко са нехайни или безотговорни в изпълнението на дълга си, той ще си затваря очите за това. Нещо повече, той с удоволствие ще се наслаждава на това, че тези невежи, глупави хора

му се покланят и възхищават, и даже ще им предостави закрила, като не позволява на никого да ги разобличава или разпознава. Не създава ли антихристът независимо царство за себе си по този начин? Антихристът не върши истинска работа, не общува за истината, за да решава проблеми, не напътства хората в яденето и пиенето на Божиите слова и в навлизането в истината реалност. Той работи само за статус, слава и придобивки, грижи се единствено за утвърждаването си, за защитата на мястото, което заема в сърцата на хората, и за това да кара всеки да му се покланя, да му се възхищава и да го следва през цялото време — това са целите, които той иска да постигне. Ето как антихристът се опитва да спечели сърцата на хората и да контролира Божиите избраници — не е ли нечестив такъв начин на работа? Това просто е твърде отвратително! Той работи така известно време, като печели благоразположението на хората, кара ги да му се доверят, да разчитат на него — но какви са последствията? Тези хора не само са неспособни да разбират истината, не само никак не успяват да напреднат в навлизането си в живота — вместо това те приемат антихриста за свой духовен родител, като заместник на Бог, позволявайки на антихриста да измести Божия статус в сърцата им. Когато някой има проблем, той вече не идва пред Бог и пред какъвто и проблем да се изправи, не се моли на Бог, не се уповава на Него и не търси истината в Неговите слова. Вместо това отива да пита този водач за него. Той моли водача да му покаже пътя и все повече и повече се уповава на този водач и зависи от него. Той не знае как да търси Бог, не знае как да се уповава на Него и да разчита на Него, а още по-малко как да действа в съответствие с истината и принципите. Независимо какво му се случва, той чака със затаен дъх водачът да вземе решение. Той прави всичко, което водачът му казва, че трябва да направи, и изпълнява упътванията на водача, каквито и да са те. Довеждайки хората до тази точка, антихристът не ги ли подвежда и контролира? Защо Божиите избраници не търсят истината от Бог, когато им се случва нещо? Защо Божиите избраници сляпо се подчиняват на това, което казва техният водач, без да изследват думите му или да проявяват проницателност? Защо Божиите избраници могат да се покорят на думите на своя водач веднага щом ги чуят, но не могат да направят това с Божиите слова? Те търсят желанията на своя водач, вместо да търсят Божиите желания; те се вслушват в думите на своя водач, вместо да се вслушват в Божиите слова и вместо да търсят и да се покоряват на истината. Те разчитат на водача си той да действа, да ги подкрепя, да говори от тяхно име и да взема решения вместо тях, вместо да разчитат на Бог, да се уповават на Него и да Му се покоряват. Нима тези така наречени водачи не са заели определена позиция в сърцата на хората? Това е последицата от подвеждането и вкарването в клопка на хората от страна на антихриста.

Когато на някои хора се случи нещо и ти им казваш да се молят на Бог, те казват, че духовният им ръст е твърде малък и не знаят как да търсят. Ако им

кажеш да ядат и пият Божиите слова, те казват, че нямат заложби и не могат да достигнат велика светлина. Ако им казваш да слушат проповеди, те казват, че съдържанието на проповедите е твърде възвишено и дълбоко за тях, че не е по силите им. Те вярват, че ако човек е със слаби заложби, има слабости и е неспособен във всяко отношение, то му е нужно да се обръща към водачите. Да предположим, че ти ги попиташ: „Защо е нужно да се обръщаш към водача? Защо не търсиш Бог и не идваш пред Него?“. Те казват: „За хората е много трудно да дойдат пред Бог: ние имаме представи, заложбите ни са слаби и сме глуповати и вцепенени. Божиите слова не са винаги толкова ясни и в Неговите слова няма примери, които да показват какво означават. Нашият водач просто ни казва направо какво да правим, по начин, който е наистина ясен, както едно плюс едно е равно на две. Когато става въпрос за четене на Божиите слова, ако мога да ги чета на глас, това вече е доста добре, но нямам представа какво означават те и не знам какво Бог изисква от човека или как да практикувам по начин, който е съгласно Божиите намерения. Никога не мога да намеря отговори. Тъй като съм човек със слаби заложби, човек, който е с толкова малък духовен ръст, който е вцепенен и глуповат, който не може да прозре нищо, трябва да питам нашия водач за всичко, което се случва, и да го карам да взема решения. Нашият водач може да намери отговорите за мен; аз просто правя каквото ми казва той. Точно такъв вид човек съм — прост и покорен“. „Няма нищо лошо в това да бъдеш прост и покорен, но дали вашият водач наистина има истината реалност? Наистина ли е човек, който се покорява на Бог? Ако всичко, което той може да прави, е да проповядва думи и доктрини и не е някой, който се покорява на Бог, то дали това, че ти му се покоряваш, означава, че се покоряваш на Бог?“. Те казват: „Нашият водач има високи заложби и всичко, което казва, е правилно. Това доказва, че той разбира истината и че е в съгласие с Божиите намерения“. В това, което те казват, има някакво логично разсъждение, нали? Всичко е основано на личните им чувства. Техните заложби са слаби и им липсва проницателност, така че ако наистина имаше нещо нередно в техния водач, те нямаше да могат да го видят. Повечето хора са глупави, невежи и със слаби заложби, но нека засега да оставим тази причина настрана. Ако погледнем на това от гледната точка на водача, ако хората демонстрират такива проявления, имат такава зависимост от водача си и таят такъв вид възгледи и отношение към него, няма ли това някаква връзка с тактиката и методите на водача за спечелването на сърцата на хората? (Има.) Колко голяма е тази връзка? Свързано ли е пряко с начина на работа на водача? Можем да кажем със сигурност, че има безпрекословна, пряка връзка, че тези неща са свързани на сто процента. Защо казвам това? Има много водачи, които от гледна точка на субективната си воля биха искали да доведат хората пред Бог, но тъй като не разбират истината или не знаят как да разрешават различни реални проблеми, могат да се справят само с някои административни задачи и общи

въпроси и да се перчат, за да ги почитат хората, те несъзнателно тръгват по пътя на антихристите. Те използват своите собствени начини и средства, за да продължат да се опитват да спечелят сърцата на хората и да контролират техните сърца, поведение и мисли, така че хората винаги да правят това, което те казват, в своите действия, в практикуването на истината и във всеки аспект от изпълнението на дълга си. Ако хората се покоряват на антихриста, а не се покоряват истински на Бог — ако се покоряват на антихриста много повече, отколкото на Бог — и изпълнението на дълга им не дава никакви резултати и те не изпълняват добре човешкия си дълг, то ще бъдат ли такива хора спасени? Хората имат „точни“ пътища за практикуване на подчинение и преданост към водачите и работниците, но те дори не практикуват точно, когато става въпрос за покорство на Бог и преданост към Него — никой не разговаря за този въпрос и никой не изпълнява този аспект на реалната работа. Всички хора обичат да говорят и да действат заради собствения си статус и репутация, и си блъскат главата и забравят да ядат или да спят, работейки, за да накарат Божиите избраници да им се подчиняват и покланят. Очевидно е, че те правят всичко това, за да постигнат целта си да царуват в църквата като водачи или работници. Каква е причината за това? Тя е, че цялото покварено човечество има еднакъв нрав и еднакви предпочитания. Когато някой ти посочи път и ти имаш голямо желание да го практикуваш, това не означава, че практикуваш истината — това означава, че правиш това, което този човек казва, и че му се подчиняваш. И така, защо хората не желаят да идват пред Бог или да Го търсят? Защото в човешката природа няма нищо, което да съответства на истината. Това, което хората харесват, за което копнеят и което държат в сърцата си, всичко това противоречи на истината, в разрез с нея. Следователно, ако поискаш от някого да потърси истината, когато му се случи нещо, ще му е по-трудно, отколкото да полети до Луната — но ако го помолиш да се вслуша в някой човек, ще му е много по-лесно. Очевидно е, че антихристите постигат много бързо резултати, когато използват похвата за спечелване на сърцата на хората, за да контролират хората. Само с един коментар, подхвърлен между другото, те могат да накарат някого да си състави благоприятно мнение за тях; само с един небрежен коментар, който крие някакъв умисъл или гледна точка, те могат да накарат някого да ги види по нов начин, в нова светлина. Това разкрива точно какви са нещата вътре в хората. Това означава, че ако ти не се стремиш към истината, а вместо това поемаш по пътя на стремежа към статус и власт, въздействието и последствията от всичко, което правиш, за който и да е член на покварeното човечество, ще бъдат да го накараш да обърне гръб на истинския път, да отбегне истината, да отбегне Бог и да отхвърли Бог. Това е единственото последствие, единственият резултат. Лесно е да се види.

Първото проявление на опитите на антихристите да спечелят сърцата на хората е привличането на хора чрез дребни услуги. Дребните услуги не са непременно материални неща; те обхващат широк спектър. Понякога те са мили

думи; понякога са изпълнение на нечие желание или предпочитание; а понякога са налучкване на нечии мисли и изричане на приятно звучащи неща, които човек иска да чува, за да го накарат да мисли, че водачът му е много добър и много разбиращ. С други думи, антихристите използват прекомерно толерантност, обич, топлота и така наречената загриженост, за да прикрият тайната си амбиция да контролират хората. Ако братята и сестрите са дарили някои хубави неща, например, те може да споделят част от тези неща с някого, с когото са в добри отношения. Използват тези дребни услуги, за да спечелят сърцата на хората и да ги подкупят. Ако в църквата има ненатоварваща работа, която не предполага излагане на климатични условия и позволява на някого да застане под светлината на прожекторите, те ще накарат някой, с когото са в добри отношения, да я свърши. Защо са способни да правят това? Отчасти това се дължи на факта, че им е присъщо да не обичат истината и да действат без принципи. Другата част е, че те запазват този добър дълг за тези, с които са в добри отношения, и след това им казват приятно звучащи думи, за да ги накарат да им бъдат благодарни. По този начин те постигат целта си да спечелят сърцата на хората. Тази тактика не се състои само в раздаване на дребни неща и изричане на мили неща тук-там — в нея има умисъл, цел. И каква е тази цел? Тя е хората да останат с благоприятна оценка за тях в сърцата си. Ако има група от десет души, те ще започнат с преценяването им: „От тези десет има двама, които са добри в подмазването. Не е нужно да се занимавам с тях, те и без това ще ми се подмазват. Има и двама объркани хора; те ще правят каквото им кажа, ако им дам някои облаги. Другите двама са хора с някакви заложби; стига да им изнеса няколко възвишени проповеди и да им кажа няколко впечатляващи думи, те ще ми се поддадат. Освен това има трима, които изглежда се стремят към истината, така че с тях ще е малко по-трудно. Трябва да разбера ясно каква е реалната им ситуация, да видя от какво се нуждаят и после да ги удовлетворя. Ако някой от тях не се хване и не ми се подчини, в крайна сметка ще се справя с него и ще го премахна. Дори и последният да е срещу мен, той не може да ми причини много неприятности и аз ще се справя лесно с него“. Само с един поглед те могат да определят с кои хора от групата могат да се справят и с кои не. Как могат да го узнаят толкова бързо? Те са способни на това, защото сърцата им са изпълнени със сатанински политики и философии. Принципите на поведението им и начините, по които постъпват и взаимодействат с другите, не се състоят в това да се държат дружелюбно с хората или да имат нормални междуличностни отношения, не се състоят в това да помагат на другите или да ги снабдяват, да ги извисяват духовно, да общуват с другите като с равни или да използват истините принципи, за да решават въпроси и да взаимодействат с другите хора. Те абсолютно не притежават и капка от тези принципи. Какви са техните принципи? „Какво е мнението на всеки човек за мен в сърцето му? Не ми е нужно да се занимавам с онези, които ме ценят, които ме

носят в сърцето си, които се страхуват от мен, уважават ме и ме почитат. Трябва да направя това и това с онези, които не ме почитат, и да направя това и това по отношение на онези, които ме почитат, но все още не са отстъпили напълно пред мен. А що се отнася до онези, които по принцип не обръщат много внимание на другите, трябва да постъпя с тях така и така“. Те имат поетапна процедура за контролирането на хората. Защо създават тези мерки и мисли? Защото желанието за власт в сърцата им е неконтролируемо. Ако се държаха дружелюбно с хората в групата, те биха се чувствали крайно неудовлетворени и унизени. И така, каква е целта им? Да накарат всички да имат място за тях в сърцата си — ако не на първо място, то на второ, а ако не на второ, то на трето. Да взаимодействат с другите на равна нога просто няма как да стане. Като водачи, могат ли тези хора да се вслушват в различните мнения на другите? Не могат. Около какво се върти всичко, което правят? (Власт.) Всичко, което те правят, се върти около властта. Какви неща правят, които се въртят около властта? Първо, проучват сърцето ти и го овладяват; тоест, първо те подкупват и те карат да се разкриеш пред тях, извличат истинските ти чувства и разгадават истинското ти мнение за тях. След като схванат това, те приспособяват методите си към всяка ситуация, действайки индивидуално във всеки отделен случай. Те искат да контролират сърцата на хората и когато намерят някого, който не е в единомислие с тях, някого, който не ги почита, някого, който не им е предан, тогава те нанасят удар и измъчват този човек. Така че, движещата сила на антихристите в спечелването на сърцата на хората е властта. А какви методи и похвати използват, за да придобият власт? Те напълно разбират, овладяват и контролират сърцата на хората. Посредством какво се контролират мислите на хората? Посредством сърцата и природата им. Когато сърцето на човек е контролирано от антихрист, идеите и мислите на този човек вече не са от значение. Щом антихристът контролира сърцето на някого, той контролира цялата му личност.

Б. Да се перчат със силните си страни, за да им се покланят хората

Освен използването на дребни услуги, за което току-що говорихме, какви други похвати обикновено и обичайно използват антихристите, за да спечелят сърцата на хората? Например да кажем, че всички имат лошо впечатление за някой водач. Хората мислят, че на този водач му липсва талант, че може да говори само думи и доктрини и че няма истинско разбиране за истината. Ако този водач разбере, че хората таят такова впечатление за него, ще направи ли всичко възможно да скрие тези недостатъци и слабости? (Да.) Какво ще направи? Какви неща ще каже? Да се престори, че се открива, е един аспект от това. Какво друго? (Да обяснява нещата.) Обясняването на нещата също служи като средство за прикриване. Освен това водачът може да използва силните си страни и неща, които другите смятат за страхотни, за да прикрие слабите си страни. Това често срещан похват

ли е? (Да.) Например някой казва: „Вярвам в бог отскоро, така че защо бях избран за водач? Защото управлявах компания в светския свят и нашите служители нараснаха от 10 на 200 души, което показва, че имам водаческа способност. Въпреки че божият дом не придава важност на такива въпроси, тази способност е полезна в някои ситуации, нали?“. След като чуят това, другите не са съгласни, така че този човек продължава с представлението си, като казва: „Например ако говориш със служителите си, но те не слушат, какво трябва да направиш? Те ще те слушат, когато постигнеш добри резултати. Аз вече изложих доказателствата си: моята компания стана публична!“. Първоначално някои може да кажат, че това е дарба, че така правят невярващите, но наистина има методи и резултати в начина, по който действа този човек, така че някои хора преминават от съмнение към доверие в него и неусетно, в процеса на действията му, започват лека-полека да му се покланят. Освен това този човек подвежда другите и прикрива собствените си недостатъци; сърцата на хората биват подкупени от него, без те да се усетят, и те биват подвеждани от него и се прекланят пред него. Това не е ли похват? (Да.) Какъв е той? Да правиш всичко възможно да се перчиш с експертните си познания и с дарбите си и да се хвалиш със способностите и уменията си. Каква е целта на тези действия? Тя също е да се спечелят сърцата на другите. За да спечели сърцата на другите, освен че раздава някои хубави неща, той също трябва да накара другите да го ценят. Ако беше просто обикновен човек или неук човек без особено образование, кой щеше да го цени? Затова той умишлено парадира с дипломите си, като дава на хората да разберат, че има висши степени и висши академични квалификации, и в резултат на това подвежда някои хора. Той прави всичко възможно да се перчи със своите дарби, експертни познания и способности, за да накара другите хора да имат високо мнение и добро впечатление за него и дори често да си мислят или да са подтикнати да потърсят съвета му, докато вършат нещо. Нима всичко, което прави, за да постигне тази цел, не е също стратегия за спечелване на сърцата на хората? Това са две проявления на това как антихристите печелят сърцата на хората. Първото е използването на дребни услуги. Второто е перчене със собствените им способности и дарби, с други думи, с нещата, които им дават превъзходство, и използването на този метод, за да надминат останалите, така че да изпъкнат в тълпата, и така всички да ги ценят, да им се възхищават, доброволно да идват пред тях, за да следват заповедите им и да приемат водачеството им, и дори доброволно да приемат всичките им разпоредби и да им се подчиняват. Това не е ли форма на психологическа атака? (Да.) Спечелването на сърцата на другите е вид психологическа атака. Какво се разбира под „психологическа атака“? Това е средство, чрез което Сатана завладява и контролира сърцата на хората. Бог проучва внимателно дълбините на човешкото сърце. Той завоюва и придобива сърцата на хората. Защо тогава изразът „придобива сърцата на хората“ не се

използва, когато се говори за Сатана и антихристите? Това е така, защото Сатана и антихристите използват ненормални и нечестиви похвати, за да завладяват, подвеждат, привличат и контролират сърцата на хората, така че те не могат да не си изградят високо мнение за тях и дълбоко да ги уважават и да им се възхищават.

Току-що разговаряхме за две тактики за спечелване на сърцата на хората. Какви са другите най-типични тактики? Ако не сте преживявали тактиките и методите, които антихристите използват, за да подвеждат и възпират хората, може да погледнете себе си за сравнение. Вижте дали имате тези проявления в себе си. Всеки, който живее сред покварен нрав, притежава тези неща. Правенето на дребни услуги, подвеждането на хора, привличането на хора — това не са ли неща, които често правите? Не правите ли често всичко възможно, за да изтъквате дарбите и силните си страни? (Да.) Особено когато правите нещо, което противоречи на истината, когато слабостите и недостатъците ви са разобличени и дори когато сте кастрени и наистина сте засрамени, и всяка частица от престижа ви е пометена, не използвате ли тези методи и похвати, за да поправите ситуацията и да възстановите позицията и престижа си в сърцата на хората? (И ние правим такива неща.) Когато правите тези неща, имате ли някаква осъзнатост и чувствате ли, че това е грешен път и че не можете да правите така? Упреквате ли се? Често ли изпитвате безразличие, или пък се упреквате, но дори и да не искате, все пак трябва да направите тези неща, защото репутацията и имиджът ви са толкова важни за вас? Кое от двете е? (Правим ги дори и да не искаме.) Правите ги дори и да не искате — добре тогава, упреквате ли се? Или изобщо не изпитвате никакви угризения, а щом направите тези неща, ги омаловажавате и продължавате да ядете и спите, както преди? (Упрекваме се.) Ако дори леко се упреквате, значи положението не е толкова зле. Това доказва, че вашата вцепененост не е стигнала твърде дълбоко — все още притежавате осъзнатост. Хората с осъзнатост имат надежда да бъдат спасени; онези, които я нямат, нямат човешка природа, така че са в опасност.

В. Да използват измамна фасада, за да подвеждат хората и да спечелят доброто им мнение

Какви други похвати обичайно използват антихристите, за да спечелят сърцата на хората? Има и друга ситуация, а именно, че независимо какво правят антихристите, те не го правят пред Бог, а пред хората. С каква цел го правят? (За да привлекат хората.) За да привлекат сърцата на хората. Привидно са по-склонни от другите да страдат и да плащат цена; изглеждат по-духовни от другите, по-предани на Бог и по-сериозни в дълга си. Но когато няма кой да ги гледа, те не действат така. Това не е истинското намерение зад действията им; по-скоро имат скрит мотив. Те се държат така пред другите, за да видят тези хора колко добре действат и че изпълняват дълга си с такава преданост, докато всъщност вътрешно

изобщо не са мотивирани от преданост. Целта им е да накарат хората да ги виждат като предани и отговорни. Като плащат цена по този начин, те напълно убеждават другите. Вследствие на това другите хора са готови да приемат тяхното водачество и да им прощават, независимо какви грешки правят. Що за поведение е това? Това е използване на измамни фасади за подвеждане на хората. Какво означава „фасади“ тук? Означава добро поведение и действия, които изглеждат съгласно истината. Използване на измамни фасади, които изглеждат съгласно истината, за подвеждане на хората и спечелване на доброто им мнение — това обобщава характеристиките на това поведение, нали? Целта им е в крайна сметка да спечелят доброто мнение на хората. След като хората имат добро мнение за антихристите, те изпитват известно уважение към тях — с използването на този метод антихристите са заели определена позиция в сърцата им. Например има един вид хора, които са готови да платят цена при изпълнението на дълга си, разчитат предимно на преживяване в действията си и по същество не нарушават нито един от основните принципи, но когато разговаряш с тях за търсене на истините принципи, какво казват? „Няма нужда да разговаряш с мен за това. Всички тези неща са в ума ми!“. Когато наистина се сблъскат с проблем, те не само не търсят, но и отказват да слушат съветите на когото и да било другиго, камо ли мненията им; просто правят каквото смятат за добре. Когато плащат цена, когато действията им ги карат да изглеждат бързи и решителни, и притежаващи известна власт, как ги възприемат другите хора в сърцата си? Имат ли добро мнение за тях, или не? От гледна точка на другите хора те не са нарушили истината по никакъв очевиден начин и са много умели в начина, по който вършат нещата. Тяхното ниво на „преданост“ и техният опит в изпълнението на дълга им са достатъчни, за да убедят другите. Хората си мислят: „Вижте ги: те вярват в Бог от много години и имат опит в изпълнението на този дълг. Те са врели и кипели. Ние не бихме могли да го направим“. Когато хората имат такова положително мнение за тях, голяма или малка тежест имат те в сърцата им? (Голяма.) Голяма; те имат тежест в сърцата им. Някои хора никога не търсят истината, отчасти защото им липсва духовно разбиране, отчасти защото нямат интерес към истината и изобщо не обичат истината, и нямат абсолютно никакво разбиране какви са истините принципи. В изпълнението на дълга си те разчитат изцяло на мимолетния си ентусиазъм, на собствените си добри намерения и на натрупания през годините опит в изпълнението на дълга си. Те обаче не желаят другите хора да знаят тези неща, затова правят всичко възможно да полагат големи усилия и да плащат цена. Ако някой открие, че им липсва духовно разбиране или че не разбират истината и нямат принципи във вършенето на нещата, те бързат да постигнат някакви резултати за пред хората. Те казват: „Погледнете и вижте дали наистина имам духовно разбиране, или не. Погледнете; вижте дали наистина имам принципи в действията си, или не, дали наистина разбирам истината“. Докато действат така,

доста хора биват подведени от тях. Те казват: „Тези хора имат опит в изпълнението на дълга си и разбират принципите; ние сме тези, които не разбират“. „Ние сме тези, които не разбират“ — какво разкрива това твърдение? Разкрива, че дълбоко в себе си те одобряват външното добро поведение на тези хора. На какво е равносилно това одобрение? Равносилно е на мисълта, че те са хора, които практикуват истината, които обичат Бог и които получават Божието усъвършенстване. Това, че другите ги оценяват по такъв начин, не е ли равносилно на това те да заемат определена позиция в сърцата на хората? По-конкретно, може да се каже, че те имат някакъв престиж. И така, какво им носи този престиж? Той кара другите да се уповават на тях, да ги ценят и дори да зависят от тях. Как зависят другите от тях? Веднага щом имат проблем, те веднага ги търсят. Да предположим, че някой каже: „Това е сериозен въпрос и ние не го разбираме; трябва да попитаме Горното, нали?“. Тогава някои ще кажат: „Няма нужда. Можем просто да попитаме нашия водач. Нашият водач разбира всичко“. Всички приемат, че през повечето време водачите и работниците са заети с работата си и не са вършили зло, и следователно смятат, че те определено са хора, които разбират истината и имат принципи в действията си. Какво мислите за това мнение? Ако някой не е вършил зло външно, означава ли това, че разбира истината? Не е задължително. Разбирането на истината от всеки човек е ограничено. Ако вярваш, че водачите разбират всичко, и какъвто и проблем да имаш, не се молиш на Бог, не търсиш от Него или не търсиш в Неговите слова, а отиваш направо при водач, за да се допиташ до него, това няма ли да забави нещата? Ако винаги правиш това, което казват водачите, винаги се уповаваш на тях, тогава някои неща може да се объркат и може да нанесеш загуби на делото на църквата. Ето защо покланянето на хора и уповаването на тях най-лесно водят до отклоняване и допускане на грешки, до понасяне на загуби за собствения ти живот и за Божия дом и делото на църквата.

Спечелването на сърцата на хората от антихристите се проявява по три основни начина: първият е привличане на хората чрез дребни услуги; вторият е перчене със силните им страни, дарби и таланти; третият е използване на измамни фасади за подвеждане на хората и спечелване на доброто им мнение. Тези проявления могат да бъдат открити във всеки. Някои хора често разкриват клюки, за които другите не знаят, говорят на всякакви теми или споделят уникални, експертни мнения. Как се нарича това? Има една поговорка от две части, която гласи: „Старицата си слага червило, за да има какво да гледаш“. Тези хора постоянно искат да покажат уменията си и да спечелят уважението на хората. Понякога обаче не се справят добре с това и хората виждат недостатъците им, така че впоследствие правят всичко възможно, за да поправят ситуацията и да се измъкнат с аргументи. Независимо какви неща са направили, които противоречат на съвестта им и на истината или които не са свързани с изпълнението на дълга

им, те никога не знаят как да признаят грешката си, да се самоанализират и да се покаят, нито пък осъзнават колко сериозен е този проблем. Напротив, те мислят усилено и си напрягат мозъците за начини да се аргументират в своя защита и да изгладят нещата. До такава степен горят от нетърпение да постигнат целите си, че дори не могат да ядат или спят от страх, че добрият им авторитет в очите на другите може да претърпи внезапен и опустошителен спад. Някои хора например смятат, че пишат добре, че са умели писатели; някои смятат, че са добри водачи, че са стълбовете, поддържащи църквата; други смятат, че са добри хора. Веднага щом тези хора загубят добрия си имидж по една или друга причина, те влагат много мисъл и плащат цена заради него, като си напрягат мозъците в опит да поправят ситуацията. Но те никога не изпитват срам, не се упрекват и не се чувстват задължени на Бог заради грешните пътища, по които са поели, или заради различните неща, които са направили в противоречие с истината. Те никога нямат такова чувство. Използват всякакви тактики, за да подвеждат хората и да спечелят сърцата им. Това изпълнение на дълга на сътворено същество ли е? Категорично не. Това ли е работата, която църковните водачи трябва да вършат? Категорично не. Те живеят според сатанински нрав, вършат зло и смущават делото на църквата, и прекъсват и смущават делото на Божия дом. Съдейки по техните действия и поведение, по пътищата, по които поемат, и по техните различни видове поведение, които подвеждат и контролират хората, те не изпълняват дълга на водач, а разрушават и прекъсват Божието дело по спасяване на човека, спират хората да дойдат пред Бог и се опитват да ги държат в собствените си ръце, под свой контрол. Това не са ли действията и поведението на антихрист? Несъмнено. Това е достатъчно доказателство, че антихристите играят ролята на Сатана до съвършенство. Съдейки по естеството на нещата, които правят, те не само не успяват да изпълнят добре дълга, който трябва да изпълнят — напротив, те играят ролята на Сатана. Всичко, което правят, е безусловно съперничество с Бог за Неговите избраници. Овцете, които принадлежат на Бог, трябва да следват Бог и да бъдат придобити от Него, но тези хора спират другите да следват Бог; те вземат Божиите овце в собствените си ръце и ги контролират, и карат хората да им се покланят и да ги следват. Такова е естеството на техните действия. Могат ли такива хора да бъдат наречени „водачи“? (Не.) Как трябва да ги наричаме тогава? (Зли слуги.) „Зли слуги“ — това е подходящо име. „Антихристи“, „зли слуги“ — и двете ще свършат работа, нали? Тези хора развяват знамето на изпълнението на дълга на водач, но не правят това, което един водач трябва да прави. Това, което правят, изобщо не е изпълнение на дълга на водач, те играят ролята на антихрист, заместват Сатана в смущаването и унищожаването на делото на Божия дом и подвеждат Божиите избраници да отбягват истинския път и да отбягват Бог. Всичките им действия и цялото им поведение разкриват нрава и природата на Сатана и постигат резултата да накарат хората да отбягват Бог, да отхвърлят

истината и Бог и да им се покланят и да ги следват. Един ден, когато напълно са подвели хората и са ги поставили под свой контрол, те ще започнат да им се покланят, да ги следват и да им се подчиняват. Тогава ще са постигнали целта си да впримчат сърцата на хората. Те са църковни водачи, но не вършат работата, която Бог им е поверил; не вършат работата на водачи и работници. Вместо това действат върху Божиите избраници, като ги подвеждат, впримчват и контролират, вземат овце, които очевидно принадлежат на Бог, в собствените си ръце, под свой контрол. Не са ли те крадци и разбойници? Като си съперничат по този начин с Бог за Неговите избраници, не служат ли като слуги на Сатана? Такива антихристи не са ли врагове на Бог? Не са ли врагове на Неговите избраници? (Да.) Сто процента. Те са врагове на Бог и на Неговите избраници; това е извън всякакво съмнение.

Навремето, когато говорех и вършех делото Си във всички църкви в континентален Китай, с Мен имаше един човек, който отговаряше за аудиозаписите и транскрибирането на проповедите. Този човек беше донякъде надарен, имаше остър ум и бързи реакции. Но в него имаше едно нещо: той беше изключително умел в изричането на ласкателни неща, които хората искаха да чуят. Ако ти кажеш, че нещо е вкусно, той ще рече: „Прав си. Опитвал съм го. Страхотно е“. Ако ти кажеш, че навън е горещо, той ще рече: „Наистина е така. Целият съм в пот“. Ако ти кажеш, че навън е студено, той ще рече: „Да, студено е. Обул съм си обувки с вълнена подплата“. Беше му трудно да каже нещо вярно или честно. Изглеждаше като човек, който наистина се стреми, но когато се появеше нещо, което изискваше да се плати цена, той се криеше. Беше потаен и измамен. Такъв човек беше той. Някои може да попитат: „Е, защо избра такъв човек?“. Не съм го избирал — обстоятелствата по онова време го наложиха. Тогава беше трудно да се намери дори такъв като него и поне имаше бързи реакции — натискаше бутона за запис веднага щом започнех да говоря. Той Ме следваше навсякъде, записваше и транскрибираше проповеди; вършеше реална работа. Но начинът, по който се държеше в Мое присъствие, и нещата, които правеше в църквата, бяха като действия на двама напълно различни души. В Мое присъствие той се държеше покорно, възпитано, усърдно, съвестно и отговорно — но такъв ли беше, когато изпълняваше дълга си в църквата? Като се има предвид, че така се държеше, когато общуваше с Горното, такъв ли беше и когато беше сред Божиите избраници? Ще се осмелиш ли да дадеш категоричен отговор? Не, няма. Как тогава би могъл да знаеш какво е било истинското му положение? За да направиш това, трябва да установиш връзка с него. След като общуваш с него известно време, всичко в неговата природа същност ще излезе наяве. Той особено обичаше статуса и беше изключително суетен; винаги, когато беше с някого, много обичаше да говори за своя капитал и да се перчи с нещата, които може да прави, с нещата, които е направил, с това колко много е страдал и колко е велик. Той правеше тези неща и говореше така много често и беше напълно различен човек в сравнение с

онзи, който беше, когато бях наблизо. Освен това всеки, който беше около него, се чувстваше възпрян и тормозен и не смееше да каже нищо за това. Кой беше най-големият проблем тук? Той взе тази малка работа, която вършеше, този малък дълг, който изпълняваше, и го третираше като капитал, с който да се перчи, където и да отиде. До каква степен се перчеше с него? Всички му се покланяха и му се възхищаваха, и му завиждаха. Накрая казаха: „Този човек е страдал толкова много заради Бог. Само вижте вярата, която има, и любовта, която има към Бог! Не можем да се сравняваме дори с един косъм на главата му. Колко по-нисши сме от него!“. Хората постоянно го споменаваха и онези, които не можеха да се срещнат с Мен, смятаха, че срещата с него е равносилна на среща с Мен. Влиянието, което имаше върху знанието, мислите и умовете на хората, в крайна сметка достигна това ниво. За да стигне дотук, той трябва да е казал и направил доста неща, нали? Със сигурност не е използвал само няколко думи, за да спомене какъв дълг е изпълнявал, със сигурност е говорил и разказвал за тези неща надълго и нашироко; освен това е имал свои собствени мотиви и цели, казвал е някои неща, които биха могли да съблазнят и подведат хората, като ги накарат да го почитат, и в крайна сметка е постигнал целта си. Какво мислите за такъв човек? За него беше добре да може да изпълнява дълга си до Мен, както по отношение на това да се научи как да постъпва, така и по отношение на придобиването на истината. Това беше възможност за него да бъде доведен рано до съвършенство. За съжаление, той не оцени тази възможност. Не видя колко ценна и жизненоважна беше тя, нито че това беше път, основа и източник за придобиване на истината и постигане на познание за Бог. Вместо това той използва тази възможност, за да постигне собствената си цел да се открои от масите и да спечели сърцата на хората. Това вещаеше неприятности; той вървеше по грешен път. Кажете Ми, докато така безразборно разпространяваше мълвата за това колко е страдал, как Бог го е напътствал, как Бог се е отнасял с него и как Бог му е имал доверие, можел ли е да осъзнае, че в това има лично намерение? (Да.) Би трябвало да е можел. Не беше нещо, което е невъзможно да се осъзнае. Можел е да го осъзнае — тогава защо не можеше да обуздае злодеянията си? Защото не обичаше истината; харесваше само влиянието и статуса. Когато човек, който наистина обича истината, разкрива поквара, когато свидетелства за това как е страдал, той се упреква и обвинява. Чувства, че това, което е направил, е било подло и е било съпротива срещу Бог, и че не бива да го прави отново. Когато в бъдеще отново поиска да го направи, той ще може да се въздържи и да сложи край на вършенето на такива неща. Това е съвсем нормално. Но в такива моменти, дори съвестта им да ги укорява, антихристите не могат да контролират необузданата си амбиция и желанието си и дори да бъдат кастрени, те няма да приемат истината. Защо природата им се надува и разширява невъзвратимо? (Защото не обичат истината.) Те не обичат истината по природа. Какво обичат тогава? (Обичат статуса.) Какво

ще им донесе статусът? Ще накара хората да им се покланят, да ги уважават и да им завиждат. В крайна сметка целта им е да се радват на същия статус и отношение като Бог, както и на честта, щастието и радостта, които този статус им носи. След като изслушахте всичко, което току-що казах, не се ли чувствате отвратени? (Да.) Имаше и нещо друго, което този човек направи, което беше по-отвратително. По-късно той се разболя и се върна в родния си град, и това го накара още по-силно да чувства, че заслужава да се радва на предимствата на статуса. Според вас как би действал, докато е под контрола на тази мисъл? Няма ли да изиска още повече от хората, още по-добро отношение? (Да.) Защо изискваше това? Не смяташе ли, че е прекомерно или неразумно? Смяташе, че го заслужава. Мислеше си: „Страдах много заради бог и заради братята и сестрите си. Имам право на това; разболях се, защото страдах толкова много, така че братята и сестрите ми трябва да ми служат“. Докато беше болен, той не си мръдна пръста; просто лежеше в леглото по цял ден, като караше другите да се грижат за него и да го хранят. След като лежа дълго време, започна да му става скучно, затова накара хората да носят храна и напитки и да излизат с него, за да му разсейват скуката. Това е доста отвратително, нали? Щеше да е разбираемо, ако наистина беше толкова болен; ако не беше толкова болен, тогава със сигурност поведението му беше твърде лишено от разум, нали?

Някои хора изглеждат доста ентусиазирани във вярата си в Бог. Те обичат да се занимават с делата на църквата, да се грижат за тях и във всичко са първи. И все пак, неочаквано, щом станат водачи, те разочароват всички. Не се съсредоточават върху разрешаването на практическите проблеми на Божиите избраници, а вместо това правят всичко възможно да действат в името на собствената си репутация и статус. Обичат да се изтъкват, за да накарат другите да ги ценят, и винаги говорят за това как отдават всичко на Бог и страдат за Него, но не влагат усилия в стремежа към истината и към навлизането си в живота. Не това очакват всички от тях. Макар че са много заети с работата си, изтъкват се при всяка възможност, проповядват някакви думи и доктрини, придобиват уважението и поклонението на някои хора, подвеждат сърцата на хората и затвърждават статуса си, накрая какво произлиза от това? Независимо дали тези хора използват дребни услуги, за да подкупват другите, или се перчат със своите дарби и способности, или използват различни методи, за да подвеждат хората и по този начин да печелят добро мнение за себе си, независимо какъв метод използват, за да спечелят сърцата на хората и да заемат позиция в тях, какво са изгубили те? Те са изгубили възможността да придобият истината, докато изпълняват дълга си на водач. В същото време, поради различните си проявления, те са натрупали и злодеяния, които ще доведат до крайния им изход. Независимо дали използват дребни услуги, за да подкупват и впримчват хората, или се перчат, или използват измамна фасада, за да подвеждат хората, и независимо от това колко много ползи и колко

голямо удовлетворение привидно получават от вършенето на такива неща, ако се замислим сега над това, дали този път е правилен? Това ли е пътят на стремежа към истината? Това ли е пътят, който може да доведе до нечие спасение? Очевидно не е. Независимо колко хитроумни са тези методи и похвати, те не могат да измамят Бог и накрая всички те биват заклеймени и ненавиждани от Бог, защото зад подобно поведение се крие човешката необуздана амбиция, отношението и същността на враждебност към Бог. В сърцето Си Бог абсолютно никога не би признал тези хора като изпълняващи дълга си, а вместо това би ги окачествил като злодеи. Каква присъда произнася Бог, когато се разправя със злодеите? „Махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“. Когато Бог казва: „Махнете се от Мене“, къде иска да отидат тези хора? Той ги предава на Сатана, на местата, обитавани от тълпи сатани. Каква е крайната последица за тях? Те са измъчвани до смърт от зли духове, което означава, че са погълнати от Сатана. Бог не иска тези хора, което означава, че няма да ги спаси, те не са Божии овце, камо ли Негови последователи, така че не са сред онези, които Той ще спаси. Ето как Бог определя тези хора. И така, какво всъщност е естеството на опитите да се спечелят сърцата на другите? То е да се върви по пътя на антихриста, то е поведението и същността на антихриста. Още по-сериозна е същността на съперничеството с Бог за Божиите избраници. Такива хора са врагове на Бог. Ето как се окачествяват и категоризират антихристите и това е абсолютно точно.

22 януари 2019 г.

ВТОРА ТОЧКА: ТЕ НАПАДАТ И ИЗКЛЮЧВАТ ИНАКОМИСЛЕЩИТЕ

Завършихме общението относно спечелването на сърцата на хората — първото проявление на това как антихристите контролират хората, а сега ще разговаряме за второто проявление. Второто средство, което антихристите използват, за да контролират хората, е да нападат и изключват инакомислещите. Първото средство включва подвеждане на хората и спечелване на сърцата им. На пръв поглед ще изглежда, че такъв човек говори много кротко, съгласно човешките представи и не причинява никаква вреда на другите, че е относително тактичен и прикрит. Другите хора не могат да видят злите му намерения и злобните му, жестоки и войнствени проявления. Той не използва нищо друго освен хитроумни методи. Второто средство — нападането и изключването на инакомислещите, е по-неприкрито. От значението на думите „нападане и изключване“ се вижда, че те не са положителни, а обидни. Това средство на нападане и изключване е нещо, което е очевидно публично и може да бъде видяно от всички. Също като опърничавите жени, които се карат на улицата и взаимно разобличават недостатъците си — думите им са откровени и недвусмислени, и са разбираеми за всички, които ги чуват. В думите им има известна агресивност, те не показват въздържаност, а по-скоро поемат инициативата за нападение. Публичното потискане на хората, изключването им, нападките срещу хората и разобличаването на техните проблеми от страна на антихристите са все целенасочени. Без съмнение те използват подобни средства, за да се прицелят в онези, които се стремят към истината и които могат да ги разпознаят. Като пречупват тези хора, те постигат целта да укрепят собствената си позиция. По своята природа нападането и изключването на хора по този начин е злобно. В езика и начина им на говорене има агресия: разобличаване, заклеймяване, клевети и злословия. Те дори изопачават фактите, като говорят за положителните неща, сякаш са негативни, и за негативните неща, сякаш са положителни. Като представят бялото за черно и бъркат правилното с погрешното по този начин, антихристите постигат целта си да провалят хората и да съсипят името им. От каква нагласа се поражда това нападение и изключване на инакомислещите? В повечето случаи то идва от завистлива нагласа. При жесток нрав завистта носи със себе си силна омраза, а в резултат на завистта си антихристите нападат и изключват хора. В подобна ситуация, ако антихристите бъдат разобличени, докладвани, изгубят статуса си и понесат удар, те ще бъдат дръзки и недоволни и ще им бъде още по-лесно да станат жестоко отмъстителни. Отмъстителността е вид нагласа, а също така и вид покварен нрав. Когато антихристите видят, че това, което някой е направил, им е навредило, че други хора са по-способни от тях или че нечии твърдения и предложения са по-добри или по-мъдри от техните и всички са съгласни с твърденията и предложенията на

този човек, антихристите считат, че позицията им е застрашена, в сърцата им се пораждат завист и омраза и те нападат и си отмъщават. Когато си отмъщават, антихристите обикновено нанасят изпреварващ удар по целта си. Те действат инициативно, когато нападат и пречупват хората, докато другата страна не се покори. Едва тогава считат, че са изпуснали парата. Какви други проявления на нападане и изключване на хората съществуват? (Омаловажаване на другите.) Омаловажаването на другите е един от начините на проявление. Независимо колко добре си вършиш работата, антихристите пак ще те омаловажат или заклеймят, докато не станеш негативен и слаб и не можеш да търпиш повече. Тогава те ще бъдат щастливи и ще са постигнали целта си. Дали заклеймяването е част от онова, което означава да омаловажаваш другите? (Да.) Как антихристите заклеймяват хората? Те правят от мухата слон. Например ти си направил нещо, което не представлява проблем, но антихристите искат да вдигнат голям шум около това, за да те нападнат. Затова измислят всевъзможни начини да го използват като средство за натиск и да те заклеймят, като от мухата правят слон, така че другите, които слушат, да си мислят, че това, което антихристите казват, има смисъл, и че ти си направил нещо нередно. По този начин антихристите постигат целта си. Това е заклеймяване, нападане и изключване на инакомислещите. Какво означава да изключват? Означава, че в сърцето си антихристите знаят, че това, което си направил, е правилно, но завиждат и те мразят, умишлено се опитват да те нападнат, затова казват, че това, което си направил, е нередно. После те ще използват собствените си възгледи и заблуди, за да те оборят, говорейки убедително, така че всички слушатели да почувстват, че това, което антихристите казват, е правилно и добре изразено; тогава всички тези хора ще ги одобрят и ще застанат на тяхна страна срещу теб. Антихристите използват това, за да те нападнат и да те направят негативен и слаб. С това те са постигнали целта си да нападат и изключват инакомислещите. Изключването на инакомислещите понякога може да стане под формата на дебат лице в лице, а в някои случаи чрез осъждане на някого, предизвикване на противоречия, оклеветяване и измисляне на неща зад гърба му. Например, когато антихристите искат да изключват инакомислещ, те първо разбират с кого инакомислещият е в добри отношения. След това отиват при въпросния човек и казват: „Знаеш ли, еди-кой си каза, че ти липсват заложби, имаш слаба способност за възприемане, нямаш духовно разбиране и изпълняваш безпринципно дълга си. Аз спорих с него, защото смятам, че ти всъщност си много добър човек“. След като по този начин всеят раздор, отношенията между тези двама души се влошават. Антихристите стоят настрана, като непрекъснато раздухват пламъка на раздора, докато връзката не се разпадне напълно. По този начин антихристите всяват раздор между хората и инакомислещия, като карат хората да се държат на разстояние от инакомислещия, за да постигнат целта си да го изолират. Антихристите продължават да търсят възможности да придобият

средства за натиск над инакомислещите, докато те не бъдат победени и името им не бъде опетнено. Антихристите смятат това за отстраняване на опонента, така че въпросният човек да не представлява заплаха за техния статус. Антихристите вярват, че е най-добре инакомислещият да бъде подчинен, но ако той не може да бъде подчинен, тогава те правят всичко възможно да го изолират и след това изключват. Ако инакомислещите не могат да бъдат изключени, антихристите продължават да ги изолират, като накрая ги поставят на колене и ги карат да молят за милост. Антихристите привличат и използват определени сили, за да нападат хората, които се стремят към истината или чиито мнения не съвпадат с тяхното. Те разрушават църквата и я разделят на фракции, като в крайна сметка църквата се разделя на две или три клики — една, която ги слуша, друга, която не ги слуша, и трета, която е неутрална. Под тяхното „блестящо“ ръководство все повече хора ги слушат, а все по-малко хора не ги слушат. Все повече хора отстъпват пред тях, а тези, които имат различно мнение от това на антихристите, биват изолирани и не смеят да надигнат глас. Все по-малко хора могат да ги разпознаят или да им се противопоставят, и така антихристите постепенно придобиват контрол над мнозинството в църквата и се сдобиват с власт. Това е целта, към която се стремят. Когато се сблъскват с хора, които имат различно от тяхното мнение, антихристите проявяват нулева толерантност. Те си мислят: „Дори и да имаш различно мнение, трябва да се покориш на моята водеща роля, защото сега аз имам последната дума. Ти си по-долу от мен. Ако си дракон, трябва да се свиеш на кълбо; ако си тигър, трябва да легнеш по гръб; независимо какви способности имаш, докато съм тук, можеш да забравиш, че ще получиш предимство или че ще предизвикаш неприятности!“. Това е целта, към която се стреми антихристът — едностранно да контролира църквата и да контролира Божиите избраници.

Каква е основната цел на антихриста, когато напада и изключва инакомислещите? Антихристите се стремят да създадат такава ситуация в църквата, в която никой не надига глас срещу тях, властта и ръководният им статус са безусловни, думите им са безусловни и всички трябва да се съобразяват с тях, а дори някой да има различно мнение, не трябва да го изразява, а да го остави да се нагноява в сърцето му. Всеки, който се осмели открито да не се съгласи с антихристите, става техен враг и те ще използват всеки възможен похват да го измъчват и отчаяно желаят да го принудят да изчезне. Това е един от начините, по които антихристите нападат и изключват инакомислещия, укрепват статуса си и бранят властта си. Антихристът разсъждава така: „Добре е да имаш различно мнение, но не можеш да се разхождаш наоколо и да говориш за него както ти се иска, още по-малко да компрометираш моята власт и статус. Ако имаш възражение, можеш да ми го кажеш насаме. Ако го кажеш пред всички и ме накараш да изгубя престижа си, ти си търсиш белята и аз ще трябва да се погрижа за теб!“. Що за нрав е това? Антихристите не позволяват на другите да говорят свободно. Ако другите хора

имат възражение срещу антихриста или мнение за каквото и да е друго нещо, те не могат просто да го изкажат свободно; трябва да вземат под внимание гордостта на антихриста. В противен случай антихристът ще се отнася с тях като с врагове, като ги напада и изключва. Що за природа е това? Това е природата на антихриста. И защо антихристите правят това? Те не допускат в църквата да има алтернативни гласове, не допускат инакомислещи в нея и не позволяват на Божиите избраници да разговарят открито за истината и да разпознават хората. Това, от което най-много се страхуват, е да бъдат разобличени и разпознати от хората; искат да са сигурни, че властта им и статусът, който поддържат в сърцата на хората, непрекъснато укрепват и никога не са подкопавани. Никога не биха позволили нещо, което заплашва или засяга тяхната гордост, репутация или реномето и достойнството им като водачи. Не е ли това проявление на злобната природа на антихристите? Без да са задоволени от властта, която вече притежават, те искат да я укрепят и подсигурят и така да постигнат вечно господство. Те искат да контролират не само поведението на другите, но и сърцата им. Похватите, които антихристите използват, са изцяло с цел да защитят властта и статуса си и са изцяло резултат от желанието им да се задържат на власт. Ако антихристите действат открито и честно, и съгласно истината, тогава защо ще се страхуват от това, че другите ще надигнат глас, като правят различни предложения и ги разобличават? Това е така, защото те имат зловещи мотиви и угризения на съвестта. Антихристите знаят, че са извършили много злодеяния и че след като бъдат разобличени, не само ще бъде трудно да запазят статуса си, но ще има и опасност да бъдат премахнати или отлъчени. Ето защо те не пестят усилия в ограничаването и възпирането на другите, като им пречат да общуват за истината и да проявяват проницателност. Особено онези, които притежават силно чувство за справедливост или се осмеляват да разобличават злите хора, са трън в очите на антихристите, един постоянен дразнител за тях. Антихристите смятат, че ако хората с чувство за справедливост бъдат покорени и дискредитирани, никой повече няма да се осмели да ги разобличава и няма да има повече гласове на несъгласие, което ще даде на антихриста чувство за сигурност. Това е последователната тактика на антихриста. Антихристите категорично няма да пуснат властта от хватката си и никога няма да намалят усилията си да я затвърдят — всяко изречение, което изричат, и всичко, което правят, е насочено към защита на властта и статуса им. Това важи с особена сила за случаите, когато присъства инакомислещ и антихристът чуе, че той се изказва за антихристите или ги критикува зад гърба им. В този случай антихристите ще решат въпроса в кратък срок, дори ако това означава да пропуснат да спят и ядат един ден. Как е възможно антихристите да полагат такива усилия? Правят това, защото усещат, че статусът им е в опасност, че е оспорван. Те смятат, че ако не предприемат такива действия, властта и статусът им ще бъдат застрашени, че след като злодеянията и

скандалните им постъпки бъдат разобличени, те не само няма да могат да запазят статуса и властта си, но и ще бъдат премахнати или отлъчени от църквата. Ето защо с отчаяно нетърпение мислят за начини да потулят въпроса и да разсеят всички скрити опасности за тях. Това е единственият начин, по който могат да запазят статуса си. За антихристите статусът е дъхът на живота. Щом чуят, че някой ще ги разобличи или докладва, те се ужасяват и са неспокойни, като се страхуват, че утре ще загубят статуса си и никога повече няма да се наслаждават на чувството за привилегия, което статусът им е донесъл, нито на ползите от него. Те се страхуват, че никой повече няма да се съобразява с тях или да ги следва, че никой повече няма да им се подмазва или да изпълнява заповедите им. Но това, което е най-непоносимо за тях, е не само, че ще загубят статуса и властта си, но и че може да бъдат премахнати или отлъчени. Ако това се случи, всички предимства и чувството за привилегия, които статусът и властта им дават, както и надеждата за всички благословии и награди, придобити от вярата в Бог, ще бъдат изгубени в един миг. Тази перспектива е изключително трудно поносима за тях. Щом изгубят предимствата и чувството за привилегия, които властта и статусът им предоставят, добрите им дни ще приключат. Също така поради това, че са извършили много злодеяния, те ще се окажат в бедствие, очаквайки Божието наказание.

Какво представлява инакомислещият? Кои са хората, които антихристът смята за инакомислещи? Най-малкото това са онези, които не приемат насериозно антихриста като лидер, което означава, че не го гледат с уважение и не му се кланят, а го третират като обикновен човек. Това е единият вид. После има и такива, които обичат истината и се стремят към нея, стремят се към промяна в нрава си и към любов към Бог. Те поемат по път, различен от този на антихриста, и в очите на антихриста са инакомислещи. Има ли някакви други? (Тези, които винаги правят предложения на антихристите и които се осмеляват да ги разобличават.) Всички, които се осмеляват да направят предложения на антихристите и да ги разобличат или чиито възгледи са различни от тези на антихристите, са смятани от тях за инакомислещи. А има и друг вид: такива, които са равностойни на антихристите по заложби и способности, чиито умения за говорене и действия са подобни на техните или които те смятат за по-горе от тях, и които могат да ги разпознаят. За антихриста това е абсолютно неприемливо, заплаха за статуса му. За антихриста такива хора са най-големите инакомислещи. Антихристът не смее да подценява такива хора или изобщо да се отпуска. Той ги смята за трън в очите, за постоянен дразнител, нащрек е и се пази от тях по всяко време, и ги избягва във всичко, което те правят. Особено когато антихристът види, че някой инакомислещ ще го разпознае и разобличи, го обзема особена паника; той отчаяно се опитва да изключи и нападне такъв инакомислещ, така че няма да се задоволи, докато не премахне този инакомислещ от църквата. С такъв манталитет и със сърце, изпълнено с тези неща, на какво ли още са способни

антихристите? Ще се отнасят ли към тези братя и сестри като към врагове и ще измислят ли начини да ги повалят и да се отърват от тях? Със сигурност ще го направят. Ще си напрягат мозъците в опит да измислят начини как да поставят инакомислещите на колене и ще положат всички усилия да ги победят на всяка цена, нали? Да поставят инакомислещите на колене означава, че антихристите карат всички останали хора да ги слушат, като направят така, че никой да не смее да каже нещо друго или да има различно мнение, камо ли да ги разобличи. Побеждаването на инакомислещите означава, че антихристът ги набеждава неоснователно и ги заклеймява, създавайки фалшиви впечатления, така че инакомислещият е направен на глупак и е кастрен, като репутацията му удря дъното. Не е ли извършването на подобно нещо най-висшата форма на злодеяние? Не оскърбява ли то Божия нрав? Антихристът разполага с много средства и похвати за нападане и изключване на инакомислещите. Освен публичната конфронтация и отхвърлянето най-силните му средства включват привличане и вербуване на инакомислещите, като ги карат всички да го слушат. Ако инакомислещите не слушат, антихристът ще ги потиска, тъпче и дискредитира по същия начин, по който невярващите се справят с политическите си опоненти. Ето колко нечестиви и жестоки са антихристите. Но понякога антихристите използват мек подход, за да привлекат хората. Например, ако има инакомислещ, чието мнение не съвпада с тяхното, те ще разберат какво харесва този човек и къде са слабите му места, като ще използват всякакви презрени средства, за да го подчинят. Или пък ще се преторят на покорни и ще признаят грешките си пред инакомислещия, или ще положат всички усилия, за да му донесат ползи и да го удовлетворят, или може би ще накарат свои близки приятели да убедят инакомислещия, а след това ще се преструват, че общуват за истината с този инакомислещ, като казват „Нашето партньорство в църковната работа е просто перфектно. Можем да си поделим тази църква на половина в бъдеще. Въпреки че аз съм водачът, ще изслушам всички твои предложения. Всъщност аз съм този, който ще си сътрудничи с теб“. Ако инакомислещият е човек, който не разбира истината, за антихриста ще е лесно да го вербува. Онези, които разбират истината, ще прозрат това и ще кажат: „Ясно, този е интригант; той не напада открито, а използва хитрост — вместо с твърда тактика той настъпва меко“. За антихриста инакомислещият е заплаха за неговия статус и власт. За всеки, който заплашва техния статус и власт, независимо кой е той, антихристите ще използват всякакви мерки, за да се „погрижат“ за него. Ако тези хора наистина не могат да бъдат подчинени или вербувани, тогава антихристите ще ги повалят или премахнат. В крайна сметка антихристите ще постигнат целта си да имат абсолютна власт и сами да са си господари. Това е един от похватите, които антихристите обикновено използват, за да запазят статута и властта си — те нападат и изключват инакомислещите.

Какъв е произходът на методите, проявленията, мотивите за действие и източниците на действие при нападението и изключването на инакомислещи от страна на антихристите? (От Сатана.) По-конкретно, те произлизат от човешките амбиции и желания, както и от природата на Сатана. Тогава каква е целта на антихриста? Целта му е да загреби властта, да контролира сърцата на хората и да се наслаждава на ползите от своя статус. Това е истински антихрист. През призмата на двете точки — спечелването на сърцата на хората и нападането и изключването на инакомислещите — как антихристът тълкува значението на думата „водач“ и ролята, която водачът играе? Той вярва, че водачът е някой, който притежава власт и статус, че има властта да нарежда, привлича, подвежда, заплашва и контролира хората, които води. Ето така разбира той думата „водач“. Затова, когато е на ръководна позиция, той прилага тези тактики в работата си и така изпълнява своя дълг. Тогава какво всъщност прави, когато изпълнява дълга си? Може уверено да се каже, че върши злодеяния и, по-точно, създава свое собствено независимо царство, съревновавайки се с Бог за избраниците, за сърцата на хората и за статус. Той иска да замени мястото на Бог в сърцата на хората, да ги накара да му се покланят. Не таите ли и вие често такива намерения и мотиви и не проявявате ли такова поведение и практики? Не разкривате ли често тези сатанински нрави? (Да.) Колко сериозно може да бъде разкриването на тези сатанински нрави? Достигнало ли е дотам, че да не можете да се контролирате? Когато това се случи, способни ли сте да проявите някаква осъзнатост, въздържаност и дисциплина? (Да.) Кажете Ми, има ли някой, който изобщо не желае власт? Има ли някой, който не харесва властта? Има ли някой, който не ламти за ползите от статуса? Не, няма такъв. Каква е причината за това? Това е така, защото всички хора са покварени от Сатана; всички те имат сатанинска природа. Общото между всички хора е, че харесват властта, статуса и наслади от ползите от статуса. Това е черта, която споделят всички хора. Тогава защо някои хора са смятани за антихристи, докато други просто разкриват нрава на антихриста или вървят по пътя на антихриста? Какви са разликите между тези две групи? Първо, ще говоря за разликата в тяхната човешка природа. Имат ли антихристите човешка природа? Какви са разликите между човешката природа на хората, които вървят по пътя на антихристите, и самите антихристи? (Антихристите нямат съвест и разум, нямат човешка природа, докато хората, които вървят по пътя на антихристите, все още имат малко съвест и разум. Те все още могат да приемат истината и да приемат Божия съд и наказание, а също и да проявят истинско покаяние.) Проявяването на покаяние е отличителна точка. Знаят ли антихристите как да се покаят? (Не, не знаят.) Антихристите не приемат истината ни най-малко; дори и да се ударят в стена, те няма да се покаят. Те никога няма да познаят себе си. Когато става въпрос за човешката природа, има още един начин, по който хората, които вървят по пътя на антихристите, се различават от антихристите, а именно

разликата между обикновен добър човек и зъл човек. Добрите хора говорят и вършат неща със съвест и разум, докато злите хора нямат съвест и разум. Когато злите хора направят нещо лошо и бъдат разобличени, те не се подчиняват: „Хм, дори и всички да знаят, какво могат да направят? Ще правя каквото си искам! Не ме интересува кой ме разобличава или критикува. Какво всъщност може да ми направи някой?“. Независимо колко лоши неща върши един зъл човек, той не изпитва срам. Когато обикновен човек направи нещо лошо, той иска да го прикрие и потули. Ако някой в крайна сметка го разобличи, той е твърде засрамен, за да се изправи пред когото и да било, и дори не иска да живее повече: „Ах, как можах да направя такова нещо? Наистина съм безсрамен!“. Те са изключително изпълнени с разкаяние и дори се проклинат, заклевайки се, че никога повече няма да направят подобно нещо. Този тип поведение е доказателство, че те имат чувство за срам, че все още имат някаква човешка природа. Човек, който е безсрамен, няма съвест и разум, и всички зли хора са безсрамни. Независимо какво лошо дело извърши един зъл човек, това няма да накара лицето му да се изчерви или пулсът му да се ускори, и той все така безскрупулно ще защитава действията си, като изкривява негативните аспекти в позитивни и говори за лошите дела сякаш са добри. Има ли такъв човек чувство за срам? (Не.) Ако има такова отношение, ще се покае ли истински в бъдеще? Не, той само ще продължи да действа както досега. Това означава, че е безсрамен, а безсрамието означава липса на съвест и разум. Хората със съвест и разум са твърде засрамени, за да се изправят пред когото и да било, след като бъдат разобличени за извършването на нещо лошо, и никога повече не правят това. Защо е така? Защото чувстват, че това е било срамно нещо и са твърде изпълнени със срам, за да се изправят пред когото и да било; в тяхната човешка природа има чувство за срам. Не е ли това минималният критерий за нормална човешка природа? (Да.) Може ли човек, който дори не изпитва срам, все още да се нарича човек? Не може. Има ли човек, който не изпитва срам, нормално мислене? (Не.) Той няма нормално мислене, камо ли любов към положителните неща. За него наличието на съвест и разум е твърде висок критерий, който не достига. И така, каква е най-основната разлика между антихристите и тези, които вървят по пътя на антихристите? Когато човек, който притежава същността на антихрист, бъде разобличен от някой друг за това, че се съревновава с Бог за статус, той няма да сметне, че е сгрешил. По-късно не само че няма да си извлече поука и да се обърне към Бог, ами напротив, веднага щом получи възможност да бъде избран за водач или работник, ще продължи да се съревновава с Бог за статус, като я кара точно както преди, по-скоро би умрял, отколкото да се покае. Притежават ли тези хора някаква рационалност? (Не.) А изпитват ли хората, които нямат рационалност, някакъв срам? (Не.) Такива хора нямат нито рационалност, нито чувство за срам. Когато хора, които притежават нормална човешка природа, съвест и разум, чуят други да казват, че се

съревновават с Бог за статус, те ще си помислят: „О, не, това е сериозна работа! Аз съм последовател на Бог! Как бих могъл да се съревновавам с Него за статус? Колко срамно е да се бориш с Бог за статус! Колко вцепенен, колко глупав, колко неразумен съм станал, за да направя това! Как можах да направя такова нещо?“. Те ще се чувстват притеснени и засрамени от стореното и когато се сблъскат с подобни ситуации, чувството им за срам ще въздържа поведението им. Природата същност на всички хора е природата същност на Сатана, но тези, които притежават разума на нормалната човешка природа, ще имат чувство за срам и поведението им ще бъде въздържано. С постепенното задълбочаване на възприемането на истината от страна на човека и с нарастването на неговото познание и разбиране на Бог и покоряване пред истината, това чувство за срам вече няма да бъде минималният праг. Истината и богобоязливото им сърце ще ги въздържат все повече. Те ще продължават да се подобряват и да действат все повече съгласно истината. Антихристите обаче ще се стремят ли към истината? Категорично не. Те не притежават нормален човешки разум, не знаят какво означава да се стремиш към истината, изпитват неприязън към истината и нямат и капка любов към нея, така че как биха могли да се стремят към истината? Стремежът към истината е потребност на нормална човешка природа; само тези, които гладуват и жадуват за праведност, ще обичат истината и ще се стремят към нея. Тези, които не притежават нормална човешка природа, никога няма да се стремят към истината.

Хората, които вървят по пътя на антихриста, са различни от истинските антихристи. Някои хора виждат, че са изпълнени с нрава на антихрист, и преследват и дълбоко ценят славата, придобивките и статуса, и никога не могат да се избавят от тях. Те твърдо вярват, че имат природата на антихрист и не могат да бъдат спасени. Ако ти наистина не познаваш себе си и не знаеш дали си антихрист или зъл човек, тогава трябва да размишляваш дали имаш някакво чувство или усещане за срам. Ако нямаш, тогава си в опасност и може да се каже, че притежаваш природата същност на зъл човек или антихрист. Дори и сега да не си антихрист, може да станеш такъв в бъдеще. Това, което тези, които не търсят истината, най-малко желаят да правят, е да се самоанализират и да се опознаят. Те казват: „Не ме интересува кой казва, че съм антихрист. Кой не харесва слава, придобивки и статус? Всеки, който казва, че не харесва слава, придобивки и статус, лъже. Кой би могъл да има статус и да не се наслаждава на ползите от него? Само глупак би постъпил така. Да можеш да се наслаждаваш на ползите от статуса се нарича способност!“. Какъв човек говори такива неща? Не е ли някой, който изпитва неприязън към истината? Такъв човек е непоправимо упорит — може ли да бъде спасен? Категорично не може да бъде спасен, защото Бог не спасява зли хора; такива хора са от рода на Сатана, те са зверове. Някои хора не знаят дали могат да бъдат обект на Божието спасение. В такъв случай, когато

Божиите слова разобличават твоята природа същност и твоя покварен нрав, наблюдавай дали можеш да усетиш това и да се засрамиш вътрешно, и дали смяташ, че това, което Бог разобличава, е твоето истинско аз, което след това би те накарало да изпиташ срам и да се почувстваш сякаш няма къде да се скриеш. Ако имаш това чувство на срам, ако имаш тази осъзнатост, това е добро нещо. Има дори хора, които казват: „Божиите слова напълно ме разобличиха. Твърде много се срамувам, за да се изправя пред когото и да било, и няма къде да се скрия. Мисля, че трябва да бъда изпратен в ада, не заслужавам Божието спасение. Негативността ми е такава, че дори не мисля, че заслужавам да живея. Трябва просто да умра и да приключа с това“. Да се чувстваш така добро или лошо нещо е? Добро нещо е. Някои хора не разбират и казват: „Как може това да е добро нещо?“. (Това показва, че този човек има чувство за срам.) Това не се определя от срама. Първо, да имаш такова чувство означава, че ти поне разбираш Божиите слова. Второ, каква е основата на твоето себепознание? (Приемането на Божиите слова.) Точно така. Ти признаваш, че Божиите слова са истината, което означава, че използваш Божиите слова като критерий, за да прецениш дали можеш да бъдеш спасен и какъв тип човек си — ти вече си превърнал Неговите слова в критерий за себеоценка. Това доказва, че имаш истинска вяра в тях. Само когато имаш истинска вяра в Бог, можеш да считаш Неговите слова за истина, за критерий за себеоценка. Този, който прави това, има шанс да бъде спасен — не е толкова просто, колкото дали човек има чувство за срам или не.

Що се отнася до това проявление — антихристите, които нападат и изключват инакомислещи — вече обсъдихме определението на думата „инакомислещ“. И така, кои хора попадат в обхвата на този термин? Това са предимно онези, които имат различни възгледи по въпросите от антихристите и които вървят по различни пътища от тях. В очите на антихристите тези хора всички стават инакомислещи и те са мишени на атаките на антихристите. Антихристите вярват, че нападението и изключването на инакомислещи е напълно оправдано, че това е защита на делото на Божия дом и защита на църковния живот, докато в действителност това е средство и метод за защита на собствения им статус и власт. То изобщо не служи за защита на делото на Божия дом, още по-малко поддържа нормалния ред на църковния живот за Божиите избраници. Някои от споменатите тук инакомислещи са хора, които се стремят към истината. Можем да бъдем сигурни в това, защото антихристите са против хората, които се стремят към истината, и само тези, които се стремят към истината, могат да разпознаят антихристите.

22 януари 2019 г.

ТРЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗКЛЮЧВАТ И НАПАДАТ ОНЕЗИ, КОИТО СЕ СТРЕМЯТ КЪМ ИСТИНАТА

Третата техника, която антихристите използват, за да контролират хората: те изключват и нападат онези, които се стремят към истината. Някои хора обичат положителните неща, справедливостта и светлината, и обичат да разговарят за истината. Те често намират братя и сестри, които се стремят към истината и които я търсят, за да общуват с тях. Антихристът избухва, когато види нещо подобно. За него всеки, който се стреми към истината, е треска в окото, трън в петата. Той би направил така, че всички, които се стремят към истината, да станат обект на неговите нападки, изключване и атаки. Разбира се, антихристът няма да напада тези хора само с брутални, варварски тактики, които са достатъчно очевидни, за да бъдат прозрени от хората. Той ще възприеме общението за истината като начин и с няколко думи и доктрини ще съди хората и ще ги атакува. Това кара хората да си мислят, че това, което прави, е правилно и разумно, че се опитва да помогне — че няма нищо лошо в това, което прави. Какви са тези негови „правилни и разумни“ методи? (Той цитира Божиите слова, за да съди хората и да ги атакува.) Правилно — той цитира Божиите слова, за да разобличава хората и да ги съди. Това е най-често използваният от антихриста метод. На пръв поглед този начин на говорене изглежда справедлив, разумен и съвсем правилен, но вътрешно намерението му не е да помага на другите в тяхна полза, а да ги разобличава, да ги съди, да ги заклеймява и омаловажава. Точно това е целта, която иска да постигне. Така че проблемът е в отправната му точка. Проницателните хора могат да видят, че той прави това, защото тези хора се стремят към истината и я обичат, и защото представляват заплаха за антихриста. А каква е тази заплаха? По какъв начин тяхната любов към истината пречи на антихриста? (Те могат да го прозрат и да го разпознаят.) Точно така. Най-голямата заплаха, която тези хора, обичащи истината, създават за антихриста, е, че могат да разпознаят всяко лошо нещо, което той върши, каквото и да е то. Те могат да прозрат същността му и са способни навсякъде и по всяко време да го разобличат, да докладват за него и да го извадят наяве, а след това да го заклеймят и да го изключат, и да го изчистят от църквата. Ако това се случи, той ще загуби завинаги своя статус и власт, а перспективата му да бъде благословен ще бъде напълно унищожена. Ето защо, освен инакомислещите, хората, които се стремят към истината, са най-голямата заплаха за един антихрист.

В допълнение към такива привидно благоприлични методи, като използването на общение върху Божиите слова, за да се нахвърлят върху онези, които се стремят към истината, и да ги съдят, антихристите дори прибягват до крайни мерки срещу тях. Какви са тези крайни мерки? Например те ще се възползват от някое моментно прегрешение на някой водач или работник. Без да вземат предвид

контекста или дали този човек е придобил познание от него и би могъл да се покае, нито дали се стреми към истината, те ще преувеличават значението на случилото се, за да го осъдят и заклеймят, и за да го премахнат. Антихристите смятат, че за да се отърват от тревата, трябва да изчистят корена, и затова премахват такива хора от църквата, за да не представляват те заплаха за техния статус. Всички зли хора и антихристи умеят да се възползват от неща, които могат да бъдат използвани срещу водачи и работници, и след като го направят, ги осъждат като лъжеводачи и антихристи. А това не е леко обвинение! Водачите и работниците са подбрани от Божиите избраници. Защо тогава винаги се хващаш за неща, които да използваш срещу тях? Какво целиш като се сдобиеш с това надмощие? Да не би да искаш да ги замениш и да станеш водач? Ако един зъл човек обвини някой водач или работник в това, че е лъжеводач или антихрист, и ако след това изброи конкретни примери, които да убедят Божиите избраници, че това отговаря на фактите, това вещае неприятности. Такъв водач или работник лесно би могъл да бъде премахнат от църквата. Да бъдеш определен за лъжеводач или антихрист е толкова тежко обвинение, че след като бъде доказано, обвиняемият е заклеймен, а времето му на вярващ в Бог приключва. Това просто ще го унищожи, нали? Колко зло е това! Нещо повече, ако след това антихристът използва възможността да бъде избран за водач и да поеме управлението на църквата, няма ли Божиите избраници тогава да попаднат под контрола на антихриста? Няма ли тази църква да се превърне в негово царство? (Ще се превърне.) Това е сериозна опасност! Имат ли злите хора и антихристите други техники за нападане и изключване на онези, които се стремят към истината? Някои от тях не изпращат ли братя и сестри, които се стремят към истината, да работят на най-опасните места, за да заграбят властта и да затвърдят собствения си статус? Те казват: „Има новосъздадена църква с много братя и сестри, които са нови във вярата. Те нямат основа и им липсва мъдрост. Нуждаят се от някой, който разбира истината, за да ги пои и да им предоставя ресурс. Ти разбираш истината за виденията. Тези новоповярвали имат нужда от човек като теб, който да ги пои. Никой друг не е подходящ“. И така антихристът отпраща надалеч човек, който представлява сериозна скрита заплаха. Но дали наистина прави това, за да може този човек да ръководи тази църква и да ѝ осигурява ресурс? (Не.) Не, той го прави, защото мястото е враждебна, опасна среда. Поставя този човек на опасно място, за да върши църковна работа, в нетърпеливо очакване да бъде грабнат от големия червен змей. Ако този човек бъде хванат, вече няма да има кой да заплашва статуса на антихриста и той ще може да поеме контрола над църквата. Не е ли това неговата тактика? Изпраща този човек надалеч под претекст, че е особено подходящ да пои новоповярвалите, и така никой не може да види нечестивите му намерения. Не е ли това хитро от негова страна? А братята и сестрите си мислят, че антихристът е умен и мъдър заради направените от него разпоредби, че той е човек, който

действа в съответствие с Божиите намерения, но в крайна сметка антихристът просто ги е мамил и заслепявал. Подходът на антихриста изглежда доста правилен. Никой не може ясно да види какво всъщност се случва и всички в крайна сметка са подведени. Тези, които са подведени, смятат, че действията на антихриста са справедливи и разумни, че той ги върши от загриженост за работата, но никой не може да прозре намеренията му. Антихристите са злонамерени, нали? Където има опасност, именно там те изпращат, като си казват: „Не се ли стремиш към истината? И не ми ли се противопоставяш? Не ме ли разпознаваш винаги и не се ли хващаш за неща, които да използваш срещу мен? Добре тогава — ще използвам тази възможност, за да те изпъдя оттук. Най-добре ще е, ако те хванат — никога повече няма да си стъпиш на краката!“. Със сигурност повечето от хората, които антихристите примамват в капан и потискат в църквата, са тези с по-силен стремеж. Какво е отношението на антихристите към тези хора, когато ги преследват и изключват? Те си казват: „Тези хора постоянно слушат проповеди, разбират някои истини. Не мога просто да не им позволя да слушат — проповедите са за всички, така че няма как да оправдая такова ограничение. Но ако им позволя да слушат, тъй като много от казаното в проповедите разобличава лъжеводачи и антихристи, ще бъде ли добре за мен, ако чуят достатъчно и придобият разбиране и проницателност? Рано или късно ще трябва да отстъпя позицията си на водач, нали? Това няма да стане. Трябва да направя първия ход!“. Появи ли се у антихриста такова намерение, той преминава към действие. Малко хора биха могли да разпознаят антихрист, ако не разбират истината. Защо на антихристите успява да им се размине, докато хората, които се стремят към истината, стават жертви? Една причина със сигурност е на лице: тези хора може да имат някаква любов към истината и към положителните неща в сърцето си, може и да имат някакво желание да се стремят към истината, но те просто са твърде страхливи. Не разбират истината, липсва им проницателност и са твърде глупави. Не могат да прозрат същността на един антихрист и никога не събират смелост да го разобличат, което позволява на антихриста да направи първия ход и да им навреди. Ако получат такъв резултат или ако стигнат дотам, как ще се е случило това? Няма ли да са били направени на пух и прах от антихриста? (Да.) Каква поука трябва да си извлекат от това онези, които се стремят към истината? С какво отношение трябва да подхождат хората към един водач или работник? Ако това, което прави водачът или работникът, е правилно и съответства на истината, тогава може да му се подчиниш, а ако това, което прави, е грешно и не съответства на истината, не бива да му се подчиняваш и можеш да го разобличиш, да му се противопоставиш и да изразиш различно мнение. Ако не е способен да върши действителна работа или върши злодеяния, които смущават работата в църквата, и се разкрие, че е фалшив водач, фалшив работник или антихрист, тогава можеш да го прозреш, да го разобличиш и да съобщиш за него. Някои от Божиите

избраници обаче не разбират истината и са особено страхливи. Опасяват се, че фалшивите водачи и антихристи ще ги потискат и измъчват и затова не смеят да отстояват принципите. Те си казват: „Ако водачът ме изгони, с мен е свършено и ако накара всички да ме разобличат или да ме изоставят, повече няма да съм способен да вярвам в Бог. Ако ме отлъчат от църквата, Бог няма да ме иска и няма да ме спаси. И няма ли да е напразна вярата ми тогава?“. Не е ли нелепо такова мислене? Такива хора имат ли истинска вяра в Бог? Дали фалшивият водач или антихрист би представлявал Бог, когато те отлъчва? Когато някой фалшив водач или антихрист те измъчва и те отлъчи, това е дело на Сатана и няма нищо общо с Бог. Когато хората са премахнати или отлъчени от църквата, това е в съответствие с Божиите намерения само тогава, когато има съвместно решение на църквата и всички Божии избраници и когато премахването или отлъчването е в пълно съответствие с работните разпоредби на Божия дом и истините принципи в Божиите слова. Как би могло отлъчването от фалшив водач или антихрист да означава, че не можеш да бъдеш спасен? Това е преследване от страна на Сатана и антихриста и не означава, че няма да бъдеш спасен от Бог. От Бог зависи дали ще бъдеш спасен или не. Нито един човек не е компетентен да решава дали можеш да бъдеш спасен от Бог. Трябва да си наясно с това. И не разбираш ли неправилно Бог, ако приемаш отлъчването си от лъжеводач или антихрист като отлъчване от Бог? Така е. И това не е само погрешно разбиране на Бог, а и бунтуване срещу Него. То е и вид богохулство. И не е ли невежо и глупаво да Го разбираш така погрешно? Защо не потърсиш истината, когато те отлъчи фалшив водач или антихрист? Защо не потърсиш някого, който разбира истината, за да придобиеш известна проницателност? И защо не съобщиш за това на висшестоящите? Това доказва, че не вярваш, че истината има върховна власт в Божия дом, показва, че нямаш истинска вяра в Бог и че не вярваш истински в Него. Ако вярваш в Божието всемогъщество, защо тогава се боиш от отмъщението на лъжеводач или антихрист? Могат ли те да определят съдбата ти? Ако имаш проницателност и откриеш, че действията им са в разрез с истината, защо не разговаряш с Божиите избраници, които разбират истината? Имаш уста, тогава защо не смееш да говориш? Защо толкова се боиш от лъжеводач или антихрист? Това доказва, че си страхливец, никаквец, лакей на Сатана. Ако, когато те заплашва лъжеводач или антихрист, не смееш да го докладваш на висшестоящите, това показва, че вече си обвързан от Сатана и че си напълно съгласен с него. Не е ли това следване на Сатана? Как е възможно такъв човек да бъде един от Божиите избраници? Той е чисто и просто измет. Всички, които са в единомислие с лъжеводачите и антихристите, не могат никога да бъдат нищо добро, те са злодеи. Такива хора са родени, за да бъдат слуги на дявола — те са лакеи на Сатана и за тях изкупление няма. Всички, които не смеят да разобличат антихристите, когато ги видят да вършат зло, които се страхуват да не ги оскърбят, които дори ги

прикриват и им се подчиняват — не са ли те глупави, невежи хора? Ако ясно осъзнаваш истините принципи и въпреки това ги нарушаваш, като дори създаваш съюзи и клики със зли хора и антихристи, не действаш ли като съучастник и слуга на Сатана? Така че, когато в крайна сметка бъдеш третиран като зъл човек и съучастник на антихристите, не го ли заслужаваш? Ако вярваш в Бог, но вместо Него, следваш антихристите, действайки като един от техните слуги или съучастници, тогава не копаеш ли сам гроба си, не подписваш ли собствената си смъртна присъда? Ако вярваш в Бог, но вместо да Му се покоряваш, се поддаваш и се подслоняваш при Неговите врагове — антихристите — и в резултат на това биваш манипулиран и тормозен от тях, тогава сам си си го причинил. Нима не го заслужаваш? Ако се отнасяш към антихриста като към свой господар, като към свой водач, като към рамо, на което да се опреш, тогава ти се подслоняваш при Сатана, следваш Сатана, което означава, че си се залутал, поел си по грешния път и си стъпил на пътя, от който няма връщане назад. Какво отношение трябва да имаш към антихристите? Трябва да ги разобличиш и да се бориш срещу тях. Ако сте само един или двама и сте твърде слаби, за да се изправите срещу антихристите сами, трябва да обедините силите си с няколко души, които разбират истината, за да ги докладвате и разобличите, и да продължите, докато бъдат премахнати. Чух, че през последните две години Божиите избраници в някои пастирски райони в континентален Китай са се обединили, за да отстранят лъжеводачи и антихристи от длъжност. Някои лъжеводачи и антихристи дори били начело на групите за вземане на решения, но въпреки това били отстранени от Божиите избраници. Божиите избраници не е трябвало да чакат одобрение от Горното. Въз основа на истините принципи те успели да разпознаят тези лъжеводачи и антихристи — които не вършели истинска работа, а само тормозели братята и сестрите, държали се своеволно и смущавали делото на Божия дом — и незабавно се справили с тях. Някои били изгонени от групите за вземане на решения, други били премахнати от църквата — и това е чудесно! Това показва, че Божиите избраници вече са стъпили на правилния път на вярата в Бог. Някои от Божиите избраници вече са разбрали истината и сега притежават известен духовен ръст, те вече не са контролирани и заблуждавани от Сатана, осмеляват се да се изправят и да се борят със злите сили на Сатана. Това също показва, че силите на лъжеводачите и антихристите в църквата вече нямат надмощие. Така че те вече не смеят да бъдат толкова дръзки в думите и действията си. В момента, в който се издадат, ще има някой, който да ги надзирава, да ги разпознае и да ги отхвърли. Това означава, че в сърцата на онези, които истински разбират истината, вече не господстват статусът, репутацията и властта. Такива хора не обръщат внимание на тези неща. Когато някой може да търси истината по своя инициатива и да общува за нея, когато започне да преоценява и да размишлява върху пътя, по който трябва да вървят вярващите в Бог, и върху това как трябва

да се отнасят към водачите и работниците, когато започне да обмисля кого трябва да следват хората, кои видове поведение са свързани със следването на човек и кои със следването на Бог, и когато, след като е търсил слепешком тези истини и ги е преживявал в продължение на няколко години, без да осъзнава, започне да разбира някои истини и да има проницателност — тогава той ще е придобил известен духовен ръст. Да можеш да търсиш истината във всички неща означава, че си тръгнал по правилния път на вярата в Бог.

Способността на Божиите избраници да разпознават и да отхвърлят лъжеводачи и антихристи е нещо добро, едно добро явление. Някои водачи не могат да вършат истинска работа. Всичко, което правят, е да предизвикват прекъсвания и смущения, така че животът в църквата да бъде лишен от спокойствие. Всички братя и сестри ги намират за неприятни и в крайна сметка ги отхвърлят. Правилно ли е да постъпват така? (Правилно е.) Има и други, които са избрани за водачи, и в началото братята и сестрите казват: „Това е човекът, когото избрахме, така че трябва да си сътрудничим с него в работата му“. След известно време обаче се оказва, че изборът е бил погрешен: те са ентусиазирани във вярата си в Бог, но нямат духовно разбиране. Склонни са към изопачавания и също така са надменни и самоправедни, не обсъждат въпросите с другите, не вършат нищо според принципите, а просто действат безразсъдно. Това води до пробиви в сигурността. Братята и сестрите в църквата непрекъснато биват арестувани, а работата на църквата търпи тежки загуби. Не само че водачът не размишлява над действията си, но се оправдава, спори в своя защита и отклонява отговорността. В крайна сметка групата го освобождава от поста му. Смяташ ли, че групата е постъпила правилно в тази ситуация? (Да.) Да, наистина! И веднага след като са се погрижили за този човек, избират друг и след известно време е очевидно за всички, че този човек е много по-добър от лъжеводача, доказвайки, че групата има проницателност и е израснала. Това е процесът, чрез който Божиите избраници растат в живота. Съвсем нормално е. Смяташ ли, че когато хората слушат проповеди в продължение на толкова години, всички ще придобият проницателност и ще направят правилния избор за всеки водач и работник — че когото и да изберат, той ще остане на поста си? Така ли става? (Не.) Когато хората не разбират истините принципи, при избора на водач те винаги се съсредоточават върху това да изберат някой с пъргав ум, някой, който е добър оратор, някой надарен. Едва когато този човек се разкрие като лъжеводач или антихрист след известно време на този пост, хората започват да развиват проницателност. След това повече няма да изберат такъв човек. Тогава кой точно трябва да бъде избран, когато се избират водачи и работници? Няма установени правила. Зависи най-вече от това дали е правилният човек и дали се стреми към истината. Във всеки случай, ако някой е зъл човек или антихрист, не трябва да го избираш, независимо какъв човек е. Ако го избереш, сам ще изкопаеш гроба си. Не е ли така? (Така е.)

Ако се върнем към темата, която току-що разгледахме, а именно, че антихристите нападат и изключват онези, които се стремят към истината: в общи линии казахме всичко, което има да се каже по нея, нали? Как антихристите изключват и нападат хората, които се стремят към истината? Те често използват методи, които другите смятат за разумни и правилни, и дори прибягват до дебати за истината с цел осигуряване на преимущество, за да нападат, заклеймяват и подвеждат хората. Антихристът смята например, че ако партньорите му са хора, които се стремят към истината, те могат да застрашат статуса му и затова ще произнася възвишени проповеди и ще обсъжда духовни теории, за да подведе хората и да се издигне в очите им. Така може да принизи и потисне своите партньори и сътрудници, както и да внуши на хората, че макар и партньорите на техния водач да са хора, които се стремят към истината, те не са му равни по заложби и умения. Някои хора дори казват: „Проповедите на нашия водач са възвишени и никой не може да се мери с него“. За един антихрист е изключително удовлетворяващо да чуе подобен коментар. Той си мисли: „Ти си мой партньор. Не притежаваш ли някакви истини реалности? Защо не можеш да говориш така красноречиво и възвишено като мен? Сега си напълно унизен. Макар да нямаш нужната способност, ти се осмеляваш да се съревноваваш с мен!“. Ето какво си мисли антихристът. Каква е целта му? С всички възможни средства той се опитва да потисне и принизи другите хора и да се постави над тях. Ето как се отнася към всеки, който се стреми към истината или му сътрудничи. Всичко, което върши един антихрист, се върти около собствената му власт и статус и има за цел да му спечели уважението и преклонението на другите. Той не позволява на никого да го надмине. Всеки, който е по-добър от него, е обречен на принизяване, изключване и потискане. Зад всички средства, които антихристът използва срещу хората, които се стремят към истината, стоят мотиви и цели. Вместо да се стреми да опази делото на Божия дом, целта му е да опази собствената си власт и статуса си, както и позицията и образа си в сърцата на Божиите избраници. Методите и поведението му прекъсват и смущават делото на Божия дом и имат пагубно въздействие върху църковния живот. Не е ли това най-честото проявление на злодеянията на антихриста? Освен тези злодеяния антихристите вършат и нещо още по-подло, а именно, че все търсят начин да си осигурят преимущество пред хората, които се стремят към истината. Например, ако някой е прелюбодействал или е извършил някакво друго прегрешение, антихристът се възползва от това, за да го нападне и да търси възможности да го обиди, разобличи и оклевети, да му лепне етикет, за да потуши ентусиазма му да изпълнява дълга си и да го накара да се чувства негативно. Антихристът също така кара Божиите избраници да го дискриминират, отбягват и отхвърлят, за да изолира онзи, който се стреми към истината. Накрая антихристът постига целта си, когато всички, които се стремят към истината, се почувстват негативно настроени и слаби, вече не изпълняват

активно дълга си и не желаят да посещават събирания. Тъй като хората, които се стремят към истината, вече не представляват заплаха за неговия статус и за властта му, и никой не смее да го докладва или разобличи, антихристът може да се чувства спокоен. Тези, които антихристът мрази най-много в църквата, са хората, които се стремят към истината, особено онези със силно чувство за справедливост, които биха се осмелили да разобличат и докладват лъжеводач и антихрист. Антихристът гледа на такива хора като на трън в очите си, като на трън в петата си. Ако случайно види някой, който се стреми към истината и с готовност изпълнява своя дълг, в сърцето му се надигат злоба и враждебност без ни най-малка капка любов. Антихристът не просто няма да помогне или да подкрепи хората, които се стремят към истината, независимо от техните трудности или от това колко слаби и негативни могат да бъдат — той няма просто да го подмине. Вместо това той тайно ще се радва на това. А ако някой е отправил обвинения срещу него или го е разобличил, антихристът ще използва възможността да го стъпче, когато е най-уязвим, като му припише всякакви нарушения, за да му даде урок, да го заклейми, да го остави в безизходица и в крайна сметка да го направи толкова негативен, че да не може да изпълнява дълга си. Тогава антихристът се изпълва с гордост и започва да ликува над нещастието на този човек. Именно в това антихристите са най-добри — най-вещи са в изключването, нападането и заклеймяването на онези, които се стремят към истината. Какви са мислите на антихриста, заради които е способен на подобно зло? „Ако хората, които се стремят към истината, често слушат проповеди, един ден може да прозрат действията ми и тогава със сигурност ще ме разобличат и ще ме заменят. Статусът, престижът и репутацията ми са застрашени, ако изпълняват дълга си. По-добре аз да нанеса първия удар, да намеря начин да си осигуря преимущество, за да ги смутя и заклеймя, да ги настроя негативно, за да загубят всякакво желание да изпълняват дълга си. Ще провокирам и конфликти между водачите и работниците и хората, които се стремят към истината, така че водачите и работниците да ги ненавиждат, да странят от тях и повече да не ги ценят и насърчават. Така вече няма да имат каквото и да е желание да се стремят към истината или да изпълняват дълга си. Най-добре е хората, които се стремят към истината, да останат негативни“. Това е целта, която антихристът иска да постигне. Когато антихрист или зъл човек те впримчи, заклейми и унизи чрез своите измами, можеш ли да разпознаеш какво се случва? Можеш ли да прозреш хитростите на Сатана? Трябва да се научиш да бъдеш проницателен: „Това, което казаха, звучеше съвсем правилно, но защо след това се почувствах негативно? Защо не искам повече да изпълнявам дълга си? Защо имам опасения относно Бог? Имаше ли проблем в това, което казаха? Защо имаше такъв негативен ефект? Защо след това у мен се породиха погрешно разбиране и представи за Бог, и защо вече не желая да се покорявам? Защо вече нямам предишния си ентусиазъм и решимост

да отдам всичко на Бог? И защо изведнъж започнах да имам някои опасения относно Божието дело — чувствам, че виденията ми са неясни. Не знам за какво служи изпълняването на дълга ми по този начин и имам чувството, че нямам какво да покажа за всички тези години, през които съм вярвал в Бог, и след всички трудности, през които съм преминал. Сега в сърцето ми има някаква тъмнина“. Това е малко необичайно. Защо слушането на думи, които на пръв поглед изглеждат правилни, води до такива последствия? Не усещаш ли, че има нещо нередно в тези думи? Що за думи са това тогава, че предизвикват такива реакции у теб, когато ги чуеш? Що за думи те карат да се съмняваш в Бог, когато ги чуеш? На първо място, едно нещо е сигурно: всички думи на антихристите са подвеждащи. Както змията, те подтикват хората към грях, отдалечават ги от Бог и ги карат да Го отхвърлят. Нито една тяхна дума не предоставя ресурс на хората и не им помага. Откъде идват техните думи? От Сатана и дяволи. Проницателни ли сте, когато става въпрос за думите, които антихристите използват, за да нападат и заклеймяват онези, които се стремят към истината? Единственото, от което антихристите се боят, са хората, стремящи се към истината. Страх ги е хората да не се покорят на Бог, да се надигнат, за да Го следват и да поемат дълга на сътворени същества. Страх ги е хората да не се явят пред Бог и да потърсят истината. От това се боят най-много. Това е така, защото щом Божиите избраници поемат по пътя на стремежа към истината, техният растеж в живота се ускорява, а с него израстват и до все по-голям духовен ръст — и когато истината царува в сърцата на хората и стане техният живот, това ще бъде последният ден на антихристите: тогава те ще бъдат заклеймени, разкрити, отстранени и напълно изоставени. Затова антихристите най-много мразят онези, които се стремят към истината. В очите на един антихрист те са омразни врагове, мишени на техните нападения и принуда, както и на тяхната омраза и изключване, на тяхното нараняване и тормоз, а още повече — те са мишени, които трябва да бъдат подведени. Антихристите няма как да подведат, контролират или впримчат сърцата на онези, които се стремят към истината, и не могат открито да ги изключват и нападат безразборно, така че единственото, което им остава, е да говорят правилни и приятни неща, използвайки меки тактики, за да ги принизят до своето ниво. А ако тези хора не ги следват и не могат да им бъдат полезни, антихристите ще използват всякакви подли тактики, за да ги изключат, да ги направят негативни и слаби, дори да ги накарат да не искат повече да изпълняват дълга си — и в крайна сметка да напуснат Бог. Това е едно от основните зли дела на антихристите и е още една отличителна черта на тяхната природа същност. Каква е тази черта? Тяхната коварност, хитрост, злоба. За да постигнат своята амбиция и цел да властват в църквата антихристите постоянно прибягват до подвеждане, изключване и нападение над тези, които се стремят към истината. Те правят това, за да постигнат своите неизказани цели, оставяйки всеки, който се стреми към истината,

негативен и слаб, хладен във вярата си и изпълнен с неправилно разбиране на Бог. Защото щом у тези хора се породят неправилно разбиране на Бог и оплаквания от Него, те вече няма да се стремят към истината, нито ще изпълняват дълга си с желание — и така ще се отдалечат от Бог. А какво означава това за един антихрист? На първо място, това означава, че никой няма да застрашава позицията му. На второ място, щом тези положителни личности станат негативни и слаби и се отдалечат от Бог, антихристът ще има пълна свобода в църквата да подвежда и възпира хората, да контролира Божиите избраници, така че те да го следват, подкрепят и да му се кланят раболепно. По този начин антихристът постига целта си. Докато правят това, изпълняват ли антихристите дълга си? (Не.) Тогава какъв е характерът на всичко, което вършат? (Те вършат зло.) „Вършенето на зло“ е доста общо понятие, по-конкретно, те смущават и възпрепятстват хората, пречат им да вървят по пътя на стремежа към истината и да бъдат спасени от Бог. Когато антихристът види някой, който се стреми към истината, той обезумява, мрази го. До каква степен стига тази омраза? Когато види някой, който да се стреми към истината и да следва Христос, а не да следва него или да му се покланя и не върви по същия път като него, антихристът ще нападне, изключи и потъпче този човек с неистовото желание да го накара да изчезне. Толкова силна е неговата омраза. В обобщение, въз основа на тези проявления на антихристите можем да определим, че те не изпълняват дълга си на водачи, защото не водят хората да ядат и пият Божиите слова или да разговарят за истината, не ги поят и подхранват, за да им позволят да придобият истината. Вместо това те прекъсват и смущават църковния живот, разрушават и унищожават делото на църквата и препъват хората по пътя им на стремеж към истината и получаване на спасение. Те искат да отклонят Божиите избраници и да им отнемат шанса да получат спасение. Такава е крайната цел, която антихристите искат да постигнат с това, че прекъсват и смущават делото на църквата.

Как трябва Божиите избраници да се отнасят към антихристите? Те трябва да ги разпознават, разобличават, докладват и отритват. Само тогава може да се гарантира следването на Бог до самия край и навлизането в правилния път на вярата в Бог. Антихристите не са твои водачи, независимо как са подвели другите да ги изберат за водачи. Не ги признавай и не приемай тяхното водачество — трябва да ги разпознаваш и отритваш, защото те не могат да ти помогнат да разбереш истината, нито могат да те подкрепят или да ти предоставят ресурс. Това са фактите. Ако не могат да те водят към истината реалност, те не са достойни да бъдат водачи или работници. Ако не могат да те водят към разбиране на истината и към преживяване на Божието дело, те са онези, които се противопоставят на Бог, и трябва да ги разпознаваш, разобличаваш и отритваш. Всичко, което правят, е с цел да те подведат да ги следваш, да те накарат да се присъединиш към тяхната клика, за да подкопават и смущават делото на църквата,

и да те примамят да тръгнеш по пътя на антихристите, по който те самите вървят. Искат да те завлекат в ада! Ако не можеш да ги разпознаеш такива, каквито са, и вярваш, че тъй като са твои водачи, трябва да им се подчиняваш и да им отстъпваш, тогава си човек, който предава както истината, така и Бог, а такива хора не могат да бъдат спасени. Ако искаш да бъдеш спасен, не само трябва да преодолееш препятствието на големия червен змей и да можеш да го разпознаеш, да прозреш отвратителния му лик и напълно да му се опълчиш — трябва да преодолееш и препятствието на антихристите. В църквата антихристът не е само враг на Бог, но и враг на Божиите избраници. Ако не можеш да разпознаеш един антихрист, рискуваш да бъдеш подведен и спечелен на негова страна, да тръгнеш по пътя на антихристите и да бъдеш проклет и наказан от Бог. Ако това се случи, вярата ти в Бог напълно се е провалила. Какво трябва да притежават хората, за да им бъде предоставено спасение? Първо, трябва да разбират много истини и да могат да разпознават същността, нрава и пътя на антихриста. Това е единственият начин да се уверим, че докато вярват в Бог, няма да почитат или следват хора, а ще следват само Него до самия край. Само хора, които могат да разпознават антихристите, могат истински да вярват в Бог, да Го следват и да свидетелстват за Него. Някои ще попитат: „Какво да правя, ако в момента нямам истината за това?“. Трябва спешно да се въоръжиш с истината, трябва да се научиш да вникваш в хората и в нещата. Да разпознаеш антихристи не е никак лесна задача и изисква способността ясно да видиш същността им и да прозреш техните заговори, номера, намерения и цели. Така няма да бъдеш подведен или контролиран от тях и ще можеш да останеш непоколебим, да се стремиш към истината безопасно и сигурно и твърдо да вървиш по пътя на стремежа към истината и постигането на спасение. Ако не можеш да преодолееш препятствието на антихристите, тогава може да се каже, че си в сериозна опасност и си склонен да бъдеш подведен и пленен от антихрист и да живееш под влиянието на Сатана. Възможно е сред вас да има такива, които пречат и препъват хората, които се стремят към истината, и са техни врагове. Приемате ли това? Някои не смеят да се изправят пред този факт, нито смеят да го приемат като факт. Но антихристите наистина подвеждат хората в църквите и това се случва често, просто хората не могат да го разпознаят. Ако не можеш да преминеш това изпитание — изпитанието на антихристите, тогава или си подведен и контролиран от тях, или си принуден да страдаш, да бъдеш измъчван, изхвърлян, потискан и тормозен от тях. В крайна сметка мизерният ти живот няма да издържи дълго и ще повехне, ще загубиш вяра в Бог и ще кажеш: „Бог дори не е праведен! Къде е бог? В този свят няма справедливост или светлина и няма такова нещо като божието спасение на човечеството. По-добре да прекараме дните си в работа и печелене на пари!“. Отричаш се от Бог, отдалечаваш се от Него и вече не вярваш, че Той съществува. Всяка надежда да получиш спасение е напълно изгубена. Затова, ако искаш да

стигнеш дотам, че да можеш да получиш спасение, първото изпитание, което трябва да преминеш, е способността да усетиш и прозреш Сатана и трябва също така да имаш смелостта да се изправиш срещу Сатана, да го разобличиш и да се отречеш от него. Къде тогава е Сатана? Сатана е до теб и около теб. Той може дори да живее в сърцето ти. Ако живееш според нрава на Сатана, може да се каже, че принадлежиш на Сатана. Не можеш да видиш или докоснеш Сатана и злите духове от духовния свят, но сатаните и живите дяволи в реалния живот са навсякъде. Всеки човек, който изпитва неприязън към истината, е зъл, а всеки водач или работник, който не приема истината, е антихрист или лъжеводач. Не са ли такива хора сатани и живи дяволи? Тези хора може би са точно онези, които почиташ и на които гледаш с уважение. Това може да са хората, които те водят, или хората, на които отдавна се възхищаваш, доверяваш, разчиташ и на които се надяваш в сърцето си. Всъщност обаче те са пречки на пътя ти, които те възпрепятстват да се стремиш към истината и да получиш спасение. Те са лъжеводачи и антихристи. Могат да контролират живота ти и пътя, по който вървиш, и могат да унищожат шанса ти да получиш спасение. Ако не успееш да ги разпознаеш и прозреш, тогава по всяко време можеш да бъдеш подведен и пленен. Следователно си в голяма опасност. Ако не можеш да се измъкнеш от тази опасност, си жертва на Сатана. Както и да е, хората, които са подведени и контролирани и стават последователи на антихрист, никога, ама никога няма да постигнат спасение. Защото те не обичат истината и не се стремят към нея, неизбежно е да бъдат подведени и да последват някой антихрист.

Някои хора си мислят, че се стремят към истината, и казват, че могат да разпознават антихристите. Те надценяват себе си, нали? Ако срещнеш очевиден антихрист, който показва ноктите си, има лоша човешка природа и е извършил някои зли дела, естествено ще успееш да го разпознаеш. Но ако срещнеш антихрист, който изглежда благочестив, любезен и изглежда като добър човек — антихрист, който отговаря на представите на хората — все още ли си достатъчно смел, за да заявиш, че можеш да разбереш какъв е в действителност? Осмеляваш ли се да го окачествиш като антихрист? Ако не си способен да го разпознаеш, непременно ще му се възхищаваш и ще си благосклонен към него, като в този случай неговото поведение, неговите възгледи и мнения, неговите действия — дори неговото възприемане на истината — непременно ще ти повлияят. До каква степен ще ти повлияят тези неща? Ще завиждаш на антихриста, ще го имитираш, ще му подражаваш, ще го следваш, което ще повлияе на навлизането ти в живота. Ще повлияе на стремежа ти към истината и навлизането в реалността, ще повлияе на отношението ти към Бог и ще определи дали наистина се покоряваш на Бог и Го следваш до самия край. В крайна сметка антихристът ще се превърне в твой идол, ще заеме място в сърцето ти и няма да успееш да избягаш от него. Когато си бил подведен до такава степен, надеждата ти за спасение е съвсем нищожна,

защото връзката ти с Бог е разрушена, изгубил си нормалната си връзка с Него и си на ръба на опасността. А за теб това бедствие ли е или благословия? Разбира се, че е бедствие, в никакъв случай не е благословия. Въпреки че някои антихристи могат да ти помогнат и да ти бъдат от полза в дребните неща или могат да проповядват думи и доктрини, за да те просветят, щом вече си бил подведен от тях, почиташ ги и ги следваш, имаш проблем. Ще си си навлякъл разруха и ще си загубил шанса си за спасение. Някои хора казват: „Той не е Сатана или зъл човек, изглежда като някой духовен, някой, който се стреми към истината“. Дали тези думи отговарят на истината? (Не.) Защо не? Влиянието на всеки, който наистина се стреми към истината, или ползата от неговите напътствия, помощ и ресурси служат за това да те доведат пред Бог, за да потърсиш Неговите слова и истината, да застанеш пред Бог и да се научиш да разчиташ на Него и да Го търсиш, а връзката ти с Него да става все по-силна. И обратното — какво ще се случи, ако връзката ти с антихрист става все по-силна, докато не станеш изцяло на негово разположение? Ще се отклониш от правилния път и ще си навлечеш разруха. Когато имаш силна връзка с антихрист, връзката ти с Бог отслабва. А какви ще са последиците от това? Той ще те изведе пред себе си, а ти ще се отдалечиш от Бог. Ако имаш идол в сърцето си, щом започнеш да имаш представи за Божиите слова и дело или когато Божиите слова разобличат твоя идол, веднага ще се разбунтуваш срещу Бог и дори може да Му се противопоставиш и да Го предадеш. Ще застанеш на страната на своя идол и ще се противопоставиш на Бог. Това се случва често. Когато някои лъжеводачи и антихристи биват освободени или отлъчени, техните съучастници и слуги започват да ги защитават и да се оплакват, а някои дори стават негативни и престават да вярват в Бог. Това не е ли често срещано? И защо престават да вярват? Казват: „Нашият водач беше освободен и отлъчен, тогава каква надежда имам аз, един обикновен вярващ?“. Не са ли това глупости? Техните думи показват, че следват антихриста, че са били напълно подведени от него. А какви са последиците от това, че са били подведени? Антихристът се е превърнал в идола, когото те почитат, превърнал се е в техен предшественик: как да не напуснат, щом техният предшественик е бил отлъчен? Те слушат само антихриста и са изцяло под негов контрол. Мислят, че всичко, което казва и прави, е правилно и че трябва да бъде прието като истина и да му се покоряват, и затова не търпят никой в Божия дом да разобличава и заклеймява антихриста. Щом антихристът бъде отлъчен от Божия дом, онези, които го следват, решават сами да напуснат църквата. „Без водач стадото се разпръсва“, както се казва. Такива неща показват, че антихристите и техните последователи са слуги на Сатана, които са дошли, за да прекъсват и смущават Божието дело. Щом бъдат разкрити, разобличени и отритнати от Божиите избраници, вярата им в Бог секва. Всички последователи на антихристи имат една ясно разпознаваема черта: ничии думи не стигат до тях, те се вслушват само в антихристи. А щом бъдат

подведени от антихристи, престават да слушат Божиите слова и признават само антихриста за свой господар. В този смисъл не са ли били подведени, не са ли контролирани? Само последователите на антихристи биха се опитали да се застъпят за тях. Когато антихристите са разобличени и разкрити, хората, които ги следват, започват да се тревожат за тях, проливат сълзи за тях, оплакват се от тяхно име и се опитват да ги защитят. В такива моменти те са забравили Бог, вече не Му се молят, нито търсят истината. Всичко, което правят, е да защитават антихристите и да си напъват мозъците заради тях. Вече дори не признават Бог. Наистина ли вярват в Бог? В кого всъщност вярват? Това вече е напълно ясно. Независимо какво казват или правят, антихристите имат само една цел: да водят хората, да бъдат техни господари, искат всички да ги следват робски и да им се подчиняват, като в крайна сметка ги почитат като Бог. По какво това се различава от пътя, по който е вървял Павел? Когато работата на Павел стигнала своя завършек, той изрекъл думите в сърцето си. Павел казал, че за него да живее означава христос, и целта на тези му думи била да накара всички, които вярват в Господ, да му подражават, да го следват и да се отнасят с него като с Бог. Не е ли била това целта на Павел, когато е казал тези думи? И ако делото на антихристите действително стигне до там, че хората да ги почитат и да им се подчиняват, тогава Бог вече няма да има място в сърцата на тези хора, техните сърца вече ще са завладени от антихристите. Това е последствието. Казваш, че не се тревожиш дали ще бъдеш подведен от антихрист, че не се боиш от това да последваш антихрист, но няма смисъл да го заявяваш. Това е объркано твърдение. Това е така, защото ако не се стремиш към истината и винаги почиташ и следваш хората, то без да го осъзнаеш, ще поемеш по пътя на антихристите. Да вярваш в Бог в продължение на години, но да нямаш никакво свидетелство за преживяване, и не само че не си придобил истината и живота, но си се превърнал в човек, който се противопоставя на Бог — това е крайното последствие от следването на антихристи и е последствие, от което не можеш да се избавиш, това е неизменим факт. Точно както когато някой докосне електрически ток — със сигурност ще бъде ударен. Някои може да кажат: „Не вярвам в това, не ме е страх“, но нима въпросът е в това дали вярваш или те е страх? Докосни тока и… тряс! Ще те удари. Липсата на вяра няма да ти помогне. Да не вярваш е проява на невежество, това е безотговорно твърдение. Затова, независимо дали си склонен да следваш антихрист или не, ако не се стремиш към истината и усилията ти винаги са насочени към слава, придобивки и статус, вече си тръгнал по пътя на антихристите. Това последствие ще се прояви малко по малко, като отломки, изплуващи на повърхността. Неизбежно е. Това, което правят антихристите, е да довеждат хората пред себе си, да ги накарат да приемат техния контрол и манипулация, вместо да приемат устроеното от Бог и Неговите подредби или да се подчинят на Божието върховенство. Антихристите искат да привлекат хората на своя страна, искат да ги придобият, тяхната цел е да

контролират всички Божии избраници, да ги държат в ръцете си. Те са трафиканти. А какво използват антихристите, за да постигнат своята цел за контрол над хората? Те използват духовната доктрина, която хората почитат, използват привидно правдоподобни теории, възползват се от човешкия покварен манталитет на преклонение пред теориите, за да дрънкат и украсяват, с цел да подвеждат хората. В крайна сметка, всичко, което казват, са само думи и доктрини, празни теории, неща, които са привидно верни и противоречат на истината. Ако хората не разбират истината, със сигурност ще бъдат подведени. Най-малкото ще бъдат подведени за известно време, преди да дойдат на себе си. Когато дойдат на себе си, тогава маските на антихристите ще бъдат свалени, а тези хора ще изпитат дълбоко съжаление. Хората, които следват антихристите, отдавна са загубили делото на Светия Дух. Това е така, защото те почитат идоли в сърцата си, следват хора и са отритнати от Бог, Който ги е оставил настрана, за да ги разкрие. Затова е изключително опасно да се следват антихристи. Както те, така и онези, които ги следват, са сред най-ненавижданите от Бог. А каква е Божията цел да остави тези хора настрана? Той чака Божиите избраници да се вразумят, да могат да разпознаят и да разобличат антихристите и да ги отхвърлят напълно, след което ще настъпят последните дни на антихристите. Всичко, което правят антихристите, не е ли вредно за хората? Те не се стремят към истината и се опитват да подвеждат и контролират Божиите избраници, не позволяват на хората да се стремят към истината, не се покоряват на Божието дело и се опитват да подведат Божиите избраници, за да ги накарат да ги следват — всичко това показва, че антихристите изобщо нямат сърце, което да се бои от Бог и да Му се покорява, нито пък имат любов към истината. Вместо това те измислят всякакви начини да си издействат статус и власт, за да се противопоставят на Бог и да се съревновават с Него за Неговите избраници, като в крайна сметка създават свое собствено царство, противопоставено на Бог — всичко това показва, че антихристите са смъртни врагове на въплътения Бог и са точно обектите на Божието унищожение. Нищо не е по-опасно за вярата на хората в Бог от това да бъдат подведени и контролирани от антихристи. Ако хората вече са започнали да следват антихристи, ако вече напълно са на страната на антихристите, тогава те са хора, които са предали Бог и се противопоставят на Бог, в който случай техният изход е очевиден.

Това е горе-долу всичко, за което може да се разговаря относно това как антихристите изключват и нападат хората, които се стремят към истината. Тяхната цел и намерение при изключването и нападането на хора, които се стремят към истината, както и нагласата, методите и тактиките, с които се отнасят към тях, така и начините на действие спрямо антихристите, които хората, стремящи се към истината, трябва да имат — общувахме малко по всички тези въпроси, макар и не изчерпателно. В някое бъдеще общение може отново да засегнем истината в тези

области според конкретните обстоятелства и случаи. Когато се провежда общение върху толкова конкретна тема, какво отношение трябва да имат слушателите на проповедта? Те трябва да бъдат съсредоточени, да притихнат пред Бог и да не се разсейват, защото всеки аспект на истината има конкретни твърдения и определения и също така съдържа специфично съдържание и принципи на практикуване. Освен това ще говорим от различни ъгли и по различни начини за концептуални неща, свързани с истината във всяка област на съдържанието, както и за истините, които хората трябва да разберат, и пътя, по който трябва да практикуват. Всичко това трябва да бъде предмет на общение и задълбочено размишление, докато не стане напълно ясно, за да даде резултати. Сега, чрез подробното ни общение виждаме, че истините принципи, свързани с изпълнението на дълга, не са толкова прости, колкото хората си мислят. Разбирането на истината представлява реална трудност за онези, които нямат способността за възприемане. Разбирането на истината, подобно на следването в университет, е свързано с известна степен на трудност, но ако човек притежава способността за възприемане, няма да му изглежда трудно. Стига човек да може да разбира истината, след като я чуе, той естествено ще има път, по който да я практикува, и колкото повече се упражнява в практикуването, толкова по-широк ще става този път и толкова по-прецизно ще схваща принципите. От друга страна, ако не слушаш такова подробно общение и разбираш само обобщени и концептуални неща, когато стане въпрос за практикуване, ще бъдеш с вързани ръце. Когато търсиш истините принципи, ще ти се струва, че който и път да избереш, все ще бъде погрешен, и ще се чувстваш неспособен да ги разбереш точно, независимо какво правиш. Но сега, когато определенията и спецификациите са толкова конкретни, когато обхватът е стеснен и истината е представена в детайли, ще бъдеш много по-свободен, когато отново започнеш да я практикуваш, защото всичко е по-подробно. Например да речем, че те помоля да купиш тетрадка. Ако ти дам само основни изисквания като размер, дебелина и цена, може да са ти нужни известни усилия да схванеш принципите и да ги приложиш на практика. Но ако ти кажа конкретния цвят на тетрадката, размера, броя на страниците, специфичното форматиране и качеството на хартията — тогава, след като ти бъдат дадени тези детайли, няма ли принципите, които схващаш, да станат по-конкретни? А ако съм още по-конкретен и ти дам лист хартия, като те помоля да купиш тетрадка с идентично качество на хартията, дебелина, цвят, размер на решетката и брой редове, или ако ти дам конкретна информация за допустимите отклонения за всяка характеристика — когато отидеш да я купиш, няма ли обхватът на избора ти да се стесни? (Ще се стесни.) Няма ли съответните принципи да станат по-конкретни и по-лесни за практическо прилагане? Това ще помогне или ще попречи на практикуването ти? (Би било от помощ.) Би трябвало да е полезно, защото различните аспекти на истината са изложени по-конкретно и по-подробно, чак до

спецификите на това как да се отнасяме към определени въпроси, конкретни проявления и спецификите на това как да практикуваме — всичко това ти е изчерпателно предадено. Ако въпреки това не можеш да го приложиш на практика, тогава изобщо нямаш способност да възприемаш истината.

Дали вече имате способността да възприемате истината е от решаващо значение за това дали ще можете да придобиете истината и да бъдете доведени до съвършенство. Стигнах дотам, че да разделя истините, свързани с изпълнението на дълга съгласно критериите, на шест вида според персонала, който изпълнява всеки дълг. Всеки от тези видове е допълнително разделен на конкретни категории, а във всяка категория има подраздели с подробни общения. Във вашия случай този вид проповядване и общението върху такива истини води ли до по-добро разбиране на истината и дава ли ви повече принципи, според които да практикувате, или затруднява намирането на принципите? (Благодарение на това имаме повече принципи.) То трябва да ви доведе до по-добро разбиране, и ако е така, Моята подробна проповед трябва да ви бъде полезна. Тя трябва да ви донесе повече яснота, а не повече объркване. Въпросът е дали човек притежава способността да възприеме истината. Ако някой наистина е човек с добри заложби и има духовно разбиране, ще се чувства все по-прояснен. Ако някой е с ниски заложби и му липсва духовно разбиране, ще бъде по-малко способен да я разбере и ще се обърква все повече и повече. Някои може да кажат: „Преди чувствах, че разбирам малко, но сега, колкото повече слушам, толкова повече се объркам, сякаш вътре в мен вече няма нищо. Какво се случва?“. Ако разговорът за навлизане в живота е прекалено подробен, за хора, които нямат преживявания и са с ниски заложби, е трудно да го разберат. Колкото по-подробно се говори, толкова повече са склонни да затънат хората с ниски заложби. Защо са склонни да затънат? Тук има няколко положения. Едната е, че тези хора нямат духовно разбиране. Те не разбират истината — тоест, не разбират какво е истината или какво представлява дадено състояние. Те не разбират тези неща. Това е състояние на липса на способност за възприемане на истината. За такива хора има само една последна мярка: да им се казва конкретно какво трябва да правят, когато им се случват неща, точно както се програмира робот да изпълнява заповеди според изискванията. Достатъчно е просто да спазват правилата. Този метод може да даде резултат при такива хора, няма друг начин за тях. Сега използвам тази последна мярка, като говоря с най-големи подробности, чак до най-конкретните неща — като стигам постепенно до най-конкретните неща. Някои хора казват, че все още не разбират, затова ще им кажа конкретно как да се отнасят и как да се справят с всичко, което им се случва. Карам ги да спазват правилата, това е всичко, което мога да направя, защото те нямат способността да възприемат истината. Състоянието на всеки човек не е точно едно и също, но разликите са малки. Ако поискате да говоря конкретно и ясно с вас един по един

за всяка една от тях, би било трудно да се справя с всичко, защото твърде много от вас са с ниски заложби. Необходимо е онези от вас, които имат духовно разбиране и способност за възприемане на истината, да поемат тази част от работата. Вече напълно извърших делото Си. Това е всичко, което може да бъде направено, направил съм всичко, което мога. Цялото извършено дело и всички слова, изговорени от въплътения Бог, са разбираеми и достъпни за обикновен човек. Това е границата на онова, което може да бъде направено с хора, които имат мислене и реакции на нормална човешка природа. Някои питат: „Няма ли Бог да извърши чудеса?“. Бог не извършва чудеса, всички тези неща трябва да се правят по реален, практически начин. Това е като Божието дело в трите етапа: започвайки с провъзгласяването на законите пред човечеството, за да ги водят в живота им, след това разпятието и извършването на делото на изкуплението, и оттам до последните дни, в които Божието въплъщение изразява всички истини, които спасяват човечеството — всеки етап е извършен по реален, практически начин, говорейки и работейки лице в лице с човека. Тук няма чудеса. Най-голямото чудо е, че Самият Бог говори и работи лично и че независимо какви методи използва, в крайна сметка Той ще направи една група хора пълноценни и ще ги придобие. Това със сигурност ще се осъществи, само въпрос на време е. Това е най-голямото знамение и чудо, и Бог няма да използва никакъв друг свръхестествен метод, за да вработи истината в сърцето на човека. Сега, след като за тези истини беше разговаряно толкова подробно, ако имаш способността за възприемане и наистина си някой, който се стреми към истината, тогава, ако наистина обръщаш внимание и полагаш малко усилие, ще бъде невъзможно да не разбереш истината или принципите на практикуване. Някои казват, че обичат истината, но след като са слушали проповеди толкова години, защо все още не я разбират? Има две възможности. Едната е, че изобщо нямат духовно разбиране и са неспособни да възприемат истината. Другата е, че всъщност не обичат истината и никога не са полагали усилие да се стремят към нея. Това са две възможни причини. Други хора казват, че не разбират истината, защото не вярват в Бог от дълго време, не са слушали много проповеди и нямат много преживявания. Това е още една причина. Въпреки това, ако си човек, който наистина обича истината, тогава колкото повече години вярваш в Бог, толкова повече ще расте разбирането ти за истината и толкова повече ще расте духовният ти ръст.

В общението върху който и да е аспект на истината не е достатъчно да се кажат само няколко думи, за да бъде напълно изложена по начин, който да разреши проблемите. За хората днес общите формулировки са просто доктрина, просто теория. И как мога да направя така, че хората да разберат и да могат, след като са приели нещо, да го превърнат в принципи за своето практикуване? Трябва да говоря по-конкретно и по-подробно. Независимо дали разказвам история, общувам за истината или говоря за практикуването, всичко това като цяло трябва

да бъде по-подробно и конкретно. Конкретната реч е от полза за вас. Затова винаги трябва да Си напрягам ума, за да измислям истории и примери за вас, така че да разберете малко повече. Давам конкретна форма на всички тези истини в поредица от случки и комбинирам истините, за които общувам, с всяка разказана случка, така че в умовете ви да има образ, спрямо който да се сравнявате — да видите дали някога сте действали по такъв начин, дали ще действате като такъв човек, дали някога сте мислили по такъв начин или дали сте попадали в такова състояние. Докато слушате тези истини, Аз правя така, че постоянно да имате образно усещане за тях, сякаш сте потопени в тях. Това е причината, поради която разказвам истории и давам примери. Някои хора губят търпение, щом чуят началото на някоя история: „Още една история? Какво съм аз, тригодишно дете?“. Може да не си малък на години, но по пътя на вярата в Бог и стремежа към истината може да си дори на по-малко от три години — това е факт. Така че да се отнасям с вас като с деца на възраст под три години, не е обида за вас и не е никак прекалено. Според мен дори ви надценявам. Когато тригодишно дете чуе възрастен да казва, че ножиците са остри и не бива да се докосват, то ще запомни това като принцип. Няма да ги докосва и дори няма да пипа инструменти или остриета, които приличат на тях. То знае, че всички те са остри, знае, че трябва да овладее този принцип. Тогава могат ли хората да открият принципи в нещо, което са преживели няколко пъти в практикуването си? Тоест, можеш ли да разбереш намеренията зад Божиите дела, Неговите изисквания към теб и какви са Неговите изисквани нива по даден въпрос? Съдейки по нормалния човешки интелект, би трябвало да можеш да разбереш тези неща. Тогава при какви обстоятелства хората не ги разбират, независимо какво казвам? Основната причина за това е, първо, свързана с шумната среда, в която хората живеят, с толкова много банални и натоварващи неща за уреждане, че хората не са склонни внимателно да четат с молитва Божието слово. Те не насочват никакви усилия към истината. Това е един аспект на причината. Другият е, че жаждата и любовта на хората към истината са толкова малки, че при максимален резултат от десет точки, сегашната степен на любовта ви към истината би била три или най-много пет. Така че по-голямата част от причината, поради която хората не разбират истината и в крайна сметка не са я придобили, е, че не ѝ се посвещават достатъчно и също, че не влагат сърцата си в нея и в сърцата си изобщо не обичат истината толкова много. Степента на любов към истината у хората е недостатъчна. Тя представлява просто известен интерес, но не достига до любов. Само защото хората са претърпели толкова много неуспехи и страдания в света, че вече не са могли да продължат да живеят, и защото са видели как Бог върши делото Си, спасявайки хората и общувайки за истината ежедневно, както и изобилието от всичко, с което Той снабдява човека, те чувстват, че Бог е добър и започват да желаят да четат Неговите слова и да се стремят към истината. Това е малкият интерес, който имат. На какво посвещават

човешките сърца по-голяма част от времето си? Всички са заплетени в множество дребни въпроси, погълнати са от всякакви въпроси, свързани с емоционални отношения, междуличностни отношения, статус и суета, както и от тенденциите в обществото. Дори има хора, които посвещават по-голяма част от времето и енергията си на храната, облеклото, външния вид и плътските удоволствия. Те пропиляват истински ценните си дни за тези неща и го възхваляват: „Отдавам всичко на Бог!“. В крайна сметка накрая, когато се обърнат назад, виждат, че Бог е изговорил толкова много слова и е вършил делото Си толкова дълго, но те не са придобили истината. Това не е защото Бог не им я е дарил, а защото те не са приели истината със сърцата си, нито са се посветили на истината, въпреки че са видели как Бог изразява толкова много от нея. Това е причината те да не са придобили истината и живота в многото си години на вяра в Бог и в крайна сметка да бъдат отстранени.

22 януари 2019 г.

ЧЕТВЪРТА ТОЧКА: ТЕ СЕ ПРЕВЪЗНАСЯТ И СВИДЕТЕЛСТВАТ ЗА СЕБЕ СИ

Допълнение

Лов на плъхове

Наскоро чух за нещо ново. Чуйте и помислете каква е връзката му с поведението и нрава на хората, за какво става дума в тази история и какъв вид проблем онагледява тя. След пристигането си в Америка няколко китайци, освен че видяха, че социалната среда и атмосферата тук се различаваха съществено от тези в Китай, намериха и още нещо за доста интересно. Това беше фактът, че в тази държава не само хората са свободни, но и всички видове живи същества и животни са доста свободни и никой не ги наранява. Човешката свобода, разбира се, е продукт на социалните системи, но какво носи свобода на всички видове живи същества и животни? Свързана ли е тя със социалните системи? (Да.) Свързана е с начина, по който социалните системи и правителствените политики защитават и управляват цялата природна среда. Тук дивите животни са навсякъде и могат да се видят навред. Например човек може да види диви гъски, които пасат на поляна край магистралата, а има и някои паркове, поляни и гори, където може да се видят елени, мечки или вълци, както и пуйки, фазани и всякакви видове птици и други диви животни. Какво е първото впечатление на хората, когато видят подобна гледка? (Те чувстват, че виждат природа.) А какви чувства изпитват, когато виждат природата? Няма ли да си кажат: „Вижте тази тяхна държава. Не само хората са свободни, но тук и животните са свободни. Да се прероди като животно на това място би било по-добре, отколкото да живееш като човек в Китай, защото тук дори животните са свободни и никой не ги тормози“. Не изпитват ли те такива чувства? (Да, изпитват.) За онези, които са тук от дълго време, тези неща са станали всекидневие и изобщо не са необичайни. Те ги смятат за съвсем нормални. Но при някои хора, след като се запознаят с този тип среда, започват да се появяват някои активни мисли: „Всички тези животни са толкова свободни и никой не ги надзирава или наблюдава, дали не може да ги ловя и ям? Би било страхотно, ако можех да ги ям, но не мога да правя това безразборно, в случай че са защитени от закона. Трябва да проуча това“. След като проверят информацията, разбират, че законът изрично посочва, че дивите животни са еднакво защитени от националното законодателство и хората не могат да ги ловят и убиват, както си искат. Ако искат да ловуват животни, трябва да правят това в рамките на определен от държавата ловен район. Освен това те се нуждаят от разрешително и може да се наложи да платят такса за животните, които уловят. Накратко казано, законът защитава тези диви животни и има ясни ограничения за тях. Някои хора не могат да разберат закона за защита на дивите животни и разсъждават: „Въпреки наличието на всички

тези диви деликатеси правителството не ни позволява да ги ловим и ядем, както си искаме. Колко жалко! В Китай никой не се интересува от това: „Ако никой не докладва за това, властите няма да го разследват“. Щом никой не знае за това, можеш да уловиш и да изядеш животно. Но в една демократична държава не можеш да го направиш. Тук има законови наредби и аз не мога просто да правя каквото си искам на чужда земя. Но всички тези животни са дивеч. Толкова е жалко, че можем само да ги гледаме, но не и да ги ядем! Трябва да измисля решение. Как мога да ям този дивеч, без никой да забележи и без да нарушавам закона?“. Някои хора измислят един номер и казват: „Ако направя клетка и сложа в нея вкусна храна, за да привличам животни, хвана няколко дребни животни, като диви зайци, и след това намеря уединено място, за да ги убия и изям, няма да наруша закона, нали? Тези дребни животни не са защитени от държавата и законът не съдържа конкретни ограничения за тях. Ако направя това, ще мога да ям дивеч и същевременно ще съм сигурен, че не нарушавам закона. Това е най-доброто от двата свята“. След като им хрумва тази идея, те сглобяват клетка и започват да ловуват. Преди да изминат и два дни, в клетката влиза плъх и те набързо го убиват и изяждат, защото смятат, че това е истински дивеч! До какъв извод стигат, след като го изяждат? „Дивите животни са доста вкусни. Отсега нататък ще помисля за още начини да ям и други видове дивеч. Не се страхувам да ги ям, щом не нарушавам закона“. Историята завършва тук.

Някои хора питат: „Това истинска история ли е, или е измислена?“. Засега не се вълнувайте от това дали е истинска или измислена и дали наистина се е случила. Просто си помислете въз основа на тази история какво не е наред с хората, които вършат подобни неща. Дали вършенето на подобни неща е сериозна грешка? Счита ли се за нарушаване на закона? Противоречи ли на моралната справедливост? (Така е.) На моралната справедливост ли противоречи или на човешката природа, или на нещо друго? Първо Ми кажете: този вид поведение похвала ли заслужава или осъждане? На коя страна заставате вие? (Осъждане.) Независимо дали противоречи на моралната справедливост, на закона или на човешката природа, при всички случаи този вид поведение е лошо и не е поведение на хора, които притежават човешка природа. И така, какво е това? Този вид нрав или поведение сериозен проблем ли е? Как бихте преценили този въпрос според собствените си критерии? Среща ли се често този вид поведение в ежедневието и сред всички групи хора? (Да.) То не е изключително лукаво или зло действие, но е неприлично и не е проявление, което хората с нормална човешка природа би следвало да притежават. Какъв точно вид проявление е това? Продължете и го категоризирайте. Какъв вид поведение е това? Трябва ли да бъде насърчавано? (Не.) Не е достойно за насърчаване и не се възхвалява от хората, така че трябва да бъде порицавано и презирано. Този вид поведение е често срещано, то често се проявява сред всички групи хора и в ежедневието, често се

наблюдава и има хора, които често вършат такива неща. Значи тогава не си ли струва да се открои и да се обсъди, което ще даде възможност на всеки човек да има точно определение на този въпрос и, за предпочитане, да се дистанцира от този вид поведение? Няма ли да е добре това? (Да.) Тогава нека го определим — какъв вид поведение е това? Надменно ли е? Непримиримо ли е? Измамно ли е? (Не.) Нечестиво ли е? (Малко.) Донякъде е близко до това. Сред думите, които сте научили и които разбирате, има ли такива, които могат да определят този вид поведение? (Низко.) Низко, тук наистина има мъничко от това качество. Тази дума съдържа този вид поведение и същност, но не го обобщава изцяло и напълно. Това поведение не може да се счита за злобно, защото ако убийството на плъх беше злобно, то изтребването на плъхове би било нещо негативно. Изтребването на плъхове е нещо положително; плъховете вредят на хората, затова е правилно да бъдат изтребвани. Но няма ли разлика между изтребването им и изяждането им? (Има.) Тогава как може да се обобщи това поведение? За кои думи, свързани с този тип поведение, можете да се сетите? (Подло.) (Долен характер.) Долен характер, низко и подло поведение. В ежедневието коя дума се използва, за да се обобщи долното поведение и това, че човек не се занимава със същинската си работа? (Мерзко.) Думата „мерзко“ точно и проницателно обобщава този вид поведение. Защо е определено като „мерзко“? Ако за него се твърди, че е низко, егоистично или подло, това е само вид проявление, което мерзките хора разкриват. „Мерзък“ съдържа много значения — да си низък, порочен, безсрамен, егоистичен, неморален, да не се държиш прилично, да не си открит или прям в действията си, а вместо това да действаш подмолно и да вършиш само неправилни неща. Това са различните видове поведение и проявления на мерзките хора. Например, ако един нормален човек иска да направи нещо, щом то е правилно, той се заема да го направи по открит начин, а ако то нарушава закона, ще се откаже и няма да го направи. Мерзавците не са такива. Те ще постигнат целите си, без да подбират средствата, и имат стратегии за противодействие на ограниченията на закона. Те заобикалят закона и търсят начини да постигнат целите си, независимо дали това е в съответствие с етиката, морала или човешката природа и независимо какви са последствията. Те не се интересуват от нито едно от тези неща и се стремят единствено да постигнат целите си с всички възможни средства. Това означава да си „мерзък“. Мерзавците имат ли някаква почтеност или достойнство? (Не.) Благородни или долни хора са те? (Долни.) В какво отношение са долни? (Няма морална основа в постъпките им.) Точно така, този тип хора нямат основа или принципи в постъпките си; те не обмислят последствията и просто правят това, което си искат. Не се интересуват от закона, от морала, от това дали съвестта им може да приеме действията им, нито от това дали някой ги порицава, съди или заклеймява. Те са безразлични към всичко това и нямат нищо против, стига от него да придобиват ползи и да се наслаждават.

Начинът им на вършене на нещата е порочен, мисленето им е достойно за презрение и двете неща са позорни. Ето какво означава да си мерзък. Може ли думата „мерзък“ да се замени с проявленията на тези няколко вида нрав, за които говорихме преди? Това не би свършило работа. Думата „мерзък“ е доста специална, така че дали мерзавците са специален тип хора? Не. Вие имате ли нещо мерзко в себе си? (Да.) Какви са конкретните проявления на това? (Понякога, след като си измият лицето, хората оставят вода по плота и не я избърсват. А когато приключат с яденето, не почистват зърната ориз и зеленчуковата супа от масата. Когато дрехите им се изцапат, те просто ги захвърлят настрани, без да ги сгънат. Смятам, че това също са проявления на мерзост.) В действителност всички тези неща са дребни детайли от ежедневието и това, че човек е нехигиеничен, не означава, че наистина е мерзък, мерзостта е свързана с това дали изживява човешка природа. Ако човек не прави неща, които са полезни за другите, когато е в група, ако не е добре възпитан или не се държи добре, ако ядосва хората и кара другите да се отвращават от него, ако не знае да спазва правилата или системите на всяко място, на което отиде, и ако му липсва такава осъзнатост, тогава на неговата човешка природа не ѝ ли липсва нещо? (Да.) Какво ѝ липсва? Липсва ѝ разум. На такива хора не им ли липсва достойнство? (Да.) Те нямат достойнство, нямат почтеност и са зле възпитани. Това е свързано с основата на собствените постъпки и с изживяването на нормална човешка природа. Ако човек не може да отговори дори на тези критерии, тогава как би могъл да практикува истината? Как би могъл да прославя Бог? Как би могъл да действа в съответствие с истините принципи? Той е толкова далече от това да прави което и да е от тези неща. Този тип хора нямат съвест или разум — лесно ли е да бъдат управлявани? Лесно ли е да се променят? Категорично не. Тогава как могат да се променят? Това ще зависи от всички, които ги надзиравате, въздържат и подтикват. В сериозни случаи всеки трябва да се изправи, за да ги критикува. Каква е целта на тази критика? Целта е да им се окаже помощ, да им се помогне да постъпват правилно и да ги спре да правят неща, които са срамни и вулгарни. И така, с какво точно се свързва това да бъдеш мерзък? Какви са основните симптоми и проявления? Вижте дали Моето обобщение е точно или не. На какво се приравняват мерзавците? Те се приравняват на необуздани, зле възпитани, диви животни, а основните проявления на мерзавеца са надменност, бруталност, липса на въздържаност, безразсъдно поведение, категорично неприемане на истината, както и вършене на каквото му е угодно, неслушане на никого или непозволяване на никого да го управлява, дръзване да тръгне срещу някого и несъобразяване с никого. Кажете Ми, тежки ли са различните проявления на това да си мерзавец? (Да.) Най-малкото този нрав на надменност, липса на разум и безразсъдни действия е много тежък. Дори да изглежда, че подобен човек не върши неща, които съдят Бог или Му се съпротивляват, поради надменния му нрав е изключително вероятно той да върши

зло и да се съпротивлява на Бог. Всички негови действия са разкривания на покварения му нрав. Когато един човек стане мерзък до определена степен, той се превръща в бандит и дявол, а бандитите и дяволите никога няма да приемат истината — те може само да бъдат унищожени.

Заслужава ли си да се говори за тази история? (Да.) Макар че тази история не засяга природата същност на човека или неговия нрав, тя се отнася до поведението на човека, което не е толкова различно от същността му или несвързано с нея. Как трябва да се нарича тази история? Нека да ѝ дадем име с алегоричен характер и да не я правим съвсем буквална. (Лов на плъхове.) „Лов на плъхове“ е доста добро име. Някой е хванал плъх по „напълно законен“ начин и казва: „Какво да направя? Той се вмъкна тук и ми е жал за него. Освен това е наранен. Ако избяга обратно навън, ще умре, а след това другите животни така или иначе просто ще го изядат, така че защо да не го изям? Няма ли да е напълно законно?“. За да изяде този плъх, си изфабрикува всички тези оправдания и си измисля всички тези причини, а след това го изяжда с чиста съвест. Това е да си мерзавец. Не че хората в Америка не могат да ядат месо, затова не си заслужава да се минава през всички тези неприятности и да се полагат всички тези усилия, за да се направи такова нещо. Това е нещо, което вършат мерзавците. Нормалните хора вършат ли такива неща? Хората с човешка природа и почтеност вършат ли такива неща? (Не.) Защо не ги вършат? Това е свързано с почтеността. Тези, които по природа са непоправими крадци, винаги крадат и грабят и вършат срамни неща. Дали им липсва нещо вкъщи? Не е задължително. Тъй като са мерзки, те трябва да крадат, като разчитат на кражбата, за да задоволят собствените си предпочитания и ненаситно алчния си нрав. Вършенето на тези неща носи утеха на сърцата им. Ако не вършеха подобни неща, щяха да се чувстват разстроени. Това е да си мерзък. Сега ще приключа историята и ще премина към основната тема.

Преди да се спра на основната тема, нека първо да разсъждаваме върху съдържанието на последното ни общение. Дългът, който Божиите избраници изпълняват, може да бъде разделен на шест основни категории. Завършихме обсъждането на първата категория, а именно хората, които изпълняват дълга да проповядват евангелието. Втората категория са хората, които изпълняват дълга на водачи и работници на различни нива в църквата. Членовете на тази категория по същество могат да бъдат разделени на два основни типа и миналия път говорихме за единия от тях, а именно за антихристите. Как работят антихристите, какви проявления имат и какви неща вършат, които могат да ги окачествят като антихристи — категоризирахме тези проявления и видовете нрав на антихристите. Кои са конкретните точки? (Първа точка: опитват се да спечелят сърцата на хората; втора точка: те нападат и изключват инакомислещите; трета точка: те

изключват и нападат онези, които се стремят към истината; четвърта точка: те се превъзнасят и свидетелстват за себе си; пета точка: те подвеждат, привличат, заплашват и контролират хората.) Миналия път бяха сортирани пет точки и вие си ги отбелязахте всичките. Сега си отбележете следващите. Шеста точка: поведението им е подмолно, те действат своеволно и властно, никога не разговарят с другите и ги принуждават да им се подчиняват; седма точка: те са нечестиви, коварни и измамни; осма точка: искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог; девета точка: те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава; десета точка: те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом; единадесета точка: те не приемат да ги кастрят, нито имат нагласа за покаяние, когато сгрешат, а вместо това разпространяват представи и открито съдят Бог; дванадесета точка: те искат да се оттеглят, когато нямат статус или надежда да получат благословии; тринадесета точка: те контролират църковните финанси, както и сърцата на хората; четиринадесета точка: те се отнасят към Божия дом като към свое лично владение; петнадесета точка: те не вярват в съществуването на Бог и отричат същността на Христос. Общо са 15 точки и всички те разнищват и разобличават различните проявления на антихристите. Тези 15 точки по същество обобщават различните типове поведение, проявления и видове нрав, които имат антихристите. Някои от тях изглеждат на пръв поглед като поведение, но зад това поведение се крие основният нрав същност на антихристите. По отношение на буквалното им значение тези 15 точки не са ли лесни за разбиране? Всички те са формулирани на обикновен език и от една страна са лесни за разбиране, но в допълнение това, което всеки от тях обобщава, е свързано с проявленията, разкриванията и същността на човека. Всяка точка е вид нрав. Той не е мимолетно поведение или мисъл. Какво е това нрав? Как може да се обясни какво представлява нравът? Нравът е, когато независимо от това къде отива човек, неговите мисли, идеи, принципи за вършене на нещата, методи на действие и целта, която преследва, не се променят заедно с промените във времето и географското местоположение. Ако начинът на вършене на нещата на даден човек изчезва веднага щом се промени средата му, това не е разкриване на покварен нрав, а е по-скоро мимолетно поведение. Какво е истинският нрав? (Той може да властва над човека по всяко време и на всяко място.) Точно така, той може да властва над думите и действията на човека независимо от времето и мястото, без условни възпирания или влияния. Това е същност. Същността е нещото, на което някой разчита, за да оцелее. Тя няма да се промени в зависимост от промените във времето, мястото или други външни фактори. Това е същността на човека. Някои хора казват: „Аз притежавам в общи линии всички тези 15 проявления на антихристите, които

изброи, но не преследвам статус и не съм роден с никакви амбиции. Освен това в момента не нося никакви отговорности. Не съм водач или работник и не обичам да съм в светлината на прожекторите, така че не е ли природата същност на антихристите неотносима към мен? Ако е неотносима, тогава не е ли вярно, че няма нужда да слушам тези общения или да се придържам към тях за сравнение?“. Така ли стоят нещата? (Не.) Тогава как трябва да се подхожда към тези проявления на антихристите? Как трябва да се подхожда към истините, за които разговаряме относно тези проявления? Човек трябва да разбере истината и да опознае себе си в рамките на тези общения, след което да намери правилния път и да стигне до владеене на принципите при изпълнението на своя дълг и служене на Бог. Само по този начин може да скъса с пътя на антихристите и да поеме по пътя на това да бъде доведен до съвършенство. Ако можете да свържете тези проявления на антихристите със себе си, то това ще бъде предупреждение, напомняне, разобличаване и правосъдие за вас. Ако не можете да ги свържете със себе си, но усещате, че и вие имате подобни състояния, тогава трябва да се опитате да се самоанализирате и да опознаете себе си повече и да потърсите истината, за да се справите с тези състояния. По този начин ще можете постепенно да се отървете от покварения си нрав и да избегнете да вървите по пътя на антихристите.

Анализ на това как антихристите се превъзнасят и свидетелстват за себе си

Днешното общение е за четвъртата точка от различните проявления на антихристите: да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си. Да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, да се изтъкват, да се опитват да накарат хората да имат високо мнение за тях и да се прекланят пред тях — покварeното човечество е способно на тези неща. Това е инстинктивната реакция на хората, които са подвластни на сатанинската си природа, и тя е обща за цялото покварено човечество. Как обикновено се превъзнасят и свидетелстват за себе си хората? Как постигат тази цел — да накарат другите да имат високо мнение за тях и да се прекланят пред тях? Те свидетелстват за това колко много работа са свършили, колко много са изстрадали, как са дали всичко от себе си и каква голяма цена са платили. Те се превъзнасят, като говорят за капитала си, за да получат по-високо, по-стабилно и по-сигурно място в сърцата на другите и така да накарат повече хора да ги ценят, да имат високо мнение за тях, да им завиждат и дори да се прекланят пред тях, да ги гледат с благоговение и да ги следват. За да постигнат тази цел, хората вършат много неща, с които на пръв поглед свидетелстват за Бог, но по същество се превъзнасят и свидетелстват за себе си. Притежават ли разум, като действат по този начин? Те излизат извън рамките на рационалността и нямат срам. Те безсрамно свидетелстват какво са направили за Бог и колко са страдали

за Него. Те дори се хвалят със своите дарби, таланти, опит, специални умения, със своята умелост в светските отношения, със средствата, които използват, за да си играят с хората, и т.н. Един от техните методи за самопревъзнасяне и свидетелстване за себе си е да се хвалят и да принизяват другите. Те също така се преструват и прикриват, като скриват от хората своите слабости, недостатъци и пропуски, и винаги им показват само своя блясък. Те дори не смеят да кажат на другите хора, когато се чувстват негативно, и нямат смелостта да се открият и да общуват с тях. Когато направят нещо нередно, правят всичко възможно да го скрият и прикрият. Никога не споменават за вредата, която са нанесли на работата в църквата, докато са изпълнявали дълга си. Когато обаче имат някакъв незначителен принос или са постигнали малък успех, те бързат да се похвалят с него. Отчаяно желаят да съобщят на целия свят колко са способни, колко високи са заложбите им, колко са изключителни и колко са по-добри от обикновените хора. Не са ли това начини да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си? Дали хората, които имат съвест и разум, се превъзнасят и свидетелстват за себе си? Не. В такъв случай що за нрав се разкрива обикновено, когато човек го прави? Надменност. Това е един от основните видове нрав, които се разкриват, следван от измамността, част от която е, че този човек прави всичко възможно, за да накара другите да имат високо мнение за него. Думите му са напълно непроницаеми и е ясно, че зад тях се крият подбуди и кроежи, той се перчи, но иска да го прикрие. В резултат от това, което казва, хората остават с впечатлението, че е по-добър от тях, че никой не може да се мери с него и че всички останали стоят по-долу от него. А дали този резултат не се постига с подмолни средства? Що за нрав се крие зад тях? И дали включва елементи на нечестивост? (Така е.) Това е вид нечестив нрав. Вижда се, че средствата, които използват, са ръководени от измамен нрав. Защо тогава казвам, че това е нечестиво? Каква връзка има това с нечестивостта? Какво мислите вие: могат ли те да бъдат открити относно целите си, когато се превъзнасят и свидетелстват за себе си? Не могат. Но в дълбините на сърцата им винаги има някакво желание и това, което казват и правят, е в подкрепа на това желание, а целите и мотивите на това, което казват и правят, се пазят в голяма тайна. За да постигнат тези цели, те ще използват например неправилно насочване на вниманието или някаква подмолна тактика. Такава потайност не е ли подмолна по своето естество? Не може ли подобна подмолност да се нарече нечестива? (Да.) То наистина може да се нарече нечестиво и е по-дълбоко от измамността. Те използват определени начини или методи за постигане на целите си. Този нрав е измамност. Но амбицията и желанието дълбоко в сърцата им винаги да искат хората да ги следват, да ги гледат с благоговение и да им се прекланят, често ги кара да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, и да правят тези неща безскрупулно и безсрамно. Какъв е този нрав? Това се издига до нивото на нечестивост. Нечестивостта е повече от просто обикновено

тесногръдство или това да мамиш и да лъжеш. Ако човек може да се издигне от обикновена поквара до нивото на нечестивост, нима това не означава, че той е по-дълбоко покварен? (Означава.) Опишете тогава нивото на нечестивост — как е подходящо да се каже? Защо човек се издига от обикновена поквара до нечестивост? Можете ли да видите ясно този въпрос? Каква е разликата между измамността и нечестивостта? По отношение на това как се проявяват, нечестивостта и измамността са тясно свързани, но нечестивостта е по-тежка. Това е крайна форма на измамност. Ако за някой се каже, че има нечестив нрав, то този човек не е обикновено измамен, тъй като обикновена измамност може просто да означава, че той има навика да лъже или че не е много честен в действията си. Докато нечестивостта е по-тежка и се намира на по-дълбоко ниво, отколкото измамността. Измамността на някой с нечестив нрав е по-голяма и по-тежка от тази на обикновения човек, а неговите средства и методи при вършене на нещата, както и кроежите зад действията му — всички те са по-лукави и потайни и повечето хора не могат да ги прозрат. Именно това е нечестивост.

С какво един антихрист, който се превъзнася и свидетелства за себе си, се различава от обикновения човек, който прави същото? Обикновеният човек често се хвали и парадира, за да накара хората да имат високо мнение за него, и също така ще има проявления на този нрав и на тези състояния. Следователно с какво един антихрист, който се превъзнася и свидетелства за себе си, се различава от обикновения човек, който прави същото? В какво се състои разликата? Трябва да си наясно по този въпрос. Не слагай всички проявления на нечие спорадично превъзнасяне или хвалене в категорията на антихристите. Нима това не е концептуална грешка? (Така е.) Тогава как може този въпрос да бъде ясно разграничен? В какво се състои разликата? Ако можеш ясно да посочиш това, можеш изцяло да разбереш каква е същността на един антихрист. Опитайте се да отговорите на въпроса. (Начинът, по който един антихрист върши нещата, е по-подмолен. Той използва някои средства, които изглеждат много уместни, за да подвежда хората. Той изглежда, че говори за нещо уместно, но преди да се усетиш, започва да се превъзнася и да свидетелства за себе си, без никой да го осъзнава. Неговите средства са относително подмолни.) Относително подмолни средства — това го отличава чрез начина му на превъзнасяне и свидетелстване за себе си. Има ли още нещо? Кажете Ми — каква е разликата в природата между това някой съзнателно да се превъзнася и да свидетелства за себе си и да го прави несъзнателно? (Намеренията са различни.) Нима разликата не се състои именно в това? (Да, в това се състои.) Когато един обикновен човек с покварен нрав се превъзнася и се изтъква, това е само парадиране. След като е парадирал, това е краят на историята и той вече не се интересува дали хората имат добро или лошо мнение за него. Намерението му не е много ясно. Това е просто нрав, който го управлява, разкриване на нрав. С това се изчерпва всичко. Лесно ли е да

се промени такъв нрав? Ако въпросният човек се стреми към истината, той ще съумее постепенно да се промени, когато преживее да бъде кастрен, съден и наказван. Постепенно ще придобие по-голямо чувство за срам и рационалност и ще проявява такъв вид поведение все по-рядко. Той ще заклейми този вид поведение и ще се въздържа и възпира. Това означава несъзнателно човек да се превъзнася и да свидетелства за себе си. Макар нравът, съдържащ се в това някой съзнателно да се превъзнася и да свидетелства за себе си, и да го прави несъзнателно, да е еднакъв, природата на двете е различна. По какво се различава природата им? Когато някой съзнателно се превъзнася и свидетелства за себе си, той го прави с умисъл. Хората, които го правят, не говорят небрежно. Всеки път, когато се превъзнасят и свидетелстват за себе си, те таят определени намерения и скрити цели и правят това със сатанински амбиции и желания. На повърхността изглежда като един и същ вид проявление. И в двата случая хората се превъзнасят и свидетелстват за себе си, но как Бог определя това, че някой се превъзнася и свидетелства за себе си несъзнателно? Като разкриване на покварен нрав. А как Бог определя това, че някой се превъзнася и свидетелства за себе си съзнателно? Като някой, който иска да подведе хората, решен е да накара хората да имат високо мнение за него, да му се прекланят, да се уповават на него и да го следват. Действието му е подвеждащо по природа. И така, веднага след като у него се появи намерение да подвежда хората и да обсеби хората, така че да го следват и да се прекланят пред него, когато говори и действа, той ще приложи някакви средства и методи, чрез които лесно да подведе и заблуди онези, които не разбират истината, и на които им липсва задълбочена основа. На такива хора им липсва не само проницателност, а даже обратното — смятат, че казаното от този човек е правилно и може да го гледат с благоговение и да имат високо мнение за него, а с течение на времето ще започнат да се прекланят пред него и дори да го следват. Много често явление в ежедневието е, когато някой изглежда, че разбира дадена проповед доста добре, след като я е изслушал, но по-късно, когато нещо му се случи, не знае как да се справи с него. Отива пред Бог, за да търси, но това не дава резултати и в крайна сметка трябва да отиде при водача си, за да зададе въпроси за това нещо и да го попита за решение. Всеки път, когато му се случи нещо, той иска да попита водача си как да се справи с него. Това е както пушенето на опиум се превръща в пристрастеност и привичка за някои хора и не след дълго няма да могат да живеят, без да го пушат. И така, превъзнасянето и свидетелстването за себе си на антихристите неусетно се превръща в своеобразен наркотик за онези с малък духовен ръст, непроницателните, глупавите и невежите. Всеки път, когато им се случи нещо, те ще отидат да попитат антихриста за него и ако антихристът не издаде заповед, няма да посмеят да направят нищо, дори вече всички да са приключили с обсъждането на въпроса и да е постигнато съгласие по него. Страхуват се да вървят против волята на

антихриста и да бъдат потиснати. Затова по всеки въпрос смеят да предприемат действие само след като антихристът се е изказал по него. Дори когато са разбрали ясно истините принципи, те не смеят да вземат решение или да предприемат нещо по въпроса. Вместо това чакат „господарят“, когото гледат с благоговение да издаде окончателната присъда и решение. Ако господарят им не каже нищо, който и да работи по въпроса ще се чувства несигурен за това какво е длъжен да направи. Нима тези хора не са били отровени? (Били са отровени.) Именно това означава да си бил отровен. За да бъдат отровени толкова дълбоко, колко работа трябва да свърши антихристът и колко отрова трябва антихристът да им сипе тайно? Ако антихристът често се самоанализира и се опознае, и често излага на показ пред хората своите слаби места, грешки и прегрешения, тогава ще продължат ли всички да се прекланят пред него по този начин? Категорично не. Изглежда, че антихристът влага големи усилия в това да се превъзнася и да свидетелства за себе си, което е и причината да постига такъв „успех“. Това е резултатът, който той желае. Без него никой няма да знае как да изпълнява дълга си правилно и всички ще са в пълно неведение. Явно е, че докато контролира тези хора, антихристът тайно им слага много отрови и полага доста големи усилия! Ако казваше едва по няколко думи, тези хора пак ли биха били възпирани от него по този начин? Категорично не. Когато антихристът успее да постигне целта си да накара хората да се прекланят пред него и да го гледат с благоговение, и да го слушат по всеки въпрос, нима той не е направил много неща и казал много думи, с които да се превъзнася и да свидетелства за себе си? Какъв е резултатът, който постига, като прави това? Резултатът е, че на хората ще им липсва път и няма да могат да продължат да живеят без него. Сякаш небето би се сгромолясало и земята би спряла да се върти без него, а вярата в Бог не би имала стойност или значение, и слушането на проповеди би било безполезно. Също така хората чувстват, че има някаква надежда в живота им, когато наблизо има антихрист, и че биха загубили всякаква надежда, ако антихристът умре. Нима тези хора не са станали пленници на Сатана? (Станали са.) И нима подобни хора не заслужават това? (Заслужават го.) Защо казваме, че го заслужават? Бог е Единственият, в Когото вярваш. Е, защо тогава се прекланяш пред антихристи и ги следваш, като ги оставяш да те възпират и контролират при всеки удобен случай? Освен това, независимо какъв дълг изпълнява човек, Божият дом е предоставил на хората ясни принципи и правила. Ако има трудност, с която човек не може да се справи сам, той трябва да се обърне към някого, който разбира истината, и да се обръща към Горното по по-сериозни въпроси. Но ти не само не търсиш истината, а тъкмо обратното — прекланяш се на хора и ги гледаш с благоговение, като вярваш на казаното от антихристите. Следователно си станал лакей на Сатана и нима не си само ти виновен за това? Нима не заслужаваш това? Да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си е споделено поведение и проявление сред антихристите

и е едно от най-честите проявления. Каква е основната характеристика на това как антихристите се превъзнасят и свидетелстват за себе си? По какъв начин се различава от това как обикновеният човек се превъзнася и свидетелства за себе си? Разликата се заключава в това, че антихристите имат собствено намерение зад това действие и категорично не го правят несъзнателно. Те по-скоро таят намерения, желания и амбиции, а последиците от това, че свидетелстват за себе си по този начин, са твърде ужасяващи, за да се обмислят. Те могат да подвеждат и да контролират хората.

Нека ви дам един пример. Можете да помислите върху въпроса дали този вид проявление и нрав са свързани с това човек да се превъзнася и да свидетелства за себе си. Навремето имаше един водач, който вършеше делото на църквата на определено място в продължение на две или три години. Преди това беше обиколил различни църкви и накрая беше пуснал корени там. Какво означава, че беше пуснал корени? Означава, че повечето хора го познаваха и имаха високо мнение за него, и че той беше относително известен на онова място. Още щом го видеха, хората го поздравяваха, отстъпваха му място и му даваха нещо хубаво за ядене. Нямаше разногласия, нямаше хора, които му се противопоставят. Всички познаваха доста добре своя водач и дълбоко в себе си всички до голяма степен одобряваха начина, по който той вършеше нещата и приемаха ръководството му. Не е ясно колко работа е свършил водачът там, колко е говорил или за какво е говорил. Тези подробности са неизвестни, но накратко казано — повечето хора доста одобряваха ръководството му. Мина известно време и водачът каза: „Всички братя и сестри тук са послушни и покорни и нещата в църквата вървят доста добре във всяко отношение. За съжаление, има едно нещо, което не е напълно удовлетворително, и това е, че средата тук е ужасна. Ако средата беше подходяща, щяхме да си определим хубав слънчев ден, за да идем в някой голям парк за голямо събиране с хиляди хора, където щяхме да оповестим истината с микрофон и няколко големи високоговорителя и да привлечем повече хора да вярват в бог. Нима тогава работата ни няма да даде резултат?“. След като чуха това, всички казаха „Амин“ и го одобриха. Кажете Ми — има ли проблем с фразата „щяхме да оповестим истината“? (Да, има.) Какъв е проблемът? (Водачът се отнасял към себе си като към Бог.) Всички вие разпознахте, че има проблем с това, но объркаите хора, които бяха там, не го разпознаха. Те дори отговориха на това изречение с „Амин“! Истината оповестена ли е от този водач? Кой е той? Той е обикновен водач. Работил е няколко години и след това започна да мисли, че превъзхожда всички останали и забрави кой е. И дори искаше да изрази истината — това би било трудна задача за него. Какво доказва това? Доказва, че не е знаел кой е той и не е знаел какъв дълг изпълнява. Предвид, че нравът му е такъв, има ли част от неговата обичайна работа или изказвания, която да е съгласно истината? Обичайната му работа и изказвания определено са изпълнени с объркани думи и дяволски думи и

категорично не могат да постигнат резултата да предоставят ресурси и поене на църквата. Той не знае каква е истината, а още по-малко знае какво означава да изразиш истината. След като поработи някъде едва две или три години, той почувства, че има някакъв престиж и капитал, а след това забрави кой е, почувства се доста доволен от себе си и поиска да изрази истината. Нима не е отвратително да имаш такова погрешно схващане? Откъде идва това погрешно схващане? Имал ли е душевно заболяване или е било моментен импулс? Той свърши малко работа, никой в местната църква не му се противопостави и изглеждаше, че всичко му върви като по вода. Затова повярва, че всичко е резултат от работата, която е свършил. И изведнъж почувства, че може да си припише заслуги за това. Помисли си: „Ако мога да върша толкова важна работа, не съм ли бог? И ако съм бог, то в момента съм ужасно потискан. Ако външната среда беше по-добра, бих могъл да изразя истината!“. Изведнъж в главата му се пръкна тази мисъл. Нима няма нещо нередно с главата му? (Да, има.) Има нещо нередно с главата му. Нима не му липсва разум? Могат ли действията и думите на сатани и на антихристи да притежават разума на нормална човешка природа? Категорично не могат. Този водач свърши малко работа и постигна известни резултати, след което внезапно забрави, че е човек. Нима способността му да бълва такива неразумни думи не е свързана с неговия нрав? (Свързана е.) Как е свързана? В своя нрав той способен ли е да бъде последовател? Той знае ли, че е само обикновен последовател на Бог? Категорично не знае. Той вярва, че неговият статус и идентичност вдъхват изключителен респект и превъзхождат всички останали. Нима не ви е познат този вид поведение и природата му? Защо Сатана беше изхвърлен във въздуха? (Искал е да бъде равен с Бог.) Причината е, че искаше да бъде равен с Бог. Понеже Сатана не знаеше мястото си във вселената, не знаеше кой е и не си знаеше мярката, когато Бог позволи на Сатана да върви в същото пространство като Него, Сатана започна да мисли, че е Бог. Искаше да върши нещата, които Бог върши. Искаше да Го представлява, да Го замени и да отрече съществуването Му, а в резултат на това беше изхвърлен във въздуха. Антихристите правят същото. Естеството на действията им е същото като на Сатана и произходът им един и същ. За един антихрист такова проявление не е спорадично разкриване или резултат от прищявка. Това категорично е доминирането на сатанинската му природа и естествено разкриване на сатанинския му нрав. Каква е природата на проявлението на водача, за когото говорих току-що? (Природа на антихрист.) Защо обсъждаме това проявление по точката за превъзнасянето и свидетелстването за себе си? Как е свързана природата на това проявление с това някой да се превъзнася и да свидетелства за себе си? Каква беше природата на думите „да оповестим истината“, които той изрече? Защо казвам, че тези думи са свързани с превъзнасянето и свидетелстването за себе си? (Водачът вярвал, че може да предостави истината на хората.) Това имаше предвид. Когато каза такива неща,

хората, които го чуха, си помислиха: „Ти имаш толкова впечатляващ стил и можеш да говориш с такъв тон — нима това не е тонът, с който би трябвало да говори Бог? Нима това не е впечатляващият стил и размах на ума, който би трябвало да има Бог?“. Нима този водач не е постигнал целта да се превъзнася и да свидетелства за себе си? Той е накарал хората несъзнателно да развият чувство на уважение, преклонение и възхищение към него. Нима случаят не е точно такъв? (Да, такъв е.) Това е отвратителното лице на антихриста. Тук се вижда антихрист, който прикрито се превъзнася и свидетелства за себе си.

Има ли и други проявления на това човек да се превъзнася и да свидетелства за себе си? Всички трябва да се самоанализирате по този въпрос. Бихте ли направили такова нещо като това да свидетелствате за себе си? Можеш ли да се въздържиш чрез съвестта и разума си и да не извършиш такова позорно нещо? Ако можеш да се въздържиш, то това доказва, че имаш рационалност, че си различен от антихристите. Ако не притежаваш тази рационалност и имаш такъв вид амбиции и желания и също така си способен да извършиш такова нещо като това да свидетелстваш за себе си, то ти си същият като антихрист. И така, как е при вас? Действате ли въздържано? Ако имаш богобоязливо сърце, чувство за срам и рационалност, тогава, въпреки че ти се иска да извършиш тези неща, ще се сетиш, че те ще оскърбят Бог и ще Му бъдат омразни, а след това ще можеш да се въздържиш и няма да посмееш да свидетелстваш за себе си. Ако се въздържиш веднъж и след това втори път, след известно време тези идеи, тези намерения и мисли бавно, малко по малко, ще започнат да намаляват. Ще прозреш тези идеи и ще почувстваш, че те са достойни за презрение и са отвратителни. Твоите импулси и желания да вършиш такива неща ще намалеят и постепенно ще бъдеш способен да се владееш и да се контролираш до степен, при която тези идеи ще се пораждат все по-рядко у теб. Ако си наясно, че ги има, но не можеш да се въздържиш и таиш особено силни намерения, като просто искаш да накараш хората да се прекланят пред теб и се чувстваш неудовлетворен, ако никой не се прекланя пред теб или не те следва, и ако започнеш да се изпълваш с омраза и искаш да направиш нещо, и можеш безскрупулно да свидетелстваш за себе си и да парадираш — тогава си антихрист. Как е при вас? (Когато съм наясно, че ги има, мога да се въздържа.) На какво разчитате да се въздържите? (Разчитам на това да имам известни познания за Бог и да имам богобоязливо сърце.) Ако човек има богобоязливо сърце, той може да се въздържа. Въздържане не се постига като човек се възпира или си пречи, а по-скоро е резултат, постигнат чрез разбиране на истината и боязън от Бог. Човек се въздържа чрез рационалност и познание и в същото време действа въздържано, защото има донякъде богобоязливо сърце и се страхува да не оскърби Бог. Ако твоята рационалност не може да те въздържи и освен това нямаш богобоязливо сърце, и ако не изпитваш срам, когато свидетелстваш за себе си, и желаеш да

продължиш да го правиш, без да се отказваш, докато не постигнеш целта си, то природата на това е различна. Ти си антихрист.

Техниките и проявленията, които антихристите притежават, за да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, са разнообразни. Някои от тях са свързани с това, че антихристите директно се превъзнасят и свидетелстват за себе си и говорят за всички свои заслуги, докато други са свързани с това, че те намират начини да използват косвени формулировки или методи, чрез които подмолно да накарат хората да имат високо мнение за тях и да постигнат целта си да накарат хората да им се възхищават, да се прекланят пред тях и да ги следват. И дори да заемат място в сърцата на хората. Това е природата на такова поведение. Нравът на антихристите да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си се различава от този на обикновените хора по своята природа, резултатите, до които води, както и начините, по които се проявява, а също намеренията и целите, които са в основата му. И още нещо — хората, които се превъзнасят и свидетелстват за себе си, говорят ли просто за всички свои заслуги? Понякога говорят и за своите лоши страни, но те действително ли се анализират и опитват да се опознаят, когато го правят? (Не.) Тогава как човек открива, че самопознанието му не е реално и че вместо това е примесено и зад него има намерение? Как може човек да разбере в дълбочина този въпрос? Тук основното е, че едновременно с опитите им да се опознаят и да разобличат слабите си места, кусурите, недостатъците си и своя покварен нрав, те също така си търсят оправдания и причини да се освободят от вина. Те подмолно казват на хората: „Всеки може да допусне грешки, не само аз. Всички вие също можете да допуснете грешки. Грешката, която аз допуснах, е простима. Това е малка грешка. Ако допуснете същата грешка, това би било много по-тежък случай от моя, защото няма да се самоанализирате и разнищите. Въпреки че допускам грешки, аз съм по-добър от вас, хора, и притежавам повече рационалност и почтеност“. Когато чуят това, всички си мислят: „Напълно си прав. Разбираш истината толкова много и действително притежаваш духовен ръст. Когато допускаш грешки, си способен да се самоанализираш и да се разнищиш. Ти си много по-добър от нас. Ако ние правим грешки, не се самоанализираме и не се опитваме да се опознаем, а от страх да не се посрамим не смеем да се разнищим. Ти имаш по-голям духовен ръст и смелост от нас“. Тези хора са допуснали грешки и въпреки това са спечелили уважението на другите и сами се възхваляват. Какъв е този нрав? Някои антихристи са особено умели в преструването, в маменето на хората и в това да се крият зад фасада. Когато се сблъскат с хора, които разбират истината, те започват да говорят за своето себепознание и казват също така, че са дявол и сатана, че човешката им природа е лоша и че заслужават да бъдат прокълнати. Да предположим, че ги попиташ: „След като казваш, че си дявол и сатана, какви злодеяния си извършил?“. Те ще ти кажат: „Не съм направил нищо, но съм дявол. И не само съм дявол, но и

сатана!“. След това ги питаш: „Щом казваш, че си дявол и сатана, какви зли дела на дявол и сатана си извършил и как си се съпротивлявал на Бог? Можеш ли да кажеш истината за злите неща, които си извършил?“. Те ще кажат: „Не съм извършил нищо зло!“. Тогава ти ще настояваш още повече и ще попиташ: „Ако не си извършил нищо зло, защо тогава казваш, че си дявол и сатана? Какво се опитваш да постигнеш, като казваш това?“. Когато станеш сериозен с тях по този начин, те няма да имат какво да кажат. В действителност те са извършили много лоши неща, но по никакъв начин няма да споделят с теб фактите за това. Просто ще се правят пресилени изказвания и ще бълват някакви доктрини, за да говорят за своето себепознание по един кух начин. Когато стане дума за това как конкретно са привличали хора, как са мамили хора, как са ги използвали въз основа на собствените си чувства, как не са се отнасяли сериозно към интересите на Божия дом, как са нарушавали работните разпоредби, как са мамили Горното, как са крили неща от братята и сестрите и колко много са навредили на интересите на Божия дом, те няма да кажат нито дума за тези факти. Това истинско себепознание ли е? (Не.) Като казват, че са дявол и сатана, не симулират ли себепознание, за да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си? Не е ли това метод, който използват? (Така е.) Средностатистическият човек не може да прозре този метод. Когато някои водачи бъдат освободени, скоро след това биват преизбрани, а когато попиташ каква е причината за това, някои хора казват: „Този водач има добри заложби. Той знае, че е дявол и сатана. Кой друг има такова ниво на познание? Само хората, които наистина се стремят към истината, притежават това знание. Никой от нас не е способен да придобие това знание за себе си. Средностатистическият човек не притежава този духовен ръст. По тази причина всички отново го избраха“. Какво става тук? Тези хора са били подведени. Този водач е знаел, че е дявол и сатана, но въпреки това е бил избран от всички, така че какъв ефект и последица има върху хората това, че казва, че е дявол и сатана? (Това кара хората да имат високо мнение за него.) Точно така, това кара хората да имат по-високо мнение за него. Невярващите наричат този метод „да отстъпиш, за да напреднеш“. Това означава, че за да накара хората да имат по-високо мнение за него, той първо казва лоши неща за себе си, така че другите да повярват, че може да прояви откровеност и да опознае себе си, че има дълбочина, прозрение и задълбочено разбиране, и поради това всички го почитат повече. И какъв е резултатът от това, че всички го почитат повече? Когато отново дойде време да се избират водачи, той все още е считан за идеалния човек за тази роля. Не е ли доста хитроумен този метод? Ако не говореше по този начин за себепознанието си и не казваше, че е дявол и сатана, а вместо това беше просто негативен, когато другите видеха това, щяха да кажат: „След като беше освободен и загуби статуса си, ти стана негативен. Ти ни учеше да не сме негативни, а сега твоята негативност е дори по-тежка от нашата. Ние няма да те изберем“. Никой не би могъл да има

високо мнение за този водач. Макар че на всички все още щеше да им липсва проницателност за него, поне нямаше да го изберат отново за водач и този човек нямаше да постигне целта си да накара другите да имат високо мнение за него. Но този водач поема инициативата и казва: „Аз съм дявол и сатана. Да ме прокълне бог и да ме изпрати в осемнадесетия кръг на ада и да не ми позволи да се преродя цяла вечност!“. Някои хора го съжаляват, като чуят това, и казват: „Нашият водач е страдал толкова много. О, колко е онеправдан! Ако Бог не му позволи да бъде водач, тогава ние ще го изберем“. Всички до такава степен подкрепят този водач, но дали не са били подведени? Първоначалният замисъл на думите му се потвърждава, което доказва, че той наистина подвежда хората по този начин. Сатана понякога подвежда хората, като се превъзнася и свидетелства за себе си, а понякога може да признае грешките си по заобиколен начин, когато няма друг избор, но всичко това е фасада, а целта му е да спечели съчувствието и разбирането на хората. Той дори ще каже: „Никой не е съвършен. Всеки има покварен нрав и всеки е способен да допуска грешки. Щом човек може да поправи грешките си, той е добър човек“. Когато хората чуят това, те го считат за правилно и продължават да се кланят на Сатана и да го следват. Методът на Сатана е сам да признава грешките си, тайно да се превъзнася и да издига позицията си в сърцата на хората, така че хората да приемат всичко в него — дори грешките му, а след това да му простят тези грешки, постепенно да ги забравят и накрая да приемат напълно Сатана, като му станат предани до смърт, никога не го напускат или изоставят и го следват докрай. Не е ли това методът, по който Сатана върши нещата? Ето така действа Сатана и антихристите също използват този метод в действията си, за да изпълнят амбициите и целите си — хората да им се кланят и да ги следват. Последиците, до които води това, са същите и изобщо не се различават от последиците от това, че Сатана заблуждава и покварява хората.

Когато говорят за самопознанието си, някои хора се обрисуват като пълна бъркотия и безполезност. Дори казват, че са дявол и Сатана, че заслужават да бъдат проклети и че не биха се оплаквали, ако Бог ги отстрани. Тези хора обаче нямат истинско разбиране за своята природа същност или за покварения си нрав и не са способни да споделят нищо за истинското състояние на нещата. Вместо това се опитват да използват фасада, за да подвеждат останалите, и използват метода и техниката на самоинициативно признаване на грешките си и „отстъпление с цел напредък“, за да заблуждават и мамят хората, а след това карат хората да имат добро мнение за тях. Това е практиката на антихристите. Следващия път, когато се натъкнете на подобен човек, как трябва да се отнесете към него? (Ще се заровим в подробностите.) Точно така. Трябва да се научите да изследвате проблема и да се заровите в подробностите. И колко надълбоко трябва да изследвате? Докато не започне да ви моли за милост и не каже: „Никога вече няма да ви подвеждам. Дори да ме изберете за ваш водач, няма да поема тази роля“.

Кажете му: „Никога повече няма да бъдем подведени от теб или да те изберем за наш водач, затова спри да мечтаеш!“. Как ви звучи това? Всички онези, които говорят с преувеличение за самопознанието си, и дори се проклинат, без нищо от това да звучи истински, са фалшиво духовни и двулични хора. Всички техни думи са подвеждащи. Има една отличителна черта и няколко детайла в речта на такива хора, които ти трябва да можеш да разпознаеш. Например кажете Ми — ако от някого бъде поискано да напише клетва за пазене на приношения, какво трябва да е първото изречение на тази клетва? Какво би написал някой с рационалност и човешка природа? Какъв тон и израз трябва да използва, за да е на правилната си позиция и да обяви отношението си? Когато обикновените хора говорят, всички могат да почувстват, че говорят нормално, но амбициозните индивиди, които са зли хора или антихристи, имат характерен тон, който се различава от този на обикновения човек. Например те казват: „Ако аз, така и така, присвоя и една стотинка от приношенията за бог, да ме застигне ужасна смърт. Да ме прегази кола!“. Що за тон е това? Те започват с думата „аз“, като възприемат най-високопарния тон. Мотивацията зад тона и стила им на говорене може да се види в буквалните думи, които използват. Първата дума е „аз“ — възприемат най-високопарния тон и такава голяма височина на тона. Нима това не е високопарна клетва? Как се нарича този вид клетва? Нарича се високопарна и двулична. Писане на клетва с такава агресивност — що за нрав е това? Това е клетва, следователно пред кого даваш тази клетва? Даваш тази клетва пред Бог. Следователно в този случай как трябва да говори един нормален човек? Трябва да говори смирено, да заеме правилната си позиция, да се моли на Бог и да говори от сърце. Не бива да използва високопарни думи или да бъде агресивен. Такива хора са толкова агресивни дори когато дават клетва — сатанинският им нрав е толкова сериозен! Трудно е да се каже дали клетвата им е истина или лъжа. Онова, което имат предвид, е: „Нямаш ми доверие? Страхуваш се, че се възползвам от божия дом, че краде приношения? Използваш ме, но не ми се доверяваш, а искаш от мен да дам клетва. Ще дам клетва тогава, а ти само гледай и виж дали смея да дам тази клетва! Не вярвам, че мога да направя нещо подобно“. Що за отношение е това? Това е агресивност и безскрупулност. Те дори имат наглостта шумно да протестират срещу Бог и да използват клетва, за да оправдават себе си и да подвеждат хората. Това богобоязливост ли е? В това няма никаква набожност. Такъв тип човек е Сатана и антихрист. Така говорят антихристите. Дават клетва с нотка на шумен протест. Що за нрав е това? Може ли такъв човек все още да бъде спасен? Срещали ли сте такъв човек преди? Не знаете как да разпознаете тези проявления, разкривания или нрав, които той демонстрира, нали? Някои хора дори вярват, че този тип хора са трезвомислещи, притежават духовно разбиране, честни са и са предани на Бог. Нима това не е глупаво? Нима това не е липса на проницателност? Това ужасно поведение и нрав

могат да се видят в буквалните думи и във формулировките на клетвата им, но хората продължават да мислят, че този антихрист е доста добър. Тези хора разбират ли истината? Изглежда, че вие разбирате само доктрини, че можете да говорите само за доктрини и да изричате празни думи, както и че не сте проницателни, що се отнася до конкретни неща и въпроси. В бъдеще ако се натъкнете на такива неща, ще бъдете ли прозорливи? (Да, ще бъдем.) Всички хора, които пишат такива клетви, са зверове и им липсва човешка природа. Виждали ли сте такъв вид клетва преди? Писали ли сте подобна клетва преди? (Да.) Имаше ли същия тон и начални думи като тази? (Не беше толкова пряма.) А естеството ѝ беше ли същото? (Да.) Природата ѝ беше същата. Даването на клетва не е като навлизане в бойно поле, за което се изисква дух на героична саможертва. Не изисква подобен вид дух. Когато даваш клетва пред Бог, трябва да я обмислиш задълбочено и да разбереш защо е необходимо да напишеш тази клетва и пред кого даваш тази клетва и този обет. Бог иска отношението на човека, а не някакъв дух. Този твой дух е агресивен и креслив. Той е проявление на надменния нрав на Сатана. Това не е набожност и не е проявление, което едно сътворено същество трябва да има, а още по-малко е позиция, която едно сътворено същество трябва да заеме. Нима хората, които демонстрират такова проявление, не са повлияни от национален героизъм? То свързано ли е с това? Хората са отровени твърде дълбоко. Още щом напишат клетва или обет, мислят за всички известни личности през вековете, които са били предани на държавите и народите си. Тези известни личности са били част от шайката на Сатана и са действали по безскрупулен начин, за да се отличат и да свидетелстват за себе си, както и за да заемат място в сърцата на хората и да оставят добра репутация за себе си, така че да могат да останат в историята и да си спечелят добро име, което да остане вечно. Следващите поколения оценяват това, като казват, че са се посветили сляпо на държавите си. Мислиш ли, че те са били наистина слепи? Какво всъщност е тази слепота? Това е най-коварната, нечестива практика и в нея има лично намерение. Това не е слепота и определено не е преданост. Това е нечестивост.

Вече сме провели много общения по темата за антихристите, които свидетелстват за себе си. Има ли други въпроси, свързани с тази тема, които все още не разбирате напълно? Някои хора свидетелстват за себе си с помощта на езика и изричат някои думи, с които се изтъкват, докато други хора използват поведението. Какви са проявленията на това, че човек използва модели на поведение, за да свидетелства за себе си? На пръв поглед той се държи по начин, който по-скоро е съгласно представите на хората, привлича вниманието им и се възприема от тях като доста благороден и по-скоро съответстващ на моралните норми. Заради тези модели на поведение хората мислят, че той е благороден, че притежава почтеност, че наистина обича Бог, че е много благочестив и наистина има богобоязливо сърце и че е човек, който се стреми към истината. Той често

показва добро външно поведение, за да подведе хората — това не намирисва ли също на превъзнасяне и свидетелстване за себе си? Обикновено хората се превъзнасят и свидетелстват за себе си с помощта на думи, като използват ясна реч, за да изразят колко различни са от останалите и колко по-мъдро мнение имат от другите, за да се издигнат в очите на хората и да спечелят тяхното възхищение. Има обаче някои методи, които не включват изрично изказване, при които вместо това хората използват външни практики, за да свидетелстват, че са по-добри от другите. Този вид практики са добре обмислени, носят със себе си мотив и определено намерение и са съвсем целенасочени. Те са така прикрити и рафинирани, че хората да могат да видят някои модели на поведение и практики, които са съгласно човешките представи, които са благородни, благочестиви и отговарят на благоприличието на светците и които дори са боголюбиви, богобоязливи и са съгласно истината. Това постига същата цел — да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, да получават висока оценка и почит от хората. Някога срещали ли сте или виждали ли сте нещо подобно? Притежавате ли вие тези проявления? Тези неща и тази тема, която обсъждам, отделени ли са от реалния живот? Всъщност не са. Ще дам един много прост пример. На пръв поглед някои хора изглеждат изключително заети, когато изпълняват дълга си. Те умишлено продължават да работят по време, когато другите се хранят или спят, а когато другите започнат да изпълняват дълга си, те отиват да ядат или да спят. С каква цел го правят? Искат да привлекат внимание и да покажат на всички, че са толкова заети да изпълняват дълга си, че нямат време нито за ядене, нито за сън. Такъв човек си мисли: „Вие всъщност не носите бреме. Защо сте толкова активни в яденето и спането? Некадърници! Вижте мен, аз работя, докато всички вие ядете, и все още съм на работа през нощта, когато вие спите. Способни ли сте да страдате така? Аз мога да понеса това страдание и давам пример с поведението си“. Какво мислите за този вид поведение и проявление? Тези хора не го ли правят умишлено? Някои хора правят тези неща умишлено. И що за поведение е това? Тези хора не искат да са конформисти. Искат да се различават от мнозинството и да покажат на хората, че по цяла нощ усърдно изпълняват дълга си, че са особено способни да понасят страдания. Така всички ще ги съжаляват особено много, ще проявяват специално съчувствие към тях и ще смятат, че имат толкова тежко бреме на плещите си, че са затънали в работа до шия и са твърде заети, за да се хранят или да спят. И ако не могат да бъдат спасени, тогава всички ще умоляват Бог за тях, ще се застъпват за тях пред Бог и ще се молят за тях. По този начин тези хора използват добри модели на поведение и практики, които са съгласно човешките представи, като например понасяне на трудности и плащане на цена, за да изиграят другите хора и с измама да изтръгнат съчувствие и похвала от тях. И какъв е крайният резултат от това? Всички, които са се докоснали до тях и са ги видели да плащат цена, в един глас ще кажат: „Нашият водач е най-компетентният,

най-способният да понася страдания и да плаща цена!“. Тогава не са ли постигнали целта си да подведат хората? Тогава един ден Божият дом казва: „Вашият водач не върши действителна работа. Занимава се и работи безцелно, действа безразсъдно, своеволно и тиранично. Объркал е работата на църквата, не е свършил нищо от това, което трябва, не е вършил евангелската работа или филмопроизводството и църковният живот също е в безпорядък. Братята и сестрите не разбират истината, нямат навлизане в живота и не могат да пишат статии със свидетелства. Най-жалкото е, че не могат дори да разпознаят лъжеводачите и антихристите. Подобен водач е твърде некомпетентен. Той е лъжеводач, който трябва да бъде освободен!“. При тези обстоятелства лесно ли ще бъде да се освободи? Може би ще е трудно. Тъй като всички братя и сестри го одобряват и подкрепят, ако някой се опита да освободи този водач, братята и сестрите ще протестират и ще отправят искане към Горното да го задържи. Защо ще има такъв резултат? Защото този лъжеводач и антихрист използва външно добри модели на поведение, като например понасяне на трудности и плащане на цената, както и добре звучащи думи, за да трогне, да подкупи и да подведе хората. След като използва тези илюзии, за да подведе хората, всички ще се застъпват за него и няма да са способни да го оставят. Те очевидно знаят, че този водач не е свършил много действителна работа и че не е водил Божиите избраници към разбиране на истината и придобиване на навлизане в живота, но въпреки това тези хора го подкрепят, одобряват го и го следват, без да се интересуват дали това означава, че няма да придобият истината и живота. Освен това, тъй като са били подведени от този водач, всички тези хора се прекланят пред него. Не приемат други водачи, освен него, и дори вече не искат Бог. Нима не се отнасят към този водач като към Бог? Ако Божият дом каже, че този човек не върши действителна работа и че е лъжеводач и антихрист, хората в съответната църква ще протестират и ще се вдигнат на бунт. Кажете Ми — до каква степен този антихрист е подвел тези хора? Ако това е делото на Светия Дух, тогава условията на хората само ще се подобряват и те ще разбират истината повече. Ще станат по-покорни на Бог, ще имат повече място за Бог в сърцата си и ще съумяват по-добре да разпознават лъжеводачите и антихристите. От тази гледна точка ситуацията, която току-що обсъдихме, категорично не е делото на Светия Дух. Само антихристи и зли духове могат да подведат хората до такава степен, след като са работили известно време. Много хора биват подведени и контролирани от тези антихристи и в сърцата си имат място само за антихристите, но не и за Бог. Това е крайният резултат, постигнат от антихристите, които се превъзнасят и свидетелстват за себе си чрез добро външно поведение. Те използват доброто външно поведение на понасяне на трудности и плащане на цена, за да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, което е едно от средствата, използвани от антихристите да подвеждат и контролират хората. Сега вече

виждате ясно този въпрос, нали? Нима антихрист, който използва доброто външно поведение на понасяне на трудности и плащане на цена, за да подвежда хората, не е много лукав и коварен? А вие самите не правите ли тези неща понякога? Някои хора пият кафе вечер, за да повишат енергията си, когато се готвят да останат до късно, за да изпълняват дълга си. Братята и сестрите се тревожат за здравето им и им приготвят пилешка супа. Когато приключат със супата, тези хора казват: „Благодарности на бог! Насладих се на божията благодат. Не заслужавам това. Сега, след като приключих с тази пилешка супа, трябва да бъда по-ефективен в изпълнението на дълга си!“. В действителност те продължават да изпълняват дълга си по същия начин, по който го правят обикновено, без изобщо да повишат ефективността си. Нима не се преструват? Преструват се, а този тип поведение представлява също така скрито превъзнасяне и свидетелстване за себе си. Резултатът, който постигат, е да накарат хората да ги одобряват, да имат високо мнение за тях и да станат техни твърди последователи. Ако хората имат такъв вид манталитет, не са ли забравили Бог? Те вече нямат Бог в сърцата си, така че кой е този, за когото мислят ден и нощ? Това е техният „добър водач“, техният „любим човек“. Някои антихристи на пръв поглед са много любящи към повечето хора и използват техники, когато говорят, така че хората да ги видят, че са любящи, и да пожелаят да се сближат с тях. Те се усмихват радостно на всеки, който се доближи до тях и общува с тях, и говорят на такива хора с много нежен тон. Дори ако видят, че някои братя и сестри са били безпринципни в действията си и по този начин са навредили на интересите на църквата, те ни най-малко не ги кастрят, а само ги увещават, утешават и придумват, докато изпълняват дълга си — не спират да придумват хората, докато не доведат всички пред тях. Хората постепенно се трогват от тези антихристи. Всички силно одобряват любящите им сърца и ги наричат боголюбиви хора. В крайна сметка всички им се покланят и търсят тяхното общение по всеки въпрос, като споделят на тези антихристи всички свои най-съкровени мисли и чувства до такава степен, че вече дори не се молят на Бог и не търсят истината в Божиите слова. Дали тези хора не са били подведени от тези антихристи? Това е друго средство, което антихристите използват, за да подвеждат хората. Когато участвате в тези поведения и практики или таите тези намерения, осъзнавате ли, че в това има проблем? И когато го осъзнаеш, можеш ли да промениш посоката на действията си? Ако можеш да се самоанализираш и да почувстваш истинско разкаяние, когато осъзнаеш и изследваш, че поведението, практиките или намеренията ти са проблематични, това доказва, че си променил посоката си. Ако си наясно с проблемите си, но просто ги подминаваш и действаш според собствените си намерения, като падаш все по-дълбоко и по-дълбоко, докато стигнеш до точката, от която вече не си способен да се измъкнеш, тогава не си променил посоката си и умишлено се настройваш срещу Бог, превъзнасяш се и свидетелстваш за себе си, и се отклоняваш от истинския път. Какъв е този

нрав? Това е нрав на антихрист. Сериозно ли е това? (Да.) Колко сериозно е това? Резултатът за човек, който възприема по-коварни и измамни средства, като използва понасянето на несгоди и плащането на цена, за да подвежда хората, като се опитва да ги накара да му се покланят и да го следват, е същият като за човек, който открито се превъзнася и свидетелства за себе си — естеството му е същото. Независимо какви средства използваш, за да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си, било то явна реч или някакво доста очевидно добро поведение, всички те имат едно и също естество. Тя съдържа антихристко качество и качество на борба с Бог за Неговите избраници. Независимо каква форма приемат проявленията ти или какви средства използваш, щом намерението ти не се променя и последиците са същите, тогава всичко е от едно и също естество. Всичко това ясно показва, че антихристите са много лукави. Те не обичат истината и не се стремят към нея, но са способни да използват понасянето на несгоди и плащането на цена като средство за подвеждане на хората — в това се състои нечестивостта на антихристите.

Някои хора говорят за някакви абсурдни теории и отвлечени доводи, за да накарат хората да мислят, че са интелектуални и знаещи и че действията им са много задълбочени, като по този начин постигат целта си да накарат хората да им се прекланят. Тоест, те винаги искат да участват и да предлагат мнението си по всички въпроси. И дори когато всички вече са взели окончателно решение, ако не са доволни от него, те ще избълват някакви високопарни идеи, за да парадират. Нима това не е начин човек да се превъзнася и да свидетелства за себе си? По някои въпроси всички вече са се изказали, обсъдили са ги помежду си, открили са принципите и са определили план за действие, но те не приемат решението и възпрепятстват нещата по неразумен начин, като казват: „Това не е достатъчно. Не сте обмислили това цялостно. Освен няколкото аспекта, за които говорихме, се сетих и за още един“. Всъщност аспектът, за който са се сетили, е просто някаква абсурдна теория. Просто издребняват. Напълно наясно са, че издребняват и създават трудности на другите, но въпреки това го правят. Какво целят с това? Целта е да покажат на хората, че те са различни, че са по-умни от останалите. Онова, което имат предвид, е: „Значи това ви е нивото на всички? Трябва да ви покажа, че съм на по-високо ниво“. Те обикновено пренебрегват казаното от другите, но щом се повдигне нещо важно, те започват да разстройват нещата. Как се нарича такъв тип човек? Разговорно се нарича дребнав критикар и мошеник. Какви са най-често срещаните подходи на дребнавите критикари? С наслада бълват високопарни идеи и се впускат в противни и криви практики. Ако поискаш от тях да ти представят правилен план на действие, те няма да могат да изготвят такъв. А ако поискаш от тях да се справят с нещо сериозно, те няма да могат. Те вършат само противни неща и винаги искат да поднасят „изненада“ на хората и да парадират със способностите си. Как беше онази фраза? „Старицата си слага

червило, за да има какво да гледаш“. Това означава, че те винаги искат да парадират със способностите си и независимо дали могат да го направят добре, или не, искат хората да знаят: „Хора, аз ви превъзхождам. Всички вие не струвате. Вие сте само едни смъртни, обикновени хора. Аз съм изключителен и превъзходен. Ще споделя идеите си, за да ви изненадам, а след това можете да видите дали ви превъзхождам, или не“. Нима това не е разстройване на нещата? Те нарочно разстройват нещата. Що за поведение е това? Причиняват прекъсвания и смущения. Онова, което имат предвид, е следното: все още не съм показал колко съм интелигентен по този въпрос. Затова без значение чии интереси са накърнени и чии усилия са напразни, ще саботирам това, докато всички повярват, че ги превъзхождам, че съм способен и кадърен. Едва тогава ще оставя да се действа безпрепятствено по въпроса. Съществуват ли подобни лоши хора? Правили ли сте подобни неща преди? (Да. Понякога другите са приключили обсъждането на някакъв въпрос и са определили подходящ план, но понеже не са ме уведомили в хода на вземане на решение, аз умишлено откривам недостатъци в него.) Когато направи това, знаеше ли в сърцето си дали е правилно или грешно? Знаеше ли, че естеството на този проблем е сериозно, че това създава прекъсване и смущение? (Към онзи момент не бях наясно с това, но след като бях сериозно кастрен от моите братя и сестри и след като ядох и пих Божиите слова на правосъдие и наказание, видях, че естеството на този проблем е сериозно, че това прекъсва и смущава делото на църквата и е вид сатанинско поведение.) След като си разпознал колко сериозно е това, когато по-късно ти се случат подобни неща, по отношение на подхода си беше ли способен да се промениш малко и да извършиш известно навлизане? (Да. Когато разкривах такива мисли и идеи, бях наясно, че това е сатанински нрав, че не мога да върша нещата по този начин и бях способен съзнателно да се моля на Бог и да се опълча на тези неправилни мисли и идеи.) Успял си да се промениш донякъде. Когато имаш такива проблеми с поквара, трябва да търсиш истината, за да ги решиш, да се въздържаш и да се молиш на Бог. Когато мислиш, че останалите гледат на теб с презрение, че нямат високо мнение за теб или не те вземат на сериозно, и поради тази причина искаш да причиниш смущение, когато у теб се породи такава мисъл, трябва да си наясно, че тя не идва от нормалната човешка природа, а по-скоро от сатанинския нрав и че ако продължаваш така, ще има неприятности и има вероятност да накърниш Божия нрав. Първо трябва да знаеш как да се въздържиш, а след това да дойдеш пред Бог, за да Му се помолиш и да промениш курса си. Когато хората живеят в собствените си мисли, в собствения си покварен нрав, нищо, което правят, не е съгласно истината или не може да удовлетвори Бог. Всичко, което правят, е противостоящо спрямо Него. Вече можете да разпознаете този факт, нали? Постоянното желание да се бориш за слава и придобивки и да не се поколебаеш да прекъсваш и смущаваш делото на църквата, за да спечелиш репутация и

статус, са най-очевидните проявления на антихристите. Всъщност всички хора притежават тези проявления, но ако можеш да разпознаеш и да признаеш това, а после да промениш курса си, като възприемеш отношение на истинско покаяние пред Бог и промениш своя подход, поведение и нрав, то ти си човек, който се стреми към истината. Ако не признаваш тези истински проблеми, то със сигурност нямаш отношение на покаяние и не си човек, който се стреми към истината. Ако упорито вървиш по пътя на антихрист и следваш този път до самия край, и продължаваш да мислиш, че това не е проблем, и не си склонен да се покаеш, а настояваш да действаш по този начин и се състезаваш за слава и придобивки с работниците и водачите, настояваш да се откроняваш сред останалите, да изпъкваш в тълпата и да бъдеш по-добър от другите, без значение в коя група си, тогава имаш проблем! Ако продължаваш да преследваш репутация и статус и упорито отказваш да се покаеш, то ти си антихрист и си обречен да бъдеш наказан накрая. Божиите слова, истината, както и съвестта и разумът нямат ефект върху теб. И ти със сигурност ще свършиш като антихристите. Не можеш да бъдеш спасен и да бъдеш изкупен! Дали хората могат или не могат да постигнат спасение и да поемат по пътя на богобоязливостта и отбягването на злото, зависи от това дали демонстрират проявления на истинско покаяние, след като се опознаят, както и от отношението, което имат, когато подхождат към истината, а и от пътя, който избират. Ако не изоставиш пътя на антихриста, а вместо това избереш да удовлетворяваш собствените си амбиции и желания, като нагло вървиш против истината и се противопоставяш на Бог, то ти не можеш да бъдеш изкупен. Ако човек не знае как да се страхува, независимо от величината на грешките си или колко злодеяния е извършил, и не се чувства виновен, и продължава да се оправдава, без да чувства и грам разкаяние, той е истински антихрист и дявол. Ако някой просто притежава различните проявления на антихристите, но може да признае грешките си, да постигне обрат и да има разкаяние в сърцето си, то естеството на това е различно от това при антихристите и е напълно различно нещо. И така, ключът към това дали някой може или не може да постигне спасение е в това дали може да се самоанализира, дали има сърце, което се разкайва, и дали може да поеме по пътя на стремежа към истината.

Точка четири, да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си, е последователен подход на антихристите. Способни сте да различите очевидните средства, начини и методи, по които антихристите се превъзнасят и свидетелстват за себе си, но не можете да различите по-скрито поведение и проявления? Когато става въпрос за очевидни неща като използването на езика, за да се превъзнасяте и да свидетелствате за себе си, вие разкривате тези неща, виждали сте и други да ги разкриват и можете да ги различите. Но ако не се използва език и има едва няколко поведенчески проявления, ще бъдете ли способни пак да ги различите? Може да се каже, че повечето хора не са способни на това. Какви тогава са

характеристиките на поведението, с което антихристите се превъзнасят и свидетелстват за себе си? Поведението им определено е съгласно човешките представи, фантазии, морал, съвест и чувства. Какво друго? (То печели одобрението и преклонението на хората.) Печели одобрение и преклонение. Това е резултатът, който постига. Ако го погледнем от гледната точка на резултата, това поведение наистина има качеството да подвежда. От гледната точка на природата на това действие, то е много целенасочено. Например когато някой се разболее, ако иска да подведе хората и да ги накара да имат добро мнение за него, тогава той лекарството си пред хората ли ще приема или когато наоколо няма никого? (Пред хората.) Нима зад това няма намерение? Това означава, че той действа много целенасочено. Каква е действителната му цел, с която приема лекарството по този начин? По този начин той иска да си припише заслуги и да ти каже: „Виж, толкова съм уморен от изпълняването на дълга си, че се разболях. Но въпреки това не съм се оплакал и не съм проронил ни една сълза. Лекувам болестта си, но мога да продължа да изпълнявам дълга си, докато приемам лекарства“. Всъщност не е задължително да се е разболял от умора при изпълнение на дълга си или след като е повярвал в Бог. Просто се опитва да използва всякакви модели на поведение, за да предаде послание на хората, което е, че той понася страдание и плаща цена, че е страдал толкова много в тази среда, но не се е оплакал нито веднъж и продължава да изпълнява доста активно дълга си, и че притежава решимостта да понася страдание. Какво казва това на хората по един едва доловим начин? Че предаността му към Бог е несъмнена. Онова, което той иска да изрази, е, че е предан и склонен да плати цена. Нима това не е форма на прикрито превъзнасяне на себе си? Ако имаше разум, той нямаше да повдига този въпрос. Би се молил на Бог, когато няма никого наоколо, като изразява решителността си и се опитва да се опознае, или просто би взел лекарството си по нормалния начин. Накратко, той не би използвал това външно поведение, за да каже на хората, че страда, че изпълнява дълга си предано и че трябва да бъде възнаграден. Той не би таил тези намерения. Ако обаче действа по начин, който е особено показен, като иска да накара хората да имат високо мнение за него и да го възхваляват, то това е много целенасочено. И каква е неговата цел? Целта е да постигне резултата от превъзнасянето и свидетелстването за себе си чрез посланието, което предава на хората. Ако е предан, Бог ще знае това. Защо тогава трябва да се хвали с това на други хора и да го разгласява на всички? С каква цел разгласява това на всички? Целта е да накара хората да имат високо мнение за него. Ако нямаше тази цел, той би действал без намерения и другите не биха го видели да върши тези неща. Ако е много целенасочен, ще измери мащаба на действията си и ще вдигне врява, и ще вложи мисъл по отношение на времето и мястото. Ще изчака докато всички са наоколо, за да помоли някого да му донесе лекарството, като ще направи това публично и ще бие тъпана. Това се прави с

много ясна цел. Ако нямаше тази цел, той би изчакал, докато няма никого наоколо, за да вземе лекарството си. Твоята готовност да понесеш страдание и да платиш цена се отнася до връзката ти с Бог. Не е нужно да изясняваш и да разгласяваш това на останалите. Ако го изясниш на останалите, те какво могат да ти дадат? Освен че печелиш симпатията и възхвалата им, има ли нещо друго, което може да спечелиш от тях? Не, няма. Когато понасяш някакво страдание и плащаш някаква цена при изпълнението на дълга си, от една страна, това са неща, които трябва да вършиш и които си склонен да вършиш, а и изпълняваш собствения си дълг. От друга страна, това са проявления, които следва да демонстрираш към Създателя като сътворено същество. Защо тогава трябва да ги правиш обществено достояние? Когато ги правиш обществено достояние, те стават отвратителни. Каква става природата на такова поведение? Превръща се във превъзнасяне и свидетелстване за себе си, и подвеждане другите — природата се променя. Някои хора например винаги се чешат по главата пред другите и когато някой ги попита за това, те казват: „Не съм си мил косата повече от 10 дни. Провеждах една след друга срещи с потенциални приемници на евангелието. Онзи ден се опитах да отделя малко време да си измия косата, но тогава един потенциален приемник на евангелието дойде да проучва и не можех да си тръгна“. Всъщност те умишлено не си мият косата, за да създадат у хората впечатление, че са много заети с изпълнението на дълга си. Това се нарича да разиграваш театър. С каква цел разиграват театър? Целта е да накарат хората да имат високо мнение за тях, а природата на това поведение е човек да се превъзнася и да свидетелства за себе си. Те не пропускат да използват дори такова дребно нещо като това. Все още искат да направят голям въпрос от това, като го превръщат в един вид ценен ресурс, който могат да използват, за да парадират, да задоволят амбициите и желанията си и да постигнат целта да накарат хората да имат високо мнение за тях и да се прекланят пред тях. Нима това не е срамно? Това е срамно и отвратително. Откъде идват всички тези неща? Идват от покварения нрав на Сатана, в който се крият престъпване, измамност, нечестивост и амбиции. Подобни хора постоянно мислят за своя образ, статус и репутация. Те не пропускат повод, винаги търсят начини да превърнат тези неща в капитал, в ресурс, който могат да използват, за да накарат хората да имат високо мнение за тях и да се прекланят пред тях. Накрая, когато постигнат целта си, те действат сякаш това не ги интересува. Това също е един вид фалшива външност. А отвътре всъщност тайно тържествуват и са доволни от себе си. Нима това не е дори още по-отвратително? Ясно е, че те вече имат висок статус, че всички ги уважават, гледат ги с благоговение, подчиняват им се и ги следват. Но на повърхността продължават да се престъпват, че те не харесват статуса. Това е дори още по-двулично. В крайна сметка всички са подведени от тях и казват, че са били родени без никакви амбиции, че са хора на действието. Всъщност един малък тест може

да разкрие това: ако статусът им бъде отнет, те веднага ще спрат да изпълняват дълга си. Ще стане за миг. Едно малко нещо ще разкрие амбициите им. Това е поведението и подходите, които покваренията нрав на Сатана изважда на показ у хората, а също и различните грозни състояния на хората. От тези проявления може да се види, че хората обичат статуса и искат да имат място в сърцата на другите. Те искат да притежават сърцата на другите, да ги спечелят и да ги накарат да се прекланят пред тях, да ги гледат с благоговение и дори да ги следват. По този начин заменят позицията на Бог в сърцата на другите. Това е желание, което всеки човек има още от раждането си. И какво доказва това? Доказва, че в живота на хората онова, което ги контролира, е нравът на Сатана. Сред покварения човешки род няма нито един човек, който не харесва статуса. Дори глупаците, които искат да станат държавни служители, и дори слабоумните искат да управляват другите. Всеки харесва статуса и всеки върши неща заради статуса, и се състезава с Бог за статус. Всеки има такова поведение и подходи, а също и този тип нрав. Затова когато разобличаваме антихристи, които се превъзнасят и свидетелстват за себе си, ние разобличаваме и покварения нрав на всеки човек. Каква е целта на това разобличаване? Целта е да се накарат хората да разберат, че това поведение и проявления на превъзнасяне и свидетелстване за себе си не са онова, което нормалната човешка природа трябва да притежава, а са разкривания на покварен нрав и на негативни и омразни неща. Без значение колко са хитроумни методите, чрез които се превъзнасяш и свидетелстваш за себе си, и без значение колко потайни са действията ти, нормалната човешка природа не бива да притежава никое от тези неща. И всички те са ненавиждани, заклеймявани и прокълнати от Бог. Затова хората трябва да оставят настрани тези неща. Да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си не е инстинкт, създаден от Бог за човека. По-скоро е едно от най-характерните разкривания на покварения нрав на Сатана. Дори нещо повече — това е един от най-характерните и специфични видове нрав и подход на покварената същност на Сатана.

Общението за някои конкретни примери помага ли ви по отношение на разбирането на различните проявления на това да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си, било когато са очевидни или когато са по-прикрити начини на говорене и действие? (Да, помага ни.) С какво помага? Помага на хората да разпознаят себе си и другите. Всички тези състояния, проявления и разкривания, за които говоря, са неща, които вие често демонстрирате и трябва да съпоставите собственото си състояние с тях, да разберете точно какво сте, какъв точно е животът, от който зависите и на който разчитате, за да оцелеете, какво точно се съдържа в този живот, какво точно този нрав кара хората да вършат и какво ги кара да изживяват. Посредством разбиране на това конкретно поведение, проявления, подходи и нрав хората могат постепенно да се самоанализират и да опознаят себе си, собствената си същност и природата си, която е враждебна към

Бог, и по този начин да се избавят от тези подходи, да дойдат пред Бог и наистина да се променят, и да практикуват в съответствие с истината и да я изживяват. Някои хора казват: „Понеже да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си е подход, който не е съгласно истината и е свойствен за Сатана и антихристите, ако не кажа или не направя нищо, тогава това означава ли, че не се превъзнасям или не свидетелствам за себе си?“. Това не е правилно. И така, какъв начин на действие не е да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си? Ако парадираш и свидетелстваш за себе си по определен въпрос, резултатът, който ще постигнеш, е да накараш някои хора да имат високо мнение за теб и да се прекланят пред теб. Но ако се разкриеш напълно и споделиш себепознанието си по същия въпрос, природата на това е различна. Нима това не е вярно? Да говориш напълно открито за себепознанието си и да го споделяш е нещо, което нормалната човешка природа трябва да притежава. Това е положително нещо. Ако наистина познавате себе си и говорите за състоянието си вярно, честно и точно, ако споделяте знание, което се основава изцяло на Божиите слова, ако онези, които ви слушат, се извисят духовно и извлекат ползи от това, и ако свидетелствате за Божието дело и прославяте Бог, това е свидетелстване за Бог. Ако, разкривайки се напълно, говорите много за собствените си силни страни и как сте страдали и сте платили цената, и сте били непоколебими в свидетелството си, и в резултат на това хората имат високо мнение за вас и се прекланят пред вас, тогава това е свидетелстване на себе си. Трябва да можете да различавате тези две проявления. Например разказването за това колко слаби и негативни сте били при сблъскване с изпитания, и как, след като сте се молили и сте търсили истината, накрая сте разбрали Божието намерение, придобили сте вяра и сте били непоколебими в свидетелството си, представлява възхваляване и свидетелстване за Бог. Това категорично не е парадиране със себе си и свидетелстване за себе си. Следователно дали парадираш със себе си или свидетелстваш за себе си, или не го правиш, зависи основно от това дали говориш за истински свои преживявания и дали постигаш ефекта на свидетелстване за Бог. Също така трябва да се види какви са намеренията и целите ти, когато говориш за свидетелство за преживяване. По този начин ще бъде лесно да бъдат разпознати тези две проявления. Ако имаш правилното намерение, когато споделяш свидетелство, тогава дори хората да имат високо мнение за теб и да се прекланят пред теб, това реално не е проблем. Ако имаш грешното намерение, тогава дори никой да няма високо мнение за теб и да не се прекланя пред теб, това си остава проблем, а ако хората имат високо мнение за теб и се прекланят пред теб, това е дори още по-голям проблем. Следователно не може да гледате само резултатите, за да определите дали човек се превъзнася и свидетелства за себе си. Трябва да видите най-вече намерението му; точният начин за разпознаване на тези две проявления се основава на намерения. Ако се опитате да различите това само въз основа на резултатите, има опасност

погрешно да обвините добри хора. Някои хора споделят особено истинско свидетелство и някои след това имат високо мнение за тях и се прекланят пред тях. Можеш ли да кажеш, че тези хора свидетелстват за себе си? Не, не можеш. Няма проблем с тези хора. Свидетелството, което споделят, и дългът, който изпълняват, носят полза на другите и само глупавите и невежите хора, които имат изопачено възприемане, им се прекланят. Ключът към различаването дали хората се превъзнасят и свидетелстват за себе си, или не, е да се види намерението на говорещия. Ако намерението ти е да покажеш на всички покварата, която си разкрил, и как си се променил, и да им дадеш възможност да извлекат полза от това, тогава думите ти са искрени и истински, и са съгласно фактите. Такова намерение е правилно и ти не парадираш със себе си и не свидетелстваш за себе си. Ако твоето намерение е да покажеш на всички, че имаш реални преживявания и че си се променил и притежаваш истината реалност, така че хората да имат високо мнение за теб и да се прекланят пред теб, тогава това намерение е неправилно. Това е парадиране със себе си и свидетелстване за себе си. Ако свидетелството за преживяване, за което говориш, е лъжливо, примесено е и има за цел да изиграе хората, да не им позволи да видят истинското ти състояние и да попречи намеренията, покварата, слабостта или негативността ти да бъдат разкрити пред другите, тогава говоренето по този начин мами и подвежда хората. Това е лъжливо свидетелстване, това е опит за измама на Бог, това е позорене на Бог и точно това Бог мрази най-много. Има ясни разлики между тези състояния и всички те могат да бъдат разпознати въз основа на намерения. Ако можеш да различиш другите, ще бъдеш способен да прозреш състоянията им, а след това ще бъдеш способен също така да различиш себе си и да прозреш собствените си състояния.

След като изслушат всички тези проповеди, някои хора все още продължават да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, както преди. Как трябва да се отнасяте към тези хора? Бъдете прозорливи спрямо тях. Разобличете ги и стойте настрана от тях. Ако думите им имат стойност като ориентир, тогава можете да се доверите на тези думи. Ако обаче нямат никаква ориентираща стойност, трябва да се отречете от тях и да не се влияете от тях. Ако въпросните хора са водачи, тогава ги разобличете, докладвайте за тях, отречете се от тях и не приемайте ръководството им. Кажете това: „Ти винаги свидетелстваш за себе си и се превъзнасяш. Винаги ни вцепеняваш и ни контролираш, и ни подвеждаш. Всички се отдалечихме от Бог и дори не носим Бог в сърцата си. Само ти си в тях. Сега ще се опълчим и ще се отречем от теб“. Трябва да действате по този начин. Трябва да се надзиравате един друг, като надзиравате както себе си, така и другите. Нима не ви се е случвало често да се чешете по главата пред другите или да казвате на хората, че сте пропуснали няколко хранения, а всъщност сте похапнали доста закуски зад гърба им? Когато понякога средата не го позволява, е нормално хората да не се къпят цял месец или да пропуснат къпане, или да не си измият косата,

защото са твърде заети с работа. Това са често срещани неща и са цената, която хората трябва да платят. Те не са кой знае какво. Не правете от мухата слон. Ако някой наистина придава на такива неща по-голямо значение от реалното, като умишлено се чеше по главата пред другите и казва, че не е мил косата си няколко дни, умишлено взема лекарство пред другите или се преструва, че е изтощен и е в много лошо физическо състояние, тогава всички трябва да възроптаят и да го разобличат, и да изразят неодобрението си към него. По този начин безсрамникът може да бъде ограничен. Те се проявяват като двуличници, разиграват театър пред другите и същевременно се опитват да накарат хората да изразят одобрение за поведението им, да ги гледат със завист, възхищение и признателност. Нима не мамят хората? Тези подходи са същите както когато фарисеите са държали свещени писания и са се молили на Бог по кръстовищата. Те с нищо не са по-различни. Щом някои спомене как фарисеите са държали свещени писания и са стояли по кръстовищата да четат свещени писания или да се молят, тези хора мислят: „Това е твърде позорно. Не бих направил подобно нещо“. Въпреки това умишлено си вземат лекарство или си чешат главите пред другите, без да осъзнават, че това, което правят, има същата природа. Не могат да прозрат това. По-нататък, когато се натъкнете на такива неща, трябва да се научите да различавате и да разобличавате подобни хора, да разобличавате лицемерието им. Тогава няма да посмеят да действат така. Трябва малко да ги притиснете и да ги накарате да мислят, че такива подходи, поведение и нрав са срамни и всички ги ненавиждат. Ако хората ги ненавиждат толкова много, Бог ненавижда ли ги? Той ги ненавижда дори още повече. Сам по себе си ти си нищо. Вече си достатъчно жалък, дори да не се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си. Следователно ако си толкова жалък и продължаваш да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си, нима това няма да отврати хората? Никога не си изпълнявал дълга си предано. Никога не си действал с принципи и не си изпълнил Божиите изисквания в нито едно отношение. Вече имаш проблем. Следователно ако се превъзнасяш и свидетелстваш за себе си, тогава няма ли нещата да станат още по-трудни за теб? Ще се отдалечиш дори още повече от Божиите изисквания и ще си още по-далеч от изпълняването на критерия за постигане на спасение.

Кажете Ми — каква е природата на проблема с това да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си? Сатана е покварил хората до такава степен. Нима тяхната човешка природа и разум вече не са нормални? Имали ли сте проявления на това да се превъзнасяте и да свидетелствате за себе си при изпълнение на дълга си? Кой може да говори по този въпрос? (Имал съм такова проявление. Когато изпълнявам дълга си до късно вечерта, изпращам съобщения до групата за събирания, така че всички да знаят, че към този час все още не съм спал, и така да си мислят, че мога да понеса страдание и да платя цената. Самият аз съм го правил и често съм виждал и други да го правят.) Изглежда има много такива хора

и те не са малцинство. Не е ли излишно да се прави подобно нещо? Колко тъпо е това! Кой друг иска да каже нещо? (Имал съм такова проявление. Когато видя, че в делото на църквата съществуват някои проблеми, се заемам с решаването им, като създавам у хората лъжливото впечатление, че съм много ентусиазиран, но през повечето време всъщност не правя нищо, след като съм се изказал. Действията ми не напредват и са неефективни. И в крайна сметка проблемът не се решава и въпросът остава висящ. Използвам повърхностния си ентусиазъм, за да измамя хората и да прикрия факта, че не практикувам истината.) Говориш празни думи, биеш се в гърдите, а не предприемаш реално действие. Оставяш хората да видят твоята енергичност, сякаш практикуваш истината, но когато дойде време да се направи нещо, ти не го вършиш, здраво стъпил на земята, а само крещиш лозунги. В крайна сметка започваш с апломб и завършваш с хленчене, като оставяш нещата недовършени. Такова проявление също е подвеждащо. А в бъдеще, когато ти се случи нещо подобно, ти ще проявиш ли проницателност по този въпрос? (Сега донякъде мога да го прозра.) Тогава имаш ли посока за обръщане на курса си? Ако такова нещо отново ти се случи, можеш да следваш две стъпки: първата стъпка е да прецениш дали можеш или не можеш действително да се справиш с това нещо. Ако можеш, тогава трябва да се заемеш сериозно и практически с него. Втората стъпка е да се молиш пред Бог и да поискаш да те напътства по този въпрос. И когато предприемаш действие, трябва също така да приемеш надзора на всеки, като същевременно имаш решимостта да изпълниш своята част и да си сътрудничиш с всеки, за да изпълниш тази задача. Ако се научиш да вършиш нещата стъпка по стъпка и да работиш прагматично, тогава ще решиш този проблем. Ако винаги говориш празни думи, биеш се в гърдите, дрънкаш безсмислици, само повърхностно отбиваш номера, когато вършиш нещо, и изобщо не си прагматичен, тогава си немарлив. При положение че можеш да видиш, че в делото на църквата има проблем и да предложиш как да бъде решен той, това доказва, че ти вероятно притежаваш потенциал и може да имаш работоспособността да решиш този въпрос. Единственото нещо е, че има проблем с нрава ти — действаш прибързано, не си склонен да платиш цената и се съсредоточаваш само върху крещенето на празни лозунги. След като откриеш проблем, първо виж дали можеш да го решиш, или не. И ако можеш, тогава се заеми с тази задача и я изпълни докрай, като решиш проблема, осъществиш и изпълниш отговорността си, и дадеш отчет на Бог за това. Това означава да изпълняваш дълга си и да действаш, и да се държиш прагматично. Ако не можеш да решиш този проблем, тогава го докладвай на своя водач и виж кой е най-подходящ да се справи с този въпрос. Първо, трябва да изпълниш отговорността си. По този начин ще си се придържал към дълга си и ще си стоял на правилната позиция. След като откриеш проблема, ако не можеш да го решиш, но можеш да го докладваш, то ти си изпълнил първата си отговорност.

Ако чувстваш, че това е дълг, който трябва да изпълниш, и че можеш да се справиш със задачата, тогава трябва да потърсиш помощта на твоите братя и сестри, като първо разговаряш за принципите и създадеш план, а след това си сътрудничите заедно в хармония, за да довършите тази задача. Това е втората ти отговорност. Ако можеш да се нагърбиш и с двете отговорности, то ти ще си изпълнил дълга си добре и ще бъдеш сътворено същество съгласно критериите. Дългът на хората е съставен само от тези два аспекта. Ако можеш да се нагърбиш с нещата, които виждаш, и с които си способен да се справиш, като изпълняваш дълга си добре, тогава си съгласно Божиите намерения.

Има ли и други проявления на това човек да се превъзнася и да свидетелства за себе си? (Наскоро имах такова проявление. Когато изпълнявах дълга си, по цял ден се занимавах с разни неща и имаше някои проблеми в църквата, които не реших практически, а вместо това се отнесох нехайно към тях. Някой хора обаче виждаха, че съм зает да изпълнявам дълга си ежедневно, затова си създадоха високо мнение за мен и ми се възхищаваха. Нима това поведение не съдържа също елемент на това да се превъзнасям и да свидетелствам за себе си? Не мога да видя ясно този въпрос и винаги се чувствам малко възпрян.) Това свидетелстване за себе си ли е? Ако си зает да изпълняваш дълга си, можеш да понасяш страдание и не се оплакваш и Божиите избраници имат високо мнение за теб и ти се възхищават, това е нормално и не е причинено от свидетелстване за себе си. Просто си зает да изпълняваш дълга си и не се изтъкваш или парадираш, и не продължаваш да говориш за преживяваното страдание, така че това не е свързано със свидетелстване за себе си. Много хора обаче изглеждат заети на повърхността, когато изпълняват дълга си, а всъщност работата им не е дала никакви резултати и те не са решили никакви проблеми. Бог одобрява ли хора, които са заети по този начин? Ако си зает цял ден с прости проблеми, които хората, разбиращи истината и схващащи принципите, може да решат за два часа, и се чувстваш доста уморен, и чувстваш, че си страдал много, то нима ти просто не си зает с нищо, мотаейки се безцелно? Можеш ли да спечелиш Божието одобрение, ако изпълняваш дълга си по този начин? (Не.) Работиш толкова неефективно! По този въпрос трябва да търсиш истините принципи. Понякога хората са се захванали с много неща и са наистина заети, което е нормално, но понякога нямат много за вършене и пак са заети. От какво е породено това? Едната причина е, че работата ти не е планирана и организирана разумно. Трябва да схванеш основните работни задължения, да ги планираш и да ги организираш разумно, и да изпълняваш дълга си по-ефективно. Безцелното ти мотаене и занимаването напусто няма да бъде одобрено от Бог. Друга ситуация е, когато намерението ти е да накараш хората да мислят, че си зает и използваш това средство и фалшива привидност, за да мамиш другите. Всеки път, когато се съберат, някои водачи и работници не решават реални проблеми, а вместо това правят безсмислени

коментари, постоянно се отклоняват от темата и говорят безконечно, без да кажат нищо по същество. Този начин да си зает — да не се стремиш към ефективност или напредък — се нарича да си зает с нищоправене. И що за отношение е това? Това е отбиване на номера в работата, това е да си нехаен, да убиваш времето и накрая да продължаваш да си мислиш: „Без значение какво мислят другите или Бог, щом съвестта ми е чиста — нямам проблем. Поне не си пилея времето, поне не получавам безплатен обяд“. На повърхността може да изглежда, че не си пилееш времето, че не получаваш безплатен обяд, че всеки ден или посещаваш събирания, или изпълняваш дълга си, и че всичко, което правиш, е свързано с делото на църквата. Но в действителност, дълбоко в себе си знаеш, че нещата, които правиш, не носят никаква полза или нямат никаква стойност, и че отбиваш номера. Това е проблематично. И така, колко добре изпълняваш дълга си? Много добре знаеш, че имаш проблем, но не търсиш истината, за да го решиш. Това означава, че си нехаен, вцепенен и непримирим. Каква е последицата от това да си нехаен и да отлагаш, когато изпълняваш дълга си? Определено няма да спечелиш Божието одобрение, защото не действаш с принципи или ефективност, а изпълняваш дълга си така, сякаш е само полагане на труд. Ако бъдеш кастрен или ти се помогне, но въпреки това не се покаеш, а дори се оплакваш и си негативен, и се отпускаш, докато работиш, тогава единственото, което остава, е да бъдеш отстранен. Следователно ако не се стремиш към истината, за да решиш проблема с това, че си нехаен, без значение колко дълго изпълняваш дълга си, това ще е безполезно и няма да изпълниш критериите за предано изпълнение на дълга си. Струва си да се премисли този проблем. Бог изисква хората да действат с принципи, да практикуват истината и да бъдат честни. Ако човек може да навлезе в тези истини, тогава ще постигне резултати при изпълнението на дълга си и като минимум ще може да действа с принципи. В това се състои основата и ключът за повишаване на ефективността на човек. Ако човек няма истините принципи, тогава без значение колко усърдно изпълнява дълга си и колко дълго работи всеки ден, няма да види истински резултати. Когато съди дали хората изпълняват дълга си предано, Бог не гледа колко дълго изпълняват дълга си, а по-скоро техните практически резултати и ефективността на работата им, както и дали действат с принципи и в съответствие с истината. Казано простичко, Той гледа дали хората имат истинско свидетелство за преживяване и навлизане в живота при изпълнението на дълга си. Ако хората нямат никаква истина реалност, то те са просто полагащи труд. Но ако могат да практикуват истината и да действат с принципи, тогава това е знак, че изпълняват дълга си като Божи народ. Чрез това сравнение може да се разбере, че само онези, които са съгласно критериите при изпълнението на дълга си, са Божи народ. Онези, които не са съгласно критериите при изпълнението на дълга си, които са винаги нехайни, са полагащи труд. Ако човек може да разбере истината и да действа с принципи, тогава изпълняването

на който и да е дълг няма да е проблем за него. И стига да повърви за малко пипнешком, в крайна сметка ще изпълни дълга си по начин, който е съгласно критериите. Що се отнася до онези, които имат твърде малки заложби и които са винаги нехайни, за тях ще бъде трудно да отговорят на изискванията, а изпълнението на дълга им не е нищо повече от полагане на труд. Що се отнася до объркани хора, тъпаците и хората с лоша човешка природа, който не вършат същинска работа, не приемат истината, без значение как се общува за нея, и продължават да действат безразсъдно, те могат само да бъдат отстранени и оставени да вярват в Бог както пожелаят. И така, ако човек не изпълнява дълга си с принципи и се мотае безцелно и ежедневно е зает с нищоправене, той трябва бързо да потърси истината, за да се справи с това, и да действа с принципи. Той трябва да може да изпълнява дълга си нормално всеки ден, а не да е доволен просто когато е работил дълго, като отдаде важност на ефективността и създаването на завършен продукт. Само такива хора одобрява Бог и те изпълняват предано дълга си.

В наши дни има много хора, които следват Бог и изпълняват собствения си дълг, но част от тях никога не са се стремили към истината и когато изпълняват дълга си, те винаги постъпват безразсъдно и според собствените си желания, като правят каквото си искат. Те не правят големи грешки, но постоянно правят малки, като по-специално изглеждат заети всеки ден, докато в действителност почти не са свършили никаква истинска работа и просто си пропиляват времето в бездействие. Може да се каже също, че те вършат работата си, колкото да си изкарват прехраната. Нима такива хора не са в опасност? Ако човек винаги подхожда към своя дълг и към Божието поръчение с такова непочтително отношение, какви ще бъдат последствията? Да работиш неефективно и да бъдеш освободен от дълга си е леко последствие — ако човек върши различни злодеяния, тогава трябва да бъде премахнат и Бог ще предаде такъв човек на Сатана. Какво означава да бъде предаден на Сатана? Означава, че Бог повече няма да се грижи за него, че Бог няма да го спаси и че той ще започне да поема по грешен път, а след това ще бъде наказан. Разбираш това, нали? Сега е времето, когато Бог разкрива хората, и ако ти временно не следваш правилния път, тогава Бог ще използва практическата среда, за да ти даде възможност да разпознаеш проблемите си. Но щом разбереш, че Бог ти е дал известно време да се замислиш, че Бог ти дава последна възможност, ако ти все така не се обръщаш и упорито продължаваш да изпълняваш дълга си нехайно, тогава Бог ще действа. Когато Бог възнамеряваше да унищожи град Ниневия, направи ли го веднага? Не. Каква беше първата стъпка на Бог, когато Той действаше? Първо Той уведоми Йона и изрично му каза как ще протече целият процес и какви са Неговите намерения. След това Йона отиде в Ниневия и обиколи целия град, като обявяваше: „Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде съсипана“ (Йона 3:4). Това послание достигна до ушите на

всички; мъжете и жените, младите и старите, и хора от всички слоеве на обществото чуха за него — беше известно на всяко домакинство и дори царят им чу новината. Защо Бог действаше по такъв начин? Като разгледа този въпрос, човек може да види, че независимо дали Той спасява хора, разкрива хора или ги наказва, начините, по които Той се отнася към хората, имат процедури и принципи. Той не действа по внезапна прищявка, като незабавно унищожава някого, когато външният му вид не Му харесва. Вместо това Той оставя да мине известно време. Каква е Неговата цел, като позволява това време да мине? (Да позволи на хората да се покаят.) Целта е да уведоми хората на Ниневия какво ще направи, да им позволи да се замислят и малко по малко да разберат Неговите намерения и постепенно да започнат да се обръщат. Има процес, в който хората осъзнават това, и тези 40 дни са времето, което Бог е дал на хората да се обърнат. Ако след 40 дни те все още не са се обърнали и не са изповядали греховете си пред Него, тогава Бог ще доведе този въпрос докрай според това, което е казал, че ще направи. Това е така, защото Бог държи на думата си и казаното от Него ще бъде направено — в тези слова няма никаква лъжа. И така, каква беше реакцията на хората от Ниневия, когато получиха тази новина? Веднага ли се покриха с вретище и пепел? Не, имаше процес. В началото хората може да са се съмнявали: „Бог ще ни унищожи; наистина ли Той е казал това? Какво сме направили?“. След това всички домакинства се информираха взаимно по този въпрос и го обсъдиха заедно. Те почувстваха, че е настъпила криза и че са на кръстопътя на живота и смъртта. И така, какво трябваше да направят? Трябваше ли да се изповядат и да се покаят, или да бъдат скептични и да се съпротивляват? Ако наистина изберяха да бъдат скептични и да се съпротивляват, последствието щеше да бъде, че щяха да бъдат унищожени след 40 дни, но ако изповядаха греховете си и се обърнеха, все още щяха да имат спасителен пояс. След като обсъждаха този въпрос на всички нива в продължение на много дни, изключително малко граждани бяха способни да възприемат нагласата да изповядат греховете си и да се обърнат. Те бяха способни да подвият коляно в преклонение, да принесат жертви или да покажат известно добро поведение и някои добри проявления. Но имаше една най-ключова фигура, която спаси този град — кой беше това? Това беше царят на Ниневия. Той нареди на цялата страна, от царя до най-низшия обикновен човек, да се покрият с вретище и пепел, да изповядат греховете си и да се покаят пред Бог Йехова. След издаването на такава заповед, можеше ли някой в града да се осмели да не го направи? Един цар има такава власт. Ако беше използвал властта, която държеше, за да върши лоши неща, тогава народът на страната щеше да претърпи голямо бедствие, но вместо това той упражни тази власт, за да върши добри неща, неща като поклонение пред Бог и обръщане към Него, и градът беше запазен, народът на цялата страна беше спасен и те имаха надежда да бъдат опростени. Нима това не беше решено от една-единствена мисъл на този цар?

Ако той беше казал: „Независимо дали вие сте готови да се покаете, аз няма да го направя; оправяйте се сами. Не вярвам в такива неща и не съм извършил никакво зло. Нещо повече, аз имам статус, така че какво може да ми направи Бог? Може ли да ме свали от трона? Ако градът бъде унищожен, така да бъде. Без тези обикновени хора аз пак ще бъда цар, точно както преди!“. Ами ако беше имал такава идея, такъв начин на мислене? Тогава много по-малко обикновени хора щяха да бъдат спасени и Бог в крайна сметка може би щеше избирателно да изведе хората, които бяха готови да се покаят. След като ги изведеше, онези, които предпочитаха да умрат, отколкото да се покаят, щяха да бъдат унищожени заедно с града и, разбира се, царят щеше да бъде сред тях. А що се отнася до онези, които бяха готови да се покаят, те щяха да могат да продължат да живеят, след като Бог ги изведе от града. Но най-доброто в това беше, че царят на Ниневия беше способен да застане начело, като се покри с вретище и пепел, и също така каза на обикновените хора в града, независимо дали бяха жени или мъже, млади или стари — които и да бяха те, колкото и високопоставен да бе чиновникът или низш селянинът — от аристократи до обикновени граждани, че всички трябва да се покрият с вретище и пепел и да коленичат пред Бог Йехова в поклонение, да паднат ничком и да изповядат греховете си, да изразят своята нагласа за обръщане, да се отвърнат от злия си път и да се отрекат от злото в ръцете си, да се покаят пред Бог и да се молят Той да не ги унищожи. Царят на Ниневия застана начело, като се покая и изповяда греховете си на Бог, и по този начин спаси цялото население на града, като мнозина извлякоха полза заедно с него. Като застана начело и направи това, неговата власт стана ценна. Това, че този цар е повел народа си да се обърне пред Бог, е нещо, което Бог помни.

Това, че разговаряме за съдържанието, в което антихристите се превъзнасят и свидетелстват за себе си с такива подробности, носи ли ви някаква полза? Да разговаряме така многократно, да даваме примери, да разказваме истории, да използваме различни средства и термини, за да го опишем и определим — ако хората все още не разбират, тогава те наистина нямат духовно разбиране и хора като тях са непоправими. Каква е целта да се разговаря с такива подробности? Целта е да се гарантира, че след като хората чуят тези слова, това, което разбират и приемат, не са доктрини, не е буквалното значение и не е определен израз, а по-скоро е истина за начина, по който стоят нещата и някои истини и принципи, свързани със същността на хората, с тяхното съществуване и с техния живот. Ако можете да съпоставите тези изказвания или тези примери, за които съм говорил, със собственото си действително състояние или с нещата, които разкривате в собствения си живот, тогава можете да разберете истината и сте човек с духовно разбиране. Да ги съпоставиш означава да свържеш всеки пример и въпрос, който се обсъжда, със своето състояние и да свържеш всеки аспект на истината, за който се разговаря, със собственото си състояние и със собствените си разкривания. Ако

знаеш как да свързваш тези неща заедно и да го прилагаш, тогава имаш духовно разбиране, имаш надежда да навлезеш в истината реалност и можеш да разбереш истината. Ако не разбираш, независимо какво се казва, ако не можеш да свържеш тези въпроси със себе си, ако чувстваш, че независимо какво чуваш, то няма нищо общо с това, което разкриваш, и със собствената ти природа същност, и ако не можеш да намериш връзката, тогава си напълно невеж и не можеш да вкараш нищо в главата си; липсва ти духовно разбиране. Такива хора, на които им липсва духовно разбиране, стават само за полагане на труд и не могат да навлязат в истината реалност. Хората, които искат да постигнат спасение, трябва да навлязат в истината реалност, а за да навлезе в истината реалност, човек трябва да разбере тези слова и да разбере тези истории и обстоятелства, за които съм говорил, както и какъв е всеки въпрос, всеки тип разкриване и същността на всеки тип човек, както и техните проявления и състояния, и да стане способен да съпоставя всичко това със себе си. Само по този начин може да разбере истината; ако не достигне до тази точка, тогава не може да я разбере. Подобно е, когато хората отглеждат кокошки — ако човек отглежда кокошка половин година и тя все още не е снесла яйце, може ли да се каже, че тази кокошка не снася яйца? (Не.) Ако стопанинът е имал тази кокошка три години и я е хранил със зърно и зеленчуци, но независимо какво яде, тя все така не снася яйце, тогава може ли да се каже, че тази кокошка не снася яйца? (Да.) И така, що се отнася до хората, някои от тях не разбират, независимо какви проповеди слушат и независимо как разговаряш с тях за истината. Това е човек без духовно разбиране. Има и друг тип хора, от тези, които могат да разберат това, което са чули, но не го прилагат на практика, не се обръщат. Този тип хора са свършени и са същите като хората от град Содом — обречени да бъдат обект на унищожение. Антихристите принадлежат към тази категория хора; те няма да се обърнат, независимо как разговаряш за истината. Нима това е просто непреклонен нрав? (Не.) Те имат природа същност, която се противопоставя на Бог и е враждебна към истината, и за такъв човек е изключено да разбере истината. Такива хора се превръщат във врагове на истината, противопоставят се на истината и на Бог и са враждебни към положителните неща, затова, когато разговаряш за истината, те не я възприемат като истина, а по-скоро като вид теория, наука или доктрина. След като изслушат общението, те въоръжават с него сърцата си, така че след това да могат да се перчат и да печелят собствените си интереси, статус, слава и придобивки. Това е тяхната цел. Независимо как разговаряш за истината и независимо кои примери обсъждаш, не можеш да ги реформираш и не можеш да промениш намеренията им или начина, по който вършат нещата. Те са хора, които не се стремят към истината. Хората, които не приемат и не практикуват истината, след като са я чули, не могат да бъдат променени от истината и Бог няма да спаси такива хора. Тези от този вид по същество могат да бъдат окачествени като хора, които са

враждебни към истината, а по-конкретно те са антихристи. Това е разликата между антихристите и обикновените хора.

Някои хора имат нрав на антихристи и често разкриват определен покварен нрав, но едновременно с разкриването му те се самоанализират и опознават себе си, способни са да приемат и да практикуват истината и след време в тях се забелязва промяна. Такива хора е възможно да подлежат на спасение. Има хора, които външно изглеждат способни да се отричат от нещата, да отдават всичко, да понасят несгоди и да плащат цена, но в своята природа същност те изпитват неприязън към истината и я ненавиждат. Когато разговаряш с тях за истината, те изпитват неприязън към нея и се съпротивляват. Дремят и заспиват по време на сбирки и проповеди. Намират ги за скучни и дори да разбират това, което чуват, не го прилагат на практика. Има и други, които изглежда слушат проповедите сериозно, но сърцата им не жадуват за истината и отношението им към Божиите слова е да ги оценяват като вид духовно знание или теория. И така, независимо колко години са вярващи, колко Божии слова са прочели или колко проповеди са чули, няма промяна във възгледите им относно стремежа към статус и почитането на властта, нито в нагласата им да изпитват неприязън към истината, да я ненавиждат и да се съпротивляват на Бог. Те са типични антихристи. Ако ги разобличиш, като кажеш: „Това, което правиш, е опит да спечелиш хората, а когато се превъзнасяш и свидетелстваш за себе си, ти подвеждаш хората и се съревноваваш за статус с Бог. Това са действия на Сатана и на антихристите“, способни ли са те да приемат такова заклеймяване? Категорично не. Какво мислят те? „Прав съм да действам по този начин, затова така и действам. Независимо как ме заклеймяваш, независимо какво казваш и колкото и правилно да изглежда, аз няма да се откажа от този начин на действие, от това желание, от този стремеж“. Тогава е определено: това са антихристи. Нищо, което ти кажеш, не може да промени възгледите им, намеренията им, плановете им, амбициите им или желанията им. Това е архетипната природа същност на антихристите; никой не може да ги промени. Независимо как хората разговарят с тях за истината, какъв език или формулировка използват, независимо от времето, мястото или контекста, нищо не може да ги промени. Независимо как се променя средата им, как се променят хората, събитията и нещата около тях и как се променят времената, или колко големи знамения и чудеса показва Бог, колко благодат им дарява Бог или дори как ги наказва Бог, начинът, по който виждат нещата, и плановете им никога няма да се променят и амбицията и желанието им да изкопчат власт никога няма да се променят. Начинът им на постъпване и взаимодействие с другите никога няма да се промени, нито пък отношението им на ненавист към истината и Бог. Когато другите посочат, че това, което правят, е да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си и да се опитват да подвеждат хората, те променят начина си на говорене на такъв, в който другите не могат да намерят грешка или

да го различат. Те използват още по-хитри средства, за да продължат да вършат собствените си лични дела и да постигнат целта си да управляват и да контролират Божиите избраници. Това се проявява у един антихрист и е породено от същността на антихриста. Дори Бог да им каже, че ще бъдат наказани, че краят им е дошъл, че са прокълнати, може ли това да промени същността им? Може ли да промени отношението им към истината? Може ли да промени любовта им към статуса, славата и придобивките? Не може. Да превърнеш хората, които са покварени от Сатана, в хора с нормална човешка природа, които се покланят на Бог, е дело на Бог; то може да бъде постигнато. Но възможно ли е да превърнеш демони, хора, които са облечени в човешка плът, но чиято същност е сатанинска и които са враждебни към Бог, в нормални хора? Това би било невъзможно. Бог не върши такова дело; тези хора не са включени сред онези, които Бог спасява. Как тогава Бог отсъжда за такива хора? Те принадлежат на Сатана. Те не са обект на Божия избор или спасение; Бог не иска такива хора. Независимо колко дълго са вярвали в Бог, колко са страдали или какво са постигнали, плановете им няма да се променят. Те няма да се откажат от амбициите или желанията си, още по-малко ще се откажат от своята мотивация и копнеж да се съревновават с Бог за статус и за хора. Такива хора са живи антихристи.

Някои хора казват: „Нима антихристите вършат зло и се съпротивляват на Бог поради моментно объркване? Ако Бог покажеше някои знамения и чудеса или ги накажеше малко, така че те да могат да видят Бог, нямаше ли тогава да могат да признаят Бог и да Му се покорят? Нямаше ли тогава да могат да приемат и да признаят, че Бог е истина и повече да не се съревновават за статус с Бог? Нима не е така, че те нямат вяра, защото не са видели Бог да показва някакви знамения и чудеса или не са видели Божието духовно тяло, и затова са много слаби, а след това са заблудени от Сатана?“. Не, не е така. Амбициите, желанията и същността на антихристите са напълно отчетливи и се различават от това някой да бъде временно заблуден, да е глупав и да не разбира истината. Антихристите изначално притежават сатанинска природа и по рождение изпитват неприязън към истината и я ненавиждат. Те са сатани, които са непримирими с Бог, които се съпротивляват на Бог и се съревновават с Бог докрай, и те са живи сатани, които носят човешка кожа. Такива хора се окачествяват като антихристи според тяхната природа същност и така каква роля могат да играят и какви неща могат да вършат в Божия дом? Те прекъсват, смущават, разрушават и унищожават Божието дело. Тези хора не могат да не вършат тези неща в Божия дом. Точно такива са те, имат сатанинска природа и са точно като вълци, които влизат сред стадото с намерението да погълнат овцете — това е тяхната единствена цел. Погледнато от друга гледна точка, защо Бог позволява тези хора да се появяват в Неговия дом? За да могат Божиите избраници да растат в проницателност. Способни ли са хората да видят ясно какъв вид нещо е дяволът Сатана, каква е същността на

думите и действията му, какъв е нравът, който разкрива, или как подвежда хората и се противопоставя на Бог в света? Когато се спомене дяволът Сатана, хората не могат ясно да заявят дали е точно дявол или Сатана; те го чувстват като нещо абстрактно и празно, като недостатъчно конкретно. „Къде е Сатана?“ — питат те. „Във въздуха“ — идва отговорът. „И така, колко голям е Сатана тогава? Какви чудеса извършва по-конкретно? Как по-конкретно се противопоставя на Бог? Каква е неговата природа същност?“. Те чувстват, че всичко е много абстрактно, неясно и празно. Чрез проявленията и разкриванията на антихристите обаче те могат да съпоставят тези неща с това, което прави Сатана, и с неговата природа същност и тогава всичко става конкретно и вече не е абстрактно или празно. Щом всичко стане конкретно, хората могат да го чуят да говори, да видят поведението му и внимателно да разпознаят неговата природа същност. По този начин нима тогава не чувстват, че същността на дявола Сатана, за която говори Бог, става по-конкретна и реална и те могат практически да я съпоставят с действителни проявления? Някои хора са с незрял духовен ръст и не разбират истината, и чрез някаква моментна глупост са заблудени от антихристи и подведени, и така напускат за около година. Когато се върнат в Божия дом, те осъзнават, че не е хубаво да се следва Сатана. Когато тези хора за първи път започват да следват антихристи, те чувстват, че имат основателна причина и голяма увереност, като казват: „Горното не иска да следваме антихристи, но ние ще ги следваме въпреки всичко и един ден ще се докаже, че сме прави!“. Резултатът от това е, че след известно време те чувстват, че са загубили делото на Светия Дух, не могат да почувстват никакво потвърждение в сърцата си. Чувстват се така, сякаш Бог вече не е с тях, чувстват, че вярата им е загубила смисъла и посоката си, и постепенно започват да имат все по-голяма проницателност за антихристите. Преди са мислели, че антихристите наистина разбират истината и като ги следват, не могат да сгрешат във вярата си, но сега виждат, че антихристите имат сериозни проблеми, че антихристите говорят така, сякаш разбират истината, но никога не практикуват истината — това е факт. Те виждат, че са следвали антихристи толкова дълго време и не са придобили никаква истина, и че наистина е толкова опасно да продължат да следват антихристи, и затова изпитват съжаление, отхвърлят антихристите и са готови да се върнат в Божия дом. След като Божият дом приеме обратно такива хора, от тези хора се иска да разкажат за преживяването си и те казват: „Онзи антихрист беше толкова добър в подвеждането на хората. Тогава изглеждаше като човек на място, независимо какво мислех за него, но резултатът беше, че не спечелих нищо, не разбрах никаква истина и не придобих дори намек за истина реалност, след като го следвах повече от година. Загубих ценно време. Наистина претърпях толкова голяма загуба!“. Това преживяване на провал става най-дълбокият им спомен. След като се върнат в Божия дом, колкото повече слушат проповеди, толкова повече

разбират истината и толкова по-светли стават сърцата им. Когато се сетят за времето, прекарано в следване на онези антихристи, и видят как са претърпели загуба, те започват да чувстват, че антихристите наистина са сатани и по начало нямат истина, че само Бог е истина и те повече не смеят да следват друг човек. Когато дойде време отново да избират водач, те гласуват много внимателно с мисълта: „Ако гласувам за еди-кой си човек, може да помогна да бъде избран антихрист. Ако не гласувам за него, това може да попречи да бъде избран антихрист. Трябва да бъда внимателен и да оценявам хората според принципите“. Нима действията им сега не се основават на принципи и стандарти? (Да, така е.) Това е хубаво нещо. Някои хора са подведени от антихристи и казват: „Защо ни се случи това? Дали сме били оставени настрана от Бог? Нима Той вече не се интересува от нас?“. В такава ситуация, ти би ли се съгласил, ако Бог ти каже да не следваш антихристи? Не, не би. Все пак ще настояваш да ги следваш и всичко, което Бог може да направи, е да ти позволи да го направиш и след това да ти даде урок, като използва факти. След като следваш антихристи известно време, изведнъж се осъзнаваш и виждаш, че си претърпял загуба в живота си, и едва тогава изпитваш разкаяние и си готов да отхвърлиш антихристите и отново да се върнеш пред Бог. За твое щастие Бог е толерантен и милостив и Той все още те иска. Ако не те искаше, тогава щеше да си напълно свършен, нямаше да имаш повече шансове да постигнеш спасение — няма добър край в следването на антихристи.

Трябва да виждате антихристите ясно и да ги разпознавате правилно. Трябва да знаете как да разпознавате различните проявления на антихристите и в същото време трябва ясно да знаете, че вашата собствена природа същност има много общи неща с антихристите. Това е така, защото всички вие принадлежите към човечеството, което е покварено от Сатана, и единствената разлика е, че антихристите са напълно под контрола на Сатана и са се превърнали в негови съучастници и говорят от негово име. Ти също принадлежиш към покварения човечество, но си способен да приемеш истината и имаш надежда да постигнеш спасение. По отношение на същността обаче ти имаш много общи неща с антихристите и твоите методи и планове са същите. Само че, след като си чул истината и си слушал проповеди, ти си способен да промениш курса, а способността да промениш курса определя, че имаш надежда да постигнеш спасение — това е разликата между теб и антихристите. Следователно, докато разобличавам антихристите, ти също трябва да правиш сравнение и да разпознаваш кои общи неща имате ти и антихристите и кои проявления, нрав и аспекти на същността споделяте с тях. Като правиш това, нима тогава няма да можеш да познаеш себе си по-добре? Ако винаги се съпротивляваш, като вярваш, че не си антихрист, изпитваш силна ненавист към антихристите и не желаеш да правиш това сравнение или да се самоанализираш и да разбереш какъв път следваш, тогава какво ще бъде последствието? Със сатанински нрав е много вероятно да станеш

антихрист. Това е така, защото никой антихрист не се стреми целенасочено да стане антихрист и след това да стане такъв; това е, защото те не се стремят към истината и естествено в крайна сметка следват пътя на антихриста. Нима всички онези в религиозния свят, които не обичат истината, не са антихристи? Всеки един човек, който не се самоанализира и не разбира собствената си природа същност и който вярва в Бог според своите представи и фантазии, е антихрист. След като си поел по пътя на антихриста, след като придобиеш статус, и в съчетание с факта, че имаш някои дарби и знания, и всички ти се възхищават, тогава, с удължаването на времето, което прекарваш в работа, ти заемаш място в сърцата на хората. С разрастването на обхвата на работата, за която отговаряш, ти започваш да водиш все повече хора, придобиваш все повече капитал и тогава се превръщаш в истински Павел. Всичко това зависи ли от теб? Ти не си имал план да следваш този път, но как така несъзнателно си поел по пътя на антихриста? Една важна причина за това е, че ако не се стремиш към истината, със сигурност ще се стремиш към статус и престиж, ще се занимаваш със собствени дела, докато накрая, без да осъзнаваш, ще следваш пътя на антихриста. Ако хората, които следват пътя на антихриста, не променят курса си навреме, тогава, когато придобият статус, е много възможно да станат антихристи — този резултат е неизбежен. Ако не могат да видят този въпрос ясно, тогава са в опасност, защото всеки притежава покварен нрав и всеки обича репутацията и статуса; ако не обичат истината, тогава са много предразположени към падане заради репутацията и статуса. Без правосъдието и наказанието от Бог, всеки би следвал пътя на антихриста и би паднал заради репутацията и статуса, и това е нещо, което никой не може да отрече. Ти казваш: „Имам тези разкривания само от време на време, те са просто временни проявления. Въпреки че имам същата същност като тази на антихристите, аз все пак се различавам от антихристите, защото нямам толкова големи амбиции като тях. Освен това, докато изпълнявам дълга си, аз постоянно се самоанализирам, изпитвам разкаяние и търся истината, и действам в съответствие с истините принципи. Съдейки по поведението си, аз не съм антихрист и не желая да бъда такъв, следователно не мога да стана антихрист“. Може би сега не си антихрист, но можеш ли да гарантираш, че няма да следваш пътя на антихриста и да станеш антихрист? Можеш ли да дадеш такава гаранция? Не, не можеш. И така, как можеш да дадеш такава гаранция? Единственият начин да направиш това е да се стремиш към истината. Как тогава трябва да се стремиш към истината? Имаш ли начин да го направиш? Първо, трябва да признаеш факта, че споделяш същия нрав същност като антихристите. Въпреки че сега не си антихрист, за теб кое е най-пагубното и най-опасното нещо? Това е, че притежаваш същата природа същност като антихристите. Това добро нещо ли е за теб? (Не.) Със сигурност не е. Това е пагубно за теб. Следователно, докато слушаш тези проповеди, разобличаващи различните проявления на антихристите,

не мисли, че тези неща нямат нищо общо с теб; това е грешната нагласа. И така, каква нагласа трябва да имаш, за да приемеш тези факти и проявления? Съпоставяй се с тях, признай, че имаш природата същност на антихрист и след това изследвай себе си, за да откриеш кои от твоите проявления и разкривания са идентични с тези на антихристите. Първо, признай този факт — не се опитвай да се маскираш или прикриваш. Пътят, по който вървиш, е пътят на антихриста, така че е в съответствие с фактите да се каже, че си антихрист; просто Божият дом все още не те е окачествил като такъв и ти дава шанс да се покаеш, това е всичко. Разбираш ли? Първо, приеми и признай този факт, а след това това, което трябва да направиш, е да дойдеш пред Бог и да Го помолиш да те дисциплинира и въздържа. Не се отдалечавай от светлината на Божието присъствие и не напускай Неговата закрила и по този начин ще бъдеш възпиран от съвестта и разума си, когато вършиш нещата, а също така ще имаш Божиите слова, които да те озаряват, да те водят и да те въздържат. Освен това ще имаш делото на Светия Дух, което да те напътства, да подрежда хората, събитията и нещата около теб, за да служат като предупреждения за теб и да те дисциплинират. Как те предупреждава Бог? Бог действа по много начини. Понякога Бог ще те накара да изпитваш очевидно чувство в сърцето си, като ти позволява ясно да осъзнаеш, че трябва да бъдеш въздържан, че не можеш да действаш своеволно, че ако действаш погрешно, ще посрамиш Бог и ще станеш за смях, и така се въздържаш. Нима Бог не те закриля така? Това е един начин. Понякога Бог ще те укорява вътрешно и ще ти представя ясни думи, за да ти каже, че да действаш по този начин е срамно, че Той го ненавижда, че е прокълнато, тоест Той използва ясни думи, за да те укори, така че да направиш сравнение със себе си. Каква е целта на Бог, като те укорява по този начин? Той го прави, за да накара съвестта ти да почувства нещо, и когато почувстваш нещо, ще вземеш предвид въздействието, последствията и собственото си чувство за срам и ще упражниш известно въздържание в действията и практиките си. След като имаш много такива преживявания, ще откриеш, че въпреки че този покварен нрав е вкоренен вътре в хората, когато хората станат способни да приемат истината и ясно да видят истината за собствения си покварен нрав, те могат целенасочено да се опълчат на плътта си; когато хората станат способни да прилагат истината на практика, техният сатанински нрав се пречиства и променя. Сатанинският нрав на човека не е неразрушим или неизменен — когато станеш способен да приемеш истината и да я прилагаш на практика, твоят сатанински нрав естествено ще бъде разбит и заменен. След като вкусиш колко е сладко да се прилага истината на практика, ще си помислиш: „Преди бях толкова безсрамен. Независимо колко нагли бяха думите ми или как се превъзнасях, за да накарам другите да ми се покланят, не изпитвах срам и нямах никакво съзнание след това. Сега чувствам, че да действам по този начин беше погрешно и се посрамих, и имам чувството, че много очи са вперени в

мен“. Това е Божие дело. Той ти дава чувство и ти ще се чувстваш сякаш укоряваш себе си, и тогава няма да вършиш зло или да се придържаш към собствения си път. Несъзнателно, твоите начини да се превъзнасяш и да свидетелстваш за себе си намаляват все повече, ти все повече упражняваш самоконтрол и все повече чувстваш, че като действаш по този начин, ти е леко на сърцето и съвестта ти е спокойна — това е да живееш в светлината и вече няма нужда да си на тръни или да използваш лъжи или приятни думи, за да се прикриваш. В миналото лъжеше и поддържаше лъжите всеки ден, за да защитиш репутацията си. Всеки път, когато кажеше лъжа, трябваше след това да поддържаш тази лъжа, толкова се страхуваше, че може да се издадеш. Резултатът от това беше, че казваше все повече лъжи и по-късно трябваше да полагаш големи усилия и да си блъскаш главата, за да поддържаш лъжите си; живееше живот, който не приличаше нито на човешки, нито на демонски, и беше толкова изтощителен! Сега се стремиш да бъдеш честен човек и можеш да отвориш сърцето си и да говориш неща, които са реални. Няма нужда да казваш лъжи и да поддържаш лъжите си всеки ден, вече не си възпиран от лъжи, страдаш много по-малко, живееш живот, който е все по-спокоен, волен и освободен, най-дълбоко в сърцето си се наслаждаваш на чувства на мир и радост — ти вкусваш сладостта на този живот. И докато вкусваш сладостта на този живот, твоят вътрешен свят вече не е измамен, нечестив или фалшив. Вместо това сега си готов да дойдеш пред Бог, молиш се на Бог и търсиш истината, когато имаш проблем, можеш да го обсъждаш с другите, когато имаш проблем, и вече не действаш едностранно или произволно. Все повече чувстваш, че начинът, по който си вършил нещата преди, е бил презрян и повече не искаш да правиш нещата така. Вместо това действаш по начин, който е в съгласие с истината, с разума и с Божиите намерения; начинът, по който действаш, се е променил. Когато си способен да постигнеш тези неща, нима това не означава, че си се отклонил от пътя на антихриста? И когато си се отклонил от пътя на антихриста, нима това не означава, че си поел по пътя на спасението? Когато си поел по пътя на спасението и често идваш пред Бог, твоята нагласа, намерение, гледна точка, твоите житейски цели и посока в живота вече не са в противоречие с Бог, ти започваш да обичаш положителните неща и започваш да обичаш справедливостта, праведността и истината. Когато това се случи, дълбините на сърцето ти и съкровените ти мисли са започнали да се преобразяват. Когато си поел по пътя на спасението, можеш ли все пак да станеш антихрист? Можеш ли все пак умишлено да се съпротивляваш на Бог? Не, не можеш и вече си извън опасност. Само като влязат в това състояние, хората ще бъдат на правилния път на вяра в Бог и само като търсят и приемат истината по този начин, могат да се отърват от проблемите, контрола и смущенията, причинени от тяхната сатанинска природа и природата на антихрист. Поел ли си сега по правилния път в живота на стремеж към истината? Ако не си, побързай и се стреми усилено да се качиш на

него. Ако не можеш да се качиш на пътя в стремеж към истината, все така ще живееш в опасност — всички, които вървят по пътя на антихристите, са в опасност да бъдат отстранени по всяко време.

Повечето хора, докато изпълняват дълга си, се борят срещу собствения си антихристки нрав, изтощени от борбата за репутация, статус, пари и интереси, уморени духом и телом. И така, кога може да се разреши този проблем? Само като се стремиш към истината и си способен да я приемеш, можеш постепенно да се отървеш от възпирането и оковите на своята антихристка природа същност и да накараш сатанинския си нрав постепенно да отслабне и да изчезне, и така ще имаш надежда да се освободиш от властта на Сатана. Плакали ли сте тайно заради тези неща от чувството, че никога не можете да се промените, никога не можете да обикнете истината и никога не можете да постъпвате според истините принципи, и мразещи се толкова много, че си удряте шамари и плачете с горчиви сълзи? Правили ли сте това много пъти? Ако някой не го е правил често, това не го ли прави вцепенен? Такъв човек никога не може да възприеме, че е покварен, и все пак вярва, че работи добре, че има заложби и талант, че разбира много истини и че може да се справя с много неща според принципите, като се чувства много уверен — такъв човек е вцепенен, мисли си, че е страхотен, и това е много опасно за него! Можете ли сега наистина да възприемете, че духовният ви ръст е твърде малък, че сте далеч от това да се отървете от покварения си нрав и че все още сте в опасната зона? Хората, които не се стремят към истината, нямат това възприятие, нито пък хората, които са без делото на Светия Дух. Повечето хора са замаяни и объркани, като си мислят, че докато изпълняват дълга си методично и не вършат зло, те не следват пътя на антихристите и че стига да не вършат всевъзможни злини, те не са антихристи. Поради това през повечето време те са в състояние на вцепеняване, често се чувстват доволни от себе си, мислят си, че са страхотни и че скоро ще постигнат спасение, и че пътят на антихристите няма нищо общо с тях. Ежедневните ви молитви могат да се използват, за да се прецени дали сте в такова състояние, или не. За какво се молите, когато идвате пред Бог всеки ден? Ако всеки ден казваш: „О, Боже, обичам Те! О, Боже, готов съм да Ти се покоря! О, Боже, готов съм да изпълня поръчението, което си ми дал! Мога да изпълнявам дълга си предано и имам решимостта да Те удовлетворя и да бъда усъвършенстван от Теб. Без значение какви антихристки проявления притежавам или колко малко познавам себе си, Ти все още ме обичаш и искаш да ме спасиш“, тогава какво проявление е това? Това е вцепеняване, ти изразяваш само решителност и нямаш абсолютно никакво разбиране за собствената си природа същност. Ти си в ентусиазираната фаза и си много далеч от това да притежаваш истината реалност. Колко време минава, преди да можете да кажете една истинска молитва, да кажете на Бог какво е в сърцето ви, да Му разкажете за действителното си положение, да почувствате мир и радост в сърцето си и да

почувствате, че наистина живеете пред Бог? Кажете Ми, колко време минава, преди да можете да направите това веднъж? Един месец, два месеца, шест месеца или една година? Ако никога не сте казвали истинска молитва и все още се молите както хората в религиозния свят, като винаги казвате, че обичате Бог, винаги изразявате решимостта си, винаги казвате същите заучени фрази, тогава твърде много ви липсва и нямате абсолютно никаква истина реалност. Обикновено хората, които вярват в Бог от три или пет години, не говорят такива детински и невежи неща, когато идват пред Бог, защото са сигурни, че ще следват Бог, а също така имат вяра и вече ясно разбират истините на виденията за Божието дело, Божиите намерения, Божия план за управление и целта на Божието дело. За какво се молят предимно, когато идват пред Бог? Едното е да познаят себе си, а другото е да кажат някои истински думи: „О, Боже, днес имам известно затруднение, направих нещо, с което съм Ти задлъжнял, имам някакви недостатъци и Те моля да ме защитиш и да ме водиш, просветляваш и озаряваш“. Този човек започва да казва някои доста истински неща, които са свързани с истината реалност, и вече не казва онези изрази на решителност и лозунги, които казват онези ентусиазирани хора, които току-що са започнали да вярват. Защо не ги казват? Те чувстват, че няма смисъл да казват такива неща, че такива неща не могат да отговорят на вътрешната им нужда от истината или на нуждата им от навлизане в живота. Независимо от това колко години вярваш, независимо дали само отбиваш номера, или искрено идваш пред Бог, когато Му се молиш, в колко от десет дни казваш онези празни думи и крилати фрази? Някой може да каже един ден, тогава за какво се моли през останалите девет дни? Ако молитвите му са свързани с дълга му и навлизането в живота, тогава е добре и това показва, че той носи някакво бреме за истината, за Божиите слова и за собствения си дълг и че вече не е толкова вцепенен. Какво имам предвид под „вече не е толкова вцепенен“? Имам предвид, че когато се споменават въпроси, свързани с покварения нрав и различните състояния на хората, те чувстват нещо и имат съзнание, и също могат да разберат. Те са способни да постигнат разбиране и възприемане и разбират тези въпроси, без значение как са обяснени, и са почти в крак с тях — това показва, че са придобили известен духовен ръст. Какви проявления показват вцепенените хора? Всеки ден те живеят така, без да се стремят и без да напредват, и затова винаги казват едни и същи стари неща, когато се молят на Бог. Те изобщо не разбират навлизането в живота, нямат духовно разбиране, не чувстват нищо, не дават никаква реакция, без значение колко проповеди слушат, и независимо как се общува за истината, те чувстват, че всичко е монотонно и всичко означава едно и също. И така, имат ли какво да кажат на Бог? Какво ще се молят и казват хората, когато дойдат пред Бог, зависи от думите в сърцата им, които искат да кажат на Бог, и те чувстват, че непременно трябва да кажат тези неща на Бог. В сърцето си трябва поне да имаш разбирането си за Божиите изисквания, трудностите, пред

които си изправен, и как трябва да отговориш на Божиите изисквания. Ако в сърцето ти няма нищо и всичко, което можеш да направиш, е да кажеш няколко приятни за ухото думи и някои лозунги и доктрини, и просто да отбиеш номера, тогава това не е молитва. Ако си давал клетви за вярност през всичките тези години, но не си направил нищо практическо, и в крайна сметка пак си склонен да предадеш Бог, да се отречеш от Него и да отпаднеш по всяко време, тогава това показва, че си без духовен ръст. Ако сега, когато идвате пред Бог, за да се молите, връзката ви с Него се върти предимно около Божиите изисквания и собствената ви промяна на нрава, тогава връзката ти с Бог ще е установена, няма да следваш пътя на антихриста и това означава, че ще си поел по правилния път на вярата в Бог.

Ясни ли са ви сега различните проявления на антихристите, които се превъзнасят и свидетелстват за себе си, както и определенията за естеството на такова поведение? Има ли разлика между проявленията на антихристите и проявленията на покварения нрав на обикновените хора? Можете ли да направите сравнение, когато наистина се сблъскате с даден проблем? Можете ли да разглеждате проявленията на антихристите като проявления на обикновени покварени хора и обратното? Как трябва да разграничите тези две неща? Преценката на нрава на човек чрез неговите последователни проявления и разкривания и преценката на неговата същност от неговия нрав е точен начин за окачествяването му. Антихристите не приемат истината, нито възхваляват Бог; те просто се превъзнасят и свидетелстват за себе си. Това проявление е изключително очевидно и изпъкващо и е изцяло подвластно на тяхната сатанинска природа. Въпреки че обикновените хора също се превъзнасят и свидетелстват за себе си, когато общуваш с тях за истината, те са способни да я приемат и да признаят, че Бог е истина, и могат да приемат истината, само че промяната не се случва много бързо или лесно за тях — това е разликата между антихристите и обикновените хора. След като казахме това, става ли тогава лесно да се прави разлика между тях? Антихристите имат една характерна черта: когато не обичат истината или отричат истината, отричат ли я директно? (Не.) Какъв метод използват, за да отрекат истината, така че да видиш, че не признават истината? Те ще се впуснат в софистика, за да те опровергаят, като кажат, че това, за което общуваш, не е истината, а че само това, за което те общуват, е истината. Например, те свидетелстват за себе си и някой ги разобличава, и след това какви проявления показват, които карат другите да се убедят, че не обичат или не приемат истината? Впускането в софистика и опитите да се оправдаят е едно от тях, а също така има и прикриване на фактическата истина, и именно тази истина е тяхната цел. Тяхната цел е да свидетелстват за себе си, така че другите да им засвидетелстват уважение. Те няма да ти позволят да узнаеш целта им; те просто ще казват фалшиви и приятни неща, ще се впускат в софистика, ще те заблуждават, ще те объркват, така че в крайна сметка да кажеш, че те не

свидетелстват за себе си, и тогава ще са постигнали целта си. Те говорят фалшиви и приятни неща, впускат се в софистика, заблуждават хората, не признават, че свидетелстват за себе си, не приемат да ги разобличаваш, не приемат укорите ти, още по-малко приемат това фактическо окачествяване. Те изобщо не приемат това и дори си измислят извинения, като казват: „Това не означава, че свидетелствам за себе си. Има причина и контекст да кажа това. Да се кажат няколко неподходящи неща в тази ситуация е напълно нормално и не е проблем. Може ли да се счита за свидетелстване за себе си? Нещо повече, аз съм свършил цялата тази работа и дори да не съм постигнал нищо, аз съм понесъл несгоди. Не е кой знае какво, ако някои хора ми засвидетелстват уважение и ми се поклонят“. Те не смятат, че такова позорно поведение, такъв отвратителен акт, е кой знае какво — това отношение на приемане на истината ли е? Те не изпитват срам поради тези злодеяния и дори се мислят за страхотни — това е същността на злите хора. Антихристите вярват, че да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си е напълно уместно и това се очаква от тях да правят. Те мислят: „Правя го, защото имам тази способност — достойни ли са другите хора да го правят? Аз съм спечелил подкрепата на всички, положил съм толкова много усилия да върша църковна работа, направил съм толкова големи приноси за божия дом и съм поел толкова голям риск! Справедливо ли е, ако не ми дадеш никаква награда и никаква облага? Не е ли бог праведен? Не въздава ли на всеки според делата му? И така, не заслужавам ли подкрепата на всички, след като съм направил всички тези приноси и съм поел целия този риск?“. Те смятат, че трябва да получат нещо в замяна за изпълнението на дълга си и че минималната награда трябва да бъде подкрепата на всички и възможността да се наслаждават на верността, почитта и облагите, които заслужават. Това отношение на приемане на истината ли е? (Не.) И така, каква е истината тук? Например, ти им казваш: „Колкото и да страдат, хората са сътворени същества и те трябва да страдат, защото имат покварен нрав. Страданието при изпълнението на дълга е само един от начините, по които хората страдат. Без значение колко сме способни или какви дарби притежаваме, не бива да очакваме никаква награда или да се опитваме да сключваме сделки с Бог“. Това не е ли истината? Това е най-основната истина, която сътворените същества трябва да разберат. Може ли обаче тази истина да бъде открита в техните философии за светските отношения и в техните мисли и възгледи? (Не.) Приемат ли тази истина, когато я чуят? Не, не приемат. Какво е тяхното отношение? Те вярват, че да си в Божия дом е като да си в света, че трябва да бъдат възнаградени според труда си, че трябва да получат нещо за изпълнението на дълга си и че ако поемат някакъв риск, тогава трябва да получат облагите и благодатта, които заслужават. Изпълнението на дълга е отговорност и задължение на всеки един човек и възнаграждението не влиза в сметката. Приемат ли антихристите тази истина? Какво е тяхното отношение? Те презират и се съпротивляват с думите:

„Вие, идиоти такива, дори приемате това! Това ли е истината? Това не е истината, това е просто заблуждаване на хората. Справедливост и равенство между хората — това е истината!“. Що за изказване е това? Това е логиката и ереста, и заблудата на Сатана. И могат ли те да подведат тези, които не разбират истината? Могат да ги заблудят толкова лесно! Някои хора са слаби, не разбират истините, свързани с изпълнението на дълга, освен това им липсват заложби и способност за възприемане и нямат много вяра, и когато чуят такива неща, те чувстват, че те са напълно смислени, и си мислят: „Да, наистина. Как можах да бъда толкова глупав? Днес най-накрая срещнах човек, който разбира. Това, което казва, е правилно!“. Тези хора слушат и приемат само неща, които звучат разумно и съгласно техните представи; те не подхождат към Божиите слова според принципа, че Божиите слова са истината. Независимо дали Божиите слова са в съгласие с чувствата на хората, с мисленето и логиката на хората, с обичаите и навиците на хората или с традиционната култура, Божиите слова са окончателни и всяка една дума от тях, от началото до края, е истина. Не е нужно някой да поставя под въпрос или да анализира Божиите слова и независимо дали цялото човечество вярва, че са правилни или грешни, или дали някой може да ги приеме, Божиите слова са вечна истина. Не е нужно да се подлага на изпитание непреходността на Божиите слова, нито е нужно човечеството да ги проверява чрез преживяване — Божиите слова са истина. Така ли го разбират антихристите? Те мислят: „Бог трябва да е разумен! Какво означава божията праведност? Не е ли, че тези, които страдат много и са много способни, получават големи награди, а тези, които страдат малко, които не са много способни и които не допринасят с нищо, получават малка награда?“. Бог казва ли това? (Не.) Бог не казва това. Какво казва Бог? Бог казва, че изпълнението на дълга е призвание на всеки човек, че изпълнението на дълга е свързано със своите принципи, че всеки трябва да изпълнява дълга си в съответствие с истините принципи и че от сътворените същества се очаква да правят точно това. Споменава ли се тук някакво възнаграждение? Споменава ли се награда? (Не.) Не се споменава възнаграждение, нито награда — това е задължение. Какво означава „задължение“? Задължението е нещо, което се очаква от хората да изпълнят, нещо, за което не се прилага възнаграждение според труда. Бог никога не е предвиждал, че някой, който прави много по изпълнението на дълга си, трябва да получи голяма награда, и че някой, който прави малко по изпълнението на дълга си или го изпълнява по начин, който не е добър, трябва да получи малка награда — Бог никога не е казвал такова нещо. И така, какво казват Божиите слова? Бог казва, че изпълнението на дълга е призвание на всеки човек и че това е нещо, което сътворените същества се очаква да правят — това е истината. Така ли го разбират антихристите? Как се отнасят към тези Божии слова? Те ще се отнесат към тях по различен начин. От гледната точка на собствените си интереси те ще изтълкуват изопачено Божиите слова. По-точно казано, това, което правят,

е да подправят Божиите слова, като използват свои собствени средства и разбирания, за да превърнат Божиите слова и истината в друго тълкуване. И какво е естеството на такова тълкуване? То е от полза за тях, може да подвежда хората и може да ги провокира и примамва. Те превръщат Божиите слова в свой начин на говорене, сякаш това са истини, които те изразяват, и след като Бог е казал нещо, те трябва да променят начина, по който Бог го казва, и принципите на Божиите слова в свой собствен път. Дали това все още е истината, след като са я променили в свой собствен път? Не, не е — това е заблуда и ерес. Можете ли да различите този въпрос? (Да, до известна степен.) След като са слушали толкова много проповеди, някои хора са придобили известна проницателност. И каква е същността на противопоставянето и отричането на истината от страна на антихристите? (Това е подправянето и изопаченото тълкуване на Божиите слова.) А с какво намерение подправят и тълкуват изопачено Божиите слова? То е хората да не приемат истината, а вместо това да приемат техните заблуди и ереси. Те преиначават истината според своето мислене и логика, своите интереси и възгледи, както и своите представи. Тогава това е от полза за тях, а също така те могат да провокират и да подвеждат някои хора, които са глупави и невежи и които не разбират истината. Думите им може да ти се сторят правилни, когато ги чуеш за първи път, но ако ги анализираш внимателно, ще откриеш, че в тях се крият амбициите и машинациите на Сатана. Каква е целта на техните амбиции и машинации? Целта им е да облагодетелстват себе си, да направят собствените си начини на действие и поведение защитими, да накарат хората да им дадат добра оценка, да променят лошото и злото си поведение в правилно поведение и начини на действие, които са в съгласие с истината. По този начин те вярват, че хората няма да ги отхвърлят и Бог няма да ги заклейми. Може би ще успеят да подведат другите, така че хората да не ги отхвърлят, но могат ли да накарат Бог да не ги заклейми? Може ли човек да промени същността на Бог? (Не.) В това се крие най-голямата глупост на антихристите. Те искат да използват красноречието си и „умните си глави“, за да измислят някаква заблуда и ерес, с която да подправят истината, така че твърдението им да стане защитимо и по този начин да отхвърлят Божиите слова и да отрекат съществуването на истината — не е ли това погрешно мислене? Могат ли да постигнат целта си? (Не.) Някои хора питат какво може да се направи, когато един антихрист подвежда някои хора. Ако такива хора наистина са били подведени и не могат да променят посоката, това означава, че са разкрити и отстранени, и то заслужено. Това означава, че те са обречени и не могат да избягат; те са обречени на смърт и Бог никога не е планирал да спасява такива хора. Те влизат в църквата под фалшив предлог, полагат някакъв труд и се наслаждават на известна благодат, а когато Бог вече не ги иска, Той ги дава на Сатана. Случва се така, че те чуват ерес и заблуда и щом я чуят, пляскат с ръце и я одобряват, а после тръгват след Сатана. Какво е това? Това е

използване на Сатана, за да служи. В книга Откровение има един стих, който гласи: „Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда; и святият нека бъде и занапред свят“ (Откровение 22:11). Това означава, че хората се сортират според вида си. Що се отнася до онези хора, които следват антихристите, това просто моментна непредпазливост ли е от тяхна страна? Дали е било, защото Бог не е бдял? Това означава, че те са обречени на смърт! След като общуваш с такива хора известно време, ще видиш, че те не заслужават да бъдат спасени — твърде окаяни са! Съдейки по характера им и по стремежа им към истината, природата им е нечестива и не обича истината и те не заслужават да бъдат спасени, не заслужават да наследят такава огромна благодат от Бог. Ако Бог не им даде тази благодат, те просто няма да я получат и затова най-точният начин да ги обобщим с три думи е „обречени на смърт“.

Превъзнасянето и свидетелстването за себе си е основното проявление на антихристите и окачествяването на тяхната същност според това проявление е много подходящо и конкретно — то не е празно окачествяване. Като се погледнат техните намерения, амбиции, разкриванията на тяхната същност и последователните цели на действията им, може да се види, че превъзнасянето и свидетелстването за себе си е характерно проявление на антихристите. Има ли антихристи, които никога не се превъзнасят и не свидетелстват за себе си? (Не.) Защо не? Защото техните амбиции и желания са толкова огромни и те не могат да ги контролират. Без значение сред каква група хора живеят, ако никой не ги превъзнася и не им се покланя, те се чувстват сякаш животът им няма стойност или смисъл, поради което са толкова нетърпеливи да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, за да постигнат целите си. Те живеят, за да превъзхождат другите, и имат нужда хората да им се покланят и да ги следват, и дори тези хора да са като досадни, отвратителни мухи или шайки просяци, те нямат нищо против. Докато има хора, които им се покланят и ги следват, те се чувстват спокойни. Ако можеха да получат неистови аплодисменти от фенове, като известните певци, щяха да са на седмото небе, те обичат да се наслаждават на това — това е природата на антихристите. Без значение какви хора ги следват или им се покланят, антихристите ги харесват всичките. Дори ако хората, които ги следват, са най-окаяните и отвратителни, дори ако са зверове, докато ги превъзнасят и задоволяват амбициите и желанията им за статус, антихристите нямат нищо против. И така, могат ли антихристите да се спрат да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, и да се перчат навсякъде, където отидат? (Не.) Това е тяхната същност. Кажете Ми, какви хора са тези, които истински следват Бог? Сред човечеството има един тип хора, които Бог иска да избере и да спаси, и тези хора имат минимална съвест, разум и срам. Тези, които са малко по-добри от това, са способни да обичат истината, да обичат положителните неща и да обичат Божията справедливост и праведност; те са

способни да мразят нечестивостта, чувстват се възмутени, когато виждат несправедливи или нечестиви неща, и дори да не са в състояние да направят нищо по въпроса, те все пак ги мразят — това са хората, които Бог иска, като минимум. Що се отнася до тези, които не притежават тази човешка природа и същност, Бог не ги иска, без значение колко много говорят за Божията доброта или за това колко велик е Бог. Например фарисеите в религията възхваляват Бог и свидетелстват за Него със същите стари празни теории и повърхностни думи и не им е омръзнало да ги говорят дори след две хиляди години. Сега Бог изразява толкова много истини, но те не могат да ги видят, те ги пренебрегват, а някои дори ги заклеймяват и хулят. Това напълно ги разкрива и Бог отдавна ги е окачествил като лицемерни фарисеи, всички от които са част от бандата на Сатана; Бог ги е окачествил като демони и сатани, свине и псета. Когато антихристите пристигнат в такава група хора и видят, че много малко от тях могат да разберат истината, че никой от тях няма никаква проницателност или талант, те бързат да се възползват от тази възможност, за да се перчат. Някои се хвалят, че някога са били приети в два световноизвестни университета едновременно, а накрая не са отишли, защото са повярвали в Бог и са приели Неговото поръчение. След като ги чуят да казват това, някои хора започват да им засвидетелстват уважение. Ако не разбираш истината и ако нещата, които обичаш, и мирогледът ти са същите като на светските хора, ти ще се покланяш на такива хора и затова, когато антихристите кажат такива неща, ти ще бъдеш подведен и заблуден от тях. Антихристите прикрито се превъзнасят по този начин, а онези глупави хора без проницателност са подведени от тях. Антихристите в крайна сметка се чувстват много щастливи, като си мислят, че никой, който е под тяхно ръководство, не е обикновен, докато всъщност всички тези хора са просто куп объркани хора и негодници. Тези, които нямат способност да възприемат истината, могат да бъдат подведени от сатани и антихристи. Когато чуят сатани и антихристи да говорят, те чувстват, че това наистина отговаря на собствените им мисли и вкусове, затова им е приятно да го слушат. Те не са способни да използват нормално мислене, за да преценят това, което слушат, нито ще намерят някой, който разбира истината, за да им помогне да разпознаят такива неща; докато чувстват, че това, което слушат, звучи разумно, те ще бъдат готови да го приемат и така ще бъдат подведени, без дори да го осъзнават. Ако тези, които имат способност да възприемат истината и имат проницателност, чуят антихристи да говорят, те ще знаят, че тези хора се опитват да подведат другите, и ще ги отхвърлят. Онези объркани хора, на които им липсва проницателност, ще повярват, че антихристите са учени, че имат добри заложби и перспективи. Те ще виждат нещата по този начин и ще бъдат подведени от някакво повърхностно явление; те няма да знаят какви са истините принципи и ще тръгнат да следват сатани. Не причиняват ли такива хора собственото си унищожение поради своята глупост и невежество? Така стоят нещата. Ако имаш проницателност за

различните проявления на антихристите, които често се превъзнасят и свидетелстват за себе си, или за различните начини, по които го правят, и си способен да прецениш целта и намерението зад думите им, тогава ще ти бъде лесно да прозреш същността на антихристите и тогава ще си способен да ги отхвърлиш и прокълнеш веднага и никога повече да не ги видиш. Защо ще направиш това? Защото, когато видиш антихристи да говорят и да действат, ще ги ненавиждаш и мразиш, ще се чувстваш отвратен, сякаш гледаш мухи, и ще трябва да ги прогониш възможно най-скоро. Ето защо, след като имаш проницателност за действията и поведението на антихристите, трябва да ги разобличиш веднага, за да могат и другите да ги разпознаят, и след това да ги отлъчиш от църквата в съответствие с принципите. Смеете ли да направите това? Ако Божиите избраници могат да направят това, това показва, че са израснали на духовен ръст и че могат да проявяват внимание към Божиите намерения и да защитават делото на Божия дом. Когато Божиите избраници разберат истината и имат проницателност, антихристите вече няма да имат опора в църквата или в Божия дом.

Без значение по какъв повод, стига антихристите да имат възможност, те ще се изтъкват и ще свидетелстват за себе си. И докато има хора, които им се покланят и ги гледат с възхищение, завист и благоговение, те ще са щастливи — не ги е грижа кои са тези хора. Имат ли критерии, които изискват от онези, които ги следват, покланят им се и ги почитат? (Не.) Независимо дали тези хора са идиоти, умствено неспособни, зли хора или неверници, независимо какъв тип хора са, включително и хора, които трябва да бъдат премахнати и отстранени, стига тези хора да могат да ги следват, да им се покланят и да ги превъзнасят, тогава антихристите ги приемат, много ги харесват, привличат ги на своя страна и ги защитават. Антихристите смятат тези хора за свои овце, за своя лична собственост и не позволяват на никой друг да ги прехвърля, разобличава или да се занимава с тях. Без значение как тези хора се подмазват и умилкват на антихристите, без значение какви гнусни и отвратителни неща казват, антихристите ще се наслаждават на всичко. За антихристите всичко е приемливо, стига тези хора да ги ласкаят. Всичко, което антихристите казват и правят, е с цел другите хора да им засвидетелстват уважение, да ги харесват и да ги следват и без значение колко лоши неща правят хората, които ги следват, антихристите няма да ги разследват и няма да имат нищо против, независимо колко коварна и злобна е тяхната човешка природа. Стига тези хора да ги следват и да им се покланят, антихристите ще ги харесват, и стига тези хора да могат да поддържат властта и статуса на антихристите и да не им противоречат или да им се противопоставят, тогава антихристите ще се чувстват изключително удовлетворени — такива са антихристите. И обратното, как се отнасят антихристите към онези хора, които винаги ги разобличават и им пречат да се превъзнасят и да свидетелстват за себе си, и които ги презират за това, както и към онези, които разговарят с тях за

истината, които могат да прозрат същността на проблемите им и които имат истинска проницателност за тях? Те мигновено се разгневяват от срам, предпазват се от тези хора, изключват ги и ги нападат, като накрая опитват всички възможни средства, за да изолират онези, които могат да ги разпознаят и да им се противопоставят. Каква е причината да постъпват така? Това е така, защото, когато се превъзнасят и свидетелстват за себе си, те винаги мислят, че тези хора са им треска в окото и трън в петата и че тези хора ще ги разпознаят и отхвърлят, ще ги разобличат и ще им объркат плановете. В момента, в който видят тези хора, антихристите ще се почувстват неспокойни в сърцата си и винаги ще искат да се справят с тях, като си мислят, че стига да могат да се справят с тях, тогава, когато отново се превъзнасят и свидетелстват за себе си, няма да има кой да ги разобличи или да им попречи и те ще могат да вършат зло необуздано. Това е принципът, по който действат антихристите. Без значение какви хора ги ласкаят, хвалят ги или ги превъзнасят, независимо дали това, което тези хора казват, е в съгласие с фактите, дори и да казват лъжи, антихристите ще са готови да ги приемат, ще им е приятно да ги слушат и ще харесват тези хора от все сърце. Не ги е грижа какви проблеми имат тези хора и дори да открият проблеми с тях, те ще ги скрият, ще ги прикрият и няма да обелят и дума за тях. Стига антихристите да имат до себе си тези хора, които да ги следват и да ги ласкаят, те ще се наслаждават на това. Ето така постъпват антихристите. Способни ли сте и вие като антихристите да правите тези неща? Да кажем например, че сте водачи и работници в църквата, хора със статус и положение сред Божиите избраници. Ако братята и сестрите ти засвидетелстват уважение, ласкаят те, подмазват ти се и често те хвалят, като казват, че държиш добри проповеди, че изглеждаш добре и че за тях си най-добрият водач, как би се почувствал? Ще можеш ли да разпознаеш намерението зад думите им? Ще можеш ли да отхвърлиш и да отбягваш такива хора? Ако не, тогава си в опасност. Ти ясно знаеш, че не изглеждаш толкова добре, че не си способен да разговаряш за истината реалност, и въпреки това все пак се радваш, когато чуеш хората да те ласкаят по този начин, и винаги искаш да се сближиш с такъв човек и да го издигнеш. Не означава ли това, че имаш проблем? Това означава, че си в опасност.

Когато водачите и работниците вършат своята работа, понякога те биват просветлявани и озарявани от Светия Дух, могат да говорят за някои истински преживявания и естествено ще имат хора, които им засвидетелстват уважение и им се покланят, естествено ще имат хора, които ги следват, неразделни от тях като собствената им сянка — в такива моменти, как трябва да подходят към тези неща? Всеки има своите предпочитания, всеки е суетен; ако хората чуят някого да говори одобрително и ласкателно за тях, те ще се наслаждават много. Това е нормално чувство и не е голям проблем. Ако обаче издигнат някого, който може да ги хвали и ласкае, и го използват за нещо важно, тогава това е опасно. Това е така, защото

хората, които обичат да ласкаят и да хвалят другите, са изключително хитри и измамни и не са честни или искрени. Веднага щом такива хора придобият статус, те не са от полза за навлизането в живота на Божиите избраници или за делото на църквата. Тези хора са коварни и са най-способни да объркват нещата. Онези хора, които са сравнително порядъчни, никога не обсипват другите с хвалби. Дори и да те одобряват в сърцата си, те няма да го кажат на глас, а ако открият, че имаш недостатъци или си направил нещо нередно, ще ти го посочат. Някои хора обаче не харесват прямите хора и когато някой им посочи недостатъците или ги укори, те ще потиснат и изключат този човек, и дори ще се хванат за недостатъците и слабостите му, за да го съдят и заклеймяват постоянно. Така не потискат ли добри хора и не им ли вредят? Правенето на такива неща и преследването на такива добри хора са неща, от които Бог най-много се отвращава. Преследването на добри хора е злодейство! А ако някой преследва множество добри хора, тогава той е дявол. Водачите и работниците трябва да се отнасят към всички справедливо и с любов и трябва да решават въпросите според принципите. Особено когато имаш хора, които те ласкаят и ти се подмазват, въртят се около теб, трябва да се отнасяш с тях правилно, да им помагаш с любов и да ги караш да изпълняват същинските си задачи, а не да ласкаят хората, както правят невярващите; ясно заяви своята позиция и гледна точка, накарай ги да се почувстват унизени и засрамени, така че никога повече да не го правят. Ако можеш да се придържаш към принципите и да се отнасяш към хората справедливо, тогава няма ли тези презрени клоуни, които са от рода на Сатана, да се засрамят? Това би засрамило Сатана и би удовлетворило Бог. Онези, които обичат да ласкаят другите, вярват, че всички водачи и работници обичат хората, които ги ласкаят, и винаги когато някой им каже нещо ласкателно или раболепно, суетата и желанието им за статус се задоволяват. Хората, които обичат истината, не харесват всичко това, и много го ненавиждат и се отвращават от него. Само лъжеводачите се наслаждават на ласкателствата. Божият дом може да не ги аплодира или хвали, но ако Божиите избраници ги аплодират и хвалят, те се чувстват толкова доволни и много се наслаждават, и в крайна сметка намират някаква утеха в това. Антихристите се наслаждават на ласкателствата още повече, и най-много им харесва, когато такива хора се сближават с тях и се въртят около тях. Не е ли това проблем? Такива са антихристите; те обичат хората да ги хвалят и аплодират, да им се покланят и да ги следват, докато тези, които се стремят към истината и са сравнително порядъчни, не харесват нищо от това. Трябва да се сближаваш с хора, които могат да говорят с теб правдиво. Да имаш такива хора до себе си е от голяма полза за теб. По-специално, ако имаш до себе си такива добри хора, с достатъчно смелост да те укорят и да те разобличат, когато забележат проблем при теб, това може да те предпази да не се отклониш от пътя. Тях не ги интересува статусът ти и веднага щом открият, че по някакъв начин си престъпил истините

принципи, ще те укорят и ще те разобличат, ако е необходимо. Само такива хора са порядъчни и имат чувство за справедливост. Независимо как те разобличават и те укоряват, всичко това ти помага и е с цел да те надзират и да те тласкат напред. Трябва да се сближиш с такива хора; с такива хора до себе си, които да ти помагат, ставаш по-защитен — ето какво е да имаш Божията закрила. Всеки ден да имаш до себе си хора, които разбират истината и отстояват принципите, и които те надзират — това много ти помага да изпълняваш добре дълга и работата си. В никакъв случай не бива да имаш за свои помощници онези хитри, измамни хора, които ти се подмазват и те ласкаят; да имаш такива хора, залепени за теб, е като да имаш вонящи мухи по себе си; ще бъдеш изложен на толкова много бактерии и вируси! Такива хора са склонни да те смущават и да влияят на работата ти, те могат да те накарат да паднеш в изкушение и да се отклониш, и могат да ти донесат бедствие и злочестини. Трябва да се пазите от тях, колкото по-далеч, толкова по-добре, и ако можете да разпознаете, че имат същността на неверници, и ги премахнете от църквата, тогава е още по-добре. Щом един порядъчен човек, който се стреми към истината, види, че имаш проблем, той ще ти каже истината, независимо от твоя статус, от това как ще се отнесеш с него, и дори ако го освободиш от длъжност. Той никога няма да се опита да го прикрие или да увърта. Толкова е полезно да имаш повече такива хора около теб! Когато сториш нещо, което противоречи на принципите, те ще те разобличат, ще изкажат мнение по твоите проблеми и открито и честно ще посочат твоите проблеми и грешки; няма да се опитват да ти помагат да спасиш репутацията си и дори няма да ти дадат възможност да си спестиш неудобството пред много хора. Как трябва да се отнасяш към такива хора? Дали трябва да ги измъчваш или да се сближиш с тях? (Да се сближа с тях.) Точно така. Трябва да разкриеш сърцето си и да споделиш с тях, като им кажеш: „Правилно беше, че ми посочи проблема, който имам. Тогава бях изпълнен със суета и мисли за статус. Почувствах, че съм бил водач в продължение на толкова много години и въпреки това ти не само че не се опита да ми помогнеш да спася репутацията си, а и изтъкна проблемите ми пред толкова много хора, и затова не можах да го приема. Сега обаче виждам, че това, което направих, наистина беше в разрез с принципите и с истината, и че не биваше да го правя. Какво като заемам позицията на водач? Нали това е просто мой дълг? Всички изпълняваме дълга си и по статус всички сме равни. Единствената разлика е, че аз нося малко повече отговорност, това е всичко. Ако в бъдеще забележиш някакъв проблем, казвай каквото трябва да кажеш, и между нас няма да има лични обиди. Ако се различаваме във възприемането на истината, тогава можем да проведем общение заедно. В Божия дом и пред Бог и истината ще бъдем обединени, а не отчуждени“. Това е отношение на практикуване на истината и любов към нея. Какво трябва да направиш, ако искаш да избегнеш пътя на антихриста? Трябва да поемеш инициативата да се сближиш с хора, които обичат

истината, хора, които са порядъчни, да се сближиш с хора, които могат да ти посочат проблемите, които могат да говорят с теб откровено и да те укорят, когато открият проблемите ти, и особено с хора, които могат да те кастрят, когато открият проблемите ти — това са хората, от които имаш най-голяма полза, и трябва да ги цениш. Ако отхвърлиш такива добри хора и се отървеш от тях, тогава ще загубиш Божията закрила и постепенно ще те сполети бедствие. Ако се сближиш с добри хора и хора, които разбират истината, ще имаш мир и радост и ще можеш да държиш бедствието на разстояние, а ако се сближиш с подлеци, безсрамници и ласкатели, ще си в опасност. Не само че лесно ще те мамят и лъжат, но и всеки момент може да те сполети бедствие. Трябва да знаеш какъв вид хора могат да са ти най-полезни — т.е. хора, които могат да те предупредят, когато направиш нещо нередно или когато се превъзнасяш и свидетелстваш за себе си и подвеждаш останалите. От тях можеш да имаш най-голяма полза. Сближаването с такива хора е правилният път, по който трябва да поемеш. Способни ли сте да го направите? Що за проявление е това, ако някой каже нещо, което накърнява репутацията ти, и прекараш остатъка от живота си в негодувание срещу него, като казваш: „Защо ме разобличи? Никога не съм се отнасял зле с теб. Защо все трябва да ми създаваш трудности?“, и ако в сърцето си му имаш зъб, отчуждаваш се и постоянно си мислиш: „Аз съм водач, имам такава идентичност и такъв статус и няма да ти позволя да ми говориш така.“? Това означава, че не приемаш истината и се противопоставяш на другите; че си донякъде глух за разума. Нима мисълта ти за статус не създава проблеми? Това показва, че нравът ти е твърде тежко покварен. Хората, които постоянно таят мисли за статус, притежават сериозен нрав на антихрист. Ако вършат и злодеяния, много бързо ще бъдат разкрити и отстранени. Толкова е опасно хората да отхвърлят истината и да не я приемат! Непрекъснатото желание да се съревноваваш за статус и да искаш да се отдаваш на предимствата на статуса са признаци на опасност. Дали човек все още може да практикува истината и да се справя с всичко според принципите, ако статусът постоянно възпира сърцето му? Дали даден човек не е очевиден антихрист, който показва истинското си лице, ако не е способен да практикува истината и ако постоянно действа в името на славата, придобивките и статуса и винаги използва властта си, за да постигне нещо?

Такива проявления като превъзнасянето и свидетелстването за себе си са най-често срещаните проявления на антихристите. Независимо дали става въпрос за ежедневието, за начина, по който те общуват с другите и се справят с нещата, или за църковния живот, тези проявления винаги могат да се видят, защото тези проявления са разкриване на покварения нрав. Например истините, свързани с това как човек подхожда към своя дълг, как се отнася към другите и как ги разпознава, са истини, които сме разгледали в общение. Дали знаете конкретните проявления на тези неща в обикновения си живот, но не можете да ги възприемете

като проблеми? Или не сте започнали да навлизате въз основа на тези конкретни проблеми? Ако не започнете с нрава, или понякога показвате тези проявления, но не знаете дали са проблем на нрава, и затова ги пренебрегвате, тогава сте далеч от постигането на промяна в нрава. Ако не осъзнаваш, че тези проявления са превъзнасяне и свидетелстване за себе си, ако не знаеш, че тези проявления се управляват от покварения ти нрав, и ги приемаш за вид черта на характера или вроден начин на действие или познание, и ги омаловажаваш, и не ги приемаш за разкриване на покварения си нрав и покварена същност, тогава ще ти е трудно да промениш съответния покварен нрав. Това, което хората могат да осъзнаят, че е свързано с нрава, било то начин на действие или състояние, в което се намират, било то външно поведение или речта и изказванията им, било то мислите и възгледите им или разбирането им за даден въпрос, стига да е свързано с нрава същност, тогава те трябва винаги да го разглеждат като олицетворение или разкриване на природата същност на човека, а по този начин, няма ли да се разшири тяхното разбиране? Не трябва да разбират само големите неща, като например, че човек се съпротивлява на Бог, не обича истината, алчен е за статус, или че подвежда хората с нещата, които казва, а по-скоро трябва да разбират всичко, от малките неща, като конкретни идеи и намерения, до големите неща, като аргумент или твърдение. Току-що споменах общо шест неща, сред които бяха мисли и възгледи, както и разбирането на човек за даден въпрос. Мислите и възгледите са неща, които съществуват в съзнанието и мисълта на човека; разбирането е нещо, което вече е признато и за което човек може да формира конкретни думи и твърдения; след това са поведението и езикът. Общо това са четири неща. Има и твърдения и аргументи. С какво контрастират твърденията и аргументите? (С намерения и идеи.) Идеите са по-скоро неясни неща, които несъзнателно възникват в ума. Те все още не са определени като правилни или грешни, просто ги мислите и те все още не са придобили форма във вас, докато изказаните аргументи са оформени. Общо има три групи и шест неща. Приемете тези шест неща като път за разнищване на същността на покварения си нрав и за постигане на промяна в нрава, отсега нататък започнете да опознавате собствения си покварен нрав и покварена същност от тези шест неща, и по този начин наистина ще познаете себе си.

Трябва ли ви известно време, след като изслушахте днешното общение, за да осмислите чутото? Когато се събирате, можете ли да разговаряте за някаква светлина или да направите сравнение със себе си на тази основа? Това е ключово и е най-полезно за вас. Когато се събирате, трябва да разговаряте, да обменяте идеи и да обсъждате своите преживявания и осъзнавания — това е най-ефективно. Преди винаги сме използвали думата „размишлявам“; на разговорен език казваме „преживям“. Това означава да се чете повече, да се чете с молитва повече, да се мисли повече и да се търси повече, да се вземе това, което сте

разбрали по онова време, както и това, което не сте разбрали и сте смятали за доктрина, важни точки, точки, които всички са разбрали погрешно, и точки, които не сте възприели, и да се съсредоточите върху тях в общението — ето какво означава „преживяне“. По този начин вашето разбиране за подробностите на тези истини, всевъзможните разлики между истините и определенията на всяка истина ще стават все по-ясни и точни. Смятате ли, че различните истини, които сте разбрали и приложили на практика през последните години, са станали по-двусмислени или по-ясни в сравнение с преди? (По-ясни.) А през тези години настъпила ли е някаква голяма промяна във вашия път на вяра в Бог, в посоката, в която постъпвате, и в намерението, мотивацията и първоначалния тласък зад изпълнението на вашия дълг? (След като претърпях известно укоряване и дисциплиниране от Бог и ядох и пих Божиите слова, чувствам, че има някаква промяна.) Това, че има промяна, е правилно и именно това трябва да се случи. Някои хора са били безразлични през цялото време и не са се променили ни най-малко, след като са слушали толкова много проповеди. Те не са развълнувани дълбоко в сърцата си, тоест никоя сбирка или общение не може да промени посоката, в която вървят — те са толкова вцепенени и глупави! Пътят към постигане на спасение сега би трябвало да става все по-ясен и тези, които имат преживяване, виждат ясно и отчетливо начините, по които Бог спасява човека и Неговата цел в това. Ако след като си вярвал в Бог през всичките тези години, все още не знаеш как Бог спасява хората и как ги пречиства от поквара, тогава това показва, че нямаш никакво разбиране за истината и ни най-малко възприемане за Божието дело. Такъв човек не е ли напълно объркан във вярата си?

20 март 2019 г.

ПЕТА ТОЧКА: ТЕ ПОДВЕЖДАТ, ПРИВЛИЧАТ, ЗАПЛАШВАТ И КОНТРОЛИРАТ ХОРАТА

Допълнение
Историята за Дабао и Сяобао

Преди да започнем официално днешното ни общение, нека започна с един разказ. Всички ли обичате да слушате разкази? (Да.) Има ли принцип в слушането на разкази? В разказите, които се повествуват, трябва да можеш да възприемеш един аспект на истината, да разбереш един аспект на Божиите намерения, да разпознаеш един аспект на човешката природа същност или да откриеш в разказа истината реалност, която хората трябва да практикуват и в която трябва да навлязат. Това е смисълът на повествуването на разкази, а не празно говорене и със сигурност не клюка. Някои хора, когато слушат разкази, схващат само събитията. Що за хора са те? (Хора с малки заложби.) Малки заложби означава, че са непроницателни и най-вече, че им липсва духовно разбиране. Независимо от това какъв разказ слушат, те могат да запомнят само събитията или да разберат няколко правила от разказа. Но когато става въпрос за различните истини, които хората трябва да разберат от разказа, те не ги схващат, не ги разбират и не ги възприемат. Това поведение не е ли показателно за най-ниското духовно разбиране? (Да.) Има ли сред вас хора, които са проявили подобно поведение, след като са слушали разказ? След като са го чули, не са разбрали много, смятали са, че разказът е безсмислен и няма значение дали е разказан или не. Имат ли такива хора способност за възприемане? Когато слушате разказ, можете ли да извлечете някаква полза от събитията в него? Независимо от това дали можете да разберете истината от него, вие трябва да разберете принципа, който току-що споменах по отношение на слушането на разкази. А сега нека започнем с разказа.

Имало едно малко момче на име Сяобао. Неотдавна в дома му дошъл някакъв мъж, който често излизал да проповядва евангелието заедно с родителите на Сяобао. Един ден родителите на Сяобао излезли да свършат някаква работа и оставили вкъщи само мъжа и Сяобао. Нашият разказ започва тук. Тъй като Сяобао не познавал добре мъжа, този мъж решил да се приближи и да се сприятели със Сяобао, докато той си играел. Казал на Сяобао, че го познава и дори знае името му. Сяобао се почувствал щастлив и си помислил, че този мъж не може да е лош човек. Тогава мъжът попитал Сяобао: „Сяобао, родителите ти някога споменавали ли са ме, докато разговарят?“. Сяобао се замислил за миг и казал: „Не знам“. Мъжът казал: „Ти си честно дете. Добрите деца казват това, което знаят“. Той отново попитал Сяобао: „Родителите ти споменавали ли са ме някога, или не са?“. Сяобао пак казал, че не знае. Мъжът продължил: „Сяобао, бъди добър. Ако ми кажеш истината, ще ти дам бонбони“. Сяобао се замислил за момент, но отново

казал, че не знае. Мъжът се замислил: „Как да го накарам да ми каже истината?“. Замислил се за миг, след което казал на Сяобао: „Сяобао, родителите ти вярват в Бог, аз също вярвам. Аз съм най-добрият приятел на родителите ти. И тримата вярваме в Бог, ти също вярваш в Бог. Знаеш ли какви деца харесва Бог?“. Сяобао помислил за това и казал: „Не знам“. Мъжът казал: „Бог харесва честни деца, такива, които не лъжат. Когато знаят нещо, казват, че знаят, а когато не знаят, казват, че не знаят. Това е честно дете и Бог харесва такива деца“. Сяобао помислил за това и казал: „Добре“. След това спрял да казва, че не знае. Мъжът продължил: „Ако ми кажеш истината, ще бъдеш честно дете, дете, което Бог обича“. Сяобао се замислил и казал: „Добре тогава“. Мъжът попитал: „Какво означава „добре тогава“?“. Сяобао казал: „Това означава, че моите родители са казали нещо за теб“. След това мъжът продължил да пита какво било казано и многократно казвал на Сяобао да бъде честно дете и да не лъже. Сяобао казал: „Майка и татко казаха, че ти не си добър човек. Казаха, че не си много честен и че трябва да внимават, когато говорят с теб“. Мъжът попитал отново: „Какво още казаха майка ти и баща ти?“. Сяобао отговорил: „Не мога да си спомня“. „Бъди добро момче!“ — казал мъжът. Тогава Сяобао отговорил: „Майка и татко казаха, че не трябва да ти казват всичко“. След това мъжът продължил да го разпитва и Сяобао му разказал много неща. Мъжът се чувствал все по-неспокоен и казал на Сяобао: „Сяобао, ти си толкова добро дете, дете, което Бог обича, защото си честен човек и ми казваш всичко, което знаеш“. В този момент Сяобао вече не бил толкова предпазлив с този мъж, както в началото, и вече не отговарял с „не знам“ на всичко, което го питал. Искало му се да разкаже на мъжа всичко, да му каже всичко, което мъжът не знаел — той трябвало само да попита Сяобао. Мъжът също така разкрил на Сяобао: „Моят прякор е Дабао, така че виждаш ли, ти се казваш Сяобао, а аз — Дабао. Не трябва ли да станем най-добри приятели?“. Сяобао отговорил: „Да“. Докато си разказвали това-онова, те говорели за много неща и колкото повече говорели, толкова по-щастливи се чувствали. Сяобао също така получил малко бонбони за хапване и престанал да се предпазва от мъжа. След това мъжът отправил следното изискване към Сяобао: „Занапред, ако майка ти и баща ти отново кажат нещо за мен, можеш ли да ми кажеш?“. Сяобао отговорил: „Разбира се, защото сме добри приятели“. Сяобао вече не се предпазвал от този мъж и мъжът получил от него информацията, която искал. От този ден нататък те станали много добри приятели. Всеки път, когато майката и бащата на Сяобао кажели нещо за този мъж, Сяобао бързо му го предавал. Мъжът също така обещал на Сяобао: „Категорично няма да кажа на майка ти и баща ти за това нещо между нас двамата — то е наша тайна. В бъдеще, ако ти се прииска нещо вкусно за ядене или забавно за игра, със сигурност ще ти го купя. И ако има нещо, което не искаш майка ти и татко ти да знаят, аз ще запазя тайната ти“. Така Сяобао се почувствал още по-спокоен и с цялото си сърце се доверил на мъжа.

Той продължил да поддържа искрен контакт с него и те станали „истински добри приятели“.

Това е целият разказ. Той не включва много герои. Основните са Дабао и Сяобао. Конкретната тема се развива около това как мъжът Дабао се опитва да подведе, уговори и привлече детето Сяобао, като го накара да му предаде определена информация, която той иска да знае. Ето за това се отнася този разказ и диалог. Какво можем да разберем от този обикновен сюжет и диалог? Чии характеристики се обсъждат главно тук? На детето или на възрастния? (На възрастния.) И така, какво се илюстрира тук? Каква е основната тема на разказа? Основната тема включва как този възрастен използва различни средства, за да постигне целта си. Разбрахте ли какви средства използва той? (Привличане и подвеждане.) Използва примамки, за да привлече детето, и правилните думи, за да го подведе, и дори го подмами. Какво използва, за да го подмами? Придобивки — той подмами детето, като използва придобивки. Привличане, подмамване и подвеждане — това представлява едновременно подмамване и подвеждане, като се използват правилните думи, за да се подмами, а също така има и леко заплашително естество. Думите може и да изглеждат правилни, но той за какво ги използва? (За да постигне целта си.) Използва ги, за да постигне собствените си скрити намерения. Средствата, които той използва, са принципно ясни. Това ли е поведението, което притежава нормалната човешка природа? (Не.) Тогава към кой аспект от покварения нрав на Сатана принадлежи това поведение? (Злонамереност.) Защо казваме злонамереност вместо измамност? Злонамереността стига до по-дълбоко ниво от измамността. Тя е по-коварна, по-прикрита, по-подвеждаща и по-трудна за разгадаване, злонамереността носи в себе си подмамване, подбуждане, привличане, спечелване, подкупване и изкушаване. Тези действия и поведение далеч надхвърлят измамността. Те несъмнено са злонамерени. Мъжът не каза: „Ако не ми кажеш, ще те ударя, ще те ритна или ще те заколя!“. Той не възприе такива методи и на външен вид не изглеждаше злобен. Това обаче е още по-страшно от злоба — това е злонамереност. Защо казвам, че е злонамереност? Обикновено измамността може да бъде разпозната от повечето хора, но неговият метод е по-подмолен. На пръв поглед той използва учтив език, което приляга на човешката обич. Но в действителност, в дълбочина, има неща, които са по-скрити. Неговите действия и методи са по-прикрити, по-коварни от измамността, която хората обикновено виждат и срещат. Тактиките му са по-изтънчени, по-измамни и по-подвеждащи. Това е злонамереност.

В ежедневието си можете ли да различавате и да разпознавате разкриването на нечестивия нрав на другите хора и тяхното нечестиво поведение? Въпреки че измамните личности могат да бъдат доста тактични, след известно време на общуване с тях повечето хора все пак могат да ги прозрат. Обаче не е толкова лесно да бъдат прозрени онези, които имат нечестив нрав. Ако не можете да

видите същността или последствията, няма как да ги прозрете. Нечестивите личности са дори по-коварни от измамните. Няма как да ги прозреш само от едно-две изречения. Що се отнася до хората с нечестив нрав, в определен период от време или за кратък период от време може да не прозреш причините, поради които те правят това определено нещо, защо говорят или действат по този начин, или да не вникнеш в тях. Един ден, когато те са напълно разкрити и изцяло изложени на показ, тогава всички най-сетне ще открият що за хора са. Това е нещо повече от просто измамност — това е нечестивост. Ето защо разпознаването на нечестивия нрав изисква определен период от време и понякога първо трябва да се появят последствията, преди човек да е в състояние да го разпознае — това не е нещо, което може да се разпознае бързо. Например големият червен змей е подвеждал хората в продължение на десетилетия и едва сега малко на брой хора са проявили проницателност. Големият червен змей често казва неща, които звучат най-добре и са най-съобразени с човешките представи, като издига знамето на служба на народа, за да подвежда хората, и знамето на справедливостта, за да прогонва инакомислещите, като жестоко вреди на безброй добри хора. Но малцина могат да го разпознаят, защото това, което казва и прави, изглежда правилно за хората. Всички хора смятат, че всичко, което прави, е справедливо и подходящо, законно и разумно и е съгласно хуманизма. В резултат на това той е подвеждал хората в продължение на десетилетия. Когато най-накрая бъде разобличен и рухне, хората ще видят, че истинското му лице е това на дявола, а неговата природа същност е нечестива. Големият червен змей е подвеждал хората в продължение на толкова много години и отровата на големия червен змей е във всеки — те са станали негови потомци. Способни ли са някои от вас да направят нещата, които е правил големият червен змей? Някои хора говорят като големия червен змей, като използват много приятни думи, но не вършат никаква истинска работа. Всичките им думи са приятни, но не вършат истинска работа. Освен това те са особено коварни и нечестиви. Когато става въпрос за такива хора, ако някой ги оскърби, те няма да го оставят да му се размине. Рано или късно ще намерят подходяща възможност да постигнат целта си за отмъщение и няма да му оставят лост за влияние. Може дори да се справят с проблема, без да излязат и да покажат лицето си. Това не е ли нечестиво? Нечестивите хора действат с особено потайни и скрити принципи, методи, намерения, мотиви и цели. Нечестивите хора използват кроежи, за да навредят на другите, като понякога използват други хора да убиват от тяхно име, понякога измъчват другите, като ги подмамват да извършват грехове, а понякога използват закони или прибягват до всякакви средства, достойни за презрение, за да измъчват другите. Всички тези са проявления на нечестивост и нито един от тях не е справедлив или честен метод. Някои от вас проявяват ли това поведение или разкриване? Можете ли да ги разпознаете? Осъзнавате ли, че те представляват нечестив нрав? Измамността

обикновено може да се види отвън: някой говори с недомлъвки или използва цветист език, но никой не може да разчете какво мисли. Това е измамност. Коя е основната характеристика на нечестивостта? Тя е, че думите им звучат особено приятно и всичко изглежда правилно на повърхността. Изглежда, че няма никакъв проблем и нещата изглеждат доста добре от всеки ъгъл. Когато правят нещо, не виждате да използват някакви особени средства и външно няма признаци за слабости или недостатъци, и все пак постигат целта си. Те вършат нещата по изключително потаен начин. Това е начинът, по който антихристите подвеждат хората. Подобни хора и неща са най-трудни за разпознаване. Някои хора често казват правилните неща, използват добре звучащи оправдания и прилагат определени доктрини, твърдения или действия, които отговарят на човешката обич, за да замажат очите на хората. Те се преструват, че правят едно, докато правят друго, за да постигнат скритата си цел. Това е нечестивост, но повечето хора смятат, че това поведение е измамно. Хората разбират и анализират нечестивостта по сравнително ограничен начин. Всъщност нечестивостта е по-трудна за разпознаване от измамността, защото е по-прикрита, а методите и действията ѝ са по-изтънчени. Ако някой притежава измамен нрав, обикновено другите могат да открият неговата измамност в рамките на два-три дни от общуването си с него или могат да доловят разкриването на измамния му нрав в действията и думите му. Да предположим обаче, че този човек е нечестив: това не е нещо, което може да се разпознае в рамките на няколко дни, тъй като не е лесно да се разпознае каквото и да било само от слушането на приказките му, без появата на някакви значими събития или специални обстоятелства в кратък период от време. Той винаги казва и прави правилните неща и представя една след друга правилни доктрини. След няколко дни общуване с него може да си помислиш, че този човек е доста добър, че е способен да се отрича от нещата и да отдава себе си, че има духовно разбиране, има боголюбиво сърце и има както съвест, така и разум в начина, по който действа. Но след като се захване с няколко неща, виждаш, че приказките и действията му са преплетени с твърде много неща, твърде много дяволски намерения. Осъзнаваш, че този човек не е честен, а измамен — нещо нечестиво. Често използва правилните думи и приятни фрази, които са съобразени с истината и притежават човешка обич, за да общува с хората. От една страна, той утвърждава себе си, а от друга — подвежда останалите, като постига престиж и статус сред хората. Такива хора са невероятно подвеждащи и веднъж придобили власт и статус, те могат да подведат много хора и да им навредят. Хората с нечестив нрав са изключително опасни. Има ли такива хора около вас? Вие самите такива ли сте? (Да.) Тогава колко сериозно е това? Да говориш и да действаш без никакви истини принципи, в действията си да разчиташ изцяло на нечестивата си природа, винаги да искаш да подвеждаш другите и да живееш зад маска, така че другите да не могат да те прозрат или разпознаят и да

се отнасят с уважение и възхищение към човешката ти природа и статуса ти — това е нечестивост. Само понякога ли проявявате това нечестиво поведение, или сте такива през повечето време? Дали просто сте си такива и трудно ли ви е да се освободите? Ако използвате такива методи само в отделни случаи, това все пак може да бъде променено. Ако обаче сте точно такива — непрекъснато действате тактично и прилагате измамност и постоянно разчитате на кроежи, тогава сте най-коварният дявол. Ще ви кажа истината: такива хора никога няма да се променят.

В историята Дабао използва тези методи, за да подведе Сяобао и да накара момчето да му каже истината. Кажете Ми, кой го е научил да действа така? Никой не го е научил. Откъде тогава идват тези хитрости? (От неговата природа.) Те идват от неговата природа, от неговата покварена същност. Той просто е такъв човек. Не пощадява дори едно дете — колко достойно за презрение! Ако иска да знае истината, може направо да попита родителите на детето или активно да се опознае и да разкрие сърцето си пред тях; тогава те може би ще му кажат истината. Няма нужда да се използват такива методи, за да се правят тези срамни и калпави неща зад гърба на другите. Така постъпват хората с нечестив нрав. Кажете Ми, не е ли отвратително? (Отвратително е.) Той не пощадява дори едно дете. Вижда, че е лесно да издевателства над детето, да го заблуждава и мами, затова крои козни срещу него. А ако види възрастен, който е честен и добър, как ще се отнася с него? Може ли да го остави на мира? Категорично не. Какво ще направи, ако види някой, подобен на себе си, някой, който обича да използва кроежи в думите и действията си? (Той знае, че човекът е точно толкова нечестив, колкото и той, и може да се пази от него, като не разкрива нищо лесно.) Освен че е нащрек, какво друго може да направи? (Ще се бори.) Той ще се бори открито и тайно — това е всичко. Това е поведението на хората с нечестив нрав. Такива хора обичат да се борят с другите открито и тайно и се възползват от всяка възможност. Те имат една известна максима и ако срещнеш такива хора и ги чуеш да я казват, можеш да си сигурен, че имат нечестив нрав. Какво казват те? Например, когато им предложиш да си сътрудничат с друг човек, за да изпълнят дълга си, те казват: „О, не мога да се боря с него!“. Първата им мисъл винаги е за „борба“. Първата им мисъл не е за това как да си сътрудничат с другите, за да си свършат добре работата, а за това да се борят с тях. Това е тяхната известна максима. Независимо от групата хора, в която се намират, независимо дали са сред невярващи, братя и сестри или членове на семейството, какво е тяхното единствено правило? Това е борба и ако не могат да спечелят срещу другите открито, тогава ще го направят тайно. Този вид нрав е нечестив. На пръв поглед някои хора може да изглежда, че разговарят непринудено с другите, но в сърцата си те тайно се борят, като прилагат различни средства и техники, за да нападат и принизяват другия човек индиректно. Хората, които не могат да разпознаят това, няма да прозрат тактиките им, а докато го направят, борбата им вече ще е постигнала резултат. Това е нечестивост. Когато

нечестивите хора взаимодействат с другите, всичко се свежда до това да се състезават открито и тайно, да възприемат различни кроежи, заговори или определени методи, за да победят другите, да ги накарат да се предадат и в крайна сметка да накарат всички да им отстъпят. Откакто съществува човечеството досега, цялата история на човечеството е изпълнена със „съревнование“. Независимо дали в голям мащаб между нациите, в по-малък мащаб между семействата или на индивидуално ниво между хората, няма група, която да не е наситена с конфликти. Ако не е открито съревнование, то е скрито, ако не е словесна конфронтация, то е физическа. Периодите на най-честите войни между различните етнически групи в китайската история са периодът „Пролет и Есен“ и „Периодът на воюващите царства“. Повечето от известните книги за военна стратегия са създадени през тези два периода, като например тактиката, съдържаща се в „Изкуството на войната“ на Сун Дзъ — всички те са създадени по това време. Съществува и книгата „Тридесет и шестте стратегеми“, която документира различни тактики, приложими във войната. Някои от тези военни стратегии и тактики се използват и днес. Кажете Ми, кои са някои от нейните стратегии? (Стратегията „Самонараняване“.) („Диверсионната“ стратегия.) (Стратегията „Двоен агент“, стратегията „Празен град“ и стратегията „Меден капан“.) Всички тези известни стратегии, независимо дали започват с „Меден капан“, „Празен град“ или „Диверсионна“, завършват със „Стратегия“. Какво означава „стратегия“? („Тактика“ или „схема“.) Това предполага определени коварни, вероломни, скрити или тайни тактики. Тези „тактики“ нямат нищо общо с планирането — те са свързани с интриги. Какво виждаме зад тези тактики? Дали действията им, поведението им и тези тактики и практики, използвани от тях във войната, са съгласно човешката природа и истината? (Не.) Дали Бог работи по този начин? (Не.) Категорично не. И така, кого представляват тези практики? Те представляват Сатана и това нечестиво човечество. Откъде идват тези стратегии на нечестивото човечество? (От Сатана.) Те са получени от Сатана. Някои може да се затруднят да разберат това, затова трябва да кажа, че те са получени от дяволските царе — тогава хората ще разберат. Кои са дяволските царе? Те са демоните и Сатана, които се прераждат в света, за да сеят раздори и да всяват хаос сред човечеството — те са формирали тези стратегии. В писмените сведения за Божието дело виждали ли сте някога Бог да използва стратегията „Празен град“ или „Диверсионна“ стратегия? Божият план за управление включва ли тези стратегии? Бог никога не е използвал такива стратегии, за да управлява делото Си. Тези стратегии се използват от цялото нечестиво човечество. От нацията или династията в по-голям мащаб, до племето или семейството в по-малък мащаб и дори до взаимоотношенията между отделните хора — навсякъде, където откриете покварени хора, откривате конфликти. За какво се борят? За какво се съревновават? Каква е целта им? Всичко е заради властта, статуса и печалбата — за да спечелят тези неща. Една нация се бори срещу друга за контрол над повече

хора. Племена се борят помежду си за територия, хора и суверенитет. Хора се борят за превъзходство и печалба. Навсякъде, където има човечество, има конфликти, защото навсякъде, където има човечество има поквара на Сатана. Човечеството като цяло е покварено от Сатана, затова светът е изпълнен с конфликти и кръвопролития. Каквото и да прави, покварeното човечество не може да се измъкне от оковите на сатанинския нрав. Ето защо цялата история на човечеството, независимо дали е на Запад или на Изток, всяка част от неговата история е срамен отчет за нечестивата борба на човечеството. Човечеството дори смята тези неща за славни. Някои хора и днес изучават „Тридесет и шестте стратегеми“ на Китай. Вие изучавате ли ги? (Не.) Ако съзнателно изучаваш тези неща, като усвояваш опита, уроците, средствата, методите и техниките, които се съдържат в тях, за да си обогатиш мозъка и да ги превърнеш в част от уменията си за оцеляване, това определено е погрешно. Ти неминуемо ще се приближиш до Сатана, ще ставаш все по-нечестив, все по-зъл. Какъв резултат ще постигнеш обаче, ако успееш да промениш гледната си точка и ги анализираш, разпознаеш и разобличиш според Божието слово? Ще намразиш Сатана още повече и ще разбереш и намразиш себе си още повече. Кой е още по-добрият резултат? Той е да отхвърлиш Сатана и да си твърдо решен да следваш Бог. Сатана използва тези така наречени традиционни култури и всякакви видове знания и теории, които човечеството е натрупало в продължение на хиляди години, за да поучава хората и да им внушава, като цели да ги поквари и контролира на по-дълбоко ниво. Ако овладееш тези неща и знаеш как да ги използваш, тогава ще се превърнеш в жив Сатана и ще бъдеш напълно отстранен от Бог.

По време на общение на предишни събирания за разбирането на себе си, повечето хора често повдигаха въпроса за надменния нрав, който е най-често срещаният покварен нрав и наличието му е широко разпространено. Кои са другите често срещани прояви на покварения нрав? (Измамност и непримиримост.) Измамността, непримиримостта, неприязънта към истината и жестокостта — това са неща, с които хората често се сблъскват. Нечестивостта се среща по-рядко и рядко се разпознава. Може да се каже, че нечестивият нрав е най-трудно разпознаваем; той е дълбоко затаен и е относително прикрит тип покварен нрав, нали? Например нека да предположим, че двама души живеят заедно, но нито един от тях не обича истината и не се стреми към нея, нито пък е предан в изпълнението на дълга си. На пръв поглед може да изглежда, че двамата живеят заедно в хармония и нямат никакви проблеми. Обаче дълбоко в себе си никой от тях не се стреми към истината и все още има различни типове покварен нрав, въпреки че не можеш да ги забележиш. Защо не можеш да ги забележиш? Защото и двамата са особено измамни и хитри в постъпките си. Понеже не разбираш истината и ти липсва проницателност, не можеш да прозреш същността на техните проблеми. Малко са истините, които разбираш, духовният ти ръст е твърде малък

и затова има много сложни въпроси, които не си в състояние да възприемеш, безсилен си да помогнеш на другите хора да решат проблемите си. Какво трябва да направите като водачи, когато се срещнете с такива хора? Ако ги разобличиш и разпознаеш, склонни ли са те да го приемат? Не, не са. Тогава как трябва да се справите с такива хора? Има ли определен начин? Какъв е принципът за справяне с такива хора? Ако те притежават някакви технически или професионални умения, за да полагат труд за Божия дом, трябва да се отнасяте към тях като към братя и сестри и да им предявявате съответните изисквания. Тъй като такива хора обаче не се стремят към истината, могат ли те да бъдат предани при изпълнението на дълга си? (Не.) Кое поведение показва, че им липсва преданост? Нима подобни хора не се отличават с това, че вършат неща за показ? Когато наоколо няма никой, те се отпускат и бавят работата. Щом видят, че някой се приближава, те се разбързват. Те дори могат да зададат куп въпроси и да попитат дали това или онова е приемливо. След като този човек си отиде, те спират да работят, не правят нищо, не задават въпроси, и дори казват в сърцето си: „Просто се закачах с теб, не съм толкова глупав!“. Такива хора правят всичко за показ; те са особено талантливи в изграждането на фасадност и отлично се притворяват, създавайки фалшиво впечатление сред хората. Много хора, които са общували с тях в продължение на години, така и не могат да прозрат тяхната хитра и измамна същност. Когато други разпитват за тях, те дори казват: „Този човек е доста добър, отнася се учтиво към всички, никога не вреди на никого, просто е човекоугодник. Дори когато някой постъпва неправилно, той не го кастри; постоянно увещава и утешава другите“. Какви средства и методи използват тези хора във взаимоотношенията си с другите? Те играят роля според случая, престорено учтиви са и хитри, и повечето хора казват, че те са добри. Има ли такива хора около вас? (Да.) Всеки е склонен да разкрива покварения си нрав, но тези индивиди се прикриват умело, така че е невъзможно за когото и да било да открие техните проблеми. Това не е ли проблем? В историята някои императори са извършили множество престъпления, но въпреки това по-късните поколения все още ги наричат мъдри управници. Защо хората имат такова мнение за тях? Нима те не са положили усилия и не са направили някои неща, за да запазят репутацията си? От една страна, те са извършили някои добри неща в интерес на своите политически постижения, а от друга са изопачили историята и са убили онези, които са писали истината и фактите за тях, с цел да прикрият своите злосторничества. Въпреки това, колкото и да са се опитвали да ги прикрият, несъмнено има сведения за техните деяния. Те не са могли да премахнат всички, които са знаели истината. В крайна сметка тези неща бяха малко по малко разобличени от следващите поколения. Когато хората ги разбраха, те се почувстваха измамени. Чрез разобличаването на тези исторически факти хората трябва да получат ново разбиране за истината за цялото човечество. Какъв вид

разбиране? Цялото човечество, от монарсите до обикновените хора, е в ръцете на нечестивците, покварено от Сатана, така че всеки човек е по-нечестив от другия. Няма човек, който да не е зъл, няма човек, който да не е лош. Всички те са извършили много злосторничества, всички те са съвсем нечестиви, сред тях няма никой, който да е добър. Някои казват: „Във всяка династия има няколко порядъчни чиновници. Тези порядъчни чиновници считат ли се за нечестиви?“. Ако вярваш в Бог под властта на тези порядъчни чиновници, виж дали ще те арестуват или не. Ако им свидетелстваш за Бог, наблюдавай отношението им. Тогава веднага ще разбереш дали те са нечестиви или не са. Божието явяване и Неговото дело, както и истината, която Той изразява, разкриват хората такива, каквито са, повече от всичко друго. Някои управници и служители може да са постигнали определени политически успехи и да са извършили някои добри дела, но какво е естеството на тези добри дела? Кой има полза от тях? Те са добри дела, изисквани от управляващата класа. Дали добрите дела, които те вършат, са добрите дела, които Бог одобрява? Тези „политически постижения“ практикуване на истината и покорство към Бог ли са? Категорично не. Техните политически постижения и добри постъпки нямат абсолютно никаква връзка с истината или с покорството на Бог. Каквито и добри дела и политически постижения да имат, те са продиктувани изцяло от техните намерения и подбуди; всичко това е извършено с цел да се обезсмъртят и да бъдат възхвалявани от другите. Следователно, колкото и добри постъпки да извършват или колкото и политически успехи да натрупват, това не може да докаже, че те са добри хора с добри сърца, а още по-малко, че никога не са вършили зло или че нямат нечестива природа. Ясно ли ти е какъв вид човек са тези хора в очите на Бог? Можете ли да използвате тези въпроси, за да разберете самите себе си? Въвличате ли се в такива практики, в които щом направите нещо добро, веднага искате да се похвалите, да се уверите, че всички го знаят, после открито казвате, че човек не бива да се хвали или не бива да бъде надменен, а трябва да постъпва смирено? Например, отиваш да работиш в нова църква и хората не знаят, че си на ръководна длъжност, затова всячески се стараеш да ги накараш да разберат, че си водач. Цяла нощ си блъскаш главата и най-накрая измисляш добро решение. Какво е това решение? Събираш всички на среща и казваш: „По време на днешното ни събиране нека да разговаряме за това дали отговарям на критериите като водач, или не. Ако не отговарям на критериите, можете да ме разобличите и освободите. Ако отговарям, тогава ще продължа да изпълнявам тази длъжност“. Когато всеки чуе това, веднага разбира, че ти си водач. Не постигна ли целта си с това? Откъде идва тази цел? Тя произлиза от твоята нечестива природа. Да имаш амбиции е обща човешка черта, но въпреки че всички хора имат амбиции, някои прибягват до различни думи, методи и стратегии в различно време и на различни места, за да постигнат желаните си цели. Това е нечестивост.

Относно тази тема за нечестивата природа, ще продължим да я обсъждаме често. Така ще придобиете по-задълбочено разбиране за този аспект на истината и покварения нрав. От една страна, ще можете да разберете себе си, а от друга — да разпознавате различните типове хора. Също така ще навлезете по-дълбоко в истината. Ако разговарям само за общата концепция или за един аспект от дефиницията, вашето разбиране ще бъде доста повърхностно. Обаче ако използвам определени факти и давам примери в общението ни, вашето разбиране може да се задълбочи. Например, да предположим, че две деца разговарят помежду си. Едното пита: „Написа ли си днес домашното?“. Другото отговаря: „Не, не го написах“. Първото дете казва: „И аз не го написах“. Казват ли и двете деца истината? (Да.) Грешиш — едното от тях лъже. Какво си мисли в сърцето си? „Глупак, наистина ли мислиш, че не съм го написал? Аз не съм толкова глупав! Ако не си напиша домашното, ще бъда наказан. Как може да не го напиша? Нарочно те накарах да си помислиш, че не съм го написал, за да не го напишеш и ти. В крайна сметка ти ще бъдеш наказан, а аз хубаво ще се посмея“. Лошо ли е това дете? (Да, лошо е.) Някой от вас правил ли е подобно нещо? Още един пример: в понеделник, в клас, една ученичка казва, че в неделя е ходила на пазар, а друга твърди, че е посетила приятели. В действителност и двете са си били вкъщи и са учили. Особено в среда на ожесточена конкуренция, както в Китай, такива неща се казват с цел да накарат съперника да намали бдителността си, за да можете да го надминете. Това се нарича стратегия. Такива неща са обичайни в ежедневието. Понякога родителите и децата водят подобни разговори и разкриват подобен нрав, който се разкрива и сред приятели. Разкриванията на този нрав се наблюдават навсякъде, трябва само да ги следиш внимателно. Защо да ги следите? Не за събиране на материал, за празнословие, за клюки или за измисляне на истории, а за да подобриш проницателността си, което ти позволява да се сравняваш с това, което другите правят и което разкриват и проявяват, за да видиш дали и ти проявяваш подобно поведение. Когато видиш, че някой проявява такова поведение, ще разбереш, че той има такъв нрав. Когато обаче и ти проявяваш подобно поведение, ще можеш ли да разпознаеш, че и ти притежаваш такъв нрав? Ако не можеш да разпознаеш това, значи твоето разбиране за техния нрав е погрешно: не си го разбрал истински. С други думи, нямаш духовно разбиране и не си го разбрал точно. Тези теми не могат да бъдат изцяло изчерпани за няколко дни. Обсъждането на част от тях ще ви помогне да придобиете малко и разбирането ви за истината ще се задълбочи донякъде. Ако наистина обичаш истината, ще имаш по-дълбоко ниво на навлизане. Дълбочината на твоето преживяване и навлизане е неделима от твоето разбиране. Дълбочината на твоето преживяване и навлизане със сигурност ще определи дълбочината на твоето разбиране. По същия начин, дълбочината на твоето разбиране може също така да покаже колко дълбоко си преживял и навлязъл. Тези две неща са взаимосвързани. Това е пътят

за навлизане в истината и само чрез навлизане в истината можеш да притежаваш реалността. С това ще приключим този въпрос и ще преминем към основната тема на днешното общение.

Анализ на това как антихристите подвеждат, привличат, заплашват и контролират хората

I. Анализ на това как антихристите подвеждат хората

На последното събиране приключихме с общението по четвърта точка от различните проявления на антихристите. Днес ще започнем с общение по пета точка: как антихристите подвеждат, привличат, заплашват и контролират хората. В този аспект от проявленията на антихристите има четири глагола и от тези четири глагола и от поведението на антихристите можем да видим техния нрав. Първият глагол е „подвеждам“. Какъв нрав се съдържа в него? Нечестивост. Ами „привличам“? Приятни или неприятни думи се използват обикновено при привличането? (Приятни думи.) И така, какъв нрав управлява това поведение? Нечестивост. Ами „заплашвам“ и „контролирам“ — какъв нрав ги управлява? (Жестокост.) Точно така, жестокост. От пета точка можем да видим нрава на антихристите. Кои са основните проявления на антихристите в тази точка? (Нечестивост и жестокост.) Тези два нрава на нечестивост и жестокост са много изявени и очевидни. Нека да обсъдим тези поведения едно по едно, като започнем с „подвеждам“. Какво по принцип означава терминът „подвеждам“? Включва ли той някакви проявления на честност? Има ли в него някакви честни думи? (Не.) В него няма честни думи — всичко е лъжа, използват се лъжливи впечатления, лъжливи твърдения и измамни думи, за да се накарат другите да повярват, че това, което човек казва, е правилно, и по този начин да ги накара да го признаят и да му се доверят. Ето какво се има предвид под „подвеждам“. Дали онези, които са подведени, придобиват истината или поемат по правилния път? Те не постигат нито едно от тези неща. Поведението и практиката на подвеждане на хората определено са негативни, а не позитивни. Онези, които са подведени, по същество са били измамени. Те не разбират нито действителните факти, нито реалната ситуация или истинския контекст, и след това избират грешния път и посока, както и грешния човек, когото да следват. Това е въздействието, което подвеждането оказва върху онези, които се хващат на въдицата. То е като рекламите в търговския център: те са много добре написани и когато хората ги видят, ги приемат за чиста монета, но след като направят покупките си, установяват, че продуктите са безполезни. Това е да бъдеш измамен. И така, каква е целта зад поведението на антихристите, което подвежда хората? Какви методи използват те, какви думи казват и какви неща правят, за да подвеждат хората? Нека първо поговорим за тяхната цел. Ако изобщо нямаха цел, щеше ли да им се налага да

полагат усилия или да казват приятни неща, за да привличат и подвеждат хората? Има една поговорка сред невярващите: „Няма такова нещо като безплатен обяд“. Ако не можеш да прозреш това, тогава ще бъдеш измамен. Светът е точно толкова нечестив, хората кроят интриги един срещу друг и се малтретират взаимно. Това е животът на покварeното човечество. Защо антихристите полагат усилия да говорят заобиколно, за да подвеждат хората? Те говорят и действат с ясна цел, която е да се съревновават за власт и контрол над хората — в това няма съмнение. Целите им не се различават от тези на политиците. И така, какви стратегии използват антихристите, за да подвеждат хората? Как го правят? Първо, те те карат да ги харесаш. След като са ти направили благоприятно впечатление, вече няма да се пазиш от тях: ще им се довериш, а след това ще приемеш тяхното ръководство и с готовност ще им се подчиниш. Ще си готов да слушаш всичко, което казват, и всичко, което ти наредят да направиш. Какво означава тази готовност да слушаш? Означава да не практикуваш проницателност и да слушаш и да се подчиняваш безпринципно. Могат ли антихристите да постигнат ефекта на подвеждане на хората, като използват думи или методи на заклеймяване? Категорично не. И така, какви методи обикновено използват, за да постигнат този ефект? В повечето случаи те използват думи, които са съобразени с човешките представи, както и доктрини, които се основават на човешките чувства. Понякога говорят и някои думи и доктрини, които са съобразени с истината. Това улеснява постигането на целта им да подвеждат хората, а хората също така са склонни да ги приемат. Например, когато братята и сестрите направят нещо нередно, което причинява загуби на църковното дело, и се чувстват негативни и слаби, антихристите не разговарят за истината, за да ги подкрепят и да им помогнат. Вместо това те казват: „Често се случва хората да са слаби — това е нормално. Аз също често съм слаб. Бог не помни тези неща“. В действителност знаят ли те дали Бог помни тези неща, или не? Не, не знаят. Те казват: „Няма значение, че този въпрос не е бил решен правилно. Просто го поправи следващия път. Божият дом не знае и никой не го разследва. Докато не го докладвам по-нагоре, висшето ръководство няма да знае за него, а горното със сигурност няма да знае, и тогава и бог няма да знае — следователно бог няма да обърне внимание на този въпрос. Всички ние сме покварени хора. Ти имаш поквара, аз също. Като водач аз съм като родител: каквито и грешки да направите, отговорността е моя. Вината е моя, че имам малък духовен ръст и не съм способен да ви подкрепя и да ви помогна, което е довело до това да сгрешите. Ако имах по-голям духовен ръст, можех да ви помогна и нямаше да сгрешите. Отговорността за този въпрос е моя. Макар че това може да е причинило известни загуби на църковното дело, можем да го уредим сами и с това въпросът да приключи. Никой не бива да разследва този въпрос и никой не бива да го докладва по-нагоре. Нека си остане само между нас. Ако не го спомена на другите братя и сестри, никой няма да го докладва на

по-висшестоящите и въпросът ще бъде приключен. Трябва само да се помолим и да се закълнем пред бог, че никога повече няма да направим такова нещо или да допуснем такава грешка. Като водач аз имам отговорност да ви защитавам. Бог е толкова възвишен — реалистично ли е да искаме неговата закрила? Освен това бог не се занимава с тези банални въпроси от живота на хората, така че отговорността да ви защитавам по подразбиране лежи на моите плещи като водач. Вие имате малък духовен ръст, така че аз ще поема вината, ако сгрешите. Не се притеснявайте, ако дойде време, когато нещо наистина се объркa и горното разбере или научи за това, аз ще се застъпя за вас“. Когато хората чуят това, си мислят: „Това е чудесно! Толкова се притеснявах да поема отговорност — този водач е толкова прекрасен!“. Нима не са били подведени? Има ли нещо в казаното от антихристите, което да е съгласно истината? Има ли нещо, което е полезно или поучително за хората? Има ли нещо, което да решава въпросите въз основа на принципи? (Не.) И така, що за думи са това? Това са думи, които използват човешки чувства, съпричастност и прошка, за да изградят връзки, като поставят акцент върху чувствата и приятелството, за да издигнат връзката до определено ниво, като карат хората да чувстват, че антихристите са особено разбиращи, особено прощаващи и толерантни към хората. Но в това няма никакви принципи или истини. Какво е това повърхностно разбиране? Това е просто замазване на нещата, все едно да придумваш дете. Какви стратегии се използват тук? Придумване, заблуда, изграждане на връзки, замазване на нещата и преструване на добър човек, всичко това за сметка на интересите на братята и сестрите и на цената на предаването на интересите на Божия дом, за да се постигне целта да се заблудят и подведат хората. Какво е крайното последствие от това? То кара хората да се отдалечат от Бог, да се пазят от Бог и да се сближат с антихристите. Дори след като са били подведени, тези хора казват: „След като допуснах тази грешка, бях толкова притеснен. Молих се на Бог много пъти, но Той не ме утеши. Чувствах се несигурен и неспокоен в сърцето си и не можех да намеря решение от Бог. Но сега всичко е наред. Стига да отида при водача, всичките ми проблеми се решават. Извадих голям късмет да имам такъв водач! Нашият водач е по-добър от всеки друг!“. На този етап сърцата и възгледите им вече са се преместили към антихристите и те са контролирани от тях. Как така могат да бъдат контролирани от антихристите? Защото намират чувство за сигурност в тези антихристи. Получават съпричастност и дълбоко в сърцата си получават удовлетворение и утеха. Това показва, че са били подведени.

Преди време Горното откри, че в една църква има човек с лоша човешка природа, който постоянно върши смущаващи и прекъсващи неща, без да показва никакви признаци на покаяние, затова каза на местния църковен водач да изчисти този човек. Когато местният църковен водач чу това, си помисли: „Да го изчистя? Трябва да помисля. Той е един от моите хора — не можете просто така да го

изчистите. Аз трябва да се застъпя за него. Горното не разбира истинското състояние на нещата. Да се опитваш да го изчистиш просто така е наистина прекалено. Той ще бъде толкова съкрушен!“. Той устно се съгласи да изчисти човека, но в сърцето си нямаше никакво намерение да го прави. Можеш ли да познаеш как се справи с това? Той го премисли: „Как да се справя с тази ситуация така, че хората отдолу да са доволни от мен като техен водач, а горното да не ме ненавижда?“. След като помисли, му хрумна план. Той свика всички на събиране и каза: „Днес имаме специален въпрос за решаване. Какъв е той? Има един човек, от когото горното не е много доволно и иска да го изчисти. И така, какво да правим? Нека всички да решим дали да го изчистим или не, като гласуваме“. Гласовете бяха преброени и около 80-90% от хората бяха съгласни да изчистят човека, но имаше няколко гласа против. Няма да говорим за това дали тези, които не бяха съгласни, бяха заклети последователи на злия човек или са го направили по други причини, във всеки случай някои хора не бяха съгласни и мнението не беше единодушно. Тогава водачът каза: „Чрез гласуването забелязах, че има различни мнения. Това е значим въпрос и ние трябва да уважаваме тези мнения. Трябва да практикуваме демокрация. Вижте колко велика е западната демократична система: ние също трябва да практикуваме така в църквата, трябва да се стремим с всички сили да постигнем демокрация и човешки права. Сега, след като има няколко гласа против, не можем да изчистим този човек. Трябва да уважаваме мненията на нашите братя и сестри. Кои са братята и сестрите? Те са божиите избраници! Не можем да пренебрегваме техните мнения. Дори само един от божиите избраници да не е съгласен, не можем да продължим с изчистването“. В действителност това, което каза, беше напълно неоснователно, Бог никога не е казвал такива неща. Той просто говореше глупости. По-късно, когато Горното откри, че злият човек все още не е изчистен, нареди на местния водач да побърза с това. Той обеща, като каза: „Добре, скоро ще бъде направено“. Какво означаваше неговото обещание? Означаваше, че ще протака. Той си мислеше: „Вие искате да го изчистя, но не мога да го направя веднага. Кой знае, ако мине достатъчно време, може би ще забравите за това и няма да ми се наложи да го изчиствам“. По-късно той отново свика всички на събиране и на ново гласуване. Чрез общение и проницателност на всички им стана ясно, че човекът наистина трябва да бъде изчистен. Гласовете против намаляха, но все още имаше един глас против изчистването му. Водачът отново не го изчисти, като каза: „Докато има един глас против, не можем да го изчистим“. Повечето хора си мислеха: „Ако Горното е наредило изчистването, тогава го изчистете. Нима Горното не може да прозре този въпрос? Нима е допуснало грешка?“. Покоряването на разпоредбите на Горното принцип ли е? Истината ли е? (Да.) Този водач не знаеше, че това е истината. Какво направи той? Той каза: „Все още има един глас против, така че не можем да го изчистим. Трябва безпрекословно да уважаваме мненията на нашите братя и

сестри. Това се нарича „върховно човешко право“. По-късно, водачът продължи да се отнася нехайно към Горното, когато то отново се поинтересува по този въпрос, и продължи да протака. В крайна сметка, когато Горното видя, че той не изчиства злия човек, го освободи и изчисти и него. Горното го направи водач, а той не го слушаше. Горното има властта да го оползотвори и да го освободи — това е управленски закон. След това и неговите съюзници бяха изчистени. Трябва ли разпоредбите на Горното да бъдат гласувани от всички? (Не.) Защо не? Вие не можете да обясните защо. Изглежда, че сте доста подобни на онзи оборкан водач, не е ли така? Кажете Ми, тези думи, за които разговарям с вас, доктрини ли са, или реалности? (Реалности.) Ако хората ги практикуват и прилагат, ще бъде ли точно? (Да.) Ако е точно, необходимо ли е всички да гласуват и да решават по този въпрос? (Не.) Може ли Горното да онеправдае някого, като нареди да бъде изчистен? Категорично не. И така, когато Горното нареди изчистването на този зъл човек, а този водач отказа да го изпълни, какъв беше проблемът тук? (Открито предизвикване.) Това е повече от открито предизвикване, това е създаване на независимо царство. Когато Горното нареди изчистването на злия човек, този лъжеводач протакаше и не го изпълняваше, и дори проведе гласуване и проучване на общественото мнение. Какво обществено мнение проучваше? Какво представлява общественото мнение? Какво представлява мнозинството? Дали мнозинството от хората разбират или притежават истината? (Не.) Мнозинството от хората дори не притежават проницателност, така че могат ли да бъдат хора, които разбират истината? Този водач дори проучваше общественото мнение — може ли това наистина да реши някакъв проблем? Необходимо ли е? Мнозинството от хората нямат проницателност, а Горното лично надзираваше и нареди изчистването на злия човек, но този антихрист протакаше и не го изчисти, като приютяваше и закриляше зъл човек, и му позволяваше да остане в църквата и да причинява смущения. Навсякъде, където има зли хора, има хаос и липса на ред. Божиите избраници не могат да изпълняват дълга си нормално, а църковното дело не може да напредва нормално. Само своевременното изчистване на злите хора може да гарантира, че църковното дело напредва нормално. Въпреки това на местата, където антихристите държат властта, онези, които вредят на интересите на Божия дом, причиняват смущения, действат неразумно и изпълняват дълга си без ни най-малка искреност, не могат да бъдат изчистени. Антихристите безчинстват, като вършат лоши неща в църквата, като приютяват и закрилят тези зли хора и неверници. Под какъв претекст правят това? Под претекста, че са длъжностни лица, така че трябва да са господари на другите хора. Те се представят за длъжностни лица в Божия дом и искат да бъдат господари на другите хора. Кажете Ми, кой е господарят на човека? (Бог.) Бог и истината са Господарят на човека. Тези антихристи са нищо! Те искат да бъдат господари на тези хора, но дори не знаят кой е техният господар! Не са ли негодници? Антихристите използват този

метод, за да кажат на хората: „Аз мога да бъда ваш господар. Ако имате някакви оплаквания, някакво недоволство или ако сте претърпели някаква несправедливост или несгода, аз, като ваш водач, мога да ви оправя нещата“. Онези, които не разбират истината или действителните факти, биват подведени от тези антихристи. Те се отнасят към тях като към предци и Бог, които да следват и на които да се покланят. Как се чувстват онези, които разбират истината, когато се сблъскат с такива антихристи? Те се чувстват отвратени и отблъснати от тях, като казват: „Значи искаш да бъдеш наш господар и да ни контролираш? И през ум да не ти минава! Ние те избрахме за наш водач, за да ни водиш пред Бог, а не пред себе си“. Това означава, че са прозрели интригите на антихристите. Антихристите подвеждат хората под претекста, че са техни господари, като ги карат да мислят, че това е съгласно техните нужди, било то емоционални, психологически, духовни или други. Онези, които не разбират истината или действителните факти, често стават жертва на подвеждането на антихристите, до такава степен, че след като бъдат подведени, те не само може да не са способни да се върнат назад и да се самоанализират, но може дори да се застъпят за тези антихристи и да ги защитават. Фактът, че могат да се застъпят за антихристите и да ги защитават, достатъчно показва, че наистина са били подведени — не е ли така? (Да, така е.) Защо хората вярват в Бог? Не е ли, за да постигнат спасение? Ако следваш антихристите, не се ли съпротивляваш на Бог и не Го ли предаваш? Не заставаш ли на страната на силите, които са враждебни към Бог? В такъв случай Бог все още ли ще те иска? Ако на думи следваш Бог, но на дело следваш човек, как ще те възприема Бог и как ще се отнася с теб? Ако отхвърлиш Бог, Той няма ли да те отритне? Ако хората не разбират дори тази малка доктрина, могат ли да разберат истината? Тези хора не са ли объркани хора?

Подвеждането на хората от страна на антихристите не е рядко проявление. Те го правят често, това е техният постоянен принцип на действие, или може да се каже, че това е тяхната основа, метод и начин на действие — това е постоянният стил на техните действия. В противен случай кой би ги уважавал? Първо, те не разбират истината. Второ, имат лоша човешка природа. Трето, нямат и богобоязливо сърце. И така, как успяват да накарат хората да им се подчинят напълно, да ги уважават и да им се възхищават? Те разчитат на различни средства и методи, за да се изтъкнат, като карат хората да ги уважават и да им се покланят. Те използват тези методи, за да подвеждат хората, да им създават определени лъжливи впечатления, да ги карат да виждат, че са духовни, че обичат Бог, че плащат цената, че често казват правилните думи и представят правилните теории, и че защитават интересите на братята и сестрите. След това използват тези лъжливи впечатления, за да породят у хората чувство на уважение и възхищение, като постигат целта си да могат да подвеждат хората и да ги карат да ги следват. Когато подвеждат хората по този начин, дали нещата, които правят, са съгласно

истината? Макар че казват всичко правилно, нещата, които правят, определено не са съобразени с истината. Онези, които нямат проницателност, не могат да видят проблема. Що се отнася до същността на подвеждането на хората, техните действия пречат на хората да видят, че те не са съгласно истината. Ако това можеше да се види, нямаше ли хората да разкрият измамата им? В действителност това, което правят и което разкриват, е лъжлива духовност. И така, какво е проявлението на лъжливата духовност? Много от формите на поведение, действията и изказванията, принадлежащи на лъжливата духовност, изглеждат правилни, но всъщност са само външни действия и нямат нищо общо с практикуването на истината. Също като фарисеите, които се съпротивляваха на Господ Исус: те държаха Свещеното писание в ръцете си и се молеха на висок глас по ъглите на улиците, като казваха: „О, господи мой…“ и показваха на хората своята набожност. В резултат на това днес „фарисей“ се е превърнал в алтернативен термин за хора, които са лицемерни. Кое прилагателно стои пред „фарисей“? Лицемерен. Всъщност, без да се казва „лицемерен“, щом се спомене думата „фарисей“, се разбира, че това не е положителна дума — тя е същата като „негодник“ или „дявол“ и носи същото значение. Като говорим за лъжлива духовност, днес не много хора говорят за духовност и винаги, когато някой спомене духовност, какво добавя пред нея? (Лъжлива.) Точно така, лъжлива. В повечето случаи проявленията на антихристите, които подвеждат хората, всъщност са проявления на лъжлива духовност. Думите, действията и формите на поведение, свързани с лъжливата духовност, изглеждат доста добри, доста набожни и съгласно истината. Когато видят, че някой е слаб, те забравят за храната си и бързат да го подкрепят. Когато видят, че някой има проблем у дома, те пренебрегват собствените си дела и бързат да му помогнат. Помощта им обаче се състои в това да казват определени правилни думи или приятно звучащи и съчувствени думи, но след толкова много говорене действителните проблеми на другия човек изобщо не са решени. Каква е тогава целта им да действат по този начин? Хората са особено трогнати от тяхното поведение и считат, че е прекрасно да имаш такъв водач, на когото да разчиташ при нужда — те са наистина щастливи. Следователно може да се каже, че антихристите не само използват думи, за да подвеждат хората, но в същото време използват и различни форми на поведение, за да ги подвеждат, за да накарат хората да повярват, че са много духовни, забележителни и достойни за тяхното доверие и упование. Някои може дори да си помислят: „Да вярваш в Бог е малко прекалено абстрактно, но да вярваш в нашия водач е практично. Толкова е реално и истинско: можеш да го докоснеш и да го видиш, а когато се занимаваш с нещо, можеш да го попиташ и да говориш директно с него. Колко е прекрасно това!“. Като постигат такива резултати, антихристите са постигнали целите си, но онези, които те са подвели, в крайна сметка потъват в дълбоко страдание. След като са били подведени от

антихристите за известно време, когато тези хора отново дойдат пред Бог, те вече не знаят как да се молят или да отворят сърцата си за Него. Освен това, когато тези хора се съберат, те се ласкаят взаимно, преструват се на духовни и се подвеждат и мамят един друг. Накрая антихристите дори твърдят: „Всеки един брат и сестра в нашата църква обича бог. Когато се сблъскат с проблеми, всеки един от тях се справя с предизвикателството — дори да бъдат арестувани от големия червен змей, всички те могат да останат непоколебими в свидетелството си. Сред нас няма да има нито един Юда — гарантирам го!“. Както се оказа, когато ги арестуваха, повечето от тях се превърнаха в Юда. Не са ли те банда негодници? Антихристите използват тези празни думи и лозунги, за да заблуждават, подвеждат и мамят братята и сестрите. Повечето хора са глупави и невежи, нямат проницателност и позволяват на антихристите да се държат безразсъдно. Работните разпоредби от Горното отдавна подчертават как да се справяме с обстоятелствата, когато възникнат, и каква работа да се върши, с цел да се гарантира, че всички Божии избраници могат да изпълняват дълга си в сигурна среда. В случай на арести и преследване загубите трябва да бъдат сведени до минимум, доколкото е възможно. Ако всички Божии избраници бъдат арестувани и вкарани в затвора, като напълно загубят църковния си живот, това не води ли до дефицит в навлизането им в живота? Ако човек не може да яде и пие Божиите слова в затвора, може ли животът му да съзрее? Те могат да запомнят само няколко думи от химни и всеки ден животът им зависи от тези няколко думи. Когато се молят през нощта, могат да го правят само мълчаливо в сърцата си и не смеят да помръднат устни. Единственото, което остава в сърцата им, са мисли като: „Не се продавай, не бъди Юда, остани непоколебим в свидетелството за Бог и Го прославяй, не Го позори“, няма нищо друго — хората имат само толкова малък духовен ръст. Антихристите не се съобразяват с тези неща. Защо се наричат антихристи? Те малтретират другите и вредят на братята и сестрите, без да им мигне окото! Работните разпоредби от Горното изискват хората да изпълняват дълга си в сигурна обстановка и да избягват инциденти, доколкото е възможно, но антихристите не следват тези работни подредби, когато вършат работата си. Те крещят и действат сляпо според собствената си воля, без да се съобразяват с безопасността. Някои глупави хора нямат проницателност и си мислят: „Защо Горното винаги повдига въпроса за безопасността? Защо толкова се страхуват от инциденти? От какво има да се страхуваме? Всичко е в Божиите ръце!“. Не е ли глупаво да се казват такива неща? Твоят духовен ръст може да е малък, може да ти липсва разбиране и да не можеш да прозреш нещата, но не можеш да постъпваш глупаво! Горното е подредило как хората трябва да се събират при определени обстоятелства и какви принципи трябва да следват — за какво са всички тези подробни разпоредби? Те са именно за да защитят Божиите избраници, така че те да могат да се събират и да изпълняват дълга си по

нормален и безопасен начин. Безопасността ти позволява да продължиш да вярваш в Бог, да живееш църковния си живот и да ядеш и пиеш Божиите слова нормално. Ако дори безопасността ти е загубена, ако си арестуван от големия червен змей и в затвора не можеш да чуваш или да четеш Божиите слова, не можеш да пееш химни и нямаш събирания — как можеш все още да вярваш в Бог? Може просто да станеш вярващ само на думи. Антихристите не се интересуват от тези въпроси. Те не се интересуват от живота и смъртта на хората. За да задоволят собствените си амбиции и желания, те насърчават всички да се надигнат и да крещят сляпо: „Не се страхуваме от обстоятелствата — имаме бог!“. Онези, които са глупави, не разбират нищо и се подвеждат от тези думи. Всички имат неясни и празни мисли и си мислят: „Ние вярваме в Бог и Бог ни закриля. Ако нещо ни се случи, то е с Божието позволение“. Не са ли това празни думи? Ето как действат антихристите и онези, които не разбират истината. Макар че братята и сестрите може да не разбират, като водач, който често разговаря за работните разпоредби, ти не бива да си невеж по тези въпроси. Трябва да вършиш работата според работните разпоредби, а не винаги да искаш да говориш толкова много, за да задоволиш амбициите и желанията си, и дори да си мислиш, че колкото повече хора те слушат, толкова по-добре, и колкото повече са те, толкова по-ентусиазирана става речта ти. За да спечелят онези, които са под тях, и да ги накарат да слушат техните указания, антихристите събират тези хора заедно в свободното им време, без да се съобразяват с безопасността на средата, което в крайна сметка води тези хора до тяхната гибел.

Антихристите са умели в това да говорят грандиозни неща и да използват определени празни, псевдодуховни и теоретични основи, за да подвеждат хората. Мнозина, на които им липсва проницателност, просто ги слушат и се подчиняват на антихристите, както и да ги манипулират те, което води до неприятности и арести. Как може да възникнат тези неприятности? Някои може да кажат, че е защото Бог не ги е защитил. Но това не е ли оплакване от Бог? Вината за този въпрос не може да бъде хвърлена върху Бог. Бог позволява на хората да преживеят Неговото дело при различни обстоятелства. Ако ти практикуваш според принципите, основани на работните разпоредби, и когато средата позволява, независимо колко хора се събират заедно, можеш да ядеш и пиеш Божиите слова нормално, да преживяваш Божието дело и да изпълняваш дълга, който трябва, тогава Бог ще те води и ще извърши Своето дело в теб. Ако ти се противопоставиш на изискванията от Горното и действаш сляпо според собствената си воля и нещо се случи, това е просто глупост и невежество. Бог не възнамерява да вкарва всички в затвора, за да ги облагородява. Неговото намерение е всеки човек да яде и пие правилно Неговите слова и да преживява Неговото дело. Антихристите обаче не разбират това. Те вярват в собствената си логика, като мислят, че с Божията закрила няма от какво да се страхуват. Те нямат никакво разбиране за

принципите на Божията закрила и сляпо следват правилата, като винаги ограничават Бог. Много хора са подведени от тях и действат сляпо заедно с тях, като пренебрегват разпоредбите от Горното, и в резултат на това нещо се случва — те биват арестувани и понасят мъчения в затвора. Какъв духовен ръст имат тези хора, когато възникнат неприятности? Те просто имат малко ентусиазъм, разбират малко доктрина и могат да крещят няколко лозунга, но изобщо нямат познание за Бог, нямат истинско разбиране, познание или преживяване на истината и никакво разбиране за това как работи Бог, за да спаси хората. Те просто разчитат на ентусиазма, за да следват Бог, и имат малко решителност. Могат ли хора с такъв духовен ръст да свидетелстват, когато бъдат арестувани и вкарани в затвора? Категорично не. Щом се продадат, какви са последствията? Те започват да мислят: „Нима бог не е всемогъщ? Всичко е в неговите ръце, защо тогава не ме спасява? Защо позволява да страдам така? Има ли изобщо бог? Възможно ли е да сме сгрешили, като сме имали толкова много ентусиазъм? Ако нашите водачи са ни подвели, защо тогава бог не ги дисциплинира? Защо бог ни доведе тук? Защо ни позволи да се сблъскаме с такова обстоятелство?“. Започват да се появяват оплаквания, последвани плътно от отричане на Бог: „Божиите действия не са съобразени с волята на човека. Неговите действия може невинаги да са правилни и той може невинаги да е истината“. В крайна сметка, след като са преживели много страдания и са ги понасяли известно време, дори малкото доктрина, която са знаели, и малкото ревност, която са имали, изчезват. Те отричат Бог и губят вярата си, дори стават Юда. След като бъдат освободени от затвора, те дори си мислят: „Сега вече никога няма да се притеснявам за обстоятелствата. Вижте колко им е добре на онези, които не вярват в бог: те имат толкова много свобода навън. Какво правим ние, като вярваме тайно? Щом държавата забранява вярата, просто спрете да вярвате“. Могат ли такива хора все още да вярват в Бог по-късно? (Не, не могат.) Защо не могат? Бог вече не ги иска. Бог те избира само веднъж и ти вече си загубил шанса си, така че Бог няма да те иска втори път. Каква е надеждата за такива хора да постигнат спасение? Тя е нулева, не е останала никаква надежда. Това е последствието, което антихристите в крайна сметка предизвикват, като се държат безразсъдно и използват определени псевдодуховни теории, за да подвеждат хората, като ги карат да се стремят към външна духовност и ревност. Какво е последствието? (Те са съсипани.) Дали Бог ще ги спаси или не, е Божия работа, но поне засега изглежда, че когато пътят на вярата на хората в Бог достигне тази точка, техните перспективи и крайна цел са по същество съсипани. В крайна сметка кой е причинил това? Причинили са го антихристите. Ако не действаха толкова сляпо, а действаха в съответствие с работните разпоредби, като водеха братята и сестрите според изискванията от Горното и довеждаха всички пред Бог, тези неща нямаше да се случат. Щеше ли все още да има надежда тези хора да бъдат спасени? (Да.) Тези хора все още щяха да имат

надежда за спасение. Тъй като амбициите и желанията на антихристите са силно раздути, ако няма кой да ги защитава и да ги слуша, те чувстват, че животът е скучен и безинтересен. Те се отнасят към тези объркани хора, които ги следват, като към пушечно месо и играчки за манипулиране, като ги карат всички да следват тяхното ръководство. Те чувстват, че са способни и притежават удоволствия, и че този живот си заслужава. За да задоволят своите амбиции и желания, те използват тези така наречени духовни и приятно звучащи думи, за да подведат онези, които ги следват, и след като са били подведени, ги карат да се отклонят от истинския път и от Божиите слова, да се отдалечат от Бог, за да ги следват, и да поемат по пътя на антихристите. Какъв е крайният резултат? Перспективите и крайната цел на тези хора са съсипани и те губят шанса си за спасение. Какви са последствията, когато хората не вярват в Бог правилно, а следват други хора? Все още ли завиждате на някого, който изглежда духовен? (Не, не завиждаме.) Ами терминът „духовен“? Той е кух. Хората са от плът — те са сътворени същества. Ако ти беше наистина духовен, тогава твоята плът вече нямаше да съществува и колко духовен щеше да си тогава? Не са ли това просто празни приказки? Така че, виждате ли, самият термин „духовен“ не е валиден. Той е просто празни приказки. В бъдеще, ако чуете някой да казва, че се стреми към духовност, кажете му: „Ти трябва да се стремиш да бъдеш честен човек и да живееш пред Бог — това е по-реалистично. Ако се стремиш към духовност, това е задънена улица! Никога не се стреми към духовност. Това не е нещо, към което хората се стремят — то просто не е валидно“. Кажете Ми, след като е вярвал в Бог в продължение на много години, кой е станал духовен човек? Онези известни личности и тълкуватели на Библията от религията, те духовни ли са? Всички те са лицемери, нито един от тях не е духовен. Хората, които са измислили термина „духовен“, използват тази празна дума, за да подвеждат другите. Те са негодници и дяволи. Що за човек може да казва такива празни неща? Има ли той духовно разбиране? (Не, няма.) Ако не можеш дори да разбереш към какво трябва да се стремят хората, когато вярват в Бог, или от какво трябва да бъдат, можеш ли да разбереш истината? Ти по своята същност си сътворено същество, член на човечеството, което е било покварено от Сатана. По отношение на това да си от нещо, ти си от плътта — това е присъщо свойство на хората. Разбира се, ако се стремиш да си от плътта, ти принадлежиш на Сатана: това е да вървиш по пътя на света. Хората, които вярват в Бог, трябва да се стремят към истината — това е правилно. Ако хората се стремят да бъдат духовни или богоподобни, могат ли да го постигнат? Колкото и да се стремят, е безполезно. Това не е правилният път за вяра в Бог. Следователно стремежът да бъдеш духовен или богоподобен е просто лозунг, псевдодуховна теория, несвързана с истината. Ако ти вярваш в Бог и следваш Бог, трябва правилно да изпълняваш дълга си като сътворено същество и да си способен да се покоряваш на Бог и да Го удовлетворяваш. Това е истината реалност.

Колкото и проповеди да слушат антихристите, те не могат да разберат истината. Онова, което разбират и могат да изразят, са само доктрини. Те вземат словата, които могат да разберат и запомнят, и ги обработват в мислите си, за да ги превърнат в духовни доктрини, които са съгласно човешките представи и фантазии, и след това ги разгласяват безразсъдно, като ги обясняват на другите. Когато онези, на които им липсва духовно разбиране и които не разбират истината, чуят тези неща, те ги считат за напълно правилни и са готови да ги приемат. В резултат на това те биват подведени и започват да се покланят на антихристите. Тогава идва бедата. В действителност антихристите изобщо не разбират истината. Ако се вслушаш внимателно и разпознаеш така наречените им правилни думи, ще откриеш, че те са кухи теории, които са съгласно човешките представи и фантазии. Разбира се, онези, които не разбират истината, смятат, че тези думи са правилни и лесно се хващат на въдицата. Преживявали ли сте такива ситуации? Можете ли да дадете примери? Ако можете да дадете примери и да видите ясно как онези, които умеят да изричат думи и доктрини, подвеждат другите, това доказва, че ги разбирате и можете да ги приложите. Ако не можете да дадете примери, това показва, че все още не сте ги разбрали и не можете да ги приложите. Когато се срещнете с онези, които умеят да изричат думи и доктрини, вие определено няма да можете да ги разпознаете. (Аз съм бил в такова състояние. Когато братя и сестри се сблъскат с кастрене, укор и дисциплиниране, и не разбират Божието намерение, те идват да търсят при мен. Всъщност аз също не разбирам нито Божието намерение, нито същността на тези въпроси. Но им казвам някои кухи думи, например: „Кастренето, укорът и дисциплинирането са все Божията любов и Божието спасение. Така Бог действа върху покварения ни нрав“. Дори докато казвам това, усещам, че не съм им обяснил напълно същността на проблема им, като например защо се сблъскват с това обстоятелство, към какъв тип покварен нрав спадат техните действия и разкривания или каква може да е природата им, и какво е Божието намерение — за тези и други неща не съм успял да общувам с тях. Изричал съм само няколко правилни доктрини и хубаво звучащи лозунги, които наистина не помагат на никого.) Това е така, защото ти самият нямаш ясно разбиране за истината, затова не можеш да разрешиш истинските проблеми на своите братя и сестри. И така, има ли разлика между това антихристите да подвеждат хората и това? Антихристите не помагат на хората от добронамереност. Техният мотив и цел са да ги подведат и контролират. Когато антихристите правят такива неща и когато крещят лозунги, вижте поведението им и какъв нрав разкриват — това е ключът към разпознаването на антихристите. Някои хора имат малък духовен ръст и им липсва ясно разбиране за истината. Интензивността на тяхната работа може да не постигне необходимите резултати, но те нямат мотив или цел да подвеждат или контролират хората. Те също искат да водят хората пред Бог — просто способностите им не отговарят на желанието

им. Въпреки че не са постигнали ясни резултати, хората могат да видят, че имат правилните намерения, че искат да водят хората пред Бог. Каква е целта на антихристите обаче? (Да спечелят одобрението на хората и те да ги слушат и да ги следват.) И така, каква е разликата между това, което те казват, и това, което казва човекът, чиито способности не отговарят на желанието му? Човекът с недостатъчни способности говори от сърце, но не може да прозре същността и корена на проблема. Той не може да разговаря ясно за него и в крайна сметка не може да разреши проблема или да предостави ресурс на другите. А какви са думите на антихристите? От сърцето им ли идват? (Не, не идват.) Ясно е, че не идват: това, което казват, са само лъжи. Защо трябва да говорят лъжи? Те искат да те измамят и да те подведат. Смисълът на думите им е: „Вече свърших работата, която трябва да свърша като водач, разговарях за това, за което трябваше, и всичко, което казах, е правилно. Ако не го приемеш и проблемът остане нерешен, вината е твоя — не ме обвинявай мен“. Те не искат искрено да разрешат твоите проблеми, а просто отбиват номера и нямат друг избор, освен да кажат тези правилни неща, за да запазят статуса си. Те казват тези неща против волята си и дори да ги кажат, не го правят по собствено желание — това не е онова, което наистина мислят в сърцето си. Затова някои антихристи обикновено могат да се научат да казват няколко правилни думи, като помагат на другите да преодолеят негативността си, но когато самите те се сблъскат с кастрене или бъдат освободени, стават изключително негативни, те са неспособни да опознаят себе си през цялото това време и трябва да разчитат на братята и сестрите да им помогнат. Случвало ли се е това? (Да.) Такива неща се случват твърде често. Думите и доктрините, които един антихрист постоянно проповядва на другите, не могат да помогнат дори на него самия. И така, тези думи от дълбините на душата му ли идват? Резултат от действителните му преживявания ли са? (Не.) Тогава това, което казва, са просто думи и доктрини, а не отражение на истинския му духовен ръст. Работата, която върши, за да помага на другите, се състои единствено в използването на външни фалшиви впечатления, действия и добро поведение, за да отбие номера, за да накара хората да го признаят, приемат и одобрят като водач. Щом хората го признаят за свой водач, не му ли се подчиняват? Ако му се подчиняват, антихристът не придобива ли статус? Статусът му тогава не е ли сигурен? Точно това е неговата цел. Някои водачи и работници нямат разбиране за истината и способностите им не отговарят на желанието им, докато се справят с работата си. Това най-много да е признак за техния малък духовен ръст и че не са водачи, които са съгласно критериите. Но когато един антихрист работи, той не се замисля дали може да помогне или да подкрепи братята и сестрите, или не. Той мисли само за собствения си статус и интереси. Това е разликата между двамата: техният нрав е различен. Затова, дори антихристът да говори много приятни за ухото думи, те не отразяват неговата

реалност. Той ги казва против волята си. Той просто използва някои външно правилни доктрини и лозунги или думи, които съответстват на човешките чувства, за да съветва хората и да отбие номера. Защо трябва да отбива номера? Защото ако види някой, който е негативен или слаб, и го пренебрегне, без да му помогне, другите ще кажат, че не върши истинска работа и не изпълнява отговорностите си като водач. Тъй като се страхува от такива обвинения, той няма друг избор, освен да действа. Следователно целта му не е просто да изпълнява дълга си. Той се страхува, че ако не се появи веднага, когато братята и сестрите се сблъскат с трудности, и не им помогне и не им предостави ресурс, като изпълни отговорностите си, тогава те вече няма да го подкрепят. На следващите избори може да не го изберат и той няма да бъде истински водач, а ще има само празна титла. Нима само празната титла е това, което желае в сърцето си? (Не.) И така, какво иска той? Той иска истинска власт и статус, иска братята и сестрите вътрешно да му се покланят, да го подкрепят и да го следват. Затова се стреми да бъде избран за водач на всички избори — това е неговата цел.

Някои така наречени водачи и работници стават особено ентусиазирани с наближаването на изборите, като се показват навсякъде и се държат необичайно. Такива хора може да са от типа на антихристите. Ако наистина могат да постъпват така, това е достойно за презрение! Човек, който наистина притежава съвест и разум, естествено ще се чувства виновен в сърцето си, когато действа с мотиви и цели. Въздържан от съвестта и разума си, той ще осъзнае, че преди не е бил толкова ентусиазиран и хората ясно ще забележат внезапния му ентусиазъм. Дори той самият се отвращава от себе си и по-скоро не би се кандидатирал, отколкото да постъпи така. Понеже е вярвал в Бог толкова много години и е развил известен духовен ръст и някакво чувство за срам, в крайна сметка той е способен да се въздържи. Но антихристите не се въздържат. Те правят каквото си искат и постъпват както си искат. Те имат амбиции и различни мотиви, цели и кроежи. В сърцата си знаят всичко това, но все пак настояват да постъпват по този начин, като винаги мислят за собствената си репутация и статус. Те смятат, че да вършат нещо за църквата и за своите братя и сестри е твърде голяма загуба и не си струва. Затова поставят себе си на първо място във всичко, което правят, и винаги се грижат за собствения си интерес. Когато дойдат изборите, те правят всичко възможно да лобират навсякъде, като подвеждат и привличат хората да ги изберат, и дори тайно си добавят няколко гласа по време на гласуването. Не е ли отвратително антихристите да постъпват така? Ако нямаха амбиции, защо биха полагали такива усилия? Не е ли ясно, че тук действа амбицията? Щом някой спомене, че някой е амбициозен, това не е нещо положително. Всичко, което такива хора правят, несъмнено е отвратително и неописуемо. Всичко, което правят антихристите, е фалшиво и измамно. Те винаги използват фалшиви привидности, за да подвеждат хората. Онези, които не знаят истината по въпроса, виждат това

и си мислят: „Водачът положи толкова много усилия през тези няколко дни, жертваше съня и храната си, работеше ден и нощ, поемаше инициативата във всичко. Изстрада доста и беше толкова изтощен, че отслабна много — дори има повече бели коси“. Някои братя и сестри виждат това и им е жал за антихриста, и накрая, по време на изборите, гласуват за него. Не е ли постигнал антихристът целта си? (Да.) Ето какво означава да кроиш планове и да използваш тактики, ето какво означава да си нечестив. Затова антихристите подвеждат хората не само с думи, но и много пъти с действия и поведение, които мълчаливо казват на хората колко са ентусиазирани, покорни и внимателни към братята и сестрите. Те използват тези привидно добри и правилни изрази и външни фалшиви привидности, за да кажат многократно на хората, за да подчертаят многократно и да им дадат да разберат, че са водачи, които са съгласно критериите, добри водачи, които хората трябва да приемат. Това е точно като изборите в демократичните държави, където кандидатите обикалят, изнасят речи, лобират и водят кампании навсякъде. Те дори мамят по време на процеса на гласуване. Но тези хора не се срамуват. Те следват убеждението, че „на когото му липсва безпощадност, не е истински мъж“. Те използват всякакви необходими средства, за да спечелят изборите — това е мисленето и гледната точка на невярващите. Правят ли и тези антихристи така? Абсолютно! В името на властта и статуса, в дълбините на сърцата си тези хора действат пламенно и разпалено във всичко и си блъскат главите, за да го постигнат. Те категорично не са доволни от положението си. Така че, ако онези, които имат голям ентусиазъм за власт и статус, тоест, които не са способни да контролират амбициите си, в крайна сметка бъдат избрани за водачи, те не просто следват пътя на антихристите, а може дори да станат самите те антихристи. Имате ли амбиции? Можете ли да контролирате амбициите си в границите на човешката природа и разума? Ако можете да ги контролирате, тогава можете да избегнете опасността да следвате пътя на антихристите и няма да станете антихристи и да бъдете отстранени. Ако смятате, че амбициите ви са твърде големи, че често прибягвате до всякакви средства в името на статуса и дори сте готови да се откажете от ядене и пиене, да понесете всяко страдание и дори сте готови да използвате всякакви долни методи, ако вече сте стигнали дотам, че сте безсрамни и амбициите ви са трудни за овладяване, тогава има проблем — вие без съмнение сте антихрист. Ако проявявате само проявленията на антихрист, все още има надежда за спасение. Но извън опасност ли сте? Все още не. Ако проявяваш тези проявления на антихрист, това означава, че все още се противопоставяш на Бог, готов си да Му се съпротивляваш и да Го отхвърлиш по всяко време. Или може би, понеже нещо, което Бог е направил, не е съобразено с твоите представи, може да изследваш Бог, да Го разбираш погрешно, да Го осъждаш и дори да разпространяваш представи за Него. Тогава може да отхвърлиш Бог и да тръгнеш по свой собствен път, и в крайна сметка да бъдеш отстранен от Бог. Нещата, които

разкриваш по всяко време и на всяко място, са израз на твоя нрав. Следователно нещата, които разкриваш по всяко време и на всяко място, са разкриване на твоя нрав. Защо винаги обсъждаме промените в нрава? Защото човек, чийто нрав не се променя, е враг на Бог. Антихристите са все яростно непокаяни, обричат живота си на това да се противопоставят на Бог и да Му се съпротивляват докрай. Дори ако вътрешно признават съществуването на Бог, че Бог е създал човечеството и че Бог може да спаси човечеството, поради своята природа те не могат да променят пътя, по който вървят, нито могат да променят същността си на съпротива срещу Бог и на враждебност към Него.

Същността на действията на антихристите се състои в това, че постоянно използват различни средства и методи, за да задоволят амбициите и желанията си, да подведат и оплетат хората и да придобият висок статус, така че хората да ги следват и да им се покланят. Възможно е в дълбините на сърцата си да не си съперничат умишлено с Бог за хората, но едно е сигурно — дори и да не си съперничат с Бог за хората, те пак искат да имат статус и власт сред хората. Дори ако един ден осъзнаят, че си съперничат за статус с Бог, и се кротнат малко, те продължават да прилагат различни методи в стремежа си към статус и репутация, а в сърцата си знаят, че ще си осигурят легитимен статус, стига да могат да спечелят признанието и възхищението на някои хора. Казано накратко, макар всичко, което правят антихристите, да изглежда като изпълняване на техния дълг, последствието от него е подвеждане на хората и каране на хората да им се покланят и да ги следват — следователно, като изпълняват така дълга си, те се превъзнасят и свидетелстват за себе си. Амбицията им да контролират хората и да се сдобият със статус и власт в църквата никога няма да се промени. Това са истински антихристи. Каквото и да казва или прави Бог, каквото и да изисква от хората, антихристите не правят това, което трябва, и не изпълняват дълга си по начин, който съответства на Божиите слова и изисквания, нито се отказват от стремежа си към власт и статус в резултат на това, че разбират малко от истината. Амбициите и желанията им винаги присъстват и все така обитават сърцата им и контролират цялото им същество, като направляват поведението и мислите им и определят пътя, по който вървят. Това са истински антихристи. Кое е най-видното проявление на антихристите? Някои хора казват: „Антихристите си съперничат с Бог за хората и не Го признават“. Не става дума за това, че не признават Бог. В сърцата си те искрено Го признават и вярват в Неговото съществуване. Искат да Го следват и да се стремят към истината, но не могат да превъзмогнат себе си, така че могат да вършат зло. Макар да казват много неща, които звучат добре, едно нещо никога няма да се промени — амбицията и желанието им за власт и статус. Антихристите никога няма да се откажат от стремежа си към власт и статус поради неуспех или провал, или понеже Бог ги е оставил настрана или ги е изоставил. Такава е природата на антихристите. И така, кажи, имало ли е някога

антихрист, който да е променил пътя си и да е започнал да се стреми към истината, понеже е претърпял трудности или е стигнал до разбиране на малка част от истината и е придобил известно познание за Бог — съществуват ли такива хора? Никога не сме виждали такива. Амбицията на антихристите за статус и власт и стремежът им към тях никога няма да се променят и щом заграбят властта, в никакъв случай няма да я пуснат; именно това определя каква точно е тяхната природа същност. Няма и най-малка неточност в това, че Бог окачествява такива хора като антихристи; това се определя от самата им природа същност. Някои хора може би вярват, че антихристите се опитват да се съревновават с Бог за хората. Понякога обаче антихристите не е задължително да се съревновават с Него. Тяхното познание, разбиране и нужда, отнасящи се до статус и власт, са различни от тези на нормалните хора. Нормалните хора понякога могат да бъдат тщеславни. Те могат да се опитват да спечелят уважението на другите, да се стремят да им направят добро впечатление и да се съревновават за по-челно място. Това е амбицията на нормалните хора. Ако бъдат освободени от водачеството и загубят статуса си, ще им бъде трудно, но с промяната на средата, с известно израстване на духовния им ръст, с известно постигане на навлизане в истината или с придобиването на по-дълбоко разбиране на истината, амбицията им постепенно отслабва. Настъпва промяна в пътя, по който вървят, и в посоката, в която се движат, и стремежът им към статус и власт избледнява. Желанията им също постепенно намаляват. Антихристите обаче са различни: те никога не биха могли да се откажат от стремежа си към статус и власт. Във всеки един момент, във всяка среда и без значение какви хора имат около себе си и на колко години може да са, тяхната амбиция и желание никога няма да се променят. Какво показва, че амбицията им никога няма да се промени? Да кажем например, че те са църковни водачи. В сърцата си те винаги мислят как да контролират всички в църквата. Ако бъдат преместени в друга църква, където не са водачи, ще бъдат ли с радост обикновени последователи? Категорично не. Те все още ще мислят как да придобият статус и как да контролират всички. Където и да отидат, те искат да управляват като царе. Дори да бъдат поставени на място без хора, в стадо овце, те пак ще искат да водят стадото. Ако бъдат поставени сред котки и кучета, ще искат да бъдат царе на котките и кучетата и да управляват животните. Те са погълнати от амбиция, нали? Нима нравът на такива хора не е демоничен? Нима това не е нравът на Сатана? Сатана е точно такова нещо. На небето Сатана искаше да бъде равен на Бог, а след като беше хвърлен на земята, той винаги се опитваше да контролира човека, да го накара да му се покланя и да се отнася към него като към Бог. Антихристите винаги искат да контролират хората, защото имат сатанинска природа. Те живеят според своя сатанински нрав, който вече е надхвърлил границите на разума на нормалните хора. Не е ли това малко ненормално? За какво се отнася тази ненормалност? Тя означава, че тяхното

поведение не би трябвало да се среща в нормалната човешка природа. И така, какво е това поведение? Какво го управлява? То се управлява от тяхната природа. Те имат същността на зъл дух и не са като нормалното покварено човечество. В това се състои разликата. Това, че антихристите не се спират пред нищо в стремежа си към власт и статус, не само разобличава тяхната природа същност, но и показва на хората, че отвратителното им лице е точно лицето на Сатана и демоните. Те не само се съревновават с хората за статус, но и се осмеляват да се съревновават с Бог за статус. Те ще бъдат удовлетворени само когато вземат Божиите избраници за себе си и ги държат напълно под свой контрол. Без значение в коя църква или група хора се намират антихристите, те искат да придобият статус, да държат властта и да накарат хората да ги слушат. Независимо дали хората са склонни или съгласни, антихристите искат да имат последната дума и хората да им се подчиняват и да ги приемат. Не е ли това природата на един антихрист? Хората склонни ли са да ги слушат? Избират ли ги и препоръчват ли ги? Не. Но антихристите все пак искат да имат последната дума. Без значение дали хората са съгласни или не, антихристите искат да говорят и да действат от тяхно име, искат да бъдат забелязани. Те дори се опитват да наложат идеите си на другите хора и ако хората не ги приемат, антихристите ще си блъскат главите в опит да ги накарат да ги приемат. Какъв е този проблем? Това е безсрамие и наглост. Такива хора са истински антихристи и независимо дали са водачи или не, така или иначе те са антихристи. Те имат природата същност на антихрист.

Някои хора винаги отдават голямо значение на това да разберат кои са водачите на църквата, кои участват в проповядването на евангелието, къде живеят всички те, с кого имат близки отношения и така нататък. Като шпиони на Сатана те винаги си пъхат носа и научават тези неща. Защо винаги се интересуват от тези въпроси? Много хора не могат да разберат мотивите им. Те просто смятат, че тези хора са малко необичайни. Повечето хора не се интересуват от тези неща. Те са достатъчно заети със собствения си дълг и нямат време да се месят. Те се съсредоточават върху изпълнението на собствения си дълг и върху практикуването на истината и без да осъзнават, нравът им се променя — това е Божията благодат. Има обаче един тип хора, които са особено ентусиазирани да си пъхат носа и да узнават всякакви въпроси, свързани с църквата. Когато се натъкнат на водач, те питат: „Как се справихте с онзи зъл човек, еди-кой си, в църквата?“. Водачът отговаря: „Твоя работа ли е как сме се справили? Защо си пъхаш носа в това? Познаваш ли този човек?“. Човекът казва: „Просто ме е грижа, нали разбираш? Това е въпрос на божия дом. Като членове на божия дом трябва да сме ревностни и да обръщаме голямо внимание на въпросите на неговия дом. Как можем да сме безразлични към тях?“. Водачът му казва: „Не бива да си пъхаш носа в тази работа. Съсредоточи се върху слушането на проповеди и посещаването на събирания. Твоята истинска работа е да ядеш и пиеш Божиите

слова. Достатъчно е да вярваш правилно в Бог“. Човекът настоява: „Не става така, трябва да се интересувам“. Тъй като никой не му казва, той се замисля къде да отиде и да си напъха носа. Когато висши водачи провеждат събиране на съработници в дома му, той смята, че да влезе и да се присъедини би изглеждало малко неоправдано, затова се преструва, че внася вода, и пита дали този зъл човек е бил отлъчен, или му е било позволено да остане. Когато никой не му казва, той излиза навън и леко открехва вратата, като стои там и подслушва. Този човек не е ли психично болен? Да, той е психично болен. На разговорен език го наричаме „на всяко гърне мерудия“. Такъв човек определено има амбиции. Той иска да стане водач, но не може, затова се меси в чуждите работи, за да се утеши, и в същото време прави така, че хората да виждат, че знае много и има изключителна проницателност. По този начин може да бъде избран за водач в бъдеще. За да стане водач, той иска да участва във всичко, да пита за всичко и да знае всичко. Той вярва, че като се занимава с тези въпроси ден след ден, дори да не стане водач, пак ще отговаря за нещата и ще може да накара хората да го ценят високо. Той няма и най-малък интерес към истината. Интересува се само от това да се меси в чуждите работи — специализирал се е в това да си пъха носа в неща, които иска да знае. Където и да има проблем, той ще бъде там и ще кръжи като досадна муха. Не са ли отвратителни такива хора? Те са объркани до такава степен, но са доста пълни с живот — просто не мислят да вършат някаква същинска работа. Те изпълняват дълга да приемат хора в дома си, но не желаят да избършат пода в кухнята, въпреки че е мръсен. Те вярват, че се занимават с важни въпроси, а бърсането на пода е нещо, което правят обикновените хора. Те не могат да вършат такава черна работа с техния вид заложби. Те изобщо не вършат никаква истинска работа, не могат да се нагърбят с работата, която е част от собствения им дълг, не могат да изпълняват добре никакъв дълг и не вършат нещата искрено или по приземен начин. Вместо това те искат да си пъхат носа в работата на църквата, както и в значими въпроси, свързани с водачите, работниците и братята и сестрите в църквата. Те искат да си дадат мнението за всичко и ако хората не желаят да ги слушат, казват: „Ако не се вслушаш в думите ми, ще претърпиш загуба!“. Не е ли това неразумно? (Така е.) Затова някои антихристи са скрити. Не е задължително да имат статус. Дори и без него, те пак не спират да създават неприятности. Ако придобият статус, колко по-зле ще стане? Колко по-високо ще скочат? Дори да паднат и да умрат, няма да им пука. Кажете Ми, ако такива хора бъдат избрани за водачи, могат ли Божиите избраници да имат щастлив живот? Някои антихристи са скрити — какво означава това? Това означава, че антихристите не стават антихристи, когато придобият статус. Те са били антихристи от самото начало. Просто понеже духовният ръст на хората е бил малък и не са могли да ги разпознаят, или може би някои църкви не са могли да намерят онези, които се стремят към истината, те са избрали за свои водачи тези ентусиазирани хора,

които могат да планират нещата и да изпълняват поръчки. Засега нека не обсъждаме дали избирането им за водачи е било правилно или не. Нека се съсредоточим върху това какво трябва да се направи, след като се открие, че са антихристи. Те трябва да бъдат разобличени и отхвърлени. Ако някой е бил окачествен като антихрист и е освободен от длъжността си, трябва ли такива хора да бъдат избирани отново за водачи в бъдеще? (Не, не трябва.) Защо? (Тяхната природа няма да се промени.) Всеки, който е окачествен като антихрист, не трябва да бъде избиран отново за водач, защото неговата природа същност не може да се промени. Антихристите работят само за Сатана; те са просто роби на Сатана. Те никога няма да направят нищо или да кажат нещо в името на истината. Същността на един антихрист е да бъде враждебен към Бог, да изпитва неприязън към истината и да я отхвърля и да се отнася към нея с презрение. Неговата природа няма да се промени. Ако хора като тези не са били водачи преди, не трябва да бъдат избирани, а ако преди са били водачи, но са били освободени, ще се променят ли, ако станат водачи отново в бъдеще? (Не, няма.) Те все още са антихристи. Тяхната природа същност определя това.

II. Анализ на това как антихристите привличат хората

Току-що обсъдихме проявленията на антихристите, които подвеждат хората. Подвеждането и привличането означават горе-долу едно и също нещо, но се различават както по естество, така и по метод. Подвеждането е използване на фалшиви прояви, за да се заблудят хората, като те биват карани да повярват, че са истински. Привличането е съзнателно използване на някои методи, за да се накарат хората да слушат определен човек и да следват неговия път — намерението му е съвсем ясно. Подвеждането и привличането включват използване на привидно правилни думи, за да се подведат хората, като се казват неща, които са съобразени с човешките представи и които хората приемат с готовност, за да бъдат подведени. Хората несъзнателно започват да вярват на този човек и да го следват, застават на негова страна и се присъединяват към неговата банда. По този начин антихристите отклоняват хората от група с хора на място и ги привличат в собствения си лагер. Накратко, ако хората приемат такива действия от страна на антихристите, тогава те може да им повярват и да се прекланят пред тях, а след това да приемат всичко, което казват антихристите, и да се подчиняват на това, и несъзнателно да започнат да ги следват. Нима не са били заблудени и подмамени? Някои антихристи често използват определени тактики, за да постигнат целта си да подвеждат и привличат хората, докато общуват и разговарят с тях, което в резултат води до разделения, фракции и клики в църквата. Например, ако един антихрист е от Юга и срещне друг южняк, антихристът може да каже: „И двамата сме южняци: израснали сме, като сме пиели вода от една и съща река, и говорим на един и същи език. Северняците не говорят

нашия език — невъзможно е да се сближим с тях! Въпреки че всички вярваме в един и същи бог, техните житейски навици като северняци са различни от нашите и индивидуалностите ни са несъвместими. Няма за какво да си говорим. Затова ти и аз сме като семейство и трябва да се държим заедно“. Това може да звучи разумно, сякаш просто изразява определена гледна точка, но той го казва с мотив и цел и хората трябва да бъдат проницателни. В действителност това, което казва антихристът, не е онова, което е в сърцето му. Той е хамелеон, който нагажда думите си според човека, с когото говори. Когато антихристът срещне северняци, той може да каже: „Северът е страхотен, въздухът там е свеж. Въпреки че съм роден на юг, съм израснал, като съм пиел северна вода. Ако не друго, това ни сближава!“. Когато северняците чуят това, те може да сметнат, че антихристът е доста добър човек, и да започнат да общуват с него. Антихристът е невероятно вещ в подвеждането и привличането на хората, като използва различни тактики, за да разделя църквата, като кара южняците и северняците да формират отделни групи, и всичко това за собствената изгода на антихриста, за да постигне целта си да се съюзява и да формира своя собствена фракционна сила. Особено по време на църковните избори, ако антихристът види, че може да бъде избран брат или сестра от Севера, той участва в подмолни операции, като тайно подменя гласовете и в крайна сметка всички избрани църковни водачи и дякони се оказват от Юга. Антихристите не се спират пред нищо, за да подвеждат и привличат хората, като предизвикват разделения и фракции и използват тези методи, за да разцепват и контролират църквата. С каква цел правят това? (Да създадат свое собствено независимо царство.) Какво е естеството на създаването на независимо царство? Означава да си непримирим с Христос, да си присвояваш Божиите избраници и да се противопоставяш на Бог като Негов равен. Не е ли това като да се конкурираш с Бог? (Да.) Точно това е. И така, какви са последствията от това, че антихристите действат по този начин? Техните действия сериозно прекъсват и смущават делото на църквата и са нещо, което пряко накърнява Божия нрав. Бог ще им отговори с гняв и всички такива антихристи със сигурност трябва да се изправят пред наказание и унищожение — в това няма съмнение. В Епохата на закона 250-те водачи, които съдиха Моисей, получиха пряко наказание. В Епохата на благодатта онези, които разпънаха Господ Исус, също се сблъскаха с пряко наказание. Те бяха прокълнати и ги сполетя лош край. Това е изходът за антихристите, които се противопоставят на Бог, и неизбежният край за онези, които се съпротивляват на Бог.

Как антихристите използват различни методи, за да привличат хората и да разделят църквата? Първо, антихристът привлича хора, които имат дарби и са красноречиви, като първо оставя у тях добро впечатление за себе си и разширява обхвата на собствената си сила, като създава приятелства. Той не обръща внимание на бедните хора или на тези с по-малки заложби, или на тези, които са

сравнително простодушни, и дори може да ги отхвърли. Той ще измисли начин да спечели на своя страна всеки, който има статус и богатство в обществото, докато братята и сестрите, които искрено отдават всичко, но имат малко пари, или онези, които имат нисък социален статус, нямат кой знае каква сила и лесно са тормозени от другите, биват определяни като второкласни граждани в църквата. По този начин една църква с няколко десетки членове неусетно се разделя на две класи хора. Кой е отговорен за това? (Антихристите.) Антихристите вършат такива неща. Ако един добър водач, който наистина разбира истината, открие, че в църквата се появява подобна ситуация, той ще използва истината, за да я разреши. Той няма да позволи хората в църквата да бъдат разделяни по ранг или класифицирани въз основа на социалния им статус, нито ще разцепи църквата. Той ще се погрижи всички братя и сестри, независимо откъде идват или дали имат някакъв социален статус, да бъдат обединени в Божиите слова и пред Бог. Антихристите, от друга страна, не само не решават такива проблеми, а вместо това използват покварения нрав на хората, за да постигнат целите си. Те търсят онези, които имат социален статус и богатство, и ги привличат. Как ги привличат? Може да кажат: „Твоят социален статус е благословия от бог, която е предопределена от бог. Трябва да използваш условията си, за да изпълниш дълга си в божия дом. Аз сега съм водач и съм доста известен в района с вярата си. Подложен съм на доста гонения от страна на семейството ми и има някои рискове, свързани с моята роля на водач. Имам нужда от хора като теб, които да ми помогнат да съм в безопасност. Ако можеш да направиш това за мен, ще получиш големи благословии в бъдеще и ще постигнеш бърз напредък в живота!“. Ето как антихристите привличат и съблазняват хората да ги следват. Ако един антихрист хареса някого или го сметне за полезен, той му урежда лесен дълг или дълг, при който може да бъде в центъра на вниманието, като прави всичко възможно да го повиши. Не го интересува дали отговаря на принципите за оползотворяване на хора в Божия дом, или не. Щом този човек има социален статус и може да му бъде полезен, той го привлича. За да постигнат целите си, антихристите се сближават с онези, които имат богатство и статус в обществото, ласкаят ги и ги привличат, като същевременно извличат ползи за себе си. Те имат и втори метод за привличане на хора с пари, власт и статус, а именно като им угаждат. Такива хора често вършат нередности в църквата, като потискат ентусиазма на братята и сестрите и смущават църковния живот. Антихристите гледат с радост и им позволяват да вършат каквито си искат злосторничества. Каква е целта на това антихристът да им угажда? Пак е да ги привлече и да извлече полза от тях, след като ги е привлякъл. Антихристите дори се преструват, че им казват: „Въпреки че ме избрахте за водач и аз имам отговорността да ви водя, тази църква не принадлежи само на мен. Не мога сам да вземам решения в църквата. Вие също трябва да помагате. Ако възникне нещо, и вие можете да имате думата — това означава да си сътрудничим“. Те казват

това на онези, които са богати, влиятелни и полезни за тях, като правят всичко възможно да привлекат тези хора, докато не достигнат до момент, в който могат да ги контролират. За онези обаче, които искрено вярват в Бог, но нямат пари, социален статус или от тях няма някаква видима полза, те полагат големи усилия да ги отхвърлят, нападат или просто да ги пренебрегват. Какво означава тяхното пренебрежение? „Ако ние малцината се държим заедно и станем непревземаема крепост, предполагам, че вие, обикновените хора, не можете да окажете значително влияние. Ако слушаш думите ми по покорен начин, ще ти позволя да продължиш да вярваш. Но ако продължаваш да придиряш, да изразяваш мненията си за мен или да ме докладваш на висшестоящите, тогава ще те измъчвам и ще те отлъча!“. Това е техният план. Някои хора нямат проницателност и се страхуват, като казват: „Не трябва да ги оскърбяваме. Те са си създали собствена фракция и не можем да си го позволим. Думите ни нямат голяма тежест и ако случайно кажем нещо, с което да ги разстроим, и водачът наистина ни отлъчи, ще загубим възможността си да вярваме в Бог“. Тези хора са смъртно уплашени. Докато антихристите привличат хора, в това поведение се крие нечестив, жесток и злобен нрав. С каква цел привличат хора? Също за да затвърдят позицията си. С каква цел сформират клики или банди? За да разширят обхвата на силата си, да имат хора, които да ги подкрепят, като така подсигурят още повече властта и статуса си. Сблъсквали ли сте се с такива неща? Когато един антихрист контролира една църква, всеки, който има пари, статус или е властен, се обединява около него и те поемат контрола заедно, като се превръщат във фракция, банда от четирима, петима или шестима души. На никого не е позволено да разобличава техните проблеми. Антихристът привлича тези хора, защото за него е предизвикателство да ги контролира. Той трябва да ги привлече близо до себе си, да ги направи свои помощници и така да си подсигури позицията. Освен това тези хора имат стойност, от която антихристът може да се възползва. Неговият метод за тяхното привличане е в известен смисъл начин да ги накара да се успокоят и да не представляват заплаха за неговата позиция.

По отношение на аспекта на привличането на хора от антихристите, току-що обсъдихме две проявления. Случват ли се такива неща във вашата църква? Кажете Ми, съществува ли такова нещо? (Да.) Определено съществува. И така, сред всичко, свързано с привличането на хора, кои са някои други проявления, които притежават естеството на привличането на хора от антихристите? Какви са последствията от привличането им? Защо антихристите искат да привличат хора? Ако не привличат хора, могат ли да постигнат целта си да контролират хората? (Не могат.) Те трябва да доведат пред себе си хора, които ги слушат и се съобразяват с волята им, за да могат да заемат позиция и да имат обекти, върху които да упражняват власт. Ако наоколо няма никой, който да ги слуша, няма ли да са неспособни да задоволят амбицията си за статус и власт? Следователно,

само когато привлекат всякакъв вид хора, които могат да бъдат привлечени, те печелят позиция и власт. Как се справят с онези, които не могат да бъдат привлечени? (Те ги отхвърлят и нападат.) Започват да ги нападат и отхвърлят. Нима не е имало антихристи, които са превърнали онези в църквата, които не са могли да бъдат привлечени, в така наречените „слушатели“? Проповедите, химните и книгите с Божиите слова, издадени от църквата, просто не се дават на тези хора или те дълго време не биват информирани за събиранията. Такива неща със сигурност съществуват и всички те са неща, които вършат антихристите. Онези, които са нападани и изключвани от антихристите, не са били отлъчени от църквата, не са напуснали по собствена воля и не са спрели доброволно да посещават събиранията. Всички те са искрени вярващи в Бог, но понеже имат известна проницателност по отношение на антихристите, те често са отхвърляни и не могат своевременно да получат достъп до книгите с Божиите слова или до проповедите, химните и различните работни разпоредби, издадени от църквата, нито могат да ядат и пият Божиите слова. От друга страна, онези, които са подчинени на антихристите, тоест онези, които са способни да ги слушат, които са били привлечени от тях и са им се предали, получават приоритетен достъп до различни книги и видеоклипове, разпространявани от Божия дом, и се радват на това привилегировано отношение. Така църквата е хвърлена в хаос и е разделена поради поведението и действията на антихристите, а сърцата на хората са в смут.

Има ли условия, които антихристите търсят, за да привличат хора? Дали привличат онези, които обичат истината и искрено се покоряват на Бог? (Не.) Онези, които обичат истината и се покоряват на Бог, притежават известна проницателност, те не могат да бъдат привлечени и няма да следват антихристите. И така, кого привличат антихристите? В сърцата си антихристите са най-благосклонни към онези, които са добри в ласкаенето на хора със статус, които са добри в това да се подмазват и да омайват хората с престорени любезности, както и някои, които са извършили лоши неща и се страхуват да не бъдат отлъчени, и затова правят всичко възможно да угодят на антихристите. Антихристите използват условието да ги защитават, за да привличат хора и да печелят сърцата им, като им позволяват да се доближат. Повечето от хората, които антихристите привличат, освен новоповярвалите, които не разбират истината, са хора, които не обичат истината. Дали всички онези, които не обичат истината, притежават съвест и разум? Никой от тях не е стока и Бог не избира такива хора. Антихристите привличат тези хора и ги водят, като се държат като клоуни. Дори си мислят, че са получили официален пост и имат статус, и са особено удовлетворени в сърцата си. Нима това не е безсрамно? Какви други типове хора привличат антихристите? (Хора с относително зла човешка природа.) Точно така, зли хора. Как се отнасят антихристите към злите хора? Те ги защитават. Да предположим например, че в църквата има зъл човек и братята и

сестрите всички докладват, че този човек е особено лош, че предизвиква смут в църквата, когато е наоколо, смущава изпълнението на дълга на всички и смущава делото на църквата. Ако го привлекат да изпълнява дълг, тогава делото на църквата ще претърпи загуба. Но антихристите виждат такива зли хора като полезни и ги привличат на своя страна, за да им служат. Антихристите не отлъчват злите хора, а вместо това ги защитават. Само ако някои зли хора не подкрепят даден антихрист или могат да го разпознаят — тогава той ще се справи с тях. Стига един зъл човек да ласкае антихриста, да го подкрепя и да не му се противопоставя, той го привлича и го печели на своя страна, за да укрепи собствената си сила. А как се разбират антихристите с тези хора, които не се стремят към истината? Техният начин на общуване по същество е взаимно ласкателство и престорени любезности. Където и да отидат антихристите, тези зли хора се роят около тях като мухи. Те със сигурност не се събират, за да разговарят за истината, защото всички те изпитват неприязън към нея и никой от тях не се стреми да разрешава проблемите чрез общение за истината. Всичко, което казват, са неща, които казват невярващите, най-вече сеят раздори с клюки, омаловажават другите и издигат себе си, и се съветват как да измъчват хората. Освен това те проучват как да се предпазят от Божия дом, обсъждат как да се изправят срещу Горното, как да узнаят предварително, ако някой иска да докладва за техните проблеми, и как да реагират, след като узнаят. Това са въпросите, които обсъжда тази банда от зли хора. Когато са заедно, те никога не разговарят за неща като изпълнението на дълга си и никога не разговарят за истината, за да разрешават проблеми. Например те никога не обсъждат съществени въпроси като оказването на подкрепа и помощ на братята и сестрите, които са станали негативни и слаби и нямат енергията да изпълняват дълга си, или намирането на решения и пътища за подобряване на ефективността на някои аспекти на църковната работа. Те говорят за това как да измамят Горното и как да измамят Божия дом, като се грижат Божият дом да не знае фактите за тях. Щом се установи, че някой е в контакт с Горното или е докладвал за тяхната ситуация, те го считат за заплаха за позицията си и за нещо пагубно за делата си. Те безмилостно разследват кой е отговорен, търсят заподозрени и щом ги намерят, изолират този човек, преместват го другаде и след това издават заповеди, забраняващи на всеки да докладва за тяхната ситуация на Горното. Това гарантира, че никой не смее да докладва за тях. По този начин антихристите придобиват пълен контрол над църквата. Горното няма как да узнае какво зло действие извършват задкулисно, докато не научи за ситуацията и не забележи слабото им място, след което нарежда разследване срещу тях и в крайна сметка ги освобождава или отлъчва. Тази група от антихристи и зли хора може да обърка делото на църквата само за няколко месеца и може да накара братята и сестрите да се подозират взаимно, да си подливат вода, да се разобличават взаимно и да се нападат взаимно, като разделят църквата. Това е

последствието от това, че антихристите подвеждат хората и поемат контрола над църквата. По този начин антихристите подвеждат всички онези, които не се стремят към истината, и дори привличат някои полезни зли хора, за да контролират църквата и да затвърдят собствената си позиция и власт. Ако злите хора ги слушат, те ги защитават. Ако ли не, те първо се справят със злите хора. Ако злите хора ги следват и могат да бъдат вербувани и привлечени, те ги оставят да станат техни раболепни слуги, техни ръце и очи за вършене на лоши неща, да проникнат сред братята и сестрите, да разберат кой има възражения срещу тях, кой разпознава действията им, кои от лошите им дела са били разкрити и кой винаги иска да се свърже с Горното, за да докладва за техните проблеми. Антихристите и злите хора специално разследват тези въпроси, които най-много ги притесняват. Те често обсъждат заедно контрамерки, като се отнасят към онези, които могат да ги разпознаят или да ги заподозрат, като към врагове. Днес намират извинения, за да измъчват един човек, а утре се сдобиват със средство за натиск, за да измъчват друг. Те дори използват различни причини и извинения, за да подстрекават Божиите избраници да премахнат и отлъчат тези хора. Щом антихристите станат водачи или работници, те се заемат с тези действия. Само за няколко месеца те могат да хвърлят църквата в хаос, дори да угасят пламенния ентусиазъм на една църква от новоповярвали, както водата гаси огъня. Следователно антихристите наистина са Божии врагове и врагове на Божиите избраници. Това изобщо не е преувеличение — то е невероятно точно! Където антихристите или злите хора държат властта, църквата придобива нечиста атмосфера. Изобщо няма църковен живот, няма нормално ядене и пиене на Божието слово и няма атмосфера на общение за истината. Вместо това тя е изпълнена с интриги и необуздано лошо поведение. Това означава дяволът да има контрол. Може ли да има добър резултат, когато дяволът има контрол? Това може да донесе само бедствие на Божиите избраници — това е сто процента сигурно.

Някои антихристи, когато дойдат в дадена църква, за да поемат ролята на водачи, първо проучват кой в църквата често е докладвал за проблеми на Горното в миналото. Те искат да държат такива хора далеч от себе си и не отиват да отсядат в къщата им, дори ако те могат да ги приемат. Ако някой е добър в ласкаенето на хората, постоянно се върти около водача и му се подмазва, къщата на този човек е мястото, където те планират да отседнат. Някой казва: „Той е приел две сестри“. Антихристът отговаря: „Така не става, накарай ги да се преместят другаде“. Този човек казва: „Не можеш просто да местиш хората, както ти е угодно. Тези две сестри са доста подходящи за това място — преместването им може да се отрази на изпълнението на дълга им“. Той отговаря: „Тъй като съм водач, ще става каквото аз кажа и ти трябва да ми се подчиняваш!“. След това принуждава двете сестри да се преместят. Защо настоява да остане в тази къща? Защото това семейство е простодушно и слабо и не представлява заплаха за антихриста.

Независимо какви лоши дела извършва или колко необуздано е поведението му зад гърба на хората, семейството няма да го докладва. Затова той търси такова място, където да отседне. След известно време той довежда и своите зли другари и те вършат там лошите си дела, обсъждат контрамерки и кроят планове как да измъчват този и онзи човек. Когато в църквата се появи антихрист или зъл човек, той първо търси хора, които харесва и от които може да се възползва, като преди всичко разширява и укрепва силата си. На първо време оставя на мира онези, които разбират истината, за да не застраши собствената си позиция. Все още не прекъсва настоящия ред. След като затвърди позицията си и намери подходящи съучастници, те започват да обсъждат контрамерки, за да измъчват и да се справят с онези братя и сестри, които се стремят към истината. Как ги измъчва и се справя с тях? Първо, той привлича онези, които го одобряват, които нямат проницателност за него и които може да използва. Ако има хора, които не може да привлече или които го разпознават, той намира извинение или причина да ги изолира или премахне. Какъв нрав се разкрива от поведението на тези антихристи? (Жестокост.) Където и да поемат ролята на водачи, това място придобива нечиста атмосфера. Редът на църковния живот е прекъснат. Ако не ги слушаш, биваш потискан, ограничаван или дори премахван или отлъчван. Някои антихристи се държат като бандити, хулигани или свадливи жени. Дори след като повярват в Бог, те все още искат да получат позиция, да се държат надменно в Божия дом и да контролират Божиите избраници. По този начин те хвърлят в смут и безпорядък църквата. Ако на хората им липсва проницателност, те ще бъдат подведени и контролирани от тях, което в крайна сметка ще доведе до собствената им гибел.

Горе-долу приключихме с обсъждането на това как антихристите привличат хората. Докато слушате тези неща, които обсъдих, струват ли ви се рядко явление? Изумени ли сте и мислите ли си: „Наистина ли може да се случи това? Това е невъзможно, нали? Как може да съществуват такива хора сред вярващите?“. Нека ви кажа, може да стане и по-зле от това. Всеки си слага фасада на човешко подобие, когато е пред другите, но истинското му лице се разкрива от това какъв е зад кулисите. Думите и действията му пред другите са само прикритие, фалшиво впечатление. Това, което казва и прави задкулисно, отразява истинската му същност. Ако някой изглежда по един начин пред хората, а по друг зад кулисите, би трябвало да можете да разпознаете кое е истинско и кое е фалшиво, нали? Един антихрист може да изглежда много учтив пред хората, но ако те знаеха какво прави задкулисно, щеше да им се стори отвратително. Щяха да почувстват, че да се занимават с антихриста е позор, че той не е почтен човек, а долен и дребнав. В такъв случай може ли антихристът да се разбира с нормални хора? Не, не може. Тук не става въпрос за нормален човек с няколко лоши навика, а за неговия нрав. Щом видите нрава му, осъзнавате, че той не е човек, а звяр,

дявол. Кажете Ми, какво е усещането, когато хората общуват с животни? Все едно да вкараш прасе в къщата, да го почистиш, да му облечеш дрешки и да се отнасяш с него като с домашен любимец. На следващия ден установяваш, че къщата е станала кочина. То яде, пие и се облекчава в къщата, без да се съобразява с чистотата. Тогава осъзнаваш, че не можеш да отглеждаш прасета по този начин — те са животни! Хора като антихристите може да изглеждат отвън сякаш имат някакви заложби и възпитание или може би някога са били престижни фигури в обществото, което им е спечелило известно уважение. Но повечето от тях са точно като животни, лишени дори от съвест и разум. Притежават ли те нормална човешка природа? (Не.) Без нормална човешка природа могат ли все още да се считат за хора? Можете ли да приемете тяхното ръководство? Какво ще се случи, ако братя и сестри попаднат в ръцете на такива хора? Те ще бъдат подведени и привлечени и определено ще страдат. Антихристите са дяволи и нямат съвест или разум. На пръв поглед те изглеждат много любящи, разбиращи и съпричастни към трудностите, слабостите и емоционалните нужди на някои хора. В действителност това са хора, към които те са благосклонни и които ги ласкаят. Но ако тези хора застрашат техния статус или репутация, дори към тях няма да се отнесат с доброта, а ще се разправят с тях безскрупулно с още по-злобни методи, без нито следа от съчувствие или толерантност. Любовта и толерантността на антихристите са само фасада и целта им категорично не е да доведат хората пред Бог, а да ги накарат да им се прекланят и да ги следват. Целта им да впримчват хората по този начин е да си подсигурят собствената позиция и да спечелят преклонението и следването на хората. Без значение какви методи използват антихристите, за да подвеждат и привличат хора, едно е сигурно: те ще си блъскат главите и ще използват всички необходими средства в името на собствената си власт и статус. Друго сигурно нещо е, че каквото и да правят, те не го правят, за да изпълняват дълга си, и със сигурност не го правят, за да изпълняват добре дълга си. По-скоро го правят, за да постигнат целта си да държат властта в църквата. Освен това, каквото и да правят, те никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и със сигурност не се съобразяват с интересите на Божиите избраници. В речника на антихристите тези две съображения не съществуват. Те по своята същност са лишени от тях. Независимо от нивото им на ръководство, те не проявяват ни най-малка загриженост за интересите на Божия дом или на Божиите избраници. В техните мисли и възгледи делото на църквата и интересите на Божия дом са без значение и под тяхното ниво. Те мислят само за собствената си позиция и собствените си интереси. От това може да се види, че природата същност на антихристите, освен че е нечестива, е особено егоистична и достойна за презрение. Те действат само в името на собствената си слава, придобивки и статус, без да обръщат ни най-малко внимание на живота и смъртта на другите. Всеки, който представлява заплаха за

тяхната позиция, е подложен на безскрупулно потискане и изключване и е измъчван до краен предел. Понякога, когато антихристите са докладвани за извършване на твърде много зло и Горното разбере за тях, и те почувстват, че са на път да загубят позицията си, започват да ронят горчиви сълзи. Външно изглеждат разкаяни и сякаш отново се обръщат към Бог, но каква е истинската причина за техните сълзи? За какво наистина съжаляват? Те скърбят и страдат, защото са загубили сърцата на хората, собствената си позиция и репутацията си. Това се съдържа в техните сълзи. В същото време те вече кроят следващите си стъпки, за да затвърдят позицията си, да се поучат от провалите си и да се завърнат. Ако се съди по това поведение на антихристите, те нито изпитват угризения, нито страдат заради своите прегрешения и разкрития покварен нрав, и със сигурност няма да опознаят истински себе си или да се покаят. Може да коленичат пред Бог, като ронят горчиви сълзи, самоанализират се и проклинат себе си, но това е фасада, предназначена да подвежда хората, а някои хора може дори да повярват, че е истинска. Възможно е в този момент чувствата им да са истински. Необходимо е обаче да се помни, че антихристите никога няма да изпитат искрено разкаяние. Дори един ден да бъдат разкрити и отстранени, те няма да изпитат искрено разкаяние. Те ще признаят само собствения си провал, че са провалили представлението си и са разобличили всичките си злодеяния. Защо казвам това? Защото, въз основа на природата на антихристите да мразят истината и Бог, те никога няма да приемат истината. Следователно себепознанието на антихристите е вечно фалшиво. Те ще признаят само, че са загубили сърцата на хората, защото не са успели да се възползват от възможностите да завземат властта и да затвърдят позицията си. Тяхното разкаяние и страдание са по тези причини. Когато антихристите са в мъка, те също могат да пролеят сълзи, но защо плачат? Какво се крие зад сълзите им? Те плачат, защото многобройните им злодеяния са били разобличени и са загубили позицията си. Ако можеха наистина да се разкаят и да плачат, защото са постъпили погрешно и се чувстват длъжници на Бог, те не биха извършили толкова много зло. На тях им липсва угризение на съвестта и не признават злодеянията си — как тогава може да възникне искрено разкаяние? След като извършат зло, те не изпитват разкаяние. Пълни са с безразличие, чувстват само, че са загубили престижа си и са станали за смях. Настроението им може леко да се влоши. Въпреки че външно изглеждат сякаш нищо не се е случило, в действителност дълбоко в себе си са като ням човек, вкусил горчиви билки — страдат мълчаливо. Те изпитват вихрушка от емоции в сърцата си и проливат горчиви сълзи, но няма искрено разкаяние. Това е истинското състояние на нещата. Понякога антихристите може да кажат някои приятни за ухото думи, като например: „Понеже заложбите ми бяха малки, не свърших работата както трябва и извърших някои действия на смущение и прекъсване. Не успях да поема водачеството и не съм достоен за водач. Нека бог

ме дисциплинира и прокълне. Ако решите да не ме изберете за водач в бъдеще, няма да се оплаквам“. Веднага след това те избухват в сълзи. Някои хора, на които им липсва проницателност, изпитват състрадание към тях и казват: „Не плачи, ще те изберем отново в бъдеще“. Като чуят това, те веднага спират да плачат. Сега виждате ли истинската им същност? Когато изричат няколко хубави думи, това е, за да спечелят сърцата на хората, да ги подведат и да ги измамят, а някои дори се хващат на въдицата. Винаги, когато антихристите проливат сълзи, несъмнено зад това се крие някакъв план. Когато онези, които им се прекланят, започнат да се съмняват в тях и статусът им се разклати, те плачат. Чувстват се толкова разстроени, че не могат да ядат или да спят, и многократно казват на семейството си: „Как ще живея, ако не съм на ръководна длъжност?“. Семейството им отговаря: „Не живееше ли добре и преди, без статус? Защо не можеш да продължиш да живееш?“. Те отговарят: „Ако не беше моят статус, щях ли да получа тези придобивки? Щяхме ли да сме толкова заможни? Защо си толкова глупав?“. Вкъщи някои открито казват: „Какъв е смисълът да живееш без статус? Какъв е смисълът на живота? В нашето семейство сме само няколко души и вкъщи мога да командвам само тези няколко човека. Аз съм просто глава на семейството и статусът ми не е висок. Трябва да заемам длъжност в църквата, иначе животът ми е пропилян. Освен това без тази позиция в църквата можеше ли семейството ни да има такъв добър живот?“. Зад затворени врати те говорят честно и амбициите им са разкрити. Не е ли това безсрамен човек? Подвеждането от страна на антихристите не е случайно прегрешение — то не е неумишлено. Ако това бяха случайни и неумишлени лоши действия, те нямаше да бъдат считани за антихристи. Антихристите подвеждат хората умишлено. Те са управлявани от природата на Сатана. Ето защо те последователно подвеждат хората, целенасочено използват този метод, за да ги контролират и в крайна сметка да придобият власт. Всъщност целта на един антихрист да подвежда и контролира хората е да ги накара да го слушат, да го следват и да се отдалечат от Бог. Намеренията на антихриста са много ясни. Той се стреми да се съревновава с Бог за хората. Действията му не са моментни разкривания на поквара, нито се извършват импулсивно, въпреки волята му, и със сигурност не са наложени от специални обстоятелства. Това се дължи изцяло на неговата нечестива природа, на огромните му амбиции и желания, на коварния му нрав и на многобройните му кроежи. Способността му да върши тези неща сега се определя от неговата природа същност: след като е повярвал в Бог, той е таял тези намерения и кроежи, просто е чакал да стане водач, за да започне да осъществява тези мечти и да постигне целите си. Това е буквално истинското състояние на сърцето на един антихрист.

От съдържанието, което обсъдихме по-горе, вие трябва да разберете истината, в която трябва да навлезете. От една страна, трябва да разпознавате антихристите и злите хора, които проявяват такова поведение и природа същност.

От друга страна, трябва да го съпоставяте и със себе си, за да видите дали проявявате такова поведение. Сега, ако можете да намерите съответствие между това, което казвате, и думите на антихристите, или ако и вие, и антихристите проявявате едно и също поведение в подобни ситуации, тогава можете ли да разпознаете приликите в разкрития ви нрав или в практиката между вас и антихристите? Можете ли да схванете истината, за която се разговаря тук, чрез някои примери, които обсъждам, или чрез подробностите, думите и действията, описани в тези примери, или можете ли да разберете покварения нрав на хората, който се разобличава тук? Можете ли да слушате по този начин? От каква гледна точка слушате? Ако разпознавате тези нрави и същности на антихристите и разглеждате тези модели на поведение и практики напълно от гледната точка на страничен наблюдател, можете ли да придобиете истината? (Не.) Тогава от каква гледна точка трябва да слушате? (Да го съпоставяме със себе си.) Да го съпоставяте със себе си — това е най-основното. Какво друго? (Да се въоръжим с истината.) Правилно, трябва да разберете истината, която трябва да разберете, във всеки пример, който обсъждам. Онези, на които им липсва духовно разбиране, могат да възприемат само фактите, докато онези, които имат духовно разбиране и притежават добри заложби, могат да разберат и да придобият истината от тях. Можете ли да сортирате истините, които се съдържат в историите и примерите, които бяха обсъдени? Общуването за определени истории или примери има за цел да помогне на хората да ги свържат с реалността, за да разберат по-добре различните проблеми, отразени в реалността, и да задълбочат впечатлението си от различните проявления и същности, свързани с този аспект на истината. С други думи, когато става въпрос за този аспект на истината или природата същност, ще се сетиш за конкретен пример или сценарий. По този начин, когато разбираш себе си или разпознаваш другите, ще имаш онагледено разбиране, което е по-лесно за възприемане, по-практическо и по-конкретно от простото четене на теория или текст. Ако е само текст и нямаш преживяване с него, разбирането ти за текста може да се ограничи до самите думи, винаги възпирано от собствените ти ограничени преживявания и оставащо само в този диапазон. Ако обаче добавя някои примери, събера няколко истории, няколко картини, конкретни думи, действия и модели на поведение в Моето общение, това ще има спомагателен ефект върху твоето разбиране на истината в този аспект. Ако този ефект бъде постигнат, това означава, че си разбрал този аспект на истината. Каква степен на разбиране трябва да достигнеш, за да се счита за разбиране? Не е необходимо да е 100%, но твоето възприемане, определение, понятие и познание за този аспект на истината трябва поне да са се затвърдили. Какво означава това затвърждаване? Означава, че то става относително чисто, по принцип без примеси от човешки знания, представи, фантазии или предположения, или с по-малко примеси от тези неща. Това е ефектът, който имат такива примери. Може

би познаваш хората или събитията, които споменавам в някои от тези примери, или дори си бил в контакт и си доста добре запознат с такива хора, или може би си се сблъсквал с такива събития и дори си бил свидетел на целия процес на извършване на такива неща от тези хора. Но каква е ползата от това за твоето разбиране и познаване на истината? Възможно е да си живял заедно с такива хора, да си виждал как се развиват такива истории и да си преживял лично всичко, което се е случило в тези истории, но това не означава непременно, че разбираш този аспект на истината. Какво искам да кажа с това? Не предполагай, че понеже познаваш или си запознат с човека или събитието, за което говоря, не е необходимо да слушаш подробностите или истината и конкретното съдържание, за което се разговаря тук. Това би било голяма грешка. Дори този човек да е някой, с когото си много близък, това не означава, че вече си разбрал и схванал истината тук. Защо ви напомням за това? За да ви предпазя да не се вторачвате в подробностите. Винаги, когато видите някой да прави нещо подобно и Бог го дава за пример, вие се подигравате на такива хора и ги презирате. Това ли е правилното отношение към истината? (Не.) Какво е това отношение? Не е ли това отклоняване от правия път? Това е предубедено възприемане. Именно поради тези живи примери, истории и конкретни хора и събития всеки може истински да преживее какво е разкриването на покварения нрав на хората, да стане истински свидетел на това какво е разкриването на покварения нрав и природата същност на хората, какво е природата същност на хората, какво е покварен нрав, какъв път поемат хората с определен тип покварен нрав и природа същност, какво обичат, какъв е диапазонът на техните емоции, как постъпват и се отнасят към света и какъв е техният възглед за живота, какви са техните принципи за справяне с нещата и какво може да бъде отношението им към Бог и истината. Именно поради тези примери, тези конкретни личности и конкретни събития хората могат по-добре да съчетаят истината реалност с Божието разкриване на човешката същност, като постигнат донякъде по-ясно и по-точно виждане за тях. И така, какъв е смисълът на тези Мои думи? Той е да не подценяваш тези истории. Без значение каква история разказвам, чия история е или за какъв тип човек е историята, целта е само една и тя е да ти помогна да разбереш истината. Ако придобиеш истината от нея, тогава желаният ефект е постигнат. Следователно тези истории може да ти позволят да разбереш само някои повърхностни истини първия път, когато ги чуеш, да схванеш повърхностния смисъл или буквалното тълкуване. Но с израстването на духовния ти ръст, с напредването на възрастта ти, с израстването ти в живота чрез различни обстоятелства, животът ти също постепенно съзрява и ще имаш различни разбирания за събитията в тези истории и за природата същност, поведението и проявлението на различните личности, отразени тук. Как възникват тези разбирания? Те идват от истините, които се съдържат в тези истории, а не от самите истории. Ако просто се разказва история, като историята

за „Лъжливото овчарче“, тогава след като я изслушате, това е всичко. Тя няма нищо общо с истината. Тя просто наставлява хората как да действат: много е проста и повърхностна. Но когато става въпрос за истината, дълбочината на такава история надхвърля повърхностните значения, които човек може лесно да разбере. Тя засяга покварения нрав и природата същност на хората, включва как да се разпознават хората, как да се избира пътят, как да се подхожда към истината и какво трябва да бъде отношението на хората в отговор на Божиите изисквания. Тя включва какво хората трябва да отхвърлят и какво трябва да приемат. Ако сте способни да слушате по този начин, всеки път, когато слушате проповеди, ще придобивате нещо, ще придобивате повече светлина и ще разбирате повече принципи по отношение на различни аспекти на истината, и ще преживеете известно навлизане в живота. С напредването на възрастта на хората, с течение на времето, с промяната на социалните обстоятелства, с промяната на тенденциите, истината продължава да действа в сърцата на хората и те ще знаят как да практикуват истината и как да възприемат хората и нещата въз основа на истината. Това означава да придобиеш живот — истината може да се превърне в живот на човека. Затова, без значение кога се разказва дадена история, не я слушайте само веднъж и след това край. Продължавайте да слушате и ако не разбирате, можете да разговаряте за нея. Ако ти е трудно да я схванеш на настоящия си етап, това може да се дължи на недостатъчния ти духовен ръст. В такъв случай слушай това, което можеш да възприемеш, и избери онова, което отговаря на настоящия ти духовен ръст. Ако дадена история изглежда ясна, когато я чуеш, но по-късно изглежда дълбока, ако е извън твоето възприемане или не съответства на твоите преживявания и житейски обстоятелства на този етап, тогава я запази в сърцето си и ѝ позволи да остави отпечатък в теб. Когато по-късно се сблъскаш с подобни ситуации, това, което си запазил в сърцето си, може да се отрази на повърхността. Точно както речника и термините, които си изучавал, или информацията, която мозъкът ти е усвоил. Мислиш ли за тях всеки ден? Вероятно не. Обикновено не се замисляш за тях, но когато се окажеш в среда, в която тези термини, речник или информация са уместни, някои от тях ти идват наум. Хората имат памет и естествено съхраняват някои неща в ума си. Тези неща са достатъчни, за да ги използваш в ежедневието, и могат да бъдат донякъде полезни, но ако умишлено се опиташ да ги използваш и прилагаш правилата буквално, е по-вероятно да допуснеш грешки. Трябва да слушаш избирателно въз основа на собствения си духовен ръст и обстоятелствата, които си преживял. По този начин напредъкът ти ще бъде по-бърз. Онези, които знаят как да слушат, ще придобият повече, докато онези, които не знаят, ще придобият по-малко или може би абсолютно нищо. Може дори да почувстват, че не искат да слушат нито една от тези истории, че нито една от тях не включва истината, и да се чудят защо не говоря за истината, а вместо това през цялото време се занимавам с празни

приказки и клюки. Какви хора проявяват такова поведение? (Онези, на които им липсва духовно разбиране.) Хората, на които им липсва духовно разбиране, може да мислят по този начин. Може да мислят, че когато държа проповеди, говоря само за тези ежедневни въпроси. Е, и те могат, така че когато нямат какво друго да правят, се увличат в празни приказки с другите. Може да знаеш повече клюки от историите, които разказвам, но твоите дискусии включват ли истината? (Не, не включват.) Ако не включват истината, внимавайте да не говорите безразборно, защото може да се окаже, че обсъждате неща, които не са свързани с истината. Аз разказвам истории, за да помогна на хората да разберат истината. Не бива сляпо да Ме имитирате. Трябва да се съсредоточите само върху търсенето на истината, разбирането на истината и стремежа да се справяте с нещата според принципите. Независимо дали в речта си, или в действията си, поставяйте на първо място съобразяването с истините принципи. По този начин постепенно ще навлезете в истината реалност.

III. Анализ на това как антихристите заплашват хората

Приключихме с общението за двете проявления на антихристите да подвеждат и привличат хората. Сега, нека да разговаряме за това как заплашват хората. Всеки следващ метод от тези методи на антихристите е по-суров от предходния. В сравнение с подвеждането и привличането, този метод на заплашване по-изтънчен ли е, или по-груб? (По-груб.) Ако подвеждането и привличането не дадат резултат, те прибягват до заплахи. Как антихристите заплашват хората? Защо прибягват до такъв метод? (Защото целите им не са постигнати.) Целите им не са постигнати. В заплахата се съдържа и друг смисъл — какъв израз може да се използва, за да се опише? (Разкриват истинската си същност.) Не е съвсем точно, опитайте с друг израз. (Ядосват се от срам.) Приближавате се. Има ли по-подходящ израз? (Чувстват се раздразнени и яростни.) Точно така, чувстват се раздразнени и яростни. Това е като местния фразеологизъм „избухвам в гняв“. Смисълът е: „Опитах и с благи, и с остри думи. В повечето случаи никога не съм се отнасял несправедливо с вас. Защо не ме слушаш? Щом не слушаш, ще си получиш заслуженото: ще използвам тази тактика срещу теб — заплахи!“. Те сменят тактиката си. Сатана има различни тактики и всички те са достойни за презрение. Заплахите обикновено се съчетават с примамки. Ако използват само заплахи, някои хора не се страхуват и не ги слушат. Тогава те нямат друг избор и понякога може да прибягнат до примамки. Ако това не проработи, тогава опитват друго — използват както меки, така и твърди тактики. И така, защо антихристите заплашват хората? При какви обстоятелства прибягват до заплахи? Ако двама души съжителстват мирно, като всеки върви по своя път, без да има конфликт на интереси помежду им, ще прибягнат ли до заплахи? (Не, няма.) Тогава при какви обстоятелства ще започне да се проявява това поведение и тази практика на

отправяне на заплахи? Разбира се, това се случва, когато са намесени техните интереси или репутация, когато целите им не се постигат. Те вадят тежката артилерия, като си мислят: „Значи няма да ме слушаш? Тогава ще ти покажа какви са последствията!“. Какви са тези последствия? Всичко, от което те е страх. Можете ли да си спомните примери за заплахи, на които сте били свидетели? (Някои антихристи, когато видят, че братята и сестрите не им се покоряват, започват да ги съдят и заклеймяват, като казват: „Непокоряването на водачите е непокоряване на бог“ и използват това, за да заплашват хората.) (Сещам се и за друг пример, при който, ако някой не слуша ръководството, водачът използва властта си, за да го освободи.) Независимо от всичко, те искат хората да разберат, че ако не ги слушат, ще има последствия. И така, на какво основание карат хората да ги слушат? Те често казват: „Покоряването на ръководството е покоряване на бог, защото ръководството е предопределено от бог. Трябва да се покоряваш. Ако не се покоряваш или не слушаш водачите, това е надменност, самоправедност и съпротива срещу бог. Последствието от съпротивата срещу бог е да бъдеш отстранен. В леките случаи може да бъдеш изолиран, за да се самоанализираш, а в тежките случаи може дори да бъдеш отлъчен от църквата!“. Те използват тези правдоподобни заблуди, за да принудят хората да им се покорят. Освен това как някои други антихристи заплашват хората? Те подстрекават другите да се обединят срещу онези, които не им се покоряват, и да ги отхвърлят. Освен това те освобождават онези, които не им се подчиняват, или адаптират възложения им дълг. Някои хора наистина се страхуват, че няма да имат дълг, който да изпълняват. Те вярват, че като изпълняват дълга си, може да имат шанс за спасение, а неизпълнението на дълга може да им отнеме този шанс. Антихристите си мислят в сърцата си: „Знам слабото ти място. Ако не ме слушаш, ще те лиша от правото да изпълняваш дълга си. Няма да ти позволя да изпълняваш дълга си!“. Дали те не позволяват на хората да изпълняват дълга си, защото тези хора не са съгласно критериите при изпълнението на дълга си, или защото изпълнението на дълга им вреди на интересите на Божия дом? (Не.) Тогава защо го правят? За да изключат инакомислещите и да използват този метод, за да заплашват хората и да ги накарат да слушат. Когато става въпрос за заплахи, антихристите определено не следват истините принципи в отношението си към хората или в справянето с въпросите. Вместо това те използват сплашване, сила и принуда, за да накарат хората послушно да се покорят и да ги слушат, и да не им създават никакви проблеми, нито да провалят делата им.

Антихристът използва заплахи не само защото хората не му се подчиняват или не го приемат на сериозно и не го зачитат — това е само един аспект. Има и друга причина, а именно, когато другите открият проблемите на антихриста и искат да го разобличат или да го докладват на Горното, той се страхува, че Горното може да разбере или че повече хора могат да научат за това, ето защо прави всичко по

силите си, за да прикрие и потули тези неща, като никога не позволява те да бъдат разобличени. Какво би се случило, ако повече хора разберат? Те биха отхвърлили и проклели антихриста, никой повече не би му се прекланял и той би загубил позицията и властта си. Следователно целта на антихриста, когато използва този метод на заплашване на хората, е също така да защити собствената си позиция и власт. Той вярва, че ако не направи това, братята и сестрите ще започнат да го разпознават и той няма да бъде избран на следващите избори, което ще го сведе до обикновен вярващ. Какво означава за него да бъде обикновен вярващ? Това означава, че няма власт, няма кой да го следва или да стане негов привърженик, а позицията и властта му са отнети, което оставя амбициите и желанията му неудовлетворени. Той не иска да бъде обикновен вярващ или последовател, затова използва този метод на заплашване, за да сплашва и принуждава хората да го слушат и да му се подчиняват, което му позволява да продължи да държи властта и позицията си, да продължи да контролира хората и да получава подкрепата на определени хора. Всичко, което антихристът прави, се върти около неговата позиция. Винаги, когато в нещо е намесена позицията му, той ще използва определени средства или методи, за да я защити и опази яростно. Дори когато Горното го попита за някои въпроси, той е способен нагло да лъже в лицето им. Например, когато Горното го попита колко души е придобила църквата чрез проповядване на евангелието този месец, дори антихристът да знае, че не е придобила никого, той може да излъже и да каже, че са придобити петима души. Когато братя и сестри, които знаят истината, се изправят срещу антихриста, като кажат: „Тези петима души просто проучваха. Защо каза, че сме придобили петима души? Трябва да кажеш истината на Горното“, какво казва антихристът? „Защо да не сме придобили петима? Аз казах петима души, значи са петима. Твоето мнение не се брои. Ако кажем, че не сме придобили нито един човек, как ще обясня това на горното? Ако искаш да го докладваш, давай, но ако кажеш истината, горното може да те кастри. Може да освободят всички вас, които участвате в проповядването на евангелието, или дори да разпуснат евангелския екип. Тогава няма да можеш да изпълняваш дълга си и вината няма да е моя“. Когато този човек чуе това, той остава като гръмнат и не смее да го докладва. Това не е ли заплаха? (Да.) Това е явна заплаха, отправена открито. Когато някои хора чуят това, си мислят: „Да бъдеш честен човек има последствия. Ако съм честен, няма да мога да изпълнявам дълга си, затова няма да го докладвам. Трябва да докладваме петима души“. Някои хора се чувстват неспокойни в сърцата си и казват: „Ако не сме придобили никого, значи е така. Трябва да се покорим на това, което Горното реши да прави с нас“. Какъв е възгледът на антихриста, когато чуе това? „Покорство? Зависи от ситуацията. Дали горното знае за трудностите, с които се сблъскваме при проповядването на евангелието сега? Интересува ли ги това?“. Когато Горното се поинтересува за положението с проповядването на евангелието, те не са били

неосведомени за свързаните с това предизвикателства. Те са знаели колко души най-малко могат да бъдат придобити всеки месец и никога не са казвали, че ако евангелският екип не придобие никого за един месец, ще бъде разпуснат. Тогава откъде на антихриста му е хрумнало това твърдение? (Измислил го е.) Той сам го е измислил, за да прикрие лъжите си, да контролира тези хора, да попречи на Горното или на братята и сестрите да прозрат лъжите му и да си подсигури позицията, за да не бъде освободен — заради това се е осмелил да измисли такива дяволски думи. Проницателните хора могат да го разобличат, но онези, на които им липсва проницателност, биват подведени и си мислят: „Наистина, този дълг не се получава лесно. Не можем да бъдем честни с Горното. Ако кажеш, че са били петима души, значи са били петима. Въпреки че не сме придобили петима този месец, ще се стремим да ги придобием следващия месец. В крайна сметка, ако ги придобием следващия месец, тогава това няма да е лъжа“. Антихристът се занимава с измама, а онези, на които им липсва проницателност, участват в нея заедно с него. Те са група измамници. Каква е целта на антихриста да заплашва хората? Целта е да ги накара да му се подчиняват и да го слушат. Той лъже и върши зло, контролира църквата, подвежда хората, върши работа, без да се придържа към принципите или към работните разпоредби, и колкото и безразсъдно да се държи, не позволява на братята и сестрите да го разобличават или да го докладват на Горното. Щом открие, че някой планира да го докладва на Горното, тогава прибягва до заплахи. Как заплашва този човек? Той казва: „Ние работим долу и работата е трудна. Дори сме изправени пред риска да бъдем арестувани от големия червен змей. Горното винаги изисква нашата практика да се придържа към работните разпоредби. Ние понасяме толкова много страдания и поемаме толкова голям риск при проповядването на евангелието. Когато резултатите са лоши, ти все още искаш да ги докладваш на горното. След като направиш доклада си, те ще те кастрят. Не се страхувам, че ще бъда освободен като водач, след като ви кастрят, страхувам се, че вие няма да имате повече дълг, който да изпълнявате. Ако вече нямате дълг, който да изпълнявате, не ме обвинявайте!“. Звучи толкова разумно! Той също така казва: „Кой всъщност иска да го докладва? Ако искате да го докладвате, няма да ви спра. Всички знаят за тези неща така или иначе. Ако не го докладвате на горното, тогава те няма да ни обвинят. Ако го докладвате, тогава ще бъдем кастрени. Можете да изберете сами. Ако искате да го докладвате на горното, тогава давайте. Сега, който иска да го докладва, да вдигне ръка“. Когато всички чуят този негов тон, започват да размишляват: „Всъщност позволено ли ми е да докладвам това, или не?“. След като размишляват, някои хора вдигат ръце. Антихристът вижда това и си мисли: „Ти все още искаш да го докладваш? Не си ли търсиш белята? Добре, няма да те забравя“. След това започва да обмисля възможности да измъчва този човек. Намира си извинение и казва: „Напоследък не си постигнал никакви резултати,

докато изпълняваш дълга си. На всеки, който не е постигнал резултати, докато изпълнява дълга си в продължение на три месеца, ще бъде отнето правото да изпълнява дълг. Ако представянето му не се подобри, ще бъде изолиран. Ако все още не се покае, тогава ще бъде премахнат или отлъчен!“. Дали този глупак, този страхливец все още се осмелява да го докладва? Като чува това, той си мисли: „Не докладвам това заради себе си. Какъв е смисълът да го докладвам? Ами ако го докладвам и след това водачът ме нападне и ми отмъсти, а братята и сестрите ме отхвърлят? Тогава ще бъда изолиран в църквата. За мен е по-важно да слушам водача. Дори не знам къде е бог, може ли да го е грижа за живота и смъртта ми?“. Така че той вече не го докладва. Не е ли бил уплашен от антихриста? (Да.) Човекът вярва: „Да оскърбиш бог не е кой знае какво. Бог е любящ, милосърден, толерантен и търпелив. Той не се гневи лесно, нито проклина и наказва хората. Но ако оскърбя водача, тогава ще трябва да страдам. Докладването на проблеми няма да ми донесе нищо добро. Ще бъда отхвърлен от всички. Не мога да направя такава глупост“. Не е ли това безгръбначност? (Да.) Как трябва да се постъпва с такъв безгръбначен човек? Заслужава ли той съжаление? Такъв безгръбначен човек трябва да бъде предаден на Сатана, на антихриста, да бъде оставен на антихриста да го измъчва — той си го заслужава. Липсва му вяра, решителност и сила да практикува истината и да се покорява на Бог, но когато става въпрос за покоряване на антихриста, той придобива особена сила, готов е да направи всичко, което се поиска от него, и е пълен с ентусиазъм. Когато антихристът го заплашва и плаши, той вече не смее да докладва проблеми. Не е ли той страхливец? Какъв е разговорният термин за това? Да си мекушав и да се предаваш, когато се изправиш пред антихриста. В църквата има доста хора, които са станали мекушави поради заплахите на антихристите! Тези хора не знаят как да подходят към фразата „Бог господства над всичко“. Когато антихристът ги заплашва, отхвърля или изолира, те се чувстват така, сякаш нямат подкрепа, не вярват в Божието върховенство над всичко или в Божията праведност и не вярват, че животът на хората е в Божиите ръце. Няколко плашещи или заплашителни думи от антихриста и те са уплашени, предават се и вече не смеят да докладват.

Когато антихристът докладва работата си на Горното, той нагло лъже и го мами. Някои, които знаят истината, не могат да понасят това и искат да докладват ситуацията на Горното. Антихристът държи хората под строг контрол и ги наблюдава отблизо. Той може веднага да забележи всеки, който може да е склонен да докладва проблем на Горното. Когато няма какво друго да прави, той се съсредоточава върху това да наблюдава хората, техните думи и изражения на лицето, като търси онези, които имат мнения за него, онези, които не са предани, онези, които не му се подчиняват, онези, които представляват заплаха за позицията му, онези, които са безразлични към него, които не се отнасят сериозно към него, които не му отстъпват почетното място и които не го оставят да яде пръв

по време на хранене. Това вещае неприятности за тези хора. Какво прави антихристът с такива хора? Някои антихристи, които са коварни, не разкриват веднага истинската си същност. Те чакат възможност да се справят с теб. Ако това не проработи, те прибягват до сурови заплахи, за да те накарат да почувстваш, че животът ти е в ръцете им. Дали като вярващ можеш да бъдеш спасен, дали можеш да стигнеш до края, дали можеш да останеш в църквата — всичко това е в тяхната власт и зависи само от една тяхна дума. Те имат последната дума. Ако не слушаш, не се подчиняваш на техния контрол, не ги приемаш на сериозно и продължаваш да се опитваш да докладваш проблемите им, тогава ще страдаш. Те ще започнат да планират как да те измъчват. Как възприема антихристът поведението на братята и сестрите, които докладват проблемите му на Горното? (Като доносничество.) Точно така, той не го вижда като докладване на ситуация, а като доносничество. Какво означава доносничество? Означава да се докладват на Горното всички различни неща, които той прави и които противоречат на истината, както и всичките му злодеяния, или да се дава отчет на Горното за неща, свързани с него, които са неизвестни на другите. Той смята това за доносничество. Щом открие, че някой доносничи, този човек трябва да бъде измъчван. Някои объркани и безгръбначни хора се плашат от заплахите на антихриста, от неговите властни и порочни начини на поведение. Когато антихристът попита кой има връзка с Горното, още преди да стигне до тях, те бързо изясняват: „Не съм аз“. Антихристът пита: „Тогава как горното знае за този въпрос?“. Те се замислят и казват: „И аз не знам“. Антихристът ги измъчва до такава степен, че те живеят в постоянен страх, винаги са нащрек, страхуват се, че антихристът може да ги отлъчи от църквата. Те са толкова тревожни и уплашени, че им е трудно дори да изкарат деня. Щяха ли да се страхуват толкова, ако антихристът не ги беше заплашвал така? Не, нямаше. Освен това имат ли те истинска вяра в Бог? Не, нямат. Те са безгръбначни и объркани хора. Когато се сблъскат с антихриста, те се свиват от страх. Нямат истинска вяра в Бог, но с готовност отстъпват пред антихриста, готови са да изпълняват заповедите му. По природа те са слуги на Сатана.

Какви други практики използват антихристите, за да заплашват хората? Някои антихристи умеят да изричат определени правилни и привлекателни доктрини, за да те ограничават и възпират. Те казват: „Не обичаш ли истината? Ако обичаш истината, трябва да ме слушаш, защото аз съм водачът. Всичко, което казвам, е съобразено с истината. Трябва да се подчиняваш на всичко, което казвам. Когато кажа да отидеш на изток, не трябва да отиваш на запад. Когато кажа нещо, не трябва да имаш колебания. Не трябва да имаш никакви мнения или да се месиш сляпо. Това, което казвам, е истината“. Ако не ги слушаш, те може да те намразят или да те заклеймят. Какво е това заклеймяване? Те ще кажат: „Ти всъщност не си човек, който обича истината. Ако наистина обичаше истината, тогава, тъй като аз съм водачът, думите ми са правилни — защо не ги слушаш?“. Антихристите

използват тези привидно правилни теории и доктрини, за да те контролират и ограничават. Освен това някои антихристи карат хората да се грижат за личните им въпроси, като казват: „Сега съм водач и нямам време за някои лични въпроси. Освен това аз съм водач и моите въпроси са въпроси на божия дом. Въпросите на божия дом са и мои въпроси. Вече не можем да ги разграничаваме толкова ясно. Затова вие трябва да споделите част от бремето по моите въпроси у дома, като например грижата за децата, земеделието, продажбата на зеленчуци или строежа на къща, както и неща като това, че у дома няма достатъчно пари. Тези неща преди бяха мой дълг, но сега, когато съм водач, те станаха ваш дълг — вие трябва да споделите бремето. В противен случай постоянно ще се тревожа за домашните си дела, ще се разсейвам от тези въпроси, а тогава мога ли все още да бъда ефективен водач?“. Колкото повече говорят, толкова по-безсрамни стават. Някои хора чуват това и си мислят: „Не знаехме, че трябва да проявяваме внимание към сърцето ти — наистина сме безсърдечни! Няма нужда да казваш нищо. Отсега нататък ние ще се грижим за всичките ти домакински задължения“. Какво приятно звучащо име дават тези антихристи на собствените си дела у дома и на делата от ежедневието си? Те ги наричат „дълг на хората“, тоест антихристите вземат неща, като това хората да работят за тяхното семейство, да служат на младите и старите в домакинството им и да се справят с личните им житейски въпроси, и ги превръщат във въпроси на Божия дом. Тъй като сега те са въпроси на Божия дом, всеки човек трябва да изпълни полагащия му се дял и ако водачът иска да направиш нещо, тогава това става твой дълг. Това не звучи ли правилно? Хората без проницателност може да си помислят, че е правилно. Те вярват, че тъй като водачът е твърде зает, за да се занимава със собствените си дела у дома, а те самите имат малки заложби и не могат да изпълняват никакъв дълг, могат само да помогнат на водача, като поемат няколко домакински задължения. Така че, когато не са заети, те работят в къщата на водача, като помагат с различни задачи. Може ли това да се счита за изпълнение на дълга им? Това може да се разглежда само като ентусиазирано подпомагане на хората. За хората, които искрено отдават всичко на Бог, които следват Божията воля, когато семействата им се сблъскат с трудности, църквата урежда хора, които да помагат и да се грижат за домашните им дела. В такива случаи това може до известна степен да се счита за изпълнение на дълг. Сега има ли смисъл? Антихристът, зает с подвеждането и контролирането на хората в църквата, урежда домакинските си задължения за братята и сестрите, като твърди, че това също е изпълнение на дълг. Някои братя и сестри, поради липса на разбиране на истината, биват подведени и с готовност поемат тези задачи, като се чувстват щастливи да го правят. В крайна сметка те дори чувстват, че са длъжници на водача, като си мислят: „Заради нас водачът е положил огромни усилия и е говорил, докато устата му не пресъхне. Ние сме толкова недостойни. Свършихме толкова много работа, но как така все още не разбираме никаква

истина?“. Ако по цял ден си зает да работиш за водача и пренебрегваш посещаването на събирания или слушането на проповеди, можеш ли да схванеш истината? Абсолютно невъзможно. Това е да се подмазваш до смърт! Това е да тичаш след антихриста и да се отклоняваш по крив път. Антихристът често използва привидно правилни твърдения, като ги облича и преработва в правилна реч, което кара хората погрешно да вярват, че тези думи наистина са истината, нещо, което трябва да следват и да практикуват, и че трябва да приемат тези думи. По този начин хората не е необходимо да разпознават дали това, което водачът прави, е правилно или погрешно, или дали това, което следват, е правилно или погрешно. Не е ли така? Това се нарича подвеждане, а също и заплашване на хората. Антихристът използва тези привидно правилни теории и твърдения, за да контролира тези хора. До каква степен ги контролира? Тези хора с готовност полагат усилия за него, работят до изнемога за него и се грижат за всичките му лични дела. Те по-скоро биха пропуснали събирания, биха пренебрегнали собствения си дълг, биха оставили собствените си задачи и биха пожертвали собственото си време за духовна преданост, събиране и ядене и пиене на Божиите слова само за да служат на антихриста и да работят до изнемога за него на пълно работно време. Защо са способни да работят до изнемога по този начин? Има причина за това. Каква причина? Защото антихристът целенасочено им казва: „Ако не можеш дори да се справиш правилно с тези въпроси, какъв дълг можеш да изпълняваш? Ако не можеш да изпълняваш дълга си, все още ли си член на божия дом? Добре тогава, няма да те водя. Ако не те водя, няма да бъдеш причисляван към божия дом. Тъй като съм избран за водач, аз съм вратата към тази църква. Всеки, който желае да влезе в църквата, трябва да има моето одобрение. Без моето съгласие никой не може да влезе. Дори ако църквата премахва някого, трябва да има моето одобрение, преди той да може да напусне. Следователно работата, която ви възлагам, и задачите, които ви предавам, представляват вашия дълг. Ако не изпълнявате този дълг, в божиите слова се казва, че онези, които не изпълняват дълг, няма да имат шанс за спасение и няма да бъдат причислявани към божия дом!“. Това не е ли заплаха? (Да, така е.) Какъв метод се използва за заплашване на хората? (Правилни думи.) Това е заплашване на хората с правилни думи, думи, които привидно са съобразени с истината — това е смесване на понятията. Антихристът използва изпълнението на дълга като претекст за постигане на личните си цели. Но дали вършенето на неща за него наистина е изпълнение на дълг? Той го изкривява, за да изглежда така, сякаш това е дълг, който хората трябва да изпълняват, и след това използва принципа и критериите за изпълнение на дълг, за да изисква от братята и сестрите да работят до изнемога за него. Той дори заплашва, че ако не работят до изнемога за него, няма да имат шанс за спасение и ще бъдат премахнати от църквата и отрязани от Божия дом. Когато тези глупави, непроницателни хора чуят за сериозността на последствията,

те бързо поемат всички задължения на домакинството на водача и ежедневните му дела, като се чувстват облекчени, след като приключат. Те дори си мислят, доволни от себе си: „Сега изпълних дълга си правилно. Изобщо не съм бил мързелив и съм проявил внимание към волята на водача. Направих всичко, което водачът ми нареди, и се погрижих за всички домакински задължения на водача. Това означава да проявяваш внимание към бог! Водачът е доволен, а също и бог. Сега имам надежда за спасение!“. Това надежда ли се нарича? Не са ли станали роби на антихриста? Не са ли били подведени от антихриста? Каква роля играе антихристът тук? Не действа ли като похитител? Той има нечестив нрав, а нечестивостта, разбира се, е много по-сериозна от измамността. Затова той отлично знае какво да каже и какви теории да използва, за да ограничава хората, да постигне скритите си цели, да спечели сърцата на хората и да контролира тяхното поведение и мисли. Той е добре запознат с всичко това. Следователно целите, които антихристът желае да постигне чрез всичко, което казва и прави, са внимателно обмислени и отдавна скроени. Тук определено не става дума за това някой да каже или да направи нещо несъзнателно и след това да постигне неочакван резултат — изобщо не е така. И така, онези, които с готовност служат на антихриста и работят до изнемога за него, освен че са подведени от думите му, са също така заплашвани и принуждавани от определен вид реторика, използвана от антихриста. Може би те правят тези неща за антихриста с готовност, но няма ли проблем с тази „готовност“? Не трябва ли да се постави в кавички? (Да.) Това категорично не е истинско изпълнение на дълг, а по-скоро последствие, предизвикано от това, че са подведени от определена теория, от определен правилен и приятен за ухото аргумент или реторика, която подвежда хората. Тъй като се притесняват, че няма да могат да изпълняват дълга си, че ще бъдат отлъчени и няма да бъдат спасени, те с готовност приемат задачите, определени им от антихриста, като дори си мислят, че изпълняват дълга си за Бог. Колко объркани са станали!

Заплахите на антихристите позволяват на хората да видят ясно истинските им лица. Вие отправяте ли такива заплахи? Има ли разлика между заплахи и предупреждения или съвети? (Да.) Можете ли да я разпознаете, или не? Къде е разликата? Открийте тази разлика и ще разберете, и ще можете да я разпознаете. (Намеренията са различни.) Намеренията и мотивите със сигурност се различават. И така, къде точно е разликата? Какво е заплаха? Заплахата включва думи, които може да звучат добре и правилно, и хората не се чувстват прекалено разстроени, когато ги чуят, но целта на антихриста е лична изгода. От друга страна, каква е целта на съветите и предупрежденията? Целта е да се помогне на хората, да се попречи на хората да допускат грешки, да се отклоняват от пътя или да поемат по заобиколен път, да бъдат подвеждани, както и да им се помогне да намалят или да предотвратят загуби. Целта не е лична изгода, а чисто и просто да

се помогне на другите. Не е ли това разликата? (Да.) В това отношение трябва да се научите да разпознавате. Само защото се е разговаряло за проявлението на антихристите, които заплашват хората, това не означава да не смеете да отправяте предупреждения, когато е необходимо, докато говорите с другите. Когато е необходимо предупреждение, трябва да го отправите. Предупрежденията и съветите не са същото като заплахите. Предупрежденията са искрено насочени към подпомагане на хората, така че те да могат да изпълняват дълга си правилно, като се гарантира, че работата на Божия дом няма да бъде компрометирана. Тяхната цел е основателна. Заплашването, от друга страна, има неоправдана и скрита цел — то включва лична амбиция и егоистично желание. Например, когато антихристът кара другите да вършат домакинската му работа, какво е егоистичното му желание? Той просто иска да се наслаждава на ползите от статуса, като кара другите да вършат мръсната и изтощителна работа, докато той не прави нищо. След това някой дори трябва да му сервира храна три пъти на ден. Той вярва, че сега, когато заема позиция, може да започне да се наслаждава. Въпреки това е неоправдано директно да казва на хората да работят за него, затова антихристът измисля серия от извинения, като казва: „Сега, когато съм водач, съм много зает с дълга си. Ако имате бреме и човешка природа, тогава трябва да се научите да сътрудничите. Какво можете да направите? Всичко, което можете да направите, е да положите усилия, нали? Няма кой да свърши работата в зеленчуковата ми градина у дома, а вие не помагате! Ако помогнете, това доказва, че имате добро сърце и всъщност изпълнявате дълга си, като ми помагате с работата. Аз съм вашият водач — нима моите дела не са и ваши? Нима вашите дела не са неща, които трябва да вършите, а това, което трябва да вършите, не е ли вашият дълг?“. Когато той поставя такава голяма отговорност на раменете ти и ти обмислиш, че това, което казва водачът, има смисъл, отиваш и вършиш работата за него. Не е ли това да станеш жертва на измама? Антихристът има свои собствени цели и преди да може да ги постигне, трябва да намери подходящи извинения и теории, за да създаде претекст. След това онези, които приемат тези теории, отиват да работят за него, той постига целта си и тогава може да се наслаждава на ползите от статуса. Не е ли това някой, който живее на гърба на църквата? (Да.) Наистина е така. Той е мързелив и не желае да работи, ламти за физически комфорт и ползите от статуса. Той си служи с интриги и когато не може да намери подходящи думи, извлича разумни и по-лесно приемливи фрази от Божиите слова и доктрината, която разбира. Той използва тези думи, за да подведе и ограничи онези, които не разбират истината и са глупави. По този начин той постига скритите си цели, като кара хората доброволно да приемат неговата манипулация. Някои хора дори си мислят, че ако не се вслушат в думите на водача или не изпълнят добре задачите, възложени от него, тогава не са изпълнили дълга си правилно. Те се чувстват така, сякаш са длъжници на Бог и

дори проливат сълзи. Нима това не е крайна степен на объркаността? Те са толкова объркани, че е отвратително.

Антихристите често говорят със заплахи, за да постигнат целите си, но заплахите им понякога са отправени под формата на правилни думи и по нежен начин, като змия, която бавно се увива около теб — щом се увие, те са готови да поискат живота ти. Друг път заплахите им не са нежни, а сурови и жестоки, като вълк, който вижда овца и разкрива жестокото си лице. Намерението им е да кажат на хората: „Ако не ме слушаш, ще си получиш заслуженото, а ако възникнат последствия, сам ще носиш отговорността!“. Кои са типичните разменни монети, които антихристите използват в заплахите си? Те се прицелват в крайната цел на хората, в техния дълг и дори в позицията им, както и в това дали ще останат или ще си тръгнат от църквата. Антихристите използват тези тактики, както и други, разбира се, за да заплашват хората. Стратегиите им обаче обикновено попадат в тези две категории: понякога те ще те придумват с приятни думи, а друг път ще те притиснат грубо и злобно. Каква е целта на заплахите на антихристите? Преди всичко те искат хората да ги слушат. Те се стремят да извлекат ползи от другите хора, да се наслаждават на ползите от статуса и да се отдават на различните привилегии и удоволствия, които идват с него. Второ, те не искат никой да разкрива истинското състояние на нещата или да оспорва позицията им. Те няма да толерират никакви действия на хората, които застрашават позицията им. Например, ако някои хора искат да докладват за положението им на по-висшестоящите или ако някои хора ги разпознаят и искат да обединят братята и сестрите, за да ги отхвърлят и да ги лишат от длъжност, антихристите ще прибягнат до тактики на заплаха. Единият аспект на целта на отправянето на заплахи е да се наслаждават на многото ползи, които идват с позицията им, а другият е да си подсигурят позицията. Точно това са двете цели, които антихристите имат, когато заплашват хората — и двете се въртят около позицията. Откъде идват всички тези различни ползи? Те също идват от тяхната позиция. Някои антихристи казват: „Ако не се съобразите с този въпрос, ще си понесете последствията!“. Ако някой ги разпознае и не ги слуша, те измислят ли начин да се справят с това? Те няма просто да се примирят с това, което може да последва. Докато има и капка надежда да запазят позицията си, те ще се борят със зъби и нокти за нея. Тяхното желание за позиция надминава това на повечето хора. То е като вълк, който вижда овца — устата му започва да се пълни със слюнка още преди да е започнал да яде. Очите му придобиват свиреп блясък и той обмисля да я изяде. Това е видът копнеж, който изпитва. Не е ли това неговата природа? (Да.) Копнежът на антихристите за позиция е подобен на копнежа на вълка за овца, потребност в тяхната злобна природа. Следователно заплахите им към другите са наложителни.

IV. Анализ на това как антихристите контролират хората

Контролирането на хората е една от тактиките, използвани от антихристите. Как контролират хората? Антихристите имат повече от един набор от методи за контролиране на хората; те имат няколко. Преживявали ли сте това? Някои хора може никога да не са служили като водачи, но таят желание да контролират другите — това означава, че имат необходимите качества, за да станат антихристи. Каквато и да е възрастта им, където и да се намират или какъвто и да е въпросът, те искат да упражняват контрол над хората. Дори по въпроси, свързани с храненето, работата или в различни сфери на компетентност или професионални въпроси, те искат хората да ги слушат и няма да търпят никого, който не го прави. Те дори не могат да контролират желанието си да държат власт в църквата. Те гледат на това като на изпълнение на своята отговорност и задължение, като смятат, че просто вършат своята част от работата, без да осъзнават, че това е тяхната амбиция и желание, че това е техният покварен нрав. И така, как антихристът контролира хората? Например, когато е избран за водач, още на първия ден той започва да си мисли: „Тези хора имат нередовни хранителни навици и дневни режими; има много работа за вършене. Да си водач носи значителни отговорности — това е тежко бреме!“. Антихристът прекарва целия ден заключен в стаята си, като пише два-три листа с материал. Какво съдържа този материал? Първо, той е свързан с храненето. Храненията трябва да се извършват в определено време, на определени места, с определени количества храна. Закуска в 6:30 ч., обяд в 12:30 ч. и вечеря в 18:30 ч. — храненията ще се извършват три пъти в тези часове, нито минута по-рано или по-късно. Независимо от обстоятелствата, трябва да сте точни, дори ако вали дъжд или започне буря, а ако нарушите тези правила, няма да получите храна. След това идва въпросът за дневния режим, който е много важен. Трябва да ставате от леглото в 6:00 ч. всяка сутрин, без значение колко късно сте си легнали предната вечер. Трябва да си почивате след обяд в 13:00 ч. и да си лягате точно в 22:00 ч. всяка вечер. Когато приключи със създаването на правила за хранене и дневен режим, има още много други конкретни разпоредби. Например трябва да се храните на определени места и да не вдигате шум, докато се храните. Всеки човек е длъжен да носи определено облекло и така нататък. Тези правила са невероятно подробни, дори повече от управленските закони в Божия дом. Тези ежедневни дреболии нямат нищо общо с истината. Стига ежедневието и хранителните навици на човек да са структурирани и подходящи, да не вредят на здравето му, спазването на този принцип би трябвало да е достатъчно. Няма нужда от толкова подробни разпоредби. И така, защо антихристът създава толкова подробни правила? Той казва: „Не е добре хората да бъдат оставени без управление. Тези въпроси никога не се споменават в божиите слова и без тези конкретни

подробности животът ни ще бъде недисциплиниран, лишен от структура и без никакво човешко подобие. Сега, когато аз съм водач, за всички вас има надежда да се оправите. Вие вече не сте блуждаещи овце; има кой да се грижи за вас“. Както значимите, така и незначителните въпроси от ежедневието, като облекло, храна, подслон и транспорт, са щателно регламентирани. След това той споделя с теб една „тайна“, като казва: „Божиите слова никога не са споменавали тези конкретни подробности от ежедневието. Само защото бог не е говорил за това, не означава, че не бива да го знаем. Ние, хората, трябва да поемем работата по всички тези подробни въпроси, за които бог никога не е говорил“. Той създава набор от правила и разпоредби извън Божиите слова, привидно подробни и ясно дефинирани с изрични термини, за да замени истината и да води другите. След като тези конкретни и ясно дефинирани разпоредби бъдат издадени, от хората се очаква да се придържат към неговите така наречени правила. Ако някой не се съобрази, не се подчини, пренебрегне или наруши тези правила, антихристът го кастри. След като го кастри, той се уверява, че този човек приема тези правила и ги приема от Бог. Той използва тези неща, за да замени истината и да води хората, така че по какъв път ще поемат тези хора? Те ще спазват само правила и ритуали, просто ще следват формата. Под такова ръководство хората може погрешно да повярват чрез собствените си представи: „Ако мога да спазвам външните правила и формалности, ако мога да се придържам към графика за ставане, спане и хранене, не означава ли това, че практикувам истината? Няма ли тогава да бъда спасен?“. Толкова просто ли е спасението? Толкова лесно ли се придобива истината? Истината отнася ли се само до човешкото поведение? Не, не се отнася. Как антихристът се отнася към промените в нрава на хората, към тяхното разбиране на истината и към практикуването на истината? Той се отнася към тях така, сякаш са равностойни на спазването на обществения ред или на придържането към законите на страната. Той дори кара хората погрешно да вярват, че тези правила и разпоредби са по-висши, по-конкретни и по-практически от Божиите слова. В действителност той използва тези неща, за да подвежда и контролира хората, като строго контролира тяхното поведение. Той не решава проблемите с истината, нито насърчава хората да живеят, да действат и да изпълняват дълга си според истините принципи. Вместо това той изкуствено формулира набор от правила, разпоредби и системи, които хората да следват. Каква е целта му? Той иска хората да му се подчинят, да мислят, че е умен, и да се подчинят на неговото ръководство, като практикуват и следват тези правила и разпоредби. По този начин той постига целите си. Той се стреми да постигне целта си да контролира всичко, свързано с всички, като въздържа и стандартизира поведението на хората. И може би, що се отнася до мотивите му за действие, той може да няма очевидно желание за статус, но крайната последица е, че контролира хората, а хората живеят и действат изцяло в съответствие с правилата

и разпоредбите, които е установил. В такава ситуация заема ли истината все още място в сърцата на хората? Не. Антихристите нямат духовно разбиране и не разбират истината. Ако живееш църковния си живот заедно с тях, те ще ти казват да правиш това днес и онова утре, като по същество не са способни да разговарят за истините принципи. Вместо това те просто ще ти дадат куп правила, които да следваш. Може да си напълно изтощен от следването им, но отказът да ги следваш не е опция. Те няма да те оставят да действаш свободно. Това е един от начините, по които антихристите контролират хората.

Какво контролира предимно антихристът у хората? (Техните мисли.) Точно така, той контролира предимно мислите на хората. Не става въпрос само за контролиране на това, което хората казват и правят. Под претекст, че разговаря за истината, той използва кухи теории и умела софистика, за да те подведе с цел да контролира мислите ти, да те накара да му се подчиняваш и да го следваш. Това означава да подвеждаш и контролираш хората. Ако не следваш неговите инструкции, може да почувстваш, сякаш се противопоставяш на истината, и дори може да се почувстваш задължен към него или че не можеш да го погледнеш в очите. Това е знак, че вече си под негов контрол. Обаче, ако не практикуваш истината или не се покоряваш на Бог, чувстваш ли се задължен на Бог в сърцето си? Ако не, тогава ти липсват съвест и човешка природа. Ако можеш да се подчиняваш на антихриста, вместо да практикуваш истината, без никакво чувство на безпокойство в сърцето си или угризения на съвестта, това означава, че си под негов контрол. Най-често срещаното явление при контрола на антихриста е, че в обхвата на неговата власт единствено той има последната дума. Ако не присъства, никой не смее да взема решения или да решава проблеми. Без него хората стават като изгубени деца, които не знаят как да се молят, да търсят или да се съветват помежду си, държат се като марионетки или мъртви хора. Относно това, което антихристите често казват, за да подвеждат и контролират хората, няма да навлизаме в подробности тук. Със сигурност има много твърдения и тактики, които те използват, а последствията от тях могат да се видят у тези, които са подведени. Нека дам един пример. Има няколко души със средни заложби, не твърде лоши, които изпълняват дълга си предано и рядко са негативни. След като обаче работят с антихрист, за да изпълняват дълга си за определен период от време, те стават зависими от него. Предпочитат да се подчиняват на антихриста във всичко и той се превръща в тяхна основна опора. Щом се разделят с този антихрист, те стават неефективни във всичко, което правят. Без присъствието на антихриста те спират да напредват в изпълнението на дълга си и дори когато се сблъскат с проблем, не са способни да постигнат резултати чрез общение. Могат само да чакат антихристът да се върне и да го разреши вместо тях. В действителност тези хора първоначално са имали способността да се справят с такива неща поради своите заложби, интелект, опит и квалификация, преди да

попаднат под контрола на антихриста, но след като са били контролирани от него, вече никой не смее да взема решения или да предлага ясни решения за справяне с проблемите без присъствието на антихриста. Мислите им сякаш са били затворени, като наподобяват характеристиките на хора в полувегетативно състояние. Какво е направил антихристът, който контролира тези хора, за да ги накара да проявят такова поведение? Със сигурност трябва да е имало някои изрични думи или твърдения, които да ги накарат да се подчинят и със сърце, и с ум. Трябва да е имало и определени твърдения, възгледи или действия, с които тези хора са се съгласили. Антихристите обаче категорично нямат истината реалност. Техните твърдения и възгледи, дори да са правилни, имат за цел да подведат хората и те не представляват никаква истина реалност. Някои хора се възхищават на антихристите, защото те наистина притежават някои дарби и таланти. Тези качества обаче не означават, че притежават истината реалност. Онези, които се прекланят пред антихристите, го правят, защото им липсва истината и не могат да разпознават хората, поради което могат да се прекланят пред антихристите и дори пред някои известни и велики духовни личности. Някои хора може да бъдат подведени от антихристите, но това е само временно и щом осъзнаят, че антихристите могат само да говорят за духовни теории, а не да практикуват истината, че не са направили нищо, за да защитят делото на църквата и са истински лицемерни фарисеи, те ще ги отхвърлят и ще ги намразят. Има толкова много случаи, в които антихристите използват своите дарби и красноречие, за да подведат онези, които не разбират истината. Например, ако дадеш разумно предложение и всички се съберат около това правилно предложение, за да го обсъдят, и продължат да разговарят за него, това е правилният път и показва преданост и отговорност към дълга. В сърцето си обаче антихристът си мисли: „Как така не се сетих пръв за това?“. Дълбоко в себе си той признава, че предложението е правилно, но може ли да го приеме? Поради своята природа той категорично няма да приеме правилното ти предложение. Ще направи всичко възможно, за да го отхвърли, а след това ще предложи алтернативен план, за да те накара да почувстваш, че твоето предложение е напълно неприложимо, а неговият план е по-добър. Той иска да чувстваш, че без него не можеш да се справиш, и че само когато той върши работата, останалите могат да са полезни. Никаква работа не може да се свърши както трябва без него, а всички стават безполезни и не могат да свършат нищо. Стратегията на антихриста е винаги да изглежда оригинален и неповторим и да предявява грандиозни претенции. Колкото и правилни да са твърденията на някой друг, той ще ги отхвърли. Дори предложенията на другите хора да съвпадат с неговите собствени идеи, ако не ги е предложил пръв, никога няма да ги признае или приеме. Вместо това ще направи всичко възможно, за да ги омаловажи, а след това да ги отрече и заклейми, като упорито ги критикува, докато човекът, който ги е дал, не почувства, че идеите му

са били неправилни, и не признае собствената си грешка. Едва тогава антихристът най-сетне ще се успокои. Антихристите обичат да утвърждават себе си, а да принизяват останалите, и се стремят да ги накарат да им се кланят и да ги превръщат в централна фигура. Антихристът допуска единствено той да блесне, а останалите могат само да стоят на заден план. Каквото и да казва или прави, е правилно, а всичко, което другите казват или правят, е грешно. Често излага нови и странни гледни точки, за да отрече възгледите и действията на другите, като намира грешки в чуждите предложения и ги прекъсва и отхвърля. Така останалите трябва да го слушат и да постъпват според плановете му. Той прилага тези методи и стратегии, за да те опровергава, да те напада и да те кара да се чувстваш некомпетентен, а така да те накара да му се подчиняваш все повече и да му се възхищаваш и да го уважаваш още повече. Така поема пълен контрол над теб. Това е процесът, чрез който антихристите укротяват и контролират хората.

Антихристът използва различни методи, за да подвежда и контролира хората; не става въпрос за едно намигване или няколко думи, които да накарат хората да го последват — изобщо не е толкова просто. Независимо дали става въпрос за контролиране на хора или за контролиране на един аспект от властта, като например кадровите решения, финансовите въпроси или окончателното решение, той ще използва различни тактики и в никакъв случай няма да ги прилага само от време на време, а ще полага непрекъснати усилия да се изтъква и да свидетелства за себе си, докато хората не започнат да му се възхищават и не го изберат, и тогава властта ще е негова. Отнело му е известно време, за да постигне тази цел. Друг метод, който антихристът използва, за да подвежда и контролира хората, е постоянно да се изтъква и да кара всички да научат за него, както и да накара повече хора да узнаят за приносите му към Божия дом. Например той може да каже: „Преди измислих някои методи за проповядване на евангелието и това подобри ефективността на проповядването на евангелието. В днешно време някои други църкви също възприемат тези методи“. В действителност различните църкви са придобили доста опит при проповядването на евангелието, но антихристът непрекъснато се хвали със своите правилни решения и постижения, като информира хората за тях, набляга на тях и ги повтаря, където и да отиде, докато всички не узнаят. Каква е целта му? Да изгради собствения си образ и престиж, да събере похвали, подкрепа и възхищение от повече хора и да ги накара да се обръщат към него за всичко. Това не постига ли целта на антихриста да подвежда и контролира хората? Повечето антихристи действат по този начин, като поемат ролята да подвеждат, да впримчват и да контролират хората. Независимо от църквата, групата хора или работната среда, винаги когато се появи антихрист, повечето хора несъзнателно започват да му се прекланят и да го гледат с уважение. Винаги, когато се сблъскат с трудности, при които се чувстват объркани и се нуждаят от някого, който да ги напътства, особено в критични ситуации, когато

трябва да се вземе решение, те ще се сетят за надарения антихрист. В сърцата си те вярват: „Само да беше тук, всичко щеше да е наред. Само той може да даде съвет и предложения, за да ни помогне да преодолеем тази трудност; той има най-много идеи и решения, неговият опит е най-богат, а умът му е най-пъргав“. Нима фактът, че тези хора могат да се прекланят пред антихриста до такава степен, не е пряко свързан с обичайния му начин да се перчи, да играе и да парадира? Ако проявяваше стабилност в думите и действията си, ако беше човек, който се залавя здраво за работа и работи усърдно, ако говореше пестеливо и работеше усърдно, никога не се изтъкваше и не се перчеше, а още по-малко се хвалеше, тогава нямаше да може да подвежда хората и да ги кара да го ценят и да му се възхищават. И така, защо някои хора, които са относително честни и могат да практикуват истината и да работят усърдно, рядко биват избирани за водачи и работници? Защото на повечето хора им липсва истината реалност и не са вещи в проницателността. Хората са склонни да предпочитат онези, които притежават дарби, красноречие и склонност да се перчат. Те благородно завиждат на такива хора, одобряват ги и обичат да общуват с тях. Вследствие на това антихристите естествено се превръщат в обект на преклонение и възхищение за повечето хора. Независимо от всичко, антихристите имат набор от методи за контролиране на хората и не се колебаят да инвестират време и енергия в управлението на своя статус и своя образ в сърцата на хората, като всичко това е с крайната цел да придобият контрол над тях. Какво прави един антихрист, преди да постигне тази цел? Какво е отношението му към статуса? Това не е обикновена привързаност или завист; това е дългосрочен план, умишлено намерение да го получи. Той отдава особено значение на властта и статуса и вижда статуса като предпоставка за постигане на целта да подвежда и контролира хората. Щом постигне статус, наслаждаването на всичките му предимства е нещо естествено. Следователно способността на антихриста да подвежда и контролира хората е резултат от усърдно управление. Той категорично не поема по този път случайно; всичко, което прави, е целенасочено, преднамерено и внимателно пресметнато. За антихристите получаването на власт и постигането на целта им да контролират хората е наградата — това е резултатът, който те най-много желаят. Техният стремеж към власт и статус е мотивиран, целенасочен, умишлен и усърдно управление; тоест, когато говорят или действат, те имат силно чувство за цел и намерение, а целта им е особено ясно определена. Например те се хвалят, че са били водачи или работници на определено ниво, че са спечелили определен брой хора чрез проповядване на евангелието или че са разработили различни образцови методи за проповядване на евангелието; те се перчат със своя опит и квалификации. Какви са мислите им, докато се хвалят? Какъв е основният им мотив? Не обмислят ли какви думи трябва да използват и как трябва да смесват истината с лъжата? Думите им не са случайни; всичко, което казват, има цел и в

никакъв случай не е просто въпрос на самохвалство. Думите им може да звучат особено премерено и целенасочено, като демонстрират силно усещане за мярка. Например, ако се сблъскат с хора, които разбират истината, сърцата им са нащрек, те няма да казват или правят неща небрежно в тяхно присъствие, като се страхуват, че ще бъдат разпознати. Ще бъдат по-дисциплинирани. Ако обаче имат работа с новоповярвали или обикновени вярващи, те внимателно ще обмислят какво да кажат на тези хора. Ако имат работа с водачи и работници, ще обмислят какво да кажат на тази група. Ако имат работа с хора, които имат професионални познания, ще обмислят какво да кажат на тези хора. Те са особено проницателни по външни въпроси, знаят към кого да се обърнат с какви думи и как да предадат посланието си ефективно — те са особено наясно с всичко това. С други думи, антихристите винаги имат определени намерения, когато действат. Техните думи, действия и постъпки, дори конкретната формулировка, която избират, докато говорят, са умишлени; те не действат от моментно разкриване на поквара, малък духовен ръст, глупост или невежество, като бълват глупости, където и да отидат — изобщо не е така. Като се изследват техните методи, начинът им на действие и изборът им на думи, антихристите изглеждат доста коварни и нечестиви. В името на собствения си статус и за да постигнат целта си да контролират хората, те се възползват от всяка възможност, за да се изтъкнат, да се възползват от всяка пролука и няма да пропуснат нито един шанс. Кажете Ми, дали такива хора биха разкрили тези черти пред Мен? (Да.) Защо казвате, че биха? (Защото тяхната природа същност е да се перчат.) Дали перченето е крайната цел за един антихрист? Каква е целта му, когато се перчи? Той иска да спечели статус и ето какво има предвид: „Не знаеш ли кой съм аз? Виж нещата, които съм направил, аз съм този, който е направил тези добри неща; направих доста приноси за божия дом. Сега, след като знаеш, не трябва ли да ми дадеш по-значима работа? Не трябва ли да ме цениш високо? Не трябва ли да разчиташ на мен във всичко, което правиш?“. Не е ли това умишлено? Антихристите искат да контролират всеки, независимо кой е той. Кой е другият термин за „контролирам“? Манипулирам, въртя на малкия си пръст — те просто искат да те управляват. Например, когато братя и сестри хвалят нещо като добре свършено, антихристът веднага казва, че той го е направил, като кара всички да му благодарят. Дали един наистина разумен човек би постъпил така? Категорично не. Когато антихристите направят малко добро, те искат всички да знаят за това, да ги ценят високо и да ги хвалят — това ги удовлетворява. Каквото и да правят, те желаят да получат комплиментите и преклонението на хората и са готови да изтърпят всичко, за да го получат. В името на статуса и властта антихристите няма да пропуснат нито една възможност да се изтъкнат, дори ако перченето им изглежда глупаво или методите им са груби и предизвикват презрението на другите — те пак няма да пропуснат такива шансове. По същия начин те използват всички необходими средства, за да постигнат целта си да контролират хората, и не пестят

усилия, за да я постигнат. Те полагат старателни усилия и си блъскат главите, за да формулират своите схеми. Когато направят нещо добро, те непрекъснато го развяват и показват навсякъде. Ако някой друг е направил нещо добро, те му завиждат и се опитват с всички сили да го припишат на себе си или да кажат, че са имали участие в него, за да си припишат заслуги. Накратко, антихристите имат тактики за контролиране на хората. Това в никакъв случай не е моментна измама, нито са няколко случайни действия. Вместо това те правят и казват много неща. Думите им са подвеждащи, действията им са подвеждащи, а крайната им цел при правенето и казването на тези неща е да контролират хората.

Каква е целта на антихристите, когато контролират хората? Целта е да придобият статус и власт в сърцата на хората. Щом имат власт и статус, те могат да се наслаждават на предимствата на статуса и на различните интереси, които той носи. Например, когато времето е горещо, докато другите стоят в стаи без климатик, те могат да стоят в климатизирана стая. По време на хранене, докато другите получават по една порция зеленчуци и ориз, те имат право да си добавят малко месо и супа. Когато влизат в стая, в която няма свободни места, другите трябва да седят на пода, като единственият стол е запазен за тях. Това специално отношение е резултат от техния статус и те обичат да се отдават на предимствата, които идват с него. Разбира се, тези интереси и наслади далеч не са достатъчни, за да задоволят техните амбиции. Те се нуждаят не само от тези материални ползи, които им осигурява статусът, но и от суетата, удовлетворението и чувството за сигурност, които той носи на вътрешния им свят. Какво е поведението на онези, които са били подведени, привлечени и контролирани от антихристите? Те сравняват статуса, властта, дарбите и способностите си, както и семейния и класовия си произход, и се състезават кой ще измисли повече нечестиви идеи и чий ум е по-пъргав. Религиозните антихристи също се състезават кой се моли най-дълго. Ако един човек се моли десет минути, друг ще се моли двадесет, а по време на събиране може да не правят нищо друго, освен да се молят непрестанно, като наподобяват хора, които рецитират свещени текстове в будистки храм и мърморят неспирно. Дали Бог слуша такава молитва? Като се съди по начина, по който се молят, Светият Дух няма да действа върху тях. Те се състезават кой може да се моли най-дълго, кой може да се моли с най-силен глас, който да надделее над другите. Не е ли това пълна лудост? Действията им са абсурдни и неразумни. Това са проявленията, които се наблюдават предимно у онези, които са били подведени и контролирани от антихристите; когато антихристите водят хората, това е резултатът, който се получава. Следователно, ако си подведен и контролиран от антихрист, ти ще го гледаш с уважение, ще го следваш и ще му се подчиняваш във всичко. Няма да слушаш никой друг, дори ако говори Бог. Това ще бъде поведението, което ще проявяваш. Когато антихристите контролират хората, това е все едно Сатана да властва над тях. Ако си под контрола на Сатана и ако в

сърцето ти има място за някой човек и място за Сатана, тогава Светият Дух няма да действа върху теб — Той ще те изостави. Нима не обичаш да следваш антихристите? Нима не обичаш да ги гледаш с уважение? Нима не обичаш да приемаш техния контрол и манипулация? Тогава ще бъдеш предаден на тях. Ако вярваш, че всичко, което казват антихристите, е истината, тогава можеш да ги слушаш и да ги следваш, и ще бъдеш предаден на тях. Обаче трябва да държиш себе си отговорен за последствията. Ако един ден не постигнеш спасение, не дръж Бог отговорен и не се оплаквай от Него; това няма нищо общо с Бог. Това е твой собствен избор и ти трябва да платиш цената за своя избор.

Горе-долу приключихме с общението си по проявленията на антихристите, които контролират хората. Хората трябва да разберат какво означава да бъдеш контролиран. На пръв поглед може да изглежда, че някои хора следват Бог, слушат Неговите проповеди, ядат и пият Неговите слова, живеят църковен живот и изпълняват дълга си, и че не са напуснали Божия дом. Тогава защо са контролирани от антихристите? Предимно защото им липсва истината. Първо, тези хора са били подведени от антихристите, а след това са започнали особено да им се прекланят, което е довело до това да бъдат контролирани от тях. Какво означава да бъдеш контролиран? Означава да бъдеш манипулиран и обвързан от тях. Въпреки че изпълняваш дълга си, докато търсиш истините принципи в изпълнението на дълга, ти си подведен от антихристите. Колкото повече техните твърдения и възгледи се съобразяват с твоите собствени представи и фантазии, толкова повече смяташ, че са правилни и че са съгласно истината, и спираш да търсиш истините принципи, вече не си склонен да мислиш самостоятелно и вече не основаваш практиката си на Божиите слова. Вярваш, че възгледите на антихристите изобщо не са погрешни и ги потвърждаваш от все сърце. Щом стане така, ако наистина практикуваш в съответствие с Божиите слова, се чувстваш неспокоен и неуверен. Чувстваш, че си разочаровал антихристите и че категорично не можеш да постъпиш по този начин. Не си ли напълно обвързан от твърденията и възгледите на антихристите? Когато вършиш нещо, не знаеш как да преценяваш, да търсиш или да се ръководиш въз основа на Божиите слова. Не знаеш как да го направиш, нито се осмеляваш да го направиш. Защо не знаеш как и защо не се осмеляваш? Антихристите все още не са се изказали; не са ти дали решение или не са стигнали до заключение, не са ти казали какъв е изходът и не са ти посочили никаква посока. Ето защо не се осмеляваш да действаш според своето възприемане и се страхуваш да не поемеш по грешен път, да не направиш нещо нередно. Не си ли контролиран? Защо винаги си толкова страхлив? Нима Божиите слова не бяха ясни? Нима Божиите слова не ти казаха принципите или не ти казаха какво да правиш? Защо пренебрегваш Божиите слова и настояваш да слушаш антихристите? Ти си подведен и контролиран от антихристите. Например, казах на някого да построи стена, като уточних нейната височина, дължина и

местоположение. Тогава дойде един антихрист и каза: „Височината на тази стена е добре, но тук има проблем. Ако я построиш така, ще се срути ли, когато духне вятър?“. Като чу това, човекът каза: „Имаш право, може ли да се срути? Бог не е казал, така че още няма да я строя“. Когато го проверих по-късно, попитах: „Защо не си построил стената? Минаха няколко дни, а тя все още не е построена — не забавяш ли нещата?“. Той отговори, че някой е изразил притеснения, че стената ще бъде съборена от вятъра. Казах му да използва стълб за опора, ако се притеснява от вятъра, и той го запомни. По-късно антихристът се върна, за да го смути, като каза: „Достатъчен ли е един стълб? Не трябва ли да използваш два?“. Човекът се замисли над това, като си мислеше, че Бог е казал да се използва само един стълб, а не два, и отново не знаеше какво да прави. След като беше така подведен и смутен от антихриста, всички думи, които бях казал преди, бяха напразни и той не беше способен да продължи с тази задача. Не е ли това равносилно на това да бъдеш контролиран от антихриста? Кого трябва да слуша той по този въпрос? (Бог.) Тогава защо не слушаше Божиите слова? Да не би да не искаше да слуша? Искаше, но беше подведен от една от ересите и заблудите на антихриста. Щом беше подведен, той се подчини на антихриста, което е равносилно на това да бъдеш отвлечен от него. Ако поведението и мислите му са обвързани и оковани от антихриста, той е под негов контрол. В крайна сметка този човек не изпълни дълга си, не се покори на Бог и не слушаше Неговите слова. Кой предизвика този резултат? Той беше предизвикан от неговото невежество и е неразделно свързан с подвеждането, смущаването и контрола на антихриста. И така, какво означава това, че антихристът се намеси по този начин? Той искаше да демонстрира своята гениалност и това, което всъщност казваше, беше: „Защо сляпо си слушал бог, когато ти е казал да построиш тази стена тук? Защо мисловният ти процес е толкова прост? Ако построиш стената тук, няма ли да се срути, щом задуха вятър? Да слушаш бог не е толкова точно, колкото да слушаш мен; трябва да слушаш мен. Ако ме слушаш, ще бъда доволен, но ако слушаш бог, това няма да ми хареса и няма да бъда доволен. Няма да стане да слушаш бог — къде ще остана аз тогава?“. Той не каза това директно; той се намеси и умишлено разбърка нещата. След неговата намеса задачата не можа да бъде изпълнена, а той изглеждаше мъдър, което го направи щастлив. Когато Бог наставлява някого да построи стена, човекът трябва незабавно да я построи, но сега резултатът е, че стената не е построена. Кой причини този резултат? Причинен е от антихриста — този човек беше подведен, смутен и контролиран от антихриста. Това е подобно на начина, по който змията примами Адам и Ева. Бог каза на Адам и Ева: „Да не ядеш от дървото за познаване на доброто и злото, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“. Тези Божии слова истината ли са? Те са истината и не е необходимо да разбираш тяхното значение; трябва само да слушаш и да се покоряваш. Независимо от ситуацията, Божието слово не може да се промени и

ако Бог иска да направиш нещо, тогава го направи. Не го анализирай. Дори да не го разбираш, трябва да знаеш, че Божието слово е правилно; трябва да разбираш това определение в сърцето си. С други думи, трябва преди всичко да знаеш тази истина. Независимо дали Божиите слова се съобразяват с твоите собствени представи или не, дали ги разбираш или не, и колкото и объркан да станеш, трябва да се придържаш към Неговите слова. Това е твоя отговорност и дълг. След като си решил това, какво трябва да направиш, когато Сатана дойде да те съблазни? Трябва да се придържаш здраво към Божиите слова и да следваш Неговия път — това е най-важният принцип. Не обръщай внимание на това, което казва Сатана. Какъв беше крайният резултат от това, че Адам и Ева послушаха думите на змията? Те бяха подведени и контролирани от Сатана. Само с една фраза от привидно правдоподобни, неясни и дяволски думи Сатана успя да манипулира и да контролира поведението на Адам и Ева. Това беше резултат, който Бог не искаше да види. Каква беше целта на змията, като каза тези думи? Чрез тези думи тя искаше да объркa мислите на хората, да манипулира поведението им и да ги накара да спрат да слушат и да се отрекат от Божиите слова. Щом тази активна мисъл беше насадена в главите на хората, те последваха посочения път. Каква беше целта на Сатана? Тя беше да каже: „Не слушай какво казва бог. Трябва да слушаш мен; трябва да ядеш този плод“. Бог им каза да не го ядат, докато Сатана им каза да го ядат. В крайна сметка Адам и Ева ядоха ли от плода? (Ядоха.) Ето как Сатана контролира хората. Когато слушаш дяволските думи на антихриста, можеш да се дезориентираш и да загубиш ориентация, и си склонен да не се вслушаш в Божиите слова. Не означава ли това, че твоето поведение и мисли са манипулирани и контролирани от този антихрист? Това е значението на контрола. Сблъсквали ли сте се някога с такива ситуации? Някои злонамерени хора виждат, че изпълняваш дадена задача безпроблемно и си на път да постигнеш резултати, на път си да се изявиш, и осъзнават, че няма да имат голямо участие в този въпрос. Ако ти се изявиш, те няма да се изявят, затова излагат привидно правдоподобни възгледи или въпроси, за да те подведат, смутят и контролират. В резултат на това ти се объркваш, като си мислиш, че и техните думи имат смисъл. Вече не знаеш какво да правиш и не можеш да продължиш с дълга си, затова го спираш. Не е ли това глупаво? Първоначално, когато все още не беше подведен, беше доста трезвомислещ и знаеше какво да правиш, но щом антихристът те смути, ти се объркa и не знаеше как да се справиш по подходящ начин. Какъв е проблемът тук? (Това, че си подведен.) Хората, които лесно се подвеждат и контролират от антихристи или Сатана, са невежи и объркани хора. По отношение на проявленията на това как антихристите подвеждат и контролират хората, нашето общение достатъчно конкретно ли беше? Би трябвало да можете да разберете и когато ви се случат неща, трябва да ги сравнявате с различни истини, за да размишлявате над думите си, действията си и същността си. Едновременно

с това трябва да се опитате да разберете и разпознаете хората, събитията и нещата около вас, за да придобиете по-ясно разбиране на истината и по-точно разбиране на природа същностите на различните хора.

В днешно време много от вас току-що са се сблъскали със специфичните състояния и проявления на различните истини. Защо казвам, че току-що сте се сблъскали с тях? Защото току-що сте стигнали до разбирането на някои подробности, но все още има разстояние, което трябва да се измине преди истинското навлизане. Разбирането не е равносилно на навлизане. Когато разбираш, това означава само, че в ума ти разбирането ти за понятията и определенията на тези въпроси е относително точно и по-съответстващо на истината, но все още си далеч от личното навлизане. Разбирането, осъзнаването и способността да свързваш тези въпроси със своето състояние и с хората, събитията и нещата около теб не означава, че имаш навлизане. Това са две отделни неща. Спасението и промяната в нрава на един човек започват с разбирането на всички различни истини, а навлизането в истината реалност започва с практикуването на тези истини. Ако имахте известна основа в разбирането си на различните истини и навлизането си в тях, тогава, когато ви помолих за примери, щяхте веднага да се сетите за собствените си проявления или за някои неща, които сте видели и преживели. Това би улеснило много Моето общение и нямаше да се налага да говоря толкова подробно, защото вече щяхте да имате преживявания и да можете да достигнете това ниво. Когато ви питам сега обаче, трябва да мислите на момента, а също така трябва да се ровите и да търсите в паметта си. Когато видя, че не знаете тези неща и не сте ги преживели лично, трябва да ги обясня подробно, да изясня централните и основните аспекти и съществените въпроси на тези неща и да ви дам основно разбиране за подробностите на различните истини, за да не бъркате концептуалните или дефиниционните аспекти, когато практикувате, и за да не подменяте едно понятие с друго или да мислите, че тези неща са твърде сложни — ще можете ясно да разграничавате различните аспекти. Така следващия път, когато разговарям за тези неща, ще бъде лесно. В момента все още не достигате нужното ниво, затова винаги трябва да ги обяснявам подробно. Колко от съдържанието на общенията на нашите събирания можете да обмислите и усвоите? Ако са само десет процента, тогава едва ли имате някакъв духовен ръст, за който да се говори, а ако са тридесет процента, тогава сте разбрали само малко. Ако достигнете петдесет процента, имате определен духовен ръст и навлизане, но ако не можете да достигнете това, нямате никакво навлизане. Разбирате, нали? Ако все още не можете да разберете, когато разговарям по този начин, това означава, че заложбите ви са твърде малки и нямате начин да разберете истината. Добре, с това приключва нашето общение за днес. До следващия път!

17 април 2019 г.

ШЕСТА ТОЧКА: ПОВЕДЕНИЕТО ИМ Е ПОДМОЛНО, ТЕ ДЕЙСТВАТ СВОЕВОЛНО И ВЛАСТНО, НИКОГА НЕ РАЗГОВАРЯТ С ДРУГИТЕ И ГИ ПРИНУЖДАВАТ ДА ИМ СЕ ПОДЧИНЯВАТ

Допълнение

Историята за Дамин и Сяомин

Преди да стигнем до основната тема на нашето общение, нека да започнем с една история. Каква е ползата от разказването на истории? (Лесно се помнят.) Колко лесни за запомняне истории съм разказал досега? (Историята за Дабао и Сяобао.) Последния път разказах „Историята за Дабао и Сяобао“. (Разказа и „Лов на плъхове“ и историята за шефките.) Вече са разказани доста истории. Защо разказвам истории? Всъщност целта е да се премине към по-спокойна, лесна за разбиране форма на общение за някои истини, които хората трябва да разберат. Ако вие разберете истините от историите, които разказвам, и тези истини помагат в различни аспекти на вашето навлизане в ежедневието, тогава историите не са били разказани напразно. Това показва, че вие наистина разбирате истините, засегнати в тези истории, че разбирате практическата страна на тези истини, а не ги слушате просто като обикновени истории. Последния път разказах историята за Дабао и Сяобао. Днес ще разкажа историята за Дамин и Сяомин. Докато слушате, помислете какво всъщност се опитва да ви накара да разберете тази история и какъв аспект на истината засяга.

Дамин и Сяомин са баща и син. Преди известно време Дамин и синът му Сяомин приели новото Божие дело. Това добро нещо ли е? (Да.) Това е добро нещо. Сяомин бил малък и можел да чете съвсем малко, затова Дамин му четял Божиите слова всеки ден и търпеливо обяснявал думите, които Сяомин не разбирал. След известно време Сяомин започнал да разбира доста доктрини за това как човек трябва да постъпва, както и думи, които никога не бил срещал, преди да повярва в Бог, като например покорство, вяра, честност, измамност и така нататък. Дамин изпитал голямо задоволство, като видял напредъка на сина си. Наскоро обаче Дамин забелязал, че независимо колко много четял Божиите слова на Сяомин, в поведението или речта му нямало голям напредък. Дамин се разтревожил и се натоварил с бреме, като си мислел: „Как мога да накарам сина ми да разбере някаква истина, като чете Божиите слова, да покаже някаква промяна, така че другите да го одобряват, да му вдигат палец и да го хвалят като добро дете? И след това, като видят постиженията на Сяомин, да могат да величаят вярата в Бог като добро нещо и че евангелието може да се проповядва на други, благодарение на промените в моя син — нима това няма да е велико!“.

След като се натоварил с това бреме, Дамин продължил да премисля: „Как мога правилно да образовам Сяомин, така че да разбира повече за своето поведение, да постига повече успехи и да се съобразява с Божиите намерения? Накрая, когато Сяомин стане добро дете и всички го хвалят, цялата тази слава може да бъде дадена на Бог — колко прекрасно би било това! След това тежкият камък в сърцето ми ще изчезне“. Логично ли е бремето, което Дамин чувства? Може ли да се счита, че за него това представлява изпълнение на правилна задача? (Да.) От тази гледна точка, изходната му позиция е правилна — това се счита за логична и правилна задача. Пътят, който Дамин е избрал за Сяомин, правилен ли е или грешен? Добър ли е или лош? Да видим в продължението на историята. Дамин често се молел и умолявал Бог за това, докато един ден не получил „вдъхновение“. Какво „вдъхновение“? Така наречената „вдъхновение“ в кавички. Тъй като това „вдъхновение“ е в кавички, какъв вид път може да има предвид Дамин? Можете ли да си представите какво ще се случи след това в историята? Не е много ясно, нали? Някак си е неизвестно.

Един ден, след като почел Божиите слова на сина си, Дамин попитал Сяомин много сериозно дали да вярваш в Бог е добро нещо. Сяомин отговорил много тържествено: „Да вярваш в Бог е добро нещо. Хората, които вярват в Бог, не тормозят другите, не се сблъскват с бедствия, могат да отидат на небето и няма да бъдат изпратени в ада след смъртта си“. Прав ли е Сяомин? Предвид младостта му, фактът, че Сяомин може да каже това, вече е нещо доста добро. Разбирането му за вярата в Бог е много простичко, примитивно и изключително повърхностно, но за него то вече е задълбочено. Когато чул това, Дамин се почувствал много доволен и удовлетворен и казал: „Браво, напреднал си, Сяомин. Изглежда, че вярата ти в Бог има някаква основа. Баща ти е много доволен и удовлетворен. Но нима да вярваш в Бог е нещо толкова просто?“. Сяомин се замислил за момент и казал: „Нима Божиите слова не казват именно това? Има ли и още нещо?“. Дамин веднага отвърнал: „Божиите изисквания не са само тези. Вече толкова дълго вярваш в Бог, а когато братя и сестри идват на гости, ти дори не знаеш как да ги поздравиш. От сега нататък, когато срещнеш възрастни хора, ще се обръщаш към тях с дядо и баба. Когато срещнеш по-млади възрастни, ще се обръщаш към тях с чичо, леля, или по-големи братко или по-голяма сестро. По този начин ще станеш дете, което е обичано от всички — а Бог обича само деца, които са обичани от всички. От сега нататък ме слушай и прави каквото ти казвам. Когато ти кажа да се обръщаш към някого по някакъв начин, ще се обръщаш към него именно така“. Сяомин приел присърце думите на баща си, като чувствал, че баща му е прав. В младото си сърце той вярвал, че баща му е по-възрастен, прочел е повече Божии слова и знае повече от него. Освен това баща му го прави за негово добро и определено няма да го отклони от правилния път, следователно каквото и да казва баща му, със сигурност е правилно. Сяомин не разбирал какво

е истината и какво е доктрина, но поне знаел кое е добро и лошо, правилно и грешно. След думите на баща си Сяомин малко се обременил по този въпрос. След това всеки път, когато Сяомин излизал с баща си и срещнели някого, ако баща му му кажел да се обърне към човека с „леля“, той казвал „Здравей, лельо!“. Ако му кажел да се обърне към него с „чичо“, той казвал „Здравей, чичо!“. Всички хвалели Сяомин като добро дете, което е вежливо, и също така поздравявали Дамин за това, че го възпитава правилно. Сяомин бил доста доволен и си мислел: „Инструкцията на тате е добра. Всички, които срещам, ме харесват“. Сяомин почувствал вътрешен възторг и особена гордост, като си мислел, че начинът, по който баща му го напътства, е наистина добър и правилен.

Един ден още щом се прибрал от училище Сяомин се втурнал към баща си и казал: „Татко, познай какво се случи! Старецът Джан от съседната къща хванал ей такава голяма…“ — преди да може да довърши, Дамин го прекъснал: „Старецът Джан ли рече? Как можа да кажеш такова нещо, Сяомин? Все още ли си вярващ или не? Как може да го наричаш „старецът Джан“? Забрави какво ти казах. Всъщност ти нямаш вяра в Бог, не си истински вярващ. Виж, помня това. Мога да ти помогна и да ти напомня. Трябва да го наричаш дядо Джан, разбра ли?“. Сяомин се замислил: „Да го наричам дядо Джан също става“. След това продължил: „И така, дядо Джан от съседната къща уловил ей толкова голяма риба! Старицата Джан била много развълнувана!“. „Пак ли забрави?“, казал Дамин. „Още не схващаш, момче. Преди малко ти казах, че трябва да го наричаш дядо Джан, следователно как трябва да бъде наричана съпругата му, която е от същото поколение? Трябва да бъде наричана баба Джан. Запомни — никога повече не казвай старецът Джан или старицата Джан, иначе хората ще ни се смеят. Нима това няма да е срамно за нас като вярващи? Ще кажат, че се държим невъзпитано и непристойно, а не като вярващи. Това не прославя Бог“. Първоначално Сяомин бил развълнуван да разкаже на баща си за голямата риба, която старецът Джан уловил, но след като баща му го смъмрил, той загубил интерес и не искал вече да говори за това. Той се обърнал, с раницата на гърба си, и промърморил, докато се отдалечавал: „Мислиш си, че знаеш всичко, като ми правиш забележки за дядо Джан, баба Джан. Това какво общо има с нас? Все едно само ти си духовен човек!“. Дамин отвърнал: „Да, всъщност съм духовен! За повечето хора, независимо от възрастта им, мога да кажа какво е старшинството им, само като видя на колко години са, и ми става ясно как трябва да се обръщам към тях. Към по-възрастните се обръщам с „чичо“ и „леля“. Защо дори не можеш да използваш правилното обръщение? Като вярващи, ние не можем да забравим за това. Не можем да бъркаме обръщенията към различните поколения“. След този укор Сяомин вътрешно вече не се чувствал добре, но дълбоко в себе си продължавал да си мисли, че баща му е прав. Всичко, което прави баща му, е правилно, и дори да не му се иска — си признал, че е сбъркал. От тогава насетне, винаги когато видел

стареца Джан или старицата Джан, се обръщал към тях с „дядо Джан“ и „баба Джан“. Сяомин приемал присърце всичко, на което го учел и което му втълпявал баща му. Това добро нещо ли е или лошо? До тук, изглежда, че е добро нещо, нали?

Един ден Сяомин и баща му отишли на разходка и видели стара свиня майка да води прасило от прасенца. Връзката между свинята майка и прасенцата ѝ е много силна. Сяомин си помислил, че всичко, създадено от Бог, е добро. Независимо дали е прасе или куче — всички те имат майчински инстинкти и трябва да се уважават. Този път Сяомин не се изказал грубо или необмислено, наричайки я „стара свиня“. Тъй като се страхувал да не направи грешка и да ядоса баща си, той попитал тихичко: „Тате, на колко години е тази свиня майка? Тя е родила толкова много прасенца, как да се обръщам към нея?“. Дамин се замислил за момент: „Как да се обръщаме към нея? Трудно е да се каже“. Като видял, че баща му се замислил дълбоко, без да отговори, Сяомин казал недоволно: „Не си ли прочел много Божии слова? Освен това си по-голям от мен. Как може дори да не знаеш това?“. Провокиран от Сяомин, Дамин се пообезпокоил и рекъл: „А защо да не се обръщаме към нея с „бабо“?“. Преди Сяомин да извика към свинята, Дамин размислил и казал: „Не можем да се обръщаме към нея с „бабо“. Това ще означава, че е от поколението на твоята баба от страната на майка ти, нали? А да я наречем „баба свиня“ ще е дори още по-лошо, то би я причислило към поколението на моята майка. Понеже е родила толкова много прасенца, не можем да пренебрегнем нейната идентичност или статус, а и не можем да я причислим към грешното поколение. Трябва да се обръщаме към нея с „леля свиня“. Като чул това, Сяомин се поклонил почтително на свинята и извикал: „Здравей, лельо свиньо!“. Свинята майка се стреснала и от уплах хукнала презглава заедно с всичките си прасенца. Като видял това, Сяомин се зачудил дали не е използвал грешното обръщение към нея. Дамин казал: „Свинята сигурно реагира така от щастие и вълнение. За в бъдеще, когато се натъкнем на такива ситуации, независимо какво казват или правят другите, трябва да продължим да се държим по този начин. Бъди вежлив и спазвай обществените норми. Дори прасетата ще са доволни, когато видят това“. Сяомин научил нещо ново от тази случка. Какво научил? Той казал: „Бог създаде всички неща. Докато всички същества се уважават взаимно, отнасят се вежливо, разбират старшинството и уважават възрастните и обичат младите, то всички същества ще живеят заедно в хармония“. Сяомин вече разбрал тази доктрина. След като чул това, баща му похвалил Сяомин като изключително схватливо малко момче. От тогава насетне Сяомин станал дори още по-възпитан и вежлив. Където и да ходел, винаги се държал добре и изпъквал сред тълпата. Нима той не е „добро момче“? Той е „добро момче“ в кавички. И с това историята завършва.

Какво мислите за тази история? Не е ли доста забавна? Как се е появила тази история? Произлязла е от изказвания, действия, поведение, мисли и гледни точки

на хора в реалния живот — те са представени сбито в тази кратка история. Какъв проблем разглежда историята? Какви проблеми можете да видите при Дамин в историята? А при Сяомин? Каква е същността на проблемите на Дамин? Първо, помислете върху следното: има ли някаква част от заключенията и практикуването на Дамин, която да е съгласно истината? (Не.) Тогава той какво практикува? (Представи и фантазии.) Откъде идват тези представи и фантазии? (От традиционната култура.) Коренът е традиционната култура. Неговите представи и измислици са били продукти на заразяване, обуславяне и образование от традиционната култура. Той взел онова, което смятал, че е най-доброто, най-положителното, най-съществените елементи на традиционната култура, променил е опаковката им и ги е превърнал в нещо, което вярва, че е истината, която неговият син трябва да практикува. Може ли тази история да се счита за очевидна и лесна за разбиране? (Да.) Споделете какво разбрахте и какво успяхте да възприемете, след като чухте тази история. (След като я чух, смятам, че проблемът на Дамин се заключва в това, че, макар да вярва в Бог, така и не вложи усилия в Божиите слова. Той вярва в Бог въз основа на традиционните представи на хората, като си мисли, че ако се придържа към тези повърхностни норми, Бог ще бъде удовлетворен. Не търси от Божиите слова, нито обмисля какво Бог реално изисква от хората и как човек следва да изживее една нормална човешка природа.) Според какво живее Дамин? (Според представи и фантазии.) Да се живее според представи и фантазии е куха фраза. Всъщност той живее според традиционната култура и за него традиционната култура е истината. Живее според традиционната култура — какви подробности са включени тук? Защо иска Сяомин да използва точно определени обръщения към хората? (На пръв поглед той казва, че целта е да се прославя Бог чрез това добро поведение, но в действителност иска да задоволи собственото си тщеславие, да бъде хвален за способността да образова добре детето си.) Да, това е намерението му. Образованието му не цели да накара детето му да разбира Божиите слова и истината, а да накара детето да прави неща, които ще възхваляват самия него, да задоволи личното си тщеславие. Това също е проблем. Има ли проблем в това човек винаги да е съсредоточен върху украсяването и опаковането си чрез поведение? (Да.) Това сочи проблем с пътя, по който е поел, и това е най-сериозният проблем. Каква е целта на това човек винаги да е съсредоточен върху опаковането на поведението си? Целта е да спечели възхищението на хората, да накара хората да го ласкаят и хвалят. Каква е природата на това? Лицемерие. Това е подходът на фарисеите. Онези, които се съсредоточават върху привидно добри поведения, които се съсредоточават върху опаковане на поведението си, които влагат големи усилия в поведението си — те разбират ли истината? (Не.) Те четат много Божии слова и влагат доста усилия, но защо тогава не разбират истината? Не разбират, че Божието управление и спасение на човешкия род целят да накарат хората да разберат

истината, да доведат хората до съвършенство и да ги накарат да променят нрава си — те не го разбират. Те си мислят: „Независимо как чета Божиите слова, ще извлека някакви изказвания, действия и поведения, които хората по-лесно приемат, които оценяват и които одобряват, след което ще изживея тези неща и ще се придържам стриктно към тях в реалния живот. Точно това трябва да направи един истински вярващ“.

Имате ли проблеми, подобни на тези на Дамин? Освен очевидните аспекти, които току-що обсъдихме, като спазване на социалните норми, обръщане внимание на старшинството, уважение към възрастните и грижа за младите, както и поддържането на подходяща йерархия между възрастните и младите, има ли други подобни видове поведение, мисли, възгледи или разбирания? Вие самите умеете ли да вниквате в тези въпроси и да ги разнищвате? Например в църквата, ако някой е по-възрастен или е вярвал в Бог в продължение на много години, винаги искаш да запазиш достойнството му. Оставяш го да довърши изказването си, не го прекъсваш, дори да говори глупости, и дори когато направи нещо нередно и трябва да бъде кастрен, пак се опитваш да запазиш достойнството му и избягваш да го критикуваш пред другите, като считаш, че независимо колко неразумни или ужасни може да са действията му, всички все пак трябва да му прощават и да ги толерират. Освен това често поучаваш другите: „Трябва да пазим достойнството на възрастните хора и да не накърняваме достойнството им. Ние сме по-младши от тях“. Откъде идва този термин „младши“? (От традиционната култура.) Той произлиза от традиционната културна мисъл. Освен това в църквата се е създала определена атмосфера, при която хората, при среща с по-възрастни братя и сестри, се обръщат топло към тях с „по-голям брат“, „по-голяма сестра“, „леля“ или „по-стар брат“, сякаш всички са част от едно голямо семейство. Към тези по-възрастни хора се проявява допълнително уважение, което несъзнателно оставя добро впечатление за по-младите в съзнанието на останалите. Тези елементи на традиционната култура са дълбоко вкоренени в мислите и костите на китайския народ до такава степен, че непрекъснато се разпространяват и формират атмосферата в църковния живот. Тъй като хората често са ограничавани и контролирани от тези понятия, те не само че лично ги одобряват, работят усилено, за да действат и практикуват в тази посока, но одобряват и другите, които правят същото, като ги инструктират да ги следват. Традиционната култура не е истината. Това е сигурно. Достатъчно ли е обаче хората просто да знаят, че тя не е истината? Това, че не е истината, е един от аспектите. Защо трябва да го разнищваме? Какъв е неговият корен? Къде се крие същността на проблема? Как човек може да се избави от тези неща? Разнищването на традиционната култура е с цел да ти се предостави изцяло ново разбиране на теориите, мислите и възгледите за този аспект дълбоко в сърцето ти. Как може да се постигне това изцяло ново разбиране? Първо, ти трябва да знаеш, че традиционната култура произлиза от

Сатана. А как Сатана внушава на хората тези елементи на традиционната култура? Във всяка епоха Сатана използва някои известни личности и велики хора, за да разпространява тези мисли, тези така наречени поговорки и теории. След това постепенно тези идеи се систематизират и конкретизират, приближават се все повече до живота на хората и накрая стават широко разпространени сред тях. Малко по малко тези сатанински мисли, поговорки и теории се втълпяват в съзнанието на хората. След като им бъдат втълпени, хората считат тези мисли и теории, идващи от Сатана, за най-положителните неща, които трябва да практикуват и към които трябва да се придържат. След това Сатана използва тези неща, за да държи в плен и да контролира умовете им. Поколение след поколение е било възпитавано, обуславяно и контролирано при такива обстоятелства, та чак до наши дни. Всички тези поколения са вярвали, че традиционната култура е правилна и добра. Никой не разнищва произхода или източника на тези така наречени добри и правилни неща — именно това прави проблема толкова сериозен. Дори някои вярващи, които са чели Божиите слова в продължение на много години, все още смятат, че това са правилни и положителни неща, до такава степен, че вярват, че те могат да заменят истината, че могат да заменят Божиите слова. Дори нещо повече — някои считат, че: „Колкото и Божии слова да четем, като живеем сред хората, така наречените традиционни идеи и традиционни елементи на културата — като трите послушания и четирите добродетели, както и понятия като благосклонност, праведност, благоприличие, мъдрост и благонадеждност — не могат да бъдат отхвърлени. Това е така, защото те са ни предадени от нашите предци, които са били мъдреци. Не можем да се противопоставим на ученията на нашите предци само защото вярваме в Бог и не можем да променим или да изоставим ученията на нашите предци и на тези древни мъдреци“. Такива мисли и такава осъзнатост съществуват в сърцата на всички хора. Несъзнателно всички те все още са контролирани и обвързани от тези елементи на традиционната култура. Например, когато едно дете види, че си на двадесет и няколко години и те нарече „чичо“, ти се чувстваш доволен и удовлетворен. Ако те нарече директно по име, ти се чувстваш неудобно и си мислиш, че детето е нелюбезно и трябва да бъде смъмрено, и отношението ти се променя. Всъщност, независимо дали те наричат „чичо“ или с твоето име, това изобщо не оказва влияние върху твоята почтеност. Тогава защо си недоволен, когато не те наричат „чичо“? Защото си доминиран и повлиян от традиционната култура. Тя предварително се е вкоренила в съзнанието ти и се е превърнала в най-основния ти критерий за отношение към хората, събитията и нещата, както и за оценяване и преценяване на всички неща. Когато твоят критерий е погрешен, може ли естеството на твоите действия да бъде правилно? Определено не може. Ако се оценява с истината, ти как би се справил с този въпрос? Щеше ли да те интересува как те наричат другите? (Не.) Освен ако не те обиждат или унижават — в този случай определено би се почувствал

неудобно. Това е нормален израз на човешката природа. Ако обаче твоят критерий за оценка са Божиите слова, истината или културата, която идва от Бог, тогава независимо дали хората те наричат с твоето име, или с „чичо“ или „брат“, ти не би имал абсолютно никаква реакция. По този въпрос можеш да следваш местните обичаи. Например в Китай, когато някой те нарече „чичо“, ти считаш, че той се отнася с уважение към теб. Но ако отидеш в някоя западна държава и някой те нарече „чичо“, ще се почувстваш неловко. Ще предпочетеш да те наричат по име и ще считаш това за форма на уважение. В Китай ако някой много по-млад от теб те нарече с твоето име, ще си много недоволен и ще считаш, че той не се е съобразил със старшинството ти. Ще се почувстваш силно унизен, ще се разгневиш и дори ще заклеймиш този човек. Това не показва ли, че има проблем с този начин на мислене? Това е проблемът, на който възнамерявам да се спра.

Всяка държава и всеки етнос има собствена традиционна култура. Критикуваме ли всички традиционни култури? Има една култура, която не бива да бъде критикувана. Можете ли да кажете коя е тази култура? Ще ви дам пример. Бог създаде Адам. Кой даде име на Адам? (Бог.) Значи Бог създаде човешкия род и когато взаимодейства с него, как се обръща Той към хората? (Обръща се към тях по име.) Точно така. Той се обръща към тях по име. Бог ти дава име и то има значение в Божиите очи. То служи като обозначение, название. Когато Бог ти даде обозначение, Той те призовава чрез това обозначение. Това форма на уважение ли е? (Да.) Това е най-добрата форма на уважение. Уважение, което се съобразява в най-голяма степен с истината и е най-положителното. Това е критерият за уважение към хората и той идва от Бог. Нима това не е форма на култура? (Да, форма на култура е.) Трябва ли да се застъпваме за тази култура? (Да, трябва.) Това идва от Бог. Бог се обръща към човек направо с неговото име. Бог ти дава име, дава ти обозначение и след това използва това обозначение да те представлява и да се обръща към теб. Така се отнася Бог към хората. Когато Бог създаде втори човек, как се отнесе Той към нея? Бог позволи на Адам да ѝ даде име. Адам я нарече Ева. Бог обърна ли се към нея с това име? Обърна се. Следователно това е култура, която идва от Бог. Бог дава обозначение на всяко сътворено същество. И когато Той изрече това обозначение, тогава както хората, така и Бог знаят за кого се отнася то. Това се нарича уважение, нарича се равенство. Това е критерий, чрез който да се измери дали човек е вежлив, дали в човешката му природа има чувство за благоприличие. Точно ли е това? (Да, точно е.) Наистина е точно. В Библията, независимо дали описва определено събитие или родословието на семейство, всички персонажи имат имена, имат обозначения. Все пак има едно нещо, което не съм сигурен дали сте забелязали: Библията не използва названия като дядо, баба, чичо, леля, по-възрастен чичо, по-възрастна леля и така нататък. Използва просто имената на хората. Какво заключение можете да направите от това? Онова, което Бог е определил за хората, било то

правила или закони, от човешка гледна точка е вид традиция, която се предава от човек на човек. И каква е тази традиция, която е спусната от Бог? Това е нещо, което хората трябва да спазват: няма нужда от йерархични титли. В Божиите очи няма такива заплетени семейни титли като дядо, баба, по-възрастен чичо, по-млад чичо, по-възрастна леля, по-млада леля и така нататък. Защо хората толкова държат на тези йерархични титли и названия? Какво означава това? Бог ненавижда издъно тези неща. Винаги някой подобен на Сатана издребнява за такива неща. По отношение на тази традиционна култура има един много съществен факт, касаещ Бог: Бог създаде целия човешки род и Той е напълно наясно колко семейства и потомци може да има човек. Няма нужда от никаква йерархия. Бог просто казва да се плодиш и да се множиш, да направиш семейството си благоденстващо — само това трябва да запомниш. Колко потомци има всяко поколение и колко потомци имат тези потомци — само това е важно. Няма нужда от йерархия. Следващите поколения няма нужда да знаят кои са били предците им, нито има нужда да съграждат зали или храмове на своите предци. А още по-малко да предлагат жертвоприношения или да се прекланят пред тях. В Библията пише, че всички, които вярват в Бог и Го следват, онези, които вярват в Йехова — всички правят приношения пред олтара. Всички в едно семейство идват пред Бог и правят приношения. Не е така при китайците, където всяко семейство има зала на предците, пълна с мемориални плочи за прапрадядовците, прадядовците, прабабите. Там, където Бог първо започна Своето дело, тези неща не съществуват. Обаче други места, отдалечени от мястото на Божието дело, се контролират от Сатана и зли духове. В тези будистки държави такива сатанински практики процъфтяват. Там хората са задължени да се прекланят пред своите предци и всичко трябва да бъде докладвано на семейството. Всичко трябва да бъде предадено на семейните предци. Дори прахът на предците вече да не съществува, следващите поколения остават длъжни да прекадяват и да прекланят глави. В днешно време някои хора, които са били изложени на по-западни и по-нови идеи и са скъсали традиционните семейни връзки, не са склонни да останат в такива семейства. Те се чувстват стриктно и строго контролирани от такива семейства, в които възрастните от семейството се месят в почти всичко, особено когато става въпрос за брак. В Китай такива неща не са рядкост. Сатана кара хората да се съсредоточават върху старшинството и тази концепция изглежда се приема охотно от хора, които вярват, че „всяко поколение има своя ранг. На върха са нашите предци. При споменаване на думата „прародител“ хората трябва да коленичат и да се прекланят пред тях като на богове“. От детството си човек е подложен на влияние, обуславяне и е възпитаван от семейството си по този начин. В умовете на младите се насажда едно нещо — човек не може да живее в този свят без семейство и напускането на семейството и скъсването на връзките със семейството е морално укоримо оскърбление. Какво се има предвид под морално

укоримо оскърбление? Има се предвид, че ако не слушаш семейството си, ти си дете с несиновно отношение, а това означава, че не си човек. Поради тази причина повечето хора не смеят да скъсат тези семейни окови. Китайците са тежко обусловени, повлияни и контролирани от йерархия, както и от концепции като Трите послушания и четирите добродетели и Трите основни връзки и петте постоянни добродетели. Млади хора, които не използват правилните обръщения към по-възрастните от тях, като например чичовци, лели, дядо или баба, често биват обвинявани, че са груби и некултурни. Какво означава това? Означава, че си считан за по-низш в тази етническа група, в това общество, защото не спазваш социалните норми, не си културен и си безполезен. Другите са добре облечени, умели са в преструвките и говорят както с добри обноски, така и с изящество. Те са сладкодумни, а ти дори не знаеш, че трябва да се обърнеш към някого с „чичо“ или „лельо“. Хората ще кажат, че си некултурен и ще те гледат с презрение където и да отидеш. Именно такава идеология е насадена в китайците. Някои деца, които не знаят как да се обърнат към хората, биват остро сгълчани или дори бити от родителите им. Докато ги бият, някои родители казват: „Ти си груб, безполезен и некултурен. Като нищо ще те пребия до смърт! Само ме излагаш пред хората и ме унижаваш!“. Родителите раздуват проблема заради собствената си репутация, като пердашат здраво детето си само защото то не знае как да се обръща към другите. Що за поведение е това? Това е пълна глупост! Щяхте ли да осъзнаете тези неща, ако не разговарям по този начин? Можеш ли постепенно и полека да започнеш да проглеждаш по тези въпроси чрез явленията, които наблюдаваш в истинския живот, или чрез четене на Божиите слова, или чрез собствените си преживявания, а след това да промениш посоката на живота си, променяйки направлението на твоя път? Ако не можете, значи не сте достатъчно прозорливи. Най-правилният подход по всички въпроси е използването на Божиите слова, Божието дело и Божиите изисквания като стандарт. Той е безпогрешен и това е безспорно. Всичко, идващо от Сатана, без значение колко е съобразено с човешките представи или вкусове, без значение колко благоприлично изглежда, не е истината, а фалшификат.

Целта на разказването на тази история е да ви накарам да видите светлината, да ви накарам да разберете какво е истината, какво придобиват хората от вярата в Бог, какво означава за Бог да накара хората да променят нрава си и да придобият истината. И дали истината, изговаряна от Бог, и Неговите изисквания имат връзка с онова, което човек може да си представи, или с мислите, гледните точки и различните разбирания, които са породени от образованието и обуславящото въздействие на неговата национална и социална среда. Всички вие трябва да разнищите тези въпроси и самостоятелно. Днес нашият пример обхвана едва един аспект. Всъщност в сърцето на всеки човек има премного неща от традиционната култура. Някои хора казват: „Тъй като от нас се очаква да отхвърлим йерархията,

означава ли това, че мога да се обръщам към родителите си по име?“. Това добре ли е? Ако се обръщате към родителите си с „майко“ и „татко“, това означава ли, че продължавате да спазвате йерархията и сте се върнали към традиционната култура? Не. Обръщението към родителите трябва да продължи да бъде както подобава. Бог желае хората да се обръщат към тях с „мамо“ и „тате“. Такова трябва да е обръщението към тях. То е точно същото като обръщението на родителите ти към теб — „хлапе“, „сине“ или „дъще“. И така, какво се очаква да разберете най-вече от това, че ви разказах тази история? Какъв е основният проблем, който засяга? (Критерият ни за съдене на нещата трябва да се промени. За всичко трябва да се съди според Божиите слова и изисквания.) Точно така. Не си съчинявайте сляпо разни неща. Хората винаги искат да си създават собствена „истина“. Винаги, когато искат да направят нещо, си измислят няколко аргумента и теории, а след това няколко метода и вършат нещото независимо дали е правилно. Те практикуват това в продължение на години, придържайки се неотклонно към него, независимо дали носи резултат. И въпреки това продължават да смятат, че са великодушни, праведни и добри. Смятат, че нещата, които изживяват, са добри, и че това ги отрупва с възхвала и възхищение. И в крайна сметка все по-убедено се мислят за велики. Хората никога не размишляват, не се опитват да проумеят или пък да потърсят какви са Божиите изисквания по всеки въпрос, какви са принципите на действие за вършенето на всяко нещо и дали са демонстрирали преданост към Божието поръчение в процеса на изпълнение на своя дълг. Те не размишляват върху тези неща. Те размишляват само върху онези изкривени и нечестиви неща — нима това не е занимаване с нечестивост? (Да, така е.) Който е външно любезен, държи се уместно, образован е и спазва социалните норми, постоянно говори за благосклонност, праведност, благоприличие, мъдрост и благонадеждност, и който говори с благородна елегантност и казва галещи ухото неща — вгледайте се дали такъв човек практикува истината или не. Ако той никога не практикува истината, то не е нищо повече от двуличник, който симулира доброта. Той е точно и пълно копие на Дамин. Що за хора са онези, които са изцяло съсредоточени върху това да имат добро поведение и да го използват, за да мамят другите да ги възхваляват и да им се възхищават? (Двуличници.) Тези хора имат ли духовно разбиране? (Нямат.) Могат ли хора, които нямат духовно разбиране, да практикуват истината? (Не могат.) Защо не могат? (Те не разбират какво е истината, затова просто възприемат някакво външно добро поведение и неща, които хората смятат за добри, за истината и ги практикуват.) Това не е основното. Независимо до каква степен не разбират истината, нима все още не знаят някои очевидни принципи на вършене на нещата? Когато им кажеш как да си изпълняват дълга, те не могат ли да разберат? Такива хора имат една отличителна черта: нямат никакво намерение да практикуват истината. Независимо какво казваш, те няма да те послушат. Просто ще правят и казват онова, което им харесва.

Напоследък често говорим за различните проявления на антихристи. Погледни хората около теб: виж кой е показал някаква промяна и чие поведение и принципи за вършене на нещата не са се променили изобщо. Чии сърца остават равнодушни, независимо колко общуваш с тях, и кои все още не се променят или нямат намерение да се променят, и продължават да вършат нещата така, както си искат, дори да могат да свържат съдържанието на твоето общение със себе си. Срещали ли сте такива хора? Срещали сте, нали? Защо някои водачи и работници биват освободени? Защото не практикуват истината, не вършат реална работа. Разбират всякакви видове доктрини и упорито действат по своите си начини. Независимо как разговаряш за истините принципи, те продължават да имат свои правила, оставайки вкопчени в собствените си възгледи и глухи за всички останали. Просто правят каквото си искат. Ти казваш едно, те правят друго. Подобни водачи и работници трябва да бъдат освободени, нали? (Да, трябва.) Наистина трябва. По какъв път са поели тези хора? (Пътят на антихриста.) След като вървят по пътя на антихриста, и ако измине достатъчно време, те самите ще се превърнат в антихристи. Въпросът е само колко дълго ще отнеме. Ако, независимо как разговаряш за истината с тях, те все още отказват да я приемат и изобщо не се променят, това наистина е проблемно и те вече са станали антихристи.

Кое ви вдъхнови най-силно в разказаната днес история? Че за хората е лесно да се отклонят. Защо е лесно за хората да се отклонят от правия път? Първо, хората имат покварен нрав. Второ, в мислите и дълбоко в сърцата си хората не представляват празен лист, независимо от възрастта. И така, какви съвети ви дава тази история? За хората е лесно да се залутат — това е първото. Второ, хората имат склонност да се придържат към онова, което смятат за добро и правилно, сякаш то е истината, считайки библейското знание и духовни доктрини за Божии слова, които да се практикуват. След като вече разбирате тези два проблема, какво ново разбиране, идеи или планове имате за пътя, по който трябва да вървите в бъдеще, и за всяка задача, която трябва да изпълните в бъдеще? (Когато вършим неща в бъдеще, не бива да действаме въз основа на онова, което смятаме, че е правилно. Първо, трябва да вземем предвид дали мислите ни са съобразени с онова, което желае Бог, и дали отговарят на Божиите изисквания. Трябва да намерим принципи за практикуване в Божиите слова и след това да продължим. Само по този начин можем да сме сигурни, че практикуваме истината и че пътят, по който вървим във вярата си в Бог, е правилен.) Трябва да положите усилия по отношение на Божиите слова. Престанете да правите собствени предположения. Нямаш духовно разбиране. Заложбите ти са малки. И колкото и големи идеи да ти хрумнат, те не са истината. Дори да си уверен, че извършеното от теб е безупречно и правилно, все пак трябва да го представиш на братята и сестрите за общение и потвърждение, или да го съпоставиш със съответните слова на Бог. Можеш ли да постигнеш сто процента безупречност по този начин?

Не непременно. Все още може да имаш някакви отклонения в своята практика, освен ако не си разбрал напълно истината принципи и източника на казаното от Бог. Това е един аспект. Какъв е вторият? Ако хората се отклонят от Божиите слова, независимо колко здравомислещи или сговорчиви може да изглеждат действията им, те не могат да заменят истината. Всичко, което не може да замени истината, не е истината, нито е положително нещо. Ако не е положително нещо, тогава какво е? Определено не е нещо, което е угодно на Бог, нито е съгласно истината. То е нещо, което Бог заклеймява. Какви ще бъдат последиците, ако извършиш нещо, което Бог заклеймява? Ще накараш Бог да те ненавижда. Всички неща, които не идват от Бог, са негативни неща. Те идват от Сатана. Някои хора може да не разбират това. Нека разбирането дойде постепенно с натрупването на преживявания.

Днес критикуваме сериозно едно нещо. Какво критикуваме? Въпросът за обръщението към стара свиня-майка с „лельо свинке“, нали? Срамно ли е да наречеш свиня „лельо свинке“? (Да, срамно е.) Това е срамно нещо. Хората винаги искат да имат почетна титла. Откъде идва тази „почит“? Какво се има предвид под „почит“? За старшинство ли става дума? (Да.) Добре ли е постоянно да желаеш да бъдеш считан за старши, постоянно да се съсредоточаваш върху старшинството? (Не е.) Защо не е добре да се съсредоточаваш върху старшинството? Трябва да анализирате каква е значимостта на съсредоточаването върху старшинството. Толкова е лесно да се каже просто по този начин: „Бог не позволява хората да се съсредоточават върху старшинството. Защо тогава го подлагаш на безсмислено обсъждане? Говориш безсмислици, докато се преструваш на цивилизован. Никога не проявяваш внимание към интересите на Божия дом, докато изпълняваш дълга си, и винаги ги предаваш. Когато нещо засяга собствените ти интереси, не би се поколебал да предадеш интересите на Божия дом. Кого се опитваш да заблудиш, действайки като добър човек? Достоен ли си да бъдеш считан за добър?“. Ще е приемливо ли да се каже по този начин? (Да.) Какво трябва да се каже, за да стане дори още по-рязко? „Какви ги бръщолевиш? Ти си само едно тъпо прасе. Слабоумно същество, без никакво разбиране за истината. За какъв се представяш? Ти си образован, културен и вярваш в Бог. Прочел си толкова много Божии слова и все още мислиш, че вярваш доста силно в Бог. Но в крайна сметка дори не знаеш какво означава да практикуваш истината. Нима не си само едно тъпо прасе, пълен идиот?“. Това е всичко за тази история. Нека сега се върнем към основната тема на общението.

Анализ на подмолното, своеволно и властно поведение на антихристите и как те принуждават хората да им се подчиняват

I. Анализ на подмолното поведение на антихристите

Последния път разговаряхме за петата точка от проявленията на антихристите — те подвеждат, привличат, заплашват и контролират хората. Днес ще разговаряме

за шестата точка — поведението им е подмолно, действат своеволно и властно, никога не разговарят с другите и ги принуждават да им се подчиняват. Има ли разлика между тази и петата точка? По отношение на нрава няма голяма разлика. Действията и на двата типа са свързани със заграбване на власт и със своеволни и властни действия. Нравът и на двата типа е нечестив, надменен, непреклонен и жесток. Нравът е същият. В шеста точка обаче се изтъква друго отличително проявление на антихристите, а именно, че действията им са подмолни — това засяга естеството на действията на антихристите. Сега нека първо да обсъдим думата „подмолен“. На пръв поглед „подмолен“ обидна или хвалебствена дума е? Ако някой направи нещо подмолно, това нещо добро ли е, или е лошо? (Лошо.) Ако се каже, че някой действа подмолно, този човек добър ли е, или е лош? Ясно е, че впечатленията и чувствата на хората са, че някой, който действа подмолно, не е стока. Ако някой се сблъска с нещо подмолно, това повод за радост ли е, или от него го побиват тръпки? (Побиват го тръпки.) Това просто не е нещо добро. Накратко казано, на пръв поглед „подмолен“ е обиден термин, независимо дали описва самото действие, или начина на действие на даден човек, нищо от това не е положително. То със сигурност е негативно. Нека сега първо да обясним какви са проявленията на подмолността. Защо се нарича подмолно, а не измамно? Какъв специален смисъл има тук думата „подмолен“? Подмолността е по-дълбока от измамността. Не отнема ли повече време и не е ли по-трудно за хората да прозрат някого, който действа подмолно? (Да.) Това е съвсем очевидно. И така, използвайте думи, които всички можете да разберете, за да обясните термина „подмолен“. Тук „подмолен“ означава коварен и лукав и засяга ненормалното поведение. Тази ненормалност се отнася до това, че такива хора са дълбоко прикрити и са непроницаеми за обикновения човек, който не може да разбере какво мислят или правят. Тоест средствата и мотивите на тези хора и отправните точки на действията им са особено трудни за проумяване, а понякога и поведението им е подмолно и потайно. Накратко, има термин, който може да опише действителното проявление и състояние на подмолност у даден човек, а именно „липса на прозрачност“, която го прави непонятен и неразбираем за останалите. Действията на антихристите имат такъв характер, т.е. когато осъзнаеш и почувстваш, че намеренията им да направят нещо не са прями, го намираш за доста ужасяващо, но в краткосрочен план или поради някаква причина все още не можеш да прозреш мотивите и намеренията им и просто несъзнателно чувстваш, че действията им са подмолни. Защо те карат да се чувстваш така? От една страна, това е така, защото никой не може да разбере какво казват или правят. От друга — защото често говорят със заобикалки, оборкват те и в резултат от това се чувстваш несигурен кое от твърденията им е истина и кое — лъжа, и какво всъщност означават думите им. Когато лъжат, мислиш, че е истина; не знаеш кое твърдение е вярно и кое не, и често се чувстваш излъган и измамен. Защо се

поражда това чувство? Защото такива хора никога не действат прозрачно и не можеш да видиш ясно какво правят или с какво се занимават, поради което неминуемо ставаш подозрителен към тях. Накрая виждаш, че нравът им е измамен, коварен и нечестив. Думата „подмолен“ е непонятна и звучи доста необичайно за хората, но защо се обяснява с толкова проста фраза като „липса на прозрачност“? В тази фраза има скрит смисъл. Какъв е този скрит смисъл? Той е, че антихристите често ти показват фалшив образ, когато искат да направят нещо, и така те затрудняват да ги прозреш. Например, ако един антихрист иска да те удари по лявата буза, той ще насочи удара си към дясната ти буза. Когато се отместиш, за да защитиш дясната си буза, той успешно ще те удари по лявата и така ще постигне целта си. Това е подмолност и тъй като се характеризира с интриги, всеки, който общува и има вземане-даване с такива хора, е част от техните сметки. Защо те винаги пресмятат? Освен че искат да контролират хората и да заемат място в сърцата им, те искат и да извличат ползи от всеки. Освен това в такива хора може да се открие и един вид нечестив нрав: те особено обичат да експлоатират другите или да използват силните си страни, за да се подиграват със слабостите на другите, и изпитват удоволствие да си играят с хората. Това е проявление на тяхната нечестивост. На светски език такива хора се смятат за проницателни. Обикновените хора си мислят: „Само по-възрастните хора могат да бъдат проницателни. Младите хора нямат опит или светска мъдрост, така че как могат да бъдат проницателни?“. Вярно ли е това твърдение? Не, не е вярно. Нечестивият нрав на антихристите не зависи от възрастта. Те се раждат с този нрав. Просто когато са по-млади и по-неопитни, те може да си служат с по-елементарни и по-неизтънчени машинации. Когато остареят, стават непробиваеми, като онези стари царе дяволи, чиито действия са напълно прикрити и изцяло неразгадаеми за повечето хора.

Току-що дадох общо обяснение на думата „подмолен“, така че сега нека разговаряме за конкретните състояния и проявления на подмолността. Не си ли струва да се разговаря за това? Ако не разговаряме за него, ще можете ли да ги разпознаете? Можете ли да ги прозрете? (Не.) Не може да се каже, че категорично не можете да ги разпознаете или прозрете. Понякога и ти ще почувстваш, че някой е наистина изкусен — толкова изкусен, че изпълняваш желанията му, дори след като те е предал — и че трябва да се пазиш от него. И така, какви неща правят антихристите и какви думи и действия разкриват в отношението си към братята и сестрите и към хората около тях, които показват, че действат подмолно и с нечестив нрав? За това си струва да се разговаря. Когато се обяснява само думата „подмолен“, хората обикновено я намират за доста проста. Вероятно е достатъчно да се провери в речника, за да се разбере значението ѝ. Но когато става въпрос за това кои действия, модели на поведение и видове нрав на хората са свързани с тази дума и са нейни конкретни проявления и състояния, става по-трудно и

по-сложно за разбиране, нали? Първо, помислете за хората или за конкретни антихристи, които сте срещали. Кои техни действия те накараха да почувстваш, че естеството на това действие е свързано с подмолност, или кои техни ежедневни думи, действия и поведение бяха свързани с това? (Веднъж се сблъсках с един антихрист, който очевидно искаше да се съревновава за статус и да бъде водач, но каза на братята и сестрите: „Трябва да докладваме за лъжеводачите и лъжеработниците. Само така можем да имаме делото на светия дух. Ако не докладваме и не разобличаваме лъжеводачите, не можем да получим делото на светия дух. Трябва да се обединим, за да защитим делото на църквата“. Като действаше под знамето на защитата на църковното дело, той търсеше начини да намери компромат срещу водачите и работниците, правеше от мухата слон и подстрекаваше братята и сестрите да докладват за водачите и работниците. Целта му беше да свали водачите и работниците, за да има шанс самият той да стане водач. Много братя и сестри не разпознаха това и бяха подведени от него. Вместо да разпознаят проблема въз основа на принципите, те се хванаха за някои незначителни въпроси и разкриванията на поквара от страна на водачите и работниците, за да ги заклеймят, да им лепят етикети и да преувеличават нещата, което доведе до хаос в църквата.) Кажете Ми, това подмолност ли е? (Да.) Точно това е. Защо е подмолно? Той развява знамето на справедливостта, за да постигне скритите си цели, като в същото време насърчава другите да действат, докато той самият не се показва и остава скрит, за да наблюдава резултатите. Ако нещата се получат, още по-добре, а ако не се получат, никой няма да го е прозрял, тъй като той е дълбоко прикрит. Това е подмолност — една от формите на нейните проявления. Той няма да ти позволи да узнаеш истинските му мисли дълбоко в себе си, а ако отгатнеш дори малко, бързо ще намери различни извинения и доводи, за да ги прикрие и да се защити на всяка цена в страха си хората да не прозрат истината. Умишлено усложнява нещата. Това е подмолност. Някой друг? (Преди няколко години в нашата църква се появи група антихристи, които поеха контрола и внесоха безпорядък в църковното дело. Горното изпрати човек, който да поеме работата, но тази група антихристи действаше под прикритие, като казваше: „Ние си имаме водачи и не приемаме водачи, прехвърлени от други места. Можем да се справим с работата сами“. В резултат на това мнозина бяха подведени и послушаха антихристите, като отказаха да приемат водача, определен от Горното. Тези антихристи дори държаха затворен на едно място водача, изпратен от Горното, като му забраняваха да общува с братята и сестрите и направиха невъзможно за него да помага в църковното дело или да изпълнява каквато и да е работа.) Това беше ужасно подмолно от страна на антихристите — какъв беше скритият им мотив? Искаха да контролират църквата и да създадат свое собствено независимо царство. Това е подмолно. Това са нещата, които правят антихристите.

Какви са основните проявления на подмолното поведение на антихристите? Едното е липсата на прозрачност, а другото е, че тайно кроят непочтени интриги. Ако разкрият на всички плановете и намеренията си, ще могат ли да ги осъществят? Със сигурност не. Защо хората, които използват подмолни методи, вършат нещата по този начин? Каква е целта на тези им действия? Досега сте се сетили само за контрол над църквата, но някои въпроси не включват контролиране на църквата или на всички хора. Да се подведат хората от една църква или от един регион е сравнително голям въпрос, но каква е целта на по-дребните прояви и действия на антихристите в ежедневието? Целта е да използват хората и да ги накарат да положат усилия за тях, за да задоволят техните интереси и да обслужват личните им цели. Въпреки че Бог устройва хората и упражнява върховенство над съдбите им, антихристите също искат да диктуват съдбите на хората и да ги манипулират. Но ако кажат директно, че искат да те манипулират, ще се съгласиш ли? Ако кажат, че искат да те командват като роб, ще се съгласиш ли? Ако кажат, че те са водачът и че трябва да ги слушаш, ще се съгласиш ли? Със сигурност няма да се съгласиш. Затова те трябва да прибягнат до някои необичайни методи, така че несъзнателно да бъдеш използван от тях. Това се нарича подмолност. Например големият червен змей действа по подмолен начин, като използва привидно легитимни предлози, за да подвежда хората. Как постъпи, за да конфискува имуществото на едрите земевладелци и капиталистите? Писмено ли установи политика, според която всички активи над определена сума трябва да бъдат предадени на държавата? Щеше ли да проработи, ако го беше обявил открито? (Не.) Щом това нямаше да проработи, какво направи? Трябваше да намери начин, който всички да смятат за правилен, за да конфискува и заграби основателно имуществото на едрите земевладелци и капиталистите. Така едрите земевладелци и капиталистите бяха лишени от власт, държавата забогатя, а неговото управление се укрепи. Как големият червен змей направи това? (Чрез нападане на едрите земевладелци и преразпределяне на земята.) Развяваше знамената с надписи „нападане на едрите земевладелци и преразпределяне на земята“ и „равенство за всички“, а след това съчини истории като „Момичето с бялата коса“, за да натопи и заклейми всички едри земевладелци и капиталисти. Използваше силата на общественото мнение и пропагандата, за да внуши на хората тези погрешни идеи, и караше всички неосведомени да мислят, че едрите земевладелци и капиталистите са лоши и не са равни на трудещите се маси, че сега народът е господар на собствената си страна, че държавата принадлежи на народа, че тези малцина не бива да притежават толкова много богатство и че то трябва да бъде конфискувано и преразпределено на всички. Подстрекавани от такива така наречени добри, правилни и благоприятни за бедните идеологии и теории, хората бяха подведени и заслепени и започнаха да се борят с местните магнати и да нападат едрите земевладелци и капиталистите. И какъв беше

крайният резултат? Някои от тези едри земевладелци и капиталисти бяха пребити до смърт, други бяха осакатени, а трети избягаха надалеч. Накратко казано, крайният резултат беше, че големият червен змей постигна своето. Тези глупави и невежи маси постепенно бяха водени с такива измами, за да се постигнат целите, които тези дяволи искаха. По същия начин и антихристите възприемат такива подмолни методи, когато вършат нещо. Например, когато един антихрист си сътрудничи с някого във водаческа роля и види, че този човек има чувство за справедливост, разбира истината и може да го разпознае, той започва да се чувства несигурен: „Може ли този човек да подкопае авторитета ми зад гърба ми? Дали не прави нещо задкулисно? Защо не мога да го проумея? На моя страна ли е, или не е? Може ли да ме докладва на Горното?“. Когато тези мисли му минат през ума, той започва да се притеснява, че статусът му не е сигурен, нали така? И какво прави след това? Директно ли започва да измъчва този човек? Някои антихристи биха измъчвали такъв човек открито, но подмолният тип не би го направил директно. Вместо това той първо би разговарял с няколко по-слаби, объркани и непроницателни братя и сестри, като ги разпитва и дискретно опипва почвата: „Еди-кой си е вярващ от над десетина години, така че вярата му би трябвало да има някаква основа, нали?“. Някой може да отговори: „Той наистина има доста добра основа. През всичките тези години на вяра в Бог той се е отрекъл от семейството и кариерата си. Вярата му е по-голяма от нашата. Сътрудничеството с него би трябвало да е доста добро за теб“. Антихристът би казал: „Да, доста е добро, но той никога не се смесва с другите братя и сестри. Не изглежда много общителен“. Друг човек може да добави: „Не е така — той се стреми към истината повече от нас. Често си говорим заедно, но той прекарва по-голямата част от времето си в четене на Божиите слова, в слушане на проповеди и в учене на химни, а когато е с нас, разговаря за Божиите слова“. Като чува тези благоприятни и одобрителни коментари за този човек, антихристът усеща, че не може да каже много повече, затова сменя темата, като казва: „Той вярва в бог от много години и има повече преживявания от нас. Трябва да общуваме повече с него в бъдеще и да не го изолираме“. Като чуват това, останалите все още не разпознават нищо. Като вижда, че мнозинството от хората говорят положително за този човек, антихристът, неспособен да постигне мотивите си, не казва нищо повече по темата. По-късно антихристът намира друга група хора и пита: „Виждате ли някога еди-кой си да чете божиите слова? Имам впечатлението, че той винаги разговаря с другите и привидно изглежда зает. Защо никога не чете божиите слова?“. Тази група е по-проницателна, долавя подтекста и си мисли: „Изглежда, че между тези двамата има разногласие. Той се опитва да ни накара да подкопаем този човек и да го изключим“. Затова отговарят: „Да, той винаги е зает с маловажни задачи, винаги се вторачва в хората и нещата. Рядко чете божиите слова, а в редките случаи, когато го прави, просто заспива. Забелязвал съм го няколко пъти“.

От разговорите му с първата и втората група хора какъв нрав присъства в думите на антихриста? Не е ли нечестив? (Да.) Какви са естеството и средствата на действията му? Те са подмолни. Първата група хора не е осъзнала какво се опитва да направи антихристът, докато втората група е доловила какво се случва и след това се е съгласила с казаното от него. Като вижда, че втората група следва казаното от него и може да бъде привлечена, антихристът иска да използва тази група, за да се отърве от партньора си. Този мисловен процес е подмолен. След всякакви убеждавания втората група е подведена и привлечена, и казва: „Тъй като този човек не отговаря на принципите и условията за църковен водач, предполагам, че следващия път не бива да гласуваме за него за водач, нали?“. Тази група е доста коварна и след като говорят, наблюдават отношението на антихриста. Той казва: „Това няма да е подходящо. Би било несправедливо. Това е божият дом, а не обществото!“. Като чуват това, те питат: „Наистина ли няма да е подходящо? Тогава какво да правим? Тогава ще гласуваме за него следващия път“. Антихристът веднага казва: „Да гласувате за него също няма да е подходящо“. Виждате ли? Каквото и да кажат, все е неправилно. Това е проблем. Всъщност антихристът просто иска да поведе тези хора по своя път, като им копае гроб, в който да паднат. В крайна сметка, след като слушат това-онова, тези хора разбират намеренията на антихриста: „Нека просто да има честни избори. Той не е кой знае какво, така че може и да не бъде избран така или иначе“. Антихристът е доволен. Погледнете: ето един вълк и няколко лисици, които се сдружават, за да действат в синхрон. Това е принципът и естеството на действията, предприети от антихриста и силите, които го следват в църквата, това е тяхното проявление. Хората, които следват антихристите, казват: „Така че нека гласуваме. Освен това той не е толкова велик. Ако гласуваме, може дори да не бъде избран“. Има ли нещо съмнително тук? Планират ли нещо? Те вече са доловили следите от думите си взаимно, но никой не казва директно какво да се прави. Между тях има мълчаливо разбирателство и всички схващат. На пръв поглед антихристът не наставлява директно никого да не избира партньора му, а хората под него също не казват: „Няма да го изберем него, ще изберем теб“. Защо не го казват направо? Защото никой не иска да даде на другия преимущество. Това не е ли подмолно? Това е истинска нечестивост. Те слушат тона на речта си взаимно, но никой не говори директно и в крайна сметка се постига консенсус. Това се нарича сатанински диалог. Сред тях има един „глупак“, който, след като слуша, все още не разбира и пита останалите дали ще гласуват за този човек или не. Как отговаря антихристът? Ако каже: „Прави както намериш за добре“, ще бъде твърде очевидно. Такъв отговор носи в себе си нотка на заплаха и подтикване. Нечестивите хора не говорят така. Вместо това той казва: „Нима божият дом няма работни разпоредби? Гласувайте за когото трябва. Ако някой не бива да бъде избран, не гласувайте за него“. Не е ли това двусмислено говорене? Той използва

привидно основателен предлог, като казва: „Трябва да действаш според принципите, не можеш да слушаш мен. Това, което казвам, няма значение. Аз не съм принципите; божиите слова са принципите“. „Глупакът“ чува това и си мисли: „Ако трябва да действаме според принципите, тогава ще гласувам за него“. Като вижда, че този човек е глупав и може да им объркa плановете, групата колективно го изхвърля, като не позволява на този „глупак“ да остане сред тях. В крайна сметка, когато „глупакът“ продължава да пита дали трябва да гласува за този човек или не, някой казва: „Ще говорим за това по-късно. Ще решим въз основа на неговото представяне“. Има ли някаква решителност в тези думи? Някакъв елемент на честност? (Не.) Тогава какво всъщност има в тези думи? Те предават техния нечестив нрав, както и техните скрити мотиви, намерения и цели. Те включват тайния заговор помежду им — вълка и лисиците — да се отърват от човека, който е трън в очите на антихриста. Защо тази група хора може да действа по този начин? Освен че са управлявани от своя нечестив нрав, причината да го правят е, че техният началник, антихристът, не харесва този човек. Ако гласуват за него и антихристът разбере, резултатът няма да е добър. Така че за тях най-неотложното и решаващо нещо, най-изгодното нещо, е да не гласуват за този човек. Всички те слушат антихриста. Каквото и да каже антихристът, в каквато и посока да се обърнат думите му, тези хора го следват, като оставят настрана истините принципи и Божиите слова. Виждаш ли, щом се появи антихрист, неизбежно ще има и такива, които му се подчиняват. Щом един антихрист действа, някои хора го придружават и го следват — няма антихрист, който да действа съвсем сам и в изолация.

Това, което току-що обсъждахме, беше едно от проявленията на подмолното поведение на антихристите. Подмолността, за която се споменава тук, се отнася до това, че антихристите имат свои собствени цели и мотиви за това, което правят, но няма да ти кажат, нито ще ти позволят да го видиш. Когато го откриеш, те ще направят и невъзможното, за да го прикрият, като използват всякакви средства, за да те подведат и да променят представата ти за тях. Това е подмолният аспект на антихристите. Ако мотивите им бяха лесно разобличавани, широко разгласявани и споделяни с всички, така че хората да знаят, това подмолно ли щеше да бъде? Това не би било подмолно. Какво би било тогава? (Глупаво.) Не глупаво — това би било надменност до степен на загуба на разум. Антихристите се държат подмолно. Как се изразява подмолността им? Те винаги се държат по начин, който разчита на кроежите, а думите им не издават нищо, затова на хората им е трудно да разберат намеренията и целите им. Това е подмолност. Антихристът не стига лесно до изводи в нищо от това, което казва или прави; той прави така, че подчинените му и неговите слушатели да могат да почувстват намерението му и тези хора, след като са разбрали антихриста, да действат според плановете и мотивите му и да изпълняват заповедите му. Ако задачата е изпълнена,

антихристът е щастлив. Ако не е, никой не може да намери нищо против него, нито да проумее мотивацията, намеренията или целите, които стоят зад това, което върши. Подмолността на това, което вършат антихристите, се спотайва в скритите заговори и подмолните цели, които са предназначени да заблудят, да разиграват и да контролират всички останали. Това е същината на подмолното поведение. Подмолността не е просто лъжа или лоша постъпка, а по-скоро включва по-големи намерения и цели, които са неразгадаеми за обикновените хора. Ако сте направили нещо, за което не искате никой да узнае, и излъжете, това счита ли се за подмолност? (Не.) Това е просто измама, която не достига нивото на подмолността. Какво прави подмолното по-дълбоко от измамата? (Хората не могат да я разгадаят.) Трудно е за хората да я разгадаят. Това е от една страна. Какво друго? (Хората нямат основания, за да обвинят подмолния човек.) Точно така. Въпросът е, че за хората е трудно да намерят основания, за да го обвинят. Дори някои хора да знаят, че този човек е извършил лоши неща, те не могат да определят дали той е добър или лош човек, дали е зъл човек или е антихрист. Хората не могат да го прозрат, а го смятат за добър и могат да бъдат подведени от него. Това е подмолност. Хората по принцип са склонни да лъжат и да замислят дребни интриги. Това е просто измама. Обаче антихристите са по-лукави от обикновените измамни хора. Те са като дяволските царе и никой не може да проумее какво правят. Те могат да вършат много злини в името на справедливостта и вредят на хората, но хората все така ги възхваляват. Това се нарича подмолност.

В миналото се случи такъв инцидент, при който един водач, по време на контакт и общение с Горното, беше информиран за някои от работните планове на Божия дом. По това време работната разпоредба все още не беше официално издадена. След като се върна, той започна да се перчи, но ти не можеше да разбереш, че това е перчене. Говореше много сериозно по време на едно събиране и изведнъж, по средата на общението си, каза нещо, което никой не беше чувал преди: „Досега всяка стъпка от божието дело е завършена и хората като цяло са се стабилизирали. От следващия месец ще разпространяваме евангелието, така че трябва да създадем евангелски екипи. Как трябва да се създадат евангелските екипи? В това има някои подробности…“. Когато другите чуха това, си помислиха: „Откъде дойдоха тези думи? Горното все още не е издало никакви работни разпоредби. Откъде знае той? Сигурно има прозорливост!“. Нима не го почитаха? Отношението на хората към него веднага се промени. Всичко, което направи, беше да спомене създаването на евангелски екипи, но след това не свърши никаква конкретна работа — просто скандираше празни лозунги. Разбира се, той имаше своя цел при скандирането на празни лозунги. Той се перчеше, като искаше хората да имат високо мнение за него, да го почитат. Не след дълго беше издадена работната разпоредба от Горното. Когато братята и сестрите я видяха, те бяха изумени и казаха: „Невероятно! Това не е ли

пророческо? Откъде знаеше за това? Ти разбираш истината по-добре от нас, твоят духовен ръст е по-голям. Нашият духовен ръст е твърде малък. Когато дойде време да проповядваме евангелието, ти вече ни беше казал за това, но ние бяхме вцепенени и неосъзнати. Виж, нима това, за което разговаря, не е съобразено с работната разпоредба от Горното? Това е пълно съвпадение и сега е потвърдено“. Чрез този инцидент всички го почитаха още повече и то не по обикновения начин, а с пълно покорство, почти до степен да коленичат и да му се поклонят доземи. Повечето хора не знаеха за този въпрос. Ако той самият не говореше за него, никой нямаше да знае, само Бог го знае. Това беше толкова очевиден въпрос, а той не го разкри на никого и вместо това избра да ги мами толкова нагло. Това поведение счита ли се за подмолно? (Да.) Защо ги мамеше по този начин? Защо можеше да се държи и да действа по този начин? Какво всъщност си мислеше в сърцето си? Искаше хората да го виждат като различен, да мислят, че не е обикновен човек. Дали това е нещо, което трябва да присъства в нормалната човешка природа? (Не.) Действията на такъв човек са отвратителни и безсрамни. Бихте ли счели това за подмолно? (Да.) Освен че е подмолно, то е донякъде и отвратително.

Сред антихристите има един тип хора, които никой не е чувал или не е виждал да казват нещо погрешно. Това, което правят, и начинът, по който действат, обикновено се смятат за добри и се одобряват от всички. Често са усмихнати, с изражение на милостив светец и никога не кастрят никого. Независимо какви грешки правят хората, те винаги са толерантни, с прощаващо сърце на любяща майка. Никога не се справят с онези в църквата, които нарушават управленските закони, причиняват прекъсвания и смущения или извършват злодеяния. Дали е защото не могат да видят или разпознаят тези неща? Не, не е нито едното, нито другото. Могат да ги видят и разпознаят, но в сърцето си вярват, че ако тези хора бъдат изчистени и в църквата се възцари мир, ако църквата бъде изпълнена само с честни хора, с тези, които се стремят към истината, и с тези, които искрено отдават всичко на Бог, тогава самите те лесно ще бъдат разпознати и може би вече няма да са способни да имат влияние в нея. Затова държат тези хора наоколо, като оставят злодеите да продължават да вършат зло, лъжците да лъжат, а смутителите да продължават да смущават, като чрез тези смущения гарантират, че в църквата никога няма да има мир, и по този начин си осигуряват собствения статус. И така, щом някой трябва да бъде отлъчен, да се вземат мерки спрямо него, да бъде изолиран или отстранен от позицията си, какво казват те? „Трябва да дадем на хората шанс да се покаят. Кой няма недостатъци или поквара? Кой не е правил грешки? Трябва да се научим на толерантност“. Братята и сестрите обмислят това и казват: „Ние сме толерантни към хората, които наистина вярват в Бог и имат прегрешения или са глупави и невежи, но не толерираме злите хора. Той е зъл човек“. Антихристът отговаря: „Защо да е зъл човек? Той просто понякога

казва груби думи. Това не е зло. Хората, които извършват убийства и палежи по света, те са истинските зли хора“. Но какво всъщност си мисли антихристът? „Той е зъл човек? Дали е толкова зъл, колкото мен? Не си видял аз какво съм направил, не знаеш какво си мисля вътрешно. Ако знаеше, нямаше ли да ме изчистите? Мислите да го изчистите? В никакъв случай! Няма да ти позволя да се справиш с него. Който се опита, ще му се разсърдя, ще му стъжня живота! Ще отлъча всеки, който се опита да се справи с него!“. Но би ли казал това на глас? Не, не би го казал. Какво прави тогава? Първо успокоява ситуацията, стабилизира положението, като изглежда способен да води църквата и да балансира различните сили, така че църквата да не може без него. Не е ли осигурена позицията му по този начин? Щом позицията му е сигурна, не е ли запазено препитанието му? Именно това се нарича подмолност. Ето защо повечето хора не могат да прозрат такива личности. Защо не? Те никога не говорят истината, нито действат лекомислено. Каквото и да им нареди Горното, те отбиват номера, каквито и книги да трябва да се разпространят, те ги изпращат. Поддържат няколкото събирания седмично и не обсебват общението по време на събиранията. На пръв поглед всичко изглежда перфектно и безупречно, не оставя място за критика. Но има едно нещо, което можете да разпознаете: те никога не се справят със злите хора. Напротив, защитават ги, като постоянно ги прикриват и бранят. Не е ли това подмолно? Какъв е подмолният аспект на тяхното поведение в това отношение, кое е съществено? Тези неща трябва да бъдат изяснени. Те никога не говорят истината, винаги казват лъжи, за да измамят Божия дом. Виждат зли хора да вършат зло, но не се справят с тях, винаги замазват нещата и практикуват търпение и толерантност. Какъв е мотивът им да правят тези неща? Дали наистина е, за да помогнат на хората да се допълват взаимно в силните си страни и да бъдат толерантни един към друг? (Не.) Тогава каква е целта им? Искат да затвърдят собственото си влияние, да стабилизират статуса си. Знаят, че след като злите хора бъдат изчистени, те ще са следващите. От това се страхуват. Затова държат злите хора наоколо. Докато те са там, статусът на антихриста е сигурен. Ако злите хора бъдат изчистени, с антихриста е свършено. Злите хора са техният защитен чадър, техният щит. Така че независимо кой разобличава злите хора или предлага те да бъдат изчистени, те не са съгласни и казват: „Те все пак могат да изпълняват дълга си, все пак могат да правят приношения, най-малкото все пак могат да полагат труд!“. Намират причини и извинения, за да защитят злите хора, и обикновено хората, които не са проницателни, не могат да видят скритите в тях злобни намерения, не са способни да ги разпознаят.

Има ли други случаи, в които подмолните действия на даден антихрист са ви направили дълбоко впечатление? Нека някой да сподели. (Имаше една сестра, която беше надзорник на евангелски екип и всеки месец успяваше да придобие някои хора, част от които бяха невярващи. Антихристът изтълкува една работна

подредба извън контекста, като каза, че проповядването на евангелието трябва да е насочено главно към хора от вероизповеданията, а невярващите да са на второ място, и че ако основният фокус е върху невярващите, това е сериозно нарушение на работната разпоредба. Той дори използва Божиите слова от „Предупреждение към онези, които не практикуват истината“, за да разнищи това поведение. След това накара всички да гласуват, като попита: „Може ли такъв човек все пак да бъде надзорник?“. По това време много хора в църквата бяха новоповярвали от само една-две години и не можеха да разпознават, затова сметнаха, че нарушаването на работната разпоредба е сериозно и се съгласиха да освободят от длъжност сестрата. Тя стана много негативна към онзи момент. След като беше разнищена и заклеймена от този антихрист, тя почувства, че самата тя е антихрист, че определено ще бъде отстранена от Бог, и стана изключително негативна, като не искаше да живее. Освен това този антихрист задържаше и някои проповеди и общения от Горното, като не ни позволяваше да ги слушаме. Твърдеше, че общението от Горното е много сурово и че ние, като новоповярвали с малък духовен ръст, ще си създадем представи, след като го чуем. На пръв поглед изглеждаше, че се грижи за нас, но всъщност се страхуваше, че ако слушаме проповедите от Горното, ще сме способни да го разпознаем и тогава той няма да може да ни контролира. Използваше тези привидно разумни методи, за да измъчва и заблуждава хората, като ги караше да мислят, че това, което прави, е логично и съгласно работните разпоредби на Божия дом.) Този инцидент със сигурност може да се опише като подмолен. Обичайната практика на всеки, който е антихрист, е винаги една и съща, без ни най-малко отклонение, със същите намерения и насочена към същите цели във всичко, което прави. Не доказва ли това, че антихристите наистина са демони и зли духове? (Да.) Категорично. Да се опишат действията на антихристите — тези демони и зли духове — като подмолни, е напълно уместно и ни най-малко не е преувеличено.

След тези примери би трябвало да сте придобили известно прозрение. Започнахте ли да развивате известна проницателност по отношение на подмолните действия на антихристите? Всичко, което включва подмолно поведение, със скрити намерения и мотиви, не е действие на нормален човек, не е действие на честен човек и със сигурност не е действие на човек, който се стреми към истината. Нещата, които правят, практикуване на истината ли са? Поддържат ли интересите на Божия дом? (Не.) И така, какво правят те? Прекъсват и рушат църковното дело, вършат зло, не следват Божия път, нито поддържат делото на Божия дом. Това, което правят, не е църковно дело. Те просто използват прикритието, че вършат църковното дело, за да преследват собствените си цели, като по същество защитават личните си интереси и тези на Сатана. Има ли други примери? (През 2015 г. от Горното беше издадена работна разпоредба, която ни наставляваше да използваме статията от „Пробудения“, за да разговаряме за разпознаването на

лъжеводачите и разграничаването на истинските и фалшивите църкви. В църквата имаше един водач, който току-що беше освободен от длъжност и който каза, че сме нови във вярата в Бог и сме с малък духовен ръст, и че сме възприели работната подредба на Горното твърде повърхностно — Божиите действия са неразгадаеми, а Горното е издало тази разпоредба с по-дълбок смисъл. Той каза също: „По отношение на истините за разпознаването на лъжеводачите и антихристите горното преди това е предоставило много общения и го е обяснило много ясно. Ако ставаше въпрос просто за разпознаване на лъжеводачите и антихристите, щеше ли да има нужда да се издава друга работна разпоредба?“. След това той извади от контекста части от минали работни разпоредби, проповеди и общения от Горното, като състави десетки хиляди думи материал, за да подведе братята и сестрите, и ни накара вместо това да разпознаваме „Пробудения“. По онова време ние бяхме подведени и не се съсредоточихме върху разпознаването на лъжеводачите и антихристите. По-късно този човек беше разкрит като антихрист. Той се страхуваше, че ако всички започнат да разпознават лъжеводачите и антихристите, ще разкрият неговите злодеяния и ще го разпознаят, затова умишлено ни подведе да разпознаваме вместо това „Пробудения“.) Това беше ловък трик, тактика за отвличане на вниманието, създаване на диверсия, за да се измести вниманието ви, така че никой да не му обърне внимание. Този метод не ви ли звучи познато? Когато големият червен змей е изправен пред криза, като например вътрешни размирици в политическата му система, или когато обществото планира стачки или бунтове, той използва същата тази тактика — отвличане на вниманието. Той често използва този метод. Винаги, когато се появи криза, той подклажда паника за война, насърчава патриотизма, след което непрекъснато пуска филми за съпротивителни войни и патриотизъм или разпространява фалшиви новини, за да разпали националистически настроения и да отклони вниманието. Големият червен змей прави тези неща със скрити мотиви, като таи неизказани цели — това се нарича подмолно поведение. Кой е прародителят на антихристите? Това е големият червен змей, дяволът. Естеството на техните действия е абсолютно същото, сякаш са се наговорили помежду си. Откъде идват интригите и методите на антихристите? Те са ги научили от техния прародител, дявола Сатана. Сатана обитава в тях, така че да действат подмолно е съвсем нормално за тях. Това напълно разкрива, че те имат природата на антихрист.

(Боже, искам да споделя един пример. Този случай с антихрист се случи в пастирския район Дзидзин. Беше около пролетта на 2012 г. Един антихрист на име Ан разпространи много заблуди в различни църкви и дори написа брошура, озаглавена „От какво се интересува Бог най-много, преди да напусне земята“, която разпространи тайно във всички църкви. Той твърдеше, че това, от което Бог се интересува най-много, преди да си тръгне, е дали Божиите избраници ще слушат човека, използван от Светия Дух, след като Той си тръгне, така че трябва

да разберем Божиите намерения. И че сега е достатъчно само да се четат проповедите, общенията и работните разпоредби на човека, използван от Светия Дух, което замества необходимостта да се ядат и пият Божиите слова. В резултат на това много братя и сестри бяха подведени, спряха да ядат и да пият Божиите слова, което беше целта, която антихристът се стремеше да постигне. Коварството на антихриста се състоеше в това, че под прикритието, че свидетелства за човека, използван от Светия Дух, той отдалечаваше хората от Божиите слова, като ги караше да изоставят яденето и пиенето на Божието слово, и същевременно ги караше да чувстват, че той разбира дълбоко Божието сърце. Беше мислил от какво се интересува Бог, преди да си тръгне, затова хората го ценяха високо и го почитаха.) Защо превъзнасяше човека, използван от Светия Дух? Човекът, използван от Светия Дух, е човек, както и той самият. Като превъзнасяше човека, използван от Светия Дух, той всъщност караше хората да почитат и да превъзнасят него. Това беше неговата цел. Не можем просто да съдим дали това, което е казал, е правилно или погрешно. Трябва да гледаме последствията и целите, които думите му са постигнали. Това е от ключово значение. Така че целта му да превъзнася човека, използван от Светия Дух, всъщност беше да превъзнася себе си. Това беше неговата цел. Знаеше, че превъзнасянето на човека, използван от Светия Дух, със сигурност няма да срещне възражения от никого и хората ще се съгласят с него и ще го превъзнасят. Но ако директно превъзнасяше и свидетелстваше за себе си, хората можеха да го разобличат, разпознаят и отхвърлят. Затова антихристът използва тактиката да превъзнася човека, използван от Светия Дух, за да постигне самопревъзнасяне и самосвидетелстване. Това беше коварството на антихриста. Действията на антихриста Ан бяха много подмолни, хората лесно се подвеждаха от тях — това е типичен случай с антихрист. Божиите избраници трябва да се научат да разпознават от този случай с антихрист, да разбират подмолните аспекти на антихристите, както и обичайните методи и средства, които те използват, за да постигнат последствието да подвеждат хората. Разбирането на тези неща е изключително полезно за хората, за да разпознават антихристите. Кой друг има пример за споделяне?

(Боже, и аз имам случай с антихрист, който да споделя. Този инцидент се случи в пастирския район Хънан. Около 2011 г. жената антихрист Ю, лъжеводачка, която е била освободена от длъжност, беше назначена от църквата да отговаря за работата по изчистването, защото имаше някои дарби и работен опит. По това време от Горното беше издадена работна разпоредба за пълно разобличаване и премахване на лъжеводачите и антихристите. Ю, която обичаше статуса, видя в това възможност да си върне властта. Под прикритието, че прилага работната разпоредба, тя непрекъснато разговаряше с братята и сестрите да следват течението на делото на Светия Дух и да се съсредоточат върху разпознаването на лъжеводачите и антихристите. Тя обаче не разговаряше за принципите за

тяхното разпознаване, а вместо това ни караше да насочим вниманието си към водачите и работниците. На всяко събиране караше братята и сестрите да говорят за представянето на водачите и работниците. След като говорехме, тя се хващаше за някои отклонения в работата им и за покварения нрав, който разкриваха, като преувеличаваше сериозността на тези въпроси, директно ги окачествяваше като лъжеводачи и ги освобождаваше от длъжност. След това непрекъснато свидетелстваше пред братята и сестрите за това как е премахнала тези лъжеводачи и лъжеработници, като ги караше да чувстват, че тя е проницателна и има работоспособност. В действителност се стремеше да използва освобождаването от длъжност на тези водачи и работници като възможност да си върне властта и да продължи да бъде водач. Подведени от Ю, братята и сестрите, като видяха покварата, която разкриваха водачите и работниците, и отклоненията в работата им, започнаха да се чудят дали те не са лъжеводачи и дори поставиха под въпрос водачите на църквата на всички нива, като не си сътрудничеха нормално в работата с водачите и работниците. Много водачи и работници с малък духовен ръст също бяха силно възпирани, като живееха в състояние на негативност и предпазливост, неспособни да изпълняват нормално дълга си, което доведе до хаос в църквата. По онова време много хора почитаха тази жена антихрист и около дузина църкви бяха подведени и контролирани от нея. Дори след като тази жена антихрист беше разкрита, някои хора все още не можеха да я разпознаят, вярвайки, че тя поддържа делото на църквата, а някои дори се застъпваха за нея.) Какво се случи по-късно с онези братя и сестри, които бяха подведени? (Чрез общение и помощ някои придобиха проницателност за антихриста и бяха спасени, докато други, независимо как другите разговаряха с тях, останаха упорити и решени да следват антихриста, и тези хора в крайна сметка бяха отстранени.) Сега повечето хора разпознават ли тази жена антихрист? (Сега имат известна проницателност.) Онези, които остават упорити и непроменими, заслужават да погинат. Това е изходът от следването на антихрист.

Току-що разговаряхме за различните проявления на подмолните действия на антихристите. Нека сега направим обобщение: каква е същността и нравът, изразени чрез такова поведение на антихристите? (Нечестивост.) Това е нрав, който се характеризира предимно с нечестивост. Можем ли тогава да кажем, че хората с нечестив нрав обикновено действат подмолно, а тези, които действат подмолно, имат много нечестив нрав? (Да.) Това логическо разсъждение ли е? Макар на пръв поглед да изглежда донякъде като разсъждение, всъщност нещата стоят точно така — хората с нечестив нрав често действат подмолно. Природата същност на подмолното поведение на антихристите произлиза от Сатана. Съвсем ясно е, че те са подобни на дяволите и Сатана. Като наблюдаваш как действат антихристите, можеш да разбереш как действат дяволите и Сатана. Истинските дяволи и Сатана и големият червен змей действат дори по-жестоко от това. Дори

един обикновен антихрист може да действа толкова подмолно, с такива хитри тактики, да говори, без да оставя никакви вратички, като прави невъзможно за когото и да било да намери недостатък или да го уличи. Какво остава тогава за старите дяволи и Сатана! Когато нещата се разглеждат от гледна точка на подмолното поведение на антихристите, обикновените хора без статус, които рядко общуват или откриват сърцето си пред другите, които действат без прозрачност и не искат другите да знаят какво мислят или обмислят да направят дълбоко в себе си, както и какви са намеренията им, когато действат, които се крият дълбоко и са затворени в себе си — нима в тяхната реч и действия също няма намек за подмолност? Ако такива хора не са окачествени като антихристи, то те със сигурност вървят по пътя на антихриста. Това е сигурно. Онези, които вървят по пътя на антихриста, ако не приемат да бъдат кастрени, нито се вслушват в предложенията на другите, а още по-малко приемат истината, щом придобият статус, неминуемо ще станат антихристи. Това е само въпрос на време. Ако някои хора имат такъв нечестив нрав и някога са вървели по пътя на антихриста, като показват някои прилики с антихрист, но след като приемат да бъдат кастрени, се покаят, могат да приемат истината, да изоставят предишния си път и могат да направят обрат и да практикуват истината, какъв ще бъде резултатът? Такова преобразяване ще ги отдалечи още повече от пътя на антихриста и ще ги улесни да навлязат в правилния път на вярата в Бог. Тогава те ще имат надежда да бъдат спасени. Това е всичко за общението относно проявленията на подмолното поведение на антихристите. Следващото проявление, за което ще разговаряме, е как те са своеволни и властни.

II. Анализ на своеволното и властно поведение на антихристите и как те принуждават хората да им се подчиняват

Антихристите действат своеволно и властно, никога не разговарят и не се съветват с другите, правят каквото си искат и принуждават другите да им се подчиняват. Може да се каже, че каквото и да правят антихристите, каквито и подредби да приемат или решения да вземат, те не разговарят с другите, не постигат консенсус, не търсят истината, за да решат проблемите, и не търсят принципите, които трябва да се прилагат при изпълнението на дълга им. Освен това те не позволяват на хората да разберат защо правят нещата по определен начин и така те остават объркани и са задължени да ги слушат. Ако някой не разбира и ги попита за това, антихристът не желае да разговаря или да обяснява. Каква ситуация иска да поддържа антихристът по този въпрос? Никой няма право да знае подробностите, никой няма право да бъде информиран. Той прави каквото си иска и това, което смята за правилно, трябва да се изпълнява изцяло. Другите нямат право да задават въпроси, още по-малко са пригодни да си сътрудничат с него. Имат само ролята да се подчиняват и да се покоряват. Как гледа на това

антихристът? „Щом сте ме избрали за водач, сте под мое управление и трябва да ме слушате. Ако не искате да ме слушате, тогава не трябваше да ме избирате. Щом сте ме избрали, трябва да ме слушате. Аз имам последната дума за всичко!“. Каква е връзката между него и братята и сестрите в неговите очи? Той е този, който дава заповеди. Братята и сестрите не могат да анализират кое е правилно и кое не, не могат да питат и не им е позволено да го обвиняват, да го разпознават, да го разпитват или да се съмняват в него. Всичко това е забранено. Антихристът трябва само да предлага планове, твърдения и методи, а всички трябва да ръкопляскат и да се съгласяват, без да задават въпроси. Това не е ли малко принудително? Що за тактика е това? Това е своеволно и властно. Що за нрав е това? (Жесток.) На пръв поглед „своеволно“ се отнася до вземането на самостоятелни решения, до това да има последната дума, а „властно“ означава, че след като вземе решение или отсъди сам, всички останали трябва да го изпълнят, без да имат право на различни мнения или твърдения, нито дори да задават въпроси. Да действа своеволно и властно означава, че когато се сблъска със ситуация, сам я обмисля и преценява, преди да вземе решение какво да прави. Самостоятелно взема решения задкулисно за това как да се правят нещата, без никой друг да се намесва. Дори собствените съработници, партньори или по-висшестоящи водачи не могат да се намесят — това означава да действа своеволно и властно. Независимо с каква ситуация се сблъскват, онези, които действат по този начин, винаги постъпват, като премислят нещата в ума си и си блъскат главите в размисъл, без никога да се съветват с другите. Мислят по един или друг начин наум, но какво всъщност мислят, никой не знае. Защо никой не знае? Защото не казват. Някои хора може да си помислят, че това е просто защото не са разговорливи, но дали наистина е така? Това не е въпрос на индивидуалност. Това е умишлен избор да държат другите в неведение. Те искат да правят нещата сами, имат си свои собствени сметки. Какво пресмятат? Пресмятанията им се въртят около собствените им интереси, статус, слава, придобивки и престиж. Обмислят как да действат в своя полза, как да защитят статуса и репутацията си от увреждане, как да действат, без да позволят на другите да ги прозрат, и най-важното — как да скрият действията си от Горното, като се надяват в крайна сметка да получат полза, без да разкриват никакви недостатъци пред никого. Мислят си: „Ако за момент се изпусна и кажа нещо нередно, всички ще ме прозрат. Ако някой се изпусне и ме докладва на Горното, Горното може да ме освободи от длъжност и ще загубя статуса си. Освен това, ако винаги разговарям с другите, няма ли всички да разберат за ограничените ми способности? Другите няма ли да ме гледат отвисоко?“. Кажете Ми сега, ако наистина ги прозрат, това добро или лошо ще бъде? Всъщност за тези, които се стремят към истината, за честните хора, това да ги прозрат и да загубят малко от репутацията или доброто си име, няма голямо значение. Те не изглеждат много

загрижени за тези неща. Изглежда, че не ги осъзнават толкова явно и не им придават твърде голямо значение. Но при антихристите е точно обратното. Те не се стремят към истината и смятат своя статус и мнението и отношението на другите към тях за по-важни от самия живот. Да ги накараш да кажат какво мислят или истината е изключително трудно. Дори предлагането на много ползи може да не е достатъчно. Ако ги помолят да разкрият своите тайни или лични въпроси, това би било още по-трудно — може би няма да го направят дори с цената на живота си. Що за природа е това? Може ли такъв човек да приеме истината? Може ли да бъде спасен? Определено не. В края на краищата „Окраската на леопарда не може да се промени“.

Антихристите отдават специално значение на своята собствена значимост, на своя статус, престиж и всичко, което може да поддържа властта им. Разговаряш с тях, като казваш: „Когато вършиш църковно дело, независимо дали става въпрос за външни въпроси или за вътрешна администрация, за кадрови промени или за нещо друго, трябва да разговаряш с братята и сестрите. Първата стъпка в това да се научиш да си сътрудничиш с другите е да се научиш да разговаряш. Общението не е празни приказки или само изразяване на собствената ти негативност или бунт срещу Бог. Не бива да даваш воля на своите негативни или бунтовни състояния, за да влияеш на другите. Основното е да се разговаря за това как да се намират принципи в Божиите слова и да се разбира истината“. Но колкото и да разговаряш за истината, това не може да ги трогне или да ги накара да променят своите принципи и посока в начина, по който действат и постъпват. Що за нрав е това? Меко казано, това е непримиримост. Грубо казано, това е жестокост. Всъщност е уместно да се нарече жестокост. Представете си вълк с овца в челюстите си, който се наслаждава на плячката си. Ако преговаряш с него с думите: „Ще ти дам заек, а ти пусни овцата, става ли?“, няма да се съгласи. Казваш: „Ще ти дам крава, какво ще кажеш?“. Категорично няма да се съгласи. Първо ще изяде овцата, а след това ще отиде за кравата. Не се задоволява само с едно, иска и двете. Що за нрав е това? (Ненаситно алчен и изключително жесток.) Прекалено жестоко е! По подобен начин, по отношение на изключително жестокия нрав на антихристите, общението за истината, кастренето или съветването им не върши работа. Нищо от това не може да промени дълбоко вкоренения им стремеж към статус или желанието им да контролират другите, освен ако не ги привлечеш с по-висок статус или по-големи ползи. В противен случай категорично няма да пуснат плячката, която вече е в устата им. Какво означава това категорично нежелание да я пуснат? Означава, че щом получат определен статус, те ще използват тази възможност, за да се представят енергично и да се самоизтъкват. Да самоизтъкват какво? Своите различни таланти и дарби, своя произход, образование, стойност и своя статус в обществото, като се хвалят и парадират колко са способни и умели, как могат да си играят с хората и да ги манипулират, как могат да ги управляват.

Хората, които нямат истината или проницателност, след като чуят това, смятат, че такива антихристи са толкова впечатляващи; самите те се чувстват непълноценни и доброволно се покоряват на контрола на антихриста.

Някои антихристи са особено лукави и задълбочени в своите кроежи. Те се придържат към една висша сатанинска философия, която се изразява в това да се изказват рядко в каквато и да е ситуация и да не изразяват с готовност своята позиция във всяка ситуация, в която попадат, като говорят само когато са абсолютно принудени да го направят. Преди да говорят или действат, те просто наблюдават внимателно действията на всички, сякаш целта им е да разберат и да прозрат напълно тези, които ги заобикалят. Първо определят кой може да бъде тяхна плячка и да им стане помощник, и от кого трябва да се пазят като от „политически враг“. Понякога не говорят или не заемат позиция, мълчат, но вътрешно разсъждават и пресмятат. Тези хора са лукави по душа и рядко говорят открито. Бихте ли казали, че такъв човек е доста зловещ? Ако не се изказва често, как можеш да го разпознаеш? Лесно ли е да го прозреш? Много е трудно. Сърцата на такива хора са изцяло изпълнени със сатанинска философия. Това не е ли подмолно? Антихристите смятат, че ако са склонни да говорят открито, като изразяват възгледите си и разговарят с другите, всички ще ги прозрат, ще си помислят, че на антихристите им липсва дълбочина, че са просто обикновени хора и няма да ги уважават. Какво означава загубата на уважение за антихристите? Означава да загубят статуса си на уважавани хора в сърцата на другите и да покажат колко са посредствени, невежи и обикновени. Това е нещо, което антихристите се надяват да не видят. Затова, когато виждат, че другите в църквата винаги се разкриват и признават своята негативност, бунтарството си срещу Бог, грешките, които са допуснали вчера, или непоносимата болка, която изпитват от това, че не са честни днес, антихристите смятат тези хора за глупави и наивни; самите те никога не признават такива неща и скриват мислите си. Някои хора говорят рядко поради малки заложби или простодушие, поради липса на сложни мисли, но когато антихристите говорят рядко, това не е по същата причина. Това е проблем на нрава. Те рядко говорят, когато се срещат с други хора, и не изразяват с готовност възгледите си относно това, за което говорят другите. Защо не изразяват своите възгледи? Първо, несъмнено им липсва истината и не могат да прозрат нещата. Ако проговорят, може да допуснат грешки и да ги прозрат. Те се страхуват да не ги гледат отвисоко, затова се преструват на мълчаливи и симулират проникновеност, което затруднява другите да ги измерят, и дори правят така, че да изглеждат мъдри и изтъкнати. По този начин хората не смеят да подценяват антихристите и като виждат привидно спокойната им и уравновесена външност, дори ги уважават високо, като категорично не смеят да ги пренебрегват. Това е подмолният и нечестив аспект на антихристите. Те не изразяват с готовност възгледите си, защото повечето от възгледите им не са съгласно истината, а са

човешки представи и фантазии, които са абсолютно неподходящи да бъдат извадени на показ. Затова мълчат. Освен това вътре в себе си се надяват да получат някаква светлина, която да могат да изразят, за да накарат другите да ги уважават високо, но тъй като я нямат, те остават тихи и скрити по време на общението за истината, спотайват се в сенките като призраци, които чакат удобен случай. Когато открият, че други изричат просветления, те измислят начини да ги направят свои собствени, като ги изразяват по друг начин, за да се изтъкват. Ето колко лукави са антихристите. Независимо какво правят, те се стремят да изпъкнат и да превъзхождат другите, тъй като само тогава се чувстват доволни. Ако нямат тази възможност, първо се притаяват и запазват възгледите си за себе си. В това се състои лукавостта на антихристите. Например, когато дадена проповед се издава в Божия дом, някои хора казват, че тя изглежда като Божии слова, а други смятат, че тя прилича повече на общение от Горното. Относително простодушните хора казват това, което мислят, но антихристите, дори да имат мнение за това, го крият. Те наблюдават и са готови да следват мнението на мнозинството, но в действителност сами не могат да я схванат напълно. Могат ли такива хитри и изкусни хора да разберат истината или да имат истинска проницателност? Какво може да прозре човек, който не разбира истината? Той не може да прозре нищо. Някои хора не могат да прозрат нещата, но въпреки това се преструват на проникновени. Всъщност им липсва проницателност и се страхуват, че другите ще ги прозрат. Правилното отношение в такива ситуации е: „Не можем да прозрем този въпрос. Тъй като не го познаваме, не бива да говорим небрежно. Неправилното говорене може да има негативно въздействие. Ще изчакам и ще видя какво ще каже Горното“. Това не е ли честно говорене? Това е толкова прост език, но все пак защо антихристите не го използват? Те не искат да бъдат прозрени; знаят си мярката, но въпреки това тайно имат едно презряно намерение — да направят така, че другите да ги уважават високо. Не е ли това най-отвратителното? След като всички се изкажат и като вижда, че повечето хора казват, че това са Божии слова, а малцина казват, че не са, антихристът също смята, че проповедта може да не е от Божиите слова, но не го казва направо. Той казва: „Не мога да бързам с преценката по този въпрос, ще се съглася с мнозинството“. Не признава липсата си на проницателност, а вместо това използва това твърдение, за да се прикрие и да се скрие, като през цялото време си мисли, че е много мъдър, че методите му са блестящи. След това, два дни по-късно, когато Божият дом обяви, че проповедта е от Божиите слова, антихристът веднага казва: „Виждаш ли, какво ти казах? През цялото време знаех, че това са божии слова, но се притесних за слабостта на тези от вас, които не ги разпознаха, затова не можах да го кажа. Ако бях казал, че това са божии слова, нямаше ли да ви заклеймя? Колко тъжни щяхте да бъдете! Можех ли да бъда спокоен, като знам колко сте слаби? Какъв водач щях да бъда тогава?“. Голям майстор на преструвките! Зад всичко, което казват антихристите, стоят

намерения и цели. Винаги, когато отворят уста, е за да се хвалят, да парадират с постиженията си, с миналите си добри дела и с миналите си славни моменти. Винаги, когато говорят, става въпрос за тези неща. Хората, които не могат да ги прозрат, ги боготворят, докато хората, които могат да ги прозрат, ги намират за изключително коварни и измамни — антихристът никога не говори за недостатъците си. Антихристите действат тайно и говорят двусмислено. Повечето от това, което казват, са глупости и те не са способни да прозрат нищо или да разберат каквато и да е истина. Още по-лошо, те се преструват, че разбират истината, въпреки че не разбират нищо, и искат да участват във всичко, искат да вземат решения и да имат последната дума по всички въпроси, като оставят хората около тях без никакво право да бъдат информирани. До каква ситуация води това в крайна сметка? Всеки, който си сътрудничи с тях или изпълнява дълг с тях, смята, че макар на пръв поглед да изглеждат предани и готови да платят цената, всъщност не е така. Дори хората, които са били близки с антихриста в продължение на години, не могат да прозрат какво мисли той или да знаят на какво е способен в действителност — повечето хора не могат да го прозрат. Това, което той казва, са все лъжи и празни приказки, двулични и измамни думи. Той иска да участва във всичко и да взема всички решения, но след като е решил, не поема никаква отговорност за възможните последствия и измисля причини, за да оправдае това поведение. След като реши, оставя другите да свършат работата, а той започва да се меси в други въпроси. Що се отнася до това дали първоначалният въпрос се проследява, дали се изпълнява, каква е ефективността на изпълнението, дали повечето други хора имат някакво мнение за подхода, дали това вреди на интересите на Божия дом или дали братята и сестрите имат проницателност по въпроса, него не го интересува и действа така, сякаш това не е негова грижа, сякаш няма нищо общо с него — не проявява ни най-малка грижа. Кое е единственото нещо, което го интересува? Интересуват го само въпроси, в които може да се изтъкне и да спечели възхищението на другите. Никога не пропуска възможност да го направи. В работата си не прави нищо друго, освен да дава заповеди и да налага правила. Способен е само да си служи с интриги и да манипулира хората, като същевременно е самодоволен и си мисли, че е добър в работата си. Изобщо не осъзнава последствията от своя начин на работа — че вреди на Божиите избраници, че причинява прекъсвания и смущения в църковното дело. Той възпрепятства изпълнението на Божията воля и се опитва да установи свое собствено независимо царство.

„Да бъдат своеволни и властни, никога да не разговарят с другите и да ги принуждават да им се подчиняват“ — какво означава същността на това поведение на антихристите преди всичко? Техният нрав е нечестив и жесток и те притежават изключително силно желание да контролират другите, което надхвърля границите на нормалната човешка рационалност. Освен това какво е

тяхното разбиране или възглед и отношение към дълга, който изпълняват? Как се различава това от хората, които искрено изпълняват дълга си? Хората, които искрено изпълняват дълга си, търсят принципи за това, което правят, което е основно изискване. Но как антихристите възприемат дълга, който изпълняват? Какъв нрав и същност се разкриват в изпълнението на дълга им? Те заемат висока позиция и се отнасят снизходително към тези под тях. Щом бъдат избрани за водачи, започват да се възприемат като хора със статус и идентичност. Не приемат дълга си от Бог. След като придобият определена позиция, смятат, че статусът им е важен, а властта им — голяма, че идентичността им е уникална, което им позволява да гледат отвисоко на другите от своята висока позиция. В същото време смятат, че могат да издават заповеди и да действат според собствените си мисли и че дори не е необходимо да имат някакви опасения за това. Смятат, че могат да използват възможността да изпълняват дълг, за да задоволят копнежа си за власт, да задоволят желанието и амбицията си да управляват и да водят другите с власт. Може да се каже, че те смятат, че най-накрая имат възможността да бъдат неоспорими в своята власт. Някои казват: „Проявленията на антихристите са да бъдат своеволни и властни и никога да не разговарят с другите. Въпреки че нашият водач също има нрава и разкриванията на антихристите, той често разговаря с нас!“. Това означава ли, че той не е антихрист? Антихристите понякога могат да се преструват. След като разговарят с всички и разберат и схванат мислите на всеки — като определят кой е на тяхна страна и кой не, ги категоризират. По бъдещи въпроси общуват само с хората, с които са в добри отношения и с които си пасват. Хората, които не са в синхрон с тях, често са държани в неведение по повечето въпроси и дори може да не им дадат книги с Божиите слова. Някога действали ли сте по този начин — да сте своеволни и властни, без никога да разговаряте с другите? Да бъдеш своеволен и властен със сигурност се случва, но това не е задължително така, ако никога не разговаряш с другите. Понякога може и да разговаряш. След като разговаряш обаче нещата все пак се развиват така, както си казал. Някои хора си мислят: „Въпреки нашето общение аз всъщност вече отдавна съм си съставил определен план. Разговарям с теб само формално, само за да те уведомя, че имам своите принципи в това, което правя. Мислиш ли, че не знам какво представляваш? В крайна сметка пак ще трябва да ме слушаш и да следваш моя начин“. Всъщност те отдавна са решили в сърцата си. Те смятат: „Имам дар слово и мога да обърна всеки спор в моя полза, никой не може да ме надговори, така че течението естествено ще следва моето ръководство“. Те са си направили сметките много отдавна. Съществува ли такава ситуация? Да бъдеш своеволен и властен не е поведение, което се разкрива случайно понякога. То се контролира от определен нрав. Може да не си личи, че са своеволни и властни от начина им на говорене или действие, но според нрава и естеството на техните действия те наистина са

своеволни и властни. Спазват формалностите и „слушат“ мненията на другите, позволяват на другите да говорят, осведомяват ги за подробностите по дадена ситуация, обсъждат какво изисква Божието слово — но използват определена реторика или формулировка, за да насочат другите към постигане на консенсус с тях. И какъв е крайният резултат? Всичко се развива според техния план. Това е техният коварен аспект. Това също се нарича принуждаване на другите да им се подчиняват, това е вид „нежна“ принуда. Те си мислят: „Не слушаш, нали? Не разбираш, нали? Нека ти обясня“. Като обясняват, те усукват и извъртяват думите си, и въвеждат другите в своята логика. След като ги въртят насам-натам, хората слушат и си мислят: „Това, което казваш, е правилно. Ще практикуваме, както казваш, вече няма нужда да бъдем толкова сериозни“, и антихристът е доволен. Повечето хора не могат да разпознаят думите му. Вие имате ли проницателност? Какво трябва да правите, когато се сблъскате с такива ситуации? Например, когато се сблъскаш с даден въпрос, чувстваш, че има проблем, не можеш да определиш точния проблем в момента, но въпреки това чувстваш, че те принуждават да се подчиниш. Какво трябва да направиш тогава? Трябва да потърсиш съответните принципи, да потърсиш напътствие от Горното или да разговаряш със съответния човек. Освен това онези, които разбират истината, могат да обсъждат и да разговарят заедно по този въпрос. Понякога делото и напътствието на Светия Дух ще ти позволят да разбереш проблемите в предложенията или теориите, изложени от антихристите или от онези, които вървят по пътя на антихристите, както и техните скрити мотиви. Чрез взаимно общуване може да стигнеш до разбиране. Но може би не общуваш, а вместо това си мислиш: „Това не е голям проблем, да прави каквото си иска. В края на краищата аз не съм основно отговорен, не е нужно да се занимавам с тези въпроси. Няма да нося отговорност, ако нещо се объркa, той ще поеме вината“. Що за поведение е това? Това е да не си предан към дълга си. Да не си предан към дълга си не е ли предателство на интересите на Божия дом? Това е постъпка на Юда! Много хора, когато се сблъскат с потисническа власт, в крайна сметка правят компромис и се съгласяват с онези, които я упражняват, което е проявление на липса на преданост към дълга им. Независимо дали се изправяш пред антихрист или пред някой, който действа безразсъдно и те принуждава да му се подчиниш, какви принципи трябва да избереш да отстояваш? Какъв път трябва да следваш? Ако смяташ, че това, което правиш, не противоречи на Божиите слова и работните разпоредби или не се отклонява от тях, трябва да останеш непоколебим. Придържането към истината е правилно и одобрено от Бог, но да се прекланяш и да правиш компромиси със Сатана, с нечестивите сили, със злите хора, е поведение на предателство, това е злодеяние, мразено и прокълнато от Бог. Когато антихристите се сблъскат с някой, който спори с тях, те често казват: „Аз имам последната дума по този въпрос и той трябва да се направи по моя начин. Ако нещо се объркa, аз ще поема

отговорност!“. Какъв нрав представлява това твърдение? Може ли някой, който говори и практикува по този начин, да има нормална човешка природа? Защо принуждават другите да им се подчиняват? Защо не търсят истината, за да разрешат проблемите, когато възникнат? Защо не могат да определят принципите на практикуване на истината? Това доказва, че им липсва истината. Можете ли да разпознаете проблема с това твърдение? Да се кажат такива неща е достатъчно, за да се докаже, че те имат нрава на антихрист. Това е поведението на антихрист. Въпреки това един по-лукав антихрист в страха си да не бъде разпознат от другите трябва да каже някои неща, с които всички са съгласни и които изглеждат правилни, за да постигне целта си да подведе хората и да си осигури опора. След това ще обмисли как да контролира Божиите избраници.

Проявленията на антихристите на своеволност и властност би трябвало да са многобройни, защото този вид поведение, този вид нрав и това качество могат да се видят във всеки покварен човек, да не говорим за антихристите. Можете ли да дадете някои примери, в които сте били своеволни и властни? Например, ако някой каже, че изглеждаш добре с къса коса, а ти отговориш: „Какво му е хубавото на късата коса? Предпочитам дълга коса и ще правя каквото си искам“, това своеволно и властно ли е? (Не.) Това е просто лично предпочитание, част от нормалната човешка природа. Някои хора обичат да носят очила, дори да не са късогледи. Ако някои хора ги осъждат, като казват: „Ти просто се опитваш да изглеждаш добре, всъщност не ти трябват очила!“, а те отговарят: „И какво от това? Ще ги нося въпреки всичко!“ — това своеволно и властно ли е? Не, това е лично предпочитание, най-много да е своенравие и не включва никакъв проблем на нрава. Може да спрат да носят очилата след няколко дни, ако им се прииска. И така, какво главно представлява да си своеволен и властен? Това включва главно пътя, по който човек върви, неговия нрав и принципите и мотивите зад неговите действия. Например в един брак, в който съпругът обича коли и семейството има само 20 000 юана, а съпругът взема пари назаем откъдето може, за да купи лекомислено кола за 200 000 юана, като оставя семейството без възможност да си позволи храна, а съпругата дори не знае за покупката, този съпруг своеволен и властен ли е? Това наистина означава да си своеволен и властен. Да си своеволен и властен означава да не се съобразяваш с чувствата, мислите, мненията, отношението или гледните точки на другите, а да се съсредоточаваш само върху себе си. Казано просто, в ежедневието това означава да задоволяваш плътските си удоволствия и желания, да задоволяваш егоизма си, а когато става въпрос за дълг, това се отнася до задоволяването на амбицията и желанието да се преследва статус и власт. Ето един пример: църквата имаше къща и до нея трябваше да се построи път. Подходящата ширина на пътя трябваше да се определи от размера на къщата и на двора, като целта беше както да има естетика, така и функционалност. Предвид голямата площ на тази къща и двор,

пътят трябваше да е широк поне два метра. Отговорникът каза: „Реших, ще го направим широк един метър“. Други казаха: „Много хора влизат и излизат всеки ден, а понякога трябва да носим неща. Един метър просто няма да стигне, твърде е тясно“. Но отговорникът настоя на своето виждане и не беше отворен за обсъждане. След завършването всички видяха, че пътят е твърде тесен, не подхождаше на къщата и двора и беше непрактичен — трябваше да се преправи, което доведе до повторна работа. Тогава всички се оплакаха от този човек. Всъщност преди да започне строежът на пътя, някои хора бяха изразили възражения, но този човек не се съгласи и настоя на своето виждане, като принуди другите да действат според неговите желания, което доведе до такива последствия. Защо този човек не можеше да приеме предложенията на другите? Когато имаше различни мнения, защо не можеше да разгледа всички аспекти и да намери правилния подход? Ако нямаше с кого да се посъветва, е добре да взема собствени решения, но сега, когато имаше хора, с които да се посъветва, и дори по-добри предложения, защо не можеше да ги приеме? Що за нрав е това? Има поне две възможности: едната е, че човекът е безразсъден, объркан човек. Другата е, че нравът му е твърде надменен и самоправеден, винаги смята, че е прав, неспособен е да приеме това, което казват другите, колкото и правилно да е то — това е толкова надменно, че води до загуба на разум. Такъв прост въпрос разкри нрава му. Прекомерната надменност води до загуба на рационалност. Какво означава да ти липсва рационалност? Кое няма рационалност? Зверовете нямат рационалност. Ако на човек му липсва рационалност, той не се различава от звяра. Умът му няма способността да преценява и няма рационалност. Ако човек стане толкова надменен, че загуби разум и му липсва рационалност, не е ли подобен на звяр? (Да, така е.) Точно такива са те. Липсата на човешка рационалност означава, че не са хора. Притежават ли антихристите такава рационалност? (Не.) На антихристите им липсва още повече. Те са по-лоши от зверовете, те са дяволи. Както когато Бог попита Сатана: „Отде идеш?“. Въпросът на Бог всъщност беше много ясен. Какво послание предаде Бог? (Той питаше Сатана откъде идва.) Това изречение очевидно завършва с въпросителен знак. Това е въпрос, който се отнася до „Сатана“ с подлога „ти“: „Отде идеш?“. Граматиката е подходяща и въпросът на Бог е лесно разбираем. Как отговори Сатана? („От шетане тук-тамѐ по земята и скитане нагоре-надолу по нея“ (Йов 1:7).) Това е известният цитат на Сатана. В отговора на Сатана има ли някаква рационалност? (Не.) Липсва му рационалност. Когато Бог го попита отново откъде идва, той повтори същия отговор, сякаш не можеше да разбере Божиите слова. Могат ли хората да разберат какво казва Сатана? Има ли речта му някаква рационалност? (Не.) Липсва му рационалност — може ли тогава да разбере истината? Дори на такъв прост въпрос от Бог той отговори по този начин. Той е още по-неспособен да разбере истините, които говори Бог. Може да се каже, че на

антихристите също им липсва рационалност. Онези, които действат подмолно, които не могат да разберат Божиите слова или истината, са все ирационални. Независимо колко говориш за практикуване на истината, за действане според принципите и за търсене на принципи и разговаряне с другите при изпълнение на дълга — неща, за които те казват, че разбират и знаят — когато дойде време за действие, те не приемат думите ти присърце и правят каквото си искат. Това е демонична природа! Хората с такава демонична природа не разбират истината и им липсва рационалност. Кой е техният най-неразумен и безсрамен аспект? Хората са създадени от Бог, а Бог избира хората и с каква цел ги довежда пред Себе Си? Целта е да накара хората да се вслушват в Божиите слова и да ги разбират, да вървят по правилния път в живота, както Бог насочва, и в крайна сметка да могат да различават правилното от погрешното, положителните и негативните неща. Това е, което Бог възнамерява. По този начин хората, които следват Бог, стават все по-добри. А до каква степен са неразумни антихристите? Те си мислят: „Боже, ти довеждаш хората пред себе си, така че и аз ще направя същото. Ти можеш да избираш хора, да ги устройваш и да господстваш над тях, така че и аз ще направя същото. Ти можеш да накараш хората да ти се покоряват и да те слушат, ти даваш директни заповеди и ги караш да правят, каквото им казваш, така че и аз ще направя същото“. Не е ли това ирационално? (Да.) Да са ирационални не означава ли, че нямат чувство за срам? (Да.) Хората твои ли са? Трябва ли да те следват? Защо трябва да те слушат? Ти си просто едно от малките сътворени същества, как можеш да се стремиш да бъдеш над всичко? Не е ли това ирационално? (Да, така е.)

Някои хора имат късмета да бъдат избрани за водачи в църквата, но в действителност техните заложби и духовен ръст не отговарят на изискванията. Да бъдеш водач е възвисяване от Бог, но те не го възприемат по този начин. Вместо това си мислят: „Като водач аз съм по-добър и по-въздигнат от другите. Вече не съм обикновен човек. Докато всички вие трябва да се покланяте покорно пред бог и да го почитате, аз не трябва, защото съм различен от вас. Вие сте сътворени същества, а аз не съм“. Тогава какво си? Не си ли и ти от плът и кръв? С какво си по-различен от другите? Разликата се крие в твоята безсрамност. Липсва ти чувство за чест и рационалност, не можеш да се сравняваш дори с куче. Действаш своеволно и властно, като пренебрегваш всякакви съвети от другите — това е разликата. Независимо колко слаби са собствените им заложби или колко ниска е ефективността им при вършенето на нещата, те въпреки това смятат, че са над обикновения човек, като вярват, че имат способности и талант. Затова, каквото и да правят, те не се съветват с другите, за да постигнат консенсус, като мислят, че са пригодни или имат абсолютната способност да контролират всичко. Не е ли това надменност, която води до загуба на разума? Не е ли това безсрамна наглост? (Да.) Преди да станат водачи, те си подвиваха опашките; вярваха, че

имат талант и способности, и таяха известна амбиция в действията си, но просто нямаха възможност. Щом станаха водачи, се разграничиха от братята и сестрите, като заеха по-висша позиция. Започнаха да се държат високомерно, като показаха истинското си лице. Започнаха да мислят, че могат да постигнат велики неща, като вярваха, че „Божият дом избра правилния човек, аз наистина съм талантлив — истинското злато рано или късно ще заблести. Погледнете ме сега: Бог ме е признал, нали?“. Това не е ли отвратително? (Да.) Ти си само едно от обикновените сътворени същества. Независимо колко големи са твоите дарби или талант, твоят покварен нрав е същият като на всички останали. Ако мислиш, че си уникално необикновен и се смяташ за по-висш, като искаш да се издигнеш над всички останали, да бъдеш по-висш от всичко, тогава грешиш. Поради това погрешно схващане действаш своеволно и властно, без да разговаряш или да се съветваш с другите, и дори искаш да се наслаждаваш на подчинението и послушанието на другите към теб, което е погрешно. В какво се крие грешката? (В заемането на погрешна позиция.) Защо антихристите винаги заемат погрешна позиция? Едно нещо е сигурно, което може би не сте осъзнали: в тяхната човешка природа има нещо повече в сравнение с другите. Те винаги имат някакво погрешно схващане. Как възниква това погрешно схващане? То не е дадено от Бог, а от Сатана. Всичко, което правят, всичко, което разкриват и изразяват, не е инстинкт в нормалните граници на човешката природа, а е подтиквано от външна сила. Защо се казва, че действията им са подмолни, а амбициите и желанията им са неконтролируеми? Желанието им да контролират хората е надхвърлило границите. Какво означава да се надхвърлят границите? Означава да се прибягва до всякакви средства, които надхвърлят рационалността и чувството за срам. То е неудържимо, като пружина — може временно да остане свито, когато го натиснеш, но щом го пуснеш, то отскача обратно. Не означава ли това да бъдеш погълнат от желание и доведен до вманиачаване? Това изобщо не е преувеличено.

Всяка църква, в която властта се държи от антихристите, вече не може да се нарече църква. Хората, които са преживели това, би трябвало да имат усет за него. Това не е атмосфера на спокойствие, радост и колективно възвисяване, а по-скоро на шумно разногласие. Всеки се чувства особено неспокоен и притеснен, неспособен да почувства мир в сърцето си, сякаш предстои да се случи някакво голямо бедствие. Думите и действията на антихристите създават атмосфера, в която сърцата на хората се замъгляват и губят способността да различават положителните от негативните неща. Освен това, ако хората са подвеждани от антихристите дълго време, сърцата им се отдалечават от Бог, което води до ненормални отношения с Бог, точно както хората в религията, които на думи вярват в Бог, но нямат място за Него в сърцата си. Има и реален проблем, а именно, че когато антихристите държат властта, това предизвиква разделение и хаос в църквата. Хората, които обичат истината, не изпитват наслада или

освобождение на събиранията и затова искат да напуснат църквата, за да вярват в Бог у дома. Когато Светият Дух върши делото Си в една църква, независимо дали хората разбират истината или не, всички се обединяват в сърцето си и в усилията си, като създават по-спокойна и стабилна атмосфера, лишена от смут. Винаги когато антихристите действат обаче, те създават неспокойна и странна атмосфера. Тяхната намеса води до появата на клики, като хората започват да се предпазват един от друг, да се осъждат и да се нападат взаимно, като си подливат вода един на друг зад гърба. Каква роля очевидно играят антихристите? Те са слуги на Сатана. Последствията от действията на антихристите са: първо, взаимно осъждане, подозиране и предпазливост сред братята и сестрите; второ, размиване на границите между мъжете и жените, което постепенно води до непристойни взаимодействия; и трето, в сърцата си хората не са наясно с виденията и спират да се съсредоточават върху практикуването на истината. Вече не знаят как да действат в съответствие с истините принципи. Малкото разбиране на доктрини, което някога са имали, е изгубено, умовете им се замъгляват и те сляпо следват антихристите, като се съсредоточават само върху тичането напред-назад във вършене на повърхностни задачи. Някои хора може да почувстват, че следването на антихристите не води доникъде. Само ако онези, които се стремят към истината, можеха да се съберат и да изпълняват дълга си заедно, каква радост би донесло това! Щом антихристите вземат властта в една църква, Светият Дух престава да върши делото Си и върху братята и сестрите пада мрак. Вярата в Бог и изпълнението на дълга стават вяли. Ако това продължи дълго време, няма ли мнозинството от братята и сестрите да бъде отстранено от Бог?

Днес, от една страна, разнищихме проявленията на своеволното и властното поведение на антихристите. От друга страна, чрез разнищването на тези проявления всеки е наясно, че дори да не си антихрист, ако имаш такива проявления, това те свързва със същността на антихристите. Да действаш своеволно и властно проявление на нормална човешка природа ли е? Категорично не. Ясно е, че това е проява на покварен нрав. Независимо колко висок е твоят статус или колко видове дълг можеш да изпълняваш, ако можеш да се научиш да разговаряш с другите, тогава ти се придържаш към принципите на истината, което е минимално изискване. Защо се казва, че да се научиш да разговаряш с другите е равносилно на придържане към принципите? Ако можеш да се научиш да разговаряш, това доказва, че не гледаш на статуса си като на средство за прехрана или не го приемаш твърде на сериозно. Независимо колко висок е твоят статус, ти изпълняваш дълга си. Твоите действия се извършват в името на изпълнението на дълга ти, а не заради статуса. В същото време, ако можеш да се научиш да разговаряш, когато се сблъскаш с проблеми, независимо дали с обикновени братя и сестри или с тези, с които си сътрудничиш, способен си да търсиш и да разговаряш с тях, какво доказва това? То показва, че имаш нагласата да търсиш

истината и да ѝ се покоряваш, което на първо място отразява твоето отношение към Бог и към истината. Освен това изпълнението на дълга ти е твоя отговорност, а търсенето на истината в работата ти е пътят, който трябва да следваш. Що се отнася до това как другите реагират на твоите решения, дали могат да се покорят или как се покоряват, това си е тяхна работа. Но дали можеш правилно да изпълняваш дълга си и да си съгласно критериите, е твоя работа. Трябва да разбереш принципите на изпълнение на дълга. Не става въпрос да се покоряваш на някого, а да се покоряваш на истините принципи. Ако смяташ, че разбираш истините принципи и чрез общение с всички постигнеш консенсус, с който всички са съгласни, че е уместен, но има неколцина, които са непокорни и искат да създават неприятности, какво трябва да се направи в такава ситуация? В този случай малцинството трябва да последва мнозинството. Тъй като повечето хора са постигнали консенсус, защо излизат да създават неприятности? Умишлено ли се опитват да причинят разрушение? Те могат да изразят мненията си, за да позволят на всички да ги разпознаят, и ако всички кажат, че мненията им не съответстват на принципите и са неиздържани, тогава трябва да се откажат от своите гледни точки и да спрат да се придържат към тях. Какъв е принципът при справянето с този въпрос? Човек трябва да отстоява това, което е правилно, и да не принуждава другите да се подчиняват на това, което е погрешно. Разбрано? Всъщност преди антихристите да проявят това поведение и да практикуват своеволие и властничество, те вече имат свои собствени планове. Да си своеволен и властен определено не се отнася до правенето на правилното нещо или до практикуването на истината. Със сигурност се отнася до правенето на това, което е погрешно и което нарушава истината, до следването на грешния път и до вземането на погрешни решения, като същевременно продължаваш да караш другите да се вслушват в тях. Това се нарича да си своеволен и властен. Ако нещо е правилно и съответства на истината, тогава трябва да се придържаш към него. Това не означава да си своеволен и властен. Това означава да се придържаш към принципите. Тези две неща трябва да се разграничават. Какво главно се има предвид под това антихристите да са своеволни и властни? (Да вършат неща, които не са съгласно принципите или истината, и все пак да карат другите да ги следват.) Така е — независимо каква ситуация възниква или с какъв проблем се справят, те не търсят истините принципи, а вземат решения въз основа на собствените си представи и фантазии. Знаят в сърцата си, че това противоречи на принципите, но все пак искат другите да слушат и да се покоряват. Това е последователният подход на антихристите.

Когато работата по разпространението на евангелието започна за първи път, някои хора занесоха „Словото се явява в плът“ в религиозните среди, за да проповядват евангелието. След като прочетоха Божиите слова, които разкриваха мистерии, разговаряха за видения и обсъждаха навлизането в живота, всички

религиозни хора казаха, че са доста добри. Те обаче намериха някои думи на съд и разобличаване на хората за твърде сурови в избора на думи. Почувстваха се сякаш ги порицават и не можеха да го приемат, като казваха: „Може ли бог да говори по начин, който порицава хората? Тези думи в най-добрия случай изглеждат написани от мъдър човек“. Човекът, отговорен за проповядването на евангелието, каза, че има решение. По-късно той промени всички части от Божиите слова, които не съответстваха на представите, фантазиите и вкусовете на хората, както и онези думи, които се страхуваше, че ще накарат хората да развият представи, след като ги прочетат. Например думи, които Бог използва, за да разобличи човешката природа, като „блудница“, „проститутка“, „негодник“, и фрази като „хвърлен в ада“ и „хвърлен в езерото от огън и жупел“, бяха изтрити. Накратко казано, всички думи, които лесно биха могли да породят представи или погрешни разбирания, бяха напълно премахнати. Кажете Ми, след като премахнете тези думи на съд, заклеймяване и проклятие от Божиите слова, остават ли те оригиналните Божии слова? (Не.) Все още ли те са словата, изразени от Бог в Неговото дело на правосъдието? Този „стар господин“ не се посъветва с никого и изтри много от Божиите слова, които бяха особено сурови относно облагородяването и разобличаването на покварения нрав на хората, особено тези, отнасящи се до времето на изпитанието на обслужващите. По-късно, когато религиозните хора прочетоха ревизираната версия, те казаха: „Не е зле, можем да вярваме в такъв бог“, и я приеха. Този стар господин си помисли: „Вижте колко съм умен! Не е мъдро божиите слова да са твърде сурови. С тези хора всичко е въпрос на придумване — как можеш да казваш неща, които може да бъдат сбъркани с порицаване? Това не е мъдро! Направих някои промени и вижте какво се случи: дори религиозните пастори са готови да повярват и все повече хора го приемат. Какво ще кажете? Не съм ли мъдър? Не съм ли умен? Не е ли това доста впечатляващо?“. Резултатите от промените му го накараха да се гордее изключително много със себе си. Въпреки това някои религиозни хора, които влязоха в църквата, откриха, че Божиите слова, които са чели, са променени и различни от оригиналните текстове в църквата, и повдигнаха този въпрос. По-късно се разбра, че този стар господин е променил съдържанието на Божиите слова. Какво мислите за това, което направи този стар господин? Да не споменаваме нищо друго и просто да кажем: тези слова не бяха твои, ти нямаше право да ги променяш. Дори да беше статия или книга, написана от човек, ако искаш да направиш промени, първо трябва да получиш съгласието на техния автор. Ако той се съгласи, можеш да направиш промени. Ако не се съгласи, категорично не можеш да променяш дори една-единствена дума. Това се нарича уважение към автора и читателите. Ако авторът няма енергията да прави промени и те упълномощи, като каже, че можеш да променяш всичко, стига да остане вярно на оригиналния смисъл и да постигне желания ефект, можеш ли тогава да правиш

промени? (Да.) Ако авторът е дал съгласието си или разрешението си, тогава могат да се правят промени. Как се нарича този вид поведение? То е оправдано, законно и правилно, нали? Но ако авторът не се е съгласил и ти го промениш без негово разрешение? Как се нарича това? (Да си безразсъден и своенравен.) Това се нарича да си безразсъден и своенравен, своеволен и властен. Какво промени този стар господин? (Божиите слова.) Оригиналните Божии слова, които носят Божието настроение, нрав и намерения към човечеството. Божиите слова са смислени по начина, по който са казани. Знаеш ли настроението, целта и желания ефект зад всяка дума, изречена от Бог? Ако не можеш да го проумееш, защо сляпо правиш промени? Всяко изречение, изречено от Бог, изборът на думи, тонът, както и атмосферата, настроението и емоциите, които те карат хората да изпитват, са внимателно формулирани и обмислени. Бог има обмисляне и мъдрост. Какво си мислеше този стар господин? Той смяташе начина на говорене на Бог за неразумен. Така възприемаше Божието дело. Той си мислеше: „Онези в религията, които искат само да ядат хляб до насита, трябва да бъдат придумвани и към тях трябва да се отнасят с любов и милост. Думите не могат да бъдат толкова сурови. Ако са твърде сурови, как можем да проповядваме евангелието? Може ли тогава евангелието все пак да се разпространява?“. Нима Бог не знае за това? (Да.) Бог знае много добре. Тогава защо все пак говори по този начин? Това е Божият нрав. Какъв е Божият нрав? Да говори по Своя начин, независимо дали вярваш или не. Ако вярваш, ти си една от Божиите овце. Ако не вярваш, ти си вълк. Божиите слова те разобличават и те порицават малко, а ти след това отказваш да признаеш, че си вярващ в Бог? Какво — вече не си ли сътворено същество на Бог? Бог престана ли да бъде Бог? Ако можеш да отречеш Бог заради това, тогава си зъл човек, дявол. Бог не спасява такива хора, така че църквата не бива насила или с придумване да ги приема. Някои хора казват: „Дори Бог да ме порицава, аз съм щастливо готов. Ако Той е Бог, Той може да ме спаси. Ако ме удари, това е заслужено. Ако ме нарече объркан човек, тогава такъв съм, и дори по-объркан от това. Ако ме нарече блудница, въпреки че не изглежда да съм правила това, което прави една блудница, щом Бог го казва, аз го признавам и го приемам“. Те имат най-простата вяра, признание и приемане, и най-простото богобоязливо сърце. Бог иска да придобие такива хора. Някои хора намират Божиите слова за твърде сурови и пронизващи, смятат, че няма да получат благословии, и затова не искат повече да вярват. Те си мислят: „Дори да си бог, аз няма да вярвам в теб. Ако говориш така, аз няма да те следвам“. Тогава се разкарай! Ако дори не признаваш Бог, как може Бог да те признае за Свое сътворено същество? Това е невъзможно! Божиите слова са изложени тук. Вярвай им или не, това е твой избор. Ако не вярваш, тогава си тръгвай. Ти ще изпуснеш. Ако вярваш, ще имаш искрица надежда за спасение. Не е ли това справедливо? (Да.) Но дали този стар господин мислеше по този начин? Можеше ли той да прозре Божиите мисли? (Не.) Не беше ли глупав? Хора, които нямат духовно разбиране, извършват

такива глупави действия. Той възприемаше Бог като много незначителен и прост и мислеше, че Божиите мисли не са много по-висши от човешкото мислене. Той често говореше, че Божиите мисли са по-висши от човешките, като проповядваше тези велики доктрини в обикновени времена, но когато действително се сблъскваше със ситуация, той отхвърляше тези думи в съзнанието си, като смяташе, че тези Божии слова не изглеждат като нещо, което Бог би казал. В сърцето си той не признаваше тези Божии слова, така че той просто не можеше да ги приеме. Точно когато се проповядваше евангелието, той се възползва от възможността бързо да промени тези Божии слова, дори под прикритието на „ефективно проповядване на евангелието и придобиване на повече хора“. Как в крайна сметка окачествих поведението му? Като подправяне на Божиите слова. Какво означава подправяне? Означава произволно добавяне, изваждане или промяна на първоначалния смисъл, промяна на замисъла на автора, пренебрегване на първоначалните намерения и цел на автора при говоренето и след това произволното им променяне. Това се нарича подправяне. Имаше ли той богобоязливо сърце? (Не.) Такава дързост! Човек би ли направил такова нещо? (Не.) Това е дело на дявол, а не на човек. Не можеш дори небрежно да променяш думите на обикновен човек. Трябва да уважаваш мнението на автора. Ако искаш да направиш промени, трябва да го уведомиш предварително и да получиш съгласието му, и само след като получиш разрешението му, можеш да правиш промени според неговите мнения. Това се нарича уважение. Когато става въпрос за Бог, това, което се изисква, е много повече от просто уважение! Ако дори едно изречение в Божиите слова е отпечатано неправилно, ако липсва дори един пълен член, трябва да попиташ дали е приемливо. Ако не е, трябва да препечаташ тази страница. Това изисква такова сериозно и отговорно отношение. Това се нарича да имаш богобоязливо сърце. Имаше ли този стар господин такова сърце? (Не.) Той нямаше богобоязливо сърце. Той смяташе Бог за нещо по-нисше от себе си. Беше напълно дързък. Такъв човек трябва да бъде отлъчен.

Наскоро се случи подобен инцидент. Някои хора отново използваха извинението, че проповядват евангелието и придобиват повече хора като причина да променят безразсъдно Божиите слова. Този път беше малко по-добре от последния. В последния случай това беше направено своеволно и властно, без да се разговаря с другите, като се действаше произволно и безотговорно, за да се подправят Божиите слова. Този път те първо попитаха Горното, като казаха: „Хората от определена етническа група не могат да приемат някои от термините в божиите слова. Измислихме стратегия да премахнем или променим тези термини, както и частите от изказвания или пасажи в божиите слова, които те не могат да приемат, и след това да им проповядваме със специално редактирана версия на божиите слова. Няма ли тогава да повярват?“. Вижте това. Те са наистина дръзки. Що за поведение е това? Ако се третират снизходително, такива хора могат просто да

бъдат сметнати за глупави и невежи, и твърде млади, може просто да им се каже да не го правят отново. Но ако окачествим естеството на това, което правеха, те небрежно променяха Божиите слова, за да угодят на Сатана. Как се нарича това? Това е поведението на Юда, на предатели и изменници, това е да продадеш Господ за слава. Те подправиха Божиите слова, като ги направиха по-приятни и приемливи за хората, за да им угодят и да ги накарат да приемат евангелието — какво е това? Дори нито един човек на земята да не вярва, престават ли Божиите слова да бъдат Божии слова? Променя ли се естеството на Божиите слова? (Не.) Дали Божиите слова са истината само ако те ги приемат, а ако не ги приемат, Неговите слова не са истината? Може ли естеството на Божиите слова да се промени поради това? Категорично не. Истината е истина. Ако не я приемаш, загиваш! Някои хора, които проповядват евангелието, си мислят: „Колко е жалко, че не приемат! Какъв велик и благороден народ са те. Бог ги обича толкова много и проявява толкова голяма милост към тях, как да не им покажем малко любов? Нека променим божиите слова, за да могат да ги приемат. Колко прекрасни са тези хора и колко добър и милостив е бог към тях. Трябва да проявяваме внимание към божиите намерения!“. Не е ли това преструвка? (Да.) Още един лицемер — онези, които не разбират истината, могат да правят само глупави неща! Вече беше казано, че някой, който подправяше Божиите слова, беше наказан и отлъчен, а сега има хора, които искат отново да ги подправят. Какво се опитват да постигнат? Не е ли това продаване на Господ за слава? (Да.) Това е продаване на Господ за слава, угаждане на Сатана. Божиите слова не са ли практически? Не могат ли да бъдат представени открито? Не ги ли признаваш за истината? Ако не ги признаваш, тогава защо все пак вярваш? Ако не можеш да приемеш истината, какъв е смисълът да вярваш в Бог? Невъзможно е да се постигне спасение по този начин. Независимо как говори Бог, каквито и думи да използва, които не са съобразени с твоите представи, Той все пак е Бог и Неговата същност не се променя. Независимо колко приятно говориш, независимо какво правиш, независимо за колко добър, доброжелателен или любящ се смяташ, ти все пак си човек, покварен човек. Отказваш да признаеш Божиите слова за истината и се опитваш да промениш Божиите слова, за да угодиш на Сатана. Що за поведение е това? То заслужава презрение! Мислех, че след предишните общения относно естеството на подправянето на Божиите слова такъв проблем няма да възникне отново при проповядването на евангелието сега. Невероятно е, но все още има хора, които се осмеляват да подправят и да таят такива мисли. Какво е отношението на тези хора към Божиите слова? (Непочтителност.) Те са напълно безразсъдни! В сърцата им Божиите слова са леки като перце, нямат никаква тежест. Те си мислят: „Божиите слова могат да се кажат по всякакъв начин. Мога да променям неговите слова, както си искам. По-добре е да ги направя да са съобразени с човешките представи и вкусове. Такива трябва да бъдат божиите

слова!“. Тези, които вършат неща като подправяне на Божиите слова, могат да бъдат окачествени като антихристи. Те действат безразсъдно и необмислено, произволно подправят. Те действат своеволно и властно и споделят същия нрав и същност като другите антихристи. И има още нещо: каква е първата им мисъл и действие, когато се сблъскат с опасност или когато собствените им интереси са накърнени? Какво избират? Те избират да предадат Божиите интереси и интересите на Божия дом, за да защитят себе си. Онези, които подправят Божиите слова, наистина ли го правят, за да проповядват ефективно евангелието? Какъв е скритият мотив зад тяхната така наречена ефективност? Те искат да се изтъкнат с талантите и способностите си, като карат хората да видят: „Вижте колко съм способен! Вижте колко е ефективно проповядването на евангелието след моите промени? Вие нямате същите умения, дори не бихте се осмелили да мислите така. Виждате ли резултатите, които постигнах с моите мисли и действия?“. Тези хора пренебрегват Божиите слова и ги подправят, за да задоволят собствената си амбиция и желание да преследват слава и статус. Нямат ли те характера на антихрист? Изобщо не е несправедливо да бъдат окачествени като антихристи.

Какво е другото проявление на своеволното и властното поведение на антихристите? Те никога не разговарят за истината с братята и сестрите, нито разрешават действителните проблеми на хората. Вместо това просто проповядват думи и доктрини, за да ги поучават, и дори принуждават другите да им се подчиняват. А какво е тяхното отношение и подход към Горното и към Бог? Това не е нищо друго освен измама и двуличие. Независимо от проблемите в църквата никога не докладват нищо на Горното. Каквото и да правят, никога не питат Горното. Изглежда сякаш нямат проблеми, които изискват общение или насоки от Горното — всичко, което правят, е прикрито, тайно и задкулисно. Това се нарича задкулисна манипулация, при която те искат да имат последната дума и да вземат решенията. Понякога обаче те също така се маскират и повдигат дребнави въпроси, за да питат Горното, като се представят за някой, който се стреми към истината, и карат Горното погрешно да вярва, че търсят истината във всичко с изключителна педантичност. В действителност те никога не търсят напътствие по никакъв важен въпрос, вземат едностранни решения и държат Горното в неведение. Ако възникне някакъв проблем, е още по-малко вероятно да го докладват, като се страхуват, че това може да засегне тяхната власт, статус или репутация. Антихристите действат своеволно и властно. Никога не разговарят с другите и ги принуждават да им се подчиняват. Казано направо, основните проявления на това поведение са участие в лични начинания; култивиране на собствено влияние, лична клика и връзки; преследване на собствени инициативи; а след това те правят каквото си поискат, като вършат неща, които им носят полза, и действат без прозрачност. Желанието и копнежът на антихристите другите да им се покоряват са особено силни. Те очакват хората да им се подчиняват, както ловецът кара ловното си куче да се подчинява на командите

му, без да позволяват никакво разпознаване на правилното от погрешното, като настояват за абсолютно подчинение и покорство.

Друго проявление на своеволното и властно поведение на антихристите може да се наблюдава в следния сценарий. Например, ако водачът на дадена църква е антихрист и ако по-висшестоящи водачи и работници възнамеряват да се запознаят и да се намесят в работата на тази църква, ще се съгласи ли този антихрист? Категорично не. До каква степен той контролира църквата? Като в непробиваема крепост, в която не може да се промуши игла, нито да се процеди капка вода, той не позволява на никого другиго да се намесва или да задава въпроси. Когато научи, че водачи и работници идват да се запознаят с работата, той казва на братята и сестрите: „Не знам каква е целта на тези хора, като идват. Те не разбират действителната ситуация в нашата църква. Ако се намесят, могат да смутят работата на църквата ни“. Ето така той подвежда братята и сестрите. Щом водачите и работниците пристигнат, той намира различни причини и извинения, за да попречи на братята и сестрите да се свържат с тях, докато лицемерно се отнася гостоприемно към водачите и работниците, държи ги уединени на някое място под предлог, че гарантира безопасността им. Но в действителност това е, за да им попречи да се срещнат с братята и сестрите и да научат от тях за ситуацията. Когато водачите и работниците го попитат за състоянието на работата, антихристът прибягва до измама, като представя фалшива картина. Той лъже висшестоящите и укрива истината от подчинените си, разкрасява твърденията си и преувеличава ефективността на работата, за да ги заблуди. Когато водачите и работниците предложат да се срещнат с братята и сестрите от църквата, той казва: „Не съм направил никакви уговорки! Не ме уведоми, преди да дойдеш. Ако го беше направил, щях да уредя някои от братята и сестрите да се срещнат с теб. Но предвид настоящата враждебна среда, от съображения за безопасност, е по-добре да не се срещате с братята и сестрите“. Макар че думите му звучат разумно, един проницателен човек може да долови проблема: „Той не иска водачите и работниците да се срещат с братята и сестрите, защото се страхува да не бъде разобличен, страхува се, че недостатъците и отклоненията в работата му ще бъдат разкрити“. Антихристът здраво контролира братята и сестрите в църквата. Ако водачите и работниците не са отговорни, те лесно могат да бъдат измамени и заблудени от антихриста. Действителната ситуация на братята и сестрите в църквата, техните трудности, които остават неразрешени, дали общенията и проповедите на Горното и книгите с Божиите слова се доставят своевременно на братята и сестрите, как напредват различните работни проекти на църквата, дали има отклонения или проблеми — за всички тези неща водачите и работниците няма да узнаят. Братята и сестрите също не са наясно с никакви нови работни разпоредби в Божия дом. Така антихристът напълно контролира църквата, като монополизира властта и има последната дума

по въпросите. Братята и сестрите в църквата нямат възможност да се свържат с по-висшестоящите водачи и работници и, без да знаят фактическата истина, биват подвеждани и контролирани от антихриста. Тези проверяващи водачи и работници, независимо как говори антихристът, нямат проницателност и все още смятат, че антихристът върши добра работа, като му се доверяват напълно. Това е равносилно на поверяване на Божиите избраници на грижите на антихриста. Когато антихристът подвежда хората, ако водачите и работниците не са способни да го разпознаят, безотговорни са и не знаят как да се справят, нима това не възпрепятства църковното дело и не вреди на Божиите избраници? Нима такива водачи и работници не са лъжеводачи и лъжеработници? По отношение на църква, контролирана от антихрист, водачите и работниците трябва да се намесят и да направят проучвания, и трябва своевременно да се справят с антихриста и да се отърват от него — това е без съмнение. Ако има лъжеводачи, които не вършат реална работа и пренебрегват подвеждането на Божиите избраници от антихриста, избраниците трябва да разобличат тези лъжеводачи и лъжеработници, да ги докладват, да ги отстранят от длъжност и да ги заменят с добри водачи. Това е единственият начин за цялостно разрешаване на проблема с подвеждането на хората от антихриста. Някои може да кажат: „Такива водачи и работници може да са със слаби заложби и да им липсва проницателност, затова не са успели да се справят и да разрешат проблема с антихриста. Те не го правят умишлено. Не трябва ли да им се даде още един шанс?“. На такива объркани водачи не бива да се дават повече шансове. Ако им се даде още един шанс, те само ще продължат да вредят на Божиите избраници. Това е така, защото те не са хора, които се стремят към истината. Липсват им съвест и разум и са безпринципни в действията си — те са достойни за презрение хора, които трябва да бъдат отстранени! През последните две години някои братя и сестри в определени църкви се обединиха, за да отстранят такива лъжеводачи и антихристи, които не вършат практическа работа, като ги освободиха от длъжност и ги отстраниха. Не е ли това нещо добро? (Да.) Радвам се да чуя такива добри новини. Това е най-доброто доказателство, че Божиите избраници придобиват духовен ръст и навлизат в правилния път на вярата в Бог. Това показва, че хората са придобили известна проницателност и духовен ръст и вече не са контролирани от лъжеводачи и антихристи, от зли демони. Обикновените лъжеводачи и антихристи вече не могат да подвеждат или да контролират Божиите избраници, които вече не са възпирани от статус или власт. Те имат смелостта да разпознават и да разобличават лъжеводачите и антихристите, осмеляват се да ги прогонват и отстраняват. Всъщност, независимо дали са водачи и работници или обикновените хора сред Божиите избраници, всички те имат равен статус пред Бог, като се различават само по своя дълг. В Божия дом няма разлика в статуса, а само различия в дълга и отговорността. Когато се сблъскат с лъжеводачи и антихристи, които смущават църковното дело,

както водачите и работниците, така и Божиите избраници трябва да ги разобличават и докладват, да се справят с тях своевременно, като отлъчват антихристите от църквата. Тази отговорност е еднаква и се споделя от всички.

Антихристите проявяват своеволно и властно поведение, никога не разговарят с другите и трябва да имат последната дума по всички въпроси — не са ли всички тези проблеми ясно видими? Общуването с другите и търсенето на принципи не е формалност или повърхностен процес. Каква е целта? (Да изпълняваш дълга си с принципи и да имаш път, по който да го изпълняваш.) Точно така, целта е да можеш да имаш принципи и път при изпълнението на дълга си. Първо трябва да разбереш, че само като търсиш истината в Божиите слова и разбираш принципите, можеш ефективно да изпълняваш дълга си. Ако разговаряш за истината, за да разрешиш проблеми, какъв подход трябва да се предприеме? Кои хора трябва да участват? Трябва да се изберат правилните хора. Трябва да разговаряш главно с хора с добри заложби, които могат да разберат истината, тъй като това ще доведе до ефективни резултати. Това е от съществено значение. Ако избереш объркани хора със слаби заложби, на които им липсва разум, на които никакво обсъждане няма да им позволи да разберат или да достигнат истината, тогава дори да се разговаря за истината в изобилие, това няма да доведе до никакви резултати. Независимо от проблемите, които възникват в църквата, Божиите избраници имат право да бъдат информирани и трябва да знаят състоянието на църковното дело и съществуващите проблеми. Ако водачите и работниците лъжат висшестоящите и укриват истината от подчинените си, като използват методи, предназначени да объркват другите, Божиите избраници имат право да ги разобличат и да докладват за тях, или да отнесат ситуацията до по-висшестоящите. Това също е дълг и задължение на Божиите избраници. Някои лъжеводачи действат своеволно и властно, като контролират Божиите избраници в църквата. Това е съпротива и противопоставяне на Бог, това е последователна практика на антихристите. Ако Божиите избраници не разобличат това и не го докладват и църковното дело бъде възпрепятствано или изпадне в застой, отговорността се носи не само от водачите и работниците, но и от Божиите избраници, защото Божиите избраници са тези, които страдат, когато лъжеводачите и антихристите упражняват власт в църквата, което потенциално може да провали шанса им да получат спасение. Следователно Божиите избраници имат правото и отговорността да докладват и да разобличават лъжеводачите и антихристите, което е от полза за църковното дело и за навлизането в живота на Божиите избраници. Някои водачи и работници казват: „Всички казвате, че съм своеволен и властен, нали? Този път няма да бъда такъв. Ще оставя всеки да изрази мнението си. Един ден, два дни — ще чакам колкото е необходимо, за да го споделите“. Понякога, когато са изправени пред определени специални въпроси, споровете се проточват с дни без решение и те просто продължават да чакат. Чакат, докато всички постигнат съгласие, преди да

продължат с работата. Колко много работа се забавя по този начин? Това забавя нещата толкова много. Това е очевидно проявление на безотговорност. Как може един водач или работник да управлява ефективно църковното дело, ако не може да взема решения? В църковното дело водачите и работниците имат властта да вземат решения, а братята и сестрите имат правото да бъдат информирани. В крайна сметка обаче водачите и работниците са тези, които трябва да вземат решенията. Ако един водач или работник не е способен да взема решения, тогава неговите заложби са твърде слаби и той не е подходящ за ръководна роля. Дори да е водач, той не може да върши практическа работа или да изпълнява дълга си по начин, който е съгласно критериите. Някои водачи и работници спорят дълго време по един-единствен въпрос, неспособни да вземат решение, и накрая просто се съгласяват с този, когото смятат за по-доминиращ. Този подход принципен ли е? (Не.) Що за водачи са те? Те са просто объркани хора. Ако кажеш: „Антихристите сасвоеволни и властни и аз се страхувам да не стана такъв. Не желая да вървя по пътя на антихриста. Ще изчакам всички да изразят мнението си, а след това ще си направя заключения и ще измисля умерен подход за решението“ — това приемливо ли е? (Не.) Защо не? Ако резултатът не е съобразен с истините принципи, дори да постъпиш по този начин, може ли да бъде ефективно? Ще удовлетвори ли Бог? Ако не е ефективно и не удовлетворява Бог, тогава проблемът е сериозен. Да не действаш според истините принципи, да си безотговорен в изпълнението на дълга си, да си нехаен и да вършиш нещата според философията на Сатана, означава да не си предан на Бог. Това е да мамиш Бог! За да избегнеш подозренията или осъждането като антихрист, ти се отклоняваш от отговорностите, които трябва да изпълняваш, и възприемаш „компромисния“ подход на философията на Сатана. В резултат на това вредиш на Божиите избраници и засягаш църковното дело. Не е ли това безпринципно? Не е ли егоистично и достойно за презрение? Като водач или работник трябва да говориш и да действаш с принципи, да изпълняваш дълга си с резултати и ефективност. Трябва да действаш по начини, които са от полза за делото на Божия дом и са съобразени с истините принципи. Например предметите за църквата трябва да се купуват с мисъл за практическия резултат. Предметите трябва да са на разумна цена и да са функционални. Ако харчиш пари безразсъдно и безпринципно, това може да причини загуба на интересите на Божия дом и на Божиите приношения. Как бихте се справили с такава ситуация? (Ще потърсим напътствие от Горното.) Търсенето на напътствие от Горното е един от начините. Освен това не бъдете мързеливи. Проучвайте задълбочено, питайте подробно, разпитвайте повече, разбирайте подробностите и се подготвяйте достатъчно. Може би тогава ще може да се намери относително подходящо решение. Ако не извършите тази подготвителна работа и действате небрежно, без да разбирате подробностите, което води до загуба на много пари, как се нарича това? Нарича

се нехайство. Някои хора изпълняват дълга си по този начин, като им липсва прозрачност в това, което правят. Те докладват само половината от това, което трябва, като крият останалото, защото смятат, че ако са напълно прозрачни, ще си навлекат неприятности и ще се наложи да извършват допълнителни проучвания и подобрения. Затова просто прикриват реалната ситуация и подробностите от другите, бързо завършват задачата и след това искат от Божия дом да плати. Но при проверка задачата не е съгласно критериите и изисква преработка, и се губят още повече пари. Нима това не е нанасяне на вреда на Божия дом? Нима това не е поведението на Юда? (Да.) Поведението на Юда включва конкретно предаване на интересите на Божия дом. Когато се сблъска със ситуации, такъв човек застава на страната на хората извън църквата, като мисли само за собствената си плът и изобщо не мисли за интересите на Божия дом. Има ли той някаква преданост към Бог? (Не.) Нито капка преданост. Той изпитва удоволствие от предаването на интересите на Божия дом и от нанасянето на вреда на църковното дело — това е поведението на Юда. Има и друга ситуация: някои видове дълг включват специализирани знания или експертен опит в други области, които може да са непознати за всички. В такива случаи не трябва да се страхувате от неприятностите. В тази епоха на изобилие от информация не бива да бъдете мързеливи, а активно да търсите съответните данни и информация. Като започнеш с придобиването на най-основната информация, ти придобиваш основно разбиране за професията или областта, а след това постепенно научаваш повече аспекти в обхвата на тази област, независимо дали става въпрос за данни или за различни професионални термини, като се запознаваш основно с нея. След като достигнеш това ниво, не е ли по-полезно за изпълнението на дълга ти предано и по начин, който е според критериите? (Да.) И така, каква е целта на цялата тази подготвителна работа при изпълнението на дълга ти? Проучването, разбирането на подробностите и след това намирането на осъществими решения чрез общение и критично обсъждане са все част от подготовката за изпълнението на дълга по начин, който е съгласно критериите. Доброто извършване на тези подготовки показва преданост при изпълнението на дълга. То разкрива и онези, които са нехайни. А какво е отношението на неверниците и на онези, които не отдават всичко искрено на Бог, когато изпълняват дълга си? Те са напълно нехайни. Каквото и да купуват за църквата, те харчат пари безразсъдно според собствените си прищевки, без да търсят напътствие от Горното, като мислят, че разбират всичко. В резултат на това прахосват парите на Божия дом. Не са ли те прахосници, предвестници на бедствия? Те причиняват загуби на Божиите приношения и дори не осъзнават, че вършат зло и се съпротивляват на Бог. В сърцата им няма никакво разкаяние. Едва когато Божиите избраници ги разобличат и разпознаят, и когато се гласува да бъдат премахнати и отлъчени, те придобиват известно съзнание и започват да съжаляват. Не са осъзнавали, че действията им

ще имат толкова тежки последствия — наистина, те няма да пролеят сълза, докато не видят собствения си гроб! Такива хора са предимно тъпаци, на които им хлопа дъската, но въпреки това се стремят да бъдат водачи и работници и да изпълняват задачи за Божия дом. Те са като прасета, които са се намазали с червило — напълно безсрамни. Тези хора са неверници. Колкото и години да са вярвали, те не разбират никаква истина. Въпреки това винаги искат да бъдат водачи и работници в Божия дом, винаги искат да упражняват власт и да имат последната дума — не са ли те нагло безсрамни? Защо такива хора се считат за неверници? Защото въпреки че вярват в Бог от много години и са слушали толкова много проповеди, те не разбират никакви истини и не могат да приложат никакви истини на практика, което ги прави неверници. Някой от вас проявява ли такова поведение? Онези, които го проявяват, да вдигнат ръка. Всички? Тогава всички вие сте неверници и това е сериозен проблем. Онези, които искрено вярват в Бог, ако постоянно слушат проповеди, ще разберат някои истини и ще постигнат известен напредък, ще станат по-надеждни в речта и в действията си. Ако някой слуша проповеди в продължение на години без никакъв напредък, той е объркан човек, звяр, неверник. Някои хора в рамките на три до пет години вяра в Бог разбират доста неща и могат да търсят истината в речта и в действията си. Ако забележат недостатъци в изпълнението на дълга си или причинят някаква загуба на Божия дом, се чувстват огорчени, самообвиняват се и се мразят. Чувстват, че техните моментни грешки, липса на преданост, мързел или отдаване на плътски удобства са довели до такива значителни недостатъци и са причинили такива големи загуби, и се мразят за това. Такива хора с разкаяно сърце имат известна човешка природа и могат да достигнат до получаване на спасение. Ако някой след много години слушане на проповеди не разбира никакви истини, продължава да прави грешки в изпълнението на дълга си, винаги създава неприятности на Божия дом и причинява загуби на църковното дело, и не е дори с разкаяно сърце, тогава такъв човек няма никаква човешка природа, той е по-лош от прасетата и кучетата. Може ли той все пак да изпълнява дълга си правилно? Дори да изпълнява дълг, това е нехайно и няма да получи Божието одобрение.

Някои хора, когато говорят, винаги наричат Божия дом „нашето семейство“, постоянно споменават „нашето семейство“ в разговорите си. Колко сладко го казват! Какво е това „наше семейство“, за което говорят? Има само Божи дом, Божие семейство, църквата. Уместно ли е винаги да се казва „нашето семейство“? На Мен не ми се струва уместно. Терминът „нашето семейство“ може да се използва, но е уместно само ако казаното отговаря на действителността. Ако не си човек, който се стреми към истината, ако често изпълняваш дълга си нехайно, без изобщо да поддържаш църковното дело, без изобщо да приемаш сериозно църковното дело, а въпреки това продължаваш да казваш „нашето семейство“, тогава това е неуместно. В него има нотка на лъжа и преструвка, което отблъсква

и предизвиква ненавист. Ако обаче си човек, който наистина притежава истината реалност и поддържа делото на църквата, тогава е приемливо да наричаш Божия дом „нашето семейство“. За другите това звучи искрено, без лъжа, и те ще те възприемат като брат или сестра, ще те харесват и ще ти се възхищават. Ако не обичаш истината в сърцето си, нито я приемаш, и си безотговорен в изпълнението на дълга си, тогава не наричай Божия дом „нашето семейство“. Трябва искрено да се стремиш към истината, да изпълняваш добре дълга си и да си способен да поддържаш църковното дело, така че Божиите избраници да чувстват, че си част от Божия дом. Тогава като кажеш „нашето семейство“, това ще създаде у другите усещане за близост, без никакви чувства на отвращение, защото в сърцето си ти наистина считаш Божия дом за свой собствен дом и при изпълнението на дълга си наистина си отговорен и поддържаш църковното дело. Когато кажеш „нашето семейство“, това звучи напълно заслужено, без никаква следа от лъжа. Ако човек не проявява никаква отговорност към църковното дело, изпълнява нехайно всеки свой дълг, дори не се навежда да вдигне нещо от земята, не почиства мръсна стая, не рине сняг, не подрежда двора през зимата и не изглежда като член на Божия дом, а по-скоро като външен човек, такъв човек има ли право да нарича Божия дом „нашето семейство“? Той е просто обслужващ, временен работник, човек без живот, който е от Сатана и изобщо не принадлежи към Божия дом. И все пак той често безсрамно нарича Божия дом „нашето семейство“, казва го всеки път, когато си отвори устата, казва го с такава интимност, обръща се към братята и сестрите с голяма топлота — но не изпълнява никакви практически задачи. Когато поеме задачи, прави грешки и причинява вреда на Божия дом. Не е ли той просто лицемер? Такива хора са напълно неморални, лишени от всякаква съвест и разум. Най-основните качества, които човек трябва да притежава като вярващ в Бог, са съвест и разум, а също така трябва да е способен да приема истината. Ако не притежава дори съвест и разум и изобщо не приема истината, заслужава ли все още да нарича Божия дом „нашето семейство“? Той е просто временен работник и обслужващ. Той е от Сатана и няма почти нищо общо с Божия дом. Бог не признава такива хора. В Неговите очи те са зли хора. Много хора вярват в Бог, но изобщо не се стремят към истината и проявяват безразличие към делата на Божия дом. Те пренебрегват проблемите, с които се сблъскват, пренебрегват отговорностите си, стоят далеч от братята и сестрите в затруднение и не проявяват омраза към онези, които вършат лоши неща и вредят на интересите на Божия дом или съсипват делото на църквата. Липсва им осъзнатост по въпроси от голямо значение за правилното и погрешното. Каквото и да се случва в Божия дом, то не ги засяга. Отнасят ли се те към Божия дом като към свой собствен дом? Очевидно не. Тези хора нямат право да наричат Божия дом „нашето семейство“. Онези, които го правят, са просто лицемери. Кои хора имат право да казват „нашето семейство“? Наскоро забелязах, че някои хора наистина не са лоши,

макар че, разбира се, те са малцинство. Засега няма да говорим за това колко истина разбират или какъв е техният духовен ръст или вяра, но тези хора наистина вярват в Бог, могат да поемат практически задачи и са истински отговорни в какъвто и дълг да изпълняват — те имат известно човешко подобие. Само такива хора могат наистина да се считат за част от Божия дом. Когато те кажат „нашето семейство“, това създава усещане за топлота и е наистина искрено. Например църквата се нуждаеше от маса, която би струвала шестстотин-седемстотин долара, ако се купи. Някои братя и сестри казаха: „Това е твърде скъпо. Можем да спестим много пари, като купим дървен материал и си я направим сами. Ще върши същата работа, без никаква разлика“. След като чух това, как се почувствах в сърцето Си? Бях донякъде трогнат: „Тези хора не са лоши. Те знаят как да пестят пари за Божия дом“. Такива хора са много по-добри в сравнение с онези, които разхищават приношенията, поне притежават известна съвест и разум, както и малко човешко чувство. Някои хора причиняват загуби на Божия дом за стотици или хиляди долари без никакво съзнание, дори казват, че това не ги засяга, без да изпитват укор в сърцата си. От друга страна, има други, които казват: „Дори да спестим десет или осем долара, си струва. Не трябва да харчим излишно пари за неща, които можем да решим сами. Трябва да пестим, където можем. Няма нужда да се харчат пари, които не е необходимо да се харчат. Редно е да понесем малко несгоди и да се потрудим“. Само онези, които могат да кажат такива неща, са хора със съвест и разум, които притежават нормална човешка природа и наистина са в единомислие с Божия дом. Тези хора могат с право да наричат Божия дом „нашето семейство“, защото мислят за интересите на Божия дом. Някои хора изобщо не мислят за интересите на Божия дом. Дали защото не са способни на такива съображения? Когато става въпрос за собствения им живот, те са изключително пестеливи, цепят стотинката на две, когато харчат, винаги искат да купуват най-евтините и най-практичните неща, пестят, където могат, дори се пазарят за цените, пресмятат педантично и очевидно са вещи в управлението на живота си. Но когато става въпрос за вършене на неща за Божия дом, не действат по този начин. Харчат разточително, когато използват парите на Божия дом, харчат ги както си искат, сякаш ако не ги похарчат, ще е загуба. Не е ли това признак на твърде лош характер? Такива хора са изключително егоистични, изобщо не мислят за Божия дом, а се стремят само да задоволят себе си. Надяват се да се промъкнат в небесното царство и да получат големи благословии на най-ниска цена. Такива егоистични и достойни за презрение хора все още таят такива грандиозни амбиции и желания. Това показва сериозен недостатък в техния характер!

Вече разгледали ли сме в общи линии напълно в нашето общение това проявление на антихристите, че те се държат по подмолен, своеволен и властен начин? (Да.) Тогава нека обобщим. Това, че антихристите вършат нещата подмолно и по своеволен и властен начин, са два различни, но еднакво значими и

едновременни модели на поведение, които са често срещани сред тях. Това проявление разобличава два от основните видове нрав на антихристите — нечестивост и жестокост. Те са едновременно нечестиви и жестоки. Понякога може да не виждаш жестоката им страна, но можеш да видиш нечестивата им страна. Възможно е те да действат внимателно, което затруднява да се види каквото и да било от тяхното принуждаващо или варварско поведение. Външно не изглеждат свирепи, нито те принуждават да правиш каквото и да било, но те впримчват чрез други нечестиви средства, като те въвличат в своя контрол и те карат да служиш на техните цели — и така ти си използван от тях. Без да осъзнаваш, попадаш в техния капан, като доброволно се покоряваш на тяхната манипулация и на това да си играят с теб. Защо могат да доведат до такива последствия? Антихристите често използват правилни твърдения и поговорки, за да те наставляват и да ти влияят, като те подтикват да правиш някои неща, като те карат да чувстваш, че всичко, което казват, е правилно, че трябва да го изпълняваш и че трябва да го правиш по този начин, в противен случай ще се чувстваш така, сякаш се противопоставяш на истината, ще чувстваш, че да не им се подчиняваш, означава да се бунтуваш срещу Бог. Като правиш това, ти доброволно им се подчиняваш. Какъв е крайният резултат от това? Дори хората да следват думите им и да практикуват това, което казват, разбират ли те истината? Връзката им с Бог става ли все по-близка или все по-далечна? Когато се сблъскат със ситуации, хората не само не идват пред Бог и не Му се молят, но и не знаят как да търсят истините принципи в Божиите слова, нито как да схванат Божиите намерения и изисквания. Вместо това те правят едно невероятно изявление: „Вярвам в Бог от толкова много години, като разчитам главно на водачите за подкрепа и препитание. Каквото и да се случи, стига водачите да дадат общение, има път напред. Без водачите просто не става“. Те вярват в Бог от много години, а духовният им ръст е точно такъв, че все още не могат да функционират без водачите. Не е ли това жалко? Какъв е скритият смисъл тук? Скритият смисъл е, че те не знаят как да се молят на Бог, да зависят от Бог, да се уповават на Бог или да ядат и да пият Божиите слова. Всички тези неща трябва да бъдат подкрепени от водачите, за да ги разберат. Водачът може да замени Бог, в когото вярват. Може да се каже, че вярата на такъв човек в Бог всъщност е вяра в неговите водачи. Те слушат всичко, което казват водачите, и вярват на всичко, което те казват. В кого наистина вярват, кого следват и на кого се подчиняват — на Бог или на водачите? Не е ли това същото като религиозните хора, които на думи вярват в Господ, но в действителност вярват в своите пастори, следват ги и им се доверяват? Не е ли това да бъдеш контролиран от хора? Прекланяш се пред водачите, като ги слушаш по всички въпроси. Това е да вярваш в хора и да ги следваш, да бъдеш възпиран и контролиран от хора. Бог е говорил толкова ясно, а ти все още не можеш да разбереш Неговите слова, нито знаеш как да ги практикуваш, но разбираш дяволите и сатаните, след като изрекат само

няколко думи? Какво всъщност разбираш? Понякога разбираш някое правило или доктрина — това брои ли се за разбиране на истината? (Не.) Това не е разбиране на истината, а означава да бъдеш подведен. Точно това е.

При проявлението на антихристите, които се държат подмолно и са своеволни и властни, основните им видове нрав са нечестивост и жестокост. Къде се проявява тяхната нечестивост? Проявява се в подмолното им поведение. А къде се проявява тяхната жестокост? (В това, че са своеволни и властни.) Проявява се главно в това, че са своеволни и властни и в това, че принуждават другите да им се подчиняват. Тяхната принуда носи в себе си жесток нрав. Бог изисква от хората да се покоряват на Него и на истината. Какъв е начинът, по който Бог върши делото Си? След като Бог изрази Своите слова, Той казва на хората, че най-важното нещо във вярата в Бог е те да се покоряват на истината и на Божиите слова. Знаеш тази истина, знаеш, че тази фраза е правилна, но по отношение на това дали се покоряваш и как се покоряваш, какво е Божието отношение? Имаш свободна воля, право на избор. Ако искаш да се покориш, се покоряваш. Ако не искаш да се покориш, не е нужно. Що се отнася до това какви последствия може да донесе неподчинението обаче, какво Бог проучва внимателно в хората и какви са Неговите заключения за тях, Бог не прави нищо допълнително по тези въпроси. Той не те предупреждава, не те заплашва, нито те принуждава, като те кара да платиш цената или те наказва за това. Бог не действа по този начин. През периода, в който Бог спасява хората, когато изразява слова, за да осигури ресурс на хората, Бог позволява на хората да правят грешки, да поемат по грешен път и им позволява да се бунтуват срещу Него и да вършат глупости. Но чрез Своите слова и чрез някои от Своите методи на вършене на делото Бог постепенно позволява на хората да разберат какви са Неговите изисквания, каква е истината и кое е правилно и кое е погрешно — например чрез кастрене, укоряване и дисциплиниране, а също и чрез увещания. Понякога Той ти дава известна благодат, трогва те вътрешно или ти дава известно озарение и просветление, като ти позволява да знаеш кое е правилно и кое е погрешно, какви са наистина Божиите изисквания, каква позиция трябва да заемат хората и какво трябва да практикуват. Докато те кара да разбереш, Той ти дава и избор. Ако кажеш: „Ще бъда непокорен, ще бъда своеволен, не искам да избирам правилното, не искам да бъда предан, просто искам да действам по този начин!“, тогава в крайна сметка ти си отговорен за собствената си крайна цел и изход. Трябва да поемеш отговорност за действията си и да платиш цената. Бог не прави нищо в това отношение. Бог е справедлив и праведен. Ако действаш според Неговите изисквания и си човек, който се покорява на Бог, или обратното, ако не действаш според Божиите изисквания и не си човек, който се покорява на Бог, тогава и в двата случая, където и да е твоята крайна цел, Бог я е определил много отдавна. Бог не трябва да прави нищо допълнително. Не е така: ако днес не действаш според Божиите изисквания, Той ще те

дисциплинира, ще те укори или ще те накаже, като ти навлече бедствия — Бог не върши делото Си по този начин. Бог изисква от хората да се покоряват, просто за да им позволи да разберат истината за покорството. Няма елемент на „принуда“. Бог не принуждава хората да се покоряват или да практикуват този аспект на истината. Следователно по Божия начин, независимо дали Той устройва хората, упражнява върховенство над съдбата им, води ги или им предоставя истината, предпоставката на тези действия не се основава на принуда, нито е задължителна. Ако действаш според Божиите слова, постепенно ще разбираш все повече истината и положението ти пред Бог ще продължи да се подобрява — ще поддържаш добро положение и Бог ще те просветлява и в аспекти от ежедневието, които не разбираш. Ако обаче не практикуваш истината, не се покоряваш на Бог и не желаеш да се стремиш към истината, това, което ще придобиеш, ще бъде много ограничено. Това е голямата разлика между двете. Бог не проявява пристрастие. Той е справедлив към всички. Някои хора казват: „Няма ли да практикувам, ако Бог просто ме принуди?“. Бог не принуждава хората. Това е нещо, което прави Сатана. Бог не върши делото Си по този начин. Ако можеш да се покориш на Бог само когато си принуден, в какво те превръща това? Наистина ли се покоряваш на Бог? Това не е видът покорство, който Бог желае. Покорството, за което говори Бог, е когато, въз основа на разбирането на истината, човек практикува доброволно Божиите слова от съвест и разум. Това е истинският смисъл на покорството. То не включва принуда, ограничаване, заплахи или каквато и да е форма на обвързване или контрол. Следователно, когато се чувстваш особено обвързан или възпрян по даден въпрос, това със сигурност не е дело на Бог. От една страна, това може да произтича от човешки мисли или от изопачено възприемане и самоналожени възпирания. От друга страна, възможно е някой друг да се опитва да те възпре, като използва правила или някакъв правилно звучащ аргумент или теория, за да те възпре, което те кара да развиеш някои изопачавания в мисленето си. Това показва проблем с твоето разбиране. Ако се чувстваш доброволно и щастливо покорен на Бог, това идва от делото на Светия Дух, а също и от истинската човешка природа, от съвестта и от разума.

В Божия дом има някои хора, които не се покоряват на истината, не се покоряват на работните разпоредби на Божия дом и не се покоряват на подредбите на църквата. Как Божият дом се справя с това? Използват ли се някакви методи на принудително изпълнение, за да се разреши този проблем? Ако един водач не върши практическа работа, не работи според работните разпоредби и не практикува истината, или не може да върши практическа работа, как се справя Божият дом с това? (Божият дом го освобождава.) Той бива директно освободен от длъжност, но дали бива отлъчен? (Не.) Хората, които не са извършили зло, не се отлъчват. Що се отнася до обикновените братя и сестри, ако им е уредено да изпълняват определен дълг и те откажат, това брои ли се за непокорство? Ако те

не отидат, може да се намери някой друг. Някой ще бъде ли принуден да изпълнява дълг? (Не.) Няма принуда. Ако чрез общение за истината те са готови да приемат и да се покорят, тогава всичко е наред. Това не се счита за принуда. Това е уреждане те да изпълняват този дълг при условие на тяхното лично съгласие и желание. Например някои хора обичат да готвят, но им е уредено да чистят, и казват: „Ако ме помолят да чистя, тогава ще чистя. Покорявам се на подредбите на Божия дом“. Има ли тук някаква принуда? Има ли някакво принуждаване против волята на някого? (Не.) Това е уредено при тяхното желание и покорство, без да се поставя никой в трудно положение или да се принуждава някой да извърши нещо. Може да има и случаи, когато за определен дълг временно не може да се намери никой и на теб ти е уредено временно да попълниш позицията. Ти лично може да не желаеш, но това е необходимо за работата, това е специален случай. Ти си член на Божия дом, храниш се с храната от Божия дом и изпълняваш дълга си там — след като признаваш себе си за човек, който вярва в Бог и Го следва, не можеш ли да се опълчиш на плътта си по този малък въпрос? Това дори не се брои за покорство или несгода. То е само временно, не се иска от теб да изпълняваш този дълг дългосрочно. Някои хора се оплакват, че работата, която им е възложена, е мръсна и уморителна и те не желаят да я вършат. Ако го повдигнат като въпрос, трябва незабавно да бъдат преназначени. Ако обаче само устно изразяват това, но всъщност са готови да се покорят и да страдат, тогава трябва да продължат да изпълняват дълга си. Уместен ли е този подход? (Да.) Правилен ли е този принцип? (Да.) Божият дом категорично не принуждава хората против волята им. Има и друга ситуация, при която някои хора, независимо какъв дълг изпълняват, са мързеливи, безотговорни и им липсва преданост. Понякога дори тайно вършат лоши неща. Когато не изпълняват добре дълга си, си намират извинения, като твърдят, че дългът не е подходящ за тях, не е тяхната силна страна или не разбират съответната област. Но в действителност всички виждат ясно, че не се справят добре с дълга си не поради тези причини. Как трябва да се постъпва с такива хора? Ако поискат да изпълняват дълг на друго място, трябва ли да се съгласим? (Не.) Тогава какво трябва да се направи? Такива хора не са подходящи за изпълнение на дълг. Те го правят неохотно и без правилно отношение, затова трябва да бъдат отпратени. Има и друг тип хора, които се затрудняват и се съпротивляват, щом им се каже да изпълняват дълг. Те проявяват изключителни нежелание и неохота, едва успяват да потиснат недоволството си, като си мислят: „Просто ще си трая тук и ще преживявам няколко години, кой знае къде ще се озова след това!“. На хора с такива намерения не бива да се позволява да изпълняват дълг, и дори да искат да изпълняват други видове дълг, не е позволено. Такива случаи трябва да се решават принудително. Защо е така? Защото същността им е прозряна — онези, които ги разбират, казват, че са неверници. Хората около тях също казват, че не

са подходящи за изпълнение на дълг. Такива хора са невярващи и трябва да бъдат изчистени. В противен случай могат само да причиняват смущения, да вършат злосторничества и да вредят на Божиите избраници в църквата, което е абсолютно недопустимо. Такива случаи трябва да се разрешават според принципите за това как да се отнасяме към онези, които изпълняват дълг в църквата. Тяхното нежелание не е фактор. Това принуда ли е? Не е принуда. Това е действане според принципите, отстояване на интересите и делото на Божия дом. Става въпрос за изчистване на неверниците и на онези, които са там само за да паразитират върху Божия дом. Ако искаш да паразитираш, прави го на друго място, не тук. Божият дом не е старчески дом. Той не храни търтеи. Разбирате ли?

Има някои антихристи, които се прикриват много добре, като само се усмихват, без да говорят, когато видят нещо, запазват мълчание по много въпроси, преструват се на дълбокомислени и не изразяват никаква позиция. Когато за пръв път ги срещнеш, не е лесно да ги прозреш. Може дори да си помислиш, че са важни и забележителни. Как да разпознаеш такива антихристи? Трябва да внимаваш много и да наблюдаваш какво харесват в действителност, върху какво се съсредоточават, какво ги интересува и с кого си взаимодействат. Като наблюдаваш тези аспекти, можеш да придобиеш разбиране за тях. Освен това има едно нещо, което всички вие трябва да знаете: независимо от нивото на един водач или работник, ако му се покланяте за това, че разбира малко от истината и има няколко дарби, и ако вярвате, че той притежава истината реалност и може да ти помогне, ако му се възхищавате и зависите от него във всичко и ако по този начин се опитвате да постигнете спасение, то това е глупаво и невежо от ваша страна. Накрая всичко ще се провали, защото отправната ви точка е изначално погрешна. Колкото и истини да разбира някой, той не може да заеме мястото на Христос, и колкото и да е надарен някой, това не означава, че притежава истината — така че всеки, който се покланя пред другите хора, възхищава се от тях и ги следва, в крайна сметка ще бъде отстранен и заклеймен. Вярващите в Бог могат да се възхищават само на Бог и да Го следват. Водачите и работниците, независимо от техния ранг, все пак са обикновени хора. Ако ги възприемаш като свои преки началници, ако смяташ, че те превъзхождат, че са по-компетентни от теб и че трябва да те водят, че във всяко отношение превъзхождат всички останали, тогава грешиш — това е заблуда. И какви последствия ще има тази заблуда за теб? Тя ще те накара несъзнателно да оценяваш водачите си според изисквания, които не отговарят на действителността, и да си неспособен да се отнасяш правилно към проблемите и недостатъците, които те имат. В същото време, без да знаеш, ще бъдеш и силно привлечен от техния усет, дарби и таланти, така че докато се усетиш, ще им се кланяш и те ще са твоят бог. Този път — от момента, в който те започнат да се превръщат в твой модел за подражание, в обект на твоето поклонение, до момента, в който ти станеш един от последователите им — е пътят, който несъзнателно ще те отдалечи от Бог. И дори

когато постепенно се отдалечаваш от Бог, все още ще вярваш, че следваш Бог, че си в Неговия дом, че си в Неговото присъствие, докато всъщност си бил пленен от слугите на Сатана, от антихристите. Ти дори няма да го усетиш. Това положение е много опасно. За да се разреши този проблем, от една страна, се изисква способността да се разпознае природата същност на антихристите и способността да се прозре грозното лице на омразата на антихристите към истината и съпротивата им срещу Бог. Освен това се изисква да се познават често използваните от антихристите техники за подвеждане и впримчване на хората, както и начинът, по който те вършат нещата. От друга страна, трябва да се стремите към познаване на Божия нрав и на Божията същност. Трябва да ви е ясно, че само Христос е истината, пътят и животът, че поклонението пред който и да е човек ще ви донесе катаклизъм и нещастие. Трябва да вярвате, че само Христос може да спаси хората, и трябва да следвате Христос и да Му се покорявате с абсолютна вяра. Само това е правилният път на човешкия живот. Някои може да кажат: „Е, аз имам своите причини да се покланям на водачите — в сърцето си аз естествено се покланям на всеки, който е талантлив. Покланям се на всеки водач, който е съгласно моите представи“. Защо настояваш да се покланяш на човек, въпреки че вярваш в Бог? В крайна сметка кой е този, който ще те спаси? Кой е този, който истински те обича и те закриля — нима наистина не виждаш? Ако вярваш в Бог и следваш Бог, трябва да се вслушваш в Неговото слово, и ако някой говори и действа правилно и това е в съответствие с истините принципи, просто се покори на истината — не е ли толкова просто? Защо си толкова низък? Защо настояваш да намериш някого, на когото да се покланяш, за да го следваш? Защо обичаш да бъдеш роб на Сатана? Защо вместо това не бъдеш слуга на истината? В това се вижда дали човек има разум и достойнство. Трябва да започнеш от себе си: въоръжи се с истини от всякакъв вид, бъди способен да идентифицираш различните начини, по които се проявяват различните въпроси и хора, знай какво е естеството на поведението на различните хора и какъв нрав разкриват те, научи се да различаваш същността на различните видове хора, бъди наясно какви хора има около теб, какъв човек си ти и какъв човек е твоят водач. След като видиш всичко това ясно, ще бъдеш способен да се отнасяш към хората по правилния начин, според истините принципи: ако са братя и сестри, ще се отнасяш към тях с любов. Ако не са братя и сестри, а зли хора, антихристи или неверници, ще се дистанцираш и ще ги изоставиш. И ако са хора, които притежават истината реалност, макар че може да им се възхищаваш, няма да им се покланяш. Никой не може да заеме мястото на Христос. Само Христос е практическият Бог. Само Христос може да спаси хората и само като следваш Христос, можеш да придобиеш истината и живота. Ако можеш да видиш тези неща ясно, тогава притежаваш духовен ръст и е малко вероятно да бъдеш подведен от антихристите, нито е необходимо да се страхуваш, че ще бъдеш подведен от антихристите.

Някои хора се притесняват, когато видят, че определени антихристи са разкрити и отстранени, и казват: „Въпреки че антихристите не изглеждат като зли хора на повърхността, защо, когато се разпознаят нещата, които правят, те се оказват толкова зли? Изглежда, че антихристите наистина са доста подмолни. Но аз съм със слаби заложби и ако отново се сблъскам с такива антихристи, се страхувам, че няма да мога да ги разпозная. Как трябва да се предпазя от антихристите?“. Дори да си със слаби заложби, не е нужно винаги да се притесняваш, че ще бъдеш подведен, или винаги да мислиш как да се предпазиш. Просто трябва да се съсредоточиш върху разбирането на истината, да четеш повече от Божиите слова и когато имаш време, сериозно да размишляваш върху злодеянията, извършени от антихристите, като се питаш: „Къде се крие тяхното зло? Какво ги е накарало да извършат такова зло? Могат ли обикновените хора да извършат такова зло? Как ги разпознават онези, които разбират истината? Как ги разпознавам аз?“. След като ясно видиш същността на хората чрез Божиите слова, ще разбереш всичко. Докато постоянно мислиш за тези неща, несъзнателно ще се научиш да разпознаваш и естествено ще можеш да разпознаваш, когато отново се сблъскаш с антихристи, които се опитват да подведат хората. Това изисква преминаване през много преживявания. Не е нещо, което можеш да научиш само като слушаш повече проповеди. Това е като да придобиеш опит в обществото, след като са те лъгали твърде много или си претърпял твърде много загуби — „парен каша духа“. Идеята е същата. В нашата вяра в Бог основното е да разберем истината. Колкото повече истина разбираш, толкова повече неща ще прозреш. Ако не разбираш никаква истина, дори да имаш знания, е безполезно. Само със знания не можеш да прозреш нищо. Възгледите ти са същите като на светските хора и каквото и да коментираш, ще бъдат безсмислици и заблуди. Не се притеснявай, ако в момента не можеш да прозреш някои хора. След като разбереш истината, естествено ще придобиеш проницателност. Засега просто се съсредоточи върху доброто изпълнение на собствения си дълг, яж и пий повече от Божиите слова и размишлявай повече върху истината. Когато дойде денят, в който разбереш истината, ще можеш да разпознаваш хората. Само като наблюдаваш нечие поведение, ще знаеш в сърцето си какво се случва с него. Само като слушаш някой да докладва за някакъв проблем, ще можеш да прозреш същността на проблема. И само като чуеш мислите и възгледите на някого, ще знаеш неговия духовен ръст. Без много усилия ще можеш да разбереш всичко за всеки въпрос или човек — това е резултатът от разбирането на истината. Ако обаче не се стремиш към истината, а вместо това разчиташ на въображението си, за да оценяваш хората, да им се покланяш, да зависиш от тях и сляпо да ги ласкаеш, и ако не следваш пътя на стремежа към истината, какъв ще бъде крайният резултат? Всеки би могъл да те подведе. Няма да можеш да прозреш никого, дори най-очевидния антихрист. Те ще те вртят на малкия си пръст, а ти все още ще им се възхищаваш за

способностите им, като се въртиш около тях всеки ден. Тогава ти си наистина объркан човек и може окончателно да се каже, че вярваш в неясен бог, а не в практическия Бог, и определено не си човек, който се стреми към истината.

Някои хора, дори след като са слушали няколко проповеди за разпознаването на антихристите, все още не могат да ги разпознаят. Разбират само някои методи за разпознаване, но им липсва реално преживяване. Когато действително се сблъскат със злодеянията на антихристите, те отново не успяват да ги разпознаят. Въпреки че не могат да разпознаят антихристите, след като са слушали проповеди, те се сравняват с това, което са чули, и все повече започват да чувстват, че приличат на антихрист. В крайна сметка стигат до убеждението, че самите те са антихристи. В този вид разпознаване няма нищо погрешно. Те са напълно наясно с подробностите при разпознаването на антихристите, но просто им липсват принципите на окачествяване. Това не е голям проблем. Това показва, че слушането им на проповедите е било ефективно. Въпреки че не са разпознали истинските антихристи, те са разпознали себе си, което също е нещо добро. Първо спасяват себе си и избягват да станат антихристи, което е плодотворен резултат от слушането на тези проповеди, разобличаващи антихристите. Да можеш да разпознаеш себе си като антихрист не е просто. Такова разпознаване включва подробно наблюдение и аз вярвам, че това вече се счита за притежаване на проницателност. Да разпознаеш себе си сега е нещо добро. Не е твърде късно да го направиш. Ако беше извършил зло или беше причинил бедствия и след това беше окачествен като антихрист, щеше да е твърде късно. Ако сега имаш проницателност за себе си, това най-много означава, че проявяваш черти, подобни на тези на антихристите, че вървиш по пътя на антихристите и че си избрал грешния път — можеш да бъдеш окачествен само по този начин. Все още има време да промениш курса, но е опасно, ако избереш да не го направиш. По темата за разпознаването на антихристите е разговаряно много пъти и вече някои хора наистина могат да разпознават. Те могат да признаят собствения си антихристки нрав, който разкриват, което е постижение и доказва, че са придобили проницателност. Ако могат допълнително да разграничат хората, които притежават природата същност на антихристите, от хората, които имат само антихристки нрав, тогава те напълно ще са овладели проницателност. Това е нещо, което може да бъде постигнато скоро, така че няма нужда да се тревожите. Ако хората могат да разпознаят собствения си антихристки нрав, да разпознаят дали вървят по пътя на антихристите и да разберат каква е тяхната природа същност, тогава те вече са се научили как да разпознават антихристите. Способността да се разпознават антихристите не зависи от това колко години човек е вярвал в Бог, а от това дали човек може да се стреми към истината и да я разбере. Някои хора вярват в Бог от много години и са слушали многобройни проповеди за разобличаването на антихристите, но техният антихристки нрав и техните антихристки проявления изобщо не са се променили.

Независимо как разговарям за истината, те остават неосъзнати. Може да се идентифицират със съдържанието на общението в момента, но когато става въпрос за предприемане на действия или изпълнение на дълга им, те се връщат към старите си навици. Не е ли това притеснително и опасно за такива хора? Много е опасно! Независимо как разговарям, независимо колко се укоряват сами или колко разстроени се чувстват, докато Ме слушат, те изобщо не се променят след това. Не размишляват защо винаги повишават и развиват хора, които ласкаят и се подмазват, нито размишляват защо се отнасят към другите не въз основа на принципи, а според собствените си прищевки. Не се отвращават от хората, които харесват, дори ако са зли или лоши, и продължават да ги повишават и използват. Нещо повече, те не размишляват защо изобщо не се стремят към истината и са поели по пътя на антихристите. Това, че са извършили толкова много зло без никакъв реален размисъл или промяна, е опасно. В последните събирания общението беше за разобличаване на видовете нрав и същността на антихристите. Нравът на антихристите е по-скрит и нечестив от често срещания покварен нрав. Антихристите изпитват неприязън към истината, те мразят истината и категорично не могат да приемат истината или Божието правосъдие и наказание. Какъв тогава е изходът, краят на антихристите? Те със сигурност ще бъдат отстранени. Как Бог окачествява антихристите? Като онези, които мразят истината и се противопоставят на Бог — те са Божии врагове! Да се противопоставяш на истината, да мразиш Бог и да мразиш всички положителни неща — това не е моментната слабост или глупост, която се среща при обикновените хора, нито е разкриването на неправилни мисли и гледни точки, които възникват от моментно изопачено възприемане. Проблемът не е в това. Проблемът е, че те са антихристи, врагове на Бог, които мразят всички положителни неща и всяка истина. Те са персонажи, които мразят Бог и Му се противопоставят. Как Бог гледа на такива персонажи? Бог не ги спасява! Тези хора презират и мразят истината, те имат природата същност на антихристите. Разбирате ли това? Това, което се разобличава тук, е нечестивост, жестокост и омраза към истината. Това е най-тежкият сатанински нрав сред видовете покварен нрав, представляващ най-типичните и съществени характеристики на Сатана, а не видовете покварен нрав, разкривани от обикновеното покварено човечество. Антихристите са сила, враждебна на Бог. Те могат да смущават и контролират църквата и имат способността да разрушават и да прекъсват Божието дело на управлението. Това не е нещо, което обикновените хора с покварен нрав могат да направят. Само антихристите са способни на такива действия. Не подценявайте този въпрос.

Всички зли хора имат нечестив нрав. Някои прояви на нечестивост се изразяват чрез жесток нрав, като например честото тормозене на простодушни хора, сатиричното или саркастичното отношение към тях, постоянното им превръщане в обект на шеги и възползването от тях. Злите хора се кланят доземи и раболепничат, когато видят друг зъл човек, но когато видят слаб човек, го тъпчат и се разпореждат

с него. Това са изключително жестоки и нечестиви хора. Всеки, който тормози или потиска християни, е дявол, преоблечен като човек. Той е бездушен звяр и превъплъщение на зъл дявол. Ако сред тълпата от зли хора има такива, които не тормозят простодушните хора, не постъпват брутално с християните, а само отприщват гнева си върху онези, които накърняват личните им интереси, тогава тези хора се считат за добри хора сред невярващите. Но с какво се различава нечестивостта на антихристите? Нечестивостта на антихристите се проявява главно в особената им склонност към съревнование. Те се осмеляват да се борят срещу Небето, да се борят срещу земята и да се борят срещу другите хора. Не само че не позволяват на другите да ги тормозят, но и те също тормозят и измъчват другите. Всеки ден обмислят как да измъчват хората. Ако завиждат на някого или мразят някого, никога няма да се примирят. В това се изразява нечестивостта на антихристите. Къде другаде се проявява тази нечестивост? Тя може да се види в подмолния им начин на вършене на нещата — хората с малко ум, с известни познания и известен социален опит трудно могат да ги проумеят. Те вършат нещата по изключително подмолен начин и това прераства в нечестивост. Това не е обикновена измамност. Те могат да плетат интриги и да си служат с номера и го правят на по-високо ниво от повечето хора. Повечето хора не могат да се съревновават с тях и не могат да се справят с тях. Това е антихрист. Защо казвам, че обикновените хора не могат да се справят с тях? Защото тяхната нечестивост е толкова крайна, че те притежават огромна сила да подвеждат хората. Те могат да измислят всякакви начини да накарат хората да им се покланят и да ги следват. Те могат също така да използват всякакви хора, за да смущават и да вредят на църковното дело. При такива обстоятелства Божият дом многократно разговаря за всякакъв вид проявления, нрав и същност на антихристите, така че хората да могат да ги разпознаят. Това е необходимо. Някои хора не разбират и казват: „Защо винаги се разговаря за това как да се разпознават антихристите?“. Защото антихристите са твърде способни да подвеждат хората. Те могат да подведат много хора, като смъртоносна чума, която чрез своята зараза може да навреди и да убие мнозина при едно-единствено избухване. Тя е силно контагиозна и широко разпространена, а степента на заразност и смъртност са доста високи. Нима това не са тежки последствия? Ако не разговарям така с вас, можете ли да се освободите от това да бъдете подведени и възпирани от антихристите? Можете ли наистина да се обърнете към Бог и да Му се покорите? Това е много трудно. Когато обикновените хора разкрият надменен нрав, най-многото, което се случва, е другите да видят грозното състояние на тяхната надменност. Понякога те се хвалят, понякога парадират и се изтъкват, а понякога обичат да налагат своя статус и да поучават другите. Но така ли е при антихристите? На пръв поглед може да не изглеждат така, сякаш налагат своя статус или го обичат, може никога да не изглеждат заинтересовани от статуса, но дълбоко в себе си имат

силно желание за него. Това е като някои императори или разбойнически главатари на невярващите: когато се борят за своята земя, те понасят несгоди заедно със своите другари, изглеждат смирени и неамбициозни. Но виждал ли си желанията, скрити дълбоко в сърцата им? Защо могат да понасят такива несгоди? Техните желания са тези, които ги поддържат. Те таят в себе си грандиозна амбиция, готови са да понесат всяко страдание или да издържат на всяка клевета, злословене, обиди и оскърбления, за да могат един ден да се възкачат на трона. Не е ли това подмолно? Могат ли да позволят на някого да узнае за тази амбиция? (Не.) Те я прикриват и я пазят в тайна. Това, което се вижда на повърхността, е човек, който може да понесе това, което другите не могат, който може да понесе непоносими несгоди, който изглежда упорит, неамбициозен, земен и добър към хората около себе си. Но в деня, в който се възкачат на трона и придобият реална власт, за да консолидират властта си и да предотвратят узурпация, те убиват всички онези, които са страдали и са се борили до тях. Едва когато истината излезе наяве, хората осъзнават колко дълбоко коварни са те. Когато погледнеш назад и видиш, че всичко, което са направили, е било водено от амбиция, откриваш, че нравът им е бил нечестив. Каква тактика е била това? Била е подмолност. Това е нравът, с който действат антихристите. Антихристите и дяволските царе, които упражняват официална власт, са от един и същи вид. Те категорично няма да страдат и да търпят в църквата без причина, ако не получат власт и статус. С други думи, тези хора абсолютно не се задоволяват с това да бъдат обикновени последователи, да правят компромиси в Божия дом като обикновени поклонници на Бог или да изпълняват някакъв дълг тихо и анонимно. Със сигурност не биха били склонни да направят това. Ако някой със статус бъде освободен, защото е вървял по пътя на антихриста, и си помисли: „Сега, без статус, просто ще действам прямо като обикновен човек, ще изпълнявам какъвто дълг мога. Мога все така добре да вярвам в Бог и без статус“, той антихрист ли е? Не, този човек някога е вървял по пътя на антихриста, някога е поел по грешен път поради моментна глупост, но той не е антихрист. Какво би направил един истински антихрист? Ако загуби статуса си, той вече няма да вярва. Не само това, но и ще измисли различни начини да подвежда другите, като ги кара да му се покланят и да го следват, за да изпълни амбицията и желанието си да има власт. Това е разликата между онези, които вървят по пътя на антихристите, и действителните антихристи. Ние разпознаваме и разнищваме тези видове нрав същност и проявления на антихристите, защото естеството на този въпрос е много сериозно. Повечето хора не могат да разпознаят антихристите. Да не говорим за обикновените братя и сестри, дори някои водачи и работници, които смятат, че разбират известна истина, не са овладели напълно разпознаването на антихристите. Трудно е да се каже доколко са го овладели, което показва, че духовният им ръст е твърде малък. Само онези, които могат точно да разпознават антихристите, са хора с истински духовен ръст.

Какъв е основният проблем, пред който сте изправени всички вие сега? Повечето хора не могат да разпознават и лесно се подвеждат от лъжеводачи и антихристи, което е много опасно, ако не се разреши. Затова изисквам от вас да се научите да разпознавате различните типове хора. Разпознайте какъв нрав представляват различните модели на поведение и твърдения на хората и въз основа на това разпознайте същността на човека. Освен това трябва да можете да различавате кое е истината реалност и кое са само думи и доктрини. Ако не можете да разпознавате тези неща, тогава няма да можете да навлезете в истината реалност. Как можете да имате път за навлизане в реалността без проницателност? Някои водачи и работници само бълват думи и доктрини, като мислят, че разбирането на думи и доктрини означава, че притежават реалност. Така че, докато бълват думи и доктрини, те се чувстват доволни и оправдани, стават все по-ентусиазирани. Но когато ги сполетят изкушения, те се препъват и, без дори да знаят как са се препънали, все пак казват: „Защо Бог не ме защити?“. Не е ли това срамен провал? И така, някои водачи и работници винаги говорят за думи и доктрини — можете ли да разпознаете това? (Не.) Понякога чувам от някои братя и сестри, че някои водачи говорят само за думи и доктрини и не са подходящи да бъдат водачи, и те искат да ги освободят. Въпреки това, след като от тях бъде поискано да изберат нов водач, повечето хора нямат проницателност и избраните водачи и работници също са хора, които говорят само за думи и доктрини, без да имат много реалност. Това е много сериозен проблем, много труден. Когато слушате Моите думи на общение по тези въпроси, можете ли да разпознаете някаква разлика от това, което казват обикновените водачи? Ако можеш да разпознаеш разликата, тогава знаеш какво е истината реалност. Ако не можеш да я разпознаеш и мислиш, че всичко е едно и също, и мислиш: „Ние също се научихме да говорим Божиите слова и това, което казваме, е същото като това, което казва Бог“, тогава това е проблематично. То доказва, че изобщо не разбираш истината, знаеш само как да имитираш Божиите слова и да рецитираш малко от тях, без наистина да разбираш истината. Повечето антихристи притежават определени дарби и красноречие, което им дава предимството да подвеждат хората. В съчетание с техния нечестив нрав и с манипулативния им начин на говорене и действие, те наистина са способни да подвеждат хората. Ако вие сте способни само да бълвате думи и доктрини и не можете да разпознаете какво е истината реалност, можете само да бъдете подведени от антихристите. Това е нещо, което е извън вашия контрол! За онези, които не разбират истината, е невъзможно да не бъдат подведени от антихристите, независимо какво може да желаят. Да се освободиш от влиянието на Сатана, не е проста работа, нали?

11 юни 2019 г.

СЕДМА ТОЧКА: ТЕ СА НЕЧЕСТИВИ, КОВАРНИ И ИЗМАМНИ (ПЪРВА ЧАСТ)

Допълнение: Справяне с инцидента с антихриста в Канада

Каква е ситуацията сега с хората, които изпълняват дълга си в канадската църква? Имате ли проницателност за антихриста Ян? Можете ли да видите някакви проблеми в начина, по който Ян е говорил и действал? (По онова време не виждах никакви проблеми, просто си мислех, че той не проследява работата. Всъщност не знаех особено много за нищо друго.) Следващият може да продължи. (Нямах много контакти с Ян. Преди две години присъствах на няколко събрания с него, но след това не съм имал никакъв контакт с него.) Ян е бил водач на вашата църква, така че как е възможно нито един от вашите екипи да не е имал контакт с него? Дали защото сега е установено, че той има проблеми, и вие се опитвате да избегнете отговорностите си, или наистина не сте имали контакти с него? Чух, че някой е имал неприлични отношения с Ян — така ли е? (Да.) Вие забелязахте ли това? (Не.) Тогава сте много слепи. Някой друг може да продължи. (Аз често общувах с Ян. По онова време просто си мислех, че е малко надменен и самоправеден, че обича да се превъзнася и да се изтъква. Но никога не съм разпознавал у него същността на антихрист.) Той е обичал да съблазнява жени. Знаеше ли това? (Не. Той винаги говореше строго в общението, че е особено лошо за мъжете и жените да имат безразборни връзки, и често говореше в общението, че трябва да сложим край на подобно поведение. Никога не съм предполагала, че далеч от чужди очи може да бъде такъв.) Следващият може да продължи. (Общувах с Ян в продължение на една година, но не бях в отлични отношения с него и нямахме хармонично сътрудничество. Общувах с него само по работа и не съм имал много контакт с него извън това. Затова ми липсваше особена проницателност спрямо него.) Липсвала ти е особена проницателност спрямо него? Не си видял какво се случва или не си го разпознал? Как е възможно да ти липсва особена проницателност спрямо него? Как се стигна до този резултат? (Защото пътят, по който вървях, беше погрешен, и аз боготворях и се възхищавах на един надарен човек. Ян беше много добър оратор и във всяко общение цитираше Божиите слова и проповедите и общенията на Горното. Изглеждаше така, сякаш знаеше как да решава проблеми, и всеки път, когато в църквата възникваше проблем, той се опитваше да го реши.) Ако е знаел как да решава проблеми, как така екипът филмови продукции на канадската църква е имал толкова много проблеми, които и досега не са разрешени? Казваш, че наистина е знаел как да решава проблеми, но не е ли това глупост? Не е ли това измама? (Да.) Слушате ли проповеди? Присъствате ли на събрания всяка седмица? (Да.) Тогава слушате ли Ме, когато изнасям проповеди за разпознаване на антихристите? (Да.) След като

Ме изслушате, придобивате ли тогава проницателност за Ян? Можете ли да видите някакви проблеми в начина, по който Ян е вършил нещата? Слушали сте проповеди и сте се събирали на едно и също място с антихриста и въпреки това не сте могли да видите толкова очевиден антихрист — какъв е проблемът тук? Ян е бил водач в продължение на две години и пет месеца. Кой е общувал с него най-много? В кой екип е прекарал най-дълго време? Колко души в този екип са имали проницателност за него? Колко от тях са открили, че той има проблем, но не са го оповестили? Кой е открил, че той има проблем, и е излязъл напред, за да го оповести? Знаете ли отговорите на тези въпроси? (Никой не разпозна какъв е той в действителност.) Тогава как открихте по-късно, че той е антихрист? (Една сестра, която е имала отношения с него, каза, че е била в лошо състояние, и когато се опитахме да научим повече за ситуацията, открихме проблема на Ян по отношение на взаимоотношенията му с жените.) Тази сестра е извадила проблема наяве, а някой друг докладвал ли го е? (Не.)

През времето, в което разговаряхме и разнищвахме различните проявления на антихристите, открихте ли някакви други проблеми с Ян? (Разговаряйки за разпознаването на антихристите открих, че Ян беше много добър в това да настройва хората един срещу друг. Той често осъждаше определени братя и сестри пред мен и всяваше раздор в отношенията ми със сестрата, с която си сътрудничех, като казваше, че тя е просто една човекоугодница, която не практикува истината, и прочее. Това ме накара да си съставя определено мнение за нея и с течение на времето не успявах да си сътруднича хармонично с нея.) Всъщност всички сте имали своите мнения за Ян, но никой не ги е оповестил и никой не го е докладвал. Всички вие сте човекоугодници, които предпочитат да забавят делото на църквата и изобщо не ги е грижа. Той не изпълни работата, уредена му от Горното, и вие, виждайки това, не го докладвахте. Вместо това защитавахте и угаждахте на този антихрист. Защо не го докладвахте? Бояхте се да не го ядосате или не можахте да го прозрете? (Не можах да го прозра. Освен че се виждахме, когато от време на време имах някакъв проблем, обикновено не общувах с него. Казваше, че е зает с работа, но не знаехме дали казва истината или не.) Не е било необходимо да разследваш какво е правил извън полезрението ти. Трябвало е да можеш да прозреш поне част от това, което е правил точно пред теб. Има определени проявления, когато антихристите вършат нещо. Той не просто е вършил неща извън полезрението ви. Можехте да разпознаете тези проявления лично. Ако не сте могли да видите тези проявления, тогава не сте ли били слепи? (Да.) Ако сега се появи някой като него, ще можете ли да го разпознаете? Може ли някой като Ян да върши действителна работа? Може ли да разговаря за истината и да разрешава проблеми? (Не.) Защо казвате „не“? (Що се отнася до резултатите от работата, църквата имаше много проблеми, които дълго време не бяха разрешени, напредъкът на цялата работа беше изключително

бавен, а филмите, които снимахме, не отговаряха на изискванията на Божия дом.) Преди да се вземат мерки срещу Ян, видяхте ли, че това е проблем? (Не.) Тогава какво разбирате, след като слушате проповеди? Не можете да видите такива сериозни проблеми, а след това винаги намирате оправдания, като казвате: „Не сме общували с него. Как бихме могли да знаем за нещата, които той е вършил извън полезрението ни? Ние сме просто обикновени вярващи, той беше водач. Не можехме винаги да го следим, така че е логично да не сме могли да прозрем какъв е и да не сме го докладвали“. Това ли имахте предвид? (Да.) Какво е естеството на това? (Опитваме се да избегнем отговорностите си.) Ще подходите ли по същия начин, ако в бъдеще се сблъскате с някой като него? (Не, няма да подходя така отново. Щом ги открия, трябва да ги докладвам.) Не съм толкова сигурен, че ще го направите. В много църкви има хора, които докладват за лъжеводачи и антихристи, но в канадската църква не е имало такива. Този антихрист е действал толкова дълго време и никой не го е докладвал, никой. Неотдавна екипът филмови продукции в САЩ изпрати писмо, в което докладва някого. Беше написано по подреден и добре обоснован начин, а също така беше много конкретно и точно, в общи линии написано въз основа на факти. Това показва, че във всяка църква има хора, които могат да разпознават лъжеводачите и антихристите — това е нещо добро. Понякога лъжеводачите и антихристите играят роля за известно време и разкриват определени проблеми. Някои хора могат само да видят, че има проблеми, но не успяват да прозрат същността и истината за тези проблеми, нито знаят как да ги разрешат — това също се отнася до липсата на проницателност. Какво трябва да направите при такива обстоятелства? В такива моменти трябва да намерите някой, който разбира истината, за да ги разпознае. Ако има няколко души, които могат да поемат отговорността, като всички заедно търсите, разговаряте и обсъждате въпроса, тогава всички можете да стигнете до съгласие, да прозрете докрай същността на проблема и тогава ще можете да разпознаете дали те са лъжеводачи и антихристи. Не е толкова трудно да се разреши проблемът с лъжеводачите и антихристите. Лъжеводачите не извършват реална работа и са лесни за разпознаване и ясно виждане. Антихристите смущават и прекъсват работата на църквата и също са лесни за разпознаване и ясно виждане. Всичко това е свързано с проблема, че се смущават Божиите избраници при изпълнението на своя дълг, и вие трябва да докладвате и разобличавате такива хора — само по този начин можете да предотвратите забавянето на църковната работа. Докладването и разобличаването на лъжеводачите и антихристите е изключително важна работа, която гарантира, че Божиите избраници ще могат да изпълняват добре своя дълг, и всички Божии избраници имат тази отговорност. Който и да е той, щом е лъжеводач или антихрист, тогава Божиите избраници трябва да го разобличат и да го осветят, като по този начин ще изпълните своята отговорност. Стига докладваният проблем да е истински и наистина да има

инцидент с лъжеводач или антихрист, Божият дом винаги ще се справи с него своевременно и в съответствие с принципите. А вие оповестихте ли проблема с антихриста Ян? Не, не го направихте. Били сте подвеждани и разигравани от този дявол дълго време, сякаш ви е липсвала всякаква осъзнатост. Да имате до себе си толкова очевиден антихрист, който да действа безсрамно през цялото това време, и просто да му позволите да продължи безпрепятствено, наистина ли нямате никаква осъзнатост? Живеете ли нормален църковен живот? Успявате ли да се радвате на делото на Светия Дух? Облагодетелствате ли се всеки път, когато присъствате на събрание? Трябва да можете да усещате всички тези неща. Най-важното е, че антихристът Ян изобщо не е вършил никаква действителна работа, забавил е работата по филмопроизводството и е създал пълен хаос в църковната работа. Всеки, който има сърце, би трябвало да може да види тези неща, но никой от вас не свали маската на този антихрист и не го докладва. Изглежда сякаш ви харесва да се забъркате с нечисти духове и зли духове, а нямате никаква любов към истината. Може би не желаете да го признаете, но това е факт. Забъркахте се с дявол и въпреки това смятате, че това е чудесно. Мислите, че вече не е нужно да четете Божиите слова или да се стремите към истината, а можете просто формално да изпълнявате дълга си. Мислите, че вече не е нужно да се безпокоите за постигането на спасение, за практикуването на истината, за покоряването пред устроеното от Бог и Неговите подредби или за доброто изпълнение на дълга си. Смятате, че можете просто да се отдадете на плътта, да бъдете с развързани ръце и да сте свободни, точно като хората в Содом навремето — да ядете, да пиете, да се веселите и да не вършите никаква истинска работа, без никой да поема отговорност и без никой да разобличава или да докладва антихриста. В резултат на това църквата остана без делото на Светия Дух за дълго време. А вас не ви интересува, вече сте потънали в упадък, не сте по-различни от неверниците и невярващите. Вие слушате проповеди от години и дори сега все още не можете да разпознаете лъжеводачите и антихристите, а вместо това сте готови да се смесвате с антихристите и да ядете по цял ден, без да се замисляте сериозно за каквото и да било. Такова поведение е достатъчно показателно за това, че не вярвате истински в Бог. Първо, не обичате истината и не я приемате. Второ, нямате никакво чувство за отговорност към дълга си, а още по-малко може да се каже, че го изпълнявате предано, и просто пренебрегвате църковната работа. Изглежда така, сякаш изпълнявате дълга си, но не постигате никакви резултати. Просто го правите формално. Независимо как лъжеводачите и антихристите смущават и вредят на църковната работа, вие изобщо не осъзнавате това и то изобщо не ви притеснява. Едва когато антихристът е напълно разкрит, вие признавате, че ви липсва проницателност, а когато ви попитам за подробностите, казвате: „Не знам, не съм отговорен!“. Напълно си измивате ръцете по този въпрос. Мислите ли, че като казвате това, въпросът е приключен и ще можете да

избягате от отговорността си? Нима Божият дом няма повече да разглежда случая? Божият дом ви е напоявал през цялото това време и вие сте слушали много проповеди, но какъв е резултатът? Налице е сериозен проблем — появата на антихрист в църквата, но вие не сте наясно с него. Това показва, че изобщо не сте напреднали, че сте претръпнали и тъпоумни и че се отдавате на плътта си. Вие сте купчина мъртви хора, без нито един жив, без нито един, който се стреми към истината, в най-добрия случай сте само няколко полагащи труд. Да сте вярвали в Бог и да сте слушали проповеди през цялото това време, за да се забъркате след това с един антихрист, да не го разобличите или да не го докладвате — каква е разликата между вас и някой, който не вярва в Бог? Вие сте с антихристите, вие не сте Божият народ. Вие следвате антихристите, следвате Сатана и не сте никакви последователи на Бог. Въпреки че не сте извършили злите неща, които е сторил антихристът, вие все пак сте го последвали и защитавали, защото не сте го изобличили или докладвали, а сте разправяли, че не сте имали съществено вземане-даване с него и че не сте знаели какво прави той. Като правите това, не закриляте ли антихриста с широко отворени очи? Антихристът е извършил толкова много зло и е парализирал работата на църквата, прекъснал е църковния живот и го е превърнал в пълна бъркотия, и въпреки това вие казвате, че не сте знаели какво е правел — кой би повярвал на това? Видели сте със собствените си очи, че антихристът смущава и уврежда църковната работа, и въпреки това сте били напълно безразлични и изобщо не сте реагирали. Никой не го е изобличил и не е съобщил за него — всички вие не сте изпълнили дори тази малка отговорност и нямате никаква съвест и разум! Църкви на различни места често изпращат докладни писма, в които съобщават за лъжеводачи и антихристи — никога ли не сте виждали това? Единствено канадската църква е локва със застояла вода, и тя никога не се е свързвала с Горното, за да докладва за положението си. Вие сте просто купчина мъртви хора, сред които няма дори един жив! Бог няма да признае такава църква и, ако не се покаете, ще бъдете напълно довършени, и всички ще бъдете отстранени.

Днес е 10 юли 2019 г. От днес канадският екип филмови продукции официално ще бъде подложен на период на изолация и размисъл за една година. Колко души има в екипа филмови продукции? (Боже, в екипа има 34 души.) А колко водачи? (Двама.) Добре, тогава вие двамата се изправете и Ми позволете да ви видя. Вие от екипа филмови продукции, запомнете този ден, 10 юли. От днес канадският екип филмови продукции ще бъде официално поставен в група Б за период от една година. Ако се покаете, тогава ще можете да се върнете в редовната църква. Ще видим какво ще е поведението ви през тази година — ако можете да продължите да изпълнявате дълга си и покажете покаяние, тогава ще можете да възобновите църковния си живот. Разбирате ли? (Да.) Дългът ви ще остане същият през този период. Ако някои от вас не искат да бъдат премахнати и отлъчени, какво мислите

за приемането на този метод на изолация и размисъл? Доволни ли сте от него? (Да.) Защо ви давам една година? (За да ни дадеш шанс да се покаем.) За да ви дам шанс да се покаете. Ако след една година поведението ви все още е позорно, ефективността ви в работата все още не е на ниво, ако продължавате да се мотаете, докато изпълнявате дълга си, и той е все така хаотичен както преди, ако не сте напреднали изобщо в професионалната си работа и навлизането в живота, ако не сте постигнали абсолютно никакви резултати, тогава изолацията ви ще продължи още една година. И така периодът ще се удължава година след година. Когато постигнете напредък, тоест когато успеете да напишете няколко статии със свидетелства за преживяване, и когато поведението ви, разбирането ви и резултатите от работата ви наистина са на ниво, тогава ще можете да възобновите църковния си живот. Останалите екипи в канадската църква могат да продължат да живеят църковен живот. Ще видим какво ще бъде отношението ви към изпълнението на дълга ви занапред. Ако все още се държите позорно, тогава всички в канадската църква ще бъдат изолирани. Разбирате ли? (Да.) Какво мислите за този резултат от уреждането на въпроса? (Добър е.) Наистина ли мислите, че е добър, или просто го казвате? (Наистина е добър.) Добре, значи сте доволни от това. Тогава тази проповед днес ще бъде последната, която ще чуете. Първоначалното Ми намерение беше напълно да ви изолирам и да ви отстраня, и повече да не ви позволявам да слушате тази проповед. Всички тези години, през които сте слушали проповеди, са били напразно и не сте придобили нищо, тогава защо още слушате? Толкова Ми е тежко, като ви гледам! Всички изглеждате толкова вцепенени и тъпоумни.

Преди време, когато разговарях с една сестра в канадската църква, чух, че там цари атмосфера на кикотене и прекален разврат, толкова шумна, че тя не можеше да пише, сякаш се намираше в оживена централна част на града. Тогава това Ме отврати и казах, че хората от канадската църква не са благочестиви, а всичките са развратни като неверници и не се стремят към истината. По-късно разговарях с тези хора по въпроси относно филмовата продукция и те бяха абсолютно вцепенени. Какво означава „вцепенен“? Когато разговарях с тях, те не показаха никаква реакция или изражение на лицата си, очите им бяха втренчени в едно място, сякаш бяха обладани от зли духове — нямаха нито реакция, нито отношение към нищо. Това не е ли отвратително? Съдейки по душевното състояние и външния вид на тези хора, никой от екипите не става за нищо, всички са хаотични, и конкретно в екипа филмови продукции е имало случай на сексуална разюзданост, а те все още казват, че не са знаели нищо. Вярно ли е това, което казват? Не е ли измамно? Всъщност водачите и работниците вече бяха уредили въпроса с антихриста Ян, но тъй като той е толкова сериозен и отблъскващ, трябваше лично да се намеся. Защо трябваше да се намеся? Защото не го уредиха както трябва. Те просто казаха няколко сдържани думи, не можаха да

разрешат нито един от проблемите и изобщо не успяха да разнищят въпроса. Колко вцепенени сте сега? Дори ако ви убодат с игла в лицето, няма да прокървите — напълно сте неспособни да почувствате каквото и да било. Всички водачи и работници бяха кастрени, но след това останаха същите и не се промениха. Ето защо трябваше да се намеся и да променя „справянето“ с вас. Каква поука си взехте от този въпрос? Чувствате се притеснени в сърцата си, нали? Смятате ли, че е справедливо да уреждам нещата по този начин? (Да.) Какво му е справедливото? Нека ви го кажа откровено: ако не следваш правилния път или не практикуваш истината, ако развяваш знамето на вярата в Бог, но искаш да живееш като невярващите и да действаш безразсъдно, тогава вярата ти в Бог е безсмислена. Защо казвам, че е безсмислена? Къде се крие смисълът на вярата в Бог? Крие се в пълната промяна на пътя, по който хората вървят, на техния възглед за живота, житейска посока и целите им, след като повярват в Бог, като по тези неща започват напълно да се различават от онези, които не вярват в Бог, от светските хора и от дяволите, а пътят, по който вървят вярващите, е напълно противоположен на техния. Каква е тази противоположна посока? Да искаш да бъдеш добър човек и да бъдеш някой, който се покорява на Бог и който има човешко подобие. И как може да се постигне това? Трябва да се съсредоточиш върху стремежа към истината и само тогава ще можеш да се промениш. Ако не се стремиш към истината или не практикуваш истината, тогава твоята вяра в Бог няма смисъл и стойност, вярата ти е празна черупка, дяволски думи, предназначени да измамят, просто празни думи без никакъв ефект. Трябва да размишлявате върху това, което казвам тук. Тези думи са най-простите и основополагащи истини и може би не сте размишлявали върху тях преди. Така ли е? Ако кажеш: „Вярвам в Бог. Ще правя това, което се очаква да правя, ще правя каквото искам, а що се отнася до покоряването пред Бог, устроеното от Бог и Неговите подредби, до това да съм предан на Бог и да бъда някой с човешка природа — тези неща нямат нищо общо с мен“, тогава, щом тези неща нямат нищо общо с теб, за какво вярваш в Бог? Защо вярваш в Бог? Как искаш да вярваш в Него? Какъв човек искаш да бъдеш в своята вяра в Бог? Ако тези неща нямат нищо общо с теб, тогава вярата ти в Бог е просто безсмислена. Ако винаги вярваш в Бог, осланяйки се на своите представи и фантазии, винаги вършиш нещата според своите предпочитания, правиш каквото искаш и се отдаваш на плътта си, тогава твоите мисли, възгледи и действия нямат нищо общо с истината и нищо общо с това, което Бог изисква. Тогава вярата ти в Бог е безсмислена и няма нужда да продължаваш да вярваш. Дори и да продължиш да вярваш, би било загуба на усилия и Бог няма да те спаси.

Тази тема е много тежка и всички вие се чувствате разстроени от начина, по който беше уреден този въпрос. Беше малко неочаквано. Какъвто и да е случаят, в бъдеще отново ще се появят такива примери. Сега, след като този път уредихме въпроса по този начин, ако подобно нещо се случи отново в бъдеще, то няма да

бъде уредено по същия начин, а може би по-строго. Кажете Ми, това подходящо ли е? (Да.)

Сега ще разговаряме по една малко по-лека тема. Обичате ли да слушате истории? (Да.) Тогава ще ви разкажа една история. Каква история да ви разкажа? Каква тема бихте искали да чуете? Разкази ли предпочитате да слушате, или да обсъждате текущи събития, политика, или да чуете малко история? Няма да говорим за тези неща, защото е безсмислено да говорим за тях. Ще ви разкажа една история за поведението на хора, които вярват в Бог, за човешките нрави и различните състояния, които хората преживяват в своето ежедневие.

Допълнение

Дискусия за капитала

„Все тая!“

Имаше петима души, които разговаряха и един от тях, наречен г-н Уни, каза: „От времето в университета най-много ми липсва животът в кампуса. Кампусът беше пълен с всякакви растения и през пролетта и есента пейзажът беше толкова красив, че ме караше да се чувствам спокоен и щастлив. Освен това тогава бях млад, изпълнен с въжделения и невинен, не бях подложен на такъв голям стрес. През трите ми години в университета животът беше толкова лесен. Мисля, че ако можех да върна времето с десет или двадесет години и да се върна към живота си в кампуса, това би било най-прекрасното нещо в този живот…“. Това са думите на първия човек, г-н Уни. Какво означава Уни? Означава студент в университет, оттам идва името на г-н Уни. Още преди г-н Уни да си припомни напълно прекрасния си живот и да му се наслади, заговори г-н Магистър: „Може ли един тригодишен курс да се счита за университетски? Това е професионален курс. Бакалавърската програма в университета обикновено продължава четири години; само това може да се счита за университетски курс. Аз бях в университета четири години. Тогава установих, че пазарът за таланти е препълнен със завършили студенти и е трудно да се намери работа. Така че, преди да завърша, помислих за това и реших да уча магистратура. По онова време нямаше много магистри и намирането на работа щеше да е лесно. Както и очаквах, след като завърших магистратура, намерих страхотна работа с добри доходи и заживях много добре. Това беше резултатът от завършването на магистратура“. Какво послание получавате, като чуете това? Г-н Уни е завършил професионален курс, а г-н Магистър е завършил магистратура, има добри доходи и се радва на висок социален статус и уважение. Г-н Магистър говореше въодушевено, докато г-н Мениджър не каза: „Все още си млад, дете! Нямаш никакъв опит в обществото. Няма значение дали учиш магистратура или докторантура, най-важен е изборът на добра специалност. Преди аз да започна университета, проучих пазара и

открих, че бизнесите от всякакъв мащаб се нуждаят от хора с управленски умения, така че когато постъпих в университета, избрах да уча търговско управление, за да мога, когато завърша, да стана топ-мениджър на компания, или казано с други думи — главен изпълнителен директор. Когато завърших беше време, в което различни бизнеси от всякакъв мащаб се нуждаеха от таланти като мен. Пазарът беше огромен и когато започнах да кандидатствам за работа, няколко компании се опитаха да ме грабнат. В крайна сметка можех да избирам между тях. Избрах най-добрата чуждестранна компания и веднага станах мениджър с високи доходи. В рамките на пет години си купих собствена кола. Доста хитро, нали? Не ме ли бива да избирам, а?“. Докато г-н Мениджър говореше, двамата преди него се почувстваха някак провокирани, но не казаха нищо. В сърцата си те мислеха: „Той е топ-мениджър и е предвидлив. Има много повече капитал от нас. Въпреки че се чувстваме провокирани, няма да кажем нищо. Просто ще си признаем поражението“. Когато г-н Мениджър завърши речта си, той беше много доволен от себе си, мислейки, че тези млади хора не са така опитни като него. И точно докато се чувстваше толкова доволен, някой, наречен г-н Длъжностно лице, започна да говори. Г-н Длъжностно лице не се беше замислил много върху казаното от другите трима. Той държеше небрежно чая си, отпи от него, огледа се и каза: „В наши дни всички са студенти. Кой не може да учи в университет? Не е достатъчно просто да посещавате университета и не е достатъчно да започнете бизнес. Дори и да сте топ-мениджър, това не е работа за цял живот, не е стабилна. Ключът е да си намериш сигурна работа и така цял живот ще си добре!“. Когато другите чуха това, те казаха: „Работа за цял живот? Кой говори така в наши дни? Това са неща от миналото!“. Г-н Длъжностно лице отвърна: „Неща от миналото? Хм, говорите така, само защото всички сте късогледи и ви липсва далновидност! Ако имате работа за цял живот, въпреки че доходите ви са малко по-ниски, тя ви осигурява стабилен живот, имате авторитет и думата ви се чува навсякъде! Когато се явявах на изпит за държавен служител, повечето хора не ме разбраха и ме питаха защо някой толкова млад като мен иска да работи в държавни учреждения. След като издържах успешно изпита за държавен служител, започнаха да ме търсят приятели и роднини, които се нуждаеха от работа или водеха съдебни дела. Това вече е доста голяма власт, нали? Въпреки че доходите не са големи, ми бяха осигурени жилище и кола. Моите облаги са по-добри от вашите. Освен това мога да получа възстановяване на разходите си, когато ям в ресторант и пазарувам, а мога и да пътувам безплатно с такси или със самолет. Вашата работа не е достатъчно добра, всички вие имате несигурна работа. Справих се много по-добре от вас!“. Когато чуха тези думи, останалите се почувстваха неудобно и казаха: „Въпреки че твоите облаги са доста добри, ти имаш лоша репутация. Рекетираш и навсякъде се държиш като тиранин, а не служиш на народа. Ти просто наранява хората и винаги постъпваш зле“. Г-н Длъжностно лице отговори: „И какво като

имам лоша репутация? Живея си добре и с нея!“. Всички започнаха да обсъждат въпроса, докато накрая последният човек не можеше повече да се сдържа, стана и каза: „Вижте, вие сте били в университет, завършили сте магистратура, вие сте топ бизнес мениджър, вие сте длъжностно лице, а аз нямам вашия опит. Въпреки че съм просто един незначителен човек, искам да споделя опита си с вас. Когато се върнах в „матер…“. Останалите попитали учудено: „Какво е това „матер“? Полагането на изпит за държавен служител те прави държавен служител, обучението в магистратурата те прави магистър, ако си топ-мениджър на компания ставаш главен изпълнителен директор, а какво означава „матер“? Можеш ли да ни обясниш?“. Човекът обяснил: „Значи вие можете да учите в университет, да учите за магистри, да станете топ бизнес мениджър и длъжностно лице, а аз да не мога да се върна обратно в моята Алма матер и да се поогледам?“. Виждаш ли? Той се ядоса. Този незначителен човек имаше ниска степен на образование, но все пак беше суетен. Останалите казаха: „Всички знаем какво е да се върнеш в нечия Алма матер. Не трябва да казваш, че си се върнал в „матер“. Просто кажи, че си се върнал в твоята Алма матер“. След това другите го попитаха на какво ниво е образованието в неговата Алма матер, дали е гимназия, технически колеж, университет или висше училище. Той отговори: „Никога не съм бил в университет, никога не съм учил във висше училище и никога не съм полагал изпит, за да стана държавен служител. Не е ли добре да завършиш просто начално училище? Все тая!“. Той се почувства смутен, беше разкрил миналото си и то вече не можеше да бъде прикривано. Той се преструваше през цялото време. Общувайки с останалите, никога не им беше разкривал нивото си на образование. Сега всичко излезе наяве и той бе изгубил престижа си, сграбчи дръжката на вратата и избяга. Другите не разбраха защо е избягал и всички заедно казаха: „Не си ли завършил само начално училище? Каква е причината да бягаш? Че и се гордееш с това!“. Ще завърша историята тук; казаното обхваща горе-долу всичко.

В тази история има петима души. Каква е темата, която обсъждат? (Образованието си.) А какво всъщност означава образование? (Това е социалният им статус.) Образованието на хората е свързано със социалния им статус — това е обективен факт. Защо хората искат да обсъждат социалния си статус? Защо искат да изкарат на бял свят социалния си статус и социалната си идентичност като тема за дискусия? Какво правят те? (Хвалят се.) В такъв случай какво трябва да бъде заглавието на тази история? (Сравняване на образованието.) Ако историята беше озаглавена „Сравняване на образованието“, нямаше ли да е твърде недвусмислена? (Да, щеше. Ами ако беше „Парадиране със статуса“?) Това заглавие е твърде директно, няма нищо което да се подразбира, и не е достатъчно задълбочено. Ами ако кажем, че основното заглавие е „Дискусия за капитала“, а подзаглавието — „Все тая“? Малко е саркастично, нали? „Дискусия за капитала“ означава, че всеки обсъжда собствения си капитал, включително образованието си и социалния си

статус. А какво означава „Все тая“? (Да не признаваме, че някой друг е по-добър.) Точно така, тук има някакъв вид нрав. „Какво, ако си магистър? Какво, ако имаш по-висока степен на образование от мен?“. Никой не признава, че някой друг е по-добър от него. Това означава да обсъждаш капитала. Такъв вид разговор не се ли чува често сред хората? Има хора, които парадират с богатството на семейството си, други се хвалят с престижното му минало, трети с факта, че императори и известни личности носят тяхното фамилно име, а има и такива, които говорят за това кой университет са завършили и колко славни са били, а понякога дори някоя масажистка в салон за красота казва: „Учих масаж при известен преподавател с експертен подход и лично отношение. В резултат на това станах първокласен професионален масажист, а годините след 2000-та бяха най-славният ми период…“. Тук думата „славен“ е използвана неуместно. Дори масажистка от сферата на услугите говори за своя „най-славен период“ — това наистина е парадиране и самохвалство. Това, на което искаме основно да наблегнем с тази тема, са определени разговори, които се чуват често, поведението, което се наблюдава често, и нравите, които често се разкриват, когато сте сред хора в реалния живот. Защо хората говорят за този капитал? Какъв нрав или мотивация действат тук? Могат ли тези неща, за които се говори, да се считат за славни? Славата няма нищо общо. Тогава имат ли полза хората да говорят за тези неща? (Не.) И вие ли говорите за тези неща? (Да.) Знаете, че това не носи полза, защо говорите за тях? Защо хората обичат да говорят за такива неща? (Тези неща са капиталът, с който хората се хвалят.) Каква е целта да парадирате с тях? (Да бъдем дълбоко уважавани от другите.) Това е така, защото никой не иска да бъде обикновен и банален човек. Дори някой, който е завършил само начално училище, говори за връщане в своя „матер“, за да се поогледа. Той иска да използва този вид литературен израз, за да заблуди и вцепени другите, така че да го уважават. Каква е целта на това да ги кара да го уважават? За да превъзхожда другите хора, да има място и позиция сред тях, ореол над главата си, да притежава нещата, които казва, че се ползват с авторитет, да има подкрепата на другите и да има престиж. Ако трябва да се откажеш от тези неща и да бъдеш обикновен, банален човек, какво би трябвало да притежаваш? Първо, трябва да имаш правилна гледна точка. Как се постига тази правилна гледна точка? Това става чрез четене на Божиите слова и разбиране на това какво отношение трябва да имаш към определени неща, което да е в съгласие с Божиите намерения и което хората трябва да притежават в нормалната си човешка природа — това е правилната гледна точка. И така, като обикновен, обичаен и нормален човек, коя е най-подходящата и правилна гледна точка към всички тези неща, към социалния статус, социалния капитал или семейната среда и така нататък? Знаете ли? Да кажем, че някой, който е вярвал в Бог в продължение на много години, който смята, че е разбрал много истини, че следва Божия път и е предан на Бог и на своя дълг,

но въпреки това счита статуса си в обществото и сред хората и своята стойност за много важни и много ги цени, и дори често парадира с капитала си, славния си произход и стойността си — наистина ли това е човек, който разбира истината? Очевидно не. И така, човек, който не разбира истината, обича ли я? (Не.) Не. Каква е връзката между обсъждането на капитала и това дали някой разбира и обича истината? Защо казвам, че някой, който цени стойността си и парадира с капитала си, не е човек, който обича и разбира истината? Как трябва някой, който наистина обича и разбира истината, да подходи към тези въпроси за социалния статус и личния капитал и стойност? Какво включва социалният статус? Семеен произход, образование, репутация, постижения в обществото, лични таланти и етническата ти принадлежност. Та как подхождаш към тези неща, за да провериш дали си човек, който разбира истината? Този въпрос трябва да има лесен отговор, нали? На теория би трябвало добре да разбирате този аспект. Кажете каквото ви идва на ум. Не си мислете: „О, не съм го обмислил, така че не мога да кажа нищо“. Ако не сте го обмислили, просто кажете какво ви хрумва в момента. Ако можете да говорите по някой въпрос само след като сте го обмислили, това се нарича писане на статии. Сега само си говорим, не те карам да пишеш статия. Говори първо от теоретична гледна точка. (От Божиите слова разбирам, че Бог не гледа колко високо образован е някой или какъв е социалният му статус, а главно гледа дали се стреми към истината, дали може да практикува истината и дали наистина се покорява на Бог, и дали изпълнението на дълга му отговаря на критериите. Ако някой има висок социален статус и е високо образован, но няма духовно разбиране, той не върви по пътя на стремеж към истината и не се бои от Бог или не отбягва злото, тогава накрая той ще бъде отстранен и няма да може да остане непоколебим в Божия дом. Следователно академичното образование и статусът на човека не са важни. Важното е дали човек се стреми към истината.) Отлично, това е най-основната концепция. Защо казвам, че е най-основната? Защото хората най-често говорят за тези теми и това съдържание. Някой друг има ли различно разбиране? Някой да допълни вече казаното. (Ако някой може да се стреми към истината, тогава той може да види, че преследването на слава, придобивки и статус е наистина вид робство, окови, които той носи, и колкото повече хората преследват тези неща, толкова повече ще се чувстват празни и ще започнат повече да преживяват вредата и болката, които славата, придобивките и статусът им причиняват. Когато разберат това и срещнат някой, който смята тези неща за капитал, те ще помислят, че такъв човек е наистина жалък.) (Човек, който наистина обича и разбира истината, ще измери своя социален статус и репутацията си, като използва Божиите слова, ще обърне внимание на това, което Бог казва и изисква, към какво иска Бог хората да се стремят, какво в крайна сметка ще получат хората, като преследват тези неща, и дали това, което получават, съответства на резултатите, които Бог се надява да види у хората.) Засегнахте го донякъде, но

казаното има ли много общо с истината? Можете ли да му направите оценка? Повечето хора имат известно възприятийно познание и ако ви помоля да изнесете проповед, това ще бъде проповед-увещание. Защо казвам, че ще бъде проповед-увещание? Проповедта-увещание е проповед, в която казвате неща, които дават на хората съвет и насърчение, но тя не може да разреши истински проблеми. Въпреки че всяко изречение може да звучи правилно и разумно, съгласно човешкия разум и рационалните изисквания, то няма много общо с истината, а е само част от повърхностното и възприятийно познание, което хората имат. Ако трябваше да използваш тези думи в общение с другите, щеше ли да можеш да разрешиш проблемите и трудностите им из корен? Не, не би могъл и затова казвам, че това ще бъде проповед-увещание. Ако не можете да разрешите трудностите и проблемите на хората из корен, тогава вие не решавате проблеми чрез истината. Тези, които не разбират истината, винаги ще се застъпват за знания, репутация и статус и няма да могат да избегнат възпирането и робството на тези неща.

Помислете за следното — как трябва да подхождате към стойността, социалния статус и потеклото на човека? Какво е правилното отношение, което трябва да имате? Преди всичко от Божиите слова трябва да видите как Той подхожда към този въпрос. Само така ще разберете истината и няма да правите нищо, което ѝ противоречи. И така, как се отнася Бог към потеклото на даден човек, към социалния му статус, към образованието, което е получил, и към богатството, което притежава в обществото? Ако не виждаш нещата въз основа на Божиите слова и не можеш да застанеш на страната на Бог и да приемеш нещата от Него, тогава начинът, по който виждаш нещата, със сигурност ще е на известно разстояние от това, което Бог възнамерява. Ако не е твърде далеч, а има само малко разминаване, тогава това не е проблем. Ако начинът, по който виждаш нещата, е в пълно противоречие с това, което Бог възнамерява, тогава е в разрез с истината. Що се отнася до Бог, от Него зависи какво дава на хората и колко им дава, и статусът, който хората имат в обществото, също е повелен от Бог и категорично не е скроен от никой човек. Ако Бог причинява на някого да изстрада болка и бедност, това означава ли, че този човек няма никаква надежда да бъде спасен? Бог няма ли да го спаси, ако има ниска стойност и ниско обществено положение? Ако има нисък статус в обществото, нисък ли е статусът му в Божиите очи? Не е задължително. От какво зависи това? Зависи от пътя, по който върви този човек, от неговия стремеж, както и от отношението му към истината и към Бог. Ако социалният статус на даден човек е много нисък, семейството му е много бедно и нивото на образованието му е ниско, но въпреки това той вярва в Бог, здраво стъпил на земята, и обича истината и положителните неща, тогава стойността му в Божиите очи висока ли е, или е ниска? Благородна ли е, или е нисша? Ценен е. Ако погледнем от тази гледна точка, от какво зависи стойността

на даден човек — това дали е висока или ниска, възвишена или низша? Зависи от това как те вижда Бог. Ако Бог вижда у теб човек, който се стреми към истината, тогава имаш стойност и си ценен — ти си ценен съд. Ако Бог вижда, че не се стремиш към истината и не Му отдаваш всичко искрено, тогава си нищо и никакъв и не си ценен — ти си нисш съд. Колкото и високообразован да си и колкото и висок да е статусът ти в обществото, ако не се стремиш към истината или не я разбираш, тогава стойността ти никога не може да е висока. Дори и много хора да те подкрепят, да те превъзнасят и да те обожават, ти пак си купчина боклук. Защо тогава Бог вижда хората по този начин? Защо един толкова „благороден“ човек, с толкова висок статус в обществото, когото толкова много хора превъзнасят и на когото се възхищават, е нисш в Божиите очи, въпреки големия му престиж? Защо начинът, по който Бог вижда хората, е напълно противоположен на възгледите им за другите? Бог нарочно ли се противопоставя на хората? Категорично не. Това е така, защото Бог е истина, Бог е праведност, докато човекът е покварен и няма истина или праведност, и Бог измерва човека по Свой собствен критерий и Неговият критерий за измерване е истината. Може да звучи малко абстрактно, затова, казано с други думи, Божият критерий за измерване се основава на отношението на човека към Бог, на отношението му към истината и на отношението му към положителните неща — това вече не е абстрактно. Да речем, че има човек, който е с висок статус в обществото, високообразован, много начетен и културен, и с особено славна и бляскава семейна история. Има обаче един проблем: той не обича положителните неща, изпитва погнуса, отвращение и омраза към Бог от дъното на сърцето си и когато се появи нещо, свързано с Бог, с Божиите теми или с Божието дело, скърца със зъби, изпълнен с омраза, очите му пламват и дори иска да нападне други хора. Винаги, когато някой спомене тема, свързана с Бог или с истината, се изпълва с погнуса и враждебност и в него се пробужда животинската му природа. Ценен ли е такъв човек или лишен от стойност? Колко струват академичният му опит и така нареченият му социален статус и социален престиж в Божиите очи? Абсолютно нищо. Как Бог вижда такива хора? Как Бог окачествява такива хора? Такива хора са дяволи и сатани и са най-лишените от стойност и достойни за презрение нещастници. Като го погледнете сега, коя е основата за определяне на стойността на даден човек като благородна или низша? (Отношението му към Бог, истината и положителните неща.) Точно така. Човек преди всичко трябва да разбере какво е отношението на Бог. Разбирането на отношението на Бог и разбирането на принципите и критериите, по които Той отсъжда за хората, и след това преценяването на хората въз основа на принципите и критериите, по които Бог се отнася към тях — само това е най-точно, подходящо и справедливо. Ето че вече имаме основата за преценяването на хората, но как точно да я приложим на практика? Например, даден човек е високообразован, познават го, където и да отиде, всички имат добро мнение за

него и по всичко изглежда, че го чака бляскаво бъдеще — значи ли това, че той със сигурност ще изглежда благороден в Божиите очи? (Не е задължително.) Как тогава трябва да преценим този човек? Това дали даден човек е благороден или низш не се основава на статуса му в обществото, нито на академичния му опит, а още по-малко на етническия му произход и със сигурност не на националността му. А на какво тогава? (Преценката трябва да се основе на Божието слово и на отношението на човека към истината и към Бог.) Правилно. Например, дошли сте в САЩ от континентален Китай и дори един ден да станете американски граждани, ще промени ли това вашата стойност и вашия статус? (Не.) Не, те няма да се променят и ти ще си останеш същият. Дори да вярваш в Бог, ако не можеш да придобиеш истината, ще си останеш от вида, обречен на гибел. Някои повърхностни хора не вярват истински в Бог или не се стремят към истината, те живеят светски живот и след като станат американски граждани, казват „вие, китайците“ и „вие, хората от континентален Китай“. Кажи Ми, благородни ли са такива хора или низши? (Низши.) Много са низши! Държат се сякаш това, че са станали американски граждани, ги прави благородни — не са ли те много повърхностни? Много са повърхностни. Ако човек може да подходи към славата и придобивките, към социалния статус, богатството и академичните постижения с нормално сърце — разбира се, това нормално сърце не означава, че вече си преживял тези неща и си претръпнал, а по-скоро, че имаш критерий за мярка и не гледаш на тях като на най-важните неща в своя живот, и че критериите и принципите, с които измерваш и виждаш тези неща, както и ценностите ти са се променили и ти можеш да се отнесеш правилно към тях, и да ги гледаш с нормално сърце — какво доказва това? Доказва, че си се освободил от външни неща, като така наречените социален статус, човешка стойност и т.н. Вероятно не можете да го постигнете сега, но когато истински разберете истината, ще успеете да прозрете тези неща. Ще ви дам пример. Един човек се сблъсква с богати братя и сестри, вижда ги, че носят само маркови дрехи и че изглеждат заможни, и не знае как да разговаря или да общува с тях, затова се смирява, подмазва се на богатите братя и сестри, ласкае ги и се държи по противен начин — нима това не е унизително за него? Тук има нещо, което доминира над него. Някои хора поздравяват с „голяма сестро“, когато срещат богата жена, и с „голям братко“, когато срещат богат мъж. Те постоянно искат да се подмазват на тези хора и да се представят в добра светлина. А когато видят някой беден и невзрачен човек, който идва от провинцията и е нискообразован, те го гледат отвисоко и отказват да му обръщат внимание, а отношението им се променя. Такива обичайни практики срещат ли се в църквата? Срещат се, няма как да го отречете, защото сред вас има хора, които разкриват точно такова поведение. Някои казват „голям братко“, други „голяма сестро“, а трети „лельо“ — тези социални практики са сериозни. Съдейки по тяхното поведение, това са хора, които не се стремят към истината, у тях няма и

частица от истината реалност. Повечето хора измежду вас са от този тип и ако не се променят, накрая всички ще бъдат отстранени. Въпреки че тези погрешни възгледи не засягат приемането на истинския път от хората, те могат да повлияят на навлизането им в живота и на изпълнението на техния дълг; ако те не са хора, които приемат истината, то вероятно ще предизвикат смущения в църквата. Ако можеш да разбереш Божието намерение, можеш да схванеш принципите и критериите, по които се измерват тези неща. Има и друг аспект, а именно, че независимо от социалния статус или образованието на човек, или от какво семейство произхожда, има един факт, който трябва да признаеш: академичните постижения и потеклото не могат да променят характера ти, нито да повлияят на нрава ти. Така ли е? (Така е.) Защо казвам това? Независимо от вида семейство, в което човек се е родил, или от вида образование, което му предстои да получи, независимо дали ще стане високообразован, или не и независимо от социалната среда, в която е роден, и от това дали социалният му статус е висок или нисък, покваренията му нрав е същият като на всички останали. Всички са еднакви и това е неизбежно. Социалният ти статус и стойността ти не могат да променят факта, че си част от човешкия род, който е покварен от Сатана, нито могат да променят факта, че ти си покварено човешко същество с покварен нрав, което се противопоставя на Бог. Какво имам предвид с това? Имам предвид, че независимо колко богато е семейството, в което си роден, или колко високообразован си, ти пак имаш покварен нрав; независимо дали си благороден или низш, богат или беден, с висок или нисък статус, ти си оставаш покварено човешко същество. Следователно, след като приемете Божието дело, всички сте равни и Бог е справедлив и праведен с всички. Не е ли това начинът, по който хората трябва да разбират нещата? (Да.) Кой човек не е покварен от Сатана и няма покварен нрав, защото има висок статус в обществото и е роден в най-благородната от всички човешки раси? Логично ли е да се твърди такова нещо? Случвало ли се е някога в цялата човешка история? (Не.) Не, не се е случвало. Всъщност нито едно човешко същество, в това число Йов, Авраам, пророците и древните светци, както и израилтяните, не може да не живее с този неоспорим факт: след като живеят на този свят, всички хора са покварени от Сатана. Когато покварява хората, Сатана не се интересува дали си високообразован или не, каква е семейната ти история, какво е фамилното ти име или колко голямо е родословното ти дърво, крайният резултат е: ако живееш сред хората, значи си покварен от Сатана. Следователно фактът, че имаш сатанински покварен нрав и че живееш с него, не може да бъде променен от твоята стойност и академичен опит. Не е ли това начинът, по който хората трябва да разбират нещата? (Да, това е.) След като разбрахте тези неща, когато в бъдеще някой започне да изтъква дарбите и капитала си или сред вас отново се появи някой „по-висш“, как ще се отнесете с него? (Ще се отнеса с него съгласно Божиите слова.) Правилно. А как ще се отнесеш с него съгласно Божиите

слова? Ако не знаеш какво да правиш и го омаловажаваш и му се подиграваш с думите: „Виж се колко си образован, защо се перчиш? Пак говориш за капитала си, но можеш ли да изпълняваш добре дълга си? Нима не оставаш покварен от Сатана, независимо колко си образован“ — това добро отношение ли е? Това не е съгласно принципите и не е нещо, което човек с нормална човешка природа трябва да прави. Тогава по какъв начин, който да е съгласно принципите, трябва да се отнасяш с него? Не бива да му се възхищаваш, но не бива и да го омаловажаваш — не е ли това компромис? (Така е.) Редно ли е да се прави компромис? Не, не е. Трябва да се отнасяш с него правилно и ако можеш да използваш разбираната от теб истина, за да му помогнеш, помогни му. Ако не можеш да му помогнеш, но си водач и виждаш, че той е подходящ за даден дълг, възложи му да изпълнява този дълг. Не гледай на него с пренебрежение, защото е с някаква висока степен на образование, и не си мисли: „Хм, каква е ползата да си високообразован? Нима разбираш истината? Аз не съм високообразован, но въпреки това съм водач. Имам добри заложби, по-добър съм от теб, така че ще те омаловажавам и ще те карам да се срамуваш!“. Това се нарича низост и липса на човешка природа. Какво означава „да се отнасяш правилно с него“? Означава да се справяш с въпросите според истините принципи. А каква е истината принцип в този случай? Да се отнасяш с хората справедливо. Недей да имаш високо мнение за хората и да им се възхищаваш, не се смирявай пред тях с чувството, че си на по-ниско ниво, но не ги и ласкай, не ги тъпчи и не ги омаловажавай; те може да не мислят, че собствената им стойност е много висока, и може да не се изтъкват. Правилно ли е винаги да се страхуваш, че ще се изтъкнат, и затова винаги да ги потъпкваш? Не, не е правилно. Това е да си низък и да нямаш човешка природа — ако не се накланяш прекалено на едната посока, се накланяш много на другата. Принципът е да се отнасяш към хората правилно и справедливо. Този принцип звучи просто, но не е лесно да се приложи на практика.

Преди време един водач щеше да се мести да живее на друго място. Казах му, че може да вземе със себе си съответните ръководители и членове на екипи, тъй като така ще им е удобно да обсъждат работата заедно. Това, което казах, не беше трудно за разбиране — човек го разбира веднага щом го чуе. В крайна сметка обаче хората, които взе със себе си, имаха доста „пълномощия“: някои му носеха чай, други му миеха краката и му търкаха гърба — всички те бяха група подмазвачи. Колко отвратителен беше този водач? Сред тях имаше човек със заразна болест, който всекидневно му се подмазваше и го ласкаеше, следваше го навсякъде и му служеше. Той дори беше готов да рискува да се зарази с тази болест, за да може да се наслади на усещането да бъде ласкан. Накрая, тъй като този човек със заразната болест получи рецидив на състоянието си, след като се преместиха, този лъжеводач също беше разкрит. Следователно, независимо дали хората разбират истината или не, те категорично не бива да вършат лоши неща,

да не правят неща, водени от своите амбиции и желания, и да не разчитат на случайността, защото Бог внимателно проучва сърцата на хората и внимателно проучва цялата земя. Какво включва „цялата земя“? Тя включва както материални, така и нематериални неща. Не се опитвай да измерваш Бог, Божията власт или Божието всемогъщество със собствения си ум. Хората са сътворени същества и животът им е толкова незначителен — как могат те да измерят величието на Създателя? Как могат да измерят всемогъществото и мъдростта на Създателя в Неговото сътворение на всички неща и върховенството Му над всички неща? Абсолютно не трябва да вършиш невежи неща или да вършиш зло. Вършенето на зло неминуемо ще доведе до възмездие и когато един ден Бог те разкрие, ще си изпатиш повече, отколкото си представяш — и в този ден ще плачеш и ще скърцаш със зъби. Трябва да постъпваш със самосъзнание. В някои неща, преди Бог да те е разкрил, би било по-добре да се сравниш с Божиите слова, да се самоанализираш и да извадиш наяве скритите неща, да откриеш собствените си проблеми и след това да търсиш истината, за да ги разрешиш — не чакай Бог да те разкрие. След като Бог те разкрие, това не те ли прави пасивен? По това време вече ще си извършил прегрешение. От мига, в който Бог те проучва внимателно, до мига, в който бъдеш разкрит, твоята стойност и Божието мнение за теб могат да претърпят огромна промяна. Това е така, защото докато Бог те проучва внимателно, Той ти дава възможности и ти възлага Своите надежди, до момента, в който бъдеш разкрит. От мига, в който Бог възлага надежди на някого, до мига, в който накрая надеждите Му се окажат напразни, какво е Божието настроение? То претърпява огромен спад. И какви ще бъдат последиците за теб? В не толкова сериозни случаи може да станеш обект на Божието отвращение и ще бъдеш оставен настрана. Какво означава „оставен настрана“? Означава, че ще бъдеш задържан и наблюдаван. Каква ще е последицата в по-сериозни случаи? Бог ще каже: „Този човек е бедствие и не заслужава дори да служи. Аз категорично няма да спася този човек!“. Щом Бог формира тази идея, ти вече няма да имаш никакъв изход, и щом това се случи, можеш да преклоняваш глава и да кървиш, но няма да има никаква полза, защото Бог вече ще ти е дал достатъчно шансове, но ти така и не си се покаял и си стигнал твърде далеч. Затова, каквито и проблеми да имаш или каквато и поквара да разкриваш, винаги трябва да се самоанализираш и да познаваш себе си с оглед на Божиите слова или трябва да помолиш братята и сестрите да ти посочат тези неща. Най-важното е да приемеш Божията внимателна проверка, да дойдеш пред Бог и да Го помолиш да те просветли и озари. Какъвто и метод да използваш, ранното откриване на проблемите и последващото им разрешаване е резултат, който се постига чрез самоанализ, и това е най-доброто, което можеш да направиш. Не бива да чакаш Бог да те разкрие и отстрани, за да изпиташ разкаяние, защото тогава ще е твърде късно да съжаляваш! Когато Бог разкрие някого, Той дълбоко гневен ли е, или е безкрайно

милостив? Трудно е да се каже, това е неизвестно и Аз няма да ти дам такава гаранция — пътят, по който вървиш, зависи от теб. Знаете ли каква е Моята отговорност? Казвам ви всичко, което имам да кажа, всяка дума, която трябва да кажа, без да пропускам нито една. Независимо какъв метод използвам — дали ще са написани слова, разказване на истории или създаване на малки програми, във всеки случай Аз предавам истината, която Бог иска да разберете, чрез различни средства, като същевременно ви информирам за проблемите, които мога да забележа. Аз ви предупреждавам, напомням и увещавам, и ви предоставям известен ресурс, помощ и опора. Понякога съм и рязък. Това е Моята отговорност и от теб зависи как ще извървиш остатъка от пътя. Няма нужда да изследваш речта и изражението на лицето Ми и не е нужно да наблюдаваш внимателно какво е Моето мнение за теб — не е необходимо да правиш тези неща. Какъв ще е изходът ти в бъдеще няма нищо общо с Мен; той е свързан само с онова, към което ти самият се стремиш. Днес Аз отварям прозореца и говоря откровено, говоря напълно ясно. Чухте ли и разбрахте ли всяка дума и всяко изречение, които казах, и онова, което трябва да кажа, което би трябвало да кажа и което съм казвал в миналото? В това, което казвам, няма нищо абстрактно, нищо, което да не разбирате; всички вие сте разбрали и така Моята отговорност е изпълнена. Не мислете, че след като съм приключил да говоря, все още трябва да ви държа под око и да нося отговорност за вас, водейки ви за ръка, до самия край. Всички вие вярвате в Бог от няколко години, всички сте възрастни, а не малки деца. Имате водачи, които да носят отговорност за вас, когато правите нещо, това не е Моя отговорност. Аз имам Свой собствен обхват на работа, Свой собствен обхват на отговорности; не е нужно, нито е възможно за Мен да вървя след всеки от вас и да ви надзиравам, и да ви подтиквам — Аз не съм задължен да правя това. Що се отнася до това, към което се стремите, какво казвате и правите тайно и какъв път следвате, нито едно от тези неща няма нищо общо с Мен. Защо казвам, че те нямат нищо общо с Мен? Ако можете да изпълнявате дълга си в Божия дом по подобаващ начин, Божият дом ще бъде отговорен за вас докрай. Ако желаете да изпълнявате дълга си, да плащате цената, да приемате истината и да действате според принципите, тогава Божият дом ще ви води, ще ви предоставя ресурс и ще ви подкрепя; ако не желаете да изпълнявате дълга си и искате да излезете да работите и да печелите пари, вратите на Божия дом са широко отворени и ще получите сърдечно изпращане. Ако обаче създавате смущения, вършите зло и създавате неприятности в Божия дом, тогава, независимо кой върши зло, Божият дом има управленски закони и работни разпоредби и с вас ще се постъпи според тези принципи. Разбирате ли? Всички вие вярвате в Бог от години, чели сте много от Божиите слова и през всичките тези години сте посещавали събирания и сте слушали проповеди, така че защо и най-малко не сте се покаяли или променили? Има много хора, които от години слушат проповеди и са разбрали някои истини,

но все още не са се покаяли, все още изпълняват дълга си нехайно, и това са хора в опасност. Нека ви кажа нещо действително: не очаквайте винаги да ви държа под око, да се грижа за вас и да ви уча, докато ви държа за ръка, за да можете да направите нещо практично и ефективно. Ако не ви наблюдавам или надзиравам и не ви подтиквам, а вие станете нехайни и напредъкът в работата се забави, тогава с вас ще е свършено. Това показва, че изпълнявате дълга си без никаква преданост и всички полагате труд. Казвам ви, Моето служение е извършено и Аз не съм задължен да се грижа за вас. Това е така, защото Светият Дух работи и ви проучва внимателно по тези въпроси; онова, което се предполага да направя, е направено, онова, което се предполага да кажа, е казано, Аз съм се придържал към служението Си, изпълнил съм отговорността Си, а онова, което остава, е вие да поемете отговорност за собствените си действия и поведение. Ако не приемате истината, а сте постоянно нехайни и никога не мислите да се покаете, тогава вашето наказание и вашето отстраняване няма да имат нищо общо с Мен.

Един аспект на историята, която току-що разказах, беше за това как да се отнасяме към социалния статус, стойността, семейния и академичния произход на хората и така нататък, и какви са стандартите и принципите относно тези неща; друг аспект беше как да подхождаме към тези неща и как да прозрем същността им. След като прозреш същността на тези неща, тогава, въпреки че те все още може да присъстват в сърцето ти, ти няма да бъдеш възпиран от тях и няма да живееш според тях. Когато видиш невярващ да се перчи със славната си история, че е бил в университет и е учил за магистър или доктор — какво е тогава твоето виждане и отношение? Ако кажеш: „Да учиш за бакалавър в университет не е нищо. Аз съм завършил магистърската си степен преди години“, ако имаш този манталитет, тогава това ще е обезпокоително за теб и показва, че не си се променил много във вярата си в Бог. Ако те попитат какво е образованието ти, а ти кажеш: „Аз дори не съм завършил основно училище и дори не мога да напиша есе“, и те видят, че си никой и започнат да те пренебрегват, тогава не е ли това просто перфектно? Можеш да спестиш време, за да четеш повече от Божиите слова и да изпълняваш дълга си повече, и това е правилното нещо, което трябва да направиш. Какъв е смисълът да клюкарстваш с невярващи и неверници? Ако кажеш, че имаш ниско ниво на образование и никакъв статус в обществото и някой те омаловажи, какво ще направиш? Не го взимай присърце и не се чувствай възпрян, просто ги остави да говорят, нека казват каквото си искат — за теб това е нищо. Стига да не пречи на това да се стремиш към истината във вярата си в Бог, тогава всичко е наред. Това всъщност е незначителна тема, но в ежедневието, чрез нещата, които хората изразяват, може да се види, че хората отдават голямо значение на тези неща от капитала и винаги ги носят в сърцата си. Това не само може да повлияе на речта и поведението на хората, но може да повлияе и на навлизането им в живота и на избора им на правилния път на вярата в Бог. Добре,

няма да говоря повече по тази тема. Нека се върнем към темата, по която разговаряхме последния път, и да продължим да разговаряме и да разнищваме различните проявления на антихристите.

Анализ на начина, по който антихристите са нечестиви, коварни и измамни

I. Анализ на враждебността и ненавистта на антихристите към положителните неща и към истината

Приключихме с разнищването на шестото проявление на антихристите и сега ще започнем да разнищваме седмото: начина, по който антихристите са нечестиви, коварни и измамни. Някои хора казват: „Като гледаме как разнищваме и разобличаваме антихристите, не е ли твърде меко да се каже, че са нечестиви, коварни и измамни? Кой няма частица нечестив или измамен нрав? Всички обикновени хора имат тези видове покварен нрав, така че ако разобличаваме и разнищваме антихристите по този начин, няма ли това да означава, че всеки е антихрист?“. Някой от вас смята ли така? Ако някой наистина смята така, значи греши. Има ли разлика между нечестивостта, коварството и измамността на антихристите и разкриванията на тези видове покварен нрав у обикновените хора? Със сигурност има разлика, в противен случай не бихме включили тези видове нрав в проявленията на антихристите. Днес първо ще разговарям основно за тази разлика, преди да продължа с някои реални примери и конкретни проявления на нечестивия, коварен и измамен нрав на антихристите. Лесно е да се разбере буквалният смисъл на думите „нечестив“, „коварен“ и „измамен“. Трудността се състои в разпознаването на съществената разлика между тези видове проявления при антихристите и при обикновените хора, в това защо окачествяваме като антихрист типа човек, който притежава този покварен нрав и същност, и каква е по същество разликата между антихристите и обикновеното покварено човечество. Първо, антихристите открито се противопоставят на истината и на Бог. Те се съревновават с Бог за Неговите избраници, за Неговата позиция и за сърцата на хората и дори вършат различни неща сред Божиите избраници, за да спечелят сърцата им, да ги подведат и да ги парализират. Накратко казано, естеството на действията и поведението на антихристите, било то открито или тайно, винаги се противопоставя на Бог. Защо казвам, че се противопоставя на Бог? Защото те знаят много добре, че Божиите слова са истината и че Той е Бог, но въпреки това Му се противопоставят и не приемат истината, независимо как се разговаря за нея. Например някои антихристи придърпват определени хора, подвеждат ги и ги контролират. Те карат тези хора да им се подчиняват и да ги следват, а след това с измама получават всякакви книги и материали от църквата, създават своя собствена църква и установяват свое собствено царство, за да могат да се

наслаждават на това последователите им да ги следват и да им се прекланят, след което започват да живеят на гърба на църквата. Този вид поведение очевидно съревноваване с Бог за Неговите избраници — не е ли това черта на антихристите? Несправедливо ли е да се окачествят тези хора като антихристи въз основа на тази очевидна черта? Изобщо не е несправедливо — това окачествяване е много точно! Има и някои антихристи, които сформират клики в църквата и я разрушават. Те постоянно развиват собствените си сили в църквата и изключват онези, които не са съгласни с тях. След това задържат до себе си онези, които ги слушат и ги следват, за да сформират собствени сили и да накарат всички да правят това, което те казват. Не е ли това установяване на собствено царство? Независимо какви работни разпоредби или изисквания има Горното, те отказват да ги изпълнят и вместо това действат по свой собствен начин, като карат последователите си открито да се противопоставят на Горното. Например Божият дом изисква водачите и работниците, които не са способни да вършат истинска работа, да бъдат своевременно освобождавани. Един антихрист обаче ще си помисли: „Въпреки че някои водачи и работници не са способни да вършат истинска работа, те ме подкрепят и ме одобряват, а аз съм ги развивал. Няма начин горното да освободи тези хора, освен ако първо не ме лиши от поста ми“. Кажете Ми, не е ли тази църква под контрола на този антихрист? Работните разпоредби на Божия дом не вървят при антихриста и не могат да бъдат изпълнени. Когато работните разпоредби са издадени отдавна и всяка църква е докладвала как са били изпълнени, например чий възложен дълг е бил адаптиран или кой е бил освободен поради какви обстоятелства, антихристът никога не докладва нищо и никога не адаптира нечий възложен дълг. Някои хора винаги са нехайни в дълга си, което сериозно засяга делото на църквата, но антихристът не адаптира възложения им дълг. Дори когато Горното каже пряко на антихриста да освободи тези хора, минава много време без той да отговори. Нима тук няма проблем? Когато Горното поиска от него да изпълни работни разпоредби или когато се опита да научи нещо, то стига до задънена улица с антихриста. Братята и сестрите в църквата не знаят нищо за това, не получават никакви съобщения и са откъснати от Горното — църквата е изцяло под контрола на този единствен човек. Какво е естеството на действията на един антихрист по този начин? Това е антихристът, който превзема дадена църква. Антихристите сформират клики в църквата, установяват свое собствено царство, противопоставят се на Божия дом и вредят на Божиите избраници. Хората губят делото на Светия Дух, не могат да почувстват Божието присъствие, няма мир или радост, губят вяра в Бог и вече не изпълняват дълга си енергично. Те дори стават негативни и покварени, а животът им е в застой. Всичко това е резултат от подвеждането и контролирането на хората от антихристите. Е, във всички пастирски райони в континентален Китай са били разобличени и освободени редица лъжеводачи и антихристи. Сред тях има някои

лъжеводачи и лъжеработници, които не вършеха истинска работа. Всички те притежаваха проявления на антихристи и всички имаха нрава на антихристи, но все пак не стигаха съвсем до нивото на това да са антихристи, затова просто бяха освободени. Някои хора обаче действаха на своя глава, имаха последната дума във всичко, напълно нарушаваха работните разпоредби и действаха по свой собствен начин, затова бяха окачествени като антихристи и отлъчени. Този начин на разобличаване и справяне с лъжеводачите и антихристите е прекрасен! Чувствам се много щастлив, когато видя тези писма с доклади, тъй като това показва, че някои от Божиите избраници са разбрали малко от истината след години слушане на проповеди. Защо казвам, че са разбрали малко от истината? Защото, след като са слушали тези проповеди, вече могат да ги свържат и да ги приложат към някои въпроси, с които се сблъскват в живота. След като изслушат тези истини, те може да не ги разберат действително в дадения момент, но по-късно придобиват проницателност за хората и събитията. Започват да притежават принципите и критериите, по които могат да оценят онези, които действат на своя глава, които не вършат истинска работа, които не могат да разрешат реални проблеми, които са нехайни в дълга си и не носят бреме, и които нямат чувство за отговорност. Не е ли това напредък? Напредък е. Не може да се каже, че притежават духовен ръст, просто са разбрали малко от истината. Божиите избраници имат известна проницателност за лъжеводачите, антихристите и неколцина от онези, които не вършат истинска работа и са некомпетентни в работата си — това не е ли добре? Добре е. То показва, че Божиите избраници разбират истината и имат проницателност, и че могат да застанат на страната на Бог и да защитят делото на църквата — това е нещо, което заслужава признание. Невъзможно е антихристите да подведат онези, които разбират истината. Те може да са способни да подведат за известно време онези, които не разбират истината и нямат проницателност, но за колко дълго? Вярвам, че колкото повече хората разбират истината и колкото повече вяра имат в Бог, толкова по-малко време ще им е необходимо, за да отхвърлят и да се отърват от оковите и възпирането на антихристите. Затова все още е необходимо да разговаряме за различните подробни проявления на антихристите, в противен случай, ако хората са подведени и контролирани от антихристите, ще им бъде много трудно да постигнат спасение.

Току-що обясних с прости думи проявленията на антихристите и причините такива хора да бъдат окачествени като антихристи. И така, каква е разликата между проявленията на нечестивост, коварство и измамност при антихристите и покварения нрав на обикновените хора? Имате ли някакво разбиране за това? Ще ви разкажа една история и тя със сигурност е свързана с нечестивостта, коварството и измамността. В Книгата на Йов в Библията е записан разговор между Бог и Сатана. Бог пита Сатана: „Отде идеш?“ (Йов 1:7). И как отговаря Сатана? („От шетане тук-тамѐ по земята и скитане нагоре-надолу по нея“ (Йов 1:7).)

До ден днешен хората все още не разбират какво е имал предвид Сатана с това — то е отражение на неговия нрав. Защо хората не разбират какво е имал предвид Сатана? Защото все още не си проумял откъде точно идва Сатана. Какъв е проблемът с казаното от Сатана? Тук има един вид нрав и това е нечестивият нрав. Засега ще приключим с този стих и ще анализираме това, което следва. Сатана идва пред Бог и след като отговаря на въпроса Му, Бог казва на Сатана: „Забелязал ли си, че на земята няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и отбягва злото?“ (Йов 1:8). Каква би била обикновено реакцията на един нормален човек, след като чуе Бог да изрича това? (Би поискал да види как е действал Йов.) Хората веднага биха си помислили: „Йов се е боял от Бог и е отбягвал злото, и е бил непорочен човек. Наистина му се възхищавам!“. Откъде идва това възхищение? То произтича от един вид копнеж, любов и жадуване за положителни неща в рамките на нормалната човешка природа. Ако обаче не обичаш истината, какво ще е проявлението у теб, когато чуеш тези слова? (Презрение.) Ще презреш тези слова и ще ги пренебрегнеш. Някои хора тогава си мислят: „Да се боиш от Бог и да отбягваш злото? Каква е тази боязън? Какво означава „да отбягваш злото“? Къде можеш да намериш непорочен човек в днешно време?“. Изглежда, че не чувстват нищо, след като чуят тези слова, така че имат ли сърца, които жадуват и копнеят за тези неща? (Не.) Желаят ли тези неща? (Не.) Искат ли да се стремят да разберат какви точно са подробностите в това? Имат ли това желание? Не, нямат. В сърцата си те не искат да знаят. Има и друг тип хора, които реагират анормално, когато чуят словата на Бог, че Йов се бои от Него и отбягва злото, че е непорочен човек. Те казват: „Ха! Йов се е боял от Бог и е отбягвал злото, и е бил непорочен човек — съществува ли такъв човек? Покажи ми как е бил непорочен — не вярвам!“. Хора като тези, които имат такива идеи и проявления, наистина ли вярват в словата, изречени от Бог, и наистина ли ги признават? (Не.) Те не вярват истински в тях, нито ги признават. Първо, има нещо, което е сигурно: те не признават, че изреченото от Бог е истинско, надеждно и точно, те не смятат Божиите слова за истината, за словата на Създателя и за върховната истина за цялото човечество. След като не смятат Божиите слова за истината, как гледат на Бог? След като отричат Божиите слова, биха ли могли изобщо да признаят, че Бог е Бог? Със сигурност не, защото отричат Божиите слова, отричат Божието гледище и отричат изреченото от Бог, като подтекстът тук е, че отричат съществуването на Бог и това, че Той е реалността на всички положителни неща. Това е сигурно. Има и нещо друго: какво отношение имат хора като тези към истините, които Бог изразява, и към положителните и негативните неща, и какъв нрав стои зад тяхното отношение? Какъв е техният възглед за Йов? „Това не е възможно! Възможно ли е все още да има някой като него в света? Това е просто историческа реликва. Не се очаква някой като него да живее в този свят. Само онези, които са коварни и лоши, зли и нечестиви, трябва да живеят. Хора

като Йов трябва да умрат, не да живеят!“. Що за нрав е това? (Нечестивост.) Това е нечестивостта на Сатана. Има ли сега сред човечеството хора, които имат абсолютно същия нечестив нрав като Сатана? Що за хора, когато чуят, че Бог е изрекъл: „Йов се бои от Бог и отбягва злото, той е непорочен човек“, няма да са убедени, отказват да го приемат, изпитват отвращение и ненавист и дори в сърцата им се надигат проклятия? Можем ли да кажем, че хората, които пораждат такива неща, са от породата на Сатана? (Да.) Тогава прекалено ли ще е, ако окачествим тези хора като антихристи? (Не.) Когато Бог каза на Сатана ясно и тържествено: „Йов се бои от Бог и отбягва злото, той е непорочен човек“, какво беше отношението на Сатана? Той се усъмни в този факт. Един аспект на това е, че Сатана се съмняваше, че Йов е този тип човек, и не смяташе, че е възможно. Това беше така, защото Сатана е нечестив и смята, че всички неща са нечестиви. Той не смяташе, че сред човечеството може да има някой толкова прекрасен човек, който наистина може да бъде считан за непорочен от Бог — Сатана не вярваше в този факт. Друг аспект е, че когато Бог откри такъв добър човек като Йов, какво почувства Сатана в сърцето си? Първо, на най-повърхностно ниво, той почувства ревност, като си помисли: „Как може да има непорочен човек? Не съм ли покварил цялото човечество? Всички хора са същите като мен, всички те са те предали. Как биха могли да те следват?“. Ако го преведем на човешки език, това беше неговото мислене. Сатана не вярваше, че това е възможно, а в неверието на Сатана, че това е възможно, има два компонента: първият е, че Сатана желаеше Йов да не съществува, а вторият е, че Сатана си мислеше: „Дори да съществува, аз ще го унищожа“. Не беше ли това нечестивостта на Сатана? (Да.) Това беше нечестивостта на Сатана. Той не искаше истински добър човек, някой, който се бои от Бог и отбягва злото, да дойде пред Бог, не искаше някой като Йов да живее в света, не искаше някой като него да съществува, а още по-малко искаше някой като него да се въздигне — това беше нечестивостта на Сатана. Какъв е източникът на нечестивостта на Сатана? Неговият нрав същност е нечестив. Освен това Сатана е враждебен към всички положителни неща. Какво се включва във „всички положителни неща“? Включва съвършени хора, които се боят от Бог и отбягват злото. Като е враждебен към Йов, не беше ли Сатана враждебен към Бог? (Да.) Всъщност така стоят нещата. Докато Сатана беше враждебен към Йов, той също така мразеше Бог. Той искаше никой да не се прекланя пред Бог — това би го направило най-щастлив и това беше най-голямото му желание. И тогава всички тези факти се оказаха пълната противоположност на това, на което се надяваше, което искаше да види и за което копнееше. Точно пред очите му се случи такова прекрасно нещо, но въпреки това неговата нечестивост, неговата жестокост го накараха да проведе друг разговор пред Бог, който е следният диалог между него и Бог. Някой знае ли оригиналния текст? („Дали без нищо Йов се страхува от Бог?“ (Йов 1:9).) Сатана не говореше директно, в думите

му се криеше капан. Той каза: „Дали без нищо Йов се страхува от Бог?“, за да те накара да се замислиш за това. Кажете Ми, знаеше ли Бог какво има предвид Сатана с това? (Да.) Бог знаеше. Бог познаваше Сатана до мозъка на костите му и можеше да види въпроса с абсолютна яснота. Щом Сатана каза: „Дали без нищо Йов се страхува от Бог?“, Бог знаеше какво ще направи той. Когато Бог видя, че той иска да направи нещо, Той знаеше, че се е появила възможност, че е дошло времето да използва Сатана, за да изпита Йов. И така, кой от тях беше мъдрият? (Бог.) Сатана не знаеше това и си помисли: „Не ми ли забрани бог да докосвам Йов? Никога не съм очаквал, че сега ще се съгласи“. Ще оставим историята дотук. Всички в общи линии знаят какво се случи след това.

Сега нека разнищим проявленията и нрава на Сатана в казаното от него, както и какви точно бяха неговите мотиви и намерения, когато каза това. Първо, Сатана не повярва на казаното от Бог, тоест той таеше нагласа на съмнение към съдържанието и фактите в словата, които Бог беше изрекъл. Едновременно със съмнението си в изреченото от Бог, той искаше да използва някакъв метод, за да отрече това, което Бог изрече, но не можа да го отрече пряко. В какво се състоеше нечестивостта на Сатана? Състоеше се в това, че той възприе още по-измамен метод, като си каза в сърцето: „Няма да те отрека пряко. Ще те накарам да ми позволиш да навредя на Йов, след което ще накарам него да отрече теб. Това би бил най-добрият резултат. Няма ли тогава да си се провалил?“. Това беше неговата цел. Какъв нрав разкри Сатана в диалога си с Бог и в мислите си? Нравът му бе очевидно нечестив. Каква е разликата между нечестивостта на Сатана и нечестивостта на обикновеното покварено човечество? Каква роля играеше тук Сатана? Той не отиде директно да потърси Йов, за да го накара да отрече Бог. Ако Йов се беше съпротивлявал, тогава Сатана щеше да бъде посрамен, затова Сатана не постъпи по този начин. Тогава какво направи Сатана? Каква точно беше мотивацията на Сатана и неговите средства и тактики в това, което направи? (Да извади кестените от огъня с чужди ръце.) Ти наистина подценяваш Сатана. Неговата нечестивост не може да бъде разгадана от човешките същества. Всички справедливи и прекрасни положителни неща в света не са прекрасни в очите на Сатана — той иска да направи всички тези неща нечестиви и нечисти. Каква е най-голямата разлика между Сатана и покварените хора? Най-голямата разлика е, че той знае много добре, че Бог е истината, че Бог има мъдрост и власт и че Бог е източникът на всички положителни неща, но въпреки това не признава тези неща, а вместо това изпитва отвращение, ненавист, омраза и дори проклина всички тези неща. Покварените хора обаче често са подвеждани от Сатана и не знаят кои неща са положителни, кои неща са справедливи, а още по-малко какво представлява истината или какво изисква Бог. Въпреки че разкриват някои видове покварен нрав, тези нечестиви и измамни видове покварен нрав се разкриват, докато хората са глупави, невежи, безчувствени, заслепени и излъгани и не разбират истината,

докато Сатана съзнателно върши зло. Защо го наричаме Сатана? Защото той може да види всичко, което Бог върши в духовния свят и в цялата вселена, и макар да е свидетел на всичко това, той все още отрича, че Бог съществува и че Бог е истината, както и факта, че Бог господства над цялото човечество. Независимо колко хора следват Бог, независимо колко велико е делото, което Бог върши, колко велика е властта, която Бог упражнява, или колко всемогъщ е Бог, Сатана все още отрича всичко това и парализира, заслепява и покварява човечеството без срам или почит, като използва всякакви методи, за да подведе човечеството и да го накара да го следва. Какви са основните проявления на нечестивостта на Сатана, както казах току-що? Той е специалист в това да се противопоставя на Бог, не признава това, което Бог изрича, колкото и правилни да са Неговите слова, не признава, че Неговите слова са положителните неща и са истината, и обръща нещата наопаки. Например Бог накара хората да запишат историята на сътворението на човека от Него, а освен записите на фактите за Божието сътворение на човека, има и следи от доказателства, които могат да се намерят. А какво направи Сатана? Той си съчини „дарвинизма“ и каза, че човекът е произлязъл от маймуната, нарисува картина, която показва как маймуните постепенно еволюират от четирикраки същества до двукраки хора, които ходят изправени, като съчини тази ерес и заблуда. В резултат на това, въпреки че някои хора сега отричат еволюцията, мнозина все още не вярват, че човекът произхожда от Бог. Не е ли това нечестивостта на Сатана? (Да.) Това е нечестивостта на Сатана. Независимо колко велико е делото, което Бог върши и на което Сатана лично е свидетел, Сатана все още се обръща срещу Бог и Му се противопоставя до самия край. Всеки ден, в който Бог не унищожава Сатана или не се справя с него, той постоянно Му се противопоставя. В това се състои нечестивостта на Сатана, а първопричината е, че същността му е нечестива.

В разговора между Сатана и Бог в Книгата на Йов има ли някаква връзка между проявленията на Сатана и проявленията на антихристите? (Да.) Каква е връзката? Защо разказвам този откъс? Нечестивостта, коварството и измамността на антихристите е тема, с която често се сблъсквате, а тези неща са също така действителни проявления, които често виждате, така че защо обособявам тези проявления на антихристите като отделна точка за анализ? Току-що говорихме за нечестивостта на Сатана и за това как той конкретно се противопоставя на Бог, така че не правят ли и антихристите същото? (Да.) Какви са проявленията на антихристите? След като един антихрист е изслушал проповед, той знае, че проповедта е добра и може да разбере тези слова. Освен това той има известни заложби и след като разбере тези слова, полага усилия да ги запомни и се опитва да наизусти нещата, които харесва и които са в съгласие с неговите собствени представи. След това, на тази основа, той обработва и формулира собствена проповед, която другите хора смятат за много добра, когато я чуят. Това обаче не

е основното проявление на нечестивостта на един антихрист. Какво е основното му проявление? Такива хора могат да разберат истината, така че кажете Ми, имат ли те способността да различат правилното от погрешното? (Да.) Да, имат, те не са глупави. Например те често влизат в контакт с братята и сестрите и в сърцата си знаят кои хора се стремят към истината и кои не. В сърцата си знаят кой може да принесе неща и да се откаже от неща, кой може да изпълнява предано дълга си и кой със сигурност може да избере да практикува истината и да действа в съответствие с принципите, когато е изправен пред обикновени въпроси. Но могат ли те да се отнасят справедливо с такива хора? (Не.) Как се отнасят с хората по начин, който е свързан с проявленията на антихристите? Например някой не представлява заплаха за тях и те си мислят: „Ти се стремиш към истината и твоите заложби са по-добри от моите, но аз няма да те повиша. Това, че не те повишавам, не означава, че ще те пренебрегвам. Ако ми се подмазваш, тогава ще те държа до себе си. Ако никога не ми се подмазваш и винаги си толкова порядъчен, винаги действаш безпристрастно и се придържаш към принципите, тогава ще можеш да разпознаеш всяко лошо нещо, което правя, и да ме прозреш, и ще разговаряш с мен за истината, за да ме накараш да се покая, а това ще ме посрами твърде много. Ако не ми се месиш, всичко е наред. Ако винаги ми се месиш, тогава ще се отърва от теб!“. Такъв план имат те и така пресмятат в сърцата си. Що за нрав е това? Те имат два вида нрав: жестокост и нечестивост. Така мислят, преди да извършат такъв акт и да накарат този човек да страда — това е нечестивост. Те знаят много добре, че този човек се стреми към истината и има чувство за справедливост, но не го повишават, не се сближават с него и в сърцето си чувстват резерви и антипатия към този човек — що за нрав е това? Това е нечестивост. За какво се отнася тази нечестивост? Не става въпрос за това, че антихристите не разбират кои неща са положителни и кои са негативни. Те знаят кой е правилният път, просто не го следват, не практикуват истината, не слушат никого и избират пътя на нечестивостта. Някои жени например не желаят да бъдат добри и морални жени и да живеят подобаващ и правилен живот, а вместо това тичат към публичния дом. В днешно време никой не ги кара да се продават, нито ги принуждава, тогава защо тичат към публичния дом? Защото са нечестиви и са родени да бъдат такива неща. Антихристите са такъв вид измет и ние ги разнищваме и ги окачествяваме като антихристи, защото нечестивостта на антихристите никога не може да се превърне в порядъчността и добротата на нормалните хора — това е разликата между тях и нормалните хора, които имат покварен нрав. Независимо дали са кастрени, дали църквата използва административни мерки, за да ги накаже, или братята и сестрите се надигат, за да им се противопоставят и да ги разобличат, нищо не може да промени първоначалното намерение и принципите, с които действат — това никога не може да се случи. Никой не може да ги промени, никой не може да трогне сърцата им и да ги накара да се откажат от възгледите си или от принципите на

своята постъпка. Ти не можеш да ги промениш — те са антихристи. Нима си мислеше, че антихристите са толкова нечестиви, че не знаят кое е добро и кое е лошо? Те знаят. Когато някой антихрист докладва проблеми или изпраща на Горното доклади относно работата, той пише с такива приятни за ухото думи, че когато четеш тези доклади, си мислиш колко ли добри са заложбите на този човек. Когато обаче се запознаеш с реалната ситуация на място, откриваш, че той винаги нарушава работните разпоредби в работата си, потиска онези, които се стремят към истината, и смущава църковното дело — той е антихрист. Някои антихристи са оставяли коментари на уебсайта на нашата църква и когато не знаеш техния произход или откъде идват, виждаш само какъв красноречив изказ имат коментарите им, с особено ясно формулирани редове и добър стил на писане, и си мислиш, че този човек е с добри заложби. Едва след като научиш нещо за тях, разбираш, че са антихристи, че са сторили много зло и са били отлъчени от църквата преди три години. Те непрекъснато публикуваха съобщения на уебсайта на Божия дом, за да бъдат забелязани от Горното, да бъдат повишени и да им се даде възможност за оневиняване. Ето така стоят нещата. Кажете Ми, искат ли антихристите да бъдат благословени? (Да.) Наистина искат. Те се боят от смъртта и се боят да не погинат.

Къде основно се проявява нечестивостта на един антихрист? Проявява се в това, че той ясно знае кое е правилно и кое е в съгласие с истината, но когато трябва да направи нещо, винаги избира онова, което нарушава принципите и противоречи на истината, и което удовлетворява собствените му интереси и статус — това е основното проявление на нечестивия нрав на един антихрист. Независимо колко думи и доктрини разбира, колко приятни за ухото са думите, които използва в проповедите си, или доколко на другите хора им се струва, че има духовно разбиране, когато върши нещо, той избира само един принцип и един метод, а именно да се противопоставя на истината, да защитава собствените си интереси и да се съпротивлява на истината докрай, безкомпромисно — това е принципът и методът, по който той избира да действа. Освен това какви точно са богът и истината, които си представя в сърцето си? Отношението му към истината е просто желание да може да говори и да проповядва за нея, а не желание да я прилага на практика. Той просто говори за нея, като иска да бъде високо ценен от Божиите избраници и после да използва това, за да заграби позицията на църковен водач и да постигне целта си да придобие надмощие над Божиите избраници. Той използва проповядването на доктрина, за да постигне целите си — не е ли това проява на презрение към истината, игра с истината и потъпкване на истината? Не накърнява ли Божия нрав, като се отнася към истината по този начин? Той просто използва истината. В сърцето му истината е лозунг, някакви високопарни думи — високопарни думи, които може да използва, за да подвежда хората и да ги спечели, които могат да задоволят жаждата на хората за прекрасни

неща. Той смята, че на този свят няма никой, който да може да практикува истината или да изживява истината, че това просто не е изпълнимо, че е невъзможно и че само онова, което всички признават и което е осъществимо, е истината. Въпреки че говори за истината, в сърцето си не признава, че тя е истината. Как проверяваме този въпрос? (Той не практикува истината.) Той никога не практикува истината — това е един аспект. А кой е другият важен аспект? Когато се сблъска с неща в реалния живот, доктрината, която той разбира, никога не е осъществима. На пръв поглед изглежда, че наистина има духовно разбиране, проповядва доктрина след доктрина, но когато се сблъска с проблеми, методите му са изопачени. Въпреки че не е способен да практикува истината, това, което прави, трябва поне да е съгласно човешките представи и фантазии, съгласно човешките критерии и вкусове, и трябва поне да е приемливо за другите. По този начин позицията му ще се запази стабилна. В реалния живот обаче нещата, които прави, са невероятно изопачени и един поглед е достатъчен, за да се види, че не разбира истината. Защо не я разбира? В сърцето си той изпитва неприязън към истината, не признава истината, обича да върши нещата според сатанинските философии, винаги иска да се справя с въпросите, като използва човешки начини, и ако може да убеди другите и да придобие престиж чрез справянето си с тези въпроси, тогава това му е достатъчно. Ако даден антихрист чуе някой да проповядва празна теория, когато отиде на среща, той наистина се ентусиазира, но ако някой там проповядва истината реалност и навлиза в такива подробности като различните състояния на хората, той винаги чувства, че говорещият го критикува и го пробожда в сърцето, и затова изпитва отвращение и не иска да го слуша. Ако го помолят да разговаря за това какво е било състоянието му напоследък, дали е постигнал някакъв напредък и дали е срещнал някакви трудности при изпълнението на дълга си, той няма какво да каже. Ако продължиш да разговаряш за този аспект на истината, той ще заспи. Не обича да слуша за това. Има и някои хора, които наострят уши, когато разговаряш с тях неангажиращо, но в момента, в който чуят някой да разговаря за истината, се скриват в ъгъла и задрямват — те изобщо не обичат истината. До каква степен не обичат истината? В по-лекия случай те не се интересуват от нея и им стига да бъдат полагащи труд. В по-сериозния случай изпитват неприязън към истината, чувстват особено отвращение към нея и не могат да я приемат. Ако този тип човек е водач, тогава той е антихрист. Ако е обикновен последовател, тогава той все още върви по пътя на антихристите и е издънка на антихристите. На външен вид изглежда интелигентен и надарен, с добър потенциал, но неговата природа същност е тази на антихрист — така стоят нещата. На какво се основават тези преценки? Всички те се основават на отношението на тези хора към истината и на отношението им към положителните неща. Това е аспектът, свързан с подхода на хората към истината. Другият аспект е, че много често хората не се изправят лице

в лице с истината, някои неща не включват истината, хората не могат да се сетят кой аспект на истината е включен и тогава пред кого се изправят те лице в лице? Единственият, пред когото се изправят лице в лице, е Бог. И как се отнасят тези хора към Бог? В кои проявления показват нечестивия си нрав? Участват ли в истинска молитва и истинско общение с Бог? Имат ли честно отношение? Имат ли истинска вяра? (Не.) Наистина ли се осланят на Бог и наистина ли поверяват себе си на Бог? Наистина ли се боят от Бог? (Не.) Това са все практически въпроси и в никакъв случай не са празни шеги или клишета. Ако не разбираш, че тези слова са практически, тогава нямаш духовно разбиране. Нека ви дам пример за проявленията на подобни хора. На събиранията някои хора свиват юмруци и се кълнат с думите: „Няма да се женя, докато съм жив, ще напусна работата си и ще се откажа от всичко, и ще следвам Бог докрай!“. Когато приключат с виковете и се канят да отдадат всичко на Бог, те се замислят: „Как мога да получа повече благословии от Бог? Трябва да направя нещо, което Бог да види“. Те обаче чуват Бог да казва, че не обича хора като тях, и си мислят: „Сега какво ще правя? Ще се отдалеча от Бог, за да не може Той да ме види“. Що за състояние е това? (Предпазливост.) Те отбягват Бог, за да се предпазят от Него. А какъв нрав се крие зад тяхната предпазливост? Нечестивост. Те винаги се предпазват от Бог, когато вършат нещо, страхуват се, че Бог ще ги прозре, и не приемат Божията внимателна проверка — това вяра в Бог ли е? Не е ли това съпротива срещу Бог? Това е толкова негативно състояние, то не е нормално. Въпреки че все още могат да продължават да ядат и пият Божиите слова, в момента, в който чуят Бог да изрича слова на съд и разобличаване на хората, те бягат или иначе набързо измислят някаква преструвка и компромисно намират начин да се прикрият. Опитват се усилено да се замаскират и правят всичко възможно да са уклончиви и предпазливи, като в същото време в сърцето си постоянно се борят с Бог. Те не търсят Божиите намерения, нито търсят истината в нещата, които правят. Вместо това искат да покажат още повече, че могат да приемат истината и да се покорят на Бог без оплаквания, като се опитват да спечелят одобрението на всички чрез преструвка и лъжливост. Що се отнася до това какво казва Бог, какво изисква Той от такива хора и как оценява и определя такива хора, те не се интересуват от такива неща и не искат да знаят. В сърцата си не са съвсем наясно кой точно е Бог, при тях по-скоро всичко е въображение и преценка. Когато Бог направи нещо, което е в разрез с техните представи, те го заклеймяват в сърцата си. Въпреки думите им, че вярват в Бог, сърцата им са изпълнени със съмнение. Това е нечестивият нрав на хората.

Някои антихристи често се опитват да изпитват Бог. Те правят една крачка, проучват ситуацията и след това правят още една крачка. Казано по-просто, нагласата им може да се опише като „да изчакаме и ще видим“. Какво означава „да изчакаме и ще видим“? Нека ви дам пример. Например някой напуска работата си и след това се моли пред Бог, като казва: „О, боже, вече нямам работа. Ще се

осланям на теб да ме подкрепяш в бъдеще. Поверявам всичко в твоите ръце. Посвещавам живота си на теб“. След като приключи с молитвата, той чака да види дали Бог ще го благослови с нещо, дали ще му даде някакво свръхестествено откровение или по-голяма благодат, дали поне ще получи повече и ще се наслаждава повече, отколкото когато е работил в света. Това означава да изпитва Бог. Какво представлява тази молитва и това посвещаване? (Това е сделка.) Няма ли нечестив нрав в тази сделка? (Да.) Неговият подход е да не остави нещата да замрат, като предложи скромен стимул, за да привлече по-ценна печалба, като иска благодат и благословии от Бог — това е неговата цел. Някой казва: „Ситуацията в Китай е толкова ужасна. Ситуацията с големия червен змей, който арестува хора, става все по-лоша. Опасно е дори двама души да се съберат, опасно е и четиричленно семейство да се събере. Толкова е опасно да вярваш в бог в тази ситуация в Китай. Ако нещо наистина се объркa, ще бъдем ли все пак спасени? Няма ли да сме вярвали напразно?“. Той започва да разсъждава: „Трябва да измисля начин да напусна страната. Когато ситуацията преди беше добра, аз ламтях за спокойствие и удобство и не исках да напускам Китай. Беше толкова хубаво да се събирам със семейството си, а можех и да вярвам в бог и да получавам благословии — с един куршум, два заека. Сега нещата са зле, бедствията дойдоха и трябва да побързам да напусна Китай. Все още мога да изпълнявам дълга си, след като напусна страната, а като изпълнявам дълга си, ще имам възможност да придобия благословии“. В крайна сметка той бяга от страната. Какво е това? Това е опортюнизъм. Всеки може да бъде пресметлив и всеки има мислене на търговец — не е ли това нечестиво? Има ли сред вас такива хора? В сърцата си те казват: „Ако ме тормозят в света, тогава родителите и семейството ми могат да ме защитят. Ако ме арестуват заради вярата ми в бог, ще ме защитава ли бог? Изглежда, че е трудно да се знае със сигурност. Така че какво да правя, ако не мога да знам това със сигурност? Родителите ми твърдо няма да могат да ме защитят. Когато някой е арестуван заради вярата си в бог, обикновените хора не могат да го спасят, а ако не мога да понеса жестоките изтезания и мъчения от ръцете на големия червен змей и стана Юда, няма ли клетият ми живот да бъде съсипан? Най-добре да напусна страната и да отида в чужбина да вярвам в бог“. Има ли някой, който мисли така? Сигурно има, нали? Тогава има ли някой, който казва: „Ти ни клеветиш, а ние не сме мислили така.“? Такива хора определено не са малцинство и с времето ще видиш и ще разбереш.

Какви са основните черти на нечестивостта на антихристите? Първата е, че те не признават положителните неща, не признават, че съществува такова нещо като истината, и смятат, че техните еретически заблуди и техните нечестиви негативни неща са истината — това е едно проявление на нечестивостта на антихристите. Например някои хора казват: „Щастието на човек е в собствените му ръце“ и „Само с власт човек може да има всичко“ — това е логиката на антихристите. Те вярват,

че с властта идват и хора, които им се подмазват и ги ласкаят, които им правят подаръци и им се умилкват, както и всякакви ползи от статуса и всякакви наслади. Те вярват, че вече няма да им се налага да бъдат разигравани от никого или да бъдат водени от никого, и че могат да водят другите — това е най-важният им приоритет. Какво мислите за тези техни сметки? Не е ли нечестиво? (Да.) Антихристите използват своята сатанинска логика и еретически заблуди вместо истината — това е един аспект на тяхната нечестивост. Преди всичко те не признават истината, не признават, че има положителни неща, и не признават правилността на положителните неща. Освен това, въпреки че някои хора признават, че в този свят има положителни и негативни неща, как подхождат те към положителните неща и към съществуването на истината? Те все още не я обичат, а животът, който избират, и пътят, по който вървят във вярата си в Бог, остават негативни и са в разрез с истината. Те защитават само собствените си интереси. Независимо дали става въпрос за нещо положително или нещо негативно, стига то да може да защити собствените им интереси, тогава всичко е наред, то е над всичко. Не е ли това нечестив нрав? Има и друг аспект: хора като тези, които притежават нечестива същност, са по природа презрителни към смирението и скритостта на Бог, към Божията вярност и доброта. На тях им е присъщо да са презрителни към тези положителни неща. Например погледнете Ме: не съм ли съвсем обикновен? Обикновен съм, защо не смеете да го кажете? Аз Самият признавам, че съм обикновен. Никога не съм Се смятал за необикновен или велик. Аз съм просто обикновен човек. Винаги съм признавал този факт и се осмелявам да се изправя пред него. Не искам да бъда свръхчовек или някакъв велик човек — колко изтощително би било това! Някои хора гледат отвисоко на този обикновен човек, който съм Аз, и винаги таят представи за Мен. Когато онези, които истински вярват в Бог, дойдат пред Мен, те все пак идват с известно благочестие, независимо как изглеждам отвън. А има и някои, които, въпреки че говорят с Мен извънредно учтиво, таят в сърцето си презрително отношение към Мен и Аз мога да го разбера по тона и движенията им. Въпреки че понякога изглеждат много почтителни, каквото и да им кажа, те винаги отговарят с „не“, винаги отричат това, което казвам. Например казвам, че днес времето е много горещо, а те казват: „Не, не е. Вчера беше наистина горещо“. Те отричат това, което казвам, нали? Каквото и да им кажеш, те винаги го отричат. Има ли такива хора наоколо? (Има.) Казвам: „Храната днес е солена. Твърде много сол ли има вътре или твърде много соев сос?“. А те казват: „Нито едното, нито другото. Има твърде много захар“. Каквото и да кажа, те го отричат, затова не казвам нищо повече, не сме на едно мнение и говорим на различни езици. А има и такива, които щом Ме чуят да говоря за вярата в Бог, казват: „Ти си експерт в говоренето за това, така че ще слушам“. Ако заговоря малко за нещо външно, те вече не искат да слушат, сякаш не знам нищо за външните неща. Няма проблем, че не Ми обръщат

внимание, искам тишина. Нямам нужда някой да Ми обръща внимание, просто правя това, което трябва да правя. Имам си Своите отговорности и Свой начин на живот. Кажете Ми, какво показват тези нагласи на хората? Те виждат, че не приличам на велик или способен човек и че говоря и действам като обикновен човек, и затова си мислят: „Как така не си като бог? Погледни ме. Ако бях бог, най-много бих приличал на него“. Не става въпрос за това дали приличам или не приличам на Бог. Ти си този, който изисква от Мен да приличам на Бог, Аз никога не съм казвал, че приличам на Него, и никога не съм искал да приличам на Него. Просто правя това, което трябва да правя. Ако отида някъде и някои хора не Ме разпознаят, тогава чудесно, тъй като това Ми спестява неприятности. Виж, едно време Господ Исус толкова много говореше и вършеше делото си в Юдея и независимо какъв покварен нрав имаха учениците, които Го следваха, тяхното отношение към Него бе като отношението на човек към Бог — тяхното взаимоотношение бе нормално. И все пак имаше някои, които казваха за Господ Исус: „Не е ли той син на дърводелец?“, а някои, които Го следваха от много време, дори таяха това отношение непрекъснато. Това е нещо, с което въплътеният Бог често се сблъсква, когато става обикновено, нормално човешко същество, и това е често срещано явление. Някои хора са толкова ентусиазирани, когато Ме срещнат за пръв път, а когато си тръгвам, се просват на земята и плачат, но това не се получава по време на реално общуване и много често трябва да го понасям. Защо трябва да го понасям? Защото някои хора са глупави, други не могат да бъдат научени, някои хора са необходими като обслужващи, а други изобщо не чуват разума. Ето защо понякога трябва да понасям това, а понякога има определени хора, които не мога да допусна да се доближат до Мен. Тези хора са твърде отблъскващи и имат враждебен нрав. Колко враждебен? Например виждам едно кученце, което изглежда толкова сладко, и казвам: „Нека го наречем Писанчо“. И какво отношение имат повечето хора към това име? Това е просто име и като се има предвид, че Аз го измислих пръв, така би трябвало да се казва кучето — това звучи съвсем нормално. Определени хора с враждебен нрав няма да го нарекат с това име и казват: „Що за име е Писанчо? Никога преди не съм чувал куче да се казва Писанчо. Нека не го наричаме така, трябва да му дадем английско име“. Аз казвам: „Не съм много добър в измислянето на английски имена, така че вие просто му казвайте както искате и Аз ще се съобразя с вашето решение“. Защо се съобразявам с тяхното решение? Това е незначителен въпрос, така че защо да споря за него? Някои хора не отстъпват и вместо това трябва да спорят за такива неща. Само защото отстъпвам, това не означава, че смятам действието Си за погрешно. Това е просто принципът, съобразно който постъпвам и действам. Само защото не споря с теб, това не означава, че се страхувам от теб. Не споря, но в сърцето Си знам, че си неверник, и бих предпочел да Си имам работа с куче, отколкото с хора като теб. Освен неколцината, с които трябва да общувам в

рамките на Моя житейски кръг, хората, с които ще имам отношения, са братята и сестрите, хората от Божия дом — това е Моят принцип. Не общувам дори с един-единствен невярващ — нямам нужда да го правя. Ако обаче в Божия дом има неверници, които са приятелски настроени към Божия дом, тогава те могат да бъдат приятели на църквата. Независимо дали помагат на църквата или полагат някакви усилия и се занимават с някои въпроси за църквата, църквата може да ги подслони, но Аз няма да имам отношения с тях както с братята и сестрите. Много съм зает с работата Си и нямам време да се занимавам с такива въпроси. Някои хора, които вярват в Бог от няколко години, би трябвало да имат някаква представа за Божието дело, за въплътения Бог и за спасяването на хората от Бог, но въпреки това нямат никакво богобоязливо сърце. Те са същите като невярващите и изобщо не са се променили. Кажете Ми, що за неща са тези хора? Те са дяволи по рождение, врагове на Бог. Когато нечие общуване с онези, които са сатани и дяволи, се задълбочи, всичко се превръща в злочестина и бедствие.

Всички вие в ежедневието си може да имате преживяването, че независимо към каква група хора се присъединиш, винаги ще има някой, който не те харесва, и дори без да го провокираш или да го дразниш, той ще говори лоши неща за теб, ще те съди и ще те клевети. Ти нямаш представа какво се е случило, но въпреки това той не те харесва, не се разбира с теб и иска да те тормози — каква е ситуацията тук? Нямаш представа какво си направил, за да го ядосаш, но по някаква неизвестна причина си тормозен от него. Има ли такива зли хора? (Да.) Те са твои противници и могат да бъдат обяснени само като такива. Още преди дори да си общувал с тях, те веднага не те харесват и мислят как могат да ти навредят — не са ли те твои заклети противници? (Да, така е.) Можеш ли да се разбираш добре със заклет противник? Можеш ли да вървиш по същия път? Със сигурност не. Тогава би ли влязъл в сблъсък с такива хора и би ли спорил с тях? (Не, не бих спорил с тях.) Защо не? Защото те не се вразумяват. На някои хора им е присъщо да изпитват неприязън и отвращение към положителните неща, правилните неща, нещата, които са сравнително добри сред човечеството, тоест положителните неща, за които хората по-скоро копнеят и които харесват. Един ясен нрав, който подобни хора притежават, е нечестивият — те са нечестиви хора. Например някой мъж си търси приятелка и си мисли: „Независимо дали е грозна или хубава, стига да е добродетелна и добра и да може да се оправя в живота, тогава това е достатъчно. Особено по отношение на жена с човешка природа и вяра, без значение дали съм богат или беден, грозен или красив, или се разболея, тя ще бъде напълно отдадена на това да е с мен“. Порядъчните хора обикновено поддържат този възглед. Що за хора не харесват или не одобряват този вид възглед? (Нечестивите хора.) Кажете Ми тогава, какъв възглед имат нечестивите хора? Как реагират, когато чуят тези думи? Те ти се присмиват, като казват: „Идиот. Коя епоха сме? А ти си търсиш някой такъв? Трябва да търсиш богата и красива

жена!“. Обикновените мъже се женят за порядъчни и добродетелни жени и живеят подобаващо и благоприлично заедно със своето сплотено и щастливо семейство. Поведението им в живота е чисто. Дали нечестивите хора мислят по този начин? (Не.) Те казват: „В днешния свят може ли един мъж все още да се нарече такъв, ако не е имал дузина приятелки и няколко съпруги? Ако не е имал, тогава си е пропилял живота!“. Всички те гледат на нещата по този начин. Ти им казваш: „Намери си порядъчна, добродетелна и добра жена, особено такава с човешка природа и вяра“, но приемливо ли е за тях това? (Не.) Те ти се присмиват и казват: „Толкова си глупав! Никой не дава пет пари за чуждите въпроси в днешния свят, всеки живее освободен и волен. Особено когато напуснеш Китай и отидеш на Запад, е още по-свободно, без никой да ти диша във врата. Защо си толкова строг към себе си? Толкова си глупав!“. Това е възгледът, който те поддържат. И така, как се чувстват, когато им говориш за положителни неща, за най-прекрасните положителни неща за човека, които са на истината и справедливостта? Те изпитват отвращение и те проклинат в сърцата си. Щом разберат, че си такъв тип човек, сърцата им ще станат предпазливи към теб и те ще те избягват. Хора, които не са от един и същ тип, не следват един и същ път. Те знаят, че изпитваш отвращение към хора като тях и в сърцата си гледат отвисоко на хора като теб. Не искат да говорят с теб за това колко се издокарват и мърсуват с други хора. Страхуват се, че ще разговаряш с тях за истината и ще се опиташ да ги накараш да следват правилния път, и се чувстват напълно отвратени. С други думи, в дълбините на сърцето си те гледат отвисоко на всички положителни неща. Затова, ако срещнете такива хора, когато проповядвате евангелието, тогава не можете да им го проповядвате. Дори да го направите и те да започнат да вярват, все още ще са антихристи и не могат да бъдат спасени. Защо хора като вас могат да седят тук и да слушат Моята проповед? Не е ли защото имате сърца, които поне малко обичат истината? Стига Светият Дух да върши делото си в теб, докато ви говоря, в сърцето си ще се чувстваш трогнат и окуражен и ще желаеш да се посветиш, да страдаш и да отдадеш всичко в стремежа си към справедливост, истина и спасение. В момента, в който тези нечестивци чуят някой да говори за това, че отдава всичко за справедливостта, за истината и за Бог, те чувстват, че тези думи са празни, че са лозунги, че са отвъд възприемането, и дискриминират такива хора. Затова, когато се натъкнете на тези нечестивци, не разговаряйте с тях за нищо — вие не сте от един и същ тип хора с тях, така че просто стойте настрана. Когато се натъкна на такива хора и видя, че имат такова отношение към Мен и говорят с този тон, трябва ли тогава да ги кастря и да ги поучавам? (Не, не е необходимо.) Не е необходимо, няма нужда да им обръщам внимание, няма нужда да им отговарям. Можеш ли да ги промениш, като им отговаряш? Не можеш да ги промениш. Просто ги отхвърли настрана и остави нещата така. Хора като тях няма да запазят дълго вярата си в Бог. Първо: не обичат истината. Второ: отвратени са

от положителните неща. Трето: дискриминират Бог, не уважават ни най-малко Божия нрав и всичко обичливо в Бог, а го презират безкрайно — тези неща определят, че те никога няма да бъдат спасени от Бог. Независимо къде са такива хора, дали са простодушни или коварни, това, че имат тези проявления, определя, че в нрава им категорично има някаква нечестивост.

Където и да е на власт някой антихрист, църковният живот и резултатите, постигнати от Божиите избраници при изпълнението на дълга им няма да са добри, а делото на Божия дом ще бъде възпрепятствано, така че ако антихристите не бъдат поставени на място и не бъдат отлъчени, делото на църквата ще понесе голяма загуба и много от Божиите избраници ще пострадат! Лъжеводачите преди всичко не могат да вършат истинска работа, а когато се занимават с някои общи дела, напредъкът им е бавен и не са ефективни. Освен това не знаят как да развиват и оползотворяват добри хора с добри заложби, които се стремят към истината. Ами антихристите? Когато някой антихрист държи властта, той върши нещата само в името на собствената си слава, придобивки и статус, изобщо не върши истинска работа и пряко прекъсва и смущава църковното дело — антихристите конкретно се занимават с унищожение и по нищо не се различават от Сатана. Ако антихристът види хора, които обичат истината и се стремят към нея, той се чувства неловко. Откъде идва тази неловкост? Тя идва от нечестивия му нрав, тоест в природата му има нечестив нрав, който мрази справедливостта, мрази положителните неща, мрази истината и се противопоставя на Бог. Ето защо, когато види някой да се стреми към истината, той казва: „Не си много образован и не си кой знае какво на външен вид, но все пак наистина се стремиш към истината“. Какво отношение показва това? Това е презрение. Например някои братя и сестри имат някаква дарба или специално умение и искат да изпълняват свързан с това дълг. Всъщност това е подходящо от гледна точка на различните им условия, но как се отнася антихристът към такива братя и сестри? В сърцето си той си мисли: „Ако искаш да изпълняваш този дълг, първо трябва да ми се умилкваш и да си част от моята банда, и едва тогава ще ти позволя да го изпълняваш. Иначе само си мечтай!“. Нима антихристът не постъпва така? Защо е толкова отвратен от онези, които искрено вярват в Бог, които имат някакво чувство за справедливост и някаква човешка природа, и които полагат някакви усилия да се стремят към истината? Защо винаги е в противоречие с такива хора? Когато види хора, които се стремят към истината и се държат добре, които никога не са негативни и които имат добри намерения, той се чувства неловко. Когато антихристът види хора, които действат безпристрастно, които могат да изпълняват дълга си според принципите, които могат да прилагат истината на практика, щом я разберат, той наистина се ядосва, напряга ума си в опит да измисли начин да измъчва тези хора и се опитва да им създава трудности. Ако някой прозре природата същност на един антихрист, прозре неговата коварност и нечестивост и иска да го разобличи

и да докладва за него, какво ще направи антихристът? Антихристът ще измисли всякакъв начин да премахне този трън в очите си и това камъче в обувката си и ще подбуди братята и сестрите да отхвърлят този човек. Един обикновен брат или сестра няма престиж и статус в църквата — има само известна проницателност за този антихрист и не представлява заплаха за него. Защо тогава антихристът все не го харесва и се отнася към този човек все едно е трън в очите му и камъче в обувката му? С какво този човек пречи на антихриста? Защо антихристът не може да приеме такива хора? Защото в антихриста има нечестив нрав. Той не може да търпи хора, които се стремят към истината или следват правилния път. Настройва се срещу всеки, който иска да следва правилния път, и умишлено ти създава трудности, и ще напряга ума си в опит да измисли начин да се отърве от теб, или иначе ще те потиска, така че да станеш негативен и слаб, или ще намери компромат срещу теб и ще го разпространи, за да те отхвърлят другите, и тогава ще е доволен. Ако не го слушаш или не следваш това, което казва, и продължаваш да се стремиш към истината, да следваш правилния път и да си добър човек, той се чувства неспокоен в сърцето си, чувства тревожност и дискомфорт, като те вижда да изпълняваш дълга си. Защо се получава така? Да не си го ядосал? Не, не си. Защо се отнася така с теб, след като не си му направил нищо, нито си навредил на интересите му по някакъв начин? Това само показва, че природата на този тип същество — антихриста — е нечестива и че той по природа е противник на справедливостта, положителните неща и истината. Ако го попиташ какъв точно е проблемът, той дори няма да знае, просто умишлено ти създава трудности. Ако кажеш, че нещата трябва да се направят по един начин, той задължително ще ги направи по друг. Ако кажеш, че еди-кой си не струва много, той казва, че този човек е страхотен. Ако кажеш, че това е чудесен начин да се проповядва евангелието, той ще каже, че е лош начин. Ако кажеш, че една сестра, която е вярвала в Бог само от година-две, е станала негативна и слаба и трябва да бъде подкрепена, той казва: „Няма нужда, тя е по-силна от теб“. С две думи, той винаги е в противоречие с теб и умишлено действа противно на теб. Какъв е неговият принцип да е в противоречие с теб? Когато кажеш, че нещо е правилно, той казва, че е погрешно, а когато кажеш, че е погрешно, той казва, че е правилно. Има ли някакви истини принципи в действията му? Абсолютно никакви. Той просто иска да те направи за смях, да те изложи, да те сломи, да те победи, така че да не можеш да вдигнеш глава, да не се стремиш повече към истината, да станеш слаб и да не вярваш повече, и тогава целта му е постигната и сърцето му ликува. Къде е проблемът тук? Това е нечестивата същност на типа човек, който е антихрист. Ако види братята и сестрите да възхваляват Бог и да свидетелстват за Него, а на него не му обръщат никакво внимание, доволен ли е? Не, не е. Как се чувства? Чувства завист. Обикновено, когато хората чуят някой да хвали друг човек, нормалната им реакция е: „И аз съм доста добър, защо не похвалиш и мен?“. Те

имат тази дребнава идея, но когато чуят някой да свидетелства за Бог, си мислят: „Той има такова преживяване и така свидетелства, и всички го одобряват. Той има това разбиране. Защо аз нямам такова разбиране?“. Завиждат на този човек и му се възхищават. Антихристите носят определена характеристика: когато чуят някой да свидетелства за Бог с думите: „Това е Божието дело, това е Божията дисциплина, това са Божиите дела, Божиите подредби и аз съм готов да се покоря“, антихристът се чувства недоволен и си мисли: „Казваш, че всичко е божие дело. Видял ли си как бог упражнява върховенство над нещо? Почувствал ли си как бог подрежда нещо? Как така аз не знам нищо за това?“. Единият аспект е, че той е точно като Сатана в начина, по който Сатана се отнесе към Божието одобрение на Йов. Когато Бог придобие даден човек, антихристите имат същото мислене като Сатана — те имат нрава на Сатана. Другият аспект е, че ако някой разбира истината и има проницателност за антихристите, и не ги следва, а вместо това ги отхвърля, тогава антихристите обезумяват в мисленето си и си казват: „Изобщо не мога да придобия този човек, затова ще го унищожа!“. Ето защо, когато Йов се сблъска с изпитания, Бог каза на Сатана: „Давам ти го в ръката ти; но спаси живота му“. Ако Бог не беше казал това, щеше ли Сатана да прояви милост? (Не.) Това е сигурно. Той категорично нямаше да прояви милост.

Какво отношение имат антихристите към братята и сестрите, които се стремят към истината и я обичат, към хората, които имат известна вяра и които изпълняват дълга си с известна преданост? И какво отношение имат към определени хора, които говорят за житейски преживявания, за да свидетелстват за Бог, и които често разговарят за истината с братята и сестрите? (Изпитват ревност и омраза.) От какво зависи тяхното отношение? Зависи от нечестивия им нрав. Затова, когато често ги виждаш да потискат някого необяснимо, да мразят някого и да карат определени хора да страдат, тогава знаеш, че никой не може да промени нечестивия нрав на антихриста и че този нрав е дълбоко вкоренен и вроден. От тази гледна точка може да се види, че тези хора, които са антихристи, няма как да постигнат спасение. Те не позволяват на братята и сестрите да свидетелстват за Бог, така че могат ли самите те да свидетелстват за Бог? (Не.) Те толкова мразят други хора да свидетелстват за Бог, че скърцат със зъби от яд, така че кажете Ми, могат ли да свидетелстват за Бог? Те са абсолютно неспособни да свидетелстват за Бог. Някои хора казват: „Не е вярно, някои антихристи свидетелстват много добре за Бог и братята и сестрите плачат, когато ги чуят“. Що за свидетелство е това? Трябва да изслушате този вид „свидетелство“, за да определите дали е истинско свидетелство. Да кажем, че някой има добра работа и добро семейство. Развълнуван от Бог, той се отказва от добрата си работа и семейство и влага тялото и ума си в това да отдава всичко на Бог. Въпреки че сърцето му тъжи, той все пак се отказва от всичко. Братята и сестрите му казват: „Не се ли чувстваш поне малко слаб?“. Той отговаря: „Да, малко, но това, че мога да се откажа от

семейството и работата си — не е ли всичко това божие дело? Преди печелех по две-три хиляди на ден и десетки хиляди на месец, и притежавах много активи. След като повярвах в бог, предадох активите си на друг да се грижи за тях, за да изпълнявам дълга си“. Другите питат: „Изобщо ли не си управлявал активите си, след като си ги предал на друг? Сега не притежаваш ли повече никаква част от тях? Как си се отказал от активите си?“. Той отговаря: „Това беше божие дело“. Не е ли това твърде мъгляво? (Да.) Това са просто празни думи. Освен това, като казва колко големи са били доходите му, просто не се ли хвали? Защо казва това? Той свидетелства за това от колко много се е отказал. Свидетелства ли за Бог? Свидетелства за незначителната си „славна“ история, за цената, която е платил, за това, което е отдавал в миналото, за това колко много е посветил и за това, че няма оплаквания от Бог. Има ли в това някаква част, която да свидетелства за Бог? Не сте видели какво е направил Бог във всички тези неща, нали? Не е вярно, че той свидетелства за Бог — очевидно свидетелства за себе си, но въпреки това казва, че свидетелства за Бог! Не е ли това измама? Той се преструва, че свидетелства за Бог, за да свидетелства за себе си — не е ли това лицемерие? Защо тогава някои хора са много трогнати и плачат непрекъснато, когато чуят това? Има всякакви глупаци! Когато някой спомене свидетелстване за Бог, тогава антихристите започват да говорят за някои дребни неща, които са направили, за дребните неща, които са посветили, и за отделеното известно време в това да отдават всичко, и с течение на времето хората спират да обръщат внимание, затова антихристите измислят нови неща, които да кажат, и по този начин свидетелстват за себе си. Ако някой е по-добър от тях и може да разговаря по-добре от тях, като изважда наяве някаква светлина на истината, те се чувстват неловко. Дали се чувстват неловко, защото усилията им по отношение на истината са по-посредствени от тези на другите и те горят от желание да се отличат? Не, те няма да позволят на никого да е по-добър от тях, не понасят другите да са по-добри от тях и са доволни само когато са по-добри от останалите. Не е ли това нечестиво? Ако някой друг е по-добър от теб и разбира истината повече от теб, тогава трябва да се учиш от него — не е ли това нещо добро? Това е нещо, на което всеки трябва да се радва. Да вземем за пример Йов — един от последователите на Бог в човешката история. Случилото се беше ли нещо славно в Божието дело на управлението, продължило шест хиляди години, или беше нещо позорно? (Било е нещо славно.) Беше нещо славно. Какво отношение трябва да възприемете към този въпрос? Каква гледна точка трябва да имате? Трябва да се радвате за Бог и да Го прославяте, да възхвалявате Божието могъщество и да възхвалявате това, че Бог е придобил слава — това беше нещо добро. Беше толкова добро нещо, а въпреки това някои хора дори се чувстват отвратени от него и го ненавиждат. Не проявяват ли нечестивост? Откровено казано, проявяват нечестивост и това е породено от нечестивия им нрав.

Нравът на антихристите е нечестив. Те не само че не приемат истината, но и могат да се съпротивляват на Бог, да установяват свои собствени царства и се противопоставят непримиримо на Бог — това е нечестив нрав. Вие имате ли някакво разбиране за нечестивия нрав? Повечето хора може би не знаят как да ги разпознаят, така че нека дадем пример. Някои хора обикновено се държат много нормално в обичайните обстоятелства: говорят с другите и общуват с тях съвсем нормално, изглеждат като нормални хора и не правят нищо лошо. Когато обаче идват на събирания, четат Божиите слова и разговарят за истината, някои от тях не желаят да слушат, на други им се доспива, трети изпитват неприязън към това и им е трудно да го понесат, не искат да го слушат, а някои несъзнателно заспиват и напълно изключват — за какво става въпрос тук? Защо се проявяват толкова много анормални явления, когато някой започне да разговаря за истината? Някои от тези хора са в анормално състояние, но някои проявяват нечестивост. Не може да се изключи възможността да са обладани от зли духове, а понякога хората не могат напълно да възприемат това или ясно да го разпознаят. В антихристите има зли духове. Ако ги попиташ защо са враждебни към истината, те казват, че не са враждебни към истината и упорито отказват да го признаят, докато всъщност в сърцето си знаят, че не обичат истината. Когато никой не чете Божиите слова, те се разбират с другите като нормални хора и ти не си наясно какво се крие в тях. Когато обаче някой чете Божиите слова, те не искат да слушат и в сърцето им се надига отвращение. Това е природата им, която се разкрива — те са зли духове. Те са такъв тип същества. Дали Божиите слова са разобличили същността на тези хора или са ги уцелили в болното място? Нито едното, нито другото. Когато посещават събирания, те не искат да слушат никого да чете Божиите слова — нима това не е проява на нечестивост от тяхна страна? Какво означава да бъдеш нечестив? Означава да бъдеш враждебен към истината, към положителните неща и към положителните хора без причина. Самите те дори не знаят каква е причината, просто трябва да действат по този начин. Това означава да бъдеш нечестив, а казано разбираемо — това е просто да си противен. Някои антихристи казват: „Някой само трябва да започне да чете божиите слова и аз не искам да слушам. Трябва само да чуя някой да свидетелства за бог и изпитвам отвращение — и аз самият не знам защо. Когато видя някой да обича истината и да се стреми към нея, не мога да се разбера с него, искам да му се противопоставя, винаги искам да го проклинам, да му навредя зад гърба му и да го съсипя“. Дори самите те не знаят защо се чувстват така — това означава да проявяват нечестивост. Каква е действителната причина за това? Антихристите просто нямат в себе си духа на нормален човек, те просто нямат нормална човешка природа — в крайна сметка всичко се свежда до това. Ако нормален човек чуе Бог да говори толкова ясно и проницателно за различни аспекти на истината, той си мисли: „В такава нечестива и развратна епоха, в която човек не може да различи вярното от грешното и бърка

доброто с лошото, е толкова ценно и рядко да можеш да чуеш толкова много истина и такива прекрасни слова!“. Защо е ценно това? Божиите слова пробуждат желанията и вдъхновението на онези, които имат и сърце, и дух. Какво вдъхновение? Те копнеят за справедливост и за положителни неща, копнеят да живеят пред Бог, да има справедливост и праведност в света и Бог да дойде и да има могъщество над света — това е призивът на всички, които обичат истината. Копнеят ли обаче антихристите за тези неща? (Не.) За какво копнеят те? „Ако аз бях на власт, щях да унищожа всички, които не харесвам! Когато някой свидетелства, че христос е божието явяване и дело, че бог господства над човечеството, че божиите слова са истината и най-висшият житейски принцип на човечеството, както и основата за човешкото оцеляване, аз изпитвам отвращение, омраза и не искам да го слушам!“. Това е нещо, което се крие дълбоко в антихристите. Нямат ли антихристите този нрав? Стига някой да ги почита, да им се възхищава и да ги следва, тогава той е близък приятел, от същата клика е. Ако някой винаги разговаря за истината и свидетелства за Бог, тогава антихристите го отбягват и изпитват отвращение към него, и дори го нападат, отхвърлят и измъчват — това е нечестивост. Когато говорим за нечестивост, това винаги се отнася до коварните замисли на Сатана. Нещата, които Сатана прави, са нечестиви, нещата, които големият червен змей прави, са нечестиви, нещата, които антихристите правят, са нечестиви, и когато говорим за това, че всички те са нечестиви, това се отнася предимно до враждебността им към всички положителни неща и специално до противопоставянето им на истината и на Бог — това е нечестивост и това е нравът на антихристите.

Помислете кои от антихристите, които сте срещали и за които сте научили, проявяват такъв нечестив нрав. Веднъж срещнах една свадлива жена, чиято човешка природа беше невероятно злобна. Винаги когато в Божия дом се проповядваше за това, че скоро ще настъпят големите катаклизми, че не остава много време, как братята и сестрите трябва да подготвят добри дела, как трябва да полагат усилия да се стремят към истината, как трябва да изпълняват добре дълга си, за да удовлетворят Божиите намерения, и как не бива да оставят нищо, за което да съжаляват — винаги когато в Божия дом се проповядваха тези неща, тази жена проклинаше в сърцето си и си мислеше: „Краят на света ли? Животът е страхотен. За теб може да е краят на света, но не и за мен! Дори и да дойдат големите катаклизми, аз би трябвало все още да живея. Ако някой трябва да умира, нека сте вие!“. Тази жена има ли изобщо някакъв разум? Винаги когато някой разговаряше за този аспект на истината, тя ставаше неразумна и в сърцето ѝ се надигаше отвращение, и си мислеше: „Животът ми си е съвсем наред! Имам много пари, притежавам коли, къщи, имам голям доход, важна клечка съм в моя район и никой не смее да ме оскърби. Условията ми на живот са толкова добри и ако дойдат големите катаклизми, няма ли да претърпя загуба? Още не съм готова

да умра!“. Каква беше нейната гледна точка за Божието дело и за това, че Бог иска да унищожи този нечестив свят и нечестивото човечество? (Била е враждебна към това.) Без значение какво правеше Бог, ако това засягаше нейните интереси, ако вредеше на нейните интереси, тогава тя го мразеше и беше враждебна, и не се съгласяваше с това нещо, като си мислеше: „Това, което правиш, е погрешно!“ и веднага отричаше Божиите дела. Освен това най-нечестивото нещо в нея беше, че не харесваше справедливостта и праведността да властват. Без значение кой държеше властта, дори това да беше Бог, и да имаше справедливост и праведност, ако това вредеше на нейните интереси, тогава не можеше така — нейните интереси бяха по-важни за нея от Бог. Нямаха ли действията ѝ демонична природа? А когато е в сила демоничната природа, не е ли това същата природа, както когато зъл дух обладае някого и той казва, че не иска да чуе Божиите слова? (Да.) Винаги когато някой чете Божиите слова, този зъл дух ще каже, че не иска да ги чуе. Винаги когато някой брат или сестра разговаряше за скорошното настъпване на Божия ден или за скорошното идване на големите катаклизми, тази свадлива жена намразваше и проклинаше това в сърцето си. Защо го проклинаше? Ако Бог дойде да унищожи света, тогава тя щеше да загуби цялото си имущество — когато нещо засягаше нейните интереси, тя го кълнеше. Следователно това ѝ действие има същата природа като това зъл дух да казва, че не иска да чуе Божиите слова. Те споделят обща черта, а именно — винаги когато някой спомене истината, разголи дълбините на душата си, разкрие своята грозота, нечестивост и коварство, тогава в сърцето и на двамата се надига омраза, съпротива и противопоставяне, и тогава те проклинат и кълнат — ето какво представлява зъл дух. Отвън тази свадлива жена говореше и действаше точно като нормален човек, а не като обладана от демон, но природата на нейните действия беше точно същата като на този демон. Когато имате възможност, можете да попитате богатите хора в църквата: „Когато дойде Божият ден и настъпят големите катаклизми, и цялото ти семейно имущество е изгубено, ще се чувстваш ли разстроен? Очакваш ли с нетърпение идването на Божия ден? Очакваш ли с нетърпение Бог да поеме властта и да тържествуват справедливостта и праведността? Очакваш ли с нетърпение Бог бързо да ликвидира това нечестиво човечество, дори и ти да бъдеш ликвидиран? Желаеш ли това да се случи?“. Вижте каква ще е тяхната гледна точка. Някои ще желаят това да се случи, а други не. Ако вземем целия свят, цялата вселена, всички материални неща, управлявани от Бог — тук не говорим за нематериални неща, а само за нещата в обхвата на материалното: семейното имущество, колите, къщите, парите и т.н. — ако съберем всички тези неща накуп, равняват ли се те на песъчинка в ръката на Бог? (Не.) Когато обаче хората получат тези неща, не искат да се откажат от тях и се чувстват така, сякаш имат капитала да си съперничат с Бог, като казват: „Ако ми отнемеш семейното имущество, тогава ще те намразя, ще ти се противопоставя

и няма да призная, че си бог!“. Това дали Бог е Бог зависи ли от твоето признание? (Не.) Имаш ли капитала да си съперничиш с Бог с това скромно семейно имущество? Толкова си невеж! Диамантите са най-ценните неща на земята. Когато обикновените хора видят еднокаратов диамант, те са изумени и казват: „Какъв голям диамант! Сигурно струва 10 или 20 хиляди щатски долара!“. Те смятат, че диамантите са толкова ценни. Но тогава чух в един новинарски репортаж, че планета недалеч от Земята представлява един-единствен огромен диамант и изведнъж осъзнах нещо: хората са толкова късогледи. Когато видиш диамант да блести, ти много го харесваш и смяташ, че е нещо страхотно, но когато чуеш, че има цяла планета от диамант, каква е гледната ти точка тогава? Гледната ти точка за диамантите се променя. Тоест, щом чуеш някаква друга информация, хоризонтът ти изведнъж се разширява, вече не виждаш само малкото пространство точно пред теб, вече не си кон с капаци, защото количеството информация, което имаш, се е увеличило, а твоето възприятие се е променило и е нараснало. Живеейки в този свят, докато хората непрекъснато се сблъскват с всяко едно нещо, което им се случва, и с различни среди, техният хоризонт непрекъснато се променя, като в същото време техните гледни точки непрекъснато се обновяват. Това е нормално и това е процесът, в който Бог кара хората да постигат постепенен напредък в този живот и постоянен напредък в прозрението, в гледната точка, в разбирането на целия свят и на Божиите дела. Така че сега, след като Ме изслушахте да разказвам за този въпрос, как трябва да се отнасяте към него? Трябва ли да си мислите: „О, хората на земята са толкова невежи, липсва им прозрение и знаят толкова малко!“? Тоест, твоите възгледи и прозрения за цялата вселена, за цялата човешка раса, за всички неща, които Бог повелява, за всичко, което Бог повелява, вероятно може да са същите като разбирането ти за един малък диамант, чиято стойност се сравнява с планета, нали? (Така е.) Какъв извод можем да направим от това? На планетата Земя, без значение какви постижения е имал някой, каква слава е получил, колко великолепно се е представил, той не трябва да се хвали, тъй като човешките същества са толкова незначителни и не струват и пукната пара! Бог подготви някои диаманти на земята и хората са се борили за тях. Не знаят ли хората колко планети има в Божията ръка, които съдържат дори по-добри неща от диамантите? Не са ли хората жалки? (Да.) Ето как хората са жалки. Хората са толкова невежи.

Антихристите не могат да не се съпротивляват на Бог. На тях им е присъщо да мразят истината и положителните неща и дори не могат да оставят на мира хората, които се стремят към истината и обичат положителните неща, а вместо това ги заклеймяват, потискат и отхвърлят. Що се отнася до онези, които влизат в сговор с тях, те естествено се обвързват заедно, защитават се взаимно, прикриват се взаимно и се подмазват един на друг. От това можем да видим, че тези хора, които са антихристи, са превъплътени зли духове и нечисти духове и са лишени

от нормална човешка природа. Без значение колко разбират истината, която чуват, или колко ясно проповядват думи и доктрини, когато дойде време за практикуване, единственото нещо, което избират да правят, е да вървят срещу истината и да се съпротивляват на Бог, и да защитават собствения си статус и интереси — това е тяхната нечестивост. В какво се състои най-голямата им нечестивост? В това, че мразят истината. Мразят истината без обяснение или причина. Ако ги попиташ защо мразят истината, те вероятно няма да могат да обяснят, но всяко тяхно действие носи нрава и методите на антихристите и всяко тяхно действие подвежда и впримчва хората, смущава и прекъсва делото на Божия дом — това е резултатът от всяко тяхно действие. Направете сравнение и погледнете водачите и работниците на всяко ниво или обикновените братя и сестри около вас, които познавате и с които имате контакт, за да видите дали някой от тях мрази без причина онези братя и сестри, които се стремят към истината, и дали винаги иска да напада и отхвърля тези хора. Те самите знаят, че не е правилно, но не могат да се сдържат, като казват приятни думи в лицето на тези братя и сестри, но правят нещата съвсем различно зад гърба им, разкривайки демоничния си лик и започвайки да им се противопоставят. И ако това не е нечестивост, тогава какво е? Кое е най-отвратителното нещо в антихристите? Те често казват правилни неща, за да подведат Божиите избраници и хората около тях, и дори за да изиграят и измамят Горното, и още повече — искат да измамят Бог и да спечелят доверието на хората, като използват високопарни думи, а след това да вилнеят, да действат безразсъдно и да правят каквото си искат в Божия дом. Те знаят как да говорят правилно, как да говорят неправилно и знаят как би трябвало да действат, как би трябвало да не действат, какво са принципи, какво не са принципи, какво е да се противопоставяш на принципите и какво е да действаш в съответствие с принципите. Не че нямат яснота по тези въпроси в сърцата си — някои дори знаят тези неща много ясно и проницателно — но без значение колко добре разбират принципите и колко ясно ги знаят, когато вършат неща, те изобщо не практикуват истината и без колебание вършат лоши неща съгласно собствените си желания. Това определя природата им като сатанинска и като такава на антихристи. Те не само изпитват неприязън към истината и я мразят, но и често мразят и заклеймяват положителните неща. Защо големият червен змей мрази истината и Бог? Това се определя изцяло от неговата сатанинска природа. Някои братя и сестри са преследвани и гонени толкова много, че не могат да се върнат в домовете си, а тези дяволи и Сатани казват: „Тези хора не водят вече нормален живот. Изоставили са семействата си“. Всъщност те не могат да се приберат у дома, защото са преследвани от големия червен змей. Такива неща се случват често. За какви други сте чували? (Големият червен змей казва, че ако хората четат твърде много Божиите слова, тогава им се промиват мозъците.) Големият червен змей казва: „Мозъците на хората са промити от божиите слова; те се

вбожествяват“. Това означава да обръщаш истината наопаки. Ясно е, че големият червен змей е този, който покварява хората и им промива мозъците, но въпреки това той обръща нещата и казва, че Божиите слова промиват мозъците на хората — тези демони са толкова нечестиви! Големият червен змей си приписва всички добри неща, извършени от други хора, и хвърля вината върху другите за лошите неща, които прави. Антихристите правят същото — техните методи са абсолютно същите като тези на големия червен змей, Сатана. Те наистина са слуги на Сатана!

Приключихме ли в общи линии с общението относно нечестивите, коварни и измамни проявления на антихристите? Не е ли това, за което разговарях днес, различно от онова, което можете да разберете буквално, и по-реално от него? През последните години Божият дом е създал много видеоклипове, включително някои химни, филми и т.н., и всички те са качени онлайн. Един антихрист в континентален Китай видя тези неща онлайн и каза: „Вие сте създали тези програми в чужбина и ние можем да направим това и в Китай“. Тогава тръгна на лов за набиране на хора, намери една група и създаде хор в страната на големия червен змей. В крайна сметка тези хора бяха арестувани. Защо трябваше да прави това антихристът? Имаше ли цел? (Да.) Каква беше целта му? (Да контролира хората.) Не беше толкова просто — да иска да контролира хората. Искаше да създаде своя собствена фракция. Идеята му беше: „Божият дом може да има хор, значи и аз мога! Ако успея, ще имам своя собствена фракция. Само да махна с ръка и ще дойдат много хора!“. По този начин той можеше да измести Божията църква. Не е ли това целта, която искаше да постигне? Обаче резултатът беше, че големият червен змей взе строги мерки и сметките му излязоха криви. Божият дом извършва тази работа при условие на гарантирана сигурност. Беше ли налице това условие при него в страната, управлявана от големия червен змей? Това условие не беше налице при него, но той все пак искаше да се изтъкне. Не се изтъкна много добре и в крайна сметка нещата се объркаха за него. Преди няколко години друга група хора създаде програма и я качи онлайн. Те пееха стари мелодии, придружени от танци, и носеха рокли на цветя в стила на етническите малцинства. Беше твърде конвенционално и остаряло. Кажете Ми, тези антихристи не предизвикаха ли само смущения? (Да.) Невярващите и религиозните хора не знаеха действителната ситуация и вярваха, че тези неща наистина са направени от църквата. Антихристите винаги вършат глупости. Те са не само нечестиви, но и глупави. Защо са глупави? Дали защото са толкова нечестиви, че са оглупели от нечестивост? Не. Без значение какви заложби има човек, ако разбира някаква част от истината, тогава дори и да няма път напред, когато върши нещо, и да не знае кое е подходящо или неподходящо за него, той има някаква долна граница в сърцето си: няма да действа безразсъдно или сляпо. Не е ли така? (Да, така е.) Въпреки това онези хора, които не разбират истината и които са толкова надменни, че са лишени от разум, действат безразборно. Какво означава да действат

безразборно? Хора като тях нямат чувство за разум, а хората без чувство за разум не могат да обмислят въпросите. Какво имам предвид под „обмислям“? Имам предвид какво да се прави в ранните етапи, какво да се подготви, какви неща са необходими при предприемане на действия, защо трябва да се направи тази програма и след като програмата бъде създадена, на колко хора може да повлияе, колко хора могат да бъдат извисени духовно и дали има някакви последствия или недостатъци — всичко това трябва да се оцени. Този процес на оценка се нарича „обмисляне“. Могат ли тези глупави хора да обмислят нещата? (Не.) Хората, които не могат да обмислят въпросите, са лишени от рационалност. Имат ли те някакво разбиране за истината? Със сигурност не. Ако някой наистина разбира малко от истината, неговото чувство за разум ще стане по-ясно и по-солидно. Може да му се изясни кое е положително, кое е негативно, кое е правилно, кое е погрешно и в какъв обхват се намира еди-кой си принцип — тоест, без значение какво прави, дали прави нещо добро или лошо, той има критерий в сърцето си. Ако например някой ти каже да тичаш гол по улицата, ще го направиш ли? (Не.) Ще го направиш ли, ако някой те удари? Ще го направиш ли, ако някой ти даде десет хиляди юана? (Това би било срамно. Аз не бих могъл да го направя.) Да знаеш, че това би било срамно, е вид мислене, вид съждение и вид отношение, които произтичат от рационалността, тоест само с тази рационалност си способен да имаш такова мислене и такова отношение. Следователно, без значение дали си примамен с пари или си жестоко измъчван и изтезаван, без значение как си принуден, ти все пак няма да го направиш, и тогава изобщо няма да бъдеш засегнат и ще останеш непоколебим. Антихристите не разбират истината и затова нямат концепция за нищо, което правят. Какво означава тук „концепция“? Означава, че не знаят какво да направят, за да свидетелстват за Бог. Въпросният антихрист смяташе, че има изключително любящо сърце, събра една група, за да направи видеоклип с хор, и в крайна сметка похарчи много пари и се изложи на риск. Ситуацията в континентален Китай е по-лоша, отколкото в чужбина, така че какво ще стане, ако нещо се объркa? Обмисли ли той това? Може да е обмислил ситуацията до известна степен, но не знаеше кои програми да направи или какви резултати да постигне — изобщо не разбираше. Защо не разбираше? Липсваше му тази рационалност. Как се появява рационалността? Само чрез разбиране на истината хората могат постепенно да постигнат ясен и стабилен разум. Антихристите имат природа, която мрази истината, на тях им е вродено да се противопоставят на положителните неща и в най-дълбоките кътчета на сърцето си никога не могат да обичат истината, така че могат ли да я разберат? (Не.) Ако не могат да разберат истината, могат ли да притежават мисленето на нормалната човешка природа? Никога не могат да го притежават. Имат ли рационалност хората, лишени от мисленето на нормалната човешка природа? Не, нямат. Когато антихристите правят и казват нещо, тяхната гледна точка и всички тези неща, които правят, не

се различават от нещата, направени от дяволи и зли духове. Защо казвам, че няма разлика? Например някой много обича да проповядва и да се изтъква, затова винаги търси хора, които да го слушат да проповядва. Дори хората да не обичат да го слушат, той все пак проповядва. Не може да разбере, когато другите хора изпитват такова отвращение към него, и не се опитва да ги наблюдава, не вижда от какво се нуждаят другите и просто удовлетворява себе си. Не е ли това позорно? Позорно е и той е лишен от рационалност. Има ли разлика между тази липса на рационалност и произволните и безразборни думи и действия на човек, обладан от Сатана и зли духове? Въпреки че може да не изглежда като душевноболен, който тича гол по улицата като луд, можете да видите, че в действията му няма рационалност. Когато го помолят да пои няколко братя и сестри или да проповядва евангелието, или да изпълнява някакъв дълг, той е напълно лишен от принципи и просто действа безразсъдно, както си иска. Има някои хора, които проповядват евангелието от 20 години, без да са придобили нито един човек, и въпреки това все още искат да станат водачи. Има ли такива хора? Да, има. Те нямат никакви принципи, объркват всичко, което правят, и въпреки това искат да станат водачи и да водят други хора — със сигурност има много такива хора. Вярвали са в Бог толкова много години, прочели са много от Божиите слова и са слушали много проповеди, но не разбират никаква истина. Така че с какво е свързана липсата им на разбиране? Каква причина ги е довела до това да не разбират? Дали защото са твърде лишени от заложби и от способност за възприемане, или защото характерът им е лош и не обичат истината? (Свързано е със същността им.) Защо е свързано със същността им? (Защото същността им е нечестива, те не могат да получат делото на Светия Дух и Бог не върши делото Си върху такива хора, така че без значение как ядат и пият Божиите слова, те никога няма да разберат истината.) Това е обективна причина. Разбира се, обективната причина е, че Светият Дух не върши делото си върху тях и затова те определено няма да могат да разберат нищо — това се отнася за всеки. Има и субективна причина, и каква е тя? (Такива хора мразят истината.) А как хората, които мразят истината, гледат на истината? (Като на своя противоположност.) Те я разглеждат като своя противоположност, това е един аспект. Какво друго? Способни ли са да възприемат практическата страна на истината? Никога. Ако дори не могат да възприемат това ниво, тогава кажете Ми, способни ли са да разберат истината? Никога — те не могат да разберат истината. Обективната причина е, че такива хора не са способни да получат делото на Светия Дух и Бог не ги просветлява. Субективната причина е, че са враждебни към Бог, към истината и към положителните неща, и що се отнася до тях, никое положително нещо не е положително нещо. Тогава за кои неща вярват в сърцата си, че са положителни? Това са онзи вид неща, които Сатана защитава — неща, които са изцяло нечестиви, празни и нереалистични. Така че способни ли са тези нечестиви

хора, които мразят истината, да я разберат? Никога не могат да я разберат, защото не я приемат. Кажете Ми тогава, има ли смисъл да се разговаря за истината с такива хора? Могат ли да са готови да слушат, когато им четете Божиите слова? Всички те са невярващи и демони, така че как биха могли да слушат Божиите слова? Някои хора не могат да прозрат този въпрос и казват: „Защо не разбират, когато разговарям с тях за истината? Не са ли хора?“. Чувстваш се озадачен и не можеш да стигнеш до тях. Думите на някои хора са такива, че просто не можеш да ги слушаш, а нещата, които правят, са направо абсурдни — тези хора са невярващи, демони и глухи за всякакъв разум. Защо казвам тези четири думи — „глухи за всякакъв разум“? Ти смяташ, че Бог съществува и че Бог господства над всички неща — не са ли това положителни неща? (Такива са.) А какво смятат тези хора? „Така ли бог господства над всички неща? Не е кой знае какво“. Не са ли глухи за всякакъв разум? (Така е.) Няма начин да се общува с такива хора — те са от съвсем различна порода, зверове, глухи за всякакъв разум. Зверовете никога не разбират какво са положителните неща или какво е истината, така че няма начин да се общува с тях. Фактът, че не можете да общувате с тях, не е проблем, който опира до време или до това дали полагате енергични усилия или до това колко усилия полагате, а по-скоро до това, че те просто не са способни да разберат, така че какво друго има да им се каже? Какво точно има вътре в тези хора? В сърцата им няма честност, няма порядъчност и няма доброта, а само нечестивост — изпълнени са с нечестивост. Това е причината тези хора да са глухи за всякакъв разум и за тях да няма спасение.

В сравнение с нрава на нечестивостта, степента на измамността и коварството е сравнително по-лека и по-повърхностна. Ако степента е повърхностна, тогава защо ги споменавам тук? Антихристите действат и говорят измамно, необяснимо и неясно, като карат другите да се чувстват, че са коварни и измамни, а обикновените хора не могат да схванат цялата истина за тях. Те действат и говорят измамно, и не могат да се разбират с хора, които са простодушни, честни и които се стремят към истината. Вместо това често си играят с такива хора и ги използват. Без изобщо да подозират, тези хора са обект на игра и измама от страна на антихристите, и дори са използвани от тях. Разбира се, това поведение и тези методи, използвани от антихристите, не са толкова вредни за хората. Кое е това, което причинява толкова много вреда на хората? Това е нечестивият нрав на антихристите, а подвеждането, контролирането и потискането на хората, които произтичат от този нечестив нрав, са още по-сериозни. Антихристите винаги имат някаква мотивация и някакво намерение, което не могат да споделят с другите, когато става въпрос за действията им. Никога няма да се посветят на нещо или да отдадат нещо без причина, нито ще направят нещо за някого или за Божия дом без причина или компенсация. Зад всяко тяхно действие и дума има някаква мотивация, някакво намерение, а в момента, в който тяхното намерение и

мотивация бъдат разкрити, или техните амбиции и желания бъдат провалени, те търсят възможност да се оттеглят. В сърцата си мислят: „Хич не си струва да се посвещавам или да отдавам всичко без причина, не си струва труда. Човек трябва да получи нещо от вярата си в бог. Ако някой отдава всичко на бог без да иска награда, тогава това е просто глупост“. Тяхната логика е: „Няма такова нещо като безплатен обяд“. Те окачествяват съвестта и разума, поведението и добрите дела, които нормалните хора трябва да притежават и да вършат, като глупави и неразумни. Не е ли това нечестиво? (Да.) Това е невероятно нечестиво. Например Божият дом прави някои работни разпоредби и осигурява известна грижа за живота на братята и сестрите, които изпълняват своя дълг, но антихристите им пречат отвътре. Каква е целта на антихриста да им пречи? Ако работните разпоредби бяха дошли от антихриста и знаейки това, братята и сестрите щяха да се чувстват длъжни от благодарност към него, тогава антихристът щеше да поеме инициативата. Ако братята и сестрите не знаят кой е направил работните разпоредби и мислят, че Божият дом ги е направил, и благодарят на Бог, щеше ли антихристът да ги изпълни? Категорично не. Работните разпоредби щяха да спрат при антихриста и нямаше да бъдат изпълнени. За братята и сестрите е от полза Божият дом да издава тези работни разпоредби, а евангелската работа би се разпространявала по-добре. Това е нещо важно, свързано с Божието дело, така че как трябва онези, които действат като водачи, да изпълняват тези работни разпоредби? Те трябва да направят всичко възможно, за да ги изпълняват добре и да осъществяват работата. Въпреки това някои антихристи пречат отвътре и не осъществяват работата в продължение на две години. Каква е причината за това? Това е Сатана, който създава пречки и смущения. Някои църкви са смущавани и контролирани от антихристи и зли хора, а братята и сестрите, които изпълняват своя дълг, не са обгрижвани. Това прави антихристите доволни и в сърцата си те мислят: „Достатъчно ми е аз да съм ползвателят на такова прекрасно нещо и такива огромни ползи. Как биха могли всички братя и сестри да са ползватели?“. Как би се отразило на антихристите по някакъв начин това, че братята и сестрите се облагодетелстват? Изобщо не би им се отразило. Те биха се облагодетелствали, всички биха се облагодетелствали и това щеше да е чудесно! Помисли за общата ситуация: ти не бива да възпрепятстваш това, нито да го задържаш, а трябва да го осъществяваш с радост. Не е ли това нормално? (Да.) Това е дългът, който човек трябва да изпълнява, и това е твоя отговорност. Единият аспект е, че това не ти струва нищо, а другият аспект е следното: не желае ли всеки евангелската работа да се разпространява? (Да.) Когато антихристите виждат братята и сестрите да се радват на Божията благодат, те завиждат ли? На какво завиждат? Не са ли антихристите демони? И така, защо антихристите не изпълняват работата? Защото завиждат. Смятат ли, че изпълнението на работата би било от полза за разпространяването на евангелската работа? (Не, не смятат.) Засяга ли това

техните интереси? Какво общо има това с тях? Няма абсолютно нищо общо с тях, но въпреки това те не я изпълняват и това е тяхната нечестивост. Те са живи дяволи и трябва да бъдат проклинати! При такъв въпрос, който засяга делото на Божия дом и толкова много хора, които изпълняват дълга си, те изобщо не обмислят последствията. Ако имаха и капка добронамереност, нямаше да могат да намерят сили да направят това. Защо действат по този начин? Това е низост и е нечестивост. Вие вършите ли такива неща? Ако сте способни да вършите такива неща, тогава не се различавате от антихристите и също сте живи дяволи. Не трябва да вършите такива неща! Има и някои антихристи, които виждат, че в църквата има зли хора, които често смущават църковното дело и вилнеят в църквата, но ги пренебрегват. Когато някой ги помоли да се справят с такива хора, те се дърпат и отлагат справянето с тях. Не мислят за интересите на братята и сестрите, мислят само за това собствената им репутация да не пострада и нищо повече. Мислят си: „Направиха ме водач, така че аз трябва да имам последната дума. Имам абсолютна власт и авторитет. Ако отлъча този, който ми кажеш да отлъча, тогава това ще ме изобличи като напълно безсилен. Трябва да се уверя, че братята и сестрите знаят, че тези хора са моя грижа и са мои подчинени“. На кого се съпротивляват те? (На Бог.) Да се съпротивляваш на Бог не е ли нечестиво? Това е нечестивост. Знаеш ли що за нещо е човешкото същество? Бог ти е вдъхнал живот и ако не знаеш такова важно нещо, това не те ли прави глупав? Бог може да сложи край на живота ти по всяко време, но въпреки това ти продължаваш отчаяно да се настройваш срещу Него — това е нечестиво и ти си жив дявол! Следователно единият аспект е, че трябва да се стремите към истината и да не следвате пътя на антихристите. Освен това трябва да знаете как да разпознавате антихристите. Ако срещнете антихрист, трябва да го наблюдавате отблизо и ако видите, че се кани да направи нещо лошо, тогава го спрете незабавно и се съюзете с братята и сестрите, за да го разобличите, разнищите, отхвърлите и отлъчите. Наскоро чух за няколко млади братя и сестри в една църква, които обединили сили, за да свалят един лъжеводач. Казвам, че тези млади хора са постигнали напредък, не живеят според сатанинските философии, могат да практикуват истината и да действат според принципите, и са много по-добри от повечето хора. Повечето хора имат философии за светските отношения, толкова дълбоко отровени са от Сатана и все още не са се отърсили от влиянието на Сатана. Способността да се премахне лъжеводач показва, че човек разбира малко от истината и може да защити делото на Божия дом — това е нещо добро. Това показва, че човек е узрял в живота и може да изпълнява добре дълга си.

Чрез днешното общение и разобличаване на аспектите на същността на нечестивостта, коварството и измамността на антихриста, както и на всичките им различни проявления, виждаме как на антихристите им е присъщо да се

противопоставят на Бог. Някои хора казват: „Въпреки че имам нрава на антихрист, аз нямам неговата природа същност и никога няма да стигна дотам, че да стана антихрист“. Какво мислите за това отношение? Въпреки че нямаш същността на антихрист, но имаш тези проявления и разкривания на антихрист, ти изживяваш това, което изживява антихристът, и имаш неговия нрав, и така си в опасност да последваш пътя на антихриста. Със статус, влияние и капитал е въпрос само на няколко мига да станеш антихрист, и това е факт. Какво е намерението Ми, като казвам това? Казвам го, за да бия тревога и да ви кажа един факт: щом някой започне да следва пътя на антихриста, има две възможности. Едната е, че ще се усети навреме, ще промени посоката, ще се самоанализира, ще се покае и ще съумее да се покори на Божието устройване и на Божиите подредби. Това е най-добрата възможност и ще има надежда да постигне спасение. Ако обаче не можеш да следваш пътя на стремежа към истината, тогава, след като си извършил много злини и си бил окачествен като антихрист, последствията ще бъдат пагубни. Разбирате ли? (Да.) Добре е, че разбирате. Какво имам предвид с това? Имам предвид, че ако имаш проявленията на антихрист, все още имаш известно място за маневриране и възможност да се покаеш, но станеш ли антихрист, тогава си в опасност. Следователно, когато откриеш, че имаш проявленията на антихрист, трябва да смениш посоката, да търсиш истината и да разрешиш този проблем. Не се отнасяй лекомислено към въпроса. В противен случай, когато се сдобиеш с власт и възможности, безразсъдно ще извършваш злодеяния и ще причиняваш прекъсвания и смущения в църковното дело. Няма да можеш да понесеш последствията и е много вероятно това да се отрази на твоя изход и на твоята крайна цел.

Днес изяснихме съществената разлика между нечестивия нрав на антихристите и нечестивия нрав на обикновените хора. Сега вече разбирате ли? Всички покварени човешки същества притежават нечестив нрав и всички те имат разкривания и проявления на нечестив нрав. Нечестивият нрав на обикновените хора и нечестивият нрав на антихристите обаче са различни. Въпреки че обикновените хора имат нечестив нрав, в сърцата си те копнеят за истината и я обичат, и в хода на процеса на вярата си в Бог и изпълнението на дълга си са способни да приемат истината. Въпреки че истината, която могат да приложат на практика, е ограничена, те все пак могат да практикуват част от нея и така поквареният им нрав може постепенно да бъде пречистен и истински променен, и накрая в общи линии те са способни да се покорят на Бог и да постигнат спасение. От друга страна, антихристите изобщо не обичат истината, никога не я приемат и никога не я прилагат на практика. Трябва да се опитвате да наблюдавате и разпознавате в съответствие с казаното от Мен тук. Независимо дали става въпрос за църковен водач или работник, или за обикновен брат или сестра, гледайте дали могат да приложат на практика истините, които са в обсега на това,

което могат да разберат. Например да кажем, че някой разбира дадена истина принцип, но когато дойде време да я приложи на практика, той изобщо не го прави, а върши каквото си иска и действа своеволно — това е нечестивост и такъв човек трудно може да бъде спасен. Някои хора не разбират съвсем истината, но в сърцата си искат да търсят как точно да постъпят, за да е това в съгласие с Божиите намерения и да съответства на истината. В дълбините на сърцето си те не желаят да се противопоставят на истината. Това, че говорят и действат в нарушение на принципите, правят грешки и дори вършат неща, които предизвикват прекъсвания и смущения, се дължи единствено на неразбирането им на истината — какво е естеството на това? Естеството на това не е свързано с вършенето на зло, а е породено от глупост и невежество. Те вършат тези неща изцяло, защото не разбират истината, защото не са способни да достигнат до истините принципи и защото според своите представи и фантазии смятат, че е правилно да постъпват така, и затова действат по този начин. Поради това Бог ги окачествява като глупави и невежи, лишени от заложби. Не става въпрос за това, че разбират истината и умишлено ѝ се противопоставят. Що се отнася до водачите и работниците, които винаги действат според своите представи и фантазии и които често прекъсват делото на Божия дом, защото не разбират истината, трябва да практикувате изпълнението на надзор и ограничения и трябва да практикувате повече общение за истината, за да разрешавате проблемите. Ако нечии заложби са твърде оскъдни и той не може да разбере истините принципи, тогава е време да бъде освободен като лъжеводач. Ако разбира истината, но умишлено ѝ се противопоставя, тогава трябва да бъде кастрен. Ако през цялото време остава неспособен да приеме истината и не проявява покаяние, тогава трябва да бъде третиран като зъл човек и трябва да бъде премахнат. Природата на антихристите обаче е много по-сериозна от тази на злите хора или лъжеводачите, защото антихристите умишлено и целенасочено смущават църковното дело. Дори да разбират истината, те не я практикуват, не слушат никого и ако все пак слушат, не приемат чутото. Дори на пръв поглед да изглежда, че го приемат, в дълбините на сърцето си те му се съпротивляват и когато дойде време да действат, все пак действат според собствените си предпочитания, без изобщо да проявяват внимание към интересите на Божия дом. Когато са около други хора, говорят човешки и имат някакво човешко подобие, но когато действат зад гърба на хората, демоничната им природа излиза наяве — това са антихристите. Когато придобият статус, някои хора вършат всевъзможни злини и стават антихристи. Някои хора нямат статус, но тяхната природа същност е точно като тази на антихристите — можеш ли да кажеш, че са добри хора? В момента, в който придобият статус, те вършат всевъзможни злини — те са антихристи.

Има ли някой от вас, който е открил, че самият той е зараждащ се антихрист, и който счита, че щом придобие статус, значи е гарантирано, че ще бъде сто

процента антихрист? Ако това е така, тогава когато другите те изберат за водач, ти категорично не трябва да им позволяваш да те изберат и трябва да кажеш: „Въздържам се. Моля, не ме избирайте. Ако го направите, с мен е свършено“. Това се нарича да имаш самосъзнание. Твоята защита е да не притежаваш статус. Като обикновен последовател може би никога няма да имаш възможност да извършиш голямо зло, а вероятността да бъдеш наказан може да е нулева. Обаче в момента, в който придобиеш статус, вероятността да извършиш зло е стопроцентова, както и вероятността да бъдеш наказан, и тогава за теб всичко свършва и ти напълно ще си унищожил всеки шанс да постигнеш спасение, който си имал. Ако имаш амбиции и желания, тогава трябва да побързаш и да се помолиш на Бог, да потърсиш истината, за да разрешиш проблема, да се уповаваш на Бог и да практикуваш самовъздържание, да не утвърждаваш статуса си и тогава ще си способен да изпълняваш нормално дълга си. Ако винаги се съсредоточаваш върху официални титли и утвърждаваш статуса си, а не обръщаш внимание на изпълнението на дълга си, тогава си измамник и трябва да бъдеш отстранен. Когато приемеш даден дълг, не се съсредоточавай върху статуса. Трябва просто да изпълняваш добре дълга си — да се справяш добре с въпросите е по-реално от всичко друго. Ако можеш да изпълняваш добре дълга си, няма ли тогава да си удовлетворил Бог? Що се отнася до вас, това е последният начин, по който можете да избегнете извършването на зло. Добро или лошо е това, че винаги ви ограничават и не ви позволяват да придобиете статус? (Добро е.) Тогава защо някои хора все още се домогват толкова усилено до това да се съревновават за статус по време на избори? Такива хора имат твърде много амбиция. Не е нормално хората да имат твърде много амбиция — те са нечестиви. Има много млади сестри, всички на по двадесет и няколко години, които искат да имат официална длъжност и които толкова много обичат статуса. Ако не бъдат избрани за водачи, тогава се цупят и спират да ядат. Въпреки че изглеждат малко детински, що се отнася до решимостта им, нещата ще станат изключително сериозни с напредването на възрастта им и те ще станат експерти, нали? Някои жени чуват, че едно време една жена е станала императрица и изпитват невероятна завист, като си пожелават да можеха да са на нейно място. Те не искат да бъдат обикновени и във вярата си в Бог не искат да бъдат просто обикновени последователи. Желанията им постоянно горят в сърцата им и в момента, в който се появи шанс да се покажат, те го използват. Не искат да изпълняват дълга си по благоприличен начин, да изпълняват отговорностите си, да влагат сърцата си в стремежа към истината или да се покоряват на устроеното от Бог и на Неговите подредби. Не им харесва да се стремят към истината и да изпълняват дълга си по този начин, и не искат да имат такъв обикновен живот — за тях това е проблемно. Има ли сред вас такива? Вземете за пример жена, която обича да води развратен живот. Независимо колко добър е съпругът ѝ към нея или колко пари има, той

никога не може да задържи сърцето ѝ. Някои жени имат много деца и въпреки това се опитват безразсъдно да съблазняват мъже и никой мъж не може да ги опази — това е нечестивост. Откъде идва тази нечестива енергия? (Идва от вътрешността на тяхната природа.) А как се появява тяхната природа? В тях живеят скверни демони и те са превъплъщения на скверни демони. Въпреки че нещата в духовния свят са сложни, колкото и сложни да са те, стига човек да разбира истината и да може да гледа на тези неща според Божиите слова, тогава той може да има проницателност и това е известно като пряко проникване в духовния свят. Когато разбираш истината, тогава можеш да виждаш нещата проницателно и точно, мисленето ти също става пъргаво и ясно, а сърцето ти е озарено. Ако не разбираш истината, тогава сърцето ти винаги ще бъде объркано, няма да знаеш в сърцето си нищо за това, което правиш, и ще бъдеш като идиот, който се страхува да не направи грешен ход. Ще се страхуваш, че се изтъкваш, ако правиш повече, и ще се страхуваш, че не изпълняваш отговорностите си, ако не го правиш. Винаги ще бъдеш в такова състояние. Това е така, защото имаш твърде малко разбиране за истината. Кое е първото проявление на човек, който има твърде малко разбиране за истината? Той живее долен и безполезен живот. След като е бил разиграван, тормозен и подхвърлян от антихристите, в деня, в който се пробуди, той осъзнава как преди е следвал антихристите, като им е служел и е работил за тях, и дори е казвал, че антихристите обичат Бог и са Му предани. Едва сега вижда, че е използвал всички тези думи неправилно. Не е ли това много безполезно? (Да.) Защо е безполезно? Породено е от това, че не разбира истината и си получава заслуженото! Ако разбираш истината, тогава можеш да имаш проницателност за антихристите и да ги прозреш, а след това можеш да ги разобличиш и да ги отстраниш. Ще продължиш ли тогава да бъдеш подведен от тях и да ги следваш? Със сигурност не. Освен това си слушал толкова много проповеди, Божият дом те е поил и те е развивал толкова много години, така че ако не разбираш никаква истина, ако не можеш да разпознаеш антихристите и дори не изпълняваш отговорностите, които трябва да изпълняваш, и накрая следваш антихристите и ставаш техен съучастник, тогава това не те ли прави безполезен? Не са ли жалки такива хора? Ако следваш Бог само на думи, но си подведен и привлечен от антихристите, следваш пътя на антихристите в продължение на няколко години и искаш да се върнеш, но нямаш смелостта да се изправиш пред братята и сестрите, не е ли това безполезен начин да живееш? Колкото и да се разстройваш, няма полза. Чия е вината, че не разбираш истината? Не можеш да обвиняваш никого освен себе си.

Разговаряли сме за общо седем различни проявления на антихристите. Що се отнася до подробните проявления, за които говорихме по отношение на всяко едно от тях, за същността, която разнищихме, както и за различните обстоятелства, за които говорихме, нито едно от тези неща не е измислено от нищото, а е добре

обосновано и се основава на факти. Има обаче един момент: след като сте чули тези неща, ако просто не сте в състояние да ги свържете, когато се сблъскате с реални неща, какво показва това? Първо, показва, че ви липсва духовно разбиране, а дори понякога да имате известно духовно разбиране, то би било само половинчато, а не пълно духовно разбиране. Второ, показва, че не обичате истината и не я приемате сериозно. Трето, показва, че твърде много ви липсват заложби и че напълно ви липсва способност за възприемане. Казах много неща, които разобличават антихристите, но не си разбрал нищо от тях. Може да си мислиш, че си ги разбрал в дадения момент, но по-късно стават неясни и това показва, че все още не си ги разбрал. Защо не разбираш? Има ли това някаква връзка с възприемането? Когато съм обяснил нещата до такава степен, а ти все още не си разбрал, това означава, че твърде много ти липсва способност за възприемане и че всъщност не притежаваш никаква способност да възприемаш истината. Точно ли е това, което казвам? Така стоят нещата. Сред вас има определени хора, които слушат проповеди от 10 или 20 години и все още не разбират истината. Как да обясним това? Има само две възможности: едната е, че нямаш духовно разбиране, липсват ти заложби и не си способен да разбереш истината. Другата е, че макар да имаш духовно разбиране, не обичаш истината и не се интересуваш от нея. Ако една от тези две възможности се отнася за теб, тогава не си способен да разбереш истината. Ако и двете възможности се отнасят за теб, тогава си като слепец, който страда от очно заболяване — няма лек. Изрекъл съм всички тези слова в общение, а вие все още не можете да направите подходящо сравнение със себе си и не знаете какво имам предвид. Какво говори това за вашата способност за възприемане? Не е ли твърде слаба? Ако бяхте по-мързеливи, ламтяхте за удобства, нямахте любов към истината, имахте лични предпочитания и се разсейвахте от външни неща, тези слова щяха да имат все по-малък ефект върху вас, а ефектът им щеше да бъде силно ограничен — така стоят нещата. В действителност антихристите са толкова лесни за разпознаване. Един аспект е да се изяснят методите, които използват, за да вършат нещата, докато друг аспект е да се види какъв е техният нрав, каква е тяхната посока в живота и възгледите им за съществуването, какво е отношението им към братята и сестрите, към дълга, към интересите на Божия дом, към Бог, към истината и към положителните неща, и какви са техните принципи на действие. Като използвате тези аспекти, в основни линии ще можете да ги окачествите. Ще има ли все още нужда по-дълго да ги наблюдавате и да научавате нещо за тях? Не. Антихристите не се занимават само с разврат, нито просто потискат хората. Те имат сатанинска природа и са способни на всичко. Ако след като си изслушал тези проповеди, просто не си способен да разпознаеш нрава на антихриста и не можеш да кажеш, че това, което той разкрива, е нрав на антихрист, тогава разбрал ли си нещо от тези проповеди? Помниш доктрината, но не можеш да я съпоставиш с нищо, и

когато си изправен пред фактите, доктрината ти е слаба и неефективна, а това доказва, че не си разбрал. Ако я разбереш в дадения момент и по-късно четеш с молитва, ако често разговаряш за тези неща с братята и сестрите, обръщаш внимание на тези истини и размишляваш върху тях, и често се молиш пред Бог, тогава ще придобиеш повече. Ако обаче ламтиш за удобства в дълга си, ако си отпуснат, нямаш бреме и имаш лични предпочитания, ако си капризен, не обичаш съвсем истината, следваш светските тенденции и си привлечен от външни въпроси, тогава няма да можеш да изпълняваш добре дълга си. В крайна сметка тези истини, за които сме разговаряли, няма да доведат до нищо при теб, и всичко, което ще остане, ще бъдат думи и доктрини, а това ще означава, че си слушал всичко напразно. Слушате ли тези общения отново след това? (Да.) Колко пъти можете да ги слушате? Имат ли различен ефект всеки път, когато ги слушате? Размишлявате ли върху тях след това? С какви впечатления оставате, след като сте размишлявали върху тях? Що се отнася до теб, могат ли тези проповеди да се превърнат в твои принципи на практикуване и критерии, за да разпознаваш хората и нещата в живота си? (Мога да направя сравнение между себе си и някои очевидни видове нрав и проявления на антихристите, тоест казаните и направени от мен неща, които очевидно имат за цел да впримчат сърцата на другите, и ще се сетя за Божиите слова на разобличаване и ще знам, че естеството на действията ми е да впримчвам сърцата на другите и че искам да постигна някаква цел. Все още обаче ми липсват доста неща, що се отнася до разпознаването на хората, и не сравнявам целенасочено Божиите слова с хората около мен.) Кажи Ми, ако искаш да видиш себе си ясно, огледало ли ще използваш или кална локва? (Огледало.) Каква е ползата от това да се видиш в огледало? Можеш да се видиш по-ясно. Затова е много ограничено, ако можеш да разпознаеш само себе си. Трябва също така да се научиш да разпознаваш другите. Да разпознаваш другите не означава умишлено да ги окачествяваш като антихристи, а по-скоро да имаш принципи за преценка и разпознаване на речта и действията на различни типове хора. Това е от полза за самия теб, а като правиш това, можеш също така да се отнасяш правилно с хората според принципите, което е от полза за постигането на хармонично сътрудничество с другите при изпълнението на твоя дълг. Това, което обаче човек може да постигне, като разчита единствено на познанието за себе си, са само ограничени резултати. Не можеш да се съсредоточиш само върху познаването на себе си, когато се стремиш към истината. Трябва също така да се съсредоточиш върху прилагането на истината на практика, за да постигнеш ефекта на покорство пред Бог. Като се съсредоточиш само върху един аспект, никога няма да постигнеш пълно разбиране на истината или да навлезеш в истината реалност, нито ще израснеш в живота. Това е почти същото като да разбираш само думи и доктрини и няма да можеш да опознаеш Бог. Онези, които действително разбират истината, могат да прозрат всички неща. Те не само

познават себе си, но могат също така да разпознават другите и да прозрат всякакви хора, събития и неща. Само по този начин човек може да изпълнява дълга си съгласно критериите и да бъде използван от Бог.

Чрез днешното общение за проявленията на нечестивия нрав на антихристите, какви по-дълбоки и по-нови разбирания придобихте по отношение на нечестивия нрав? Разговаряйте за това. (Боже, днес най-много ме развълнува това, че Бог каза, че ако и ние действаме като антихристи и умишлено възпрепятстваме и смущаваме делото на Божия дом, тогава сме живи дяволи. Бог говореше за някои хора, които не могат да понасят някой да е по-добър от тях, и аз се самоанализирах и осъзнах, че имам особено силен състезателен дух и когато видя, че някой, с когото изпълнявам дълга си, има повече силни страни от мен, се разстройвам и винаги искам да го надмина. Чувствам, че състоянието ми е като на живите дяволи, които Бог разобличи, и виждам, че естеството на този въпрос е по-сериозно, отколкото си представях, и това ме плаши. Преди никога не съм разбирал това толкова дълбоко, а сега, като виждам колко сериозен е този мой покварен нрав, се чувствам много разстроен.) Сега разпознахте това. Покваренията нрав на хората не е толкова прост, колкото моментно разкриване. В него има първопричина и неща, които ти пречат да се отървеш от тях, които винаги те контролират и те карат да разкриваш толкова много поквара, без да можеш да се контролираш. Хората не могат да обяснят ясно защо са такива и не могат да го контролират — това е техният нрав. Да можеш ясно да разбереш този вид покварен нрав е един аспект на напредъка. Що се отнася до този вид покварен нрав, ако можеш да търсиш истината и да прозреш същността му, ако можеш да приемеш Божието правосъдие, изпитания и облагородяване, ако по този начин можеш да постигнеш състояние, в което практикуваш истината и истински се покоряваш на Бог, тогава този покварен нрав може да се промени — това означава, че започваш да практикуваш истината въз основа на разбирането ѝ. Сега за повечето от вас е много трудно да упражнявате самовъздържание, когато разкривате покварения си нрав, а това означава, че все още не сте започнали да практикувате истината. Малкото, което правите в изпълнението на дълга си, се основава предимно на личен интерес, предпочитания и дори на прибързаност, а това има малка връзка с промяната на нрава, нали? (Да.) Отлично, почувства се развълнуван. Кой друг би искал да говори? (След като изслушах днешното Божие общение, се чувствам силно развълнуван. Преди си мислех, че нечестивостта означава да говориш доста измамно, да не говориш откровено и винаги да се преструваш и да мамиш другите. Като слушах обаче как Бог днес разнищва какво е нечестив нрав, сега знам, че нечестивостта означава да се съпротивляваш и да се противопоставяш на истината и на положителните неща, и че ако някой се противопоставя и се съпротивлява на истината и на положителните неща, тогава това е неговият нечестив нрав. Преди имах толкова повърхностно разбиране за нечестивия нрав,

но сега, след като чух Божието общение, имам ново разбиране. Освен това доста ме разтърсиха словата на Бог, че канадският екип филмови продукции ще бъде поставен в „Б“ група за една година. Бях наистина шокиран да чуя това и от начина, по който Бог се справи с този въпрос, виждам Божия праведен нрав. Виждам, че нито един човек в този екип не е практикувал истината и това е причинило огромни пречки на делото на Божия дом, а това наистина ме ядосва. Хората в нашия екип напоследък са в подобно състояние, тоест нямат бреме за дълга си. Когато натоварването ни стана по-малко от преди, не направихме ясни планове за дълга си и се отпуснахме при изпълнението му, като просто убивахме времето. Като слушах днешното Божие общение, виждам, че ако човек не практикува истината или не се стреми към напредък в дълга си и ако не се отнася сериозно към истината, тогава Бог ненавижда този вид отношение към изпълнението на дълга. Също така осъзнавам, че трябва да ценим времето и възможността да изпълняваме дълга си. Ако не ценим дълга си, тогава, когато бъде пропиляно времето, през което Бог ни очаква, и възможностите, които Бог ни дава, Божият гняв ще се излее върху хората и ще бъде твърде късно за съжаление.) Изглежда, че имате нужда от малко натиск, нали? (Да.) Отлично. Това е реален проблем и когато се събирате, трябва да разговаряте за това как да го разрешите. Трябва редовно да разговаряте заедно, да проведете обобщение и да измисляте нов план. Всеки човек има мисия в този живот, включително и Аз, и ако не живее за своята мисия, тогава за него няма стойност да живее този живот. Ако няма стойност за теб да живееш този живот, тогава твоят живот е безполезен. Защо казвам, че е безполезен? Ти ще живееш живота си като жив мъртвец. Няма да си заслужил да живееш. Ако не изпълняваш отговорностите си и не осъществиш мисията си, тогава ти не заслужаваш да се наслаждаваш на всичко, което Бог ти дава. Какво означава това? Означава, че Бог може да ти отнеме всичко във всеки един момент. Бог може да дава и Бог може да отнема — така стоят нещата. Всъщност всеки от присъстващите тук сега има мисия, просто всички вие имате различни задачи за изпълнение. Невярващите също имат мисия. Тяхната мисия е да размътват водите на този свят и да хвърлят обществото в безпорядък, така че хората да живеят все по-мъчително и да умират сред бедствия. Вашата мисия е да сътрудничите на Божието дело, да разпространявате Божието евангелие и новото дело и същевременно можете да достигнете до разбиране на истината и да постигнете спасение — това е най-блаженото нещо. Нищо в човешката история не е било по-блажено, нито е било по-голям късмет от това. Нищо не е по-важно от това. Това е най-великото нещо в живота и то е най-великото нещо в човешката история. В момента, в който се отървеш от мисията си и се откажеш от дълга и отговорностите си, животът ти няма да има стойност и за теб няма да има смисъл да живееш. Може и да не си мъртъв още и да изживееш остатъка от живота си в този свят, но животът ти няма да има смисъл и стойност за теб. Да кажем, че има

един човек, който никога не е чувал за истината или за Божия път, и друг човек, който някога е знаел какъв е Божият план за управление и е разбирал Божия път, но накрая не е придобил истината или живота. Кажете Ми, при положение че и двамата живеят на този свят, ще се чувстват ли по един и същи начин в най-съкровените кътчета на сърцата си? (Не.) Невярващите не познават своята мисия. Те нямат чувство за мисия. Ти знаеш откъде е дошла твоята мисия, знаеш, че Бог е Създателят, че е Върховният владетел на всички неща, знаеш, че хората са дошли от Бог и трябва да се върнат при Него — като знаеш всичко това, можеш ли все още да живееш в мир на този свят? Можеш ли все още спокойно да се мотаеш в живота? Не, не можеш. Тъй като Бог ти е дал тази мисия, трябва да поемеш отговорността да проповядваш евангелието, да свидетелстваш за Бог пред другите, да изпълниш всички отговорности, които човек трябва да изпълни, да посветиш истината, която разбираш, и свидетелството си за преживяване, така че всеки да има полза, и тогава Бог ще бъде удовлетворен. Това, на което хората са способни, са всъщност точно тези неща. Стига да можеш да понесеш малко страдания, да платиш известна цена и да се отдадеш на малко по-малко удобства, тогава ще си способен да постигнеш тези неща. По този начин твоят изход ще се различава от този на невярващите и ще имаш различна тежест в Божиите очи — това е толкова рядко! Бог ти дава тази благословия и ако не знаеш да я цениш, значи си безобразно непокорен. Щом си избрал този път на вяра в Бог, не се двоуми по този въпрос, а вместо това целенасочено успокой сърцето си и изпълнявай добре дълга си. Не оставайте със съжаления. Дори ако в момента не можете да постигнете духовния ръст на Петър и не сте извършили праведните дела на Йов, стремете се да изпълнявате дълга си по начин, който е съгласно критериите. Какво означава „да изпълняваш дълга си по начин, който е съгласно критериите“? Означава да изпълняваш дълга си в съответствие с истините принципи и работните разпоредби на Божия дом, без да хитруваш и да се отпускаш, без да таиш някакви скрити мотиви или да затаяваш нещо, а по-скоро да правиш всичко, което можеш — тогава ще изпълняваш дълга си по начин, който е съгласно критериите. Бог не изисква много от хората, нали? (Точно така.) Лесно ли се постига това? Това е нещо, което е по възможностите на човешката природа, и би трябвало да сте способни да го постигнете. Има ли още въпроси? Ако не, тогава можем да приключим тук днешното общение.

10 юли 2019 г.

СЕДМА ТОЧКА: ТЕ СА НЕЧЕСТИВИ, КОВАРНИ И ИЗМАМНИ (ВТОРА ЧАСТ)

Допълнение: Преобръщане на погрешните разбирания на хората относно справянето с една църква в Канада

На последното ни събиране се случи нещо необичайно. Какво беше то? (Справянето с канадската църква.) Това се случи преди месец. Още ли е прясно в паметта ви? (Да.) Този въпрос силно ли ви развълнува? (Да.) Когато в определени църкви или с някои хора възникнат проблеми, Аз вземам решение въз основа на обстоятелствата и се справям с тях в съответствие с принципите; по същество така беше и когато се справих с въпроса в канадската църква. Затова Ми кажете, защо се справих с въпроса по този начин, когато в канадската църква се появи антихрист и подведе хората? Какви са вашите мисли по този въпрос? Явно това е уплашило някои хора. Защо ги е уплашило? Някои хора казват: „Справянето беше толкова сурово. Толкова ли беше сериозно? Как може да се подходи по този начин? Справянето беше ли съгласно принципите? Не се ли подходи по моментна прищявка? Какви ще бъдат последствията от такова справяне? Наистина ли това, което тези хора направиха, беше толкова сериозно? Въз основа на това, за което бяха питани хората там, и на тяхното отношение, изявления и информацията, която се чу от тях, изглежда, че справянето с тях не би трябвало да е толкова сурово, нали?“. Ето как мислят някои хора. Има и други, които казват: „Може би Бог е имал Своите причини и идеи, за да се справи с това по този начин“. Точно какви са тези идеи? Имаше ли някакво първоначално намерение или причина за справянето с въпроса по този начин? Разумно ли беше да се справя с тези хора по този начин? (Да.) Всички казвате, че е било разумно, затова днес нека обсъдим въпроса и да видим защо точно е било разумно да се справя с въпроса по този начин, какво точно мислите вие по този въпрос, какво въздействие има той върху вас впоследствие, дали идеите ви за него са правилни или погрешни и дали има нещо сбъркано или изопачено в тях. Ако винаги се въздържате, държите си езика зад зъбите и не се изразявате, ако винаги изпитвате враждебност, тогава проблемите никога няма да бъдат разрешени по най-добрия начин и затова трябва да постигнем консенсус. Какви са принципите за постигане на консенсус? Ако не сте в състояние да приемете тази преценка, която направих, и имате идеи и представи за нея, изпитвате съпротива към нея и дори таите недоразумения относно нея, и възникват въпроси или лоши идеи, какво тогава трябва да направим? Трябва да обсъдим въпроса. Ако имаме различни мнения, тогава между нас няма консенсус. Как тогава можем да постигнем консенсус? Добре ли е да търсим обща основа, като същевременно запазим различията си? Ако разрешим различията чрез компромис, ако Аз отстъпя малко и вие отстъпите

малко, това добре ли ще е? Ясно е, че не е добре. Това не е начинът да се постигне съответствие. И така, ако искаме да постигнем консенсус и да стигнем до последователно разбиране и решение по този въпрос, какъв е начинът да го направим? Вие трябва да търсите истината, да се стремите към истината и да се стремите да разберете истината, а за Мен е необходимо да обясня цялата история на всички и да я изясня. Никой не трябва да таи в сърцето си никакви погрешни разбирания относно нея. По този начин ще стигнем до последователен възглед по въпроса и тогава той ще бъде приключен. Ако в бъдеще се сблъскам с подобен въпрос, може да се справя с него по същия начин, а може би няма да се справя с него по този начин, а вместо това ще използвам някакъв друг начин. И така, какво трябва да научите от този въпрос? (Трябва да се научим как да търсим истината и да разберем защо Бог се е справил с въпроса по този начин.) Споменахте два аспекта, отлично. Има ли още? (Трябва да се стремим да разберем принципите на Божиите действия, за да избегнем накърняването на Божия нрав. Това е предупреждение за нас.) Това е друг аспект.

За да се обясни ясно справянето с канадската църква, трябва да започнем отначало. С какво трябва да започнем? Ще започнем от момента, в който тези хора са напуснали Китай. Дали това не е твърде назад във времето? Може да ви се стори смешно, но всъщност това не е за смях. Дали това е уреждане на стари сметки? Не, не е. Когато Ме чуете да говоря за причините Си, ще разберете защо започвам оттам. Като оставим настрана въпроса дали всеки, който идва в чужбина, идва с поръчение, мисия и отговорност, ще започнем с един дребен въпрос — случайно ли е, че всеки един човек може да напусне Китай? (Не.) Това не се случва случайно. От момента, в който ти имаш решимостта и желанието да напуснеш Китай, за да изпълняваш дълга си, до пристигането ти в чужбина, през целия този процес, освен твоето сътрудничество, кажи Ми, кой определя дали можеш безпроблемно да напуснеш Китай? (Бог.) Точно така. Това не се определя от това какви социални връзки имаш, нито от това колко пари имаш, или дали си уредил всички формалности — всички, които идват в чужбина, трябва да имат общо разбиране и преживяване. Какво преживяват всички те? Бог господства над това дали някой може безпроблемно да напусне Китай; това няма нищо общо с това колко е способен или дали има някаква голяма способност. Това не е преминаване от една провинция в друга в някоя страна; това е напускане на страната и изисква много сложни формалности. Особено в тази епоха на безумното потисничество и преследване на вярващите от страна на големия червен змей, който следи отблизо всеки един от тях, формалностите за напускане на Китай не са толкова лесни за уреждане. Ето защо безпроблемното пристигане на тези хора в чужбина беше изцяло под Божието върховенство и показва всемогъществото на Бог. Кой може да напусне Китай, дали формалностите се уреждат безпроблемно или не и колко време отнема уреждането им, всичко това се определя от Бог и Божията

ръка е тази, която устройва и подрежда всичко това. Няма да стане, като не вярваш в това, нито ще стане, като не го признаваш — това са фактите. Това се осъществява със сътрудничеството на хората и с Божието върховенство. Ако трябваше да определим кой е улеснил напускането ти на Китай, кой беше той? (Бог.) Бог го направи. Хората няма с какво да се хвалят, а вместо това трябва да благодарят на Бог. И така, какво трябва да направиш? (Да положим усилия в изпълнението на дълга си.) Трябва да положиш усилия в изпълнението на дълга си и да го правиш съсредоточено. Като погледнем цялостно, можем ли да направим окончателно определение и да кажем, че напускането на Китай от твоя страна, за да изпълняваш дълга си, се дължи на Божиите подредби и напътствия, а не на твоята собствена способност? (Да, можем.) Някои хора казват: „Как така не се дължи на моята способност? Въпреки че имах Божието напътствие, ако Бог не ме беше напътствал, напускането на Китай така или иначе нямаше да е трудно, тъй като съм завършил висше образование с квалификация TEM8 по английски език и полагането на изпит TOEFL нямаше да е проблем“. Много малко хора са в такова положение. Например някои са богати и могат да емигрират с инвеститорска виза, но такива случаи са малко и рядко срещани. И така, дали напускането на Китай от тези хора се случва под Божието върховенство и с Неговото позволение? Да, така е. Няма да навлизаме в отделни ситуации; ще говорим само за онези, които могат да напуснат Китай и които по-късно идват, за да изпълняват искрено дълга си. Това не произтича изцяло от техните собствени намерения. Един аспект от напускането на Китай от твоя страна е, че имаш мисия, а друг аспект е, че си напуснал Китай под Божието напътствие. Погледнато от тази гледна точка, за какво си напуснал Китай? (За да изпълняваме дълга си.) Без значение колко време отнема завършването на процедурите в началните етапи, колко отдаваш или как Бог господства над въпроса, във всеки случай, тъй като можеш да напуснеш Китай и да изпълняваш дълга си в Божия дом, можем да кажем със сигурност, че имаш мисия в чужбина. Ти носиш отговорност и тежко бреме и целта ти да дойдеш в чужбина трябва да е много ясна. Първо, ти не си емигрирал, за да се наслаждаваш на живота; второ, не си дошъл в чужбина, за да търсиш препитание; трето, не си дошъл в чужбина, за да търсиш различен начин на живот; и четвърто, не си дошъл в чужбина, за да водиш добър живот. Не е ли така? Ти не си дошъл в чужбина, за да преследваш света; дошъл си с мисия и с Божието поръчение да изпълняваш дълга си. Погледнато от тази гледна точка, какъв трябва да бъде твоят основен приоритет при идването ти в чужбина? (Да изпълняваме дълга си.) Твоят основен приоритет е да дойдеш в Божия дом и да намериш мястото си, и да изпълняваш дълга си по един здраво стъпил на земята и благоприличен начин според разпоредбите на Божия дом. Не е ли така? (Да, така е.) Точно така. Освен това ти не си дошъл в чужбина, защото някой те е заплашвал или отвлякъл — дошъл си доброволно. От който и аспект да го

погледнеш, ти си дошъл в чужбина, така че трябва да изпълняваш дълга си. Това е правилно, нали? Това високо изискване ли е към хората? (Не.) Това не е високо изискване, нито е прекомерно изискване. Не е неразумно. Сега, въз основа на това, което току-що казах, как трябва да се отнасяш към дълга си и как трябва да го изпълняваш, за да бъдеш достоен за поръчението, което Бог ти е дал? Трябва ли да мислиш за тези неща? Първото нещо, което трябва да направиш, е да си помислиш: „Аз вече не съм обикновен човек, сега нося бреме на раменете си. Какво бреме? Това е поръчението, бремето, което Бог ми е дал. Бог ме е напътил да дойда в чужбина и аз трябва да изпълня отговорностите и задълженията, които едно сътворено същество трябва да изпълни при разпространяването на Божието евангелие — това е моят дълг. Първо, трябва да помисля какъв дълг мога да изпълнявам, и второ, трябва да помисля как да изпълня този дълг добре, за да не се окажа недостоен за Божието върховенство над мен и за това, което Той е подредил за мен“. Не трябва ли така да мислиш? Прекомерно ли е това мислене? Лъжа ли е? Не, не е; това е нещо, за което трябва да се замисли всеки, който има рационалност, човешка природа и съвест. Ако някои хора кажат: „След като дойдох в чужбина, установих, че не е така, както си мислех, че ще бъде, и съжалявам, че дойдох“, що за неща са тези хора? Такива хора нямат човешка природа и са предали вярата си. Повечето хора, които идват в чужбина, обаче са готови да се посветят на изпълнението на дълга си. Стига толкова по този въпрос. Сега нека свържем това с въпроса за канадската църква. Хората в канадската църква не са изключение от това. Случайно ли беше, че са отишли в Канада? Не беше случайно, беше неизбежно. Защо казвам, че беше неизбежно? Казвам го, защото Бог отдавна беше определил кои хора в коя страна да отидат и това „неизбежно“ беше включено във върховенството на Бог. Когато, според Божието върховенство, трябва да отидеш в дадена страна, тогава така и става. Хората в канадската църква също имаха мисия и дойдоха в чужбина по Божието върховенство и подредба. Бог ги заведе в Канада и въз основа на съответните им таланти и на техните професионални умения и силни страни и т.н., църквата ги назначи на различни работни места и им позволи да изпълняват дълга си. Те изпълняваха дълга си донякъде сковано още от самото начало. Под „сковано“ нямам предвид, че са били мудни и бавни, а по-скоро, че въпреки че повечето от тях дойдоха да изпълняват дълга си, те не се стремяха към истината. Защо казвам, че не се стремяха към истината? Когато се сблъскваха с проблеми, те не търсеха истината и не търсеха принципите в действията си. Понякога, когато Горното им уредеше нещо или им казваше да направят нещо, те бяха неотзивчиви — това е отношението, което имаха към изпълнението на дълга си. Те продължиха по този нехаен начин и изпълнението на дълга им стигна до отвратително състояние, до пълна бъркотия. Нямаше нищо добро в църковния живот или в навлизането в живота на тези хора, резултатът от дълга им беше лош, нямаше реалност в

общението им за истината и те изобщо нямаха проницателност за лъжеводачите и антихристите — нямаше нищо добро в нищо, което правеха. С течение на времето се появи един антихрист на име Ян и те станаха едно с този антихрист. Какво означава „станаха едно“? Този антихрист беше просто един млад мъж, на 26 години, който работеше в църквата от две години и половина. През това време той привлече много сестри, може би цели 10. Някои от тях той харесваше, а други не, и тях пренебрегваше, но въпреки това всички тези хора обожаваха този антихрист. Две години и половина преди това хората в канадската църква не се справяха добре с изпълнението на дълга си и бяха в състояние на безжизнена вцепененост. Каквато и работа да им уреждаше Горното, те се отнасяха към нея нехайно и неохотно и бяха необходими изнурителни усилия, за да се осъществи работата. След като Горното ги бе кастрило, те се обезсърчиха, изпаднаха в лошо настроение, рядко общуваха с Горното, а отношението им към работата също стана много унило. След като антихристът на име Ян стана водач, положението им се влошаваше с всеки изминал ден и повечето от тях просто караха как да е, ден за ден. Защо бяха способни да стигнат до този етап на носене по течението? С какво беше свързано това? Обективната причина може да е свързана с водачите. Те нямаха добри водачи, никой от водачите им не се стремеше към истината, а вместо това развиваха междуличностни отношения и се занимаваха с криви дейности. А каква беше субективната причина? Това, че никой от тях не се стремеше към истината. Лесно ли е за група хора, които не се стремят към истината, да изпълняват дълга си предано и по начин, който отговаря на критериите? (Не.) Лесно ли е обаче за група хора, които просто не се стремят към истината, и за някои неверници да се занимават с криви дейности, да бъдат нехайни и да се противопоставят на Горното? (Да.) А лесно ли е за такава група хора да тръгнат надолу и да се изродят като невярващите? Толкова е лесно и това беше пътят, който следваха. Под прикритието, че изпълняват дълга си, те ядяха храната на Божия дом, живееха в жилища, принадлежащи на Божия дом, и Божият дом ги издържаше. Те мамеха Божия дом за храна и напитки, но въпреки това очакваха с нетърпение да влязат в небесното царство и да получат награди — по този начин те живееха, като разчитаха на измама. Когато антихристът смущаваше делото на църквата, нито един от тях не съобщи за никакъв проблем на Горното. Само една жена съобщи за проблема на един лъжеводач и резултатът от това беше, че въпросът не беше разрешен. Другите бяха слепи и макар да виждаха, че толкова много проблеми възникват в църквата, не съобщаваха за тях. Работните разпоредби на Божия дом ясно посочват принципите за освобождаване на водачи и работници, но никой не им обърна внимание, а вместо това просто караха как да е, ден за ден заедно с този антихрист. Сред тези неверници имаше такива, които вярваха в Бог повече от 20 години, а в другия край на скалата имаше такива, които вярваха поне от пет години, и никой не съобщи за тези проблеми. Но кое беше

по-лошото? Имаше много жени ръководители на екипи и заместник-ръководители на екипи, които флиртуваха с този антихрист и се съревноваваха помежду си за вниманието му. Когато един мъж и една жена започнат да излизат, това може лесно да се види от възрастните и по-възрастните хора с един поглед. Всички хора са чувствителни към въпроса за отношенията между мъжете и жените и могат да разберат какво се случва само с един поглед. Никой обаче не съобщи за това, никой не се изправи, за да ги укори или разобличи, и никой не беше способен да ги разпознае. Излезе ли някой напред и, като видя, че това е шайка, оглавявана от този антихрист, да си каже: „Не мога да ви следвам. Трябва да съобщя за това на висшето ръководство и да ви освободят, или пък да организирам някои братя и сестри с чувство за справедливост, за да ви свалят.“? Не, никой не го направи. Никой не съобщи за това, чак до момента, в който този въпрос беше разкрит. Що за нещо бяха тези хора? Истински вярващи в Бог ли бяха? Стремящи се към истината ли бяха? (Не.) За да се случи такова голямо нещо точно под носа им и те да не знаят за него, дали тези хора, които не се стремяха към истината, бяха способни да изпълняват добре дълга си? Какво беше отношението им към техния дълг? Ясно е, че бяха просто хрантутници, които живееха наготово ден след ден. Те вярваха, че лесно могат да отбиват номера в Божия дом, че никой не трябва да казва и дума, ако забележи проблем, никой не бива да оскърбява когото и да било и че ако оскърбят „шефа“, тогава ще бъде ужасно и последствията за тях ще бъдат лоши. Ако те е страх да не оскърбиш хората и не смееш да го направиш, тогава смееш ли да оскърбиш Бог? Дали последствията ще бъдат добри за теб, ако оскърбиш Бог? Как ще се справи с теб Бог? Няма ли да има последствия? (Да, ще има.) Ще има последствия. Това, че се страхуваха да не оскърбят някого, разбира се, не беше основен фактор. Основният фактор беше, че те бяха нечестиви хора, които не обичаха истината. Освен че не се стремяха към истината, те извършиха и много глупави неща. В канадската църква нямаше много хора, но те имаха много необуздани амбиции. Изпълнението на дълга им очевидно не даваше резултат, но те все пак искаха да разширят обхвата на работата си и се занимаваха с купуване на имот, но в крайна сметка платиха депозит за имот напразно. Сега повечето от тези хора са поставени в изолация. Кажете Ми, що за нещо са тези хора? Не са ли те куп зверове и негодници? Ясно е, че са нищожества, но все пак разхищаваха приношенията по този начин. Никой не защитаваше интересите на Божия дом, никой нямаше чувство за справедливост — те са просто куп демони! Наистина е вбесяващо!

В канадската църква нямаше много хора, само няколкостотин. Те не полагаха много усилия в дълга си, занемариха дълга си и сформираха клики, като всички караха как да е, ден за ден. Не е ли вбесяващо това? Те бяха неефективни в работата и не постигаха напредък, всички интригантстваха един срещу друг и не си сътрудничеха хармонично. Водачите се занимаваха с криви дейности с някои

други и никой не изпитваше чувство за неотложност, никой не се ядосваше и никой не се натъжаваше от това. Никой не се молеше по този въпрос, нито се допитваше до Горното, нито го молеше за помощ. Никой не правеше това и никой не се изправи да каже: „Не е правилно да изпълняваме дълга си по този начин. Този дълг, който изпълняваме, е дадено ни от Бог поръчение и не можем да разочароваме Бог!“. Нищо не им липсваше, имаха достатъчно хора, имаха достатъчно оборудване. Какво им липсваше? Това, което им липсваше, бяха добрите хора. Никой нямаше чувство за бреме към църковната работа, нито можеше да защити делото на Божия дом, да се изправи и да говори, или да общува за истината относно проницателността, така че всички да се надигнат и да разпознаят и да разобличат лъжеводачите и антихристите; никой не направи това. Дали беше защото тези негодници бяха слепи и не виждаха какво се случва, или защото им липсваха заложби и бяха объркани поради напредналата си възраст? (Нито едното, нито другото.) Нито едното, нито другото. И така, каква беше истинската ситуация? Всички те бяха заедно с антихриста, всички се защитаваха взаимно и взаимно си лижеха подметките, никой не разобличаваше никого, всички просто се мотаеха в онази бърлога на демони. Мислили ли са някога за своя дълг или за Божието поръчение? (Не.) Те искаха просто да отбиват номера по този начин без никакво чувство на самообвинение. Какво е това явление, когато нямат чувство на самообвинение? Това е, че Светият Дух не вършеше делото Си върху тях и Бог ги беше изоставил. Има и друго обяснение за изоставянето им от Бог и то е, че поради отношението им към техния дълг и отношението им към истината и Бог, както и техните мисли, Бог се беше отвратил от тях и те вече не заслужаваха да изпълняват този дълг. Ето защо в тях не се виждаше нито укор, нито дисциплина, нито пробуждане на съвестта им, а още по-малко получаваха някакво просветление или озарение, някакво кастрене, някакво правосъдие или наказание. Тези неща бяха без значение за тях, всички те бяха вцепенени и не се различаваха от дяволи. Те слушаха проповеди в Божия дом от години, а също така бяха слушали проповеди за разпознаване на антихристи и проповеди за това как да се изпълнява дългът по начин, който отговаря на критериите, но дали са търсили и приемали истината през това време? Разпознавали ли са антихристи? Провеждали ли са някакъв дебат по различните проявления на антихристите? Не, не са. Ако наистина го бяха правили, тогава със сигурност щеше да има малцинство от хора, които биха могли да се изправят и да разобличат и да съобщят за антихриста, и нещата нямаше да се влошат толкова. Те бяха просто куп объркани и безполезни хора! В съответствие с тяхната действителна ситуация, тяхното поведение и даденото им окачествяване, Аз ги прехвърлих в група „Б“ за известно време за изолация и размисъл. Прекомерно ли беше да се справя с въпроса по този начин? (Не.) Не, изобщо не беше прекомерно. А ако не е било прекомерно, тогава не може ли да се счита за напълно уместно? Това беше направено, за да им се даде някакъв

шанс. Какъв шанс? Ако те наистина имат някаква човешка природа и съвест, ако могат да се покаят и да постигнат обрат, тогава ще имат шанса да се върнат в църквата; ако нямат дори желание да се покаят, тогава просто ще останат изолирани до края на живота си и дори ще бъдат премахнати от църквата. Така стоят нещата. Те не бяха незабавно премахнати, за да им се даде шанс да се покаят. Те може да кажат: „Ние направихме това лошо нещо, а Ти се ядоса и ни изолира. Затова, макар досега да не сме постигнали нищо в изпълнението на нашия дълг, със сигурност сме понесли несгоди. Защо не виждаш това?“, но всъщност изолирането им показва достатъчна снизходителност и според техните действия и поведение те е трябвало да бъдат премахнати. Погледнете това тяхно отношение — те са в такава опасност! И така, как трябва да се справя с този въпрос? Трябва да разделя подхода Си на два етапа: първият етап е да ги изолирам, а вторият етап е да се справя с тях, както намеря за добре, въз основа на тяхното положение по време на изолацията и на тяхното индивидуално поведение, и да реша дали да ги задържа в църквата или да ги премахна. Не е ли това проява на достатъчна снизходителност към тях?

Тези хора в канадската църква извършиха толкова много лоши неща и изолирането им в съответствие с тяхното поведение показа голяма снизходителност, така че защо някои хора все още имат свои собствени идеи за това как е бил уреден въпросът? Някои казват: „За Теб може и да е било правилно да уредиш въпроса по този начин, но все пак има един малък проблем. Тези хора от канадската църква сами си причиниха това и си получиха заслуженото, но като го уреди по този начин, не ги ли наказваш сурово с цел да дадеш пример на другите?“. Това правилно разбиране ли е? (Не.) Чувал съм някои хора да казват: „Това е правилният подход. Трябва да ги накажеш сурово с цел да дадеш пример на другите, да ги превърнеш в предупреждение за другите и да демонстрираш сила, за да изпратиш послание на другите“. Не е ли това нещо, което би казал някой невярващ? Това е виждането за нещата, което би имал един невярващ. Вие може би засега не сте в състояние да прозрете същността на този проблем и затова все още можете да изразите мнението на един невярващ. Не мислите ли, че е малко отвращаващо някой да казва това? Ако използвате такива думи, за да обясните този въпрос, тогава казвате неща, които са неуместни, и нещата не стоят по този начин. И така, как бихте описали начина, по който уредих въпроса? (Уредил си го според принципите.) Точно така, уредих го съобразно принципи; това е практично казано. Някой друг? Те не си ли го причиниха сами? (Да.) И как най-просто може да се опише това? (Те си получиха заслуженото.) Точно така, получиха си заслуженото за начина, по който се държаха, и сами си го причиниха. Бог действа в съответствие с истините принципи; Той налага възмездие върху хората в съответствие с поведението им. Освен това хората трябва да носят последствията от действията си и когато вършат неща, които са неправилни,

трябва да бъдат наказвани — така е редно. Бог налага възмездие върху хората в съответствие с поведението им; върху онези хора в канадската църква бе наложено възмездие и, ако използваме съвременни думи, с тях се справят в съответствие с принципите. Кажете Ми, кои от тези неща за тях, които разобличих, не са факти? Кои от Моите анализи и определения за тези въпроси, кои от Моите окачествявания за тях не са факти? Всички те са факти. Ето защо им е наложено възмездие в съответствие с тези проявления и в съответствие с техните действия и поведение — какво грешно има в това? И така, демонстрирането на сила, за да се изпрати послание на другите, суровото наказване на хората с цел да се даде пример на другите, и превръщането на хората в предупреждение за другите — естеството на тези действия същото ли е като начина, по който се справих с канадската църква? (Не.) Така че защо да наказвам хората сурово с цел да дам пример на другите? Какво е естеството на това действие? Суровото наказване на хора с цел да се даде пример на другите, демонстрирането на сила, за да се изпрати послание на другите, и превръщането на хората в предупреждение за другите — естеството на тези три действия в общи линии е едно и също. Какво е това естество? Това е действието на владетел или могъщ човек, който в конкретна ситуация прави нещо, което според него е необходимо, за да утвърди властта си, и го използва, за да сплаши другите. Това се нарича сурово наказване на хора с цел да се даде пример на другите. С каква цел би правил това? С цел да накара другите да му се подчиняват, да се страхуват от него и да се чувстват сплашени от него, да не правят нищо прибързано пред него и да не правят каквото си искат пред него. Би ли било съгласно принципите да правят това? (Не.) Защо казвате, че не би било съгласно принципите? Един владетел би имал своята мотивация да действа и неговата мотивация би била да утвърди режима си и да защити властта си. Той би искал да вдигне шум по темата и такова би било естеството на неговото действие. Уреждането на въпроса с канадската църква се основаваше на истините принципи, а не на сатанинските философии на невярващите. Антихристът подведе хората, той прекъсваше и смущаваше църковната работа, обърна църквата с главата надолу, а повечето хора продължаваха да го защитават — естеството на техните действия наистина е толкова отвратително! Като карат как да е, за тях щеше да е по-добре да напуснат църквата и да заживеят собствен живот. Поне тогава ресурсите на Божия дом нямаше да бъдат прахосани и това щеше да е нещо добро. Но те направиха ли това? Тяхната съвест нямаше това осъзнаване и те прахосваха финансовите и материалните ресурси на Божия дом, не полагаха усилия да изпълняват дълга си и бяха в съюз с антихриста и вършеха зло заедно с него — естеството на тези действия е толкова сериозно! Божият дом се справи с тях по този начин, за да ги накара да се самоанализират и да се опознаят, така че да знаят как да променят посоката и да се покаят, и това е в тяхна полза. Ако не бяха взети мерки спрямо тях, може би след година всички щяха да са предали

Бог и да са се върнали в света. За щастие, те бяха изолирани и спрямо тях бяха взети мерки навреме, и това предотврати извършването на зло от още повече хора и предотврати още по-големи загуби за църковната работа. Дали като се прави това, те биват спасявани или отстранявани? (Те биват спасявани.) Всъщност те биват спасявани. Това беше направено, за да им се помогне, да бъдат предупредени, да им се даде сигнал за тревога, да им се каже, че не е било правилно да постъпват така; че ако продължават по този начин, тогава ще паднат в погибел и ще загинат и ще изгубят всякаква надежда за постигане на спасение. Ако могат да възприемат това, тогава все още имат надежда. Ако не могат дори да го възприемат и продължават да се чувстват унили, да се израждат и да изпадат в отчаяние, като се противопоставят на Горното и дават воля на представите си в негативно настроение, тогава ще имат проблем. Какво им желаете вие? (Да се покаят.) Всички вие желаете те да са добре и да се покаят. А какво им желая Аз? Желая ли те да не се покаят, да мога да ги изчистя всички, така че църквата да е по-добре без тези хора? Това ли искам? (Не.) Не, не това искам. Желая те да са добре и да се покаят, а след като се покаят, да се върнат в Божия дом и да не изпълняват дълга си отново както преди. Как гласеше онзи стих? „Да се отвърне всеки от лошия си път и от неправдата, която е в ръцете му“ (Йона 3:8). Що се отнася до тях, ако могат да постигнат този резултат, тогава това ще бъде спомен, който никога не може да бъде заличен, докато са живи, и необикновено преживяване за тях; то ще се превърне в прекрасно събитие. Това зависи от онова, към което се стреми всеки от тях.

След като въпросът с антихриста в канадската църква беше уреден, някои хора си помислиха: „Тези хора са изпълнявали дълга си в продължение на много години, и все пак, понеже се появи антихрист и причини смущение, те бяха изолирани“. Те изпитват чувство за криза и си мислят: „О, за първи път виждам Бог да се гневи и да проклина хора. Дори сътрудниците, съучастниците и последователите на антихриста не бяха пощадени. Бог наистина не се съобразява с чувствата на никого! Обикновено често се казва, че Бог обича човека и се смилява над него, но гневът Му този път е наистина непоносим!“. Те започват да се чувстват неспокойни в сърцата си. Кажете Ми, правилно ли е хората да мислят по този начин? (Не.) Защо не? Как трябва да подходят хората към този въпрос? Колко години сте слушали проповеди? Не са ли поне пет години? И не следва ли да можем да постигнем консенсус по много въпроси, особено по определени въпроси, където принципите са сравнително ясни? (Да.) Какво означава „консенсус“? Означава вид мълчаливо разбирателство. Аз правя нещо, без да ви казвам причината, а вие съвсем добре знаете защо, вие сте способни да го разберете, да го приемете и да го възприемете от положителен ъгъл — ето какво означава да имаш мълчаливо разбирателство. Как се постига това мълчаливо разбирателство? Да кажем, че сте слушали много проповеди, постигнали сте

определено ниво на разбиране на истината и сме се опознали повече. Аз съм ви обяснил много неща и съм ви казал Моите възгледи, Моите идеи, Моите принципи за действие, както и нещата, които вие трябва да разбирате и да правите. Казал съм ви всички тези неща и какви са Моите възгледи, а вие след това сте приели Моите възгледи и сте подхождали към нещата, вашия дълг, вярата, живота и другите хора в съответствие с Моите възгледи. Няма ли тогава мълчаливото разбирателство между нас да е нараствало и нараствало? (Да.) И така, постигнали ли сме този вид мълчаливо разбирателство по отношение на уреждането на въпроса с канадската църква? Ако не обяснявах въпроса така, както го правя, до какво би се свеждало нашето мълчаливо разбирателство? „Суровото наказване на хора с цел да се даде пример на другите“ и „Превръщането на хората в предупреждение за другите“ — това ли е нашето мълчаливо разбирателство? (Не.) Тези хора са слушали проповеди в продължение на много години, така че как може предприемането на това действие от Моя страна да предизвика такава реакция от тях? Кажете Ми, как се почувствах Аз, като ги чух да изразяват такива възгледи? Това Ме накара да почувствам колко трагично е, че хората могат да казват такива неща! Питам те, трябваше ли да се чувствам по този начин? (Да.) Защо казваш това? Защото такъв тип твърдение, такъв тип гледна точка, такъв тип разбиране и такъв тип възприемане не трябваше да съществуват или да се появяват. Сега те се появиха и надхвърлиха Моите очаквания. Те са толкова далеч от Моята преценка и очаквания, че изпитвам срам заради това! Някой ще каже: „Толкова сериозно ли е? Не правиш ли от мухата слон?“. Нека ви кажа, това не е огромен проблем, но не е и маловажно. От момента, в който започнеш да вярваш в Бог, когато признаеш, че Бог е твоят Бог и твоят Господ, когато искаш да ядеш и пиеш Божиите слова, да следваш Бог, да приемаш устроеното и подреденото от Него и да се покоряваш на всичко, което Бог изисква от теб — от този ден нататък ти си установил връзка с Бог. След като си установил тази връзка, съществува един най-значим проблем между теб и Бог. Какъв е този проблем? Това е, че ако не можеш да приемеш нещата, които Бог прави, и начините, по които Бог се държи, ако не можеш да разбереш тези неща и не можеш да поемеш инициативата да ги търсиш и възприемаш, тогава връзката ти с Бог ще бъде в състояние на криза във всеки един момент. А какво означава това състояние на криза? Без значение колко от Божиите слова ядеш и пиеш, без значение как планираш да се покориш на Бог, докато това състояние на криза е налице дори и за един ден, тогава фактът, че искаш да следваш Бог, и желанието ти да приемеш Божието спасение могат да бъдат унищожени, да станат несъстоятелни и да се превърнат в обикновена фантазия. Защо казвам това? Докато връзката ти с Бог не е нормална и докато съществува това състояние на криза, ще можеш ли да поддържаш нормална връзка с Бог? Тогава какъв вид връзка ще имаш с Бог? Ще бъде ли връзка на съответствие? Семейна връзка или връзка между колеги? Какъв точно вид връзка

ще бъде? Докато връзката ти с Бог е в състояние на криза, ти ще си способен да съдиш и да разбираш погрешно Божиите дела и поведение по всяко време и на всяко място, и дори ще си способен да се противопоставяш и да отказваш да приемаш нещата, които Бог прави. Няма ли тогава да си в опасност? Как възниква тази опасност? Тя възниква, защото не познаваш Бог. Няма да говорим от положителната страна, а по-скоро от отрицателната. Например, ти винаги виждаш Бог по определен начин и си мислиш, че Бог е цар на земята, най-важният служител, върховна личност, която упражнява власт на земята. В ума си винаги мислиш, че Бог е някой на подобна позиция и така, на тази основа, каква гледна точка ще възприемеш за нещата, които Бог прави и казва? Нека ви дам няколко примера и тогава може би ще разберете каква гледна точка имам предвид. В света има една поговорка: „Да си близо до цар е толкова опасно, колкото да лежиш до тигър“. И така, има ли хора, които прилагат тази поговорка към връзката си с Бог? (Да.) Има такива хора и много хора възприемат тази гледна точка за Бог. След това е поговорката, която споменахме по-рано: „Превръщане на хората в предупреждение за другите“. Това не представя ли Бог също като цар на земята или някой с влияние и статус? (Да, така е.) Те имат това разбиране за Бог, защото имат този възглед за Бог и това е така, защото имат този вид връзка с Бог, защото Го виждат по този начин, защото така разбират Неговата идентичност и статус — те се отнасят към Бог по същия начин, както биха се отнесли към някой със статус в света — това е естествено. Има и друга поговорка, която гласи: „Как може човек да търпи някой да навлиза в сферата му на влияние?“. Това е начин да се опишат светските царе и хората със статус и влияние. Някои от вас може би познават или преди са общували с такива хора и може би прилагате тази поговорка и към Бог. Тоест, когато Бог прави или казва нещо, може да свържеш тези поговорки с Него и да се отнасяш към Бог по този начин. Ако се отнасяш към Бог по този начин и имаш тази гледна точка за Него, тогава каква точно ще бъде връзката ти с Бог? Тя ще бъде на противопоставяне. Без значение колко се възхищаваш на бога и се страхуваш от него в ума си, колко покорен можеш да бъдеш и колко можеш да му се предаваш, и без значение какво е отношението ти към него, връзката ти с Бог все още ще бъде на противопоставяне. Може би си мислите, че като говоря по този начин, словата Ми звучат малко абстрактно, но ако ги обмислите внимателно, не виждате ли тогава, че нещата стоят по този начин? След като уредих въпроса с антихриста в канадската църква, не ви обясних нещата внимателно и подробно и не ви казах причините, поради които се отнесох така с тези хора, и така много хора започнаха да се тревожат за своите перспективи и съдба. Откъде дойде тази тревога? Тя дойде от това, че хората разбират погрешно Бог и не познават Бог — това беше основната причина! Ако вашето разбиране за Бог съответства на Божията същност — например, ако твоето разбиране за Божията праведност, власт и мъдрост е съгласно истината — тогава без значение какво прави Бог, дори

ако не разбираш причините и не разбираш Божиите намерения, ще разбереш ли Бог погрешно? Не, категорично не. След като уредих въпроса с канадската църква, някои хора казаха: „Това беше направено, за да ги превърне в предупреждение и да всее страх у нас“. Какъв е техният проблем? Това, което казаха, съгласно истината ли е? Показва ли правилно разбиране? (Не.) Защо не? Нека ви кажа нещо изключително просто: тяхното разбиране противоречеше на истинската ситуация, фактите не бяха такива и разбирането им беше погрешно. Не е ли просто да се каже това? (Да.) Тогава защо полагате толкова изнурителни усилия да обясните този въпрос? Никога не съм мислил това и никога не съм искал да всявам страх у никого. Повечето хора непрекъснато подобряват ефективността на своя дълг през годините, така че изпълняват ли сега дълга си по начин, който е съгласно критериите? Не, не го правят, но тези хора са в процес на постигане на критериите за своя дълг и ако има някакви малки проблеми, тогава ги пропускам. По време на този процес някои хора може да причинят смущения, някои може да протакат или може да се появят някои малки проблеми сред определени хора, но като цяло те са доста добри. Има обаче едно нещо, което не бива да забравяте: вие дойдохте да изпълнявате своя дълг. Без значение колко усърдно работите или колко страдате, или колко сте кастрени, следва да благодарите на Бог. Бог ви даде тази възможност, за да можете да преживеете всякакви различни ситуации и да имате всякакви видове лични преживявания. Това е нещо добро и всичко се прави, за да можете да разберете истината. Така че за какво се тревожите? От кого се пазите? Няма нужда да бъдете такива. Просто се стреми към истината нормално, намери правилното си място и изпълнявай добре своя дълг и работата, която ти се пада, и това е достатъчно. Не е много да се иска това от вас.

Откакто онзи антихрист се появи в канадската църква и започна да причинява смущения, докато тези хора стигнат до положението, в което са днес, колко време съм ги търпял? Не бях в пълно неведение относно случващото се с тях; търпях това дълго време. Колко много търпях? Дълго време те не бяха способни да представят завършена работа, не постигаха напредък в работата си и никой от тях не се грижеше за същинските си дела; всички те бяха своеволни и безразсъдни, разпуснати и невъздържани и отдавна трябваше да се вземат мерки спрямо тях. Ако и вие сте способни да бъдете своеволни, безразсъдни и да не се грижите за същинските си дела, тогава не чакайте Аз да взема мерки спрямо вас. Вместо това, поемете инициативата и се оттеглете; това би било по-достойно. Това ли би било правилно да се направи? Не, и това също не би било правилно да се направи. Не мислете постоянно за напускане, трябва целеустремено да пуснете корени тук и да изпълнявате добре дълга си. Без значение дали можете да изпълнявате добре дълга си или не, поне вложете сърцето си в това и се уверете, че накрая сте завършили всичките си задачи. Не бъдете дезертьори. Някои хора казват: „Заложбите ми са слаби, не съм много образован и нямам талант. Имам

недостатъци в индивидуалността си и винаги срещам трудности в дълга си. Какво ще правя, ако не мога да изпълнявам добре дълга си и бъда освободен?“. От какво се страхуваш? Може ли тази работа да бъде свършена само от теб? Ти просто си се заел с една роля, от теб не се иска да се заемаш с цялото нещо. Просто се нагърби с нещата, които трябва да направиш — това е достатъчно. Няма ли тогава да си изпълнил отговорностите си? Толкова е просто; защо винаги си толкова мнителен? Страхуваш се, че падащи листа ще те ударят по главата и ще я разцепят, и мислиш преди всичко за собствените си резервни планове — нима това не е безполезно? Какво означава „безполезен“? Означава да не се опитваш да напредваш, да не желаеш да дадеш всичко от себе си, винаги да искаш да получаваш безплатен обяд и да се наслаждаваш на хубави неща — такива хора са отпадък. Някои хора са твърде дребнави. Как можем да опишем такива хора? (Те са крайно дребнави.) Крайно дребнавият човек е подъл човек, а всеки подъл човек може да мери характера на благородния човек по собствените си подли стандарти и да счита другите за също толкова егоистични и достойни за презрение, колкото е самият той. Тези хора са безполезни и дори да вярват в Бог, няма да им е лесно да приемат истината. Какво кара човека да има твърде малко вяра? Кара го това, че не разбира истината. Ако разбираш твърде малко истини и разбирането ти за тях е твърде повърхностно, и следователно не можеш да разбереш всяко дело, което Бог предприема, всичко, което Бог прави, и всяко изискване, което Бог има към теб, ако не можеш да постигнеш това разбиране, тогава в теб ще възникнат всякакви подозрения, фантазии, погрешни разбирания и идеи по отношение на Бог. Ако сърцето ти е изпълнено само с тези неща, можеш ли да имаш истинска вяра в Бог? Вие нямате истинска вяра в Бог и затова винаги се чувствате неспокойни и се тревожите за това, че не знаете кога може да бъдете освободени. Чувствате се уплашени и си мислите: „Бог може да дойде тук по всяко време, за да направи проверка“. Просто се отпуснете. Докато изпълнявате добре работата, която Божият дом ви поверява, тогава дори да липсва нещо в стремежа ви към истината и навлизането в живота, Аз ще го подмина. Що се отнася до това как посещавате събиранията и слушате проповедите, какъв е църковният ви живот и как ядете и пиете Божиите слова, няма да надзиравам тези неща и няма да ви безпокоя, когато става въпрос за работата ви. Защо няма да ви безпокоя? Има няколко причини. Едната е, че сте по-запознати от Мен с различните професионални умения. В процеса на работа през последните няколко години би трябвало да сте постигнали подобрение по отношение на опита си или професионалните си умения и да сте разработили програма за работата си. Независимо дали писмено или устно, би трябвало да сте извлекли някои правила и разпоредби. Не знам какъв начин на работа използвате и нямам желание да нарушавам работните ви планове и методите ви на работа. Можете да следвате собствените си стилове или модели, или правила и разпоредби, и да вършите

работата по какъвто и да е начин, който е лесен и удобен, кара всички да се чувстват волни и освободени и води до високо ниво на ефективност. Тоест давам ви пълна свобода в работата ви. Макар понякога да се разхождам из църквите, държа се настрана, така че да не Ме виждате — старая се максимално да ви накарам да се чувствате волни и освободени. Защо правя това? Никой от вас не е много запознат с професионалните умения; трябва постепенно да се ориентирате пипнешком като част от учебния процес. Независимо дали хората усвояват професионални умения или навлизат в истината, всички те имат собствен темп на напредък и ниво на ефективност. Не можеш да накараш вербата да роди грозде. Хората трябва да преминат през процес, да преживеят провали, неуспехи или да научат някои уроци от грешките си и след това постепенно да стигнат до заключение за пътя напред и да овладеят определени принципи във всички области. Тогава ще напредват. Вие имате собствени стилове на работа и собствени методи — би било неуместно да ви безпокоя по отношение на тях. Ето защо много рядко се включвам в дискусии относно тези въпроси, свързани с работата ви. Това е причината, която се отнася до вас. Има и една основна причина, която се отнася до Мен. Ще бъда честен с вас: това, което сте способни да видите и мислите, било то по отношение на професионалните умения или изкуството, или още повече по отношение на истината, всичко Ми изглежда много повърхностно. Бихте ли могли да понесете, ако се опитам да ви принудя да напредвате по-бързо? Не, не бихте. Ако действах сред вас, както желаех, тогава Моите изисквания към вас биха надхвърлили сегашното ви реално ниво на професионални умения и реалния ви духовен ръст по отношение на навлизането в живота. Не желая да правя това, защото би било много уморително за Мен, а за вас би било много изнурително. И Аз и вие бихме попаднали в неловка ситуация, а това не би било добре; не това желая да видя. Това са Моите мисли по въпроса и така стоят нещата. Поради две причини: една, която се отнася до вас, и една, която е, че Аз имам Своите мисли по този въпрос, уредих нещата по този начин. Уреждането на нещата по този начин е подходящо за постепенното ви израстване. По отношение на навлизането в живота, имате книги с Божиите слова, има всякакви събирания и проповеди, а има и водачи и работници, които ви поят и подкрепят; има толкова много неща, от които можете да ядете, да пиете и да получавате приток. Друг аспект е, че процесът на израстване на хората в живота е подобен на семе, което е посято в почвата, поливано и наторявано, и което след това постепенно покълва и расте, докато накрая даде плод. Това е много бавен процес. Разбира се, бавният процес, през който преминавате, може да бъде дори по-бавен от израстването на семе от покълване до даване на плод. Защо е така? Има много практически и обективни причини за това, съдържащи се в хората. Една от тях е, че хората имат покварен нрав, но за това няма да говорим. Друга е, че хората са инертни и често стават негативни. Те са мързеливи и са вцепенени и

бавни, когато става въпрос за истината и положителните неща. Освен това хората не обичат положителните неща. Следователно, когато хората се опитват да навлязат в истината и да постигнат навлизане в живота, пред тях стои трудна битка и те плават срещу течението. За хората да се носят по течението, да живеят наготово, да преследват светското и да следват тенденциите, е носене по течението, което е лесно, и от субективна гледна точка хората наистина искат да действат по този начин. Обаче да се стремят към истината, да вършат онова, което е справедливо, и да бъдат хора с чувство за справедливост, които могат да се грижат за същинските си задачи, е много изнурително за тях. Те трябва да се опълчат на субективните си желания, на собствените си чувства, на собствените си представи, а също така трябва да се опълчат на мързела си и на други подобни негативни неща. Когато се сблъскат с хора, работни партньори или заобикалящи среди, които не са такива, каквито са си представяли, или дори когато чуят разстройващи или неприятни неща, те трябва да разчитат на молитва, за да преодолеят това, и така срещат огромна съпротива по пътя на стремежа към истината във вярата си в Бог. Ако имат особена решимост и се стремят към истината с невероятна енергия, те ще видят известен напредък след година или две преживявания. В противен случай, ако действат както им е угодно и просто оставят нещата да следват естествения си ход, тогава ще напредват много бавно. Може би след известно време ще се натъкнат на специално събитие, такова, което има изключително значение за тях, и ще научат урок, ще бъдат кастрени и в най-съкровените кътчета на сърцата си ще претърпят огромна болка и ще бъдат силно засегнати, и едва след това ще могат да направят малък обрат към по-добро по отношение на навлизането си в живота. Може ли този обрат към по-добро да им позволи да постигнат напредък? Не, не може. Техният напредък зависи от това как търсят истината през този период. Ако те са хора, които могат само да използват оправдания, които се отдават на удобство за плътта и които всъщност не обичат истината, тогава всичко, което биха получили от това събитие, не би било нищо повече от повърхностен урок и те не биха постигнали разбиране на истината. Съобразно бавния ви напредък в живота, Аз поддържам това разстояние в общуването Си с вас и възприемам този метод. Смятате ли, че това е подходящо? (Да.) Това е изключително полезно за вас; най-малкото се чувствате спокойни. Няма да ви давам никакво допълнително бреме, което да носите, като ви наблюдавам и ви държа под око по цял ден, като не ви оставям да си починете през всичките 24 часа на деня и като ви карам да работите усърдно и неуморно. Няма да кроя планове да правя така, а вместо това ще позволя на нещата да следват естествения си ход с вас. Означава ли това, че можете да потънете в себеугаждане? (Не.) Тогава как мога уверено да направя този избор да не ви наблюдавам? Защото я има внимателната проверка на Светия Дух. Освен това, ако някой се стреми към истината, има тази нужда и е готов да се стреми към

истината в най-съкровеното кътче на сърцето си, тогава дори когато не го наблюдаваш, той пак ще се стреми към истината — той е порядъчен човек, който се грижи за същинските си дела. Ако не е порядъчен човек, тогава няма да има каквато и да било полза, дори и да го наблюдаваш. Когато го наблюдаваш, той просто действа по определен начин на повърхността, за да се отнесе към теб нехайно, а спреш ли за момент да го наблюдаваш, той просто действа по обичайния си начин и се връща към предишното си състояние. Стремежът към истината не е нещо, което хората могат да надзират. Това е нещо, което разбирам изцяло, и затова възприемам този метод на общуване и взаимодействие с вас. Напълно е подходящо да правя това.

Сега въпросът с канадската църква не е ли обяснен ясно? И дали разбрахте някои истини от този въпрос? Ако в бъдеще се сблъскате отново с такъв въпрос, пак ли ще кажете, че това е случай на сурово наказване на хора с цел да се даде пример на другите, и превръщането им в предупреждение за другите? Преди тази случка, ти си чувствал, че никой не може да разкъса връзката ти с Бог и че вече съответстваш на Бог. Когато обаче се сблъска с този въпрос, твоят малък духовен ръст беше разкрит. Какъв духовен ръст? Мислеше си, че можеш да носиш тежко бреме и да страдаш, че твоята решителност и вяра са по-големи отпреди и че скоро ще бъдеш усъвършенстван; това беше погрешното възприятие, което таеше в сърцето си. А какво мислиш сега? Мисленето ти е било малко прибързано! Погледнете Ме: Аз изглеждам така отвън, мога да бъда докоснат и видян — може ли индивидуалността Ми да се счита за открита и ясна? Съдейки по Моята индивидуалност, Аз не съм някой, който да действа зад гърба ви, когато възникне проблем, и да не ви казва нищо, тайно да предприема действия и след това да ви кара да гадаете какви са Моите намерения. Аз не съм такава личност. Без значение какъв проблем възникне, Аз винаги ви го обяснявам ясно, и въпреки това вие все пак сте способни да извлечете такъв набор от теории и да кажете: „Това е моето най-висше разбиране за Бог“. Какво мислите за това разбиране? Сега си научихте урока, нали? Не може ли да се каже, че това е бил най-големият ви провал в разбирането ви за Бог? Вие можете да чуете словата, които говоря, и да видите външния Ми вид — и Аз съм човек от плът и кръв, който може да бъде докоснат и видян. Аз поех този курс на действие и никой от вас не можа да го проумее, и не можахме да постигнем консенсус — нямахме дори и далечен намек за мълчаливо разбирателство. Толкова си далеч от Бог! Все още си далеч от разбирането на Бог! Това са истински слова; това е положението в действителност. Не мисли, че само защото можеш да изпълняваш малка част от дълга си, вярвал си в Бог в продължение на много години и можеш да говориш за някои доктрини, разбираш Бог. Нека ти кажа, мисленето ти е прибързано! Не мисли, че наистина знаеш едно или друго нещо. Всъщност все още си далеч от разбирането на Бог; дори не си се докоснал до периферията на това разбиране. Хората могат да бъдат

разкрити във всеки въпрос и някои хора бяха разкрити от въпроса, свързан със справянето с канадската църква. Хората трябва постоянно да израстват и постоянно да опознават себе си и Бог чрез тези различни ситуации и събития, за да научат за Божиите дела и нрав, да разберат своето непокорство, да разберат точно каква е връзката им с Бог и да видят ясно на какво точно ниво са тяхното разбиране и познание за истината и тяхното разбиране за Бог. Чрез тези въпроси ще бъдат измерени твоят истински духовен ръст и истинско състояние. Научихте ли си урока този път? Стремете се следващия път да нямате такъв вид разбиране. Толкова е болезнено, всичко е толкова невероятно! Смятате ли, че си струваше да се обяснява толкова дълго време този въпрос? Не би трябвало да е необходимо. Защо казвам, че не би трябвало да е необходимо? Според думите и доктрините, които сте схванали, би трябвало да сте могли да преодолеете препятствието по този въпрос; като размишлявате сами върху него и всички заедно разговаряте за него, би трябвало да сте могли да го разберете по сравнително чист начин, без разбирането ви да стане толкова крайно. Но, както се оказва, се появиха крайни разбирания и стана необходимо Аз да разговарям за определени детайли. Сега сърцата ви не са ли просветлени, след като изслушахте това общение? Вече не би трябвало да имате никакви други идеи по този въпрос, нали? И така, считате ли начина, по който се справих с тези хора, за прекомерен? (Не.) Нека приключим обсъждането на този въпрос тук и ще започна да разговарям по основната тема.

Анализ на начина, по който антихристите са нечестиви, коварни и измамни

Последния път разговаряхме за седмото проявление на антихристите — те са нечестиви, коварни и измамни. За кой аспект разговаряхме основно? Говорихме за това как антихристите са нечестиви. Защо казваме, че са нечестиви? Какви специални видове нрав, проявления и характеристики в тяхната природа същност могат да ги окачествят като нечестиви, коварни и измамни? Кои са очевидните черти, които доказват, че тяхната нечестивост съществува и че отговаря на истинските им обстоятелства? Кои са основните характеристики на тяхната природа същност, които ни дават основание да кажем, че хора като тях са нечестиви? Моля да споделите мислите си. (Много антихристи разбират истината, но нагло вървят срещу нея. Упорито настояват да изберат да вървят по собствения си път, въпреки че ясно знаят кое е правилно. Нечестивостта на антихристите се проявява и в тяхната безпочвена враждебност към онези, които искрено се стремят към истината, и към положителните личности.) (Антихристите не искат да виждат другите да се справят добре. Когато Божият дом уреди да се предоставят предимства на братята и сестрите, антихристите искат само те самите да се възползват от тези предимства — не искат братята и сестрите да се

възползват от тях, затова не вършат тази работа.) (Боже, в предишното Ти общение силно впечатление ми направи това как антихристите използват Бог и истината като инструменти, за да постигнат статус. Смятам, че това е особено нечестиво.) Повечето от вас помнят някои неща, тоест няколко от примерите, които дадох, когато разговарях за нечестивата същност на антихристите. Помните само примерите, но сте забравили съдържанието на Моето общение за нечестивата същност на антихристите и разнищването на тази същност. Тогава колко от истините, които засегнах, докато разговарях за нечестивата природа същност на антихристите и я разнищвах, сте в състояние да разберете? Тъй като не можете да си спомните тези неща, не показва ли това, че в онзи момент не сте разбрали нищо от тях? Ако Моето общение беше оставило силно впечатление у вас, нямаше ли да можете да си ги спомните до известна степен? Нещата, които изникват в паметта ви, не са ли тези, които разбирате? Нещата, които не можете да си спомните, не са ли тези, които намирате за много трудни за разбиране или които просто не можете да разберете? Когато чухте онези истини тогава, вие ги сметнахте за правилни и ги запомнихте като доктрини, и това ви костваше големи усилия. Въпреки това на следващата сутрин ги забравихте. Месец по-късно те са напълно изчезнали. Не става ли така? За да прозреш даден въпрос или същността на даден човек, трябва да разбираш истината. Ако все още се придържаш към гледните точки на невярващите и разглеждаш и обмисляш нещата въз основа на твърденията на невярващите, това доказва, че не разбираш истината. Ако не си придобил нищо от няколкото години, които си прекарал в слушане на проповеди и общения, а когато хората разговарят за истината с теб, не можеш да я разбереш, без значение как я обясняват, това показва липсата ти на способност да възприемаш истината. Това се нарича лоша заложба. Не е ли такъв случаят? (Да.) По отношение на нечестивостта на антихристите никой от вас не спомена най-важното твърдение. Защо не го споменахте? От една страна, защото е минало много време и сте го забравили. От друга страна, защото не сте осъзнали важността на това твърдение. Не знаехте, че това е ключово твърдение, което изкарва наяве и разобличава нечестивата същност на антихристите. Кое е това твърдение? Това, че нечестивостта на антихристите се проявява предимно в тяхната враждебност и ненавист към всички положителни неща и всичко, свързано с истината. Защо антихристите изпитват враждебност и ненавист към тези положителни неща? Дали тези положителни неща са им навредили? Не. Засягат ли интересите им? Понякога може би да, понякога изобщо не ги засягат. Тогава защо антихристите безпричинно изпитват враждебност към положителните неща и ги ненавиждат? (Това е тяхната природа.) Те имат такава природа, изпитват враждебност към всички положителни неща и истини и ги ненавиждат. Това потвърждава нечестивата природа на антихристите. Важно ли е това твърдение, или не е? Вие не помните толкова важно твърдение, а помните само неща, които

не са съществени. Защо ви зададох тези въпроси? За да говорите и за да мога да видя до каква степен възприемате тези неща, колко можете да запомните в сърцата си и колко сте могли да разберете по онова време. Както се очакваше, помните само няколко незначителни неща. Отнасяте се към всичко, за което говорих, като към празни приказки. Не съм дошъл тук да водя празни разговори — дошъл съм, за да ви кажа как да различавате хората. Изразеното от Мен твърдение е най-висшата истина принцип за различаване на нечестивата природа на антихристите. Ако не можеш да приложиш това твърдение, тогава няма да можеш да различиш или да познаеш нечестивата природа на антихристите. Когато например даден човек е окачествен като антихрист, някои хора може да кажат: „Той е добър с нас, любящ е и ни помага. Защо такъв добър човек е окачествен като антихрист?“. Те не разбират, че макар антихристите да може да изглеждат на повърхността любящи към другите, те прекъсват и смущават Божието дело, и целенасочено се противопоставят на Бог. Тази тяхна коварна и хитра страна е нещо, което повечето хора не могат да видят. Изобщо не могат да я различат и поради това разбират погрешно Бог, развиват представи за Бог и дори Го заклеймяват и се оплакват от Него. Такива хора са просто негодници и не могат да получат Божието спасение. Това е така, защото виждат само повърхностните неща, като например как антихристите впримчват и примамват хората и им се подмазват, а не забелязват нечестивата същност на антихристите, нито виждат използваните от антихристите методи, за да се съпротивляват на Бог и да установяват независими царства. Защо не могат да видят тези неща? Защото не разбират истината и не могат да различават хората. Те винаги са подвеждани от външни явления и не могат да прозрат същността на проблема и последствията от него. Освен това винаги използват традиционните човешки представи за морал и светските порядки, за да преценяват хората и да отсъждат за тях. В резултат на това са подведени от антихристите, застават на страната на антихристите и между тях и Бог възникват конфликти и противоречия. Чия е вината за това? Как се е стигнало до тази грешка? Това е вследствие на факта, че те не разбират истината, не познават Божието дело и винаги гледат на хората и нещата въз основа на своите представи и фантазии.

II. Анализ на любовта на антихристите към негативните неща

Днес ще продължим да разговаряме за седмото проявление на антихристите: те са нечестиви, коварни и измамни. Акцентът на това проявление е върху тяхната нечестивост, тъй като нечестивостта обхваща както коварството, така и измамността. Нечестивостта е представителна за същността на антихристите, докато коварството и измамността стоят по-ниско. Последния път разговаряхме за нечестивата същност на антихристите и я разобличихме. Разговаряхме за някои общи понятия и за някакво сравнително определящо съдържание, като засегнахме

някои слова за разобличаване на този аспект от същността на антихристите. Днес ще продължим нашето общение по тази тема. Неколцина вероятно ще попитат: „Има ли какво да се разговаря, що се отнася до тази тема?“. Има. Тук има някои подробности, за които все още трябва да се разговаря. Днес ще разговаряме на тази тема по различен начин и от различна гледна точка. Коя беше основната характеристика и основното проявление на нечестивата природа на антихристите, за които разговаряхме последния път? Хора като антихристите изпитват враждебност към всички положителни неща и истината и ги ненавиждат. Тяхната враждебност и ненавист към истината и положителните неща не изисква причина, нито се случва в резултат на нечие подстрекателство, и със сигурност не е резултат от това, че са обладани от зъл дух. Вместо това на тях им е присъщо просто да не харесват тези неща. Изпитват враждебност към тези неща и ги ненавиждат. В живота си изпитват отвращение до мозъка на костите си, когато се сблъскат с положителни неща. Ако свидетелстваш за Бог или разговаряш за истината с тях, те ще развият омраза към теб и дори може да възнамеряват да те нападнат. В последното ни общение разгледахме този аспект на антихристите, които изпитват враждебност към положителните неща и ги ненавиждат, така че този път няма да го обсъждаме отново. В сегашното общение ще изследваме друг аспект. Какъв е този друг аспект? Антихристите изпитват враждебност към положителните неща и ги ненавиждат, тогава какво харесват? Днес ще анализираме и разнищим нечестивата природа на антихристите от тази страна и от тази гледна точка. Необходимо ли е това? (Да.) Необходимо е. Бихте ли могли да го осъзнаете сами? (Не.) Това, че антихристите не харесват положителните неща и истината, е тяхната нечестива природа. Така че на тази основа обмислете внимателно какво харесват антихристите и какви неща обичат да правят, както и техния метод и средства да вършат нещата, и типа хора, които харесват — не е ли това по-добра гледна точка и страна, от която да се разгледа тяхната нечестива природа? Това осигурява по-конкретен и обективен поглед. Първо, антихристите не харесват положителните неща, което предполага, че са враждебни към тях и харесват негативните неща. Кои са някои примери за негативни неща? Лъжи и измама — не са ли това негативни неща? Да, лъжите и измамата са негативни неща. Тогава кое е противоположното на лъжите и измамата? (Честността.) Правилно, това е честността. Сатана харесва ли честността? (Не.) Той харесва измамата. Кое е първото нещо, което Бог изисква от хората? Бог казва: „Ако искаш да вярваш в Мен и да Ме следваш, какъв човек трябва да бъдеш преди всичко?“. (Честен човек.) И така, кое е първото нещо, на което Сатана учи хората? Да лъжат. Кое е първото доказателство за нечестивата природа на антихристите? (Измамата.) Да, антихристите харесват измамата, харесват лъжите, а ненавиждат и мразят честността. Въпреки че честността е положително нещо, те не я харесват, а вместо това изпитват отвращение и омраза към нея. За разлика от това, харесват

измамата и лъжите. Ако някой често говори правдиво пред антихристите, като казва нещо от рода на: „Обичаш да вършиш работата от позицията на статуса, а понякога си мързелив“, как се чувстват антихристите? (Не го приемат.) Това, че не го приемат, е една от нагласите, които притежават, но това ли е всичко? Какво е отношението им към този човек, който говори правдиво? Те изпитват отвращение и не го харесват. Някои антихристи казват на братята и сестрите: „Мина известно време, откакто ви водя. Моля да ми кажете мнението си за мен“. Всички си мислят: „Щом си толкова искрен, ще ти кажем какво мислим“. Някои казват: „Ти си доста сериозен и усърден във всичко, което правиш, и си понесъл много страдания. Едва издържаме да гледаме и сме разтревожени за теб. Божият дом би могъл да използва повече водачи като теб! Ако трябва да посочим недостатък, той би бил, че си твърде сериозен и усърден. Ако се преработиш и прегориш, няма да можеш да продължиш да работиш и тогава с нас няма ли да е свършено? Кой ще ни води?“. Когато чуят това, антихристите се чувстват доволни. Те знаят, че това е лъжа, че тези хора им се подмазват, но са готови да ги слушат. Всъщност хората, които казват това, правят тези антихристи на глупаци, но тези антихристи предпочитат да се правят на глупаци, отколкото да разкрият истинската природа на тези думи. Антихристите обичат хора, които им се подмазват по този начин. Тези хора не споменават недостатъците, покварения нрав или слабостите на антихристите. Вместо това те тайно ги хвалят и се превъзнасят по тях. Въпреки че е ясно, че думите им са лъжи и ласкателства, антихристите с радост приемат тези думи, намират ги за утешителни и приятни. За антихристите тези думи са по-сладки и от мед. След като чуят тези думи, те се чувстват самодоволни. Какво показва това? Показва, че в антихристите има определен нрав, който обича лъжите. Да предположим, че някой им каже: „Ти си твърде надменен и се отнасяш несправедливо с хората. Добър си с тези, които те подкрепят, но ако някой се дистанцира от теб или не ти се подмазва, ти го омаловажаваш и пренебрегваш“. Не са ли това правдиви думи? (Да.) Как се чувстват антихристите, след като чуят това? Стават нещастни. Не искат да го чуят и не могат да го приемат. Опитват се да намерят извинения и причини, за да замажат положението и да изгладят нещата. Що се отнася до онези, които постоянно ласкаят антихристите лично, които винаги говорят хубави думи, за да ги хвалят тайно, и дори очевидно ги подвеждат с думите си, антихристите никога не разследват тези хора. Вместо това ги използват като важни личности. Те дори поставят изпечени лъжци на важни позиции, като им възлагат да изпълняват определен значим и достоен дълг, а същевременно уреждат за онези, които винаги говорят честно и често докладват за проблеми, да изпълняват дълга си на по-незабележими позиции, като им пречат да имат достъп до висшето ръководство или да са познати на повечето хора и да са им близки. Няма значение колко талантливи са тези хора или какъв дълг могат да изпълняват в Божия дом — антихристите пренебрегват всичко това. Те се

интересуват само от това кой може да се занимава с измама и кой е изгоден за тях — това са хората, които те поставят на важни позиции, без изобщо да проявяват внимание към интересите на Божия дом.

Антихристите обичат измамата и лъжите. Да предположим например, че църквите, за които отговарят, не обръщат никакво внимание на евангелската работа и не се съсредоточават върху обучението на хората да проповядват евангелието, вследствие на което резултатите от евангелската работа са лоши, а придобитите хора са малко. Антихристите обаче се боят, че хората могат да докладват действителната ситуация. Те мразят всеки, който говори честно, и харесват онези, които могат да лъжат, да мамят и да замитат цялата неблагоприятна информация под килима. Така че какви думи обичат да чуват най-много антихристите? „Всеки, който проповядва евангелието в нашата църква, е способен да свидетелства и всеки един е експерт в проповядването на евангелието“. Не са ли тези думи предназначени да мамят хората? Антихристите обаче се радват да чуват такива неща. Как реагират, след като чуят това? Те казват: „Чудесно, резултатите от евангелската работа на нашата църква продължават да се подобряват, те са много по-добри от тези на другите църкви. Всички хора, които проповядват евангелието в нашата църква, са майстори в това“. Антихристите и онези, които ги ласкаят, се хвалят взаимно по този начин, а антихристите не разобличават безсрамното им ласкателство. Антихристите работят по този начин: когато техните подчинени ги мамят, те доброволно се хващат на въдицата. Антихристите просто се забавляват по този начин. Ако някой знае реалната ситуация и се изправи, за да каже: „Това не е точно така. Установихме, че от 10-те души, на които сме проповядвали евангелието, двама не приемат истината и вече са се отказали да я изследват. Само трима от останалите осем наистина вярват в Бог. Нека направим всичко възможно, за да привлечем тези трима“. Когато реалността на ситуацията се разобличи, как реагират антихристите? Те си мислят: „Не знаех за тези неща!“. Когато някой говори правдиво за реалното положение на нещата, за което антихристите нямат представа, съгласни ли са те с това или не са съгласни, доволни ли са или не са доволни? Не са доволни. Защо не са доволни? Те са водачи, но въпреки това не са наясно и не схващат подробностите и фактите относно църковното дело — дори има нужда някой, който разбира какво наистина се случва, да им обясни всичко това. Когато някой, който разбира ситуацията и говори честно, изясни тези въпроси, какво е първоначалното усещане на антихристите? Те се чувстват така, сякаш напълно са изгубили достойнството си и сякаш престижът им ще се срине. Като се има предвид нечестивата природа на антихристите, какво ще направят те? В тях ще се надигне омраза и ще си помислят: „Дрънкало такова! Ако си държеше устата затворена, това щеше да мине незабелязано. Благодарение на теб всички знаят за това и може да започнат да се възхищават на теб вместо на мен. Това не ме ли кара да изглеждам

неспособен, сякаш не върша никаква реална работа? Ще те запомня. Ти казваш истината, правиш ми напук и ми се противопоставяш на всяка крачка. Ще те накарам да съжаляваш!“. Помислете си само — как гледат те на онези, които работят съвестно, които говорят честно и които изпълняват предано дълга си? Те ги виждат като опоненти. Не е ли това изопачаване на фактите? Не само че не успяват незабавно да си сътрудничат и да компенсират своите грешки, свързани с работата, но и продължават да пренебрегват дълга си. Те дори таят омраза към онези, които говорят истината и които са внимателни и отговорни в работата си. Може дори да се опитат да ги измъчват. Не е ли това поведението на антихристите? (Да.) Що за нрав е това? Това е нечестивост. Нечестивостта на антихристите се разобличава по този начин. Винаги когато се появи честен човек, когато някой говори честни, правдиви думи и когато някой се придържа към принципите и изследва истинското естество на въпроса, антихристите се чувстват отвратени и го ненавиждат, а нечестивата им природа изригва и се разкрива. Винаги когато има измама и се говорят лъжи, антихристите се радват, наслаждават се и дори се самозабравят. Някой от вас чел ли е „Новите дрехи на царя“? Поведението на антихристите е донякъде подобно по своето естество. В тази приказка царят се разхождал гол по улиците, а хиляди хора възклицавали: „Новите дрехи на царя наистина са красиви! Царят изглежда толкова прекрасно! Царят е толкова велик! Новите дрехи на царя наистина са вълшебни!“. Всички лъжели. Знаел ли е това царят? Бил е напълно гол, как може да не е съзнавал, че не носи дрехи? Това се нарича глупост. Така че на тези нечестиви антихристи, въпреки че са коварни и измамни, им липсва мъдрост. Защо казвам, че им липсва мъдрост? Защото те са като голия цар. Той няма проницателност за думите, които са имали за цел да го измамят. Дори е бил способен да се разхожда гол, като е разкривал грозотата си. Не е ли това глупост? Така че кое е онова, което нечестивостта на антихристите често разкрива? Тяхната глупост.

Тъй като антихристите имат нечестива природа, тъй като обичат измамата и лъжите, но не харесват честността, и тъй като ненавиждат правдивите думи, следователно в църквите, които са под управлението на антихристи, онези хора, които са или честни, или се стремят да бъдат честни, онези, които практикуват истината и не искат да мамят или да лъжат, често са подлагани на измъчване. Не е ли такъв случаят? Колкото по-правдиво говориш, толкова повече антихристът ще те измъчва и колкото по-правдиво говориш, толкова повече той няма да те харесва. И обратното, онези, които го ласкаят и мамят, печелят благоволение и са харесвани в очите му. Не са ли антихристите нечестиви? Има ли такива нечестиви антихристи около вас? Срещали ли сте ги някога? Те не позволяват на хората да говорят истината — който говори истината, му затварят устата. Ако някога успееш да излъжеш и да се съгласиш с това, което казват, като станеш техен съучастник, тогава те вече няма да бъдат твой противник. Ако упорстваш да говориш истината

и да се справяш с въпросите според истините принципи, рано или късно те ще те измъчват. Някой от вас бил ли е измъчван? Само защото разобличихте злодеянията на лъжеводачите и антихристите, бяхте измъчвани, а накрая бяхте измъчвани до такава степен, че не смеехте да кажете нищо, дори и да искахте. Случвало ли се е това някога? Правдивото говорене и докладването на проблеми доведе до това да бъдете измъчвани. Някой от вас бил ли е измъчван в различните църкви за това, че е докладвал за проблеми? Ако някой е кастрен за това, че лъже и мами църквата, измъчван ли е? (Не.) Това е нормална дисциплина, не е същото като измъчване. Това се случва, защото си небрежен в отговорността си, нарушаваш принципите и действаш с погрешни намерения, като лъжеш и мамиш, което води до кастрене. Затова в Божието присъствие никога няма да понесеш никакви последствия за това, че говориш правдиво. В присъствието на Сатана и на антихристи обаче трябва да бъдеш по-предпазлив. Това отразява поговорката: „Да си близо до цар е толкова опасно, колкото да лежиш до тигър“. Когато говориш с тях, винаги трябва да се съобразяваш с настроението им, да преценяваш колко са доволни и дали изражението им е мрачно или приветливо, след което да решиш какво да кажеш, за да бъде то съгласно мислите им. Например ако един антихрист каже: „Днес няма ли да вали?“, трябва да кажеш: „Според прогнозата днес ще вали“. В действителност, когато антихристът казва, че днес е възможно да вали, това е, защото не иска да излиза и да изпълнява своя дълг. Ако кажеш: „Според прогнозата днес ще е слънчево“, той ще се ядоса. Ще трябва бързо да кажеш: „О, грешка на езика. Днес ще вали“. Антихристът казва: „Току-що каза, че няма да вали. Как можеш сега да казваш, че ще вали?“. Ще трябва да отговориш: „Това, че сега е слънчево, не означава, че ще продължи така. Както се казва: „Времето е непредсказуемо“. Прогнозите не винаги са точни, но преценката ти е право в десетката!“. Когато антихристът чуе това, той е доволен и те хвали, че си разумен. Вие някога постъпвате ли така? Да, нали? Способни ли сте да правите това, което антихристите често правят, да не позволявате на хората да говорят истината и да измъчвате всеки, който го прави? Всички не сте ли гледали дворцови драми? Каква е връзката между императора и неговите придворни министри? Може да не е лесно тя да се изрази с едно изречение, но сред тях има едно явление, а именно, че императорът не приема ничии думи за чиста монета. Той анализира и проучва внимателно всичко, което казват министрите му, като никога не го приема за истина. Това е принципът му, когато слуша министрите си да говорят. Що се отнася до министрите, те трябва да са умели в това да слушат недомлъвки. Например, когато императорът каже: „Министър-председателят Уан спомена нещо днес“ и така нататък, всички слушат това и си мислят: „Изглежда, че императорът иска да повиши министър-председателя Уан, но най-много се страхува от това хората да не сформират фракции, да не търсят лична изгода и да не се бунтуват, така че не мога открито да подкрепя министър-председателя Уан. Трябва да стоя по средата,

като нито му се противопоставям, нито го подкрепям, така че императорът да не може да разпознае истинските ми намерения — но и няма да се противопоставям на волята на императора“. Виждаш ли как в умовете им дори едно-единствено изречение включва толкова много мисъл, с обрати и завои дори по-сложни от движението на змия. Основното значение на това, което казват, остава неуловимо, обвито в двусмислие. Необходими са години натрупан опит, за да се анализира кои твърдения са верни или неверни и трябва да разшифроваш какво искат да кажат въз основа на това как обикновено се държат и говорят. Накратко казано, в речта им няма нито едно правдиво изречение и всичко, което казват, са лъжи. Диалогът на всеки, независимо дали е с по-нисък или по-висок ранг, съдържа свой собствен начин на говорене. Те говорят от собствената си гледна точка, но това, което казват, никога не е буквалното значение, което чуваш — това са просто лъжи. Как възникват лъжите? Дължи се на това, че хората влагат определени намерения, цели и мотиви в речта и действията си, когато говорят, внимателни са с думите си и с подтекста на думите си, говорят със заобикалки и имат свой собствен метод на говорене. След като имат метод, това все още ли е правдива реч? Не, не е. Думите им съдържат много пластове значение, комбинация от истина и лъжа — някои са верни, други са неверни — а някои са предназначени да мамят. Във всеки случай не са правдиви. Вземете за пример току-що споменатия министър-председател Уан. Някой в двореца открито се противопоставя на министър-председателя Уан. Това противопоставяне не е непосредствено очевидно като истинско или фалшиво. Трябва да погледнеш по-нататък. В следващата сцена той пие в тайна гостна в къщата на министър-председателя Уан. Оказва се, че двамата работят заедно. Ако просто гледаш сцената, в която този човек се противопоставя на министър-председателя Уан, как можеш да видиш, че двамата работят заедно? Защо му се противопостави? За да избегне подозрения и да използва това, за да накара императора да намали бдителността си, като му попречи да заподозре, че са в комбина. Не е ли това тактика? (Да, така е.) Тези хора живеят в този кръг, където не смеят да кажат нито една дума истина. Ако всекидневното лъжене е толкова изтощително, защо не си тръгнат? Те дори посещават гроба на починал техен съперник — какво ще кажете за това? Просто обичат да се борят с другите — без тази борба чувстват, че животът е скучен. Ако няма борба, смятат, че този живот е твърде безинтересен. С всички тези схеми и заговори в ума си, но без да има къде да ги приложат, те се нуждаят от съперник, с когото да се борят, за да видят кой има надмощие. Само тогава чувстват, че животът им има стойност. Ако съперникът им умре, те се чувстват така, сякаш животът им е бил лишен от смисъл. Кажете Ми, могат ли такива хора да се поправят? (Не, не могат.) Това е тяхната природа. Антихристите имат такава природа: те всекидневно се борят с другите, с водачите и работниците. Те дори се борят с Бог, като лъжат и мамят всеки ден, прекъсват и смущават делото на Божия дом. Не могат да стоят на едно

място дори за минута. Не могат да приемат истината, независимо как се разговаря с тях за нея. Подобно на големия червен змей, те няма да мирясат, докато не бъдат напълно унищожени.

Антихристите не обичат онези, които говорят истината, не обичат честните хора. Те харесват измамата и лъжите. И така, какво е отношението им към Бог? Например, какво е отношението им към това, че Бог изисква от хората да са честни? Първо, те презират тази истина. Способността им да презират положителните неща е наистина показателна за проблема им и вече доказва, че природата им е нечестива. Това обаче не е пълната или цялостна картина. Ако погледнем по-дълбоко, как антихристите разбират Божието изискване хората да бъдат честни? Те може да кажат: „Да си честен човек, да говориш на бог за всичко, да му казваш всичко и да споделяш всичко открито с братята и сестрите — не означава ли това да загубиш достойнството си? Означава да нямаш достойнство, да нямаш собствено аз и със сигурност да нямаш личен живот. Това е ужасно. Що за истина е това?“. Нима не гледат на това по този начин? Антихристите не само презират дълбоко в сърцата си Божиите слова и изискването да бъдат честни, но дори може да ги заклеймяват. Щом могат да ги заклеймяват, могат ли да бъдат честни хора? Категорично не — категорично не могат да бъдат честни хора. Каква е реакцията на антихристите, когато видят някои хора да признават, че са излъгали? От дълбините на сърцата си те презират такова поведение и му се присмиват. Смятат, че хората, които се опитват да бъдат честни, са твърде глупави. Нима не е нечестиво да определят честните хора като глупаци? (Да, така е.) Това е нечестиво. Те си мислят: „Кой казва истината в днешното общество? Бог иска от теб да си честен и ти всъщност се опитваш да си честен — дори говориш честно за такива въпроси. Ти наистина си невероятно глупав!“. Презрението, което изпитват към честните хора в дълбините на сърцата си, доказва, че заклеймяват и ненавиждат тази истина и че нито я приемат, нито ѝ се покоряват. Нима това не е нечестивостта на антихристите? Тази истина очевидно е положително нещо и е аспект от изживяването на нормалната човешка природа, който хората трябва да притежават по отношение на своята постъпка, но антихристите я заклеймяват. Това е нечестиво. В църквата често има хора, които стигат до „кастрене“ от определени водачи заради това, че докладват за проблемите или описват истинското състояние на нещата на Горното — те биват измъчвани. Когато понякога Горното пита за ситуацията в църквата, някои водачи докладват само положителните неща и пропускат негативните. Когато някои хора чуят, че докладите на тези водачи не отговарят на фактите, и ги помолят да кажат истината, тези водачи ги избутват настрани и им пречат да кажат истината. Някои хора не приемат начина, по който действат антихристите. Те си мислят: „Щом не искаш да говориш честно, няма да се отнасям с теб като с водач. Ще кажа истината на Горното. Не се страхувам от кастрене“. Така те искрено докладват на Горното

за реалната ситуация. Когато направят това, ситуацията в църквата избухва. Защо се получава така? Защото тези хора са разобличили фактите за онези антихристи — разобличили са истинското състояние на нещата. Съгласни ли са антихристите с това? Могат ли да търпят това? Те категорично няма да пощадят хората, които са докладвали за проблема. Какво правят антихристите? Скоро след това свикват среща по този въпрос, карат хората да го обсъдят и наблюдават реакциите им. Повечето хора, които лесно се влияят, обмислят въпроса и си казват: „Някой е докладвал фактите и сега този водач е в опасност. Ние не сме докладвали какво се случва — ако от Горното решат да накажат този водач, няма ли и ние да сме замесени?“. Така тези хора намират начини да защитят водачите и в резултат на това хората, които са докладвали истината, остават изолирани. По този начин антихристите могат да правят каквото си поискат, защото без значение какви зли неща вършат, никой не смее да докладва за ситуацията на Горното, с което постигат целите си. Следователно за някои хора докладването на ситуацията на Горното предполага много реални трудности. Те знаят фактите, но антихристите винаги искат да им затворят устата. Тъй като се боят и са плахи, те отстъпват и по този начин не стават ли жертва на принудата на антихристите? В крайна сметка, след като тези антихристи бъдат разкрити и освободени, как мислиш, че се чувстват хората, които са отстъпили? Съжаляват ли? (Да, съжаляват.) Чувстват се едновременно доволни и разкаяни, като си мислят: „Ако знаех как ще свърши всичко, нямаше да се откажа. Трябваше да продължа да ги разобличавам и да докладвам за проблемите им, докато не бъдат освободени“. Повечето хора обаче не могат да направят това — твърде страхливи са.

Антихристите обичат измамата и лъжите и ненавиждат честността. Това е първото очевидно проявление на тяхната нечестива природа. Знаеш ли, някои хора винаги говорят така, че за другите е трудно да ги разберат. Понякога изреченията им имат начало, но нямат край, а понякога имат край, но нямат начало. Изобщо не можеш да разбереш какво искат да кажат и нищо от това, което казват, няма смисъл за теб, а ако ги помолиш да ти обяснят ясно, няма да го направят. Често използват местоимения в речта си. Например съобщават за нещо и казват: „Този човек — е, той си мислеше това, а после братята и сестрите не бяха много…“. Могат да продължават така с часове и пак да не се изразяват ясно, да заекват и да пелтечат, да не довършват изреченията си, а просто да произнасят отделни думи, които нямат връзка помежду си, пак не разбираш, след като ги чуеш — дори ставаш тревожен. В действителност те са проучили много и са добре образовани — защо тогава са неспособни да произнесат цяло изречение? Това е проблем на нрава. Те са толкова хитри, че им отнема големи усилия, за да изрекат дори частица от истината. В нищо, което казват антихристите, няма акцент, винаги има начало, но няма край. Те изтърсват половин изречение, след което сдъвкват другата половина и винаги опипват почвата, защото не искат да разбереш какво имат

предвид, а да гадаеш. Ако ти кажат директно, ще разбереш какво казват и ще ги прозреш, нали? Те не искат това. А какво искат? Искат да гадаеш сам и с удоволствие ще те оставят да вярваш, че това, което гадаеш, е вярно — в този случай те не са го казали, така че не носят никаква отговорност. Освен това какво печелят, когато им кажеш предположението си за вложения от тях смисъл? Казаното от теб е точно това, което се опитаха да извлекат от теб, и им разкрива твоите идеи и възгледи по въпроса. Оттук нататък те ще говорят избирателно, ще подбират какво да кажат и какво да не кажат, и как да го кажат, а след това ще предприемат следващата стъпка от плана си. Всяко изречение завършва с капан и докато ги слушаш, ако продължаваш да довършваш изреченията им, напълно ще си попаднал в капана им. Уморително ли е за тях винаги да говорят така? Техният нрав е нечестив — те не се чувстват уморени. Това е напълно естествено за тях. Защо искат да ти заложат тези капани? Защото не могат да разберат ясно твоите възгледи и се страхуват, че ще ги прозреш. Едновременно с това, докато се опитват да ти попречат да ги разбереш, те правят опити да те разберат. Искат да измъкнат от теб информация за твоите възгледи, идеи и методи. Ако успеят, значи капаните им са проработили. Някои хора печелят време, като често казват „хм“ и „ха“. Те не изразяват конкретна гледна точка. Други се бавят, като казват „добре“ и „ами…“, като прикриват това, което мислят наистина и го използват вместо това, което всъщност искат да кажат. Във всяко тяхно изречение има много паразитни функционални думи, наречия и спомагателни глаголи. Ако трябваше да запишете и напишете думите им, щяхте да установите, че нито една от тях не разкрива възгледите или отношението им по въпроса. Всичките им думи съдържат скрити капани, изкушения и примамки. Какъв е този нрав? (Нечестив.) Много нечестив! Има ли някаква измама в това? Тези капани, изкушения и уловки, които залагат, се наричат измама. Това е обща характеристика на хората с нечестивата същност на антихристите. Как се проявява тази обща характеристика? Те съобщават добрите новини, но не и лошите, говорят само с приятни думи или говорят колебливо, частично скриват истинското значение, говорят объркано, неясно и думите им съдържат изкушения. Всички тези неща са капани и всички те са средства за измама.

По-голямата част от антихристите се проявяват, говорят и действат по този начин. Бихте ли могли да различите това, ако общувате с тях дълго време? Бихте ли могли да ги прозрете? Първо трябва да определиш дали са честни хора. Без значение колко изискват от другите да бъдат честни и да говорят истината, трябва да видиш дали самите те са честни хора, дали се стремят да бъдат честни и каква е гледната им точка и отношението им към честните хора. Виж дали са отвратени, дали ненавиждат и дали дискриминират честните хора в дълбините на сърцата си или също искат да са честни хора дълбоко в себе си, но им е трудно и предизвикателно да го направят, така че не могат да го постигнат. Трябва да разбереш кое важи за тяхната ситуация. Би ли могъл да различиш това? За кратко

време може да не успееш, защото ако техните измамни методи са хитри, може да не ги прозреш. Обаче с времето всеки ще може да ги прозре — не могат вечно да крият истината за себе си. Това е като големия червен змей, който често казва, че „служи на народа“ и „действа като обществен слуга на народа“. Но в днешно време кой все още вярва, че това е партията на народа? Кой все още вярва, че тя взема решения от името на народа? Никой вече не вярва в това, нали? Първоначално хората имаха оптимистични очаквания, като си мислеха, че с комунистическата партия могат да променят съдбата си и да станат господари, че тя ще служи на народа и ще действа като негов обществен слуга. Но в днешно време кой все още вярва на дяволските ѝ думи? Как хората я оценяват сега? Тя се е превърнала в обществен враг на народа. Как стана така, че се превърна от обществен слуга в обществен враг? Чрез нейните действия и като сравняват действията ѝ с думите ѝ, хората откриха, че всичко казано от нея са просто измамни лъжи, неистини и думи, предназначени да я представят в по-добра светлина. Тя говореше най-приятно звучащите думи, но вършеше най-лошите неща. Антихристите също са такива. Например те казват на братята и сестрите: „Трябва да изпълнявате дълга си с преданост — не допускайте той да бъде примесен с личните ви мотиви“. Помисли обаче — дали те самите действат по този начин? Когато им предложиш нещо, още щом разкриеш и частица от мнението си, те няма да се съгласят с него или да го приемат. Когато личните им интереси противоречат на дълга им или на интересите на Божия дом, те се борят за всяка частица изгода и не отстъпват и на йота. Помисли за поведението им, после го сравни с това, което казват. Какво забелязваш? Думите им звучат хубаво, но всичките са неистини, чиято цел е да измамят хората. Когато заговорничат и се борят за своите интереси, тогава поведението им, както и намеренията, средствата и методите на действията им са напълно истински — не са фалшиви. Въз основа на тези неща можеш да придобиеш известна проницателност за антихристите.

Антихристите обичат лъжите и измамата — какво друго обичат? Тактики, схеми и заговори. Те действат според сатанинската философия, като никога не търсят истината, а разчитат изцяло на лъжи и измама и използват схеми и заговори. Без значение колко ясно разговаряш за истината, дори и да кимат в знак на съгласие, те няма да действат според истините принципи. Вместо това ще си напрягат мозъка и ще действат с помощта на схеми и заговори. Няма значение колко ясно разговаряш за истината — сякаш не могат да я разберат. Те просто правят нещата така, както самите те желаят да ги правят, както самите те искат да ги правят и по какъвто и да е начин, който е в техен личен интерес. Говорят изкусно, като прикриват истинското си лице и истинската си същност, заблуждават и мамят хората, а когато другите се подведат, се чувстват доволни и амбициите и желанията им са изпълнени. Това е последователният метод и подход на антихристите. Що се отнася до онези честни хора, които са прями в начина, по

който говорят, които говорят честно и разговарят открито за собствената си негативност, слабост и непокорни състояния и които говорят от сърце, антихристите вътрешно се отвращават от тях и ги дискриминират. Те харесват хора, които — също като тях — говорят по изкривен и измамен начин и не практикуват истината. Когато срещнат такива хора, те се радват в сърцата си, сякаш са намерили някого от своята порода. Вече не се тревожат, че другите са по-добри от тях или че могат да ги разпознаят. Не е ли това проявление на нечестивата природа на антихристите? Не може ли да докаже, че те са нечестиви? (Да, може.) Защо тези въпроси могат да покажат нагледно, че антихристите са нечестиви? Положителните неща и истината са това, което всяко здравомислещо сътворено същество със съвест трябва да обича. Когато обаче става въпрос за антихристите, те гледат на тези положителни неща като на трън в очите и кост в гърлото. Всеки, който се придържа към тях или ги практикува, става техен враг и те са враждебни към такива хора. Това не наподобява ли природата на враждебността на Сатана към Йов? (Да.) Това е същата природа, същият нрав и същност като на Сатана. Природата на антихристите произлиза от Сатана и те принадлежат към същата категория като Сатана. Следователно антихристите са в съюз със Сатана. Пресилено ли е това твърдение? Ни най-малко. То е напълно вярно. Защо? Защото антихристите не обичат положителните неща. Те обичат да се занимават с измама, харесват лъжите, илюзорните прояви и преструвките. Ако някой разобличи истинската им същност, могат ли да се покорят и да приемат това с радост? Не само че не могат да го приемат, но и биха отвърнали с порой от ругатни. Хората, които казват истината или разобличават истинската им същност, биха ги вбесили и биха ги накарали да изпаднат в ярост. Например може да има антихрист, който е много умел в преструвките. Всеки го възприема като добър човек: любящ, способен да съчувства на хората, способен да разбира трудностите на другите и често готов да подкрепя и помага на онези, които са слаби и негативни. Когато другите имат някакви трудности, той е способен да прояви внимание и да ги оправдае. В сърцата на хората този антихрист е по-велик от Бог. Що се отнася до този човек, който се преструва на добродетелен, ако разобличиш преструвката и позьорството му, ако му кажеш истината, може ли той да я приеме? Не само че няма да я приеме, но и ще започне да засилва своята преструвка и позьорство. Кажи Ми, ако беше разобличил позьорството на фарисеите, когато разнасяха своите свещени книги по уличните ъгли, за да се молят и да ги четат, за да ги чуят другите, и им беше казал, че го правят за показ, щяха ли да признаят, че си прав? Щяха ли да го приемат с радост? Щяха ли да премислят думите ти? Биха ли могли да признаят, че това, което правят, е позьорство и измама? Биха ли могли да размишляват, да се покаят и никога повече да не действат по този начин? Категорично не. Ако продължиш с думите: „Твоите действия подвеждат хората и ти ще отидеш в ада и ще бъдеш наказан“, нямаше ли това да означава, че им

казваш истината? (Да.) Това означава да им казваш истината. Щяха ли да я приемат? Не, те веднага биха се вбесили и казали: „Какво? Казваш, че ще отида в ада и ще бъда наказан? Колко нелепо! Аз вярвам в бог, а не в теб! Твоите думи не означават нищо!“. Така ли приключва всичко? Какво биха направили след това? Биха продължили с думите: „Пътувал съм надлъж и нашир, проповядвал съм евангелието на толкова много хора, дал съм толкова много плод, носил съм толкова много кръстове и съм страдал толкова много в затвора — ти, хлапе такова, още си бил в утробата на майка си, когато аз съм започнал да вярвам в господ!“. Природата им е разобличена, нали? Нали проповядват търпение и толерантност — защо тогава не могат да търпят този дребен въпрос? Защо не могат да го търпят? Защото си казал истината, разкрил си истинската им същност и те нямат крайна цел. Могат ли все още да търпят това? Ако те не са антихристи, ако са на пътя на антихристите, но могат да приемат истината и също така проявяват позьорство, какво ще направят, ако разобличиш тяхното позьорство? Може да не се самоанализират веднага, а да се каже, че го правят, може да звучи нереалистично и празно. Въпреки това първата реакция на повечето нормални хора, когато чуят това, е преживяване за пробождаща болка в сърцето. Какво означава тази пробождаща болка? Означава, че са засегнати от това, което чуват. Не са очаквали някой да се осмели да действа толкова дръзко, да каже истината и да ги заклейми по този начин пред тях — тези думи са нещо, което никога не са очаквали и никога не са чували преди. Освен това те имат чувство за срам и искат да запазят доброто си име. Докато обмислят думите ти, че да стоиш на ъгъла, да се молиш и да четеш свещените книги е нещо, което подвежда хората, след самоизследване те откриват, че наистина са правили това, за да покажат на хората колко са отдадени, колко много обичат Господ и колко много могат да страдат, че това е позьорство и че казаното от теб е вярно. Откриват, че ако продължат да действат по този начин, няма да могат да се покажат пред другите хора. Имат чувство за срам и с това чувство за срам може да успеят донякъде да се въздържат и да спрат своите злодеяния или действия, които са безсрамни и които биха опетнили името им. Какво означава, когато вече не продължават да действат по този начин? Това предполага намек за покаяние. Не е сигурно, че определено ще се покаят, но поне има някаква възможност за покаяние, което е много по-добре от антихристите и фарисеите. Какво го прави по-добро? Тъй като имат съвест и чувство за срам, разобличаващите думи на другите хора ги пробождат в сърцата. Въпреки че може да се чувстват засрамени и че достойнството им е наранено, те могат поне да признаят, че тези думи са правилни. Дори и да не могат да запазят името си, дълбоко в себе си вече са признали и са се покорили на тези думи, вече са ги приели. По какво се различават антихристите? Защо казваме, че антихристите са нечестиви? Нечестивостта на антихристите се състои във факта, че когато чуят нещо, което е правилно, те не само не са способни да го приемат, а напротив,

мразят го. Освен това прибягват до свои собствени начини, като търсят извинения, причини и различни обективни фактори, за да се защитят и оправдаят. Каква цел се стремят да постигнат? Те се стремят да превърнат негативните неща в положителни, а положителните — в негативни, искат да обърнат ситуацията. Нима това не е нечестиво? Мислят си: „Без значение колко си прав или доколко думите ти са в съответствие с истината, можеш ли да устоиш на моя сладкодумен език? Въпреки че всички думи, които говоря, очевидно са лъжливи, измамни и подвеждащи, аз все пак ще отричам и заклеймявам казаното от теб“. Нима това не е нечестиво? Наистина е нечестиво. Мислиш ли, че антихристите, когато видят добри хора, не ги смятат за честни в сърцата си? Смятат ги за честни хора и за хора, които се стремят към истината, но каква е тяхната дефиниция за честност и стремеж към истината? Мислят, че честните хора са глупави. Изпитват отвращение, ненавист и враждебност към стремежа към истината. Смятат, че той е фалшив, че никой не би могъл да е толкова глупав, че да се отрече от всичко в стремежа си към истината, да казва всичко на всеки и да поверява всичко на Бог. Никой не е толкова глупав. Те смятат, че всички тези действия са фалшиви и не вярват в нито едно от тях. Вярват ли антихристите, че Бог е всемогъщ и праведен? (Не вярват.) Затова в ума си поставят всички тези неща под въпрос. Какъв е подтекстът тук? Как да тълкуваме тази камара въпросителни? Те не просто се съмняват или поставят всичко под въпрос. В крайна сметка също така го отричат и се стремят да обърнат ситуацията. Какво имам предвид под обръщане на ситуацията? Те си мислят: „Каква е ползата да си толкова справедлив? Една лъжа, повторена хиляда пъти, става истина. Ако никой не казва истината, тогава тя не е истина и от нея няма полза — тя е просто лъжа!“. Нима това не е изкривяване на правилното и грешното? Това е нечестивостта на Сатана — изопачаване на фактите и изкривяване на правилното и грешното — това е, което те харесват. Антихристите са умели в преструвките и измамата. Разбира се това, в което са умели, им е присъщо до мозъка на костите, а това, което им е присъщо до мозъка на костите, е именно това, което е в тяхната природа същност. Нещо повече — то е това, за което те жадуват и което обичат, и също така е правилото за това как оцеляват в света. Те вярват в поговорки като: „Добрите умират млади, а злите живеят до дълбока старост“, „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“, „Съдбата на човека е в собствените му ръце“, „Човекът ще победи природата“ и т.н. Някое от тези твърдения съответства ли на човешката природа или естествените закони, които нормалните хора могат да възприемат? Нито едно. Тогава как могат антихристите толкова да държат на тези дяволски поговорки на Сатана и дори да ги смятат за свои девизи? Може само да се каже, че това се дължи на твърде нечестивата им природа.

Имаше един църковен водач, с когото имах досег няколко пъти в течение на около година. Имахме няколко възможности да се срещнем, но разговорите ни

бяха ограничени, защото той не беше словоохотлив. Какво означава това — „не беше словоохотлив“? Означава, че не казваше много, дори и да го попиташ нещо. А такъв ли беше и в отношенията си с другите в църквата? Имаше две възможни ситуации. С онези, които му бяха единомишленици, той имаше много какво да каже. Обаче с онези, които не му бяха единомишленици, той ставаше предпазлив и не говореше толкова свободно. По-късно обобщих, че по време на досега Ми с него той изрече общо пет „класически“ фрази. Не беше словоохотлив, а когато кажеше нещо, то се превръщаше в „класическа“ фраза. Що за човек е това? Можем ли да го наречем „важна клечка“? Нали е съвсем нормално църковните водачи или работници да общуват с Мен и да обсъждат въпроси? Този човек обаче беше уникален. Той изрече само пет фрази, пет невероятно „класически“ фрази. Чуйте какво прави тези фрази толкова „класически“. Всяка негова фраза си има собствен контекст и е свързана с малка история. Нека започнем с това откъде се взе първата му фраза.

В църквата, водена от този водач, имаше един зъл човек, който беше извършил няколко злодеяния и беше смутил църковното дело. Всички виждаха, че е зъл човек, и затова започнаха да разговарят за него и да го обсъждат. Ако трябваше да бъде отлъчен и изпратен да си върви, в църквата трябваше да се направи съобщение за него, така че всички да знаят какви лоши неща е направил и защо е бил окачествен като зъл човек и изпратен да си върви. Когато разобличиха някои от лошите неща, които този зъл човек беше извършил, този водач, който обикновено не говореше много, се обади и каза: „Той имаше добри намерения“. Как гледаше на това, че онзи зъл човек вършеше тези лоши неща и смущаваше църковното дело? „Човекът имаше добри намерения“. Той смяташе, че лошите неща, които един лош човек върши, са съгласно истината, стига този човек да има добри намерения. За него, независимо от природата на действията на такива хора, независимо дали добри или лоши, или независимо от последствията от действията им, стига да са имали добри намерения, дори причинените от тях прекъсвания и смущения са съгласно истината. „Той имаше добри намерения“. Това беше първата фраза, която този водач каза. Чували ли сте някога подобни приказки? Един зъл човек очевидно върши зло, а въпреки това някой казва, че този човек е таил добри намерения, докато е вършил тези лоши неща. Дали всеки има проницателност за тази фраза? Вярвам, че някои хора може да бъдат подведени от нея, защото повечето хора смятат, че стига някой да има добри намерения, с него не трябва да се постъпва по този начин и че ако някой направи нещо лошо с добри намерения, той не върши зло умишлено. След като някои хора бяха подстрекавани и подвеждани по този начин от този водач, беше възможно те да преминат на негова страна и да започнат да симпатизират на злия човек. Без този водач да ги подвежда, повечето хора биха разбрали този въпрос правилно и биха си помислили, че злият човек трябва да бъде отлъчен и изпратен да си върви за

това, че върши зло. След като бяха подстрекавани и подведени от този водач обаче, някои хора си помислиха: „Той имаше добри намерения, това има смисъл. Понякога и ние сме така. Значи, ако направим нещо лошо с добри намерения, и нас ли ще ни премахнат и изпратят да си вървим?“. В резултат на това те преминаха на страната на този водач. Защо? Мислеха за собственото си бъдеще. Нима не беше лесно хората да приемат фразата, която този водач изрече? Какви бяха последствията от приемането ѝ? Те развиха съмнения към Бог, към Неговия праведен нрав и към принципите Му за вършене на нещата. Развиха съмнения към принципите, които Божият дом има за вършене на нещата, поставиха ги под въпрос и след това ги заклеймиха. Таяха тези съмнения в сърцата си. В действителност този зъл човек не беше изпратен да си върви, защото е извършил едно лошо нещо. В Божия дом никой не бива изпращан да си върви просто защото е допуснал случайна грешка, без значение дали върши ръчен труд, специален дълг или дълг, свързан с технически умения. Всички хора преминават през съвместно окачествяване на постоянното им поведение от църковните водачи и от братята и сестрите, и след това с тях се постъпва по съответния начин. Например, ако някой винаги е мързелив, когато трябва да работи, и си намира извинения, за да избегне работата, уместно ли е да бъде изпратен да си върви въз основа на това поведение? (Да, уместно е.) Точно така, уместно е. Например, ако ти е възложено да чистиш, а ти често ядеш слънчогледови семки, пиеш чай, четеш вестник и небрежно хвърляш наоколо люспите от семките, не пренебрегваш ли отговорностите си? Не само че не чистиш, но и създаваш бъркотия, което означава, че пренебрегваш отговорностите си. Ако си некомпетентен в работата си, е напълно съгласно принципите да те изпратят да си вървиш и не бива да спориш за това. Този църковен водач обаче твърдеше, че човекът имал добри намерения, което подведе хората. След като водачът така подстрекаваше и подвеждаше хората, някои от тях го последваха и постигнаха консенсус. Къде обаче поставиха те Бог и истините принципи, когато постъпиха така? Те станаха като семейство и говореха за „нашата църква“ и „нашия Божи дом“. Как се определят „църква“ и „Божи дом“? Може ли да има Божи дом там, където няма Бог? (Не.) Ако на едно място няма Бог, може ли там да съществува или да бъде установена църква? (Не, не може.) Така че какво означаваше, когато казваха „нашата“? Означаваше, че са се отделили от Бог. Църквата стана църква на този объркан водач, той стана господар на църквата, докато онези така наречени братя и сестри и объркани хора сформираха шайка с него и се държаха като роднини с него. Те се отдалечиха от Бог и така Бог зае роля извън „Божия дом“. Това бяха последствията, които настъпиха, когато този водач изрече онази първа фраза при тези обстоятелства. Всички особено го одобряваха, като си мислеха: „Нашият църковен водач е справедлив, проявява внимание към нас, прощава слабостите ни и дори се застъпва за нас. Когато правим грешки, Бог винаги ни разобличава и

кастри. Нашият водач обаче винаги ни защитава, точно както квачка пази пиленцата си. Когато той е тук, няма да понесем никакви неправди“. Всички му бяха благодарни. Това бяха последствията от първата фраза, изречена от този водач.

Да продължим с втората фраза, изречена от този водач. В църквата имаше някаква работа, свързана с външни дела, която повечето хора не можеха да вършат или бяха твърде заети с дълга си, за да се погрижат за нея. Имаше някои вярващи само по име, които бяха вещи в справянето с външни въпроси, така че Божият дом отдели малко пари, за да накара някой такъв да се погрижи за тези задачи, а понякога Божият дом харчеше малко повече, за да може той да свърши доста задачи от негово име. Кажете Ми, нарушаваше ли принципите това, че Божият дом похарчи допълнителни 200 юана, за да се справи с подобни въпроси? Това беше единственият начин да се справи с тези въпроси и той даде добри резултати, затова се постъпи така. Това, че се дадоха допълнителни 200 юана на този човек, улесни Божия дом да се справи с тези въпроси и много проблеми бяха разрешени. Струваше ли си да се похарчат тези допълнителни 200 юана? (Струваше си.) Категорично си струваше. Беше уместно да се постъпи по този начин. Ако Божият дом беше дал тези 200 юана на някого, който не може да се справи с тези задачи, това просто щеше да е загуба. Да даде тези 200 юана на него означаваше, че тези задачи можеха да се свършат добре — така че съгласно принципите ли беше Божият дом да постъпи по този начин? (Беше съгласно принципите.) А съгласно принципите ли беше да не се обсъжда това с братята и сестрите, нито да им се съобщава? (Беше съгласно принципите.) Има ли Горното правото да постъпва по този начин? (Да.) Да, това е сигурно. Този църковен водач обаче каза: „Братята и сестрите казаха, че на този човек са му дадени още 200 юана… Аз просто повдигам този въпрос от името на братята и сестрите. Те не разбират този принцип и ние искаме да потърсим как да разговаряме за този аспект на истината“. Той говореше само с половинчати изречения. Това беше втората му фраза. Очевидно тази фраза беше въпрос, който означаваше: „Казваш, че всичко, което правиш, е съгласно принципите, но това нещо не е съгласно тях и някои братя и сестри имат мнения и представи за него, така че трябва да ти потърси сметка за това от тяхно име. Как ще обясниш този въпрос? Дай ми обяснение“. Това е въпрос, нали? Хайде сега давайте и анализирайте колко послания се съдържат в него — каква е вашата гледна точка, когато чуете подобно нещо? Как гледате на този човек въз основа на този въпрос? (Боже, в тази негова фраза имаше обвинителен тон. Той поставяше Бог под въпрос. Всъщност той имаше свои собствени представи по този въпрос. Не изрази собствените си истински мисли, а вместо това каза, че братята и сестрите са тези, които не могат да приемат решението на Горното, че те имат мнения за него. Когато братята и сестрите имаха представи, той като църковен водач е трябвало да разговаря с тях за истината, за да разреши този проблем, но не само че не го разреши, а и стигна до това да търси

сметка на Бог с тези представи. В него има измамен и нечестив нрав.) Бяха споменати две точки: едната е, че той поставяше Горното под въпрос, а другата е фактът, че той вече имаше представи в себе си, но каза: „Братята и сестрите не разбират принципите и искат да се допитват до тях“. Има ли проблем с тази фраза? Толкова ли бяха важни за него братята и сестрите? След като смяташе навлизането на братята и сестрите в живота за толкова важно, когато те развиха толкова силни представи, защо не ги преобърна? Не пренебрегваше ли отговорността си? Той пренебрегваше отговорността си. Не разреши проблема и дори безсрамно донесе представите на братята и сестрите със себе си, за да търси сметка на Горното. Така че каква полза имаше от него? Какво го правеше способен да търси сметка? Нима и той нямаше представи? Нима и той нямаше мисли за решението на Горното? Нима и той не смяташе, че този въпрос е разрешен неуместно? Тези 200 юана не бяха похарчени за него, така че той се почувства все едно е изпуснал нещо, нали? Той си помисли: „Аз трябваше да получа тези допълнителни 200 юана, ние ги заслужаваме. Онзи тип е неверник, той не трябва да ги получава. Ние наистина вярваме в бог и сме народът на божия дом, а той не е“. Нима нямаше това предвид? (Да.) Точно това имаше предвид. И не го каза директно — изпелтечи го. След като чухте това, разбирате ли го или не? Каква е вашата гледна точка по този въпрос с харченето на пари? Повечето хора могат да разберат този дребен въпрос. Като се има предвид огромното дело на Божия дом, наистина ли трябваше този водач да се вглежда в това, че са похарчени допълнителни 200 юана? Освен това те не излязоха от джоба му, така че защо се чувстваше толкова разстроен? Не изпита ли просто завист, като видя, че другите са добри хора? Нямаше ли това предвид? Можете ли да разберете това, което току-що ви обясних? Има ли някой от вас, който не е съгласен и казва: „Не! Да се похарчат допълнителни 200 юана без наше знание — ужасно е, че нямаме право да знаем за това. Нима това не е разхищаване на приношенията на Божия дом?“. Каква е концепцията на Божия дом? Каква е концепцията за приношенията? Нека ти кажа, приношенията не принадлежат на всички, не принадлежат на братята и сестрите. Ако имаше само братя и сестри, а нямаше Бог, това нямаше да се нарича Божи дом. Когато Бог се явява и върши делото Си, когато призовава хората пред Себе Си и установява църквата — това е Божият дом. Когато братята и сестрите предлагат десятък, той не се предлага на Божия дом, нито на църквата, и със сигурност не се предлага на някое отделно лице. Бог е този, на Когото предлагат този десятък. Казано просто, тези пари се дават на Бог. Те са Негова частна собственост. Какво предполага Неговата частна собственост? Че Бог може да ги разпределя, както Му е угодно, и че водачът нямаше право да се занимава с това. Да задава въпроси и да иска да търси истината заради този въпрос, нека ти кажа, беше малко прекалено и ненужно. Това беше проява на лицемерие и преструвка от негова страна! Имаше толкова много

значими въпроси, по които този водач не беше търсил истината, но той избра да я търси по този въпрос. Защо не се справи с онзи зъл човек? Защо не търсеше с думите: „Този човек е имал някои проявления на злодеяния. Противен е на всички братя и сестри. Не трябва ли да се справя с това?“. Водачът не попита за това, беше напълно сляп за този зъл човек. Не е ли това проблем? Коя беше първата фраза, изречена от този водач? (Той имаше добри намерения.) „Той имаше добри намерения“. Вижте колко „благосклонен“ беше този човек. Какъв лицемер само! Той беше нечестив, но думите му бяха пълни с благосклонност и морал. От устата му капеше мед, а в сърцето му имаше отрова, и той не постъпваше като човек. Коя беше втората му фраза? „Божият дом даде допълнителни 200 юана на някого, за да изпълни една задача. Искам да потърся от името на братята и сестрите как трябва да разберем и да схванем принципа по този въпрос“. Казах това като цялостно изказване. Разбира се, той не го каза така. Той говореше колебливо, което затрудняваше разбирането на това, което имаше предвид. Просто такъв беше начинът му на говорене. Това беше втората фраза, изречена от този водач.

Сега чуйте третата фраза, изречена от този водач. Всички работеха заедно, копаеха. На всеки беше възложено да напълни една кошница с пръст. Имаше един човек, който работеше бързо и свърши пръв, след което седна да пийне малко вода и да си почине, като изчакваше всички останали. Тогава нещо се объркa. Какво се объркa? Възникна третият проблем. Този водач отново дойде да попита Горното, като каза: „Тук имаме човек, който работи бързо и се движи пъргаво, но има един проблем с него. След като свърши работата, той просто сяда и не помага на никого, така че всички започват да си съставят мнения за него“. Братът Горе попита: „Обикновено мързелив ли е, когато работи?“. Този водач отговори: „Не, не е. Просто работи бързо и след като свърши, просто седи и чака, без да помага на никого, така че братята и сестрите имат мнения за него, казват, че му липсва съпричастност“. Когато братята и сестрите споменаха това, то разстрои този водач. Той си помисли: „О, божичко, вижте колко жесток е този човек! Моите братя и сестри са уморени от работа, работят бавно и никой не им помага“. Цялата група се почувства разстроена, така че и той се почувства разстроен. Колко „съпричастно“ от негова страна! Той донесе това „бреме“ със себе си, за да докладва на Горното. Първото нещо, което попита, беше: „Може ли някой такъв да бъде наказан?“. Кажете Ми, смятате ли, че някой такъв може да бъде наказан? (Не.) Каква е тогава реакцията ви, след като чухте това? Имате ли смесени чувства по въпроса? Чувствате ли се разстроени? (Да.) Божият дом винаги е разговарял за това, че хората трябва да разбират истината и да се отнасят справедливо към другите, но той не можа да направи дори това малко нещо. Той смяташе, че би било справедливо да се накаже този човек. Не е ли това нечестиво? (Да, така е.) Той си помисли: „Моите братя и сестри страдат и ми докладваха, че на този човек му липсва съпричастност. Как мога като водач да спечеля тези хора, да ги успокоя,

да ги защитя, да ги предпазя от неправди или от това да се чувстват обидени?“. Първата му реакция беше да накаже този човек, като си мислеше, че наказанието ще потуши гнева на всички и всичко ще бъде справедливо и равноправно. Не искаше ли да направи това? (Да.) Той си помисли: „Всички ядем една и съща храна, живеем на едно и също място и всички сме третирани по един и същи начин. Какво право имаш да работиш толкова бързо? Щом работиш бързо, защо не помагаш на другите?“. Кажете Ми, как се чувстват хората, след като чуят това? „Да работиш бързо е грях. Изглежда, че никога не трябва да работим бързо — това няма да ни помогне с нищо в ръцете на този водач. Няма полза от това да работиш бързо, нито да си инициативен. Оправдано е да си бавен!“. Горното попита водача: „Ами тези, които работят бавно? Възнаграждаваш ли ги?“. Водачът беше стъписан, но не беше объркан. Той каза: „Не, не мога да ги възнаградя. Обаче онзи тип, който работи бързо, трябва да бъде наказан. Всички братя и сестри казват, че трябва да бъде наказан“. Това беше фразата, която изрече той. Кажете Ми, тази фраза наистина ли представлява братята и сестрите, или представлява самия водач? (Представлява самия водач.) Нека оставим настрана братята и сестрите — сред тях има всякакви объркани хора: такива, които не обичат истината, такива, които говорят по изкривен начин, такива, които са егоисти и преследват лични интереси, такива, които подклаждат спорове, такива, които говорят без принципи и такива, които действат без морални граници. Какъв тип човек не може да се намери сред тях? И така, каква беше отговорността му като църковен водач? Негова отговорност ли беше да говори от името на по-влиятелните братя и сестри, да защитава тези нечестиви тенденции и зли практики? (Не.) Тогава каква беше неговата отговорност? Когато откриеше проблеми на изопачаване и отклонение сред братята и сестрите, негова отговорност беше да разреши тези проблеми, като използва истината, така че тези хора да могат да разберат къде са проблемите и какви са проблемите с техните състояния, като ги накара да опознаят себе си и да разберат истината, и ги доведе пред Бог. Не е ли това отговорността на църковния водач? (Това е.) Изпълни ли я той? Не само че не я изпълни, ами дори подхранваше тези нечестиви тенденции и зли практики, като защитаваше, подклаждаше и одобряваше тяхното размножаване и разпространение в църквата. Не е ли това нечестиво? (Нечестиво е.) Кажете Ми, след като Горното кастри и разобличи човек с подобен нечестив нрав, ще бъде ли той непокорен в сърцето си? (Да.) Със сигурност ще бъде непокорен. Ще се отнася ли справедливо към хората според принципите, дадени му от Горното? Категорично не. От думите, които той изрече, можеш да видиш, че беше напълно коварен. По-късно Си помислих: „Ако тези, които работят бързо, са наказвани, кой ще се осмели да работи бързо? Всички ще станат бавни като костенурки, неспособни да се изкатерят по речния бряг дори след като се мотаят три дни“. Нима няма да стане така? Освен неспособността му да се отнася справедливо към хората, най-пагубният

и сериозен аспект на този водач — този, който можеше най-много да подведе хората — беше, че независимо какви лоши неща вършеха братята и сестрите или какви погрешни и абсурдни гледни точки разпространяваха, той не само че не ги различаваше и коригираше, ами им угаждаше, закриляше ги и дори се опитваше да им се хареса. Не беше ли той опасна личност? (Такава беше.) Той беше изключително опасен! Това беше третата фраза, изречена от този водач.

Да продължим с четвъртата фраза. Често посещавах църквата, за която отговаряше този водач, и там гледаха няколко пилета. При всяко Мое посещение той колеше по едно пиле. Един път пилето се задушаваше в бистър бульон, друг път — в червен соев сос, а на следващия ден се опушваше. Помислих си, че ако продължа да ходя там всеки ден, това ято пилета като нищо ще изчезне до няколко дни. Защо беше това? Когато се сготвеше пиле, понякога хапвах някое парче, а понякога не Ми се ядеше, но тези хора го ядяха независимо от това и всеки път се изяждаше цяло пиле. По-късно се замислих: ако всеки път, когато отивам, се изяжда по цяло пиле, без значение колко пилета имаха, те нямаше да издържат дълго, ако ги ядяха така. Затова казах на водача, че повече не може да коли пилета. Не беше ли това правилното нещо, което трябваше да се направи? (Да, така е било.) Да, ама това наистина го постави в затруднение. Той зададе следния въпрос: „Ако не можем да колим пилетата, тогава…“. Нямаш представа какво попита след това. Какво измънка най-накрая? „Тогава какво искаш да ядеш?“. Аз казах: „Няма ли нищо друго за ядене освен пилета? Градината не е ли пълна със зеленчуци? Нямам против да хапна от тях“. Той имаше предвид, че ако не им е позволено да колят пилета, все пак ще трябва да ям някакво месо. „Внимателен“ беше, нали? Казах: „Какво месо! Ако имате зеленчуци, тогава няма да ям месо. Ако не ти казвам да колиш пилетата, тогава не ги коли!“. Това би трябвало да е лесно за разбиране, нали? (Да.) В неговия случай обаче се превърна в дилема. Невъзможността да заколи някое пиле го накара да се чувства наистина неудобно. Започна да се държи много странно, като обсебен. Тъй като този път не можа да хапне пиле, при следващото ми посещение зададе друг въпрос, което ни води до петата фраза. Чуйте как въпросите му ставаха все по-смешни. Какъв беше въпросът? Той каза: „Тъй като не можем да колим пилетата, а гледаме и зайци — би ли ял вместо това заек?“. Това наистина Ме ядоса. Казах: „Зайчетата, които гледаме, са толкова сладки с яркочервените си очички и чисто бяла козина. Играят си чудесно. Защо винаги мислиш за ядене на месо? Не можеш ли без месо?“. Не разбирах. Кухнята им никога не изпитваше недостиг на месо. Имаше безкрайни пилешки бутчета и свински котлети. Не беше като да нямаше месо за ядене, така че защо продължаваше да пита за колене на зайци и ядене на месото им? Просто му отвърнах рязко с тези думи: „Не ти е позволено да ги убиваш! За какво е цялото това убиване?“. Когато Ме видя да отговарям така, той се уплаши да не бъде кастрен и не посмя да задава повече въпроси. Какви ястия приготвяше след това?

През сезона на юни и юли в градината имаше всякакви неща — зеленолистните и плодоносните зеленчуци бяха в изобилие. Един ден този водач приготви маса, пълна с ястия. Какво приготви? Леко запържени кълнове от боб мунг, супа от соеви кълнове, задушено тофу с риба, запържен зелен грах с яйца, запържени дървесни гъби — на масата нямаше нито един зеленолистен зеленчук. Хвърлих поглед на всички тези сухи ястия. Сезонът изискваше нещо свежо, но храните, които той приготви, бяха напълно извън сезона. Помислих си, не е ли този човек нечестив? В градината имаше всякакви зеленчуци — защо не направи малко листни зеленчуци? Накрая казах, че трябва бързо да бъде отпратен. С човек като него, който отговаря за готвенето, хората никога нямаше да ядат сезонни храни. Вместо това винаги щяха да ядат храни, които са извън сезона. Нормално ли е това? Определено не е нормално!

Чрез въпросите, зададени от този водач, и начина му на готвене, Аз забелязах, че първо — характерът му беше лош, второ — имаше нечестив и коварен нрав и трето — не се стремеше към истината. Имаше обаче едно неочаквано нещо — дори може да се нарече странно. В миналото всеки път, когато в тази църква имаше избори, той получаваше най-много гласове и дори при преизбиране пак той получаваше най-много гласове. Какво се случваше, за да може такъв човек многократно да получава най-голям брой гласове? Нямаше ли причини за това и от двете страни? (Да.) Имаше причини и от двете страни. Какви бяха основните причини? От една страна, повечето братя и сестри не се стремяха към истината и не я разбираха, и им липсваше проницателност за хората. От друга страна, този църковен водач беше изключително способен да подвежда хората. Вие не знаете кой беше този човек, не сте виждали какво е правил и не знаете какъв човек беше, когато остане насаме. Но само въз основа на нещата, за които говорих, заедно с петте фрази, които той изрече, какъв човек бихте казали, че е той? Подходящ ли беше да е църковен водач? (Не.) Тогава защо тези братя и сестри продължаваха да го избират? Защото имаше стратегии и подвеждаше тези хора. Той далеч не беше толкова простодушен и практичен, колкото изглеждаше на повърхността. Определено имаше стратегии. По-късно казах, че в тази църква няма подходящи хора, които да действат като водач, и че трябва да се изпрати някой друг да служи на тази позиция. Обаче някои хора не разбраха. Смятаха, че този водач не е избран от братята и сестрите. Как трябва да се определят „братя и сестри“? Братята и сестрите представляват ли истината? Така ли се определят? (Не.) Когато братята и сестрите колективно създадат дадено искане, правило или мнение и аргумент, тези неща дали са непременно съгласно истината? Трябва ли Бог да разгледа техните въпроси и да се погрижи първо за тях? Може ли Бог да направи това? (Не.) Тогава как трябва да се отнасяме към тях? Как трябва да се определят тези братя и сестри? Повечето от тях са готови да изпълняват дълга си, да полагат труд и да работят, но не се стремят към истината. Липсва им

способността и заложбите да възприемат истината, глупави са, безчувствени са и схващат бавно, не могат да разпознават хората или да прозрат нещата, егоисти са и преследват личните си интереси. Въпреки че притежават някои добри намерения и са готови да се отрекат от нещата, да отдават всичко и да се трудят за Бог, какво е слабото им място? Не разбират истината, нито я приемат. Придържат се към принципа: „Който ме храни, ми е майка, който ми дава пари, ми е баща“. Който е добър с тях или им е изгоден, който говори от тяхно име и ги защитава, това е човекът, когото избират. Ако на такива хора им беше позволено да избират собствения си водач, биха ли могли да изберат добър водач? Не биха могли. Биха ли могли да постигнат някакъв напредък в навлизането си в живота? Ако Горното им позволяваше да бъдат толкова своеволни и да продължават небрежно да действат толкова безразсъдно, нямаше ли това да бъде безотговорно? (Да.) Те бяха объркани, но Горното не е, и избраният от тези хора водач беше премахнат и заменен с друг. Въпреки че тези хора не желаеха да приемат новия водач, стига този човек да можеше да върши някаква реална работа, той беше много по-добър от онзи лъжеводач, който подвеждаше хората. Въпреки че тези братя и сестри не разбираха подредбата на Горното, ще дойде ден, когато ще схванат някои истини и ще имат известно разбиране за нещата, и тогава ще знаят кой е бил добър и кой е бил лош. Като действаше по този начин, Горното напълно поемаше отговорност за тях. Уместно ли беше да се направи това? (Уместно беше.) Въпреки че не разбираха, не можеше да им се позволи просто да правят това, което им е угодно, като избират когото си поискат. Искат ли да се бунтуват? Ако искат да вършат зло, да станат съучастници на Сатана, ще бъдат напълно унищожени. Така че Горното взе решението вместо тях и избра друг водач. Те обаче не приеха това. Настояваха, че избраният от тях човек е подходящ. Не е ли това нечестиво? Защо винаги смятаха, че той е добър? Какво толкова добро имаше в него? Защо бяха толкова решени да го запазят? При тях имаше проблем: те бяха подведени от този лъжеводач и той им беше навредил, без да го осъзнават. Наистина бяха куп глупаци. Приключих с говоренето по този въпрос. Хора като този лъжеводач се разглеждат като типичен случай за разнищване и анализ в рамките на тази тема — да се направи това е правилно. В края на краищата, нечестивостта в техния нрав е сама по себе си типична.

Когато става въпрос за нашето общение относно нечестивостта при седмото проявление на антихристите, като интегрирахме тези конкретни примери, анализирахме ги и ги сравнихме, тази тема стана ли ви по-ясна? Дали този човек, за когото току-що говорих, ще може в бъдеще да се стреми към истината е неизвестно, трудно е да се каже и засега ще се въздържим от всякакви заключения. Едно нещо обаче е сигурно: неговият нрав, същност и природа бяха нечестиви. И така, какво обичаше той? Обичаше ли справедливостта и праведността? Обичаше ли различните истини, изречени от Бог? Обичаше ли това да е честен човек, да се

отнася справедливо с другите, да действа с принципи и да търси истината? Обичаше ли тези неща? Не обичаше никое от тях — това е сто процента сигурно. Чрез тези няколко фрази, които той изрече, и тези няколко въпроса, които зададе, се разобличиха нещата, които обичаше дълбоко в сърцето си и до мозъка на костите си. Сред тях нямаше нито едно нещо, което да е съобразено с положителните неща. Кои бяха хората, които той харесваше и които беше готов да защитава? Защитаваше онези, които вършеха зло, които смущаваха делото на църквата, на които напълно им липсваше преданост и които извършваха много злодеяния при изпълнението на дълга си. Той не гледаше на такива хора с гняв или ненавист — дори се застъпваше за тях и ги защитаваше. Какво показва това? Че бяха от един и същи вид: споделяха общи интереси и обща същност. Естествено бяха в съгласие един с друг и бяха от един дол дренки. Когато някои братя и сестри продължаваха да таят представи и погрешни разбирания за Божиите слова и действия, как се чувстваше този водач? Носеше ли бреме, когато ставаше въпрос за разрешаването на тези проблеми? (Не.) Не носеше това бреме. Не се занимаваше с тези проблеми, нито обръщаше внимание на тези въпроси — затваряше си очите за тях. Когато някой позореше името на Бог или прекъсваше и смущаваше делото на Божия дом, когато на някого му липсваше преданост и беше нехаен в изпълнението на своя дълг или вредеше на интересите на Божия дом и предизвикваше смущение и разрушение при изпълнението на дълга си, или даваше воля на негативността и разпространяваше представи, можеше ли той да различи някое от тези неща като проблем? Не можеше да ги различи като проблеми. Той си мислеше: „Нормално е тези проблеми да съществуват. Кой няма разкривания на поквара?“. Какво имаше предвид той? Имаше предвид, че тези хора трябва да действат по този начин, тъй като тогава той нямаше да изглежда толкова лош — можеше да се „скрие“ и да бъде „защитен“. Не е ли това нечестиво? Тези хора непрекъснато причиняваха прекъсвания и смущения, а той не се справяше с тях. Въз основа на това, кажете Ми, имаше ли той чувство за справедливост? Обичаше ли истината? За какво място смяташе Божия дом? Не искаше Божият дом да бъде изпълнен с честни хора, с хора, които са предани на Бог, с хора, които следват Божия път и си знаят мястото, докато изпълняват своя дълг. Не искаше всички да се разкриват и да разговарят за Божиите слова, да се покоряват на Бог и да свидетелстват за Него. Не му харесваше всички в Божия дом да бъдат такива. Тогава какво му харесваше? Харесваше му всички да създават користни връзки, да бранят взаимно интересите си, да не вредят на никого другиго, нито да разобличават нечии срамни тайни. Харесваше му, когато всички взаимно се защитаваха и покриваха, потулваха от външни лица всякакви лоши неща, които другите са направили, и действаха като единен фронт. Това му харесваше. Когато някой изваждаше наяве злодеянията и истинските обстоятелства на друг и правеше тези неща публични, като говореше директно и позволяваше на всички да ги узнаят, той

мразеше и ненавиждаше такива действия. Харесваше му злодеянията да остават скрити и обвити в тайна, лъжите да не бъдат разобличавани и с всеки човек, който се занимаваше с измама или вредеше на интересите на Божия дом, да не се отнасят според принципите. Какво стана с Божиите слова, управленските закони и работните разпоредби на Божия дом в църквата, която той надзираваше? Превърнаха се в празни думи и не можеха да бъдат приложени. Защо не можеха да бъдат приложени? Защото той ги блокираше — беше като стена, която им отряза пътя. Това е нечестивият нрав, който антихристите разкриват, като изопачават фактите, използват определени тактики и се занимават с определени схеми и хитрости, за да заблуждават и мамят другите така, че да постигнат собствените си цели.

В църквите, където антихристите упражняват власт, работните разпоредби на Божия дом не могат да се изпълняват. В същото време в тези църкви възниква странно явление, при което единствената работа, която се изпълнява, е работа, която няма нищо общо с работните разпоредби на Божия дом или им противоречи, което води до появата на различни мнения и спорове сред братята и сестрите и внася хаос в църквата. Как действат лъжеводачите? Те не работят според работните разпоредби на Божия дом — сякаш нямат какво да правят и изобщо не реагират на работните подредби. Подчинените на тези водачи хора нямат никаква представа какво да правят. Като купчина рохкав пясък, няма кой да ги организира — всеки прави каквото си иска и както си иска. Лъжеводачите не изразяват никакви становища и не поемат тази отговорност. Антихристите обаче действат по различен начин. Те не само не изпълняват работните разпоредби, но и измислят свои собствени становища и практики. Някои взимат работните разпоредби на Горното и ги променят, като ги превръщат в свои собствени становища, които след това прилагат, докато други изобщо не действат според работните разпоредби на Горното, а просто действат на своя глава. Те задържат работните разпоредби на Горното и не ги придвижват надолу, като държат подчинените си в неведение, докато правят каквото си искат, дори измислят свои собствени теории и становища, за да подведат и заблудят подчинените си. Така че не гледайте от колко много могат да се отрекат антихристите или какво страдание могат да понесат на повърхността. Оставете настрана повърхностните им действия и поведение и погледнете същността на тези неща, които правят. Каква връзка имат те с Бог? Противопоставят се на всичко, което Бог е казал и направил, на всичко, което Бог изисква от братята и сестрите да разберат, и на всичко, което Той изисква да се изпълни по-надолу в църквата — противопоставят се на всички тези неща. Някои може да попитат: „Това да не изпълняваш тези неща същото ли е като да им се противопоставяш?“. Защо не изпълняват тези неща? Защото не са съгласни с тях. Като се има предвид, че не са съгласни с тях, по-висши ли са от Божия дом? Като се има предвид, че не са съгласни с тези неща, имат ли по-добър

план? Не, нямат. Тогава защо се осмеляват да не изпълняват тези неща само защото не са съгласни с тях? Защото искат да доминират и да контролират църквата. Те смятат, че ако изпълняват нещата в пълно съответствие с работните разпоредби и изискванията на Горното, техният принос може да остане незабелязан, да не се открои и да не бъде видян от никого. За антихристите това би било бедствие. Ако всички свидетелстваха за Бог и редовно разговаряха за истината, ако всички можеха да разбират истината, да се справят с въпросите според принципите, да търсят истината и да се молят и да призовават Бог, когато се сблъскват с проблеми, каква щеше да е тяхната функция? Антихристите не се стремят към истината, така че нямаше да имат никаква функция. Щяха да се превърнат в обикновена украса. Ако се превърнеха в украса и никой вече не им обръщаше внимание, щяха ли да приемат това? Не, нямаше. Щяха да измислят начини да спасят положението. Антихристите притежават нечестив нрав и нечестива същност — могат ли да предвидят, че ще бъдат разкрити, ако братята и сестрите до един се стремят към истината? Антихристите са толкова лоши и не се стремят към истината. Те са нечестиви, измамни, коварни и не обичат положителните неща. Ако всеки разбираше истината, щеше да има проницателност за антихристите. Знаят ли антихристите това? Да, знаят го. Могат да усетят това с духа си. Това е като да отидеш някъде и да срещнеш зъл дух. Когато злият дух те погледне, те намира за неприятен, а само с един поглед ти намираш злия дух за отблъскващ и не искаш да говориш с него. Всъщност той не те е оскърбил, нито ти е навредил с нещо, но като го гледаш, го намираш за отвратителен, а като го слушаш да говори, се чувстваш още по-отвратен. В действителност той не те познава и ти не го познаваш. Какво става тук? Можеш да усетиш с духа си, че двамата не сте от една порода. Антихристите са врагове на Божиите избраници. Ако нямаш възприятие или осъзнатост, когато общуваш с тях, тогава не си ли доста безчувствен? Да речем, че когато даден антихрист не казва много, а само с няколко думи изразява аргумент, излага гледна точка или в действията си таи определено отношение, ти не можеш ясно да видиш тези неща. Ако общуваш с него дълго време и все още нямаш тази осъзнатост, а един ден Горното го окачествти като антихрист и едва тогава най-накрая имаш това прозрение и усещаш известна боязън, като си мислиш: „Как не разпознах такъв очевиден антихрист! Разминах се на косъм!“, колко несъобразителен и безчувствен трябва да си само!

Нечестивостта на антихристите има една очевидна характеристика и Аз ще споделя с вас тайната как да я разпознавате: както в речта, така и в постъпките им, ти не можеш да разбереш дълбините им или да прозреш в сърцата им. Когато ти говорят, очите им непрестанно шарят и не можеш да разбереш каква интрига кроят. Понякога те карат да чувстваш, че са предани или доста искрени, но това не е така — никога не можеш да ги прозреш. Имаш особено чувство в сърцето си, чувство, че в мислите им има прикрито лукавство, неразгадаема дълбочина, че са

коварни. Това е първата характеристика на нечестивостта на антихристите и тя показва, че антихристите притежават белега на нечестивостта. Коя е втората характеристика на нечестивостта на антихристите? Тя е, че всичко, което казват и правят, е силно подвеждащо. Къде се вижда това? В тяхната особена ловкост да напипват психологията на хората, да казват неща, които отговарят на представите и фантазиите на хората и са лесни за приемане. Има обаче едно нещо, в което трябва да разпознаеш: те никога не въплъщават приятните неща, които казват. Например те проповядват доктрини на другите, като им казват как да бъдат честни хора и как да се молят и да оставят Бог да бъде техен господар, когато им се случи нещо, но когато нещо се случи на самите антихристи, те не практикуват истината. Всичко, което правят, е да постъпват според собствената си воля и да измислят безброй начини да се облагодетелстват, като карат всички останали да им служат и да се занимават с техните дела. Те никога не се молят на Бог, нито Го оставят да бъде техен господар. Казват неща, които са приятни за ухото, но действията им не съответстват на казаното от тях. Първото нещо, за което мислят, когато предприемат действие, е ползата за тях самите. Не приемат Божието устройване и Божиите подредби. Хората виждат, че те не са покорни, когато правят нещо, че винаги търсят начин да се облагодетелстват и някакъв изход. Това е измамната и нечестива страна на антихристите, която хората могат да видят. Когато работят, антихристите могат понякога да понасят трудности и да плащат цена, дори от време на време да се лишават от сън и храна, но го правят само за да придобият статус или да си създадат име. Понасят трудности в името на своите амбиции и цели, но са нехайни към важното дело, което Божият дом им възлага, и изобщо не го изпълняват. Така че покорни ли са те на Божиите подредби във всичко, което правят? Изпълняват ли своя дълг? Тук има проблем. Има и друг вид поведение, а именно — когато братята и сестрите излагат различни мнения, антихристите ще ги отхвърлят по заобиколен начин, като повтарят едно и също нещо и карат хората да мислят, че антихристите са разговаряли за нещата с тях и са ги обсъждали с тях, но в крайна сметка всеки трябва да направи каквото кажат те. Те винаги търсят начини да отхвърлят предложенията на другите, така че хората да следват техните идеи и да правят каквото кажат те. Това ли е да търсиш истините принципи? Със сигурност не. Какъв е тогава принципът на работата им? Той е, че всички трябва да ги слушат и да им се подчиняват, че няма по-добър от тях, на когото да обръщат внимание, и че техните идеи са най-добрите и най-възвишените. Антихристите искат всички да смятат, че казаното от тях е правилно, че те са истината. Това не е ли нечестиво? Това е втората характеристика на нечестивостта на антихристите. Третата характеристика на нечестивостта на антихристите е, че когато свидетелстват за себе си, те често свидетелстват за своя принос, за трудностите, които са претърпели, и за полезните неща, които са направили за всички, като набиват това в главите на хората, така че тези хора да

помнят, че се къпят в славата на антихристите. Ако някой похвали антихриста или му благодари, той може дори да каже някои много духовни думи като примерно: „Благодарете на бог. Всичко това е дело на бог. Божията благодат ни е достатъчна“, така че всички да видят, че е доста духовен и че е добър слуга на Бог. В действителност той се превъзнася и свидетелства за себе си, а в сърцето му изобщо няма място за Бог. В съзнанието на всички останали статусът на антихриста вече далеч е надхвърлил този на Бог. Това не е ли реално доказателство, че антихристите свидетелстват за себе си? В църквите, където някой антихрист държи властта и има контрол, той има най-високия статус в сърцата на хората. Бог може да е едва на второ или на трето място. Ако Бог отиде в някоя църква, където даден антихрист държи властта, и каже нещо, ще стигне ли казаното от Него до хората там? Ще го приемат ли от сърце? Трудно е да се каже. Това е достатъчно, за да докаже колко усилия влагат антихристите, за да свидетелстват за себе си. Те изобщо не свидетелстват за Бог, а използват всяка възможност да свидетелстват за Бог, за да свидетелстват вместо това за себе си. Не е ли коварна тази тактика, която антихристите използват? Не е ли невероятно нечестива? Посредством тези три характеристики, за които разговаряхме тук, е лесно да се разпознаят антихристите.

Антихристите имат още една характеристика и тя е също основно проявление на нечестивия им нрав — без значение как Божият дом разговаря за истината, как Божиите избраници разговарят за своето самопознание или приемат правосъдие, наказание и кастрене, антихристите не обръщат никакво внимание на това. Те все още се стремят към слава, придобивки и статус и никога не се избавят от своето намерение и желание да получат благословии. В съзнанието на антихристите, щом някой е способен да изпълнява даден дълг, да плати определена цена и да понесе известни трудности, Бог трябва да го благослови. И така, след като поработят известно време в църквата, започват да си правят равносметка за работата, която са свършили, за приноса, който са дали към Божия дом, и за това, което са направили за братята и сестрите. Решително пазят всичко това в съзнанието си и очакват да видят каква Божия благодат и какви Божии благословии ще им донесе, за да могат да преценят дали си струва да го вършат. Защо постоянно се занимават с такива неща? Към какво се стремят дълбоко в сърцата си? С каква цел вярват в Бог? Вярата им в Бог от самото начало цели да получават благословии. И колкото и години да слушат проповеди, колкото и Божии слова да ядат и пият, колкото и доктрини да разберат, те никога няма да се откажат от желанието и намерението си да бъдат благословени. Ако поискаш от тях да бъдат покорни сътворени същества и да приемат Божието върховенство и Неговите подредби, те ще кажат: „Това няма нищо общо с мен. Не към това трябва да се стремя. Ето към какво трябва да се стремя: щом съм водил битката, щом съм положил нужните усилия и щом съм понесъл необходимите трудности — щом

съм направил това, както бог изисква, бог трябва да ме възнагради и да ми позволи да остана, да получа венец в царството и да заема по-висока позиция от божия народ. Поне за два-три града трябва да отговарям“. Именно това е най-важното за антихристите. Както и да разговаря Божият дом за истината, намерението и желанието им да получат благословии не могат да бъдат прогонени. Те са същият тип хора като Павел. Дали подобна неприкрита сделка не крие някакъв нечестив и жесток нрав? Някои религиозни хора казват: „Нашето поколение следва бог по пътя на кръста. Бог ни избра, така че имаме право да бъдем благословени. Страдахме, платихме цена и пихме от горчивата чаша. Някои от нас дори бяха арестувани и осъдени на затвор. След като понесохме всички тези трудности, чухме толкова много проповеди и научихме толкова много за Библията, ако един ден не бъдем благословени, ще отидем на третото небе и ще спорим с бог“. Някога чували ли сте подобно нещо? Казват, че ще отидат на третото небе, за да спорят с Бог. Що за дързост? Не се ли плашите само като го чуете? Кой се осмелява да се опитва да спори с Бог? За щастие Исус, в Когото те вярват, отдавна се е възнесъл на небето. Ако Исус все още беше на земята, нямаше ли да се опитат да Го разпънат отново? Разбира се, някои хора може първоначално да сметнат такива думи за могъщи и впечатляващи, когато за пръв път започнат да вярват в Бог, и да си мислят, че хората трябва да имат подобен кураж и решителност. Но след като сте вярвали досега, как гледате на тези думи? Подобни хора не са ли архангели? Не са ли сатани? С всеки можеш да спориш, но не и с Бог. Не бива да правиш подобно нещо, не бива дори да си го помисляш. Благословиите идват от Бог и Той ги дава на когото пожелае. Дори и да отговаряш на условията за получаване на благословии и Бог да не ти ги даде, пак не бива да спориш с Него. Цялата вселена и цялото човечество са под Божието господство. Бог решава. Как можеш ти, едно малко човешко същество, да се осмеляваш да спориш с Него? Как можеш да надценяваш толкова много способностите си? Защо не се погледнеш в огледалото, за да видиш кой си? Не си ли играеш със смъртта, като се осмеляваш да протестираш шумно срещу Създателя и да се бориш с Него по този начин? „Ако един ден не бъдем благословени, ще отидем на третото небе и ще спорим с бог“ — това твърдение представлява открит и шумен протест срещу Бог. Какво място е третото небе? Там живее Бог. Да дръзнеш да отидеш на третото небе, за да спориш с Бог, е равносилно на опит да Го „свалиш“! Не е ли така? Някои хора може да попитат: „Какво общо има това с антихристите?“. Има много общо с тях, защото всички, които искат да отидат на третото небе, за да спорят с Бог, са антихристи. Само антихристите могат да изричат такива неща. Подобни думи са гласът, който антихристите таят дълбоко в сърцата си. Това е тяхната нечестивост. Въпреки че антихристите може да не изричат открито тези думи, те наистина таят тези неща в сърцата си, просто не смеят да ги разкрият и не позволяват на никого да узнае за тях. Въпреки това пламъците на желанията и амбициите горят в дълбините на

сърцата им и не могат да бъдат потушени. Защо е така? Защото антихристите не обичат истината. Те не обичат Божията справедливост и праведност, Божието правосъдие и наказание, и със сигурност не обичат Божието всемогъщество, мъдрост и Неговото върховенство над всичко. Не обичат нито едно от тези неща — мразят ги. Тогава какво обичат? Обичат статуса и се интересуват от награди. Те казват: „Имам дарби, таланти и способности. Полагал съм труд за църквата, така че бог трябва да ми се отплати и да ми даде награди!“. Не са ли в беда? Не е ли това да си играеш със смъртта? Не е ли пряко предизвикателство към Бог? Не означава ли да предизвикваш Създателя? Да се осмелиш да насочиш острието си право към Бог, Създателя — това е нещо, което само архангелът, Сатана, е способен да направи. Ако наистина има хора с такива гледни точки, които са способни на такива действия, тогава няма съмнение, че са антихристи. На земята само антихристите се осмеляват открито да се съпротивляват на Бог и да Го съдят по този начин. Някои може да кажат: „Антихристите, които сме виждали, не бяха толкова дръзки или нагли“. Това трябва да се разглежда според контекста и средата, в която се намират антихристите. Как биха могли да се осмелят да си покажат рогата, когато не са придобили пълна власт и не са се утвърдили? Антихристите знаят как да изчакат благоприятен случай, докато не се зададе подходящ момент да се надигнат. Когато дойде времето им, „рогата“ им ще бъдат напълно разобличени. Въпреки че някои антихристи крият истинската си същност доста добре, докато им липсва статус, и на повърхността не могат да се видят проблеми в тях, веднага щом придобият статус и се утвърдят, цялата им нечестивост и грозота излизат наяве. Това е като при определени хора, на които им липсва истината реалност. Когато нямат никакъв статус, те могат само неохотно да се покорят на кастрене и не са непримирими в сърцата си. Ако обаче станат водачи или работници и придобият известен престиж сред Божиите избраници, е много вероятно при кастрене да разобличат истинската си същност и да започнат да спорят с Бог и да надигат вой срещу Него. Това е също както някои хора изпълняват добре дълга си и нямат никакви оплаквания при нормални обстоятелства, но ако са изправени пред рак и бързо наближаваща смърт, е много вероятно да разобличат истинската си същност. Те ще започнат да се оплакват от Бог, да спорят с Него и да надигат вой срещу Него. Антихристите, тази група хора, изпитват неприязън към истината, мразят истината и никога не практикуват истината. Защо тогава, дори след като са разобличени и разкрити, те все още са готови да полагат труд в църквата и дори да бъдат едни от най-незначителните последователи? Какво става? Те имат цел: никога не са се отказвали от намерението си да получат благословии. Нагласата им е следната: „Ще се хвана за тази последна спасителна сламка. Ако не мога да получа благословии, никога няма да оставя бог на мира. Ако не мога да получа благословии, тогава бог не е бог!“. Що за нрав е това? Да се осмелиш нагло да отричаш Бог и да надигаш вой

срещу Него — това е нечестивост. Докато имат дори и най-малката надежда да получат благословии, те ще останат в Божия дом и ще чакат тези благословии. Как може да се наблюдава това? Те са като фарисеите, винаги се преструват на добри — не е ли очевидно какво намерение и цел се крият зад това? Независимо колко добро може да изглежда външното им поведение, без значение колко много може да страдат външно, те никога не практикуват истината, не търсят истината в действията си, нито се молят на Бог и търсят Неговите намерения. Никога не правят неща, които Бог харесва. Вместо това правят неща, които са готови да правят и които им харесват, като само се стремят да задоволят собствената си амбиция и желание за благословии. Няма ли това да ги вкара в беда? Не разобличава ли това същността на антихристите? Това, което антихристите обичат и към което се стремят, представлява просто техния сатанински нрав. Те се отнасят към това, което обичат и към което се стремят, като към положителни неща, които са угодни на Бог, и се опитват да Го накарат да ги приеме и благослови. Това съгласно истините принципи ли е? Не е ли това да се противопоставяш на Бог и да заставаш срещу Него? Антихристите се опитват да сключват сделки с Бог на всяка крачка. Те използват собственото си страдание и това, че плащат цена, за да изискват награди и венци от Бог, за да ги разменят за добра крайна цел. Но не са ли си направили криво сметката? Като се съпротивляват на Бог по този начин, как могат да не се сблъскат с Божието наказание? Това е, което заслужават за греховете си. Това е възмездие.

Едно време имаше един антихрист, който знаеше това-онова за изкуството на пеенето и танците и по това време му бе възложено да води братята и сестрите от хора, за да се учат на това изкуство. Тези братя и сестри бяха млади и повечето от тях не бяха вярвали в Бог от много време — просто имаха ентусиазъм и бяха готови да изпълняват дълга си, това беше всичко, но не разбираха истината, а някои от тях дори не бяха положили някаква основа. Докато този антихрист работеше, той ги напътстваше да преживеят чувството за делото на Светия Дух, като ги караше да усетят разликата между чувството за Божието присъствие и това за Неговото отсъствие — винаги ги караше да се осланят на чувствата си. Той не разбираше истината, нито имаше някакво реално преживяване, но подвеждаше и напътстваше погрешно братята и сестрите по този начин въз основа на своите представи и фантазии. Горното знаеше, че той не притежава истината реалност и просто поиска от него да преподава и да обяснява изкуството. Самото изпълнение на този аспект от дълга му вече щеше да се счита за нещо, което е съгласно критериите, и за изпълнение на отговорностите му. Обаче той все пак искаше да „разговаря за истината“ и да кара хората да разбират чувствата си и да се осланят на тях. Като действаше така, нямаше ли да му е лесно да въведе хората в свръхестественото чувство за делото на зъл дух? Това е твърде опасно! Щом зъл дух се възползва от такава възможност и обладае даден човек, този човек е

погубен. По време на периода на обучение той караше тези хора да се молят, а след молитвата ги караше да видят как действа Светият Дух и дали се потят, плачат или имат някакви други усещания в телата си. Той наблягаше на тези неща, но в действителност те вече бяха обяснени достатъчно ясно. Има толкова много истини, но той не разговаряше за тях, нито водеше тези хора да ядат и пият Божиите слова, и не се занимаваше със същинската си работа. Не позволяваше на братята и сестрите да правят хореографията на танците, а вместо това оставяше всички да танцуват на сцената до насита, като импровизират както им харесва, и дори казваше: „Няма проблем, бог ни води, така че не се страхуваме, светият дух действа!“. Този антихрист не разбираше истината, затова винаги вършеше глупости. Братята и сестрите нямаха никаква проницателност, затова го слушаха и започваха да се молят: „Боже, моля Те, подействай, Боже, моля Те, подействай…“. Те се стараеха с всички сили да се молят „с цялото си сърце“ и дори плачеха след молитва, а след това излизаха на сцената и импровизираха с танците. Публиката чувстваше, че атмосферата е страхотна и че Светият Дух върши могъщо дело! Те плачеха, докато гледаха другите да танцуват, сякаш чувстваха как действа Светият Дух. Накрая тези хора записаха всичко това и направиха снимки, за да ги видя. Някои от хората на снимките плачеха със затворени очи, а посред зима лицата им бяха целите зачервени от топлината. Видях, че се задават неприятности и че тези хора ще бъдат погубени от него. От него се искаше само да преподава изкуството, а той не разбираше нищо от истината. Просто действаше сляпо въз основа на фантазиите си, като искаше да открие чувството от действието на Светия Дух. Дали действието на Светия Дух е въпрос на чувства? Трябва да разбираш истината — това е реално. Чувствата сами по себе си са празни и безполезни. Можеш ли да разбереш истината и Божиите намерения въз основа на чувствата си? Категорично не. Не е нужно да търсиш чувство, просто трябва да търсиш принципите и Божиите намерения въз основа на Божиите слова, а след това да ги съпоставяш с нещата, които ти се случват — това е много практическо и бавно ще започнеш да разбираш истината. Когато практикуваш според Божиите слова, Светият Дух ще започне да действа по естествен начин. Дори Светият Дух да не действа, след като си практикувал според Божиите слова, Бог ще те признае за Свой последовател — това е толкова практическо, това е най-истинското нещо. Този антихрист не разговаряше по този начин, а непрекъснато насърчаваше онези хора да търсят чувствата и неща като знамения и чудеса, и сънища. Той беше лаик, на когото му липсваше духовно разбиране, и който водеше група глупави и невежи деца в това да вършат нелепи неща. Хората на снимките плачеха и ридаеха. Какво представлява това? Не представлява нищо, но има нещо, което обяснява естеството на това, което той правеше. Този антихрист направи снимки на всички тези неща и ги обозначи като „детайлите на Божието дело“. Какви бяха тези „детайли“? Тези хора не разбираха

истината, търсеха чувството от делото на Светия Дух и импровизираха без основателна причина, и всеки път танците им бяха различни, защото всеки път чувството беше различно и Божието „водене“ беше различно — това бяха „детайлите“. Какво друго включваха тези „детайли“? Освен това антихристът каза, че те са резултат от делото на Светия Дух. Когато каза това, братята и сестрите се развълнуваха, сякаш вярата и духовният им ръст изведнъж бяха нараснали значително. Защо каза „детайли“? Откъде дойде думата „детайли“? Веднъж споменах детайлите на Божието дело. За какво се отнасят тези детайли? Те са резултатите от Божието дело върху хората, които човек може да види и разбере, и не са нито свръхестествени, нито нереалистични. Те са нещо, което можеш да усетиш. Те се виждат, когато Бог е свършил много работа с теб, изрекъл ти е много слова, пролял е кръвта на сърцето Си и по този начин е променил начина ти на съществуване, възгледите ти за нещата, отношението, което таиш, докато вършиш нещата, отношението ти към Бог, както и други части от теб. Тоест, те са придобивките и плодовете на Божието дело — това се има предвид под детайли. Този антихрист също нарече тези неща, които правеше, „детайли“. Като оставим настрана природата на тези неща засега, какво можете да видите само от анализа на тази фраза? Бог върши делото Си върху хората и е казал, че хората ще видят детайлите от делото, което Той върши върху тях, но този антихрист водеше всички така, че да безчинстват и направи всичко на пух и прах, но въпреки това също използва думата „детайли“ — какво се опитваше да направи? (Искаше да е равен с Бог.) Точно така. Откъде дойде използването на термина „детайли“ от негова страна? Дойде от желанието му да бъде равен с Бог и да имитира Бог. Като използва този термин, той имаше предвид: „Бог върши делото си в детайли, а аз водя тази група хора да правят нещо, което също е детайлно“. Определението след думата „детайли“ е „на Божието дело“, но всъщност в сърцето си той си приписваше резултатите от детайлите на делото на Светия Дух, което е нещо, което антихристите правят. Винаги когато има шанс да излязат на преден план, винаги когато се появи и най-малката възможност, те няма да я пропуснат — ще си съперничат с Бог за хората. За какви хора си съперничат те? Някои от тях не разбират истината, не могат да разпознаят хората според истините принципи и са глупави и невежи. Други не се стремят към истината, обичат да следват тълпата и външно да действат сляпо. А има и такива, които са нови вярващи и имат повърхностна основа — те все още не разбират какво всъщност е да вярваш в Бог и са подвеждани от антихристите. Това поведение беше спряно по-късно, точно навреме. Фактът, че беше спряно, не е кой знае колко изключително нещо, но означаваше, че сторените от антихриста глупави неща бяха изведнъж разобличени вкупом. Докато всички разговаряха и си спомняха, казаха: „Преди да дойде този антихрист, въпреки че понякога не можехме да намерим посоката по отношение на професионалните и техническите аспекти на пеенето, когато пеехме,

чувствахме, че можем да го приемем присърце и че можем да пеем всяка дума със сърцата си. След като той дойде и говори за някои професионални теории, всички се почувствахме изчерпани и не искахме повече да пеем, защото не можехме да усетим вкуса на това, което казва Бог, във всяка дума — не можехме да почувстваме Бог“. Не бяха ли тези хора в беда? Щом антихристите се захванат с действие, последствията, които предизвикват, са такива, че хората вече не могат да почувстват къде е Бог и не знаят как да действат правилно. Те губят ориентация. Щом хората не могат да почувстват Бог, могат ли все още да изпълняват дълга си? Могат ли все още да правят неща с преданост, за да свидетелстват за Бог? След като бяха покварени от Сатана, хората развиха определена характеристика, а именно — обичат да следват тълпата. Те са като мухите: не е необходимо да има ясна цел, стига да има водач, други хора ще се присъединят към сляпото им следване, защото така е по-весело, а когато действат по този начин, не е необходимо да се въздържат, постъпките им нямат долен праг и никой не действа според принципите. Не е необходимо да се молят или да търсят, не е необходимо да са благочестиви или тихи — стига да имат глави и да могат да дишат, могат да действат по този начин. Не е ли това горе-долу същото като при животните? Тъй като покварените хора притежават тази характеристика, те лесно се подвеждат, но ако разбираш истината и можеш да разпознаеш тези неща, няма да бъдеш толкова лесно подведен. След като този антихрист беше разобличен, всички разнищиха подвеждащите неща, които той казваше, и тактиките, които използваше, за да действа по този начин, като ги сравниха с Божиите слова. Осъзнаха, че този човек наистина беше добър в това да подвежда хората, че беше внесъл безпорядък в нещата и че макар това, в което ги беше водил при действията им, изглеждаше доста впечатляващо и сякаш бяха почувствали могъщото дело на Светия Дух, в действителност изобщо не успяха да почувстват Бог. На повърхността изглеждаше, че всички са обзети от голям плам и че вярата и духовният им ръст изведнъж са нараснали, но в действителност това беше илюзия, дело на зъл дух. Тези свръхестествени обстоятелства се появиха, така че Светият Дух не подейства. Известно време след това, чрез общение за истината, всички успяха да разпознаят антихриста и малко по малко състоянието им се върна към нормалното. Тези хора бяха подведени от антихриста и се бяха отдалечили от Мен. Когато говорех, те Ме гледаха като непознат, не искаха да отговарят на въпросите Ми и веднага си станахме чужди. Те чакаха антихристът да каже нещо, преди да се подчинят на каквото и да било. Слушаха какво казваше антихристът и това, което кажеше той, ги представляваше. Така че тези хора нямаха думата за нищо, но нямаха против да нямат думата. Те чакаха той да говори и бяха контролирани от него. Злите духове и антихристите правят такива неща, за да подвеждат хората.

Някои нечестиви неща могат да бъдат изразени ясно с думи и разнищени, но за други може само да се каже, че в тях действат зли духове и не могат да бъдат

изразени ясно с думи. Те могат да бъдат разпознати само въз основа на чувствата ти или въз основа на истините, които разбираш, и на преживяванията ти. Този антихрист бързо беше разпознат и въпросът с него беше разрешен, а църковният живот се нормализира. След това всички изпитваха натрапчива боязън, когато разговаряха за този инцидент. Те казваха: „Това беше наистина опасно! Така наречените „детайли“ на този антихрист ни навредиха толкова много, че почти бяхме съсипани от него“. Следователно трябва да се научите да разпознавате антихристите. Ако никога не приемаш сериозно разпознаването на антихристите, ще бъдеш в опасност и кой знае кога или по какъв повод ще бъдеш подведен от тях. Може дори да последваш някой антихрист по объркан начин, без да знаеш какво се случва. В дадения момент няма да усетиш, че има нещо нередно, и дори ще почувстваш, че думите на този антихрист са правилни — по този начин ще те е подвел, без да го осъзнаваш. Фактът, че си бил подведен, показва, че си предал Бог, а тогава няма да има начин Бог да те спаси. Има някои хора, които обикновено се представят добре, но за известно време са заблудени от антихристи и накрая църквата ги връща обратно чрез разубеждаване и общение. Има обаче някои, които не се връщат, независимо как се разговаря с тях за истината, и те остават твърдо решени да вървят с антихристите — нима тогава не са напълно погубени? Твърдо отказват да се върнат и Бог вече не върши делото Си върху тях. На някои хора им липсва проницателност и те съчувстват на този тип човек, като казват: „Този човек е доста свестен: вярваше в Бог много години, отрече се от разни неща и отдаде всичко. Преди изпълняваше дълга си доста предано, вярата му в Бог беше голяма и беше истински вярващ — не трябва ли да му дадем още един шанс?“. Правилна ли е тази гледна точка? Съответства ли на истината? Хората могат да видят само външността на друг човек, но не могат да видят сърцето му. Не могат да видят ясно какъв тип човек е той в действителност или какъв вид е неговата същност. Трябва да контактуват с него или да го наблюдават за определено време, а този човек трябва да се сблъска със събития, които го разкриват, за да могат хората да го прозрат. Освен това, ако се опиташ да помогнеш на такъв човек от добро сърце, но колкото и да разговаряш с него, той не се връща, няма да знаеш каква е причината зад всичко това. В действителност Бог вече е прозрял такива хора и ги е отстранил. Защо ги отстрани Бог? Най-простата причина е, че някои антихристи очевидно са зли духове и могат да бъдат окачествени като антихристи, в които действат зли духове. Ако хората ги следват за определен период от време, сърцата им ще помръкнат и те ще станат толкова слаби, че ще рухнат, което доказва, че Бог отдавна се е отказал от тях. Бог има праведен нрав и мрази Сатана. Тъй като тези хора следват Сатана и зли духове, може ли Бог все още да ги признае за Свои последователи? Бог е свят и се отвращава от злото. Той не иска онези, които са следвали зли духове — дори други да ги мислят за добри хора, Той не ги иска. Какво означава Бог да се отвращава

от злото? Какво показва това „отвращение от злото“? Слушайте какво казвам сега и ще разберете. Като се започне от момента, в който Бог избира даден човек, до момента, в който този човек признае, че Бог е истина, праведност, мъдрост и всемогъщество, че Той е единственият — след като е разбрал тези неща и след като е имал някакви преживявания, дълбоко в сърцето си той ще има основно разбиране за Божия нрав, същност и за това, което Той притежава и представлява, а това основно разбиране ще се превърне в негова вяра. То също така ще го мотивира да следва Бог, да отдава всичко на Бог и да изпълнява дълга си. След като има преживяване, разбира истината и разбирането му за Божия нрав и познанието му за Бог са пуснали корени в сърцето му — когато притежава този духовен ръст — той няма да отрече Бог. Но ако няма истинско познание за Христос, практическия Бог, и ако е склонен да почита и да следва някой антихрист, тогава все още е в опасност. Все още може да обърне гръб на Христос в плът, за да следва нечестив антихрист. Това би било открито отричане на Христос и прекъсване на връзките с Бог. Подтекстът на това е: „Вече не следвам Бог — следвам Сатана. Обичам Сатана и съм готов да му служа. Готов съм да следвам Сатана. Независимо как се отнася към мен, как ме погубва, тъпче и покварява, аз си оставам все така готов. Независимо колко праведен и свят е Бог, независимо колко истина изразява Той, аз не съм готов да Го следвам. Не харесвам истината. Харесвам славата, статуса, наградите и венците. Дори да не мога да ги получа, ги харесвам“. И просто ей така той е последвал човек, който няма нищо общо с него, избягал е с антихрист, който се противопоставя на Бог. Ще иска ли Бог все още такъв човек? Със сигурност не. Разумно ли е Бог да не го иска? Съвсем разумно е. От доктрината знаеш, че Бог е Бог, Който се отвръща от злото, и че Той е свят. Разбираш тази доктрина, но знаеш ли как се отнася Бог с такива хора? Ако Бог отритне някого, Той ще се откаже от него без колебание. Нима нещата не стоят така, както казвам? (Така е.) Нещата стоят така. Тогава това, че Бог се отказва от такъв човек, означава ли, че Той има жестоко сърце? (Не.) Бог е принципен в действията Си. Ако знаеш кой е Бог, но не ти харесва да Го следваш — ако знаеш кой е Сатана, но въпреки това настояваш да го следваш — тогава Бог няма да те насилва. Давай, следвай Сатана завинаги. Не се връщай, Бог се е отказал от теб. Как може човек да разбере Божия нрав? Божият нрав е праведен и свят и в Неговия нрав има елемент, който се отвръща от злото. С други думи, ако като сътворено същество си готов да пропаднеш морално, какво друго може да каже Бог? Бог никога не принуждава хората да правят неща, които не желаят. Той никога не принуждава хората да приемат истината. Ако желаеш да си морално пропаднал, това е твой личен избор — в крайна сметка ти си този, който ще понесе последствията, и ще можеш да виниш само себе си. Божиите принципи за справяне с хората са неизменни, така че ако си щастлив с моралната си пропадналост, тогава твоят неизбежен край е да бъдеш наказан. Няма значение

колко години може да си следвал Бог. Ако желаеш да пропаднеш морално, Бог няма да те принуждава да се покаеш. Ти си този, който е готов да следва Сатана, да бъде подведен и погубен от Сатана, така че в крайна сметка ти си този, който трябва да понесе последствията. Някои хора изпитват съжаление към такива хора и пропиляват добротата си, за да им помогнат, но колкото и да ги увещават, те няма да се върнат. Какво се случва тук? Факт е, че Бог не спасява такъв човек. Той не го иска. Какво може да направи човек по този въпрос? Това е основната причина. Когато обаче хората не могат да видят ясно дадена ситуация, те трябва да направят това, което се очаква от тях да направят, и да изпълнят задълженията и отговорностите, които се очаква да изпълнят. А що се отнася до това какви резултати ще се появят от изпълнението на тези задачи, това зависи от Божието водачество. Нима не сте стигнали до известно разбиране на фразата „Бог е Бог, Който се отвръщава от злото“ чрез тези детайли, за които говорих? Това е един аспект от нея — че Бог не иска онези, които са опетнени от зли духове. Каква е причината Бог да не ги иска? Ако си избрал Сатана, как би могъл Бог все още да те иска? Ако си избрал Сатана, как би могъл Бог все още да има милост и да трогне сърцето ти, за да те накара да се върнеш? Способен ли е Бог да направи това? Той е повече от способен, но избира да не върши това дело, защото нравът Му е праведен и защото Той е Бог, Който се отвръщава от злото.

Миналия път при нашето общение се съсредоточихме върху това как основното проявление на нечестивата същност на антихристите е тяхната враждебност и ненавист към всички положителни неща и истини. Днес разговарям от друга гледна точка, а именно, че антихристите обичат всичко, което е противоположно на положителните неща. А какво е това? (Отрицателните неща.) Да, това са отрицателните неща, тоест всичко, което е в разрез с истината, противоречи ѝ и не е в съгласие с нея. Антихристите не харесват положителните неща, така че трябва да има нещо, което харесват, нали? А какво харесват те? Харесват измамата и лъжите, както и интригите, заговорите и тактиките. Има ли антихристи, които четат „Тридесет и шестте стратегеми“ в свободното си време? Предполагам, че има. Мислиш ли, че Аз чета „Тридесет и шестте стратегеми“? Не я чета. Не я изучавам. Каква е ползата да я чета? От четенето ѝ Ми се повдига и Ми става лошо. Как се чувствате, след като сте прочели „Тридесет и шестте стратегеми“? Не ви ли кара да се чувствате още по-отвратени от нечестивото човечество? Изпитвате ли това чувство? Колкото повече я четете, толкова по-отвратени се чувствате. Чувствате, че този човек е просто прекалено лош! Струва ли си човек да трябва да използва стратегеми за всяко малко нещо, да стига до такива крайности, да не може да спи нощем или да се храни през деня, и да си блъска главата, за да разбере как да води битка? Някои антихристи може да изучават „Тридесет и шестте стратегеми“ в свободното си време и да се мерят по ум с друг човек и с Бог. Харесват им лъжите, измамата, заговорите, интригите,

както и тактиките и стратегиите — харесват ли обаче Божията справедливост и праведност? Какви са антонимите на справедливост и праведност? (Нечестивост и грозота.) Нечестивост и грозота. Те харесват грозните неща, всичко неправедно и нечестно, всичко несправедливо и нередно. Например стремежът на хората към истината е справедлива кауза — как определят това антихристите? Той казва: „Тези, които се стремят към истината, са глупаци! Каква стойност има това да живееш, ако не живееш така, както искаш? Хората трябва да живеят за себе си, а що се отнася до тези, които живеят за истината и справедливостта, тези хора до един са глупаци!“. Това е гледната му точка. Способен ли е тогава да върши справедливи неща? Не е. Може ли да се изправи и да говори открито, когато в църквата възникнат неща, които смущават и прекъсват църковното дело? Не само че няма да се изправи, но и тайно ще се забавлява и ще се наслаждава на това нещастие — той е от лошо семе. Никога не се тревожи за въпроси, свързани с делото на Божия дом, нито пък някога се застъпва и прави нещо, за да защити Божиите избраници. Тези, които тайно се забавляват и се подиграват на Божия дом, когато виждат зли хора да вършат зло и лоши хора да тиранизират църквата — що за хора са те? Те са нечестиви личности. Тогава що за хора са водачите, които са способни да защитят тези зли хора? Те са антихристи. Те няма да позволят собствените им интереси да бъдат накърнени, но не им мигва окото, когато интересите на църквата са накърнени, и изобщо не се натъжават. Насаме те дори се радват, че не са загубили нищо. Това е нечестивостта на антихристите.

Току-що говорихме за това, че антихристите изпитват неприязън към истината, че харесват неправедните и нечестивите неща, че преследват интереси и благословии, никога не се избавят от намерението и желанието си да придобият благословии и винаги се опитват да сключат сделки с Бог. И така, как трябва да се разпознае и окачествi това? Ако го наречем поставяне на изгодата над всичко останало, това би било твърде меко. То е подобно на това как Павел признава, че има трън в плътта си и че трябва да работи, за да изкупи греховете си, но накрая все пак желае да придобие венец на праведност. Каква е неговата природа? (Жестокост.) Това е вид жесток нрав. Но каква е природата му? (Сключването на сделки с Бог.) Неговата природа е такава. Той е търсил печалба във всичко, което е правил, като е приемал всичко като сделка. Има една поговорка сред невярващите: „Няма такова нещо като безплатен обяд“. Антихристите също таят тази логика, като си мислят: „Ако работя за теб, какво ще ми дадеш в замяна? Какви ползи мога да получа?“. Как трябва да се обобщи тази природа? Това е да се ръководиш от печалбата, да я поставяш над всичко друго и да бъдеш егоистичен и достоен за презрение. Това е природата същност на антихристите. Те вярват в Бог единствено с цел да получат печалба и благословии. Дори да изтърпят някакво страдание или да платят някаква цена, всичко това е, за да сключат сделка с Бог. Тяхното намерение и желание да получат благословии и

награди е огромно и те се вкопчват силно в него. Не приемат нито една от многобройните истини, които Бог е изразил, а в сърцата си винаги мислят, че вярата в Бог е свързана с получаването на благословии и осигуряването на добра крайна цел, че това е най-висшият принцип и че нищо не може да го надмине. Те смятат, че хората не бива да вярват в Бог, освен ако не вярват заради получаването на благословии, и че ако не беше заради благословиите, вярата в Бог нямаше да има смисъл или стойност, че щеше да изгуби смисъла и стойността си. Дали тези идеи са били внушени на антихристите от някой друг? Дали те произтичат от нечие образование или влияние? Не, те се определят от изначалната природа същност на антихристите, която е нещо, което никой не може да промени. Въпреки че днес въплътеният Бог изрича толкова много слова, антихристите не приемат нито едно от тях, а вместо това им се съпротивляват и ги заклеймяват. Природата им на хора, които изпитват неприязън към истината и които я мразят, никога не може да се промени. Ако те не могат да се променят, какво показва това? То показва, че природата им е нечестива. Това не е въпрос на стремеж или на липса на стремеж към истината, а представлява нечестив нрав. Това е безочливо шумно протестиране срещу Бог и опълчване на Бог. Това е природата същност на антихристите и тяхното истинско лице. Понеже антихристите са способни безочливо надаване на вой срещу Бог и да Му се противопоставят, какъв е техният нрав? Той е нечестив. Защо казвам, че е нечестив? Антихристите се осмеляват да се съпротивляват на Бог и шумно да протестират срещу Него в името на това да получат благословии, както и за слава, придобивки и статус. Защо се осмеляват да правят това? Дълбоко в сърцата им има една сила, един нечестив нрав, който ги управлява, затова са способни да действат безскрупулно, да спорят с Бог и шумно да протестират срещу Него. Преди Бог дори да каже, че няма да им даде венец, преди Бог да отнеме крайната им цел, техният нечестив нрав изригва от дълбините на сърцата им и те казват: „Ако не ми дадеш венец и крайна цел, ще отида на третото небе и ще споря с теб!“. Ако не беше техният нечестив нрав, откъде щяха да намерят такава енергия? Могат ли повечето хора да съберат такава енергия? Защо антихристите не вярват, че Божиите слова са истината? Защо упорито се придържат към желанието си за благословии? Не е ли това отново тяхната нечестивост? (Да.) Самите благословии, които Бог обещава да даде на хората, са се превърнали в амбицията и желанието на антихристите. Те са твърдо решени да ги получат, но не искат да следват Божия път и не обичат истината. Вместо това се стремят към благословии, награди и венци. Дори преди Бог да каже, че няма да им даде тези неща, те искат да си съперничат с Него. Каква е логиката им? „Ако не мога да получа благословии и награди, ще споря с теб, ще ти се противопоставям и ще кажа, че не си бог!“. Нима не заплашват Бог, като казват такива неща? Нима не се опитват да Го свалят? Те дори се осмеляват да отрекат Божието върховенство над всичко. Докато

действията на Бог не съответстват на тяхната воля, те се осмеляват да отрекат, че Бог е Създателят, единственият истински Бог. Не е ли това нравът на Сатана? Не е ли това нечестивостта на Сатана? Има ли някаква разлика между това как действат антихристите и отношението на Сатана към Бог? Тези два подхода могат да бъдат напълно приравнени. Антихристите отказват да признаят Божието върховенство над всичко и искат да изтръгнат благословии, награди и венци от Божиите ръце. Що за нрав е това? На какво основание желаят да действат и да заграбват неща по този начин? Как могат да съберат такава енергия? Причината за това вече може да бъде обобщена така: това е нечестивостта на антихристите. Антихристите не обичат истината, но все пак искат да получат благословии и венци и да изтръгнат тези награди от Божиите ръце. Не е ли това да си играеш със смъртта? Осъзнават ли, че си играят със смъртта? (Не го осъзнават.) Може би също така имат смътното усещане, че получаването на награди е невъзможно, затова първо казват нещо от сорта на: „Ако не мога да получа благословии, ще отида на третото небе и ще споря с бог!“. Те вече предвиждат, че ще им бъде невъзможно да получат благословии. В края на краищата Сатана е надавал на вой срещу Бог във въздуха в продължение на много години, а какво му е дал Бог? Единственото изявление на Бог към него е: „След като делото приключи, ще те хвърля в бездънната пропаст. Ти принадлежиш на бездънната пропаст!“. Това е единственото „обещание“ на Бог към Сатана. Не е ли извратено, че той все още желае награди? Това е нечестивост. Вродената същност на антихристите е да се опълчват на Бог, а самите антихристи дори не знаят защо това е така. Сърцата им са изцяло съсредоточени върху получаването на благословии и венци. Всеки път, когато нещо засяга истината или Бог, вътре в тях се надига съпротива и гняв. Това е нечестивост. Нормалните хора вероятно не могат да разберат вътрешните чувства на антихристите. Никак не им е лесно на антихристите. Те притежават толкова огромни амбиции, таят в себе си толкова огромна нечестива енергия и толкова голямо желание за благословии. Може да се каже, че те горят от желание. В Божия дом обаче непрекъснато се разговаря за истината — сигурно за тях е много болезнено и трудно да слушат това. Те се насилват и се преструват толкова много, за да го издържат. Не е ли това вид нечестива енергия? Ако обикновените хора не обичаха истината, те биха намерили църковния живот за безинтересен и дори биха изпитали чувство на отвращение към него. Четенето на Божиите слова и общението за истината биха им се сторили по-скоро страдание, отколкото удоволствие. Така че как могат антихристите да издържат на това? Могат, защото желанието им за благословии е толкова огромно, че ги принуждава да се насилват и неохотно да го понасят. Освен това те се промъкват в Божия дом, за да действат като слуги на Сатана, и се посвещават на това да причиняват прекъсвания и смущения на църковното дело. Смятат, че това е тяхната мисия и докато не изпълнят задачата си да се съпротивляват на Бог, се чувстват като на тръни и

усещат, че са разочаровали Сатана. Това се определя от природата на антихристите.

Ясно е, че антихристите са привързани към статуса, всеки знае това. До каква степен харесват статуса? Какви са проявленията на това? Преди всичко те се възползват от всяка възможност, за да се издигнат, било то чрез подмазвачески или измамни методи, или като вършат добри дела, за да спечелят сърцата на хората. Във всеки случай, когато има възможност да се издигнат, те я използват. След като постигнат статус, те го ценят дори повече от преди. Когато нормалните хора постигнат статус, те имат чувство за срам и донякъде се въздържат. Освен това позицията на водач или работник в Божия дом е дълг. Тя не е статус или официална титла, а е дълг. Понякога тези нормални хора може да разкрият малко от своя покварен нрав, като се перчат и си мислят, че сега са на официална позиция. Нормалните хора намират за донякъде приемливо да се държат така от време на време, но ако го правят редовно, ще се почувстват отвратени от себе си и ще се боят, че братята и сестрите ще забележат. Те имат достойнство и чувство за срам, затова малко се въздържат. След като разберат истината, те постепенно започват да придават по-малко значение на статуса. Какво положително въздействие ще има това и какви добри резултати ще донесе? Ще им даде възможност да изпълняват дълга си в душевен мир. Независимо от настоящата им роля, те ще я считат за дълг. Тъй като са били избрани да водят, а водачеството е едновременно бреме и дълг за човека, те трябва първо да разберат кои неща попадат в обхвата на този дълг. Когато не си на ръководна позиция, не е нужно да се занимаваш с определени въпроси и всъщност нямаш никакво бреме. Когато обаче поемеш ръководна роля, трябва да решиш как да изпълняваш задачите си добре и как да изпълняваш дълга си в съответствие с принципите и с работните разпоредби на Божия дом. Тези, които се стремят към истината, могат да напредват в такава положителна посока. Така че каква е разликата между антихристите и тези, които се стремят към истината, по отношение на това как подхождат към статуса? Антихристите са страстно отдадени на своя статус, стремят се към него, ценят го и го управляват. Те мислят за статуса си на всяка крачка. Статусът е жизнено важен за тях. Ако другите не ги уважават или ако антихристите случайно кажат нещо погрешно и другите ги гледат отвисоко, и те загубят мястото си в сърцата на другите хора, непрекъснато ще се тревожат за статуса си и ще станат изключително предпазливи в начина, по който действат и говорят. Независимо как разговаряш за стремежа към истината, те няма да могат да го разберат. Кое е единственото нещо, което могат да разберат? „Как мога да се справя добре с този „пост“ и да се държа като началник?“. Има някои конкретни проявления на това. Например, когато даден църковен водач си прави групова снимка с над 20 братя и сестри, къде би избрал да седне някой, който има достойнство и чувство за срам? Би си намерил някой ъгъл отстрани. Къде обикновено сядат антихристите? (В средата.) Всички ли искат те да седят в средата

или това е тяхно лично желание? (Това е тяхно лично желание.) Понякога може да се случи всички останали да оставят място в средата за тях, като така ги карат да заемат централна позиция, и в сърцата си те се чувстват много доволни от себе си: „Вижте каква голяма подкрепа имам от всички! Длъжен съм да седна тук. От това виждам, че имам място в сърцето на всички. Не биха се оправили без мен!“. Чувстват се доста щастливи и доволни. Ако не им харесваше идеята всички да им оставят място в средата, защо биха отишли да седнат там? Очевидно е, че напълно се наслаждават на позицията си в този конкретен момент и на чувството, което тя носи. Те наистина се нуждаят от чувството, което носи този момент, и го ценят високо, поради което не отказват позицията. Този водач сяда точно в средата, заобиколен от десетки други хора, и дори използва възглавничка, за да се открои сред тях. Той си мисли: „Не става така — да съм на същата височина като всички останали. Как може това да покаже в най-добра светлина моето отличие като водач? Трябва да се повдигна малко, да седна в средата, тогава ще бъда на видно място. На това му се казва да знаеш къде да седнеш. Когато хората погледнат снимката, първо ще видят мен. Ще кажат: „Това е нашият водач еди-кой си“. Колко славно! Тази снимка ще остане толкова много години. Ако хората не могат да ме виждат и постепенно ме забравят, тогава какъв е смисълът да бъда водач?“. Ето колко високо цени той своя статус.

Веднъж потърсих едни хора от една църква, за да науча за ситуацията там. След като пуснаха камерата, всички седнаха пред нея, като оставиха място в средата. Не разбрах защо и предложих да се сгъстят, защото кадърът на камерата не беше толкова голям, а те изглеждаха неловко, като се виждаха само половината им лица. След това се преместиха малко към центъра, но пак оставиха празно място в средата. Измърморих под носа Си: „Защо никой не сяда в средата? Все едно там има някакъв свещен Буда — защо никой не смее да отиде там?“. Тогава дойде един доста пълен мъж и се тръшна точно в средата, като имаше вид точно на свещен „Буда“ — целият закръглен и дебеличък. Оказа се, че средното място е запазено за него. Можете ли да познаете кой беше този човек? (Водачът.) Правилно, той седна точно в центъра. Това е символ на статус. Когато този дявол пристигна с вида си на Буда и седна там, той зае това място съвсем естествено, сякаш беше негово по право. Всички седяха с готовност от двете страни, като го гледаха с особена привързаност, сякаш безкрайно го „разбираха“. Усещаше се, сякаш бяха куп подмазвачи, които казват: „А, ето те най-накрая. Чакахме те толкова дълго“. Докато говорех преди това, никой не възприемаше нищо от казаното. Те чакаха водача. Този свещен „Буда“ трябваше да се появи публично пръв. Ако не го беше направил, нямаше да мога да продължа да говоря. Как можа да седне там, и то толкова естествено? Има ли това нещо общо с обичайните му предпочитания, приоритети и стремежи? (Да.) Каква сцена обикновено разиграват тези хора? Използвайте въображението си и помислете за това. Когато този водач

води сбирка или влезе в някоя стая, където хората изпълняват дълга си, как се отнасят те с него? Сякаш е някой праотец или Буда: бързо му предлагат място, а главното място трябва да бъде запазено за него. Щеше ли всичко да е наред, ако не му го бяха запазили? Въз основа на явлението, което видях пред камерата в този момент, вероятно нямаше да е наред, ако не му бяха оставили главното място — това се беше превърнало в правило, в неписано правило. Когато „Буда“ пристигне, веднага трябва да му се даде главното място. Ако „Буда“ не е там, главното място трябва да остане празно. Това се нарича статус. Някой от вас държи ли се така и смята ли статуса за по-висш от всичко останало? Какво можете да забележите от сцената, която току-що описах? Различните хора се отнасят към статуса по различен начин. Тези, които обичат истината, считат своя статус за дълг, като в сърцето си милеят за Божието поръчение. Те приемат своя дълг, но не налагат своя статус. Някои хора гледат на статуса като на тежест, смятат го за допълнително бреме, което им носи напрежение, ограничения и дори неприятности. Обаче онези, които се прекланят пред статуса, се отнасят към него все едно е официална длъжност и винаги се наслаждават на предимствата му. Те не могат да живеят без статуса. След като го постигнат, са готови да пожертват всичко за него, включително живота и самоуважението си — готови са дори да продадат телата си за него. Не е ли това нечестиво? (Да.) Това се нарича нечестивост. Какво е статусът в техните очи? Това е път и средство да се издигнат над другите и метод за промяна на тяхната идентичност, съдба и положение сред хората. Затова ценят статуса много високо. След като го постигнат и хората ги слушат, подчиняват им се, угаждат им и им се подмазват във всичко, те — вместо да се чувстват отвратени от всичко това — намират изключително удоволствие в него. Точно като онзи водач, който зае мястото в средата — позата му беше толкова небрежна и спокойна и показваше такова огромно усещане за удоволствие и наслада. Не е ли това нечестиво? Ако даден човек се наслаждава особено много на всички чувства на превъзходство и на всички предимства, които носи статусът, и особено преследва тези неща и ги цени високо, без да желае да се избави от тях, тогава този човек е изключително нечестив. Защо казвам, че е изключително нечестив? Когато става въпрос за тези, които ласкаят, говорят приятни думи и правят комплименти на хората със статус, какво точно казват? Те изричат лъжливи думи, безсрамни думи, противни и отвратителни думи, думи на измама и дори някои неща, които са отвратителни за слушателите. Да кажем например, че някой със статус има син, който е наистина доста грозен, с остри черти и със скули като на маймуна — казват ли тези ласкатели, че е грозен? Какво казват? (Той е наистина красив.) Достатъчно ли е за тях само да кажат „той е наистина красив“? Те трябва да кажат нещо противно като: „Има широко чело и широка, кръгла челюст. Има лице на човек, който в бъдеще ще е богат и ще има висок статус!“. Макар да е ясно, че случаят не е такъв, те все пак се осмеляват открито да изричат тези лъжи.

Когато този човек на висока позиция чуе това, той се чувства въодушевен, обича да чува тези неща — доставя му наслада да ги слуша. Доколко му харесва да ги слуша? Ако никой не казваше тези лицемерни думи, ласкателства и думи на измама пред него, ако никой не говореше лъжливи и противни думи, за да го задоволи и да му угоди, той би сметнал живота за безинтересен. Не е ли това нечестиво? (Така е.) Това е изключително нечестиво. Когато самият той лъже, това вече е достатъчно отвратително, но той също така обича други лъжци да се въртят около него като рояк смрадливи мухи и никога не се уморява от това. Обича всеки, който умее да си служи с думите, който е добър в ласкателствата и подмазването и който говори заобиколно — държи тези хора близо до себе си и ги поставя на важни позиции. Не са ли такива водачи в опасност? Каква работа могат да свършат? Няма ли с църквата да е свършено, ако попадне под техния контрол? Може ли тя все още да има делото на Светия Дух?

Чувал съм, че някои водачи обичат да си похапват. Когато преди живяли при братя и сестри, които не били добри готвачи и не приготвяли хубави ястия, те са си намирали домакин, който знаел как да им се подмазва и да ги ласкае, и който приготвял специално за тях вкусни ястия всеки ден. Всеки ден водачите си хапвали и пийвали до насита с думите: „Слава на бог, всеки ден се наслаждаваме на божието угощение. Това наистина е божия благодат!“. Такива хора са в опасност. Дори все още да не са антихристи, поведението им вече е разобличило, че притежават природата същност и нечестивия нрав на антихристите, а също и че в момента вървят по пътя на антихристите. Дали могат да станат антихристи или дали са антихристи зависи от пътя, който изберат занапред. Съвсем очевидно е, че в момента вървят по пътя на антихристите и че техният нрав същност съответства на този на антихристите, а това е така, защото държат на негативните неща и не харесват нещата, които са положителни. Те презират положителните неща, осъждат ги и ги отхвърлят в сърцата си. Какво приемат? Двуличие, лъжи и всичко, което е свързано с негативни неща. Когато Аз пристигна на определено място, някои хора казват: „Не изглеждаш добре. Почини си малко“. Дали се чувствам добре и кога трябва да си почина са неща, които Сам знам. Няма нужда да се преструваш на хитър и няма нужда да се перчиш с акъл. Аз не приемам това, ненавиждам го. Какви хора харесвам? Такива, които могат своевременно да разговарят, когато нещо се случи, и да Ми казват това, което мислят. Аз разговарям с теб, за да разреша трудностите ти, и ти можеш да бъдеш в по-близки отношения с Мен. Не се занимавай с това да Ми се подмазваш и да се опитваш да Ми угодиш — това е ужасно отвратително! Такива хора трябва да стоят далеч от Мен, тъй като ги намирам за отблъскващи. Окачествявам ги като досадни мухи или като напаст. Да стоят на разстояние! Някои хора казват: „Нямаш ли нужда от някой до Теб, който да Ти служи?“. Според теб, в съответствие с Моята идентичност и статус, трябва да има някакво подобаващо отношение и служене. Аз обаче нямам

нужда от това. Не трябва да правиш тези неща, разбираш ли? Чувствам се отблъснат от тези неща и ги ненавиждам. Ако в сърцето си наистина искаш да проявяваш внимание към Мен и да се грижиш за Мен, има много подходящи начини да го правиш. Например, ако ти кажа да направиш нещо, ти покорно го изпълняваш докрай и когато срещнеш трудности, можеш своевременно да ги обсъдиш с Мен. Каквото и да правиш обаче, не подражавай на начина, по който невярващите се подмазват на хора, които заемат длъжности, като изричат куп ласкателства, приятни за ухото — не обичам да ги чувам. Аз очевидно не съм висок, но ти настояваш да казваш: „Може да не си висок, но си по-висок от нас“. Не обичам да чувам това, така че каквото и да правиш, не Ми го казвай. Казваш го на грешния човек. Антихристите обичат да чуват подобни думи. Например питат братята и сестрите под тях: „Изглеждам ли дебел?“. А някои хора казват: „Дори да си дебел, изглеждаш по-добре от нас“. „Тогава слаб ли съм?“. „Дори да си слаб, изглеждаш невероятно. При всички случаи си като модел. Всичко ти стои добре“. Когато антихристите чуят това, те остават възхитени и те считат за свой другар и съюзник. Всички тези неща, които антихристите обичат, са отблъскващи и нечестиви — как иначе може да ги нарече човек нечестиви? Обичат ли антихристите елементите на нормалната човешка природа като съвест, разум, чувство за срам и достойнство, както и разпознаване на доброто и злото, черното и бялото, правилното и погрешното, наред с други неща, в нормалната човешка природа? Обичат ли антихристите хора с чувство за срам? Обичат ли хора с достойнство? Те обичат онези, които са безсрамни, които могат да говорят по отвратително сладникав начин без никакво осъзнаване и без да се смущават. Нима не им липсва чувство за срам? Колкото по-сладникави са думите ти, толкова по-щастливи стават те. Като погледнем предпочитанията на антихристите и отношението им към различни неща, както и техния избор и ориентация, става ясно, че нечестивостта им няма граници. Да оставим настрана онези, които разбират истината — дори хората с капка чувство за справедливост в обществото не ценят този вид поведение. Виждаш ли, някои хора в официалните среди отчаяно се подмазват на онези, които заемат длъжности. Те дават на хората с власт всичко, от което се нуждаят, дори се отказват от собствените си съпруги — нима не им липсва достойнство? (Да.) Освен това някои чиновници участват в еднополови връзки, а някои хора от същия пол като тези служители стават интимни с тях, като правят това дори те самите да не го искат. Бихте ли могли да правите такива неща? (Не, не бихме могли.) Те обаче биха могли. Нямат морални граници, нямат чувство за срам, нямат съзнание за съвест, нямат рационалност — затова правят тези неща. Ти дори не би могъл да изречеш онези неща, които те казват, ако те накарат да ги изпълниш като реплики в пиеса. Тези хора са дори по-сладникави от сценичните артисти. Какво имам предвид под сценични артисти? Имам предвид онези, на които не им пука и на които не им мигва окото, когато ги

виждат или посещават, докато са чисто голи. Такива хора се наричат сценични артисти. Така че тези ласкатели, с техните отблъскващи и противни думи и предпочитание към нечестивите неща, са дори по-лоши от онези сценични артисти. Последните просто продават телата си, но какво продава тази шайка нечестивци, известни като антихристи? Те продават душите си. Те са банда зли демони, за които няма изкупление. Ето защо да говориш истината на тези хора е като да хвърляш бисери пред свинете — за тях е невъзможно да заобичат истината. Ето така подхождат те към статуса, като се наслаждават на различните чувства на превъзходство и други приятни чувства, които вървят с него. Какви са различните чувства, които произтичат от тази наслада? Положителни или негативни неща са те? Всички са негативни неща. Когато постигнат статус, те очакват да се наслаждават на ласкателствата на хората, на това хората да им угаждат и да се грижат за интересите им. Освен това искат да се наслаждават на специално отношение — храната им, жилището им и всички неща, които използват, трябва да бъдат специални и те трябва да се различават от останалите във всичко. Нима физическото ти тяло наистина е по-различно от това на другите? Щом антихристите си осигурят статус, те се смятат за благородни и изключителни, сякаш вече на земята няма място, което да ги побере — трябва да седнат на трон и хората да им принасят дарове. Не е ли така? Кажете Ми, това ли са идеите, които нормалните хора имат обикновено? Независимо дали имат статус, нормалните хора може да имат определен стремеж и желание за него, но тъй като притежават чувство за срам, съвест и рационалност, в допълнение към това, че вече имат известно разбиране за истината, тяхната привързаност към статуса намалява и избледнява. Освен това те могат да отдават по-малко значение на предимствата, които вървят със статуса, и ако могат да видят като незначителни ползите, които той носи, могат също да се почувстват отвратени от ласкателствата и сладките приказки на другите, тяхното подлизурство и друго подобно поведение, и могат да се дистанцират от такива неща или дори да им обърнат гръб и да се отрекат от тях. Могат ли обаче антихристите да се отрекат или да се избавят от тези неща? Категорично не. Ако ги помолиш да се избавят от тях, това е все едно да им поискаш живота. Иначе защо някои хора казват: „Няма да вярвам повече, няма да продължа да живея, животът не си струва“ веднага щом загубят статуса си? Няма ли нещо нередно тук? Защо статусът е толкова важен за тях? Те не могат да живеят спокоен и обикновен живот. Трябва да притежават статус, трябва да стоят над масите и да се радват на благоговението, преклонението и превъзнасянето на другите, както и на лъжите, предназначени да им угаждат, да ги заблуждават и да ги ласкаят. Те искат да се отдадат на тези неща. Хората с нормална човешка природа доброволно ли се отдават на такива неща? Със сигурност не, това ги прави неспокойни. Защо антихристите обичат да се наслаждават на тези неща? Защото в тях има сатанински нрав. Само хора от рода на Сатана преследват тези

неща и имат такива изисквания. Нормалните хора може да се наслаждават на тези неща за известно време, но стигат до извода, че са безсмислени и дори досадни, и тогава стоят далеч от всички тях. Някои хора обаче отказват упорито да се избавят от тях. Защо например някои филмови звезди никога не се оттеглят от света на киното, въпреки че са в напреднала възраст? Защото без този ореол, без хората да ги заобикалят, те намират живота за скучен. Чувстват, че небето не е толкова синьо, че животът им няма посока и че е станал безсмислен и без стойност. Чувстват, че целият им живот става мрачен, затова трябва да се върнат във филмовата индустрия, за да преживеят отново чувството да си звезда. Антихристите споделят същото качество като тях: те притежават еднакво нечестив нрав и същност. Когато антихристите придобият статус, те парадират с него навсякъде, дори възприемат авторитарна роля в домовете си и карат членовете на семействата си да им се подчиняват. Антихристите притежават нечестив нрав и същност и се отнасят към статуса с особена обич, като не пестят усилия да го излагат на показ и да парадират с него. Какво ни показва това? Имат ли тези хора чувство за срам? Нямат. Те получават статус и мислят, че тяхната идентичност се е променила, и дори връзката им с родителите им се променя. Няма ли проблем тук? Това е извратено! Това, че могат да имат такова отношение към статуса, е едно от доказателствата, което разобличава нечестивата им същност.

Бог е Създателят и Неговата идентичност и статус са върховни. Бог притежава власт, мъдрост и могъщество и има Свой собствен нрав, Свои притежания и Свое същество. Знае ли някой от колко години върши Бог делата си сред човечеството и цялото творение? Точният брой години, през които Бог е вършил делата Си и е управлявал цялото човечество, не е известен. Никой не може да даде точна цифра, а Бог не докладва тези въпроси на човечеството. Ако обаче Сатана направи нещо подобно, ще го докладва ли? Със сигурност ще го направи. Той иска да се самоизтъкне, за да подведе повече хора и да накара повече хора да узнаят за неговия принос. Защо Бог не докладва тези въпроси? В Божията същност има смирен и скрит аспект. Какво е противоположното на смирението и скритостта? Това е надменността и самоизтъкването. Колкото и велико дело да върши Бог, Той само казва на хората това, което могат да схванат и разберат, като се задоволява с това да им позволи да придобият знание, да познаят Неговата същност чрез делото, което върши. Какви ползи носи това на хората? Какъв резултат постига това? Дали хората трябва да знаят тези неща, за да се прекланят пред Бог? Всъщност не е така. Това, че хората могат да се прекланят пред Бог, е крайният обективен резултат, но какво е първоначалното намерение на Бог, като позволява на хората да знаят тези неща? То е да им позволи, след като имат знание за тези неща, след като разберат как Бог управлява човечеството и как господства над него и го устройва, да могат да се покорят на Божието върховенство, повече да не оказват безсмислена съпротива и да не се отклоняват от пътя — така хората ще

страдат много по-малко. Като живееш естествено и съществуваш в съответствие с начините и законите, които Бог осигурява, и според Неговите изисквания и принципите, които Той дава, ти вече няма да попадаш в лапите на Сатана, нито ще бъдеш покваряван и потъпкван за втори път. Вместо това ще живееш вечно в рамките на правилата, установени от Бог, ще живееш с човешко подобие и като сътворено същество, и ще получаваш Божията грижа и закрила. Това е първоначалното намерение и цел на Божието дело. Така че при огромното дело, което Бог е извършил, изтъквал ли го е някога? Казвал ли е някога на хората какво е направил? Никога. Много хора не знаят какво е направил Бог или какви неща са били извършени от Него и какви не. В действителност Бог е направил много, но никога не е обявявал тези неща на човечеството. Бог не ги обявява на човечеството. Всичко, което трябва да направиш, е да си наясно какво трябва да знаеш. В бъдеще човечеството ще може да съществува нормално на земята и да приема Божието ръководство, и когато Бог дойде сред човечеството, хората ще могат да имат нормално взаимодействие с Него, да Го приемат, да Му се прекланят, да слушат словата Му и вече да не вървят със Сатана. По този начин Божието царство ще се появи на земята и на земята ще има група хора, способни да Му се прекланят, група хора, които могат да слушат Неговите слова и да ги прилагат на практика. Така Божието дело ще бъде осъществено. Достатъчно е да се постигне този резултат. Така че когато Бог прави нещо, ако не го разбираш или не си наясно с него, Той няма да ти го обясни. Защо не го обяснява? Няма нужда да го прави. Има много неща, които не разбираш, и Бог няма да ти разкрие определени тайни, за да те накара да узнаеш тези неща или да разбереш Неговата идентичност и същност, или да разбереш Неговото могъщество. Бог не върши тези дела. Върху какво е съсредоточен Бог в момента? Той е съсредоточен върху това да накара хората да разберат истината. Щом разбереш истината, ще опознаеш Бог, ще имаш основа в живота си и ще можеш да се покоряваш на Бог и да се прекланяш пред Него в бъдеще, а също така ще можеш да разпознаваш Сатана и да се отричаш от него, като вече не бъдеш подвеждан от него или не вървиш с него — тогава Неговото дело е завършено. Що се отнася до тези тайни, човечеството ще има възможност да ги разбере в бъдеще, но тайните на Божиите действия са невероятно огромни и дори Бог да ти ги разкрие, това не означава непременно, че ще ги разбереш. Дори и да влезеш в контакт с тях, може да не си в състояние да ги възприемеш или да ги схванеш. Защо е така? Защото съществува разстояние между сътворените същества и Бог, между човешките мисли и Божиите идеи. Например може да знаеш, че дъгата е знак на завета между Бог и човечеството, но знаеш ли как се образува тя? Ако Бог ти обясни тази тайна, ще я разбереш ли? Няма, затова Бог не ти казва. Щеше да е бреме за теб, ако го направи, тъй като трябва да я изучаваш и анализираш, което би ти донесло неприятности. Следователно Бог не казва много за тайните. Може ли обаче човек,

който принадлежи на Сатана, да си мълчи, ако знае за тези тайни? Категорично не. Тук се виждат разликите в тяхната същност. Обяснява ли Бог множеството неща, които е разкрил на човечеството от години, но които хората никога не могат да разберат? Прави ли свръхестествени неща? Не, не прави. Човечеството е създадено от Бог и Бог знае колко могат да разберат хората и до каква степен могат да го разберат. Тези неща са поставени пред очите на хората, но ако не е необходимо те да ги разбират, Бог няма нужда да ги просветлява или да налага тези неща на хората и да ги превръща в бреме за тях, затова не върши делото Си по този начин. Следователно в Божиите действия има принципи. Неговият подход към човечеството е грижовен, внимателен и любящ. Бог иска най-доброто за хората — това е източникът и първоначалното намерение зад всички Божии действия. От друга страна, Сатана се самоизтъква, налага неща на хората, кара ги да му се прекланят и да бъдат подвеждани от него, и ги води към упадък, така че постепенно да се превърнат в живи дяволи и да поемат към унищожение. Но когато вярваш в Бог, ако разбереш и придобиеш истината, тогава можеш да избягаш от влиянието на Сатана и да постигнеш спасение — няма да си изправен пред изхода да бъдеш унищожен. Сатана не понася да вижда хората да се справят добре и не го е грижа дали хората живеят или умират. Той се интересува само от себе си, от собствената си печалба и от собственото си удоволствие, и му липсват любов, милост, толерантност и прошка. Сатана не притежава тези качества; само Бог притежава тези положителни неща. Бог е извършил значително количество дела върху хората, но говорил ли е някога за това? Обяснявал ли го е някога? Заявявал ли го е някога? Не, не го е правил. Независимо как хората разбират погрешно Бог, Той не обяснява. От Божията гледна точка, без значение дали си на шестдесет или осемдесет години, твоето разбиране за Бог е много ограничено и въз основа на това колко малко знаеш, ти все още си дете. Бог не ти държи сметка за това — ти все още си незряло дете. Няма значение, че някои хора може да са живели много години и телата им да показват признаци на старост. Разбирането им за Бог все още е много детско и повърхностно. Бог не ти държи сметка — ако не разбираш, значи не разбираш. Това са твоите заложби и твоят капацитет и те не могат да се променят. Бог няма да ти наложи нищо. Бог изисква хората да свидетелстват за Него, но свидетелствал ли е Той за Себе Си? (Не.) От друга страна, Сатана се страхува да не би хората да не знаят дори най-малкото нещо, което прави. Антихристите не са по-различни: те се хвалят пред всеки за всяка дреболия, която правят. Като ги слушаш, изглежда, че свидетелстват за Бог — но ако се вслушаш внимателно, ще откриеш, че не свидетелстват за Бог, а се самоизтъкват, възвеличават себе си. Намерението и същността в основата на това, което казват, са да си съперничат с Бог за Неговите избраници и за статус. Бог е смирен и скрит, а Сатана се самоизтъква. Има ли разлика? Самоизтъкване срещу смирение и скритост: кои са положителните неща? (Смирение и скритост.)

Може ли Сатана да се опише като смирен? (Не.) Защо? Ако се съди по нечестивата му природа същност, той е безполезен боклук. Би било анормално Сатана да не се самоизтъква. Как би могъл Сатана да се нарече „смирен“? „Смирението“ се отнася за Бог. Божията идентичност, същност и нрав са възвишени и благородни, но Той никога не се самоизтъква. Бог е смирен и скрит, затова хората не виждат какво е направил, но докато Той работи в такава неизвестност, на човечеството непрекъснато се предоставя ресурс, храна и напътствия — и всичко това е устроено от Бог. Не е ли скритост и смирение това, че Бог никога не обявява тези неща, никога не ги споменава? Бог е смирен именно защото е способен да прави тези неща, но никога не ги споменава или обявява, и не спори за тях с хората. Какво право имаш да говориш за смирение, когато не си способен на такива неща? Не си направил никое от тези неща, но настояваш да си приписваш заслуги за тях — това се нарича безсрамие. Бог извършва толкова велики дела и управлява цялата вселена, докато напътства човечеството. Неговата власт и Неговото могъщество са толкова необятни, но Той никога не каза: „Могъществото Ми е изключително“. Той остава скрит сред всички неща, управлява всичко, осигурява храна и ресурс за човечеството, за да може цялото човечество да продължи да съществува поколение след поколение. Вземете например въздуха и слънчевата светлина или всичко материално, което е необходимо за съществуването на хората на земята. Притокът на всичко това е безспирен. Несъмнено Бог предоставя ресурс на хората. И така, щеше ли Сатана да премълчи и да остане невъзпят герой, ако беше извършил добро? Никога нямаше да премълчи — като някои антихристи в църквата, които преди се занимаваха с опасна работа, отричаха се от неща и понасяха страдания, а някои дори може да са били в затвора. Има и такива, които навремето допринесоха за делото на Божия дом в известно отношение. Те никога не забравят тези неща, смятат, че имат пожизнена заслуга за тях и ги приемат за свой доживотен актив. Това показва колко дребни са хората! Те наистина са дребни, а Сатана няма срам.

Кажете Ми, ако антихристите имаха равен статус с Бог, какво щяха да ядат и обличат? Щяха да ядат най-добрите храни и да носят най-добрите марки, нали? Така че по отношение на изискванията им за материални неща, кажете Ми, нямат ли те определени условия? Когато отиват някъде, трябва да пътуват със самолет. Когато пристигнат там, могат ли обикновените братя и сестри да ги приемат в домовете си? Дори и да могат, тези антихристи няма да останат при тях — те трябва да отседнат в хотел от висок клас. Не са ли антихристите много взискателни по отношение на своите условия? Що се отнася до честта, насладата и суетата, които статусът би им донесъл, могат ли да се откажат от тези неща? Докато имат подходящите условия и възможности, те грабят от тези неща с пълни шепи и им се наслаждават. Какви са техните принципи? Стига да имат статус, могат да се сдобият с пари и да носят маркови дрехи и аксесоари. Не искат да носят обикновени неща — трябва да носят

известни марки. Техните вратовръзки, костюми, ризи, копчета за ръкавели, златни колиета и колани — всичко е марково. Това не е добър знак и не страдат ли братята и сестрите заради това? Парите, които братята и сестрите предлагат, се използват от тези антихристи за покупки на маркови стоки. Това, което вършат, не е ли голямо зло? Не е ли породено от тяхната нечестивост? Това са нещата, които те могат да правят. Имаше един човек, който се обличаше скромно, когато за първи път пое ръководна роля — имаше само между три и пет комплекта дрехи, които не бяха маркови или луксозни. След няколко години на ръководна длъжност, тъй като не вършеше никаква реална работа, той беше освободен. Когато си тръгна, взе цял багажник неща: маркови дрехи, чанти, всякакви хубави вещи. Не печелеше пари като водач, така че откъде дойдоха тези неща? Дойдоха от статуса му. Ако отказваше нещата, които другите му купуваха, щяха ли братята и сестрите все пак да настояват да му ги купуват? Щеше ли да се случи подобно нещо? Ако не искаше тези неща, братята и сестрите нямаше да му ги купуват. Какъв е проблемът тук? Той насилствено и алчно присвояваше тези вещи. От една страна изнудваше братята и сестрите, а от друга — активно ги купуваше сам. Нещо повече, той караше братята и сестрите да му купуват тези неща и ако някой откажеше, той го измъчваше и му създаваше неприятности. Всички тези няколко причини играят роля. В крайна сметка той „пожъна небивала реколта“ и забогатя. Завиждате ли на такъв водач? Ако имахте възможност, бихте ли натрупали и вие такова богатство? Нека ти кажа, не е добре да забогатяваш по този начин — това има последствия! Когато някои хора станат водачи, те се страхуват да не им се случат тези неща. Смятат, че изкушенията ще са твърде големи, че ще е трудно да се избегнат или да се справят с тях и че лесно ще им се поддадат. Някои хора обаче не ги е грижа и мислят: „Това е нормално. Кой заема длъжност, без да се наслаждава на такива неща? Защо изобщо да заемаш длъжност тогава? Това е целият смисъл!“. Що за глас е това? Това е гласът на антихристите, а тези хора са в опасност.

Работя вече близо тридесет години. Някога изнудвал ли съм някого за нещо? Например, ако видя някой да носи хубави бижута, изнудвал ли съм го с послания от рода на: „Дай Ми бижутата си, на теб не ти отиват. Златните и сребърните бижута са предназначени за хора със статус, а тези без статус не бива да ги носят.“? Случвало ли се е това някога? Не, не се е случвало. Дори когато някои братя и сестри имаха малко пари и Ми купеха кожено яке или нещо подобно, Аз винаги го връщах. Не че не Ми харесваше, просто нямах нужда от такива неща. По-късно се замислих: „Как да се справя с тези неща по подходящ начин? Какво да направя, за да не нараня хората, които са ги купили?“. Взех тези неща в църквата, за да могат братята и сестрите да ги разпределят според принципите. Ако някой беше готов да купи ценните вещи, църквата щеше да ги продаде на намалена цена. Не ставаше въпрос за печелене на пари. Ставаше въпрос за това справянето с нещата да бъде по начин, който е подходящ и за двете страни. Никой не бива да получава тези неща

безплатно, защото те първоначално не бяха предназначени за теб. Тези вещи бяха ограничени и не можеха да бъдат разпределени равномерно между всички, и не беше подходящо да се дадат на определени хора. Следователно единствената възможност беше тези, които имат парите и са готови да ги купят, да го направят. Със сигурност бяха по-евтини от това, което се продава на пазара, така че това беше услуга от Божия дом. Имах правото да постъпя по този начин. Това е така, защото щом нещо Ми е било дадено, то ставаше Мое и имах правото да се разпореждам с него както сметна за добре. Вече нямаше нищо общо с човека, който го е купил първоначално. Като се разпореждах с нещата по този начин, Аз вече се бях погрижил за достойнството на този човек. Не би трябвало да има никакви възражения, тъй като този подход беше напълно подходящ. Много братя и сестри са Ми купували разни неща. Не съм им поверявал да Ми купуват неща, да не говорим да съм го изисквал от тях. Те имаха доброто желание да направят това и Аз го оценявах, но имаше много неща, които не можех да приема, защото нямах нужда от тях. Това е практически въпрос. Правилно ли е това, което казах? (Да.) Правилен ли беше и начинът, по който се справих с това? (Да.) Имаше и някои братя и сестри, които знаеха, че съм чувствителен към студа и не ям студена храна, затова Ми купиха някакво лекарство за „студен стомах“. Обаче не се почувствах много добре, след като взех това лекарство — тялото Ми не може да издържи на такива експерименти, затова трябва да внимавам с много лекарства. Трябва да разберете това. Някои братя и сестри Ми купиха и хранителни добавки като планински женшен, червен женшен и други видове тонизиращи средства. Не можех да приема нито едно от тях. Защо? Защото не Ми понасяха. Не че гледах отвисоко на това, което братята и сестрите Ми купуваха, или откъде го купуваха — просто не можех да го използвам, не бях в състояние да го използвам. Не всички добри неща са подходящи за всеки. Има много добри неща и ако вземеш някое от тях, но то предизвика нежелана или алергична реакция, тогава това нещо не е добро за теб. Тогава как трябва да се постъпи? Най-добре е да го използват тези, за които е подходящо. Затова нека ви кажа, без значение кой харчи пари, за да Ми купува разни неща, запомнете тези думи — не ги купувайте. Ако имам нужда от нещо, ще ти кажа направо и няма да съм толкова вежлив. Разбрахте ли? Когато обаче Ми носите тези неща и ви кажа, че не Ми трябват или не са подходящи, това също не означава, че съм вежлив с вас. Това не е лъжа или лицемерие. Всичко, което казвам, е реално, всичко е вярно. Моля ви да не четете между редовете, когато говоря. Когато кажа, че нещо не Ми трябва, това означава, че не Ми трябва. Когато кажа, че не мога да го използвам, това означава, че не мога да го използвам. Каквото и да правите, не си губете времето да мислите как да купувате разни неща или да харчите пари безполезно. Не мисли, че всички добри неща трябва да се дават на Бог — знаеш ли изобщо дали имам нужда от тях? Ако нямам нужда от тях, не си ли ги купил напразно? Ако наистина си искал да Ми купиш нещо, тогава нека ти кажа — не Ми купувай нищо. Ако кажеш, че си го

купил, за да го споделя с всички, тогава добре, мога да го предам нататък. Що се отнася до начина, по който се отнасям към такива неща и към материалните притежания, които носят статусът и позицията, това е Моето отношение. Дали антихристите се отнасят по същия начин към тези въпроси? (Не.) Първо, те със сигурност не отказват нищо — колкото повече, толкова по-добре. Без значение кой им изпраща подаръци или какви са подаръците, те ги приемат. Второ, те несъмнено изнудват хората за определени неща, и последно, взимат някои неща за себе си. Именно това търсят и искат. Именно това им носи статусът, който преследват.

По отношение на нечестивата същност на антихристите, въз основа на нашето общение от миналия път и днес, можете ли да измислите едно обобщаващо изречение, което да изобличи тази нечестива същност? Най-голямата характеристика на нечестивостта у антихристите е следната: те осъждат всичко положително, всичко справедливо и всичко, което е съгласно истината, както и всичко, което се счита за красиво сред човечеството. Те мразят и изпитват неприязън към тези неща. И обратно, всичко негативно и всичко, което се осъжда и презира от хората със съвест, разум и чувство за справедливост, е точно това, на което се наслаждават антихристите. Това са нещата, които преследват и ценят. Има и друго изречение, което може да обобщи това: антихристите мразят всичко положително, което идва от Бог, и мразят това, което Бог обича, а вместо това обичат точно нещата, които Бог ненавижда и осъжда. Това е нечестивостта у антихристите. Коя е основната характеристика на тази нечестивост? Тя е, че те имат специална привързаност към всичко грозно и негативно, докато ненавиждат и проявяват враждебност към всичко, което е красиво, положително и което е съгласно истината. Ето това е нечестивостта. Разбирате, нали? Днешното общение засегна темата „какво обичат антихристите“. Дадохме и няколко примера, някои от които бяха по-типични от други, но всички те могат да се използват като доказателство, за да се обясни нечестивата природа същност на антихристите. Следващото нещо, което трябва да направите, е да размишлявате и да разговаряте за това кои нечестиви или положителни неща виждате и разбирате, кои негативни неща обичат антихристите, кои положителни неща мразят те, и какво е това, което можете да разберете, както и какво виждате и преживявате. Антихристите и обикновените покварени хора споделят определени проблеми на своя нрав и същност, и докато сериозността на тези общи неща може да се различава, същността на техния нрав е една и съща. Пътищата, по които вървят, и целите, към които се стремят, също могат да се различават, но много от покварената им нрав същност, която се разкрива, е еднаква. Следователно разобличаването на различните аспекти на същността на антихристите е полезно за всеки покварен човек. Ако Божиите избраници могат да разпознават същността на антихристите, те могат да бъдат сигурни, че няма да бъдат подведени от тях, нито ще им се прекланят или ще ги следват.

7 август 2019 г.

СЕДМА ТОЧКА: ТЕ СА НЕЧЕСТИВИ, КОВАРНИ И ИЗМАМНИ (ТРЕТА ЧАСТ)

Допълнение

Подаръци

Преди да стигна до основната тема на това общение, позволете Ми да ви разкажа една история. Какъв тип история да разкажа? Ако тя няма въздействие върху хората или ако не извисява духовно или не е от полза за онези, които вярват в Бог, по отношение на тяхното навлизане в живота и познаването на Бог, тогава няма смисъл да я разказвам. Ако ще разказвам история, то тази история трябва сама по себе си да бъде до известна степен духовно извисяваща — трябва да има стойност и смисъл. Така че чуйте тази история днес и вижте дали тя може да бъде духовно извисяваща и полезна за вас. Някои истории са истински, докато други са измислени, заимствани от реални събития; те не са истински, но често се срещат в живота, така че не са откъснати от реалността. Независимо дали са измислени или наистина са се случили, всички те са тясно свързани с живота на хората. Така че защо да ви разказвам такива истории? (За да можем да разберем истината.) Точно така: за да можете да разберете истината от тях — някои истини, които хората трудно разбират в реалния живот. Нека използваме разказването на истории, за да доближим познанието на хората за истината и за Бог до реалността и да ги улесним в разбирането на истината и Бог.

Когато имам много контакти с хора през продължителен период от време, странните и забавни случки стават неизбежни. Тази конкретно се случи през пролетта на тази година. Тъй като зимата бе отминала и пролетта наближаваше, времето ставаше все по-меко и по-меко и всякакви видове растения бяха започнали да покълват, растейки ден след ден под слънчевата светлина и дъжда. Някои от тези растения бяха диви, а някои бяха култивирани; имаше такива за консумация от животни, такива за консумация от хора и такива за консумация както от животни, така и от хора. Беше пролетна сцена: зелен и оживен пейзаж. И тук започва историята. Един ден, за моя изненада, получих специален подарък. Какъв вид подарък? Торба с диви зелени растения. Човекът, който Ми я даде, каза: „Това е обикновена овчарска торбичка — става за ядене и е полезна за здравето Ти. Можеш да я добавиш към бърканите яйца“. Добре. След това я сравних с овчарската торбичка, която бях купил по-рано, и веднага щом го направих, възникна проблем. Можете ли да отгатнете какъв беше той? Бях се натъкнал на „мистерия“. Каква мистерия? Овчарската торбичка в чужбина изглежда различно от овчарската торбичка в Китай. Има ли нещо нередно тук? (Да, има.) Ако беше същото нещо, тогава би трябвало да изглежда по същия начин, така че кое би било първото нещо, което би ви дошло на ум, когато откриете, че изглежда различно?

Това овчарска торбичка ли е или не е? Не можех да бъда сигурен. Не трябваше ли да попитам онзи човек какво става? Така че по-късно отидох и го попитах: „Сигурен ли си, че това е овчарска торбичка?“. Той се замисли над това и отговори: „О, не съм сигурен дали е овчарска торбичка или не“. Ако не е бил сигурен, как можа да Ми я подари? Защо посмя да Ми я даде? За щастие, не я изядох просто така. Два дни по-късно се уверих, че наистина не е овчарска торбичка. Какво каза онзи човек? Той каза: „Как разбра, че не е овчарска торбичка? Не съм сигурен, но забрави за това: не я яж“. Може ли такова нещо все пак да се яде? (Не може.) Не може да се яде. Ако кажа: „Не си сигурен, но заради любезността ти ще рискувам и ще я изям“, дали това ще свърши работа? (Не.) Какво е естеството на подобно действие? Би ли било глупаво? (Да.) Да, това е глупава постъпка. За щастие, не я изядох, нито се задълбочих повече в нещата, така че въпросът беше приключен.

След известно време диви растения от всякакви видове започнаха да растат по полетата: високи и ниски, цъфтящи и нецъфтящи, и растения във всякакви оттенъци и разновидности. Броят им се увеличаваше, растяха все по-нагъсто и ставаха все по-оформени. Един ден получих друга торба с подарък, но тази не беше торба с овчарска торбичка. Вместо това, тя съдържаше китайски див пелин, от същия човек. Той беше достатъчно любезен да изпрати друга торба, и с нея инструкциите: „Опитай това. Това е китайски див пелин: прогонва студа, а можеш също да го добавиш към бърканите яйца“. Погледнах го: не беше ли това едногодишен пелин? Китайският пелин се среща в много части на Китай и листата му имат специален аромат, но човекът не беше изпратил това — как би могло това да мине за китайски див пелин? Листата си приличат малко, но беше ли или не беше? Попитах човека, който Ми го даде, но той каза, че не знае — с тези думи напълно избяга от отговорност. Той дори попита: „Защо още не Си изял поне малко от него? Въпреки че не съм сигурен какво е, трябва да изядеш малко. Аз ядох малко и е наистина вкусно“. Той не беше сигурен, но въпреки това Ме подтикваше да го изям. Какво мислите, че трябваше да направя? Трябваше ли да се насиля да го изям? (Не.) Със сигурност не трябваше да се яде, защото човекът, който го беше изпратил, дори не знаеше какво е. Ако бях рискувал и го бях изял, за да опитам нещо ново, може би нищо нямаше да се случи, защото човекът, който го беше ял, беше казал, че всичко ще бъде наред. Но какво да кажем за начин на действие, като например да мислиш, че всичко ще бъде наред и да го изядеш, без да знаеш какво е? Не е ли това да действаш на сляпо? Що за човек прави такива неща на сляпо? Само някой, който е груб и безразсъден, би направил това — някой, който си мисли: „И в двата случая няма значение; повече или по-малко става“. Смятате ли, че трябва да направя това? (Не.) Защо не? Има толкова много неща за ядене; защо да рискувате да ядете непознато растение? По време на масов глад, когато наистина не е останала храна, можете да търсите различни диви зелени растения, за да се опитате да ги ядете, и можете да поемете някои рискове. В ситуации като

тези, бихте могли да ядете непознато растение. Но дали това сега е една от тези ситуации? (Не е.) Има толкова много неща, които можете да ядете, така че защо да ходите да търсите диви зелени растения? Необходимо ли е да поемате риск само за някаква малка полза, която е невидима, неосезаема и въображаема? (Не е.) И така, реших да не го ям. За щастие не го изядох; нито се задълбочих повече в нещата, и този въпрос също беше приключен.

След известно време човекът Ми даде още един подарък; това беше третият път. Подаръкът този път беше доста специален: не беше израснал от почвата, нито беше плод от дърво. Какво беше? Две птичи яйца, внимателно увити в хартиена торбичка, върху която бяха написани думите „Птичи яйца за Бог“. Забавно, нали? Когато отворих хартиената торбичка, видях, че двете яйца имаха красиво оцветяване. Никога преди не бях виждал подобни, така че не можех да кажа какъв вид птица ги е снесла; мислех да потърся информация в интернет, но не можах да намеря никакви следи, защото имаше много яйца със същата шарка и цвят, така че нямаше начин да ги идентифицирам въз основа на размер и цвят. Някой от вас смята ли, че щеше да е полезно да попитам човека какъв вид птичи яйца са били? (Не.) Защо не? (Той също нямаше да знае.) Вие познахте; той също нямаше да знае. Затова не го попитах. Ако го бях попитал, щях да нараня чувствата му и той щеше да си помисли: „Аз съм толкова добронамерен и загрижен, но Ти все още се съмняваш в мен. Защо трябва да ги търсиш в интернет? Щом Ти ги давам да ги изядеш, просто ги изяж!“. Смятате ли, че трябваше да изям яйцата или не? (Не е трябвало.) Ако ви ги беше дал, щяхте ли да ги изядете? (Не.) Аз също не бих го направил. Тези яйца са предназначени за излюпване и размножаване на птици. Нямаше ли да е жестоко да ги изям? (Щеше.) Не можех да направя това, така че въпросът с птичите яйца беше приключен, но такива неща продължиха да се случват.

Един ден попаднах на някакъв едногодишен пелин — който приличаше на китайски див пелин — съхнещ някъде на парапет, затова попитах една сестра за какво служи. „Не е ли това същият вид китайски див пелин, който онзи човек Ти даде последния път? — отвърна тя. — Китайският див пелин може да премахне влагата и да прогони студа. Не си ли чувствителен към студа? Човекът каза, че след като изсъхне, той ще го запази за Теб, за да го използваш за накисване на краката в топла вода, за да прогониш студа“. Каква според вас беше реакцията Ми, когато чух това? С една дума. (Безмълвие.) Точно така, бях безмълвен. При такива обстоятелства не трябваше ли да се замисля колко загрижен е бил този човек и колко много се е постарал? Как можех да бъда безмълвен? Просто този човек няколко пъти преди това беше непроницателен по тези въпроси и след това промени подхода си, сякаш за да каже: „Дадох Ти зелени растения и яйца за ядене, но Ти не ги изяде, затова изсуших малко китайски див пелин за Теб за накисване на краката в топла вода, за да не бъдат напразни усилията ми“. Този спектакъл

наистина Ме остави безмълвен. По-късно разказвах на някой друг, че много аптеки сега имат в наличност китайски див пелин. Можете да закупите колкото искате: предлага се в различни опаковки, произвежда се от различни държави и се обработва хигиенично. Много по-добър е от това, което човекът Ми беше изпратил, така че не е ли напразно усилие да го береш край пътя и след това да го поставяш на парапета, за да изсъхне на слънце? Ако той го изсуши и Ми го даде, смяташ ли, че го искам? (Не го искаш.) Не го искам. С течение на времето вече нямаше китайски див пелин на парапета, защото това, което бях казал, беше стигнало до него и той спря да го изпраща. По-късно, когато имаше повече диви зелени растения в полето, те вероятно вече не са се считали за редки, така че никой вече не Ми изпращаше диви зелени растения. И предполагам, че птичите яйца вероятно са се излюпили междувременно и вече не могат да бъдат събирани, така че чак до настоящия момент не съм получавал повече птичи яйца или диви зелени растения. И това беше Моята история.

Общо взето, в историята имаше четири инцидента, всички от които бяха свързани с изпращането на неща до Мен: два бяха свързани с изпращане на неизвестни диви зелени растения, един беше свързан с изпращане на яйца от неизвестна птица, а друг беше свързан с изсушено на слънце „традиционно китайско лекарство“. Може да звучи малко нелепо да се говори за тези неща, но що се отнася до самите инциденти, какви впечатления, ако има такива, останаха у вас, след като ги чухте? Има ли нещо, което трябва да разберете или да вземете от тях, някакви поуки, които трябва да извлечете? За какво си мислехте всички вие, докато слушахте? Бяха ли нещата, които разказах, насочени към някой конкретен човек? Със сигурност не. Но тогава, щом не са били насочени към някой конкретен човек, защо говоря за тях? Има ли смисъл? Или това са просто празни приказки? (Не са.) След като не смятате, че това са празни приказки, знаете ли защо говоря за това? Защо този човек е направил такива неща? Какво е било естеството на поведението му? Какъв е бил мотивът му? В какво се състоят проблемите тук? Трябва ли те да бъдат поставени в контекст? Ще можете да разберете истината, ако прозрете хората и естеството на самите случаи в контекста им. Според вас добри или лоши са били намеренията на човека, който е извършил тези неща? (Добри намерения.) На първо място, едно нещо е сигурно: той е бил добронамерен. Какво е било погрешно в добрите му намерения? Означава ли извършването на неща с добри намерения, че ви е грижа? (Не непременно.) Ако добрите намерения са нечий мотив да направи нещо, означава ли това непременно отсъствие на нечистотата на покварен нрав? Не означава. Тогава питам всички вас, ако се отнасяш с уважение към родителите си и им се подчиняваш, защо не би им изпратил тези неща за ядене? Или ако харесваш началниците и водачите си и те е грижа за тях, защо не би им дал такива неща за ядене? Защо не би се осмелил да го направиш? Защото се страхуваш, че нещо

ще се объркa. Страхуваш се да не навредиш на родителите си, на водачите си и на началниците си, но нима не се страхуваш, че ще навредиш на Бог? Какви са намеренията ти? Какво съдържа добротата ти? Опитваш ли се да измамиш Бог? Опитваш ли се да си играеш с Него? Ще се осмелиш ли да правиш такива неща, ако Бог беше духовно същество? Ще имаш ли богобоязливо сърце, ако видиш, че Божията плът е с нормална човешка природа и вместо да изпитваш страхопочитание пред Него, се осмеляваш да извършваш такива неща? Ако нямаше богобоязливо сърце, вършенето на такива неща наистина ли щеше да е проява на загриженост от твоя страна? Това не е проява на загриженост: това е да мамиш Бог и да си играеш с Него, и е изключително дръзко от твоя страна! Ако наистина си отговорна личност, защо първо не опиташ и не вкусиш нещо сам, за да се увериш, че няма нищо нередно, преди да го занесеш на Бог? Ако го занесеш направо на Бог, без да го ядеш и опиташ сам, това не е ли да си играеш с Бог? Не чувстваш ли, че накърняваш Божия нрав, като правиш това? Може ли Бог да забрави това? Дори ти да забравиш, Бог няма да забрави. Когато правиш нещо такова, какво ти минава през ума? Не си го опитал и нямаш научни доказателства, но се осмеляваш да го дадеш на Бог. Отговорно поведение ли е това? Ако нараниш Бог, каква отговорност би понесъл? Дори ако не бъдеш осъден съгласно закона, Бог ще те накаже завинаги. Дори не би помислил, че този боклук е достатъчно добър, за да го дадеш на невярващите лидери и служители, и би го счел за недостойно, така че какви намерения би имал, давайки го на Бог? Толкова ли малко струвам? Ако трябваше да дадеш на шефа си торбичка с диви зелени растения, какво би си помислил той? „Само толкова ли струвам? Хората ми дават пари и маркови вещи, а ти ми даваш шепа плевели?“. Ще имаш ли куража да го направиш? Със сигурност не. Но ако си намериш кураж да го направиш, за какво ще се притесняваш? Първото нещо, за което трябва да мислиш, е: „Какво харесва шефът? Има ли нужда от това нещо? Ако той няма нужда от него и аз все пак му го дам, той ще ми създаде ли неприятности? Ще ме тормози и измъчва ли на работа? Ако нещата станат сериозни, ще ме уволни ли, като търси претекст и ме хване в грешка?“. Мислиш ли за нещо от това? (Мисля.) Ако искаш да угодиш на шефа си, какво е първото нещо, което трябва да му дадеш? (Нещо, което той харесва.) Просто да му дадеш нещо, което той харесва, не е достатъчно. Ако в момента той се нуждае от чаша например, можеш ли да похарчиш 10 или 20 китайски юана, за да купиш една и да му я дадеш? (Не.) Трябва да му дадеш нещо златно, нещо сребърно, нещо представително. Защо да му даваш нещо, което с неохота би купил за себе си? (За да му угодя.) Каква е целта да му угодиш? На първо място, като минимум, той може да те вземе под крилото си и с властта, с която разполага, може да те защитава и да направи работата и заплатата ти стабилни и сигурни. Най-малкото, той няма да ти създава проблеми. Така че никога няма да му поднесеш връзка непознати диви зелени растения. Не е ли така? (Така е.) Не можеш да направиш

това дори на шефа си, защо тогава човекът, който Ми даде плевелите, би направил това с Мен? Мислил ли е за последствията? Със сигурност не е. А защо не е? Някои биха казали: „Защото няма да ни измъчваш“. Толкова ли е просто? Защото няма да му създам неприятности, това ли е? Как се е осмелил да дава такива неща? (Мислел е, че намеренията му са добри.) Точно така — прикрил е цялата си грозота и нечестивост зад добри намерения, тоест: „Имам добри намерения към Теб, но другите нямат! Погледни всички тези диви зелени растения. Кой ги намери за Теб? Не бях ли аз?“. Какъв вид отношение е това? Какъв вид манталитет е това? Тези добри намерения в съответствие с човешката природа ли са? Ако те дори не са в съответствие с човешката природа, могат ли да бъдат съгласно истината? (Не могат.) Не биха могли да бъдат по-далеч от истината! Какви са тези добри намерения? Наистина ли са добри намерения? (Не са.) Тогава какъв вид отношение включват те? Какъв вид нечистота и същност съдържат? Дори вие, младите хора, които сте видели малко от света, разбирате, че не можете просто да правите подаръци на шефа си по какъвто и да е начин; трябва да мислите за последствията. Така че, ако особено опитен мъж на възраст четиридесет или петдесет години Ми даде такива неща, според вас, какво е естеството на тази постъпка? Струва ли си да го обсъждаме тук? (Да.) И така, в крайна сметка каква е природата на това? Човекът небрежно Ми даде малко диви зелени растения, като Ме помоли да ги изям, без самият той дори да знае какви са. Когато казах, че не приличат на този вид диви зелени растения, той не губи време да Ми каже да не ги ям — и това не е всичко. Той Ми изпрати за ядене диви зелени растения от друг вид. Не ги изядох и той каза: „Хапни малко, вкусни са. Опитах ги“. Що за отношение е това? (Неуважително и безотговорно.) Точно така. Усещате ли всички това отношение? (Да.) Добронамерено ли е? Тук няма нищо добронамерено! Той е взел нещо на случаен принцип, без дори да му струва нещо, и след това го е сложил в найлонова торбичка и Ми го е дал, карайки Ме да го ям. Дори ако трябваше да набереш някакви диви зелени растения, за да нахраниш овцете и зайците, пак би трябвало да се замислиш: „Могат ли животните да се отровят, ако ядат това?“. Не е ли това нещо, което трябва да обмислиш? Ако не би желал да поемеш риска, когато храниш добитъка, тогава как можеш просто да вземеш някаква стара връзка диви зелени растения и да Ми я дадеш да я изям? Що за нрав е това? Каква е природата на проблема? Разбирате ли? Ако такъв човек се отнася с Мен по този начин, как мислите, че би се отнесъл с подчинените си или с някого, когото смята за обикновен човек? Той просто небрежно си играе с хората. Що за нрав е това? Нечестив и жесток. Може ли той да бъде считан за добър човек? (Не, не може.) Той не е считан за добър човек. Да не приемаш на сериозно телата и живота на хората, да ги залагаш на карта и да не чувстваш нищо след това, и всъщност да нямаш абсолютно никакви угризения на съвестта, а да си способен да правиш едно и също нещо отново и отново: това наистина е странно.

В началото на историята казах няколко думи, на които може би не сте обърнали особено внимание. Казах, че някои от тези диви зелени растения могат да се ядат от хора, някои могат да се ядат от животни, а някои могат да се ядат от хора и от животни. Това е „известна поговорка“ и тя си има източник. Знаете ли откъде идва? Това е алюзия към една история. Идва от човека, който даде тези няколко подаръка в онази история. Този човек отговаряше за засаждането и беше засадил три вида царевица. Кои три вида? Тези три: видът, който ядат хората, видът, който ядат животните, и видът, който ядат както хората, така и животните. Тези три вида царевица са доста интересни. Чували ли сте за тях преди? Не сте, а и аз ги чух за първи път — тъй като са рядкост. В крайна сметка, понеже хората, които ги засадиха, бяха толкова безотговорни, трите вида царевица били объркани: тези за консумация от животни били дадени на хората, докато тези за консумация от хора били дадени на животните. След като я изяли, всички се оплакали, че царевицата е неприятна на вкус, че няма вкус на зърно и че има леко тревист привкус. Какво са направили хората, които са засадили царевицата? Поради тяхната безотговорност в изпълнението на дълга си те смесили това, което е за консумация от хора, с това, което е за консумация от животни, така че никой не можел да ги различи, и се наложило отново да закупят семена и да ги засадят наново. Според всички вас как е била извършена тази работа? Тези хора нямат ли принципи в действията си? (Нямат.) В действията си търсят ли истината? (Не търсят.) С такова отношение в действията си, бидейки толкова неуважителни и безотговорни към всички, какво мислят такива хора за вярата в Бог? Какъв е техният подход към истината? Каква тежест има истината в сърцата им? Колко значима е Божията идентичност? Знаят ли? (Не знаят.) Не трябва ли да знаят такива важни неща? Тогава защо не знаят? Това е свързано с техния нрав. Какъв нрав е това? (Това е нечестивост.) Това е нечестивост и неприязън към истината. Те не осъзнават естеството на това, което правят, и никога не се опитват да размишляват или да търсят, нито изследват себе си, след като направят нещо. Вместо това те правят каквото си искат, мислейки си, че докато имат добри и правилни намерения, нямат нужда някой да ги надзирава или критикува; те мислят, че отговорностите и задълженията им са изпълнени. Така ли е? Някои хора казват: „Разбрахме историята, която Ти разказа, но все още не разбираме частта, която най-много ни интересува, а именно: какво е Твоето отношение към случването на подобни неща? Какво е Твоето отношение към човека, който прави такива неща? Гняв, отритване и отвращение ли е? Или харесваш такъв тип хора?“. (Отвращение е.) Не трябва ли да се отвращавате от такива неща? (Трябва.) Какво бихте си помислили вие, ако подобно нещо се случи на вас? Да предположим, че един добросърдечен човек не спира да ти дава някакви непознати предмети, като полага големи усилия да те убеди: „Яж ги, полезни са за тялото ти; яж ги, ще ти помогнат да поддържаш здравето си; яж ги, ще подобрят външния ти вид и

жизнеността ти. Няма да сгрешиш, ако ме послушаш!“. Какво би си помислил, ако при проверка се окаже, че нямат никаква стойност? (Ако бях аз, вероятно вече не бих искал да се занимавам с такъв тип човек; щях да съм му ядосан и изгубил дар слово — такива чувства.) Човек трябва да се отвращава и да се гнуси от такива хора. Какво друго? Трябва ли човек да се чувства ядосан, тъжен или огорчен? (Няма смисъл.) Няма смисъл, нали? Няма ли хора, които казват: „Този човек вероятно е направил това, защото не разбира истината.“? Повечето хора не разбират истината, но колко от тях са способни да правят такива неща? Не се ли различават хората един от друг? (Различават се.) Хората се различават. Точно както когато хората имат взаимоотношения помежду си: когато има обмен на материални блага, някои хора търсят справедливост и разумност. Дори тези хора да позволят на другата страна да се възползва малко от тях, това няма значение за тях — по този начин отношенията им продължават; те притежават човешка природа и чувстват, че не е голяма трудност да бъдат в леко неизгодно положение. Други хора нямат човешка природа и винаги обичат да се възползват от другите: във взаимоотношенията си с другите гледат само да се възползват и да спечелят за сметка на другите. Ако могат да извлекат някакви ползи от теб, те ще ти угаждат и ще поддържат отношения с теб, но ако не могат, тогава ще те изритат. Те не проявяват никаква искреност към теб; такива хора нямат човешка природа.

Какво мислите вие за типа хора, които правят подаръци като в разказаната днес история? Защо такива хора подаряват неща? Съвпадение ли е? Ако се случва веднъж на няколко години, може да е съвпадение, но може ли все още да се счита за съвпадение, ако същото нещо се случва четири пъти в рамките на един сезон? (Не може.) Това негово поведение не беше случайно, нито пък такъв нрав може да се нарече моментно разкриване и проявление на поквара. Тогава каква беше природата на поведението му? Както казахме по-рано, поведението му беше неуважително, безотговорно, безразсъдно, прибързано и импулсивно, и с нецивилизован нрав. И така, защо го направи? Защо не даде тези неща на други, а само на Мен? Моята различна идентичност и статус Ме правят пригоден да получа тези подаръци. По този начин става ли ясно намерението на човека, който даде подаръците, и природата на това, което направи? Каква беше целта му? (Да се подмаже.) Точно така. Коя е най-точната дума, за да се опише това негово подмазване? Това е евтин трик: подмазване и опортюнизъм. Това е умел начин да ти се подмаже, да те примами в дупката, която той е изкопал, без ти да осъзнаеш, и да породи у теб добри чувства към него, когато всъщност не е ни най-малко искрен — иска да постигне собствените си цели, без да плаща никаква цена. Той направи това без никакво подробно обмисляне на последствията и просто ти даде нещо, което е намерил безплатно, като те кара да чувстваш, че е грижовен, и измамно те успокоява до състояние на щастие. Какво всъщност означава това? Означава, че без дори да похарчи и стотинка, той те е накарал да чувстваш, че си

получил голяма полза за негова сметка, което очевидно означава, че те взима за глупак. Не означава ли това? Той си мисли: „Не харча и стотинка и не си правя труда; изобщо не съм искрен с Теб. Просто ще Ти дам нещо, за да ме запомниш, така че да ме мислиш за мил, грижовен и предан, и че имам любов към Теб в сърцето си“. Да те накара погрешно да повярваш, че той е такъв, е евтин трик, а също и опортюнизъм. Използването на най-евтината така наречена доброта за най-голяма полза и най-голямо предимство, без да се плаща никаква цена или да се проявява каквато и да е искреност, е евтин трик. Някой от вас би ли направил това? Всеки го прави — просто вие не сте направили същото нещо, което той направи, но бихте го направили, ако имахте възможност. Това е първият извод, до който стигнах в отношенията си с този тип хора, а именно че те са много добри в евтините трикове. Те не вярват в Бог; това, което следват, е някой, който според тях ще им донесе полза, ще ги благослови и който си струва да бъде следван. Този единствен инцидент напълно разобличи вярата на този тип хора и истината за това какви са всъщност. Разбирането на такива хора за любовта, предаността и покорството към Бог е твърде опростенческо и те искат да използват метода на евтиния трик, за да спечелят Божието одобрение и да получат благословии. Искрени ли са те към Бог? Богобоязливи ли са по някакъв начин? (Не са.) Тогава не може да става и дума за други неща. Това е първият извод, до който достигнах. Според вас прав ли съм? (Да.) Несправедливо ли го етикетирам? Правя ли от мухата слон? Категорично не. Ако се съди по неговата същност, нещата са много по-сериозни. Най-малкото, той заблуждава Бог и си играе с Него.

Второто ми заключение е какво може да се види от такива хора. Човешкото сърце е ужасно! Кажете Ми, какъв е този ужас? Защо казвам, че човешкото сърце е ужасно? (Този човек се умилква на Бог, за да задоволи своето намерение и желание да придобие благословии, а след това е безотговорен и не се замисля какво ще се случи с Божието тяло, след като Той изяде тези неща, или какви ще бъдат последствията. Той винаги ще се замисли за последствията от това, с което храни собственото си семейство, но когато дава нещо на Бог, изобщо не се замисля за тях. Той прави това изцяло, за да постигне собствените си цели, умилквайки се на Бог с честни или нечестни средства; човек може да види, че той е особено егоистичен и достоен за презрение, че в сърцето му няма място за Бог и че не се отнася към Бог като към Бог.) По подразбиране не означава ли това да не се отнася с Мен като с човешко същество? Може ли да се каже така? (Може.) Какви ужасни намерения! (Да, той не би измамил Бог, дори и да се отнася към Бог като към свой роднина.) Това наистина е ужасно! Ако някой ти беше приятел, щеше ли да се отнася така с теб? Нямаше. Щеше да ти каже кое е добро за ядене и ако има странични ефекти от яденето на нещо, той щеше настойчиво да те разубеждава да не го ядеш; това е нещо, което дори приятелите могат да направят. Но може ли този човек да направи това? Не. Тъй като той постъпи така

с Мен, той със сигурност ще постъпи така и с вас. Какво друго у него е ужасно? (Той е дълбоко пресметлив. Прикрива го с повърхностна добросърдечност, но вътрешно крои планове, опитвайки се да извлече възможно най-голямата полза от най-евтиното нещо и това е ужасно.) Добре е да се види по този начин. Това, което споменахте по-рано, е егоистичната му страна, докато това се отнася до неговата пресметливост. Ако се съди по това, което всички вие казахте, откъде идват тези неща, които са дълбоко в човека, тези неща, които се разкриват от неговата човешка природа, нещата, които той може или не може да докосне и които другите могат да видят или не могат да видят или изтълкуват? От родителите си ли ги научава? В училище ли ги научава? Или ги изгражда обществото? Откъде се появяват? Едно е сигурно: те са нещо вродено. Защо го казвам? С какво са свързани вродените неща? Те са свързани с човешката природа същност. Значи, за да мисли по този начин, дали дълго време го е обмислял или на момента му е хрумнало? Дали е бил вдъхновен от нещо, което е видял някой друг да прави, или е трябвало да го направи при определени обстоятелства? Или Аз го инструктирах да го направи? Нито едно от тези неща. Въпреки че тези малки неща външно може да изглеждат обикновени, природата, която стои в основата на всяко едно от тези неща, е необикновена. Способен ли е бил човекът, извършил тези неща, да осъзнае последствията от извършването им? Не. Защо? Да предположим, че купуваш евтин артикул от улична сергия, за да го подариш на шефа си. Преди да го подариш, не трябва ли да оцениш ситуацията и да се запиташ: „Може ли шефът да намери този артикул на уличната сергия? Може ли да провери онлайн и да разбере колко струва? Може ли някой да му разкрие колко струва? Какво ще си помисли за мен, след като разбере?“. Това не са ли неща, които трябва да прецениш? Първо ще прецениш и след това ще го купиш. Ако, след като си преценил, почувстваш, че подаряването на този артикул ще има неблагоприятни последици, би ли го подарил? Със сигурност не. Ако смяташ, че няма да е скъпо да подариш този артикул на шефа си и това ще го направи щастлив, тогава със сигурност ще го подариш. Но този човек от историята не прецени нито едно от тези неща, така че какво си е мислил? Мислеше си само, че това е единственият начин да постигне намеренията си. Сега, като я анализираме, природата на този въпрос излиза наяве. Какво може да се види от природата на този въпрос? Вторият резултат, който се наблюдава при хората чрез контакт с тях, е, че сърцата им са ужасни. Може ли да се направи заключение за покварения нрав, който разкриват такива хора, било то умишлено или неволно? Каква е причината човешкото сърце да е толкова ужасно? Дали защото е твърде безчувствено? Безчувствен човек е този, на когото му липсва усещане. Ще бъде ли правилно да го опишем като безчувствен? (Не.) Поради незнание ли е тогава? (Не.) Тогава на какво в крайна сметка трябва да се припише причината? Тя трябва да се припише на нечестивия нрав на хората. Трябва да ви кажа къде се крие

ужасното на хората: крие се в това, че в сърцата им живеят демони. Това как ви кара да се чувствате? Защо казвам, че в сърцата на хората живеят демони? Какво е вашето разбиране? Не мислите ли, че това е ужасно твърдение? Не се ли плашите, когато го чуете? Досега не сте мислили, че сърцата ви са обитавани от демони; просто си мислехте, че имате покварен нрав, но не знаехте, че във вас живеят демони. Сега знаете. Това не е ли сериозен проблем? Правилен ли е анализът Ми? (Да.) Това не води ли до корена на проблема? (Води ни.) Помислете защо казах, че сърцата на хората са обитавани от демони. Помислете над следното: дали човек със съвест и разум би измамил Бог по този начин? Това покорство към Бог ли е? Това означава съпротива срещу Бог с широко отворени очи и никакво отнасяне към Него като към Бог. Сега, когато Бог дойде на земята, за да спаси човечеството, каква е връзката между човека и Бог? Дали е такава като между висшестоящ и подчинен? Приятелска? Роднинска? Какъв вид връзка всъщност е това? Как се справяш с тази връзка и как подхождаш към нея? Каква нагласа трябва да притежаваш, когато взаимодействаш и се разбираш с Бог? Какво трябва да таиш в сърцето си, за да се разбираш с Бог? (Боязън.) Боязънта изглежда нереалистична за всички. (Страхопочитание.) Страхопочитанието не може да бъде постигнато. Ако се отнасяш към Мен като към обикновен човек — просто като към познат, без да се разбираме твърде добре и все още не достатъчно, за да бъдем приятели — тогава как може връзката между нас да бъде хармонична и приятелска? Човек с чувство на съвест трябва да знае как да прави подобни неща по правилния начин. (Трябва да има уважение.) Това е абсолютният минимум, който трябва да имаш. Да предположим, че двама души се срещат: те все още не се познават и не знаят имената си. Ако единият види, че другият е простодушен, и иска да си поиграе с него, това не е ли малтретиране? Ако липсва дори минимално уважение, съществува ли изобщо някаква човешка природа? За да се разбират хората помежду си, независимо какви спорове или конфликти могат да възникнат, те трябва поне да се уважават един друг. Уважението е елементарният здрав разум по отношение на постъпките на човека и между всички човешки същества има минимално уважение. И така, съществува ли това уважение, когато хората взаимодействат с Бог? Ако не можеш дори да стигнеш до тази точка, тогава в съзнанието ти каква всъщност е връзката между Бог и теб? Тогава изобщо няма връзка — дори тази на външен човек. Следователно човекът, който е дал даровете, се е отнасял към Бог по следния начин: той не само, че не е уважавал Бог, но е искал и да Го измами. В сърцето си не е чувствал, че Бог трябва да бъде уважаван или че трябва да се обърне грижливо и щателно внимание на Неговото здраве и на последствията от това Той да изяде даровете — това не е било в обхвата на неговите съображения. За него е било достатъчно просто да използва трикове, за да подмами Бог и да спечели Неговата благосклонност; най-доброто нещо за него е било да може да измами Бог. Такова е било сърцето му. Не е ли ужасно човек да има такова сърце? Ужасно е!

Някои хора вярват в Бог и външно изглежда, че Го следват. Но дали някога са размишлявали дълбоко в сърцата си за пътя, по който са поели, и за цената, която са платили? Дали са изследвали и са се опитвали да разберат дали са изпълнили дълга, поверен им от Бог? Каква точно е нагласата на хората в начина, по който се отнасят с Бог? Какво са направили хората за Бог, ако се съди по различните неща, които хората показват и разкриват, и дори по техните най-скрити кроежи, да не говорим за всички видове нрав, разкрити в нещата, които правят в начина, по който се отнасят с Бог? Освен че плащат цена за нещата, които са им от полза, и ги обмислят старателно, какво е отношението на хората към Бог и какво Му предлагат? Нищо освен кроежи, пресметливост, предпазливост и презрително отношение. Презрението е отношение и какво е поведението, което произтича от това отношение, ако се изрази като глагол? „Присмивам се“. Чували ли сте някога за тази дума? (Чували сме я.) „Да се присмивам“ е донякъде книжовен термин. Какво казваме в разговорната реч? Казваме „подигравам се“, „занасям се с някого“, „майтапя се с някого“. Приемат те за скромен, за простодушен; в техните очи ти си никой и те се осмеляват открито да ти се присмиват — що за нрав е това? Когато човек е с такъв нрав, ангел ли живее в сърцето му или демон? (Демон.) Демон. Ако може да се отнася така с Бог, тогава какъв е той всъщност? Може ли да практикува Божието слово? Може ли да се покорява на Божието слово? Някой като човека, който Ми изпрати подаръци, например — той не търси истината, нито разбира Божиите намерения. Той няма ни най-малка представа какво Бог изисква от човека, какво Бог иска да види в човека или какво Бог иска да придобие от него. Той е точно като някой, който взаимодейства с шефа си, като се съсредоточава върху това как да го ласкае и как да го мами, отнасяйки се към него по начин, който му позволява да постигне целите си — от какво всъщност живее такъв човек? Той живее от угодничество, като си изкръпква достоен за презрение живот, подмазвайки се на водачите си. Защо Ми предложи той такава „грижовност“ и „доброта“? Не можа да се сдържи, нали? Можеше ли да предвиди как щях да се почувствам от това? (Не.) Правилно. Той не разбираше. Напълно му липсва нормална човешка мисловност. Той нито знаеше, нито го интересуваше как бих могъл Аз да възприема, определя или оценя поведението и нрава му. Какво го интересува? Той се интересува от това как да Ми се подмаже, за да постигне целите си, и след това да остави у Мен добро впечатление за себе си. Това е неговото намерение, когато прави нещо. Що за човешка природа е това? Това ли би направил човек с истинска съвест и разум? Ти си живял толкова много години, така че трябва да разбираш: първо, не се нуждая от твоето подмазване. Второ, нямам нужда да Ми даряваш нищо. Трето, което е най-важното, трябва да разбереш, че каквото и да правиш, каквито и да са твоите намерения и цели и каквото и да е естеството на това, което правиш, Аз определям всички тези неща и си правя изводи за тях. Не е въпросът да направиш нещо и това да е всичко;

напротив, трябва ясно да видя какви са твоите намерения и мотиви. Гледам само какъв е твоят нрав. Някои вероятно ще кажат: „Твърде си суров към хората!“. Така ли е? Изобщо не мисля така. Точно защото не съм никак суров, някои хора се опитват да се възползват от ситуацията. Не е ли така? Веднага щом някои хора влязат в контакт с Мен, те си мислят: „Виждам те като обикновен човек. Няма нужда да ти обръщам особено внимание. Ти си почти същият като мен: ти също ядеш три пъти на ден и не виждам да имаш някаква власт или могъщество. Няма какво да кажеш, независимо как се отнасям с теб. Какво можеш да ми направиш?“. Какъв начин на мислене е това? Откъде идва? Идва от нрава на човека. Защо хората имат такъв нрав? Защото в сърцата им живеят демони. Когато в сърцата им живеят демони, независимо колко велик смятат, че е Бог, независимо колко благороден смятат, че е статусът на Бог, независимо как вярват, че Бог изразява истината, за да спаси хората, независимо колко словоохотливо изразяват благодарността си и независимо как показват готовността си да страдат и да платят цената, когато дойде време да изпълнят дълга си, демоните ще управляват сърцата им и демоните са тези, които се залавят за работа. Що за човек според вас се осмелява да мами и дори да се присмива на Бог? (Демон.) Демон е. Това е сигурно.

В нашето общение по-рано, от кой диалог между Сатана и Бог можем да видим нрава на Сатана? Бог каза: „Сатана, отде идеш?“. Какво отговори Сатана? („От шетане тук-тамѐ по земята и скитане нагоре-надолу по нея“ (Йов 1:7).) Що за приказки са това? (Дяволски думи.) Това са дяволски думи! Ако Сатана се отнасяше към Бог като към Бог, той щеше да каже: „Бог ме попита, така че ще кажа откъде съм дошъл по възпитан начин“. Това не са ли разумни приказки? (Такива са.) Това е изречение съгласно нормалното човешко мислене: пълно изречение, граматично и незабавно разбираемо. Това ли е, което каза Сатана? (Не е.) Какво каза той? „От шетане тук-тамѐ по земята и скитане нагоре-надолу по нея“. Разбирате ли това изречение? (Не.) Дори и сега никой не разбира какво означава. И така, откъде идва Сатана? Къде шеташе тук-тамѐ? Откъде идваше и накъде отиваше? Има ли категорични отговори на тези въпроси? До ден днешен онези, които тълкуват Библията, не са успели да разгадаят откъде наистина идва Сатана или колко време му е отнело, за да стигне до Бог и да говори с Него; нито едно от тези неща не е известно. Тогава как може Сатана да отговори на Божия въпрос с такъв тон и с такъв език? Бог сериозно ли му зададе въпроса? (Да.) А той отговори ли Му по подобен начин? (Не.) Какво отношение показа, като отговори на Бог? Подигравателно. Това е същото като да попиташ някого: „Откъде си?“ и той да отговори: „Познай“. „Не мога да позная“. Той знае, че не можеш да познаеш, но въпреки това те кара да познаеш. Той просто се занася с теб. Това е отношението, което означава да си играеш с някого или да му се подиграваш. Той не е искрен и не иска да знаеш; той просто иска да си играе игрички и да се занася с теб. Сатана е с точно такъв нрав. Казах, че в сърцата на някои хора живеят демони. Не се ли

отнасят те така към Бог? Ако съдим по това как привидно тичат насам-натам, вършат разни неща и понякога понасят трудности и плащат малка цена, те не изглеждат такива хора; изглежда сякаш носят Бог в сърцата си. Но от отношението им в начина, по който се отнасят към Бог и истината, виждате, че това, което живее в сърцата им, е демон и това е всичко. Дори не могат да отговорят директно на Божиите въпроси — те са от хората, които се въртят в кръг като змии, докато ти не можеш да намериш отговора, нито да разбереш какво казват. Що за хора са тези? Могат ли да бъдат искрени в отношението си към Бог? С отношението на презрение и пренебрежение, с което се отнасят към Бог, могат ли такива хора да практикуват Божието слово като истина? (Не.) Защо не? Защото в сърцата им живеят демони. Не е ли така? (Да, те изобщо не се отнасят към Бог като към Бог.) Това е нечестивостта на тези хора. Тяхната нечестивост се крие в мисленето, че Божията почтеност, смирение, нормалност и практичност, които виждат, не са това, което прави Бог обичлив — но тогава какво са те? Те смятат, че това са Божиите недостатъци; че те са области, които правят хората склонни към създаването на представи; че това са най-големите несъвършенства в Бог, в когото вярват; че те са слабости, проблеми и недостатъци. Как трябва да се гледа на такива хора? Това е начинът и отношението, което проявяват към Бог; това е позорно за Бог, но какво да кажем за самите тях? Извличат ли някаква полза от това? Това е оскърбление и за тях самите. Защо го казвам? Като обикновен човек, ако някой случайно ти даде нещо за ядене и ти го вземеш и го изядеш като глупак, без да се интересуваш от фактите и без дори да попиташ за какво става въпрос, това няма ли да означава, че нещо липсва в човешката ти природа? Нормален човек ли е този, в чиято човешка природа липсва нещо? Не. Ако въплътеният Христос дори не притежаваше нормална човешка природа от този вид, щеше ли да си струва да се вярва в Него? Нямаше. Какви са признаците на човешката природа на въплътения Бог? Неговата рационалност, мислене и съвест са най-нормалните. Притежава ли Той способността да преценява? (Да.) Ако не я притежавах, ако бях просто един празноглавец, който няма нито здрав разум, нито прозрение, неспособен да разсъждавам, когато Ми се случат събития, можеше ли все още да бъда смятан за нормално човешко същество? Това би било дефектна човешка природа, а не нормална човешка природа. Може ли такъв човек да бъде наречен Христос? Когато Бог се въплъщаваше, такава ли плът щеше да избере? (Не.) Със сигурност не. Ако безразсъдно бях направил това, дали такъв Бог, Този, който е известен като въплътения Бог, щеше да си струва да бъде следван? Не, и вие щяхте да сте на грешния път. Това е едната страна, от Моята гледна точка. От друга страна, от вашата гледна точка, ако Го считаш за Бог, като към обект на твоето следване, и като Негов последовател се отнасяш към Него по този начин — тогава къде се поставяш? Това не е ли позор за теб? (Позор е.) Ако в твоите очи Бог, в когото вярваш, е толкова недостоен за твоето уважение, но все още вярваш в

Него, тогава това какъв те прави? Объркан ли си? Неориентиран последовател ли си? Няма ли да опозориш себе си по този начин? (Да, щеше.) Но ако смяташ, че Той притежава всички тези аспекти на нормалната човешка природа, че Той е въплътен Бог, и въпреки това постъпваш така, не опозоряваш ли Бог? И двете гледни точки са валидни. Можеш да видиш проблема, независимо дали го разглеждаш от Божията или човешката гледна точка — и проблемът тук е сериозен! Не е ли така? (Така е.) От човешка гледна точка, ако Го смяташ за Бог и след това се отнасяш с Него по този начин, тогава ти открито опозоряваш Бог. Ако мислиш, че Той не е Бог, а човешко същество, но все още Го следваш, тогава това не би ли било противоречие? Няма ли да опозориш себе си? Разсъждавай върху тези два аспекта; прав ли съм? Не е ли така? Защо хората не могат да мислят за тези неща? Защо продължават да постъпват по този начин? Дали е просто защото не разбират истината? Нека не навлизаме твърде дълбоко в това; просто от гледната точка на заложбите те са безмозъчни кретени. Защо казвам, че са безмозъчни? За какъв мозък говоря? Става въпрос за мислене. Да правиш нещо без да мислиш, без да знаеш как да претегляш плюсовете и минусите, без да знаеш как да обмислиш естеството на това, което правиш, или дали трябва да го правиш или не, означава да си безмозъчен. Кое е това нещо, което няма мисловност? Животните и зверовете нямат мисловност, но хората би трябвало да обмислят тези неща. Хората може да правят глупави неща в момент на импулсивност, но ако правят едни и същи глупави неща отново и отново, тогава могат да бъдат окачествени като безмозъчни. Безмозъчен човек е някой с увреден разум или, казано на разговорен език, някой, на който му хлопа дъската. Но егоизмът им е силно изразен и изобщо не им липсват хитрости, затова казвам, че демоните живеят в сърцата на хората.

Всички ли смятате, че да се повдига въпросът за даването на подаръци за общение е като да правим от мухата слон? Ако не бях разговарял за това, а просто го бях споменал мимоходом, дали щеше да ви повлияе по този начин, след като го чуете? (Нямаше.) Най-много, след като сте го чули, да се замислите: „Как можа този човек да направи такова нещо? Аз не правя такива неща; наистина има всякакви хора!“. Най-много това да си помислите. Може да сте поговорили малко за това и толкова — но щяхте ли да имате такова дълбоко разбиране за него? (Не.) Нямаше да го разберете толкова дълбоко. И така, какви ползи ви носят Моите думи? Каква истина сте придобили? Първо, трябва да ви напомня: какъв е най-добрият вид взаимоотношения, които да се установят между човека и Бог? Когато някой се приближи до Бог, как трябва да общува с Него, когато е в близък контакт с Него? Не е ли необходимо да се търсят принципи за това? (Да.) Освен това, след като сте вярвали в Бог толкова много години, какви случки са се случвали в ежедневието на хората, които са от същото естество като това, което е направил човекът в историята? Тези въпроси не заслужават ли обмисляне? Може ли някой

да си извлече поука и да каже: „Бог не толерира дори дребни грешки, така че това е изключително сериозно. По-добре да не се приближаваме до Него, да нямаме близък контакт с Него, нито да общуваме с Него — с Него шега не бива! Ако сбъркаш, Той ще преувеличи проблема и ще загазиш сериозно. Със сигурност няма да Му дам нищо!“? Приемливо ли е да се мисли така? (Не.) Всъщност, не е нужно да се притеснявате: нямаме много възможности за близък контакт, а моментите, в които общуваме помежду си, са още по-малко, така че това не е въпрос, за който трябва да се тревожите. Ако все пак някой ден общувам с вас, не се притеснявайте; ще ти кажа една тайна. Независимо дали общуваш с Мен, или се молиш и търсиш насаме, коя е тайна номер едно? Каквото и да правиш, не се опитвай да Ме надхитриш; ако си заядлив, стой далеч от Мен. Има някои хора, които говорят с голямо лукавство, като в миг съставят по няколко плана, а всяко изречение, което изричат, е примесено с нечистотии; ако говорят повече, няма да знаеш кои думи са истина и кои — лъжа. Такива хора никога не бива да се приближават до Мен. Когато влизаш в контакт с Бог и общуваш с Него, кое е най-важното нещо, което трябва да направиш, и кой е най-важният принцип, който трябва да спазваш? Отнасяй се към Бог с честно сърце. Също така, научете се на уважение. Уважението не е учтивост; не е подмазване или ласкателство, нито е угодничество или раболепие. Тогава какво точно е то? (То е да се отнасяш към Бог като към Бог.) Да се отнасяш към Бог като към Бог е основен принцип. А подробностите? (Да се научиш да слушаш Бог.) Това е един аспект на практикуването. Някои хора влизат в контакт с Мен и когато Аз говоря, те бързат да Ме прекъснат, затова ги оставям да свършат, преди Аз да продължа. А как се отнасят към Мен, когато Аз говоря? Слушат със затворени очи. Какво се подразбира от това? Сякаш казват: „Това, което говориш, са глупости. Какво знаеш ти?“. Такова е отношението им. Може и да не знам всичко, но имам принципи и ти казвам това, което съм научил, видял и мога да разбера, както и принципите, които знам, и от това можеш да придобиеш много. Но ако постоянно Ме стрелваш с поглед с мисълта, че нищо не знам, и не Ме слушаш внимателно, тогава нищо няма да придобиеш — ще трябва да разбираш сам нещата. Не е ли така? Затова трябва да се научите да слушате Божиите слова. Когато слушате, ограничавам ли ви да изразявате мненията си? Не. След като свърша да говоря, питам всички ви дали имате въпроси, и ако някой има, веднага отговарям и ви казвам принципите, свързани с тези въпроси. Понякога не ви казвам само принципите, а направо ви казвам какво трябва да направите, като обяснявам всеки аспект подробно. Въпреки че има някои области, които не разбирам, Аз имам Свои собствени принципи и имам Свои собствени възгледи и начини за справяне с такива въпроси, така че ви уча въз основа на това, което смятам за разумни възгледи и принципи. Защо Аз мога да ви уча? Защото вие дори не разбирате тези неща. След като се отговори на тези въпроси, ще попитам отново дали има още въпроси; ако има,

тогава отново ще отговоря на тях без забавяне. Аз не искам само да Ме слушаш; давам ти възможност да говориш, но това, което казваш, трябва да е разумно — без глупости и без губене на време. Понякога прекъсвам някои хора от нетърпение. При какви обстоятелства? Когато са многословни и използват десет изречения за нещо, което може да се каже с пет. Всъщност Аз разбирам веднага щом ги чуя; знам какво следва, така че не е нужно да казват нищо повече. Бъди кратък и по същество; не губи времето на другите. След като свършиш да говориш, ще ти дам отговор и ще ти кажа какво да правиш и според кои принципи да го направиш. С това въпросът би трябвало да приключи, нали? Но някои хора не се усещат и казват: „Не, Ти трябва да ме уважаваш; уважението трябва да е взаимно. Ти свърши да говориш, но аз не съм приключил с излагането на моята гледна точка. Моята гледна точка е следната — трябва да започна отначало“. Те винаги искат да изразят възгледите си с убеждението, че Аз не ги знам, когато всъщност веднага щом започнат да говорят, Аз знам какви са възгледите им — така че има ли нужда да продължават? Няма нужда. Някои хора имат толкова нисък коефициент на интелигентност, че им трябват десет изречения за въпрос, който изисква само две, и ако не ги прекъсна, ще продължават да говорят. Всички останали са разбрали; нима Аз все още не разбирам? Но те продължават да искат да се изразят, така че не става въпрос само за нисък коефициент на интелигентност — разумът им също е слаб! Срещали ли сте такива хора? (Да.) Мислят си, че са умни, въпреки че имат слаб разум и нисък коефициент на интелигентност. Не е ли отвратително това? Отблъскващо и отвратително е. Когато хората влизат в контакт с Бог, първото нещо е да се отнасят към Него с честно сърце; второто е хората да се научат на уважение; а третото и най-важно нещо е да се научат да търсят истината. Това не е ли най-важното? (Да.) Какъв е смисълът да вярваш в Бог, ако не търсиш истината? Каква е стойността на вярата в Него? Къде е смисълът в това? Тази точка е нещо, което може да не достига на повечето хора, така че защо да я повдигаме? Това е подготовка за бъдещето; трябва да се научите да практикувате по този начин, когато подобни неща ви се случват в бъдеще.

В църквата се запознах с много хора, на някои от които възложих няколко задачи. Няколко дни по-късно те Ми докладваха, като Ми показаха, че са си записали всичко, което съм им възложил, и че вече ги прилагат едно по едно. Когато се срещаха с Мен, те Ми докладваха за напредъка по прилагането, по кои въпроси е нужно да търсят и по кои все още очакват резултати, като Ми даваха пълен отчет. Обясняваха подробностите много ясно и макар понякога те да бяха малко дребнави, отношението им показваше, че се отнасят сериозно и отговорно към Божиите слова и че знаят какви са техните отговорности, дълг и задължения. Някои хора бяха различни: възложих им две задачи и те ги записаха в тетрадките си, но седмица по-късно, когато все още нищо не бяха приложили, си спомниха

едва след като ги попитах за това — и тогава пак записаха всичко в тетрадките си. След още една седмица, когато ги попитах защо задачите все още не са изпълнени, те започнаха да се оправдават, изтъквайки тази или онази трудност, преди отново старателно да запишат всичко в тетрадките си. Къде записаха всичко? (В тетрадките си.) Но не записаха нищо в ума си. Не е ли това поверяване на нещо на неподходящия човек? Тези хора не са човеци. Всичко, което им поверявах, влизаше през едното им ухо и излизаше през другото — изобщо не го вземаха на сериозно. Всички задачи, които възлагам на хората — били те свързани с определена професия или с общи дела, както и някои неща, свързани с работата на църквата — са в рамките на възможностите им; нито една няма за цел да ги затрудни. Но често когато поверявах задачи на водачи и работници, повечето от тях не Ми докладваха, след като поемаха поръчението, и не получавах никаква информация за състоянието на работата. Дали е организирана, как е свършена, какви грешки са допуснати, какъв е настоящият резултат — те никога не докладваха за никое от тези неща, нито търсеха. Те просто оставяха поръченията си настрана и Аз дори не можех да науча какви са резултатите. Някои хора имаха още по-сериозен проблем: освен че не прилагаха това, което им възлагах, те идваха и да Ми се подмазват и да Ме мамят, като Ми казваха къде са ходили и какво са правили вчера, какво са правили предния ден и какво правят в момента. Вижте само колко ги биваше в преструвките и софизмите — не вършеха нищо от това, което специално им възлагах, а вместо това се занимаваха с безполезни задачи, докато важната работа беше в пълна бъркотия. Що за поведение беше това? Напълно пренебрегваха същинските си задачи и бяха пълни с лъжи и измама!

Имаше един човек, който отговаряше за засаждането. Попитах го: „Тази година има едни хубави зеленчуци. Запази ли семена?“. „Запазих“, отговори той. Аз казах: „Чух, че са обрали всички зеленчуци преди известно време и не са запазили семена“. Той каза: „Не са приключили с реколтата. Останаха още!“. Тогава попитах: „Къде са останалите зеленчуци? Нека да погледна“. Той каза: „А? Ами… нека първо отида да проверя“. В крайна сметка запазил ли беше семена, или не? Не беше. От тези няколко думи, които изрече, първото му твърдение „запазих“ лъжа ли беше? (Да.) А второто му твърдение: „Не са приключили с реколтата. Останаха още!“ — не беше ли лъжа? Той не знаеше дали са запазили семена и каза: „Нека първо отида да проверя“. Така че третото твърдение беше поредната лъжа. Лъжите ставаха все по-сериозни; той нижеше лъжа след лъжа, като навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко — уста, пълна с лъжи! Бихте ли искали да общувате с човек, чиято уста е пълна с лъжи? (Не.) Как се чувстваш, когато говориш и работиш с хора, които са пълни с лъжи? Ядосваш ли се? Той имаше наглостта да измами когото и да било; грешеше, ако си мислеше, че не знам! Струва ли си да се мами за такова нещо? Какво щеше да спечели, като беше

толкова измамен? Ако видиш това отношение в начина, по който действа, ако се отнася към теб по този начин, как ще се почувстваш? Ако по същество 99 процента от това, което един човек казва, е лъжа, независимо дали клюкарства, говори за работа, за сериозни въпроси или разговаря за истината, тогава този човек е безнадежден. Той може да измами всеки; това в какво го превръща? Откога вярва в Бог? Някои невярващи винаги казват „доколкото знам“ или „честно казано“ и това въведение прави думите им правдиви. Онзи човек вярваше в Бог толкова много години и беше слушал толкова много проповеди, но не можеше да каже дори нито една дума истина; всичко, което казваше, беше лъжа. Тогава що за твар е той? Не е ли отвратителен и гнусен? Има ли много такива хора? Вие такива ли сте? Когато общувате с Мен, при какви обстоятелства ще Ме излъжете? Ако сте причинили някакво бедствие и знаете, че последиците са сериозни и че можете да бъдете отлъчени, тогава, щом другите го споменат, вие лъжете, за да го прикриете. Всеки може да излъже за такова нещо. За какво друго могат да лъжат хората? За да изглеждат добре в очите на другите и да си спечелят уважението им. После има такива, които знаят, че не са компетентни в работата си, но не го казват изрично на Горното от страх, че ще бъдат освободени, ако го направят. Когато докладват за работата си на Горното, те се преструват, че търсят начини да решат проблема, създавайки у другите фалшиво впечатление. Всичко, което казват, е лъжа и те поначало не са способни да вършат работа. Ако не зададат някакви въпроси, се страхуват, че Горното ще забележи несъответствията и ще ги освободи, затова набързо се преструват. Такъв е манталитетът на лъжеводачите и антихристите.

Разсъждавайте върху трите принципа за общуване с Бог, за които току-що разговарях. Кой от тях не можете да изпълните и кой е лесен за постигане? Всъщност не е лесно да се приложи истински който и да е от тях, защото в сърцата на хората живеят демони. Няма да можеш да ги постигнеш, преди да си прогонил демона от сърцето си. Трябва да се бориш с демона в сърцето си и ако можеш да го побеждаваш всеки път, тогава можеш да ги постигнеш. Ако всеки път се проваляш и си пленен от него, тогава няма да можеш да ги постигнеш; няма да можеш да приложиш никой от принципите. Ако като следвате тези принципи, можете да постигнете и трите, не само когато се разбирате и общувате с Мен, но и при редовните си контакти с братята и сестрите, няма ли всички да имат полза от това? (Да.) Сега, след като историята приключи, нека да преминем към основната тема.

Анализ на начина, по който антихристите са нечестиви, коварни и измамни

Последния път разговаряхме за седмото проявление на антихристите — те са нечестиви, коварни и измамни. По тази точка разговаряхме два пъти. Първото обсъждане беше посветено на нечестивата природа на антихристите — върху

какво беше поставен акцентът в това обсъждане? (Враждебното отношение и ненавистта към истината.) Антихристите са враждебни към истината и я ненавиждат, мразят всички положителни неща, които са съобразени с истината и с Бог, което е първото и основно проявление на нечестивостта на антихристите. Първото обсъждане беше за това какво ненавиждат антихристите. Обикновените хора ненавиждат негативните неща и нечестивите сили. Ненавиждат нещата, които са скверни, мрачни и нечестиви. Противно на това обаче, най-силното доказателство за първото проявление на нечестивата природа на антихристите е, че те не ненавиждат негативните неща, а ненавиждат всички положителни неща, свързани с истината и с Бог, което е първото силно доказателство за тяхната нечестивост. Второто ни обсъждане беше посветено на второто силно доказателство за проявленията на нечестивостта на антихристите. Щом ненавиждат положителните неща, какво обичат? (Негативните неща.) Какво обичат хората с нормална човешка природа? Те обичат справедливостта, добротата и красотата, наред с любовта, търпението и толерантността, свързани с човешката природа, както и здравия разум и знанието, които са положителни и полезни за хората, и всички положителни неща от Бог, включително законите и правилата, установени от Бог за всички неща, Божиите постулати и управленски закони, и всички истини и пътища в живота, изразени от Бог, както и други неща, свързани с Него. Нечестивата природа на антихриста е в разрез с това. Той не харесва тези неща — какво харесва? (Лъжи и измама.) Точно така, харесва лъжите и измамата, наред със заговорите и интригите, различните средства за светски отношения, ласкателството на хората, подмазването, както и борбата, статуса и властта. Обича всички тези негативни неща, които противоречат на истината и на положителните неща, което точно демонстрира нечестивата природа на антихристите. Тези доказателства не са ли убедителни? (Да.) Въпреки че всички тези доказателства са убедителни, има само две части, които все още не могат да се считат за пълни. Днес ще продължим да обсъждаме третата част за това как антихристите са нечестиви, коварни и измамни. Тази трета част със сигурност е различна от първата и втората част, но е свързана с тях. Как е свързана? И в трите части се обсъжда тази същност — нечестивата природа на антихриста. С какво е различна третата част? В тази част това, което нечестивата му природа обича и от което се нуждае, както и нещата, от които се отвращава, са различни от обсъжданите в предишните две части — съдържанието е различно. Тази разлика не означава, че антихристите харесват и някои положителни неща или че се отвращават от някои негативни неща. По-скоро тя се състои от друга част, която не е само за това какво обичат или от какво се нуждаят, а е издигната до това, което тази нечестива сила на антихристите почита — с други думи какво боготворят или на какво се възхищават. Някои хора може да кажат: „Термини като „почит“, „боготворене“ и „възхищение“ трябва да се използват по отношение на положителните неща, тогава как може да се прилагат

за антихристите? Уместни ли са тези термини?“. Тези термини не са нито хвалебствени, нито унизителни — те са неутрални. Следователно използването им тук не нарушава никакви принципи и е допустимо.

III. Анализ на нещата, които антихристите боготворят и на които се възхищават

Какво боготворят и на какво се възхищават антихристите? Преди всичко е сигурно, че те не боготворят истината, Бог или нещо красиво или добро, свързано с Бог. Тогава какво точно боготворят? Можете ли да се сетите за нещо? Нека ви подскажа. Онези хора в религията, които вярват в Господ — как са затънали в християнството? Защо сега се окачествяват като религия, като вероизповедание, а не като църквата на Бог, Божия дом или обект на Божието дело? Те имат религиозни учения. Събират делата, които Бог някога извърши, и словата, които Бог някога изрече, в книга, в учебни материали, а след това отварят училища и набират и обучават различни богослови. Какво изучават тези богослови? Дали е истината? (Не.) Тогава какво изучават? (Богословско знание.) Те изучават богословско знание и теории, които нямат нищо общо с делата на Бог или с истината, изречена от Бог. Те заменят Божиите слова и делото на Светия Дух с богословско знание и ето така затъват в християнството или католицизма. Какво се почита в религията? Ако отидеш в някоя църква и някой те попита откога вярваш в Бог, а ти отговориш, че току-що си започнал да вярваш, той няма да ти обърне никакво внимание. Но ако влезеш с Библията и кажеш: „Току-що завърших еди-коя си богословска семинария“, ще те покани да седнеш на почетно място. Ако си мирянин, освен ако нямаш виден социален статус, няма да се занимават с теб. Това е християнството и така стоят нещата в религиозния свят. Онези в църквите, които проповядват и имат статус, положение и престиж, са група хора, обучени в богословски семинарии да притежават богословско знание и теории, и те по същество са основното тяло, което поддържа християнството. В християнството такива хора се обучават да излизат на сцената и да проповядват, да евангелизират и да вършат работа навсякъде. Те смятат, че с таланти като тези студенти по богословие, проповядващи пастори и богослови, съществуването на християнството е осигурено до ден днешен, и тези хора се превръщат в стойността и капитала на съществуването на християнството. Ако пасторът на една църква е завършил богословска семинария, обсъжда добре Библията, чел е някои духовни книги и има известни познания и красноречие, тогава посещаемостта на тази църква ще процъфти и тя ще стане много по-известна от други църкви. Какво почитат тези хора в християнството? Знанието, богословското знание. Откъде идва това знание? Не се ли предава от древни времена? От древни времена има свещени писания, предавани от поколение на поколение, и така всички ги четат и изучават до ден днешен. Хората разделят Библията на различни части, съставят различни

версии и насърчават изучаването и ученето, но тяхното изучаване на Библията не е с цел да разберат истината, за да опознаят Бог, нито е с цел да разберат Божиите намерения, за да се боят от Бог и да отбягват злото. По-скоро целта е да изучават знанието и загадките на Библията, да установят кои събития в кои времена са изпълнили дадено пророчество от Откровение и кога ще настъпят големите катаклизми и хилядолетието — те изучават тези неща. Изучаването им свързано ли е с истината? (Не.) Защо изучават неща, които нямат нищо общо с истината? Защото колкото повече изучават, толкова повече чувстват, че разбират, и с колкото повече думи и доктрини са въоръжени, толкова по-голяма става тяхната пригодност. Колкото по-голяма е пригодността им, толкова повече според тях нарастват способностите им, и толкова повече смятат, че най-накрая ще бъдат благословени във вярата си, че ще отидат на небето след смъртта или че живите ще бъдат грабнати във въздуха, за да срещнат Господ. Това са техните религиозни представи, които изобщо не са съгласно Божиите слова.

Пасторите и старейшините в религиозния свят са все хора, които изучават библейско знание и богословие. Те са лицемерни фарисеи, които се съпротивляват на Бог. Тогава с какво се различават от антихристите, скрити в църквата? Нека сега да поговорим за връзката между двете. Дали онези в християнството и католицизма, които изучават Библията, богословието и дори историята на Божието дело, наистина са вярващи? Различават ли се от вярващите и последователите на Бог, за които Той говори? В Божиите очи те вярващи ли са? Не, те изучават богословие, изучават Бог, но не следват Бог, нито свидетелстват за Него. Тяхното изучаване на Бог е същото като на онези, които изучават история, философия, право, биология или астрономия. Те просто не харесват науката или други предмети — харесва им конкретно да изучават богословие. Какъв е резултатът от тяхното търсене на откъслечни сведения за Божието дело, за да изучават Бог? Могат ли да открият съществуването на Бог? Не, никога. Могат ли да разберат Божиите намерения? (Не.) Защо? Защото живеят в думите, в знанието, във философията, в човешкия ум и в човешките мисли. Никога няма да видят Бог, нито ще бъдат просветлени от Светия Дух. Как ги окачествява Бог? Като неверници, като невярващи. Тези невярващи и неверници се смесват в така наречената християнска общност, като се представят за вярващи в Бог, за християни, но в действителност изпитват ли истинско преклонение пред Бог? Имат ли истинско покорство? (Не.) Защо е така? Едно е сигурно: значителен брой от тях не вярват в съществуването на Бог в сърцата си. Не вярват, че Бог сътвори света и господства над всички неща, а още по-малко вярват, че Бог може да се въплъти. Какво означава това неверие? Означава да се съмняваш и да отричаш. Те дори възприемат отношението да не се надяват пророчествата, изречени от Бог, особено тези, които се отнасят до катаклизмите, да се изпълнят или да се сбъднат. Това е тяхното отношение към вярата в Бог и това е същността и истинското лице

на тяхната така наречена вяра. Тези хора изучават Бог, защото се интересуват особено от предмета и знанието на богословието, както и от историческите факти на Божието дело. Те са чисто и просто група интелектуалци, които изучават богословие. Тези интелектуалци не вярват в съществуването на Бог, така че как реагират, когато Бог идва да извърши делото Си, когато Божиите слова се изпълнят? Каква е първата им реакция, когато чуят, че Бог се е въплътил и е започнал ново дело? „Невъзможно!“. Който и да проповядва новото име на Бог и новото Божие дело — те заклеймяват този човек и дори искат да го убият или отстранят. Що за проявление е това? Не е ли това проявлението на типичен антихрист? Каква е разликата между тях и фарисеите, първосвещениците и книжниците от древността? Те са враждебни към Божието дело, към Божието правосъдие от последните дни, към това, че Бог се въплъщава, и още повече са враждебни към изпълнението на Божиите пророчества. Те смятат: „Ако не се въплътиш, ако си във формата на духовно тяло, тогава си бог. Ако си въплътен и станеш човек, тогава не си бог и ние не те признаваме“. Какво се подразбира от това? Означава, че докато те са тук, няма да позволят на Бог да се въплъти. Не е ли това типичен антихрист? Това е автентичен антихрист. Религиозният свят участва ли в този вид аргумент? Гласът на този аргумент е силен и много мощен и казва: „Бог да се въплъти — това е погрешно и невъзможно! Ако е въплътен, тогава трябва да е лъжлив!“. Има и хора, които казват: „Те очевидно вярват в човешко същество. Просто са подведени!“. Ако могат да кажат това, тогава, ако присъстваха по времето, когато Господ Исус се яви и извърши делото Си преди две хиляди години, нямаше да повярват в Господ Исус. Сега вярват в Господ Исус, но всъщност вярват само в името на Господ Исус, в двете думи „Господ Исус“ и в някакъв нереалистичен бог на небето. Следователно те не са вярващи в Бог, те са неверници. Не вярват в съществуването на Бог, във въплъщението на Бог, в Божието дело на сътворението, а още по-малко в делото на Божието изкупление за цялото човечество чрез разпъването на кръста. Богословието, което изучават, е вид религиозна теория или теза, нищо повече от привидно правдоподобни заблуди, които подвеждат хората. Каква неизбежна връзка имат тези така наречени богословски интелектуалци в християнството с антихристите в нашата църква? Каква е връзката между техните различни модели на поведение и природата същност на антихристите, която обсъждаме? Защо да говорим за тях? Нека засега да отложим разговора за хората в християнството. Вместо това нека да разгледаме как онези, които са окачествени като антихристи, се отнасят към истината и от тяхното отношение към истината да видим какво всъщност почитат. Преди всичко, след като схванат някои истини, как разбират тези истини? Как се отнасят към тези истини? Какво е отношението им към тези истини? Дали приемат тези слова като свой път на практикуване, или се въоръжават с тях като с вид теория, а след това отиват и ги проповядват на другите? (Отнасят се към тях като

към вид теория за проповядване.) Отнасят се към тях като към вид теория, която да научат, анализират и изследват, и след като я изследват, научават тези слова в ума и в мислите си. Запомнят ги, могат да ги обсъждат и да ги говорят гладко, а след това парадират с тях навсякъде. Колкото и дълго да говорят, има едно нещо, което не можеш да видиш — че колкото и доктрини да изричат, колкото и добре да могат да говорят, на колкото и хора да говорят, колкото и красноречиви да са, колкото и много съдържание да влагат или независимо дали думите им са в съответствие с истината, не можеш да видиш никакви резултати от тях — не можеш да видиш тяхното практикуване. Какво показва това? Те не приемат истината. За какво са приели истината? За инструмент, с който да се перчат. Например Бог казва на хората да бъдат честни и обяснява какви проявления има честният човек, как трябва да говори честният човек, как да действа и да изпълнява дълга си. След като чуят това, каква е реакцията им? Какво въздействие оказват тези слова върху тях? Първо, те никога не приемат тези слова. Какво е отношението им? „Разбрах: честните хора не лъжат, честните хора казват истината на другите и могат да отворят сърцата си, честните хора изпълняват дълга си предано, а не нехайно“. Те пазят тези слова като теория в сърцата си. Може ли този вид теория, след като се вкорени в сърцата им, да ги промени? (Не.) Тогава защо все пак я помнят? Те харесват правилността на тези слова и използват тези правилни теории, за да си изградят образ, като постигат по-високо уважение от другите. Какво е това, което хората уважават много? Това е способността им да говорят правилните слова красноречиво и пространно — това искат тези хора. След като чуят тези слова, приели ли са ги сериозно? (Не.) Защо не? Как можеш да разбереш? (Не ги практикуват.) Защо не ги практикуват? В сърцата си те си мислят: „Значи това са божиите слова? Просто е, запомних ги, след като ги чух веднъж. Мога да изрецитирам как трябва да действа един честен човек, след като чуя веднъж. Всички вие все още трябва да си водите бележки и да размишлявате върху това, но аз не трябва!“. Те смятат Божиите слова за вид теория или знание. Не размишляват как да бъдат честни хора в сърцата си, не се сравняват с това, не изследват действията си, за да видят как не отговарят на изискванията да са честни хора или какви действия предприемат, които противоречат на принципите да бъдеш честен човек, и никога не си мислят: „Това са Божии слова, значи те са истината. Хората трябва да бъдат честни, така че как трябва да действа човек, за да бъде честен? Как мога да действам по начин, който удовлетворява Бог? Какво съм направил, което е нечестно? Кои модели на поведение не са на честен човек?“. Мислят ли по този начин? (Не.) Какво мислят тогава? Мислят си: „Значи това е честен човек? Това е истината? Не е ли това просто теория, лозунг? Достатъчно е да усвоиш висок морален тон, няма нужда да го прилагаш на практика“. Защо не го прилагат на практика? Те чувстват: „Ако кажа на другите какво е в сърцето ми, няма ли да се разоблича? Ако се разоблича и

другите ме прозрат, ще продължат ли да ме ценят високо? Ако говоря, ще ме слушат ли другите все още? Смисълът на божиите слова е, че честният човек не може да лъже. Без да се лъже, ще остане ли изобщо някаква тайна в сърцата на хората? Няма ли това да позволи на другите да ги прозрат? Няма ли да е глупаво да се живее така?“. Това е тяхната гледна точка. Това означава, че когато приемат теория, която смятат за правилна, в сърцата им се появяват идеи. Какви са тези идеи? Защо казвам, че са нечестиви? Те първо анализират ефектите, които тези слова могат да окажат върху тях, предимствата и недостатъците, които им предоставят. След като анализират словата и установят, че не са в тяхна полза, те си мислят: „Не мога да практикувам така, няма да го направя, не съм толкова глупав, няма да бъда толкова глупав и семпъл като вас! Без значение кога, винаги трябва да се придържам към собствените си идеи и да поддържам собствените си възгледи. Ти можеш да имаш хиляди планове, но аз имам едно правило. Не мога да разоблича интригата в сърцето си — да бъдеш честен човек е за глупаците!“. От една страна те отричат, че Божиите слова са истината, а от друга помнят някои относително съществени фрази, за да си създадат образ, като карат хората да ги възприемат повече като истински вярващи в Бог, повече като духовни хора. Ето това пресмятат в сърцата си.

И антихристите често слушат проповеди, както и общението на другите за истината, но изглежда, че изобщо не реагират на истината. Независимо колко проповеди слушат, сякаш никога не са ги слушали и безразсъдно продължават да извършват злосторничества според собствените си прищевки, както и преди. Това доказва, че те не се интересуват от истината и не я обичат. Какво обичат? Обичат правилното, новото и донякъде по-изтънченото теоретично знание, което може да им изгради по-съвършен и по-благороден образ, с повече достойнство, и което да накара хората да ги боготворят повече. Не е ли това нечестиво? (Да.) Какво в него е нечестиво? Независимо за кой аспект на истината разговарят антихристите, те винаги могат да измислят набор от привидно правдоподобни теории или правилни думи, за да подведат хората и да ги накарат да ги следват, което е също толкова нечестиво, колкото и Сатана. Нечестивостта на антихриста се проявява в неговите нечестиви кроежи, предумишленост и пълен набор от планове, като иска да развява знамето на четенето на Божиите слова, за да намери теоретична основа за извършване на своята нечестивост — това е нечестивостта на антихриста. Той цитира Божиите слова извън контекста единствено с цел да подведе хората и да се изтъкне. Когато слуша общения и проповеди и чуе някоя нова фраза, която може да използва, той веднага си я записва. Глупавите хора виждат такова поведение и си мислят: „Колко е гладен и жаден за праведност, води си бележки, когато чуе проповед, и колко много духовно разбиране трябва да има, като си записва всяка важна точка!“. Неговото водене на бележки същото ли е като на другите хора? Не, не е. Някои хора си водят бележки, защото си мислят: „Това е

добро твърдение. Не го разбирам, затова трябва да си го запиша и да го приложа по-късно на практика, за да имам път и принципи в практикуването си“. Дали антихристът мисли по този начин? Каква е неговата мотивация? Той си мисли: „Днес си записах една точка от истината, която никой от вас не е чувал, и няма да я кажа на никого, нито ще разговарям за нея с другите — аз я разбрах и един ден ще говоря на всички ви за нея и ще се изтъкна, за да ви покажа, че наистина разбирам истината, и всички ще ми покажат одобрението си“. Може да си мислиш, че антихристите обичат и жадуват за истината, защото си водят бележки по този начин и бележките им са доста точни, но какво се случва, след като приключат с бележките? Затварят тетрадката си и това е всичко. Когато един ден станат проповедници и не знаят за какво да проповядват, те бързо ще прелистят тетрадката, ще организират съдържанието на проповедта си, ще я прочетат, ще я запомнят и ще я напишат по памет, докато всичко се изясни в ума им. Едва тогава ще се почувстват „сигурни в себе си“, като си мислят, че най-накрая притежават „истината“ и могат да дрънкат празни приказки навсякъде, където отидат. Една характеристика на думите на тези хора е, че те всички са празни доктрини, аргументи и правила. Когато имаш конкретни трудности или откриеш проблеми и потърсиш решения от тях, те все още ти дават само куп доктрини, изречени ясно и логично. Ако ги попиташ как да приложиш това на практика, те не намират думи. Ако не могат ясно да изразят това, тогава има сериозен проблем и той доказва, че не разбират истината. Хората, които не разбират истината и които не обичат истината, често се отнасят към нея просто като към вид поговорка или теория. И какво се случва накрая? След много години вяра в Бог, когато им се случи нещо, те не могат да го прозрат, не могат да се покорят и не знаят как да търсят истината. Когато някой разговаря с тях, те имат „крилата фраза“, с която отговарят: „Не ми казвай нищо, аз разбирам всичко. По времето, когато проповядвах, ти все още си ходил прав под масата!“. Това е тяхната „крилата фраза“. Те твърдят, че разбират всичко, тогава защо се затрудняват, когато възникнат проблеми? Като човек, който разбира, защо не можеш да предприемеш никакви действия? Защо този въпрос те възпрепятства и обърква? Разбираш ли истината или не? Ако я разбираш, защо не можеш да я приемеш? Ако я разбираш, защо не можеш да се покориш? Какво е първото нещо, което хората трябва да направят, след като разберат истината? Трябва да се покорят — нищо друго. Някои хора казват: „Разбирам всичко — не разговаряй с мен, нямам нужда от помощта на другите“. Няма проблем, ако не е нужно хората да им помагат, но жалкото е, че когато са слаби, тези доктрини, които разбират, изобщо не са от полза. Те дори не искат да изпълняват дълга си, а в тях се появява и зло желание да изоставят вярата си. След толкова години проповядване на богословски теории, те просто така спират да вярват и просто така си тръгват — имат ли някакъв духовен ръст? (Не, нямат.) Без духовен ръст няма живот. Ако притежаваш живот, защо не можеш да преодолееш такъв малък

въпрос? Доста си красноречив, нали? Тогава убеди себе си. Ако не можеш да убедиш дори себе си, тогава какво точно разбираш? Истината ли? Истината може да помогне на хората да разрешат действителните си трудности, а също така да преодолеят покварения си нрав. Защо тези „истини“, които разбираш, не могат да разрешат дори твоите собствени трудности? Какво точно е това, което разбираш? Това са просто доктрини.

По отношение на седмото проявление на антихристите — че те са нечестиви, коварни и измамни — току-що говорих за третата част на това проявление: те почитат знанието и начетеността. Антихристите почитат знанието и начетеността — какво тук може да онагледи техния нечестив нрав? Защо се казва, че да почитат знанието и начетеността означава, че имат нечестива същност? Тук със сигурност трябва да говорим за фактите, тъй като ако обсъждаме само празни думи или теории, хората биха могли да усвоят едностранчиво и не толкова задълбочено разбиране за това. Първо, нека започнем с нещо по-далечно в историята. Докато говоря, съпоставяйте словата Ми с действията и поведението на антихристите и ги съпоставяйте с проявленията и същността на антихристите. Нека първо поговорим за фарисеите отпреди две хиляди години. По онова време фарисеите бяха лицемерни хора. Когато Бог се въплъти, яви се и извърши делата Си за първи път, фарисеите не само че не приеха и частица от истината, но дори пламенно заклеймиха Господ Исус и Му се съпротивляваха, и така бяха прокълнати от Бог. Това може да потвърди, че фарисеите са класически представители на антихристите. „Антихристи“ се превърна в друго име за фарисеите и по същество фарисеите са същият тип хора като антихристите. Следователно да се започне с фарисеите, за да се разнищи нечестивата природа на антихристите, е пряк път. И така, какво направиха фарисеите, което показа на хората, че притежават нечестивата природа на антихриста? Току-що споменах, че антихристите почитат знанието и начетеността. С кои хора са тясно свързани знанието и начетеността? Кое е олицетворението на тези неща? Дали се отнасят до магистри и докторанти? Не, това би било твърде голямо отклонение — те се отнасят до фарисеите. Причината фарисеите да са лицемерни, причината да са нечестиви е, че изпитват неприязън към истината, но обичат знанието, затова те само изучават Светото писание и се стремят към библейско знание, но никога не приемат истината или Божиите слова. Те не се молят на Бог, когато четат Неговите слова, нито търсят истината или разговарят за нея. Вместо това изучават Божиите слова, изучават какво е казал и направил Бог, като по този начин превръщат Божиите слова в теория, в доктрина, на която да учат другите, което се нарича академично изследване. Защо се занимават с академично изследване? Какво изследват? В техните очи това не са Божии слова или Божий израз, а още по-малко истината. По-скоро това е вид начетеност или дори може да се каже, че е богословско знание. Според тях да се разгласява това знание, тази начетеност, означава да се

разгласява Божият път, да се разгласява евангелието — това наричат те проповядване, но всичко, което проповядват, е богословско знание.

Как се проявяват нечестивите страни на фарисеите? Първо, нека започнем обсъждането си с това как фарисеите се отнесоха с въплътения Бог, а след това може би ще разберете малко повече. Като говорим за въплътения Бог, първо трябва да поговорим в какво семейство и среда се роди въплътеният Бог преди две хиляди години. Преди всичко Господ Исус изобщо не се роди в богато семейство — родът Му не беше толкова знатен. Неговият приемен баща Йосиф беше дърводелец, а майка Му Мария беше обикновена вярваща. Идентичността и социалният статус на родителите Му представляват семейната среда, в която се роди Господ Исус, и е ясно, че Той е роден в обикновено семейство. Какво означава „обикновено“? Отнася се до обикновените маси, до средностатистическо домакинство на най-ниското стъпало в обществото, което няма нищо общо с благороднические семейства, не е свързано ни най-малко с виден статус и със сигурност не е аристократично. Роден в обикновено семейство, с обикновени родители, без никакъв бляскав социален статус или знатен семеен произход, е ясно, че произходът и семейството на Господ Исус са по рождение възможно най-обикновени. В Библията записано ли е, че Господ Исус получи някакво специално образование? Получи ли образование в семинария? Беше ли обучаван от първосвещеник? Четеше ли много книги като Павел? Имаше ли близки контакти или отношения със социалния елит или с първосвещениците на юдаизма? Не, нямаше. Като се погледне социалният статус на рожденото семейство на Господ Исус, е ясно, че Той не би влязъл в контакт с висшия ешелон на юдейските книжници и фарисеи. Той беше ограничен основно да води живот сред обикновените юдеи. Понякога ходеше в синагогата и хората, които срещаше, бяха все обикновени. Какво показва това? Докато Господ Исус растеше, преди официално да поеме делото Си, Той бе възпитаван в среда, която остана непроменена. След дванадесетата Му година домакинството Му не започна да преуспява и Той не забогатя, камо ли да има възможност да общува с хора от висшите класи на обществото или религиозния свят, а също така нямаше възможност да получи висше образование по време на възпитанието Си. Какво послание дава това на по-късните поколения? Този обикновен и нормален човек, който бе въплътеният Бог, нямаше нито възможността, нито условията да получи висше образование. Той бе същият като обикновените хора, живееше в обикновена социална среда, в обикновено семейство и около Него нямаше нищо специално. Именно поради това, след като чуха за проповедите и действията на Господ Исус, тези книжници и фарисеи се осмелиха да се изправят и открито да Го съдят, хулят и заклеймяват. Какво основание имаха да Го заклеймяват? Несъмнено се основаваха на законите и правилата на Стария завет. Първо, Господ Исус водеше учениците Си в това да не спазват Съботата — Той все още

вършеше делата Си в Събота. Освен това Той не спазваше законите и правилата и не ходеше в храма, а когато срещаше грешници, някои хора Го питаха как да се справят с тях, но Той не се справяше с тях според закона, а вместо това им показваше милост. Нито един от тези аспекти на действията на Господ Исус не съответстваше на религиозните представи на фарисеите. Тъй като те не обичаха истината и затова мразеха Господ Исус, използваха претекста, че Господ Исус нарушава закона, за да Го заклеймят пламенно и решиха, че Той трябва да бъде изпратен на смърт. Ако Господ Исус се беше родил в знатно и видно семейство, ако беше високообразован и ако беше в близки отношения с тези книжници и фарисеи, тогава нещата по онова време нямаше да се развият за Него така, както се развиха по-късно — те можеше да се променят. Именно поради Неговата обикновеност, Неговата нормалност и произхода на Неговото рождение Той беше заклеймен от фарисеите. Какво беше основанието им да заклеймят Господ Исус? Това бяха онези правила и закони, към които те се придържаха и за които смятаха, че никога няма да се променят във вечността. Фарисеите смятаха богословските теории, които разбираха, за знание и инструмент, с който да оценяват и заклеймяват хората, като дори го използваха върху Господ Исус. Ето как бе заклеймен Господ Исус. Начинът, по който оценяваха или се отнасяха към даден човек, никога не зависеше от същността на човека, нито от това дали проповядваното от човека е истината, а още по-малко от източника на думите, които човекът казваше — начинът, по който фарисеите оценяваха или заклеймяваха даден човек, зависеше само от правилата, думите и доктрината, които разбираха от Стария завет на Библията. Въпреки че фарисеите знаеха в сърцата си, че това, което Господ Исус каза и направи не е грях или нарушение на закона, те все пак Го заклеймиха, защото истините, които Той изрази, както и знаменията и чудесата, които извърши, накараха много хора да Го следват и да Го възхваляват. Фарисеите изпитваха все по-голяма омраза към Него и дори искаха да Го премахнат от картинката. Те не признаха, че Господ Исус е Месията, който трябваше да дойде, нито признаха, че Неговите слова съдържат истината, а още по-малко, че Неговото дело се придържа към истината. Те отсъдиха, че Господ Исус говори самонадеяни думи и прогонва демони чрез Велзевул, принца на демоните. Това, че можаха да припишат тези грехове на Господ Исус, показва колко голяма омраза изпитваха към Него. Затова работиха трескаво, за да отрекат, че Господ Исус е изпратен от Бог, че Той е Божият Син и че Той е Месията. Това, което имаха предвид, беше следното: „Нима бог би постъпил по този начин? Ако бог бе въплътен, щеше да се роди в семейство с огромен статус. И щеше да трябва да приеме наставничество от книжниците и от фарисеите. Щеше да трябва да изучава систематично Светото писание, да има разбиране за библейското знание и да бъде въоръжен с цялото знание в Светото писание, преди да може да носи името „въплътен бог“. Господ Исус обаче не беше въоръжен с това знание, затова

те Го заклеймиха с думите: „Първо, по този начин не си пригоден, така че не можеш да си бог. Второ, без това библейско знание не можеш да вършиш делото на бог, а още по-малко да бъдеш бог. Трето, не трябва да работиш извън храма — сега не работиш в храма, а винаги си сред грешниците, така че делото, което вършиш, е извън обхвата на Светото писание, което прави възможността да си бог още по-малка“. Откъде дойде основанието за тяхното заклеймяване? От Светото писание, от ума на хората и от богословското образование, което са получили. Тъй като фарисеите преливаха от представи, фантазии и знание, те смятаха, че това знание е правилно, че е истината, че е валидно основание и че в нито един момент Бог не може да престъпи тези неща. Търсиха ли истината? Не. Какво търсиха? Един свръхестествен бог, който да се яви във формата на духовно тяло. Затова те определиха параметрите на Божието дело, отрекоха делото Му и отсъдиха дали Бог е прав или крив според представите, фантазиите и знанието на човека. И какъв бе крайният резултат от това? Не само че заклеймиха Божието дело, но и приковаха въплътения Бог на кръста. Ето какво произтече от това, че използваха своите представи, фантазии и знание, за да оценят Бог, и ето какво представлява тяхната нечестивост.

Ако се съди по почитта на фарисеите към знанието и начетеността, в какво се състои тяхната нечестивост? Как се проявява тя? Как можем да вникнем и да разнищим нечестивата природа на такива хора? Почитта на фарисеите към знанието и начетеността е известна и няма нужда да се разглежда подробно. Та каква точно е нечестивата природа, разкрита тук? Как можем да разнищим и да прозрем нечестивата природа на такива хора? Някой да каже. (Те използват теоретични знания, за да се противопоставят на същността на Бог. Това е едно от проявленията им на нечестивост.) Противопоставянето е действие, така че защо се противопоставяха те? Противопоставянето носи в себе си донякъде жесток нрав, но все още не сте засегнали нечестивостта. Защо се противопоставяха? Беше ли въпрос на това дали Го харесват или не? Те не харесваха такъв Бог, като смятаха: „Бог трябва да е на небето, и то на третото небе, всички му се възхищават, недостижим е за хората, непроницаем е за тях, той е този, когото цялото човечество, всички сътворени същества и дори всички живи същества във вселената трябва да почитат — това е бог! Сега бог е дошъл, но ти си се родил в дома на дърводелец, родителите ти са съвсем обикновени хора и дори си се родил в конюшня. Средата, в която си роден, не е просто обикновена, а е една степен по-долу от обикновеното и простото — как биха могли хората да приемат това? Ако бог наистина дойде, не би могъл да дойде по този начин!“. Нима хората не ограничават Бог точно по този начин? Всички ограничават Бог по този начин. Всъщност дълбоко в себе си те също усещаха смътно, че Господ Исус не е обикновен човек, че казаното от Господ Исус е правилно и че няколкото гряха, в които хората Го обвиняваха, всъщност не отговарят на фактите. Господ Исус

можеше да лекува болните и да прогонва демони, а те не можеха нито да намерят някаква грешка, нито да се хванат за нещо в словата и проповедите, които Той изричаше и изнасяше, но все пак не можеха да Го приемат и все пак се съмняваха в сърцата си: „Наистина ли бог е такъв? Бог е толкова велик на небето, така че ако се въплъти и дойде на земята, трябва да е още по-велик, всички хора да му се възхищават, да се движи сред знатни семейства, да говори красноречиво и никога да не разкрива дори един-единствен човешки недостатък или слабост. Освен това трябва първо да използва своите знания, своята начетеност и своите умения, за да спечели на своя страна духовенството в храма. Той трябва първо да спечели тези хора. Това би било божието намерение“. По отношение на това, което Господ Исус направи, те не повярваха, нито искаха да приемат или признаят този факт. Това, че не искаха да признаят този факт, не е голям проблем. Дълбоко в себе си те притежаваха нещо още по-смъртоносно: ако такъв човек беше бог, тогава цялото духовенство би могло да е бог, всички те приличаха повече на бог, отколкото Самият Бог, и всички бяха по-пригодни да бъдат христос, отколкото Господ Исус. Не е ли това обезпокоително? (Да.) Докато заклеймяваха Господ Исус, те също така се противопоставяха на всеки аспект и презираха всеки аспект от средата, свързана с плътта, която Бог избра за Своето въплъщение този път. Все още не сме обсъдили в какво се състои нечестивостта на фарисеите — нека продължим нашето общение.

Бог се въплъщава като обикновен човек, което означава, че Бог Се смирява от възвишен образ, идентичност и положение над всички неща, за да стане напълно обикновен човек. Когато става обикновен човек, Той не избира да се роди в знатно, богато семейство; средата, в която се ражда, е много обикновена, дори мизерна. Ако погледнем на този въпрос от гледната точка на обикновен човек, някой със съвест, разум и човешка природа, всичко, което Бог прави, е достойно за благоговение и обич от хората. Как трябва хората да се отнасят към това? (С благоговение.) Обикновен и нормален човек, който следва Бог, трябва да възхвалява Божията обичливост заради факта, че Бог Се смирява от възвишен статус до изключително обикновен човек — Божието смирение и скритост са твърде обичливи! Това е нещо, което нито който и да било покварен човек, нито дяволите и Сатана могат да постигнат. Дали това е положително или негативно нещо? (Положително нещо.) Какво точно илюстрира това положително нещо, това явление и този факт? Божието смирение и скритост, Божията обичливост и драгост. Друг факт е, че Бог обича хората; Божията любов е истинска, не е фалшива. Божията любов не е празни приказки, не е лозунг, нито илюзия, а е реална и действителна. Сам Бог се въплъщава и понася погрешно разбиране от страна на човечеството, както и неговите подигравки, клевети и богохулство. Той Се смирява и става обикновен човек, не е величествен на вид, няма специални таланти и със сигурност няма дълбоки знания или начетеност. С каква цел? Целта

е да се приближи до хората, които е избрал и възнамерява да спаси, с тази идентичност и човешки външен вид, които ще бъдат най-лесно достъпни за тях. Не представлява ли всичко това, което Бог прави, цената, която Той е платил? (Да.) Може ли някой друг да направи това? Никой не може. Например някои жени, които особено много държат на красотата, винаги носят грим и не излизат без него. Ако помолиш такава жена да излезе навън или да се появи на сцена негримирана, би ли могла да го направи? Не би могла. В този случай тя дори не е подложена на унижение. Просто излизането без грим е невъзможно за нея, тя не може да се избави дори от тази капка суета, от тази частица плътска изгода. Ами Бог? Когато Бог се смирява, за да се роди сред най-низшите в обществото като най-обикновен човек, от какво се отказва Той? Отказва се от Своето достойнство. Защо Бог е способен да се откаже от Своето достойнство? (За да обича хората и да ги спаси.) Прави го, за да обича хората и да ги спаси, което разкрива Божия нрав. Тогава как е свързано това със загубата на достойнство? Как трябва да се гледа на този въпрос? Някои хора казват: „Какво достойнство губи Бог? Нима Ти все още не притежаваш идентичността на Бог, дори след като си се въплътил? Нима все още нямаш хора, които Те следват и слушат Твоето проповядване? Нима все още не извършваш собственото Божие дело — какво достойнство губиш?“. Тази „загуба на достойнство“ включва няколко аспекта. От една страна, Божията мотивация да прави всичко това е заради хората, но могат ли хората да го разберат? Дори хората, които Го следват, не могат да го разберат. Какво се съдържа в това неразбиране? Има погрешно разбиране, погрешно тълкуване и странни погледи или погледи на презрение от страна на някои хора. Бог е в духовния свят, сред всички неща, и цялото човечество е в нозете на Бог, но сега, след като Бог се е въплътил, това е равносилно Той да живее в същата среда с хората като равен. Той трябва да се изправи пред подигравките, клеветите, погрешното разбиране и сарказма на човечеството, както и пред човешките представи, враждебност и правосъдие — това са нещата, пред които трябва да се изправи Той. Смятате ли, че изправен пред тези неща, Той има някакво достойнство? Според Божията идентичност Той не би трябвало да страда от тези неща, хората не би трябвало да се отнасят така с Бог и Той не би трябвало да търпи тези неща. Това не са неща, които Бог трябва да търпи, но когато Той се въплъщава, трябва да ги приеме, трябва да изтърпи всичко това и нищо не Му е спестено. Поквареното човечество може да казва много приятни за ухото неща на Бог в небето, но не зачита въплътения Бог. Мисли си: „Бог да се въплъщава? Ти си толкова обикновен и нормален, без нищо изключително. Изглежда, че не можеш да ми направиш нищо!“. Как се осмеляват изобщо да кажат нещо! Когато става въпрос за собствената им изгода или за репутацията им, те се осмеляват да изрекат всякакви присъди или заклеймяване. Следователно, когато Бог се въплъти, въпреки че има този статус и се радва на тази идентичност, когато общува с хората

и живее заедно с покварено човечество, в същото време Той всъщност трябва да понася всякакви унижения, които Неговата идентичност му причинява. Той губи цялото Си достойнство — това е първото нещо, което Бог трябва да понесе, изправен пред цялото объркване, погрешно разбиране, съмнение, изпитание, бунтарство, осъждане, двуличие и т.н., които покварено човечество проявява към Него. Той трябва да понесе всичко това — това е Неговата загуба на достойнство. Какво друго? По същество няма разлика между въплъщението и Духа — правилно ли е това? (Да.) По същество няма разлика, но има един аспект: плътта никога не може да замени Духа. Тоест плътта е ограничена в многото Негови функции. Например Духът може да пътува в пространството, не се влияе от времето, климата или различните среди и е вездесъщ, докато плътта е подвластна на тези ограничения. Каква загуба е претърпяло Божието достойнство? Каква е трудността в този въпрос? Сам Бог има тази способност, но понеже е ограничен от плътта, по време на Своето дело Той трябва да се придържа към делото на плътта съвестно, тихо и покорно, докато делото не бъде завършено. По времето, когато Бог работи в плът, това, което хората могат да видят от Бог и което могат да възприемат за Него в своите представи, е тази плът, която очите им могат да видят. Така че в техните фантазии и представи, не е ли предмет на определени ограничения Божието величие, всемогъщество, мъдрост и дори Божията власт? (Да.) До голяма степен тези неща са предмет на определени ограничения. Какво причинява тези ограничения? (Това, че е въплътен.) Тези ограничения са причинени от това, че Той е въплътен. Може да се каже, че въплъщаването създава за Самия Бог определени неприятности. Разбира се, малко неточно е да се използва тук думата „неприятности“, но е уместно да се каже така — може да се каже само така. Дали тези неприятности имат определено въздействие върху разбирането на хората за Бог и върху истинското им общуване и взаимодействие с Бог, за да Го обичат и да Му се покоряват? (Да.) Имат определен ефект. Щом даден човек е видял Божията плът, щом е имал вземане-даване с Божията плът, щом е чул Божията плът да говори, е възможно през целия му живот Божият образ, Божията мъдрост, Божията същност и Божият нрав да останат завинаги в това, което той разпознава, вижда и разбира в тази плът. Това е несправедливо спрямо Бог. Не е ли така? (Да, така е.) Несправедливо е спрямо Бог. Защо тогава Бог все пак прави това? Защото най-добрите резултати от Божието пречистване и спасяване на хората могат да се постигнат само чрез въплъщаването на Бог — Бог избира този път. Той се въплъщава и живее редом с хората, лице в лице с тях, като им позволява да чуят Неговите слова, да видят всяко Негово движение и да видят Неговия нрав, дори Неговата индивидуалност и Неговите радости и скърби. Въпреки че този нрав и тези радости и скърби могат да породят представи, когато хората станат свидетели на тях, да засегнат разбирането на Божията същност от хората и да ограничат разбирането от хората, Бог би предпочел да бъде погрешно

разбран от хората, но все пак да избере този метод, чрез който да постигне най-добрите резултати от спасяването на хората. Следователно от гледна точка на човешкото разбиране на изначалното Божие лице и на истинската Божия идентичност, статус и същност, Той е пожертвал Своето достойнство. Не би ли могло да се каже това? То е от тази гледна точка. Помислете внимателно: в различните аспекти на това, което Бог е платил и направил, според разбирането на хората, има ли нещо, което да е равностойно на онези теории и лозунги на фарисеите и антихристите? Няма. Когато например фарисеите казаха: „Бог е достоен за почит“, как разбираха те тази достопочтеност? Как би трябвало да се осъществи Божията достопочтеност в техните очи? Просто Той е величав. Не е ли доктрина, че „Бог е достоен за почит, бог е толкова достоен за почит“? (Да.) Какво според тях е достопочтеността на Бог? Това, че ако Бог дойде в света, Той ще има видно положение, първокласни знания и талант, първокласни способности, ненадминато красноречие и класен и подбран външен вид. Каква е тази достопочтеност, в която вярваха те? Такава, каквато може да се види от хората. Нима този вид достопочтеност не е нещо, което Сатана прави? (Да.) Бог не прави това! Вижте какви хора подбра Бог да бъдат Негови избраници и вижте какви хора са изключителният елит на сатанинския свят. Като ги съпоставите по този начин, ще разберете какъв тип човек спасява Бог и какъв тип човек не може да бъде спасен. При онези, които са особено надменни, самоправедни, надарени и талантливи, има най-малка вероятност да приемат истината. Речта им е пълна със знания, изключително красноречива е и кара хората да ги боготворят и да ги уважават, но слабото им място е, че не приемат истината, изпитват неприязън към истината и я мразят, което определя, че ще поемат по пътя на унищожението. От друга страна, никой от Божиите избраници няма специални дарби или таланти, но те могат да приемат истината, да се покоряват на Бог, да се откажат от славата, придобивките и статуса си, за да следват Бог, и са готови да изпълняват дълга си. Това са хората, които са спасени от Бог. Пред кого се прекланят невярващите? Всички те се прекланят пред високопоставени интелектуалци и хора с виден семеен статус. Що се отнася до дарби, специалности и семеен статус, ние нямаме нито едно от тях — ние сме същите. Какво мислите за това? Бог не прави такива неща — толкова ли е просто? Защо Бог не го е подредил по този начин? В това е Божието намерение. За Бог е твърде лесно да подреди в какво семейство се ражда човек и какви знания може да придобие. Може ли Бог да действа по този начин? (Да.) Наистина може! Тогава защо Бог не подреди да се родим в заможни, видни семейства? Това е обичливостта на Бог, това е разкриването на същността на Бог и само онези, които разбират истината, могат да прозрат този въпрос. След като Бог се въплъти, без значение колко големи са представите на хората, колко големи са трудностите, които Бог среща в Своето дело, колко големи са пречките, пред които се изправя, колко големи са подигравките и клеветите, които получава, и без

значение колко от Неговото достойнство е загубено, след като се въплъти по този начин, интересува ли Го това? Не Го интересува. Тогава какво Го интересува? Ако можете да разберете тази точка, тогава наистина знаете, че Бог е обичлив. За какво е загрижен Бог? Какви са Божиите ревностни и грижовни намерения, като плаща тази цена и полага толкова големи усилия? За какво точно го направи? (За да може тази група, която Бог е избрал, да Го разбере по-добре, да има по-добър контакт с Бог чрез Неговата въплътена плът и след това да има истинско разбиране за Бог.) Да има разбиране за Бог — нима това е все пак доста полезно за Бог? Дали Бог плати толкова много за тази едничка цел? Да или не? Дали Бог работи ревностно и грижовно в продължение на 6000 години, само за да накара хората да Го разберат? Кажете Ми, след като Бог създаде хората, след като човечеството се отдръпна от Бог и последва Сатана, и всяко човешко същество започна да прекарва живота си като жив демон — кой е най-доволен? (Сатана.) Кой е жертвата? (Хората.) Тогава кой е най-тъжен? (Бог.) Вие ли сте най-тъжните? (Не.) В действителност никой не може да прозре тези неща. Никой не знае тези неща сам: той приема това, в което животът го превръща. Когато го помолиш да практикува истината, той не мисли, че от това има някаква полза. Упорито живее според своите представи и фантазии и винаги се е бунтувал срещу Бог. Най-тъжният и най-съкрушеният всъщност е Бог. Бог създаде човечеството — мислите ли, че Той се интересува от непосредственото състояние на човешкото съществуване или от това дали животът на хората е добър или лош? (Интересува се.) Бог е най-загрижен, а може би участващите хора не го усещат и всъщност не го разбират сами. Живеейки в този свят, човечеството си беше такова преди сто години и сега все още е такова, множи се поколение след поколение и живее така поколение след поколение, някои хора се справят добре, други — зле, животът е пълен с възходи и падения. Поколение след поколение хората пристигат, носят различни дрехи, ядат една и съща храна, но социалната структура и системите се променят малко по малко. Хората несъзнателно стигат до настоящето — осъзнават ли го? Не го осъзнават. Така че кой е най-осъзнат? (Бог.) Бог е този, който се интересува най-много от този въпрос. Едно от нещата, които Бог не забравя, е как живеят хората, които е създал, какво е текущото състояние на живота им, дали живеят добре, какво ядат и носят, какво ще е бъдещето им и за какво мислят всеки ден в сърцата си. Ако всичко, за което хората всекидневно мислят, е зло, ако само мислят как да променят законите на природата и да вървят срещу тях, как да се борят срещу Небето, как да следват злата тенденция на света, дали Бог се чувства добре, като погледне това? (Не, не се чувства добре.) Значи Бог не се чувства добре и толкова? Не трябва ли да направи нещо по въпроса? (Да, трябва.) Трябва да намери начин да накара тези хора да живеят добре, да им позволи да разберат принципите на постъпките си, да ги научи да почитат Бог, да се покоряват на всички закони на природата, на устроеното и подреденото от Бог,

за да може хората да живеят с човешко подобие, а Бог ще бъде облекчен. Дори Бог да остави тези хора, те все пак ще могат да живеят в такава среда нормално, без да страдат от Сатана — това е Божието намерение. Когато Сатана види, че хората могат да се покоряват на Бог и да изживяват човешко подобие, той е напълно опозорен и провален, така че напълно изоставя тези хора и никога повече не им обръща внимание. Тогава за кого е загрижен Сатана? Загрижен е само за онези, които вярват в Бог, но не се стремят към истината, които не четат Божиите слова и не се молят на Бог, които изпълняват дълга си половинчато и които винаги искат да намерят някого, за да се оженят, да създадат семейство и да изградят кариера. Той иска да съблазни тези хора, да ги подведе да се отдалечат от Бог, да не изпълняват дълга си и да предадат Бог, докато не бъдат отстранени от Него — тогава той е напълно доволен. Колкото повече не се стремиш към истината, толкова по-щастлив става той, колкото повече се стремиш към слава, придобивки и статус, и колкото по-нехаен си в изпълнението на дълга си, толкова по-щастлив става той. Ако се отдалечиш от Бог и Го предадеш, той става още по-щастлив — не е ли това мисленето на Сатана? Не е ли такова и мисленето на антихристите? Всички онези от рода на Сатана имат това мислене. Те искат да съблазнят всеки, за когото видят, че не вярва искрено в Бог, всеки, който обръща внимание на усвояването на знания и преследването на слава, придобивки и статус, и всеки, който не се занимава с истинската си задача при изпълнението на дълга си. Когато срещнат такива хора, те споделят общ език с тях, имат много какво да си кажат, когато са заедно, и свободно говорят това, което мислят, без скрупули. Как се чувства Бог, когато вижда тези хора да не се стремят към истината? Чувства се тревожен! Следователно каква е причината за цялата тази цена, която Бог е платил? Това е поради Неговата загриженост, внимание и тревога за човечеството. Бог носи в сърцето Си тази загриженост, това внимание и тревога за хората, а тъй като Бог притежава такова отношение към хората, Неговото дело се осъществява стъпка по стъпка. Независимо дали в очите на хората Бог е смирен и скрит, дали наистина обича хората, дали е верен или велик, Бог вярва, че всички тези лишения си заслужават и могат да бъдат възнаградени. Какво означава тази награда? Означава, че нещата, за които се тревожи в сърцето Си, няма да се повторят, а хората, за които е загрижен в сърцето Си, могат да живеят според Неговите намерения, според начина, по който ги е учил, и според посоката, в която ги е напътствал, и тези хора вече няма да бъдат покварени от Сатана — повече няма да живеят в страдание, а тревогите на Бог ще изчезнат и Той ще бъде облекчен. Така че по отношение на всичко, което е направил Бог — независимо каква е основната Му мотивация, независимо колко голям или малък е планът Му — не са ли всички тези неща положителни? (Да, такива са.) Всички тези неща са положителни. Независимо дали начинът, по който Бог работи, е незабележим за хората, дали си струва да се споменава или не, независимо как хората осъждат

начина, по който Бог работи, за да съди и спасява хората, ако се съди по всички неща, които Бог е направил, и по цялата цена, която може да плати, не е ли Той достоен за възхвала? (Да, така е.) Тогава велик ли е Бог или е малък? (Той е велик.) Толкова велик! Никой сред човечеството не може да плати такава цена. Някои хора казват, че „майчината любов е най-великата сред човечеството“. Дали майчината любов е толкова велика? След като децата са заживели самостоятелно, майките им общо взето просто спират да се суетят около тях, стига децата да се справят. Всъщност те не могат да се суетят около децата си дори да искат. Така че как се отнася Бог към това човечество? Колко хиляди години го е търпял? Търпял го е шест хиляди години и не се е отказал дори сега. Бог плати толкова голяма цена само заради тази частица тревога и загриженост. Как изглежда такава огромна цена в очите на фарисеите и на тези антихристи? Те я заклеймяват, осъждат и дори я хулят. От тази гледна точка не са ли тези антихристи нечестиви по природа? (Да, така е.) Бог е направил такива достойни за възхвала неща, а Божията същност и това, което Той притежава и представлява, са толкова достойни за възхвала от хората. Те не само че не Го възхваляват, но дори използват различни извинения и теории, за да Го заклеймяват и осъждат, и дори отказват да признаят, че Той е Христос. Не са ли тези хора омразни? (Да, такива са.) Не са ли нечестиви? Ако се съди по тяхното нечестиво поведение, не се ли прекланят пред знанието и учението? Не се ли прекланят пред властта и статуса? (Да, така е.) Колкото по-положително е нещо и колкото по-достойно е за възхвала, запомняне и разпространение от хората, толкова повече то ще бъде заклеймявано от антихристите. Това е едно разкриване на нечестивата природа на антихристите. Трябва да се каже, че степента на нечестивост на антихристите отива отвъд обикновените хора с покварен нрав.

Нека продължим с обсъждане на Павел. В какво семейство е роден Павел? Роден е в семейство на интелектуалци, в начетено семейство. Роден е в такова семейство и произходът му се смяташе за добър. Бе високообразован. Според съвременните стандарти би могъл да е от типа, който изучава богословие или посещава университет. Тогава неговите знания и начетеност по-големи ли бяха от тези на повечето хора? (Да.) Ако се съди по знанията и начетеността на Павел, щеше ли да му е лесно да осъзнае, че Господ Исус е Христос? (Да, щеше да му е лесно.) Много лесно. Защо обаче не разпозна Господ Исус за Христос? (Той се е прекланял пред знанието и е смятал, че Господ Исус не е толкова знаещ като него, затова не Го е разпознал.) Твърде просто е да се каже така. Ако Господ Исус не беше толкова знаещ като него, той не би могъл да Го признае. Ако Той наистина имаше знания, може би щеше да успее да Го признае. Това е нещо като частично умозаключение. Сега казваме само, че антихристите се прекланят пред знанието — тоест, когато слушат хората и се занимават с хората и въпросите, те имат гледна точка, която позволява на другите да видят, че се прекланят пред знанието и

начетеността. Например, ако думите ти са много логични, на високо ниво, умни, неразгадаеми и абстрактни, именно това харесва той. Абстрактно и съгласно логиката, философията и дори съгласно определено учение — именно това иска той. Господ Исус е въплътеният Бог и всичко, което Той изрича, са Божии слова и истини. И така, когато хората със знания и начетеност гледат тези слова и истини, как ги оценяват? „Думите, които говориш, са твърде вулгарни и повърхностни. Всички те са маловажни неща за вярата в бог. Не са нито дълбоки, нито неразгадаеми. Няма никакви загадки. И все пак казваш, че са истината. Какво толкова дълбоко има в истината? И аз мога да кажа тези неща!“. Не вярват ли антихристите в това? (Да.) Те го претеглят по този начин, като си мислят: „Нека видим дали нещата, за които говориш, в края на краищата са по-висши или по-низши от моите знания“. Щом ги чуят, те ги оспорват с думите: „Звучиш като ученик в първи клас. Аз съм студент, така че не си добър колкото мен!“. След това намират някаква грешка в Божиите слова, като казват: „Изглежда, че не разбираш граматиката, а понякога думите, които използваш, докато говориш, не са уместни. Не изглеждаш като бог“. Те гледат външния Му вид, за да видят дали Той е Бог или не. Не слушат съдържанието на Неговите слова, не слушат дали изразеното е истината или дали словата идват от Бог. Не е ли това липса на духовно разбиране? (Да, така е.) Следователно антихристите имат и друга характеристика: липсва им духовно разбиране. Тъй като ценят знанието и учението, те не разбират истината. Никога няма да могат да разберат истината. Тези хора са предопределени да бъдат от типа хора, на които им липсва духовно разбиране. Те използват своите знания, за да претеглят всяко изречение, което Бог изрича. Могат ли да разберат истината? Могат ли да знаят, че това е истината? Могат ли накрая да стигнат до заключение и да кажат, че всички тези слова, изречени от Бог, са истината? Могат ли да разпознаят това? Не могат да го разпознаят. Така че как изглежда въплътеният Бог в техните очи? Те си мислят: „Както и да го гледам, той е човешко същество. Както и да го гледам, не мога да видя божественото в него. Както и да го слушам, не мога да кажа кои негови слова съответстват на истината и кои са истината“. Следователно дълбоко в сърцата си те си мислят: „Ако имаш нещо ново и свежо, ако мога да придобия някаква теория и да измъкна някакъв капитал от теб, тогава засега ще те следвам и ще видя какъв ще е резултатът“. Могат ли обаче да приемат Господ Исус дълбоко в сърцата си? (Не, не могат.) Категорично няма да Го приемат. Защо не Го приемат? Каква е причината за това? Причината е, че твърде много харесват знанието. Това, че го харесват, и знанието, с което са въоръжени и което са научили, заслепяват очите и ума им, като им пречат да видят всичко, което Бог е направил. Дори ако казаното от Бог очевидно е истината, дори ако извършеното от Бог дело ясно изразява Божията идентичност и същност, те не могат да го видят. Защо не могат да го видят? Защото заради техните знания и учение са пълни с представи, фантазии и отсъждания за Бог. В

крайна сметка, без значение как слушат проповеди или влизат в контакт с Бог, те не могат да разберат какво казва Той, камо ли да приемат, че това, което този човек е казал, може да промени хората или че това е истината, пътят и животът. Това е нещо, което те никога не могат да приемат. Никога не могат да го приемат, което ги обрича да не бъдат спасени, точно като Павел. Призна ли Павел, че Господ Исус е Христос? Не го призна дори в самия край. Някои хора казват: „Не извика ли той към Господ, когато беше повален по пътя към Дамаск? Трябва да е признал. Как може да се каже, че не е признал?“. Един факт доказва, че Павел никога не призна Господ Исус Христос за свой Спасител. А той е, че дори след като беше поразен, той все още се стремеше към това да се опитва да е Христос. Дали Христос е някой, в когото хората могат да се превърнат просто ей така? Христос е Бог, въплътен в човек. Той е Бог и никой не може да стане Бог, само защото иска. Кой не иска да бъде Христос, но дали това е нещо, което хората могат да направят? Това не е въпрос на желание от страна на хората. Павел дори искаше да бъде Христос. Ако се съди по стремежа на Павел, можеше ли той да признае, че Господ Исус е Христос и Господ? (Не, не можеше.) Тогава къде постави идентичността и статуса на Господ Исус? Като Божия Син. Какво е Божият Син? Това е: „Ти не си бог, ти си божи син, ти си по-малък от бог, ти си същият като нас. Ние сме божиите синове, а ти също си божи син, но бог ти е дал различно поръчение и ти си свършил различна работа. Ако бог ми беше дал тази работа, аз също можех да я свърша и да се нагърбя с нея“. Не означава ли това, че Павел не призна факта, че Господ Исус Христос е Бог? (Да, означава.) Той вярваше, че богът на неговата вяра е в небето, че този Христос не е бог и че божията идентичност и статус нямат нищо общо с този Христос. Как се разви неговото възприемане и отношение към Господ Исус? Те произтекоха от неговите знания и фантазии. Как стигна той до тях като заключение? В кое изречение ги видя? Господ Исус каза: „Моят Отец е такъв или онакъв“ и „Аз правя това или онова чрез Моя Отец в небето“, а той чу това и си помисли: „Ти също така наричаш бог бог? Ти също така наричаш бог в небето отец? В такъв случай си божи син?“. Не е ли това фантазия на човешкия мозък? Това е заключение, направено от знаещи хора: „Ако ти наричаш бог в небето отец, а ние също го наричаме отец, тогава ние сме братя. Ти си най-големият син, ние сме вторите синове, а бог в небето е нашият общ бог. Така че ти не си бог и всички сме на равна нога. Следователно не господ Исус христос е този, който в крайна сметка решава кой ще бъде възнаграден, кой ще бъде наказан и какъв ще бъде техният изход — а бог в небето“. Павел стига до всички тези заключения и абсурдни възгледи, като използва ума си за преценка и анализ, след като е изучавал богословие и знания. Това беше резултатът.

Павел гледаше на знанието като на спасителна сламка, като на свой капитал и най-вече като на цел на своя стремеж. Резултатът щеше да е различен, ако той не се беше прекланял пред знанието, а можеше да се избави от наученото преди

това знание, да смята Господ Исус за Господ, за Единствения, Който може да бъде следван, за Единствения, Който може да изразява истината, и да смята словата на Господ Исус за истината, на която да се подчинява и която да практикува. Това, че Петър се отрече от Господ три пъти, от една страна се дължеше на страха му, а от друга на това, че видя как Господ Исус е обикновен човек, който бе арестуван и страдаше. В сърцето си той имаше слабост — това не беше фаталният недостатък. Нито пък беше фатален недостатък това, че за момент можа да се отрече от Него. Това не е доказателството, което в крайна сметка може да определи изхода на човека. Какво е онова, което в крайна сметка определя изхода на човека? То е дали се отнася към Божиите слова като към Божии слова, дали може да приема Божиите слова за истина, да им се подчинява и да ги практикува. Павел и Петър са два напълно различни примера. Петър някога беше слаб, някога се отрече от Господ и някога се усъмни в Господ, но крайният резултат е, че беше усъвършенстван. Павел работеше за Господ и страдаше години наред. Логично беше да може да получи корона, но защо в крайна сметка беше наказан от Бог? Защо неговият изход и този на Петър бяха различни? Това зависи от природата същност на човека и от пътя, който той следва. Каква беше природата същност на Павел? Най-малкото има елемент на нечестивост. Той неистово преследваше знания и статус, преследваше награди и корона, тичаше насам-натам, работеше и плащаше цената за тази корона, без изобщо да се стреми към истината. Освен това в хода на работата си той никога не свидетелстваше за словата на Господ Исус, нито свидетелстваше, че Господ Исус е Христос, че е Бог или че е въплътеният Бог, че Господ Исус представлява Бог и че всички слова, които Той изрича, са слова, изречени от Бог. Павел не можеше да възприеме тези неща. Така че какъв беше пътят, по който пое? Той упорито преследваше знания и теология, съпротивляваше се на истината, отказваше да приеме истината и използваше дарбите и знанието си, за да работи с цел да управлява, поддържа и стабилизира статуса си. Какъв беше крайният му изход? Може би отвън не можеш да видиш какво наказание получи той преди смъртта си или дали имаше някакво необичайно проявление, но крайният му изход беше различен от този на Петър. От какво зависеше тази „разлика“? Едното нещо е природата същност на човека, а другото е пътят, по който той поема. Що се отнася до отношението и гледната точка на Павел спрямо Господ Исус, с какво неговата съпротива се различаваше от тази на нормалните хора? Също така каква е разликата между отричането и отхвърлянето на Господ от страна на Павел и отричането на Божието име от страна на Петър и това, че не призна Господ три пъти от слабост и боязън? Павел използваше знанията, ерудицията и дарбите си, за да върши работата си. Той изобщо не практикуваше истината, нито следваше Божия път. Следователно би ли могъл да видиш слабостта му в периода, който прекара в тичане насам-натам и работа, или в писмата му? Не би могъл, нали? Отново и отново той учеше хората какво да

правят и ги насърчаваше да се стремят да получат награди, корони и добра крайна цел. Той нямаше нито познание за преживяване, нито преживяване в практикуването на истината. Петър обаче беше много скромен в действията си. Той не притежаваше онези задълбочени теории или писма, които бяха твърде известни. Притежаваше известно реално възприемане и практикуване на истината. Въпреки че преживя слабост и поквара в живота си, след много изпитания връзката, която установи с Бог, беше връзка между човек и Бог, която беше напълно различна от тази в случая на Павел. Въпреки че Павел работеше, всичко направено от него нямаше нищо общо с Бог. Той не свидетелстваше за Божиите слова, за Неговото дело, за Неговата любов или за Неговото спасяване на човечеството, а още по-малко за Божиите намерения към хората или за Неговите изисквания. Дори често казваше на хората, че Господ Исус е Божият Син, което в крайна сметка доведе до това хората да гледат на Бог като на Троица. Терминът „Троица“ произлиза от Павел. Ако няма такова нещо като „Отец и Син“, може ли да има „Троица“? Не може. Просто човешките фантазии са твърде „богати“. Ако не можеш да разбереш Божието въплъщение, тогава не отсъждай сляпо, нито прави слепи преценки. Просто слушай словата на Господ Исус и се отнасяй към Него като към Бог — Бог, който се явява в плът и става човешко същество. По-обективно е да се отнасяш към това по този начин.

Когато за първи път се свидетелстваше, че Бог се въплъти като жена на този етап от делото Си, много хора не можаха да го приемат и се препънаха на това място. Те смятаха, че „словата, които се изричат, са все истини, делото, което се върши, е дело на правосъдие чрез слова — тези неща изглеждат като Божие дело и мога да призная, че тази личност е въплътеният Бог — просто не е лесно да се приеме този пол“. Но понеже тези слова са все истината, те все пак неохотно Го приемат и в сърцата си мислят: „Първо ще Го следвам и ще видя дали Той наистина е Бог“ — много хора Го следваха по този начин. Сътворението на човешкия род от Бог е в двата пола — мъжки и женски, а въплъщението на Бог не прави изключение — то е или мъжко, или женско. Един ден някой Ме попита неочаквано: „Как може да се разбере, че този път въплъщението е женско?“. Аз отговорих: „Ами как гледаш на това? Бог не действа съгласно представите на хората: ако си сигурен, че това е извършено от Бог, тогава не бива да изследваш какво върши Бог, а ако не го разбираш, тогава трябва да изчакаш. Ако търсиш и все още не получаваш резултати, тогава просто виж дали можеш да се покориш. Ако можеш да се покориш, значи си здравомислещ, но ако се запънеш заради това и отричаш всичко извършено от Бог, тогава не си здравомислещ, не си истински вярващ в Бог. Бог върши десет неща, които смяташ за правилни и съобразени с твоите представи, но ако едно нещо не е съобразено с представите ти, преобръщаш всичките десет неща — що за отрепка е това? Нима не е дявол?“. Когато разговарях така, те казаха: „Да, тогава трябва да го приема сега“. След като

приключих общението Си, те веднага проумяха и го приеха — нима заложбите им не са доста добри? Да кажем, че са. Продължиха с думите: „Бог създаде мъжа и жената и първия път, когато бог се въплъти, беше мъж, божи син. Този път той се въплъти като жена — няма ли това да е божия дъщеря? Кажи ми дали начинът ми на разбиране е правилен. Когато хората имат деца, те искат да имат и син, и дъщеря — бог също ли иска да има и двете?“. Как трябваше да им отговоря и да обясня този въпрос? Не трябва ли този въпрос да се приема сериозно? Не се ли нуждае от коригиране? Има ли проблем с това, което казаха? Има проблем. Те казаха: „Бог има син, господ Исус, а този път въплъщението е женско, така че в този случай това е негова дъщеря. Така че бог има син и дъщеря, има и двете, така че няма нужда от светия дух. Има свети отец, свети син и света дъщеря, тази Троица — колко е подходящо и достойно! Без дъщеря нямаше да е пълно“. Как се чувстваш, след като чу това? Човек не знае да се смее ли, да плаче ли. Кажи Ми, това не е ли шега? (Да, така е.) Има ли някаква разлика между разбирането на тези хора за въплъщението и това на Павел? (Не.) Няма разлика. Ако хората винаги разчитат на своята хитрост, фантазии и представи, за да правят умозаключения и изводи по въпроси, свързани с разбирането на Бог, особено когато подхождат към въпроси на Божията идентичност и същност и ги прилагат с определени гледни точки, това ще бъде проблемно, те ще правят грешки и ще се сблъскват с проблеми. Така че какъв е най-подходящият начин за справяне с този въпрос? Някои въпроси са по-дълбоки и абстрактни, не са лесни за разбиране от хората и не е лесно да се прозре същността и първопричината на този проблем. Ако тези неща не засягат истината или не влияят на стремежа ти към истината, тогава какво трябва да направиш? Първо се избави от тях. Каква е ползата да ги изследваш? Не е твоя работа да ги изследваш. Всичко, което трябва да направиш, е да се съсредоточиш върху навлизането в живота и да си способен да изпълняваш добре дълга си. Един ден по естествен път ще разбереш тези въпроси. Някои хора казват, че не могат да се избавят от тях и искат да ги изследват, което е проблемно. Не трябва да ги изследваш. Хората не трябва да подхождат към въпроси, засягащи Божията идентичност, Божията същност и Божия статус с нагласата да изследват. Ако продължаваш да изследваш, това ще доведе до сериозни последствия. В сериозни случаи ще хулиш Бог. Как трябва да се справят хората с въпроси, засягащи Божията идентичност и същност? Подхождай простичко, а дори да не си съвсем наясно по този въпрос, едно нещо е сигурно: Той може да представлява Бог, Той е явяването на Бог, изразеното от Него е истината, това, което хората трябва да приемат, е истината, и то е достатъчно да се придобие истината.

Като погледнем природата същност на антихристите, пред какво се прекланят те най-много? Пред възвишени, празни и абстрактни така наречени богословски теории. За тях тези теории са изключително ценни. Те ценят и обичат тези неща

толкова много, и измислят всякакви начини да ги придобият, за да се откроят от тълпата. Запомнят тези неща в сърцата си и ги разглеждат като капитал, като трамплин, с който да осъществят собствените си житейски цели, без да знаят, че тези неща по същество не са истината. Те обаче обичат да се въоръжават с тези богословски теории, които се превръщат в техни предубеждения, и ги приемат за истината. Използват това богословско познание, за да изучават Божиите слова и истините, които Бог изразява. Когато видят, че Божиите слова и истините, които Бог изразява, не съответстват на богословските теории, които те застъпват, не могат да се въздържат да не осъдят и заклеймят Божиите слова. В сърцата си не изпитват боязън, като смятат, че имат библейско основание за това. Някои от тях дори заклеймяват Божиите слова, като казват: „Божиите слова са твърде досадни. Някои от тях не са логични, други не са граматически правилни, а дори някои от думите, които той използва, не са съвсем на място“. Те просто живеят в главите и мислите си, като използват знанието и ерудицията, които притежават, за да анализират и изучават Божиите слова. Много от тях дори използват своите фантазии и преценки, за да открият в Божиите слова как Бог определя конкретни хора или какви крайни цели решава Той за определени хора, след което анализират и заклеймяват тези неща според казаното в Библията, като по този начин започват да отричат Божиите слова. Докато анализират и заклеймяват Божиите слова, се случва нещо ужасно. Знаете ли какво е то? Когато хората анализират и изучават Бог и когато в тях възникне нагласа на осъждане, Светият Дух отритва тези хора и не действа в тях. Не е ли това ужасно нещо? А вие знаете какво се предвещава, когато Светият Дух не действа. Когато Светият Дух не действа, Той се отдръпва от тези хора, което е равносилно на това те да бъдат изоставени. С други думи, Бог няма да ги спаси. Можем да анализираме причината. Откъде идват тези богословски теории, в които са се окопавали през половината си живот? Кого представляват те? В сърцето си те не са наясно с това. В действителност тези неща изобщо не са от Бог, нито са чисто човешко разбиране. Те са погрешни тълкувания на хората и като такива може да се каже, че са от Сатана и напълно представляват Сатана. Какво друго включва това богословско познание? Освен погрешни тълкувания на Библията, то включва човешката логика и разсъждения, човешките представи и фантазии, както и човешките преживявания, етика, морал и философски идеи. Когато използват тези неща, за да оценяват казаното от Бог и Неговото дело, те очевидно застават на страната на Сатана в отношението си към Бог. Затова Бог скрива лицето Си от тях и Светият Дух ги изоставя. Преживявали ли сте някога това? В миналото някои хора обсъждаха преживяванията си в това отношение, като казваха: „Когато за първи път започнах да вярвам в Бог, бях нетърпелив да изучавам Бог. Изучавах какво казва Той, как използва думите, как се отнася с хората, с кого е добър и какъв тип хора харесва или мрази. В резултат на цялото това изучаване сърцето ми се

помрачи, не можех да усетя Бог в молитвите си, положението на свобода и избавление в сърцето ми изчезна и вече не чувствах мир или радост. Все едно камък тегнеше на сърцето ми“. Имали ли сте някога такова преживяване? (Да.) Онези, които постоянно изучават Бог, не придобиват никакво просветление или озарение от Светия Дух. Дори четенето на Божиите слова не носи никаква светлина. Антихристите са вещи в изучаването на Бог, но изобщо не приемат истината. В църквата те нямат никакви нормални междуличностни отношения, винаги се поставят над другите, за да ги поучават. Често се хвалят със знанията си и гледат отвисоко на обикновените братя и сестри. Ако един антихрист общува с теб и разбере, че не си добре образован, няма да се занимава с теб. Дори да отговаряш на критериите да си църковен водач или ръководител на екип, той няма да те използва. Какъв тип хора използва той? Търси хора със социален статус, власт, знания и дарби, които могат да говорят красноречиво — хвърля око на такива хора и се заема да ги използва. Ако от него зависи да избира и използва хората, той избира само личности, които са красноречиви, високообразовани, знаещи и със статус в обществото. Дори такива хора да не се стремят към истината или да не могат да вършат никаква работа, той пак ги харесва. За какво говори това? Че спадат към една и съща категория. В края на краищата краставите магарета се надушват. Някои антихристи разбират определени думи и доктрини и след това измислят всякакви начини, по които да практикуват изнасяне на проповеди. До каква степен практикуват? До степен, че могат да говорят красноречиво и пространно, да владеят сцената, без да използват бележки, и да говорят с часове. Смятат, че това означава да вършат работа, че това е техният най-славен момент, времето, когато могат най-добре да се покажат. Те се възползват от такива възможности и никога не ги изпускат. Обаче по отношение на теми, за които Бог често разговаря, неща, свързани с нормалната човешка природа, със съвестта и разума на хората и с нещата, най-тясно свързани с човешката природа в реалния живот на нормалните хора — макар че тези неща може да изглеждат на хората като дребни и незначителни подробности, в действителност те са тясно свързани с навлизането в истината реалност. Как гледат антихристите на тези неща? Презират ги от сърце, не приемат тези слова сериозно и заклеймяват тези въпроси в сърцата си, като смятат, че са безсмислени. Независимо как разговаряш за истината реалност, като например да бъдеш честен човек, предан човек или практичен и съвестен човек, независимо как разговаряш за тези неща, тяхната гледна точка остава непроменена. Те искат да бъдат хора, които могат да говорят красноречиво, които дават вид, че преливат от талант и имат специални способности, или дори са хора със свръхестествени способности, като например да говорят езици, да могат да четат с изключителна бързина, да имат фотографска памет и т.н. Ако притежаваха и тези способности, тогава сърцата им щяха да са изпълнени с радост. Дълбоко в сърцата си те

преследват и ценят тези неща. Например Аз току-що казвам нещо и след малко го забравям. Когато попитам всички, те също не си спомнят. Виждаш ли, паметта ни е доста сходна, нали? (Да.) Но когато антихристите видят това, те казват: „И твоята памет не е добра! Виж онзи еди-кой си духовен човек, той може да чете скоростно и има фотографска памет. Ти си христос — колко реда можеш да прочетеш с един поглед?“. Аз казвам: „Нямам тази свръхестествена способност. Понякога не помня някое изречение, след като съм го прочел, и трябва да го прочета отново“. Те казват: „Бог не трябва ли да е всемогъщ?“. Така те започват да си създават представи. Как гледат на въплътения Бог дълбоко в сърцата си? „Въплътеният бог е просто един изцяло обикновен и напълно нормален човек. Паметта му не е добра, телосложението му не е кой знае какво. По нищо не прилича на бог“. Затова, когато чуят някой да проповядва за любовта към Бог, те си мислят: „Ако онзи еди-кой си духовен човек или онзи еди-кой си известен човек беше бог, тогава бих могъл да го приема и да го обичам. Но ако този сегашен христос е бог, не мога да го обичам, защото изобщо не прилича на бог“. В сърцата им, за да бъдеш бог, трябва да приличаш на бог. Трябва да говориш, да действаш и да изглеждаш като бог, така че когато хората те видят, да нямат никакви представи — ето какво си мислят те. Защо? Мислят си: „Първо, не притежаваш свръхестествени способности. Второ, нямаш специални таланти. Трето, нямаш дарбите на онези хора в света, които постигат велики неща. Ти не си изключителен по никакъв начин, така че защо да слушам какво казваш? Защо да те уважавам? Защо да ти се покорявам? Не мога да се покорявам“. Какъв проблем е това? Що за нрав е това? Дори да не разбират истината, те все пак трябва да имат съвестта и разума на нормален човек. Хората имат представи и Бог не ги заклеймява заради това, но когато хората таят представи и след това своеволно се съпротивляват и заклеймяват Бог, това лесно накърнява Божия нрав. Това, че антихристите могат свободно да заклеймяват Бог и да Му се съпротивляват, е причинено от тяхната нечестива природа. След като придобият знания, те имат по-богати, по-обширни и по-всеобхватни фантазии за Бог и за Неговата възвишеност, същност, власт и всемогъщество. След това се опитват да съпоставят тези фантазии с този Бог, когото могат да видят и с когото могат да общуват. Могат ли да ги съпоставят? Никога не могат да ги съпоставят. Колкото повече изучават Бог, толкова повече Го отричат в сърцата си и могат да Го заклеймяват и да Му се съпротивляват. Това е неизбежно.

От това, което сте видели в Библията и във всички текущи изявления на Бог, застъпва ли се Той за дарби, ерудиция и знание? (Не.) Напротив, Бог разнищва човешкото знание и ерудиция. Как определя Бог дарбите? Как определя свръхестествените способности и специалните таланти? Трябва да разберете, че дарбите, свръхестествените способности и специалните таланти изобщо не представляват живот. Какво означава, че не представляват живот? Означава, че тези неща не са резултат от придобиването на истината от хората. Откъде

всъщност идват тези неща? От Бог ли идват? Не, Бог не предава знания или ерудиция на хората и със сигурност не дава повече дарби на хората, за да могат те да се стремят към истината. Бог не действа по този начин. Сега, след като го казах така, го разбирате, нали? И така, къде се проявява нечестивостта на антихристите? Как гледат те на дарбите, ерудицията и знанието? Те почитат, следват и дори желаят тези неща, особено дарбите и свръхестествените способности. Ако кажеш на някой антихрист: „Ако имаш свръхестествени способности, ще привлечеш зли духове“, той ще каже: „Не се страхувам!“. Ти ще отговориш: „Тогава в бъдеще няма да има надежда за спасение за теб, ще бъдеш захвърлен на осемнадесетото ниво на ада в езерото от огън и жупел“, а той пак ще каже: „Не се страхувам!“. Ако можеш да го накараш да говори на десет различни езика и да се перчи, за да го гледат другите с уважение, той ще се съгласи и ще бъде готов. Бог говори толкова обикновено и работи толкова практично в рамките на нормалната човешка природа, а той не приема метода, формата и съдържанието на това дело — презира го. Как трябва хората да разпознават тези въпроси? Например някои хора могат да говорят на различни езици. Можеш ли да приемеш този факт? Смяташ ли, че е нормално или е странно? (Странно е.) Следователно в здравомислещите рамки на нормалната човешка природа това е неприемливо. Някой, който помни всичко, като цветове, форми, лица и имена, и може да си спомни стотици страници от книга, след като я прочете, като я преразказва от началото до края — след като общуваш с такъв човек, няма ли да се почувстваш сякаш си срещнал нещо анормално? (Да.) Антихристите обаче харесват тези неща. Кажи Ми, когато влезеш в контакт с онези в религиозния свят, така наречените евангелисти, проповедници и пастори, известни под общото название фарисеи, чувстваш ли, че тези хора са това, от което сърцето ти се нуждае, или практическият Бог е това, от което сърцето ти се нуждае? (Контактът с Бог е това, от което се нуждаят сърцата ни.) Нормалният и практически Бог е по-близо до твоите вътрешни потребности, нали? Така че кажете как се чувствате, когато общувате с фарисеи — плюсовете и минусите и дали това носи някакви ползи. (Ако общувам с фарисеи, се чувствам фалшиво и дистанцирано. Нещата, за които говорят, са твърде кухи и лъжливи. Като ги слушам твърде много, започва да ми се гади и вече не искам да общувам с тях.) Възгледите, изразени от фарисеите, правилни ли са или са абсурдни? (Абсурдни.) Естеството на техните възгледи е абсурдно. Също така нещата, които казват, предимно практически ли са или са кухи? (Кухи.) Повечето хора ненавист ли изпитват или удоволствие от това да чуят абсурдните и кухи неща, както и въображаемите неща и представите, които те казват? (Повечето хора изпитват презрение, като чуват тези неща.) Повечето хора не ги харесват и не желаят да ги слушат. След като чуеш възгледите и думите на фарисеите и наблюдаваш техния нрав и тяхното фалшиво и лицемерно поведение, какво чувстваш в сърцето си?

Желаеш ли да чуеш повече? Желаеш ли да се доближиш до тях, да имаш задълбочени взаимодействия с тях и да разбереш повече за тях? (Не.) Не желаеш да общуваш с тях. Ключовият проблем е, че думите им са твърде кухи, пълни са с теории и лозунги. След като си слушал цяла вечност, все още нямаш представа какво казват. Освен това нравът им е фалшив и двуличен. Преструват се на смирени, търпеливи и любящи, с поведение на опитен вярващ, който е особено „благочестив“. Когато накрая видиш истинското им лице, се чувстваш отвратен. Вие не сте имали много дълбоко взаимодействие с Мен. Как намирате проповедите, които съм изнесъл? Има ли разлика между тях и това, за което говорят фарисеите? (Да.) Каква е разликата? (Божиите проповеди са практически.) Това е основното. Също така това, за което говоря, е свързано с вашата практика, преживявания и различни аспекти на въпроси, които срещате в процеса на изпълнение на дълга си и в реалния живот. То не е непрактическо и неясно. Също така дали всяка истина, която обсъждам, или всяка гледна точка, която имам по въпросите, е практическа или куха? (Практическа е.) Защо казвате, че е практическа? Защото не се отклонява от реалния живот, не се отнася до бълването на кухи теории извън реалния живот. Цялата е свързана с човешката проницателност, разбиране и практикуване в реалния живот и със състоянията, които възникват в хората, когато се сблъскват с различни проблеми при изпълнението на дълга си. Накратко, включва теми, свързани с това как хората практикуват вярата си в Бог, живота им на вярващи в Бог и различните им състояния, докато изпълняват дълга си. Не вадим Библията, за да обясняваме по кух начин за книгата Битие или книгата на пророк Исаия, нито пък говорим празни приказки за Откровение. Най-много мразя да чета Откровение и не искам да говоря за него. Каква е ползата да се говори за него? Ако ти кажа коя напаст се е сбъднала, какво общо би имало това с теб? Това е Божие дело. Дори Божието дело да се изпълни, как ще се отрази това на теб? Няма ли все още да си същият? Ако ти кажа коя напаст се е сбъднала, би ли могъл тогава да се отървеш от покварения си нрав? Би ли се случило такова чудо? Не. Следователно, когато хората следват до края, всеки ще бъде сортиран според вида си. Онези, които могат да приемат истината, обичат да четат Божиите слова и могат да практикуват истината, ще останат непоколебими. Онези, които не желаят да четат Божиите слова или да слушат проповеди, които упорито отказват да приемат истината и не желаят да изпълняват дълга си, в крайна сметка ще бъдат разкрити и отстранени. Въпреки че посещават събирания и слушат проповеди, те никога не практикуват истината, остават непроменени и изпитват неприязън към слушането на проповеди — не желаят да ги слушат. Така дори когато изпълняват дълга си, това става по нехаен начин, без никога да се променят. Тези хора са просто неверници. Ако хората, които искрено вярват в Бог, често общуват и живеят заедно с неверници, как биха се чувствали? Не само че няма да имат полза или да бъдат

духовно извисени, но и все повече ще изпитват отвращение към тях от сърце. Да предположим, че влезеш в контакт с фарисеи и ги чуеш да говорят, и откриеш, че говорят ясно и логично, че обясняват всички различни правила и разпоредби по разбираем начин и че думите им явно съдържат задълбочени теории, но при внимателен анализ нищо от това не е истината реалност и всичко се свежда до куха теория. Например те обсъждат теорията за Троицата, теологията, теориите за Бог, какво представлява Бог в небесата с ангелите, ситуацията с въплъщението на Бог и Господ Исус. Как би се почувствал, след като чуеш всичко това? Резултатът би бил подобен на слушането на митологични истории. Защо тогава антихристите обичат да слушат и обсъждат тези въпроси и защо са готови да се занимават с такива личности? Не е ли това тяхната нечестивост? (Да.) Какво може да се наблюдава от тяхната нечестивост? Дълбоко в себе си те имат определена потребност, която ги води до това да се прекланят пред това знание и ерудиция, пред тези неща, които притежават фарисеите. Та каква е тяхната потребност? (Да бъдат високо ценени от другите.) Те не само се нуждаят другите да ги ценят високо, но дълбоко в сърцата си винаги искат да са свръхчовеци, да са висши личности или ерудирани знаменитости — просто не искат да са обикновени хора. Какво предполага желанието им да са свръхчовеци? На разговорен език това означава, че нямат връзка с реалността. Например повечето хора може най-много да си пожелаят: „Само да можех да летя високо в небето със самолет“. Може да имат такова желание, нали? Но какво е желанието на антихристите? „Един ден искам да ми поникнат криле и да се извися до далечно място!“. Такива въжделения имат — а ти? (Не.) Защо нямаш? Защото не е реалистично. Дори да ти сложат две големи крила, ще можеш ли да летиш? Не си такъв вид същество, нали? (Да.) Хора като антихристите винаги разчитат на своите фантазии, постоянно преследват желанията си. Могат ли да бъдат спасени? (Не.) Това не е типът хора, които Бог спасява. Бог спасява онези, които обичат истината, съсредоточават се върху реалността и се стремят към истината по земен начин. Онези, които постоянно желаят да са свръхчовеци или висши личности, не са с всичкия си, не са нормални хора и Бог няма да ги спаси.

Когато антихристите влязат в досег с въплътения Бог, те са склонни да задават странни въпроси. Това, че могат да задават такива въпроси, представлява техните дълбоко заложени потребности и това, пред което се прекланят в сърцата си. Първоначално, когато свидетелстваха за въплътения Бог, някои хора винаги разпитваха: „Чете ли бог Библията у дома? Не че питам за себе си, всъщност не съм любопитен по този въпрос. Просто питам от името на братята и сестрите. Мнозина от тях също мислят така. Те размишляват в сърцата си, че ако бог наистина чете Библията често, тогава е съвсем нормално да може да говори за нея и да изразява истината. Ако обаче бог не чете Библията, а все пак може да я обяснява, това би било чудо, тогава той наистина би бил бог!“. Разбира се, те не

го формулираха точно по този начин, а направо попитаха: „Чете ли бог Библията у дома?“. Какво мислите вие? Трябва ли да я чета или не? Вие четете ли я? Ако никога не сте вярвали в Исус, би било съвсем нормално да не я четете. Хората, които са повярвали, четат ли я? (Да, четат я.) Тези, които са повярвали, със сигурност я четат. Аз започнах с вяра в Исус, така че как бих могъл да не чета Библията? Ами ако не съм я чел? (И това е нормално.) Да четеш Библията е нормално, а да не я четеш също е нормално, разбира се. Какво определя това дали я четеш или не? Ако не бях в това положение, щеше ли някой да се интересува дали съм чел Библията? (Не.) Никой не би питал какво съм чел. Тъй като съм в това специално положение, някои хора изучават този въпрос. Винаги се ровят в това, като питат: „Чел ли е Библията като малък?“. Какво точно искат да знаят? Има две възможни обяснения в зависимост от това дали съм я чел или не. Ако съм я чел, те смятат, че способността Ми да обяснявам Библията не е голяма работа. Ако обаче не съм чел Библията, а все пак мога да я обяснявам, това е донякъде богоподобно. Това е резултатът, който желаят. Искат да стигнат до същността на това. Мислят си: „Ако не си чел Библията, а все пак можеш да я обсъждаш на толкова млада възраст, тогава това си струва да се изследва. Това е бог!“. Това е гледната им точка и те изучават Бог по този начин. А сега помислете за онези фарисеи, които бяха добре запознати със Светото Писание. Наистина ли прозряха словата на Светото Писание? Откриха ли истината от Светото Писание? (Не.) А замислял ли се е за това някой от тези, които Ме попитаха дали съм чел Библията? Ако се беше замислил, нямаше постоянно да разглежда този въпрос, нямаше да направи нещо толкова глупаво. Хората, които не схващат истината или нямат духовно разбиране и не могат да разгадаят Божията същност и идентичност, в крайна сметка прибягват до такъв метод, за да намерят решение. Може ли този метод да разреши проблема? Не, не може. Може само да разреши проблема с малкото любопитство. Всъщност и Аз чета Библията. Кой от вярващите не чете Библията? Прочитам основните неща от нея. Най-малкото чета четирите евангелия от Новия завет, прелиствам книгите Откровение и Битие и хвърлям поглед на книгата на пророк Исаия. Какво според вас обичам да чета най-много? (Книгата на Йов.) Точно така. Историята в книгата на Йов е пълна и конкретна, словата са лесни за разбиране, а освен това тази история е ценна и може да бъде полезна и духовно извисяваща за хората днес. Фактите вече са показали, че историята на Йов наистина е оказала огромно влияние върху следващите поколения. Те са схванали много истини чрез Йов — от неговото отношение към Бог, както и от Божието отношение към него и Божието определяне на него, схванали са Божието намерение и по какъв път трябва да вървят, след като повярват в Бог. Използвам книгата на Йов като контекст, за да разговарям за нещо, свързано с начина, по който хората се боят от Бог и отбягват злото, както и с начина, по който се покоряват на Бог — тази история е наистина ценна. Човек

трябва да я чете в свободното си време. Когато някои хора видят как Бог се въплъщава и станат свидетели на Божията практичност и нормалността на Бог, те може да не са в състояние напълно да проумеят дали Той наистина е Бог или какво ще се случи в бъдеще. Обаче след като разберат някои истини, те се избавят от тези въпроси. Спират да проучват или да се интересуват от тези неща и се съсредоточават върху това да изпълняват добре дълга си, да вървят правилно по пътя, по който трябва да вървят, и да вършат добре работата, която трябва да вършат. Други хора обаче никога няма да се избавят от това. Настояват да го изучават. Как мислите, трябва ли да се занимавам с този въпрос? Трябва ли да му обръщам внимание? Няма нужда да му се обръща внимание. Тези, които приемат истината, спират да я проучват по естествен начин, докато онези, които не я приемат, продължават да го правят. Какво показва това проучване? Проучването е форма на съпротива. В Божиите слова има един израз. Какъв е резултатът от съпротивата? (Смърт.) Съпротивата води до смърт.

Някои антихристи, въпреки че са приели този етап от делото, често се интересуват дали словата, изречени от въплътения Бог, и делото, извършено от Него, имат някакъв свръхестествен елемент, дали има елементи извън обхвата на нормалната човешка природа и дали има елементи, които могат да бъдат изтъкнати, за да докажат Неговата идентичност като Бог. Те често изследват тези въпроси, като неуморно изучават как говоря, начина Ми на държане и вида Ми, докато говоря, както и принципите на Моите действия. С какво ги изучават? Те ги измерват и изучават спрямо образа или стандарта на видни и велики хора, който са възприели. Някои дори питат: „Щом ти си въплътеният бог, твоята идентичност и същност със сигурност трябва да са различни от тези на обикновените хора. И така, в какво си добър? Какви специални качества имаш, които са достатъчни, за да ни накарат да те следваме и да ти се подчиняваме, и да ни накарат да те приемем за наш бог?“. Този въпрос наистина Ме озадачи. Честно казано, не съм добър в нищо. Нямам очи, които виждат във всички посоки, нито уши, които чуват от всички страни. Когато чета текстове, не мога да обхвана десет реда с един поглед и малко след като ги прочета, забравям какво съм прочел. Разбирам малко от музика, но не мога да чета ноти. Ако някой друг изпее една песен няколко пъти, мога да пея с него, но това счита ли се за умение? Имам ли някакви специални таланти, като например да говоря свободно английски или да говоря на определен език? Не мога да правя никое от тези неща. В какво съм добър тогава? Разбирам малко от музика, изящни изкуства, танци, литература, кино и дизайн. Имам повърхностно разбиране в тези области. Когато обсъждам теории с експерти, всичко Ми звучи като професионален жаргон, но мога да го разбера, когато го видя. Например, ако в архитектурния дизайн става въпрос за професионални и технически данни, не ги разбирам. Ако обаче става въпрос за цветови тонове и хармония на стиловете, разбирам нещо и имам известни прозрения. Но дали мога

да се изуча, за да стана експерт или талант в тази област, е трудно да се каже, защото не съм го учил. Като се има предвид това, до което хората имат достъп в момента — музика, литература, танци и кино, неща в обхвата на нашата професионална работа в църквата — научаването на нещо може да Ми даде основни познания. Някои може да кажат: „Сега знам твоята ситуация. Имаш само основно разбиране“. Не лъжа, наистина имам само основно разбиране. Има обаче едно нещо, което вие може да не схващате, и това може би е Моята специалност. Каква е тази специалност? Разбирам каква е професията, свързана с дадена област, как се изразява дадено изкуство и какви са обхватът и принципите, свързани с него. След като овладея това, знам как да приложа тези полезни неща в делото на църквата, като ги накарам да служат на евангелската работа и да постигнат ефективност в разгласяването на Божието евангелие от последните дни. Това специалност ли е? (Да.) По отношение на това, което най-много липсва на човечеството в днешно време, ако човек може да използва правилните методи и след това да предаде съответната истина, позволявайки на хората да я видят и приемат, това е най-ефективно. Ако усвоиш метод, който хората могат да приемат, и можеш ясно да представиш истината и да обясниш Божието дело, и всичко това по начин, който нормалното човешко мислене може да приеме и е способно да достигне — това е изключително полезно за хората. Ако използваме повърхностните знания, които притежаваме, и приложим всички тези полезни неща, тогава е достатъчно да притежаваме този вид специалност. Аз съм ненадминат в едно нещо, разбрали ли сте вече кое е то? (Бог е ненадминат в това да разговаря за истината.) Да разговаряш за истината брои ли се за умение? Това не е ли специалност? И така, в какво съм добър? Ненадминат съм в това да откривам покварената същност във всички вас. Ако не бях добър в това, кажете Ми, как бих могъл да върша делото Си, когато във вас възникват проблеми, а Аз не знам какъв покварен нрав или природа същност разкриват те? Би било невъзможно. Може ли спокойно да се каже, че откриването на вашата покварена същност е това, в което съм най-добър? (Да.) Би трябвало да е това, в което съм най-добър. Аз съм най-добър в откриването на покварения нрав на личностите и тяхната природа същност. Превъзхождам всички в това да разпознавам пътя, по който някой върви, и отношението му към Бог въз основа на неговата природа същност. След това чрез неговите проявления, поведение и същност Аз разговарям с него за истината, като засягам конкретни проблеми и му помагам да разреши проблемите си и да излезе от тях. В действителност това не е умение — това е Моето служение, това е работа, която попада в обхвата на Моята отговорност. Вие умели ли сте в това? (Не, не сме.) Тогава в какво сте умели? (В разкриването на поквара.) Не е точно казано, че сте умели в разкриването на поквара. Умели сте в това истината да не ви въздейства, след като я чуете, в това да се отнасяте лековато към нея и да действате нехайно, докато изпълнявате

дълга си, без да го приемате сериозно. Не е ли така? (Да.) Казвам ви тези неща открито. Могат ли фарисеите и антихристите да ви говорят по такъв начин? (Не, не могат.) Категорично не говорят така. Защо не? Смятат го за срамно, за недостатък в човешката природа, за въпрос на личен живот и произход. Те казват: „Как бих могъл да позволя на другите да узнаят за произхода ми? Ако това се случи, няма ли да загубя цялата си репутация, достойнство и статус? Как бих могъл да постъпвам тогава?“. Според тях по-добре да не живеят! И така, след като споделих Моето положение толкова открито с вас, влияе ли това на вашата вяра в Бог? (Не, не влияе.) Дори и да имате някакви мисли по въпроса, Аз не се страхувам. Защо не се страхувам? Да имаш някакви мисли е нормално, това е временно. Хората може понякога да преживяват зрителни и слухови илюзии. Винаги съществува възможност за временно, изопачено разбиране или моментно погрешно разбиране. Означава ли това, че хората ще си съберат багажа заради това или ще станат негативни и слаби? Ако обаче наистина си човек, който се стреми към истината, можеш ли да се откажеш от Бог или да напуснеш Бог заради моментни представи? Не, не можеш да напуснеш. Хората, които наистина се стремят към истината, могат да подходят към тези въпроси и да ги схванат правилно, могат несъзнателно да приемат тези факти нормално и постепенно да ги превърнат в истинско познание за Бог, обективно и точно познание — това е истинско разбиране на истината. Един ден някой може да каже: „Въплътеният бог е толкова жалък. Той не може да прави нищо освен да говори истината“. Що за тон е това? Това е тонът на антихрист. Вие съгласни ли сте с него? (Не съм съгласен.) Защо не сте съгласни? (Това, което казва, не отговаря на фактите.) Това, което казва, е факт. Въплътеният Бог, освен че може да изразява истината в речта Си, не знае как да прави нищо друго. Той няма нито едно конкретно умение. Жалко ли е това? Така ли мислите? (Не.) Тогава какво мислите? Някои хора казват: „Именно защото Бог е обикновен и нормален и върши практическо дело, ние като покварено човечество имаме възможността да постигнем спасение. В противен случай всички щяхме да се озовем в ада. Сега получаваме голямо предимство, така че нека тайно му се радваме“. Вие имате ли това усещане? (Да.) Някои хора обаче са различни. Те чувстват следното: „Бог просто си говори. В него няма нищо свръхестествено. Какво печеля аз? Имам свои собствени представи и идеи за бог и го съдя зад гърба му, но бог не ме е дисциплинирал. Не съм страдал, нито съм бил наказван“. Постепенно дързостта им нараства и те се осмеляват да кажат всичко. Някои хора казват: „Ето как трябва да познавате въплътения бог: когато той говори, работи и изразява истината, това е духът на бог, който действа вътре, а плътта е просто обвивка, инструмент. Истинската същност е духът на бог. Именно духът на бог говори. Ако не беше духът на бог, можеше ли плътта да изрече тези слова?“. Тези слова изглеждат правилни, когато ги слушате, но какво значение носят? (Богохулство.) Правилно, те са богохулство — какъв жесток нрав!

Какво се опитват да кажат? „Ти си такъв незабележителен човек. Нямаш благороден външен вид, не изглеждаш впечатляващо. Речта ти не е красноречива или теоретично изтънчена — преди да кажеш нещо, трябва да го помислиш. Как може ти да си въплътеният бог? Защо си толкова благословен и такъв късметлия? Защо аз не съм въплътеният бог?“. Накрая те казват: „Всичко това е дело на духа на бог и негови слова. Плътта е просто проводник на духа, тя е инструмент“. С тези думи те чувстват, че са квит. Това е завист, която води до омраза. Подтекстът е: „Как така ти си въплътеният бог? Защо си такъв късметлия? Как получи това предимство? Защо аз не го получих? Не мисля, че си по-добър от мен. Не си достатъчно красноречив, не си високообразован, не изглеждаш толкова добре като мен и не си толкова висок като мен. С какво си по-добър от мен? Как така ти си въплътеният бог? Защо не аз? Ако ти си въплътеният бог, тогава и много други хора са такива. И аз трябва да се боря за това. Всички казват, че ти си бог. Нищо не мога да направя по въпроса, но все пак ще те оценя така. Като говоря така, това потушава омразата ми!“. Не е ли жестоко това? (Да.) Те се осмеляват да кажат всичко, за да се борят за положение — това не е ли да си търсиш смъртта? Ако не искаш да приемеш, че Той е Бог, кой те принуждава? Аз принудих ли те? Не съм те принудил, нали? Първо, не съм те молил да приемеш. Второ, не съм използвал крайни средства, за да те принудя да приемеш. Трето, Божият Дух не се е намесил, като ти казва, че трябва да приемеш, в противен случай ще бъдеш наказан. Бог направил ли е това? Не. Ти имаш правото на свободен избор. Можеш да избереш да не приемеш. Тогава защо, ако не искаш да приемеш, накрая все пак приемаш? Не е ли просто защото търсиш благословии? Те желаят благословии, но не могат да приемат или да се подчинят, или все още не желаят да приемат, така че какво правят? Казват такива злобни думи. Чували ли сте подобни думи преди? Аз съм ги чувал повече от веднъж или дваж сред някои хора. Някои хора си мислят: „Ние започнахме да вярваме в бог заедно с теб. По онова време ти беше млад, често записваше божиите слова. По-късно започна да проповядваш. Ти си просто обикновен човек. Познаваме твоя произход“. Какъв произход имам Аз? Аз съм просто обикновен човек, това е истината за Мен. Само защото съм обикновен и нормален и мога да имам толкова много хора, които ме следват днес — не е ли това причината за липсата ти на желание? Ако не желаеш, тогава не вярвай. Това е Божие дело. Не мога да се измъкна от отговорността Си, нямам извинение и не съм направил нищо болезнено или вредно. Тогава защо се отнасяш към Мен с тази гледна точка? Ако не желаеш, тогава не вярвай. Вярвай в когото имаш желание да вярваш. Не Ме следвай. Не съм те принуждавал. Защо Ме следваш? Някои дори дойдоха в дома Ми, за да разследват. Какво разследваха? Питаха Ме: „Прибираш ли се вкъщи? Какво е икономическото ти положение там в момента? С какво се занимават членовете на семейството ти? Къде са? Как живеят?“. Някои дори проучиха внимателно излишните одеяла и завивки в дома Ми. Тези хора

изобщо не желаят да вярват в Бог! Защо не желаят? Защото си мислят: „Бог не би трябвало да е такъв. Бог не би трябвало да е толкова малък, толкова нормален и практичен, толкова обикновен и невзрачен. Той е твърде обикновен, дотолкова обикновен, че не можем да го разпознаем като бог“. Могат ли очите ти, на които им липсва духовно разбиране, да разпознаят Бог? Дори Бог да слезе от небето, за да ти го каже, ти пак не би могъл да Го разпознаеш. Достоен ли си да видиш Истинската форма на Бог? Дори ако Бог ясно ти каже, че е Бог, ти не би го приел. Би ли могъл да Го разпознаеш? Що за хора са това? Каква е природата им? (Нечестивост.) Тези хора наистина „разширяват хоризонта Ми“.

Откакто поех делото на Бог, докато върша делото Си с тази идентичност и положение, влязох в досег с определени личности. Изправен пред тази разнообразна поредица от „талантливи хора“, забелязах, че две думи са неразделни от покварения нрав на хората: „зъл“ и „нечестив“ — и двете го обхващат. Защо Ме изучават всеки ден? Защо не желаят да признаят Моята идентичност? Не е ли защото съм много обикновен и нормален човек? Ако бях във формата на духовно тяло, щяха ли да посмеят? Нямаше да посмеят да Ме изучават по този начин. Ако имах определен социален статус, съчетан със специални способности, образа и външния вид на велика личност и донякъде зъл, властен и безмилостен нрав, щяха ли тези хора да посмеят да дойдат в дома Ми, за да Ме разследват и изучават? Категорично нямаше да посмеят. Щяха да Ме избягват, щяха да се крият, когато Ме видят да идвам и определено нямаше да посмеят да Ме изучават, нали? Тогава защо са способни да Ме изучават по този начин? Те Ме виждат като лесна мишена. Какво предполага това да си лесна мишена? Означава, че съм твърде обикновен. Какво означава „обикновен“? „Ти си просто един човек. Как би могъл да си бог? Напълно ти липсват знанието, начетеността, дарбите, талантите и способностите, които бог би трябвало да има. С какво приличаш на бог? Не приличаш на него! Затова ми е трудно да приема, че ти си бог, да те следвам, да слушам словата ти и да ти се покорявам. Трябва да направя задълбочено разследване: трябва да те наблюдавам, да те държа под око и да не ти позволявам да направиш нищо нередно“. Какво се опитват да направят? Ако имах социално положение и до известна степен слава, ако например бях първокласен певец и един ден свидетелствах, че съм Бог, Христос, нямаше ли поне някои хора да бъдат убедени? Броят на хората, които Ме изучават, би бил относително по-малък. Просто фактът, че съм обикновен, нормален, практичен и твърде невзрачен разкрива много хора. Какво разкрива в тях? Разкрива тяхната нечестивост. Докъде стига тази нечестивост? Стига дотам, че когато минавам покрай тях, те Ме изучават в гръб дълго време, като търсят да видят там Божие подобие и проверяват дали някакви чудеса съпътстват речта Ми. Често разсъждават в сърцата си: „Откъде идват тези слова? Научени ли са? Това не изглежда вероятно: не изглежда, че той има време да учи. Толкова много се е

променил през последните години. Не изглежда да е нещо научено. Така че откъде идват тези слова? Трудно е да се разгадае. Трябва да бъда предпазлив“ — и продължават да изучават. Тези, които постоянно изучават, не общуват с Мен, не си взаимодействат и не разговарят с Мен лице в лице. Винаги размишляват зад гърба Ми, винаги искат да намерят грешки в словата Ми и да се сдобият с някакъв лост за влияние. Могат с дни да проучват едно изречение, което не е съобразено с представите им, и една малко по-остра забележка може да породи представа в тях. Откъде идват тези неща? Идват от умовете и знанието на хората. Що за хора са тези, които могат да изучават Бог, които могат постоянно да използват мислите си, за да разсъждават за Бог? Могат ли да бъдат окачествени като хора с нечестив нрав? Категорично! Тъй като имаш време и енергия, би било чудесно, ако можеш да размишляваш за истината! Коя истина не би ти отнела известно време, за да разговаряш и размишляваш за нея? Има толкова много истини, че е възможно да не си в състояние да размишляваш за всички тях в този живот. Има твърде много истини, които човек трябва да разбере. Той не чувства никакво бреме по този въпрос, но въпреки това никога не забравя онези външни и повърхностни въпроси и винаги ги изучава. Щом Аз проговоря, той примигва с очи, взира се в погледа Ми, проучва внимателно действията и израженията Ми и размишлява в сърцето си: „Прилича ли на бог в това отношение? Речта му не прилича на тази на бог, видът му не отговаря много. Как мога да го разгадая? Как мога да видя какво мисли за мен дълбоко в сърцето си? Какво мисли по този и онзи въпрос? Как ме определя?“. Той винаги таи тези мисли. Не е ли нечестиво това? (Да.) За това няма спасение — твърде нечестиво е!

Едно автентично човешко същество обича неща и се стреми към неща, които са съобразени с човешката природа, съвест, нормално човешко мислене и реален живот, които са нормални и практически, лишени от изопачаване или чудатост, не са абстрактни, нито кухи, и не са свръхестествени. По отношение на тези неща един нормален човек трябва да може да ги цени, да се справя с тях правилно и да ги приема като нещо обичайно, като се отнася към тях като към положителни неща. Точно обратното, когато някои личности се сблъскат с тези истини, тясно свързани с различни аспекти на реалния живот, като хранене, обличане, подслон, транспорт, поведение и лични постъпки, те ги омаловажават, пренебрегват и не ги зачитат. Какъв е проблемът тук? Това е проблем с техните предпочитания и природа същност. Колкото по-положително е нещо, колкото повече е нещо, което Бог обича, което Той иска и което Той прави, и колкото повече съответства на това, което според Божиите намерения Той се надява хората да постигнат и приемат, толкова повече тези хора го оспорват, изучават, противопоставят му се и го осъждат — не е ли нечестиво това? Изключително нечестиво е! Антихристите са доста популярни сред невярващите. Ако Аз бях сред невярващи, кое би било по-лесно прието от тях — антихристите или въплътеният Бог? (Антихристите.) Защо? Какво предпочитат невярващите — порядъчни хора или нечестиви хора?

(Нечестиви хора.) Предпочитат ли онези, които ги ласкаят и се подмазват, или онези, които са честни? (Онези, които ги ласкаят и се подмазват.) Точно така, те предпочитат такива личности. Ако не знаеш как да използваш тактики, за да управляваш различни междуличностни отношения в една група, и не знаеш как да манипулираш или контролираш различни хора чрез стратегии, в тази група може ли да има място за теб? Ако си твърде порядъчен, винаги говориш истината, можеш да прозреш същността на много проблеми и след това да изкажеш истините, които си прозрял и разбрал, може ли някой да приеме това? Не, никой на този свят не може да го приеме. В този свят не очаквай да говориш истината — ако го правиш, ще си навлечеш неприятности или ще стигнеш до беда. Не очаквай да си честен човек — няма бъдеще в това да си такъв. Ами антихристите? Те са ненадминати в това да казват лъжи, умело да се прикриват и да се представят за величествени, достойни и добродетелни, като карат хората да им се прекланят. Те са ненадминати в тези неща и това, което харесват, е подобно — харесва им да обсъждат празни знания и начетеност, както и да сравняват дарби и стратегии. Например в една компания или група хора това да притежаваш най-големите знания и начетеност не е основното нещо, нито е главният фактор при определянето на позицията на човек в тази компания. Кой е главният фактор? (Стратегии и талант.) Точно така, това са стратегии и талант. Без тях притежанието на обширни познания е безполезно. Да предположим например, че си се върнал от чужбина и си напълно невеж за правилата на играта в тази група хора у дома. Ако прилагаш правилата, разпоредбите и принципите за постъпки на чуждестранните компании, ще удариш на камък. Нима не е така? (Да.) Точно така е. Трябва да имаш стратегии и трябва да си зъл и нечестив, за да се издигнеш на по-висока позиция. Точно като определени жени: въпреки че имат съпруг, който да ги издържа, те не са доволни. За да се открояят и да получат слава, придобивки и статус, те прибягват до всякакви необходими средства. Дори се занимават с ласкателства и когато е необходимо, предлагат услугите си на компаньонки, и всичко това после без следа от срам или чувство на вина или задълженост към съпрузите или семействата си. Ти би ли могъл да направиш това? Звучи ти отвратително и не можеш да го направиш. Така че как можеш да се издигнеш на по-висока позиция сред тях? Няма начин. Всичко това се постига, като продаваш душата си и използваш различни нечестиви методи. Харесва ли ти този начин на действие? (Не.) Сега казваш, че не ти харесва, но когато един ден те притиснат в ъгъла, ще започне да ти харесва. Ако хората те тормозят и измъчват по цял ден, създават ти трудности, намират ти кусури и искат да те изритат, може да се наложи да продадеш тялото си, за да запазиш работата си. Ще трябва да научиш всички нечестиви трикове, които те използват, и накрая ще станеш точно като тях. В момента твърдо заявяваш: „Не харесвам този набор от тактики. Не искам да бъда такъв тип човек. Не съм толкова нечестив. Не искам да продавам тялото си. Не

харесвам парите. Достатъчно е да имам какво да ям и да облека“. Що за човек си? Ти си нищо. Ти си такъв, какъвто те е покварил Сатана. Мислиш ли, че можеш да си господар на себе си? Хората се променят със средата, имат покварен нрав и ти просто не можеш да преодолееш славата, придобивките, статуса, парите и всякакви изкушения. Ако ти беше в тази среда, щеше да си точно толкова неспособен да се контролираш. Сега сцената за невярващите е като месомелачка. Щом човек бъде смлян в нея, няма начин да оцелее. Сега, като изпълняваш дълга си в Божия дом, с Божията закрила и без никой да те тормози, можеш да живееш мирно в присъствието на Бог. Ти си невероятно благословен, така че се радвай на това тихомълком! Ако не изпълняваш правилно дълга си и се сблъскаш с малко кастрене, не бива да се чувстваш онеправдан. Получил си големи благословии, не знаеш ли това? (Да.) Кажи Ми, какво е за невярващите да бъдат в „месомелачката“? За тях е по-добре да са мъртви. Малкото страдание, което понасяш в Божия дом, е това, което хората трябва да понасят. Изобщо не е твърде болезнено. Хората обаче не са доволни и не желаят да се покаят, без значение как ги кастрят. Но когато ги изпратят у дома, те не са готови да се върнат при невярващите, защото чувстват, че са твърде зли и лоши. Когато действително се изправят пред смъртта, хората не искат да умрат. Всеки цени живота и следва принципа: „По-добре лош живот, отколкото добра смърт“. Щом видят гроба си, избухват в сълзи. Хората сега знаят, че не е лесно да се оцелее сред невярващите. Ако искаш да живееш с достойнство и да си изкарваш прехраната въз основа на способностите си, няма начин да го направиш. Само способностите не са достатъчни. Трябва да си и достатъчно нечестив, зъл и злонамерен, за да успееш. Какво притежаваш? Някои хора казват: „Сега притежавам известна нечестивост, но не достатъчно злина“. Това е лесно. Влез в „месомелачката“ и за по-малко от месец ще станеш зъл. Ако си добър човек, ще искат да те убият. Пощадиш ли ги, те няма да те пощадят, така че трябва да се бориш, за да оцелееш. Станеш ли зъл, няма връщане назад и ставаш дявол и ти. По този начин се формира нечестивостта. Светът на невярващите е толкова мрачен и нечестив. Как могат хората да се освободят от сатанинското влияние на мрака и нечестивостта? Те трябва да разберат истината, за да постигнат спасение. Сега, когато вярваш в Бог, ако искаш да бъдеш спасен и освободен от влиянието на Сатана, това не е прост въпрос. Трябва да се научиш да се покоряваш на Бог, да имаш богобоязливо сърце, да прозреш много неща, а освен това принципите ти на поведение трябва от една страна да са мъдри, а от друга — да не оскърбяваш Бог. Също така, не се домогвай винаги до слава и придобивки и не се стреми постоянно да се наслаждаваш на предимствата на статуса. Достатъчно е просто да имаш какво да ядеш и да не умираш от глад. Трябва да се молиш на Бог, като искаш да ти бъде дарена благодат по този начин, за да получиш закрила. Ако винаги таиш прекомерни желания, това не е разумно и Бог няма да чуе молитвите ти.

Относно нечестивата природа на антихристите, днес разговаряме основно за третото проявление, а именно пред какво се прекланят антихристите. Пред какво се прекланят антихристите? (Знание и начетеност.) Знание и начетеност, а също и още нещо — дарби. Какво включват знанието и начетеността? Включват това, което се намира в книгите, изучавани в света, придобитото преживяване от занимания в сфери, свързани със знанието, както и различните ограничения, правила и разпоредби, проповядвани в обществото относно морала, човешката природа, поведението и т.н. Освен това те включват знания от различни области на науката. Например някои хора не вярват в прераждането, споменато в Божиите слова. Ако някой ден обаче научните изследвания открият, че хората имат душа, защото след смъртта нещо напуска тялото и теглото на човека намалява с определено количество, което евентуално би могло да е теглото на душата, тогава те може и да повярват. Независимо как говори Бог, те не вярват, но щом учените измерят нещо въз основа на теглото, те вярват. Доверяват се само на науката. Някои хора вярват само в държавата, в правителството и в тълкувания на свързана с това информация, теории и известни личности. Те се доверяват само на това. Не приемат сериозно Божиите слова, учения, напътствия или изказвания. Но щом чуят някоя знаменитост да говори, веднага я приемат и дори ѝ се прекланят и разпространяват думите ѝ. Например Бог каза, че манната, която Той спуска за хората всеки ден, не може да се съхранява и не бива да се яде на следващия ден, тъй като няма да е прясна, но те не повярваха на Божиите слова. Мислеха си: „Ами ако бог не изпрати манна и останем гладни?“. Затова намериха начин да я събират и съхраняват. Бог изпрати манна на втория ден, а те продължиха да я събират. Бог изпрати манна на третия ден, а те продължиха да я събират. Бог изричаше едни и същи слова всеки ден, а те постоянно действаха по начин, който е в разрез с Божиите наставления. Никога не вярваха на Божиите слова, нито ги слушаха. Един ден един учен направи изследване и каза: „Ако манната не се изяде в същия ден, а се остави за следващия, дори и да изглежда прясна отвън, съдържа бактерии, които могат да причинят стомашно заболяване при консумация“. От този ден нататък те спряха да я събират. За тях едно изказване на учен надделява над десет изказвания на Бог. Не е ли това нечестиво? (Да, нечестиво е.) На думи признаваха, че Божиите слова са истината, и признаваха Бог, следваха Го и искаха да получат благословии от Него. В същото време се радваха на дадените от Бог благодат и благословии, наслаждаваха се на Божията грижа и закрила, но извън това не се вслушваха в нито едно изречение от това, което Бог изричаше, за което ги наставляваше и инструктираше или им възлагаше да направят. Ако някой вещ и учен човек с власт и положение кажеше нещо или изречеше някаква заблуда, те веднага го приемаха, без значение дали е правилно или грешно. Какво се случва тук? Това е нечестиво, твърде нечестиво! Например казах на някои хора да не ядат сладки картофи заедно с яйца, тъй като

това може да причини хранително отравяне. На какво се основава Моето твърдение? Не си измислям: имало е случаи на хора, които са получавали хранително отравяне, като са яли и двете едновременно. След като чуе това, каква би била реакцията на един нормален човек? Той би си помислил: „В бъдеще няма да ям яйца, когато ям сладки картофи, поне не в следващите два-три часа“. Той би приел това сериозно и би променил хранителните си навици. Някои хора обаче не биха повярвали. Те биха казали: „Хранително отравяне от едновременно ядене на яйца и сладки картофи ли? Това е невъзможно. Ще ги ям заедно, пък да видим дали ще получа хранително отравяне!“. Що за човек е това? (Нечестив.) Намирам този човек донякъде за подъл! Аз казвам едно, а той настоява да ги яде заедно. Това не е ли подло? Той конкретно се противопоставя на това, което е правилно, вярно и положително, предизвиква го и се бори срещу него — това е нечестиво. Поквареното човечество цени високо нечестивостта и властта. Без значение каква заблуда изтъкват дяволи и сатани, хората могат да я приемат безпрекословно, докато Бог изразява много истини, но хората не желаят да ги приемат и дори си формират много представи. Ето още един пример. В много селски райони в Съединените щати има девствени гори, където често бродят диви животни. Препоръчително е да имате компания, когато излизате, и е най-добре да не излизате през нощта, освен ако не е необходимо. Ако се наложи да излезете, трябва да вземете предпазни мерки, да отидете с някого или да носите оръжие за самозащита — страх лозе пази. Някои хора казват: „Нищо няма да се случи. Бог ще ме пази“. Не е ли това да подлагаш Бог на изпитание? Вземането на тези предпазни мерки е това, което хората трябва да направят. Имаш глава, сърце и дух, така че защо настояваш за Божията закрила? Не подлагай Бог на изпитание. Прави това, което трябва да правиш. Ако случайно срещнеш свирепо диво животно, с което дори група от четирима или петима души не може да се справи, може все пак да оцелееш — това е Божията закрила. Някои хора наистина са виждали вълци и са чували вой на вълци и рев на мечки, което потвърждава съществуването на тези диви животни. Така че, когато казвам да не излизате през нощта, защото като нищо ще срещнете диви животни, нима просто си измислям? (Не.) Не се опитвам да плаша хората. След като чуят това, някои от тях казват: „Трябва да бъда по-предпазлив. Ще си намеря придружител, когато излизам, или за всеки случай ще нося оръжие за самозащита, ако срещна диви животни“. След като чуят това, някои хора го приемат сериозно, вярват и го приемат, след което прилагат на практика казаното от Мен. Това е просто приемане — по-лесно от това няма накъде. Има обаче определен тип хора, които отказват да слушат. Те казват: „Защо никога не съм виждал диво животно? Къде е? Нека се покаже. Ще се изправя срещу него и да видим кой е по-свиреп. Какво толкова страшно има в дивите животни? Вие всички сте просто плашливи и с малко вяра. Вижте моята вяра. Не се страхувам от мечки!“. Те умишлено излизат сами, просто се мотаят без причина. След хранене трябва да се разходят и настояват да отидат сами. Когато другите им

предложат да си намерят придружител, те отговарят: „В никакъв случай, защо ми е придружител? Да имам придружител, би ме накарало да изглеждам жалък! Ще изляза сам!“. Те трябва да опитат. Що за човек е това? Нека дори не говорим за това дали срещат диви животни или не. Не е ли проблемно отношението им към такива въпроси? (Да, такова е.) Какъв е проблемът? (Нравът на такъв човек е нечестив.) Опитваш се да им говориш по сериозни въпроси, а те го вземат на шега. Има ли смисъл да се говори с такива хора? Подобни хора са по-лоши от зверове. Няма нужда да се занимаваш с тях.

Току-що говорихме за факта, че хората с нечестивия нрав на антихристи са особено чувствителни към знания, начетеност, дарби и определени специални таланти. Особено се възхищават на онези със специални таланти и високо ги уважават. Изпитват пълно страхопочитание и покорство към това, което казват такива хора. Какво е отношението им към общите познания, прозренията и истинската начетеност, които са полезни за хората и които онези с нормална човешка природа трябва да притежават, или към практическите и положителните неща, които са разбираеми в рамките на нормалната човешка мисъл? Презират ги, като не им обръщат никакво внимание. Всеки път, когато се разговаря за тези слова и истини по време на събирания, какво правят те? Чешат се по главите, някои са с полузатворени очи, изглеждат вцепенени и глуповати, а някои изглеждат потънали в мисли. Колкото повече в Божия дом се обсъждат сериозни въпроси, толкова по-малко заинтересовани стават те. Колкото повече се разговаря за истината, толкова повече ги наляга дрямка и се чувстват сънливи. Очевидно е, че тези хора изобщо нямат интерес към истината. Нима тези неверници не са отвъд изкуплението? Когато някои хора бяха в религията, те обичаха само да слушат другите да говорят на разни езици или да стават свидетели на странни неща, а това да видят невероятни неща веднага повдигаше духа им. Като Ме видят, някои хора обичат да казват: „Завърших с бакалавърска степен, специалност философия. Ти какво си учил?“. Аз казвам: „Не съм учил някакъв конкретен предмет. Мога просто да разбирам няколко йероглифа и да чета книги“. Те казват: „Е, тогава не можеш да се съизмерваш“. Аз отговарям: „Безполезно е да се сравняваме по това, но нека да разговаряме малко — имаш ли някакви трудности в момента?“. Как отговарят те? „Хм, какви трудности да имам? Нямам никакви трудности. Изпълнявам много добре дълга си!“. Когато разговарям с тях за истината, те губят интерес, прозяват се и им избиват сълзи, сякаш са обладани от дух. Ако продължа да разобличавам покварения им нрав, те просто грабват чашата си и си тръгват, без да искат да слушат повече. Колкото повече се опитвам да се разбирам добре с тях и да разговарям с тях като с равни, толкова повече Ме гледат отвисоко. Нима това не е неспособност да се оцени добрата воля? Имаше един човек, който можеше да шофира. Попитах го: „От колко години шофираш?“. Той каза: „Купих си кола, след като бях работил две години след завършването на

колежа“. Аз казах: „Значи шофираш от доста години. Аз все още не мога да шофирам“. Нима тези Мои думи не показват приятелско отношение като към равен? Нима това не е разговор между хора с нормална човешка природа? (Да, така е.) След като чу това, той каза: „А? Още не можеш да шофираш? Тогава какво можеш да правиш?“. Аз казах: „Не мога да правя много неща. Знам само как да се возя в кола“. Попитах го: „Какъв дълг изпълняваш в момента?“. Той каза: „Работя в сферата на финансите и счетоводството. Умът ми е пълен с числа. В колежа бях пръв по математика и най-силен в точните науки. Имах потенциала да вляза в университета „Цинхуа“ или в Пекинския университет“. Аз казах: „Много съм зле по математика. От цифри Ме заболява главата. Предпочитам да уча думи, лексика, такива неща“. Той каза: „Да учиш това е безполезно. Хората, които учат хуманитарни науки, като цяло нямат бъдеще“. Вижте какво каза той. Притежава ли това някакъв нормален човешки разум? (Не, не притежава.) Когато говорих и общувах с него по такъв спокоен и приятелски начин, той не можа да се отнесе към въпроса правилно. Вместо това Ме гледаше отвисоко и Ме омаловажаваше. Ако беше срещнал някого със статус или знания, може би щеше да е различно. След като прекарахме известно време заедно, той започна да усеща следното: „Сближил съм се с бог, побъбрих си с него и имах вземане-даване с него“. Той си мислеше, че вече има някакъв капитал. Следователно тонът му се промени. Веднъж го попитах: „Чух, че някой не иска повече да изпълнява дълга си и желае да се прибере вкъщи. Прибра ли се този човек?“. Той отговори: „А, онзи ли? Той никога не е имал намерение да се прибира!“. Що за тон е това? Променил ли се е? Когато го срещнах за пръв път, той чувстваше, че не може да Ми хване цаката: беше почтителен и се държеше прилично, стоеше на заден план. Сега, когато е по-наясно, опашката му се е вирнала. Що за тон е това? В тона му има нотка на предизвикателство, равнодушие, пренебрежение и омаловажаващо и снизходително отношение, докато говори с Мен. Що за нрав е това? Това е нечестивост. Това човек с нормална човешка природа ли е? (Не, не е.) Един обикновен, нормален човек може да общува и да разговаря с теб нормално — това е най-нормалното нещо. Ако те тормозят, потискат или омаловажават, как ще се чувстваш? Като се отнасят с теб по този начин, проявяват ли някаква нормална човешка природа? Кажете Ми, ако такъв човек срещне световноизвестна личност, някого със статус и репутация, или своя шеф или началник, ще се осмели ли да подходи към тях по този начин? Не би се осмелил. С радост би се проснал в краката му, като би приел да се нарича с титли като нисшестоящ, подчинен, слуга, прост човечец, простосмъртен или плебей, за да разговаря с такива хора. Сред невярващите висшестоящите смазват подчинените си и като се има предвид, че си никой, кой би разговарял с теб спокойно и приятелски? Дори и понякога да говорят с теб, когато са в настроение, те не те зачитат. Отнасят се с теб като с нещо по-долно от човек, като те подритват без причина. Когато говоря и си бъбря с този човек

спокойно и приятелски, не само че не получавам положителен отговор, но и се сблъсквам с презрение, омаловажаване, пренебрежение и подигравка. Дали е защото нещо не е както трябва в начина Ми на общуване с този човек или проблемът е в неговия нрав? (Защото нравът на този човек е твърде надменен.) Правилно, и Аз разсъждавах в тази посока. Отнасям се с всички по един и същ начин, така че защо някои реагират правилно, а други не? Хората като цяло могат да бъдат разделени на две категории: тези с човешка природа, които знаят как да уважават другите, разбират връзката си с Бог и знаят кои са, и тези, които са нечестиви и надменни, и им липсва самопознание. Кажете Ми, как наричате нещо, което е облечено в човешка кожа, но дори не знае кой е? Това е звяр без рационалност. Друг път го попитах: „Какво стана с въпроса, който ти дадох наставления да разрешиш преди няколко дни? Справи ли се с онези неща?“. Той отговори: „За какво говориш?“. Аз казах: „Онези едно-две неща, погрижихте ли се за тях? Бяха ли свършени?“. Напомних му два пъти и той най-накрая си спомни: „О, за онези неща ли говориш? Те бяха свършени отдавна“. Какъв вид тон се долавя в първата дума „О“? Отново е тон на презрение, като неговата дяволска природа се прояви още веднъж. Природата му си оставаше непроменена. Той си е просто такъв нещастник. Продължих да го питам как ги е свършил и той отговори: „Някои хора ги прегледаха и се справиха ей така“ — без повече подробности. Ако се бях опитал да разбера нещо по-конкретно, дори и да го изровех, нямаше да получа нищо. Аз му дадох наставления да се справи с една задача. Нямам ли правото да бъда информиран? (Да.) Тогава каква беше неговата отговорност? След като прие задачата от Мен, не трябваше ли да докладва как се е справил с нея? (Да.) Той обаче не докладва и през цялото време не можах да получа никаква актуална информация. Можех само да изпратя някого да се поинтересува как е бил разрешен този въпрос, но все пак нямаше отговор. В сърцето Си Си помислих: „Добре, ще те запомня. Не заслужаваш доверие. Не мога да ти поверявам нищо. На теб изобщо не може да ти се вярва!“. Що за дявол е това? Какъв е нравът на такъв човек? Нечестивост. Когато се отнасяш с него като с равен, обсъждаш нещата с него учтиво и се опитваш да бъдеш приятелски настроен, как го възприема той? Вижда го като твоя некомпетентност и слабост, смята те за мекушав. Не е ли това нечестивост? (Да, така е.) Това е чиста проба нечестивост. Въпреки че този тип нечестив човек не се среща много често, той съществува във всяка църква. Сърцето му е закоравяло, надменно, изпитва неприязън към истината, а нравът му е жесток. Именно този нрав и поведение потвърждават, че подобни хора са нечестиви. Те не само че не харесват положителните аспекти на нормалната човешка природа като доброта, толерантност, търпение и любов, но точно обратното — в сърцата си таят дискриминация и презрение. Какво се крие дълбоко в сърцата на такива хора? Нечестивост. Те са изключително нечестиви! Това е още едно проявление на нечестивостта на антихристите.

Днес съдържанието на нашето общение относно нечестивите проявления на антихристите е донякъде различно от предишните две общения и всяко от тях набляга на един аспект. Кажете Ми, дълбоко в сърцата си антихристите почитат знанието, начетеността, дарбите и специалните таланти — те дълбоко уважават тези неща — така че имат ли истинска вяра в Бог? (Не, нямат.) Някой би могъл да каже, че с времето може да се променят. Ще се променят ли? Не, няма, не могат. В природата им е да презират Божието смирение и скритост, Неговата истинска любов, Неговата вярност, Неговото милосърдие и грижа за човечеството. Какво още? Презират нормалността и практичността на това Бог да живее сред хората и още повече презират всички истини, които нямат отношение към знанието, начетеността, науката и дарбите. Могат ли такива хора да бъдат спасени? (Не, не могат.) Защо не могат да бъдат спасени? Защото това не е моментно разкриване на някакъв покварен нрав. Това е разкриване на тяхната природа същност. Без значение как ги съветват другите или за колко истина се разговаря с тях, нищо от това не може да ги промени. Това не е временно хоби, а дълбоко вкоренена у тях потребност от тези неща. Именно защото се нуждаят от знание, начетеност, дарби и специални таланти, това им позволява да почитат тези неща. Какво означава почитта? Означава да си готов да следваш и да получиш тези неща на всяка цена — ето какво предполага почитането. В името на това да получат тези неща, те са готови да понесат страдание и да платят всякаква цена, за да се сдобият с тях, защото това са нещата, които почитат. Някои дори казват: „Каквото и да поиска бог да направя, няма проблем. Мога да удовлетворя бог, стига той да не изисква от мен да се стремя към истината“. Те се надяват на това. Тези хора никога няма да приемат Божиите слова за истината. Дори да си седят спокойно, докато слушат проповеди и четат Божиите слова, това, което придобиват от тях, не е истината. Това е така, защото винаги съпоставят Божиите слова с човешките представи и фантазии, изучават Божиите слова с помощта на богословски познания, което прави придобиването на истината невъзможно за тях. Те се надяват да придобият знания, начетеност и някакъв вид информация или тайнство от Божиите слова — някакъв вид знания, за които копнеят и които търсят, и които са непознати за масите. След като получат тези непознати за хората знания, те обикалят и се хвалят с тях, като напразно се надяват да се въоръжат и да си създадат имидж с тези знания и начетеност, за да може животът им да е по-уважаван и по-пълноценен, да имат повече престиж и по-висок статус сред хората и да накарат хората да им вярват повече и да им се прекланят повече. Затова те неуморно се хвалят с определени значими неща, които са направили, които смятат за славни, както и неща, които според тях са впечатляващи, с които могат да се хвалят и които могат да използват, за да парадират със собствената си способност и уникалност. Където и да отидат, те проповядват един и същ набор от теории. Тези хора, независимо как четат Божиите слова или посещават събирания и слушат

проповеди, не могат да разберат истината. Дори и да схванат малко от истината, категорично няма да я практикуват. Това е същността на такива хора и това е нещо, което никой не може да промени. Това е така, защото по рождение са надарени с нещо, което другите не притежават, а това, което обичат, е свързано с нечестивата им същност — това е фаталният им недостатък. Обречени са да не приемат истината, обречени са да следват пътя на Павел и са обречени да се противопоставят на истината и на Бог докрай. Защо е така? Защото не обичат истината. Никога няма да я приемат.

Преживявали ли сте нечестивостта на антихристите? Има ли подобни хора около вас? Имали ли сте контакт с такива хора? Защо отделихме време, за да обсъждаме тази тема на няколко сбирки? Обикновено, когато хората говорят за себепознание, често ги чувам да споменават нрава на надменност, самоправедност и измамност. Рядко обаче чувам хората да говорят за нечестивост. Сега, когато разговаряме за нечестивия нрав, често чувам хората да казват, че нечий нрав е нечестив. Изглежда сте придобили известно разбиране. В миналото, когато хората говореха за себепознание, винаги споменаваха надменността. Като погледнем на въпроса сега, кой нрав е по-сериозен — надменността или нечестивостта? (Нечестивостта.) Правилно. В миналото хората не осъзнаваха сериозността на проблема с нечестивостта. Всъщност нравът и същността на нечестивостта са по-сериозни от надменността. Ако нравът и природата същност на даден човек са изключително нечестиви, тогава нека ти кажа, че трябва да избягваш контакт с него — стой надалеч. Такива хора няма да вървят по правилния път. Какви ползи можеш да извлечеш от общуването и поддържането на контакт с нечестиви хора? Ако няма ползи, но имаш „антитела“, за да се съпротивляваш на тяхната нечестивост, тогава може да общуваш с тях. Имаш ли тази увереност? (Не.) Защо трябва да избягваш общуването с такива хора, ако нямаш тази увереност? Защото зад нечестивостта стоят още две неща — коварство и измамност. Повечето хора, на които им липсва разбиране за истината, както и преживяване и проницателност, лесно биват подвеждани. Ти можеш само да бъдеш укротен от тях и в крайна сметка ставаш техен пленник. Да станеш техен пленник може да се случи по два начина: или не можеш да ги победиш и в сърцето си се чувстваш непокорен, но по необходимост трябва да им се покориш на думи, или има друг начин, по който си напълно спечелен от тях. Това е така, защото в нечестивата природа на антихристите има нещо непознато за хората: те могат да използват различни средства, речи, методи, стратегии, начини и заблуди, за да те убедят да ги слушаш, да те накарат да повярваш, че са прави, точни и положителни, а дори да вършат зло, да нарушават истините принципи и да разкриват покварен нрав, в крайна сметка те ще обърнат нещата и ще накарат хората да мислят, че са прави. Те имат тази способност. Каква е тази способност? Тя е да бъдат силно подвеждащи. Това е тяхната нечестивост, че са силно подвеждащи. В сърцата им

нещата, които харесват или не харесват, към които изпитват неприязън, които почитат и пред които се прекланят, са формирани от определени изопачени гледни точки. Тези гледни точки носят в себе си набор от теории, като всички те са правдоподобни заблуди, които са трудни за опровергаване от обикновените хора, защото те изобщо не приемат истината и дори могат да представят засукани аргументи за собствените си грешки. Без истината реалност не можеш да ги убедиш, като разговаряш с тях за истината. Крайният резултат е, че използват своите кухи теории, за да те опровергаят, като те оставят безмълвен, и ти постепенно отстъпваш пред тях. Нечестивостта на такива хора се крие във факта, че са силно подвеждащи. Ясно е, че не представляват нищо и оборкват всеки дълг, който изпълняват. Въпреки това в крайна сметка могат все още да подведат някои хора да им се прекланят, да „коленичат“ в краката им и да ги накарат да са им покорни. Подобен човек може да изкара грешното правилно, черното — бяло. Може да преобърне истината в лъжа, да припише извършените от него злини на другите и да си припише заслугата за добрите действия на другите, сякаш са негови. С времето се оборкваш и не знаеш кой е всъщност. Ако съдиш по думите, действията и външния му вид, би могъл да си помислиш: „Този човек е изключителен. Не можем да се сравняваме с него!“. Не е ли това да бъдеш подведен? Денят, в който бъдеш подведен, е денят, в който попадаш в опасност. Не е ли този тип човек, който подвежда другите, просто твърде нечестив? Който и да слуша думите му, може да бъде подведен и смутен, и да му е трудно да се възстанови за известно време. Някои братя и сестри могат да го различат и да видят, че е човек, който подвежда, могат да го разобличат и отхвърлят, но други, които са подведени, може дори да го защитават с думите: „Не, божият дом е несправедлив към него. Трябва да се застъпя за него“. Какъв е проблемът тук? Ясно е, че са подведени, но въпреки това защитават и оправдават този, който ги е подвел. Не са ли това хора, които вярват в Бог, но следват човешко същество? Те твърдят, че вярват в Бог, но защо се прекланят пред този човек по този начин и конкретно го защитават? Ако не могат да забележат такъв очевиден въпрос, не са ли били подведени до известна степен? Антихристът е подвел хората до такава степен, че те вече не приличат на хора, нито имат намерение да следват Бог. Вместо това се прекланят пред антихриста и го следват. Не предават ли тези хора Бог? Ако вярваш в Бог, но Той не те е придобил, а антихристът е придобил сърцето ти и ти го следваш с цяло сърце, това доказва, че той те е отнел от Божия дом. Щом се отклониш от Божията грижа и закрила, от Божия дом, антихристът може да те манипулира и да си играе с теб, както си поиска. Когато му омръзне да си играе с теб, повече няма да те иска и ще премине към други, които да подвежда. Ако продължиш да слушаш думите му и имаш стойност, от която той да се възползва, може да ти позволи да го следваш още малко. Но ако вече не вижда никаква стойност в теб, от която да се възползва, ако вече не те цени, тогава ще

те захвърли. Можеш ли все още да се върнеш към вярата в Бог? (Не.) Защо вече не можеш да вярваш? Защото първоначалната ти вяра я няма, изпарила се е. Ето как антихристите подвеждат и вредят на хората. Те използват знанието и начетеността, пред които хората се прекланят, в съчетание със своите дарби, за да подвеждат и контролират хората, точно както Сатана подведе Адам и Ева. Независимо от природата същност на антихристите, независимо какво харесват, от какво се отвращават и какво почитат в своята природа същност, едно е сигурно: това, което харесват и което използват, за да подвеждат хората, противоречи на истината, няма нищо общо с нея и противостои на Бог — това поне е сигурно. Запомнете това: антихристите никога не могат да бъдат съответстващи на Бог.

Кажете Ми, кой тип хора проявяват знаците и белезите на нечестивостта на антихристите? (Хората с дарби.) Кой друг? (Тези, които обичат да се изтъкват.) Тези, които обичат да се изтъкват — това не е достатъчно нечестиво. Макар че може да обичат да се изтъкват, те нямат желанието да контролират другите, не са стигнали толкова далеч — това е покварен нрав. Обмислете това обстойно: кои хора показват знаци и белези, които ти позволяват да откриеш на ранен етап по различните видове поведение и признаци в тях, че този нещастник е антихрист? (Надменни хора, които обичат статуса.) Надменността и любовта към статуса имат нещо общо, но това не стига достатъчно далеч. Нека да кажа нещо, а вие слушайте и вижте дали тази точка е от съществено значение или не. Някои хора постоянно изтъкват гледни точки, които се различават от истината и от положителните неща. Отвън може да изглежда, че те винаги искат да търсят евтина слава и да се открояват сред останалите, но това не е непременно така. Възможно е техните гледни точки да пораждат такова външно поведение. Всъщност, ако те наистина поддържат такива гледни точки, ще има сериозен проблем. Например, когато всички разговарят заедно и казват: „Трябва да приемем този въпрос от Бог. Ако не разбираме, първо трябва да се покорим“ — и всички са съгласни с това — правилна ли е тази гледна точка? (Да, правилна е.) Отклонява ли се от пътя този принцип на практикуване? (Не, не се отклонява.) Тогава що за думи изричат хората, които показват, че имат знаците и белезите на нечестивия нрав на антихриста? „Покорството е едно на ръка, но ти трябва да разбереш това, което става, нали? Отнасяй се сериозно към всичко, нали? Не можеш да се покоряваш объркано. Бог не иска от нас да се покоряваме небрежно“. Не е ли това вид аргумент? (Да, така е.) Някои хора казват: „Ако има нещо, което не разбираме, можем да чакаме търпеливо, като търсим общение с някого, който разбира. В момента никой от нас не разбира и не можем да намерим никого за общение, който да разбира. Така че нека първо се покорим“. Каква е гледната точка на антихристите? „Ах, вие, банда слабаци, покорявате се на всичко и слушате бог за всичко. Слушайте мен! Защо никой не ме е споменал? Нека ти представя едно задълбочено мнение!“. Те искат да споделят своите възвишени възгледи.

Противопоставят се на това хората да практикуват истината, противопоставят се на това те да се придържат към истините принципи. Винаги искат да се правят на велики, да се заяждат, да прибягват до зли номера, да споделят възвишени възгледи и да карат хората да ги гледат по различен начин. Не е ли това знак за нечестивия нрав на антихристите? Не е ли това техният белег? Защо да е погрешно всички да се покоряват? Дори да се покоряват глупаво — погрешно ли е това? Бог би ли го заклеймил? (Не, не би го направил.) Бог не би го заклеймил. Какво право имат те да слагат прът в колелото и да всяват смут? Когато виждат хората да се покоряват на Бог, гневят ли се в сърцата си? Когато стават свидетели как хората се покоряват на Бог, в сърцата си те чувстват негодувание и недоволство, че не получават никакви ползи, че хората не им се подчиняват, не ги слушат, не търсят съветите им, и те стават нещастни — съпротивляват се в сърцата си, като си мислят: „На кого се покоряваш? На истината ли се покоряваш? Да се покоряваш на истината, е добре, но трябва да я проучим. И така, какво е истината? Покоряваш ли се по правилния начин? Не трябва ли поне да разбираш всички тънкости?“. Не е ли това техният аргумент? Какво се опитват да направят? Искат да всяват смут, да подвеждат хората. Като чуят това, някои вцепенени, ниско интелигентни и глупави хора биват подведени, докато тези с проницателност ги опровергават, като казват: „Какво правиш? Завиждаш и ревнуваш, че се покорявам на Бог ли? Нещастен си, когато се покорявам на Бог, но си доволен, когато се подчинявам на теб? Нима е единствено правилно всички да се подчиняват на теб, да слушат теб и да правят каквото кажеш ти? Това, което казваш, съобразено ли е с истината?“. Като видят това, те си мислят: „Някои хора имат проницателност — засега ще изчакам“. Накратко, когато всички практикуват в съответствие с истините принципи, те нямат търпение да изскочат на преден план. Колкото повече всички се подчиняват на Бог, покоряват се на подредбите на Божия дом, практикуват в съответствие с Божиите слова, справят се с въпросите според работните разпоредби и принципи, толкова по-неловко се чувстват те и толкова по-разстроени и неспокойни стават. Това е знак за нечестивата същност на антихристите. Стига всички да слушат Божиите слова, да практикуват истината и да се справят с въпросите според принципите, те изпитват неловкост и безпокойство. Не е ли това проблем? (Да, така е.) Ако никой не чете Божиите слова или ако ги чете и не разговаря за тях, ако просто слуша антихристите, тогава те са във възторг. Какъв проблем онагледява това? Те никога не разговарят за Божиите слова. Стига всички спокойно да разговарят за Божиите слова и антихристите да виждат, че никой не им обръща внимание, че не ги слуша, че не могат да придобият преклонението му, статусът им е застрашен и те са в опасност — именно тогава те спъват нещата, за да всеят смут, като предлагат ерес или заблуда, за да те подведат и смутят, карат те да не си сигурен дали това, което току-що си обсъждал, е правилно или погрешно. Точно когато всеки най-накрая е

разбрал нещо чрез общение, те изричат няколко дяволски думи, за да размътят водата. Не е ли това нечестивият нрав на антихристите? На кое проявление съответства този нечестив нрав? (Враждебност към истината.) Точно така. Колкото повече всички разбират истината, толкова по-разстроени се чувстват те. Не е ли това враждебност към истината? Не съответства ли? (Да, съответства.) Срещали ли сте подобни хора? Докато всички разговарят за нещо, те мълчат дълго време. Накрая, когато в общението има известна яснота, те се появяват и след като се появят, представят предизвикателен въпрос, за да затруднят тези хора. Намерението им е да кажат: „Нека ви покажа, ще видите на какво съм способен! Вие разговаряте за истината, не ме слушате, пренебрегвате ме, не ви е грижа за мен и не ми обръщате внимание, затова ще ви поставя труден въпрос, за който да разговаряте, и ще ви объркам всички до един!“. Нима това не е дявол? (Да, такъв е.) Това е дявол, същински антихрист.

Някои хора се чувстват особено доволни винаги когато чуят, че даден човек е негативен или слаб. Особено когато видят някой да смущава църковния живот, някой да върши лоши неща, за да хвърли в хаос църковното дело, или станат свидетели как някой сляпо сее раздори — те са направо във възторг и едва се сдържат да не пуснат фойерверки и да не празнуват. Какво не е наред с такива хора? Защо толкова злорадстват над чуждите неволи? Защо в този решаващ момент не могат да застанат на страната на Бог, да защитават интересите на Божия дом? Не са ли такива хора неверници? Не са ли слуги на Сатана? Всички вие трябва да премислите дали проявявате такова поведение, а също и да проверите дали около вас има такива хора и да видите как да разпознавате такива личности, особено когато виждате зли хора да вършат злодеяния — какво е вашето отношение? Просто страничен наблюдател ли си, който се наслаждава на зрелището, или би могъл и ти да тръгнеш по този път? Такъв човек ли си? Някои хора не се самоанализират по този начин. Те не обичат да виждат доброто в хората, предпочитат всички да са по-лоши от тях — тогава изпитват радост. Например, когато видят да бъде кастрен някой, който отдава всичко на Бог, или да прегреши някой, който искрено вярва в Бог, те тайно ликуват и казват: „Хм, и твоят ден дойде. Ти отдаде всичко на бог — и какво стана сега? Онеправдан си, нали? Претърпял си загуба, нали? Какъв е смисълът да отдаваш всичко? Винаги говориш правдиво, а сега те кастрят, нали? Заслужаваш си го!“. Защо са в такъв възторг? Не е ли това злорадство? Нима сърцата на такива хора не са на грешното място? Когато видят някой да причинява смущения в делото на Божия дом, те са щастливи. Когато видят делото на Божия дом да търпи загуба, те са щастливи. Какво е това, което ги прави щастливи? Те си мислят: „Най-накрая някой, който като мен не обича истината, да причини загуба на интересите на божия дом и да не изпитва абсолютно никакво угризение“. Ето това ги прави щастливи. Не е ли това нечестиво? (Да, така е.) Изключително нечестиво е! Има ли такива хора сред

вас? Има някои хора, които през повечето време няма да си затананикат никаква мелодия, но щом видят някой да направи грешка, изведнъж започват да пеят, извиват снаги, изглеждат изключително доволни и си мислят: „Днес най-накрая имам добри новини. Толкова съм щастлив, ще си взема една-две допълнителни порции ориз!“. Що за нрав е това? Нечестивост. Те няма да пролеят нито една сълза, нито ще се натъжат и за секунда, ако интересите на Божия дом са претърпели загуби. Не изпитват угризения, скръб или болка. Вместо това се чувстват щастливи и доволни, защото нечия грешка е довела до загуби за интересите на Божия дом и е посрамила Божието име. Не е ли това нечестивост? Не е ли това знак, че притежават нечестивата природа на антихристи? Това също е знак.

Казват, че някои в евангелските екипи са красноречиви говорители. Те са слушали проповеди години наред и са обобщили набор от доктрини, говорят надуто където и да отидат, никога не им липсват думи, когато проповядват, което напълно показва собствените им дарби и красноречие. Някои хора виждат такива личности като доста способни и решават да ги последват. Какво казват накрая? „Ние слушаме общението на този човек, така че няма нужда да слушаме проповедите от горното. Няма нужда да слушаме и божиите слова. Общението на този човек ги замества“. Не са ли тези хора в опасност? (Да.) Тези хора са в голяма опасност. Те обичат действията и поведението на антихристите, както и тяхната наглост, варварство и нечестивост. Обичат това, което антихристите обичат, и изпитват неприязън към това, към което антихристите изпитват неприязън. Обичат знанието, ерудицията, доктрините и различните богословски теории, ереси и заблуди, проповядвани от антихристите. Прекланят се пред тези неща. До каква степен се прекланят пред тях? Дори в сънищата си нощем изричат тези думи. Сериозно ли е това? Когато преклонението им достигне това ниво, могат ли тези хора все още да следват Бог? Някои може да кажат: „Това е грешно. Те все още са в църквата, все още вярват в Бог“. Все още не са имали възможност. Щом намерят човека или обекта, на когото искат да се прекланят, могат да напуснат Бог по всяко време. Не е ли това знак, че притежават нечестивата същност на антихристите? (Да.) Можете ли да разпознаете такива хора, когато ги видите? (Да, можем.) В миналото може би не сте знаели колко сериозна е природата на такива въпроси. Сега, когато отново срещнете такива хора, все още ли в съзнанието си ще имате въпроси за тях? Бихте ли ги пренебрегнали? (Не, не бихме.) Тогава придобили ли сте известна проницателност по отношение на такива хора? (Да, придобил съм.) Това са някои от знаците и информацията, които те разкриват. Тоест, щом тези хора получат възможност или статус, или някой ги подведе, те могат да предадат Бог по всяко време и навсякъде. Могат ли хората да видят техните разкрития и тяхната нечестива същност? Има ли някакви следи, които хората могат да видят? (Да, има.) Би трябвало да има. Ако не бях споменал тези

неща, вие може би щяхте да си помислите: „Кой проявява тези белези? Кой разкрива тези знаци? Никой, не съм виждал никого“. Чрез Моето обсъждане на тези знаци, не сте ли открили, че съществуват такива хора? Някои от тях са последователи, а други са водачи и работници. Това е третият знак, че човек притежава нечестивата същност на антихристите.

Хората, които притежават нечестивата същност на антихристите, имат още един отличителен белег — нещо, което е общо за всички тях. Под прикритието, че обичат истината и копнеят за истинския път, тези хора идват да слушат проповеди, да научат различни знания и съдържание, свързани с истината, и да се подготвят с богословски теории и знания, след което използват тези теории и знания, за да водят словесни битки с водачи и работници, употребяват ги, за да заклеймяват определени личности, да подвеждат и убеждават други, и дори да дават на определени хора така наречените ресурс, съдействие и поене. От едно нещо обаче става ясно, че не са любители на истината. Кое е това нещо? Независимо как тези хора се подготвят и проповядват, те само говорят и казват разни неща, като просто се въоръжават, но никога не решават въпросите според истините принципи. Какво означава „никога“? Означава, че не могат да изрекат нито една истинска дума, че никога не са били честни и никога не са платили цената да се избавят от предимствата на статуса. Независимо от случая, докато говорят и действат, те винаги полагат максимални усилия в името на собствената си слава, придобивки и статус. Въпреки че отвън изглежда, че плащат цената и обичат истината, нечестивата им същност остава непроменена. Какъв е проблемът тук? От една страна, тези хора никога не търсят истините принципи в действията си. От друга страна, дори и да знаят истините принципи и пътя на практикуване, те не ги практикуват. Това е знак, че притежават нечестивата същност на антихристите. Без значение дали имат статус и дали изпълняват дълга си да проповядват евангелието, или са водачи и работници, каква е тяхната характеристика? Могат само да изразят правилните доктрини, но никога не вършат правилните неща. Това е тяхната характеристика. Говорят доктрини по-ясно от когото и да било, но вършат нещата по-зле от всеки друг — не е ли това нечестиво? Това е четвъртият знак, че човек притежава нечестивата същност на антихристите. Проверете сами и преценете дали около вас има много хора с нечестивата същност на антихристи. След като изброих тези неща, вие може да прецените дали около вас има доста такива хора. Какъв процент представляват те? Повече водачи ли са или обикновени вярващи? Не мислеха ли някои от вас преди, че само водачите имат възможност да станат антихристи? (Така беше преди.) Е, променила ли се е тази гледна точка сега? Антихристите не стават такива, защото имат статус. Те са били същите нещастници дори когато не са имали статус. Просто случайно става така, че се озовават на ръководна позиция и истинският им облик на антихристи бързо е разобличен, подобно на плесен, която при подходяща температура и почва

ферментира бързо и разкрива истинското си лице. Ако няма подходяща среда, може да отнеме малко повече време да се разкрие природата им същност, но това по-бавно разкриване не означава, че им липсва тази природа. С такава природа хората неизбежно ще действат и ще разкриват неща, а това разкрито поведение е знак и белег на нечестивата същност на антихристите. Притежават ли тези знаци и белези, те могат да бъдат окачествени като антихристи.

Кажете Ми, практикуването на истината и справянето с въпросите според истините принципи изисква ли различни извинения и оправдания? (Не, не изисква.) Стига човек да има искрено сърце, той може да прилага истината на практика. Хората, които не практикуват истината, измислят ли различни извинения? Например, когато направят нещо погрешно, вървят срещу принципите и някой ги коригира, могат ли да слушат? Не слушат. Нима това, че не слушат, е всичко? В какво се състои тяхната нечестивост? (Намират извинение, за да те убедят, като те карат да мислиш, че са прави.) Ще намерят тълкуване, което е съобразено с твоите представи и фантазии, след което ще използват набор от духовни теории, които ти можеш да признаеш и приемеш, и които са съобразени с истината, за да те убедят, да те накарат да се съгласиш с тях и искрено да повярваш, че са прави — всичко това, за да постигнат целта си да подведат и контролират хората. Не е ли това нечестивост? (Да.) Това наистина е нечестивост. Ясно е, че са направили нещо грешно, в действията си са вървели срещу принципите и истината и не са успели да практикуват истината, но въпреки това измислят набор от теоретични оправдания. Това е наистина нечестиво. Това е като вълк, който яде овца. Първоначално в природата на вълка е заложено да яде овце и Бог създаде този вид животно да яде овце — овцете са неговата храна. Но след като я изяде, вълкът все още намира различни извинения. Имаш ли някакви мисли относно това? Ти си мислиш: „Ти изяде овцата ми, а сега искаш да си мисля, че е трябвало да я изядеш, че е било разумно и уместно да я изядеш, и дори трябва да ти благодаря“. Не се ли чувстваш ядосан? (Да.) Докато си ядосан, какви мисли ти минават през ума? Мислиш си: „Този тип е твърде нечестив! Ако искаш да я изядеш, давай, ти просто си такъв. Едно на ръка, че изяде овцата ми, но дори измисляш куп причини и извинения и искаш в замяна да ти бъда благодарен. Не е ли това да бъркаш правилното с грешното?“. Това е нечестивост. Когато вълкът иска да изяде овцата, какви извинения намира? Казва: „Агънце, днес трябва да те изям, защото миналата година ме обиди и аз трябва да ти отмъстя“. Агнето, чувствайки се онеправдано, казва: „Аз дори не бях родено миналата година“. Когато вълкът осъзнава, че се е изразил погрешно и е сбъркал възрастта на агнето, казва: „Е, тогава това няма да го броим, но все пак трябва да те изям, защото последния път, когато пих вода от тази река, ти ми размъти водата, така че трябва да ти отмъстя“. Агнето казва: „Аз съм надолу по течението, а ти си нагоре. Как бих могло да замърся водата нагоре по течението? Ако искаш да ме изядеш, просто давай и ме

изяж. Не си търси различни оправдания“. Това е природата на вълка. Не е ли това нечестивост? (Да, така е.) Същата ли е нечестивостта на вълка като тази на големия червен змей? (Да.) Това описание най-добре пасва на големия червен змей. Големият червен змей иска да арестува хората, които вярват в Бог. Иска да обвини тези хора в престъпления. Затова първо създава определени привидности, изфабрикува определени слухове и след това ги разпространява по света, за да накара целия свят да се надигне и да те заклейми. Приписва множество обвинения на тези, които вярват в Бог, като например „смущаване на обществения ред“, „издаване на държавни тайни“ и „подриване на държавната власт“. Освен това разпространява слухове, че си извършил различни престъпления и ти приписва тези обвинения. Всичко наред ли ще е, ако откажеш да ги признаеш? Дали изобщо става въпрос за това да ги признаеш? Не. Реши ли веднъж да те арестува, тогава точно като вълка, който е решен да изяде овцата, той търси различни оправдания. Големият червен змей създава определени привидности, като твърди, че ние сме направили нещо лошо, а всъщност са го направили други хора. Той прехвърля вината и натопява църквата. Можеш ли да спориш с него? (Не.) Защо не можеш да спориш с него? Можеш ли да го убедиш с ясни доводи? Смяташ ли, че като му говориш разумно и му обясниш ситуацията, той няма да те арестува? Надценяваш го. Преди да успееш да си довършиш изречението, ще те хване за косата, ще блъсне главата ти в стената и след това ще те попита: „Знаеш ли кой съм аз? Аз съм дявол!“. Ще последва жесток побой, заедно с денонощни редуващи се разпити и изтезания, и тогава ще се кротнеш. В този момент ще осъзнаеш: „Тук няма място за доводи. Това е капан!“. Големият червен змей не говори разумно с теб — мислиш ли, че създава тези привидности непреднамерено, случайно? Зад това стои заговор и той е планирал следващия си ход. Това е само прелюдия към действията му. Някои хора може все още да си мислят: „Те не разбират въпросите, свързани с вярата в Бог. Ако им ги обясня, всичко ще е наред“. Можеш ли да ги обясниш ясно? Той те е натопил за нещо, което не си извършил — можеш ли все още да обясниш нещата ясно? Когато те натопи, нима не знаеше, че не си го извършил? Не е ли наясно кой го е извършил? Знае много добре! Тогава защо ти лепва вината? Ти си този, когото той залавя. Смяташ ли, че когато ти лепва вината, той не знае, че с теб се отнасят несправедливо? Той иска да се отнася несправедливо с теб, да те арестува и преследва. Това е нечестивост.

Всеки човек с нечестивата същност на антихрист изпитва неприязън към истината и по своята същност я мрази. В сърцето си не приема истината ни най-малко и няма намерение да я практикува. Ако си мислиш, че му липсва разбиране за истината и се опиташ да разговаряш с него за нея, какво ще се случи в резултат на това? Ще удариш на камък — сбъркал си човека. Той не е човек, който приема истината, и ти не бива да разговаряш с него. Вместо това трябва да му дадеш урок и да бъдеш твърд с него, като кажеш: „Откога изпълняваш дълга си? Как можеш

да се отнасяш към дълга си като към незначителен въпрос? Това твоята собствена работа ли е? Кого предизвикваш? Ти не си против мен. Ти си против Бог и истината!“. Не трябва ли да му дадеш урок? Полезно ли е да се разговаря за истината с него? Не, не е. Защо не е полезно? Той е вълк, а не изгубена или заблудена овца. Може ли вълк да практикува истината? Не. Каква е природата на вълка? (Нечестивост.) В момента, в който види овца, му потичат лигите, очите му са пълни с образи на вкусна храна, а овцата е предопределена да бъде неговата храна. Това е неговата природа. Това е нечестивост. Ако му кажеш: „Овцете са толкова клети и кротки. Моля те, не ги яж. Избери друго кръвожадно животно, което да изядеш, става ли?“. Може ли да разбере? Не може. Това е природата му. Някои хора не практикуват истината и намират различни оправдания — това е природата им. Каква е тази природа? Това е нечестивост. Независимо колко низки, непокорни или отявлено противоречащи на принципите са техните действия, те все пак искат да спасят реномето си. Дори и да са против истината, те искат да го направят по грандиозен и достоен начин. Не е ли това нечестивост? Нарушаването на истината положително или негативно нещо е? (Негативно.) Как може нещо негативно да бъде направено по грандиозен, достоен и почтен начин? Не е ли малко неестествено да се опитваш да съчетаеш тези два аспекта? Това е нечестивост: това е поведението и проявлението на онези, които имат нечестивата същност на антихристи. Би могло да звучи противоречиво, но те просто така действат, това е техният нрав и това, което разкриват. Те таят омраза към истината, никога не я приемат — това са антихристи, това е нечестивата природа същност на антихристите. Колко белега има нечестивата същност на антихристите? (Четири.) Общо са четири. Не са ли тези четири знака достатъчни, за да ги разпознаете? Нечестивостта изначално съдържа коварни и измамни елементи, а когато коварните и измамни елементи достигнат своята крайност, те се окачествяват като нечестив нрав. Антихристите олицетворяват този вид нечестив нрав.

3 септември 2019 г.

ОСМА ТОЧКА: ИСКАТ ДА НАКАРАТ ДРУГИТЕ ДА СЕ ПОКОРЯВАТ САМО НА ТЯХ, А НЕ НА ИСТИНАТА ИЛИ НА БОГ (ПЪРВА ЧАСТ)

Допълнение: Анализ на проблемите, които възникват при транскрибирането на проповеди

Чух някои хора да правят забележки, че транскрипционистите са премахнали историите от началото на последните няколко проповеди, като са оставили само официалното съдържание на проповедите след тях. Така ли е наистина? Кои са историите, отделени от проповедите след тях? („Историята за Дабао и Сяобао“, „Историята за Дамин и Сяомин“ и „Дискусия за капитала: „Все тая!“.) Тези три истории са отделени от съдържанието на проповедите, но защо? Каква е причината? Казват, че транскрипционистите са преценили, че предхождащите истории не се вписват в съдържанието на последвалите ги проповеди и затова са ги отделили. Оправдано ли е това? Точно така са постъпили транскрипционистите. Били са твърде надменни и самоправедни, извадили са историите и са ги поставили в отделни глави без каквото и да е съдържание от проповедта. Според вас резултатът от извършеното добър ли е или лош? Освен това, според вас, историята, която е разказана в началото, трябва ли да съответства и да е свързана с проповедта, която я следва? Това наистина ли е необходимо? (Не.) Защо тогава тези, които транскрибират проповедите, разбраха по този неправилен начин задачата си? Как биха могли да имат такова виждане? Какъв е проблемът тук? Те си помислиха: „Историите, които разказваш, не отговарят на темата. Ще ги отсея вместо Теб и когато ги разпределям, няма да ги слагам заедно. Проповедите са си проповеди, нека бъдат последователни една след друга. Съдържанието на предхождащите истории не бива да прекъсва съдържанието на проповедите. Трябва да ги отсея вместо Теб, защото Ти Самият не разбираш проблема“. Дали това намерение е добро? Откъде произтича това тяхно добро намерение? Дали произтича от човешките представи? (Да.) Трябва ли да обмислям всичко толкова обстойно, когато проповядвам? Трябва ли всяка история, която разказвам, да съответства на съдържанието, което следва? (Не.) От това няма нужда; това се нарича правило, представа. Какви грешки са допуснали транскрипционистите? (Правят неща, основаващи се на техните представи и фантазии.) И какво друго? (Действат безразсъдно и произволно.) Естеството на този вид поведение е, че е малко безразсъдно и произволно; те нямат богобоязливи сърца. Разумно е да се каже това, но то все още се различава от същността на въпроса. Когато са транскрибирали проповедите, с какво отношение и от каква гледна точка са разглеждали всичко, което Бог е казал? Независимо дали става дума за истории

или за проповеди, с каква нагласа и от какъв ъгъл са разглеждали и са слушали нещата, които са изречени? (От гледна точка на знанието и обучението.) Точно така. Разглеждането на разказаните истории и съдържанието на проповедите от гледна точка на знанието ще доведе до този проблем. Транскрипционистите смятат, че когато проповядвам, независимо от това по кой раздел желая да говоря, съдържанието трябва да има определена последователност; всяко изречение трябва да е логично, всяко изречение трябва да отговаря на представите на всички и всеки раздел трябва да има строго определена цел. Те оценяват проповедите Ми според тази представа. Това показва ли липса на духовно разбиране? (Да.) Това наистина е липса на духовно разбиране! Използването на логика и дедукция в отношението към онова, за което говорих, от гледна точка на знанието, е допускане на сериозна грешка. Аз разговарям за истината, не измислям речи; това трябва да ти е ясно. Онези от вас, които са чули проповедите по време на събирането и по-късно са слушали същите проповеди, които те са транскрибирали, дали са забелязали важни моменти или неща, казани тогава, които те са премахнали? Случвало ли се е нещо подобно? Например, може да сте чули откъс по време на събирането, който е много трогателен и много духовно извисяващ, но след това, когато слушате записа на проповедта, откривате, че този откъс липсва, бил е премахнат. Случвало ли ви се е това? Ако не бяхте слушали внимателно, може би нямаше да разберете, затова не забравяйте да слушате внимателно в бъдеще. Веднъж слушах един запис и там, където тъкмо бях започнал да обсъждам различните проявления на антихристите, изброявайки ги от едно до петнадесет, те бяха премахнали подробните разяснения и обяснения за всяко едно от тях, вместо това просто ги бяха изброили: първото проявление, второто проявление, третото проявление и т.н. За всяко проявление се говореше много бързо, едно след друго, много по-бързо, отколкото говори учител, който изнася урок. За повечето хора, които не са чували тази проповед преди и не са запознати с нея, няма да има място за размисъл, докато я слушат. Ако искат да слушат внимателно, винаги трябва да правят пауза, да изслушат едно изречение и след това набързо да си водят бележки, после да размишляват какво означава изречението и след това да си пуснат следващото изречение. В противен случай темпото ще бъде твърде бързо и те няма да могат да го следват. Това беше сериозна грешка, допусната от тези, които редактираха записите на проповедите. Проповедта е разговор, дискусия. Какво е съдържанието на проповедите? Те обсъждат различни истини и различни състояния на хората; всички те включват истината. И така, лесно ли е това съдържание, включващо истината, да бъде прието и разбрано от хората, или то изисква разглеждане, обмисляне и умствена обработка, преди да реагират постепенно? (То изисква разглеждане, обмисляне и умствена обработка.) Тогава, въз основа на тази ситуация, колко бързо трябва да говори този, който изнася проповедта? Ще се получи ли, ако говори бързо като

картечница? (Не.) Като учител, който изнася урок? (Не.) Като някой, който произнася реч? (Не.) Така изобщо няма да се получи. По време на проповедта трябва да има въпроси и отговори, място за размишления, на хората трябва да се даде време за реакция — такова темпо е подходящо. Те са транскрибирали проповедите, без да разбират този принцип; това показва ли липса на духовно разбиране? (Да.) Наистина им липсва духовно разбиране. Те са си мислели: „Тези неща, за които говориш, вече съм ги чувал. След като съм ги чувал веднъж, мога да си спомня основната идея и знам за какво говориш. Като използвам опита си и отличните умения, които съм придобил от честото редактиране на записи на проповеди, ще го направя по този начин и ще ускоря темпото“. Само по себе си, ускоряването не изглежда голям проблем — но какво прави то с транскрипцията на проповедта? Превръща я в есе. След като се превърне в есе, се губи усещането, че я слушате лично; може ли тогава да има същия ефект? Със сигурност ще има разлика. Дали тази разлика я прави по-добра или по-лоша? (По-лоша.) Тя я прави по-лоша. Хората, на които им липсва духовно разбиране, действат по собствена инициатива и се мислят за интелигентни. Те вярват, че са образовани, квалифицирани, надарени и умни, но в крайна сметка вършат неразумни неща. Не е ли така? (Да.) Защо понякога ви задавам въпроси при проповедите си? Някои хора казват: „Може би се страхуваш, че ще заспим“. Така ли е? Защо понякога говоря по други въпроси, отклонявам се от темата и обсъждам леки и весели неща? Това е, за да ви позволя да се отпуснете, да ви дам малко пространство за размисъл. Това също така ви позволява да придобиете по-широко разбиране за определен аспект на истината, така че да не ограничавате разбирането си до думи, буквално значение, доктрини или граматическа структура — не бива да бъде ограничавано до тях. Така че, понякога говоря за други неща; понякога разказвам анекдоти, за да разведря атмосферата, но всъщност го правя главно, за да постигна определен резултат — трябва да разберете това.

Виждаш ли, когато един религиозен пастор проповядва, той застава на амвона и говори само за онези досадни теми, които нямат никаква връзка с реалния живот на хората, с тяхното душевно състояние или със съществуващите им проблеми. Всичко това са мъртви думи и доктрини. Той не казва нищо друго, освен няколко приятни думи, и скандира няколко празни лозунга. По тази причина слушателите се отегчават и не придобиват нищо. В крайна сметка се получава ситуация, в която пасторът говори горе, а долу никой не слуша внимателно; няма никакво взаимодействие. Не си ли хаби напразно думите пасторът? Пасторите, които изнасят проповеди по този начин, просто си изкарват прехраната, грижат се за собственото си оцеляване и не се замислят за нуждите на паството си. За нас сега — нашето изнасяне на проповеди не касае изпълнението на религиозен ритуал или изпълняването на някаква задача, а е свързано с постигането на няколко резултата. За да се постигнат резултати, трябва да се вземат предвид

всички аспекти — нуждите на всички типове хора, техните представи, фантазии, състояния, както и възгледите им. Трябва да се има също предвид до каква степен могат да приемат използвания език хората от всеки социален слой. Някои образовани хора, които обичат книжовния език, имат нужда да чуят литературни изрази с добра граматическа и логическа структура. Те могат да ги разберат. Но има и обикновени хора, тези от по-ниските социални слоеве, които не познават книжовния език. Тогава какво трябва да направя? Трябва да говоря на по-разговорен език. В миналото не използвах много разговорен език, но с годините се научих и сега дори казвам от време на време пословици или анекдоти. Така всеки, който слуша, независимо от социалния му статус, ще почувства, че всичко, за което говоря, се отнася за него и му е по-близко. Но ако използвам само разговорен език, съдържанието на проповедта няма да звучи достатъчно задълбочено, затова трябва да се комбинира с малко книжовен език, като всичко се изразява на достъпен език от ежедневието — само тогава ще се постигне минималният критерий. Ако започна да използвам твърде много разговорни изрази като „нали“, „такова“, „разбираш ли“, това може да повлияе на степента на предаване на истината. От друга страна, ако се използва само официален език, ако всичко е прекалено официално, подредено и структурирано според граматическата логика и аргументирано стъпка по стъпка, без нито една грешчица, сякаш се рецитира есе или се чете предварително написан текст, дума по дума, с точните пунктуационни знаци — мислите ли, че това би проработило? Би било прекалено сложно и Аз нямам енергия за това. Това е единият аспект. Също така, независимо дали са образовани, или не, всички хора проявяват различни аспекти на човешката си природа и тези прояви на човешка природа са свързани с реалния живот. Реалният живот на свой ред е неразривно свързан с езика на ежедневието; той е неделим от жизнената ти среда. Тази жизнена среда е изпълнена с този вид ежедневен език с примеси от народния говор, плюс малко проста лексика с литературен привкус. Това е достатъчно; по същество то обхваща и включва всички аспекти, които трябва да се вземат под внимание. Независимо дали са млади или стари, необразовани или с някакви знания, по същество всички могат да го схванат, всички могат да го разберат; те няма да се почувстват отегчени или да сметнат, че това не е по силите им. Това са нещата, които общението и изнасянето на проповеди трябва да вземат предвид, съобразявайки се с всички аспекти на човешките нужди. Ако една проповед трябва да постигне резултат, трябва да отчетеш всички тези аспекти: темпото на речта, подбора на думи и начина на изразяване. Освен това, когато изричаш нещо и разговаряш за аспект от истината, в кой момент тя е била обстойно предадена? В кой момент не е достатъчно задълбочена? Какви аспекти трябва да се добавят? Всичко това трябва да се вземе под внимание. Ако дори не обмисляш тези аспекти, тогава способността ти за мислене е сериозно ограничена. Там, където другите мислят в две измерения, ти трябва да можеш да

мислиш в три. Трябва да виждаш по-всеобхватно и по-точно от останалите, да си в състояние ясно да виждаш всякакви проблеми и също така да чувстваш свързаните с това истини принципи. По този начин се обхващат по същество всички аспекти на покварения нрав, за които хората могат да се сетят, които могат да изразят или да разкрият, както и състоянията, свързани с тях, и ще бъдат разбрани от всички. Трябва ли транскрипционистите също да притежават тези заложби и начини на мислене? Ако не ги притежават и вместо това винаги разчитат само на натрупаните си знания, за да извлекат основната мисъл на проповедта, централната идея, същината на всяка част, това би било подобно на начина, по който китайските ученици изучават литературни текстове. Учителят първо ги кара да прегледат целия текст, след това да го прочетат внимателно. По време на първия официален урок учителят говори за основната идея на първия абзац, въвежда новата лексика и обсъжда граматичните особености. Когато всички части са изучени, трябва още да ги запаметиш и накрая да съставиш изречения с новите думи, както и да разбереш основната идея на текста и целта на автора за написването на произведението. По този начин ще имаш пълно разбиране за това, което текстът се опитва да предаде. Всеки е изучавал тези неща, всеки ги знае, но ако ги приложиш при транскрибирането на проповед, това е твърде елементарно. Аз ти казвам: ако пишеш съчинение, можеш да използваш тези неща; това е просто основно практическо познание. Но ако ти приложиш това мислене, тази теория, този метод към транскрибирането на проповед, не би ли могъл да сбъркаш? Разбира се, че би могъл. Ти не знаеш защо Аз искам да разкажа тази история, не се опитваш да разбереш истината, която се очаква да разбереш от тази история — това е грешка. Също така, способен ли си да разбереш истината, както в историята, така и в съдържанието на проповедта? Ако не можеш да я разбереш, тогава ти липсва духовно разбиране. Каква пригодност за транскрибиране на проповеди може да има този тип, който няма духовно разбиране?

Защо вие всички си мислите, че разказвам истории? Транскрипционистите на проповеди не знаят причината, затова добавят своите гледни точки. Те смятат, че щом искам да разказвам истории, то това трябва да съответства на съдържанието, което следва — те не знаят защо разказвам истории. Вие също не знаете, нали? Тъй като не знаете, Аз ще ви обясня каква е причината. Около десет пъти от началото досега съм обсъждал различните проявления на антихристите, а успях да представя само половината от тях. Ако приключа разговора по това съдържание изцяло и наведнъж, темата ще бъде доста скучна, нали? Ако всеки път, когато започваме, говорех за нещата директно — първо карам всички да прегледат какво сме обсъждали последния път, а после започвам да говоря, като вие всички бързате да си водите бележки, пишете ли и пишете, и се опитвате да държите клепачите си отворени — и ако, след като приключа, карах всички да обобщят онова, което съм казал, при което всеки, търкайки очите си, прелиства

бележките си и рецитира съдържанието, за което е разговаряно днес, и след като е очевидно, че всички са го запомнили приблизително, кажех: „Това е всичко за днес, нека приключим и продължим да говорим за това следващия път“, тогава всички щяха да бъдат малко разстроени: „Всяко събиране е винаги за тези неща, протича по същия модел; съдържанието е твърде дълго и сухо“. Нещо повече, общуването за истината трябва да бъде многостранно, като хората напредват във всички аспекти на истината едновременно. Това е точно като навлизането на човек в живота: човек трябва да се развива по отношение на себепознанието, промяната на нрава, познанието за Бог, осъзнаването на различните си състояния, както и по отношение на своята човешка природа, проницателност и всички останали аспекти — всички те трябва да се развиват едновременно. Ако през това време Аз обсъждам само разпознаването на различните проявления на антихристите, хората може да оставят настрана другите аспекти на истината и да размишляват по цял ден: „Кой изглежда като антихрист? Аз дали съм антихрист? Колко от тях има около мен?“. Постъпването по този начин ще се отрази върху навлизането им в други аспекти на истината. Затова мисля как съдържанието на проповедта може да включи и друга истина, така че хората да могат да разберат и тази допълнителна истина; т.е. когато обсъждаме темата „Разобличаване на антихристите“, хората да са в състояние да разберат между другото и някои други аспекти. Резултатът от такава проповед е по-добър, нали? (Да.) Например, когато ядеш основно ядене, понякога заедно с него изяждаш и една ябълка. Това ти осигурява допълнителни хранителни вещества, нали? (Да.) Кажете Ми тогава, необходимо ли е да разказвам истории? (Да.) Разбира се. Ако не беше необходимо, защо щях да ги разказвам? Използването на истории за обсъждане на някои леки и весели теми позволява на хората да постигнат и придобият нещо в други аспекти на истината. Това нещо е добро. Когато приключа с обсъждането на тези леки теми, се връщам към основната тема. Подреждането им по този начин е подходящо. Какво ядеш преди основното ястие? (Предястие.) Това е предястие. Предястията обикновено са много вкусни и изострят апетита, нали? И така, когато Аз разказвам история, от нея ти можеш да придобиеш един аспект от истината, да задълбочиш знанието или разбирането си. Това е нещо добро. Разбира се, онези, които нямат духовно разбиране, слушат историите и чуват само повърхностния слой — те не виждат истината вътре в тях, която трябва да се разбере. На тях им липсва духовно разбиране — нищо не може да се направи за това. Например когато слушат „Историята за Дабао и Сяобао“ някои хора си спомнят само, че Дабао е бил лош, а Сяобао — глупав. Те запомнят имената на Дабао и Сяобао, но не си спомнят при какви обстоятелства човекът в историята е разкрил покварения си нрав, какъв тип нрав е бил разкрит, какво означава този нрав или каква е връзката му с истината. В какви ситуации ти самият би разкрил такъв нрав? Би ли казал такива думи? Ако кажеш: „Аз не бих казал такива думи“, тогава това е

обезпокоително, защото доказва, че не си разбрал истината. Някои хора казват: „Аз бих казал такива думи, ако се сблъскам с определени ситуации. Това е вид нрав, който се проявява в определено състояние“. След като разбереш това, значи не си слушал историята напразно. След като изслушат историята, някои хора казват: „Що за човек е този Дабао? Той дори тормози и мами малко дете. Той е подъл! Аз не бих мамил така деца“. Не е ли това липса на духовно разбиране? Те просто говорят за самия случай, но не проумяват съдържащата се в историята истина, за която се разговаря. Те не могат да свържат ситуацията със себе си; това показва липса на духовно разбиране, сериозна липса на духовно разбиране. Транскрипционистите на проповеди се сблъскват с този проблем. Щом нещо е свързано с истината, някои хора разкриват възгледите на неверник; щом стане дума за истината, някои хора нямат духовно разбиране; щом стане дума за истината някои хора стават склонни към изопачаване, някои стават непримирими, някои стават нечестиви, а някои изпитват неприязън към нея. С какъв нрав са транскрипционистите на проповеди? Те са най-малкото надменни и самонадеяни, действат по своя собствена инициатива, без да разбират и без да се опитват да разберат. Те дори не попитаха за това; просто директно отделиха историите от съдържанието, което следваше. Мислят си: „Тези проповеди ми бяха дадени за транскрибиране, така че имам властта да взема това решение. С един замах на моята брадва ще окастря историите. Точно така ще се отнасям с проповедите, които Ти ми даде. Ако не Ти харесва, не ме използвай“. Не е ли това надменно и самонадеяно? Те не могат да възприемат истината, не разбират истината. Не знаят какъв е техният дълг или какво трябва и не трябва да правят — те не знаят нищо от тези неща. Хората, които нямат духовно разбиране, могат да правят само неразумни неща, нечовешки неща, които отразяват липсата на почтеност. Те също правят само неща, които нарушават истините принципи, като се мислят за умни и са непокорни. Записите на Моите проповеди им бяха дадени, за да ги транскрибират, и каквито и мнения или мисли да имат за това, как да се справят с тях, те не Ме попитаха. Не е ли проблемът много сериозен? (Да.) До каква степен е сериозен? (Това има естеството на подправяне на Божиите слова.) Има нещо от това естество.

Разказвам история, като обсъждам конкретен аспект на истината, а след това изнасям проповеди по други аспекти. Замислям ли се, дали тези две неща си съответстват? Първо трябва да обмисля това, но защо не съм настоявал тези два аспекта да се съгласуват? Наясно ли съм с това? (Да.) Защо тогава то се превърна в проблем за транскрипционистите на проповедта? Знам, че историята, която разказвам, няма връзка с проповедта, която следва. Наясно ли са те с това? Не са. Дори не са обмислили внимателно този въпрос. Мислят си: „Ти си ръководен от Светия Дух; докато звучи като истина, е добре. Ти разказа една история онзи ден и след това обсъди конкретното съдържание. Каква е връзката между тези две

неща? Защо говориш по този начин? Каква полза ще донесе разказването на историята? Не знаеш нищо за това. Така няма да стане!“. Първо, за какво ще говоря, как говоря и конкретното съдържание, което засягам — кажете Ми, докато решавам тези неща, в състояние на яснота ли съм? (Да.) Наистина съм в състояние на яснота; определено не съм в объркано състояние; ходът на мислите в ума Ми е ясен. Ако на някой му липсва духовно разбиране, не знае как да търси истината и сляпо анализира и сляпо категоризира нещата с мисълта, че така е доста добре, не е ли това типичен фарисей? Той обича само да слуша големи празни теории и не му харесва да слуша прагматични, практически проповеди. Резултатът е, че той не разбира дори и най-елементарните истини. Това показва сериозна липса на духовно разбиране! Без богобоязливо сърце хората ще бъдат надменни и самоправедни, ще стават особено безочливи; ще дръзват да съдят всеки въпрос, като си мислят, че разбират всичко. Покварeното човечество е точно такова; това е неговият нрав. Добро или лошо нещо е да си дързък и да действаш безразсъдно? (Лошо е.) Всъщност няма значение дали човек е смел, или плах; важното е дали в сърцето му има боязън от Бог. По-късно, когато слушате записа на проповедта, постарайте се да разпознаете дали са премахнати ключови неща от транскрипцията. Понякога нещата, които вършат онези нещастници, които нямат духовно разбиране, могат неволно да причинят смущения и да нанесат вреда. Те казват, че това не е умишлено — ако не е умишлено, това означава ли, че нравът им не е покварен? Все още е покварен нрав. Това е всичко по този въпрос засега.

Допълнение
Мечтите на Сяоган

Днес отново ще започна с това да ви разкажа една история. Проявявате ли интерес към слушането на истории? Можете ли да придобиете нещо от тях? В историите се случват определени неща и тези неща съдържат истини. Хората, за които се разказва в тях, имат някои състояния, разкривания, намерения и покварени нрави. Всъщност, те са присъщи на всеки човек и са свързани с всички. Ако ти разбираш и си в състояние да разпознаеш тези неща в историите, това доказва, че притежаваш духовно разбиране. Някои хора казват: „Твърдиш, че имам духовно разбиране. Означава ли това, че съм човек, който обича истината?“. Не е задължително. Това са две различни неща. Някои хора разполагат с духовно разбиране, но не обичат истината. Те просто разбират и нищо повече — не прилагат истината спрямо себе си за сравнение или не я прилагат на практика. Други притежават духовно разбиране и след като изслушат историите, установяват, че имат същите проблеми и обмислят как да навлязат и как да се променят занапред. Тези хора са постигнали желаните резултати. Затова днес ще

разкажа една история. Темата е лека и всеки ще иска да я чуе. През последните два дни размишлявах върху това, коя история може да позволи на по-голямата част от хората да придобият нещо и, след като я чуят, да получат духовно извисяване, и освен това един аспект на истината да им направи дълбоко впечатление, както и да им позволи да го свържат с действителността и да извлекат полза, като навлязат в аспект на истината или коригират някакво отклонение. Забравих да озаглавя последната история, която разказах, затова днес ще дадем име на тази история. Как трябва да се нарича тя според вас? (Специални подаръци.) Нека махнем думата „специални“; да я наречем „Подаръци“. „Специални“ звучи малко странно тук и хората ще съсредоточат вниманието си върху тази дума. „Подаръци“ има по-неуловим смисъл. И така, каква история ще разкажа днес? Днешната история се нарича „Мечтите на Сяоган“. „Сяо“ означава „малък“, както всички знаете, а „ган“? („Длъжност“.) Правилно. Като чуете това име, следва да ви е ясно за какво се разказва в историята — би следвало да сте близо да отгатнете сами. А сега, нека започна с разказа си.

Сяоган е ентусиазиран, ученолюбив и прилежен младеж и е доста умен. Обича да учи и така научава нещичко за доста популярните днес компютърни технологии. Естествено, в Божия дом му е възложено да изпълнява дълг в един екип видеоклипове. Когато за първи път се присъединява към този екип, Сяоган е много щастлив и горд. Тъй като е млад и е овладял определени технологии, той вярва, че видеообработката е негова специалност, както и хоби. Смята, че може да използва уменията си, като изпълнява този дълг там, както и да напредва в тази област, като учи постоянно. Освен това повечето хора, които среща тук, също са млади, и атмосферата много му харесва, а и се наслаждава на този дълг. И така всеки ден уплътнява времето си с работа и учи усърдно. Ето как Сяоган всеки ден става рано за работа, като понякога не си почива до късно през нощта. Сяоган плаща много цени за дълга си и понася известни трудности, и естествено усвоява значителна част от съответните професионални знания. Той смята, че всеки един ден е протекъл много продуктивно. Сяоган също така често общува и посещава събрания с братята и сестрите си. Усеща, че откакто е дошъл тук, е постигнал по-голям напредък, отколкото когато е вярвал в Бог в родния си град, и че е израснал и може да се нагърби с някаква работа. Чувства се много щастлив и удовлетворен. Когато първоначално изучава компютърни технологии, се е надявал, че един ден ще работи с компютри, а сега желанието му най-сетне се е сбъднало, затова той наистина цени тази възможност. Минава известен период от време, а работата на Сяоган и длъжността му не се променят. Той се придържа към своята работа, както и към отговорността и дълга си и изглежда по-зрял от преди. Постигнал е напредък и в навлизането в живота. Често общува и чете с молитва Божиите слова съвместно с братята и сестрите си по време на събрания, а интересът му към вярата в Бог се усилва. Може също да се каже, че вярата на Сяоган малко по малко

става все по-силна. И така, той има нова мечта: „Би било чудесно, ако можех да стана по-полезен човек, работейки на компютър!“.

Времето си минава така ден след ден, а Сяоган продължава да изпълнява един и същи дълг. Веднъж случайно гледа филм, който впоследствие му оказва дълбоко въздействие. Защо? Във филма участва младеж на възрастта на Сяоган и той се възхищава на изпълнението на младия мъж, на актьорската му игра, на начина, по който говори и се държи във филма, но също така започва леко да му завижда. След като гледа филма, Сяоган понякога си фантазира: „Щеше да е прекрасно, ако бях младежът от филма. Всеки ден съм пред компютъра, създавам и качвам всякакви видеоклипове, но колкото и да съм зает или уморен, колкото и да се трудя усилено, оставам просто един работник зад кадър. Как може някой да разбере колко усърдно работим? Ако някой ден можех да се появя на големия екран, като онзи младеж от филма, и повече хора ме видят и опознаят, би било чудесно!“. Сяоган гледа този филм отново и отново, както и всички отделни кадри с участието на младия мъж. Колкото повече го гледа, толкова повече му завижда и сърцето му все по-силно жадува, копнее да стане актьор. Така се ражда новата мечта на Сяоган. Каква е новата му мечта? „Искам да уча актьорско майсторство и да се стремя да стана актьор, който отговаря на критериите. Искам изяви на големия екран и да имам излъчване като на онзи младеж, искам да накарам повече хора да ми завиждат и да бленуват да бъдат на мое място“. От този момент нататък Сяоган започва да работи в посока постигането на тази си мечта. В свободното си време влиза в интернет и разглежда какви ли не материали за актьорско майсторство. Освен това гледа всякакви филми и телевизионни предавания, като едновременно гледа и се учи, и си фантазира за възможността да стане актьор. Дните си минават така един след друг — Сяоган изучава актьорската професия, докато остава на длъжността си. Накрая, благодарение на упоритостта и старанието си, Сяоган овладява някои основни правила в актьорското майсторство. Научава се как да имитира, усвоява как да говори и да играе пред други хора и не страда ни най-малко от сценична треска. Многократните му молби най-накрая му осигуряват възможност: има филм, за който се нуждаят от млад мъж в главната роля. На прослушването режисьорът разбира, че външният вид на Сяоган, класата му и основните му актьорски умения са на ниво. С малко повече подготовка, той би следвало да се справи. След като чува новината, Сяоган прелива от радост и си мисли: „Най-накрая мога да оставя задкулисната работа и да стъпя на сцената — още една моя мечта е на път да се сбъдне!“. След това Сяоган е прехвърлен в един екип филмови продукции, за да изпълнява дълга си.

След като Сяоган се премества в екипа филмови продукции, новата работна среда го освежава и му дава жизненост. Чувства, че ежедневието му протича щастливо и че не е толкова мрачно, скучно и ограничено, както преди, защото

живее и работи там, а много от нещата, с които се сблъсква всеки ден, са напълно различни от работата му на компютър — живее в друга сфера на дейност, в друг свят. Така Сяоган се потапя в работата, свързана с филмопроизводството. Всеки ден е зает с това да играе роля и да учи репликите си, да слуша наставленията на режисьора и как братята и сестрите му анализират сюжета. За Сяоган най-трудната част е да се въплъти в образа, затова той непрекъснато повтаря репликите си, за да ги запамети, и не спира да мисли за своя персонаж — как следва да говори и да играе, как да ходи и да стои, дори как следва да седи. Сяоган трябва да научи повторно всички тези неща. След като се занимава с тази сложна и разнообразна работа известно време, Сяоган най-накрая осъзнава колко е трудно всъщност да бъдеш актьор. Трябва да запомня едни и същи реплики всеки ден. Понякога успява да ги изрецитира съвършено, но стигне ли се до самото изпълнение, винаги допуска грешки и се налага да преиграва сцената. Режисьорът често го порицава, защото някое негово действие или реплика не са изпълнени на ниво. Ако няколко негови поредни изпълнения се провалят, той ще бъде кастрен и посрамен, ще понесе страдания и дори ще привлече странни погледи и ще бъде обект на подигравки. Сблъсквайки се с всичко това, Сяоган е леко обезкуражен: „Ако знаех колко трудно ще е да си актьор на големия екран, нямаше да дойда тук, но сега съм я загазил малко. Вече съм тук, така че би било неразумно да се откажа, преди да са приключили снимачните дейности, а и няма как да се обоснова. Това беше мечтата ми, трябва да я превърна в реалност, но колко път ме чака още? Мога ли да продължа?“. Сяоган започва да се колебае. През следващите дни той се затруднява да се справи с ежедневната си работа и с живота. Всеки ден е по-непоносим от предишния, но въпреки това трябва да го изтърпи и да се принуди да върви напред. Както може да се досети човек, продължавайки напред, Сяоган със сигурност ще има проблеми в различни отношения. Започва да върши възложената му работа с голяма неохота. Когато режисьорът му казва какво да прави, той слуша и до там. След това се старае да постигне каквото може, но ако не успее да направи нещо, не се отнася строго към себе си. Какъв е статусът на Сяоган в този момент? Всеки ден протича за него много неохотно, много негативно и много пасивно, като изобщо не взема присърце искрените напътствия и помощта на режисьора или на своите братя и сестри. Той смята: „Просто съм такъв, няма как да стана по-добър. Карате ме да надхвърлям възможностите си. Ако можем да го заснемем, да го направим; ако ли не — тогава просто да забравим за това. Ще се върна в моя екип видеоклипове, за да изпълнявам дълга си“. Размишлява върху това, колко хубаво е било да работиш в екипа видеоклипове и да седиш пред компютъра всеки ден. Толкова удобно и лесно беше. Той беше толкова щастлив! Цялото му същество и целият му свят бяха на един клавиш разстояние, можеше да има всичко, което поиска, само като активира специален ефект. Този виртуален свят е много привлекателен за Сяоган. В този момент миналото и времето,

прекарано в изпълнение на своя дълг в екипа видеоклипове, липсват още повече на Сяоган. Дните минават така, но една нощ Сяоган не може да спи. Защо не може да заспи? Мисли си: „Отдава ли ми се да бъда актьор? Ако не ми се отдава, следва веднага да се върна в екипа видеоклипове. Дългът на този екип е спокоен и лесен, сядам пред компютъра и половината ден просто отминава, а и не ми се налага да си готвя. Този дълг не е изнурителен, всичко е възможно с едно докосване на клавиатурата, единственото ограничение е вашето въображение, няма нищо невъзможно. Сега, като актьор, трябва да уча репликите си всеки ден и да ги рецитирам многократно. Изпълнението ми обаче все още е незадоволително, режисьорът често ме упреква и братята и сестрите ми ме критикуват често. Да изпълнявам този дълг е твърде изнурително, много по-добре е да работя в екипа видеоклипове!“. Колкото повече мисли за предишната си работа, толкова повече му липсва. Половината нощ се мята и върти в леглото, не може да заспи и успява да се унесе едва през втората половина на нощта, когато вече е твърде уморен, за да остане буден. Когато Сяоган отваря очи рано сутринта, първата му мисъл е: „Да напусна ли в крайна сметка или не? Да се върна ли в екипа видеоклипове? Ако остана тук, не знам дали изобщо ще сметнат, че филмът отговаря на критериите, след като приключим със снимките, а и кой знае колко трудности ще трябва да изтърпя междувременно. Просто не ми се отдава да бъда актьор! Желанието ми да стана актьор беше мимолетен импулс и прищявка в онзи момент, бях наистина объркан! Виж, направих една погрешна стъпка и сега е толкова трудно да се справя с нещата, но няма с кого да говоря за тези трудности. Предвид сегашната ми ситуация, изглежда няма да е лесно да стана добър актьор, така че следва да се откажа възможно най-скоро. Веднага ще кажа на режисьора, че се връщам, за да не забавям нещата за тях“. Тогава Сяоган събира смелост, за да каже следното на режисьора: „Виж, не ми се отдава да бъда актьор, а вие взехте, че ме избрахте — защо просто не ме оставите да се върна в екипа видеоклипове?“. Режисьорът му отговаря: „Няма как, вече сме заснели половината филм. Ако сменим актьорите, това ще забави работата ни, нали така?“. Сяоган настоява с думите: „И какво от това? Замени ме с когото искаш, това не ме касае. Каквото ще да става, но трябва да ме пуснеш. Ако ли не, няма да положа никакви усилия да изиграя тази роля!“. Режисьорът вижда, че Сяоган настоява да напусне и че няма да успеят да довършат заснемането на филма, затова му позволява да си тръгне.

Сяоган най-накрая се връща от екипа филмови продукции в екипа видеоклипове. Завръща се на предишното си работно място, което познава толкова добре. Докосва стола и компютъра си и ги чувства познати. Той предпочита това място. Отива и сяда. Столът е мек, а компютърът е готов за работа. „Да правиш видеоклипове е по-добре, този дълг не е уморителен. Работата зад кадър има своите предимства. Никой няма да разбере, ако допуснеш грешка, и никой не те критикува — просто я поправяш веднага и с това се приключва“. Сяоган най-накрая открива предимствата

на това да работиш зад кулисите. Какво е настроението му в този момент? Чувства се невероятно утешен и щастлив и си мисли: „Направих правилния избор. Бог ми даде възможност и ми позволи да се върна на тази работа. За мен е чест да имам тази привилегия!“. Доволен е, че поне веднъж е направил правилния избор. През следващите дни Сяоган се придържа към ежедневната рутина на екипа видеоклипове. Нищо особено не се случва през това време и Сяоган прекарва всеки ден по обичаен начин.

Един ден, докато работи върху видеоклип, Сяоган внезапно открива шеговит и елегантен млад мъж, участващ в танцова програма, чието изпълнение е много добро. Замисля се: „Той е на моята възраст. Как така може да танцува, а аз не мога?“. Следователно, Сяоган е изкушен отново. Каква идея му хрумва? (Да танцува.) На Сяоган му хрумва да учи танци. Той гледа този видеоклип и изпълнението на младежа безброй пъти. След това започва да разпитва къде може да се изучават танци, как да се научи и кои са най-основните танци. Освен това често се възползва от удобството да е на работа, за да търси на компютъра си обучителни материали, видеоклипове и учебни ресурси, свързани с танците. Разбира се, докато търси, Сяоган не само гледа, но и се учи, като се упражнява. За да се научи да танцува, Сяоган става много рано всеки ден и си ляга много късно. На база крайно ограничената си основа в гимнастиката той започва официално да изучава народни танци, като всеки ден става рано, за да се разтяга и да прави мост. В процеса на обучение Сяоган понася много физическа болка и изразходва много време, като накрая постига известен напредък. Сяоган смята, че най-накрая му се предоставя възможност, че може да танцува на сцената, защото вярва, че тялото му е малко по-гъвкаво и е усвоил някои танцови движения. Освен това, чрез подражание и учене, той почти е овладял умението да следва ритъма на музиката. Предвид тези обстоятелства, Сяоган решава, че е време да подаде молба до църквата да промени дълга му. Отново, след многократни молби, желанието на Сяоган най-накрая е изпълнено и той се присъединява към един екип танци, за да стане танцьор. От този момент нататък, подобно на останалите танцьори, Сяоган става рано сутрин за тренировки и репетиции на танцовата програма, редовно посещава събрания, общува, анализира и планира танцовата програма с тези хора. Просто върши тази работа ежедневно, а когато денят приключи, е толкова уморен, че гърбът му е схванат и краката го болят. Всеки ден протича така, независимо дали вали или грее слънце. Когато започва да се занимава с това, Сяоган е бил изпълнен с любопитство към танците, но след като разбира и се запознава с живота и различните аспекти на това да бъдеш танцьор, Сяоган не открива нищо повече в танците. Трябва да танцуваш дадено движение безброй пъти, понякога изкълчваш глезен, друг път си сецваш кръста, както и рискуваш да се контузиш. Докато танцува, си мисли: „О, не, да работиш като танцьор също е трудно. Всеки ден се изморявам толкова много, че цялото ми тяло

се вмирисва на пот. Не е толкова лесно. По-трудно е от видеообработката! Не, трябва да издържа!“. Този път не се отказва толкова лесно и упорства, докато най-накрая идва време за генералната репетиция на танцовата програма, след което танцът им подлежи на рецензиране. В какво настроение е Сяоган в деня на рецензирането? Той е толкова развълнуван и изпълнен с очакване за резултатите от упоритата си работа, че дори не обядва. Положил е много усилия, нали? Накрая, когато резултатите са оповестени, техният танц не е одобрен в първия кръг на рецензиране. Новината удря Сяоган като мълния и той посърва. Рухва върху един стол: „Отделихме толкова време за този танц, а го отхвърляш само с една дума? Разбираш ли нещо от танци? Ние танцуваме въз основа на принципите, всички сме платили цена, а отхвърляш нашия танц просто така?“. После разсъждава: „Решението е в техни ръце и ако не одобряват танца ни, ще трябва да го преработим отново. Няма с кого да спорим за това. Не можем да направим нищо друго, затова нека започнем отначало“. В деня, в който танцът им е отхвърлен в първия кръг на рецензиране, Сяоган не обядва, а на вечеря хапва съвсем малко с неохота. Смятате ли, че успява да заспи тази нощ? (Не може да спи.) Отново не може да спи, превърта мисли в главата си: „Защо нещата не се получават, където и да отида? Бог не ме е благословил. Танцът, върху който работим от два месеца, не бе одобрен в първия кръг на рецензиране. Не знам кога ще бъде одобрен във втория кръг на рецензиране, нито колко време ще ни отнеме, за да се случи това. Кога ще мога да се кача на сцената и да се изявя официално? Няма никаква надежда да стана център на внимание!“. Мислите му препускат напред-назад, той не спира да размишлява и си казва: „Видеообработката е по-добра. Просто отивам на работното място и сядам, натискам клавиши на клавиатурата и се появяват цветя, растения и дървета. Птичките цвърчат, когато ги накарам да цвърчат, конете препускат, когато ги накарам да препускат — каквото поискам, там е. А при танците трябва да минаваме през рецензиране и всеки ден се изморявам толкова много, че смърдя на пот. Понякога съм толкова уморен, че не мога да ям или да спя добре, и отгоре на всичко танцът ни не е одобрен в първия кръг на рецензиране. И този дълг е труден. Няма ли да е по-добре, ако се върна да работя в екипа видеоклипове?“. Той не спира да си мисли: „Та това е толкова жалко, защо отново се разколебавам? Не бива да мисля така, заспивай!“. Замаян, Сяоган се унася в сън. На следващия ден става и вече почти е забравил всичко, затова продължава да танцува и продължава с генералната репетиция. Когато настъпва денят на втория кръг на рецензиране, Сяоган отново е нервен. Пита: „Танцът ни ще бъде ли одобрен при това рецензиране?“. Всички отговарят: „Кой знае? Ако не бъде одобрен, това означава, че не е достатъчно добър, и ще продължим да работим върху него. Когато бъде одобрен, ще го изпълним официално и ще го заснемем. Нека всичко протече както му е редът и да се отнесем правилно към този въпрос“. Сяоган заявява: „Не, вие се отнасяйте правилно, аз нямам време за това“. Най-накрая излизат резултатите от

втория кръг и танцът им отново не е одобрен. Сяоган казва: „Уф, знаех си! Не е лесно да се постигне успех в тази сфера на дейност! Ние сме млади, изглеждаме добре и можем да танцуваме. Това не са ли силни страни? Тези рецензенти ни завиждат, защото не могат да танцуват, затова няма да одобрят нашия танц. Изглежда, че никога няма да бъде одобрен. Да танцуваш не е лесно, връщам се обратно“. Тази нощ Сяоган спи много спокойно, защото е решил да си събере багажа, да замине и да се сбогува на следващия ден.

Във всеки случай желанието на Сяоган най-накрая отново се сбъдва и той се връща в екипа видеоклипове, като отново седи пред компютъра си. Той размишлява над тези познати чувства от миналото и си мисли: „Роден съм да работя зад кулисите. Мога да бъда само невъзпят герой, нямам шанс да бъда на сцената или да бъда известен в този живот. Просто ще се държа прилично и ще продължа да почуквам по клавиатурата. Това е мой дълг, така че просто ще върша тази работа“. Той се е успокоил след цялото това лутане напред-назад. Втората му мечта е разбита и е останала неосъществена. Сяоган е „прилежен и усърден“ и „ентусиазиран и амбициозен“ човек — смятате ли, че е вероятно той да е толкова склонен да седне пред компютър и да върши такава досадна работа? Не, най-вероятно няма.

Напоследък Сяоган е обсебен от пеенето. Как може да се промени толкова бързо? Защо е обсебен от това, защо не може да стои далеч от сцената? Има нещо скрито в сърцето му. Този път той не иска прибързано да смени дълга си, просто търси материали всеки ден и упражнява вокалните си умения и пеенето си. Често се упражнява, докато не пресипне, а понякога дори докато не може да издаде и звук. Въпреки това Сяоган все още не е обезкуражен, защото този път е променил стратегията. Той казва: „Този път не мога да променя дълга си, без да разбера действителната ситуация. Наистина трябва да внимавам, иначе хората ще ми се подиграват. Какво ще си помислят за мен, ако постоянно променям дълга си? Ще ме гледат с пренебрежение. Този път трябва да продължа да се упражнявам, докато смятам, че мога да бъда певческа звезда, толкова добра, колкото певците в църквата и тогава ще се запиша в екип химни“. Той полага усилия да се упражнява така всеки ден, както в свободното си време, така и на работното си място, като тренира неуморно. Един ден, когато Сяоган работи, ръководителят на екипа му изведнъж му казва: „Сяоган, с каква работа се занимаваш? Ако отново се държиш така нехайно и не полагаш усилия в работата си, няма да ти бъде позволено да изпълняваш този дълг повече“. Сяоган казва: „Нищо не съм направил“. След това всички се скупчват наоколо и казват: „Сяоган, какво се е случило? О, направил си такава голяма грешка! Горното е поправяло този тип грешка толкова много пъти, как би могъл все още да я допускаш? Това е така, защото се упражняваш в пеене всеки ден и не се концентрираш върху видеомонтажа, така че продължаваш да правиш грешки и да забавяш важни неща. Ако отново направиш такава грешка, църквата ще те отлъчи. Вече няма да те иска

и всички ние ще те отхвърлим!“. Сяоган продължава да обяснява: „Не съм го направил нарочно, отсега нататък ще внимавам, дайте ми още един шанс. Не ме отлъчвайте, умолявам ви, не ме отлъчвайте! Боже, спаси ме!“. Когато извиква, усеща как една голяма ръка го потупва по рамото и казва: „Сяоган, събуди се! Събуди се, Сяоган!“. Какво се случва? (Той сънува.) Той сънува. Очите му са затворени и той е замаян, ръцете му посягат и драскат във въздуха. Всички се чудят какво се е случило, а после виждат Сяоган да спи, наведен над клавиатурата си. Един брат го потупва и след няколко подбутвания Сяоган най-накрая се събужда. Когато е буден, той казва: „О, какъв ужас, щяха да ме отлъчат“. „За какво?“. Сяоган се замисля над това и вижда, че нищо не се е случило. Оказва се, че това все пак е било един сън, събудил се е стреснат от един сън. Това е краят на историята, това беше „Мечтите на Сяоган“.

За какъв проблем се говори в тази история? За факта, че мечтите и реалността често си противоречат. В много случаи хората смятат, че мечтите им са основателни, но не знаят, че мечтите и реалността съвсем не са едно и също нещо. Мечтите са само твоето пожелателно мислене, само твой временен интерес. В повечето случаи това са предпочитанията, амбициите и желанията на хората, които се превръщат в цели на техните стремежи. Мечтите на хората напълно противоречат на действителността. Ако хората имат твърде много мечти, какви грешки ще допускат често? Ще пренебрегват работата, която трябва да вършат в този момент. Няма да обръщат внимание на реалността и ще отхвърлят настрана дълга, който трябва да изпълняват, работата, която трябва да свършат, и задълженията и отговорностите, които трябва да изпълняват в този момент. Те няма да приемат тези неща на сериозно и просто ще продължат да следват мечтите си, постоянно ще бързат и ще работят усилено, за да ги реализират, и ще правят много безсмислени неща. По този начин те не само няма да изпълнят дълга си правилно, но също могат да забавят и да смутят работата на църквата. Много хора не разбират истината или не се стремят към нея. Как се отнасят към изпълнението на дълга си? Приемат го като някаква работа, хоби или инвестиция на интереса си. Не се отнасят към него като към мисия или задача, дадена от Бог, или като към отговорност, която трябва да изпълнят. Още по-малко се стремят да разберат истината или Божиите намерения в хода на изпълнението на дълга си, за да могат да го изпълнят добре и да завършат Божието поръчение. Ето защо в процеса на изпълнение на дълга си някои хора започват да изпитват нежелание, щом понесат малко страдания, и искат да избягат. Когато се сблъскат с някои трудности или претърпят някои неуспехи, те се отдръпват и отново искат да избягат. Не търсят истината, а мислят само за бягство. Подобно на костенурките, ако нещо се обърка, те просто се скриват в черупките си, след което изчакват проблемът да отмине, за да се покажат отново. Има много такива хора. По-специално има хора, които, когато ги помолят да поемат отговорност за определена работа, не се

замислят как могат да предложат своята преданост или как да изпълнят този дълг и да свършат тази работа добре. Те по-скоро обмислят как да се измъкнат от отговорност, как да избегнат кастрене, как да избегнат да поемат каквато и да е отговорност и как да излязат невредими, когато възникнат проблеми или грешки. Те първо обмислят собствения си път за бягство и как да задоволят собствените си предпочитания и интереси, а не как да изпълняват добре дълга си и да предлагат своята преданост. Могат ли такива хора да придобият истината? Те не полагат усилия по отношение на истината и не прилагат истината на практика, когато се стигне до изпълнението на дълга им. За тях тревата винаги е по-зелена от другата страна на оградата. Днес искат да направят това, утре — онова, и смятат, че дългът на всички останали е по-добър и по-лесен от техния. И въпреки това не полагат усилия по отношение на истината. Не се замислят какви проблеми има с тези техни идеи и не търсят истината, за да разрешат проблемите. Умовете им винаги са съсредоточени върху това кога ще осъществят собствените си мечти, кой е в светлината на прожекторите, кой получава признание от Горното, кой върши работа, без да бъде кастрен, и получава повишение. Умовете им са заети с тези неща. Могат ли хората, които винаги мислят за тези неща, да изпълнят дълга си по начин, който отговаря на критериите? Те никога не могат да постигнат това. И така, какъв тип хора изпълняват дълга си по този начин? Дали това са хора, които се стремят към истината? На първо място, едно нещо е сигурно: такива хора не се стремят към истината. Те се стремят да се насладят на няколко благословии, да станат известни и да застанат в центъра на вниманието в Божия дом, точно както когато безцелно са оцелявали в обществото. От гледна точка на същността, какъв тип хора са те? Те са неверници. Неверниците изпълняват дълга си в Божия дом така, както биха вършили работа във външния свят. Те се интересуват от това кой ще бъде повишен, кой ще стане ръководител на екип, кой ще стане църковен водач, кой е хвален от всички за работата си, кой е възвеличаван и споменаван. Те се интересуват от тези неща. Точно както в една компания: кой е повишен, кой получава повишение на заплатата, кой получава похвала от ръководителя и кой става близък с него — хората се интересуват от тези неща. Ако преследват тези неща в Божия дом и се занимават с тях по цял ден, не са ли те същите като невярващите? По същество те са невярващи, те са типични неверници. Какъвто и дълг да изпълняват, те просто ще полагат труд и ще действат нехайно. Каквито и проповеди да чуят, те все още няма да приемат истината, а още по-малко ще я прилагат на практика. Те са вярвали в Бог в продължение на много години, без да претърпят никаква промяна, и независимо колко години ще изпълняват дълга си, няма да са способни да предложат своята преданост. Те нямат истинска вяра в Бог, нямат преданост, те са неверници.

Някои хора се страхуват да поемат отговорност, докато изпълняват дълга си. Ако църквата им възложи да изпълнят някаква работа, те първо ще преценят дали

тя изисква да поемат отговорност и ако е така, няма да я приемат. Условията им за изпълнение на дълг са: първо, работата трябва да е лека; второ, да не е натоварена или уморителна; и трето, независимо от това какво правят, да не поемат никаква отговорност. Това е единственият вид дълг, който поемат. Що за човек е това? Не е ли това уклончив, измамен човек? Той не иска да поеме и най-малката отговорност. Той дори се страхува, че листата ще счупят черепа му, когато паднат от дърветата. Какъв дълг може да изпълнява такъв човек? Каква е ползата от него в Божия дом? Делото на Божия дом е свързано с делото на борба със Сатана, както и с разпространението на евангелието на царството. Кой дълг не включва отговорности? Бихте ли казали, че да бъдеш водач носи отговорност? Не са ли неговите отговорности още по-големи и не трябва ли той да поема още повече отговорност? Независимо дали проповядваш евангелието, свидетелстваш, правиш видеоклипове и т.н. — независимо каква работа вършиш — стига тя да се отнася до истините принципи, тя носи със себе си отговорности. Ако изпълнението на дълга ти е безпринципно, това ще се отрази на делото на Божия дом, а ако се страхуваш да поемеш отговорност, тогава не можеш да изпълняваш никакъв дълг. Типът човек, който се страхува да поеме отговорност при изпълнение на дълга си, страхлив ли е или има проблем с нрава си? Трябва да можеш да направиш разлика. В действителност това не е въпрос на страхливост. Как така е толкова смел, когато става въпрос да забогатее или когато прави нещо в своя полза? Той ще поеме всеки риск за тези неща. Но когато изпълнява неща за църквата, за Божия дом, той не поема никакви рискове. Такива хора са егоистични и достойни за презрение, най-коварните от всички. Всеки, който не поема отговорност за изпълнението на даден дълг, не е ни най-малко искрен към Бог, да не говорим за неговата преданост. Какъв човек се осмелява да поеме отговорност? Какъв човек има куража да поеме тежко бреме? Това е някой, който поема водачеството и се впуска смело напред в най-решителния момент от делото на Божия дом, който смело поема тежко бреме и не се страхува да понася трудности и опасност, когато вижда най-важната и решаваща работа. Това е някой, който е предан на Бог, добър войник на Христос. Дали всеки, който се страхува да поеме отговорност за своя дълг, го прави, защото не разбира истината? Не; има проблем с неговата човешка природа. Тези хора нямат никакво чувство за справедливост или отговорност, те са егоистични и достойни за презрение хора, не са искрени вярващи в Бог и ни най-малко не приемат истината. Само поради тази причина те не могат да бъдат спасени. Вярващите в Бог трябва да платят висока цена, за да придобият истината и ще се сблъскат с много препятствия, за да я практикуват. Те трябва да се отрекат от някои неща, да изоставят плътските си интереси и да понесат известно страдание. Едва тогава те ще могат да приложат истината на практика. И така, може ли такъв човек, който се страхува да поеме отговорност, да практикува истината? Той със сигурност не може да практикува истината, камо ли

да я придобие. Той се страхува да практикува истината, да не накърни интересите си; страхува се да не бъде унизен, оклеветен и съден и не смее да практикува истината. Следователно не може да я придобие и независимо колко години вярва в Бог, не може да получи Неговото спасение. Хората, които могат да изпълняват дълг в Божия дом, трябва да са хора, които имат чувство за бреме, когато става въпрос за работата на църквата, хора, които поемат отговорност, които могат да отстояват истините принципи и които могат да страдат и да платят цена. Ако човек няма тези качества, той е негоден да изпълнява дълг и не отговаря на условията за изпълнение на дълг. Има много хора, които се страхуват да поемат отговорност, докато изпълняват даден дълг. Страхът им се проявява по три основни начина. Първият е, че избират само дълг, който не изисква да поемат отговорност. Ако църковен водач им възложи да изпълняват даден дълг, първо питат дали трябва да поемат отговорност за него и ако е така, не го приемат. Ако дългът не изисква да поемат и да носят отговорност за него, неохотно го приемат, но все пак обмислят дали работата е уморителна или е свързана с тревоги. Дори когато неохотно я приемат, намерението им не е да я изпълняват добре, а вместо това все така искат да са нехайни, като приемат за свой принцип „отдих, без труд и без физически трудности“. Вторият е, че когато възникне трудност или проблем, първата им реакция е да докладват за това на водача и да оставят на него да се справи с проблема и да го разреши в опит да си останат безгрижни. Не ги интересува колко добре се справя водачът с проблема и не обръщат внимание на това — за тях всичко е наред, стига те самите да не поемат отговорност. Има ли преданост към Бог, като изпълняват дълга си по този начин? Това се нарича прехвърляне на отговорността, пренебрегване на дълга и скатаване. Такива само приказват, но не вършат нищо реално. Те си казват: „Ако аз трябва да оправя нещата, какво ще стане, ако накрая сбъркам? Когато търсят кой е виновен, няма ли да се разправят с мен? Дали отговорността за това няма да падне първо върху мен?“. За това се притесняват. Вярваш ли обаче, че Бог внимателно проучва всичко? Всеки допуска грешки. Ако човек има правилни намерения, но няма опит и не се е справял с някакъв проблем преди, но е направил всичко по силите си, Бог го вижда. Трябва да вярваш, че Бог проучва всичко внимателно, включително и човешкото сърце. Ако човек дори в това не вярва, не е ли неверник? Какъв може да е смисълът такъв човек да изпълнява дълг? Всъщност е все едно дали изпълнява този дълг, или не, нали? Той се страхува да поеме отговорност и я избягва. Когато се случи нещо, той не се опитва веднага да намери начин да се справи с проблема, а вместо това първо се обажда на водача и го уведомява. Разбира се, някои хора се опитват сами да се справят с проблема, като уведомяват водача, но други не постъпват така и първото, което правят, е да се обадят на водача, а след това просто чакат пасивно да получат указания. Когато водачът им нареди да направят крачка, те я правят; ако им каже да направят нещо,

те го правят. Ако водачът не им каже нищо или не им даде указания, те не правят нищо и просто се мотаят. Изобщо не вършат никаква работа, ако никой не ги пришпорва или надзирава. Кажете Ми, такъв човек изпълнява ли дълг? Дори и в полагането на труд той не е предан! Страхът на човека да поеме отговорност при изпълняването на дълг се проявява по още един начин. Когато изпълнява своя дълг, той върши само малко повърхностна, проста работа, работа, която не изисква да поема отговорност. Натоварва други с тази работа, която е свързана с трудности и поемане на отговорност, и ако нещо се объркa, прехвърля вината на тях, а той самият се държи така, сякаш няма нищо общо с това. Когато църковните водачи видят, че е безотговорен, търпеливо му предлагат помощ и го кастрят, за да се научи да поема отговорност. Въпреки това обаче той не иска да го прави и си мисли: „Този дълг е труден за изпълнение. Когато нещата се объркат, ще трябва да поема отговорност и може дори да бъда премахнат и отстранен, а това ще е краят ми“. Що за отношение е това? Ако човек няма чувство за отговорност при изпълняването на дълга си, как може да го изпълнява добре? Хората, които не отдават искрено всичко на Бог, не могат да изпълнят добре никакъв дълг, а онези, които се страхуват да поемат отговорност, само ще отлагат нещата, когато изпълняват дълга си. Такива хора не заслужават доверие и на тях не може да се повери каквото и да е; те изпълняват дълга си само за да живеят наготово. Трябва ли такива „просяци“ да бъдат отстранени? Трябва. Божият дом не иска такива хора. Това са трите проявления на хората, които се страхуват да поемат отговорност при изпълнение на дълга си. Хора, които се страхуват да поемат отговорност за дълга си, не могат да достигнат дори нивото на предан полагащ труд и не са достойни да изпълняват дълг. Някои хора са отстранени заради подобно отношение към дълга си. Дори сега те може да не знаят причината и да се оплакват, като казват: „Изпълних дълга си с пламенен ентусиазъм, защо тогава ме изхвърлиха толкова хладно?“. Дори сега не разбират. Онези, които не разбират истината, цял живот не могат да разберат защо са били отстранени. Те спорят в своя защита и продължават да се оправдават, като си мислят: „Инстинктивно е хората да се защитават и трябва да го правят. Кой няма нужда малко да се защити? Кой няма нужда малко да се погрижи за себе си? Кой няма нужда да си запази път за бягство?“. Ако се защитавате винаги, когато ви се случи нещо, и си оставяте отворена задна вратичка и път за бягство, прилагате ли истината на практика? Това не е практикуване на истината — това е да се скатаваш. Сега изпълняваш дълга си в Божия дом. Какъв е първият принцип за изпълнение на един дълг? Той е, че първо трябва да изпълняваш този дълг с цялото си сърце, без да пестиш усилия, и така да защитаваш интересите на Божия дом. Това е истина принцип, който следва да прилагаш на практика. Да се защитиш, като си оставиш отворена задна вратичка и път за бягство, е принципът на практикуване, следван от невярващите и тяхната върховна философия. Във всичко да мислиш

първо за себе си, да поставяш собствените си интереси над всичко останало и да не мислиш за другите, като вярваш, че интересите на Божия дом и интересите на другите нямат нищо общо с теб, да мислиш първо за собствените си интереси и след това да мислиш за път за бягство — не е ли това невярващ? Точно това е невярващ. Такъв човек не е достоен да изпълнява дълг. Все още има хора като Сяоган от историята — той е типичен пример. Те не могат да направят нищо по реалистичен начин. Искат да си спестят проблеми във всичко, което правят. Те не искат да изпитат дори малко страдание или потиснатост. Плътта им трябва да е спокойна, те трябва да могат да се хранят и да спят редовно, да не ги брули вятър, нито да ги изгаря слънце. Освен това не поемат никаква отговорност за работата си. Това, което правят, трябва да е нещо, което им харесва, нещо, в което са добри, нещо, което правят с голямо желание. Ако не правят това, което искат, те изобщо не се подчиняват. Постоянно променят мнението си и се двоумят. Никога не са отдадени на това, което правят — винаги са с единия крак вътре, а с другия — вън. Когато страдат, искат да се отдръпнат. Те не могат да понесат да бъдат кастрени. Към тях не могат да се предявяват високи изисквания. Не могат да страдат. Правят всичко от интерес и заради собствения си план — в тях няма и капка подчинение. Ако такъв човек не може да търси истината и да се самоанализира, тогава тези практики и покварен нрав е трудно да се променят. Да се изпълнява дълг като вярващ в Бог изисква поне малко искреност. Мислите ли, че тези хора са искрени? Когато се изискват сериозни усилия, те се снишават. В тях няма и грам искреност. Това е голям проблем и трудно за справяне. Те смятат, че са велики и се чувстват онеправдани дори когато са освободени или кастрени. Толкова е проблематично, ако хората не търсят истината или не навлизат в истината реалност. Това е достатъчно за тази тема — нека да преминем към основната точка.

Анализ на това как антихристите карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог

Днешното ни общение е по осма точка от различните проявления на антихристите: те искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог. Можете ли да разберете тази точка? Първо обмислете кои проявления на тази точка можете да свържете с това, което разбирате. Те искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог — буквалното значение е лесно за разбиране, но в него се съдържат много състояния и различни видове нрав, които проявяват няколко вида хора, или различно поведение, което тези различни видове нрав проявяват. Това е голяма тема. Ще трябва да разговаряме по нея, като разгледаме някои по-малки аспекти. За да обяснят тази точка според буквалното ѝ значение, хората, които проповядват думи и доктрини, най-често биха казали: „Това означава да се вслушваме в тях за всичко — те карат хората да се вслушват в тях, дори когато това, което казват, не е в съгласие с истината.

Когато проповядват няколко думи и доктрини, те карат другите да се вслушват в тях; когато кажат някоя фраза, те карат другите да се вслушват в нея. Винаги са склонни да дават заповеди на другите, да възлагат работа на другите и да принуждават другите да се вслушват в тях“. Не се ли изразяват най-често така, когато се спират за малко върху буквалното ѝ значение? Какво друго? „Те мислят, че са прави за всичко. Карат всички да се вслушват в тях и карат хората да се покоряват на това, което казват, макар то да не е в съгласие с истината. Те смятат себе си за истината и за Бог, а когато се вслушват в тях, хората се покоряват на истината и на Бог. Ето това означава“. Ако вие говорехте по тази тема, помислете как би трябвало да го направите. Ако трябваше да започнете с това, което сте видели или преживели лично, от кой елемент щяхте да започнете? Щом заговорим за реалността, вие нямате какво да кажете. Тогава и в обичайното си общение с братята и сестрите ли нямате какво да кажете? Как можете да вършите добре работата си, без да говорите? Първо поговорете малко за няколко конкретни начина и модели на поведение на това проявление. Кои от тях сте виждали или на кои сте били свидетели преди? Имате ли някаква представа? (Когато изпълнявам дълга си, ми идват някои идеи, които са доста силни, и много ми се иска да действам според тях. Мисля, че тези мои мисли са добри и правилни, и когато другите изразят съмнения в тях, казвам, че въпросът не бива да се отлага, че трябва да се реши веднага. След това налагам своето. Другите може да искат да търсят, но аз не искам да им давам време — искам те да направят нещата съгласно моите идеи.) Това е конкретно проявление. Кой ще каже друго? (Веднъж разговарях с братята и сестрите по въпроса за повишаването и развиването на някого. Всъщност вече бях решил да повиша този човек. Смятах, че вече съм търсил от Горното и че няма нищо лошо в това да го повиша. Някои от братята и сестрите все още не разбираха въпроса много добре, а аз не разговарях защо трябва да повишим този човек, какви са принципите или каква е истината — просто насила им обясних по какви начини този човек е добър, че повишаването му е съгласно принципите. Принудих ги да ми се подчинят, да повярват, че това, което правя, е правилно.) Вие говорите за една категория проблеми, една категория състояния, които като цяло съответстват на тази точка. Изглежда, че вашето разбиране за истината се свежда само до това буквално разбиране, затова ще трябва да разговарям за нея. Ако разбирахте тази точка до голяма степен, щяхме да я прескочим и да разговаряме за следващата. Изглежда обаче, че все още не можем, и трябва да разговарям за нея, както е планирано.

Осма точка от различните проявления на антихристите е: те искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог. В това има няколко израза на същността на антихриста. Това със сигурност не е отделен въпрос, отделна фраза, отделен възглед или отделен начин за справяне с нещата, а по-скоро е нрав. Тогава какъв нрав е това? Той се проявява по няколко начина.

Първият начин е, че такива хора не са в състояние да си сътрудничат с никого. Това начин на вършене на нещата ли е? (Не, това е нрав.) Точно така — това е разкриване на нрав, чиято същност е надменност и самоправедност. Такива хора не могат да си сътрудничат с никого. Това е първото. Вторият начин, по който се проявява, е, че те имат желанието и амбицията да контролират и да завоюват хората. Това нрав ли е? (Да.) Начин на вършене на нещата ли е? (Не.) Различава ли се от нещата, които казахте? Вие говорихте за отделни събития, отделни начини на вършене на нещата — те не са същност. Не е ли това проявление по-сериозно от нещата, които казахте? (Да.) То стига до корена. А третият начин е да забраняват на другите да се намесват, да ги разпитват или да ги надзирават в каквато и да е работа, с която са се заели. Това същност ли е? (Да.) Във всяка от тези същности се съдържат много видове поведение и начини на вършене на нещата. И пак, тази същност съответства на осма точка, нали? Четвъртият начин е, че се преструват, че са олицетворение на истината, след като са придобили малко преживявания и знания и си вземат някои поуки, което означава, че ако могат да разговарят за малко истина, смятат, че притежават истината реалност и искат да покажат на другите, че са някой, който има истината — някой, който практикува истината, обича истината и има истината реалност. Те се преструват на олицетворение на истината — това не е ли въпрос от сериозно естество? (Да, така е.) Това проявление съответства ли на осма точка? (Да.) Съответства. Осма точка основно се проявява по тези четири начина. Избройте ги отначало. (Първият е, че такива хора не са в състояние да си сътрудничат хармонично с никого.) „Хармонично“ се отнася до способността да се сътрудничи; такива хора просто не са в състояние да си сътрудничат с никого. Те правят нещата сами, действат сами; „самотата“ е определящата черта на първото проявление. Сега, второто. (Те имат амбицията и желанието да контролират и завоюват хората.) Това сериозно проявление ли е? (Да, така е.) Е, каква е определящата черта на второто проявление? Опишете я с една дума. (Нечестив.) „Нечестив“ е прилагателно; то описва техния нрав. Думата трябва да бъде „контрол“. Да „контролираш“ е действие, от вид, който произтича от такъв нрав. И третото проявление. (Те забраняват на другите да се намесват, да ги разпитват или да ги надзирават в каквато и да е работа, с която са се заели.) Не е ли това нрав, който е често срещан при антихристите? (Да.) Това е характерен нрав, който е свойствен за антихристите. Има ли подходяща дума, която да обобщи това проявление? Да — „съпротива“. Който и да дойде, те му се съпротивляват; и забравете за това да приемат надзора и разпитванията на братята и сестрите и на обикновените хора — те дори няма да приемат Божията внимателна проверка. Не е ли това съпротива? (Да.) И четвъртото проявление. (Те се преструват, че са олицетворение на истината, след като са придобили малко преживявания и знания и си вземат някои поуки.) Ще обобщим това с една подходяща дума: „преструвка“. Преструвката е по-сериозна от фалша. Основното,

характерно поведение, начините на вършене на нещата и видовете нрав, които са свързани с осма точка, всички те се намират в рамките на тези четири проявления. Определящата черта на първото проявление е „самотата“. Те не си сътрудничат с никого, а искат да действат сами. Те не се вслушват в никого освен в себе си и карат другите да се вслушват само в тях, в никой друг. Или е по тяхната, или всеки по пътя си. Определящата черта на второто проявление е „контрол“. Те искат да контролират хората и ще използват различни средства, за да контролират теб, твоите мисли, твоите начини на вършене на нещата, твоето сърце и твоите възгледи. Те не разговарят с теб за истината. Те не те карат да разбереш истините принципи и не те карат да разбереш Божиите намерения. Те искат да те контролират за своя собствена употреба, така че да говориш от тяхно име, да вършиш неща за тях и да полагаш труд за тях, така че да ги превъзнасяш и да свидетелстваш за тях. Те искат да те контролират като свой роб, своя марионетка. Определящата черта на третото проявление е „съпротива“, което означава да се съпротивляват на всичко — на всичко, което може да представлява различаване или надзор на тяхната работа и реч или заплаха за тях, те се съпротивляват и противопоставят изцяло. Определящата черта на четвъртото проявление е „преструвка“ — на какво се преструват? Те се преструват на олицетворение на истината, което означава, че изискват от хората да запомнят какво казват и какво правят и дори да го записват в тетрадките си. Те казват: „Как може да е достатъчно да разчитате само на паметта си? Трябва да го запишеш в тетрадките си. Никой от вас не разбира какво казвам — това са много дълбоки неща!“. За какво приемат думите си? За истината. Сега, оттук нататък, ще разговаряме поотделно за всяко едно от тях.

I. Анализ на неспособността на антихристите да си сътрудничат с никого

Първа точка е, че антихристите не могат да си сътрудничат с никого. Това е първото проявление на това, че антихристите карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог. Те не могат да си сътрудничат с никого — това „никого“ обхваща всички. Независимо дали индивидуалностите им са съвместими с нечии други, или не, и каквито и да са обстоятелствата, те просто не могат да си сътрудничат. Това не е въпрос на обикновено разкриване на поквара — това е проблем в природата им. Някои казват: „Има определени хора, чиито индивидуалности са несъвместими с моята, и заради това не мога да си сътруднича с тях“. Това не е прост въпрос на индивидуалности, а на покварен нрав. Да имаш покварен нрав, означава да имаш нрав на антихрист, но това не означава, че човек има същност на антихрист. Ако някой може да търси истината и да се подчинява на това, което казват другите, независимо кои са те, стига то да е в съгласие с истината, няма ли да му е лесно да постигне хармонично сътрудничество с другите? (Да.) За хората,

които могат да се покоряват на истината, е лесно да си сътрудничат с другите; хората, които не могат да се покоряват на истината, не могат да си сътрудничат с никого. Някои хора например са доста надменни и самоправедни. Те изобщо не приемат истината и не могат да си сътрудничат хармонично с никого. Това вече е сериозен проблем — те имат природа на антихрист и не могат да се покоряват на истината или на Бог. Хората имат покварен нрав: ако могат да приемат истината, ще им бъде лесно да бъдат спасени; но ако имат природа на антихрист и не могат да приемат истината, те са в беда — спасението им няма да е лесно. Много антихристи са били разкрити главно поради неспособността си да си сътрудничат с когото и да било, като винаги действат властно. Това разкриване на покварен нрав ли е, или е природата същност на антихрист? Що за проблем е неспособността да си сътрудничат с когото и да било? Какво общо има тя с това да карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог? Ако разговаряме ясно по тази точка, ще можете да видите, че онези с природа същност на антихрист не са в състояние да си сътрудничат с никого, че стигат до разрив с когото и да си сътрудничат и че дори ще станат заклети врагове. На пръв поглед може да изглежда, че някои антихристи имат помощници или партньори, но истината е, че когато нещо се случи, колкото и прави да са другите, антихристите никога не се вслушват в това, което имат да кажат. Дори не го вземат под внимание, камо ли да го обсъждат или да разговарят за него. Изобщо не обръщат внимание, сякаш другите не са там. Когато антихристите слушат какво имат да кажат другите, те само отбиват номера или се преструват пред тях. Когато дойде време обаче за окончателното решение, антихристите са онези, които командват, а всички останали си хабят думите, които изобщо не се зачитат. Например когато двама души са отговорни за нещо и единият от тях има същността на антихрист, как се проявява този човек? За каквото и да става въпрос, само и единствено той поема инициатива, той задава въпросите, той урежда всичко и той предлага решение. При това в повечето случаи държи партньора си в пълно неведение. Как възприема партньора си? Не като свой заместник, а само като фасада. В очите на антихриста неговият партньор просто не съществува. Винаги когато има проблем, антихристът го обмисля и щом набележи план за действие, информира всички останали, че трябва да се постъпи точно по този начин, и не разрешава на никого да поставя това под съмнение. Каква е същността на сътрудничеството му с другите? По същество тя е той да има последната дума, никога да не обсъжда проблемите с когото и да е, сам да поема отговорността за работата и да превръща партньорите си във фасада. Такъв човек винаги действа сам и никога не си сътрудничи с когото и да е. Никога не обсъжда и не общува за работата си с когото и да било друг, често взема решенията си сам и сам се справя с проблемите, а в много случаи другите научават за това как е приключил или как се е справил с нещата едва след като вече го е направил. Другите хора му казват:

„Трябва да обсъждаш с нас всички проблеми. Кога се справи с този човек? Как се справи с него? Защо не разбрахме за това?“. Той нито дава обяснение, нито обръща внимание. Смята, че от партньорите му няма никаква полза и те са само украса или фасада. Когато нещо се случи, той го обмисля, взема лично решение и постъпва така, както желае. Колкото и хора да има около него, те все едно не съществуват. За антихриста те са нищо. Като се има това предвид, дали сътрудничеството му с другите има какъвто и да е реален аспект? Ни най-малко, той просто отбива номера и играе роля. Другите му казват: „Защо не разговаряш с всички останали, когато се натъкнеш на проблем?“. Той отговаря: „Какво ли знаят те? Аз съм ръководителят на екипа, аз трябва да реша“. Другите казват: „А защо не разговаря с партньора си?“. Той отговаря: „Казах му, той нямаше мнение“. Използва като оправдание това, че другите нямат мнение или не могат да мислят самостоятелно, за да замаже факта, че действа на своя глава. И от това не следва никакъв самоанализ. За такъв човек би било невъзможно да приеме истината. Това е проблем с природата на антихриста.

Как трябва да се обясни и практикува понятието „сътрудничество“? (Обсъждане на неща, когато възникнат.) Да, това е един от начините за практикуването му. Какъв друг начин има? (Компенсиране на слабите страни на един човек със силните страни на друг човек, взаимно надзираване.) Това се вписва изцяло. Практикуването по този начин е сътрудничество в хармония. Има ли още нещо? Да искаш мнението на другия, когато се случи нещо — това не е ли сътрудничество? (Да.) Ако единият човек разговаря за своето, а другият за своето, и накрая те просто се съгласят с общението на първия, защо им е да отбиват номера? Това не е сътрудничество — то не съответства на принципите и не постига резултатите от сътрудничеството. Ако продължиш да говориш безспир, като картечница, и не даваш възможност на другите, които биха искали да се изкажат, не ги изслушваш, дори след като си изказал всичките си идеи, това обсъждане ли е? Това общение ли е? Това е просто отбиване на номера — това не е сътрудничество. Тогава какво означава сътрудничеството? То означава, че след като си изказал своите идеи и решения, можеш да поискаш мненията и възгледите на другите, след което да съпоставиш твоите спрямо техните изказвания и възгледи за сравнение, като няколко души заедно упражнят проницателност в това отношение и потърсят принципите, и по този начин достигат до общо разбиране и определят правилния път на практикуване. Ето какво означава обсъждане и общение — ето какво означава „сътрудничество“. Някои хора като водачи не могат да прозрат даден въпрос, но няма да го обсъдят с другите, докато не им свършат възможностите. Тогава те казват на групата: „Не мога да се справя с този въпрос самовластно; трябва да си сътруднича в хармония с всички. Ще оставя всички вас да изразите мненията си за него и да го обсъдим, за да определим какво е правилно да направим“. След като всички са говорили и са се изказали, те питат водача какво мисли той за това. Той казва: „Това, което

всички искат, е същото като това, което искам и аз — аз също си го мислех. Това съм планирал да направя от самото начало, а с това обсъждане единодушието е гарантирано“. Това откровено изявление ли е? Има примес на неискреност. Той изобщо не може да прозре въпроса и в думите му има намерение да подведе и измами хората — целта е да накара хората да го почитат. Искането му на мнение от всички е просто формалност, целяща да накара всички да кажат, че не е властен или деспотичен. За да избегне този етикет, той използва този метод, за да прикрие нещата. Истината е, че докато всички говорят, той изобщо не слуша и изобщо не приема присърце това, което казват. И не е искрен, когато оставя всички да говорят. На пръв поглед той оставя всички да разговарят и да обсъждат, но в действителност той оставя всички да говорят, само за да намери метод, който съответства на собствените му намерения. И след като определи подходящия начин за действие, той ще принуди хората да приемат това, което възнамерява да направи, независимо дали е правилно, или не, и ще накара всички да мислят, че неговият начин е правилен, че това са имали предвид всички. Накрая го изпълнява насила. Бихте ли нарекли това сътрудничество? Не — тогава как бихте го нарекли? Той се държи властно. Независимо дали е прав, или не, той иска да има единствената и последна дума. Освен това, когато се случи нещо и той не може да го прозре, той кара всички останали да говорят първи. След като са го направили, той обобщава техните възгледи и търси в тях метод, който да му хареса и да намери за подходящ, и кара всички да го приемат. Той се преструва, че сътрудничи, но резултатът е, че пак действа, както си е наумил — все още той е този с единствената и последна дума. Търси недостатъци и пропуски в това, което всички казват, като прави коментари и задава тона, след което продължава, като синтезира всичко това в едно пълно, точно изявление, с което да вземе решението си, показвайки на всички, че е по-извисен от другите. Отвън изглежда, че е чул думите на всички и че оставя всички да говорят. Истината обаче е, че накрая само той взема решението. Решението всъщност са прозренията и възгледите на всички, просто обобщени от него, изложени по малко по-пълен и точен начин. Някои хора не могат да прозрат това и затова мислят, че той е този, който е извисен. Какъв е характерът на такова негово действие? Не е ли това изключителна хитрост? Той обобщава думите на всички и ги представя като свои, така че хората да му се покланят и да му се подчиняват; и накрая всички действат, както той иска. Това хармонично сътрудничество ли е? Това е надменност и самоправедност, диктатура — той приписва цялата заслуга на себе си. Такива хора са толкова неискрени, толкова надменни и самоправедни, когато си сътрудничат с другите, и ако разполагат с достатъчно време, хората ще го разберат. Някои ще кажат: „Казваш, че съм неспособен да си сътруднича с никого — е, аз обаче имам партньор! Той си сътрудничи добре с мен: отива там, където аз отивам, прави това, което аз правя, отива там, където го накарам да отиде, прави

това, което го накарам да направи, независимо от начина, по който го карам да го направи“. Това ли означава сътрудничество? Не. Това се нарича да бъдеш подлизурко. Подлизуркото изпълнява твоите нареждания — това сътрудничество ли е? Ясно е, че той е лакей, без идеи или възгледи, още по-малко със собствено мнение. А освен това мисленето му е като на човекоугодник. Не е педантичен в нищо, което прави, но нехайно отбива номера и не отстоява интересите на Божия дом. На каква цел може да служи подобно сътрудничество? С когото и да си сътрудничи, той просто изпълнява нарежданията му, все си е лакей. Вслушва се в това, което му казват другите, и прави това, което другите го карат да прави. Това не е сътрудничество. Какво е сътрудничество? Трябва да сте способни да обсъждате нещата един с друг и да изразявате своите възгледи и мнения. Трябва да се допълвате и да се надзиравате един друг, да търсите един от друг, да отправяте запитвания помежду си и да си подсказвате. Именно това означава да си сътрудничите в хармония. Да кажем например, че си се справил с нещо според собствената си воля, а някой каже: „Направил си го погрешно, изцяло против принципите. Защо се справи с това, както ти е угодно, без да потърсиш истината?“. На което ти отговаряш: „Точно така — радвам се, че ми напомни! Ако не беше го направил, щеше да се стигне до катастрофа!“. Ето какво означава да си подсказвате един на друг. Какво означава тогава да се надзиравате взаимно? Всеки има покварен нрав, всеки може да е нехаен в изпълнението на дълга си и да пази само собствения си статус и гордост, а не и интересите на Божия дом. Такива състояния има във всеки човек. Ако научиш, че някой има проблем, трябва да поемеш инициативата да разговаряш с него, като му напомниш да изпълнява дълга си според принципите, но същевременно това трябва да остане като предупреждение за теб самия. Това е взаимен надзор. Каква е функцията на взаимния надзор? Той има за цел да защитава интересите на Божия дом, а също и да предпазва хората от това да не поемат по погрешен път. Сътрудничеството има и друга функция, освен това да си подсказвате и да се надзиравате взаимно: да си отправяте запитвания един на друг. Когато например искаш да се справиш с даден човек, трябва да разговаряш с партньора си и да се допиташ до него: „Досега не съм се сблъсквал с подобно нещо. Не знам как да се справя с него. Кой е добрият начин да се справя с това? Просто не мога да се оправя с това!“. Той казва: „И преди съм се справял с подобни проблеми. Тогава контекстът беше малко по-различен, отколкото при този човек. Ако подходим по същия начин, ще изглежда малко като следване на правила. И аз не знам добър начин да се справим с това сега“. Ти казваш: „Имам една идея, която бих искал да обсъдя с теб. Този човек изглежда зъл, ако се съди по характера му, но засега не можем да сме сигурни. Той обаче може да полага труд, така че нека да го прави засега. Ако не може да полага труд, а продължи да прекъсва и смущава нещата, тогава ще се справим с него“. Другият чува това и казва: „Това е добър подход. Предпазлив е и

е напълно съгласно принципите. В него няма нито потискане, нито изливане на гняв. Така че да решим въпроса по този начин“. Двамата постигнахте консенсус чрез обсъждане. Работата, свършена по този начин, върви гладко. Да предположим, че двамата не си сътрудничите и не обсъждате нещата, а когато партньорът ти не знае как да се справи с нещо, той го прехвърля на теб, като си мисли: „Ти се справяй с него, както искаш. Ако нещо се обърка, при всички случаи отговорността ще е твоя — няма да я споделям с теб“. Виждаш, че партньорът ти действа от нежелание да поеме отговорност, но не му го посочваш, а действаш прибързано според собствената си воля, като си мислиш: „Ти не искаш да поемеш отговорността? Искаш да оставиш на мен да се справя с това? Добре тогава, ще се справя с това — ще го отлъча“. Двамата не сте единодушни. Всеки от вас има своите намерения — и в резултат на това въпросът се решава хаотично, в нарушение на принципите, а човекът, който е способен да полага труд, е произволно премахнат. Това хармонично сътрудничество ли е? Хармоничното сътрудничество е единственият начин да се постигнат положителни резултати. Ако някой не иска да поеме отговорност, а другият действа произволно, тогава това е същото, като да не си сътрудничат. И двамата действат по своя собствена воля. Как би могло подобно изпълнение на дълга да отговаря на критериите?

Когато нещо възникне в рамките на сътрудничеството, трябва да се допитате един до друг и да обсъдите нещата помежду си. Могат ли антихристите да практикуват по този начин? Антихристите не са способни да си сътрудничат с никого. Те винаги искат да установят самостоятелно управление. Характеристиката на това проявление е „самота“. Защо използваме думата „самота“, за да го опишем? Защото преди да предприемат действия, те не идват пред Бог в молитва, нито търсят истините принципи, още по-малко намират някого, с когото да общуват и да му кажат: „Това ли е подходящият начин? Какво предвиждат работните разпоредби? Как трябва да се постъпва с подобни неща?“. Те никога не обсъждат нещата и не се стремят да постигнат консенсус с колегите и партньорите си — те просто обмислят нещата и кроят схеми сами, като правят свои собствени планове и уговорки. Само с бегъл прочит на работните разпоредби на Божия дом те смятат, че са ги разбрали, и след това организират работата на сляпо — и докато другите разберат за това, работата вече е организирана. Невъзможно е някой да чуе предварително техните възгледи или мнения от собствените им уста, тъй като те никога не съобщават на никого мислите и възгледите, които таят. Някой може да попита: „Нима всички водачи и работници нямат партньори?“. На думи те може да имат някого за партньор, но когато дойде време за работа, вече нямат такъв — действат сами. Макар че водачите и работниците имат партньори и всеки, който изпълнява дълг, има партньори, антихристите вярват, че имат добри заложби и са по-добри от обикновените хора, така че обикновените хора не са достойни да бъдат техни партньори и всички те са по-нискостоящи от тях. Ето защо

антихристите обичат да взимат всички решения и не обичат да обсъждат нещата с никого другиго. Те смятат, че това ги прави да изглеждат като некомпетентни некадърници. Що за гледна точка е това? Какъв вид нрав е това? Това надменен нрав ли е? Те смятат, че е недостойно и унизително, че е обидно за самоуважението им да си сътрудничат и да обсъждат нещата с другите, да се допитват до тях и да търсят от тях. И така, за да защитят самоуважението си, те не допускат да има прозрачност в нещата, които правят, нито казват на другите за тях, още по-малко ги обсъждат с тях. Те смятат, че да обсъждат с другите, означава да се покажат като некомпетентни, че да търсиш винаги чуждото мнение означава, че си глупав и неспособен да мислиш самостоятелно, че сътрудничеството с другите при изпълнението на дадена задача или разрешаването на някакъв проблем ги прави да изглеждат безполезни. Не е ли това тяхната надменна и абсурдна нагласа? Не е ли това техният покварен нрав? Надменността и самоправедността у тях са твърде очевидни. Те са загубили всякакъв нормален човешки разум и не са съвсем наред с главата си. Винаги си мислят, че имат способности, че могат да свършат нещата сами и че нямат нужда да си сътрудничат с другите. Тъй като имат такъв покварен нрав, те не са способни да постигнат хармонично сътрудничество. Те вярват, че да си сътрудничат с другите, означава да размият и да раздробят властта си, че когато работата е споделена с другите, собствената им власт намалява и те не могат да решават всичко сами, което означава, че им липсва реална власт, а за тях това е огромна загуба. И така, независимо какво им се случва, ако вярват, че разбират и че знаят подходящия начин да се справят с него, те няма да го обсъждат с никого другиго и ще взимат всички решения. Те ще предпочетат да допускат грешки, вместо да кажат на други хора, ще предпочетат да грешат, вместо да споделят властта с някой друг, и ще предпочетат уволнение, вместо да позволят на други хора да се намесват в работата им. Това е антихристът. Те по-скоро биха навредили на интересите на Божия дом, биха ги заложили на карта, отколкото да споделят властта си с когото и да било друг. Те смятат, че когато вършат дадена работа или се занимават с някакъв въпрос, това не е изпълнение на дълг, а по-скоро възможност да се покажат и да изпъкнат пред другите, и възможност да упражняват власт. Затова, макар и да казват, че ще си сътрудничат хармонично с другите и че когато изникне нещо, ще го обсъждат заедно с другите, истината е, че в дълбините на сърцето си те не желаят да се откажат от властта или статуса си. Те смятат, че стига да разбират някои доктрини и да са способни да се справят сами, не е необходимо да си сътрудничат с никого другиго; смятат, че трябва да вършат и завършат работата самостоятелно и че само това ги прави компетентни. Правилно ли е това виждане? Те не знаят, че ако нарушават принципите, не изпълняват дълга си, не са в състояние да изпълнят Божието поръчение и просто полагат труд. Вместо да търсят истините принципи, когато изпълняват дълга си, те упражняват власт според мислите и намеренията

си, парадират и се изтъкват. Независимо кой е партньорът им или какво правят, те никога не искат да обсъждат нещата, винаги искат да действат сами и винаги искат да имат последната дума. Очевидно е, че си играят с властта и я използват, за да вършат нещата. Всички антихристи обичат властта и когато имат статус, искат повече власт. Когато притежават власт, антихристите са склонни да използват статуса си, за да парадират и да се изтъкват, за да накарат другите да ги почитат и да постигнат целта си да изпъкнат сред тълпата. Така са обсебени те от властта и статуса и никога, никога не изпускат властта от ръцете си. Какъвто и дълг да изпълняват, каквато и сфера на професионални умения да изисква, те ще се преструват, че я разбират, дори когато е ясно, че не е така. И ако някой ги обвини, че не разбират, а просто се преструват, те ще кажат: „Дори и сега да започна да уча това, ще го разбера по-добре от теб. Просто трябва да се потърсят някакви ресурси онлайн, нали?“. Ето колко надменни и самоправедни са антихристите. Те гледат на всичко като на проста работа и се осмеляват да поемат всичко изцяло и сами. И в резултат на това, когато Горното проверява работата и пита как вървят нещата, те казват, че почти всичко е готово. Истината е, че те са действали сами, без да обсъждат нещата с никого — сами са решавали всичко. Ако ги попиташ: „Има ли принципи в начина, по който действаш?“, те ще извадят цял набор от теории, за да докажат, че това, което правят, е правилно и съгласно принципите. В действителност мисленето им е изопачено и погрешно. Те изобщо не са обсъждали нещата с другите, а винаги са имали последната дума, като сами са вземали решенията. В повечето случаи решенията, взети от един-единствен човек, задължително съдържат отклонения, така че какъв е този нрав да се мислят за прави и точни? Това е очевиден нрав на надменност. Те имат надменен нрав и затова са властни — затова безчинстват, вършейки лоши неща. Това е автокрация — монопол. Това е нравът на антихристите. Те никога не желаят да си сътрудничат с никого, а го намират за излишно, за ненужно. Винаги смятат, че са по-добри от другите, че никой друг не може да се сравнява с тях. Ето защо в сърцето си антихристите нямат желание или воля да си сътрудничат с другите. Те искат думата им да е закон; искат монопол. Само тогава изпитват наслада — само тогава могат да демонстрират превъзходството си, като карат другите да се впечатляват и да ги почитат.

Има и още един аспект, а именно, че антихристите винаги желаят да имат абсолютна власт, да имат единствената и последна дума. Освен това този аспект от техния нрав ги прави неспособни да си сътрудничат с другите. Ако ги попиташ дали са готови да си сътрудничат, те казват, че са готови, но когато дойде време да го направят, не могат. Такъв е нравът им. Защо не могат да го направят? Да речем, че антихристът е помощник-ръководител на екип, а някой друг е ръководител. Човекът с природа същност на антихрист ще направи ръководителя помощник, а самият той ще стане ръководител на екипа. Ще смени ролите. Как ще

постигне това? Антихристите имат много похвати. Един елемент от техните похвати е, че те се възползват от времето, когато действат пред братята и сестрите — времето, когато повечето хора могат да ги видят — за да говорят и действат много и да се изтъкват, за да накарат хората да ги уважават и да признаят, че са много по-добри от ръководителя на екипа и че са го надминали. И с времето братята и сестрите започват да говорят, че ръководителят на екипа не е толкова добър, колкото помощник-ръководителя. Антихристът е възхитен да чуе това. Мисли си: „Най-накрая признават, че съм по-добър от ръководителя на екипа. Постигнах целта си“. Какви са отговорностите и задълженията, които помощник-ръководителят на екипа трябва да изпълнява при нормални обстоятелства? Те са да си сътрудничат с ръководителя на екипа при извършването и изпълнението на работата, подредена от църквата, и да повдига въпроси пред ръководителя на екипа, да го подтиква и да го надзирава — и да действат заедно, като обсъждат нещата. Ръководителят на екипа трябва да играе основната водеща роля. Помощник-ръководителят на екипа трябва да го подкрепя и да си сътрудничи с него, за да се увери, че всеки работен проект е добре свършен. Освен че не трябва да саботира нещата, той трябва да прави всичко в сътрудничество с ръководителя на екипа, така че работата, която трябва да се свърши, да бъде свършена добре. Ако действията на ръководителя на екипа нарушават принципите, тогава помощник-ръководителят трябва да му го изтъкне, да му помогне и да поправи грешката. А когато ръководителят на екипа прави всичко правилно и добре и това е съгласно истините принципи, помощник-ръководителят на екипа трябва да подкрепя и да помага, да положи всички усилия заради това, и да бъде в единомислие с ръководителя на екипа, за да свършат работата добре. Ако възникне проблем или се установи такъв, двамата трябва да обсъдят разрешаването му. Понякога има две неща, които трябва да се свършат едновременно. След като двамата го обсъдят, всеки от тях поотделно трябва да се погрижи добре за собствената си работа. Това е сътрудничество — хармонично сътрудничество. Дали антихристите си сътрудничат по този начин с другите? Категорично не. Ако антихрист служи като помощник-ръководител на екип, той започва да мисли какво трябва да направи, за да си смени мястото с ръководителя на екипа, да превърне ръководителя на екипа в помощник, а помощника в ръководител на екипа, като по този начин поеме ръководството. Той нарежда на ръководителя на екипа да прави това-онова, като показва на всички, че е много по-добър от ръководителя на екипа, че е годен да бъде ръководител на екипа. По този начин авторитетът му сред другите нараства и след това той естествено бива избран за ръководител на екипа. Той умишлено прави така, че ръководителят на екипа да изглежда глупав и да се излага, така че другите да го гледат отвисоко. След това словесно се подиграва на ръководителя на екипа и го иронизира, разобличава го и го омаловажава. Лека-полека различията между двамата стават

все по-голями, а местата, които имат в сърцата на хората, стават все по-различни. Така в крайна сметка антихристът става ръководител на екипа — спечелил е хората на своя страна. В такъв случай може ли с такъв нрав да си сътрудничи хармонично с другите? Не. В каквато и среда да се намира, той иска да бъде опората, да има монопол, да държи властта в собствените си ръце. Каквато и да е титлата ти, началник или помощник, голяма или малка, статусът и властта, както той ги вижда, рано или късно трябва да станат само негови. Който и да изпълнява дълг с него или да работи по някакъв работен проект с него, или дори да обсъжда въпрос с него, той си остава самотник, който действа сам. Той не си сътрудничи с никого. На никого не е позволено да има същия авторитет или титла като него, нито същата способност или репутация. Веднага щом някой го надмине и застраши статуса му, той ще се опита да обърне ситуацията с всички средства, с които разполага. Например всички обсъждат даден въпрос и когато дискусията е на път да даде резултат, той ще разбере това с един поглед и ще знае какво трябва да се направи. Ще каже: „Наистина ли е толкова трудно да се погрижим за това? Все още ли се нуждае от такова обсъждане? Нищо от това, което казвате, няма да мине!“. И той ще предложи новаторска теория или високопарна идея, за която никой не се е сетил, като в крайна сметка ще опровергае възгледите на всички. След като го направи, това ще накара хората да си помислят: „Той наистина е на високо ниво. Как не се сетихме за това? Ние сме просто невежа тълпа. Това не е добре — имаме нужда от теб начело!“. Това е резултатът, който антихристът иска. Той винаги бълва високопарни идеи, за да може да постигне ефект на уникалност и да спечели уважението на другите. И в крайна сметка какво впечатление оставя той у хората? Че идеите му надхвърлят тези на обикновените хора, по-възвишени са от тези на обикновените хора. Колко възвишени? Ако го няма, групата не може да вземе решение или да финализира нищо, така че те трябва да го чакат да дойде и да каже нещо. След като го направи, всички му се възхищават и ако това, което казва, е погрешно, всички пак казват, че е възвишено. С това не подвежда ли хората? И така, защо не може да си сътрудничи с никого? Той си мисли: „Да си сътрудничиш с хората означава да се поставяш на едно ниво с тях. Могат ли два тигъра да обитават една и съща планина? Може да има само един цар на планината и тази царска власт отива при онзи, който може да я задържи — а способен човек като мен може да го направи. Всички вие не сте толкова умни. Заложбите ви са слаби и сте плахи. Освен това не сте мамили или заблуждавали хората в света — само сте били заблуждавани от другите. Единствено аз съм пригоден да бъда водач тук!“. При него лошите неща така стават добри. Той парадира с тези свои лоши неща — не е ли това безсрамно? Защо казва тези неща? И с каква цел действа така тогава? Целта му е да бъде водач, да заеме водеща позиция, независимо колко голяма е групата хора, в която се намира. Това ли е намерението му? (Да.) И така, той измисля всякакви начини да омаловажава,

унижава и подиграва всички, а след това предлага свои собствени високопарни идеи, за да убеди всички и да ги накара да правят това, което той казва. Това сътрудничество ли е? Не — какво е? Това съответства на осма точка, за която говорим: той би накарал другите да се покоряват само на него, а не на истината или на Бог. Това се отнася до сътрудничеството. Може ли антихристът — каквото и да прави в езика си или в действията си — да изпълнява дълга си в сътрудничество с другите? (Не.) Той не си сътрудничи, а просто изисква другите да се съобразяват с неговите изявления и действия. Може ли тогава да приема съвети от другите? Категорично не. Какъвто и съвет да му предложат другите, той е съвсем безразличен към него. Не пита за подробности или за причини, нито пита как всъщност трябва да се справят с нещата, още по-малко търси истините принципи. Още по-лошо, той дори не пита Мен, когато съм пред него — държи се с Мен все едно не съществувам. Питам го дали има някакъв проблем, а той казва, че няма. Ясно е, че не знае какво да прави с нещо, което току-що се е случило, но не пита Мен, въпреки че съм пред него. Може ли тогава да си сътрудничи с някой друг? Никой не е пригоден да бъде негов партньор, а само негов роб и лакей. Не е ли така? Някои от тях може да имат партньори, но всъщност тези техни партньори са техни лакеи, подобно на марионетки. Той казва „иди тук“ и партньорът му го прави, „иди там“ — и партньорът му го прави. Партньорът му знае това, което той му каже, а за онова, което не му казва, дори не смее да попита. Нещата са такива, каквито той ги казва. Някой може да му каже: „Така няма да стане. Има някои неща, за които не можеш да отговаряш сам. Трябва да намериш някого, с когото да си сътрудничиш, някого, който ще те надзирава. Освен това имаше работа, с която не се справи толкова добре в миналото. Трябва да намериш някого със заложби, със способност да върши работата, за да си сътрудничиш с него и да ти помага — трябва да пазиш работата на църквата и интересите на Божия дом!“. Какво ще отговори той на това? „Ако освободиш партньора ми, няма никой друг, подходящ да си сътрудничи с мен“. Какво е това, което казва? Че няма да има партньор или че не може да намери такъв лакей и роб? Той се страхува, че няма да може да намери такъв роб или лакей, такъв „партньор“, който да изпълнява само неговите заповеди. Как според вас трябва да се реши това предизвикателство, което той повдига? Може да кажеш: „О, не можеш да си намериш партньор? Тогава няма нужда да работиш по този проект — който има партньор, може да го направи вместо теб“. Проблемът не е ли разрешен така? Щом никой не е годен да си сътрудничи с теб и никой не може да си сътрудничи с теб, тогава що за нещо си ти? Ти си чудовище, изрод. Тези, които наистина имат разум, са поне в състояние да си сътрудничат с обикновения човек, освен ако този човек не е с твърде слаби заложби. Това не би проработило. Първото нещо, което разумните хора трябва да направят, е да се научат да си сътрудничат с другите при изпълнение на дълга си. Те трябва да могат да си сътрудничат с всеки, освен

ако този човек не е слабоумен или дявол, в който случай няма начин да се сътрудничи с него. Много е важно да можеш да си сътрудничиш с повечето хора — това е знак за нормален разум.

Една от най-очевидните характеристики на същността на антихриста е, че той обсебва властта и налага своя собствена диктатура: не слуша никого, не уважава никого и каквито и да са силните страни на хората, колкото и правилни да са възгледите им, колкото и мъдри мнения да изразяват, и каквито и подходящи методи да предлагат, не се вслушва в тях. Сякаш никой не е достоен да си сътрудничи с него или да се включи в това, което върши, каквото и да е то. Това е нравът на антихристите. Някои хора казват, че това означава да имаш лоша човешка природа. Как обаче това може да се смята за обикновена лоша човешка природа? Това е съвсем сатанински нрав, а такъв нрав е изключително жесток. Защо казвам, че нравът им е изключително жесток? Антихристът взима за себе си всичко от Божия дом и от собствеността на църквата и го третира като своя лична собственост, която трябва цялата да е поставена под негов контрол, и не позволява на никой друг да се намесва в това. Когато върши църковна работа, мисли единствено за собствените си интереси, за собствения си статус и за личната си гордост. Не позволява на никого да накърнява интересите му, камо ли да допусне някой със заложби или някой, който е способен да разкаже за своите свидетелства за преживяване, да застрашава репутацията и статуса му. И така, той се опитва да потисне и да изключи като конкуренти онези, които са способни да говорят за свидетелствата за преживяване и които могат да общуват за истината и да предоставят ресурс на Божиите избраници, и отчаяно се опитва да изолира напълно тези хора от всички останали, да стъпче напълно имената им в калта и да ги унищожи. Едва тогава антихристите ще се почувстват спокойни. Ако тези хора никога не са негативни, ако са способни да продължат да изпълняват дълга си, да говорят за свидетелството си и да подкрепят другите, тогава антихристите ще прибягнат до последното си средство, а именно да им намерят кусури и да ги заклеймят или да ги набедят и да измислят причини, за да ги измъчват, докато не ги премахнат от църквата. Едва тогава антихристите ще се отпуснат напълно. Именно това е най-коварното и злобно в антихристите. Това, което предизвиква у тях най-голям страх и безпокойство, са хората, които се стремят към истината и притежават истинско свидетелство за преживяване, защото хората с такова свидетелство са тези, които Божиите избраници одобряват и подкрепят най-много, а не онези, които бълват празни думи и доктрини. Антихристите не притежават истинско свидетелство за преживяване, нито са способни да практикуват истината. В най-добрия случай те са способни да направят няколко добри неща, за да спечелят благоволението на хората. Но колкото и добри неща да извършат или колкото и хубави неща да кажат, те пак са несравними с ползите и предимствата, които доброто свидетелство за

преживяване може да донесе на хората. Нищо не може да замени въздействието на предоставянето на ресурс и поенето на Божиите избраници от онези, които са способни да говорят за своето свидетелство за преживяване. И така, когато антихристите видят някой да говори за своето свидетелство за преживяване, погледът им се превръща в кинжал. В сърцата им се разпалва гняв, у тях се надига омраза и те умират от нетърпение да затворят устата на говорещия и да му попречат да каже нещо повече. Ако той продължи да говори, репутацията на антихристите ще бъде напълно срината, грозните им лица ще бъдат напълно разобличени, така че да ги видят всички, затова антихристите намират претекст да смутят човека, който говори за свидетелство, и да го потиснат. Антихристите позволяват само на себе си да подвеждат хората с думи и доктрини. Те не позволяват на Божиите избраници да прославят Бог, като говорят за своето свидетелство за преживяване, което показва кой тип хора антихристите мразят и от какви хора се страхуват най-много. Когато някой прояви инициатива и свърши малко работа, или когато е способен да говори за истинско свидетелство за преживяване, а Божиите избраници получат от това ползи, духовно извисяване и подкрепа, и всички започнат въодушевено да го хвалят, в сърцето на антихриста се надигат завист и омраза и той изключва и потиска този човек. В никакъв случай не допуска такива хора да поемат каквато и да е работа, за да не застрашат статуса му. Хората с истина реалност служат да подчертаят и изтъкнат бедността, окаяността, грозотата и нечестивостта на антихристите, когато те присъстват сред тях, така че когато антихристите си избират партньор или съработник, те никога не избират хора с истина реалност, никога не избират хора, които могат да говорят за своето свидетелство за преживяване, и никога не избират честни хора или хора, които са способни да практикуват истината. Това са хората, на които антихристите завиждат най-много и които мразят най-много, и те са трън в очите им. Независимо колко добри или полезни за делото на Божия дом дела вършат тези хора, които практикуват истината, антихристите ще се опитват всячески да прикрият тези дела. Те дори ще изопачават фактите, за да си приписват заслуги за добрите неща и да прехвърлят вината за лошите неща върху другите, за да издигнат себе си и да принизят другите хора. Антихристите изпитват голяма завист и омраза към онези, които се стремят към истината и които са способни да говорят за своето свидетелство за преживяване. Те се страхуват, че тези хора ще застрашат собствения им статус, и затова правят всичко възможно, за да ги нападат и изключват. Те забраняват на братята и сестрите да контактуват с тях или да се доближават до тях, да подкрепят или да хвалят тези хора, които са способни да говорят за своето свидетелство за преживяване. Именно това в най-голяма степен разкрива сатанинската природа на антихристите, която изпитва неприязън към истината и мрази Бог. И също така доказва, че антихристите са злото насрещно течение в църквата, че именно те са виновни за смущаването на църковната

работа и за възпрепятстването на Божията воля. Нещо повече, антихристите често фабрикуват лъжи и изопачават фактите сред братята и сестрите, като омаловажават и заклеймяват хората, които могат да говорят за своето свидетелство за преживяване. Каквато и работа да вършат тези хора, антихристите си намират оправдания да ги изключват, да ги потискат и да са осъдителни към тях, като казват, че те са надменни и самоправедни, че обичат да се перчат и че таят амбиции. В действителност тези хора имат някакво свидетелство за преживяване и притежават част от истината реалност. Те са с относително добра човешка природа, имат съвест и разум и са способни да приемат истината. И макар че може да имат някои недостатъци, липси и случайни разкривания на покварен нрав, те са способни да се самоанализират и да се покайват. Тези хора са хората, които Бог ще спаси и за които има надежда да бъдат доведени до съвършенство от Бог. В обобщение, тези хора са подходящи за изпълнение на дълг. Те отговарят на изискванията и принципите за изпълнение на дълг. Антихристът обаче си мисли: „Няма как да се примиря с това. Искаш да играеш роля на моя територия и да се съревноваваш с мен. Това е невъзможно. Не си го и помисляй! По-образован си от мен, по-красноречив, по-популярен си и се стремиш към истината по-усърдно от мен. Какво щях да правя, ако трябваше да си сътруднича с теб и ти станеш център на внимание вместо мен?“. Съобразява ли се с интересите на Божия дом? Не. За какво мисли? Мисли само за това как да запази собствения си статус. Макар антихристът да знае, че е неспособен да свърши истинска работа, той не развива и не повишава хората с добри заложби, които се стремят към истината. Повишава единствено хора, които го ласкаят, които са склонни да се кланят на други, които го одобряват и в сърцата си му се възхищават, които са изкусни манипулатори, изобщо не разбират истината и нямат проницателност. Антихристите издигат тези хора до себе си, за да им служат, да тичат насам-натам заради тях и да прекарват всеки ден, кръжейки около тях. Това дава на антихристите власт в църквата и означава, че много хора се сближават с тях, следват ги и никой не смее да ги оскърби. Всички тези хора, които антихристите развиват, са хора, които не се стремят към истината. На повечето от тях им липсва духовно разбиране и не знаят нищо друго освен да следват правила. Те обичат да следват тенденциите и силните на деня. Те са от типа, който се окуражава от наличието на силен господар — банда объркани хора. Какво гласи онази поговорка на невярващите? По-добре да си оръженосец на добър човек, отколкото почитан праотец на лош. Антихристите правят точно обратното — те действат като почитани праотци на такива хора и се заемат да ги развиват като свои знаменосци и мажоретки. Всеки път, когато един антихрист е на власт в дадена църква, той винаги ще набира за свои помощници объркани хора и такива, които сляпо се мотаят наоколо, като същевременно изключва и потиска онези хора със заложби, които могат да разберат и практикуват истината, които могат да се нагърбят с работа — и особено онези водачи и

работници, които са способни на реална работа. По този начин в църквата се формират два лагера: в единия лагер са тези, чиято човешка природа е сравнително честна, които изпълняват дълга си искрено и са хора, които се стремят към истината. Другият лагер е банда хора, които са объркани и които сляпо се мотаят наоколо, водени от антихристи. Тези два лагера ще продължат да се борят помежду си, докато антихристите не бъдат разкрити и отстранени. Антихристите винаги се борят и действат срещу тези, които изпълняват дълга си искрено и се стремят към истината. Това не смущава ли сериозно работата на църквата? Не прекъсва ли и не смущава ли Божието дело? Тази антихристка сила не е ли препъни камък и препятствие, което пречи на Божията воля да се извършва в църквата? Не е ли това нечестива сила, която се противопоставя на Бог? Защо антихристите действат по този начин? Защото в съзнанието им е ясно, че ако тези положителни герои се изправят и станат водачи и работници, те ще бъдат конкуренти на антихристите. Ще бъдат противостоящата сила на антихристите и категорично няма да слушат думите на антихристите, нито ще им се подчиняват. Категорично няма да следват всяка заповед на антихристите. Тези хора биха били достатъчни, за да представляват заплаха за статуса на антихристите. Когато антихристите видят тези хора, в сърцата им се надига омраза. Ако не изключат и не победят тези хора, и не съсипят имената им, сърцата им няма да намерят мир и спокойствие. Ето защо те трябва да работят бързо, за да развият собствената си сила и да укрепят редиците си. По този начин могат да контролират повече от Божиите избраници и никога повече няма да се наложи да се притесняват, че шепа стремящи се към истината заплашват статуса им. Антихристите формират своя собствена сила в църквата, като вземат тези, които ги слушат, подчиняват им се и им се подмазват, и ги повишават да отговарят за всеки аспект от работата. Полезно ли е това за делото на Божия дом? Не. Не само че не е полезно, но и създава прекъсвания и смущения в работата на църквата. Ако тази нечестива сила има повече от половината хора на своя страна, има вероятност тя да събори църквата. Това е така, защото броят на стремящите се към истината в църквата представлява малцинство, докато полагащите труд и неверниците, които са там само за да ядат хляб до насита, представляват поне половината. В тази ситуация, ако антихристите съсредоточат силата си върху подвеждането и привличането на тези хора на своя страна, те естествено ще имат надмощие, когато църквата избира водачи. Ето защо Божият дом винаги подчертава, че по време на избори трябва да се разговаря за истината, докато тя стане ясна. Ако не сте в състояние да разобличите и победите антихристите, като разговаряте за истината, антихристите биха могли да подведат хората и да бъдат избрани за водачи, като завземат и контролират църквата. Това няма ли да е опасно? Ако в църквата се появят един или двама антихристи, това не би предизвикало страх, но ако антихристите се превърнат в сила и постигнат определено ниво на влияние, това

би предизвикало страх. Ето защо антихристите трябва да бъдат изкоренени и отлъчени от църквата, преди да достигнат това ниво на влияние. Тази задача е от най-висок приоритет и е съществена. Освен това онези неверници в църквата, особено тези, които са склонни да се прекланят и да следват човек, които обичат да следват силата, които обичат да бъдат съучастници и поддръжници на дяволи, които обичат да формират клики — такива неверници и дяволи като тях трябва да бъдат премахнати възможно най-бързо. Това е единственият начин да се попречи на тази тълпа да формира сила, която да смущава и контролира църквата. Това е нещо, което Божиите избраници трябва да виждат ясно, нещо, с което трябва да се нагърбят тези, които разбират истината. Всички, които се нагърбват с работата на църквата, всички, които проявяват внимание към Божиите намерения, трябва да прозрат тези неща такива, каквито са. Най-вече трябва да виждат такива, каквито са, тези от сорта на антихристите, както и незначителните дяволи, които обичат да ласкаят хората и да им се прекланят, и след това трябва да им налагат ограничения или да ги премахват от църквата. Има толкова голяма нужда от такава практика. Хора като антихристите се заемат специално да се сближат с такива объркани хора, безполезни негодници и подли хора, които не приемат и не обичат истината. Те ги спечелват на своя страна и си „сътрудничат“ с тях доста хармонично и интимно, и ентусиазирано. Що за твари са тези хора? Не са ли членове на бандите на антихристите? Ако Горното случайно освободи техния „почитан праотец“, тези предани потомци няма да търпят това — те ще отсъдят, че Горното е несправедливо, и ще се обединят, за да защитят антихристите. Може ли Божият дом да им позволи да надделеят? Може единствено да ги хване всички в мрежата си и да ги премахне. Те са банда антихристи, зли демони и нито един от тях не бива да бъде оставен да се измъкне. Хора като антихристите рядко действат сами. През повечето време те събират група от поне двама или трима души, с която да предприемат действия. Въпреки това има някои индивидуални случаи на антихристи, които действат самостоятелно. Това е така, защото нямат талант или може би не са получили своя шанс. Общото, което имат с другите обаче, е извънредната им любов към статуса. Не предполагай, че понеже нямат умения или образование, те не обичат статуса. Това е грешно. Не си прозрял ясно същността на един антихрист — стига някой да е антихрист, той обича статуса. Като се има предвид, че антихристите не са в състояние да си сътрудничат с никого, защо тогава нарочно развиват такава група объркани хора, боклуци и паразити, които да им се подмазват? Възнамеряват ли да си сътрудничат с тези хора? Ако наистина можеха да си сътрудничат с тях, тогава твърдението, че „антихристите не са в състояние да си сътрудничат с никого“ не би било валидно. Те не са в състояние да си сътрудничат с никого — това „никого“ се отнася предимно за положителните хора, но като се вземе предвид нравът на един антихрист, те не могат да си сътрудничат и със своите съучастници. И така, какво

правят, като развиват нарочно тези хора? Нарочно развиват група объркани хора, които лесно се командват, които лесно се манипулират, които нямат собствено мнение, които правят всичко, което антихристите кажат — които ще продължат заедно да пазят статуса на антихристите. Ако един антихрист разчита на себе си, той ще бъде съвсем сам и няма да му е лесно да пази статуса си. Ето защо той печели група объркани хора, които да се тълпят около него всеки ден и да вършат неща заради него. Той дори подвежда Божиите избраници: говори за това как тези хора се стремят към истината и как страдат, казва, че заслужават да бъдат развивани, дори казва, че когато тези хора имат въпроси, те се допитват до него и го разпитват — че всички те са покорни, послушни хора. Дали те си сътрудничат при изпълнение на дълга си? Антихристът намира група хора, които ще действат за него, които ще бъдат негови поддръжници, негови съучастници, за да затвърди статуса си. Това не е сътрудничество — това е занимаване с лични дела. Такава е силата на антихристите.

Какво ще кажете, трудно ли е да си сътрудничите с други хора? Всъщност не е. Дори може да се каже, че е лесно. Защо обаче хората все още смятат, че е трудно? Защото имат покварен нрав. За хората, които притежават човешка природа, съвест и разум, сътрудничеството с останалите е сравнително лесно и те могат да почувстват, че е нещо радостно. Това е така, защото за никого не е лесно да постигне нещо сам и в каквато и сфера да работят хората или каквото и да правят, винаги е добре да има човек, който да им посочи нещата и да им предложи помощ — много по-лесно е, отколкото да се справят сами. Освен това хората са ограничени от онова, което заложбите им могат да постигнат, или от онова, което самите те могат да преживеят. Никой не може да е специалист по всичко: не е възможно един човек да знае всичко, да е способен на всичко, да постигне всичко — това е невъзможно и всеки трябва да притежава такъв разум. И така, каквото и да правиш, било то важно или не, винаги трябва да има някой, който да ти помага, да ти дава насоки и съвети, или да ти сътрудничи. Само така можеш да си сигурен, че ще постъпваш по-правилно, ще допускаш по-малко грешки и ще си по-малко податлив да се отклониш, а това е добре. В частност да служиш на Бог не е нещо дребно и ако не преодолееш покварения си нрав, може да се изложиш на опасност! Хората имат сатанински нрав и могат винаги и навсякъде да се разбунтуват срещу Бог и да Му се противопоставят. Хората, които живеят според сатанински нрав, могат всеки момент да отрекат Бог, да Му се противопоставят и да Го предадат. Антихристите са много глупави и не го осъзнават, а си мислят: „Достатъчно трудно се добрах до властта, защо да я споделям с друг? Да я дам на друг означава аз да я загубя, нали? Как мога да покажа талантите и способностите си, ако нямам власт?“. Антихристите не осъзнават, че Бог поверява на хората дълг, а не власт или статус. Те приемат само властта и статуса, а загърбват дълга си и не вършат действителна работа. Вместо

това се стремят само към слава, изгода и статус, искат само да бъдат на власт, да контролират Божиите избраници и да се отдадат на ползите от статуса. Много е опасно да се постъпва така. Това е противопоставяне на Бог! Всеки, който се стреми единствено към слава, изгода и статус, вместо да изпълнява правилно дълга си, си играе с огъня и с живота си. Хората, които си играят с огъня и живота си, по всяко време могат да се обрекат на гибел. Днес, като водач или работник, ти служиш на Бог, което не е нещо обикновено. Не работиш за който и да е човек, камо ли за да си плащаш сметките и да слагаш храна на масата, а изпълняваш дълга си в църквата. Този дълг, по-специално, идва от Божието поръчение. Тогава какво означава да го изпълняваш? Че трябва да отговаряш пред Бог за дълга си, независимо дали го изпълняваш добре или не. Накрая трябва да дадеш отчет пред Бог и трябва да има резултат. Това е така, защото си приел Божие поръчение, поел си свещена отговорност и независимо колко важна или незначителна е тази отговорност, тя е нещо сериозно. Колко сериозна е тя? В по-тесен смисъл тя включва въпроса дали можеш да придобиеш истината в този живот и как Бог гледа на теб. В по-общ смисъл тя е пряко свързана с перспективите и съдбата ти, с твоя изход. Ако извършиш зло и се противопоставиш на Бог, ще бъдеш заклеймен и наказан. Бог си записва всичко, което правиш, когато изпълняваш дълга си, и има Свои собствени принципи и критерии за това как да го оцени и прецени. Бог определя изхода ти въз основа на цялостното ти представяне в дълга ти. Това сериозен въпрос ли е? Наистина е сериозен! И така, ако ти е възложена задача, сам ли трябва да се справиш с нея? (Не.) Тази работа не е нещо, което можеш да свършиш сам, но тя наистина изисква да поемеш отговорност за нея. Отговорността е твоя. Ти трябва да завършиш това поръчение. Какво включва то? Включва сътрудничеството, как да сътрудничиш в служенето, как да сътрудничиш, за да изпълниш дълга си, как да сътрудничиш, за да изпълниш поръчението си, как да сътрудничиш така, че да следваш Божията воля. То включва всички тези неща.

Хармоничното сътрудничество включва много неща. Най-малкото, едно от тях е да позволяваш на другите да се изкажат и да правят различни предложения. Ако наистина притежаваш разум, каквато и работа да вършиш, първо трябва да се научиш да търсиш истините принципи, както и да поемеш инициативата да попиташ другите за мнението им. Стига да приемаш сериозно всяко предложение и след това да решавате проблемите в единодушие и единомислие, по същество ще постигнете хармонично сътрудничество. Така ще срещате много по-малко трудности при изпълняване на дълга си. Каквито и проблеми да възникват, лесно ще ги разрешите и ще се справите с тях. Това е резултатът от хармоничното сътрудничество. Понякога има спорове по незначителни въпроси, но те няма да са проблем, стига да не засягат работата. Въпреки това по ключови и важни въпроси, свързани с работата на църквата, трябва да постигате консенсус и да търсите истината, за да намерите решение. Има проблем, ако си водач или

работник и винаги действаш така, сякаш си над останалите и се наслаждаваш на дълга си, сякаш е някакъв държавен пост, все се отдаваш на ползите от статуса си, все кроиш собствени планове, все се съобразяваш със собствената си слава, придобивки и статус и им се наслаждаваш, все се занимаваш с лични дела и непрестанно се стремиш да придобиеш по-висок статус, да управляваш и контролираш повече хора и да бъдеш повишен в ранг. Много е опасно да се наслаждаваш на важен дълг, сякаш той е държавен пост. Ти си антихрист, ако винаги действаш така, ако не желаеш да си сътрудничиш с никого другиго, не искаш да отслабиш властта си и да я споделиш с други хора, ако не искаш други да те засенчат и да станат център на вниманието, и ако единствено искаш да се наслаждаваш на властта сам. Ако обаче често търсиш истината, практикуваш опълчване срещу плътта си и срещу собствените си мотиви и идеи, и ако си способен да се наемеш да си сътрудничиш с другите, да разкриеш сърцето си по откровен начин, за да се съветваш с останалите и да се допитваш до тях, да слушаш внимателно идеите и предложенията им и да приемаш правилните съвети, които се съобразяват с истината, който и да ги дава, тогава начинът, по който практикуваш, е мъдър и правилен и ще те предпази от поемането по погрешен път, и ще ти предостави защита. Трябва да се избавиш от водаческите титли, да се избавиш от скверността на статуса, да се отнасяш към себе си като към обикновен човек, да се поставяш на равна нога с другите и да имаш отговорна нагласа по отношение на дълга си. Това е правилният начин на действие. Ако винаги разглеждаш дълга си като някаква официална титла и статус или като лавров венец и си въобразяваш, че другите са там, за да работят за твоята позиция и да я обслужват, това е проблем и Бог ще те намрази и ще се отврати от теб. Ако вярваш, че си равен на другите, че Бог ти е дал само малко по-голямо поръчение и по-голяма отговорност, ако можеш да се научиш да се поставяш на равна нога с останалите и дори да се смириш да ги питаш какво мислят, и ако можеш сериозно, съсредоточено и внимателно да се вслушваш в думите им, тогава ще можеш да си сътрудничиш хармонично с другите. Какъв резултат ще постигне това хармонично сътрудничество? Резултатът е забележителен. Ще придобиеш неща, които никога преди не си имал, а именно светлината на истината и реалностите на живота; ще откриеш достойнствата на другите и ще се поучиш от техните силни страни. Има и още нещо: възприемаш другите хора като тъпи, недосетливи, глупави или по-нисши от теб, но когато се вслушаш в тяхното мнение или когато други хора споделят с теб, несъзнателно ще откриеш, че никой не е обикновен, че всеки има някакви оригинални идеи и че у всеки човек има нещо похвално. Ако се научиш да сътрудничиш хармонично с другите, това не само може да ти помогне да се учиш от силните им страни, а и може да разкрие твоята надменност и самоправедност и да те възпре да си въобразиш, че си умен. Когато вече не се смяташ за по-умен и по-добър от всички останали, ще престанеш да

живееш в това нарцистично и самодоволно състояние. И това ще те защити, нали? Такъв е урокът, който трябва да научиш, и това е ползата, която трябва да извлечеш от сътрудничеството с другите.

В отношенията Си с хората Аз слушам внимателно какво казват повечето от тях. Целенасочено изследвам всякакви хора, слушам ги как говорят и изучавам езика и стила, които използват. Ти например си мислеше, че повечето хора имат само някакво образование, но не познават уменията на никакъв занаят и затова няма нужда да се общува с тях. Всъщност това не е така. Когато общуваш с тези хора или дори с някои по-особени хора, можеш да разбереш неща дълбоко в сърцата им, които не можеш да видиш или доловиш — неща като техните мисли и възгледи, някои от които са изопачени, а други — правилни. Разбира се, тази „правилност“ може да е доста далеч от истината. Може да няма нищо общо с нея. Но ти ще можеш да опознаеш повече аспекти на човешката природа. Това не е ли добре за теб? (Да.) Това е прозрение. Това е начин да разшириш прозрението си. Някои може да кажат: „Каква е ползата от разширяването на прозрението ни?“. Това е от полза за разбирането ти на различните типове хора, за твоята проницателност и разнищване на различните типове хора, и още повече за способността ти да помагаш на различните типове хора. Това е пътят, по който се върши много работа. Някои хора са лъжливо духовни и мислят: „Сега, когато вярвам в Бог, не слушам радио или новини и не чета вестници. Не общувам с външния свят. Всички хора от всички сфери на живота и професии са дяволи!“. Е, грешиш. Ако имаш истината, все още ли се страхуваш да общуваш с дяволи? Дори Бог понякога общува със Сатана в духовния свят. Променя ли се Той заради това? Ни най-малко. Ти се страхуваш да общуваш с дяволи, а в този страх има проблем. Това, от което всъщност трябва да се боиш, е, че не разбираш истината, че имаш неточно възприемане и възглед за вярата в Бог и за истината, че имаш много представи и фантазии и че си твърде догматичен. Ето защо, независимо дали си водач, работник или ръководител на група, за каквато и работа да отговаряш и каквато и роля да играеш, трябва да се научиш да си сътрудничиш с другите и да общуваш с тях. Не говори високопарни идеи и не се преструвай на благороден, за да накараш хората да се вслушват в теб. Ако винаги говориш високопарни идеи и никога не си в състояние да приложиш истината на практика или да си сътрудничиш с другите, ставаш за смях. Кой тогава ще ти обърне внимание? Как се случи падението на фарисеите? Те винаги проповядваха богословски теории и говореха високопарно. Докато продължаваха да го правят, Бог вече не беше в сърцата им — те Го отрекоха и дори използваха човешките представи, закони и правила, за да заклеймят Бог и да Му се противопоставят, и да Го приковат на кръста. По цял ден държаха Библиите си, като ги четяха и ги изследваха, можеха свободно да цитират писанието. И какъв беше резултатът в крайна сметка? Не знаеха къде е Бог, нито какъв е Неговият нрав, и макар Той да беше изразил много

истини, те не приеха и частица от тях, а Му се противопоставяха и Го заклеймиха. Не беше ли това краят им? Ясно знаете какви бяха резултатите от това. Имате ли такива погрешни възгледи във вярата си в Бог? Не сте ли затворени? (Да.) Да Ме виждаш затворен? Понякога чета новините, а понякога гледам интервюта със специални гости и други подобни програми. Понякога си говоря непринудено с братята и сестрите, а понякога си бъбря с някого, който готви или чисти. Говоря по малко с всеки, когото видя. Не си мисли, че понеже си поел дадена задача или имаш някакъв специален талант, или дори понеже си поел специална мисия, си по-специален от другите. Това е грешно. В момента, в който си помислиш, че си по-специален от другите, този погрешен възглед неусетно ще те заключи в клетка — ще те огради отвън с бронзови и железни стени. Тогава ще почувстваш, че си най-висшият от всички, че не можеш да правиш това и онова, че не можеш да говориш или да общуваш с еди-кой си човек, че дори не можеш да се смееш. И какво се случва накрая? В какъв човек се превръщаш? (В изолиран самотник.) Ставаш изолиран самотник. Вижте как древните императори винаги казваха неща като: „Аз, самотният, съм такъв и такъв“, „Аз, единственият, съм еди-какъв си“, „Аз, самотният, мисля“ — винаги са се обявявали за сами. Ако винаги се обявяваш за сам, колко велик трябва да мислиш, че си? Толкова велик, че наистина си станал син на небето? Такъв ли си? По същество ти си обикновен човек. Ако винаги се мислиш за велик и необикновен, значи си в беда. Нещата ще тръгнат на зле. Ако се отнасяш към света и постъпваш с такъв погрешен възглед, тогава начините и средствата на твоите действия ще се променят — принципите ти ще се променят. Ако винаги си мислиш, че се отличаваш, че си по-висш от всички останали, че не бива да правиш това или онова, че вършенето на такива неща не отговаря на твоя статус и положение, не са ли тръгнали тогава нещата на зле? (Да.) Ще си мислиш: „С моя статус не мога просто да казвам всичко на другите!“, „С моя статус не мога да казвам на другите, че съм непокорен!“, „С положение като моето не мога да казвам на другите такива унизителни неща като моите слабости, дефекти, недостатъци и липса на образование — категорично не мога да позволя на никого да знае за тези неща!“. Това би било изтощително, нали? (Да.) Ако живееш по такъв изтощителен начин, би ли могъл да изпълняваш добре дълга си? (Не.) Къде възниква проблемът? Той възниква във възгледите ти за твоя дълг и статус. Колкото и велик „ръководител“ да си, каквато и длъжност да заемаш, за колкото и хора да отговаряш, всъщност това не е нищо повече от различен дълг. Ти не си по-различен от другите. Не можеш да прозреш това, но в сърцето си винаги чувстваш: „Това не е различен дълг — това всъщност е разлика в положението. Трябва да съм над другите. Как бих могъл да си сътруднича с другите? Те може и да си сътрудничат с мен — аз не мога да си сътруднича с тях!“. Ако винаги мислиш така, ако винаги искаш да си над всички останали, ако винаги искаш да стъпиш на раменете на другите — над тях и да ги гледаш отвисоко, няма да ти е лесно да си

сътрудничиш с хората. Винаги ще си мислиш: „Какво знае този човек? Ако знаеше нещо, братята и сестрите щяха да изберат него за водач. Тогава защо избраха мен? Защото съм по-добър от него. Така че не бива да обсъждам нещата с него. Ако го направя, това би означавало, че не съм велик. За да докажа, че съм велик, не мога да обсъждам нещата с никого. Никой не е подходящ да обсъжда работата с мен — абсолютно никой!“. Ето така мислят антихристите.

В континентален Китай Комунистическата партия потиска религиозните вярвания. Средата е ужасна. Вярващите в Бог са изправени пред опасността да бъдат арестувани по всяко време, затова водачите и работниците не се събират толкова често. Понякога те дори не могат да провеждат събрания на съработниците веднъж месечно. Изчакват, докато условията позволят да се съберат или докато намерят подходящо място. Тогава как се върши работата? Когато има работни разпоредби, трябва да се намери някой, който да ги предаде. Веднъж намерихме един брат наблизо, за да предаде работните разпоредби на един областен водач. Този брат беше обикновен вярващ и когато предаде работните разпоредби, областният водач ги прочете и каза: „Хм. Точно това очаквах“. С какво се изтъкваше той пред този брат? Той си придаваше важност, така че всеки, който гледа, да каже: „Еха, това беше толкова достойно. Какъв стил!“. И това не е нищо — веднага след това той каза: „Този ли е човекът, когото ми изпращат да ми предаде работните разпоредби? Рангът му не е достатъчно висок!“. Това означаваше: „Аз съм областен водач, важен водач. Как може да пратят обикновен вярващ да ми предава неща? Това не е ли прескачане на нива в йерархията? Горното наистина ме подценява. Аз съм областен водач, така че трябваше да изпратят поне районен водач, за да предаде това, а те ми изпратиха един най-обикновен вярващ — рангът му не е достатъчно висок!“. Какъв човек само е този водач! Колко трябва да цени статуса си, за да каже, че пратеникът не е с достатъчно висок ранг? Той използва титлата си като претекст, за да наложи властта си. Не е ли той нещо дяволско? (Да.) Разбира се, че е нещо дяволско. В работата на църквата придирчиви ли сме към това кой е изпратен да предава неща или да дава известия? В среда като тази в континентален Китай братята и сестрите са изправени пред толкова големи рискове, докато са на път да предадат нещо, и все пак, когато този брат пристигна с работните разпоредби, водачът му каза, че не е с достатъчно висок ранг, като намекваше, че трябва да се намери някой достатъчно високопоставен, някой, който съответства на водача по положение и статус, и че да се направи другояче означава да се подценява водачът — не е ли това нравът на антихрист? (Да.) Това е нравът на антихрист. Тази дяволска личност не може да върши никаква действителна работа и няма никакви умения, но въпреки това има такива изисквания — въпреки това поставя такъв акцент върху статуса. Коя е неговата крилата фраза? „Рангът му не е достатъчно висок“. Който и да говори с него, той първо пита: „Какво ниво водач си? Водач на малка

група? Махай се — рангът ти не е достатъчно висок!“. Ако братът Горе провежда сбирка, той винаги ще се набута напред, като казва: „Този брат е най-великият сред църковните водачи, а аз съм следващият след него. Където и да седи той, аз отивам точно до него, според ранга“. Ето колко ясно определено е това в ума му. Не е ли безсрамно? (Да.) Толкова е безсрамно — той няма самосъзнание! Колко безсрамен е той? Достатъчно, за да отврати хората. Въпреки че има титлата водач, какво е в състояние да направи? Колко добре го прави? Трябва да има някакви резултати, които да покаже, преди да може да изтъква квалификациите си — това би било уместно. Това би било логично. И все пак той разграничава хората според ранга, без да е постигнал никакви резултати, без да е свършил никаква работа! И какъв е тогава неговият ранг? Като областен водач той не е свършил много действителна работа — не е на висотата на този ранг. Ако трябва да разгранича хората според ранга, има ли някой, който би могъл да се доближи до Мен? Не. Виждате ли Ме да разграничавам хората въз основа на ранга, когато общувам с тях? Не — независимо с кого се срещам, говоря с него малко, ако мога, а ако нямам време, просто го поздравявам и това е всичко. Този антихрист обаче не мисли така. Той смята положението, статуса и обществената си стойност за по-важни от всичко, дори за по-ценни от собствения му живот. Вие правите ли разграничение въз основа на ранга, когато изпълнявате дълга си заедно? Някои хора правят разграничение по ранг във всичко, което вършат. При най-малкия повод ще кажат, че другите хора надвишават правомощията на своя ранг в работата, която вършат, и в известията, които дават. Какъв е този ранг, който надвишават? Първо изпълнявай добре собствения си дълг. Не можеш да изпълняваш добре никакъв дълг или да вършиш никаква работа и въпреки това все още правиш разграничение въз основа на ранга — кой те е молил да правиш това? Още не е дошло време да се правят разграничения въз основа на ранга. Ти го правиш твърде рано — нямаш самосъзнание. Има моменти, когато отиваме някъде и намираме там хора, за да разрешим даден проблем. Търсим ли подходящи хора въз основа на ранга? По принцип не. Ако ти отговаряш за работата, тогава ще търсим теб, а ако те няма, ще намерим някой друг. Не правим разграничения въз основа на ранга, нито въз основа на висок или нисък статус. Ако някой сам си поеме да прави такива разграничения, той няма самосъзнание и не разбира принципите. Ако в Божия дом разграничаваш въз основа на статуса, ранга и титлите толкова дребнаво, колкото невярващите, тогава наистина ти липсва разум! Не разбираш истината — липсва ти толкова много. Не разбираш какво представлява вярата в Бог.

Току-що разговаряхме за практиката да се сътрудничи с другите. Лесно ли е да се направи това? Всеки, който може да търси истината, който има малко чувство за срам, както и човешка природа, съвест и разум, може да практикува сътрудничество с другите. Именно хората без човешка природа, които винаги искат да имат

монопол върху статуса, които винаги мислят за собственото си достойнство, статус, слава и придобивки, не могат да сътрудничат с никого. Разбира се, това е и едно от основните проявления на антихристите: те не си сътрудничат с никого, нито могат да постигнат хармонично сътрудничество с когото и да било. Не практикуват този принцип. Каква е причината за това? Те не желаят да се откажат от властта. Не желаят да позволят на другите да знаят, че има неща, които не могат да прозрат, че има неща, за които трябва да се посъветват. Те представят на хората една илюзия, като ги карат да мислят, че няма нищо, което да не могат да направят, нищо, което да не знаят, нищо, с което да не са наясно, че имат отговори на всичко и че всичко за тях е изпълнимо, възможно и постижимо — че не се нуждаят от другите, нито от помощ, напомняния или съвети от тях. Това е едната причина. Кой е най-очевидният нрав на антихристите, освен този? Тоест, кой е нравът, който ще можеш да прозреш, когато влезеш в контакт с тях, само като чуеш една-две техни фрази? Надменност. Колко надменни са те? Те са надменни отвъд границите на разумното — като психично заболяване. Ако например отпият глътка вода и го правят с грациозно движение, ще го изтъкнат като нещо, с което да се похвалят: „Вижте колко грациозно пия вода“. Особено добри са в това да се перчат и да се изтъкват. Те са особено безсрамни и безочливи. Такова нещо са антихристите. Те считат, че никой не може да се мери с тях. Особено добри са в това да се изтъкват и напълно им липсва самосъзнание. Някои антихристи са особено грозни, но си мислят, че изглеждат добре — с овално лице, с бадемовидни очи и с извити вежди. На тях им липсва дори тази частица самосъзнание. Към 30-40-годишна възраст средностатистическият човек в общи линии е преценил точно собствения си външен вид и способности. Антихристите обаче не притежават такава рационалност. Какъв е проблемът тук? Проблемът е в това, че надменният им нрав е надхвърлил границите на нормалната рационалност. Колко надменни са те? Дори да изглеждат като жаба, ще кажат, че приличат на лебед. В това има нещо като неспособност да се разграничи кое какво е и какво не е, и нещата се обръщат с главата надолу. Подобна степен на надменност е надменност до степен на безсрамие. Тя е неудържима. Когато обикновените хора кажат нещо хубаво за външния си вид, те го намират за неприлично и се смущават. След като веднъж го кажат, се чувстват засрамени до края на деня и лицето им се зачервява. Антихристите не се изчервяват. Те ще хвалят себе си за добрите неща, които са направили, и за силните страни, които имат, за всичко, в което са добри и по-добри от другите — тези думи просто се леят от устата им, сякаш са обикновена реч. Те дори не се изчервяват! Това е надменност без никаква мяра, срам или рационалност. Ето защо в очите на антихристите всеки нормален човек — особено всеки човек, който търси истината и притежава съвестта и разума на нормалната човешка природа и нормалното мислене — е посредствен, няма особен талант, е по-нисш от тях и няма техните

силни страни и достойнства. Справедливо е да се каже, че тъй като са надути и вярват, че няма никой, който да се мери с тях — по тази причина не желаят да си сътрудничат или да обсъждат нещата с никого, каквото и да правят. Те може да слушат проповеди, да четат Божиите слова, виждат разобличаването на Неговите слова или понякога да бъдат кастрени, но във всеки случай няма да признаят, че са разкрили поквара и че са прегрешили, а още по-малко, че са надменни и самоправедни. Те не са способни да разберат, че са просто едни обикновени хора, с обикновена заложба. Те не могат да разберат такива неща. Независимо как ги кастриш, те пак ще си мислят, че са с добра заложба, че са нещо повече от обикновените хора. Не е ли това извън всяка надежда? (Да.) Това е извън всяка надежда. Това е антихрист. Колкото и да ги кастрят, те просто не могат да сведат глави и да признаят, че не ги бива, че са неспособни. Според тях признаването на техните проблеми, недостатъци или поквара би било равнозначно на това да бъдат заклеймени, да бъдат унищожени. Това е техният начин на мислене. Те считат, че щом другите видят техните недостатъци или щом признаят, че заложбата му е слаба и че нямат духовно разбиране, ще загубят енергия във вярата си в Бог и ще я считат за безсмислена, тъй като статусът им вече няма да е гарантиран — ще са загубили статуса си. Те си мислят: „Има ли смисъл да живея без статус? По-добре да умра!“. А ако имат статус, са неудържими в своята надменност, вилнеят и вършат лоши неща. Ако ударят на камък и бъдат кастрени, ще искат да изоставят работата си, ще станат негативни и ще се отпуснат. Вие искате от тях да действат в съответствие с истините принципи? Дори не си помисляйте за това. В какво вярват те? „Какво ще кажеш да ми дадеш позиция и да ме оставиш да действам самостоятелно? Искаш да си сътруднича с другите? Това е невъзможно! Не ми намирай партньор — нямам нужда от такъв. Никой не заслужава да ми бъде партньор. Или просто не ме използвай — нека някой друг да го свърши!“. Що за същество е това? „Двама царе в едно царство не може“ — това е начинът на мислене на антихристите и това са техните проявления. Не е ли това извън всяка надежда? (Така е.)

При първата точка, в която се казва, че антихристите не са способни да си сътрудничат с никого, какво предполага тази „неспособност“? Това, че не си сътрудничат с никого и че не могат да постигнат сътрудничество с другите — не са ли това два аспекта? Тук се съдържат тези две значения, които се определят от същността на антихристите. Въпреки че хората може да работят заедно с тях, същността на това не е истинско сътрудничество — те са просто лакеи, които ги подкрепят, тичат по задачи и уреждат въпроси вместо тях. Това по никакъв начин не може да се нарече сътрудничество. Тогава как се определя „сътрудничество“? Факт е, че крайната цел на сътрудничеството е да се постигне разбиране на истините принципи, да се действа според тях, да се разрешава всеки проблем, да се взимат правилните решения — решения, които се съобразяват с принципите,

без отклонения, и да се намалят грешките в работата, така че да се занимаваш само с изпълнението на дълга си, а не да правиш каквото си искаш и да вършиш произвол. Първото проявление на това, че антихристите карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог, е, че не са способни да си сътрудничат с никого. Някои може да кажат: „Да не са способни да сътрудничат с никого, не е същото като да карат другите да се подчиняват само на тях“. Да не са способни да сътрудничат с никого, означава, че не се вслушват в ничии думи, нито търсят нечии предложения — те дори не търсят Божиите намерения или истините принципи. Те просто действат и се държат според собствената си воля. Какво се подразбира от това? Те са тези, които господстват в работата си, а не истината, не Бог. И така, принципът на тяхната работа е да карат другите да се вслушват в това, което казват, и да се отнасят с тях, сякаш са истината, сякаш са Бог. Не е ли това естеството му? Някои може да кажат: „Ако не са способни да си сътрудничат с никого, може би причината е, че разбират истината и няма нужда да си сътрудничат“. Така ли стоят нещата? Колкото повече някой разбира истината и я практикува, толкова повече са източниците, с които се консултира и до които се допитва, когато действа. Обсъжда нещата и разговаря с хората повече в усилията си да сведе до минимум щетите и вероятността от грешки. Колкото повече някой разбира истината, толкова повече разум има и толкова по-склонен и способен е да си сътрудничи с другите. Не е ли така? А колкото по-малко някой е склонен и способен да си сътрудничи с другите — не се вслушва в никого, не обмисля ничии предложения и не взима под внимание интересите на Божия дом, а когато върши нещо, не желае да търси дали действията му са съгласно истините принципи — толкова по-малко търси истината и толкова по-малко я разбира. В какво вярва той погрешно? „Братята и сестрите ме избраха за техен водач; бог ми даде тази възможност да бъда водач. Така че всичко, което правя, е съгласно истината — каквото и да правя, то е правилно“. Не е ли това погрешно разбиране? Защо би имал такова погрешно разбиране? Едно е сигурно: такива хора не обичат истината. И още нещо: такива хора просто не разбират истината. Това е извън всяко съмнение.

Антихристите не са способни да си сътрудничат с никого. Това е сериозен проблем. Какъвто и дълг да изпълнява антихристът, с когото и да си сътрудничи, винаги ще има противоречия и спорове. Някои хора може да кажат: „Ако отговаря за почистването и всеки ден подрежда вътре, защо да не си сътрудничи с останалите?“. Проблемът е в нрава му: с когото и да си взаимодейства или да работи, той винаги ще го презира, все ще иска да го поучава и да му нарежда какво да прави. Бихте ли казали, че такъв човек може да си сътрудничи с останалите? Не може да си сътрудничи с никого, защото поквареният му нрав е твърде суров. Не само че не може да си сътрудничи с останалите, а и вечно ги поучава и възпира отвисоко — все иска да сложи юзди на хората и да ги принуди да му се подчиняват.

Това не е просто проблем с нрава, а е и сериозен проблем с човешката му природа. Такива хора нямат нито съвест, нито разум. Такива са злите хора. Те не могат да си сътрудничат с никого. Не могат да се разбират с никого. Кои са нещата в човешката природа, които са общи за хората? Кои от тези неща са съвместими? Съвестта и разумът, и нагласата им да обичат истината — това е общото. Ако и двете страни притежават такава нормална човешка природа, тогава могат да се разбират. Ако не я притежават — не могат. А ако единият я притежава, а другият — не, също не могат. Добрите и лошите хора не могат да се разбират — доброжелателните и злите хора не могат да се разбират. Има определени условия, които трябва да се изпълнят, за да могат хората да се разбират нормално помежду си. За да могат да си сътрудничат, те трябва поне да имат съвест и разум и да бъдат търпеливи и толерантни. Хората трябва да са в единомислие, за да могат да си сътрудничат при изпълняването на даден дълг; трябва да се възползват от силните страни на другия, за да компенсират собствените си слабости, трябва да са търпеливи и толерантни и да имат основни критерии за постъпките си. Това е начинът да се разбират в хармония и макар че понякога може да има противоречия и спорове, сътрудничеството може да продължи и поне няма да възникне вражда. Сътрудничеството ще е невъзможно, ако човек няма такива основни критерии, не се води от съвестта или разума си и прави нещата с цел да се облагодетелства, като търси само изгода и винаги иска да печели за сметка на останалите. Така е при злите хора и при дяволските царе, които водят непрестанна битка помежду си. Различните зли духове в духовния свят не се разбират помежду си. Макар че понякога дяволите се обединяват, то е само за да се експлоатират взаимно и да постигнат собствените си цели. Обединенията им са временни и не след дълго се разпадат от само себе си. Същото е и при хората. Хората без човешка природа са гнилите ябълки, които развалят цялата купчина. Само с хората с нормална човешка природа е лесно да си сътрудничиш. Те са търпеливи и толерантни към останалите, способни са да се вслушват в чуждото мнение и да загърбят статуса си в работата, която вършат, за да я вършат в дискусия с останалите. И те имат покварен нрав и винаги искат другите да се съобразяват с тях — те също имат такова намерение. От друга страна обаче имат съвест и разум и могат да търсят истината, да познават себе си и да почувстват, че такова действие е неподходящо, за което изпитват угризения, и са способни сами да се въздържат; затова и методите, и средствата, които прилагат, постепенно ще се променят. И така ще са способни да си сътрудничат с останалите. Те разкриват покварен нрав, но не са зли хора и същността им не е като на антихристите. Те няма да имат никакви сериозни проблеми да си сътрудничат с останалите. Ако бяха зли хора или антихристи, те нямаше да могат да си сътрудничат с други хора. Такива са всички зли хора и антихристи, които Божият дом премахва. Те не могат да си сътрудничат с никого и в резултат на това

винаги се стига до тяхното разкриване и отстраняване. И все пак има много хора с нрав на антихристи, които вървят по пътя на антихристите и които, след като са преминали през много кастрене, могат да приемат истината и да се покаят наистина, и могат да бъдат търпеливи и толерантни с другите. Такива хора са способни постепенно да постигнат хармонично сътрудничество с другите. Единствено антихристите не са способни да си сътрудничат с никого. Колкото и покварен нрав да разкриват, те няма да търсят истината, за да го преодолеят, а ще продължат упорито да действат по своя си начин — безскрупулно и невъздържано. Не само че не могат да си сътрудничат хармонично с другите — ако видят, че някой ги е разпознал и е недоволен от тях, те дори ще се заемат да измъчват този човек и ще възприемат изключващо, враждебно отношение към него. Ще останат враждебни към него за сметка на всевъзможни пречки в църковното дело. Това се определя от природата същност на антихристите.

Какви са уроците, които трябва да научите при обучението за хармонично сътрудничество? Да се научиш да сътрудничиш е един елемент от практиката да обичаш истината, както и един неин признак. Това е един основен начин, по който се проявява притежаването на съвест и рационалност от даден човек. Може да казваш, че имаш съвест, достойнство и рационалност, но ако не можеш да си сътрудничиш с никого и не можеш да се разбираш със семейството си, с външни хора или с приятели, взаимоотношенията ти се разпадат и при съвместна работа имаш безкрайни спорове, което ти прави врагове — ако по този начин никога не си способен да се разбираш с никого, значи си в опасност. Ако такова поведение е сред видовете поведение на целия ти покварен нрав или едно от всичките ти видове поведение, които не се съобразяват с истината, и е просто едно поведение, за което знаеш и по отношение на което непрекъснато търсиш и се променяш, все още имаш шанс. Все още има място за спасение, не е голям проблем. Но ако изначално си такъв човек, ако изначално си неспособен да се разбираш с когото и да било и никакви разговори за това не помагат — просто не можеш да въздържиш това — тогава това е сериозен проблем. Ако не му отдаваш значение, независимо как се разговаря с теб за истината, а смяташ, че проблемът не е голяма работа, че това е нормалният ти живот, основният начин, по който се проявява покваренията ти нрав, тогава същността ти е тази на антихрист. А ако това е същността ти, нещата стоят по-различно от това да вървиш по пътя на антихриста. Някои хора вървят по пътя на антихристите, а някои сами са антихристи. Няма ли разлика? (Да.) Тези, които вървят по пътя на антихристите, показват това поведение на антихристи в действията си. Те ще разкриват нрава на антихрист малко по-забележимо и очевидно от обикновения човек, но все още са способни да вършат работа, която е съгласно истината, която има човешка природа и рационалност. Ако някой изобщо не може да върши никаква положителна работа, а вместо това върши нещо, което изцяло представлява тези видове поведение на

антихристи, тези разкривания на същността на антихрист — ако цялата работа, която върши, и дългът, който изпълнява, са такива разкривания, без нищо да е съгласно истината — в такъв случай той е антихрист.

Някои водачи и работници в миналото често са разкривали нрав на антихристи: бяха необуздани и своеволни и винаги ставаше по тяхному. Те обаче не извършваха никакви явни злини и човешката им природа не беше ужасна. Чрез кастрене, чрез помощта на братята и сестрите, чрез адаптиране на възложения им дълг или освобождаването им, като са били негативни за известно време, те най-накрая осъзнават, че това, което са разкривали преди, е покварен нрав, стават склонни да се покаят и си мислят: „Най-важното е да постоянствам в изпълнението на дълга си, независимо от всичко. Въпреки че вървях по пътя на антихриста, не бях окачествяван като такъв. Това е Божията милост, затова трябва да работя усърдно във вярата и стремежа си. Няма нищо грешно в пътя на стремежа към истината“. Лека-полека те се обръщат, а след това се покайват. В тях има добри проявления, те са способни да търсят истините принципи, когато изпълняват дълга си, и също така търсят истините принципи, когато общуват с другите. Във всяко отношение те навлизат в положителна посока. Не са ли се променили тогава? Те са се върнали от пътя на антихристите към пътя на практикуването на истината и стремежа към нея. За тях има надежда и шанс да постигнат спасение. Можете ли да окачествите такива хора като антихристи само защото някога са показали някои проявления на антихрист или са вървели по пътя на антихристите? Не. Антихристите по-скоро биха умрели, отколкото да се покаят. Те нямат чувство за срам. Освен това са с жесток и нечестив нрав и изпитват неприязън към истината в крайна степен. Може ли някой, който изпитва такава неприязън към истината, да я практикува или да се покае? Това би било невъзможно. Това, че изпитват такава категорична неприязън към истината означава, че никога няма да се покаят. Едно нещо е сигурно при хората, които са способни да се покаят — а именно, че са правили грешки, но са способни да приемат правосъдието и наказанието на Божиите слова, способни са да приемат истината и са способни да положат всички усилия да свършат своята част, когато изпълняват дълга си, като приемат Божиите слова за свой личен девиз и ги превръщат в реалността на своя живот. Те приемат истината и дълбоко в себе си не изпитват неприязън към нея. Не е ли това разликата? Това е разликата. Антихристите обаче не спират дотам да отказват да бъдат кастрени — те няма да слушат никого, чиито думи са в съгласие с истината, и не вярват, че Божиите слова са истината, нито ги признават за такива. Каква е тази тяхна природа? Това е природа на крайна неприязън и омраза към истината. Когато някой разговаря за истината или говори за свидетелство за преживяване, те изпитват изключително отвращение към това и са враждебни към човека, който разговаря. Ако някой в църквата разпространява различни нелепи и нечестиви доводи, като говори абсурдни, нелепи неща, това ги прави много щастливи. Те

веднага се присъединяват към него и затъват в тинята в тясно сътрудничество с него. Това е случаят на краставите магарета, които се подушват, на подобни, които се привличат. Ако чуят Божиите избраници да разговарят за истината или да говорят за свидетелство за преживяване на своето себепознание и искрено покаяние, това ги изнервя до крайност и те започват да обмислят как да изключват и нападат този човек. Накратко, те не гледат с добро око на никого, който се стреми към истината. Искат да го изключат и да му бъдат врагове. Много харесват и одобряват всеки, който има умението да се изтъква, като проповядва думи и доктрини, сякаш са намерили довереник и спътник. Ако някой каже: „Който върши най-много работа и има най-голям принос, ще бъде богато възнаграден и увенчан, и ще царува заедно с бог“, те ще се развълнуват безкрайно и кръвта им ще кипне. Ще почувстват, че са с една глава над другите, че най-накрая изпъкват в тълпата, че сега има място, където да се покажат и да проявят своята стойност. Тогава ще бъдат доста доволни. Не е ли това неприязън към истината? Да предположим, че им кажеш в общение: „Бог не харесва хора като Павел и изпитва най-голямо отвращение към хората, които вървят по пътя на антихристите, и към онези, които по цял ден повтарят: „Господи, Господи, не съм ли извършил много работа за Теб?“. Той се отвръща от хора, които по цял ден Го молят за награда и венец“. Тези думи със сигурност са истината, но с какво чувство остават те, когато чуят такова общение? Казват ли „амин“ и приемат ли такива думи? Каква е първата им реакция? Отвращение в сърцето и нежелание да слушат — това, което имат предвид, е: „Как можеш да си толкова сигурен в това, което казваш? Ти ли имаш последната дума? Не вярвам на това, което казваш! Ще правя каквото си знам. Ще бъда като Павел и ще поискам венец от бог. Така мога да бъда благословен и да имам добра крайна цел!“. Те настояват да поддържат възгледите на Павел. Не се ли борят по този начин с Бог? Не е ли това явно противопоставяне на Бог? Бог е разобличил и разнищил същността на Павел. Казал е толкова много по този въпрос и всяка дума е истината — и въпреки това тези антихристи не приемат истината или факта, че всички действия и видове поведение на Павел се противопоставяха на Бог. В съзнанието си те все още питат: „Щом ти казваш нещо, това означава ли, че е правилно? На какво основание? За мен това, което Павел е казал и направил, изглежда правилно. В него няма нищо погрешно. Аз се стремя към венец и награда — това е, на което съм способен! Можеш ли да ме спреш? Ще се стремя да върша работа. Щом свърша много, ще имам капитал — ще съм допринесъл и щом е така, ще мога да вляза в небесното царство и да бъда възнаграден. В това няма нищо лошо!“. Ето колко упорити са те. Не приемат истината ни най-малко. Можеш да разговаряш за истината с тях, но тя няма да стигне до тях. Те изпитват неприязън към нея. Това е отношението на антихристите към Божиите слова, към истината, а също и тяхното отношение към Бог. И така, какво чувство изпитвате вие, когато чуете истината? Чувствате, че не

се стремите към истината и че не я разбирате. Чувствате, че все още сте много далеч от нея и че ще трябва да се стремите към истината реалност. И винаги, когато се съпоставяте с Божиите слова, тогава чувствате, че просто ви липсва твърде много и че заложбата ви е слаба, и ви липсва духовно разбиране — че все още сте нехайни и че във вас все още има нечестивост. И тогава ставате негативни. Не е ли такова вашето състояние? От друга страна, антихристите никога не са негативни. Те винаги са толкова ентусиазирани, никога не се самоанализират или опознават, а мислят, че нямат сериозни проблеми. Такива са хората, които винаги са надменни и самоправедни — щом се доберат до власт, те се превръщат в антихристи.

II. Анализ на постоянното желание и амбиция на антихристите да контролират и завоюват хората

Ще продължим с общение по следващата точка: антихристите имат постоянно желание и амбиция да контролират и завоюват хората. Този проблем е по-сериозен от неспособността им да си сътрудничат с когото и да било. Какъв тип хора според вас обичат да контролират и завоюват другите? Какъв тип човек има амбицията и желанието да контролира и завоюва другите? Ще ви дам пример. Тези, които особено много харесват статуса, обичат ли да контролират и завоюват другите? Не са ли те от рода на антихристите? Те подвеждат, контролират и укротяват другите хора, които след това им се прекланят и се вслушват в тях. Така те печелят почитта и уважението на хората и ги карат да им се прекланят и да им се възхищават. Нима тогава те нямат място в сърцата на хората? Ако хората не бяха убедени от тях и не ги одобряваха, биха ли им се прекланяли? Категорично не. Така че след като тези хора придобият статус, те все още трябва да убеждават другите, да ги спечелят напълно и да ги накарат да им се възхищават. Едва тогава хората ще им се прекланят. Това е единият тип хора. Има и друг — тези, които са особено надменни. Те се отнасят с хората по същия начин: първо ги укротяват, като карат всички да им се прекланят и да им се възхищават. Едва тогава са удовлетворени. Крайно жестоките хора също обичат да контролират другите, като ги карат да се вслушват в тях, да се въртят около тях и да вършат разни неща за тях. Що се отнася както до много надменните хора, така и до хората с жесток нрав, щом веднъж вземат властта, те стават антихристи. Антихристите винаги таят амбиция и желание да контролират и завоюват останалите. Когато се срещат с хора, винаги искат да установят как ги възприемат другите, дали имат място в сърцата на останалите, дали хората им се възхищават и дали ги почитат. Много се радват да срещнат човек, който е добър в подмазването, ласкателствата и угодничението. Тогава започват да се големеят, да поучават хората и да бръщолевят високопарни идеи, като втълпяват на хората правила, методи, доктрини и представи. Внушават на хората да приемат тези неща за истината и дори ги представят в

привлекателна светлина: „Ако можеш да приемеш тези неща, значи си човек, който обича истината и се стреми към нея“. Непроницателните хора ще си помислят, че казаното от тях е разумно, и макар да не им е ясно и да не знаят дали е съгласно истината, те чувстват само, че в думите им няма нищо лошо и че не нарушават истината. Така те се подчиняват на антихристите. Ако някой е способен да разпознае антихриста и да го разобличи, това ще разгневи антихриста и той безцеремонно ще обвини и осъди този човек и ще го заплаши с демонстрация на сила. Непроницателните хора се подчиняват напълно на антихриста и му се възхищават от дълбините на сърцата си, което поражда у тях преклонение пред антихриста, упование в него и дори страх от него. Те имат чувството, че са поробени от антихриста, сякаш в сърцето си ще изпитват безпокойство, ако загубят водачеството, ученията и упреците му. Без тези неща сякаш ще им липсва чувство за сигурност и Бог може и да не ги иска вече. Тогава всички са се научили да наблюдават изражението на антихриста от страх да не остане недоволен. Всички те се опитват да му угаждат. Такива хора са твърдо решени да го следват. В работата си антихристите проповядват думи и доктрини. Вещи са в това да приучават хората да се придържат към определени правила и никога не им казват какви са истините принципи, към които трябва да се придържат, защо трябва да постъпват по определен начин, какви са Божиите намерения, какви разпоредби за работата е издал Божият дом, каква е най-съществената и най-важна работа или каква е основната работа, която трябва да се свърши. Антихристите изобщо не споменават тези неща, които са изключително важни. Никога не разговарят за истината, когато вършат и организират работата. Самите те не разбират истините принципи, така че единственото, което могат да направят, е да учат хората да се придържат към отделни правила и доктрини — и ако хората се противопоставят на твърденията и правилата им, ще ги сполети порицанието и укорът на антихристите. Антихристите често действат под знамето на Божия дом и отвисоко порицават и поучават останалите. Някои хора дори толкова се разстройват от поученията им, че чувстват, че са длъжници на Бог, защото не постъпват според изискванията на антихристите. Такива хора не са ли попаднали под контрола на антихристите? (Така е.) Що за поведение от страна на антихристите е това? Това е поведение на поробване. „Поробване“ се нарича „промиване на мозъци“ на езика на страната на големия червен змей. Точно както когато големият червен змей залавя вярващи в Бог. Освен че ги изтезава, той използва и друга техника: промиване на мозъци. Независимо дали са земеделци, работници или интелектуалци, големият червен змей използва своите многобройни ереси и заблуди — атеизъм, еволюция и марксизъм-ленинизъм — за да промива мозъците на хората. Той втълпява тези неща на хората насила, независимо колко отвратителни или ненавистни ги намират те, след което използва тези идеи и теории, за да оковава крайниците на хората и да контролира сърцата им. Ето как

големият червен змей пречи на хората да вярват в Бог, да приемат истината и да се стремят към нея, за да бъдат спасени и доведени до съвършенство. По същия начин, независимо колко проповеди чуват хората, които са контролирани от антихристи, те не могат да разберат истината, нито за какво всъщност е вярата в Бог, нито по какъв път трябва да поемат, нито каква е правилната гледна точка, която трябва да имат, когато вършат всяко нещо, нито каква позиция трябва да заемат. Не разбират нито едно от тези неща; всичко в сърцата им са думи и доктрини, и празните теории на тези антихристи. И след като дълго време са били подвеждани и контролирани от антихристите, те стават досущ като тях: превръщат се в хора, които вярват в Бог, но изобщо не приемат истината и дори се противопоставят на Бог и Му се възпротивяват. Какъв тип хора са тези, които са подвеждани и контролирани от антихристите? Несъмнено никой от тях не е любител на истината — всички са лицемери, хора, които не се стремят към истината във вярата си в Бог и които не се занимават със същински дела, когато изпълняват дълга си. Като вярват в Бог, тези хора не следват Бог, а следват антихристите, стават роби на антихристите и в резултат на това не могат да придобият истината. Този изход е неизбежен.

Какъв е принципът, според който Бог се отнася с хората? Принуда ли е? Контрол ли е? Не — точно обратното на контрол. Какъв е Божият принцип в отношението Му към хората? (Той им дава свободна воля.) Да, Той ти дава свободна воля. Дава ти възможност да постигнеш собствено разбиране в дадената среда, която Той нагласява, така че по естествен начин да породиш човешко разбиране и преживяване. Дава ти възможност да разбереш по естествен начин даден аспект на истината, така че когато отново се сблъскаш с такава среда, да знаеш какво да правиш и какво да избереш. Освен това ти дава възможност дълбоко в сърцето си да разбереш кое е правилно и кое е погрешно, така че в крайна сметка да избереш правилния път. Бог не те контролира и не те принуждава. Антихристът обаче действа точно по обратния начин: той ще ти промие мозъка и ще те индоктринира, като те подведе, а след това ще те превърне в свой роб. Защо използвам думата „роб“? Какво е роб? Това означава, че няма да различиш дали антихристът е прав или греши, и няма да смееш да го направиш — няма да знаеш дали е прав или греши, ще бъдеш смутен и объркан в сърцето си. Няма да ти е ясно кое е правилно и кое не; няма да знаеш какво трябва и какво не бива да правиш. Ще чакаш инструкциите на антихриста като кукла на конци, без да смееш да предприемеш действие, ако антихристът не ти каже, и ще смееш да действаш едва след като чуеш заповедите му. Ще си изгубил собствените си вродени способности и свободната ти воля няма да играе ролята си. Ще си се превърнал в мъртвец. Ще имаш сърце, но няма да можеш да мислиш; ще имаш ум, но няма да можеш да обмисляш проблемите — няма да знаеш кое е правилно и кое е погрешно, нито кои неща са положителни и кои са негативни, нито кой е

правилният или погрешният начин да действаш. Неусетно антихристът ще е поел контрол над теб. Какво ще контролира той? Сърцето или ума ти? Сърцето ти — след това умът ти по естествен начин ще попадне под неговия контрол. Той ще върже крайниците ти здраво, ще ги стегне силно и стабилно, така че с всяка крачка, която правиш, да затъваш в колебание и съмнение, след което да се дръпваш назад. После искаш да направиш още една крачка, да предприемеш някакво действие, но отново се дръпваш назад. Във всяко нещо, което правиш, виденията ти ще бъде замъглено и неясно. Това е неразделна част от подвеждащите забележки на антихриста. Кой е основният похват, с който антихристите контролират хората? Всичко, което казват, са неща в съгласие с представите и фантазиите на хората, с човешките чувства и с човешката логика. Когато говорят, изглежда, че имат частица човешка природа, но не притежават никакви истини реалности. Кажете Ми, могат ли хората, които са контролирани от антихристи и ги следват, да изпълняват дълга си в Божия дом с цялото си сърце и с цялата си сила? (Не.) Каква е причината за това? Те не разбират истината — това е основната причина. Има и още една причина: антихристите участват в игри на власт; те не практикуват истината, когато изпълняват дълга си, нито го правят с цялото си сърце и сила. Могат ли тогава техните лакеи да практикуват истината? Какъвто е антихристът, такива ще бъдат и лакеите, които го следват. Антихристите дават пример, като не практикуват истината, като се противопоставят на принципите, като предават интересите на Божия дом, като са неразумни и действат като диктатори. Може ли това да не се отрази на техните лакеи? Категорично няма как да не се отрази. Така че какво ще стане с онези хора, които те възпират и контролират? Те ще се пазят един от друг, ще се подозират един друг и ще се борят един с друг — ще се надпреварват за слава и придобивки, за възможност да блеснат и за капитал. Дълбоко в себе си всички, контролирани от антихрист, са в дисхармония и вече не са в единомислие. Те са предпазливи и внимателни в действията си, не са открити един с друг и нямат нормални човешки отношения помежду си. Между тях няма нормално общение, няма четене с молитва, няма нормален духовен живот. Те са разпокъсани, точно като невярващите групи, които принадлежат на Сатана там, в света. Така стоят нещата, когато даден антихрист е на власт. Между хората има предпазливост, явни и скрити борби, саботаж, завист, осъждане и сравняване кой поема по-малко отговорност: „Щом ти не поемаш отговорност, и аз няма да поема. На какво основание ще ме караш да мисля за интересите на божия дом, щом ти самият не мислиш за тях? Тогава и аз просто няма да мисля за тях!“. Такова място ли е Божият дом? Не. Що за място е? Това е лагерът на Сатана. Там не властва истината. Това място няма делото на Светия Дух, нито Божието благословение, нито Неговото водачество. Затова всеки един от хората там е като малко дяволче. На пръв поглед хвалебствените думи, които казва за другите, звучат добре: „О, те

наистина обичат бог, наистина правят приношения, наистина страдат, когато изпълняват дълга си!“. Накарай го обаче да даде оценка за даден човек и това, което ще ти каже зад гърба му, ще е различно от това, което казва в негово присъствие. Ако братята и сестрите попаднат в ръцете на лъжеводач, те ще бъдат разпокъсани в изпълнението на дълга си подобно на купчина пясък — няма да постигат резултати и няма да притежават делото на Светия Дух, а повечето от тях няма да се стремят към истината. Тогава какво ще последва, ако попаднат под контрола на антихрист? Тези хора вече не биха могли да се нарекат църква. Биха принадлежали изцяло на лагера на Сатана и на шайката на антихриста.

Защо става така, че антихристите винаги искат да контролират хората? Защото те не защитават интересите на Божия дом, нито ги интересува навлизането на Божиите избраници в живота. Единственото, което ги интересува, е собствената им власт, статус и престиж. Смятат, че стига да контролират сърцата на хората и карат всички да им се прекланят, амбицията и желанието им ще бъдат удовлетворени. Що се отнася до въпроси, които засягат интересите на Божия дом, делото на църквата или навлизането на Божиите избраници в живота, те изобщо не се интересуват от тези неща. Дори когато възникнат проблеми, те не могат да ги видят. Не могат да видят проблеми като например къде кадровите подредби в Божия дом не са подходящи или къде имуществото на Божия дом е било разпределено неразумно, като е загубена твърде голяма част от него, както и кой го е прахосал, нито кой причинява прекъсвания и смущения в работата си или кой използва хората неподходящо, нито кой е нехаен в работата си — камо ли да се справят с такива проблеми. С какво се занимават те? В какви неща се намесват? (Дреболии.) Що за неща са дреболиите? Дайте някои подробности. (Някои водачи ще се заемат да разрешават битовите дела на определени братя и сестри — например, някой от семейството им не се разбира с друг. Това са просто въпроси от ежедневието.) Това е нещо, което лъжеводачите правят. А какво правят антихристите? (Те не обръщат внимание на навлизането на братята и сестрите в живота, нито на неща, които са в разрез с истините принципи. Обръщат внимание само на неща, които засягат тяхното достойнство и статус — например това, че хората не правят каквото са им казали или това, че някои хора не ги харесват. С такива неща се занимават.) Това е част от въпроса. Такива неща се случват. Антихристите проверяват, за да видят кой е нежелано присъствие за тях, кой не се държи почтително с тях и кой може да ги разпознае. Те виждат тези неща и си ги отбелязват наум; такива неща са много важни за тях. Какво друго? (Ако избраният човек в някоя църква ги разпознае и не е в единомислие с тях, те ще търсят начини да намерят кусури на този човек и да направят така, че да го сменят. Те обичат да правят такива неща.) Независимо какви недостатъци или проблеми има някой, който върши лоши неща, или както и да причинява прекъсвания и смущения, антихристите не обръщат внимание на това — те конкретно търсят

кусури на хората, които изпълняват дълга си и тези, които се стремят към истината, като търсят оправдания и извинения, за да бъдат сменени тези хора. Има още един основен начин, по който се проявява контролът на антихристите над другите: освен че контролират обикновените братя и сестри, те се опитват да контролират и хората, отговорни за всеки аспект на работата. Винаги искат да държат цялата власт в ръцете си. Затова задават въпроси за всичко. Следят и наблюдават всичко, за да видят как хората вършат нещата. Изобщо не разговарят за истините принципи с хората, нито им дават свобода да действат. Искат да накарат всички да правят това, което казват, и да им се покоряват. Винаги се страхуват, че властта им ще бъде разпокъсана и отнета от други хора. Когато се обсъжда даден въпрос, независимо колко хора разговарят по него или какви резултати дава тяхното общение, те ще отхвърлят всичко, когато то стигне до тях, и дискусията ще трябва да започне отново. А какъв е крайният резултат от това? Нещата не приключват, докато всички не ги послушат, а ако това не се е случило, ще трябва да продължат да разговарят. Това общение понякога продължава до среднощ, без да се позволява на никого да спи. Не приключва, докато другите не се вслушат в онова, което казват. Това е нещо, което антихристите правят. Има ли хора, които вярват, че като прави това, антихристът поема отговорност за работата? Каква е разликата между поемането на отговорност за работата и деспотизма на антихристите? (Разликата е в намерението.) Когато хората са съвестни и проявяват отговорност към работата, те го правят, за да разговарят ясно за истините принципи, така че всички да могат да разберат истината. От друга страна, целта на антихристите е да запазят властта, да спечелят надмощие, да оборят всички възгледи, които се отклоняват от техните мнения и които може да ги накарат да загубят престиж. Нима няма разлика между тези намерения? (Има.) Каква е разликата между тях? Можете ли да я разпознаете? Да накараш хората да разберат истините принципи чрез общение и да се бориш за уважение — каква е разликата между двете? (Намеренията.) Не само намеренията — разбира се, че намеренията са различни. (Единият от тези подходи ще е от по-голяма полза за Божия дом.) Единият е от по-голяма полза за Божия дом — това е друга разлика, като се имат предвид интересите на Божия дом. Коя е обаче основната разлика? Когато някой наистина разговаря за истината, става ясно, когато го чуеш, че това не е лично оправдание или защита. Всичко, за което той разговаря, е предназначено да накара всички да разберат Божиите намерения, всичко е свидетелство за Божиите намерения. Такова общение изяснява истините принципи и след като го чуят, хората имат път напред — те знаят кои са принципите, знаят какво трябва да правят в бъдеще, малко вероятно е да нарушат принципите, когато изпълняват дълга си, а целта на практикуването им ще е по-точна. Такова общение не е опетнено ни най-малко с лично оправдание или защита. Как обаче проповядват онези хора, които биха искали да обърнат нещата

в своя полза и да поставят другите под свой контрол? За какво проповядват те? Проповядват за своите самооправдания и за мислите, намеренията и целите зад всичко, което са направили, така че хората да го приемат, да го повярват и да не ги разбират погрешно. Всичко е просто самооправдание — в него няма никаква истина. Ако слушаш внимателно, ще чуеш, че в общението им няма никаква истина — всичко е човешки твърдения, извинения и оправдания. Това е всичко. А след като са говорили, всички ли разбират принципите? Не, но са разбрали доста за намеренията на говорещия. Това е методът на антихристите. Така те контролират хората. Щом почувстват, че статусът и престижът им са претърпели загуба и са били засегнати в групата, те веднага свикват събиране, за да се опитат да ги спасят както могат. И как спасяват тези неща? Като дават извинения, предлагат оправдания, казват какво са си мислели по онова време. Каква е целта им, като казват тези неща? Да изчистят всички недоразумения, които хората имат за тях. Точно като големия червен змей: след като е измъчвал някого, той ще го реабилитира и ще свали от него всички обвинения. Каква е целта на това? (Да го изкара чист.) Той те реабилитира и те компенсира, след като е приключил с това да ти направи нещо лошо, така че в крайна сметка да си мислиш, че големият червен змей всъщност е добър и заслужава доверие. По този начин управлението му не е застрашено. Така е и с антихристите: няма нито едно нещо, казано или направено от тях, което да не е заради самите тях. Те няма да кажат нищо заради истината, още по-малко ще кажат или направят нещо заради интересите на Божия дом. Всичко, което казват и правят, е заради собствената им репутация и статус. Някои може да кажат: „Несправедливо е от Твоя страна да ги определяш като антихристи, защото те се трудят много и вършат работата си много усърдно, като работят и тичат насам-натам за Божия дом от зори до здрач. Понякога са твърде заети, за да се хранят. Толкова много са страдали!“. А за кого страдат? (За себе си.) За себе си. Ако нямаха статус, щяха ли да правят същото? Те тичат така за собствената си репутация и статус — правят го за награда. Ако не бяха възнаградени или ако нямаха слава, придобивки или статус, щяха отдавна да са се отказали. Те правят тези неща пред другите и докато го правят, искат Бог да узнае за тях и да Го накарат да им даде дължимата награда в светлината на всичко, което са направили. Това, което в крайна сметка искат, е награда; не искат да придобият истината. Трябва да прозреш това. Когато сметнат, че са натрупали достатъчно капитал, когато имат възможност да говорят сред другите, какво е съдържанието на казаното от тях? Първо, да парадират с приноса си — психологическа атака. Какво е психологическа атака? Това е да накарат всеки да знае дълбоко в сърцето си, че са направили много добрини от името на Божия дом, дали са приноса си, поемали са рискове, вършили са опасна работа, много са тичали насам-натам и немалко са страдали — това означава да извадят на показ постиженията си и да говорят за капитала си пред другите. Второ, те говорят

по бомбастичен и безсмислен начин за някакви нереалистични теории, които хората смятат, че разбират, макар да не е така. Тези теории звучат доста задълбочено, загадъчно и абстрактно и карат хората да се прекланят пред антихристите. Освен това говорят бомбастично и объркващо за неща, които според тях никой никога не е разбирал — например технологии, космос, финанси и счетоводство, както и обществено-политически въпроси — дори неща и измами, свързани с престъпния свят. Те разказват личната си история. Как тогава се нарича това? Самоизтъкване. А целта на самоизтъкването им е да предприемат психологическа атака. Мислите ли, че са глупави? Ако тези неща, които казват, нямаха ефект върху хората, щяха ли въпреки това да ги казват? Не. Казват ги с цел: всичко се прави, за да изложат на показ постиженията си, да се изтъкнат и да парадират.

Освен това, какъв маниер възприемат често антихристите? Независимо къде отиват, те възприемат маниера на глава на дадено домакинство — където и да отидат, казват: „Върху какво работите? Как върви? Има ли някакви трудности? Побързайте и се справете с нещата, които са ви възложени! Не бъдете нехайни. Цялото дело на божия дом е важно и не може да се отлага!“. Те са точно като глава на дадено домакинство, винаги надзиравт работата на хората в дома си. Какво означава това — да са глава на домакинство? Означава, че всеки в дома им би могъл да направи грешка или да поеме по грешен път, затова те трябва да го наблюдават. Ако не го правят, никой няма да изпълнява дълга си — всички ще се препънат. Антихристите смятат, че всички останали са идиоти, деца, че ако не се суетят около тях, ако ги изпуснат от поглед и за секунда, някои от тях ще сгрешат и ще тръгнат по неправилния път. Що за възглед е това? Нима не възприемат маниера на глава на домакинството? (Така е.) Вършат ли тогава конкретна работа? Никога. Уреждат другите да вършат цялата работа, като се занимават само с бюрокрация и с това да бъдат господари, а когато другите свършат работата, все едно те самите са я свършили — цялата заслуга отива при тях. Те просто се отдават на ползите на статуса си. Никога не правят нищо, което е от полза за делото на Божия дом, и дори да открият, че някой е нехаен или небрежен в изпълнението на дълга си, че някой прекъсва и смущава делото на църквата, те просто му отправят няколко думи на увещание и го утешават, но никога не го разобличават или ограничават — никога не оскърбяват никого. Ако никой не иска да ги слуша, те ще кажат: „Сърцето ми се къса от тревоги за всички вас. Говорих, докато не ми пресъхна гърлото — изнемогнах до такава степен, че едва не се пречупих! Давате ми толкова много поводи за тревога!“. Не е ли безсрамно от тяхна страна да казват това? Отвращавате ли се, като чуете това? Това е един от начините, по които се проявява постоянното желание на антихристите да контролират хората. Как такива антихристи разговарят с хората? Казват Ми например: „Хората под мен не правят това, което им се казва. Не приемат църковното дело на сериозно. Нехайни са и безразборно харчат парите на божия дом. Тези хора са истински

зверове — по-долни са и от кучета!“. Какъв е тонът им тук? Те се изкарват, че са изключение. Имат предвид следното: „Аз мисля за интересите на божия дом — те не мислят за тях“. За какви се смятат антихристите? За „посланик на марка“. Какво е посланик на марка? Погледнете посланиците на марки от някои държави — що за хора са те? Избрани са заради красотата си. Те са много хубави, могат да говорят добре и всички са преминали обучение. Зад кулисите всички имат връзки и отношения с високи, богати и красиви мъже, с високопоставени служители, със заможни бизнесмени — затова са посланици на марки. На какво разчитат, за да станат посланици на марки? Дали е само заради хубавия им външен вид, добрата фигура и красноречието? Разчитат главно на задкулисните си връзки. Нима нещата не стават така? (Да.) Да, така стават. Антихристите, които винаги имат маниера на водач или глава на домакинството, винаги искат да използват този маниер, тази поза, за да подвеждат хората и да ги контролират. Не е ли това малко в стила на посланика на марка? Стоят някъде там, със скръстени отзад ръце, а когато братята или сестрите кимат и им се кланят, те казват: „Хубаво — свършете добра работа!“. Кои са те, че да казват това? На каква позиция са се самоназначили? Аз не казвам такива неща, където и да отида — чували ли сте Ме някога да казвам такова нещо? (Не.) Понякога ще кажа: „Тази възможност, която имате, да изпълнявате дълга си в душевен мир, не се постига лесно! Трябва да се възползвате от тази възможност и да изпълнявате добре дълга си — не се оставяйте да ви отпратят поради това, че вършите зло и причинявате смущения“. С какво чувство обаче казвам това? С искреност. Но така ли мисли един антихрист? Не мисли така и не действа така. Казва на другите да вършат добра работа — а той самият прави ли така? Не. Кара другите да вършат добра работа, да работят до изнемога за него, да полагат труд за него, а накрая той е този, който си приписва цялата заслуга. Сега вие работите ли до изнемога за Мен, докато изпълнявате дълга си? (Не.) Нито полагате труд за Мен; вие изпълнявате собствения си дълг и задължения, а след това Божият дом ви предоставя ресурс. Би ли било прекалено да се каже, че Аз ви предоставям ресурс? (Не.) Това не е неправилно твърдение и всъщност нещата наистина стоят така. Но ако искате да го кажа, няма да го направя — това никога няма да излезе от устата Ми. Бих казал само, че Божият дом ви предоставя ресурс: вие изпълнявате собствения си дълг в Божия дом, а Бог ви предоставя ресурс. Така че за кого изпълнявате дълга си? (За себе си.) Вие изпълнявате собствения си дълг и задължения. Това е отговорността, която трябва да изпълните като сътворени същества. Вие правите това пред Бог. Категорично не бива да казвате, че работите за Мен — нямам нужда от това. Нямам нужда някой да работи за Мен; Аз не съм шефът, нито съм президент на някоя компания. Аз не печеля пари от вас и вие не ядете Моята храна. Ние просто си сътрудничим. Аз разговарям с вас за истините, за които трябва да разговарям, за да можете да ги разберете и да поемете по правилния

път, и с това сърцето Ми се успокоява — Моята отговорност и задължение са изпълнени докрай. Това е взаимно сътрудничество, като всеки играе своята роля. Далеч не е въпрос на това кой кого експлоатира, кой кого използва, кой кого храни. Не избирайте този маниер — той е безполезен и отвратителен. Наистина вършете работата добре, така че това да е очевидно за всички, и в крайна сметка ще бъдете в добра позиция да си уредите сметките пред Бог. Имат ли антихристите такъв разум? Не. Ако поемат малко отговорност, направят малък принос и са свършили някаква работа, те се хвалят с това по начин, който е откровено отблъскващ — дори искат да бъдат посланици на марки. Ако не се опитваш да бъдеш посланик на марка и се заемеш с някаква действителна работа, всички ще имат известно уважение към теб. Ако възприемеш позата на посланик на марка, но не си в състояние да свършиш никаква конкретна работа и правиш така, че Горното да трябва да се занимава с цялата работа и лично да дава указания за нея, и да проследява нещата, като те надзирава и ти дава напътствия, като Горното върши всеки аспект от работата, и ако ти все още се мислиш за способен, че си станал по-умел, че си направил всичко — не е ли това безсрамно? Антихристите са способни на това. Те откраднат славата на Бог. Когато нормалните хора са преживели някакви неща, те могат да разберат частица от истината и да видят следното: „Заложбата ми е толкова слаба — аз съм нищо. Без загрижеността и надзора на Горното, без да ме държат за ръка, за да ми помогнат, не бих могъл да направя нищо. Бил съм просто една марионетка. Сега съм започнал малко да се опознавам. Знам си нищожната мярка. Няма да имам оплаквания, ако Горното ме кастри отново в бъдеще. Просто ще се покоря“. Като знаеш собствената си нищожна мярка, ти ще вършиш работата, която трябва да свършиш, по благоприличен начин, стъпил здраво на земята. Каквото и да ти възложи Горното, ще го направиш добре, с цялото си сърце и с цялата си сила. Това ли правят антихристите? Не, не го правят — те не зачитат нито интересите на Божия дом, нито делото на Божия дом. Какъв е най-големият интерес на Божия дом? Богатството на църквата? Приношенията за Бог? Не. Какво тогава? Около кой аспект на делото се върти изпълнението на дълга на всеки? Проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог, така че цялото човечество да разбере Бог и да се върне при Него. Това е най-големият интерес на Божия дом. И този най-голям интерес се разклонява надолу, като се разделя към всеки екип и всеки аспект на делото, а след това се разделя още по-прецизно чак до различните видове дълг, които всеки човек изпълнява. Това е интересът на Божия дом. Виждахте ли това преди? Не, не го виждахте! Когато говоря за интересите на Божия дом, вие мислите, че това са пари, къщи и коли. Що за интереси са това? Не са ли просто няколко материални неща? Ще кажат ли тогава някои хора: „Като виждаме, че тези неща не са интересите, хайде да ги разхищаваме, както си искаме.“? Става ли така? (Не.) Категорично не! Разхищаването на приношенията е тежък грях.

Какво друго интересува антихристите, освен желанието и амбицията им да контролират хората? По същество — нищо. Не се интересуват особено от нищо друго. Дали всеки човек изпълнява подходящия дълг, дали персоналът е разпределен подходящо, дали някой не прекъсва и не смущава работата на църквата, дали всеки аспект от църковната работа напредва гладко, в кое звено от работата има проблем, кое звено е все още слабо, за кое звено все още не е помислено, къде работата не се върши както трябва — антихристите не се занимават с нищо подобно, нито питат за тези неща. Никога не ги е грижа за тях; никога не вършат тази конкретна работа. Например преводаческата работа, видеообработката, филмопроизводството, работата с текст, работата по проповядване на евангелието и така нататък — те не проследяват усърдно нито един аспект от работата. Стига нещо да не засяга славата, придобивките или статуса им, то сякаш няма нищо общо с тях. И така, кое е единственото, което вършат? Просто се занимават с някои общи въпроси — повърхностна работа, на която хората обръщат внимание и която виждат. Свършват с това, после го изтъкват като своя квалификация и тогава започват да се наслаждават на предимствата на статуса си. Интересуват ли се антихристите от навлизането на Божиите избраници в живота? Не, интересуват се само от репутацията и статуса си, от въпроси, в които могат да се открояят и да накарат хората да ги уважават и да им се прекланят. Така че независимо какви проблеми възникват в работата на църквата, те нито се занимават с тях, нито питат за тях. Независимо колко сериозен е проблемът, независимо колко голяма загуба носи на интересите на Божия дом, те не смятат, че това е проблем. Кажете Ми, имат ли изобщо сърце? Хора с преданост ли са? Хора, които обичат и приемат истината ли са? Зад тези неща трябва да се поставят въпросителни. Е, какво ли правят по цял ден, за да превърнат работата на църквата в пълна бъркотия? Това е достатъчно, за да се види, че ни най-малко не проявяват внимание към Божиите намерения. Не вършат съществената работа, която Бог им е поверил, а се занимават изключително с повърхностни, общи въпроси, така че пред другите хора да изглежда, че работят; външно те са заети да изпълняват дълга си, за да покажат на хората, че имат усърдие и вяра. Това хвърля прах в очите на някои хора. Обаче те не вършат нито един аспект от съществената работа на църквата — не вършат никаква работа по поене и предоставяне на истината. Никога не използват истината, за да разрешават проблеми; просто се занимават с някои общи въпроси и вършат малко работа, която ги кара да изглеждат добре. Към съществената работа на църквата те са просто нехайни и безотговорни — нямат и най-малко чувство за отговорност. Никога не търсят истината, за да разрешат проблемите, независимо какъв брой възникват, и изпълняват дълга си проформа. И след като са се справили с някои повърхностни, общи въпроси, те си мислят, че са свършили действителна работа. Докато вършат дълга си, антихристите вилнеят, като вършат лоши неща и

действат произволно и властно. Те превръщат работата на църквата в пълна бъркотия и хаос. Нито един аспект от работата не е изпълнен съгласно критериите и без грешка; нито един аспект от работата не е свършен добре, без да се наложи Горното да се намеси, да попита за него и да го надзирава. И въпреки това някои от тях са пълни с оплаквания и непокорство, след като са били освободени; излагат измамни доводи в своя защита, като прехвърлят отговорността на водачите и работниците от по-горно ниво. Това не е ли напълно неразумно? Истинското отношение на човек към истината не може да се види, когато нищо не се е случило, но когато е кастрен и освободен, истинското му отношение към истината се разкрива. Хората, които приемат истината, са способни да го направят при всякакви обстоятелства. Ако грешат, могат да признаят грешката си; могат да се изправят пред фактите и да приемат истината. Хората, които не обичат истината, няма да признаят, че грешат, дори и грешката им да е била разобличена; още по-малко ще приемат Божият дом да се справя с тях — а какво дори биха използвали някои от тях като оправдание? „Имах намерение да се справя добре — просто не успях. Сега не мога да бъда обвиняван, че съм се справил зле. Имах добри намерения, страдах и платих цена, и отдадох всичко от себе си — да не свършиш нещо добре не е същото като да вършиш зло!“. Уместно ли е да откажеш на Божия дом да се справи с теб, като използваш това оправдание, това извинение? Каквито и оправдания и извинения да дава човек, те не могат да скрият отношението му към истината и към Бог. Това е свързано с неговата природа същност и е най-показателното нещо. Независимо дали нещо се е случило или не, твоето отношение към истината представлява твоята природа същност. То е твоето отношение към Бог. Отношението ти към Бог може да се види просто като се погледне как се отнасяш към истината.

Какво обхванахме в обсъждането си преди малко за поведението на антихристите, свързано с контролирането на хората? (Антихристите се интересуват само от това да контролират хората.) Точно така. Хората, които са особено надменни и особено много обичат статуса, имат голям „интерес“ към контролирането на хората. Този „интерес“ не е положителен — той е желание и амбиция, той е негативен и е с пренебрежителен оттенък. Защо биха се интересували от контролирането на хората? От обективна гледна точка това е тяхната природа, но има и друга причина: хората, които биха контролирали другите, имат специална страст и обич към статуса, славата, придобивките, суетата и властта. Мога ли да го кажа така? (Да.) И тази специална страст и обич не е ли подобна на тази на Сатана? Не е ли това същността на Сатана? Сатана по цял ден обмисля как да подвежда и контролира хората; всеки ден той втълпява на хората погрешни идеи и възгледи, било то чрез внушение и образование или чрез традиционната култура, или чрез наука, високопарно знание и учения — и колкото повече внушава тези неща на хората, толкова повече те му се прекланят. Каква е целта на Сатана, като внушава

тези неща на хората? След като направи това, хората притежават неговите идеи; притежават неговите философии и начин на съществуване. Това е равносилно на вкореняване на Сатана в сърцата на хората. Те живеят според Сатана, а техният живот е животът на Сатана — това е животът на дяволи. Не е ли така? Не е ли това и природата на контролирането на хората от антихристите? Те искат да превърнат всички останали в хора като тях; искат да накарат всички да живеят за тях, да им бъдат на разположение и да вършат неща за тях. И всичко трябва да е под техен контрол: мислите и речта на хората, техният стил на говорене, идеите и възгледите им, гледната точка и нагласата, според които действат, дори отношението им към Бог, тяхната вяра и решимост, и въжделение да изпълняват дълга си — всичко това трябва да е под техен контрол. Колко дълбок е този контрол? Първо промиват мозъците и индоктринират хората, а след това продължават, като карат всички хора да правят същото като тях. Те се превръщат в „кръстника“. За да направят хората такива, антихристите използват много методи: има подвеждане, внушение, сплашване и какво още? (Психологически атаки.) Това е част от подвеждането. Какво друго? (Принуда и подкупване на хора.) Как подкупват хората? Някои хора вилнеят и вършат лоши неща, докато изпълняват дълга си в Божия дом. Могат ли антихристите да видят това ясно? За тях то е пределно ясно. Справят ли се тогава с това? Не. И защо не? Искат да използват това, за да подкупят тези хора. Казват им: „Като не се справям с теб, ти правя услуга. Трябва да ми благодариш. Видях те да правиш нещо лошо, но не те докладвах и не се справих с теб. Бях снизходителен. От сега нататък не ми ли дължиш вече благодарност?“. След това тези хора са им благодарни и ги смятат за свои благодетели. От този момент антихристите и тези хора са точно като свине, които се търкалят в една и съща кочина. Докато са на власт, антихристите могат да подкупват такива хора: тези, които вършат зло, които вредят на интересите на Божия дом, които тайно осъждат Бог и които тайно подкопават делото на Божия дом. Ето такава е бандата от зли хора, която антихристите защитават. Не е ли това вид контрол? (Да.) Всъщност антихристите знаят дълбоко в сърцата си, че не тези хора защитават интересите на Божия дом. Всички го знаят — има мълчаливо разбиране — и така те работят в комбина. „Ние сме си лика-прилика. Ти не проявяваш внимание към интересите на божия дом. Ти заблуждаваш бог, както и аз; ти не се стремиш към истината, нито пък аз“. Антихристите подкупват такива хора. Не е ли това подкупване? (Да.) Нямат угризения да допуснат интересите на Божия дом да пострадат. С цената на интересите на Божия дом те толерират тези хора, които вилнеят, като вършат лоши неща, и живеят на гърба на Божия дом. Сякаш им предоставят ресурс и тези хора несъзнателно са им благодарни. Когато дойде време Божият дом да се справи с тези зли хора, как гледат те на антихристите? Казват си: „О, не. Вече са ги освободили. Ако не бяха, щяхме да можем да се наслаждаваме още малко — с тяхната закрила никой не можеше да

се справи с мен“. Все още се чувстват толкова привързани към антихристите! Очевидно е, че всички тези неща, които вършат антихристите, са прекъсвания и смущения, неща, които подвеждат хората, и злодеяния, които се противопоставят на Бог. И всеки човек, който не обича истината, няма да мрази тези злодеяния и дори ще ги прикрива. Например имаше един водач, който прикриваше антихристи. Горното го попита дали някой в църквата причинява прекъсвания и смущения или вилнее, като върши лоши неща, или дали има антихристи, които подвеждат хората. Водачът каза: „Ами ще поразпитам. Сега ще проверя“. Не беше ли това част от работата му? С този тон — „сега ще проверя“ — той се оправи с Горното и след това оттам не се чу нищо повече по въпроса. Той не провери нищо — не искаше да оскърби тези хора! А когато Горното го попита отново: „Провери ли?“, той каза: „Да — няма такива хора“. Вярно ли беше това? Той беше най-големият антихрист от всички, главният виновник за смущаването на работата на църквата и за накърняването на интересите на Божия дом. Самият той беше антихрист — какво имаше да проверява? Когато той е там, каквито и лоши неща да правеха хората под него, каквито и прекъсвания и смущения да причиняваха, никой не можеше да провери тези неща. Той им пречеше да го направят. Следователно, при такива обстоятелства, не беше ли отделил хората под него от Бог? Беше. И в кого се вслушваха тези хора, след като той ги беше отделил от Бог? Не се ли вслушваха в него? Ето така той стана градският побойник, главатарят на разбойниците, местният тиранин — той постави тези хора под свой контрол. Какъв метод използва? Измами Горното и подлъга тези под него. Подкупваше хората под него и им говореше приятни думи, а Горното излъга — не му позволи да разбере какво се случва долу. Не каза нищо за това на Горното, а също така създаде фалшива представа. Каква фалшива представа създаде? Каза на Горното: „Има една жена в нашата църква, за която всички братя и сестри съобщават, че е с лоша човешка природа, че е невероятно злобна и неспособна да изпълнява какъвто и да е дълг. Какво ще кажеш — мога ли да се справя с нея?“. От неговите думи беше ясно, че проявленията на тази жена показват, че тя е зъл човек, с когото трябва да се справят. Така че Горното каза: „В такъв случай може да се справите с нея. Справихте ли се с нея?“. Той каза: „Справихме се с нея миналия месец и я премахнахме“. Дали фактите наистина бяха такива, каквито той ги представи? Какво се оказа, че наистина се случва след по-подробно разпитване? Тази жена не се разбираше с него. И за това си имаше причина: този водач не вършеше действителна работа и винаги сформираше банди и клики сред братята и сестрите — показваше проявленията на антихрист, а тази жена имаше проницателност за него и докладва и разобличи тези проблеми. Веднага щом изпрати този доклад, тя беше разкрита от подчинените на водача и впоследствие беше измъчвана и премахната от него. Този антихрист се справи добре с това да накара всички под него да се надигнат срещу тази жена и да я отхвърлят, и накрая се справи с нея и я премахна,

след което съобщи тази „добра новина“ на Горното. Всъщност нещата не стояха така. Случват ли се такива неща в църквата? Да. Тези антихристи потискат братята и сестрите; потискат тези, които могат да ги разпознаят и да докладват проблемите им, както и тези, които могат да прозрат тяхната природа същност. Те дори първи подават жалби срещу жертвите си, като съобщават на Горното, че именно тези хора причиняват смущение. Кой всъщност причинява смущение? Антихристите са тези, които смущават и контролират църквата.

Какви са похватите на антихристите, за да накарат хората да им се покоряват? Един такъв похват е използването на различни средства, за да те контролират — да контролират мислите ти, методите ти, пътя, по който вървиш, и дори — чрез властта, която притежават — дълга, който изпълняваш. Ако се сближиш с тях, ще ти дадат лек дълг, който ти дава възможност да се откроиш; ако никога не им се подчиняваш и винаги посочваш недостатъците им, и разобличаваш проблема с тяхната поквара, те ще подредят да извършваш работа, която хората не харесват — например да накарат някоя млада сестра да върши някаква мръсна, уморителна работа. Те възлагат лека, чиста работа на всеки, който се сближи с тях, ласкае ги и винаги казва това, което искат да чуят. Ето как антихристите се отнасят към хората и ги контролират. Тоест, що се отнася до властта над персонала и преместванията, кой какво прави зависи изцяло от тях, те имат пълен контрол. Дали това е просто вид амбиция и желание? Не, не е. Не съответства ли това точно на осма точка от проявленията на антихристите: „Искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог.“? Какво се има предвид под „искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог“? Какво е погрешното в това проявление? В какво отношение е погрешно? В това, че принуждаването на хората да се покоряват противоречи изцяло на истината. То не е в съгласие с истините принципи. Изцяло противоречи на интересите на Божия дом и на Божиите намерения; нито частица от него не защитава интересите на Божия дом и нито частица от него не е в съгласие с истината. Това, на което карат хората да се покоряват, са изцяло техните собствени амбиции, желания, предпочитания, интереси и представи. Не е ли това същността на проблема? Това е един от начините, по които се проявява същността на антихристите. Не стига ли това до сърцевината на въпроса? Този начин на действие на антихристите би трябвало да е лесен за разпознаване. Има някои водачи и работници, които излагат правилни и коректни възгледи и въпреки че някои хора не са убедени и не могат да ги приемат, тези водачи успяват да упорстват в прилагането на тези правилни възгледи и в прилагането им на практика. Каква е разликата между това поведение и поведението на антихристите? Двете изглеждат сходни на повърхността, но има разлика в същността им. Това, което правят антихристите, е умишлено да се противопоставят на истината и на работните принципи на Божия дом, като карат хората да правят това, което казват,

под прикритието, че изпълняват дълг за Божия дом и се покоряват на истината. Това е погрешно — грубо, абсурдно погрешно. Някои водачи и работници отстояват правилни възгледи. Онова, което е в съгласие с истините принципи, трябва да бъде отстоявано; това не е надменност и самоправедност, нито възпиране на хората — това е отстояване на истината. Двата вида поведение външно изглеждат сходни, но същността им е различна: единият е отстояване на истините принципи, а другият е отстояване на погрешни възгледи. Това, което правят антихристите, е изцяло в нарушение на истината, враждебно е към нея и е изцяло водено от личните им амбиции и желания — затова антихристите карат хората да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог. Това е сърцевината на тази точка. Това, за което говорихме току-що, е установен факт. Какво се има предвид под желания и амбиции тук? Имат се предвид някои хора, които не правят очевидните неща, които би направил един антихрист, но все пак имат тези склонности. Те имат тези склонности и проявления, което означава, че имат тези желания и амбиции. В каквато и група да се намират, те винаги искат да командват хората като чиновници: „Ти, иди да сготвиш!“, „Ти, иди да уведомиш еди-кого си!“, „Работи усърдно по дълга си и имай повече преданост — бог гледа!“. Необходимо ли е да казват тези неща? Що за тон е това? Кои са те, че винаги да се държат като господари и властелини? Те са нищо, а се осмеляват да говорят такива неща — не е ли това липса на разум? Някои може да кажат: „Те са глупаци“. Но те не са обикновени глупаци — те са особени. В какво са особени? Когато спорят или обсъждат въпрос с някого, независимо дали са прави или не, те в крайна сметка трябва да надделеят; независимо дали са прави или не, те трябва да имат последната дума, да командват и да вземат решенията. Какъвто и да е статутът им, те желаят да вземат решенията. Ако друг човек надделее, като изрази правилно мнение, те се ядосват; изоставят работата си и отказват да продължат — напускат с думите: „Можете да си говорите каквото искате — така или иначе не правите това, което казвам!“. Нямат ли тази амбиция и желание? Какви са последствията, ако такива хора станат господари и властелини, ако станат надзорници, ако станат водачи? Превръщат се в стандартни антихристи. Имате ли вие такива проявления? Това не би било добре! Не би ли било голямо бедствие, ако един вярващ в Бог не придобие истината, а вместо това се превърне в антихрист?

Как невярващите гледат на хората? Когато срещнат човек, първо гледат външния му вид и облеклото; когато слушат другите да говорят, винаги искат да видят дали те притежават знания. Ако установят, че външният ти вид и облеклото ти не са кой знае какво и че не си добре образован или знаещ, те те презират и искат да надделеят, когато говорят с теб. Аз казвам: „Щом искаш да спориш, давай — говори ти“. Аз Си държа езика зад зъбите; отстъпвам. Повечето хора в Божия дом Ме слушат, където и да отида. Затова търся възможности да чуя другите да говорят, да оставя другите да говорят повече — опитвам се да оставя всеки да си

каже каквото му е на сърцето и да говори за вътрешните си трудности и за познанието си. Докато слушам, мога да доловя някои отклонения. Мога да доловя някои техни проблеми и недостатъци, какви проблеми са възникнали относно пътя, по който вървят, и коя област от църковната работа не се върши добре, какви проблеми остават в нея и дали трябва да се разрешат. Съсредоточавам се върху слушането за тези неща. Ако обсъждаме някакъв въпрос — ако например кажа, че една чаша е хартиена, а ти настояваш, че е пластмасова, Аз ще кажа: „Добре. Ти си прав“. Няма да споря с теб. Някои хора си мислят: „Ако Ти си прав, защо не спориш?“. Зависи от въпроса. Ако се отнася до истината, редно е да се вслушаш в Мен; ако е някакъв външен въпрос, тогава каквото и да кажете, няма да се намесвам — такива неща нямат нищо общо с Мен. Няма смисъл да се спори за такива неща. Има някои хора, които обсъждат определени държавни въпроси. На тях Аз казвам: „Доколкото разбирам, нещата стоят така“. Добавям „доколкото разбирам“ в началото; в това има малко самосъзнание. Излагам факт, който знам, за да илюстрирам въпроса, като казвам: „Ето каква е ситуацията в момента, но ако има някакви специални обстоятелства, за тях не знам“. Това е всичко, което мога да направя, за да оценя нещата въз основа на този факт, но не се фукам колко много знам. Просто им давам малко информация за справка — не искам да заемам по-висока позиция от тях и да ги потискам, да им показвам колко съм блестящ, че знам всичко, а те не знаят нищо. Това не е Моята гледна точка. Когато някои хора си бъбрят с Мен, Аз споменавам малко информация, която не знаят, а те казват: „Ти по цял ден стоиш вътре — какво знаеш?“. Те не знаят тази информация, но искат да спорят и да се карат с Мен за нея. Аз казвам: „Точно така. Не излизам, но това конкретно нещо го знам. Просто ти го казвам и толкова — ако искаш вярвай“. Какво толкова има да се спори за това? Да се спори за подобни неща е нрав. Някои хора дори искат да се състезават за надмощие, когато става въпрос за външен въпрос, казвайки: „Ти как разбра за това? Защо аз не знам за него? Защо ти можеш да го обясниш надълго и нашироко, а аз не мога?“. Например Аз казвам: „През годините, в които пребивавам тук, открих нещо характерно за климата: доста е влажно“. Това е наблюдение, до което съм стигнал, след като съм пребивавал на това място дълго време — това е факт. Някои хора обаче чуват това и казват: „Наистина ли е така? Как тогава аз не съм усетил влажността?“. Само защото ти не си усетил влажността, не означава, че не е влажно. Не можеш да се основаваш само на това, което усещаш — трябва да се основаваш на данните. Ежедневните прогнози за времето са много подробни и щом си ги гледал достатъчно, ще знаеш, че тук всъщност е влажно. Това не е нещо, което просто съм си въобразил, и не говоря въз основа на усещане. И защо е така? В сенчестите основи на стените винаги има мъх през цялата година; през пролетта има места, където човек не смее да стъпи, толкова са хлъзгави. Това наблюдение е резултат от преживяването му, от това, че лично е видяно и почувствано. Да се говори по този начин не е в разрез

с фактите, нали? Има обаче някои хора, които ми се опъват заради тези неща, когато говорят с Мен — Аз казвам, че тук е влажно, а те просто казват, че не е. Не са ли това объркани хора? (Да.) Някои твърдения се правят въз основа на реалността, тъй като идват от преживяване и не са плод на въображението. Защо казвам, че не са фантазии? Защото излагат детайлите ясно, изчерпателно и систематично и когато човек види и преживее описаното в тези твърдения, то съвпада точно с казаното. Не са ли тогава тези твърдения точни? (Точни са.) Но дори и при тези точни твърдения има някои хора, които все се заяждат и спорят с Мен по този начин. За какво спорят? Това смъртоносна битка ли е? За живота си ли се борят? Не за това спорят, просто искат да се състезават кой знае повече. Те просто обичат да спорят — това е нрав. Как според вас трябва да се отнасяте с такива хора? Трябва ли да ги разобличавате и да спорите с тях, докато почервенеете от яд? (Не.) С такива невежи хора няма смисъл да се спори. Унизително е. Просто не ги закачайте. Това няма ли да свърши работа? Какъв е смисълът да се спори с такива глупави и безразсъдни хора? Ако има спор или дебат, защото някой не разбира някакъв въпрос, който засяга истината, така става — но не е ли невежество да се спори за тези външни въпроси? Нравът на антихристите е преди всичко да не приемат истината, да са надменни и самоправедни, да изпитват неприязън към истината. Антихристите дори не приемат никакви правилни думи или забележки и изказвания, които са в съгласие с фактите, и ще ги проучват, ще спорят и ще се карат с теб за тях — а да не говорим за истината. Не е ли това нрав? (Да.) Какъв е този нрав? Надменност. Това, което искат да кажат, е: „Ти просто разбираш малко от истината, нали? Не разбираш от външни въпроси, така че няма да сгрешиш, ако ме слушаш за тях! Спри да дрънкаш — това наистина ме вбесява. Тези външни въпроси не са твоя работа. За твоите отговорности, за говоренето на истината ще те слушам — но престани да говориш за тези външни въпроси. Защо просто не млъкнеш! Никога не си се сблъсквал с тези въпроси, така че какво знаеш? Трябва да слушаш мен!“. Те карат хората да ги слушат за всичко. Искат да завоюват всеки, без дори да погледнат кой е. Какъв е този нрав? Има ли изобщо някакъв разум в него? (Не.)

Кажете Ми, лесно или трудно е да се разбирате с Мен? (Лесно е.) По какво съдите? Защо казвате, че е лесно? Аз ще ви кажа, а вие преценете дали обяснението Ми за самия Мен е правилно и точно. Първо, Моята рационалност е нормална. Как може да се обясни тази нормалност? Тя означава, че имам точни критерии и точна гледна точка по отношение на всички въпроси. По този начин не са ли нормални всичките Ми възгледи и твърдения по отношение на всеки тип неща, както и отношението Ми към всеки тип неща? (Да.) Нормални са — най-малкото са в съгласие с критериите за нормална човешка природа. Второ, истината Ме държи под контрол. Нормалната рационалност притежава най-малкото тези две неща. Има и още един аспект на това: причината да смятате, че

е лесно да се разбирате с Мен, е тази, че имам правилната мярка и знам критериите, когато става въпрос за всеки тип хора. Имам правилната мярка, както и начини и средства за това как се отнасям към водачите и обикновените братя и сестри, как се отнасям към възрастните и младите, как се отнасям към надмените хора, които са склонни да се перчат, и как се отнасям към онези, които имат и които нямат духовно разбиране, и така нататък, за всеки тип човек. Каква е основно тази правилна мярка и тези начини и средства? Те са да се спазват истините принципи, а не да се правят нещата напосоки. Да предположим например, че щях да те ценя високо, защото си студент, или да те презирам, защото си селянин — това не са принципите. Тогава как схващам тези принципи? Като гледам заложбите и човешката природа на даден човек, дълга, който изпълнява, вярата му в Бог и отношението му към истината. Разглеждам хората въз основа на комбинация от тези различни аспекти. Има и още една причина, поради която Ме смятате за лесен за общуване — нещо, за което много хора може би имат представи и което не могат да приемат. Те си мислят: „Ти имаш статус, но защо не изглеждаш като човек със статус? Не изтъкваш статуса Си, не си високомерен и надменен. В съзнанието си хората си мислят, че трябва да Ти се възхищават — но защо, когато Те видят, намират за най-подходящо да се отнасят с Теб като с равен или дори да Те гледат със снизхождение?“. И така, те мислят, че е лесно да се разбират с Мен и се отпускат. Не е ли така? Точно така е. Вследствие на това те смятат, че няма защо да се страхуват от Мен и че е чудесно да се разбират с Мен по този начин. Кажете Ми, ако ви потисках на всяка крачка и ви кастрех без основателна причина, и ви укорявах и поучавах по цял ден с мрачно изражение на лицето, нямаше ли нещата да са различни? Щяхте да си мислите: „С Теб е толкова трудно да се разбира човек, с Твоята ексцентрична индивидуалност и промени в настроението!“. Тогава нямаше да е лесно да се разбирате с Мен. Именно защото ви изглеждам нормален във всички Мои аспекти, в Моята индивидуалност, в Моите удоволствия и гняв, в Моите скърби и радости, и защото в съзнанието си мислите, че хората с положение и висок статус трябва да са високомерни и надменни, а този Аз, когото виждате сега, е толкова обикновен — точно затова сваляте гарда и смятате, че е лесно да се разбирате с Мен. Освен това, намирате ли, че използвам бюрократичен жаргон, когато говоря? (Не.) Не използвам — когато става въпрос за неща, които не разбирате, ви помагам доколкото мога и с каквото мога, и рядко ви се присмивам. Защо го правя рядко? Има моменти, когато страшно се изнервям и не мога да се сдържа да не ви кажа няколко подигравателни думи, но трябва да имам предвид също така, че може да станете слаби, затова ви говоря по този начин възможно най-малко. Вместо това съм толерантен, опрощаващ и търпелив. Помагам ви доколкото мога, където мога, и ви уча доколкото мога на каквото мога — това правя при повечето обстоятелства. И защо е така? Защото онова, което най-много липсва на повечето хора, е свързано с въпросите за свидетелстване за Бог и разбиране на

истината — но когато става въпрос за ядене, пиене и веселие, или за дрехи и грим, или игри, или всякакви такива светски неща, хората знаят всичко за тях. От друга страна, по отношение на въпросите за вярата в Бог и въпросите, които засягат истината, хората са невежи; когато става въпрос за свидетелстване за Бог и използване на професионалните им умения, силните им страни и дарбите им, за да свършат малко работа по свидетелстването за Бог, да създадат някаква работа, което свидетелства за Бог, те нямат какво да кажат. Какво мога да направя, когато видя такава ситуация? Трябва да ви уча, като ви напътствам малко по малко и ви уча възможно най-добре. Избирам нещата, които разбирам, знам и мога да правя, и ви уча на тях отново и отново, докато дадена работна задача не бъде завършена. Уча ви на всичко, на което мога, и доколкото мога. За тези от вас с лоши заложби, които не могат да бъдат научени, разберете доколкото можете и оставете нещата да следват естествения си ход — няма да те насилвам. В крайна сметка има някои, които казват: „Тези от нас, които разбират от дадена професия, бяха победени от аматьор. Ние, които имаме знания в тази област, не успяхме да свършим нищо и все още се нуждаем от този аматьор, за да ни наставлява и да ни помага да свършим нещо — толкова е унизително!“. Всъщност това не е унизително, защото свидетелстването за Бог в нечия вяра включва истината, а истината е неизследвана територия за човечеството. Никой покварен човек не се ражда с разбиране за истината; само чрез личното дело на Бог за усъвършенстване на хората те могат да разберат истината. Ако хората се раждаха със способността да свидетелстват за Бог, тогава никой нямаше да Му се противопоставя! Именно защото хората са от рода на Сатана и имат природа същност, която е враждебна на Бог, те не са в състояние да правят неща, които включват истината и свидетелстването за Бог. Така че какво да правят хората тогава? Стига да полагат най-големи усилия да правят това, което могат, това е достатъчно. Ако имам енергията да предложа помощ и напътствие, помагам. Ако нямам или ако съм зает с други неща и не мога да намеря време, тогава просто правете каквото можете. Това е в съответствие с принципите, нали? Това е единственият начин. Не ви принуждавам да надхвърляте възможностите си. Безполезно е — не може да се направи. В крайна сметка хората си мислят: „С Теб е доста лесно да се разбира човек и Твоите изисквания са лесни за постигане. Кажи ни какво да правим и ние ще го направим както казваш“. Някои хора може понякога да бъдат кастрени. Повечето от тях понасят това добре, с правилното възприемане. Няколко души се отказват от работата си, а няколко причиняват тайно смущения, не се стараят да изпълняват дълга си и не вършат действителна работа. Такива хора след това биват освобождавани. Ако не желаеш да вършиш работата, тогава се оттегли. Защо трябва ти да бъдеш използван за нея? Ще те заменим — това е всичко. Просто е, нали? Ако в бъдеще тези хора се покаят, променят се и вършат добре работата си, ще им бъде даден друг шанс — а ако

все още причиняват прекъсвания и смущения по същия начин, никога повече няма да бъдат използвани. По-добре да използвам някой покорен. Каква е ползата постоянно да се забърквам с хора от този тип? Нали така? Това би било трудно за тях и изтощително за Мен. Има принципи за това как се справям с тези неща, а има и принципи за това как се разбирам с другите. Друга причина да се погаждат лесно с Мен е, че в погаждането с хората никога не изисквам неща, които са твърде взискателни за тях. Прави каквото можеш; по отношение на нещата, които не можеш да направиш, ще ти ги казвам едно по едно. Прави каквото можеш с цялото си сърце; ако не го правиш с цялото си сърце, няма да те принуждавам да го правиш така. Що се отнася до останалото, тоест как вярваш в Бог, това си е твоя работа. Ако в крайна сметка не придобиеш нищо, никой няма да ти е виновен. Какво мислите за Моите принципи за това как се отнасям към хората? Струва ли ви се, че са малко прекалено снизходителни? Категорично не е така — начинът, по който се справям с това, е напълно съобразен с принципите. Какви са тези принципи? Слушайте Ме и ще разберете.

Аз, въплътеният Бог, извършвам делото Си сред човечеството — мога ли напълно да заменя Светия Дух или Божия Дух в това дело? Не, не мога. Затова не се опитвам да надхвърлям границите Си, като казвам, че бих искал да заменя Бог на небето и да свърша цялото Му дело. Това би означавало да Се възвеличавам — не съм способен на това. Аз съм обикновен човек. Каквото мога да направя, го правя. Правя това, което мога да направя добре; правя го докрай и го правя както трябва. Влагам сърцето и цялата Си сила в това. Това е достатъчно. Това е делото, което Ми се пада. Ако все пак не можех да разбера това и упорито се съпротивлявах на този факт, и не го признавах, а винаги се опитвах да се преструвам на велик, винаги се опитвах да блесна, винаги се опитвах да изтъкна някакви невероятни умения, щеше ли това да е в съгласие с принципите? Не. Мислите ли, че разбирам този въпрос? Разбирам го, и то твърде добре! Обхватът на онова, което Божията плът може да каже, и на делото, което плътта може да свърши, е обхватът на делото, което Той извършва въплътен. Всичко извън този обхват, хората, които лично преживяват Божието дисциплиниране и кастрене, и просветлението и напътствието на Светия Дух, и дори виденията, които дава Бог, както и това кого Бог ще усъвършенства и кого ще отстрани, и какъв е Неговият възглед и отношение към всички хора — тези неща са все Божия работа. Ако сте в близък контакт с Мен, Аз също мога да видя тези неща — но колкото и да гледам, колко от тях мога да видя? Има ограничение за броя на хората, които мога да видя, и броя на онези, с които влизам в контакт — как би могло това да включва абсолютно всеки човек? Би било невъзможно. Не трябва ли да си наясно с това? Кажи Ми, Аз наясно ли съм с това? Наясно съм. Това е нещо, което един нормален човек трябва да прави. Не мисля за неща, които не са онези, които трябва да върша. Способни ли са хората на това? Не са — липсва им тази рационалност.

Някои хора Ме питат: „Не проучваш ли винаги тайно нещата? Не разследваш ли винаги кой какво прави и какви лоши неща казва за Теб насаме или кой тайно Те осъжда и Те проучва?“. Ще бъда честен с теб: никога не съм разследвал тези неща. Кой отговаря за тези неща? Божият Дух — Бог проучва внимателно всичко; Той проучва внимателно цялата земя и проучва внимателно сърцата на хората. Ако не вярваш във внимателната проверка на Бог, тогава разумът ти не е ли анормален? (Да, така е.) Тогава ти не си някой, който истински вярва в Бог, заемаш грешна позиция и е възникнал голям проблем. Аз изисквам от вас да вярвате в Бог и категорично вярвам в това. Така че Моите слова и дела са изградени на тази основа. Не върша неща извън Моите граници; не върша неща извън обхвата на Моите способности. Не е ли това нрав? (Да.) Някои хора не го виждат така. Те мислят, че имам тази идентичност, този статус и тази власт, затова се чудят защо не действам по този начин. Смятат, че трябва да разбирам повече неща и да схващам повече неща, за да изглежда, че имам по-голямо положение, по-висок статус, повече могъщество и повече власт. Колкото власт и могъщество Ми дава Бог, толкова притежавам. Това не са неща, за които се боря, нито неща, които изтръгвам. Божията власт, Неговото могъщество и Неговото всемогъщество не са неща, които могат да бъдат представени от една незначителна плът. Ако не си наясно с това, тогава нещо не е наред с разума ти. Ако не можеш да прозреш този въпрос след много години на вяра в Бог, тогава си твърде глупав и невеж. Има много неща, за които не питам — но знам ли за тях в сърцето Си? (Знаеш.) Какво знам? Знам ли името на всеки? Знам ли от колко години всеки човек вярва в Бог? Не е нужно да знам тези неща. Достатъчно Ми е да знам състоянията на всички, какво липсва на всеки, до каква степен са придобили навлизане в живота и какви са истините, които трябва да чуе всеки, с които да бъде поен и с които да бъде снабден. Да знам тези неща е достатъчно. Не е ли това, което Ми се пада? Не е ли рационалност да знам какво Ми се пада — какво трябва да кажа и какво дело трябва да извърша? (Да.) Как се появява такава рационалност? Ако въплътеният Бог дори нямаше тази рационалност, ако Той дори нямаше този критерий за измерване на всички неща и всички събития, за каква истина щеше да говори тогава? Ако въплътеният Бог се бореше с Божия Дух и се състезаваше с Него за статус, нямаше ли нещо да се объркa? Нямаше ли това да е неправилно? Можеше ли да бъде така? Не — това е нещо, което никога не би могло да се случи.

Някои хора винаги се тревожат и казват: „Винаги ли разпитваш за нас и винаги ли ни проучваш тайно? Бог винаги ли се опитва да прецени какво мислим за Него и как Го виждаме в сърцата си?“. Не мисля за такива неща. Те са излишни! Каква е ползата да се мисли за тези неща? Всичко това е под внимателната проверка на Бог. Има обхват на действията на Божия Дух, а още повече на действията на въплътения Бог. Въплътеният Бог е Бог, Той е изворът и изразът на истината, а делото, което Той извършва на този етап, е представително за този етап, а не за

последния. Въплътеният Бог може да върши само делото, което е в рамките на този период и този обхват. Може ли тогава това дело да бъде представително за следващия етап? Е, не знаем какво ще се случи в бъдеще. Това си е Божия работа. Не преминавам граници. Върша това, което е Моя работа; върша нещата, които трябва и мога да свърша. Никога не се насилвам извън границите Си с думите: „Аз съм всемогъщ! Аз съм велик!“. Това е Божият Дух; въплътеният Бог представлява само израз и извор на делото, което Бог извършва през този период. Обхватът на Неговото дело и какво дело трябва да извърши вече са били определени от Бог. Ако кажеш: „Въплътеният Христос е всемогъщ“, ще бъдеш ли прав или не? Наполовина прав, наполовина не. Божият Дух е всемогъщ; не може да се каже, че Христос е всемогъщ. Трябва да кажеш, че Бог е всемогъщ. Това е точен и прецизен начин да се каже, и такъв, който е в съгласие с фактите. Каква рационалност трябва да притежавам? Всички казват, че Аз съм Бог, Самият Бог, че съм въплътеният Бог, така че вярвам ли, че тогава бих могъл да представлявам Самия Бог, Неговия Дух? Не бих могъл. Дори Бог да Ми даде тази власт и способност, не бих могъл да го постигна. Ако можех да представлявам Бог по този начин, нямаше ли това да е един вид фактическо богохулство срещу Неговия нрав и същност? Плътта е толкова ограничена! Това не е начинът да се разбере; това не е ъгълът, от който да се подходи към тази тема. Не е ли така? (Да.) И така, понеже имам тези мисли, тези принципи за вършене на нещата и съображения при извършването на всяко нещо, на много хора не им изглеждам като Бог и дори има някои, които преди да влязат в контакт с Мен, таят някакви илюзии, фантазии и представи, които са внимателни и предпазливи в действията си, а след това, веднага щом се срещнат с Мен, си мислят: „Той е просто човек, нали? Няма нищо страшно в него“. След това се отпускат — стават смели и се осмеляват да вилнеят, като правят лоши неща. Как се наричат те? Неверници. Ако вярваш само във въплътения Бог, а не в Божия Дух, тогава си неверник; а ако вярваш само в Божия Дух, а не във въплътения Бог, тогава също си неверник. Въплътеният Бог и Божият Дух са едно — Те са едно. Не се борят помежду си, камо ли пък да са отделени един от друг, а още по-малко всеки да съществува сам за Себе Си. Те са едно — просто въплътеният Бог трябва да подхожда към Своето дело и към Бог от гледна точка на плътта. Това е работа на плътта и няма нищо общо с вас — това е работа на Христос и няма нищо общо с човечеството. Не можеш да кажеш: „Значи и ти мислиш, че си обикновен човек. Добре, тогава сме един и същи вид хора — всички сме еднакви“. Добре ли е да се каже това? Това е грешка. Някои хора казват: „Изглеждаш доста лесен за общуване, така че нека да оставим формалностите. Нека се отнасяме един към друг като приятели, като другари; нека се доверяваме един на друг — нека се сприятелим“. Добре ли е това? Тези хора нямат духовно разбиране; те са неверници. Колкото повече споделяш чувствата си с тях и им говориш за истината, фактите и истината реалност, толкова повече те презират — тези

хора са неверници. Колкото повече говориш за дълбоки мистерии и изричаш лозунги, доктрини и абстракции, и колкото повече изтъкваш статуса си, перчиш се и се фукаш, толкова повече те ценят — това са неверници. Когато видят някого, който е принципен и премерен в действията си, чиито действия са в съгласие с истината, който може да подхожда към положителните и негативните неща с ясни граници и проницателност — колкото повече някой е такъв, толкова повече те го гледат отвисоко и го намират за недостоен за вниманието им — това са неверници.

Когато влизам в контакт с хора и общувам с тях, независимо кои са те или колко дълго продължава общуването, чувства ли някой от тях следното: „Той винаги се опитва да ме контролира, Той се разпорежда с всички дела в дома ми, Той винаги се опитва да ме завоюва.“? Аз не те завоювам! Каква полза би имало от това? Чети Божиите слова сам, размишлявай върху тях и навлизай в тях бавно. Ако си човек, който се стреми към истината, Светият Дух ще върши делото си върху теб и Бог ще има благословии и напътствия за теб. Ако не си човек, който се стреми към истината, ако винаги се съпротивляваш на всичко, което казвам, и не искаш да го чуеш, и не го приемаш, тогава в крайна сметка винаги ще бъдеш разкриван и нещата винаги ще се объркват, когато действаш — няма да имаш Божието водачество. Как се случва това? (Бог проучва внимателно всичко.) Не е само това, че Бог проучва внимателно всичко. Преживейте това сами. Когато кажа нещо, независимо дали хората са съгласни с него или дали го приемат, Светият Дух подкрепя ли го или не се интересува? (Подкрепя го.) Светият Дух със сигурност го подкрепя и категорично няма да го подкопае. Би било правилно от ваша страна да запомните това. Независимо дали хората могат да приемат това, което казвам, ще дойде ден, когато фактите ще излязат наяве и с един поглед всички ще кажат: „Това, което Ти каза, беше правилно през цялото време! Каза го отдавна — защо нямах представа за него?“. Независимо дали по онова време си вярвал, че Моите слова идват от въображението Ми или от ума Ми, или от знание — един ден, след като преживееш някои неща, ще си помислиш: „Това, което каза, е било истината през цялото време!“. И как ще си стигнал до това разбиране? Чрез преживяване. Ако си в състояние да постигнеш това познание, ще бъде ли то чрез умствен анализ? Категорично не; ще си бил воден от Светия Дух — това ще бъде Божие дело. Невярващите прекарват целия си живот с малко познания за някои от правилата за небесата и земята и всички неща, но могат ли да придобият истината? (Не.) Тогава какво им липсва? (Нямат делото на Светия Дух.) Правилно. Нямат делото на Светия Дух — това им липсва. Така че независимо как Ме възприемаш и оценяваш като личност, и по какъвто и начин да се отнасяш към изречените от Мен слова и направените от Мен неща, това в крайна сметка трябва да има своя резултат. Бог ще действа и Той ще разкрие дали изборът ти е бил правилен или грешен, дали отношението ти е било правилно или грешно и дали нещо се е объркало с възгледа ти. Бог подкрепя делото на Своята плът. Защо

тогава Бог не подкрепя други хора? Защо не подкрепя антихристите? Защото Духът и плътта са едно; Те имат един и същ източник. Всъщност това не е подкрепа — тоест, след като си преживял докрай, независимо дали това са слова, изречени от въплътения Бог, или такива, които са дошли до теб от просветлението на Светия Дух, те ще бъдат последователни. Те никога няма да си противоречат, ще бъдат в съгласие. Имате ли потвърждение за това? Някои хора имат, докато други все още не са стигнали до този момент в своето преживяване и не притежават потвърждение за това. Това означава, че вярата им все още не е достигнала до това ниво; тя все още е много малка. С други думи, когато вярата ти достигне определена степен, внезапно ще дойде ден, когато ще почувстваш, че една обикновена фраза, изречена от тази обикновена плът, фраза, която не си намирал за много впечатляваща, когато си я чул, е станала твой живот. Как ще е станала твой живот? Ще се осланяш на нея в действията си, без да знаеш. Тя ще се е превърнала в напътствие в ежедневието ти. И когато ти липсва път, тази фраза ще се превърне в твоя реалност и ще се превърне в цел, която ти показва пътя; когато изпитваш болка, тази фраза ще ти позволи да излезеш от негативността и да разбереш какъв е проблемът ти. След такова преживяване ще видиш, че колкото и обикновена да е тази фраза, в думите ѝ има тежест и живот — че е истината! Ако не се съсредоточиш върху стремежа към истината и не обичаш истината, може да заклеймиш Бог и Неговото въплъщение, и истините, които Той изразява. Ако си човек, който се стреми към истината, тогава в преживяването ти ще дойде ден, когато ще кажеш: „С Бог е доста лесно да се разбира човек. С въплътения Бог е доста лесно да се разбира човек“ — но никой няма да каже: „Разбирал съм се с Него, сякаш е човек“. Защо е така? Защото твоето преживяване на Христовите слова е същото като делото, което Светият Дух извършва в теб, когато не Го виждаш в ежедневието си. Какво ще породят у теб думите, че „е същото“? Ще кажеш: „Бог е приел обикновена, нормална външност, образ на плът, така че хората са пренебрегнали Неговата същност. Именно защото хората имат покварен нрав, те не могат да видят тази страна на Бог, която е Неговата същност. Те виждат само страната, която човек е способен да види. На хората наистина им липсва истината!“. Не е ли така? (Да.) Така е. Ако например в някое дело има много аспекти, които не мога да свърша, много хора със сигурност ще развият представи. Но когато съм в състояние да свърша по малко от всеки аспект на делото, всички са малко по-спокойни и са донякъде утешени в сърцето си: „Добре. Той изглежда като Бог — това е всичко, което мога да кажа. Той изглежда като въплътения Бог, изглежда като Христос. Вероятно е Христос“. Това е единственият вид определение, което хората имат. Ако обаче само разговарях за истината и изразявах някои от Божиите слова, и не правех нищо повече от това — ако не давах практическо напътствие за каквато и да било работа и не бях в състояние да дам практическо напътствие, тогава това би намалило уважението на хората

към тази плът и тежестта, която ѝ придават. Хората вярват, че плътта трябва да притежава определени способности и определени таланти. Всъщност талант ли е това? Не. Бог може да даде на хората всякакви таланти, дарби и способности, така че кажете Ми, има ли Самият Бог тези неща? В изобилие! И така, има някои хора, които не могат да решат тази загадка и казват: „Как можеш да ни наставляваш да пеем, когато Сам не можеш да пееш? Това не е ли все едно лаик да дава наставления на професионалисти? Не противоречи ли това на принципите?“. Ще ви кажа, Аз съм изключението. Защо е така? Ако не можете да направите нещо добре, трябва да протегна ръка, за да ви помогна; ако можете да направите нещо, нямам проблем да не се намесвам, не искам да се намесвам — това би Ме изморило. Ако можете да направите нещо добре, защо трябва да протягам ръка, за да ви помогна? Не се перча тук и не изричам възвишени идеи. Просто искам да ви уча както в областта на професионалните умения, така и в областта на истините принципи. След като всички сте научили уменията и сте схванали принципите, камък ще падне от сърцето Ми, тъй като тези неща са извън делото, което Ми се пада да върша. Някои казват: „Ако това не е дело, което Ти се пада, защо го вършиш?“. Трябва да се свърши, а хората далеч не са на висотата на задачата. Ако не давах напътствия, както правя, тогава създадените творби нямаше да бъдат нищо особено и свидетелстването за Бог щеше да доведе до посредствени резултати. Ако нямах значими творби, които да покажа, и Аз щях да бъда малко безотговорен и да се чувствам неловко, така че върша малко работа, доколкото енергията и телесното Ми състояние позволяват. Защо? Има няколко съображения. Когато цялото човечество види нещата, които хората са направили, и ги асимилира, гледните точки, възгледите и способностите за възприемане, които хората имат, се различават само по това от колко време са вярващи, какви са преживяванията и заложбите им, но техните отправни точки са по същество едни и същи. Отправните им точки са преживяванията, които имат за истините реалности въз основа на тяхното разбиране на истината. Това са нещата, които човечеството може да направи. Не бих могъл да върша неща или да създавам творби от гледна точка на обикновен човек. Каква гледна точка трябва да заема тогава? Тази на плътта? И това не бих могъл да направя. Би било неуместно, не мислите ли? Разбира се, бих възприел гледната точка на Бог и Неговото дело отвътре в плътта, за да изричам тези думи, да правя тези неща и да изразявам тези възгледи. Може ли стойността на тези неща да се измери с пари сред човечеството? (Не.) Не може. Това е така, защото след като бъдат завършени, тези неща ще останат завинаги за човечеството. Тези обикновени творби също ще останат завинаги, разбира се. Но тъй като тези творби ще останат завинаги и за бъдещето и ще допринесат за цялото човечество, независимо дали са напътствия за вярата в Бог, или ресурси и помощ, трябва да направя няколко неща с по-голяма тежест, нали? Ето защо трябва да изричам думи и да създавам творби от такава

гледна точка, която човечеството не може да възприеме. За какво правя това? За да увелича известността на църквата. Правилен ли е този мотив? (Да.) Мислите ли, че увеличаването на известността на църквата е от полза за свидетелстването за Бог? (Да.) Допринася ли за това или го възпрепятства? (Допринася.) Това е сигурно — определено допринася. Когато някои невярващи и религиозни групи видят тези творби, те са изумени колко добре са направени тези филми и винаги искат да се срещнат със създателя на филма зад кулисите. Няма да се срещам с тези хора. Нямам време да се срещам с тези хора и не знам каква би била целта на срещата им с Мен. Каква полза би имало тогава да се срещам с тях? Ако хората, които гледат тези филми, могат да приемат истината, тогава това е достатъчно, а ако са готови да изследват истинския път, това е още по-добре. Не е необходимо да се срещат с Мен. Накратко казано, правя няколко значими творби, така че когато човечеството види тези неща, това да е от малко по-голяма полза за него. Добро или лошо нещо е да се оставят тези неща на човечеството? (Добро нещо.) Заслужава си; струва си да се направи.

Това е начинът, по който се разбирам с вас. Взаимоотношенията, които имам с вас, са тези, които виждате и усещате. И така, какви са взаимоотношенията на Бог с вас? Могат ли да се усетят? Същите са. Недейте да си мислите: „Въплътеният Бог е човек, с Него е лесно да се разбираш. Но с Бог на небето не е така, с Неговото величие и гняв — Той е ужасяващ!“. Бог е такъв, какъвто съм Аз. Той не би те завоювал или контролирал с реплика, метод или със сила. Не би направил това. Той би се разбирал с вас по същия начин, по който вие усещате, че се разбирам с вас: уча ви на всичко, което мога, и ви давам възможност да разберете всичко, което мога. Що се отнася до нещата, които не можете да разберете, Аз не ви ги натрапвам насила. Някои може да кажат: „Казваш, че не ни ги натрапваш насила — е, тогава какво правиш, като проповядваш истината през цялото време?“. Това натрапване ли е? Това се нарича предоставяне на ресурс — не става въпрос да ви карам насила да напредвате, това е поене. Поенето е правилно, то е положително нещо. Някои ще кажат: „Завоюването на хората от антихристите не е ли същото като Божието?“. (Не е.) В какво отношение не е? Една и съща дума се използва за завоюването на хората от антихристите и за Божието завоюване на хората. Каква е по същество разликата между тези две употреби на думата? Можете ли да обясните това ясно? Ако не можете да направите дори това, разбирането ви за истината просто е твърде слабо. (Завоюването на хората от Сатана е насилствен контрол, докато Божието е предоставяне на истина — то е да се казват на хората истините принципи, които те след това могат да практикуват и по този начин да придобият живот.) Така че питам ви: Сатана контролира и завоюва хората, но притежава ли истината? (Не.) Какво е Сатана? На какво основание завоюва хората? С други думи, какво дава право на Сатана да завоюва хората и да се опитва да ги придобие? Сатана няма абсолютно нищо. Така че какво

използва, за да завоюва хората? Какво може да им предостави, след като ги е завоювал? Той може само да те поквари, може само да си поиграе с теб и да те съсипе, и накрая, след като те е съсипал, ще те изпрати в ада. Какво представлява неговият вид завоюване и контрол? Това е просто тормоз. Той те контролира и завоюва с цел да те спре да се покоряваш на Бог и на истината и да те накара да се покоряваш на него. За Сатана е грешно да се покоряваш на Бог, а да се покоряваш на него е правилно. Ако му се покориш и бъдеш контролиран и завоюван от него, ще си напуснал Бог и ще си Го отхвърлил напълно. Как тогава действа Божието завоюване на хората? Самият Бог е истината; Той е реалността на всички положителни неща, източникът на всички положителни неща, източникът на истината. Какви тогава са хората? Хората са от покварения от Сатана тип. Те не притежават истината. Затова Бог трябва да съди и наказва хората, да ги изпитва и облагородява, като изразява истината и разобличава покварения нрав на човека, за да могат хората да разберат словата, които Той изрича, и да Го признаят за Създателя, а себе си — за Негови сътворени същества, да дойдат пред Него, да паднат ничком пред Него и да приемат Неговото върховенство и подредби. Всичко това не е ли съгласно истината? (Да.) И така, какво е това завоюване? То е придобиване на хора, то е спасение; то е положително нещо. То не ти вреди. Няма ли разлика между това и завоюването на Сатана? Правилно е Бог да завоюва хората. Той е истината, източникът на всички положителни неща. Да се каже, че Той „завоюва човечеството“, е твърде уместен израз! Човечеството няма истината, то е било дълбоко покварено от Сатана и превърнато в нещо от неговия сорт. Ето защо хората не се покоряват на Бог, отричат Го и Го отхвърлят. Какво да се направи по този въпрос? Бог трябва да изрази истината и да използва методите на наказание и правосъдие, за да накара хората да разберат кой е Бог, кой е Създателят, кои са сътворените същества и кой е Сатана, и да ги накара да признаят Господ и да се върнат при Него, да признаят Създателя и да признаят себе си за Негови сътворени същества в Неговото присъствие. Това е, което означава завоюването. Онези, които са завоювани от Бог, разбират ли истината или не? (Разбират я.) А хората, завоювани от Сатана — какво придобиват те? Те не разбират никакви истини и отбягват, предават и отхвърлят Бог, имат представи за Него и дори следват Сатана и антихристите. Те може дори да осъждат Бог, да се бунтуват срещу Него и да Го проклинат, отказвайки да признаят Неговото върховенство, а още по-малко да му се покорят. Това сътворени същества ли са, които са съгласно критериите? (Не.) Те са пълната противоположност на хората, завоювани от Бог; ефектът е обратен на Божието завоюване на хората.

Ако някой, примерно антихрист, има статус и отиде някъде, където хората не знаят, че е водач, ще бъде ли щастлив от това? Не. Където и да отиде, той ще използва всички средства, с които разполага, за да каже на всички: „Аз съм водачът, направете ми нещо за ядене. Трябва да хапна нещо хубаво!“. Според вас

какво е мнението Ми за статуса? (Не се интересуваш от него.) Как се проявява тази липса на интерес? Когато отида някъде, казвам на хората там, доколкото мога, да не разнасят мълвата за Моята идентичност, нито да казват на другите за нея. Защо го правя? Защото е много досадно, когато хората знаят за това. Ако не знаят, може да Ми кажат нещо от сърце; щом разберат, става досадно — когато са с Мен, отказват да говорят. Кажете Ми, няма ли да съм самотен, когато няма кой да Ми говори от сърце? Опитвам се всячески да не позволявам на хората да разберат, за да могат да се отнасят с Мен като с обикновен човек и да Ми казват каквото искат. Толкова е хубаво хората да се чувстват свободни и освободени, да не трябва винаги да ги ограничавам, а те да не са винаги толкова почтителни в Мое присъствие. Няма нужда да се държат така; не Ми харесва това. Онези, които не разбират истината, си мислят: „Това сигурно Ти харесва, затова ще се отнасям с Теб така“. Когато видя такива хора, се крия. Когато видя някого, който винаги се кланя и угодничи, се крия възможно най-бързо. Категорично не искам да контактувам с такива хора — твърде е досадно, твърде много неприятности! Антихристите обаче са различни. Те се надяват да спечелят уважението на хората, да получават специално отношение, където и да отидат. А на какво се надяват още повече? Че докато са наоколо, хората под тяхно ръководство ще се подчиняват напълно на заповедите им и ще го правят безкомпромисно, до степен на безусловност; тогава те си мислят: „Виж — какво мислиш за войниците, които водя, за екипа, който водя? Всички послушно правят каквото казвам“. Те изпитват специално чувство на удовлетворение. Обучават хората да бъдат като марионетки, като роби, без независима мисъл, собствени мнения или възгледи; те правят всеки от тях вцепенен и затъпял. Тогава антихристите изпитват дълбоко в сърцата си радост и доволство, чувствайки, че работата им е дала резултати, че желанията и амбициите им са се изпълнили. Ако нещата не стоят така, сърцата им се натъжават: „Защо хората просто не правят каквото казвам? Какъв метод трябва да използвам, за да ги накарам да ми се подчиняват? Добре тогава — щом не знаеш колко съм страхотен, просто ще трябва да ти покажа! Имам висше образование, нося си дипломата всеки ден, за да я видиш. Издържах осмо ниво на изпита за студенти по английски език и бях председател на студентския съвет. Като гледам, че не ме разбирате много добре, ще се изтъкна малко пред вас!“. Винаги, когато обсъждат работата, те казват: „Каквито и мисли да имате, казвайте ги, свободно изразявайте възгледите си — нека не ви възпирам“. И така, хората там започват да изразяват възгледите си. След като го направят, този „превъзхождащ ги човек“ с висше образование казва: „Вашите възгледи не стават. Всички са обикновени, все възгледи на обикновени хора. Наистина трябва да се намеся — вижте: вие не можете да свършите работата! Всъщност не искам да поемам тази работа, но ако не бях тук, вие наистина нямаше да можете да се нагърбите с това бреме, затова трябва да помогна. Обмислил съм този въпрос. Ето как ще се справим. Нито един

от номерата, които споменахте, няма да проработи; ще ви дам по-добър. Това изискваха от нас работните разпоредби в миналото — отсега нататък няма да се придържаме към тези правила. Вече няма да го правим така“. Някои хора казват: „Ако не действаме според работните разпоредби, това ще причини голяма загуба на Божия дом“. Те отговарят: „Не го мислете толкова — нима божият дом ще го е грижа за тази малка сума пари? Нека се съсредоточим върху резултатите — те са важните. Отсега нататък просто правете каквото казвам. Ако нещо се объркa, вината е моя!“. Никой не може да ги разубеди. Не бълват ли просто високопарни идеи? Каква е целта им, като правят това? Да се изтъкнат и да напомнят на всеки един човек по всяко време за своето съществуване, както и за своята гениалност. В какво отношение са гениални? В това, че са неразгадаеми за обикновените хора. Дори антихристите да споделят същото мнение като другите хора, те все пак отхвърлят това мнение, когато е изразено от другите, след което започват отначало и поемат водещата роля, като го преформулират. Групата ги чува и казва: „Това не е ли същата идея?“. Те казват: „Същата или не, аз съм този, който я каза. Не я казахте вие. Аз съм този, който пое водещата роля с тази идея“. Независимо как го усукват в думите си, целта им е да убедят всички, да уведомят хората: „Ненапразно съм водач; ненапразно съм ръководител на екип и надзорник. Не съм добър само на думи — нямаше да съм на тази позиция без моите таланти, дарби и способности“. Ако нещо се случи, докато ги няма, никой друг не може да командва, а ако са там, те трябва да командват. Всеки трябва да следи изражението им. Човек може да въздъхне с облекчение само когато те командват; ако не са те, тогава всички се чувстват угрижени. Ако не им е позволено да командват, тогава няма да е възможно да се разреши поставената задача. Нямат ли цел, като правят това? Понякога си мислят: „Правилно ли е това, което правя? По-добре да не го правя — ставам за смях. Не е ли това начинът, по който действат антихристите? Не става така; моята гордост е важна. „Антихрист“ ли? Горното не ме е заклеймило, значи не съм такъв!“. И продължават да действат както досега. Понякога много добре знаят, че това, което правят, нарушава работните разпоредби и истините принципи, че очевидно се съобразяват със собствената си гордост и статус, че имат собствени намерения — и все пак продължават да правят това, което са правили, без да мислят за последствията, а още по-малко с богобоязливо сърце. Не е ли това проблем на нрава? Към какво ги води този вид нрав? Да бъдат изключително самомнителни и да вилнеят, като вършат лоши неща. Наистина ли не знаят в сърцата си правилния начин на действие? Наистина ли не разбират, че това, което правят, нарушава принципите? Наистина ли не знаят, че това, което правят, е подвеждане и контролиране на другите, че вършат зло? Те знаят и разбират тези неща. Тогава това, че могат да продължат да действат по същия начин, означава, че не обичат истината и изпитват неприязън към нея. Отхвърлят всяко мнение, начин, метод или твърдение, стига то да не

излиза от устата им. Не е ли това амбиция? (Да.) В това има амбиция и зли намерения. Какви зли намерения? Какво се крие зад това? (Да накарат хората да правят каквото те казват.) Да накарат хората да правят каквото те казват — категорично не могат да пропуснат такова предимство или шанс да се открояят или да позволят някой друг да се възползва от тях. Всеки път те трябва да вземат решенията; всеки път те трябва да командват; всеки път плодовете на работата трябва да са само техни и да се приписват само на тях. В крайна сметка те карат всички да развият склонност. Каква склонност? Склонността да мислят, че работата може да върви само когато те са в екипа — сякаш ако ги няма, никой друг не може да се нагърби с товара. С това не са ли постигнали целта си? Тези хора са попаднали под техен контрол. Каква е предпоставката за контрол? Да бъдеш напълно завоюван и победен — антихристите те измъчват, за да им се предадеш, така че да не знаеш кое е правилно и кое грешно и изобщо да не се опитваш да ги разпознаваш или да ги свързваш с някой аспект на истината, и твърдо да вярваш, че каквото и да правят, е правилно, и вече да не смееш да анализираш дали са прави или грешат. Такива са последствията, предизвикани от това хората да са подведени и контролирани от антихристи, и веднага след това тези хора следват антихристите. Не е ли така? (Да.) Не е ли това явно проявление на начина, по който антихристите карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог? (Да.) Какви са мотивите и злите намерения зад всичко, което правят, и какъв е източникът на техните действия, техните начини и средства, и дори техните твърдения? Че искат да те победят, да те укротят, да те накарат да им се предадеш и да ти покажат кой е шефът, кой е пригоден да поеме водещата роля, кой има последната дума там и че не истината има последната дума — че никой освен тях не може да бъде господар на тези хора или да командва, или да взема решения. Иска ти се да споменеш истината, но няма как. Иска ти се да изразиш различни мнения — дори не си го помисляй. Какъв нрав на антихристите е това? Това е жестокост; те искат да завоюват и контролират хората. Независимо дали гледате желанията и амбициите на антихристите или техните реални действия, всичко това демонстрира техния нрав на жестокост и неприязън към истината. Тези начини, разкривания и проявления на антихристите за завоюване и контролиране на хората, както и тяхната същност, съвпадат напълно с основната тема, за която разговаряме. Антихристите биха накарали хората да се покоряват само на тях — подразбира се, че хората трябва да правят каквото те казват, че да го правят означава да се покоряват на Бог. Ако някой изрази различно мнение и каже, че това, което правят, е в противоречие с истината, те ще се сопнат: „В противоречие с истината? Кажи ни — какво е истината? Ако можеш да го обясниш ясно, ще отстъпя пред теб — но ако не можеш, тогава ще те поставя в неудобно положение!“. След тези думи някои хора наистина се страхуват и казват: „Всъщност не мога да го обясня ясно, така че просто ще направя каквото казваш“.

С това антихристите са постигнали целта си. Има ли хора, които правят това? (Да.) Правили ли сте такива неща? (Не.) Антихристите имат това умение. Обикновеният човек се отказва, когато види, че не може да убеди другите; той не притежава този похват. От една страна, това е защото не може да говори и да се изразява по този начин — не може да говори и да спори добре. От друга страна, това е защото не е достатъчно безмилостен в сърцето си. Онези, които могат да правят тези неща, трябва да имат нечестив нрав вътре в себе си. Те трябва да са жестоки и достатъчно безмилостни и да не се интересуват от чувствата на никой друг. Ако някой не е съгласен с тях, те ще го измъчват по невероятно жесток начин и независимо колко жестоко го правят, съвестта им няма да изпита угризение за това, нито ще го осъзнае. Някой би казал: „Те вече са достатъчно жалки; защо ги карам да правят каквото казвам? Ще ги оставя на мира — те вярват в Бог, а не в мен. Те могат просто да се вслушат във всеки, който говори по начин, който е в съгласие с истината — няма значение кой е. Просто ще се откажа този път“. По този начин ли мислят антихристите? Не — антихристите категорично нямат такава рационалност. Те са доста недвусмислени относно собствените си амбиции и желания. Вкопчват се в тях и не ги пускат точно като вълк, който е захапал овца. Ще се получи ли, ако се опиташ да преговаряш с вълка и да го спреш да изяде овцата? Няма. Защо не? Защото това е неговият нрав. В какво вярва вълкът? „Гладен съм. Обичам да ям овце. Това е правилно. Независимо дали искам да изям овцата или не, всичко е наред“. Това е неговата философия, критерият и източникът на неговите действия. По същия начин, когато антихристите завоюват и контролират хората, мислят ли си: „Аз не съм Бог. Колко безсрамно е от моя страна да контролирам хората. Ако хората ме разпознаят, как ще посмея да си покажа лицето където и да е?“. Имат ли такова чувство за срам? (Не.) Те нямат чувство за срам. И така, какво липсва в човешката им природа? Срам, рационалност и съвест. Тези неща не са в човешката им природа. Без тези неща, все още ли са хора? Не са. Не всички, които носят човешка кожа, са непременно хора — някои са демони, някои са ходещи мъртвци, а някои са животни. Що за нещо са тогава антихристите? Те са дяволи; някои от тях са зли демони, а други са зли духове. Накратко, те не са хора. Именно защото не притежават разума, съвестта и срама на нормалната човешка природа, антихристите са способни да се борят с Бог за хората и за сърцата на хората. Това показва, че тяхната природа същност е нечестива. Не е оправдано те да се борят за статус с другите, камо ли да се борят за статус и за хора с Бог! Това още повече показва, че са автентични антихристи, че са дяволи и сатани.

В общението ни за проявленията на антихристите вече стигнахме до осма точка. Можете ли сега да направите връзка между себе си и антихристите, както и хората, които вървят по пътя на антихристите, и тези, които притежават техния нрав, за да видите какъв тип човек сте? (Да.) Можете да направите някои от тези

връзки. Кои от проблемите на хората може да разреши това? (Може да ни предпази от поемане по грешния път.) Може да ви предпази от поемане по грешния път. Какво друго? (Дава ни възможност да разпознаваме хората, събитията и нещата около нас.) Дава ви възможност да разпознавате някои от хората около вас. Да разпознаваш другите е част от това; главно обаче трябва да знаеш как да разпознаваш себе си, нрава на антихриста в теб и пътя, по който вървиш. Това ще ти помогне да не се отклоняваш в изпълнението на дълга си и да не поемаш по пътя на антихристите. След като някой е тръгнал по пътя на антихристите, лесно ли му е да се върне? Не, след като е тръгнал, не му е лесно да се върне. Знаете ли причината за това? (Светият Дух не върши делото Си в него.) Това е основната причина. Да тръгнеш по грешния път е опасно, тъй като си избрал да се бориш с Бог, да се бориш с Него за Неговите избраници и да се бориш срещу Него докрай; ти не търсиш истината, нито търсиш да приемеш Божието спасение. Тръгнеш ли по такъв път, ще си в беда. Ще се противопоставяш на Бог — ще Му се противопоставяш по своя субективна воля; тоест всички твои мисли, възгледи, мнения и избори ще бъдат враждебни на Бог. Ако преди да си тръгнал по този път, имаш някои обективни проявления, нрав и същности, които са противоположни и враждебни на Бог, но по всяко време си предпазлив в сърцето си да не вървиш по пътя на враждебност към Бог или по пътя на антихристите, тогава имаш шанс да бъдеш спасен. Ако все пак тръгнеш по пътя на антихристите, на враждебност към Бог, тогава си в опасност. Колко голяма е опасността? Достатъчно голяма, че да не ти е лесно да се върнеш обратно. Някои хора току-що казаха, че Светият Дух вече няма да върши делото Си в теб — това е толкова очевидно! Как би могъл Светият Дух да върши делото Си в такъв човек? След като си тръгнал по такъв път, след като си направил този избор, си в опасност. Ако разбираш това в сърцето си, но все пак го правиш, вървиш по този път и правиш този избор, и в действията си винаги продължаваш според собствените си принципи и старите си, предишни начини, без да се обръщаш или да се покайваш, без да променяш курса си, това представлява твоят избор — решил си да вървиш по този път с враждебност към Бог. Не че не разбираш какво правиш — ти съзнателно извършваш грях. Точно като Павел, който каза: „Кой си ти, господарю? Защо искаш да ме поразиш?“. Той много добре знаеше, че Господ Исус е Господ, че Той е Христос, но все пак Му се противопоставяше докрай. Това е съзнателно извършване на грях. Павел не свидетелстваше за Господ, нито Го възхваляваше. Той си мислеше: „Не си ли просто обикновен човек? Не ме ли поразяваш просто защото имаш могъществото да го направиш? Може да имаш властта, но аз все още вярвам в бог на небето. Ти, въплъщението, не си бог; ти нямаш нищо общо с бог. Ти си божи син и си ни равен“. Не беше ли това неговият възглед? Каква беше основата за този възглед на Павел? След като разбра, че Господ Исус е въплътеният Христос, той все още поддържаше този възглед както

преди. Това беше сериозен проблем и с него изходът му беше решен. Като се има предвид, че той се придържаше към този възглед през цялото време, можеше ли пътят, по който върви, да се е променил? Пътят, по който върви човек, се основава на неговите възгледи: каквито са твоите възгледи, по такъв път вървиш. И обратното, по какъвто път вървиш, такива ще са възгледите, които възникват в теб, които ще имаш, които ще ти влияят и ще те ръководят. Щом тръгнеш по пътя на враждебност към Бог, тези възгледи ще се оформят и ще се вкоренят в теб, и тогава едно нещо е сигурно: обречен си да се противопоставяш на Бог докрай; обречен си винаги да се придържаш към собствените си погрешни възгледи, знания и отношение, като докрай вдигаш врява срещу Бог. Изобщо няма да промениш курса си — нито ако някой ти каже, нито ако Светият Дух те просветли, нито ако братята и сестрите те увещават, нито ако Бог те озари. Няма да има място за това. Това е твоят избор. Ще ти бъде даден първи, втори и трети шанс — ако след три шанса за покаяние не си го направил, в бъдеще няма да имаш повече шансове. Както и да работиш и да плащаш цена тогава, това няма да трогне Бог — Той вече ще е взел решение за теб. Какво ще е решил Бог за теб? Че ще бъдеш накаран да служиш, че ще бъдеш оползотворен; и след като си бил оползотворен, Той ще те постави някъде, където ще бъдеш заклеймен и наказан, както е решил. Как се случва Бог да вземе решение по този начин? Дали е заради моментната ти мисъл? Дали се основава на мимолетните ти идеи? На това, че за момент си стъпил на грешния път? Не. Бог основава това на възгледите, които имаш дълбоко в сърцето си, на дългосрочното ти отношение към истината и на пътя, по който решаваш да вървиш. Решил си да действаш по този начин и каквото и да казват всички, няма полза; решил си да използваш тази теория като основа за пътя, по който ще вървиш в бъдеще. И тъй като си взел решение, не трябва ли Бог да определи твоя изход? Твоят изход е определен отдавна; няма нужда Бог да чака до самия край, за да го направи. При някои хора Бог винаги гледа техните проявления — когато тези хора най-накрая стигнат до края на пътя, техният изход в крайна сметка е определен въз основа на различните им проявления. Някои хора са извършили повече добри дела, отколкото злодеяния; те са таили повече добри и положителни нагласи към Бог, отколкото негативни и злонамерени, и въз основа на измерването на сбора от различните им видове поведение и проявления се определя крайният им изход. Има обаче и други, чиито изход се определя от Бог след поглед към пътя, по който вървят. Дава ли тогава Бог възможности на хората, преди да определи техния изход? Дава. Колко? Най-вероятно няма конкретен брой. Зависи от природата същност на човека, а също и от неговия стремеж. Някои хора може да получат три възможности. Някои са непоправими, невероятно глупави и непримирими, и изобщо не приемат никакви истини — техният изход е определен, преди да са имали три възможности. И все пак за някои хора Бог подрежда някои обстоятелства въз основа на техните състояния, а въз основа на

тяхната възраст и нещата, през които са преминали, Той може да им даде пет възможности. Това се основава на тяхната природа, същност и отношение, докато приемат истината. Бог определя изхода и крайната цел на човека въз основа на тези неща.

На хората им се случват всякакви неща и те често не знаят как да се справят с тях; щеше ли да е добре, ако не се стремяха да разберат истината? Хората лесно поемат по грешен път, когато не разбират истината. Защо казвам това? Хората живеят според покварения нрав на Сатана и нещата, които излизат от тях, са неща, които те разкриват по естествен начин, и няма нито едно от тях, което да е в съгласие с истината или да не е предателско спрямо Бог. Ами защо тогава трябва винаги да слушат проповеди? Винаги да слушат проповеди, да ги обмислят и да ги приемат присърце; винаги да се молят и да търсят; да идват пред Бог с богобоязливо сърце, с благочестиво сърце, със сърце, което копнее за истината; да имат всеки ден планирано време за духовна практика, молитва и ядене и пиене на Божиите слова; и да разговарят с другите и да си сътрудничат в хармония с другите, за да вършат работа; да действат всеки ден според тези принципи и да се придържат към тях всеки ден — Бог гледа дали тези подробни елементи от практиката на хората постигат резултати. Някои може да попитат: „Това не са ли просто процеси?“. Какво е процес? Това не са външни неща — можеш да се придържаш към тези неща само ако имаш сърце за това. Без него, колко дни би могъл да се придържаш? Няма да можеш. Някои водачи никога не ядат и не пият Божиите слова и никога не се занимават с духовна практика. Какво означава това? Че не са истински вярващи. Ако не са, тогава как са станали водачи? На някои места няма човек, годен за работата, така че църквата трябва да се задоволи с назначаването на тези хора. Те погрешно си мислят: „Избран съм за водач. Мога да върша тази работа и без да ям и да пия Божиите слова — стига хората да имат крака и уста, те могат да вършат тази работа“. Това е глупост. Бог не гледа дали можеш да свършиш работата — Той гледа какво си свършил. Работата, която можеш да свършиш ти, може да бъде свършена и от някой друг. Всеки с малко нормален интелект може да я свърши. Не си мисли, че понеже си избран за водач и можеш да вършиш тази работа, то успехът ти е гарантиран, че си бил доведен до съвършенство, че тогава имаш шанс да оцелееш. Нещата не стоят така. Бог никога не гледа колко работиш; Той гледа какво си направил, по какъв път вървиш. Не се заблуждавай за това. Може да си мислиш: „Има толкова много хора, които не бяха избрани, а аз бях. Изглежда, че съм изключителен, че имам по-големи заложби и съм по-добър от другите“. Какво ти е доброто? Дори и да си добър, това със сигурност не ти дава право да не практикуваш истината и да действаш в нарушение на истината? Дори и да си добър, това със сигурност не ти дава право да не се занимаваш с духовна практика или молитва и да не търсиш истината в действията си? Нямаш право на тези неща. Никакъв статус или титла не е твой

капитал. Това са мимолетни неща, външни неща. Бог гледа твоята преданост; Той гледа твоето практикуване на истината, твоя стремеж към нея и твоето отношение към нея; Той гледа твоето покорство; Той гледа твоето отношение към твоя дълг и твоята мисия. Някои хора може да полагат много усилия в изпълнението на дълга си, но не го правят съгласно истините принципи. Ако им кажеш, че трябва да действат според истините принципи, те се съпротивляват, ядосват се и не го приемат. Точно така те се разкриват. Какво е разкрито? Че не приемат истината. Що за хора са тези, които не приемат истината? Неверници. С какво се занимават сляпо неверниците? Защо са толкова енергични в своята заетост? Те имат цел — виждат, че „тук имам шанс да стана чиновник и ако го направя, мога да живея на гърба на църквата и всички да ми се прекланят. Това място е страхотно! Прехраната се получава твърде лесно, както и славата и придобивките; този статус е просто толкова лесен за постигане — толкова е лесно да си чиновник тук!“. Те никога не са си мислили, че ще станат „чиновници“ в този живот. Но щом загубят своята „длъжност“, те показват истинското си лице. Вече не полагат никакви усилия за Божия дом. Ще могат ли все още да страдат и да плащат цена? Не. Не са ли разкрити тогава? Когато имат статус, някои хора дават всичко от себе си, полагат усилия и проливат пот, не се оплакват, колкото и да страдат — но щом вече нямат статус, стават негативни до такава степен, че негативността им ги завладява. Не са ли разкрити тогава? Статусът ги е разкрил. Има ли нужда да бъдат подлагани на изпитания? Не. Добре, ще приключим днешното общение тук.

1 октомври 2019 г.

ОСМА ТОЧКА: ИСКАТ ДА НАКАРАТ ДРУГИТЕ ДА СЕ ПОКОРЯВАТ САМО НА ТЯХ, А НЕ НА ИСТИНАТА ИЛИ НА БОГ (ВТОРА ЧАСТ)

Допълнение: Кратка дискусия за трите аспекта на нормалната човешка природа

Този път в нашето общение няма да разказваме истории. Ще започнем с една тема, която често се обсъжда: какво е човешката природа. Говорили сме много по тази тема в миналото, а и сега също говорим. Това е често споменавана тема, въпрос, с който човек се сблъсква всеки ден в ежедневието си, тема, която човек може да срещне и да преживее всеки ден. Темата е какво е човешката природа. Човешката природа включва няколко важни неща. Кои са обичайните проявления на човешката природа в ежедневието на човек? (Почтеност и достойнство.) Какво друго? Съвест и разум, нали? (Да.) За тях говорите често. Какви други има, за които не говорите често? Тоест кои са темите, които по принцип не засягате в обичайните си разговори за човешката природа? Съвест и разум, почтеност и достойнство — това са познати теми, с които човек редовно се сблъсква. Колко голяма е връзката между съвестта, разума, почтеността и достойнството, които често обсъждате, и реалния ви живот? Как тези теми са ви извисили и са помогнали на практиката и навлизането ви в реалния живот? Колко полезни са били? И така, кои други неща са тясно свързани с вашия ежедневен, нормален човешки живот? Ще кажа няколко и ще видим дали това са теми, които редовно срещате. В материала ни, който засяга човешката природа, първо ще оставим настрана това дали е положителен или негативен и дали се отнася до нормалната или ненормалната човешка природа. Освен току-що споменатите точки, съществува и тази за нагласата на хората в отношението им към различните видове хора, събития и неща в ежедневието им. Не се ли включва и тя? Не засяга ли човешката природа? (Да.) Има и друга, а именно управлението на личната среда в ежедневието на хората, и още една — нагласата и поведението на хората при контакт с противоположния пол. Тези три неща свързани ли са с човешката природа? (Да.) Всички са свързани. В темата, която ще обсъждаме сега, ще оставим настрана въпросите за стремежа на човека към истината, как да се навлезе в истината реалност при вярата в Бог и как да се поддържат всички различни принципи, и ще говорим само за човешката природа. И така, тези три точки — съществена ли е връзката им с човешката природа? (Да.) Кои са тези три точки? Повторете ги. (Първата е нагласата на хората в отношението им към различните видове хора, събития и неща в ежедневието им. Втората е управлението на личната среда в ежедневието на хората. Третата е нагласата и

поведението на хората при контакт с противоположния пол в ежедневието им.) А какво засягат тези три точки? (Човешката природа.) Защо казваме, че тези три точки засягат човешката природа, че са свързани с нея? Защо ги изтъкваме? Защо не говорим за частта със съвестта и разума? Защо оставяме настрана аспектите, които обикновено обсъждаме, за да говорим за тези три точки? Тези три точки по-напреднали ли са, или по-елементарни от свързаните с човешката природа съвест, разум, почтеност и достойнство, които сме обсъждали преди? (По-елементарни са.) Тогава това, че обсъждаме тези неща, омаловажава ли ви? (Не.) И така, защо ги обсъждаме? (Практични са.) По-практични са. Това ли е причината, която изтъквате? Защо ще говорим за това? Защото открих проблеми; по отношение на действителното положение и различните проявления в поведението на хората в ежедневието им открих няколко проблема, които са тясно свързани с реалния живот на хората, и е необходимо да ги изложа един по един за общение. Ако хората оставят настрана реалния живот и различните проявления на нормалната човешка природа и на ежедневието във вярата си в Бог, а просто упорито се стремят към истината — такива дълбоки истини като тази да бъдеш човек, когото Бог обича — кажете Ми до какви проблеми ще доведе това? Какво е основното условие, при което някой може да навлезе в истината реалност в стремежа си към истината? (Трябва да го прави в реалния живот.) Какво друго? (Нужна му е нормална човешка природа.) Точно така — трябва да притежава нормална човешка природа, която, освен съвест, разум, почтеност и достойнство, се състои от трите неща, които току-що споменахме. Би било малко кухо някой да говори за стремеж и търсене на истината, ако не може да отговори на критериите или да постигне нормалност в тези три точки, които засягат човешката природа. Стремежът към истината, стремежът към навлизане в истината реалност, стремежът към спасение не са постижими за всеки, а само за малцината, които обичат истината и имат нормална човешка природа. Ако човек не знае какво трябва да притежава някой с нормална човешка природа или какво трябва да прави, или какво отношение и гледна точка трябва да има към определени хора, събития и неща, способен ли е този човек да постигне навлизане в истината реалност? Може ли стремежът му към истината да доведе до резултати? За съжаление, не.

А. Нагласата на хората в тяхното отношение към различните видове хора, събития и неща

Ще започнем с общение по първата точка, която засяга човешката природа: нагласата на хората в отношението им към различните видове хора, събития и неща в ежедневието им. Всички разбират какво означава „ежедневие“. Няма нужда от разяснения. И така, кои са основните хора, събития и неща, които са свързани с човешката природа? Тоест кое е това, което достига нивото на нормалната човешка

природа, което е свързано с нейния обхват, което я засяга? (Взаимодействието с хора и неща.) Това е една част от него. Съществуват и знанията и професионалните умения, които човек трябва да научи, както и общи познания за ежедневието. Всичко това е част от онова, което човек с нормална човешка природа трябва да разбира и притежава. Някои хора например учат дърводелство или зидария, а други се учат да шофират или да поправят коли. Това са умения, занаяти, и да знаеш такъв занаят, означава да си вещ в професионалния бранш на този занаят. И така, до каква степен и до какво ниво човек трябва да научи един занаят, за да бъде смятан за вещ? Трябва поне да може да произведе завършен продукт, който да отговаря на критериите. Има хора, които вършат доста калпава работа. Това, което правят, не е задоволително, дори до степен да е непоносимо за гледане. Какъв е проблемът тук? Това засяга отношението им към техния занаят. Някои хора нямат добросъвестно отношение. Те си мислят: „Ако това, което правя, върши работа, е достатъчно добро. Просто ще се задоволим с това за няколко години, пък после ще се поправи“. Такъв възглед ли трябва да притежават хората с нормална човешка природа? (Не.) Някои хора имат безотговорно, безразлично отношение. За тях „достатъчно добро“ е напълно приемливо. Това е безотговорно отношение. Да се отнасяш към нещата толкова лекомислено и безотговорно е елемент на покварения нрав: това е мерзостта, за която хората често говорят. Във всичко, което вършат, те го правят до степен на „приблизително правилно“ и „достатъчно близо“. Това е отношение на „може би“, „евентуално“ и „четири от пет“. Вършат нещата нехайно, задоволяват се с минимума, както и с това да блъфират докрай. Не виждат смисъл да се отнасят сериозно към нещата или да бъдат педантични, камо ли да търсят истините принципи. Не е ли това елемент на покварен нрав? Това проявление на нормална човешка природа ли е? Не. Правилно е да го наречем надменност, и също е напълно уместно да го наречем недисциплинираност — но за да го изразим най-добре, единствената дума, която ще свърши работа, е „мерзост“. Повечето хора имат в себе си мерзост, само че в различна степен. По всички въпроси искат да постъпват нехайно и небрежно, а във всичко, което правят, има частичка измама. Мамят другите, когато могат, тарикатстват, когато могат, и пестят време, когато могат. Мислят си: „Щом избягвам да бъда разкрит, не създавам проблеми и не ми търсят сметка, ще се измъкна с блъф от това. Не е нужно да свърша много добре работата, това е твърде голямо главоболие!“. Такива хора никога нищо не овладяват, не желаят да се посветят, както и не страдат и не плащат цена в обучението си. Искат да се докоснат само повърхностно до даден предмет и след това да кажат, че го владеят отлично, като вярват, че са успели да го научат, и след това разчитат на това, за да се справят как да е. Не е ли такова отношението на хората към други хора, събития и неща? Добро ли е това отношение? Не е. Просто казано, това означава „да се справяш как да е“. Такава мерзост съществува в цялото покварено

човечество. Хората с мерзост в човешката си природа приемат гледището и нагласата за „претупване“ във всичко, което правят. Способни ли са такива хора да изпълняват правилно дълга си? Не. Способни ли са да вършат нещата принципно? Още по-малко вероятно е това да е така.

Някои хора не са отдадени на нищо, което правят, а са небрежни, нехайни и безотговорни. Има например такива, които се учат да шофират, но никога не питат опитните шофьори на какво да обръщат внимание, когато карат, или каква скорост ще повреди двигателя. Не питат, а просто карат — и в резултат на това счупват колата си. Ритат колата и казват: „Това нещо е трошливо. Дайте ми Мерцедес или БМВ, тази стара бракма не става — остаряла е!“. Какво е това отношение? Те не се отнасят към материалните неща с любов и грижа и не мислят да ги поддържат в добро състояние, а ги рушат и повреждат нарочно. Някои хора водят небрежен, разпуснат живот. Вършат всичко по цял ден по немарлив, невнимателен начин. Какъв тип са тези хора? (Невнимателни хора.) „Невнимателни хора“ е благозвучен начин на изразяване — би трябвало да ги наречем „небрежни хора“. „Низки хора“ също им подхожда. Прекомерно ли е това? Как може да се направи разлика между благородните и низките хора? Просто погледнете отношението им към дълга и свързаните с него техни действия и вижте как се отнасят към нещата, и как се държат, когато възникнат проблеми. Хората с почтеност и достойнство са педантични, съвестни и старателни в действията си и са готови да платят цена. Хората без почтеност и достойнство са невнимателни и небрежни в действията си, винаги кроят някакъв номер, винаги искат да се справят просто как да е. Каквато и техника да изучават, те не я учат усърдно, неспособни са да я научат и колкото и време да отделят за изучаването ѝ, остават напълно невежи. Това са непочтени хора. Повечето хора са нехайни при изпълнението на дълга си. Какъв нрав се проявява тук? (Мерзост.) Как се отнасят мерзките хора към своя дълг? Със сигурност нямат правилно отношение към него и със сигурност са нехайни. Това означава, че нямат нормална човешка природа. Крайно мерзките хора са като животни. Все едно да си гледаш куче за домашен любимец: ако не го наглеждаш, то ще дъвче разни неща и ще унищожи всичките ти мебели и уреди. Това би било загуба. Кучетата са животни; те не се сещат да се отнасят към нещата с нежни грижи и не можеш да им търсиш отговорност — трябва просто да се справяш с тях. Ако не го правиш, а оставяш животното да вилнее и да смущава живота ти, това показва, че в твоята човешка природа нещо липсва. Тогава не се различаваш много от животно. Коефициентът ти на интелигентност е твърде нисък — ти си некадърник. И така, как тогава да се справяш добре с тях? Трябва да измислиш начин да ги въздържаш в определени граници или да ги държиш в клетка, като ги пускаш навън два или три пъти на ден в определено време, за да имат достатъчно активност. Това ще обуздае безразборното им дъвчене, а също така ще им осигури упражнения, за да са здрави. По този начин и кучето е добре контролирано, и

средата ти е защитена. Ако човек не може да се справя с нещата, с които се сблъсква, и няма правилното отношение, в неговата човешка природа нещо липсва. Тя не може да отговори на критерия за нормална човешка природа. Или по отношение на готвенето: обикновените хора използват съвсем малко олио, когато пържат, но има някои жени, които използват голямо количество. Дори и да си богата, не можеш да прахосваш олио — трябва да използваш разумно количество. Но на тези жени не им пука за това; ако ръката им трепне и налеят твърде много олио, те просто изгребват излишното и го хвърлят на земята. Това е разточителство, нали? Как обикновено се нарича човек с такова отношение към материалните неща? „Разточителен“ — или, като обида, „разсипник“. Откъде идват материалните неща? Те са дадени от Бог. Някои хора казват, че са си спечелили нещата, но колко би могъл да спечелиш, ако не ти беше дадено от Бог? Той ти е дал живота. Ако Той не ти беше дал живота, ти нямаше да имаш нищо и щеше да бъдеш нищо, така че щеше ли тогава пак да имаш тези твои материални неща? Бог може да ти е дал повече отколкото на обикновено домакинство, но правилно ли е отношението и гледната точка, с които ти би го прахосвал? Как трябва да се определи това от гледна точка на човешката природа? Такъв човек е с лоша човешка природа. Разточителство, прахосване на неща, незнание как да се отнасяш към нещата с нежни грижи — такъв човек няма нормална човешка природа. Някои хора дори не се сещат да се отнасят грижливо към нещата в Божия дом. Нещо принадлежи на Божия дом. Те виждат това. Но ако предстои да завали и би било зле, ако това нещо се намокри, какво биха си помислили? „Не е голяма работа, ако се намокри. Не е мое. Ще го оставя“. И се отдалечават. Как се нарича това отношение? Егоизъм. Порядъчни ли са в мисленето си? Ако не, какви са? (Криви.) Ако човек не е порядъчен, тогава не е ли крив? Хората, които не са порядъчни в мисленето си, имат ли нормална човешка природа? Със сигурност не. За колко неща говорихме досега по първата ни точка, нагласата на хората в отношението им към различните видове хора, събития и неща? Има мерзост, мерзавец. Какво още? (Низост и кривина.) Такъв разговорен език — използвате ли думи като тези, когато анализирате, опознавате и разнищвате себе си в ежедневието си? (Не.) Никой не го прави. Какви думи използвате тогава? Вие говорите с високопарни термини — никой не използва такъв всекидневен език.

Много хора се чувстват доста велики, защото вярват в Бог. Особено онези с някакви умения и професионални познания, или дори с висше образование, смятат, че са над обикновените хора. Доволни от себе си, те си мислят: „Аз дори се отказах от стабилната си кариера в света и не съм дошъл в Божия дом, за да ям наготово. Човек, толкова способен като мен, може да допринесе в Божия дом. Аз отдавам всичко на Бог и страдам за Него. Дори деля една стая и храна с тези обикновени хора в колективно съжителство. Какви възвишени качества имам!“. Те смятат, че притежават особено благородна почтеност, че са по-морални от всички

останали. Те постоянно се наслаждават на това. Всъщност в тяхната човешка природа липсват толкова много неща, и не само че не го знаят, ами са и на седмото небе с мисълта, че са велики, че характерът им е по-възвишен от този на обикновените хора. Всъщност няма нито едно нещо в тях, което да отговаря на определението за думата „нормална“, която стои пред „човешка природа“ в израза „нормална човешка природа“. Нищо в тях не отговаря на този критерий; всичко е толкова далеч от него. Съвестта им? Нямат такава. Характерът им? Не става. Почтеността и качествата им? Нищо от това не става. Когато всички живеят заедно, ако някои хора имат нещо ценно, те не смеят да го оставят на открито. Защо е така? От една страна, те не се доверяват на другите, а от друга, където има много хора, има и неблагонадеждни хора, а някои от тях може да имат чевръсти пръсти — може дори да крадат. Тези хора имат лош характер. Някои хора нарочно избират най-хубавите хапки по време на хранене и се наяждат с тях до насита, независимо колко хора има след тях, които не са яли. Това не е ли твърде егоистично? Има и такива, които се съобразяват с другите, когато се хранят. Какво показва това? Показва, че вторите са разумни хора, които мислят за другите. Те ще ядат малко по-малко, за да оставят и за другите. Ето какво означава да имаш качества. Някои хора в Божия дом имат човешка природа, докато на други малко не им достига. Те дори не могат да отговорят на критериите за нормална човешка природа. С оглед на поведението, което споменах, сред вас има ли много хора с нормална човешка природа? Или не са много? Когато обикновено проявявате такова поведение, способни ли сте да осъзнаете, че това е проблем? Когато разкриваш покварен нрав, осъзнаваш ли го? Ако го осъзнаваш, можеш да го почувстваш и си готов да се промениш, тогава имаш малко човешка природа — просто тя не е постигнала нормалност. Ако дори не го осъзнаваш, тогава можеш ли да бъдеш смятан за човек с човешка природа? Не можеш. Тук не става въпрос за добра или лоша, нормална или ненормална човешка природа — ти нямаш човешка природа. Например по време на хранене има хора, които виждат да изнасят чиния със задушено свинско и започват да грабят от него, независимо дали парчетата са тлъсти или крехки, и не спират, докато не свърши. Виждали ли сте някога животни да се бият за храна? (Да.) Сцената е същата, но с животни; при хората тази битка част от нормалната човешка природа ли е? (Не е нормална човешка природа.) Какво биха направили хората с нормална човешка природа? (Щяха да се задоволят с това, което са получили, и да не бъдат алчни.) Казаното е съвсем вярно. Как тогава човек може да не бъде алчен? Какви мисли и какво отношение към този въпрос съставляват мисленето, което трябва да имат хората с нормална човешка природа, чрез което човек може да продължи да действа точно? Първо, мисленето ти трябва да е правилно. Една жена например би си помислила: „Днес има много задушено свинско. Иска ми се да хапна повече, но ми е малко неудобно, като гледам, че съм заобиколена от братя. Какво да правя?

Предполагам, че ще изчакам да опитат първи, след което ще ям. Не бих искала другите да се чудят как една дама като мен може да е такава лакомница. Колко унизително би било!“. Такова мислене би било нормално за една жена, тъй като те по принцип са малко по-чувствителни. Повечето мъже биха си помислили: „Задушеното свинско е невероятно. Просто ще си взема“. Те първи биха посегнали към него с пръчиците си, без да им пука какво мислят другите. Някои мъже обаче са по-здравомислещи. След като са си взели една хапка, те се замислят: „След мен има толкова много хора, които още не са яли. Трябва да спра и да оставя и за другите“. Фактът, че могат да мислят и да действат така, показва, че са хора с разум, че нормалната човешка природа им е присъща. Някои хора изпадат в абсурдна крайност: „Бог не иска хората да ядат задушено свинско, затова няма да си взема нито една хапка. Това означава, че имам още повече човешка природа, нали?“. Това е абсурдно мислене. Какво показвам с този пример? Че хората трябва да възприемат правилно отношение към всякакъв вид хора, събития и неща. Човек достига до това правилно отношение чрез размисъл, който се основава на гледната точка на рационалността, съвестта, почтеността и достойнството на човешката природа. Ако практикуваш с такъв начин на мислене, по същество ще бъдеш съгласно нормалната човешка природа.

Отношението, което човек има към хората, събитията и нещата, не е нищо друго освен начинът, по който се проявява взаимодействието с хората и нещата в ежедневието му. Тези проявления може да нямат голяма връзка с работата, която ти е възложена, или да са далеч от нея, но вярата в Бог не е празна: вярващите в Бог не живеят във вакуум, а в реалния живот. Те не бива да се откъсват от реалния живот. Какво отношение и мислене трябва да имат хората, независимо дали става въпрос за професионални умения, за обща култура или за познания за нещо? Правилно ли е винаги да имаш нагласата да я караш някак си? Някои хора винаги са объркани по тези въпроси — ще стане ли така? Нямат ли проблем с гледната си точка? Донякъде е проблем с гледната им точка; освен това е свързано и с техния характер. Големият червен змей е управлявал Китай хиляди години, като винаги се е занимавал с кампании и борби. Той не развива икономиката и не се замисля за живота на обикновените хора. В крайна сметка хората са възпитали у себе си един вид мерзост, изразяваща се в това просто да се носят по течението. Във всичко, което правят, те са нехайни и имат краткосрочна перспектива. Те не се стремят към отлични постижения в нито едно от учебните си занимания, нито могат да ги постигнат. Те винаги действат с краткосрочна перспектива: гледат от какво се нуждае пазарът, след което бързат да го произведат, без да се замислят, докато не натрупат състояние. Те не се развиват по-нататък на тази основа, не правят по-нататъшни научни изследвания, нито се стремят към още по-добри постижения и в крайна сметка леката и тежката промишленост на Китай, както и всеки друг сектор, нямат авангардни продукти на световната сцена. И все пак

китайците се хвалят: „Ние в Китай имаме първокласна традиционна култура на 5000 години. Ние, китайците, сме добри и трудолюбиви“. Защо тогава Китай продължава да прави ментета, за да мами хората? Защо нямат почти нищо, което да се конкурира на световния пазар? Какво става там? Има ли Китай авангардни продукти? Китайците наистина имат едно „авангардно“ нещо и това е умението им да имитират и фалшифицират — да мамят. В това се проявява тяхната мерзост. Някои ще кажат: „Защо ни описваш така? Не мислиш ли, че това ни омаловажава и унижава?“. Така ли е? Като се погледнат някои от нещата, които правят китайците, може да се каже, че това наистина им приляга. Има ли китайци на пазара или сред обикновените хора, които да си вършат същинската работа? Много малко, а що се отнася до малцината, които се опитват да си вършат същинската работа, когато видят колко неблагоприятна е социалната среда и че от това не произлиза нищо добро, те спират да се опитват и се отказват.

Тези неща, които засягат човешката природа — нагласите, мислите и мненията, които хората разкриват в отношението си към други хора, събития и неща — са много показателни. За какво са показателни? Те показват как може да се види характерът на даден човек, дали той е благоприличен и порядъчен човек. Какво означава да си благоприличен и порядъчен? Благоприлично и порядъчно ли е да си традиционалист? Благоприлично и порядъчно ли е да си учтив и с добри обноски? (Не.) Благоприлично и порядъчно ли е да спазваш правилата дословно? (Не.) Нито едно от тези неща не е. И така, какво означава да си благоприличен и порядъчен? Ако някой е благоприличен и порядъчен човек, тогава, независимо какво прави, той го прави с определен манталитет: „Независимо дали ми харесва да правя това нещо, или не, нито дали попада в обхвата на интересите ми, или е нещо, към което имам малък интерес — то ми беше възложено и аз ще го свърша добре. Ще започна да го изучавам от нулата и стъпил здраво на земята, ще се заема с него стъпка по стъпка. Накрая, независимо докъде съм стигнал със задачата, ще съм дал най-доброто от себе си“. Най-малкото трябва да притежавате такава нагласа и манталитет, които са практични. Ако от момента, в който поемете дадена задача, я вършите объркано и изобщо не ви е грижа за нея — ако не се отнасяте към нея сериозно и не се допитвате до съответните източници, не правите подробна подготовка, нито търсите и се консултирате с други; и ако освен това не отделяте повече време за изучаването на това нещо, за да можете постоянно да се усъвършенствате в него, постигайки овладяване на това умение или професия, а се отнасяте към него небрежно и просто гледате да отбиете номера, тогава това е проблем във вашата човешка природа. Не е ли това просто претупване на нещата? Някои казват: „Не ми харесва, когато ми даваш такъв дълг“. Ако не ти харесва, не го приемай — а ако го приемеш, трябва да подходиш към него със сериозно и отговорно отношение. Това е отношението, което трябва да имаш. Това не е ли нещо, което хората с нормална човешка природа трябва да притежават? Ето

какво означава да си благоприличен и порядъчен. В този аспект на нормалната човешка природа са ви нужни най-малкото внимание, добросъвестност и готовност да платите цена, наред с нагласите да сте здраво стъпили на земята, сериозни и отговорни. Да притежавате тези неща е достатъчно.

В църквата има всякакви видове хора. Тези, които обичат истината, са с по-добра човешка природа и когато разкриват покварен нрав, лесно се поправят. Тези, които не я обичат, са с много по-лоша човешка природа. Ако човек не се посвещава на Божието поръчение и е безотговорен към него, нима не е неблагонадежден? Такава човешка природа е безполезна и без стойност. Тя е долна. Ти вярваш в Бог. Ако подхождаш към твоето поръчение с нехайно и безотговорно отношение, независимо дали е поръчение от Бог или от църквата, твоето отношение такова ли е, каквото трябва да има човек с нормална човешка природа? Някои може да кажат: „Не приемам сериозно нещата, които братята и сестрите ми дават да правя, но гарантирам, че ще успея в нещата, които Бог ми дава да правя. Към тях ще се отнасям добре“. Правилно ли е това мнение? (Не.) Защо не е правилно? Човек, който е неблагонадежден и е лишен от добродетели, чиято човешка природа е лишена от тези неща — към кого би могъл да бъде искрен? Към никого. Те мамят и отбиват номера дори в собствените си дела. Такъв човек не е ли низък и безполезен? Ако някой може да се посвещава, да поема отговорност и да бъде благонадежден в нещата, които другите му поръчват, тогава би ли се справил много по-зле с повереното от Бог, което е приел? Ако той, човек със съвест и разум, разбира истината, тогава не би трябвало да се справи по-зле с поръчението, което е приел от Бог, и с изпълнението на своя дълг. Със сигурност ще се справи много по-добре от онези без съвест, които са лишени от добродетели. Това е разликата в техния характер. Някои казват: „Ако поискаш от мен да се грижа за куче или котка, няма да го приема на сериозно, но ако ми бъде възложена важна задача за Божия дом, със сигурност ще я изпълня добре“. Вярно ли е това твърдение? (Не.) Защо не? Ако някой има правилната гледна точка, както по важни, така и по незначителни въпроси, независимо какво е поръчението му, и ако сърцето му е на правилното място и има благородни качества, и има почтеност, и е благонадежден, и е морален в постъпките си, тогава това е ценно и е различно. Такива хора подхождат към който и да е въпрос със своя морал и своята благонадеждност. Ако някой неморален и неблагонадежден каже: „Ако Бог директно ми възложи нещо, сигурен съм, че ще се справя добре“, това ще бъде ли достоверно? Би било малко преувеличено и измамно. Как можеш да заслужиш доверието на другите без съвест или разум? Думите ти звучат кухо — те са уловка. Веднъж в Божия дом имаше две малки кучета, които да пазят едно място. Беше уреден човек, който да се грижи за тях, и той се грижеше за тях и се справяше с тях, сякаш бяха негови собствени. Този човек не обичаше много кучета, но се грижеше добре за тях. Когато някое куче се разболееше, той го лекуваше, къпеше

го и го хранеше точно навреме. Може и да не е обичал кучета, но е приел грижата за тези кучета като свое поръчение и отговорност. Няма ли тук нещо, което трябва да го има в човешката природа? Той имаше човешка природа, затова свърши работата добре. По-късно двете кучета преминаха под грижите на друг и в рамките на месец измършавяха плачевно. Какво се беше случило? Когато кучетата се разболяха, никой не се заинтересува и не забеляза, а лошото им настроение се отрази на апетита им. Ето как в крайна сметка измършавяха толкова много; ето как този човек се грижеше за тях. Има ли разлика между хората? (Да.) Къде? (В тяхната човешка природа.) Дали този, който се е грижил добре за кучетата, е разбирал голям брой истини? Не е задължително. А този, който се е грижил зле за тях, не е задължително да е вярвал в Бог по-кратко време. Защо тогава има толкова голяма разлика между двамата? Защото характерът им е различен. Някои хора са благонадеждни. Когато дадат дума на някого, накрая ще могат да се отчетат, независимо дали им харесва да правят това нещо, или не. Когато поемат дадена задача, те със сигурност ще я свършат, стъпка по стъпка. Те оправдават доверието, което другите им гласуват, и удовлетворяват сърцето си. Те имат съвест и с нея мерят всички неща. Някои хора нямат съвест. Те ще дадат думата си и след това няма да направят нищо, за да я изпълнят. Те не си казват: „Те ми повярваха. Трябва да свърша работата добре, за да запазя доверието им“. Те нямат такова сърце и не биха мислили така. Това не е ли разлика в човешката природа? Кажете Ми, човекът, който се е справил добре, смятал ли го е за трудоемко? Той не го е смятал за твърде уморително или трудоемко. Не си е блъскал главата в опит да измисли как да свърши работата добре и не се е молил често за това. Той е знаел в сърцето си кое е правилното нещо, което трябва да направи, затова се е нагърбил с това бреме. Този, който не е искал да носи бремето, също е приел дълга и след като го е приел, го е сметнал за досада. Ядосвал се е, когато кучетата лаят, и ги е мъмрел: „Ще лаеш, а? Още веднъж излай и ще те ритам до смърт!“. Няма ли разлика в човешката природа тук? Има, и то голяма. Когато възложиш нещо на някои хора, те го намират за дразнещо, за неприятност, за ограничаване на свободата им. „Още една работа? Вече имам достатъчно работа — не си клатя краката тук!“. И така, те намират всякакви извинения, за да се отърват от задачата, за да се оправдаят, че не са изпълнили отговорността си. Те нямат съвест или разум, нито изследват себе си, а вместо това дават оправдания и извинения, за да се извинят за лошата си човешка природа. Ето как се държат хората с лоша човешка природа. Може ли тогава такъв човек да навлезе в истината реалност? (Не.) Защо не? Той не обича истината и не обича положителните неща. Не е ли така? Той не притежава нито нормална човешка природа, нито реалността на положителните неща. Няма тази същност в себе си. И така, каква е връзката между истината и нормалната човешка природа? Какво трябва да притежава нечия човешка природа, за да може да се навлезе в

истината реалност и да се практикува истината? Първо, човек трябва да има съвест и разум. Каквото и да прави, той трябва да има правилната нагласа, правилното мислене и правилната гледна точка. Само с тях човек може да има нормална човешка природа — и само като притежава нормална човешка природа, човек може да приеме и да практикува истината.

Б. Управлението на личната среда от страна на хората

Втора точка: управление на непосредственото обкръжение на човека в ежедневието. Коя област от нормалната човешка природа засяга тази точка? (Тази на жизнената среда.) И от какво се състои тя? Състои се основно от две главни области: средата, която обхваща само личния живот на човека, и обществените среди, с които той често влиза в досег. И от какво конкретно се състоят тези две главни области? Начинът на живот на човека, както и управлението на хигиената и средата му. За да навлезем в подробностите, от какво се състои начинът на живот на човека? Работа и почивка, хранене и неща като ежедневното опазване на здравето и общи познания за ежедневието. Ще започнем с първото — работа и почивка. Те трябва просто да се следват редовно и по график. С изключение на специални обстоятелства, като например когато работата на човек изисква да остава до късно или да работи извънредно, работата и почивката най-често трябва да са редовни и по график. Това е правилният начин. Има някои, които предпочитат да са будни през нощта. Те не спят вечер, а се занимават с всякакви неща. Не си лягат, докато другите не станат и не започнат работа рано сутринта, а когато другите си лягат вечер, тогава те стават и се захващат за работа. Няма ли такива хора? Никога не са в синхрон с другите, винаги изискват специално отношение — разумът на такива хора не е много здрав. При нормални обстоятелства ритъмът на всеки трябва да е в общи линии синхронизиран, като изключим специалните случаи. Коя е следващата точка? (Храненето.) Изискванията за хранене при нормалната човешка природа са лесни за постигане, нали? (Да.) Тази е лесна. Хората обаче нямат ли някои погрешни възгледи за храненето? Някои казват: „Ние вярваме в Бог и всичко е в Неговите ръце. Няма начин на хранене, който да навреди на стомаха. Ще ядем каквото си поискаме, свободно и на воля. Не е проблем, след като Бог ни защитава“. Няма ли хора с такова разбиране? Няма ли нещо малко изопачено в това? Подобно разбиране не е нормално; онези, които го имат, не мислят нормално. Има и други, които смесват нормалния, здрав разум в живота с проявяването на внимание към плътта. Те вярват, че да се обръща внимание на здравия разум в живота означава да се проявява внимание към плътта. Няма ли хора, които вярват в това? (Да.) Например някои хора имат стомашни проблеми и не ядат пикантни, дразнещи неща. Има някои, които им казват: „Това е твое предпочитание към храната; ти проявяваш внимание към плътта. Трябва да се опълчиш на това. Ще отидеш на

места, където храната е такава, и ще трябва да я ядеш. Как може да не ядеш?“. Няма ли хора с такова разбиране? (Да.) Някои хора не могат да ядат определено нещо, но настояват да го ядат, за свое неудобство, за да се опълчат на плътта. Аз казвам: „Позволено ти е да не го ядеш, ако не искаш. Никой няма да те заклейми, ако не го направиш“. Те казват: „Не, трябва!“. В такъв случай неудобството им е заслужено. Сами са си го причинили. Сами си поставят правила, така че те са тези, които трябва да ги спазват. Тогава погрешно ли би било да не се яде това нещо? (Не.) Не би било. Други с определени здравословни състояния са алергични към някои храни. Те трябва да избягват тези неща и да не ги ядат. Някои са алергични към люти чушки и затова не трябва да ги ядат, но въпреки това настояват. Продължават да ги ядат с вярата, че това означава да се опълчиш на плътта. Това не е ли изопачено разбиране? Точно такова е. Ако не е подходящо да ядат нещо, не бива да го ядат. Защо се борят срещу тялото си? Нима това не е безразсъдство от тяхна страна? (Да.) Няма нужда да се спазва това правило, нито човек да се опълчва на плътта си по този начин. Всеки има свое собствено физическо състояние: някои имат лош стомах, някои имат слабо сърце, някои имат по-слабо зрение, някои са склонни да се потят, някои никога не се потят. Състоянието на всеки е различно; трябва да се съобразяваш със своето собствено. Едно изречение може да обобщи тези случаи: научи малко здрав разум в живота. Какво означава „здрав разум“ тук? Означава, че трябва да знаеш кое е вредно за теб да ядеш и кое е полезно. Ако нещо не е вкусно, но е полезно за здравето ти, тогава трябва да го ядеш, в името на здравето си; ако нещо е вкусно, но се разболяваш, когато го ядеш, тогава не го яж. Това е здрав разум. Освен това хората трябва да знаят и някои свързани със здравия разум начини за поддържане на здравето. През четирите годишни сезона нека времето, климатът и сезонът да диктуват нещата, които ядеш — това е основен принцип. Не се бори с тялото си — това е мисъл и разбиране, които хората с нормална човешка природа трябва да имат. Някои хора имат ентерит и страдат от диария, когато ядат дразнещи храни. Затова не ги яжте. Но някои казват: „Не се страхувам. Бог ме защитава“ и в резултат на това страдат от диария след хранене. Дори казват, че Бог ги подлага на изпитание и ги облагородява. Не са ли абсурдни хора? Ако не са абсурдни, значи са ужасни лакомници, които ядат, без да се съобразяват с последствията. Такива хора имат много проблеми. Не могат да контролират апетита си, но казват: „Не се страхувам. Бог ме защитава!“. Какво е разбирането им по въпроса? То е изопачено; те не разбират истината, но сляпо се опитват да я прилагат. Имат ентерит, но ядат безразборно и когато в резултат на това получат диария, да кажат, че Бог ги подлага на изпитание и ги облагородява — нима това не е сляпо прилагане на правилата? Такъв абсурден човек да говори такива глупости — нима това не е богохулство? Нима Светият Дух би извършвал дело в такъв нелеп човек? (Не.) Ако не разбираш истината, не бива сляпо да прилагаш правила към нещата. Бог би ли

подложил някого на изпитания безразборно? Със сигурност не. Ти дори не си пригоден за това; ръстът ти не е достатъчен — и затова Бог няма да те подлага на изпитания. Някой, който не знае кои храни ще го разболеят, е идиот с нездрав интелект. Могат ли хората с нездрава рационалност и интелект да разберат Божиите намерения? Могат ли да разберат истината? (Не.) Тогава Бог би ли подложил такъв човек на изпитания? Не. Ето това е липса на разум и говорене на безсмислици. Има принципи, според които Бог изпитва хората; те са насочени към хора, които обичат истината и се стремят към нея, към хора, които Бог би оползотворил и които биха могли да свидетелстват за Него. Той подлага на изпитания хората с истинска вяра, които могат да Го следват и да свидетелстват за Него. Никой, който търси само успокоение и наслада и изобщо не се стреми към истината, и със сигурност никой с изопачено схващане за нещата, няма делото на Светия Дух. Щом е така, нима Бог би ги подложил на изпитания? Това е напълно невъзможно.

Някои хора имат достъп до китайски билкови лекарства или здравословни храни, които те лекомислено приемат. Някои жени често мажат обилно по лицето си неща, които защитават кожата, които я избелват и стягат. Те прекарват по два часа всеки ден в нанасяне на грим и три часа в премахването му, като в крайна сметка съсипват кожата си до неузнаваемост. Дори казват: „Никой не може да преодолее природния закон за красотата, която повяхва с възрастта — само погледнете тази моя застаряваща кожа!“. Факт е, че нямаше да изглеждат толкова стари, ако не бяха злоупотребявали така с лицата си — именно мазането с тези продукти ги е състарило. Как ще обясните това? (Сами са си го причинили.) Така им се пада! В нормалната човешка природа има някои общоизвестни познания за живота, които човек трябва да схване, като например общи познания за опазване на здравето и предпазване от болести: например, че студените крака могат да доведат до болки в гърба, или как човек трябва да лекува ранно далекогледство, или какви са вредите от твърде дългото седене пред компютъра. Човек трябва да разбира малко от такива общоприети грижи за здравето си. Някои може да кажат: „За да вярваш в Бог, трябва само да четеш Неговите слова. Каква е ползата да се научават всички тези общоприети неща за здравето? Продължителността на човешкия живот е предопределена от Бог, никакво количество здравни познания няма да я променят. Когато дойде време да умреш, никой не може да те спаси“. Това на пръв поглед изглежда правилно, но всъщност е малко абсурдно. Това е нещо, което би казал някой без духовно разбиране. Те се учат да повтарят изтъркани думи и доктрини и изглеждат духовни, когато всъщност нямат никакво чисто възприемане. Опитват се сляпо да прилагат правила, когато им се случват неща, говорят възможно най-любезно, без да практикуват никаква истина. Например, някои хора може да им кажат, че кашата от царевично брашно е хранителна, че е полезна за здравето. Те няма да го възприемат. Но щом чуят

някой да казва, че задушеното свинско месо е здравословно, те ще се натъпчат с него следващия път, когато го видят, като дори казват с пълна уста: „Какво да правя? Трябва да ям това; то е за здравето ми!“. Нима това не са измамни думи? (Да.) Това е измама. Нормалната човешка природа означава човек да притежава това, което хората с нормална човешка природа трябва да притежават, да знае това, което хората трябва да знаят, да знае това, което трябва да се знае на този етап от живота, който съответства на неговата възраст. Някои хора на двадесет години ядат безразборно. Ядат кубчета лед в мразовит ден. По-възрастните се плашат, като видят това, и ги приканват да спрат, като им казват, че ще ги заболи стомах. „Болки в стомаха ли? Всичко ще е наред — казват те. — Виж ме: в отлично физическо състояние съм!“. На тази възраст те не знаят за такива неща. Изчакайте да станат на четиридесет; дайте им тогава кубче лед да ядат. Биха ли го направили? (Не.) А когато са на шестдесет, и дума не може да става за ядене на лед — ще се страхуват да се доближат до него. Телата им няма да могат да понесат силния му студ. Това се нарича опит — научаване на житейски уроци. Ако някой на шестдесет все още не знае, че стомахът му не може да понесе твърде много кубчета лед, че тялото му не може да ги приеме, че те ще го разболеят, как се нарича това? Не е ли липса на нормална човешка природа? Липсва им житейски опит. Ако някой на шестдесет и няколко години все още не знае, че студът е вреден за гърба, че студените крака водят до болки в гърба, тогава как ли е живял през тези шестдесет и няколко години? Сигурно просто ги е изкарал някак си. Когато стигнат четирийсетте, някои хора разбират много общоприети неща за живота — общоприети познания за здравето, например — и имат някои правилни възгледи относно материалните неща, парите и работата, както и относно роднините им, светските дела, живота и така нататък. Те имат чисто разбиране за тези неща и дори да не вярват в Бог, все пак ги разбират малко по-добре от по-младите от тях. Това са хора с усещане за правилно и грешно, чието мислене е нормално. През двете десетилетия, които са изживели, след като са навършили двайсет, те са разбрали много неща, някои от които се доближават до истината. Това показва, че са хора със способност за възприемане, хора с добри заложби. И ако се стремят към истината, навлизането им в истината реалност ще стане много по-бързо, защото са преживели много през тези двадесет години и са придобили някои положителни неща. Преживяванията им ще бъдат в съответствие с истината реалност, за която говори Бог. Но ако в човешката природа на този човек липсват много неща и той няма правилните възгледи или мисленето на нормалната човешка природа, още по-малко интелигентността на нормалната човешка природа по отношение на живота и на хората, събитията и нещата, които се случват през тези двадесет години, тогава той ще е изживял тези години напразно. На няколко места, където съм бил, открих, че някои от по-възрастните сестри не умеят да готвят. Те дори не могат да планират балансирана храна. Правят супа от

това, което трябва да се пържи, и пържат това, което трябва да е в супа. Продуктите се сменят със сезоните, но на масите им винаги има едни и същи няколко ястия. Какво се случва там? Това е истинска липса на интелигентност, нали? Липсват им заложбите на нормалната човешка природа. Те дори не могат да готвят различните хранителни продукти, които срещат в ежедневието си, неща като зеле и картофи. Не се справят и с най-простите задачи и не могат да ги изпълнят. Как са избутали последните петдесет или шестдесет години? Нима сърцата им не са имали никакви изисквания към живота им? Ако някой не може да извлече опит от нищо, което прави, тогава какъв дълг би могъл да изпълнява добре такъв човек? Всъщност хората могат да се научат да правят неща, ако просто се посветят на това и се упражняват известно време. Ако някой все още не може да направи нещо след няколко години учене, интелектът и заложбите му трябва да са ужасни!

Нека сега поговорим малко за управлението на хигиената. Наскоро бях на две места, където около къщите цареше пълна бъркотия. Първоначално всичко там е било доста подредено, така че как тези места в крайна сметка са се превърнали в такива „кочини“? Причината е, че хората там не знаят как да се организират. Те нямат присъщите на нормалната човешка природа съзнание и изисквания за хигиена. Не само са мързеливи, а освен това са свикнали да живеят в такива условия. Хвърлят боклук по земята и оставят неща навсякъде, без правила или ограничения. Когато са почистили някое място, могат да го поддържат чисто само ден-два; няколко дни по-късно е толкова разхвърляно и мръсно, че не можеш да го гледаш. Кажете Ми, как се нарича такава среда? А хората там могат да ядат с апетит и да заспиват в такива условия — какви хора са това? Те са като прасета, нали? Нямат никакво съзнание и разбиране за хигиена, за тяхната среда, за структура, за управление. Колкото и мръсно или разхвърляно да става, те не го забелязват. Това не ги притеснява, не изпитват никаква тревога или смущение. Продължават да живеят както преди, без претенции и без изисквания. На някои места се грижат отлично за хигиената и обкръжението си и човек би помислил, че хората там държат на чистотата, че знаят как да управляват околната обстановка — но докато не се направи изненадваща проверка, никой не знае, че те са изпращали хора предварително да почистят мястото. Ако им кажеш предварително, че идваш, гарантирано е, че мястото ще бъде чисто. Ако отидеш, без да ги предупредиш, ще завариш различна среда, която със сигурност ще бъде мръсна и разхвърляна. В стаите на някои от момичетата има разхвърляни навсякъде дрехи и обувки, а отвън са натрупани заедно работни инструменти, като мотики и кирки, и дрехи. Някои там може да кажат, че са били толкова заети, че не са имали време да чистят. Толкова ли са били заети? Нима не са имали време дори да си поемат дъх? Ако не са, тогава това се казва заетост — но със сигурност не са били толкова заети, нали? Какво толкова му е трудното да управляват пространството си? Какво

толкова му е изтощителното на поддържането на чиста и подредена среда? Това има ли нещо общо с човешката природа? Защо хората толкова обичат да живеят в „кочина“? Защо се чувстват толкова спокойни в такава среда? Как могат да бъдат напълно безразлични към такова обкръжение? Какво става там? Каква е причината за лошо управляваните среди? Ако от време на време ходя на някое място и им кажа предварително, те ще го направят чисто и спретнато, но ще спрат да чистят, ако ходя там често. Те казват: „Ти си тук често, така че няма да се церемоним. Ние сме си просто такива. Изтощително е да се чисти през цялото време! Кой има сили? Толкова сме заети с работа по цял ден, че дори нямаме време да си срешем косата!“. Дават такива оправдания. А какви други дават? „Всичко това е временно. Няма нужда да го подреждаме перфектно. И така става“. Наистина, всичко е временно — но дори и да живееше в палатка, пак щеше да трябва да се грижиш за нея, нали? Това е нормална човешка природа. Ако нямаш дори и тази частица нормална човешка природа, с какво се различаваш от зверовете?

В Божия дом има една църква с доста добро местоположение, близо до планини и вода. Там е построен път, а край близката река са засадени дървета. Има дори беседка, с декоративни камъни до нея. Наистина е доста красиво. Един ден видях отдалеч нещо малко, жълто на онзи чист път. Като се приближих, видях, че е портокалова кора. Кой знае кой би хвърлил така небрежно боклука си там. А в беседката, която преди също беше чиста, някой беше ял слънчогледови семки и беше хвърлял люспите по целия под. Кажете Ми, този човек знае ли правилата? В нормалната човешка природа има ли изисквано ниво за хигиената и средата на човек, или няма? Някои може да кажат: „В какво отношение нямам ниво? Аз си мия краката всяка вечер. Някои хора не го правят. Някои хора дори не си мият лицето, когато станат сутрин“. Краката ти може и да са чисти, добре, но защо работната ти среда е като кочина? Какво струва тази твоя чистота? В най-добрия случай това показва, че си ужасно егоистичен. Искаш да управляваш всички неща — как би могъл да бъдеш господар на всички неща, ако не можеш да управляваш дори един двор? Това е безсрамно, наистина! Тези хора не само не могат да управляват средата си — те не могат да управляват дори собствената си хигиена и хвърлят боклук по земята. Как са развили този навик? Те може да оправдаят хвърлянето на плодови обелки по земята, като го наричат компост. Тогава защо не ги сложат в купчина за компост или в кофа за боклук? Защо ги хвърлят на пътя или в онази беседка? Беседката място за компост ли е? Това не е ли незачитане на правилата? (Да.) Това е ужасен недостиг на човешка природа, разум и морал — те са низки хора! Кажете Ми, има ли начин да се реши този проблем? Как може да бъде спрян? Ще свърши ли работа надзорът? Кой би могъл да следи така нещата? Какво да се прави? (Да се глобяват.) Да, това е последната мярка. Трябва да се въведе подходяща система. Край на безнаказаността. Тези хора са просто толкова мерзки — те са непоправими! На някои места има разхвърляни навсякъде изгнили

картонени кутии, изгнили дъски и парчета хартия, а хората там казват, че ги пазят, за да ги използват по-късно. Като се има предвид, че са полезни неща, защо да не ги сортират по вид, на спретнати купчини? Няма ли да изглежда по-хубаво и да заема по-малко място? Повечето хора не знаят как да поддържат ред. Нещата са натрупани и разпръснати безразборно в техните пространства, така че няма свободно място. Колкото повече трупат, толкова по-разхвърляно става, а с това идва и мръсотията, докато мястото се превърне в сметище, отблъскващо за всички, които го видят. Хората, които живеят в такава среда, имат ли нормална човешка природа? Хора със заложби ли са, ако не могат дори да управляват средата, в която живеят? Каква разлика остава между такива хора и зверовете? Една от причините повечето хора да не знаят как да управляват пространствата, в които живеят, е, че никой няма съзнание за хигиена, нито знае как да управлява средата си. Тези неща не им идват наум и те не осъзнават каква би трябвало да бъде жизнената среда на хората. Те са като животни, които не осъзнават в каква среда би трябвало да живеят. Другата част е свързана с управителите, които не знаят как да управляват тези неща. Управителите не знаят как да управляват тези неща, а управляваните не са проактивни, нито осъзнават тези неща. В крайна сметка, със „сътрудничеството“ на всички, мястото се превръща в „кочина“. Когато тези хора са били на някое място за известно време, аз си тръгвам оттам с определено чувство: „Защо това място никога не е чисто? Защо никога не изглежда като дом?“. Кажете Ми, може ли гледката на такова място да повдигне настроението на човек? (Не.) Бихте ли се почувствали добре, ако отидете там? (Ще ни бъде все тая.) Това би бил вашият истински отговор — ще ви бъде все тая. Направих планове за няколко от тези места и когато работата беше свършена и нещата бяха пренаредени, всички се наслаждаваха на гледката. Но няколко дни по-късно отново се възцари пълна бъркотия. Трябваше да намеря подходящ човек, който да управлява задачата, за да се поддържа хигиената. Това е така, защото повечето хора са толкова мърляви, че правят бъркотия, с каквато и работа да се захванат. Някои хора берат зеленчуци и не знаят кое е подходящото място да ги измият. Те настояват да търсят чисто място, за да го направят, в резултат на което замърсяват и това място. Как би се почувствал, като видиш това? Тези хора не са ли стадо зверове? Нямат никаква човешка природа! Като гледаш тези хора, които не ги е грижа за хигиената и не знаят как да управляват средата си — това би те разгневило! На тези хора им е дадена хубава среда за живеене, където всичко е добре уредено. През пролетта поникват всякакви цветя и треви; имат планини, вода, беседка; имат места за работа и места за живеене, и всякакви удобства. Колко хубаво! Но какъв беше резултатът? Те го приеха за даденост; не оцениха добрината. Мислеха си: „Това място е по-хубаво от повечето, но така или иначе си е провинция. Земята не е нищо друго освен треви и кал“. С тази нагласа те безразсъдно съсипаха мястото. Не им хрумна да управляват средата си. Колко

много неща липсват в такава човешка природа! Тя не притежава онези неща, които трябва да притежава човешката природа; тези хора не могат дори да се справят с различните аспекти на жизнената си среда по най-елементарните начини. Кажете Ми, как може хората да не помислят да ценят такава хубава среда, в която живеят? Как може да не помислят да се грижат за нея? Защо? Дали защото са толкова заети с дълга си, че им липсва време? Или какво друго става с тях? Нима има някой, който не е зает с дълга си? Има хора, които живеят в по-лоши среди от вашите, но въпреки това се грижат доста добре за пространството си. Хората го виждат и го одобряват, възхищават им се и ги уважават. После идва вашата жизнена среда — другите дори не трябва да влизат вътре; един поглед отвън ще ги изпълни с презрение. Нима вината за това не е ваша? Твоите действия и поведение са довели до тази плачевно окаяна среда, в която живееш. Когато хората видят средата, в която живееш, за тях това е като да видят твоята същност. Можеш ли тогава да ги виниш, че те презират? Дали човек е висш или низш, благороден или низък, не се решава от оценките на другите, а от това, което той самият изживява. Ако притежаваш нещата от нормалната човешка природа, ти си способен да изживееш истинско човешко подобие. Ще можеш да демонстрираш своето благородно качество и другите естествено ще те ценят и уважават. Ако не притежаваш тези неща и не разбираш елементарната хигиена, и не знаеш как да се грижиш за средата си, като живееш всеки ден в „кочина“ и това те кара да се чувстваш доста доволен, това разкрива твоето качество на звяр. Това означава, че си низък и низш. Такъв низък и низш човек, с такава низка и низша човешка природа, без следа от мисленето, възгледите, изискванията и стремежа, които нормалната човешка природа трябва да има — може ли такъв човек да разбере истината без нито едно от тези неща? Може ли да навлезе в истината реалност? (Не.) Вие също мислите, че не могат? Защо не? Някои ще кажат: „През годините на вяра в Бог отдавна сме се отървали от всички тези светски неща. Не ни е грижа за тези работи! „Да живееш качествен живот“ — това е светско нещо!“. Няма ли такива, които казват това? Тогава въздухът, който дишаш, светско нещо ли е? Дрехите, които носиш, всички материални неща, които използваш — светски неща ли са? Защо не си намериш кое да е място на открито за събирания? Защо провеждаш събиранията в стая? Не са ли абсурдни хората, които казват това? Ще ти кажа един факт: ако такъв човек иска да навлезе в истината реалност, ще му бъде трудно. Ако човек иска да навлезе в истината реалност, той първо трябва да притежава нормална човешка природа; освен това, той трябва да се отърве от лошите навици в живота си, да се стреми към някакъв стил и цел в живота, които имат качество, обноски и морал. Уместно ли е да се каже така? Добре тогава, лесно ли е да се поправят тези проблеми? Колко време е необходимо, за да се промени нечий начин на живот и да се промени лош навик в нечий живот? Какъв метод трябва да се използва, за да се навлезе в това възможно най-бързо? Какви

методи има, освен наказанието? (Взаимен надзор.) Взаимният надзор е един от методите; всичко се свежда до това дали хората го приемат. Според Мен налагането на глоби е силен ход и наистина ефективен. Щом засегнеш паричните глоби, засягаш интересите на хората. Те нямат друг избор, освен да се подчинят, от страх да не пострадат интересите им. Ето това се постига с налагането на глоби. Но защо не се постига нищо чрез общуване за истината с тези хора? Защото те нямат нормалната човешка природа или необходимите условия за приемане на истината. Ето защо общуването за истината е неефективен метод при тях. Във всяка работна среда първо се научете да сортирате нещата по вид, второ, да поддържате ред, трето, да поддържате хигиена и чистота и освен това да изградите навика да изхвърляте боклука. Ето това трябва да притежава нормалната човешка природа.

Има някои жени, които си сресват косата и излизат, без първо да изметат падналите косми. Те правят това всеки ден. Може ли такъв навик да се промени? Когато приключиш с ресането на косата си, трябва веднага да почистиш и подредиш. Не оставяй другите да чистят — управлявай добре собствената си среда. Ако искаш да управляваш добре средата си, трябва да започнеш от себе си. Първо почисти собственото си пространство. Освен това човек трябва да има гражданско съзнание за обществените среди, които обитава. Например, отговорността за управлението на местата, където хората живеят и почиват, трябва да се поеме от всеки. Ако видиш няколко парченца портокалова кора на земята, просто ги вдигни и ги хвърли в коша за боклук. На някои работни площадки, след като работата е свършена, навсякъде има дървени стърготини, талаш, железни пръти и пирони. Ако отидеш там и не внимаваш, лесно можеш да стъпиш на пирон. Това е ужасно опасно. Защо не почистват и не поддържат хигиена, след като са си свършили работата? Какъв е този гаден навик? Могат ли да оправдаят това, което са сторили? Какво биха си помислили хората, като видят такова разхвърляно и мръсно работно място? Не е ли това начинът, по който зверовете си вършат работата? Хората с човешка природа трябва да почистват хубаво, след като приключат с дадена работа, и другите ще разберат с един поглед, че работата е свършена от хора. Зверовете не чистят, след като са свършили работа, сякаш чистенето не е тяхна работа и няма нищо общо с тях. Що за логика е това? Виждал съм немалко хора, които не чистят, след като си свършат работата. Всички те имат този лош навик. Казал съм им, че всеки ден, когато приключат с работата си, трябва да организират някой да почисти целия боклук. Да се чисти всеки ден. По този начин площадката ще бъде чиста. Те трябва да изградят такъв навик. За да си изгради житейски навик, човек трябва да започне с поддържането на една среда, а след това да изчака да свикне с нея. Тогава един ден, когато тази среда се промени, самият той ще се чувства некомфортно, като види, че нещо не е чисто. Точно както някои хора, които са живели в чужбина три или пет години, си мислят,

че всичко там е по-добро. Идва ден, в който се връщат в родния си град и чувстват, че изведнъж са станали изискани. Те гледат с презрение на другите, които не се интересуват от хигиена, на хората, чиито къщи не са чисти. Дори не могат да издържат няколко дни, без да се изкъпят. Нима това не беше диктувано от средата им? Така стоят нещата. Затова трябва да започнеш с управлението на личната си хигиена и средата си. Това е начинът да се чувстваш комфортно, докато изпълняваш дълга си; това е и което хората с нормална човешка природа трябва да притежават. На няколко места, където съм бил, съм виждал стаи на момичета, които са в пълна бъркотия, в безпорядък. Някои може да кажат: „Ти искаш да сме подредени. Трябва ли да е като в казарма?“. Няма нужда да е така. Оправяй си леглото и си чисти стаята всеки ден. Поддържай чистота. Превърни го в навик. Ако правиш тези неща всеки ден и те се превърнат в навик, в норма и станат автоматични като храненето, тогава ще си изградил този вид ежедневен навик и твоите изисквания към средата ти ще са се повишили с една степен. А когато се повишат с тази степен, цялото ти държание, психическата ти нагласа, вкусът ти, човешката ти природа и достойнството ти ще се издигнат. Но ако живееш в „кочина“, място, което не е за хора, а прилича повече на леговище на звяр, ти не притежаваш човешко подобие. Например когато влизат в стая и видят, че стаята и подът ѝ са чисти, някои хора известно време си изтъркват мръсотията от обувките отвън. Все още имат чувството, че не са чисти, затова си събуват и обувките, преди да влязат в стаята. Когато собственикът на стаята види колко са чисти и колко го уважават, той също ще ги уважава. Други хора ще влязат направо с обувките, покрити с кал, и изобщо няма да се замислят, че цапат пода с кал. Те са напълно безчувствени към това. Собственикът на стаята вижда, че те по природа не зачитат правилата. Изгражда си лошо мнение за тях и затова се изпълва с презрение и в бъдеще няма да ги пуска в стаята. Ще ги кара да чакат отвън и ето какво ще се подразбира от това: „Ти не заслужаваш да влезеш вътре — ще съсипеш мястото, ако го направиш, и колко дълго време ще трябва да чистя след това!“. Той няма да ги уважава. Когато види, че те не притежават човешко подобие, той дори няма да ги уважава. Ако някой стигне до този момент в живота си, той изобщо човек ли е още? Домашният любимец е нещо по-добро от него. Затова хората трябва да изживяват човешко подобие, за да бъдат наричани хора, и трябва да притежават нормална човешка природа, за да изживяват човешко подобие. Където и да живее човек, какъвто и дълг да изпълнява, той трябва да спазва правилата. Трябва да се грижи за пространството и хигиената си, да има чувство за отговорност и добри житейски навици. Трябва да бъде внимателен и сериозен във всичко, което прави, и да продължава така, докато не свърши работата добре и не постигне стандарта. Така от изпълнението на дълга ти и от начина, по който постъпваш и се справяш с нещата, хората ще видят, че си порядъчен и благоприличен, един добър човек. Те ще изпитват възхищение към теб и естествено ще започнат да те уважават. Освен

това ще те почитат и ценят и затова няма да те заблуждават или тормозят. Ще ти говорят сериозно, без никаква подигравка или презрение. Не знам как хората възприемат външния Ми вид, но имам едно усещане: когато се срещам с повечето хора, те не се шегуват и не говорят лекомислено. Не знам защо е така. Може би хората имат следното усещане: „Ти си толкова сериозен човек, сериозен си и в думите, и в действията Си. Ти си порядъчен човек; не бих се осмелил да се шегувам, докато общувам с Теб. От пръв поглед е ясно, че не си такъв човек“. Ако, когато отидеш на някое място и говориш с хората, разговаряш приятелски с хората, общуваш с хората, те почувстват, че има нещо в твоята човешка природа и морал — може да не могат да кажат ясно какво е то, но ти ще знаеш какво мислиш всеки ден и винаги ще имаш принципи и критерии за това как гледаш на нещата и общуваш с хората — ако така общуваш и взаимодействаш с другите, тогава те ще кажат, че си толкова стриктен, толкова сериозен и благоразумен във всичко, което правиш, което означава, че си много принципен. Какво чувство ще вдъхне това в крайна сметка у тях? Поразмишлявайте бавно върху това. Ако в постъпките си притежаваш нещата, които хората с нормална човешка природа трябва да притежават, няма значение как хората може да те оценяват зад гърба ти. Ако дълбоко в сърцето си чувстват, че си порядъчен, стриктен човек, някой със сериозно и отговорно отношение към всички неща, който притежава благородни добродетели, тогава след като са общували и взаимодействали с теб известно време, те ще започнат да те одобряват и да те почитат. И тогава ще имаш стойност като човек. Ако, след като са общували с теб известно време, те видят, че не правиш нищо добре, че си мързелив и лаком, не желаеш да научиш нищо, че критериите ти надхвърлят възможностите ти, че си доста алчен и егоистичен — и освен това, че не те е грижа за хигиената и не се сещаш да се грижиш за средата си; ако видят, че не познаваш тънкостите в нищо, което правиш, че си с доста лоши заложби и че си недостоен за доверие, неспособен да свършиш добре каквато и да е задача, която ти е дадена — тогава няма да имаш никаква тежест за хората и ще бъдеш обезценен като личност. В крайна сметка да нямаш никаква тежест за другите не е голяма работа — важното е, че ако си също толкова низък, низш и безполезен в Божието сърце, като звяр, без сърце и дух, тогава си в беда. Все още си толкова далеч от това да бъдеш спасен! За всеки човек, чийто характер не отговаря на критериите, чиито думи и действия са напълно неконтролируеми, който е като звяр, има ли надежда да бъде спасен? Според Мен те са в опасност. Рано или късно ще бъдат отстранени.

В. Нагласата и поведението на хората при контакта им с противоположния пол

Третата ни точка е нагласата и поведението на хората при контакта им с противоположния пол в ежедневието. Това е проблем, с който всеки, който живее сред други хора, ще се сблъска, независимо от възрастта си. Кой аспект от

човешката природа засяга това? Засяга достойнството на човека, чувството му за срам и неговото морално поведение. Някои хора гледат на контакта с противоположния пол много несериозно. Те смятат, че докато нищо не се случва, това не е голяма работа, както не е и отдаването на похотливи мисли или разкриването на някаква порочна страст. Трябва ли човек с нормална човешка природа да има такива мисли? Това знак за нормална човешка природа ли е? Щом си на възраст за женене и влезеш в контакт с противоположния пол, и искаш да имаш връзка, прави го нормално и никой няма да се меси. Но някои хора не искат връзка — те флиртуват няколко дни с някого, който им хване окото, и щом срещнат някого, който им хареса и отговаря на предпочитанията им, започват да се перчат. И как се перчат? Повдигат вежда, намигат или променят тона на гласа си, докато говорят, или пък се движат по определен начин, или започват да правят шеговити забележки, за да бъдат забелязани. Това е перчене. Когато човек, който обикновено не е такъв, прояви такова поведение, можете да сте сигурни, че наблизо има представители на противоположния пол, които са му по вкуса. Какви са тези хора? Може да кажете, че имат лош стил на държание и не спазват ясни граници между мъжете и жените, но не са проявили никакво осъдително поведение. Някои може да кажат, че те просто са лекомислени. С други думи, липсва им самоуважение; лекомислените хора нямат представа за самоуважение. Някои хора проявяват тези характеристики в ежедневието си, но изпълнението на дълга им не е засегнато, нито е засегнато завършването на работата им, така че това всъщност проблем ли е? Някои казват: „Стига да не възпрепятства стремежа им към истината, има ли нужда да се говори за това?“. С какво е свързано това? Със срама и достойнството на човешката природа. Човешката природа на даден човек не може да съществува без срам и достойнство, а без тях тя не може да бъде нормална човешка природа. Някои хора са надеждни, те са сериозни, отговорни и работят усърдно във всичко, което правят. Те нямат големи проблеми, но просто не приемат този аспект от живота си на сериозно. Когато флиртуваш с представител на противоположния пол, това градивно ли е, или вредно? Ами ако този, с когото флиртуваш, се влюби в теб? Може да кажеш: „Не съм искал това“. Е, ако все пак флиртуваш с някого, когато не искаш това, не си ли играеш с него? Вредиш му! В това има известна липса на морал. Хората, които правят това, имат лош характер. Освен това, ако не възнамеряваш да продължиш тази връзка и нямаш сериозно отношение към нея, а все така повдигаш вежди и намигаш на противоположния пол, и се перчиш със закачки и хумор, като правиш всичко, за да покажеш, че имаш стил, че си красив или хубава — ако се фукаш така, какво всъщност правиш? (Съблазняваш хора.) В това има намерение за съблазняване. А сега, този вид съблазнително поведение благородно нещо ли е или грозно? (Грозно нещо е.) Тук вече няма никакво достойнство. Какви хора на този свят биха съблазнявали другите? Проститутки, развратни жени, негодници — тези хора

нямат срам. Какво означава да нямаш срам? Означава, че са безчувствени към позора. Почтеност, срам и чест, както и достойнство и репутация — никое от тези неща не ги интересува. Такива хора обикалят, перчат се и флиртуват. Да флиртуват с един или двама души не им е достатъчно, а осем или десет не им се струват прекалено много. Ще са им нужни хиляди и хиляди, за да са щастливи. Някои омъжени жени имат две деца и никой извън дома им не знае за това. Защо не казват на хората? Страхуват се, че щом кажат, че са омъжени и вече са заети, няма да имат повече успех във флиртовете си и ще загубят своята съблазнителност и привлекателност. Ето защо не говорят открито за това. Нима такива хора не са безчувствени към позора? Нима човешката природа на някого е нормална, ако съдържа такива неща? Не е. Това предполага, че ако имаш такава човешка природа и такова поведение, тогава в нормалната ти човешка природа нещо липсва; липсват ѝ срам и достойнство. Някои хора започват да си оправят косата и да си приглаждат дрехите, щом се озоват около противоположния пол, или пък си слагат руж и пудра, като се опитват всячески да се разкрасят. Какво целят с това? Целта им е съблазняване. Това е нещо, което не би трябвало да съществува в нормалната човешка природа. Да можеш да съблазняваш хората по този начин и да не чувстваш нищо, като си мислиш, че е съвсем нормално и обичайно, че не е голяма работа, означава да ти липсва чувство за срам и дори да не знаеш какво трябва и какво не трябва да правиш. Има някои хора, които биха били готови да се разхождат чисто голи по улицата, ако им дадат десет хиляди юана. Какъв тип хора са те? Те са хора без чувство за срам. Те ще направят всичко за пари, без срам. Почтеност, характер, чувство за срам и достойнство не означават нищо и са без стойност за тях. Те смятат, че способността им да се перчат и да съблазняват другите е техен талант, и единствената им радост идва от спечелването на благоволението на повече хора и от това повече хора да ги преследват. Това е най-висшата чест за такава жена; това е, което те ценят. Те не ценят неща като достойнство, чувство за срам или характер. Това добра човешка природа ли е? (Не.) Вие проявявали ли сте такова поведение? (Да.) Можете ли тогава да го сдържате? Можете ли да го сдържате през повечето време, или можете да го правите само в малка част от времето? Имате ли способността да се въздържате? Хората, които могат да се въздържат, са тези, които имат чувство за срам. Всеки има мимолетни моменти на импулсивност и разпуснатост, но когато тези, които могат да се въздържат, го правят, те чувстват, че това, което правят, не е правилно, че ги унижава, че трябва веднага да се поправят и че не трябва повече да правят така. И по-късно, когато отново се сблъскат с подобно нещо, те могат да се контролират. Ако в твоята човешка природа няма дори тази малка способност за самовъздържане, тогава на какво би могъл да се опълчиш, когато си призован да практикуваш истината? Някои хора са надарени с хубава външност и постоянно са преследвани от противоположния пол; колкото повече хора ги

преследват, толкова повече те смятат, че могат да си позволят да се перчат. Нима това не е опасно за тях? Какво трябва да направиш в тази ситуация? (Да разпознаеш и да избегнеш този капан.) Това наистина е капан, който трябва да избегнеш — ако не го направиш, може да се окаже, че някой те е оплел в мрежите си. Трябва да избегнеш този капан, преди да попаднеш в него; това се нарича самовъздържане. Хората, които имат самовъздържане, имат чувство за срам и достойнство. Тези, които го нямат, могат да бъдат подмамени от всеки, който ги съблазнява, и се хващат на въдицата винаги, когато някой ги преследва, което води до неприятности. Освен това те умишлено ще се перчат, ще се гиздят и гласят, и ще изберат от дрехите си точно онези, които могат да ги направят да изглеждат по-красиви, по-привлекателни и по-хубави и ще ги носят всеки ден. Това е опасно за тях и показва, че те съзнателно се опитват да съблазняват другите. Ако в тези дрехи изглеждаш твърде привлекателно и съблазнително, тогава трябва да се опълчиш на плътта си и да се откажеш да носиш такива дрехи. Ако имаш решимост в това отношение, тогава можеш да го направиш. Ако обаче нямаш тази решимост, а искаш да си търсиш партньор, тогава давай, намери си: общувайте нормално помежду си, без да флиртувате с други. Ако не си търсиш партньор, но все пак флиртуваш с други, това може да се определи само като липса на чувство за срам. Трябва да си наясно какво избираш. Можете ли всички да спазвате принципите? (Имаме тази решимост.) Ако имате тази решимост, тогава имате енергията, мотивацията и ще бъде лесно да ги спазвате. По същество някои хора са благоприлични по природа, а освен това, след като са повярвали в Бог, се стремят към истината и вървят по правилния път, така че нямат такова желание и не отвръщат на никого, който се опитва да флиртува с тях. Някои хора са доста податливи на това, докато други не му обръщат никакво внимание. Някои хора изглежда имат тази решимост, но дори самите те не могат да кажат дали всъщност я имат, или не. По отношение на общуването с противоположния пол, това е нещо, с което трябва да се справиш правилно и да го преразгледаш, и да го определиш като част от достойнството и срама на нормалната човешка природа. Как липсата на чувство за срам е свързана с липсата на човешка природа? Справедливо е да се каже, че ако някой няма чувство за срам, той няма човешка природа. Защо всеки, на когото му липсва човешка природа, не обича истината? И защо казваме, че човек може да се стреми към истината, ако притежава човешка природа? Кажете Ми, хората без чувство за срам знаят ли кое е добро и кое не е? (Не.) И така, когато вършат лоши неща, които се съпротивляват на Бог, предават Го и нарушават истината, изпитват ли някакъв самоупрек? (Не.) Могат ли да влязат в правия път, ако съвестта им не ги укорява? Могат ли да се стремят към истината? Наглите, безсрамни хора нямат духовна чувствителност. Те не могат ясно да разграничат положителните и негативните неща, нито това, което Бог обича, и това, което Той ненавижда. И така, когато Бог

казва хората да бъдат честни, те казват: „Какво толкова, че съм излъгал? Изричането на лъжи не е унизително!“. Нима някой без срам не би казал нещо подобно? Ако човек с чувство за срам не успее да бъде честен и всички разберат, лицето му не се ли изчервява? Не му ли е притеснено отвътре? (Да.) А безсрамният човек? „Да съм честен човек, какво мислят другите, каква стойност имам за тях или каква тежест ми придават — нищо от това няма значение за мен!“. Не го е грижа. Може ли тогава все още да се стреми към истината? Ако го попиташ, след като е излъгал, дали е неспокоен в сърцето си или дали изпитва някакво самообвинение, той ще каже: „Какво означава да си спокоен? Какво е самообвинение? Защо това трябва да е такъв проблем?“. Той няма такова съзнание. Може ли някой с липса на разум да следва Бог? Може ли да се стреми към истината? Той не се стреми към нея. За него няма граници между положителните и негативните неща, между истината и това, което я нарушава — те са все едно и също. Във всеки случай, мисли си той, ще е добре, ако всеки полага усилия, изпълнява дълга си и плаща цена. Тези неща не се разграничават по никакъв начин. Той ни най-малко не се упреква, когато е направил нещо, което се съпротивлява на Бог, когато е направил нещо, което нарушава истините принципи, когато е направил нещо, което е накърнило нечии интереси, или когато е направил нещо, което смущава делото на църквата. Той изобщо не се самоупреква. В това не му ли липсва чувство за срам? Хората без чувство за срам не правят разлика по отношение на такива неща. За тях става въпрос да правят каквото си искат. Всичко е позволено; няма нужда да се използва истината, за да се правят преценки. Така че няма начин хората без чувство за срам да разберат или да практикуват истината. Това е връзката между липсата на чувство за срам и липсата на човешка природа. Защо тогава не можахте да кажете това? Всички си мислите: „Това, което Ти проповядваш, няма много общо с истината; то е доста далеч от нея. Обикновено можем да виждаме тези неща ясно, така че имаме ли все още нужда Ти да говориш за тях?“. Ако смятате, че това няма нищо общо с истината, тогава в колко от истината реалност сте навлезли? Изживявате ли нормална човешка природа? Наистина ли сте станали хора, които имат истината и човешка природа? Вие сте с твърде малък духовен ръст и дори не можете да разберете тези неща, така че каква истина реалност бихте могли да имате?

Един от десетте управленски закона на Божия дом гласи: човекът има покварен нрав и освен това е обладан от чувства. Поради това е абсолютно забранено двама представители на противоположния пол да работят заедно, без да са придружени, когато служат на Бог. Всеки, който бъде забелязан да прави това, ще бъде отлъчен, без изключение. Как се отнасят хората към този управленски закон? Ако един мъж е имал неуместни отношения с повече от тридесет жени, кажете Ми, как биха се почувствали хората, които са чули за това? (Ще им се стори невероятно.) Ще се изненадате, като го чуете; ще бъдете шокирани: „Божичко, това е много!

Отвратително е, нали?“. А какво чувство е изпитвал този мъж, когато ти е казал това? (Щеше да се държи така, сякаш не му пука.) За него това няма да е голяма работа. Попитай го какво яде днес: „Ориз“. Попитай го с колко жени е бил: „Трийсет и повече“. Той би казал тези две неща с абсолютно еднакъв тон на гласа и нагласа. Има ли някакво спасение за човек с такава човешка природа? Няма, дори и да вярва в Бог. Как може да не се срамува, когато изтърсва такова нещо? Това е унизително! Как тогава може просто да го изтърси? Кажете Ми, останало ли му е някакво чувство за срам? Не, не е. Усещането за съвест в човешката му природа вече е притъпено и той е изгубил всякаква възприемчивост. Тук не става въпрос за това, че е развратен — хората без срам или достойнство вече не са хора. Отвън все още изглеждат като хора, но всичко се срива, щом се захванат с нещо. Те са способни на всичко, без да знаят какво е срам — а това означава, че вече не са хора. Нека тук приключим разговора си по тези въпроси.

Поразмишлявайте върху тези три аспекта на нормалната човешка природа, които обсъдихме днес — важни ли са те? Тези неща в нормалната човешка природа откъснати ли са от стремежа към истината? (Не.) Тогава какво общо имат те със стремежа към истината? Ако човешката природа на един вярващ в Бог не притежава старателност, чувство за отговорност или способност да внимава в действията си — ако той няма такава човешка природа, тогава какво може да придобие от вярата си в Бог и от стремежа си към истината? През годините сме общували за доста истини, истини във всяка област. Ако хората не се посвещават на тези истини или не се отнасят към тях със съзнателна нагласа, а с половинчато отношение, без да правят нищо съвестно, могат ли по този начин да постигнат разбиране на истината? Някои хора казват: „Ако не мога да стигна до разбиране на истината, не мога ли просто да науча наизуст тези доктрини и терминологии?“. Ще можете ли в крайна сметка да придобиете истината по този начин? Ако не притежаваш този вид нормална човешка природа и не притежаваш тези неща в своята човешка природа, което означава, че нямаш добросъвестно, старателно, сериозно и отговорно отношение към нещата, тогава за теб истината се превръща в доктрини и лозунги — превръща се в правила. Ти не можеш да придобиеш истината, защото си неспособен да я разбереш. Освен това, ако не можеш да управляваш добре средата, рутината и стила на личния си живот, ще можеш ли да навлезеш в различните принципи и твърдения, които засягат истината? Няма да можеш. Нещо повече, хората трябва да обичат положителните неща в живота, а към отрицателните и нечестивите неща трябва да поддържат отношение на ненавист и отвращение в дълбините на сърцата си. Това е единственият начин да се навлезе в някои истини. Това означава, че в стремежа си към истината трябва да имаш правилното отношение и правилната нагласа; трябва да си порядъчен, сериозен човек. Само такива хора могат да придобият истината. Ако някой няма чувство за срам и остава духовно нечувствителен и неосъзнат в сърцето си, когато

е извършил много нечестиви неща, много неща, които се бунтуват срещу Бог и нарушават истината с мисълта, че не е голяма работа — той има ли тогава някаква полза от истината? Няма абсолютно никаква полза. Истината не оказва никакво въздействие върху него и не е в състояние да го въздържа, да го укорява, да го напътства или да му посочва посоката и пътя, което означава, че той е в беда. Как би могъл човек, лишен дори от чувство за срам, да разбере истината? За да може един човек да разбере истината, той първо трябва да бъде чувствителен в сърцето си към положителните и негативните неща. Той изпитва отвращение дори само при споменаването на негативно или нечестиво нещо или при сблъсъка с такова, а ако самият той извърши такова нещо, се чувства засрамен и неспокоен. Той изпитва любов към истината и може да приеме истината в сърцето си, може да я използва, за да се въздържа и да преобърне погрешните си състояния. Нима това не са нещата, които нормалната човешка природа трябва да притежава? (Да.) Когато човек притежава тези неща, не става ли лесно за него да се стреми към истината? А ако някой не притежава нито едно от тях, тогава говоренето за стремеж към истината е просто празни приказки — как би могъл да го прави без положителни неща в сърцето си? Истината ще се вкорени, ще разцъфти и ще даде плод в теб едва когато нормалната ти човешка природа притежава тези неща — едва тогава тя ще даде резултат. Когато си разбрал истината, ще можеш да промениш мисленето си и да въздържаш поведението си, а покварените ти мисли ще стават все по-малко. Това е истинска промяна.

Колко от тези проявления на нормална човешка природа, които обсъдихме днес, притежавате? Колко ви липсват? Какво притежавате? (Чувство за срам.) Чувство за срам — това е добре. Чувството за срам е най-малкото, което трябва да притежавате. Какво друго? Всички вие имате ли съвестен и педантичен манталитет и отношение към хора, събития и неща? Виждам, че сте небрежни във всичко, което правите, просто сте бездейни и отпуснати, и когато виждам тези неща, които правите, безпокойството в сърцето Ми расте. Можете ли сами да откриете тези проблеми? Тревожите ли се, когато ги откриете? (Да.) По какъв начин? Говорете за това. (Сега, след като току-що чух общението на Бог, чувствам, че нямам много човешка природа и че съм проявявал лекомислен манталитет към дълга си и събитията в живота ми. Толкова съм далеч от изискването от Бог ниво. Малко се страхувам.) Твърде много липсва в човешката ви природа, нали? Чувстваш, че си вярвал в Бог от години и си чул много истини, но въпреки това нямаш дори най-основните неща на човешката природа — как да не си тревожен? Някои хора имат малко технически умения, но всичко, което правят, е некачествено. Всичко е под стандарта, не отговаря на критериите, и те не проучват какви са модерните и стандартните методи. Нима това не показва, че са с остарели разбирания? Например, веднъж ги помолили да монтират врата и те казали: „Там, откъдето съм, повечето врати, които имаме, са еднокрили“. Това малко място,

откъдето са, не определя стандарта. Те трябва да погледнат стила на вратите в търговските и жилищните сгради в големите градове, след което да си свършат работата въз основа на реалната ситуация. Но ето, те отворили уста и казали: „У дома не правим двукрили врати, а тук няма твърде много хора. И да имаше, няма страшно — просто могат да се провират“. Някой друг казал: „Ако хората се провират твърде дълго, ще счупят касата на вратата. Нека обсъдим това. По изключение я направи двукрила този път, става ли?“. Тогава той казал: „Не! Аз правя еднокрили врати, не мога да правя двукрили. Аз ли знам как се прави, или ти? Аз — така че защо този път не ме послушаш? Трябва да ме слушаш!“. Казали му да работи според ситуацията, но той не послушал и настоял да направи малка врата. Не наврежда ли така? Когато го помолили да монтира стъклена преграда между вътрешната и външната част, за да влиза светлина и пространството да не изглежда малко, той казал: „Защо да монтираме стъкло? Това ще застраши сигурността, нали? Няма да монтирам стъкло; тези две врати ще свършат работа. Това е единственият вид врати, които използваме там, откъдето съм“. Те винаги изтъкват неща като „там, откъдето съм“, „у дома“, „учил съм технически неща“, за да потискат другите. Тези неща истината ли са? (Не са.) Какво трябва да липсва в тяхната човешка природа, за да възприемат такова отношение към външни въпроси? Рационалност. И какво по-конкретно липсва в тяхната рационалност? Проницателност. Те винаги смятат, че всичко там, откъдето са, е правилно, че всичко е най-висше, че всичко е истината. Нима рационалността им не е слаба? Как трябва да изглежда нормалната рационалност? С нормална рационалност те биха казали: „Занимавам се с този занаят от толкова много години, но не съм видял много. Там, откъдето съм, всички правим вратите така, затова нека видим колко големи са вратите тук. Ще се съобразим с това, което правят хората тук. Това е различно място и в тази задача трябва да бъда гъвкав“. Това не е ли рационалност? (Да.) Има ли тогава такъв човек тази рационалност? Не — той не притежава разум. И как се постъпи в крайна сметка? Направеното трябваше да се преправи. Преправянето не е ли загуба? (Да.) Да, така е. Има ли много такива случаи? Има. Този човек е упорит до мозъка на костите си. Колко упорит е той? Не слушаше никого; не слушаше дори това, което Аз казвах, и Ми противоречеше. Аз казах: „Трябва да го промениш. Ако не го направиш, тази работа не е за теб“. А той имаше дързостта да каже: „Ще направя врата с този размер, дори и да ме уволниш!“. Какъв нрав е това? Това нормална човешка природа ли е? (Не.) Това не е нормална човешка природа — тогава каква човешка природа е? Според Мен той е малко като звяр. Точно както когато един вол е жаден — независимо колко стоки или хора може да превозва в каруцата, щом види локва или река, той ще повлече каруцата право натам. И цяла тълпа не може да го издърпа оттам. Говорим за животно. Хората също ли имат такъв нрав? Когато го имат, това не е нормална човешка природа и това е опасно. Те ще намерят извинение, за да те

оборят и да спрат да слушат. Те са толкова упорити и глупави. С такива неща в ежедневието, ако нямаш отношение на смирено приемане, на възприемчивост към чуждото мнение, ако нямаш нагласата да се учиш, как ще можеш да приемеш истината? Как ще можеш да я практикуваш? Всички казват, че би било по-подходящо да се направи двукрила врата. Ти дори това не можеш да направиш, а това далеч не е практикуване на истината — ти дори няма да се вслушаш в разумно предложение. Би ли могъл да се вслушаш в нещо, което засяга истината? Няма да се вслушаш, както винаги. То не може да достигне до човек с такъв нрав и това означава голяма неприятност за него. Ако човешката природа на някого не притежава дори този вид разум, то каква истина може да практикува той? За кого прави тези неща, с които е зает всеки ден? Прави ги изцяло според собствените си предпочитания, собствените си егоистични желания. Всеки ден има следния възглед за хората, събитията и нещата, които го заобикалят в ежедневието: „Ще правя каквото искам, ще правя каквото мисля и ще правя каквото смятам“. Как се нарича това? През целия ден всичко, което мисли, е изцяло зло. И ако е толкова зъл в сърцето си, какво остава за действията му? Има ли такова нещо като човек, чиито мисли са изцяло зли, но чиито действия все още се съобразяват с истината? Това не е правилно — би било противоречие. Мислите му са изцяло зли и мотивите му са изцяло зли, така че делата, които върши, най-малкото няма да бъдат запомнени. А от нещата, които не се помнят, някои са прекъсвания и смущения, някои са разрушителни, докато други са направени през пръсти. Ако тези неща се приемеха сериозно, те щяха да бъдат заклеймени. Това е положението.

В някои хора съществува един вид погрешен възглед, който другите намират за доста отвратителен. Тези хора имат няколко дарби или силни страни, или може би занаят, някаква компетентност или специална способност в някоя област, и след като са повярвали в Бог, те се мислят за изтъкнати хора. Правилно ли е това отношение? Какво мислите за този възглед? Това нещо, което принадлежи на мисленето на нормалната човешка природа ли е? Не. Тогава каква идея е това? Не е ли липса на разум? (Да.) Те вярват: „Аз съм по-висш от обикновените хора, защото владея този занаят, и съм по-добър от средностатистическия човек в божия дом. Аз съм мъж, който притежава майсторство и способности, и съм добър оратор и съм талантлив. Аз се откроявам в божия дом. Аз съм голяма работа. Никой не може да ми нарежда, никой не може да ме води и никой не може да ми заповядва да правя каквото и да било. Аз имам това умение, така че ще правя каквото си искам. Не трябва да мисля за принципите — каквото и да правя, е правилно и съгласно истината“. Какво мислите за този възглед? Няма ли такива хора? Такива хора не са малцинство и те идват в Божия дом, за да се перчат. Ако използваха силните си страни или уменията си, за да изпълняват дълг в Божия дом, това би било добре, но ако го правят, за да се перчат, тогава това е проблем от различно естество. Защо се нарича „перчене“? Те гледат на вярващите в Бог

като на глупаци, за нищо ги нямат. Не се ли е объркало нещо в мисленето им? Няма ли нещо нередно в тяхната рационалност? Наистина ли нещата стоят така? Хората, които вярват в Бог, наистина ли са безполезни? (Не.) Тогава защо тези хора ги виждат като такива? Защо биха имали такава мисъл? Какво поражда такава мисъл? Дали я научават от невярващите? Те мислят, че хората, които вярват в Бог, са нищожества, че всички са мъже и жени, които си стоят вкъщи, че всички са селяни и че са от нисшите слоеве на обществото. Техният възглед е като този на големия червен змей. Те мислят, че хората, които вярват в Бог, са неспособни, че не са могли да пробият в обществото и че са повярвали в Бог само защото за тях не е имало път навън, нямало е къде другаде да се обърнат. Те мислят, че понеже имат някаква способност, знаят малко за някоя професия или имат някакво техническо ноу-хау, това ги прави талантливи хора в Божия дом. Правилна ли е тази мисъл? (Не.) В какво е грешката? Те вярват, че в Божия дом няма способни хора и с малкото си професионални познания биха искали да упражняват власт и да имат последната дума по въпросите. Има ли такива хора? Има ли такива хора до вас, или сред тези, които познавате или с които сте запознати? Има редица хора, които са квалифицирани в определена област, и когато ги накараш да действат като ръководител на екип или надзорник, те се чувстват така, сякаш са получили официален пост. Те смятат, че имат последната дума в Божия дом, че никой друг не се грижи за интересите на Божия дом като тях, нито защитава интересите му повече от тях, и че никой не е толкова предан като тях. Искат да управляват и да участват във всичко, но не управляват нищо добре, нито търсят истините принципи. Те дори не слушат какво казвам Аз. Има ли такива хора? (Да.) Има такива хора. Под знамето на определеното умение, което притежават, те искат да управляват всички и да заемат пост. Например, когато някои братя и сестри направят нещо, което не им е по вкуса, те казват: „Трябва да вкараме в пътя тези хора — направо са възмутителни!“. Когато вярващите в Бог имат проблем, трябва да се общува с тях за истината. Това не е военен лагер, където трябва да се прилага военен контрол. Проблемите в църковните неща могат да бъдат разрешени само чрез общуване за Божиите слова и като се накарат хората да разберат истината. Тези, които не приемат истината и действат произволно и капризно, могат да бъдат кастрени — само тези, които упорито отказват да приемат истината, могат да бъдат дисциплинирани. Има някои хора, които са служили като надзорници или като водачи и работници, които очевидно нямат истина реалност, но въпреки това винаги искат да упражняват власт и да имат последната дума в Божия дом. Тези хора имат ли съвест и разум? Те просто знаят няколко тънкости на занаята и ни най-малко не разбират истината. Смятат се за полезни и способни, като мислят, че са по-добри от средностатистическия човек в Божия дом, и искат да правят каквото си искат в църквата от властова позиция — да имат единствената и последна дума. Те не търсят истините

принципи, а действат според желанията си, според своите предпочитания. Какъв е проблемът тук? Не е ли това нравът на антихрист? Хора като тези имат ли разума на нормалната човешка природа? Нямат и капка от него. С това ще приключим нашето общение за нормалната човешка природа.

Анализ на това как антихристите карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог

III. Анализ на това как антихристите забраняват на другите да се намесват, да ги разпитват или да ги надзиравт в работата им

Продължаваме по темата от предишното ни общение с осмата точка от различните проявления на антихристите: искат да накарат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог. Разделили сме тази точка на четири подточки. Две от тях обсъдихме на предишното ни събиране: първата беше, че те не са способни да си сътрудничат с никого; втората — че имат желанието и амбицията да контролират и завоюват хората. Коя е третата? Третата е, че забраняват на другите да се намесват, да ги разпитват или да ги надзиравт в работата, която са поели. Какво може да включва всяка работа, с която са се заели? Тя включва всички задачи, за които може да отговаря даден водач или работник, както и всяка работа, за която може да отговаря даден надзорник или ръководител на екип. Може също да е професионална работа в някоя област или работата за един човек. Този човек, който се е заел с някаква работа, може да е водач или работник, или може да е обикновен брат или сестра. Ако той забранява на другите да се намесват, да го разпитват или да го надзиравт, в какво състояние се намира? Какви видове поведение са свързани с тази забрана? Това е още един вид поведение, което спада към осмото проявление на антихристите, още едно разкриване на тяхната същност. В различните видове дълг има работа, която е професионална, и такава, която е пряко свързана с навлизането в живота. Професионалната работа включва всички аспекти на неща като технически похвати, знание, познания, както и въпроси, свързани с персонала. Всичко това се включва в нея. Някои хора, след като са се заели с дадена работа, започват да я вършат сами. Те не я обсъждат с другите и когато имат трудности, не искат да търсят мнението на другите; искат единствено те да решават нещата и да имат последната дума. Други хора може да предложат своите идеи и мнения с надеждата да им помогнат малко, но приемат ли ги те? (Не.) Не, не могат. Що за нрав е това? Кой нрав ги управлява, че да не позволяват на другите да се намесват, да ги разпитват или да надзиравт изпълнението на дълга им? Те си мислят: „Аз разбирам от тази сфера на работа и познавам теорията. Църквата ми е възложила тази работа. Затова ще я върша сам“. Те често използват като оправдание това, че разбират от професията и са „вътре в нещата“, за да откажат

да разкриват на другите каквато и да е информация, свързана с работата или с напредъка ѝ. Дори не искат да позволят на другите да научат за гафовете, грешките или несполуките, които възникват в работата. Щом някой друг научи за такова нещо и поиска да поразпита, да се включи или да научи повече, те отказват да отговорят, а казват: „Нещата, които обхваща моята работа, са моя територия. Нямаш право да разпитваш. Църквата не е възложила това на теб, а на мен, и аз трябва да го пазя в тайна“. Това разумно оправдание ли е? Правилно ли е от тяхна страна да го „пазят в тайна“? (Не.) Защо не? Общението с другите за състоянието на работата, за гафовете и проблемите, които възникват в нея, за нейното планиране и посока ще се счита ли за изтичане на информация? (Не.) Няма, освен някои конкретни подробности, които биха представлявали риск за сигурността на църквата, ако бъдат разкрити, и би било неуместно да се казват на другите. В такива случаи е редно да не се казват. Но ако те използват поверителността като оправдание и не позволяват на другите да знаят нищо, което попада в обхвата на тяхната работа, и се съпротивляват и отказват на разпитвания, въпроси или опити да се измъкне информация както от обикновени братя и сестри, така и от водачи и работници, тогава какъв е проблемът? Например те може да искат да направят нещо по определен начин. Някой друг им казва: „Ако го направиш така, това ще навреди на интересите на Божия дом и ще се отклониш от курса. Какво ще кажеш вместо това да го направим така?“. Те си мислят: „Ако го направя, както казваш, това няма ли да покаже на другите, че моят начин не е добър? И тогава заслугата за работата няма ли да отиде при теб? Така няма да стане. Предпочитам да се отклоня от курса, отколкото да следвам твоя начин. Трябва да се придържам към своя начин. Не ме интересува дали това ще навреди на интересите на божия дом; важни са моята репутация и моят статус, важен е моят престиж!“. Дори това, което правят, да е грешно, те просто ще задълбочат грешката си и няма да позволят на никого да се намеси. Това не е ли нрав на антихрист? (Да.) Каква е същността на това да не позволяваш на другите да се намесват? Вършене на лични дела. Интересите на Божия дом не са важни за тях и делото му не е в центъра на вниманието им. Те не работят според този принцип. Вместо това те работят, като се съсредоточават върху личните си интереси и своя статус и престиж. Делото и интересите на Божия дом трябва да служат на техния собствен статус и интереси. Ето защо те не позволяват на другите да се намесват или да разпитват за работата им. Те вярват, че веднага щом някой се намеси в работата им, техният статус и интереси ще бъдат застрашени, че техните слабости и недостатъци, както и проблемите и отклоненията в работата им вероятно ще бъдат разкрити. Затова твърдо забраняват на другите да се намесват в работата им и не приемат сътрудничеството или надзора на когото и да било другиго.

С каквато и работа да се занимава един антихрист, той се страхува Горното да научи повече за него и да разпитва. Ако Горното наистина разпита за състоянието

на работата или за осигуряването на персонал, те ще дадат просто нехаен отчет за няколко дреболии, няколко неща, за които смятат, че Горното може да научи, и които, ако станат известни, няма да доведат до никакви последствия. Ако Горното настоятелно разпитва за останалото, те ще смятат, че то се намесва в техния дълг и в техните „вътрешни дела“. Няма да му кажат нищо повече, а ще се правят на улави, като мамят и прикриват нещата. Не отказват ли те надзора на Божия дом? (Да.) И какво ще направят, ако някой разкрие техен проблем и се кани да ги разобличи и да докладва на Горното? Ще го блокират, ще го пресекат — дори ще отправят заплахи: „Ако го кажеш и заради това Горното ни кастри, отговорността ще е твоя. Ако някой ще бъде кастрен, това ще си ти!“. Не се ли опитват те да установят независимо царство? (Опитват се.) Те дори не позволяват на Горното да разпитва и никой няма правото да знае за нещата, които попадат в обхвата на работата им, или да ги разпитва за тях, още по-малко да дава препоръки. Ако са се докопали до някоя задача, тогава единствено те могат да имат последната дума по въпросите, които попадат в обхвата на тази работа, единствено те могат да взимат решения, единствено те могат да действат и говорят, както им е угодно, и както и да действат, те имат оправдание за това. Какъв начин на действие прилагат, когато някой разпитва? Нехайство и прикриване. И какво още? (Измама.) Точно така: измама — дори ще ти представят фалшива фасада. Даден водач или евангелски дякон например може очевидно да е придобил за един месец само трима души в църквата, за която отговаря, което е значително по-малко, отколкото в други църкви. Той чувства, че няма как да отчете това пред Горното — и така, какво прави? Когато дава сведения за работата си, той добавя една нула след тройката и казва, че е придобил трийсет души. Някой друг научава за това и го пита: „Това не е ли измама?“. „Измама ли? — казва той. — Защо, всичко ще бъде наред, когато следващия месец придобием трийсет души, за да наваксаме, нали?“. За това си има оправдание. Ако някой друг приеме въпроса на сериозно и поиска да докладва фактите на Горното, той смята, че този човек му създава проблеми, че се е заял с него. Затова ще го потъпче и ще се оправи с него — ще му създаде неприятности. Нима така не измъчва хората? Нима не върши зло? Той никога не търси истините принципи в работата си, така че каква е целта му, когато върши работа? Да подсигури статуса и поминъка си. Каквито и лоши неща да прави, не разкрива на хората умисъла и мотива за това, което прави. Трябва да ги пази в строга тайна — за него тези неща са секретна информация. Коя е най-чувствителната тема за такива хора? Това е, когато ги попиташ: „Какво си правил напоследък? Дало ли е някакви резултати изпълнението на дълга ти? Имало ли е някакви прекъсвания или смущения в рамките на работата ти? Как се справи с тях? На ниво ли си в работата си? Предано ли си изпълнявал дълга си? Решенията, които си взел в работата си, навредили ли са на интересите на Божия дом? Бяха ли освободени водачите, които не отговарят на критериите? Бяха ли повишени и

развивани хората с добри заложби, които до известна степен се стремят към истината? Потъпквал ли си хората, които не са ти се подчинявали? Какво познание имаш за своя покварен нрав? Какъв тип човек си ти?“. Това са темите, които са най-чувствителни за тях. Най-много се страхуват да им бъдат задавани тези въпроси, затова, вместо да чакат ти да ги попиташ, те ще побързат да намерят друга тема, с която да ги прикрият. Искат на всяка цена да те подведат, като не ти позволяват да разбереш каква е всъщност ситуацията в действителност. Винаги те държат в неведение, никога не ти позволяват да знаеш докъде всъщност са стигнали с работата си. Няма и капка прозрачност. Такива хора имат ли истинска вяра в Бог? Имат ли страх от Бог? Не. Те никога не докладват по собствена инициатива за работата, нито докладват по собствена инициатива за несполуките в нея. Никога не питат, не търсят и не говорят свободно за предизвикателствата и объркването, с които са се сблъскали в работата си, а стигат дотам, че прикриват тези неща, като хвърлят прах в очите на другите и ги мамят. В работата им изобщо няма прозрачност и само когато Горното ги притисне да дадат фактологичен доклад и отчет, те неохотно ще кажат по нещичко. По-скоро биха умрели, отколкото да говорят по въпроси, които засягат тяхната репутация и техния статус — биха умрели, преди да кажат и една-единствена дума за това. Вместо това се преструват, че не са разбрали. Това не е ли нрав на антихрист? Какъв тип човек е това? Лесно ли се решава такъв проблем? Ако Горното им даде ръководство за работата, как ще се отнесат към това? С нехайство. На пръв поглед се съгласяват и дори изваждат тефтер или компютър и енергично си водят бележки — но след като го направят, дали тогава ще са разбрали напътствието и ще се хванат за работа? (Не.) Те позират, за да ги видиш, разиграват театър, за да те подведат. Какво си мислят всъщност? „Щом са ми дали да върша тази работа, моята дума важи. Никой не може да се меси в това, което искам да правя. „Местните служители имат повече контрол отколкото държавните служители“, така че аз имам това право. Ако не е така, не ме карайте да се занимавам с него. Уволнете ме“. Ето какво си мислят и ето как действат. Що за нрав е това? Не е ли нрав на антихрист? (Да.) Това означава неприятности. Не ти е позволено да се намесваш или да разпитваш, нито да проучваш и да задаваш въпроси. Те са доста чувствителни към това. Мислят си: „Дали това е опит на горното да провери проблемите ми и да провери делото ми? Кой се е разприказвал?“. Те панически полагат съгласувани усилия да разберат кой точно ги е издал. Накрая подозренията им се свеждат до двама души и те ги пращат да си стегнат багажа. Какъв е този проблем? Това е нрав на антихрист.

Каква е основната характеристика на нрава на антихрист? Да се държи за статуса и да контролира другите. Те придобиват статус, за да контролират другите. Щом имат статус, те законно поставят хората под свой контрол. Защо казвам, че го правят законно? Защото работата им е възложена от Божия дом. Те са избрани

от братята и сестрите да я вършат. Няма ли по този начин да се почувстват в правото си да го правят? (Да.) Така това се превръща в нещо, от което да извлекат полза, като си мислят: „Вие ме избрахте, нали? Щом сте ме избрали, трябва да ми имате доверие. Има онази поговорка на невярващите: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Тук те дори използват сатанинска максима. Тази поговорка истина ли е? (Не.) Това е сатанинска ерес и заблуда. Ако поразпиташ за делото им, те ще излязат с такава теория: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Щом ме използваш, не можеш да ме подозираш. Ако не знаеш що за човек съм, ако не можеш да ме прозреш, тогава не ме използвай. Но ти ме използваш и след като е така, аз трябва да стоя твърдо на тази позиция. Моята дума трябва да важи“. Думата им трябва да важи във всички работни въпроси. Няма да се получи, ако не им бъде позволено или ако им се намери партньор, или ако други ги надзират и напътстват. Ако някой дойде да провери работата им, те просто казват „не“ — смятат, че не са направили нищо лошо и няма нужда да бъдат проверявани. Смятат, че имат право да използват своя статус и власт, за да поемат контрол над другите, над мястото на работа и над делото на църквата. Не установяват ли те независимо царство? Това не е ли антихрист? Божият дом може да им е дал да вършат тази работа и да изпълняват този дълг, но не и да упражняват власт като диктатор. Такъв човек не е ли разбрал погрешно Божието намерение и подредбите в Неговия дом? Защо винаги се стреми към статус и власт, вместо да изпълнява добре дълга си? (Ръководи го нрав на антихрист.) Точно така — такъв е нравът на антихриста. Защо, когато църквата им възлага работа, те го разбират погрешно? Защото по природа обичат да контролират хората. Това е тяхната природа същност — те са такива. Възложете им работа и те ще почувстват, че вече имат власт и статус, и по този начин имат контрол над своята територия. Ако отидеш на тяхна територия, трябва да правиш това, което те казват. Например веднъж Божият дом възложи на един водач да отиде да провери работата на един антихрист. Както водачът, така и антихристът бяха църковни водачи; бяха с един и същи ранг. Антихристът каза: „Ти си църковен водач и аз съм църковен водач. Ние сме с един и същи ранг. Няма да се месиш в моите работи и аз няма да се меся в твоите. Не разговаряй с мен — не си в позиция да го правиш! И искаш да питаш как вървят нещата в нашата църква — Горното ли ти нареди? Покажи ми доказателството“. Водачът отвърна: „Горното просто ме накара да предам едно съобщение. Иди и питай, ако не ми вярваш“. Антихристът каза: „Тогава какво ти дава правото да разговаряш с мен и да ми отправяш обвинения? Какво ти дава правото да се интересуваш от неща, включени в моята работа? Нямаш никакво право да го правиш!“. Тези думи в съгласие с истината ли са? (Не.) Какъв вид действие е това? Такъв, какъвто само един антихрист би извършил. Сред невярващите има една поговорка: „Правото винаги е на силния“. Те се състезават,

за да видят чий ранг е по-висок, чия сила е по-голяма, кой е по-компетентен. Състезават се, за да видят кой отговаря за повече хора. А в Божия дом антихристите се състезават с другите за същите тези неща. Не са ли дошли на грешното място? Дали човек, който притежава покварен нрав, но не е антихрист, обикновено ще мисли по този начин, когато срещне църковен водач със същия ранг като него? Той ще разкрие нещо, но ще може да разговаря нормално с този църковен водач. Категорично няма да каже: „В позиция ли си да разпитваш за моята работа?“. Няма да каже това, защото има нормален разум и богобоязливо сърце. Как ще се държи някой с нормален разум? Той ще си помисли: „Това, че водим църквата, е защото Бог ни издига; това е Негово поръчение и е наш дълг. Ако Бог не ни беше поръчал да правим това, щяхме да сме нищо. Това не е някаква официална длъжност. Мога да разговарям с теб за делото на църквата, за това как вървят нещата с братята и сестрите и за моя опит в работата“. Дали един антихрист ще разговаря с другите за тези неща? Не, категорично няма да ги разкрие. И така, една от характеристиките на антихристите е желанието за статус и власт, което надминава това на обикновените хора; освен това те са по-хитри и коварни от обикновените хора. В какво се проявяват тяхната хитрост и коварство? (Те не ти казват нищо. Не ти казват нищо директно.) В това, че те смятат, че всеки въпрос е тайна, нещо, за което не трябва да говорят с другите. Пазят се от другите във всяко едно нещо; държат всичко прикрито, покрито и скрито. Могат ли тогава да имат нормално взаимодействие и общуване в отношенията си с другите? Могат ли да кажат нещо от сърце? Не. Те просто предлагат няколко повърхностни баналности и приятни думи, за да не ти позволят да прецениш действителната ситуация. След като си бил в контакт с тях известно време, ще почувстваш: „На външен вид този човек не изглежда зъл, но защо винаги чувствам, че сърцето му е толкова далеч от другите хора? Защо винаги е толкова неловко да контактувам с него? Винаги имам чувството, че е неразгадаем“. Имате ли това чувство? (Да.) Това е нрав на антихрист: те се пазят от всички. А защо се пазят? Защото според тях всеки може да представлява заплаха за техния статус. Ако не са внимателни, ако свалят гарда си, може да позволят на другите да разберат какво наистина се случва с тях, истинската им същност — и тогава няма да могат да поддържат статуса си. Така че, когато се сблъскат с някой, който се интересува за състоянието на тяхната работа и дълг или за личното им състояние, те ще прикрият каквото могат и ще опаковат каквото могат. Това, което не могат да опаковат, ще намерят начин да замажат или ще се скрият от теб. Някои антихристи имат странен нрав: въпреки че живеят сред другите, няма да ги видиш да имат нормални взаимодействия с никого и нямат нормално общуване с другите. Всеки ден стоят настрана, появяват се по време на хранене и изчезват отново след това. Винаги си играят на криеница. Защо не си взаимодействат с другите? Те ще кажат всичко на семейството си, така че защо нямат какво да кажат на братята и сестрите?

Невярващите имат една поговорка: „Прекаленото говорене води до грешки“. Такива хора са отдадени на този принцип; те не си позволяват да говорят небрежно, тъй като нещо, което кажат, може да ги издаде, разкривайки тяхна слабост. Не се знае коя дума може да накара другите да ги гледат отвисоко и да им позволи да разберат какво наистина се случва с тях, затова правят всичко възможно, за да избягват другите. Тази тяхна уклончивост неумишлена ли е, или има нещо вътре в нея, което я управлява? Има нещо, което я управлява. Това нещо справедливо и почтено ли е, или е съмнително? (Съмнително е.) Разбира се, че е съмнително. Това не е единственият начин, по който се държат антихристите — през повечето време те не общуват и не взаимодействат нормално с другите; понякога обаче са много красноречиви и могат да говорят — но за какви неща говорят? Какво е съдържанието им? Те проповядват думи и доктрини, за да се изтъкнат. Казват, че могат да вършат действителна работа и да решават действителни проблеми, когато всъщност нямат никакви истински умения. Попитай ги какви недостатъци имат, дали имат надменен нрав, и те ще кажат: „Кой сред покварения човечество не е надменен?“. Вижте — дори надменността им си има основание. Тя включва всички, сякаш тяхната надменност е съвсем правилна. Те никога няма да търсят истината и изглежда не усещат, че има някакви проблеми или трудности в работата. И няма да схванеш истинската ситуация, като ги питаш. Когато нямат какво да правят, те просто седят мълчаливо, а когато говорят, говорят за своите квалификации. Те никога не се разкриват, никога не казват какво непокорство или какви екстравагантни желания има вътре в тях или как се опитват да сключват сделки с Бог, или на кого са казали лъжа, или какви са амбициите им в работата. Те никога не повдигат тези въпроси, а когато други го правят, те не проявяват интерес. Дори при въпроси, които засягат неща от работата им, те просто ще кажат нещо, без да се задълбочават. Накратко, всеки, който влезе в контакт с тях, за какъвто и да е период от време, ще срещне големи трудности, ако иска да научи повече за нещо, което попада в обхвата на дълга им, било то свързано с персонала, професионалната практика или напредъка на работата. От какъвто и ъгъл да подходиш — дали ще се опиташ да зададеш въпроса си заобиколно, или ще го зададеш директно, или ще го зададеш на някой близък до тях — няма да получиш лесно резултати. Толкова е трудоемко. Не е ли това коварно? (Да.) Защо е толкова трудоемко да се получи от тях каквато и да е информация за реалното състояние на нещата? Защо опаковат нещата толкова плътно? Каква е целта им? Искат да си осигурят статуса и поминъка си. Те смятат: „Не беше лесно да получа този статус, да стигна дотук, където съм днес — няма ли да си навлека неприятности, ако се изложа, като направя грешка в момент на невнимание? И освен това, ако божият дом знаеше лошите неща, които съм правил, кой може да каже дали няма да се справи с мен?“. Колкото и да говориш, че човек трябва да бъде открит, да бъде честен и да изпълнява дълга си

предано, ще стигне това ли до тях? Не, няма. За тях има само едно кредо: „Който мълчи, той не греши“. Ако казваш на другите всичко, си некомпетентен — един некадърник! Това е тяхното кредо. Такъв е нравът на антихристите.

Каквато и работа да върши антихристът, той не позволява на другите да се намесват или да разпитват, а освен това възпрепятства Божия дом да го надзирава. Каква е целта му, като прави това? Той иска най-вече да контролира Божиите избраници, да си осигури статус и власт, което означава, че си осигурява препитание. Това е основната му цел. Ако сте водачи или работници, страхувате ли се от това, че Божият дом разпитва за вашата работа и я надзирава? Страхувате ли се, че Божият дом ще открие недостатъци и отклонения в работата ви и ще ви кастри? Страхувате ли се, че след като Горното се запознае с истинските ви заложби и духовен ръст, ще ви види в друга светлина и няма да ви вземе предвид за повишение? Ако имаш тези страхове, това доказва, че мотивацията ти не е в името на църковната работа, че работиш в името на репутацията и статуса, което доказва, че притежаваш нрава на антихрист. Ако имаш нрава на антихрист, има опасност да вървиш по пътя на антихристите и да вършиш всички злини, които вършат антихристите. Ако в сърцето си нямаш боязън от това, че Божият дом надзирава работата ти, и ако си способен да дадеш истински отговори на въпросите и запитванията на Горното, без да криеш нищо, и да кажеш толкова, колкото знаеш, тогава независимо дали това, което казваш, е правилно, или не, независимо от покварата, която си разкрил — дори да си разкрил нрава на антихрист, — ти категорично няма да бъдеш окачествен като антихрист. Ключовото в случая е дали си способен да опознаеш собствения си нрав на антихрист и дали си способен да търсиш истината, за да разрешиш този проблем. Ако си човек, който приема истината, твоят нрав на антихрист може да бъде преодолян. Ако си напълно наясно, че имаш нрава на антихрист, и въпреки това не търсиш истината, за да го преодолееш, ако дори се опитваш да прикриеш или да излъжеш за възникналите проблеми и да се измъкнеш от отговорност, и ако не приемаш истината, когато си подложен на кастрене, тогава това е сериозен проблем и ти не се различаваш от антихриста. Щом знаеш, че имаш нрава на антихрист, защо не смееш да го признаеш? Защо не можеш да подходиш откровено към него и да кажеш: „Ако Горното отправи запитване за работата ми, ще кажа всичко, което знам, и дори ако лошите неща, които съм извършил, излязат наяве и Горното не ме използва повече, след като разбере, и загубя статуса си, пак ще кажа ясно това, което имам да казвам.“? Страхът ти от надзора и от разпитванията за твоята работа от страна на Божия дом доказва, че цениш статуса си повече от истината. Не е ли това нрав на антихрист? Да цениш статуса си повече от всичко е нравът на антихриста. Защо толкова много цениш статуса? Какви ползи можеш да получиш от статуса? Ако статусът ти донесе бедствие, трудности, неудобство и болка, щеше ли да продължаваш да го цениш? (Не.) Има

толкова много ползи, които произтичат от притежаването на статус, неща като завист, уважение, почит и ласкателство от страна на другите хора, както и тяхното възхищение и благоговение. Съществува и чувството за превъзходство и привилегия, което ти носи твоят статус и което ти дава повод за гордост и чувство за собствената ти стойност. Освен това можеш да се наслаждаваш и на неща, които другите не получават, като например ползите от статуса и специалното отношение. Това са нещата, за които дори не смееш да помислиш, а също са това, за което си копнял в мечтите си. Цениш ли тези неща? Ако статусът е просто кух, без реално значение, и отстояването му не служи на никаква реална цел, не е ли глупаво да го цениш? Ако можеш да се избавиш от неща като интересите и насладите на плътта, тогава славата, придобивките и статусът вече няма да те обвързват. И така, какво трябва да се реши първо, за да се разрешат проблемите, свързани с ценението и преследването на статуса? Първо, прозрете естеството на проблема с вършенето на зло и хитруването, прикриването и покриването, както и с отказването на надзора, разпитванията и проучванията на Божия дом, за да се наслаждавате на ползите от статуса. Не е ли това явна съпротива и противопоставяне на Бог? Ако можете да прозрете естеството и последствията от ламтежа за ползите от статуса, проблемът с преследването на статус ще бъде разрешен. Ако не можете да прозрете същността на ламтежа за ползите от статуса, този проблем никога няма да бъде разрешен.

Вие сътрудничите ли си с другите, за да вършите работа и да изпълнявате дълга си? Приемате ли надзор? Правили ли сте нещо, за да попречите на другите да се намесват или да разпитват? Ако някой разпитва, съпротивлявате ли му се тогава и казвате ли: „Ти кой си, че се месиш в моите работи? Аз съм с един ранг по-високо от теб по статус и в моята работа важи моята дума. Горното не е разпитвало, така че какво ти дава това право?“. Нещо подобно? Какъв е основният нрав на антихристите? Да заемат статус и да се стремят към власт; да не правят нищо, което е от полза за делото на Божия дом, нищо, свързано с проявата на внимание към неговите интереси, а да бъдат нехайни и измамни и да отбиват номера. Отвън изглежда, че са доста енергично заети със задачите си, но погледнете нещата, които вършат: първо, в тях няма напредък; второ, неефективни са; и трето, нямат голям ефект — превърнати са в пълна бъркотия. Има само едно нещо, от което не се отказват, и това е да използват възможността, която им предоставя работата, за да сграбчат властта и да не я пускат. Добре са, стига да имат власт. Каквато и работа да вършат, независимо дали е свързана с професия, с външни въпроси, с технически умения или с други аспекти, никъде в нея няма прозрачност. Тази липса на прозрачност неумишлена ли е? Не — това, което не е умишлено, не е свързано с нрава, а с липса на заложби и незнание как да се върши работата. Защо тогава казвам, че този нрав е нрав на антихрист? Те действат умишлено. В тях има умисъл: те съзнателно не ти позволяват да знаеш

тези неща и съзнателно се крият от теб и избягват да те виждат. Те свеждат до минимум разговорите и общуването си с теб; свеждат до минимум размяната на реплики с теб. Те свеждат до минимум разкриването на тези неща, за да не ги обвиняваш и разпитваш постоянно, за да не знаеш твърде много за онова, което наистина се случва, за да не прозреш истинското им лице. Това не е ли умишлено? Няма ли умисъл в него? Какво е тяхното намерение и цел? Те искат да те измамят, да се измъкнат чрез блъф; оставят в теб фалшиво впечатление и не ти позволяват да знаеш как стоят нещата в действителност. По този начин те ще са си осигурили статуса, което ще ги зарадва. Не е ли това естеството му? (Да.) Това е нравът на антихристите, съзнателно да мамят, да хвърлят прах в очите и да прикриват нещата. Всичко е съзнателно. Кажете Ми, коя от задачите ангажира хората толкова много, че да нямат време да се срещат с другите? Никоя, нали? Нито една задача не ангажира човек дотолкова, че да няма време да яде или да спи, нито време да се среща с другите. Нещата все още не са станали толкова натоварени. Време за тези неща може да се намери. И така, защо тези хора нямат време? Те не искат да се срещат с теб; не искат да разпитваш за тяхната работа. Не е ли това нрав на антихрист? (Да.) Какъв тип хора са те? Не са ли неверници? Такива са — всеки един антихрист е неверник. Ако не бяха, нямаше да присвояват делото на Божия дом или да подчинят и контролират онези, които следват Бог. Нямаше да правят такива неща. Първото поведение на неверниците е, че те изобщо нямат богобоязливо сърце. Те заговорничат заради собствените си интереси под претекст, че вярват в Бог. Те са дръзки и безразсъдни, изобщо не се страхуват. Тяхната вяра в Бог не е истинска вяра, а лозунг. В сърцето си те нямат никаква боязън от Бог.

Какво отношение заемат някои хора, щом чуят, че някой възнамерява да се намеси в работата им и да я надзирава? „Надзор бива. Приемам надзора. Да се разпитва също е добре, но ако наистина ме надзираваш, работата ми в никакъв случай няма да напредне. Ръцете ми ще бъдат вързани. Ако ти винаги имаш последната дума и ме превърнеш в изпълнител, няма да мога да работя. „Двама царе в едно царство не може“. Това не е ли теория? Това е теория на антихристите. Какъв нрав има човек, който казва това? Не е ли нравът на антихрист? Какво означава „двама царе в едно царство не може“? Те дори не приемат разпитванията на Горното. Ако Горното не разпитваше, действията ти тогава нямаше ли да нарушават истината? Щеше ли да направиш нещо нередно заради това, че те разпитват? Щеше ли Горното да объркa работата ти? Кажете Ми, дали Горното дава напътствия за работата, разпитва за нея и я надзирава, за да бъде свършена по-добре, или за да е по-зле? (По-добре.) Тогава защо някои хора не приемат тези подобрени резултати? (Управлявани са от нрава на антихрист.) Точно така. Това е техният нрав на антихрист — по-силен е от тях. Щом някой разпитва за работата, за която отговарят, това ги разстройва. Те

смятат, че интересите им ще бъдат разпределени на други, както и техният статус и власт. Затова им става некомфортно. Те чувстват, че плановете и процедурите им са били объркани. И това устройва ли ги? Ако Горното повиши някого и го накара да си сътрудничи с тях, те си мислят: „Нямах планове да използвам този човек, но горното настоява, че е добър, и го повиши. Това не ме кара да се чувствам добре. Как ще си сътрудничим? Ако горното го използва, аз просто ще се откажа!“. Така казват на глас, но дали в действителност ще могат да се откажат от статуса си? Няма да го направят — това, което правят, е да се противопоставят. Щяха ли да се съгласят някой да върши работа, която застрашава статуса им, не ги изтъква, която саботира настоящото им положение? Не, нямаше. Когато например Горното повиши или освободи някого, какво си мислят те? „Какъв шамар по лицето! Дори не се допитаха до мен. Като оставим всичко друго настрана, аз все пак съм водач — защо не ми казват нищо предварително? Сякаш изобщо нямам значение!“. Кой си ти всъщност? Това твоя работа ли е? Първо, това не е твоя територия, и второ, тези хора не следват теб, та защо трябва да си толкова важен за тях? Това съгласно истината ли е? Коя истина? В повишаването или освобождаването на даден човек от Горното има принципи. Защо Горното повишава някого? Защото е нужен за работата. Защо Горното освобождава някого? Защото работата вече не се нуждае от него — той не може да я върши. Ако ти не ги освободиш и дори не позволяваш на Горното да го направи, не се ли държиш напълно неразумно? (Да.) Някои казват: „Горното да освободи някого — какъв позор е това за мен. Ако възнамеряват да освободят някого, трябва да ми кажат насаме и аз ще го направя. Това е моя работа; част е от това, което се пада на мен. Ако аз ги освободя, това ще покаже на всички колко съм схватлив, що се отнася до хората, и че мога да върша практическа работа. Каква чест би било това!“. Вие така ли мислите? Някои хора искат доброто име и гордостта и дават подобни оправдания. Ще мине ли този номер? Има ли смисъл в това? От една страна, Божият дом върши делото си в съответствие с истините принципи; от друга, работи според обстоятелствата такива, каквито са. Няма такова нещо като прескачане на йерархично ниво, особено когато става въпрос за повишенията и освобождаванията от Горното или за техните напътствия и указания за някой работен проект — в такива случаи още по-малко става въпрос за прескачане на йерархично ниво. И така, защо антихристът търси тези „недостатъци“? Едно е сигурно: той не разбира истината, затова оценява делото на Божия дом с човешкия си ум и с процедурите, които съществуват в света. Освен това основната му цел си остава самосъхранението и трябва да запази гордостта си. Той е ласкателен и хитър във всичко, което прави; не може да позволи на по-нисшестоящите хора да видят, че има някакви недостатъци или слабости. До каква степен ще поддържа това впечатление? Дотолкова, че другите да го виждат като безупречен, без никаква поквара или недостатъци. Другите ще смятат за уместно Горното да го

използва и братята и сестрите да го избират — той е съвършен човек. Не му ли се иска нещата да стоят точно така? Не е ли това нрав на антихрист? (Да.) Да, това е нрав на антихрист.

Нашето общение преди малко беше посветено на един от основните модели на поведение на антихристите — те забраняват на другите да се намесват, да ги разпитват или да ги надзирават в работата им. Каквито и подредби да направи Божият дом, за да проследи работата им, да научи повече за нея или да я надзирава, те ще използват всякакъв вид техники, за да ги осуетят и отхвърлят. Например, когато Горното възложи проект на няколко човека, минава известно време без никакъв напредък. Те не съобщават на Горното дали работят по него, как върви той или дали в хода му има някакви трудности или проблеми. Не дават никаква обратна връзка. Част от работата е спешна и не може да бъде отлагана, но те се разтакават, протакат я дълго време, без да я завършат. Тогава Горното трябва да отправи запитвания. Когато Горното прави това, тези хора намират запитванията за непоносимо смущаващи и дълбоко в себе си се съпротивляват: „Минаха само десетина дни, откакто ми възложиха тази работа. Дори още не съм се ориентирал в обстановката, а Горното вече разпитва. Изискванията му към хората са твърде високи!“. Ето на, търсят недостатъци в разпитванията. Какъв е проблемът тук? Кажете Ми, не е ли съвсем нормално Горното да разпитва? Отчасти това е заради желанието да научи повече за състоянието на напредъка на работата, както и какви трудности остават за преодоляване. Към това се прибавя и желанието да научи повече за заложбите на хората, на които е възложена тази работа, и дали те действително ще могат да разрешат проблемите и да свършат добре задачата. Горното иска да знае фактите такива, каквито са, и в повечето случаи разпитва при такива обстоятелства. Не е ли това нещо, което трябва да направи? Горното се безпокои, че не знаеш как да разрешаваш проблеми и не можеш да се справиш със задачата. Затова отправя запитвания. Някои хора се съпротивляват доста на подобни запитвания и изпитват неприязън към тях. Те не желаят да позволят на хората да разпитват, а когато това се случи, се съпротивляват и имат опасения, като постоянно размишляват: „Защо винаги отправят запитвания и искат да знаят повече? Дали е затова, че ми нямат доверие и ме гледат отвисоко? Ако не ми се доверяват, значи не трябва да ме използват!“. Те никога не разбират разпитванията и надзора на Горното, а им се съпротивляват. Имат ли разум такива хора? Защо не разрешават на Горното да отправя запитвания и да ги надзирава? Защо освен това се съпротивляват и се противопоставят? Какъв е проблемът тук? Те не се интересуват дали изпълнението на дълга им е ефективно, или дали ще попречи на напредъка на работата. Те не търсят истините принципи, когато изпълняват дълга си, а правят каквото си искат. Те не се замислят за резултатите или ефективността на работата и изобщо не се замислят за интересите на Божия дом, а още по-малко за намеренията и изискванията на

Бог. Мисленето им е следното: „Имам си свои собствени начини и обичайни действия за изпълнение на дълга си. Не изисквайте твърде много от мен или не изисквайте твърде много подробности за нещата. Напълно достатъчно е, че мога да изпълнявам дълга си. Не мога да се изморявам твърде много или да страдам твърде много“. Те не разбират запитванията и опитите на Горното да научи повече за работата им. Какво липсва в това тяхно неразбиране? Дали не им липсва покорство? Дали не им липсва чувство за отговорност? Преданост? Ако бяха наистина отговорни и предани в изпълнението на дълга си, щяха ли да отхвърлят разпитванията на Горното за тяхната работа? (Не.) Щяха да са способни да разберат. Ако наистина не могат да разберат, има само една вероятност: че възприемат дълга си като своя порфесия и препитание и се възползват от него, че считат дълга, който изпълняват, за условие и разменна монета, срещу която да получават награда през цялото време. Те просто ще свършат малко показна работа, за да се оправят с Горното, без да се опитват да приемат Божието поръчение като свой дълг и задължение. Затова когато Горното отправя разпитвания за работата им или я надзирава, умът им влиза в режим на отпор и съпротива. Не е ли така? (Така е.) Откъде идва този проблем? Каква е неговата същност? Тя се състои в това, че отношението им към работния проект е погрешно. Мислят само за своето плътско спокойствие и удобство, за собствения си статус и гордост, вместо да мислят за ефективността на работата и за интересите на Божия дом. Изобщо не се стремят да действат съгласно истините принципи. Ако наистина имаше малко съвест и разум, щеше да може да разбере разпитванията и надзора на Горното. Щеше да е способен да каже от сърце: „Добре е, че Горното разпитва. В противен случай винаги щях да се ръководя от собствената си воля, а това щеше да попречи на ефективността на работата или дори да я провали. Горното разговаря и извършва проверки, и то наистина е разрешило реални проблеми — това е страхотно!“. Това щеше да покаже, че е отговорен човек. Той се страхува, че ако поеме работата сам, ако се случи грешка или пропуск и това причини загуба на работата на Божия дом, която няма да има как да бъде поправена, това ще бъде отговорност, която не би могъл да понесе. Не е ли това чувство за отговорност? (Да, така е.) Това е чувство за отговорност и е знак, че той реализира своята преданост. Какво се случва в умовете на хората, които не позволяват на другите да разпитват за работата им? „Щом тази работа е възложена на мен, значи си е моя работа. Аз решавам за собствените си дела; не ми е нужно някой друг да се намесва!“. Те обмислят нещата сами и правят каквото си искат, както им диктува характерът им. Те правят всичко, което ще им е от полза, и на никого не е позволено да пита за нещо — на никого не е позволено да знае истинското състояние на нещата. Ако ги попиташ: „Как върви онази задача?“, те ще кажат: „Чакай“. Ако след това попиташ: „Как напредва?“, те ще кажат: „Почти е готово“. Каквото и да ги попиташ, ще отвърнат само с една-две думи. Ще

изстрелват само по няколко думи наведнъж и нищо повече — няма да предложат нито едно точно, конкретно изречение. Не намирате ли за отвратително да говорите с такива хора? Очевидно е, че не искат да ти кажат нищо повече. Ако зададеш още въпроси, те стават нетърпеливи: „Продължаваш да питаш за тази дреболия, сякаш не мога да свърша нещата — сякаш не ставам за тази работа!“. Те просто не са склонни да позволят на хората да задават въпроси. А ако продължиш да ги разпитваш, те ще кажат: „За какъв ме взимаш, за някакво магаре или кон, които да командваш? Ако не ми вярваш, не ме използвай; ако ме използваш, трябва да ми вярваш — а да ми вярваш означава, че не бива винаги да разпитваш!“. Това е отношението, което имат. Дали те се отнасят към задачата като към дълг, който е техен да изпълняват? (Не.) Антихристите не се отнасят към работата като към свой дълг, а като към разменна монета, с която да получат благословии и награда. Те се задоволяват просто да полагат труд, който биха искали да разменят за благословии. Ето защо работят с нехайно отношение. Те не искат другите да се намесват в работата им, отчасти за да запазят достойнството и гордостта си. Те вярват, че дългът, който изпълняват, и работата, която вършат, им принадлежат лично, че са техни лични дела. Ето защо не позволяват на другите да се намесват. Другата причина е, че ако свършат работата добре, могат да си припишат заслугата за нея и да поискат да бъдат възнаградени. Ако някой се намеси, заслугата вече няма да е само тяхна. Те се страхуват другите да не им отмъкнат заслугата. Ето защо те категорично няма да се съгласят други да се намесват в работата им. Такива хора като антихристите не са ли егоистични и подли? Какъвто и дълг да изпълняват, все едно се занимават с личните си дела. Те няма да позволят на другите да се намесват или да участват, независимо как върви, когато правят нещо сами. Ако свършат нещото добре, ще позволят заслугата да бъде само тяхна, за да не позволят на някой друг да претендира за дял от заслугата и за резултатите от работата. Това не е ли проблем? Какъв нрав е това? Това е сатанински нрав. Когато Сатана прави нещо, той не допуска ничие вмешателство, иска да има последната дума във всичко, което прави, и да контролира всичко, и никой няма право да надзирава или да разпитва. Още по-недопустимо е някой да пречи или да се меси. Така действа антихристът; каквото и да прави, никой няма право да разпитва, и както и да действа зад кулисите, никой няма право да се намесва. Такова е поведението на антихриста. Той се държи така, от една страна, защото има изключително надменен нрав, а от друга — защото е напълно лишен от разум. У него няма капка покорство и той не позволява на никого да го надзирава или да проучва работата му. Това наистина са действия на демон, които напълно се различават от тези на нормалния човек. Всеки, който върши някаква работа, се нуждае от сътрудничеството на други хора, от тяхната помощ, предложения и съдействие, и дори и някой да надзирава и следи работата, това не е лошо, напротив — необходимо е. Ако случайно се появят

грешки в някаква част от работата и наблюдаващите ги установят и поправят навреме, с което избегнат загуби за работата, не е ли това голяма помощ? И така, когато умните хора вършат нещо, те обичат другите да ги надзиравт, наблюдават и разпитват. Ако все пак случайно се получи грешка и тези хора са в състояние да я посочат, а грешката може да се поправи бързо, не е ли това желаният резултат? Всеки на този свят се нуждае от помощта на другите. Само хората с аутизъм или депресия обичат да са сами и да не контактуват и общуват с други хора. Когато някой страда от аутизъм или депресия, той вече не е нормален. Той вече не може да се контролира. Ако умът и разумът на хората са нормални, но те просто не желаят да общуват с другите и не искат те да знаят какво правят, ако искат да правят нещата тайно, насаме, и да действат зад кулисите, и не слушат никого за нищо, то тези хора са антихристи — не е ли така? Те са антихристи.

Веднъж, когато видях водача на една църква, го попитах как върви изпълнението на дълга на братята и сестрите. Попитах: „Има ли някой в църквата в момента, който смущава църковния живот?“. Можеш ли да познаеш какво каза той? „Добре са нещата, добре са“. Попитах: „Как сестра еди-коя си изпълнява дълга си?“. Той каза: „Добре“. След това попитах: „От колко години вярва в Бог?“. Той каза: „Добре е“. Казах: „Тази маса не трябва да е тук, трябва да се премести“. Той каза: „Ще помисля по въпроса“. Казах: „Този парцел земя не се ли нуждае от поливане?“. Той каза: „Ще разговаряме по това“. Казах: „Това е реколтата, която си засадил на този парцел тази година. Ще засадиш ли същото и догодина?“. Той каза: „Нашата група за вземане на решения има план“. Такива отговори даваше той. Какво усещане получаваш, като го чуеш? Разбираш ли нещо от тях? Получаваш ли някаква информация? (Никаква.) Веднага можеш да кажеш, че те мотае, смята те за глупак, за външен човек. Той не знае точно кой е външният човек. Невярващите наричат това „гост, който се държи като домакин“. Той не знае собствената си идентичност. Казах: „Имате толкова много хора, които живеят тук, а въздухът не циркулира добре. Трябва да поставите вентилатор, иначе ще стане твърде горещо тук и хората може да получат топлинен удар“. Той каза: „Ще го обсъдим“. Всичко, което му казах, той трябваше да обсъди, да разговаря за него и също така да го обмисли. Каквито и разпореждания да правех, каквото и да казвах, нямаше никакво значение за него. За него това не бяха разпореждания или заповеди и той не ги прилагаше. За какво прие думите Ми тогава? (За предложения за обмисляне.) Предложения за обмисляне ли му дадох? Не — казах му какво трябва да направи, какво е длъжен да направи. Да не би да не разбра какво казвам? Ако не Ме е разбрал, значи е глупак, който не знае каква е идентичността му или какъв дълг изпълнява. Толкова много хора живееха там, без климатик или течение. Колко интелигентен може да е, щом не е поставил вентилатор? Трябва веднага да се прибира вкъщи — той е боклук, а Божият дом няма нужда от боклуци. Хората не знаят всичко за всичко, но могат да се учат. Има някои неща, които не

разбирам, затова ги обсъждам с другите: „Какво мислите вие, кой е добрият начин да се постъпи? Можете свободно да давате предложенията си“. Ако някои хора мислят, че някой начин би бил най-добър, аз казвам: „Добре, да направим както казваш ти. Във всеки случай все още не съм обмислил какво трябва да направим. Ще се съгласим с това, което казваш ти“. Това не е ли мисленето на нормалната човешка природа? Това означава да се разбираш с другите. В разбирателството с другите хората не бива да правят разлика кой е по-висш или по-нисш, кой е в центъра на вниманието и кой не, или кой има последната дума по въпросите. Няма нужда да се правят тези разграничения — чийто начин е правилен и в съгласие с истините принципи, той трябва да се слуша. Вие способни ли сте да правите това? (Да.) Има някои хора, които не са. Антихристите не са — те настояват последната дума да е единствено тяхна. Що за нещо е това? Това, което другите предлагат, не минава при тях, дори да е разумно. Те знаят, че е правилно и разумно, но няма да приемат нищо, предложено от друг — щастливи са, стига те да са тези, които са предложили нещо. Борят се за надмощие дори в такава дреболия. Какъв нрав е това? Нравът на антихрист. Те отдават прекомерно значение на статуса, славата и гордостта. Колко голямо значение? Тези неща са по-важни за тях от живота им — те ще защитят своя статус и слава, дори ако това им струва живота.

Антихристите забраняват вмешателството, разпитванията или надзора на другите във всяка работа, която вършат, и това запрещаване се проявява по няколко начина. Единият е чисто и просто да откажат. „Престани да се месиш, да разпитваш и да ме надзираваш, докато работя. Моята работа си е моя отговорност, знам как да я свърша и нямам нужда някой да ме напътства!“. Това е директен отказ. Друго проявление е уж да приема с думите: „Добре, нека да разговаряме и да видим как трябва да се свърши работата“, но когато другите наистина започнат да разпитват и да се опитват да разберат повече за работата му, или когато посочат някой проблем и направят някои предложения, какво е отношението му? (Не приема.) Точно така — просто отказва да приеме, намира си оправдания и извинения да отхвърли предложенията на другите, казва на черното бяло и на бялото черно, но всъщност в сърцето си знае, че логиката му е крива, че изрича високопарни слова, че онова, което казва, е просто теория, че думите му не са толкова практични, колкото тези на другите. За да защити статуса си обаче (като знае много добре, че той греши, а другите са прави), продължава да изкарва верните възгледи на другите погрешни, а собствените си погрешни възгледи — верни, и продължава да действа според погрешните си възгледи, като не позволява нещата, които са правилни и съгласно истината, да бъдат въведени или приложени там, където се намира. Нима не се отнасят към църковното дело като към игра, като към шега? Нима не отказват да приемат разпитванията и надзора? Те не изразяват тази своя „забрана“ нагло, като ти кажат: „Не ти е позволено да се намесваш в работата ми“. Това, което правят, не изглежда така, но такава е

нагласата им. Те ще използват определени хитрини и външно изглеждат доста благочестиви. Ще кажат: „Всъщност наистина имаме нужда от помощ, така че сега, когато си тук, разговаряй малко с нас!“. Техният по-висш водач ще повярва, че са искрени, затова ще разговаря с тях, като им разкаже за обстоятелствата такива, каквито са. Щом чуят водача, те започват да си мислят: „Значи така виждаш нещата — е, ще трябва да поспоря с теб, да опровергая виждането ти и да докажа, че е грешно. Ще те засрамя“. Това отношение на приемане ли е? (Не.) Тогава какво отношение е? Това е отказ да търпят намесата, разпитването и надзора на други в работата, която вършат. Като се има предвид, че антихристите биха направили това, защо тогава създават фалшива представа за пред хората и се преструват, че приемат? Това, че биха заблудили хората по този начин, показва колко са хитри. Те се страхуват, че хората ще ги прозрат. Особено в днешно време има някои хора с известна проницателност, така че ако един антихрист директно откаже надзора и помощта на другите, хората ще могат да го разберат и да го прозрат. Тогава той ще загуби своята гордост и статус и няма да му е лесно да бъде избран за водач или работник в бъдеще. Затова, когато по-висш водач проверява работата му, той се преструва, че го приема, като казва угоднически и ласкателни неща, карайки всички да си мислят: „Вижте колко благочестив, колко търсещ истината е нашият водач! Нашият водач се грижи за нашия живот и за работата на църквата. Поема отговорност при изпълнението на дълга си. Ще го изберем отново на следващите избори“. Това, което никой не очаква, е, че щом по-висшият водач си тръгне, антихристът ще каже нещо такова: „Това, което каза човекът, който проверяваше работата, беше правилно, но не е задължително да отговаря на условията в нашата църква. Във всяка църква нещата са различни. Не можем да се съгласим изцяло с това, което казаха — трябва да го разгледаме в светлината на нашата реална ситуация. Не можем просто да прилагаме правилата наизуст!“. И всеки си тръгва с мисълта, че така е правилно. Нима не са били подведени? Част от това, което прави един антихрист, е да казва угоднически думи и да се преструва, че приема надзора на другите. Веднага след това той започва работата по вътрешно подвеждане и промиване на мозъци. Едновременно прилага двете части на този подход. Има ли хитрини? Много дори! Външно говори мило и се преструва, че приема, като кара всички да вярват, че се чувства доста отговорен за работата, че може да се откаже от своята позиция и статус, че не е авторитарен, а може да приеме надзор от Горното или от други хора — и докато прави това, той „изяснява“ на братята и сестрите плюсовете и минусите на нещата и „изяснява“ различните ситуации. Каква е целта му? Да не приеме намесата, разпитването или надзора на други хора и да накара братята и сестрите да мислят, че действията му са оправдани, правилни, в съответствие с работните разпоредби на Божия дом и в унисон с принципите на действие, и с това, че като водач той спазва принципите. Всъщност само неколцина в църквата разбират истината;

повечето без съмнение са неспособни на проницателност, не могат да видят този антихрист такъв, какъвто е в действителност, и, естествено, биват подведени от него. Например, някои хора не могат да спят нощем по някаква конкретна причина. Цяла нощ будуват. Има два типа хора, при които тази липса на сън се проявява по два различни начина. Първият тип дремва малко през деня при първа възможност. Тези хора не позволяват на другите да знаят, че не са спали. Това е едната ситуация, единият начин, по който стоят нещата. Зад това не се крие никакъв умисъл. Другият тип човек дреме по време на хранене и казва на всички: „Не съм спал нощес!“. Някой пита: „Защо?“, а те отговарят: „Имаше онлайн събиране и открих някои проблеми в работата. Останах буден цяла нощ, за да ги решавам“. Те говорят непрестанно, обявявайки, че не са спали цяла нощ. С неохота ли са останали будни цяла нощ? Защо обясняват на групата? И има ли нещо в това обяснение? Каква е целта им? Те искат да информират целия свят за това, което са направили, от страх, че другите може да не знаят. Искат всички да знаят, че са страдали, че са останали будни цяла нощ, че са готови да платят цена във вярата си в Бог, че не ламтят за удобство. С това те целят да спечелят съчувствието и одобрението на братята и сестрите. С това показно представление подкупват сърцата на хората и по този начин карат другите да ги ценят високо и печелят престиж в сърцата на хората. Щом имат статус, тогава със сигурност ще говорят от позиция на властта. А щом говорят от позиция на властта, няма ли тогава да могат да се наслаждават на специалното отношение, което съпътства статуса? (Да.) Мислиш ли, че са се възползвали добре от тази възможност? Казвате ли на другите, когато вие не сте спали или ако сте останали до късно? (Казвали сме.) Когато сте го правили, било ли е неволно, или зад него е имало някакъв умисъл? Просто го казахте на някого между другото или правехте грандиозно изявление, изнасяхте представление? (Между другото.) Няма никакъв умисъл зад това да се каже неволно; това не предполага проблем с нрава. Природата в това да се каже умишлено и да се каже неволно е абсолютно различна. Какъв е мотивът в действията на един антихрист, независимо дали привидно изглежда, че приема намесата и разпитванията на другите, или ги отхвърля направо — което и да е от двете? Те се вкопчват в статуса и властта и не ги пускат. Това не е ли техният мотив? (Да.) Точно така — те категорично няма да позволят на трудно спечелената си власт, на трудно спечеления си статус и престиж, да се изплъзнат толкова небрежно, в момент на невнимание. Няма да позволят на никого да отслаби тяхната сила и влияние, като се намесва в работата им или разпитва за нея. Те вярват в следното: да се изпълнява дълг, да се поеме дадена задача всъщност не е дълг и не е нужно да се върши по задължение; вместо това е притежаване на определена власт, да имаш няколко души под свое командване. Те вярват, че щом имат власт, вече не е нужно да се консултират с никого, а вече имат възможността и властта да бъдат начело. Такова е отношението, което имат към дълга.

Има и други, които, когато Горното ги разпита за работата им, просто отбиват номера. Отговарят повърхностно и питат за няколко несериозни неща, сякаш търсят истината. Например, ако има случай, който ясно представлява прекъсване и смущение, те ще попитат Горното дали трябва да се предприемат действия спрямо човека, който го е причинил. Нима такова нещо не е част от тяхната работа? (Да.) Какво целят, като питат Горното за това? Целта им е да ти създадат фалшива представа за себе си, да ти покажат, че щом питат дори за такива неща, това е доказателство, че не бездействат, че работят. Те просто създават илюзия, за да те подведат. Всъщност в сърцата си те имат някои действителни проблеми и не знаят как да общуват за истината, за да ги разрешат, нито знаят кои принципи трябва да практикуват. Има неща, които са им неясни — както при справянето с хора, така и при справянето с дела — но те никога не питат, нито търсят относно тях. Тъй като не са сигурни за тези неща в сърцето си, не трябва ли тогава да попитат Горното за тях? (Да.) Те не са сигурни за тях и не могат да ги прозрат, но продължават да действат на сляпо — какви ще бъдат последствията от това? Могат ли да предскажат какво ще се случи? Ще могат ли да понесат отговорност за последствията? Не, няма да могат. И така, защо не питат за тези неща? Те не питат поради определени съображения. Едното е страх да не би Горното да ги разкрие: „Ако не мога да се справя дори с този незначителен въпрос и трябва да питам за него, горното ще си помисли, че заложбата ми не е много добра. Нима това няма да позволи на горното да ме прозре?“. Друго съображение е, че ако все пак попитат и решението на Горното е в конфликт и се различава от тяхната собствена гледна точка, ще им бъде трудно да направят избор. Ако не направят това, което казва Горното, Горното ще каже, че нарушават принципите на работата; ако го направят, това ще навреди на личните им интереси. Затова не питат. Нима това не е обмислено? (Да.) Обмислено е. Какви хора са тези, които обмислят такива неща? (Антихристи.) Те наистина са антихристи. Те не търсят истината, нито подхождат към което и да е нещо според принципите, независимо дали питат за него, или не, дали го изричат на глас, или просто си го мислят. Във всичко поставят собствените си интереси на първо място. В сърцето си те имат списък с неща, за които могат да позволят на Горното да разпитва и да знае, и неща, за които изобщо не искат Горното да знае. Те са ограничили тези области и са ги разделили на две категории. Ще говорят повърхностно с Горното за онези незначителни въпроси, които не биха могли да представляват заплаха за статуса им, за да отбият номера пред Горното, но за нещата, които биха могли да застрашат статуса им, няма да обелят и дума. А ако Горното попита за тези неща, какво ще правят? Ще използват няколко думи, за да го баламосат; ще кажат: „Добре, ще го обсъдим… ще продължим да търсим…“ — цял куп уверения за теб, без нищо, което би могло да се изтълкува като съпротива. На пръв поглед са доста покорни, но всъщност си правят свои собствени сметки. Те нямат намерение да

позволят на Горното да командва парада; нямат намерение да търсят предложенията на Горното и да му позволят да вземе решенията, нито да търсят някакъв път от Горното. Те нямат такива планове. Не искат да позволят на Горното да се намесва или да знае какво всъщност се случва. А щом Горното все пак научи, тогава каква заплаха ще представлява това за тях? (Статусът им няма да е сигурен.) Не само, че статусът им няма да е сигурен, а и плановете и целите им вече няма да бъдат осъществими и така вече няма да бъдат легитимирани в злодеянията си; вече няма да могат да следват собствените си планове легитимно, открито и безочливо. Това е проблемът, пред който ще се изправят. И така, могат ли да преценят как да действат по начин, който е в тяхна полза? Те със сигурност имат своите мисли и сметки за това. Сблъсквате ли се и вие с такива неща? Какво мислите тогава за тях? Как подхождате към тях? Ще дам един пример. Имаше един човек, който стана водач и стана доста самонадеян. Винаги обичаше да се изтъква пред другите, за да спечели уважението им. Случайно срещна един невярващ, когото познаваше и който искаше да вземе пари назаем. Невярващият изложи случая си толкова жалостиво, че водачът, импулсивно, в момент на вълнение, се съгласи, след което си помисли, спокойно и без угризения: „Аз съм водачът на църквата — аз трябва да имам последната дума за парите на църквата. Що се отнася до нещата, които принадлежат на божия дом, на църквата, и до приношенията — щом аз заемам тази длъжност, каквото кажа аз, това става. Финансите са под мое управление, кадровите въпроси също са под мое управление — аз имам последната дума за всичко това!“. И така, той даде назаем парите на Божия дом на един невярващ. След като го направи, се почувства малко неспокоен и се замисли дали да не каже на Горното за това. Ако го направи, Горното може да не се съгласи с това — затова той започна да съчинява лъжи и да намира извинения, с които да заблуди Горното. Горното разговаря с него за истините принципи, но той не обърна никакво внимание на това. Така той извърши злодеянието да злоупотреби самоволно с приношенията. Защо такъв човек би посмял да посяга на приношенията? Ти си просто един църковен водач — имаш ли правото да управляваш приношенията? Ти ли имаш последната дума по въпросите за приношенията и финансите? Как трябва да се отнасяш с Божиите приношения, ако си човек с нормална човешка природа и разум, човек, който се стреми към истината? Не трябва ли въпросите, свързани с приношенията, да се отнасят до Горното, за да се види какво ще реши Божият дом? Нима Горното няма право да знае за толкова важен въпрос? Да. Това е нещо, което трябва да е ясно в сърцето ти. Това е разумът, който трябва да притежаваш. Когато става дума за финансови въпроси, както големи, така и малки, Горното има право да знае. Едно е, ако Горното не пита, но щом попита, трябва да отговориш истинно и трябва да се покориш на решението на Горното. Не е ли това разумът, който трябва да имаш? (Да.) Но способни ли са антихристите на това? (Не.) Това е разликата между

антихристите и нормалните хора. Ако мислят, че има стопроцентова вероятност Горното да не се съгласи с дадено нещо и че ще пострада гордостта им, антихристите ще измислят всякакви начини да го запазят в тайна, за да не допуснат Горното да научи за него. Те дори ще обработят нисшестоящите хора и ще кажат: „Ако някой разкрие това, значи е срещу мен. Ще си има работа с мен. Ще се справя с него, каквото и да става!“. И след тези страховити техни думи никой не смее да докладва въпроса на Горното. Защо биха направили това? Те вярват: „Това попада в обхвата на моята власт. Аз имам правото да разполагам с хората, парите и материалите, които са в сферата на моята юрисдикция, и да ги разпределям!“. Какви са техните принципи за разполагане и разпределение? Те се разпореждат по свое усмотрение, използват и раздават пари и материали произволно, без да се придържат към никакви принципи, пилеят и прахосват тези неща безразборно и никой друг няма право да се намесва — те трябва да имат последната дума за всичко това. Нима не мислят така? Разбира се, те няма да кажат това на глас, с толкова ясни думи, но в сърцата си категорично си мислят точно това: „Какъв е смисълът да заемаш длъжност? Нима не е заради парите, заради яденето и облеклото? Сега аз съм на длъжност; имам този статус. Няма ли да е глупаво от моя страна да не се възползвам от властта си, за да правя каквото си искам?“. Нима не вярват в това? (Да.) Точно защото имат такъв нрав и вярват в това, те се осмеляват да прикриват такъв въпрос без никакви скрупули, без да се интересуват от каквито и да е последствия, с всички възможни начини и средства, които могат да измислят. Нима не е така? (Да.) Те не преценяват дали нещото е правилно, или не, нито кое е правилното нещо, което трябва да се направи, нито какви са принципите. Те не обмислят тези неща; единственото им съображение е кой ще се погрижи за техните интереси. Антихристът е коварно, егоистично, подло същество! Колко подли са те? Може да се опише с една-единствена дума: те са безсрамни! Тези хора не са твои, нито са твои тези неща, а още по-малко пък тези пари са твои — но ти искаш да ги вземеш, сякаш са твои, да се разпореждаш с тях, както намериш за добре. Другите дори нямат право да знаят за това. Дори да пилееш и прахосваш тези неща, другите нямат право да задават въпроси. Докъде си стигнал? Стигнал си до безсрамие! Нима не е безсрамно? (Да.) Това е антихрист. Каква е границата, която обикновеният човек няма да прекрачи, що се отнася до парите? Те смятат, че това са Божии приношения, а приношенията се дават на Бог от Неговите избраници, така че те принадлежат на Бог — те са Негова „лична собственост“, както някои биха казали. Това, което принадлежи на Бог, не е обща собственост, нито принадлежи на който и да е човек. Кой е Господарят на Божия дом? (Бог.) Да, това е Бог. А какво включва Божият дом? Той включва Неговите избраници във всяка църква, както и всички запаси и имущество на всяка църква. Всички тези неща принадлежат на Бог. Те категорично не принадлежат на нито един човек и никой няма право да си ги

присвоява. Дали антихристите биха мислили така? (Не.) Те вярват, че приношенията принадлежат на този, който ги управлява, на този, който има възможност да черпи от тях, и че ако някой е водач, той има правото да ги ползва. Ето защо те постоянно преследват статус с всички сили. Щом го получат, всичките им надежди най-накрая се осъществяват. Защо преследват статус? Ако ги накарате да водят съвестно Божиите избраници, като основават действията си на принципи, но не им позволите да се докосват до имуществото на църквата или до Божиите приношения, дали все още ще бъдат толкова проактивни в катеренето си нагоре? Категорично не. Те щяха да чакат пасивно и да оставят нещата да следват естествения си ход. Щяха да си мислят: „Ако ме изберат, ще върша работата и ще си изпълнявам добре дълга. Ако не ме изберат, няма да се подмазвам на никого. Няма да кажа или направя нищо по въпроса“. Именно защото антихристът смята, че като водач човек има правото да се разпорежда и да се наслаждава на цялото имущество на църквата, те напрягат мозъците си в опитите си да се стремят нагоре, до степен на безсрамие, за да получат статус и да се наслаждават на всичко, което статусът носи. Какво означава да си безсрамен? Означава да вършиш позорни неща — ето какво означава да си безсрамен. Ако някой им каже: „Това, което правиш, е толкова позорно!“, на тях не би им пукало, а биха си помислили: „Какво му е позорното? Кой не обича статуса? Знаеш ли какво е усещането да имаш статус? Да контролираш парите? Познаваш ли тази радост? Познаваш ли това чувство за привилегия? Опитвал ли си го?“. Ето как антихристите гледат на статуса в дълбините на сърцата си. Щом антихристът получи статус, той ще иска да контролира всичко. Ще вземе и Божиите приношения под свой контрол. Той иска да има последната дума за всяка част от работата на църквата, която струва пари, без изобщо да се допитва до Горното. Той става господар на парите на Божия дом, а Божият дом става негов. Той има правото на последната дума за тях, правото да се разпорежда какво да се случва с тях, да ги дава на когото си пожелае, да се разпорежда как да се харчи всяка частица от тях. Те никога не се отнасят с Божиите приношения внимателно и предпазливо, според принципите. Вместо това харчат разточително и тяхната дума е закон. Такъв човек е истински антихрист.

Преди имаше един човек, който тайно злоупотреби с Божиите приношения, което е сериозен проблем. Това не е обикновено прегрешение; това е проблем с неговата природа същност. Когато общуваше с невярващи, докато уреждаше някакви дела, той постоянно се изтъкваше, за да накара хората да си мислят, че има пари и власт. Вследствие на това хората поискаха от него пари назаем. Този човек не само не им отказа, а всъщност се ангажира да им даде пари назаем, след което го направи, като използва измамни тактики срещу Божия дом. Този човек имаше сериозен проблем. При толкова важен въпрос ти трябва да докладваш на Горното и да обясниш фактите. Не можеш да използваш Божиите приношения, за

да уреждаш човешки взаимоотношения в името на собствения си авторитет и гордост. Когато се сблъска с такива въпроси, всеки здравомислещ човек с богобоязливо сърце би се справил с тях по този начин. Но така ли постъпват антихристите? Защо ги наричат антихристи? Защото те нямат ни най-малко богобоязливо сърце. Те правят каквото си искат, като избутват Бог, истината и Божиите слова в дъното на съзнанието си. Изобщо нямат истинско покорство към Бог, а поставят на първо място собствените си интереси, собствената си слава, придобивки и статус. Те използват измамни средства, за да подведат църковните водачи и работници и така да дадат пари назаем на невярващи. Техни ли са парите? Само с няколко думи те ги дават назаем — нима това не е все едно да правиш подарък с Божиите приношения? Това е нещо, което антихристите правят, а някои действително са вършили такива неща. За да могат да направят такова нещо, нравът им трябва да е безочлив, ужасно надменен, а също и доста коварен. Очевидно е също, че са глупави, глупави до безкрай — неминуемо ще пожънат това, което са посели. Кажете Ми, как трябва да се постъпва с такива хора? (Трябва да бъдат отлъчени.) Това ли е всичко? Отлъчване? Кой ще компенсира загубите? Трябва да бъдат накарани да платят обезщетение и тогава да бъдат отлъчени. Не са ли антихристите безсрамни, щом могат да направят такова нещо? С какво се различават от архангела? Архангелът би казал безсрамно: „Аз съм този, който е създал небесата, земята и всички неща — човечеството е под мой контрол!“. Той потъпква и покварява човечеството по свое усмотрение. Щом антихристът вземе властта, той казва: „Всички вие трябва да вярвате в мен и да ме следвате. Аз управлявам тук и моята дума е последна. Обръщайте се към мен за всичко и ми донесете парите на църквата!“. Някои хора казват: „Защо да ти даваме парите на църквата?“, а антихристът отвръща: „Аз съм водачът. Мое право е да управлявам това. Трябва да управлявам всичко, включително и приношенията!“. И тогава те поемат контрола над всичко. Антихристите не се интересуват какви проблеми или трудности имат братята и сестрите в своето навлизане в живота или какви книги с проповеди и Божии слова им липсват. Това, от което се интересуват, е кой пази парите на църквата, колко са те и как се използват. Ако Горното попита за финансовото състояние на тази църква, те не само че няма да предадат парите на църквата, но дори няма да позволят на Горното да научи фактите. Защо няма да го направят? Защото искат да присвоят и да вземат парите на църквата за себе си. Антихристите се интересуват най-много от материалните неща, парите и статуса. Те със сигурност не са такива, каквито се представят външно: „Аз вярвам в Бог. Не се стремя към света и не ламтя за пари“. Категорично не са такива, каквито казват. Защо преследват и поддържат статуса си с всички сили? Защото искат да притежават или да контролират и заграбват всичко, над което имат юрисдикция — особено парите и материалните неща. Те се наслаждават на тези пари и материални неща, сякаш са ползи от

техния статус. Те са истински потомци на архангела, с природата същност на Сатана и по име, и в действителност. Всички, които преследват статус и ценят парите, със сигурност имат проблем със своя нрав същност. Не е просто въпрос на притежаване на нрава на антихрист: те са много амбициозни. Те искат да контролират парите на Божия дом. Ако им бъде поверена отговорността за дадена задача от работата, то на първо място, те няма да позволят на други да се намесват, нито ще приемат запитвания или надзор от Горното; освен това, когато са надзорници на каквато и да е задача от работата, те ще намират начини да се изтъкват, да се защитават и да се издигат. Те винаги искат да излязат начело, да станат хора, които властват над другите и ги контролират. Те също така искат да властват и се борят за по-висок статус и дори за контрол над всяка част от Божия дом — особено парите му. Антихристите изпитват особена любов към парите. Когато ги видят, очите им светват; в ума си те винаги мислят за пари и полагат усилия за тях. Всичко това са белези и сигнали на антихристите. Ако ти общуваш с тях за истината или се опиташ да научиш за състоянието на братята и сестрите, като задаваш въпроси от рода на това колко от тях са слаби и негативни, какви резултати постига всеки от тях в своя дълг и кои от тях не са подходящи за своя дълг, антихристите няма да проявят интерес. Но що се отнася до Божиите приношения — сумата пари, кой ги пази, къде се съхраняват, паролите им и така нататък — това е, което ги интересува най-много. Антихристът владее изключително добре тези неща. Познава ги като петте си пръста. Това също е знак за антихрист. Антихристите са най-добри в изричането на добре звучащи думи, но не вършат действителна работа. Вместо това те винаги са погълнати от мисли за насладата от Божиите приношения. Кажете Ми, не са ли антихристите лишени от морал? Те изобщо нямат човешка природа — те са дяволи до мозъка на костите си. В работата си те винаги забраняват на другите да се намесват, да ги разпитват и да ги надзират в работата им. Това е третото поведение в рамките на осмото проявление на антихристите.

Преди известно време една църква в една държава купи сграда и трябваше да я ремонтира. И се случи така, че църковният водач в тази държава беше антихристка, която все още не бе показала истинското си лице. Тази антихристка използваше за ремонта човек, когото никой не познаваше добре, и никой не знаеше каква е връзката му с нея. В резултат на това този зъл човек се възползва от ситуацията и по време на ремонта бяха пропилени много пари, които не трябваше да бъдат харчени. В къщата имаше използваемо обзавеждане, което беше изцяло премахнато и заменено с ново. Старото обзавеждане, което беше премахнато, след това беше продадено от този зъл човек за пари. Всъщност то не беше счупено — все още можеха да го използват — но този зъл човек похарчи допълнителна сума пари за закупуване на ново, за да изкара пари, за да се възползва от ситуацията. Знаеше ли антихристката за тези неща? Знаеше. Защо

тогава допусна той да действа по този начин? Защото трябва да са имали ненормална връзка. Някои хора видяха проблема и щяха да проследят и да проверят строежа, за да видят как върви. Щом казаха, че ще отидат да видят строежа, тази антихристка се притесни и разтревожи, и каза: „Не! Крайният срок все още не е настъпил — на никого не е позволено да гледа!“. Реакцията ѝ беше толкова силна, толкова остра — нима имаше нещо нередно в това? (Да.) Тези хора, вече леко обезпокоени, обсъдиха въпроса: „Така не може. Тя не ни позволява да погледнем строежа. Със сигурност има някакъв проблем тук; трябва да отидем да видим обекта“. Но антихристката все така не позволяваше да се гледа, докато не настъпи моментът работата да бъде предадена. Кажете Ми, нима тези хора не бяха объркани? Фактът, че антихристката не позволява да се види строежът, доказваше, че има нещо гнило. Трябваше да побързат да докладват на Горното или съвместно да я отстранят, или насила да отидат да видят и да проверят строежа. Това беше тяхна отговорност. Щом не можаха да поемат тази отговорност, това означава, че са безполезни, некадърни страхливци. Тези некадърни страхливци не упорстваха. Не ставаше въпрос за техните собствени къщи, затова просто го пренебрегнаха. Ето колко егоистични и безотговорни бяха те. И когато работата беше предадена, видях на видео, че има проблем. Какъв проблем видях? В средата на една конферентна зала имаше маса, а навсякъде около нея имаше кожени столове като тези, които се използват в луксозни офиси. Столовете, на които седя аз, са все обикновени столове, така че трябва ли тези обикновени хора да използват толкова луксозни неща? (Не.) Онези двамата бяха монтирали такова обзавеждане, а хората там изпитваха голямо задоволство да седят на тези столове. Щом открих проблема, извиках този мошеник и започнах да разследвам въпроса. Навсякъде, във всяка стая, проверката разкри толкова много нередности и големи финансови загуби. Част от оригиналното обзавеждане на къщата е било използваемо, но този зъл човек го е измъкнал и продал, за да изкара пари от него; освен това е изкарал пари, когато е купил онова скъпо, ново обзавеждане; и нещо повече, монтирал е оборудване, което не би трябвало да е в църква. Този зъл човек направи това, без да се допита до никого. Когато го направи, знаеше ли антихристката за това? Вероятно е знаела. Тя ходеше на обекта всеки ден и след като го видя, не докладва, а допусна неговото прахосничество. Каква наглост! Вярваща в Бог ли е тя? След 20 години вяра в Бог тя беше толкова отвратителна и извърши такова нещо — какъв човек е тя? Тя не е човек! Дори добрите хора сред невярващите не правят това; каква неморалност! Всеки път, когато Горното я питаше за строителните работи, тя се правеше на ударена, за да хвърли прах в очите на Горното, като прикриваше и укриваше неща, и в крайна сметка възникнаха толкова много проблеми. Прекалено ли би било тогава да я отлъчат и да я оставят да си намери работа, за да спечели пари и да компенсира загубите? (Не.) Кажете Ми, дори ако тази антихристка можеше да

върне парите, щеше ли да намери мир в този живот? Щеше ли да ѝ бъде лесно? Страхувам се, че ще трябва да прекара целия си живот в мъчение. Ако е знаела, че действията ѝ ще доведат до това, защо, за бога, е постъпила така тогава? Защо изобщо го е направила? Не е като да е вярвала в Бог само от година или две и да не е знаела правилата в Неговия дом, или какво е да имаш богобоязливо сърце, или какво е преданост — след всичките тези години вяра в Него тя изобщо не се беше променила и макар да можеше малко да служи, все пак извърши такова зло! Задето е толкова отвратителна, тя трябва да бъде отстранена и прокълната!

Антихристите имат нещо общо в начина, по който работят: независимо каква работа вършат, те забраняват на другите да се намесват или да разпитват. Те винаги искат да укриват и прикриват неща. Със сигурност кроят нещо. Не позволяват на хората да открият проблемите в работата им. Ако вършеха нещата почтено и открито, по начин, който е съгласно истината и принципите, с чиста съвест, за какво трябва да се притесняват? За кое от тези неща не бива да се говори? Защо не позволяват на другите да разпитват и да се намесват? От какво се притесняват? От какво се страхуват? Ясно е, че кроят нещо — толкова е очевидно! Антихристите работят без никаква прозрачност. Когато са направили нещо лошо, те измислят начини да го скрият и прикрият, като създават илюзии, дори се занимават с явна измама. Какви са резултатите от това? Бог проучва внимателно всичко и дори другите хора да не знаят за нещо известно време и да бъдат подвеждани известно време, ще дойде денят, в който Бог ще го разкрие. В Божиите очи всичко е открито, всичко е разкрито. Безполезно е да криеш нещо от Бог. Той е всемогъщ и когато реши да те разкрие, всичко ще бъде изложено на показ посред бял ден. Само антихристите, онези тъпаци, които нямат духовно разбиране и които притежават природата на архангела, биха помислили: „Стига да прикривам добре нещата и да не ти позволявам да се намесваш или да разпитваш, и да не ти позволявам да надзираваш нещата, ти няма да знаеш нищо — и аз ще имам пълен контрол над тази църква!“. Те смятат, че ако управляват като царе, ще могат да контролират ситуацията. Наистина ли така стоят нещата в действителност? Те не знаят, че Бог е всемогъщ; самопровъзгласили са се за умни. Бог проучва внимателно всичко. Например да кажем, че днес си извършил зло. Бог го проучва внимателно, но не те разкрива — Той ти дава шанс да се покаеш. Утре отново извършваш зло и пак не си го признаваш, нито се покайваш. Бог пак ти дава шанс и чака да се покаеш. Но ако останеш непокаян, Бог няма да иска да ти даде този шанс. Той ще бъде отвратен от теб и ще те ненавижда, и дълбоко в сърцето Си няма да желае да те спаси, и ще те изостави напълно. Тогава разкриването ти ще бъде въпрос на минути и както и да се опитваш да прикриваш нещата или да го възпрепятстваш, това ще бъде напълно безполезно. Колкото и голяма да е ръката ти, можеш ли да закриеш небето с нея? Колкото и да си способен, можеш ли да покриеш Божиите очи? (Не.) Това са глупавите идеи на човека. Що се отнася до

това колко всемогъщ е Бог в действителност, хората вече могат да усетят част от това в Неговите слова. Освен това всички членове на това покварено човечество, които са извършили голямо зло и са се противопоставили пряко на Бог, са се сблъскали с различни наказания и всички, които виждат това, са напълно убедени и признават, че това е възмездие. Дори невярващите могат да видят, че Божията праведност не търпи накърняване, така че тези, които вярват в Него, би трябвало още повече да могат да видят това. Всемогъществото и мъдростта на Бог са неизмерими. Човек няма как да ги възприеме. Има една песен — как беше тя? („Божиите дела не могат да бъдат измерени“.) Това е Божията същност, истинското разкриване на Неговата идентичност и същност. Няма нужда от твоите догадки или предположения. Просто трябва да вярваш в тези слова — тогава няма да вършиш такива глупави неща. Всички хора се мислят за умни; те си закриват очите с листо и казват: „Можеш ли да ме видиш?“. Бог казва: „Не само че мога да те видя целия, но виждам дори сърцето ти и колко пъти си бил в човешкия свят“, и хората остават като гръмнати. Не се мисли за умен; не си мисли: „Бог не знае за това и не знае за онова. Никой от братята и сестрите не е видял. Никой не знае. Имам си свои малки планове. Виж колко съм умен!“. Никой от хората на този свят, които не разбират истината или не вярват, че Бог господства над всичко, не е умен. Независимо какво казват или правят, в крайна сметка всичко е грешка, всичко е в нарушение на истината, всичко е съпротива срещу Бог. Има само един вид умни хора. Кой е този вид? Видът, който вярва, че Бог проучва внимателно всичко, че Той може да види всичко и че Той господства над всичко. Такива хора са изключително умни, защото във всичко, което правят, те са покорни на Бог. Всичко, което правят, е съгласно истината, получава Божието одобрение и Божието благословение. Дали един човек е умен, или не, зависи от това дали може да се покори на Бог, зависи от това дали казаното и направеното от него е съгласно истината. Ако имаш следната идея: „Ето какво мисля по този въпрос и това бих искал да направя, защото ще е от полза за мен — но не искам да споделям това с другите, нито искам те да знаят за него“ — правилният начин на мислене ли е това? (Не.) Какво трябва да направиш, когато осъзнаеш, че това не е правилният начин на мислене? Трябва да си зашиеш един здрав шамар, за да си научиш урока. Мислиш си, че ако не го кажеш, Бог няма да знае? Всъщност, докато имаш тази мисъл, Бог познава сърцето ти. Как знае? Бог е прозрял природата същност на човека. И така, защо тогава Той не те разобличава по този въпрос? Дори и без Той да го разобличи, ти ще можеш постепенно да го разбереш сам, защото си ял и пил толкова много от Неговите слова. Имаш съвест и разум, ум и нормално мислене; би трябвало да можеш сам да разбереш кое е правилно и кое — грешно. Бог ти дава време и шанс да обмислиш нещата бавно, за да видиш дали си глупав, или не. Ще видиш резултати, след като обмислиш въпроса няколко дни: тогава ще разбереш, че си глупав и тъп и че не трябва да се опитваш да криеш този въпрос

от Бог. По всички въпроси трябва да разкривате всичко пред Бог и да бъдете откровени — това е единственото разположение и състояние, което трябва да се поддържа пред Бог. Дори когато не проявяваш откровеност, ти си отворена книга за Бог. Що се отнася до Бог, Той познава фактите, независимо дали ти проявяваш откровеност за тях, или не. Не си ли много глупав, ако не можеш да прозреш това? Как тогава можеш да бъдеш умен човек? Като бъдеш откровен с Бог. Знаете, че Бог проучва внимателно и знае всичко, така че недейте да се смятате за умни и да си мислите, че Той може да не знае. Понеже е сигурно, че Бог тайно наблюдава човешките сърца, умните хора трябва да бъдат малко по-откровени, малко по-чисти и да бъдат честни — така е мъдро да се постъпи. Винаги да считаш, че си умен, винаги да искаш да запазиш своите собствени, малки тайни, винаги да се опитваш да запазиш малко личен живот — това ли е правилният начин на мислене? Приемливо е да се държите така с другите хора, защото някои хора нямат положителен характер и не обичат истината. С такива хора можете да се държите малко по-резервирано. Не разкривайте сърцето си пред тях. Да кажем например, че има човек, когото мразиш и за когото си говорил лоши неща зад гърба му. Трябва ли да му кажеш за това? Не го прави — достатъчно е просто да не го повтаряш. Ако го споменеш, това би влошило отношенията помежду ви. Знаеш в сърцето си, че не си добър, че си мръсен и нечестив отвътре, че завиждаш на другите, че в името на борбата за слава и придобивки си говорил лоши неща за някого зад гърба му, за да го очерниш — колко подло! Признаваш, че си покварен. Знаеш, че това, което си направил, е било погрешно и че природата ти е нечестива. След това идваш пред Бог и Му се молиш: „О, Боже, това, което направих тайно, беше нечестиво, подло — моля Те за прошка, моля Те да ме водиш и Те моля да ме порицаеш. Ще се старая да не върша повече подобни неща“. Добре е да направиш това. Можеш да използваш някои техники в общуването си с хората, но най-добре е просто да проявиш откровеност пред Бог, а ако таиш намерения и използваш техники, тогава ще имаш неприятности. В ума си винаги си мислиш: „Какво мога да кажа, за да накарам Бог да има високо мнение за мен и да не знае какво мисля вътре в себе си? Кое е правилното нещо, което трябва да кажа? Трябва да споделям по-малко, трябва да съм малко по-тактичен, трябва да имам метод. Може би тогава Бог ще има високо мнение за мен“. Мислиш ли, че Бог няма да разбере, ако винаги мислиш така? Бог знае всичко, което мислиш. Изтощително е да мислиш така. Много по-просто е да говориш честно и истински и това ще улесни живота ти. Бог ще каже, че си честен и чист, че си с открито сърце — а това е нещо безкрайно ценно. Ако имаш откровено сърце и честно отношение, тогава дори да има моменти, в които отиваш твърде далеч и постъпваш глупаво, за Бог това не е прегрешение. То е нещо по-добро от това да бъдеш толкова пресметлив и е по-добро от това непрекъснато да разсъждаваш и анализираш. Способни ли са антихристите на тези неща? (Не, не са.)

Всички, които вървят по пътя на антихристите, са хора с нрав на антихрист, а хората с нрав на антихрист вървят по пътя на антихристите. И все пак има известна разлика между хората с нрав на антихрист и самите антихристи. Ако някой има нрав на антихрист и би вървял по пътя на антихристите, това не означава непременно, че е антихрист. Но ако не се покае и не може да приеме истината, може да се превърне в антихрист. Все още има надежда и шанс хората, които вървят по пътя на антихристите, да се покаят, защото все още не са станали антихристи. Ако извършат много злини и бъдат окачествени като антихристи, и така бъдат премахнати и отлъчени веднага, те вече няма да имат шанс да се покаят. Ако някой, който върви по пътя на антихристите, все още не е извършил много злини, това поне показва, че все още не е зъл човек. Ако може да приеме истината, за него има искрица надежда. Ако не приеме истината, каквото и да става, тогава ще му е много трудно да бъде спасен, дори да не е извършил всякакви злини. Защо един антихрист не може да бъде спасен? Защото той ни най-малко не приема истината. Както и да разговаря Божият дом за това, че трябва да си честен човек — за това как човек трябва да бъде открит и откровен, да излезе и да каже това, което има да казва, и да не се занимава с измама — той просто не може да го приеме. Постоянно счита, че хората губят, като са честни, и че е глупаво да се казва истината. Той е твърдо решен да не бъде честен човек. Това е природата на антихристите, която изпитва неприязън и омраза към истината. Как може човек да бъде спасен, ако ни най-малко не приема истината? Ако някой, който върви по пътя на антихристите, може да приеме истината, има ясна разлика между него и антихриста. Всички антихристи са хора, които не приемат и частица от истината. Независимо колко грешни или зли неща са извършили, независимо колко големи загуби са нанесли на работата на църквата и на интересите на Божия дом, те никога няма да се самоанализират и да опознаят себе си. Дори да бъдат кастрени, те изобщо не приемат никаква истина. Ето защо църквата ги окачествява като зли хора, като антихристи. Един антихрист в най-добрия случай ще признае само, че действията му нарушават принципите и не са съгласно истината, но категорично никога няма да признае, че върши зло умишлено или че се съпротивлява на Бог умишлено. Той просто ще признае грешките си, но няма да приеме истината и след това ще продължи да върши зло както преди, без изобщо да практикува каквато и да било истина. От факта, че антихристът никога не приема истината, може да се види, че природата същност на антихристите е да изпитват неприязън към истината и да я мразят. Те си остават хора, които се съпротивляват на Бог както винаги, независимо от това колко години са вярвали в Него. Обикновеното покварено човечество, от друга страна, може да има нрав на антихрист, но има разлика между него и антихристите. Има известен брой хора, които могат да приемат присърце Божиите слова на правосъдие и разобличаване, след като са ги чули, и да ги обмислят многократно, и да се самоанализират.

Тогава те може да осъзнаят: „Значи това е нрав на антихрист. Това е да вървиш по пътя на антихристите. Какъв сериозен проблем! Аз имам тези състояния и модели на поведение. Аз имам такава същност — аз съм такъв тип човек!“. След това те обмислят как могат да се отърват от този нрав на антихрист и да се покаят истински и така могат да вземат решение да не вървят по пътя на антихристите. В своята работа и живот, в отношението си към хората, събитията и нещата, както и към Божието поръчение, те могат да размишляват над собствените си действия и поведение, защо не могат да се покорят на Бог, защо винаги живеят със сатанински нрав, защо не могат да се опълчат на плътта и на Сатана. И така, те ще се молят на Бог и ще приемат Неговия съд и наказание, и ще умоляват Бог да ги спаси от покварения им нрав и от влиянието на Сатана. Решимостта им да направят това доказва, че могат да приемат истината. Те по същия начин разкриват покварен нрав и действат по собствена воля. Разликата е, че антихристът не само има амбиции и желания да създаде независимо царство — той също така няма да приеме истината, независимо от всичко. Това е ахилесовата пета на един антихрист. Ако, от друга страна, човек с нрав на антихрист може да приеме истината, да се моли на Бог и да се уповава на Него, и ако желае да се отърве от покварения нрав на Сатана и да върви по пътя на стремежа към истината, тогава по какъв начин тази молитва и тази решимост ще бъдат от полза за неговото навлизане в живота? Това поне ще го накара да се самоанализира и да опознае себе си, докато изпълнява дълга си, и да използва истината, за да разрешава проблеми, така че да може да изпълнява дълга си по начин, който е съгласно критериите. Това е един от начините, по които ще му бъде от полза. Освен това с обучението, което му дава изпълнението на дълга, той ще може да поеме по пътя на стремежа към истината. С каквито и трудности да се сблъска, той ще може да търси истината, да се съсредоточи върху приемането на истината и практикуването ѝ. Ще може постепенно да се отърве от сатанинския си нрав и да се покори на Бог и да се преклони пред Него. С такова практикуване той може да постигне Божието спасение. Хората с нрав на антихрист може понякога да разкриват поквара и все още може неволно да говорят и да действат в интерес на своята слава, придобивки и статус, и все още може да работят по собствена воля — но щом осъзнаят, че разкриват покварения си нрав, ще изпитат разкаяние и ще се помолят на Бог. Това доказва, че те са хора, които могат да приемат истината, които се покоряват на Божието дело. Доказва, че се стремят към навлизане в живота. Независимо колко години е преживявал човек, нито колко поквара разкрива, той в крайна сметка ще може да приеме истината и да навлезе в истината реалност. Той е човек, който се покорява на Божието дело. И докато прави всичко това, то показва, че вече е положил основата си на истинския път. Но някои, които вървят по пътя на антихристите, не могат да приемат истината. За тях спасението ще бъде толкова трудно, колкото и за антихристите. Такива хора

не чувстват нищо, когато чуят Божиите слова, които разобличават антихристите, а са безразлични и невъзмутими. Когато общението се насочи към темата за нрава на антихриста, те ще признаят, че имат нрав на антихрист и че вървят по пътя на антихристите. Ще говорят доста добре за това. Но когато дойде време да практикуват истината, те пак ще откажат да го направят. Пак ще действат по собствена воля, като се уповават на своя нрав на антихрист. Ако ги попиташ: „Има ли вътрешна борба в теб, когато разкриваш нрав на антихрист? Укоряваш ли се, когато говориш, за да защитиш статуса си? Самоанализираш ли се и опознаваш ли себе си, когато разкриваш нрав на антихрист? Изпитваш ли разкаяние в сърцето си, след като узнаеш за покварения си нрав? Има ли някакво покаяние или промяна в теб след това?“, те със сигурност няма да имат отговор, защото не са имали такива преживявания. Няма да могат да кажат нищо. Способни ли са такива хора на истинско покаяние? Със сигурност няма да е лесно. Онези, които наистина се стремят към истината, ще бъдат измъчвани от всяко разкриване на нрав на антихрист в себе си и ще се разтревожат. Ще започнат да си мислят: „Защо не мога просто да се отърва от този сатанински нрав? Защо винаги разкривам покварен нрав? Защо този мой покварен нрав е толкова упорит и неотделим? Защо е толкова трудно да се навлезе в истината реалност?“. Това показва, че тяхното преживяване на живота е повърхностно и че поквареният им нрав почти изобщо не е преодолян. Ето защо, когато им се случи нещо, битката в сърцето им бушува толкова яростно и затова те също понасят голямо мъчение. Въпреки че имат решимостта да се отърват от сатанинския си нрав, те със сигурност не могат да минат без тази битка срещу него в сърцето си — и това състояние на битка се засилва с всеки изминал ден. И докато познанието им за себе си се задълбочава и те виждат колко дълбоко са покварени, те копнеят още повече да придобият истината и я ценят още повече, и ще могат непрекъснато да приемат и практикуват истината в хода на опознаването на себе си и на покварения си нрав. Те постепенно ще израстват в духовен ръст и техният живот нрав ще започне истински да се променя. Ако продължат да се опитват да преживяват по този начин, положението им ще се подобрява с всяка изминала година и в крайна сметка ще могат да победят плътта и да се отърват от покварата си, често да практикуват истината и да постигнат покорство пред Бог. Навлизането в живота не е лесно! То е точно като да съживяваш човек, който е на път да умре: отговорността, която човек може да изпълни, е да разговаря за истината, да го подкрепя, да му предоставя ресурс или да го кастри. Ако може да го приеме и да се покори, за него има надежда; може да му провърви да се измъкне и така да избегне смъртта. Но ако откаже да приеме истината и изобщо не познава себе си, тогава е в опасност. След като бъдат отстранени, някои антихристи изкарват година-две, без да опознаят себе си и не признават грешките си. В такъв случай в тях не е останал никакъв признак на живот и това е доказателство, че нямат повече

надежда да бъдат спасени. Можете ли да приемете истината, когато ви кастрят? (Да.) Тогава има надежда — това е хубаво нещо! Ако можете да приемете истината, имате надежда да бъдете спасени.

Ако искаш да бъдеш спасен, трябва да преминеш през много препятствия. Какви са тези препятствия? Непрестанна битка с покварения ти нрав и битка с нрава на Сатана и антихристите: той иска да те контролира, а ти искаш да се отърсиш от него; той иска да те подведе, а ти искаш да го отхвърлиш. Ако установиш, че не можеш да се освободиш от покварения си нрав, дори след като си го опознал, ще бъдеш огорчен и ще изпитваш болка, и ще се молиш. Понякога, когато видиш, че е минало известно време, а ти все още не си успял да се отърсиш от контрола на сатанинския нрав, ще почувстваш, че е безнадеждно, но няма да се предадеш и ще почувстваш, че не можеш да продължаваш така негативно и обезкуражено — че трябва да продължиш да се бориш. В процеса на изпълнение на дълга и в процеса на преживяване на Божието дело вътрешните реакции на хората постепенно се променят. Накратко, онези, които имат живот, са онези, които се стремят към истината, и те постоянно се променят вътрешно. Ще има постоянно преобръщане в тяхното мислене и възгледи, в тяхното поведение и практики, и дори в намеренията, идеите и мислите, които са дълбоко в съзнанието им. Освен това те ще различават с нарастваща яснота кое е правилно и кое е погрешно, какви погрешни неща са извършили и дали даден начин на мислене е правилен или погрешен, дали даден възглед е съгласно истината и дали принципите, които стоят зад дадено действие, са съгласно Божиите намерения, и дали са хора, които се покоряват на Бог, хора, които обичат истината. Тези неща постепенно ще стават все по-ясни в сърцето им. Тогава на каква основа е изградено постигането на тези резултати? На основата на практикуването и навлизането в истините, както те ги разбират. Защо антихристите просто не могат да постигнат промяна? Способни ли са да разберат истината? (Да.) Те могат да я разберат, но не я практикуват и не я практикуват, когато я чуят. Може би я разбират и приемат като доктрина, но могат ли дори да приложат на практика тези частици доктрини и правила, които са способни да разберат? Не, ни най-малко. Дори да ги принудиш, дори да се изтощят от опити, пак няма да могат да ги приложат на практика. Ето защо за тях навлизането в истината остава вечна празнота. Колкото и един антихрист да говори, че е честен човек, колкото и големи да са усилията му, той пак не може да изрече нито едно честно твърдение. И колкото и да говори, че проявява внимание към Божиите намерения, той пак няма да се избави от егоистичните си и подли мотиви. Той действа от егоистична гледна точка. Когато види нещо хубаво, нещо, което би му донесло полза, казва: „Дай го тук — мое е!“. Казва всичко, което би било от полза за статуса му, и прави всичко, което би било от полза за самия него. Това е същността на антихристите. Може в момент на внезапен порив да почувства, че е разбрал частица от истината. Обзема го

ревност и изкрещява няколко лозунга: „Трябва да практикувам и да се променя, и да удовлетворя бог!“. Но когато дойде време да практикува истината, прави ли го? Не го прави. Каквото и да казва Бог, колкото и истини и реални факти да проповядва, заедно с произволен брой реални примери, това не може да трогне един антихрист, нито може да разколебае амбицията му. Това е характеристика и белег на антихрист. Те просто няма да практикуват никаква истина. Когато говорят хубави неща, това е за чуждите уши, и колкото и хубаво да говорят, това е просто вид високопарни и празни приказки — за тях това е теория. Как такива хора всъщност позиционират истината в сърцата си? Каква вече ви казах, че е природата същност на антихриста? (Омраза към истината.) Точно така. Те мразят истината. Вярват, че тяхната нечестивост, егоизъм и подлост, тяхната надменност, жестокост, тяхното узурпиране на статус и богатства и техният контрол над другите са най-висшата истина, най-висшата философия и че нищо друго не е толкова висше, колкото тези неща. Щом получат статус и могат да контролират хората, те могат да правят каквото си поискат и тогава всичките им амбиции и желания са постижими. Това е крайната цел на един антихрист.

Антихристите изпитват неприязън към истината и я мразят. Възможно ли е да накараш някого, който изпитва неприязън към истината, да я приеме и да я практикува? (Не.) Да направиш такова нещо е все едно да караш прасе да полети или вълк да яде сено — не е ли това да искаш невъзможното от тях? Понякога ще видиш вълк да се промъква в стадо, за да бъде там с овцете. Той се преструва и чака своя шанс да изяде овцете. Неговата природа никога няма да се промени. По същия начин да накараш антихрист да практикува истината е равносилно на това да караш вълк да яде сено и да се откаже от инстинкта си да яде овце: това е невъзможно. Вълците са месоядни. Те ядат овце — ядат всякакви животни. Това е тяхната природа и тя не може да се промени. Ако някой каже: „Не знам дали съм антихрист, но винаги, когато чуя да се разговаря за истината, в сърцето ми пламва ярост и я мразя — а който ме кастри, него мразя още повече“, този човек антихрист ли е? (Да.) Някой казва: „Когато ти се случат неща, трябва да се покориш и да търсиш истината“, а онзи първият отвръща: „Да се покорявам, друг път! Затваряй си устата!“. Що за нещо е това? Лош характер ли е? (Не.) Какъв нрав е това? (Омраза към истината.) Те дори не понасят да се говори за нея и веднага щом започнеш да разговаряш за истината, природата им избухва и те показват истинския си образ. Не обичат да чуват каквото и да било споменаване на търсене на истината или покоряване на Бог. Колко голяма е тяхната антипатия? Когато чуят такива думи, те избухват. Тяхната учтивост изчезва. Не се страхуват да си покажат рогата. Ето докъде стига омразата им. Могат ли тогава да практикуват истината? (Не.) Истината не е предназначена за злите. Тя е предназначена за онези хора, които притежават съвест и разум, които обичат истината и положителните неща. Тя изисква от тези хора да я приемат и да я практикуват. А що се отнася до онези

нечестиви хора със същност на антихрист, които са изключително враждебни към истината и положителните неща, те никога няма да приемат истината. Колкото и години да вярват в Бог, колкото и проповеди да чуят, те няма да приемат или да практикуват истината. Не предполагайте, че не практикуват истината, защото не я разбират, и че ще я разберат, когато чуят повече за нея. Това е невъзможно, защото всички, които изпитват неприязън към истината и я мразят, са от рода на Сатана. Те никога няма да се променят и никой друг не може да ги промени. Точно както архангелът, след като предаде Бог: чували ли сте някога Бог да казва, че ще спаси архангела? Бог никога не е казвал това. И така, какво направи Бог на Сатана? Запокити го във въздуха и го накара да Му служи на земята, като върши това, което трябва. И когато приключи със служенето и Божият план за управление бъде завършен, Той ще го унищожи и с това ще се приключи. Казва ли му Бог и една допълнителна дума? (Не.) Защо не? Защото, с една дума, би било безполезно. Да му се каже и една дума би било излишно. Бог го е прозрял: природата същност на антихриста никога не може да се промени. Така стоят нещата.

Когато се сблъскате с антихрист, как трябва да се отнасяте с него? Имало е някои водачи, които са били окачествени като лъжеводачи или антихристи и са били освободени. За един от тях братята и сестрите съобщиха известно време след това, че има известна работоспособност, че междувременно се е покаял и че се е представял добре. Не е съвсем ясно дали се е представял добре в поведението си, дали е говорил по приятен начин, или е станал по-дисциплиниран в ролята си. Тъй като братята и сестрите казаха, че се представя добре, и предвид липсата на работна ръка за част от работата, беше уредено той да свърши някаква работа. В резултат на това, по-малко от два месеца по-късно, братята и сестрите изпратиха доклад: „Освободете го веднага — той ни потиска непоносимо. Ако не бъде освободен, няма да можем да изпълняваме дълга си“. В никакъв случай нямаше да се съгласят с използването му. Когото и да изберяха за водач, нямаше да е той. Той си беше все същата стока — говореше добре, но всъщност не се беше променил ни най-малко. Какво ставаше? Неговата природа беше напълно разобличена. Как според вас трябва да се разреши този въпрос? Това, че братята и сестрите реагираха толкова остро, доказва, че те наистина имаха известна проницателност. Някои хора бяха подведени от него и след като Горното се справи с него, някои се застъпиха за него, а по-късно някои казаха, че се е покаял. И така, той беше повишен още веднъж и след известно време беше напълно разкрит. Сега братята и сестрите го бяха прозрели и щяха да се обединят, за да го свалят. Горното видя, че тези хора вече са проницателни. Не бяха поени напразно. И така, предвид факта, че всички те не се съгласиха той да бъде използван, Горното го освободи. Откъде дойде тяхната проницателност? (От разбирането на истината.) Да — те бяха разбрали истината. Проницателността идва от разбирането на истината. Нима там все още не властваха истината и Бог? (Да, властваха.) Тяхната

проницателност беше навременна: след като той беше освободен, братята и сестрите вече не страдаха под неговия контрол. Хората бяха страдали толкова много под неговия гнет. Той изобщо нямаше човешка природа. Не си вършеше работата, а смущаваше братята и сестрите в изпълнението на дълга им — тъпчеше ги и злоупотребяваше с властта си над тях. Кой би се съгласил с това? Само един глупак! Когато такива хора бъдат освободени, това поражда ли у тях някакви чувства? Предишния път този човек беше освободен от Горното. Този път беше свален от братята и сестрите, освиркан и изгонен от сцената — не е бляскав начин да си отидеш! От самото начало той искаше да търси позиция. Както се оказа, не получи такава, а изведнъж се срина и беше върнат в първоначалния си вид. Не трябваше ли да се самоанализира? (Да.) Ако беше нормален човек, просто такъв със сериозно покварен нрав, нямаше ли и той да трябва да се самоанализира? (Да.) Има един тип хора, които не се самоанализират. Те мислят, че са прави, че каквото и да правят, е правилно. Не приемат фактите, не приемат положителните неща и не приемат оценките на другите за тях. Това са хора, които притежават нрава същност на антихрист. Само антихристите не знаят как да се самоанализират. За какво размишляват те вместо това? „Хм! Ще дойде ден, когато звездата ми отново ще изгрее. Чакайте да ми паднете в ръцете — тогава ще видите как ще ви измъчвам!“. Ще имат ли възможност да направят това? (Не.) Вече нямат възможности. Докато братята и сестрите разбират все повече и повече истини и когато могат да разпознават всички различни състояния на различните хора, и по-специално да разпознават антихристите, пространството, което остава за един антихрист да върши зло, ще става все по-малко и по-малко и той ще има все по-малко и по-малко възможности да го прави. Няма да му е лесно да се опита да се завърне на сцената. Той се надява, че Горното ще проповядва малко по-малко за проницателността и вече няма да разпознава кой е той. Когато чуе да се разговаря за такива истини, той знае, че с него е свършено, и мисли, че не е останала никаква надежда за завръщането му. Размишленията му не са: „Това, което разобличават и разпознават, е правилно — то напълно отразява моето състояние. Как трябва да се променя? Ако просто продължа да постъпвам така, няма ли това да е краят ми? Ще бъда отписан. Какво добро може да излезе от това да вървя по пътя на архангела и да враждувам с Бог?“. Ще има ли такива размишления? (Не.) Той няма да размишлява и със сигурност няма да се самоанализира и да се опита да опознае себе си. По-скоро ще умре, отколкото да се покае. Това е неговата природа. Независимо как разговаряш за истината, това няма да го събуди или да го накара да се покае. Има ли изход без покаяние? (Не.) Той не се покайва. Той следва пътя си до горчивия край, до своята самопричинена гибел, което е продиктувано от природата на антихристите.

През цялото това време говорим по темата за разпознаване на антихристите. Според вас какво чувстват, докато слушат, онези, които са антихристи? Когато

дойде време за събиране, те чувстват непоносимо мъчение и се съпротивляват в сърцето си. Не са ли те антихристи? (Да.) Когато един нормален човек с покварен нрав знае, че има нрав на антихрист, той силно желае да чуе и да разбере повече, тъй като щом разбере, тогава ще може да се стреми към промяна. Той си мисли, че ако не разбере, ще се отклони от правия път и може да дойде ден, в който да стъпи на пътя на антихристите, където ще извърши голямо зло, което ще доведе до неудържими последици, и така ще загуби шанса си за спасение и ще бъде погубен. Той се страхува от това. Нагласата на антихриста е различна. Той отчаяно иска единствено да попречи на всички останали да говорят за такива проповеди за проницателност и да ги слушат. Той силно желае всички да са объркани и непроницателни и да бъдат подведени от него. Това е, което би го направило щастлив. Кое е най-голямото желание на антихриста? Да вземе властта. Искате ли да вземете властта? (Не.) Не със сърцето си, но понякога това ти минава през ума като нещо, което би искал, така че всъщност това е нещо, което би искал да направиш. Може да имаш субективно желание вътре в себе си, копнеж дълбоко в сърцето си да не бъдеш такъв тип човек, да не поемаш по този път, но когато нещо ти се случи, покварението ти нрав те контролира и те тласка. Мъчиш се да измислиш как да защитиш статуса и влиянието си, колко хора можеш да контролираш, как да говориш с власт, за да спечелиш уважението на другите. Когато винаги мислиш за тези неща, сърцето ти вече не е под твой контрол. Какво го контролира? (Покварен нрав.) Да — то е под контрола на покварения нрав на Сатана. Човек по цял ден размишлява за грижите, свързани с плътските си интереси. Той постоянно се бори с другите и в процеса на тези борби не придобива нищо и това е толкова болезнено за него — той живее само за плътта и за Сатана. И така, човек решава да изпълнява добре дълга си и да живее за Бог, само за да се бори отново за статус и за интересите си, когато му се случат неща: борба напред-назад, която го изтощава до смърт, от която не придобива нищо. Кажете Ми, не е ли това изтощителен начин на живот? (Да.) Те живеят така ден след ден и преди да се усетят, са минали десетилетия. Някои хора вярват в Бог от десет или двадесет години — колко истина са придобили? Колко се е променил покваренията им нрав? За кого живеят всеки ден? За какво се трудят? За какво си блъскат главите? Всичко е за плътта. Бог каза, че „всяка тяхна мисъл беше непрестанно само зло“. Има ли грешка в тези думи? Вкусете ги, осмислете ги. Когато мислиш за тези думи, когато ги преживяваш, не се ли страхуваш? Може да кажеш: „Наистина изпитвам известен страх. Външно по цял ден плащам цена. Отричам се, отдавам всичко и страдам. Това прави моето плътско тяло — но всички мисли на сърцето ми са зли. Всички те са в разрез с истината. В много неща, които правя, моята изходна позиция, мотивът и целите ми са единствено да върша злото, продиктувано от собствените ми мисли“. Какъв е резултатът от такива действия? Злодеяния. Ще ги помни ли тогава Бог? Някои може да кажат:

„Вярвам в Бог от двадесет години. Отказах се от всичко — и все пак Бог не го помни“. Те са натъжени и изпитват болка. От какво ги боли? Ако Бог наистина беше строг с човека, човекът нямаше да има с какво да се похвали. Всичко това е Божията благодат, Неговата милост — Бог е толкова търпелив към човека. Помислете си: Бог е толкова свят, толкова праведен, толкова всемогъщ, а Той просто гледа как онези, които Го следват, по цял ден мислят изцяло зли мисли, мисли, които са в разрез с истината, и мисли, изцяло свързани с въпроси, които представляват интерес за собствения им статус, слава и придобивки. Ще толерира ли Бог последователите Му да Му се противопоставят и да Го предават по този начин? Категорично не. Под властта на тези идеи, мисли, намерения и мотиви, хората нагло вършат неща в бунт и противопоставяне на Бог, като през цялото време се хвалят, че изпълняват дълга си и сътрудничат на Божието дело. Бог вижда всичко това и все пак трябва да го търпи. Как го търпи? Той предоставя истината. Той пои и разобличава. Той също така просветлява и озарява, дава напътствия, укорява и дисциплинира — а когато тази дисциплина е сурова, Той дори трябва да осигури утеха. Колко търпелив трябва да е Бог, за да направи всичко това! Той вижда различните покварени нрави на тези хора, факта, че всичките им различни разкривания, действия и идеи са зли — и все пак може да го търпи. Кажете Ми, човек би ли могъл да направи това? (Не.) Търпението, което родителите проявяват към децата си, е истинско, но те все пак могат да ги изоставят или дори да прекъснат отношенията си с тях, когато нещата станат нетърпими. А какво да кажем за търпението, което Бог проявява към даден човек? Всеки ден, в който живееш, е ден, в който Бог ти оказва Своето търпение. Ето колко търпелив е Той. Какво се крие в това търпение? (Любов.) Не само любов — Той има очаквания към теб. Какви са тези очаквания? Че може да види резултат и жътва чрез делото, което върши, и да даде възможност на човека да вкуси Неговата любов. Има ли човек такава любов? Няма. Само с малко учение и образование, само с малко дарба или специално умение, човек се чувства по-висшестоящ от другите и обикновените хора не могат да се доближат до него. Това е отвратителната същност на човека. Така ли действа Бог? Точно обратното: такова немислимо мръсно, дълбоко покварено човечество е онова, което Бог спасява. Нещо повече, Той живее заедно с тях, говори с тях и ги подкрепя лице в лице. Човек не може да направи това.

Следва по-нататъшно общение по един допълнителен проблем. Когато свидетелстват, някои хора казват: „Винаги, когато ми се случи нещо, се сещам за Божията любов и Неговата благодат и съм трогнат. Винаги, когато мисля за тези неща, спирам да разкривам покварения си нрав“. Повечето хора смятат, че това твърдение е добро, че то наистина може да разреши проблема с разкриванията на покварен нрав. Наистина ли са верни тези думи? Не, не са. Божията любов, Неговото всемогъщество, Неговата търпимост към човека и цялото дело, което

Той върши в човека, могат само да трогнат човека — онази част от него, която е неговата човешка природа, онази част, която е неговата съвест и рационалност. Те обаче не могат да преодолеят покварения нрав на човека, нито могат да променят целта и посоката на стремежа му. Ето защо Бог върши делото на правосъдието от последните дни: Той изразява и предоставя истината, за да разреши проблема с покварения нрав на човека. Кое е най-съществено нещо, което Бог върши? Той изразява и предоставя истината и съди и наказва човека. Той не желае да те трогне с действията Си или с нещата, които върши, за да промени посоката и целта на твоя стремеж. Той не би работил така. Каквото и да казва Бог за това колко е търпелив към човека или как го спасява, на каквато и висока цена да е — както и да го казва, Бог желае само да накара човека да разбере намерението Му да спаси хората. Той не казва тези неща, за да смекчи сърцата на хората и да им даде възможност да направят обрат, защото са се трогнали, след като са Го чули. Това не може да се постигне. Защо не? Поквареният нрав на човека е неговата природа същност, а тази природа същност е основата, на която хората разчитат, за да оцелеят. Това не е лош обичай или навик, който ще се промени с малко подтикване. Тя няма да се промени, щом човек е щастлив, или с придобиването на някакво знание или с прочитането на няколко книги. Това би било невъзможно. Никой не може да промени природата на човека. Човек може да се промени само като приеме и придобие истината — единствено истината е това, което може да промени хората. Ако желаеш да постигнеш промяна в своя живот нрав, трябва да се стремиш към истината, а за да се стремиш към истината, трябва да започнеш с ясното разбиране на различните истини, които Бог изрича. Някои хора вярват, че ако човек е разбрал доктрината, значи е разбрал и истината. Това е напълно погрешно. Не е вярно, че ако разбираш доктрината на вярата в Бог и можеш да излагаш няколко духовни теории, значи си разбрал истината. Помислете сега: за какво точно се отнася истината? Защо винаги казвам, че има толкова много хора, които не разбират истината? Те предполагат: „Ако мога да разбера смисъла на Божиите слова, това означава, че съм разбрал истината“, както и че „всички Божии слова са правилни. Всички те са изречени в сърцата ни и затова са нашият общ език“. Кажете Ми, това твърдение правилно ли е, или не? Какво всъщност означава да се разбира истината? Защо казваме, че те не разбират истината? Първо ще поговорим малко за това какво е истината. Истината е реалността на всички положителни неща. И така, как реалността на тези положителни неща се отнася до човека? (Според моето разбиране, Боже, начинът, по който се проявява, когато човек разбира истината, е, че каквито и хора, събития и неща да срещне, той има принципи, знае как да се отнася към тях и има път за практикуване. Истината е способна да разреши трудностите му и да стане реалност в живота му. Бог току-що каза, че разбирането на доктрината от даден човек не е разбиране на истината — той

чувства, сякаш е разбрал истината, но не може да разреши нито един от проблемите и трудностите, които има в реалния си живот. Той няма път за това. Не може да свърже нещата с истината.) Това означава да не разбираш истината. Част от казаното току-що уцели право в целта: какво е истината? (Истината може да даде възможност на хората да имат път за практикуване и да действат с принципи. Тя може да разреши трудностите на хората.) Точно така. Да се съпоставиш с истините принципи и да практикуваш според тях — това е пътят. Това доказва, че това е разбиране на истината. Ако разбираш само доктрината и когато ти се случи нещо, не можеш да я приложиш и не можеш да намериш принципите, тогава това не е разбиране на истината. Какво е истината? Истината е принципите и критериите за вършене на всички неща. Не е ли така? (Да.) Когато казвам, че не разбирате истината, имам предвид, че след проповедите си тръгвате, знаейки само доктрината. Не знаете какви са принципите и критериите на истината в нея, нито кои неща, които ви се случват, включват този аспект на истината, нито кои състояния го включват, нито знаете как да приложите този аспект на истината. Не знаете нищо от тези неща. Да кажем например, че сте задали въпрос. Това, че задавате въпроса, означава, че не разбирате съответната истина. Ще я разберете ли след общение за нея? (Да.) Може да разберете малко след общение, но ако не успеете да я разберете, когато подобно нещо ви се случи отново, това не е истинско разбиране на истината. Ти не знаеш за принципите и критериите на тази истина, не ги схващаш. Може да има истина, която си мислиш, че си разбрал — но що се отнася до това какви са реалностите, за които се отнася, и какви са състоянията на човека, към които е насочена, ако си разбрал тази истина, можеш ли тогава да съпоставиш собственото си състояние с нея за сравнение? Ако не можеш и никога не знаеш какво е истинското ти състояние, тогава това твоето разбиране на истината ли е? (Не.) Това не е разбиране на истината. Когато става въпрос за един аспект на истината и принципите, ако знаеш кои въпроси и кои състояния включват тази истина и кои типове хора или кои от твоите собствени състояния са свързани с тази истина, и освен това си способен да използваш тази истина, за да ги разрешиш, тогава това означава, че разбираш истината. Ако чувстваш, че разбираш една проповед, докато я слушаш, но когато те помолят да разговаряш, ти просто повтаряш думите, които си чул, неспособен да говориш по нея и да обясняваш от гледна точка на състояния и реални ситуации, това твоето разбиране на истината ли е? Не, не е това. И така, през повечето време разбирате ли истината, или не? (Не.) Защо не? Защото при повечето истини, след като ги чуете, си тръгвате, като сте разбрали само доктрината. Всичко, което можете да направите, е да се придържате към нея като към правило. Не знаете как да я прилагате гъвкаво. Когато ви се случи нещо, вие сте объркани. Когато ти се случи нещо, не можеш да използваш онази частица доктрина, която си разбрал, на място — тя е безполезна. Това разбиране на

истината ли е, или не? (Не е.) Това означава да не разбираш истината. Ако не разбираш истината, какво тогава? Трябва да се стремиш нагоре и да си направиш труда да го разбереш. Има няколко неща, които трябва да присъстват в твоята човешка природа: трябва да си съвестен и педантичен в това, което учиш и правиш. Ако искаш да се стремиш към истината, но нямаш съвестта и разума на нормалните хора, тогава никога няма да можеш да разбереш истината и твоята вяра е объркана. Това не зависи от твоите заложби, а само от това дали притежаваш този вид човешка природа. Ако я притежаваш, тогава дори заложбите ти да са средни, пак можеш да разбереш елементарните истини. Това поне засяга истината. А ако си с много добри заложби, тогава това, което разбираш, може да са неща от дълбоките нива на истината, в който случай ще можеш да навлезеш по-дълбоко в нея. Това е свързано с твоите заложби. Но ако в твоята човешка природа няма отношение на съвестност и педантичност и винаги си неясен и несигурен, объркан, винаги в положение на мъглявост — мъгляв, неясен и нехаен по отношение на всички въпроси, тогава за теб истината винаги ще бъде правила и доктрина. Няма да можеш да я придобиеш. Като Ме чувате да казвам това, чувствате ли вече, че стремежът към истината е труден? Има известна степен на трудност, но тя може да бъде голяма, а може и да бъде малка. Ако вложиш мисъл и положиш усилия, степента на трудност ще намалее и ще придобиеш няколко истини. Ако не положиш никакво усилие в истината, а само в доктрината и външните практики, тогава няма да можеш да придобиеш истината.

Прозряхте ли същината на нещо чрез Моето систематично общение по тези истини? Осъзнахте ли нещо? Няма ли повече подробности за нещата във всяка една нишка на истината, отколкото в съвкупността от знания на който и да е университетски курс? (Има.) Има толкова много подробности. Хората могат да схванат нещата от учението само с няколко години усилия, чрез постоянна практика и практически опит, стига да могат да ги запомнят и разберат. При изучаването на академичен предмет човек може постепенно да го овладее, само като отдели време и енергия и вложи малко мисъл в него. Но за да разбереш истината, не е достатъчно да използваш само мозъка си — трябва да използваш сърцето си. Ако не размишляваш върху Божиите слова със сърцето си или не ги преживяваш със сърцето си, няма да можеш да разбереш истината. Само хора, които имат духовно разбиране, които са съвестни и които имат способност за възприемане, могат да достигнат до истината. Онези, които нямат духовно разбиране, които са с лоши заложби и на които им липсва способност за възприемане, никога няма да могат да я достигнат. Вие невнимателни хора ли сте, или сте педантични? (Ние сме невнимателни хора.) Не е ли това опасно? Можете ли да бъдете педантични? (Можем.) Това е хубаво нещо, обичам да го чувам. Не казвайте винаги, че не можете — как ще разберете, докато не опитате? Трябва да сте способни на това. С настоящата ви решимост и отношение във вашия стремеж

има надежда да разберете основните истини. Това е постижимо. Стига човек да е готов да използва сърцето си и да плати цена, и да работи усърдно в посока към истината в сърцето си, Светият Дух ще се залови за работа и ще го усъвършенства. Ако не работи усърдно в посока към истината в сърцето си, тогава Светият Дух няма да работи. Запомнете: за да може човек да разбере истината, той трябва проактивно да положи усилия и да плати цена, но това може да постигне само половината от желаните резултати, може да постигне само частта, в която хората трябва да свършат своя дял. Другата половина е решаващата част от разбирането на истината, която не достига на хората, и те трябва да разчитат на делото и усъвършенстването на Светия Дух, за да я постигнат. Не бива да забравяте, че макар да е достатъчно да се разчита на полагането на усилия, когато става въпрос за придобиване на знания и учене във връзка с науката, разбирането на истината не работи по този начин. Безполезно е да се разчита само на ума — човек трябва да използва сърцето си и трябва да плати цена. Какво се постига с плащането на цена? Делото на Светия Дух. Но каква е основата за делото на Светия Дух? Умът на човека трябва да е достатъчно педантичен, сърцето му трябва да е достатъчно тихо и улегнало и достатъчно откровено, преди Бог да започне да работи. Делото на Светия Дух е едва доловимо и онези, които са го вкусили, го знаят. Хората, които често полагат усилия за истината, често могат да почувстват просветлението на Светия Дух, така че пътят им на практикуване при изпълнение на дълга е гладък и в сърцата им има все по-голяма яснота. Хората без преживяване не могат да почувстват делото на Светия Дух и никога не могат да видят правилния път. Всички въпроси са мъгляви и неясни за тях. Те не знаят кой е правият път. Всъщност не е трудно да се постигне разбиране на истината и да се види ясно пътят на практикуване: ако човек има в сърцето си тези условия, Светият Дух ще работи. Но ако сърцето ти излезе от тези условия, няма да можеш да усетиш делото на Светия Дух. Това не е абстрактно или неясно. Когато си в тези състояния и сърцето ти е в тези условия, ако търсиш, полагаш усилия, размишляваш и се молиш, Светият Дух ще работи в теб. Но ако си разсеян, ако винаги желаеш да се стремиш към статус и да се бориш за слава и придобивки, като винаги се опитваш да се съсредоточиш върху методите и да влагаш усилия в тях — ако винаги избягваш, криеш се, заобикаляш и отхвърляш Бог, ако не си откровен, със сърце, което не е отворено за Него — Светият Дух няма да работи, Той няма да ти обърне внимание и дори няма да те укори. Колко истина може да разбере някой, който дори не е преживял укора на Светия Дух? Понякога Светият Дух те укорява, за да ти покаже правилния и грешния начин да направиш нещо. Когато ти даде такова усещане, какво в крайна сметка придобиваш от него? Ще си придобил способността да разпознаваш правилното и грешното и ще си напълно наясно с това нещо от един поглед: „Този начин е грешен — не е съгласно принципите. Не мога да направя това“. С това нещо ще знаеш ясно какви са

принципите, какво е Божието намерение и каква е истината в действителност, и така ще знаеш какво трябва да направиш. Но ако Светият Дух не работи, ако не ти даде такава дисциплина, ти завинаги ще бъдеш в объркано състояние, без яснота, когато става въпрос за такива неща. Когато ти се случат, ще бъдеш объркан. Когато ти се случат, няма да знаеш какво става и в сърцето си ще бъдеш много объркан — няма да ти е ясно какво трябва да направиш. Може да си на път да се пръснеш от безпокойство — но защо Светият Дух не се заема с работа? Може би някои състояния вътре в теб не са правилни и ти се съпротивляваш. С какво се съпротивляваш? Ако се придържаш към някакъв погрешен възглед или представа, Бог няма да работи, а ще изчака, докато осъзнаеш, че тази представа или възглед са погрешни. Светият Дух ще работи само от тази основа. Когато Светият Дух работи, Той не се ограничава с това да ти позволи да знаеш съзнателно кое е правилно и кое е грешно. Вместо това Той ти позволява да видиш ясно какъв е пътят, посоката и целта, и колко далеч от истината е твоето разбиране. Той ти позволява да знаеш това ясно. Имали ли сте такива преживявания? Ако някой е вярвал в Бог десет или двадесет години без такива конкретни преживявания, що за човек е той? Невнимателен. Той може да предложи само няколко често повтаряни устно доктрини и лозунги и може да решава проблеми само с тези няколко свои стратегии и прости техники. Поради това той е обречен да постигне малък напредък — никога няма да разбере истината и Светият Дух няма да работи в него. Такива невнимателни хора, за които истината е напълно недостижима, не могат да я разберат, дори Светият Дух да ги просвети. И така, Светият Дух няма да работи в тях. Защо не? Дали Бог има любимци? Не. Каква е причината тогава? Защото техните заложби са твърде лоши и това е извън техния обсег. Те не разбират истината, дори Светият Дух да работи. Ако им се каже, че нещо е принцип, ще имат ли способността да го разберат? Не. Така че Бог няма да направи това. Имали ли сте преживявания с това? Истината е безпристрастна. Докато се стремиш към нея, докато се задълбочаваш в нея, Светият Дух ще работи и ти ще я придобиеш. Но ако си мързелив и ламтиш за удобства и не си склонен да положиш усилия за истината, Светият Дух няма да работи и няма да можеш да придобиеш истината, който и да си. Разбирате ли сега? В момента стремите ли се към истината? Който се стреми към нея, я придобива, а онези, които в крайна сметка придобият истината, ще се превърнат в съкровища. Онези, които не могат да я придобият, могат да им завиждат, но напразно: ако пропуснат този шанс, той ще бъде изгубен.

Кога е най-добрият период от време, в който да се стремиш към истината? Този период, когато Бог върши дело в плът, говори и общува с теб лице в лице, напътства те и ти помага. Защо казвам, че това е най-добрият период? Защото делото и речта на въплътения Бог могат напълно да ти дадат възможност да разбереш намеренията на Светия Дух и да ти позволят да узнаеш как работи

Светият Дух. Въплътеният Бог е способен да разбере изцяло принципите, правилата, начините и средствата на делото на Светия Дух и Той ти ги казва, така че да не се налага сам да го търсиш пипнешком. Поеми по този пряк път и ще можеш да го достигнеш веднага. Когато въплътеният Бог спре да говори и завърши делото Си, ще трябва сам да го търсиш пипнешком. Няма кой да замести тази въплътена плът, кой да ти каже ясно какво да правиш, накъде да се отправиш и по какъв път да поемеш. Няма кой да ти каже тези неща. Колкото и духовен да е някой, той не би могъл да го направи. Има примери за това. Също както при вярващите в Исус, които вярват от две хиляди години: някои от тях сега правят крачка назад, за да четат Стария завет и да спазват закона, а някои носят кръстове, но окачват десетте заповеди в стаите си и спазват правилата и заповедите. Какво са придобили в крайна сметка? Светият Дух работи, но ако ясните Божии слова отсъстват, хората винаги просто търсят пипнешком. Какво означава отсъствието на ясни слова? Означава, че това, което хората търсят пипнешком и придобиват, е неопределено. Няма кой да ти даде сигурност, като каже, че е правилно да направиш това и е грешно да направиш онова. Няма кой да ти каже това. Дори Светият Дух да те просвети и ти да вярваш, че е правилно, тогава Бог одобрява ли го? Ти също не си сигурен, нали? (Не, не сме.) Онези слова на Господ Исус, които Той е оставил преди две хиляди години и са записани в Библията — сега, две хиляди години по-късно, вярващите в Господ са предложили обяснения от всякакъв вид по въпроса за Неговото завръщане и няма кой да знае кое всъщност е точното обяснение. Затова за тях е голямо напрежение да приемат този етап на делото. Какво показва това? Че такива двусмислени слова, които не са дадени ясно, водят до десет обяснения от десет души, до сто обяснения от сто души. Всеки има свои собствени оправдания и доводи. Кое обяснение е точно? Докато Бог не говори или не предложи заключение, нищо, което човек казва, няма значение. Колкото и голямо да е вероизповеданието ти, колкото и много членове да има, това има ли значение за Бог? (Не.) Бог не гледа твоята сила. Дори нито един човек на света да не може да приеме това, което Бог върши, то е правилно и е истината. Това е вечен, неизменен факт! Всички религии и вероизповедания го обясняват по един или друг начин, а какво се случва в крайна сметка? Има ли полза от твоето обяснение? (Не.) Бог го опровергава с едно-единствено изречение. Колкото и да продължаваш да го обясняваш, ще ти обърне ли внимание Бог? (Не.) Защо Бог няма да ти обърне внимание? Бог е започнал да върши ново дело, което продължава вече близо тридесет години. Ще обърне ли Той внимание на тези хора, колкото и надменно да крещят? (Не.) Няма да им обърне никакво внимание. Хората в религията биха казали: „Могат ли тези хора да не бъдат спасени, ако не им обръщаш внимание?“. Факт е, че Божиите слова отдавна са изяснили всичко и това, което Той казва, важи. Колкото и голяма сила да има религиозният свят, тя няма да е от полза. Колкото и голям да е броят им,

това не доказва, че те притежават истината. Бог прави каквото трябва. Където трябва да започне, там започва. Когото трябва да избере, него избира. Дали е повлиян и възпрян от религиозния свят? (Не.) Ни най-малко. Това е Божието дело. И все пак покварeното човечество иска да спори с Бог и Му предлага обяснения по цял ден — има ли полза от това? Те дори се хващат за думите на Библията, за да ги тълкуват, както си искат — очевидно ги изваждат от контекста и дори искат да се придържат към тях през целия си живот, чакайки Бог да ги изпълни. Те се самозаблуждават! Ако човек не търси истината в Божиите слова и винаги иска да моли Бог да направи това или онова, има ли този човек все още разум? Какво се опитва да направи? Иска ли да се бунтува? Иска ли да се бори с Бог? Когато големите катаклизми се стоварят, всички ще бъдат смаяни. Ще плачат и ще крещят, но напразно. Няма ли да стане така? Така ще стане.

Сега е най-добрият период от време — времето, когато Бог спасява хората и ги усъвършенства. Не чакайте да дойде денят, в който ще сте пропуснали този период, и тогава да размишлявате: „Какво означава онова, което Бог каза? Щеше да е по-добре да попитам тогава, сега вече не мога да попитам. Просто ще се моля тогава. Светият Дух ще работи, едно и също е“. Ще бъде ли същото? (Не.) Ако беше, тогава хората, които са вярвали в Господ през тези две хиляди години, нямаше да са такива, каквито са. Само погледнете думите, написани от така наречените светци през първата половина на второто хилядолетие — колко са плитки, колко са жалки! Сега има дебела книга с химни, които пеят хората от всички религии и вероизповедания, и тези химни говорят само за Божията благодат и за това да бъдеш благословен — само за тези две неща. Това познание за Бог ли е? Не, не е. Има ли в него и частица истина? (Не.) Те просто знаят, че Бог обича хората по света. Има една поговорка, която винаги съществува в света и никога не се променя: „Бог е любов“. Това е единственото изречение, което знаят. Е, как Бог обича хората? Сега Бог ги изоставя и ги отстранява — Той все още ли е любов? Както те го виждат, не — вече не. Така те Го заклеймяват. Това, че човек не се стреми към истината и не може да я разбере, е най-жалкото нещо. В момента има такава голяма възможност. Бог се е въплътил, за да изрази истината и да спаси хората лично. Би било толкова жалко, ако не се стремиш към истината и не я придобиеш. Ако се беше стремил към нея и го беше правил усърдно, но в крайна сметка не успя да я разбереш, ще имаш чиста съвест — поне няма да си разочаровал себе си. Започнахте ли вече своя стремеж? Изпълнението на дълга брои ли се за стремеж към истината? Брои се за вид сътрудничество, но по отношение на постигането на стремеж към истината, на това да се брои за стремеж към истината, все още не. Това е просто форма на поведение, вид действие — това е притежаване на нагласа за стремеж към истината. И така, как тогава може нещо да се брои за стремеж към истината? Трябва да започнеш с разбирането на истината. Ако не разбираш истината и не приемаш нищо на

сериозно, и изпълняваш дълга си през пръсти, и правиш каквото си поискаш, без изобщо да търсиш истината или да обръщаш внимание на истините принципи, ще можеш ли тогава да разбереш истината? Ако не разбираш истината, как можеш да се стремиш към нея? Не е ли така? (Да.) Що за хора са онези, които не се стремят към истината? Те са идиоти. И така, как тогава се стремиш към истината? Трябва да започнеш с разбирането ѝ. Изнурително ли е да се разбере истината? Не, не е. Започни с обкръжението, с което влизаш в контакт, и с дълга, който изпълняваш, и практикувай и се упражнявай според истините принципи. Това показва, че си започнал да вървиш по пътя на стремежа към истината. Първо, от тези принципи започни да търсиш, да размишляваш, да се молиш и да придобиваш просветление малко по малко — това просветление, което придобиваш, е истината, която трябва да разбереш. Първо търси истината от изпълнението на своя дълг и се стреми към действие според истините принципи. Всички тези неща са неразделни от реалния живот: хората, събитията и нещата, с които се сблъскваш в живота, и въпросите, които попадат в обхвата на твоя дълг. Започни с тези въпроси и достигни до разбиране на истините принципи — тогава ще имаш навлизане в живота.

23 октомври 2019 г.

ОСМА ТОЧКА: ИСКАТ ДА НАКАРАТ ДРУГИТЕ ДА СЕ ПОКОРЯВАТ САМО НА ТЯХ, А НЕ НА ИСТИНАТА ИЛИ НА БОГ (ТРЕТА ЧАСТ)

Допълнение: Анализ на източната и западната традиционна култура

Кажете Ми, какво е истината? Не сме ли разговаряли по тази тема и преди? (Да, разговаряли сме.) Добре тогава, кажете Ми с ваши думи какво е истината. (Истината е принципът и критерият, по които се измерват всички хора, събития и неща.) Добре. Някой друг? Има ли друг начин да се каже? Не мислете кои думи от доктрината да използвате или кой ред от Божиите слова да изберете за отговор, а просто отговорете, като използвате думи от собственото си действително преживяване и практическо разбиране. Няма проблем, ако не са толкова задълбочени. Някои хора казват: „Божиите слова са истината“. Макар това да е правилно, ако си способен само да изричаш тези слова, но не разбираш действителното им значение, тогава за теб те са просто доктрина. Нека сега направим следващата крачка — какво е истината? Какво са Божиите слова? Каква е същността на Божиите слова? Дали истината е критерият, който хората създават чрез мисъл и разсъждение? (Не, не е.) Дали истината е опитът, който хората са получили, и знанието, което са придобили, или е вид социална или традиционна култура, създадена в определена обществена среда? (Не, не е.) Тогава дали истината е принципите, които хората сами извличат за своите постъпки и действия? (Не, не е.) Тогава какво точно е тя? Как можем да конкретизираме принципите, за които се говори тук, така че да имат определено значение и хората да знаят, че това е истината, веднага щом я чуят? Как можем да го кажем така, че хората да го усетят като сбито и точно? (Всички Божии изисквания към човека са истината.) Всички Божии изисквания към човека са истината, това е правилно, но как бихте могли да го кажете още по-точно? (Истината е реалността на всички положителни неща.) Това беше казвано често преди. Често казвахме, че Божиите слова, Неговите изисквания към човека и реалността на всички положителни неща са истината — какво друго има? (Истината е критерият и пътят за това как хората трябва да се справят с нещата и да постъпват.) Истината е критерият и пътят за това как хората трябва да се справят с нещата и да постъпват, това също е правилно. Сега съберете всички тези аспекти и определете истината с едно сбито изречение. (Бог е истината.) Бог е истината — това е малко твърде обширно, твърде общо. Трябва да е по-конкретно, така че когато хората го чуят, да го усетят като точно определение, не кухо, а доста конкретно и практично, и да си помислят, че звучи уместно. Опитайте да го обобщите отново. Как точно бихте могли да го

кажете по-точно? (Горното е разговаряло преди, че истината е критерият за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог.) Това не е ли казано сбито? (Да, така е.) Истината е критерият за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог. Защо да я определяме като критерий? Как трябва да разбираме буквално думата „критерий“? (Като точен принцип.) Като точен принцип или норма. Може да се нарече и правило. И така, какво означава „критерий“? (Стандарт.) Означава стандарт, точно правило и принцип. Това наричаме критерий. Критерият за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог — ако тези определения са точни, тогава с какво е свързан този критерий? За какво се отнася тук? Както беше определено по-рано: критерият за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог. Това е истината. Сега, когато някой прочете това изречение, би ли могъл да си помисли: „Нашата традиционна култура също е истината.“? Може ли това да се постави в категорията на истината? (Не, не може.) Не може. Могат ли да кажат: „Имаме заключение от академично изследване, което е истината“ или „Нашият народ има култура или опит, или добър морален критерий, който също е истината.“? Може ли истината да се определи по този начин? (Не, не може.) Защо не можем да използваме тези неща, за да определим истината? Защо казваме, че тези неща нямат нищо общо с истината? (Те нямат нищо общо с почитането на Бог.) Точно така. Те може да са свързани с постъпките на хората, но не са свързани с почитането на Бог. За какво се отнасят постъпките, за които говорят? Какви са техните критерии и правила? Добро поведение, което идва от Сатана. Те не са за почитане на Бог, а са за почитане на Сатана и за неговата защита. Те са набор от твърдения или култури за постъпки, извлечени от човешките фантазии и представи и от това, което хората смятат за добър морал или поведение. Те не включват истината или почитането на Бог — нямат нищо общо с почитането на Бог.

Китайците са обобщили една традиционна култура, която е подходяща само за китайци и която западняците не могат да приемат. Западняците имат свои национални герои, национално чувство за морална почтеност и национални култури, но ако пренесат културите си на Изток, дали хората там ще ги приемат? (Не, няма.) Те също няма да бъдат приети. Следователно, колкото и високо да ценят хората тези култури или за колкото и благородни да смятат тези традиции, има ли някаква връзка между тях и истината? (Не, няма.) Няма никаква връзка. Например на Изток има един вид традиционна култура, която гласи, че кукумявките са животни, които не вещаят добро. Какво казват хората? „Не бива да се страхуваш от плача на бухала, а от смеха му. Чуеш ли го да плаче, със сигурност ще се случи нещо лошо“. В източната традиционна култура се смята, че кукумявките не предвещават добро и носят лош късмет. И така, харесват ли източните народи това „носещо лош късмет“ животно? (Не, не го харесват.) На какво се основава тази неприязън? Основава се на източната традиционна култура и на това, което

се предава от поколение на поколение, което гласи: „Да чуеш вик на кукумявка е предвестник на смърт в семейството“. Това може да е закон, който хората са извлекли, или човешка фантазия, или съвпадение, и след това хората вярват в сърцата си, че кукумявките са лоши. Те смятат, че никой не бива да ги почита или да се отнася към тях като към животни, които вещаят добро, и че ако видят кукумявка, трябва бързо да я прогонят и да не я приемат. Не е ли това вид култура? (Да, така е.) Независимо дали този вид култура е положителна или отрицателна, тя е вид народно наследство. Засега нека не говорим дали е правилна или грешна, а просто да кажем, че този вид култура е напълно подкрепян от всеки човек на Изток, особено в Китай. Всеки човек там вярва в сърцето си, че кукумявките са лоши и не предвещават добро, затова бърза да ги избегне, ако ги види. Но на Запад някои хора вярват, че кукумявките са вид животно, което предвещава добро, и използват статуи и картини на кукумявки за украса. Всякакви видове бродерии и тотеми също имат мотиви на кукумявки и към тях се отнасят като към животни, които вещаят добро. Какво означава животно, което вещае добро? Означава, че това животно може да ти донесе късмет и няма да срещнеш нещастие, след като го чуеш да вика или го видиш. Това е вид популярна традиционна култура на Запад. Няма да съдим коя от тези култури е правилна и коя е грешна, няма да отсъждаме по този въпрос. Но чрез този въпрос можем да видим, че едно и също животно, създадено от Бог, е обект на разни възгледи и представи на Изток и на Запад, които освен това са напълно различни. Източните народи не го смятат за нещо добро и независимо дали кукумявката се смее или плаче, за тях това не е на добре, докато западните народи смятат, че вещае добро, независимо дали плаче или се смее, и че самото виждане на кукумявка може да им донесе късмет, затова се отнасят към кукумявките като към животни, които предвещават добро. Тези две гледни точки и начини на отношение към кукумявките произтичат от традиционната култура: едната, която вярва, че кукумявките носят лош късмет, и другата, която смята, че предвещават добро. Като погледнем сега, коя от тях е съгласно истината и коя не е? (Нито една не е съгласно истината.) На какво основавате това твърдение? (Нито една от тях не идва от Бог.) Точно така. Когато хората казват, че кукумявките са животни, които не вещаят добро, какво е тяхното основание? Източната традиционна култура. Това, което те смятат, че предвещава или не предвещава добро, или че носи бедствие, лош късмет или добър късмет, се измерва според традиционната култура. Това е виждане за нещата, произтичащо от фантазии и представи, от което възниква този вид култура. Западняците смятат, че този вид животно може да донесе на хората късмет, което, разбира се, е малко по-добро и по-прогресивно от това да се отнасяш към него и да го възприемаш като носещо лош късмет. Това кара хората да чувстват, че това е доста добро животно, и най-малкото ще се чувстват спокойни и стабилни, след като го видят, което е по-добре, отколкото да се чувстват нещастни. Но какво можеш да

придобиеш, като го разбираш по този начин? Могат ли кукумявките наистина да ти донесат късмет? (Не, не могат.) Ако си роден в Китай, могат ли кукумявките наистина да определят късмета ти? Също не. И така, какво можеш да видиш от това? Независимо дали вярваш, че това животно може да ти донесе лош или добър късмет, това е просто човешко вярване и представа, а не факт. Какво доказва това? (Че традиционната култура не е истината.) Правилно. Никоя култура не е истината. И така, как трябва да се отнасяш към кукумявките по начин, който е съгласно истината? Това засяга критерия за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог. Какъв е критерият тук? Тоест от каква гледна точка трябва да гледаш на това същество и как трябва да се отнасяш към него, когато се появи пред теб, независимо дали плаче или се смее — тези неща включват критерий. Какъв е критерият? (Истината.) Критерият е истината. Когато става въпрос за това как трябва да се отнасяш към една кукумявка, на какво трябва да се основаваш? (На Божиите слова.) А какво казва Божието слово за отношението към този вид същество? Неговите слова не казват конкретно, че „трябва да се отнасяш правилно към кукумявките и не можеш да бъдеш предубеден по този въпрос. Не можеш да казваш, че кукумявките носят лош късмет, нито че ще ти донесат добър късмет. Трябва да се отнасяш към тях обективно и справедливо“. Бог не е казал това. И така, на какво трябва да се основават възгледите ти за кукумявките, за да са в съгласие с критерия, с истината? (На факта, че Бог е сътворил всички неща.) Основата ти трябва да бъде фактът, че Бог е сътворил всички неща, това е истината. В Божиите ръце всички неща имат своята функция, мисия и стойност за съществуване. Какво друго? (Всички неща са добри от гледна точка на Бог.) Правилно, всички неща, сътворени от Бог, са добри, имат стойност и необходимост за съществуване. Щом нещо идва от Бог и е направено от Него, то никога няма да бъде ненужно. Какво означава това „никога няма да бъде ненужно“? Означава, че то няма произволно да носи на хората нещастие. Може ли една малка кукумявка наистина произволно да ти носи нещастие? Няма ли това да я направи твърде могъща? Кое е по-висше: човекът или кукумявката? Хората са стопани на всички неща и е по-точно да се каже, че те контролират съдбата на кукумявките и могат просто така да унищожат всички кукумявки. Невъзможно е кукумявките да променят съдбата на човека. И така, какъв начин на отношение към това същество е съгласно истината? Да се отнасяш към него според Божиите слова. Бог е сътворил всички неща, всички различни същества, както и хората. Кукумявките са същества, затова трябва да подхождаме към тях от гледната точка, от която се отнасяме към всички сътворени същества. Първо, не можем небрежно да унищожаваме законите за нейното оцеляване. Например навик и характеристика на кукумявките е да спят през деня и да ловуват и да са активни през нощта. Ако се натъкнеш на ранена кукумявка и от добро сърце я приберeш, как трябва да се отнасяш към нея? (Според навиците ѝ.) Правилно,

трябва да уважаваш законите, по които тя живее. Не си помисляй да я караш да спи през нощта, като ѝ даваш приспивателни, ако не спи. Това е погрешно. Ако през нощта винаги е шумна и това пречи на почивката ти, тогава можеш да я преместиш някъде, където няма да те смущава, но не можеш да нарушаваш законите, по които тя живее, или да нарушаваш начина ѝ на оцеляване. Не е ли това правилният начин да се отнасяш към нея? (Да, така е.) Това трябва да бъде твоята гледна точка към всички неща, сътворени от Бог. Първо, имай правилна гледна точка. Това е първата стъпка, която трябва да предприемеш, когато правиш каквото и да било. Второ, трябва да прилагаш тази правилна гледна точка, когато вършиш неща или се справяш с въпроси, така че това, което правиш, да бъде съгласно истината. Това са критерии. Критериите, казано просто, са точни правила и закони. Например, когато котка види мишка, тя иска да я хване. Да кажем, че мислиш, че мишките също са Божии творения, и искаш да възпреш котката и да ѝ попречиш да хване мишката — това погрешно ли е? (Да, погрешно е.) Какво мислите за този подход? (Той нарушава законите.) Той противоречи на законите на природата. Когато някои хора видят риба във водата, те се чудят: „Всички казват, че рибата не може да живее без вода. Но аз ще опитам всичко, за да я извадя от водата и да я накарам да живее на сушата“. Малко по-късно това води до смъртта на рибата. Как се нарича това? (Абсурдно.) Това е абсурдно. Чрез обсъждането ни на кукумявките можахте ли горе-долу да разберете какво представляват критериите и на какво се основават? (Те се основават на Божиите слова.) Правилно, те се основават на Божиите слова. И така, как трябва да се отнасяте към кукумявките в бъдеще? Ако една вечер кукумявка плаче до прозореца ти, как трябва да постъпиш? Поне знаем, че тя има право да плаче и трябва да ѝ позволим това право. Ако е твърде шумна, можеш да я прогониш, но няма нужда да се притесняваш дали на следващия ден ще се сблъскаш с нещастие. Ненужно е да мислиш така, тъй като съдбата, животът и смъртта на човека са в Божиите ръце и под Неговото върховенство. Хората не разбират истината, затова лесно развиват предразсъдъци към нещата и дори могат да имат фантазии и представи, или да станат донякъде суеверни. Това води до появата у тях на неправилни възгледи за много неща и до това да не успяват да действат съгласно истините принципи или да отговарят на критерия за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог във всичко. Каква е причината за това? (Неразбиране на истината.) Това е причинено от неразбиране на истината.

Когато някои източни народи влязат в контакт със западняци, те виждат отличителните им черти — висок мост на носа, големи очи, разнообразни цветове на косата и елегантен външен вид — и несъзнателно развиват чувство на завист или възхищение към тях. След това, чрез продължителен контакт, те непрекъснато приемат западната култура. Защо са способни да я приемат? Поради завистта в сърцата им и желанието им да бъдат като тях. Те смятат, че външният вид е

предопределен от Бог и не може да бъде променен, но ако могат да се мерят със западния начин на живот, като например начина, по който се хранят, обличат и използват нещата, както и начина им на говорене, мислене и култура, това ще им придаде достойнство. Какво мислите за тази идея? Универсална ли е? (Да, такава е.) Някои източни народи обичат да подражават на западняците и първото нещо, на което подражават, е пиенето на кафе. Те смятат, че пиенето на чай от източните народи е твърде простовато, затова се учат да пият кафе от западняците. По-специално, някои източни народи виждат много западняци да бързат за работа всяка сутрин, стиснали чашите си с кафе, и с течение на времето се научават да правят и това, понякога дори когато всъщност не са заети. Това се нарича подражание. Източните народи всъщност нямат този навик, но смятат, че обичаите на западняците са добри, възвишени и елегантни. Те вярват, че ако нямат този навик, трябва да го научат и да му подражават, и смятат, че ако го научат и живеят според този навик, със сигурност ще се присъединят към редиците на западняците и самите те ще станат такива. Това е вид почитане на западняците. Ако наистина харесваш нещо, тогава непременно го изучи, но ако просто учиш този вид обичай за фасада, за да се изтъкнеш пред другите, тогава това е подражание. Ако някой не разбира истината, той няма да има критерий за нищо, което прави, и ще бъде като муха без глава, без цел и без посока. Когато види западняци, ще изучава как действат те; когато види какво е модерно в света, ще изучава това. Невярващите са такива и ако някой, който вярва в Бог, прави същото, тогава какъв вид човек е той? (Неверник.) Точно така. Имат ли някакви стандарти или принципи, когато вършат неща? (Не, нямат.) Те нямат принципи. Защо? Защото обожават светските тенденции и нечестивостта. Те не се възхищават на Бог, не обичат истината в сърцето си и не приемат и не търсят истината. Такива хора са все неверници. Тъй като този тип хора имат тези същности, дори да са в църквата, да четат Божиите слова и да слушат проповеди, те пак никога няма да могат да намерят критерия за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог. Това косвено означава, че те никога не могат да придобият истината. Не е ли така? (Да, така е.) Подражанието на другите, които пият кафе, може да разкрие предпочитанията на човека, пътя, по който върви, и принципите на неговите действия. Кажете Ми, пиенето на чай ли е истината, или пиенето на кафе? (Никое от тях не е свързано с истината.) Добре казано. Тогава какво е истината? Някои хора казват: „Всичко, което идва от Бог, е истината. Божиите слова, които казват, че за теб е добре да ядеш сезонни неща, са истината“. Това е правилно. Истината е критерият за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог. И така, какво включва критерият за постъпките? Той засяга всеки аспект на истината, свързан с постъпките. А критерият за действията? Това е начинът и средствата, чрез които се справяш с нещата. Излишно е да казвам, че всички знаем критерия за почитане на Бог. Обхватът на този критерий се отнася до тези неща и всички те включват

истината. Да предположим, че някой каже: „Защо не обичаш чай?“, а ти кажеш: „Това, че не обичам чай, несъвместимо ли е с истината?“. Друг човек казва: „Ти си на Запад, защо не си се научил да пиеш кафе? Да не пиеш кафе е толкова безвкусно!“, а ти кажеш: „Да ме заклеймиш ли се опитваш? Грях ли е да не пиеш кафе? „Вкусът“ истината ли е? Колко струва вкусът?“. Той е напълно безполезен, нали? Това, което е наистина безполезно, е да не разбираш истината! Какво трябва да разберат хората чрез този пример? Те трябва да разберат какви възгледи трябва да имат към тези хора, събития и неща и как да се отнасят към тях според Божиите изисквания, така че да се постигне нивото, изисквано от Него. Какво трябва да разберат и да търсят хората във всичко това? Критерия, който трябва да следват, за да се справят с всякакви неща.

Смятате ли, че една традиционна култура или едно национално чувство може да бъде достойно за термина „критерий“? (Не.) Например: „Да си човек означава, че трябва да обичаш страната си“ — това критерий ли е? (Не, не е.) „Да си човек означава, че трябва да имаш синовно отношение към родителите си“ — това критерий ли е? (Не, не е.) Някои също казват: „Жените трябва да са добродетелни“ или „Жените трябва да следват „Трите послушания и четирите добродетели“, но това критерии ли са? (Не, не са.) „Мъжът може да има само една съпруга и трябва да е верен“ — това критерий ли е? Отговаря ли на изискванията за истина? (Не, не отговаря.) Това е правилно поведение и морал и най-основното и фундаментално нещо в човешката природа, но не достига нивото на истината. То е в съответствие с моралните и поведенческите стандарти на нормалната човешка природа, но може ли да се счита за критерий? Какво означава критерий? (Истината.) Критерий означава истината и следователно всичко, което не достига нивото на истината, не е критерий. Разбирате ли? Изискванията на традиционната култура към мъжете и жените, които току-що споменах, Божии изисквания ли са? (Не, не са.) Е, какво изисква Бог от мъжете? Какво казва Библията? (Че те полагат труд и се потят, за да издържат семействата си.) Това е Божието изискване към мъжете и е най-основното нещо, което един мъж трябва да може да прави. А какво е Божието правило за жените? (Да тегнат към мъжа си.) Тъй като това е, което казват Божиите слова, това е истината и това е, което хората трябва да спазват. Каквото и да идва от човешката традиционна култура или моралните писания, колкото и правилно да е, не е истината. Защо казвам, че не е истината? (Защото Бог не го е казал.) Това, което Бог не казва, както и онова, което не е свързано с изискванията на Божиите слова, със сигурност не е истината. Какви са критериите, по които източните народи определят жените? Те вярват, че добрите жени трябва първо да са нежни и добродетелни, културни и изискани, сладки и дребнички и че след брака трябва да се грижат за всички в семейството, млади и стари, без оплаквания. Те са просто изтривалки. Това е образът на жените, създаден от източните народи; това са изискваните нива, които те имат за жените. Нека сега

да разгледаме какви са изискваните нива на западняците за жените, тоест какво те възпитават и застъпват чрез своите мисли и възгледи. Западняците вярват, че жените трябва да са независими, свободни и равни — това по същество са правата на жените, за които Западът се застъпва. Тези права имат фундаментално определение и изискване за жените, тоест те представят фундаментална концепция за начина на живот и външния вид на жената. Каква е тази концепция? Че жените не бива да бъдат покорни, жалки и добре възпитани по цял ден, като изтривалки. Те смятат, че това е лошо и че жените трябва да са силни и смели. Това са изискваните нива за жените в сърцата на западняците. Те вярват, че жените не бива да са като кукли, ежедневно да се покоряват смирено на несгодите, да чакат другите да ги гълчат или да им дават заповеди. Те смятат, че няма нужда от това. Западняците се застъпват за това жените да бъдат проактивни, независими и смели в действията си. Разбира се, това, което разбираме, може да не е напълно съизмеримо с тяхното мислене, но това е основно главната разлика между източните и западните жени. Кой от тези два възгледа е правилен? (Нито един не е правилен.) Всъщност тук не става въпрос за правилно и грешно. В източната социална среда, в такава общност, трябва да живееш така. Би ли могъл да се бунтуваш, ако искаш? Ако се разбунтуваш в рамките на семейството, това може да доведе до смърт. На Запад би могъл да живееш като западна жена, но независимо как живееш, в коя социална среда или в коя общност, кой възглед е съгласно истината? (Нито един от тях не е съгласно истината.) Нито един възглед не е съгласно истината, и двата я нарушават. Защо казвам това? Източните народи искат жените винаги да са добре възпитани, да въплъщават „Трите послушания и четирите добродетели“, да са добродетелни и нежни — с каква цел? За да ги контролират по-лесно. Това е злокачествена идеология, която е израснала от традиционната източна култура и всъщност е вредна за хората, като в крайна сметка води жените до живот без собствена посока или идеи. Тези жени не знаят какво трябва да правят, как да го правят или кои действия са правилни или грешни. Те дори предлагат живота си на семействата си, но все още чувстват, че не са направили достатъчно. Не е ли това вид вреда за жените? (Да, така е.) Те дори не се съпротивляват, когато отнемат собствените им права, правата, на които трябва да се радват. Защо не се съпротивляват? Те казват: „Грешно е да се съпротивляваш, не е добродетелно. Виж еди-коя си, тя се справя много по-добре от мен и е страдала много повече, но никога не се оплаква“. Защо биха мислили така? (Те са повлияни от традиционното културно мислене.) Именно заради тази традиционна култура, която се е вкоренила дълбоко в тях и им е причинила големи страдания. Как са способни да понасят този вид мъчение? Те много добре знаят, че този вид мъчение е болезнен, че ги кара да се чувстват безпомощни и наранява сърцата им, така че как могат все още да го понасят? Каква е обективната причина? Че това е тяхната социална среда, така че не могат да се освободят, а

само смирено да се примирят с нея. Така се чувстват и субективно. Те не разбират истината, нито как жените трябва да живеят с достойнство, нито правилния начин за живот на жените. Никой не им е казал тези неща. Кой е критерият за постъпките и действията на жените за тях? Традиционната култура. Те смятат, че това, което е предадено от поколение на поколение, е правилно и че ако някой го наруши, тогава съвестта му трябва да бъде заклеймена. Това е техният „критерий“. Но правилен ли е всъщност този критерий? Трябва ли да се постави в кавички? (Да, трябва.) Този критерий не е съгласно истината. Независимо колко похвално или гледано с благосклонност е поведението на някого под контрола на този тип мислене и възгледи, това всъщност критерий ли е? Не е, тъй като противоречи на истината и на човешката природа. Дълго време жените на Изток е трябвало да се грижат за целите си семейства и са били отговорни за всички дребни неща. Справедливо ли е това? (Не, не е.) Тогава как могат да го понасят? Защото са обвързани от този вид мислене и възгледи. Способността им да го понасят показва, че дълбоко в себе си те са 80% сигурни, че това е правилното нещо, което трябва да направят, и че ако просто търпят, ще могат да отговорят на критериите на традиционната култура. Така те се движат в тази посока, към тези критерии. Ако дълбоко в себе си те смятаха, че това е грешно и че не трябва да го правят, че не е съгласно човешката природа и че противоречи на човешката природа и на истината, биха ли могли все още да го правят? (Не, не биха могли.) Би трябвало да измислят начин да се измъкнат от тези хора и да не бъдат техни роби. Но повечето жени не биха се осмелили да направят това — какво си мислят те? Че биха могли да оцелеят без своята общност, но ако напуснат, ще носят ужасно клеймо и ще търпят определени последствия. След като претеглят нещата, те си мислят, че ако го направят, колегите им ще клюкарстват за липсата им на добродетели, обществото ще ги заклейми по определени начини и ще има определени мнения за тях, и всичко това ще доведе до сериозни последствия. В крайна сметка те го обмислят и си казват: „По-добре е просто да го изтърпя. В противен случай тежестта на заклеймяването ще ме смаже!“. Такива са източните жени, поколение след поколение. Какво трябва да понасят зад всички тези добри постъпки? Лишаване от човешкото им достойнство и права. Тези мисли и възгледи съгласно истината ли са? (Не, не са.) Те не са съгласно истината. Те са били лишени от достойнството и човешките си права и са загубили своята почтеност, своето независимо пространство за живот и мислене, както и правото си да говорят и да изразяват собствените си желания — всичко, което правят, е за тези хора у дома. С каква цел правят това? За да отговорят на критериите, които традиционната култура изисква от жените, и за да ги хвалят другите хора, като ги наричат добри съпруги и добри хора. Не е ли това вид мъчение? (Да, така е.) Този начин на мислене правилен ли е, или е изопачен? (Изопачен е.) Съгласно истината ли е? (Не, не е.) Бог създаде свободна воля за човечеството и какви са мислите,

които произтичат от тази свободна воля? Съгласно човешката природа ли са те? Тези мисли трябва най-малкото да са съгласно човешката природа. Освен това Той искаше хората да имат точни възгледи и разбирания за всички хора, събития и неща в хода на живота им, а след това да изберат правилния път, за да живеят и да почитат Бог. Животът, живян по този начин, е даден от Бог и трябва да му се наслаждавате. Хората обаче са ограничавани, обвързвани и изопачавани от тези така наречени традиционни култури и морални писания през целия си живот и в крайна сметка в какво се превръщат? Те се превръщат в марионетки на традиционната култура. Причината не е ли това, че хората не разбират истината? (Да, така е.) Бихте ли избрали да вървите по този път в бъдеще? (Не, не бих.) И така, какво трябва да направиш? Да предположим, че кажеш: „Ще се боря с тях“ или „Няма повече да им служа. Имам човешки права и имам своята почтеност“. Така добре ли е? (Не, не е.) Не е добре. Това е преминаване от една крайност в друга и не е свидетелстване за Бог, нито Го прославя. И така, как трябва да действаш? (Съгласно принципите.) Разбира се, правилно е да се действа съгласно принципите и трябва да се отнасяш към всеки съгласно принципите, като се отнасяш към тях като към братя и сестри, ако вярват в Бог, и като към невярващи, ако не вярват. Няма нужда да онеправдаваш себе си, да изопачаваш своята почтеност или да се отказваш от достойнството и правата си, като жертваш живота си за тях. Те не го заслужават. На този свят има само Един, за Когото си струва да отдадеш живота си. Кой е Той? (Бог.) Защо? Защото Бог е истината и Неговите слова са критерият за съществуването, постъпките и действията на човека. Щом имаш Бог и Божиите слова, тогава няма да се отклониш и ще бъдеш точен в начина, по който постъпваш и действаш. Това е крайният ефект, който Божиите слова постигат върху някого, след като е бил спасен.

„Какво е истината?“ е твърде обширна тема. Дадохме само няколко примера, единият от които беше как да се отнасяме към кукумявките. Какви други примери имаше? (Източните народи, които подражават на западняците в пиенето на кафе.) (Изискваните от жените нива на източните и западните народи.) Това са най-очевидните примери. И така, кой от възгледите, на източните или на западните народи, е критерият? (Никой от тях.) Никой от тях не включва истината, и двата представляват човешки възгледи и мнения. По-точно и двата са погрешни гледни точки и заблуди. Те не са критерии, те са стратегии, теории и философии на Сатана, които вредят на хората. След като разговаряхме така по този въпрос, разбирате ли го малко по-добре? (Да.) Ако не бях говорил за това, може би един ден щяхте да обмислите да имитирате западняците, като пиете кафе и ядете хамбургери в ревностно подражание. Това в съгласие с принципите ли е? Дори да ядеш западна храна всеки ден, всичко ще бъде безполезно, ако не се стремиш към истината, пак няма да имаш критерий за това как да постъпваш. Ключът е в това дали можеш да търсиш истината и да действаш според принципите — това е от

полза за теб. Чрез това Мое общение имате ли някакво разбиране за истината и критериите? (Да, имаме.) Има ли истина в традиционната култура или моралните критерии на хората? (Не, няма.) Има ли истина в моралните писания? (Не, няма.) Можете ли сега да бъдете сигурни, че Божиите слова са истината? (Да, можем.) След като потвърдите, че Неговите слова са истината, трябва да помислите: какво са Божиите слова? Какви са принципите, изисквани в Неговите слова? Какви са критериите, които Той е казал на човека? Как точно трябва да действа той, за да бъде съгласно Божиите слова, и какви са правилните принципи за това? Ето какво трябва да търсите, но засега това е всичко по тази тема.

Допълнение
Един ден от живота на Сяодзя

Нека преминем към следващата тема. Каква да бъде тя? Вероятно трябва да разкажа някаква история. Историите също засягат истината и критериите за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог. Чуйте какво общо има тази история с истината и с критериите за поведението на хората. В нея се разказва за един ден от живота на Сяодзя. Нашият герой е Сяодзя, а колко дълго приблизително се развива историята? (Един ден.) Един ден. Някои хора биха казали: „Струва ли си изобщо да се разказват еднодневни събития?“. Е, зависи каква история разказвате. Ако това са само сплетни и правилно и погрешно, тогава не си струва да се разказва. Ако засяга истината обаче, тогава не само ден — дори и минута си струва да се разкаже, нали? (Точно така.)

Сяодзя е човек, отдаден на стремежите си и ентусиазиран да изпълнява дълга си, а историята му започва рано сутринта, тъкмо като се е събудил. След като стана, почете Божието слово и изпълни духовната си практика, Сяодзя се отправи на закуска и си взе купичка каша и малко зеленчуци. След това видя яйца и се замисли: „Трябва да си взема. Две яйца на ден са достатъчно питателни“. Щом протегна ръка обаче, той се поколеба: „Две ли да взема или едно? Ще е лошо, ако другите видят, че вземам две. Твърде лакомо е и ще си помислят, че съм чревоугодник. По-добре да взема само едно“. Той отдръпна ръката си, преди отново да я протегне и да вземе едно яйце. Точно тогава друг се приближи, за да си вземе яйце, и сърцето на Сяодзя прескочи. Помисли си: „Всъщност, най-добре е да не ям яйца. Имам каша и зеленчуци, както и няколко парени хлебчета, и това е достатъчно за закуска. Не бива да съм толкова лаком. Защо изобщо искам да ям яйца? Би било ужасно, ако другите видят. Не е ли това отдаване на удобство? Няма да взема нито едно“. С тази мисъл Сяодзя върна яйцето и след като няколко минути по-късно приключи със закуската, се захвана да изпълнява дълга си. Залови се с текущите задачи, като ги отхвърляше една по една. Времето отмина бързо и съвсем скоро настъпи часът за обяд. Всички други отидоха да се хранят,

но Сяодзя погледна часовника си и видя, че е 12:40 ч. „Чакай малко. Не бива да бързам да ходя да ям, когато всички останали го правят. Ако се втурна с всички останали, няма ли да бъда същият като тях и да изглеждам като чревоугодник? Ще изчакам още малко“. Той продължи да върши започнатото, но стомахът му го предаде и започна да къркори. Той се хвана за корема и разсеяно се загледа в компютъра, като си мислеше: „Умирам от глад! Какво ли има за обяд днес? Дали има месо? Би било чудесно, ако мога да хапна малко месо!“. Стомахът му продължаваше да къркори, докато мислеше, и единствено с цената на големи усилия успя да изчака, докато всички останали се върнат от обяд. Някой каза: „Защо не обядва? Побързай, храната изстива“. Сяодзя каза: „Не се притеснявай. Не съм приключил с работата си. Ще отида, когато съм готов“. „Няма ли да е по-добре да продължиш да работиш, след като си се нахранил?“. „Всичко е наред. Скоро ще приключа“. И така, Сяодзя търпеше глада си и продължи с делата си. Всъщност вече беше много гладен и нямаше никакво настроение да продължи да работи, но все пак търпеше глада и продължи да се преструва. След известно време отново погледна часовника си, видя, че е 13:30 ч., и си помисли: „Това е достатъчно. Вероятно вече трябва да отида да обядвам“. Точно когато се канеше да стане и да отиде да яде, една сестра му донесе поднос с храна и каза: „Много е късно! Защо не си обядвал? Колкото и да си зает, все пак трябва да се храниш навреме, иначе ще имаш проблеми със стомаха“. Той отговори: „Всичко е наред. Ще ям, след като приключа“. „Не е нужно да ходиш. Донесох ти храна, така че побързай и яж“. „Защо да бързам? Още дори не съм гладен“. Тъкмо когато каза, че не е гладен, стомахът му изкъркори с гръмотевичен тътен. Сяодзя се хвана за стомаха, усмихна се свенливо и каза на сестрата: „Недей да ми носиш храна отново“. „Ако не го направя, храната просто ще изстине и ще трябва да се затопля отново. Вече е била претопляна веднъж“. „Добре тогава, благодаря ти!“. Докато устата му се пълнеше със слюнка, Сяодзя взе храната от сестрата. Много се зарадва, като погледна към подноса: две парени хлебчета, зеленчуци, месо и супа. Когато видя парените хлебчета, на Сяодзя му хрумна друга идея и каза на сестрата: „Не мога да изям две хлебчета. Тези дни съм твърде зает, не мога да спя добре и нямам голям апетит. Няма ли да е разхищение, ако ми дадеш две хлебчета? Върни едното“. „Не се притеснявай. Върни го, ако наистина не можеш да го изядеш“, отговори сестрата, преди да си тръгне. Сяодзя си помисли: „Побързай и тръгвай. Умирам от глад“. Когато видя, че наоколо няма никого, вдигна купичката, като все още се чувстваше малко неловко, и плахо отпи глътка. След това погледна месото: „Еха! Усещам миризмата на задушено свинско от километри. Не може обаче да го изям веднага, тъй като първо трябва да си изям зеленчуците. Ще изям по-малко месо, ако се заситя със зеленчуци, защото иначе ще преполовя купата с месо, а това няма ли да е срамно?“. Замисли се за момент, преди да направи точно това. Отхапваше от парените хлебчета и зеленчуци и

отпиваше от супата си. Докато ядеше, му се прииска да хапне малко месо, затова си взе парче задушено свинско. Поднесе го към устата си, затвори очи и внимателно го опита: „Толкова е вкусно! Месото наистина е добро, но не мога да ям прекалено много. Една хапка е достатъчна, после още зеленчуци и още супа“. Той продължи да яде парените хлебчета, но не преставаше да се взира в месото, докато ядеше зеленчуци: „Дали да изям това месо? Толкова е вкусно, че би било срамота да не го изям“. Устата му отново започна да се пълни със слюнка и той си помисли: „Сетих се! Ще накъсам хлебчетата на залци и ще ги потопя в бульона. Това не е ли същото като да ядеш месо? Така другите ще видят, че не ям месо, но все пак ще усетя целия му вкус. Толкова е страхотно!“. С тази мисъл той сложи малко от пареното хлебче в бульона, след което го извади и изяде, като установи, че е вкусно, почти колкото месото. Тогава Сяодзя веднага накъса цялото хлебче и го сложи в бульона… За по-малко от десет минути изяде всичко, дори и супата си. Беше изял само едно парено хлебче, като устоя на желанието си да изяде и другото и се въздържа. След като всички ястия бяха довършени по план, Сяодзя беше общо взето сит и не смяташе, че има нужда от още. Тогава се замисли: „О, не е много уместно да ям толкова бързо, сякаш умирам от глад. Наистина бях доста гладен, но не е хубаво хората да ме виждат така. Трябва да се храня бавно. Ала какво мога да направя сега, след като вече съм приключил? Е, имам идея. Ще върна останалото след десетина минути“. Той държеше часовника си и се взираше в циферблата: „Пет минути… десет… петнайсет… Добре, два часá. Чудесно, връщам го!“. Доволен, той върна обратно останалото задушено свинско месо и пареното хлебче.

Сяодзя се върна след 14:00 ч. Братята и сестрите му се бяха отдали на следобедна почивка, а той нямаше какво да прави сам, така че му беше много скучно. Помисли си: „Дали да не подремна и аз? Винаги е добре да се подремне след хранене. Ала ако спя, докато всички останали спят, какво говори това за мен? Не мога да спя. Трябва да се държа. Но как да остана буден? Не бих могъл да спя, докато стоя прав, но ако непрекъснато съм изправен, ще изплаша някого, ако влезе внезапно. Не, не мога да стоя прав. Е, тогава просто ще седя пред компютъра. Ако някой ме види, ще си помисли, че работя, но всъщност ще си почивам. Какъв добър ход“. И така, той се настани естествено пред компютъра, като се взираше в него с празен поглед, но за пет минути вече беше заспал и хъркаше върху клавиатурата. Четиридесет минути по-късно Сяодзя внезапно се събуди от дълбокия си сън и подскочи: „Не съм ли изправен? Как така съм заспал?“. Погледна часа, видя, че става късно, и отиде да си измие лицето, докато все още нямаше никого. Като се погледна в банята, той каза: „О, не! Лицето ми е покрито с отпечатъци от клавиатура! Не бива да ме виждат така!“. Набързо изми лицето си, като го търкаше и потупваше, и остана в банята доста дълго време. След това се погледна в огледалото, видя, че повечето следи от клавиатурата са

изчезнали, и се зарадва в сърцето си: „Никой няма да забележи, освен ако наистина не обърне внимание“. После се среса и оправи яката си, но внезапно осъзна, че яката на светлата му риза е леко омазнена, а при по-внимателно вглеждане маншетите му също бяха малко мръсни. Помисли си: „От няколко дни не съм се мил и не съм сменял дрехите си, но има някаква полза от това да не се мия. Малко мръсотия никога не вреди и не ме притеснява. Впрочем, не изглежда ли по-духовно да си малко поизцапан?“. Той просто обърна яката и ръкавите на ризата си и нави ръкавите на сакото си, като разкри всички мръсни участъци. Силно удовлетворен, той се ободри и спокойно излезе от банята. След известно време повечето хора бяха по местата си и се заловиха за работа. Когато Сяодзя видя, че всички останали са там, той каза: „Не сте спали дълго! Вие наистина може да страдате и да платите цената! Аз дори не дремнах, само затворих очи за момент, преди да си наплискам малко лицето. В противен случай нямаше да имам никаква енергия“. Никой не отговори. Той се почувства доста отегчен, затова също се залови за работа. Тъй като на обяд беше изял голямо количество супа, непрекъснато изпитваше нужда да използва тоалетната, но устоя на порива, като си мислеше: „Ако отида, дали хората няма да си помислят, че съм мързелив? Не е хубаво да имаш такава репутация, затова не мога да отида“. Така че стискаше, като изтърпя, докато някой друг най-накрая не отиде до тоалетната и той видя своя шанс. Бързо се нареди на опашката, като си помисли: „Чудесно е просто да правя това, което правят останалите, защото никой няма да каже нищо за мен“.

Беше натоварен следобед. Сяодзя свърши много работа, като общуваше с един, задаваше въпроси на друг, търсеше ресурси и изпълняваше всякакви задачи, свързани с дълга му. След цялата суматоха най-накрая дойде време за вечеря. Този път Сяодзя закъсня малко повече от останалите, но в общи линии приключи с храненето навреме. Времето след вечеря беше най-радостното от деня за Сяодзя, защото само тогава можеше спокойно да изпие чаша от любимото си кафе, без да се самообвинява или да бъде критикуван от другите, а със спокойно сърце. Защо ли? Понеже имаше достатъчно причини да пие кафе, които бяха напълно основателни в очите на всички останали. Ето защо това беше най-щастливото време за него. Докато приготвяше кафето си, той си мърмореше: „Ех, днес пак трябва да работя извънредно. Дори не знам колко. Ще видим докога ще ме държи това кафе“. Той тресна прясно свареното кафе на масата, сякаш за да каже на всички: „Е, и? Пия си кафето, какво ще направиш по въпроса?“. Той хвърли поглед към другите около него. Никой не го гледаше, но той все пак вдигна безгрижно чашата си и отпи глътка кафе, като си мислеше: „Всички казват, че кафето е хубаво, и наистина е така. Вкусът му е различен всеки ден, предлага различно преживяване. Прекрасно е!“. Щастлив, той гордо отпи от кафето си, а после безцелно се огледа за работата си за вечерта. На практика не си беше набелязал никакви цели и се чувстваше изтощен след натоварения ден, но се

насили да продължи. Не можеше да задреме и не можеше да позволи на другите да видят, че е уморен или че има нехайно, безотговорно или непочтително отношение към работата или дълга си. Принуди се да се ободри и седна пред компютъра си, за да продължи да работи, и естествено пиеше кафе след кафе. Колкото повече пиеше, толкова по-бодър ставаше и толкова по-малко му се спеше. От време на време Сяодзя поглеждаше часовника си: „Мина един часа, но не мога да заспя, тъй като съм си поставил за цел да заспя в три. Не мога дори да си легна в 2:50 ч., тъй като това би означавало да наруша обещанието си и няма да имам обяснение за пред Бог. Това е обещание, което едно сътворено същество трябва да спазва, затова трябва да го изпълня. Казах, че ще заспя в 3:00 ч., така че ще заспя в 3:00 ч., дори ако трябва да изпия огромно количество кафе“. И така, той пиеше кафе и се съпротивляваше на умората си, като мислено се възпираше и контролираше. В три часа Сяодзя имаше да изпълнява важна задача, затова взе телефона си и изпрати съобщение, което гласеше: „Сестра еди-коя си, пише ти Сяодзя. Искам да ти напомня, че е важно да не забравяш, че утре сутрин в 10 ч. има събиране на групата. Задължително е да присъстваш и не закъснявай. Подпис: Сяодзя“. Едновременно с облекчението след изпращането на съобщението Сяодзя си помисли: „Едно е да го изпратя, но какво ще стане, ако не го получи? Знае ли, че съм ѝ изпратил съобщение? Не мога да заспя още. Трябва да изчакам и да видя дали ще ми отговори“. След като почака половин час и все още нямаше отговор, той се замисли: „Дали е заспала? Как така си ляга толкова рано? Колко си безполезен, в три часá вече да си заспал“. Той изчака, докато сестрата не отговори в 3:50 ч.: „Не съм забравила за 10 ч. утре. Надявам се и ти да не забравиш и да дойдеш навреме“. Сяодзя прочете това и си помисли: „Ха, що за човек? Как може да си ляга по-късно от мен?“. Ала не можеше да издържи повече. „Край на кафето! Ако пия още, изобщо няма да спя тази нощ. Трябва да си легна, тъй като се налага да стана в 5:30 ч., най-късно в 6:00 ч. сутринта. Не мога да отида по-късно от другите ми братя и сестри, защото като станат, всички трябва да ме видят как се моля, чета Божиите слова и слушам проповеди. Та не мога да стана късно. Заради това съобщение не успях да си легна рано. Няма значение обаче, другите знаят, че съм стоял до късно. Все пак постигнах целта си и утре ще се опитам да си легна към четири часа“. Докато Сяодзя се опитваше да мисли, нямаше как да не се почувства толкова замаян, че дори не се съблече, когато се прибра в стаята си. Срина се на леглото си, вече полузаспал, но все пак се насили да си напомни: „Не яж яйца сутринта, изяж само едно парено хлебче за обяд, не яж задушено свинско, легни си в 3 ч., има още съобщения за изпращане…“. Сяодзя мислеше и мислеше, докато накрая не притихна, като заспиваше уморен, изтощен, обзет от блянове и заблуди. Такъв беше един ден от живота на Сяодзя.

Кажете Ми за какво ставаше дума? Не беше ли уморително за Сяодзя непрекъснато да се преструва така? (Да, така е.) Роботите не се изморяват да

правят едно и също нещо по цял ден, защото нямат сетива и възприятие, но за хората е изтощително. Защо Сяодзя живееше по този начин, след като бе толкова уморен? Защо го правеше? Имаше ли някакъв план? (Да, имаше.) Около какво се въртеше планът му? (Да се изтъкне пред другите.) Имаше ли някаква полза от това да се изтъкне? (Това може да накара хората да му се възхищават.) Това може да накара хората да му се възхищават. Познат ли ви е подходът на Сяодзя? Кои хора постъпват така? (Фарисеите.) Точно така. Фарисеите възприемат добро поведение, както и деяния и практики, които са съобразени с представите на хората, и ги упражняват пред другите, за да изглеждат добре и да бъдат почитани. Те използват този метод, за да постигнат целта си да подведат хората. Основно от какво естество е това им преструване по този начин и практикуването им на всякакви видове добро поведение, за да се изтъкват пред другите хора? Това е притворство, лукавство, подвеждане — друго? (Фалшива духовност.) Колко неща от деня на Сяодзя са свързани с нрава и са присъщи за всички, способни на фалш? Яденето на яйца, парени хлебчета, задушено свинско месо и пиенето на кафе. Това са все външни неща, но каква същност можеш да прозреш в тях? Преструвка и самоконтрол. Каква преструвка? (Преструва се, че страда.) Хората като нещо добро ли възприемат страданието, или като нещо лошо? (Като нещо добро.) Страданието е добро поведение, на което всички дълбоко се възхищават. За какво го смятат хората? Те го смятат за практикуване на истината. Така че Сяодзя не се поколеба да страда и да плати цената. Какво включваше неговото страдание? Да не яде вкусна храна и да стои до късно, да става рано и да дисциплинира тялото си. Какво е естеството на тези видове страдания? Всички те са притворство. Той не страдаше за истината или праведността, а за уважението и преклонението на другите, както и за собствената си добра репутация и престиж. Страдаше ли той за истината? (Не, не страдаше.) Кои от действията му бяха съгласно истините принципи и бяха опълчване срещу собственото „аз“ и загърбване на личните интереси в името на истината? Някое от тях беше ли такова? (Не.) Какво беше естеството на неговото страдание? Беше ли то практикуване на истината? Беше ли проявление на любовта му към истината? (Не, не беше.) Е, какво беше то? (Лицемерие.) Беше лицемерие, беше неприязън към истината, беше лукавство, притворство, фалш и подвеждане. Това бяха чисто и просто действия и избори, които се основаваха на собствените му фантазии и представи и бяха съсредоточени около собствените му интереси и изобщо нямаха нищо общо с истината. Той не търсеше истината, така че и действията му не бяха истина. Те не само че нямаха нищо общо с истината, но и бяха в пълен разрез с нормалните човешки потребности, таящи се дълбоко в сърцето му. Грях ли е да се ядат яйца? (Не, не е.) Ала Сяодзя считаше яденето на яйца за алчност. Яйцата са вид храна, която Бог е създал за човека. Ако има как да ги ядеш, не е алчност да го правиш, но ако нямаш средства за това и крадеш и ядеш яйцата на другите, тогава това е алчност.

Как определяше Сяодзя този въпрос? Той смяташе, че яденето на яйца е алчност, а още по-голяма алчност — другите да го видят. Считаше, че ако може да яде яйца, без никой да види, зад гърба на другите, това няма да е алчност. Какъв беше неговият критерий за измерване на алчността? Той се основаваше на това дали някой е видял. Основаваше ли се на Божиите слова? Не, това беше неговият личен възглед. Всъщност имат ли другите някакви мисли или възгледи по въпроса за яденето на яйца? (Не, нямат.) Това беше просто теория, която Сяодзя си измисли сам. Той смяташе, че яденето на яйца за закуска е лакомия, отдаване на удобство и проява на внимание към плътта. Следователно, ако изходим от неговия възглед, дали всички, които ядат яйца, не са се отдали на удобство и не проявяват внимание към плътта? Негласното му послание беше: „Когато ядете яйца, вие проявявате внимание към плътта. Аз не проявявам внимание към плътта, мога да се въздържам, затова не ям яйца. Дори и да сложите яйцата точно пред мен пак мога да ги върна обратно, даже и вече да съм ги взел. Именно такава воля и решителност имам и толкова силно обичам истината. Вие бихте ли могли да го направите? Ако не можете, значи не обичате истината“. Как се отнасяше той към своята идея? Като към критерий за измерване на правилното и грешното. Това не беше ли фалш? (Да, беше.) Това беше фалш.

Друго проявление на Сяодзя беше, че не отиде да яде, когато дойде време за обяд. Какво направи вместо това? (Отложи го.) Той потисна глада си и отложи храненето. Но защо? (За да се изтъкне пред другите.) Той разиграваше театър и го направи, за да го видят останалите. Какво искаше другите да видят и да разберат от постъпката му? Искаше да им покаже колко много страдания може да понесе и колко усърден, предан, добросъвестен и отговорен е в работата си! Искаше хората да видят, че наистина е свръхчовек! Тогава щеше да постигне целта си; това беше оценката, която искаше. Какво означаваше тази оценка за него? Това беше неговият живот, кръвта на живота му. Това любов към истината ли е? (Не, не е.) И така, какво харесват хора като него? Те не се колебаят да се изтъкват, да кроят заговори и интриги и да мамят другите, като се преструват и показват колко много могат да страдат и по този начин да получават от другите коментари като: „Ти наистина можеш да търпиш страдания. Ти си човек, който наистина обича Бог, и изпълняваш дълга си предано“. Те не се колебаят да използват фалшиви привидности и трикове, за да прикриват истинските факти, да мамят Бог и да изиграят хората, и всичко това, за да получат блага дума или одобрението на другите. Що за нрав е това? (Нечестив нрав.) Това е нечестиво. Те са майстори на преструвките, на разиграването на театър и триковете! Това е просто едно хранене, какъв е проблемът спокойно да отидеш да се нахраниш? Кой жив човек не се храни? Нима е грях да се яде навреме? Грях ли е да намериш нещо за ядене, когато си гладен? (Не, не е.) Това е физическа потребност, тя е основателна. Тези хора считат всички основателни нужди за неоснователни и ги

заклеймяват. Какво поощряват те? Поощряват непрестанна дисциплина на тялото, като прикриват истинските факти и носят маска, за да могат другите да видят как страдат, как се въздържат от отдаване на удобство, как плащат всяка цена и жертват времето, енергията и всичко, което имат, за работата си. Това е, което те искат хората да видят. Ала това ли правят те в действителност? Не, не го правят. Те подвеждат другите с фалшива привидност, а това е проявление на нечестив нрав. Що за хора полагат такива големи усилия заради нещо толкова незначително като храненето? Така ли трябва да постъпва един човек с нормална човешка природа? (Не, не трябва.) Не трябва. Твърде коварно е! Дали повечето хора биха одобрили или биха се отвратили, ако чуят някой да се изтъква толкова по незначителен въпрос? (Биха се отвратили.) Бихте ли могли някога да постъпите по този начин? (Понякога.) Толкова сериозно? (Не.) Гладът е трудно за понасяне чувство, но някои хора са способни да понесат това страдание. Ако поискаш от тях да се покорят на Божиите слова, да положат усилия в словата Му, да действат според принципите на Божиите слова и да говорят честно, ще им се стори твърде изтощително и трудно. За тези хора отказът от собствените им интереси и гордост би бил по-труден, отколкото да се възнесат на небето, но те са готови, независимо от цената, да загърбят Божиите слова, да действат според собствените си фантазии и да защитават плътските си интереси. Не е ли това проявление на липса на любов към истината? (Да, така е.) Това е един от аспектите.

Какви други проявления показа Сяодзя? Спеше му се ужасно много, но не си легна. Кажете Ми, ако на някого му се спи и си легне за малко или подремне набързо, а след това има повече сили за работата си, това не е ли разумно? (Да, така е.) Разумно е. Нима някой би осъдил Сяодзя, че си е легнал? (Не, не би.) Тогава защо беше толкова ужасен, ако никой не би го осъдил? От какво се страхуваше? (Да не разкрие нещо.) Точно така, страхуваше се да не разкрие нещо. Във фантазиите си той вярваше, че всички го уважават, че го смятат за особено способен да понася страдания и изключително благочестив. Чувстваше, че ако покаже истинското си лице и всички разберат, че не е такъв човек, целият му добър образ ще се срине. Не можеше да понесе тази мисъл и затова се въздържаше дори от дрямка. Толкова беше строг към себе си. Що за човек е той? Дали не е психично болен? Такива хора често слушат проповеди, четат Божиите слова и се събират на общение, така че защо не се съсредоточават върху истината? Чудесно е да размишляваш върху принципите на истината. Вижте какво гласят Божиите слова: има ли в Божиите слова изявления за задрямали хора? (Не, няма.) Бог не е направил изявления по този въпрос, дори не го е споменал. Всеки, който притежава мислене на нормалната човешка природа, би трябвало да знае какво да прави. Разумно е да подремнеш, когато ти се спи. Разумно е да почиваш по обед в горещ летен ден. Особено някои по-възрастни хора, които не могат да поддържат темпото по отношение на телата си, нивото си на енергия и прочее,

имат нужда да поспят известно време след обяд. Това не се основава на житейските им навици, а на физическите им нужди. Бог ти е дал осъзнатостта, съзнанието и реакциите на нормалната човешка природа, за да ти позволи да се справяш сам с ежедневното си хранене, труд и почивка според собствената си работа и среда; не бива да си вредиш. Например да предположим, че не се храниш разточително и казваш: „Бог не позволява на хората да ядат хубави храни; яденето на хубави храни винаги прави хората алчни“. Бог никога не е казвал това и Той няма подобно изискване към хората. Така обаче си мислеше Сяодзя и считаше, че Бог вероятно мисли същото. Той смяташе, че ако някой си ляга твърде рано, това е отдаване на удобство, което Бог не харесва. Не е ли това неразбиране на истината? (Да, така е.) Щом Сяодзя не разбираше истината, можеше да я потърси, но не го направи, а просто действаше според собствената си субективна воля. Докъде стигна той в това отношение? Пиеше по три-четири чаши кафе на ден, само за да издържи до късно. Някои хора казват: „През последните няколко години, докато изпълнявах дълга си, пиех много кафе, за да мога да се трудя в Божия дом“. Ако друг човек каже: „Кой те караше да пиеш кафе? Не избра ли това сам?“, те ще си помислят: „Знаеш ли защо пия кафе? Не е, за да стоя до късно, а за да отслабна. Нима не знаеше? Не мога обаче да ти го кажа, защото тогава ще знаеш. Ще изглеждам ли слаб, ако ти си по-слаб от мен?“. Това наистина е пресметливо, нали? Какви възгледи и идеи се съдържат тук? Има ли нещо от разбирането или рационалността на нормалната човешка природа? (Не, няма.) Не, това са единствено надлъгване, хитрост и заговори, преструвки, фалш и подвеждане. Само толкова. Пресметливост във всеки един момент. Те никога няма да споделят с когото и да е своите искрени възгледи и мисли, камо ли да позволят на всички да знаят или на Бог да види. Тяхната нагласа не е: „Разкривам се. Действията ми са в съответствие с мислите ми и това съм аз“. Нагласата им определено не е такава, но каква е? Те се прикриват и се преструват, доколкото могат, страхувайки се, че образът, който другите са си изградили за тях, не е достатъчно възвишен, благочестив или духовен.

Защо Сяодзя искаше да остане до късно? Много видове работа не изискват това, а на хората често им се доспива след 22:00 ч. Дори и да продължат да се трудят, това няма да е ефективно, защото хората имат ограничена енергия. Ала Сяодзя винаги се принуждаваше, без да се интересува дали е ефективно, макар да знаеше много добре, че не е. Защо изпрати съобщение преди да си легне? (За да го забележат другите.) За да станат другите свидетели, че си е легнал в три часа. Дори и да не спиш цяла нощ, няма ли ти да си този, на когото в крайна сметка ще му се спи? И дали няма сам да си си го причинил? Някои хора остават будни до късно и изпращат съобщение в 3 ч. Когато получателят отговори в 4 ч., те изчакват със своя отговор до 5 ч., за да покажат, че си лягат още по-късно. По този начин се измъчват и си вредят един на друг и в крайна сметка никой от тях не

заспива през цялата нощ. Не са ли те двама безразсъдни идиоти? Що за поведение е това? Това е глупаво поведение. Откъде идва подобно поведение? Всичко се дължи на покварен нрав. Засега няма да разглеждаме от кой покварен нрав произлиза това поведение, а само ще кажем колко нелепо е то. Тези хора биха могли да променят това нелепо поведение и практикуване, като изберат някое от Божиите слова и го приложат на практика. Всяко едно от Неговите слова би могло да им даде възможност да живеят мирно и в безопасност и да направи живота им по-реалистичен и практичен. Защо не избират да живеят според Божиите слова? Защо се измъчват по този начин? Не жънат ли това, което сеят? (Да, жънат.) Колкото и да страда някой по този начин, то винаги ще бъде напразно, и колкото и страдания да понесе, последиците ще бъдат за негова сметка. Някои хора казват: „Вярвам в Бог през всичките тези години, а от 20 съм водач. Винаги съм стоял до късно и не съм спал, а накрая стигнах до нервно изтощение“. Аз казвам: „Отърва се леко само с нервно изтощение. Ако продължиш да се измъчваш така глупаво и да действаш по този начин, психозата няма да ти се размине“. Може ли някой да е здрав, ако не спи нощем, винаги е напрегнат и тялото му функционира ненормално? Сами са си го причинили! Да речем, че им кажеш: „Не става да действаш по този начин. Постарай се да организираш работата си през деня и да увеличиш продуктивността си. Когато всички обсъждат работата, изричай по-малко глупости и не говори толкова много за маловажни неща. Трябва да схванеш основните точки, същността и темата на обсъждането, а когато то приключи, всеки трябва да се заеме със собствените си задачи. Не се захласвай в бъбрене и не се мотай“. Те няма да те слушат. Не умеят да се изразяват добре, но не извличат преживяване, а просто говорят безсмислици, за да си губят времето до един-два часа сутринта, без да спят или да оставят някой друг да спи. Не е ли това измъчване и ощетяване на другите? В крайна сметка те си мислят: „Боже, Ти видя, нали? Беше три часа, а аз още не бях заспал!“. Бог видя. Той видя не само външното проявление, но и вътре в сърцата им и казва: „Сърцето ти е нечисто. Ти не спиш по цяла нощ в безсмислени мъки, но Бог никога няма да запомни това. Когато дойде време за сън, ти не си лягаш, а се насилваш да продължиш. Сам си причини това страдание!“. Когато на хората им се спи, клепачите им се затварят естествено. Това е инстинкт, така че ти заслужаваш да страдаш, ако непрекъснато вървиш срещу инстинктите и законите на природата! Бог няма да поиска от теб да понасяш страдания, които са безсмислени, породени от нарушаване на природните закони, от нарушаване на принципите или истината. Ако настояваш за подобно страдание, нека бъде така. Когато определени хора чуят, че някой не си ляга до 3 часа през нощта, си мислят: „Нима и аз не правя така? Е, в бъдеще ще си лягам в 3:30 ч.“. След това чуват, че някой си ляга в 3:30 ч., затова искат да си легнат в 4:00 ч. Това не е ли психично заболяване? Можеш да се съревноваваш за каквото и да било, а избираш да се съревноваваш за това кой

ще заспи най-късно — това означава, че си психически ненормален. Такива хора имат ли проблем с възприемането? (Да, имат.) Те не могат да възприемат истината. Когато разполагаш с време, спри да хвърляш усилия, да си блъскаш главата и размишляваш върху неща като външно поведение, преструвки и фалш. В какво тогава трябва да влагаш усилия? Виж как Божиите слова разобличават покварената човешка природа и нечестивия нрав и как Той разобличава нехайните хора. Положи усилия да се сравниш с Божиите слова, които разобличават човека, премисли колко от проявленията, които Бог разобличава, притежаваш и колко от тях често проявяваш или разкриваш. Чудесно е да се преглеждат тези неща! Колко достойно за презрение е човек постоянно да полага усилия заради няколко яйца или парени хлебчета, или заради топенето на нещата в бульон! Как наричаме това? Пресметливост и липса на мъдрост. Какъв е такъв човек? (Идиот.) Добре казано. Що се отнася до хората, които винаги умуват колко яйца да изядат или непрекъснато мислят за пиене на кафе, за да не спят през нощта, не е пресилено да ги наречем обсебени от храната идиоти. В кои области проявяват глупост? Защо казваме, че тези хора са глупави? (Страданието им няма никаква стойност.) Определено няма стойност. Защо би искал да вършиш такива детински неща? Мислиш ли, че това цял живот да не ядеш яйца ще ти позволи да разбереш истината? Не е ли глупаво да постъпваш по този начин? (Да, глупаво е.) Не правете глупости. Кои хора са склонни да вършат глупости? (Хората, на които им липсва духовно разбиране.) Имат ли тези хора способността да възприемат истината? (Не, нямат.) Някои хора казват: „Те имат добри заложби и могат да проповядват толкова умело“. Те може и да проповядват умело, но защо винаги се занимават с детинщини, щом дойде време за действие? Защо действат по такъв незрял и смехотворен начин? Какво се случва тук? Говорят по един начин, а действат по друг. Това, за което говорят, е тяхното доктринално разбиране, а нещата, които вършат, са тези, които наистина разбират и могат да приемат. Дали дълбоко в себе си те одобряват или признават доктрините, които проповядват? (Не, не ги признават.) Те не признават, че тези неща са истина или критерии, които трябва да прилагат на практика и да спазват. Всъщност именно кроежите и представите в сърцата им, фалшивите идеи и практики, както и поведението, което другите смятат за добро, са критериите и пътищата на практикуване, които те наистина обмислят. Дали подобни хора няма да бъдат зачеркнати, ако никога не се поправят? Ще имат ли някакъв шанс за спасение? Надеждата е слаба.

Кажете Ми, разумно ли е да ползваш чадър или да носиш сламена шапка под жаркото слънце? (Да, разумно е.) Хората, работещи на слънце, ще изгорят бързо, ако не носят шапка, така че е напълно разумно да го правят. Някои хора не разсъждават по този начин и казват: „Да нося сламена шапка? Това няма ли да е обидно за мен? Мога ли да нося шапка? Не се страхувам нито от страдание, нито от загар. Всъщност това е здравословно“. Не е проблем, ако те наистина мислят

така, но ключовото е, че дълбоко в себе си някои хора не разсъждават по този начин. Те мислят: „Вижте се как носите сламена шапка, защото се страхувате да не почернеете или да не изгорите в горещите дни. Аз няма да нося шапка! Защо да се страхувам, че ще почернея или изгоря? Бог харесва тези неща, така че не ме интересува какво мислят другите!“. Какво мислите за хората, които казват това? Не смятате ли, че те са някак измамни, някак фалшиви? Всъщност зад отказа им да носят шапка се крие мотивът да покажат на хората, че са способни да страдат и че са истински духовни. Подобно лицемерно поведение е отвратително! Могат ли хора, които са толкова добри в преструването, да изпълняват дълга си добре? Могат ли да страдат и да плащат цена за дълга си? Щом почернеят или изгорят на слънце, няма ли да се оплакват и да обвиняват Бог? Лицемерните фарисеи никога не прилагат истината на практика, а само имитират духовност. Могат ли те наистина да страдат и да платят цена? Предвид същността на лицемерите можете да видите, че те не изпитват любов към истината и че още по-малко са способни да страдат или да платят цена за нея. Нещо повече, колкото и думи на истината да чуят, те никога не ги слушат и не ги разбират като истина, а ги възприемат и проповядват като някаква духовна теория. Този тип лицемери не разбират защо хората вярват в Бог, защо Той иска да предостави истината на хората, какъв е процесът на приемане на Божието спасение от хората, какво е неговото значение и какво всъщност има предвид Бог под спасение. Те не разбират нито една от тези истини. Ако в църквата има лицемер, който не обича истината, а обича фалша, тогава той наистина е фарисей. Той обръща внимание на поведението, външния вид и оценките в сърцето си на хората и независимо колко истини чува, никога не ги прилага на практика. Всичко, което казва, е правилно и може да изрича всякакви доктрини, но не практикува това, което проповядва. Ако някой наистина се равнява с него, дали е същият тип човек? (Да, такъв е.) Как някой с нормално мислене ще погледне на проявленията на този лицемер? Той ще си помисли: „Неговият метод на практикуване е погрешен, нали? Защо е толкова особен? Когато стане време за хранене, просто трябва да отиде и да яде, за какво е цялото това суетене?“. Ще си каже, че този човек е странен, че разбира нещата различно от другите, по изопачен начин, и няма да се повлияе от него. Ако някой обаче е същият тип човек като този лицемер и обръща особено внимание на външното поведение и мнението на хората, тогава той ще се сравнява и съревновава с него. Точно както когато Сяодзя изпрати съобщение в 3 ч. сутринта, а получателят отговори в 4 ч. сутринта, като си мислеше: „Ти ми изпрати съобщение в 3 ч. сутринта, така че аз ще отговоря в 4 ч.“, а след това Сяодзя си помисли: „Ти ми отговори в 4 ч. сутринта, така че аз ще изпратя своето съобщение в 5 ч.“. С течение на времето, като се съревновават така, всеки постепенно се превръща в лицемер. Ако църковният водач е такъв човек, а братята и сестрите нямат проницателност, тогава те са в опасност, могат да бъдат подведени по всяко време. Защо казвам това? Лесно е

човек, който не разбира истината, да бъде подведен и повлиян от доброто външно поведение на другите. Тъй като не знае кое е правилно, той вярва в представите си, че подобно поведение е добро. Ако някой друг може да проявява такова поведение, то този човек ще стане обект на неговото обожание и той ще смята, че този човек трябва да бъде водач, да бъде усъвършенстван и да бъде обичан от Бог. Той ще одобрява този вид поведение и ще го утвърждава в дълбините на сърцето си. Какво ще се случи, ако го утвърди? Той ще последва този човек. Ако и двамата са водачи, те ще се сравняват и съревновават помежду си. Веднъж водачи и работници от църкви в различни държави се събраха онлайн. След като влязох онлайн и слушах известно време, почувствах, че нещо не е наред. Помислих си: „Какво правят тези хора тук? Нима проповядват?“. Когато разбрах ситуацията, осъзнах, че се молят. Зачудих се защо се молят по този начин. Звучеше страховито, сякаш оголваха зъби и показваха нокти. Само по себе си това не е кой знае какво. Какъв беше основният проблем тогава? Те сякаш се молеха с отворени очи, не пред Бог, и не казваха това, което беше в сърцата им. По-скоро се надпреварваха кой е най-красноречив, кой може да изрече повече доктрини и кой говори най-обстойно и задълбочено. Звучеше като мач на арена и със сигурност не като молитва към Бог. Не е ли това краят на тези хора? Не са ли зачеркнати? Колко ли страдания трябва да понесат тези под тях, щом такива хора служат като водачи? Нима хората под тях не са ощетени? Всеки човек се молеше ентусиазирано в продължение на поне 20 минути и въпреки изискванията на Горното, че сбирките не трябва да бъдат доминирани от един човек и че хората могат да общуват само по 5—10 минути, те все пак безсрамно отнемаха толкова време за молитви. По-късно най-накрая разбрах защо толкова много сбирки продължават от сутрин до вечер — тези така наречени водачи отделят много време само за молитва, един след друг, докато тези под тях страдат. Тези лъжеводачи бяха там, за да се спречкат словесно, да словоблудстват, като някои от тях звучаха толкова несвързано, че забравяха дали вече са казали нещо. За тях всичко беше наред, стига да говореха по-дълго от останалите. Бях озадачен — когато човек се моли, той трябва да се моли на Бог със затворени очи. Защо тогава очите им бяха отворени? Наистина ли не ги смущаваше да са с отворени очи и да виждат как другите хора се молят? Най-вече нуждата им да мислят за това как се молят другите и какви думи използват и желанието им да ги превъзхождат — със сърце, изпълнено с подобни неща, възможно ли е да се молят на Бог и да говорят от сърце? Не е ли това ненормален разум? Не са ли всички тези проявления на фалшивата духовност на лъжеводачи и лъжеработници? Хубаво е всички да се събират заедно, да четат Божиите слова и да разговарят за истината, но някои хора споделят: „О, нямаш представа! Когато се събират и се молят, тези водачи сякаш напяват писания. Постоянно говорят за едно и също нещо всеки път, когато се събираме. Омръзна ми да ги слушам“. Как сбирки като тази извисяват духовно

хората? Лъжеводачите и лъжеработниците винаги го правят. Могат ли те да бъдат в съответствие с Божиите намерения? Те не обръщат внимание на общението за истината, за да помогнат на хората да я разберат, нито на решаването на проблемите чрез общение за истината — вместо това се занимават с лъжедуховността на религията. Това не въвежда ли хората в заблуждение? Какъв е проблемът тук? Те изобщо не разбират Божиите намерения, нито Неговите изисквания към хората. Те просто се занимават с религиозни ритуали и се самоизтъкват! Още по-лошото е, че те използват молитвата, за да разобличават, нападат и заклеймяват другите, а някои използват молитвата, за да оправдаят себе си. Молитвите им сякаш са за Божиите уши, но всъщност са за човешките. Следователно в сърцата на тези хора няма и капка богобоязливост, всички те са неверници, които смущават делото на Божия дом. Тези лъжеводачи разкриват толкова много уродливост в молитвите си. Някои от тях се молят, като казват неща като: „Боже, някои хора ме разбраха погрешно. Нямах предвид това. На Теб се моля, не се чувствам негативно, а другите хора могат да мислят каквото си искат“. Някои изричат доктрини, а други се надпреварват кой слуша повече проповеди, кой помни най-много текстове на химни или Божии слова, чии молитви продължават най-дълго, кой е най-красноречив или кой има най-разнообразните начини да се моли и се отдава на много различни видове молитва. Това молитва ли е? (Не, не е.) Какво е това? Това е безскрупулно вършене на зло! Това е гавра с истината и нейното потъпкване, то е опозоряване на Бог и богохулство! Тези дяволи и неверници биха казали каквото и да е чрез молитва — кажете Ми, те истински вярващи ли са? Имат ли изобщо някакво благочестие? (Не, нямат.) Такива хора стават негативни, когато им се отнеме статусът на водач, те изобщо не се самоанализират, а се оплакват на длъж и на шир: „Толкова много страдах в служба на бог, но въпреки това казаха, че не съм вършил действителна работа, че съм лъжеводач, и ме освободиха. Нещо повече, колко хора могат да говорят за доктрините толкова обстойно, колкото мен? Колко от тях са толкова любящи, колкото съм аз? Отказах се от семейството и кариерата си и прекарвах всеки ден в църквата, като се събирах с моите братя и сестри и говорех по три или по пет дни наведнъж. Как можаха да ме освободят просто така?“. Те са несговорчиви и таят недоволство. Има и такива, които разпространяват твърдението: „Не бъди водач в божия дом. Ако те изберат за водач, те очакват неприятности, а след като те освободят, няма дори да имаш възможността да бъдеш обикновен вярващ“. Що за думи са това? Те са най-абсурдните и нелепи думи, а може да се каже и че са думи на непокорство, недоволство и богохулство. Не е ли това смисълът на тези думи? (Да, така е.) Какво съдържат тези думи? Нападка — тези думи не са обикновено осъждане! Тези хора не казват, че са били освободени, защото са безчинствали, като са вършели лоши неща и не са свършили никаква действителна работа, а се оплакват, че Бог е бил несправедлив към тях, че в

действията Си не е взел предвид гордостта им и че не е разбрал чувствата и емоционалната им ангажираност. Манталитетът им е като на неверници — те са напълно лишени от истините реалности!

Колко дълго се молите обикновено по време на сбирки? Това отнема ли твърде много от времето на всички? Молитвите ви дразнят ли хората понякога? Някои хора прекарват много време в молитви, а на останалите им омръзва да ги слушат. Тези хора обаче продължават да смятат себе си за най-духовните и вярват, че са спечелили и постигнали това в продължение на многото години на вяра в Бог. Те не се уморяват дори след няколко часа прекарани в молитва, през което време просто повтарят едни и същи стари, несъществени неща, като изричат всички онези познати им думи и доктрини, и лозунги или неща, които са чули от други, или пък собствените си измислици. Правят го, без значение дали на всички други им е дошло до гуша или не и независимо дали им харесва или не. Вие така ли се молите? Кажете Ми, кое е правилно — да се молиш кратко или дълго време? (Няма правилно или грешно.) Точно така. Не можеш да отсъдиш кое от тях е правилно или грешно, следва просто да се молиш на Бог според нуждите на сърцето ти. Понякога не е необходимо молитвата да е съпроводена от някаква церемония, но друг път изисква такава. Зависи от средата и от това какво се е случило. Ако смяташ, че една молитва може да отнеме известно време, моли се на Бог насаме по твоите лични въпроси. Не се моли за всичко това по време на сбирките и не отнемай от времето на останалите. Това се нарича разум. От гордост и в името на своята репутация някои хора не обръщат внимание. Това е да си невеж и да ти липсва разум. Имат ли срам хората, на които им липсва разум? Те дори не осъзнават, че всички други изпитват неприязън като ги гледат как се молят. Могат ли хора, които нямат дори тази капка възприятие или съзнание, да възприемат истината? Не могат. Истините принципи, които Бог изисква от човека да прилага на практика, са изцяло в Неговите слова и всички слова, с които Бог разговаря за практикуването на истината, съдържат принципи и представляват принципи — хората просто трябва внимателно да размишляват върху тях. Божиите слова съдържат толкова много принципи относно прилагането на истината на практика. Има принципи и пътища как да практикуваш при всякакви въпроси, ситуации и видове контекст, като ключовото нещо е дали притежаваш духовно разбиране и способност за възприемане. Ако някой има тази способност за възприемане, то той може да разбере истината. Ако я няма обаче, единственото, което ще възприеме, са правила, независимо колко подробни са Божиите слова, а това не е разбиране на истината. Следователно Бог ти дава принцип, за да можеш да го адаптираш към различни обстоятелства. Чрез слушане на Неговите слова и опознаването Му, чрез различни преживявания и чрез общение, както и чрез просветлението на Светия Дух, ти ще разбереш един аспект на принципите, чрез които Той говори, и изискваното ниво от Него по един вид въпроси. Тогава ще си

разбрал този аспект на истината. Ако Бог трябваше да обяснява всичко в детайли и да казва на хората как да постъпват по един или друг въпрос, то принципите, за които говори Той, биха били безполезни. Ако Бог използваше този метод и казваше на човечеството правила за всяко нещо, какво биха придобили хората в крайна сметка? Само някои практики и модели на поведение. Никога нямаше да разберат Божиите намерения или Неговите слова. Ако хората не разбират Божиите слова, тогава те никога няма да могат да разберат истината. Не е ли точно така? (Да, така е.) Вие способни ли сте да разберете истината? Повечето хора не могат и едва малцината, които притежават духовно разбиране и обичат истината, могат наистина да го постигнат. Така че какви са предпоставките за тези, които могат да постигнат това? Те могат да го постигнат, ако притежават духовно разбиране и способност за възприемане и искрено се стремят към истината и положителните неща и ги обичат. Що се отнася до останалите, които не могат да го постигнат, от една страна това се дължи на проблеми с техните заложби или възприемане, а от друга — това е проблем, свързан с времето. Точно като при 20-годишните — ако поискаш от тях да постигнат нещо, което човек на 50 години би могъл и трябва да постигне, не ги ли принуждаваш да правят нещо, което не е по силите им? (Да, така е.) А сега се замислете, с какво е свързана способността на човек да възприема истината? (С неговите заложби.) Свързана е с неговите заложби. С какво друго? (Дали се стреми към истината или не.) Има определена връзка с неговия стремеж. Някои хора всъщност имат достатъчна способност за схващане, бързина на ума и коефициент на интелигентност и могат да разбират истината, но не обичат истината и не се стремят към нея. Те не изпитват нищо към истината в сърцата си и не полагат никакви усилия в това отношение. За такива хора истината винаги ще бъде нещо мъгляво и неразпознаваемо и колкото и години да вярват в Бог, това ще е напразно.

Е, приключих с Моите истории. Могат ли сюжетът и съдържанието на тези истории да ви помогнат да разберете някои истини? (Да.) Защо разказвам тези истории? Щеше ли да е необходимо да ги разказвам, ако не бяха свързани с условията на живот на хората, с нрава, който те разкриват, и с мислите им в реалния живот? (Не.) Не би било необходимо. Всички неща, които обсъдихме, са обичайни явления и състояния, които хората често разкриват в живота си, и са свързани с човешкия нрав, възгледи и мисли. Ако след като чуете тези истории, си мислите, че това са просто истории, които са леко смешни и донякъде интересни, но само толкова, и не сте способни да разберете истините в тях, тогава те няма да са ви от полза. Вие трябва да разберете някои истини от тези истории — това най-малкото ще има коригиращ ефект върху поведението ви, особено върху възгледите ви за определени неща, и ще ви даде възможност да се отвърнете от изопачените си методи на разбиране, както и да притежавате чисто разбиране за този вид неща. Това не означава просто да промените поведението си, а да

изкорените из основи тези състояния, породени от покварен нрав. Разбирате ли? А сега нека общуваме по основната тема.

Анализ на това как антихристите карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог

IV. Анализ на това как антихристите се преструват, че са олицетворение на истината, след като са придобили малко преживявания и знания

Последния път разговаряхме за осмата точка от проявленията на антихристите — те карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог. Осма точка е разделена общо на четири подтеми. Приключихме с общението по първите три подтеми, така че коя е четвъртата? (Антихристите се преструват, че са олицетворение на истината, след като са придобили малко преживявания и знания и са си взели някои поуки.) Това е четвъртата подтема на осма точка. Разбира се, тя засяга и един аспект от проявленията на темата на осма точка — те са свързани. Каква е тази тема? Че те карат другите да се покоряват само на тях, а не на истината или на Бог. Нека разделим тази подтема и да я разгледаме стъпка по стъпка. Какво представляват съответно преживяванията, знанията и поуките? Какъв вид хора ги притежават? Какъв вид хора обичат да се въоръжават с тях? Какъв вид хора наблягат на въоръжаването с тези неща, а не с истината? Какъв вид хора смятат тези неща за истина? Първо, едно нещо е сигурно: независимо какви са заложбите на тези хора и какво е тяхното възприемане, те изпитват голяма любов към знанието и любовта им към знанието надхвърля любовта им към истината реалност. Целта и посоката, към които се стремят във вярата си в Бог, е да придобият някакви така наречени преживявания и знания. Те искат да използват тези знания и преживявания, за да се въоръжат и да се опаковат така, че да станат по-изискани, по-стилни, по-култивирани и по-способни да бъдат уважавани и почитани. С тези знания и преживявания те смятат, че животът им е по-ценен, по-пълноценен и изпълнен с повече самоувереност. Според тях те вярват в Бог, за да се въоръжат с тези знания и с твърдения, които се отнасят до теологията и до различни аспекти на здравия разум, знанието и поуките. Те вярват, че като се въоръжат с тези неща, могат да заемат място в Божия дом и в тази група от хора. Следователно това, за което мислят, което почитат и което следват в сърцата си всеки ден, е свързано със знание, преживяване и така нататък.

Нека първо да разгледаме какви видове знания, преживяване и поуки има, както и кои от тези видове могат да бъдат наречени преструване на олицетворение на истината. Първо, със сигурност може да се каже, че тези неща нямат нищо общо с истината, не са съгласно истината и противоречат на истината. Това може да са неща, които са правилни според представите на хората, неща, които според техните представи са положителни, красиви и добри. Но всъщност в Божиите очи

тези неща не са свързани с истината и дори по същество са източникът на осъждането на истината от хората, коренът и източникът на съпротивата на хората срещу Бог и на техните представи за Него. Преживявания, знания и поуки — има ли разлика във възрастта и пола сред онези, които постигат тези неща? (Не, няма.) Най-вероятно няма. Някои хора имат дарби. Какво са дарбите? Например, след като някои хора изслушат дадена теория или твърдение и възприемат ядрото или основните понятия на такава теория, умът им реагира много бързо. Те веднага знаят как да обяснят такава теория или твърдение и как да я превърнат в свой собствен език, който използват, за да говорят с други хора. След като изслушат тези неща, те бързо ги запомнят. Това не означава, че са особено проницателни, а просто имат отлична памет, което е вид специална дарба. Има ли някой, който притежава такава дарба? (Да.) Има такива хора, които, след като кажеш едно нещо, веднага могат да го използват, за да си направят изводи за нещо друго. Те могат, когато им се представи информация за един аспект на дадена тема, да я приложат в други области. Много са добри в това да използват обсъжданата тема, за да изложат собствените си идеи. Много са добри, когато става въпрос за външни неща и за теории — за тези логически и езикови неща. Тоест те се отличават в това да си играят с думи и да използват теории, за да оплитат и убеждават другите. Има някои хора с такава дарба. Те са много красноречиви, с изключително гъвкаво мислене и реакции. Като чуят един аспект на истината, със своята дребна хитрост и дарби, те разбират този аспект на истината като вид знание и учение, а след това използват този вид учение, за да разговарят с другите и да вършат така наречената работа по поенето и пастирството. Какъв ефект има това върху хората? Има ли добри резултати? (Не, няма.) Защо е така? (Не е практично и хората нямат път за практикуване, когато го чуят.) След като изслушат казаното от тези хора, другите смятат, че всичко, което са казали, е правилно, че няма нито една грешна дума и нито една дума, която да противоречи на принципите — всичко е правилно. Но когато го прилагат на практика, те усещат, че тези думи са празни, че няма цел или посока при практикуването и че тези думи не могат да се използват като принципи на практикуване. И така, какви са тези думи? (Доктрини.) Те са вид доктрина, вид знание. Такива проявления на антихристите са много очевидни и очебийни. Те смятат истината за знание, за нещо академично, за теория. Макар и да разбират нещата само наполовина, те винаги изискват от другите да правят това или онова. Когато другите не разбират и ги молят да обяснят подробно, антихристите не могат да обяснят ясно и вместо това отвръщат с опровергаване: „Ти не обичаш истината. Ако обичаше истината, щеше да можеш да разбереш какво казвам и щеше да имаш път за практикуване“. Като чуят това, някои, които са объркани и нямат проницателност, си мислят: „Точно така. Ако наистина обичах истината, щях да мога да разбера думите им“. Хората, които нямат проницателност, смятат, че това, което този човек казва, е

правилно — че те не разбират истината. Те прехвърлят отговорността върху себе си и така биват подведени от антихристите до степен да загубят ориентация.

Нека сега да поговорим за преживяването. Преживяването е метод, който е бил обобщен след дълъг период на преминаване през нещата. Хората, които са работили два дни, имат ли някакво преживяване? (Нямат.) Тогава тези, които са работили 10 или 20 години, със сигурност имат преживяване. Някои хора смятат, че имат преживяване от дългогодишна работа, че когато става въпрос за това какво трябва да правят, когато се изправят пред определени неща, как да се справят с определени типове хора и какви доктрини трябва да говорят на кои хора, те знаят всичко. В резултат на това, когато един ден се случи нещо ново, за което не знаят, те прелистват записките от последните си 20 години работа, размишляват върху тях и след това безразборно прилагат тези минали твърдения и практики. Когато действат по този начин, онези, които не разбират истината, все още смятат, че това, което правят, е съгласно истината, докато онези, които разбират истината, гледат и казват: „Този човек действа сляпо. Той няма принципи в работата си; разчита изцяло на преживяването и не разбира Божието намерение, нито разбира как да действа по начин, който да защитава интересите на Божия дом и да е в съответствие с принципите на Божия дом за това как да се отнасяме към хората. Той прилага правилата сляпо“. Тук има проблем. Ако обикновеният човек е работил само за кратко време, той може да няма капитала да каже: „Имам опит; не се страхувам. Работил съм толкова много години. Какъв тип човек не съм виждал и с какви въпроси не съм се занимавал?“. Но тези хора се осмеляват да кажат това. Дори да си се занимавал с много неща и с повече от няколко различни типа хора, можеш ли да гарантираш, че действаш в съответствие с истините принципи, когато се занимаваш с всеки въпрос и когато се отнасяш към всеки човек? В действителност това не е нещо, което смееш да гарантираш. Но за онези, които смятат преживяването и рутината за истина, ако някой им възрази, те казват: „Работя от толкова много години. Аз съм минал по повече мостове, отколкото ти си извървял пътеки, а все още се осмеляваш да не се съгласиш с мен? Защо просто не си отидеш вкъщи и да се молиш!“. Пред тях никой не смее да каже думата „не“, да изкаже различно мнение или да изрази и дума несъгласие. Какво е това поведение? Това е да се смята преживяването за истина и човек да вярва, че е олицетворение на истината. Някои казват: „Аз не се смятам за олицетворение на истината — кой би се осмелил да носи такава титла? Само бог е истината. Никога не съм действал така, нито съм мислил така“. Субективно погледнато, ти не мислиш по този начин, нито възнамеряваш да действаш така. Но обективно погледнато, твоите начини на вършене на нещата, твоето поведение и същността на твоите действия в крайна сметка те окачествяват като човек, който се смята за олицетворение на истината. Защо караш хората да се подчиняват на твоите предложения дословно? Ако не се смяташ за Бог и си просто обикновен човек,

имаш ли правото да караш другите да ти се подчиняват? (Не, нямам.) Има едно обстоятелство, при което хората могат да ти се подчинят, и то е, ако разбираш истината — ако си човек, който разбира истината. Но от друга страна, дори да си човек, който разбира истината, ти си все още просто обикновен човек, а може ли един обикновен човек да бъде олицетворение на истината? (Не, не може.) Ако човек може да разбере всички слова, които Бог е изрекъл, и всички истини, които Бог изисква от човека да разбере, може ли този човек да стане олицетворение на истината? (Не, не може.) Някои казват: „Това може да е, защото не са били усъвършенствани. Петър е бил усъвършенстван човек. Може ли Петър да бъде наречен олицетворение на истината?“. Това, че човек е усъвършенстван, не го прави олицетворение на истината и знаете ли защо? (Има разлика в същността.) Има разлика в същността; това е един аспект от нея. Дали човек може да стане олицетворение на истината — това е въпрос, който трябва да обсъдим. Защо се казва, че човек не може да бъде олицетворение на истината? Дали олицетворението на истината е просто въпрос на същност? Някои хора казват: „Човекът се ражда като сътворено същество, а Този на небето по своята същност е Създателят. Няма нужда да спорим по този въпрос — Бог винаги ще бъде олицетворение на истината. Тогава дали Христос е олицетворение на истината, защото разбира истината и притежава истината? Ако сме придобили всички истини от Бог, можем ли и ние да бъдем наречени олицетворение на истината?“. Други казват: „Не можем. Преди си мислех, че когато хората разберат повече от истините, могат да станат христос и да станат бог. Сега знам, че тази същност не може да бъде заменена или променена“. Тяхното разбиране е достигнало до тази точка. И така, способни ли сте да разберете този въпрос още по-добре? Би трябвало да разберете този въпрос веднага щом приключа общението си с вас. Когато говорим за олицетворението на истината, какво точно е това „олицетворение“? Този термин е малко абстрактен, затова нека го кажем с най-прости думи. Самият Бог е истината и Той притежава всички истини. Бог е източникът на истината. Всяко положително нещо и всяка истина идват от Бог. Той може да отсъди за правилността и неправилността на всички неща и събития; Той може да отсъди за неща, които са се случили, за неща, които се случват сега, и за бъдещи неща, които все още не са известни на човека. Бог е единственият Съдия, който може да отсъди за правилността и неправилността на всички неща, а това означава, че правилността и неправилността на всички неща може да бъде отсъдена само от Бог. Той знае критериите за всички неща. Той може да изразява истини по всяко време и навсякъде. Бог е олицетворението на истината, което означава, че Той Самият притежава същността на истината. Дори ако човекът разбира много истини и е доведен до съвършенство от Бог, тогава той ще има ли нещо общо с олицетворението на истината? Не. Това е сигурно. Когато човекът е доведен до съвършенство по отношение на текущото Божие дело и различните стандарти,

които Бог изисква от него, той ще има точна преценка и начини за практикуване и ще разбира Божиите намерения напълно. Може да прави разлика между това, което идва от Бог, и това, което идва от човека, между това, което е правилно, и това, което е неправилно. И все пак има някои неща, които остават недостижими и неясни за него, неща, които може да узнае едва след като Бог му ги каже. Може ли човекът да знае или да предсказва неща, които все още не са известни, неща, които Бог все още не му е казал? Категорично не. Нещо повече, дори ако човекът придобие истината от Бог, притежава истината реалност, познава същността на много истини и има способността да разпознава доброто и злото, ще има ли той способността да контролира и управлява всички неща? Няма да има тази способност. Това е разликата между Бог и човека. Сътворените същества могат да придобият истината само от източника на истината. Могат ли те да придобият истината от човека? Нима човекът е истината? Може ли човек да предостави истината? Не може и в това се крие разликата. Можеш само да получиш истината, но не и да я предоставиш — можеш ли тогава да се наречеш човек, който притежава истината? Можеш ли да се наречеш олицетворение на истината? Категорично не! Каква точно е същността на олицетворението на истината? Тя е източникът, който предоставя истината, източникът на управление и върховенството над всички неща, а също така е единственото мерило и критерий, по който се съди за всички неща и събития. Това е олицетворението на истината. Антихристите често отказват да приемат тази точка. Те вярват, че знанието е сила, че преживяването е оръжие, с което хората се въоръжават, за да станат силни, и че когато хората имат преживяване, знания и тези поуки, те могат да контролират всичко. Те могат да контролират съдбите на хората, да контролират мислите на хората и да им влияят и дори да влияят на поведението на хората. Или някои хора ще си помислят, че тези неща могат да наставляват хората, да променят умовете на хората и да променят нрава на хората. Какви са тези мисли? (Мислите на антихристите.) Това са мислите на антихристите. Защо Бог може да господства над съдбата на човечеството? Бог е реалността на всички положителни неща и Неговите слова са реалността на всички положителни неща. Каква е същността на Бог? Неговата същност е истината и затова Той е способен да господства над съдбата на човечеството. Антихристите не виждат и не признават това, камо ли да го приемат. Те смятат за истина онези неща, които идват от хората, от знанието и от обществото и които са ценени от злото човечество, и се опитват да използват тези неща, за да подвеждат хората, да ги контролират и да си спечелят място в църквата и сред Божиите избраници. С каква цел подвеждат хората? С каква цел изучават и се въоръжават с тези неща? За да накарат хората да им се подчиняват и да слушат думите им. С каква цел карат хората да слушат думите им? (За да ги контролират.) Точно така, целта им е да ги контролират. Това означава, че когато изрекат някои думи, хората ще се съобразят с тях и ще бъдат манипулирани от

тях, превръщайки се в техни инструменти и роби. Тъй като хората приемат техните възгледи и приемат техните така наречени преживявания, знания и поуки, тези хора след това ги почитат. Да ги почитат не означава ли да ги слушат? (Да, означава.) Да ги слушат не означава ли, че тези хора могат лесно да бъдат манипулирани? Не са ли успели антихристите? (Да, успели са.) Щом някой ги слуша, това не означава ли, че е бил отнет от Бог? (Да, означава.) Това прави антихристите щастливи; това е тяхната цел. Всъщност не е задължително дълбоко в сърцата си да вярват безусловно, че са олицетворение на истината и че са истината, но те мислят и действат така. Защо мислят и действат така? Те вярват, че техните знания, преживявания и всичко, което е дошло от техните дарби, са правилни и искат да използват тези неща, за да контролират хората и да ги държат здраво в ръцете си. Някои от техните знания, опит и поуки очевидно са дяволски думи, предназначени да мамят хората. Някои, макар и не очевидни, крият в себе си схеми, коварни заговори и конспирации и онези, които не могат да ги прозрат, ще бъдат подведени. Какви са последствията от това да бъдеш подведен? Хората се отдалечават от Бог и вече не разбират истината, като смятат човешкото знание, преживяване и поуки за истина и оставят настрана Божиите слова. У хората се появява неяснота по отношение на Божиите слова, но се интересуват много от тези знания и опит и ги ценят, дори полагат усилия да ги практикуват и прилагат. Това е целта на действията на антихристите. Ако те нямаха такава амбиция да манипулират хората, да ги контролират и да ги правят покорни, щяха ли да се въоръжават с тези неща? Не биха положили никакви усилия за това. Те имат цел; тяхната целенасоченост е много ясна. Каква е тази ясна цел? (Да контролират хората.) Тя е да контролират хората. Независимо дали контролират цяла група хора или само част от тях, биха ли могли да контролират някого без теоретична основа? Първо трябва да намерят набор от мисли и теории, които отговарят най-много на представите и фантазиите на хората и са най-подходящи за вкусовете на хората, и да използват всички възможни средства, за да ги разпространяват сред хората. Това означава да промиват мозъците на хората, да работят върху мислите им, като постоянно ги индоктринират и ги карат да слушат, да се запознават с тези мисли и възгледи и да ги приемат. Всъщност хората биват пасивно индоктринирани и пасивно им се промиват мозъците, и те несъзнателно приемат тези възгледи. Тъй като хората нямат вътрешната способност да различават правилното от грешното, преди да разберат истината, те нямат способността да се съпротивляват на тези неща — нямат имунитет срещу това. Когато хората приемат тези погрешни възгледи, те бързо стават техни пленници. Какво се има предвид под „пленници“? Това означава, че след като приемат тези възгледи, хората все по-непоколебимо вярват, че тези неща са правилни, и постоянно използват тези възгледи, за да убеждават себе си и другите. Те са били подведени и контролирани и така Сатана постига целта си, когато подвежда хората.

Някои, които са научили някои специални професионални умения в света, или тези, които имат определен социален статус в обществото, споделят обща мисъл, след като дойдат в Божия дом, която поражда общо проявление в тях. Каква е тази мисъл? Те се смятат за елита на обществото. Какво е елитът? Това са хора, които се открояват в групи. Те са получили някакво специално висше образование и техните таланти, заложби и дарби са една крачка пред останалите. Какво означава да си една крачка пред останалите? Означава, че сред хората в една група те имат изключително мислене, интелигентност и красноречие и имат специална способност да разбират определени неща и умения. Това се нарича да си една крачка пред останалите и тези хора са известни като елити в обществото. Всяка страна развива този вид хора. Каква е целта на тяхното развиване? Да накарат страната да се развива по-бързо. Когато такива хора се посветят на различни позиции, развитието се ускорява във всички сфери на живота. Статусът на такива хора в обществото висок ли е, или е нисък? (Висок.) Те определено нямат обикновен статус. Те имат някои специални таланти, научили са някои специални знания и са получили известно специално образование. Техните заложби, таланти и научени знания надхвърлят тези на обикновените хора. Ако тези хора дойдат в църквата, какъв е техният манталитет? Каква е първата им мисъл? Първо, те си мислят: „И отслабена, мечката е по-силна от елена. Въпреки че след като повярвах в бог, не преследвам света и не съм прочут там, предвид специалното образование, което съм получил, както и знанията, които съм научил, и талантите, с които съм надарен, аз трябва да бъда водач сред вас. В божия дом трябва да бъда основна опора и стълб. Трябва да бъда този, който води и напътства“. Не мислят ли така? На какво се основава това мислене? Ако бяха обикновени фермери, щяха ли да се осмелят да мислят така? (Нямаше.) Защо не? (Нямат капитала.) Те нямат капитала да мислят така. И така, какви хора могат да мислят по този начин? Всички те са хора с определени знания, таланти, дарби и така наречените заложби. Когато дойдат в Божия дом, те си мислят: „Вече не преследвам света. Светът е твърде зъл, затова ще дойда в божия дом и ще преследвам там. В божия дом мога да получа поне позицията на водач или работник“. Таят ли добри намерения? (Не.) Защо не таят добри намерения? Нещата, които са научили, и социалният им статус им вредят ужасно. Ако не се стремят към истината, те никога няма да слязат от такава позиция в живота си. Те винаги ще чувстват, че са високо в облаците, но всъщност от гледна точка на Бог те не се различават от което и да е обикновено сътворено същество. Те винаги ще се поставят високо в облаците. Не е ли това опасно? Ако паднат, ще паднат тежко и животът им може да е в опасност! Защо такива хора смятат, че трябва да имат висок статус, да бъдат почитани, да имат много хора, които се въртят около тях, трябва за всичко да се консултират с тях и мненията им да бъдат изслушвани, и трябва да мислят за тях и да ги поставят на първо място във всичко? Защо мислят

с толкова много „трябва“? Защото придават голямо значение на своя социален статус, знания и специалните неща, които са научили. Те си мислят: „Колкото и много или колкото и възвишено да се говори за истината, тези мои неща все още са ценни; те са по-ценни от истината и не могат да бъдат заменени от нея. В обществото аз съм шеф на компания. Управлявам хиляди хора. Едно махване на ръка от мен кара всички да ме слушат. Имам толкова голяма власт — само си представете каква позиция и статус имам! Колко от тези незначителни хора в Божия дом са по-висши от мен? Като се огледам, не виждам много специални хора. Ако трябваше да ги управлявам, нямаше да е проблем; нямаше да е голяма работа!“. Да предположим, че му кажеш: „Добре. Хубаво е, че имаш тази амбиция. Ще удовлетворя желанието ти, ще те препоръчам за църковен водач. Ти доведи тези хора пред Бог, така че да знаят как да четат Божиите слова и да прилагат истината на практика, и подкрепи слабите, негативните и онези, които не изпълняват дълга си“. Той ще каже: „Това е лесно. Когато бях в бизнеса, вършех всякаква такава работа, като съветвах хората за начина им на мислене. В това съм добър“. Какво се случва, след като повече от тридесет души в една църква са оставени в ръцете му? За по-малко от два месеца онези, които са били слаби, стават по-слаби, онези, които са били негативни, стават по-негативни, а онези, които проповядват евангелието, не могат да придобият хора. На онези, които не знаят как да четат Божието слово, им се доспива, щом дойде време за събиране, и вече дори не искат да слушат проповедите от Горното. Когато го попитат: „Ти не си ли доста способен?“, той казва: „Да, бях шеф. Способностите ми са очевидни!“. Какъвто и да си шеф в света, от това няма полза. Ако не разбираш истината, тогава си лаик във вършенето на църковна работа. Ако на тези хора им се позволи да отговарят за евангелската работа, те ще се занимават само с безполезни и повърхностни формалности, няма да получат никакви резултати и една църква с десетки хора няма да бъде добре напоявана. Какво става тук? Такива знаещи хора някога са били корпоративни шефове и изпълнителни директори в обществото, така че защо не могат да покажат уменията си, когато дойдат в Божия дом? (Светият Дух не ги пази.) Това, че Светият Дух не ги пази, е един аспект, но каква е основната причина? Те не разбират истината, така че когато става въпрос за състоянията на хората, за покварения им нрав, за Божиите изисквания към човека, за Божиите слова, които разобличават човека, и за начина, по който Бог говори, на тях им липсва духовно разбиране и не могат да прозрат какво се случва с тези неща, и просто действат сляпо и повърхностно. Те смятат, че църковната работа е като да управляваш бизнес в света и че стига да вдъхновят умовете на хората и да разпалят ентусиазма им, тогава ще са свършили добра работа. Те смятат, че от една страна трябва да съветват хората за начина им на мислене, а от друга — да използват добре установените си начини за справяне с нещата в света, като се опитват да подкупват тези над тях и да купуват тези под тях. Те вярват, че стига

да се погрижиш хората да получават пари, те ще те слушат и ще те следват — смятат, че е толкова просто. Външните неща не включват истината. Във вярата в Бог всичко, което човек прави, включва истината и промени в нрава. Ще проработят ли същите методи, както в света? (Не.) Няма да проработят. Когато става въпрос за това как да се справят със състоянията на хората, как да се справят със слабостите на хората, как да подкрепят хората добре, как да се справят с представите на хората за Бог, как да накарат хората да опознаят себе си, когато разкриват покварения си нрав, и как да накарат хората да бъдат честни, те нямат и представа и дори говорят глупости и сляпо налагат правила. Например, ако някой каже нещо, което е аматьорско и лишено от духовно разбиране, те ще кажат, че този човек е с лоши заложби и не се стреми към истината. Те просто сляпо прилагат правила и го правят по този и онзи начин, докато другите не останат без път напред, като ги смущават и ги карат да губят мотивация. Онези, които изпълняват дълга си, вече нямат енергия за това, докато онези, които са негативни, стават още по-негативни. Някои хора казват, че ако такъв човек води тяхната църква, по-добре да четат Божиите слова у дома. Какво е причинило това? Когато те водят църква, карат хората да губят мотивация, карат ги вече да не искат да вярват в Бог. Защо хората не искат да вярват? Защото първоначално са имали малко ясно видение, но действията на този човек ги смущават и объркват. От самото начало в сърцата на тези хора не е имало никакви истини — само разбиране на доктрини. След като бъдат смутени от този човек, те стават още по-объркани и вече не могат да схванат делото на Светия Дух. Съществуването на Самия Бог също става малко неясно. И така, какви методи използват, за да доведат хората до това състояние? Например твърдението „човекът е сътворен от Бог“ истина ли е? (Да.) Трябва да използваш своите истински прозрения, разбиране и преживяване, за да докажеш това твърдение, така че братята и сестрите да могат по-твърдо да повярват, че това твърдение е истината и е правилно, и да се убедят, че човечеството е дошло от Бог, като по този начин увеличат вярата си в Бог. Щом човек има вяра в Бог, когато приеме дисциплиниране или претърпи някакви трудности или преследване, той ще има сила в сърцето си. Това е факт. Но какво казват тези хора? „Има едно телевизионно предаване, в което се казва, че е открито, че преди 100 милиона години хората са живели в племенни общности“. Когато по този начин изтъкват знанията си и говорят за история, всички, които ги чуят, се объркват: „Не е ли казано, че човекът е сътворен от Бог? Като го представиш по този начин, не звучи така. Дали човекът е произлязъл от маймуните?“. Вижте, докъде са довели хората? Не е ли това да вредиш на хората? (Така е.) Винаги, когато имат възможност, те изтъкват знанията си и говорят за история, философия и как се оправят и влизат в сговор с държавни служители в света, просто изтъкват тези неща. Когато се изтъкват така и когато някои братя и сестри, които са с малък

духовен ръст, слаби и с малка вяра, чуят тези неща, къде отиват сърцата им? (Хукват към света.) Точно така. На какво е равносилно това? Тези хора, които са им поверени, са съсипани от тях. Те очевидно са лаици. Не само че не разбират въпросите на навлизането в живота, но и не разбират каква е работата им, камо ли духовните неща в живота или промените в нрава. Те не разбират нищо от това, но все пак се преструват, че разбират истината, и искат да бъдат пастири, за да водят Божиите избраници. Не е ли това абсурдно? Ако не разбираш духовните неща в живота, какво трябва да направиш, когато си избран за водач? Казваш: „Аз съм лаик и никога не съм водил църква. Трябва да потърся и да видя какво предвиждат работните разпоредби за това и да намеря хора, които го разбират, за да разговарям с тях за това как трябва да се извършва работата, или да намеря братя и сестри, които разбират истината, и да си сътруднича с тях“. Това правилното отношение ли е? (Да.) Но някои хора не правят това. Те се държат надменно и казват: „Искаш да си сътруднича с други — кой е по-старши от мен? Кой има по-висок социален статус от мен? Аз съм доста прочут в обществото. Всеки, който ме срещне, трябва да ми отдаде малко уважение“. Така те просто се хвалят и изтъкват способностите си. Когато водят църква по този начин, имат ли братята и сестрите все още надежда да навлязат в истината реалност? (Нямат.) Нямат. И въпреки че е така, тези хора все още карат другите да им докладват всичко. Тези дяволи са учили малко в университет и притежават малко знания и следователно се осмеляват да се перчат и да мамят в обществото и да вършат всякакви лоши неща. Те имат някои средства за оцеляване, затова искат да дойдат в Божия дом, за да постигнат нещо. За да получат статус и да донесат слава на предците си, те дори искат да се преструват, че са олицетворение на истината, така че Божиите избраници да ги слушат и да ги следват. Какво означава за тях „олицетворението на истината“? Означава: „Всички вие трябва да поддържате като истина всяка моя мисъл, подход и мнение. Установил съм правило за теб: всички сметки, дори тези под пет долара, трябва да ми бъдат докладвани“. Други казват: „Не би трябвало да има нужда да се докладват пет долара. Ние също имаме правомощия. Не можем ли просто да действаме според принципите?“. Какво си мислят те? „Как може това да е добре? Това е сериозна работа. Аз съм водачът. Само аз имам последната дума!“. Въпреки че не го казват, така мислят в сърцата си. Ето така контролират хората. Те могат да направят всичко, което е лошо или мами другите. Когато мамят и вредят на другите, не им мигва окото, сърцата им не трепват и изобщо не се чувстват неспокойни вътрешно. Когато им се даде позиция в Божия дом, те се осмеляват да я заемат. Щом я заемат, не искат да се оттеглят и желаят да се преструват, че са олицетворение на истината, за да накарат другите да се подчиняват. Съществуват ли такива хора? (Да.)

Има някои хора, които, макар да вярват в Бог, не Му отдават всичко с готовност и радост, а вместо това изпълняват дълга си неохотно. Те мислят само за това да

полагат труд, за да получат благословии, но не са готови да се стремят към истината. Когато изпълняват дълга си, те често действат нехайно и не са добросъвестни, и се задоволяват само с постигането на някакви резултати, за да не бъдат премахнати. Но независимо дали хората наистина вярват в Него и Му отдават всичко, Бог дава на хората възможност да се покаят. Бог няма да те заклейми, защото не разбираш истината или действаш нехайно, когато изпълняваш дълга си. Бог постоянно ще те проучва внимателно, за да види дали можеш да приемеш истината и дали можеш истински да се покаеш и да поемеш по правилния път в живота. Зависи как ще избереш. Някои хора не разбираха никакви истини, когато започнаха да изпълняват дълга си, но понеже често слушат проповеди и често се събират и разговарят в общение, те постепенно започват да разбират истината. Сърцата им стават все по-светли и те виждат, че им липсва твърде много, че изобщо нямат истина и че нямат принципи при изпълнението на дълга си, а само вършат някаква работа според собствените си желания. Те чувстват, че изпълнението на дълга им по този начин не е в съответствие с Божиите намерения и сърцата им се изпълват с разкаяние. Започват да се стремят към истината и постигат все по-добри резултати при изпълнението на дълга си. По този начин, от една страна, те придобиват навлизане в живота, а от друга страна, постепенно започват да отговарят на критериите при изпълнението на дълга си. Това е човек, който може да приеме истината при изпълнението на дълга си. С постепенното изясняване на разбирането им за истината те могат ясно да видят собствените си разкривания на поквара. Те могат да се молят на Бог и да се уповават на Бог в сърцата си, да са готови да се отърват от покварата си, да прилагат истината на практика и да поемат по пътя на стремежа към истината. Това е постепенното израстване на живота в хода на изпълнението на дълга. Всички, които следват Бог, започват да разбират истината и да навлизат в истина реалност в хода на изпълнението на дълга си. Ако човек не обича истината, може ли да има такава промяна? Определено не. Някои хора са особено надменни и самонадеяни. Когато дойдат в Божия дом, особено след като изпълнят дълга си, степента на това става очевидна. С ръце, скръстени на гърдите, или с ръце на хълбоците, те показват неподчинение и недоволство. Защо са толкова надменни? В сърцата си те казват: „За да вярвам в бог и да изпълнявам дълга си, аз се отрекох от света, от семейството си и от работата си. Нима тази цена не е висока? Отрекох се от толкова много заради бог. Не трябва ли бог да ми даде някаква компенсация? Освен това, според моя статус и доходи в обществото, не трябва ли божият дом поне да ми осигури същото отношение? Сега, когато изпълнявам дълга си, не може ли бог да ми окаже някаква специална благосклонност? Аз съм специален талант, много по-добър от обикновените хора. Трябва да имам статус в божия дом. Щом другите могат да водят, значи и аз мога да водя. Моят статус не бива да е по-нисък от този на другите и трябва да се радвам на по-добро отношение от

обикновените хора. Най-важното е, може ли бог да ме увери, че в бъдеще ще получа благословии и ще имам добра крайна цел?“. От мислите в сърцата им можем да видим, че те са дошли да сключат сделка с Бог, а не да Му отдадат всичко искрено. Те мислят по същия начин като Павел, като искат да изпълняват дълга си в замяна на Божиите благословии. Но разумът им е много по-лош от този на Павел — далеч отстъпва на този на Павел. Защо казвам това? Защото Павел наистина изстрада много през многото години, в които проповядваше евангелието, и плодовете от неговото проповядване на евангелието бяха много по-добри от тези на обикновените хора. Най-малкото стъпките му преминаха през по-голямата част от Европа. Той основа много църкви в цяла Европа. В това отношение обикновените антихристи не могат да се сравняват с разума на Павел или с това колко труд е положил той. Но човекът, когото току-що споменах, става невероятно надменен, след като изпълни дълга си. Нима това не е твърде лишено от разум? Те са напълно неразумни и като един бандит не могат да изпуснат възможността да получат благословии, след като веднъж са я докопали. Такива хора винаги своеволно търсят възможности да изпъкнат в Божия дом, дори ако това означава просто да станат ръководители на екип или надзорници. Накратко казано, когато идват в Божия дом, те не са склонни да бъдат обикновени последователи. Който и да признае, че е обикновено сътворено същество, че е просто обикновено сътворено същество като всички останали живи същества, те никога няма да приемат тази гледна точка — никога няма да позволят да бъдат онеправдани по този начин. Те вярват, че трябва да получат специално отношение и че Бог трябва да им даде специална благодат и благословии. Те също така искат да се радват на специалните предимства на статуса в Божия дом. Не позволяват на Божия дом да се съмнява в техните таланти, а още по-малко позволяват на хората да питат за работата им — всеки трябва да им вярва безрезервно, защото са се отрекли от всичко заради Бог и са Му абсолютно предани. Не е ли това неразумно искане? Има ли този човек някакъв разум? Колко такива хора има? Какъв процент от църквата може да са те? Такива хора винаги си мислят, че имат някакви способности и талант, затова се хвалят колко са блестящи. И така, какво означава този така наречен талант? Означава, че могат да говорят високопарно, да изричат много глупости, да променят начина си на говорене в зависимост от това с кого говорят и имат по-големи умения за измама от обикновените хора. Те вярват, че това е талант и способност и искат да използват тази способност, за да се перчат и да блъфират. Какво означава истински талант? Означава да имаш специални умения. Когато Бог е създал човека, Той е дал на различните типове хора различни специални умения. Някои хора са добри в литературата, някои са добри в медицината, някои са добри в изучаването на умения, някои са добри в научните изследвания и така нататък. Специалните умения на хората са дадени от Бог и не са нещо, с което да се хвалят. Независимо какви специални умения има човек,

това не означава, че разбира истината, и със сигурност не означава, че притежава истина реалност. Хората имат определени специални умения и ако вярват в Бог, трябва да използват тези специални умения, за да изпълняват дълга си. Това е приемливо за Бог. Да се хвалиш с определено специално умение или да искаш да го използваш, за да сключваш сделки с Бог — това е твърде лишено от разум. Бог не е благосклонен към такива хора. Някои хора знаят определено умение и затова, когато дойдат в Божия дом, се чувстват, че са нещо повече от другите, искат да се радват на специално отношение и чувстват, че имат сигурна работа за цял живот. Те считат това умение за вид капитал — каква надменност! И така, как трябва да гледате на тези дарби и специални умения? Ако тези неща са полезни в Божия дом, тогава те са само инструменти, за да изпълняваш добре дълга си. Те нямат нищо общо с истината. Колкото и много да имате, дарбите и талантите са само човешки специални умения и нямат нищо общо с истината. Твоите дарби и специални умения не означават, че разбираш истината, и със сигурност не означават, че притежаваш истината реалност. Ако използваш дарбите и специалните си умения, за да изпълняваш дълга си и го изпълняваш добре, тогава те са използвани на правилното място и употребата им е одобрена от Бог. Но ако използваш дарбите и специалните си умения, за да се перчиш, да свидетелстваш за себе си и да изграждаш независимо царство, тогава греховете ти ще бъдат големи и ще станеш сериозен нарушител в съпротивата си срещу Бог. Дарбите са дадени от Бог. Ако не можеш да ги използваш, за да изпълняваш дълга си и да свидетелстваш за Бог, тогава ще бъдеш твърде безсъвестен и лишен от разум и ще бъдеш толкова задължен на Бог — това е възмутително бунтарство! Но колкото и добре да проявяваш дарбите и специалните си умения, това не означава, че имаш истината реалност. Да практикуваш истината и да действаш принципно означава, че имаш истината реалност. Дарбите и талантите винаги са дарби и таланти. Те нямат нищо общо с истината. Колкото и дарби и таланти да имаш и колкото и висока да е репутацията ти или колкото и висок да е статусът ти, това никога няма да означава, че имаш истината реалност. Дарбите и талантите никога няма да станат истина. Те нямат нищо общо с истината. Но антихристите не мислят така и именно тези неща ценят много. Например някои хора имат актьорски талант. След като изиграят главната роля във филм, заснет в Божия дом, те започват да си придават важност. Дори трима души, които им помагат да се гримират, не са достатъчни, за да задоволят нуждите им. Преди са били обикновени хора, но сега, когато вярват в Бог, след като изпълнят дълга си като актьори, започват да си придават важност. Не си ли търсят смъртта? Мисля, че правят точно това! Те не са специални на външен вид и актьорските им умения са средни. Те просто са подходящи за изпълнение на определени роли, затова им се дава друга роля — не е ли това да ги превъзнасяш? Когато им се даде шанс да изпълнят дълга си, те дори си придават важност. Когато играят, те заповядват на

хората да им прислужват, като им носят чай и наливат вода, което ядосва всички братя и сестри, които са видели това. Аз казах: „Изчистете ги!“. И така църквата ги изчисти. Не трябва ли тези хора да бъдат премахнати? Те си мислеха, че църквата не може да прави филми без тях, затова се осмелиха да си придават важност. Не очакваха това последствие. Това беше продиктувано от тяхната природа. Такива хора ценят знанието, таланта, ученията и опита. Те придават твърде голямо значение на тези неща, но пренебрегват най-ценното нещо — истината. Те не осъзнават, че в Божия дом властва истината. Ако не се стремят към истината, колкото и големи да са знанията им или колкото и голямо да е красноречието им, те няма да могат да устоят. Рано или късно ще бъдат разкрити и отстранени. Лесно ли е за хората да разберат тази частица доктрина? Онези, които вярват в Бог от много години, но не могат дори да прозрат това, са просто объркани хора без никаква стойност. Ако бяха малко по-разумни, нямаше да са толкова надменни. Такива хора са дяволи и сатани, които се издават сами. Сега директно посочих този въпрос, за да можете и вие да го разберете ясно, за да можете да различите малко този въпрос и да го прозрете. Ако не го бях посочил ясно, щяхте ли да можете да го различите по този начин? Щяхте ли да можете да ги премахнете? Хората не могат да видят проблема, затова трябва да бъда прям. Ако не бях прям, проблемът не би могъл да бъде разрешен. Като разчитате само на малкото доктрини, които вие разбирате, никакви проблеми не могат да бъдат разрешени.

Антихристите винаги си мислят, че имат специални таланти. Те смятат, че са завършили колеж, че са много ерудирани и притежават богатство от знания. Те силно ценят и оценяват своите знания и духовните теории, които научават, и дори се отнасят към тези неща като към истината. Нещо повече, те често използват тези знания и преживявания, които смятат за правилни, за да поучават, подвеждат или обуславят хората около себе си. По-специално те често говорят за своето „славно“ минало, което използват, за да придумват и убеждават другите хора и да ги карат да ги уважават и да ги почитат. И какво е тяхното „славно“ минало? Някои от тях ще кажат: „Някога бях преподавател в университет. Всичките ми студенти бяха магистри или докторанти. Всеки път, когато изнасях лекция, нямаше нито едно празно място. Всеки от студентите седеше в пълна тишина и ме гледаше с обожание и възхищение в очите. Дори не се притеснявах. Колко величествено и впечатляващо беше всичко! Роден съм с такъв талант и такъв кураж“. Други ще кажат: „На 14 години се научих да шофирам. Шофьор съм вече над 40 години и шофьорските ми умения са първокласни“. Какво имат предвид с това? Имат предвид: „Шофирате само от няколко дни. Какво знаете вие? Опитен шофьор като мен е шофирал цял живот. Имам всякакъв опит. В бъдеще трябва да ме питаш, ако има нещо, което не разбираш. Трябва да слушаш какво имам да ти кажа“. Когато имат някакво умение, антихристите се смятат за забележителни, представят се за мистериозни, перчат се и свидетелстват за себе си, като карат

другите да ги уважават и почитат. Когато хората от този тип имат някоя силна страна или дарба, това ги кара да мислят, че са по-добри от другите, и да се стремят да ги водят. Когато други хора идват при тях за отговори, антихристите ги поучават отвисоко и ако тези хора все още не разбират след това, те просто го приписват на това, че са със слаби заложби, въпреки че в действителност самите антихристи не са дали ясно обяснение. Например като види, че някой не може да поправи повредена машина, антихристът ще каже: „Как може все още да не знаеш как да направиш това? Не ти ли казах вече как да го направиш? Обясних го толкова ясно, а ти все още не го разбираш. Наистина си със слаби заложби. Не успяваш да се научиш всеки път, когато те уча как да го направиш“. Но когато този човек го помоли да поправи машината, той ще я гледа много дълго и също няма да знае как да я поправи, и дори ще скрие от този човек факта, че не знае как да я поправи. След като отпрати този човек, антихристът тайно ще проучва и ще се опитва да разбере как да поправи машината, но пак няма да може да я поправи. Накрая ще разглоби машината, ще направи пълна бъркотия и няма да може да я сглоби отново. Тогава, от страх другите да не видят това, ще скрие частите. Срамно ли е да не знаеш как да правиш някои неща? Има ли човек, който може да върши всичко? Няма нищо срамно в това да не знаеш как да вършиш някои неща. Не забравяй, че си просто обикновен човек. Никой не те почита и не те боготвори. Обикновеният човек е точно това — обикновен човек. Ако не знаеш как да направиш нещо, просто кажи, че не знаеш как да го направиш. Защо да се опитваш да се прикриваш? Хората ще се отвратят от теб, ако постоянно се прикриваш. Рано или късно ще се издадеш и тогава ще изгубиш достойнството и почтеността си. Това е нравът на антихриста — антихристите винаги си мислят, че за всичко ги бива, че могат да правят всичко и че са способни и вещи във всичко. Това няма ли да им създаде проблеми? Какво биха направили, ако отношението им беше честно? Биха казали: „Не владея добре това техническо умение. Просто имам известен опит. Приложих всичко, което знам, но не разбирам новите проблеми, пред които сме изправени. Затова трябва да усвоим някои професионални знания, ако искаме да изпълним добре дълга си. Овладяването на професионални знания ще ни позволи да постигнем резултати при изпълнението на дълга си. Бог ни е поверил този дълг, затова имаме отговорността да го изпълняваме добре. Трябва да отидем и да овладеем тези професионални знания с отговорно отношение към дълга си“. Това е практикуване на истината. Човек с нрава на антихрист не би направил това. Ако има някакъв разум, ще каже: „Знам само толкова. Не е нужно да ме почиташ и не се налага да си придавам важност. Това няма ли да улесни нещата? Ужасно е постоянно да се прикриваме. Ако има нещо, което не знаем, можем да го научим заедно и след това да си сътрудничим в разбирателство, за да изпълним добре дълга си. Трябва да се отнасяме отговорно“. Като видят това, хората биха си помислили: „Този човек е по-добър от нас. Когато се изправи пред

проблем, не се насилва сляпо да надхвърли възможностите си, не го прехвърля на другите, нито бяга от отговорност, а я поема и подхожда към проблема със сериозно и отговорно отношение. Този човек е добър, сериозен и отговорен към работата и дълга си. Заслужава доверие. Божият дом с право му повери тази важна задача. Бог наистина проучва внимателно дълбините на човешките сърца!“. Като изпълнява дълга си по този начин, той би подобрил уменията си и би спечелил одобрението на всички. Как се стига до това одобрение? Първо, той подхожда към дълга си със сериозно и отговорно отношение. Второ, способен е да бъде честен човек и има практична и ученолюбива нагласа. Трето, не може да се изключи, че има напътствието и просветлението на Светия Дух. Такъв човек има Божията благословия, което е постижимо за хората със съвест и разум. Макар да има покварен нрав, слабости и недостатъци, макар и да не знае как да върши много неща, той все пак е на правилния път на практикуване. Не се прикрива и не заблуждава, има сериозно и отговорно отношение към дълга си и копнеж и благочестиво отношение към истината. Антихристите никога няма да са способни да направят това, защото винаги ще мислят по различен начин от хората, които обичат истината и се стремят към нея. Защо мислят различно? Защото в себе си имат природата на Сатана и живеят според неговия нрав, и винаги се стремят към репутация и статус, и постоянно са изпълнени с желание да постигнат целта си да поемат властта. Те винаги се стремят да използват различни средства, за да заговорничат и мамят, и с всички средства подвеждат хората да се прекланят пред тях и да ги следват. Затова, за да заблудят хората с лъжите си, те намират всякакви начини да се прикриват, да мамят, да лъжат и да заблуждават, да им внушават, че са прави за всичко, че са способни на всичко и че могат да вършат всичко, че са по-умни от другите, че са по-мъдри от тях, че разбират повече от останалите, че във всичко са по-добри от тях, че ги превъзхождат във всяко отношение и дори че са най-добрите от най-добрите във всяка група. Те изпитват такава нужда. Това е нравът на антихристите. Така се научават да се представят за такива, каквито не са, и създават всички тези различни практики и проявления.

Помислете си: какъв нрав притежават хората, които обичат да се преструват на нещо, което не са? На какво се преструват? Те не се преструват на дяволи или на отрицателни герои. Те се преструват на нещо възвишено, добро, красиво и мило, на нещо, което хората уважават и на което се възхищават — преструват се на тези неща, които хората хвалят или одобряват. Преструват се, че знаят и разбират всичко. Преструват се, че притежават истината, че са положителни герои и че са истината реалност. Не е ли това да търсят собственото си унищожение? Имат ли те тази реалност? Имат ли те тази същност? Не. Именно защото я нямат, се казва, че се преструват. И така, би ли казал някой, че те са олицетворението на истината, защото притежават истина реалност? Това твърдение основателно ли е? (Не, не е.) Дори да притежаваш някои истини реалности, ти в никакъв случай не

си олицетворението на истината. Следователно всеки, който се преструва, че е олицетворението на истината, е надменен индивид и абсурден тип! Човек, който притежава само мъничка частица от истината реалност, но се осмелява да се преструва, че е олицетворението на истината, е като една-единствена капка вода да твърди, че е огромно, безгранично море. Не е ли това върхът на надменността? Не е ли това нагло безсрамие? За да се преструва човек, че е олицетворението на истината, той трябва да има капитал, за да го направи. И какво използват антихристите, за да се преструват, че са олицетворението на истината? Това са нещата, които току-що споменах — знания, опит и поуки. Това включва специалните умения и таланти, които хората придобиват чрез учене, както и дарбите, с които са родени. Някои хора имат дар да говорят на езици, докато други имат дар или красноречие да проповядват. Други са научили или са овладели определени специални професионални умения. Например някои хора са особено изключителни в танци, музика, изящни изкуства, езици или литература, докато други са вещи в политиката, което означава, че са особено добри в манипулирането на хора, че се отличават в дипломацията и така нататък. Накратко казано, това включва хора със специални таланти от всички сфери на живота. Не е задължително тези хора със специални таланти или дарби да имат определен статус или установена кариера в обществото. Някои хора живеят на малки места, но въпреки това могат да говорят по широк кръг от въпроси от миналото до настоящето ясно и логично, и по особено красноречив начин. Ако хората с тези специални таланти имат нрава на антихрист, те няма да се задоволят с нещата такива, каквито са, когато дойдат в Божия дом. Те ще таят определени амбиции и желания и постепенно ще бъдат разкрити.

По отношение на точката, че антихристите се преструват, че са олицетворение на истината, след като са придобили малко преживявания и знания и са си взели някои поуки, току-що обсъдихме обхвата на тези знания, преживявания и поуки. И какъв беше фокусът на това обсъждане? (Преструването.) Точно така. Същината е, че антихристите се преструват, че са олицетворението на истината. Знания, преживявания, поуки — нито едно от тези неща не е истината; те нямат абсолютно нищо общо с истината. Тези неща дори са в разрез с истината и са заклеймени от Бог. Да вземем например знанието — историята брои ли се за форма на знание? (Да.) Как са се появили знанието и историческите книги за човешката история, историята на определени държави или етнически групи, съвременната история, древната история или дори някои неофициални истории? (Написани са от хора.) И така, нещата, написани от хора, в съгласие ли са с истинската история? Не са ли идеите и възгледите на хората в разрез с принципите, пътищата и средствата на Божиите действия? Тези думи, изречени от човека, свързани ли са с истинската история? (Не.) Няма връзка. Следователно, независимо колко точни са записите, съдържащи се в историческите книги, те са само знания. Независимо колко

красноречиви са тези историци и колко логично и ясно разказват тези истории, до какъв извод ще стигнеш ти, след като ги изслушаш? (Ще знаем за тези събития.) Да, ще знаете за тези събития. Но дали те разказват тези истории само с цел да те информират за тези събития? Те имат определена идея, която искат да ти внушат. И какъв е фокусът на тяхното внушение? Това е, което трябва да анализираме и разнищим. Нека дам пример, за да разберете какво искат да внушат на хората. След като са прегледали историята от древни времена до наши дни, хората в крайна сметка са стигнали до една поговорка. Те са наблюдавали един факт от човешката история, който е: „Победителите са приветствани като царе, а победените са жигосани като разбойници“. Това знание ли е? (Да.) Това знание идва от исторически факти. Тази поговорка има ли нещо общо с пътищата и средствата, чрез които Бог господства над всички неща? (Не.) Всъщност е обратното. Тя им противоречи и е в разрез с тях. И така, ти си бил индоктриниран с тази поговорка и ако не разбираш истината или ако си невярващ, какво може да си помислиш, след като я чуеш? Как би възприел тази поговорка? Преди всичко тези историци или исторически книги изброяват всички събития от този вид, като използват достатъчно доказателства и исторически събития, за да обосноват точността на поговорката. В началото може да си научил тази поговорка само от книга и просто да знаеш за нея. Може да я разбираш само на едно ниво или до известна степен, докато не се запознаеш с тези събития. Но щом чуеш тези исторически факти, твоето признаване и приемане на поговорката ще се задълбочи. Ти в никакъв случай няма да кажеш: „Някои неща не са такива“. Вместо това ще кажеш: „Така е. Като погледнем историята от древни времена до наши дни, човечеството се е развило по този начин — победителите са приветствани като царе, а победените са жигосани като разбойници!“. Когато възприемеш въпроса по такъв начин, какви възгледи и отношение ще имаш към своите постъпки, кариерата си и ежедневието си, както и към хората, събитията и нещата около теб? Такова възприемане ще промени ли отношението ти? (Да.) Преди всичко ще го промени. И така, как ще промени то отношението ти? Ще насочи ли и ще промени ли посоката на живота ти и твоите методи за светски отношения? Преди това може би си вярвал, че „хармонията е безценна, търпението е благородно“ и „добрите хора живеят спокойно“. Сега ще си мислиш: „Щом „победителите са приветствани като царе, а победените са жигосани като разбойници“, ако искам да стана длъжностно лице, ще трябва внимателно да взема под внимание еди-кой си. Той не е на моя страна, затова не мога да го повиша — дори да заслужава да бъде повишен“. Като мислиш за нещата по този начин, отношението ти ще се промени — и ще се промени бързо. Как ще настъпи тази промяна? Тя ще настъпи, защото си приел идеята и възгледа, че „победителите са приветствани като царе, а победените са жигосани като разбойници“. Като чуеш много факти, това само ще потвърди още повече за теб

правилността на този възглед в реалния човешки живот. Дълбоко ще повярваш, че трябва да прилагаш този възглед в собствените си действия и постъпки, за да преследваш бъдещия си живот и перспективи. Нима тогава тази идея и този възглед няма да са те променили? (Да.) И докато те променят, те също така ще те покваряват. Така стоят нещата. Такова знание те променя и покварява. И така, когато погледнем корена на този въпрос, независимо колко точно са изложени тези истории, те в крайна сметка се обобщават в тази поговорка и тази идея те индоктринира. Това знание олицетворението на истината ли е, или е логиката на Сатана? (Логиката на Сатана.) Точно така. Обясних ли го достатъчно подробно? (Да.) Сега е ясно. Ако не вярваш в Бог, пак няма да разбереш това дори след два живота — колкото повече живееш, толкова повече ще се чувстваш глупав и ще си мислиш, че не си достатъчно безмилостен и че трябва да бъдеш по-безмилостен, по-хитър, по-коварен и по-лош и по-зъл човек. Ще си мислиш: „Ако той може да убива, тогава аз трябва да паля пожари. Ако той убие един човек, тогава аз трябва да убия десет. Ако той убива, без да оставя следа, тогава аз ще вредя на хората, без те да разбират — дори ще накарам потомците им за три поколения напред да ми благодарят!“. Това е влиянието, което философията, знанието, преживяването и поуките на Сатана са упражнили върху човечеството. В действителност това е просто малтретиране и поквара. Следователно, независимо какъв вид знание се проповядва или разгласява в този свят, то ще ти внуши идея или възглед. Ако не можеш да разпознаеш това, ще бъдеш отровен. Като цяло вече е сигурно едно нещо: няма значение дали това знание идва от обикновените хора или от официални източници, дали е почитано от малцинство или от мнозинство — нищо от него не е свързано с истината. Истината е реалността на всички положителни неща. Нейната правилност не се определя от броя на хората, които я признават. Самата реалност на положителните неща е истината. Никой не може да промени това, нито някой може да го отрече. Истината винаги ще бъде истината.

Нека поговорим за факта, че Бог господства над всички неща. Откакто Бог е започнал да води човечеството, Той също така води история и отчет. Как Бог гледа на човешката история? Това, което Бог иска хората да видят, е истината, а оценките и заключенията, които хората правят за нещата, не са истината. Но защо хората не гледат на историята въз основа на Божиите слова и на истината? Защото хората изпитват неприязън към истината, мразят истината и изобщо не приемат и частица от истината. Ето защо те са в състояние да измислят набор от привидно правдоподобни, нелепи и абсурдни теории. Например Господ Исус е заченат от Светия Дух. Това е положително нещо. И все пак какво казва Сатана за това? Сатана не признава факта за зачатието от Светия Дух и дори богохулства, че Господ Исус е незаконнороден, че е роден от човек. Сатана взема най-мръсната дума на човечеството, израз, който хората презират и от който се гнусят, и я прилага към раждането на Господ Исус. Не е ли това изопачаване на фактите?

(Да.) Зачатието от Светия Дух е дело на Бог. И независимо от формата, която приема, едно нещо е сигурно за Божието дело: то е истината, неизменната истина. И така, защо Сатана не приема такъв очевиден факт, факт, който е предначертан и засвидетелстван от Бог? Защо Сатана пренебрегва това и дори описва Господ Исус като незаконнородено дете, родено от човек? (Той мрази истината, мрази положителните неща.) Той умишлено дискредитира Бог! Сатана е най-наясно с този факт; той го вижда напълно ясно в духовния свят. И така, защо го прави? Какъв е мотивът му, какво е намерението му? Защо разгласява такова твърдение? Той умишлено очерня и дискредитира Бог. С каква цел дискредитира Бог? За да накара хората да повярват, че Исус е незаконнородено дете, да сметнат това за позорно и по този начин да не повярват в Него. Сатана си мисли: „Ако хората нямат вяра в теб, тогава няма да можеш да завършиш делото си, нали?“. В действителност истината винаги ще бъде истина. Дори и цялото човечество да я е отхвърлило по онова време, две хиляди години по-късно Господ Исус в крайна сметка има последователи и хора, които Го хвалят по целия свят, кръстът е изложен на видно място навсякъде и Сатана се е провалил. Дали твърдението на Сатана е проработило? (Не, не е.) Следователно то не е истината; то не издържа и дискредитирането Му е безполезно. Независимо дали това, което Бог е направил, се вписва в представите и фантазиите на хората, или противоречи на традиционната култура, поговорките или моралната етика на човечеството, на Бог Му е безразлично. Защо Бог не се интересува от това? Какво засяга това? Тъй като Бог господства над всичко, могат ли тези дяволски думи на Сатана да унищожат Божието дело? Не можете да прозрете това, нали? (Не, не можем.) Кажете Ми, не е ли всичко в Божиите ръце? (Да.) Може ли дяволското твърдение на Сатана, само тези няколко думи, да унищожи Божия план за управление? Възможно ли е това? (Не, не е.) Сатана иска да успее, но може ли да го направи? Истината винаги ще бъде истината. Това е силата на истината. Силата на истината е нещо, което никой, включително и Сатана, не може да промени. Дори и сега Сатана продължава да разгласява това твърдение. Дали то действа? Не, не действа. Делото на Епохата на благодатта приключи; евангелието на Господ Исус е разпространено до краищата на земята и новото дело на правосъдието в последните дни се извършва от много години. Сатана отдавна се провали и беше унизен. И така, има ли някаква полза сега Сатана да е ядосан и разочарован? Не, няма никаква полза. Следователно, независимо от гледната точка, колко високо е нивото на знанието или колко хора прилагат и разгласяват тази гледна точка, всичко това е безполезно; то няма да издържи. Божието дело е неудържимо; дори Сатана не може да го спре. Нима няколко незначителни хора наистина си мислят, че могат да спрат Божието дело? Това е илюзия! Мнозина от вас изпаднаха с тези безпочвени слухове, приемайки подвеждащите възгледи на Сатана. Главите ви бяха напълнени с неща като логиката, философиите, знанието и науката на

Сатана. И какво се случи тогава? Когато Божиите слова дойдоха при вас, вие все пак чухте Божия глас и се върнахте пред Бог. Слуховете и дяволските думи на Сатана бяха безполезни. Те ни най-малко не спряха Божието дело да върви напред. Божиите избраници във всички страни са започнали да приемат Божието дело в последните дни. Всеки ден те ядат и пият Божиите слова, слушат проповеди и общение. Те изпълняват дълга си за Бог и свидетелстват за Него. Сатана размишлява върху това, като казва: „Защо многобройните ми подвеждащи думи не действат? Направих толкова много неща, за да потискам, арестувам и малтретирам божиите избраници, защо те изобщо не са имали голям ефект? Защо вместо това броят на вярващите в бог се увеличава?“. Тогава той знае в сърцето си, че Бог е наистина всемогъщ, след което е напълно унизен — оттук и изразът: „Сатана винаги ще бъде победен от Божиите ръце“. Факт ли е това? (Да.) Наистина Божиите слова са тези, които могат да постигнат всичко! Сатана и всички дяволски царе служат на Бог. В Божиите ръце те са средства за обслужване и контрастиращи предмети. Имат ли тези средства за обслужване и контрастиращи предмети нещо общо с нас? (Не.) Не, нямат. Ние просто трябва да се съсредоточим върху вярата в Бог, нямаме нищо общо с тях. Независимо дали са царе или разбойници, те принадлежат на Сатана и ще бъдат унищожени. Ние трябва само да следваме Бог с цялото си сърце, като вечно се бунтуваме срещу Сатана и вървим само с Бог. Това е правилното нещо, което трябва да се направи.

Дадох пример за знание и преживяване, така че вече би трябвало да разбирате тези неща малко по-точно. Каква е целта на общението за тези неща? От една страна, тя е да ви се даде възможност да използвате тези факти и примери, за да разпознавате антихристите, а също и да признавате този аспект от нрава на антихристите в себе си. От друга страна, не може ли този вид обсъждане да въздържа някои хора да действат безразсъдно? (Да.) В миналото някои хора бяха склонни да разчитат на опита и на старомодните начини при изпълнението на дълга си и се вкопчваха в собствените си начини на вършене на нещата, така че прекъсваха и смущаваха работата на Божия дом и впоследствие срещу тях бяха взети мерки. Те ценяха своите остарели практики и преживяване над всичко друго, като никога не се замисляха за най-важните неща: какво е казал Бог или какво е изисквал от хората, или как да се придържат към принципите на истината. Те също така упорито се вкопчваха в своите остарели практики и освен това използваха абсурдна логика като основа за това: „Винаги сме го правили по този начин“, „Там, откъдето идваме, винаги се е правило така. Така са го правили нашите предци“. Защо винаги наблягаха на такива неща? Това доказа, че не приемат нови неща; че не приемат истината. Не можеха да прозрат тромавостта, изостаналостта и нелепостта на тези остарели начини. Не бяха наясно, че има нови начини за вършене на нещата, начини, които са по-напреднали, по-точни и по-подходящи. Те винаги се придържаха към своите старомодни начини, като разчитаха на

старите си преживявания с мисълта, че са доста напреднали; че практикуват истината. Не са ли това абсурдни типове? „Там, откъдето идваме, винаги се е правило така“, „Начинът, по който го правех преди“, „Винаги сме го правили така“ — могат ли тези стари начини, тези архаизми да заменят истините принципи? Означава ли вършенето на нещата по старомодния начин, че някой практикува истината? Тези хора не разбираха нищо, нито можеха да прозрат каквото и да било. Не са ли те старомодни хора, които се вкопчват в старите начини и са упорити? Твърде трудно е за хора като тези да приемат истината! Кажи Ми, ти как подхождаш към нещо, независимо дали е старо или ново? Как се справяш с него? Каква е основата ти за справяне с него? Ако всеки има само ограничени познания за нещо, как подхождаш към него по начин, който е правилен и съгласно принципите? Първо трябва да попиташ някой, който е сравнително опитен в тази област. Стига да намериш някой знаещ, ще имаш път. Ако не можеш да намериш някой знаещ, можеш напълно да разрешиш проблема, като потърсиш съвет или провериш информация в интернет. И докато търсиш, все така трябва да се молиш на Бог и да гледаш към Него. Нека Бог да отвори път напред. Как наричаме това? Наричаме го принципи на практикуване. Някои от вас си мислят: „Аз съм професионалист в тази област с голям опит. Дори съм получавал награди за това, така че имам този капитал. Тъй като тази работа ми е поверена, аз съм отговорникът. Имам властта да вземам решения и всичко зависи от мен. Всеки трябва да следва моите заповеди и да ми се подчинява. Нищо, което някой друг казва, няма значение и всеки, който не е съгласен с мен, трябва да млъкне!“. Правилен ли е този начин на мислене? Определено не е правилен. Твоето отношение и нравът, който разкриваш, са проблематични. В сърцето си ти мислиш, че приемането на това поръчение ти дава право да упражняваш власт. Искаш ти да командваш и на никой друг не е позволено да има думата. Сякаш не се нуждаеш от сътрудничеството на другите хора или от мненията на всички; всичко върви според това, което ти казваш, всичко зависи от теб. Какъв е този нрав? Не е ли твърде надменен и лишен от разум? Това е нравът на антихрист. Може да притежаваш малко по-добри заложби от другите, може да имаш малко проницателност и малко преживяване в тези неща. Има обаче едно нещо, което трябва да ти е ясно: нито едно от тези неща, които притежаваш, не е истината. Ако самият ти вярваш, че си с малко по-добри заложби, че имаш някакво разбиране, някакъв талант и притежаваш някакво знание, и смяташ тези неща за истина, и вярваш, че ти си истината, и мислиш, че всеки трябва да следва твоите заповеди и да се подчинява на твоите подредби, не е ли това нравът на антихрист? Ако наистина правиш нещата по този начин, тогава ти не си нищо повече от един антихрист. Какво е грешното в това да се отнасяш към дарбите си като към истина? Заложбите, разбирането, талантите и знанието, които притежаваш, не са грешни. И така, какво разнищваме тук? Това, което разнищваме, е твоят нрав — покварен

нрав, който стои зад тези неща; надменен нрав, самоправеден нрав. Когато се отнасяш към дарбите си като към истина, ти вярваш, че имаш истината, защото притежаваш тези дарби. Ти заместваш истината с тези дарби, така че какъв е този нрав? Не е ли това нравът на антихрист? Всички антихристи се отнасят към собствените си мисли, собствените си познания, дарби и таланти като към истина. Те мислят, че като притежават тези дарби, притежават истината. Затова те изискват другите да им се подчиняват, да следват техните заповеди и да се подчиняват на тяхната власт. Тук антихристите грешат. Наистина ли притежаваш истината? Ти нямаш истинско разбиране за Бог, нито имаш богобоязливо сърце, още по-малко си някой, който се покорява на Бог, и ни най-малко не притежаваш истината, но си надменен, самонадеян и самоправеден, като си мислиш, че притежаваш истината и че другите трябва да ти се подчиняват и да следват твоите заповеди. Ти си неподправен антихрист.

Делото по разпространение на евангелието включва различни проекти, които изискват от хората да изучават и да усвояват различни умения и професии. Някои хора обаче не разбират Божието намерение и лесно се отклоняват. Те само изучават професионални знания и умения, без да приемат и йота от истината. Какъв човек е това? (Човек с нрава на антихрист, който се съсредоточава върху дарбите.) Правилно. Това е типът човек, когото разобличаваме; този тип човек има нрава на антихрист и в тежки случаи е антихрист. Той иска да използва тази възможност, за да научи тези неща и след това да стане най-добрият от най-добрите сред всички, които познават тази професия или умение, да стане най-ученият и вещ в тази област, така че другите да разчитат на него за всичко и да го слушат вместо да практикуват истината, докато той поема водеща роля в тази група. В това се крие проблемът. Какъв вид хора са такива? Онези, които се стремят само да изучават и да се въоръжават с всякакви знания, научни познания и преживявания; които разчитат на своите заложби, таланти и дарби, за да правят всичко. Рано или късно всички те ще тръгнат по такъв път. Това е неизбежно. Това е пътят на Павел. Независимо каква е твоята област или сфера, това, че имаш малко повече знания, преживявания или взети поуки от другите, не е достатъчно, за да покаже, че разбираш истината или си навлязъл в истината реалност, и със сигурност не означава, че си придобил истината. И така, какво доказва това в достатъчна степен? Придобиването на по-добро разбиране на принципите за изпълнение на този вид дълг, както и на изискването от Божия дом ниво за изпълнение на този дълг в хода на изучаването на тези професионални умения. Колкото повече се опитваш да накараш някои хора да научат професионални знания, толкова повече те се съпротивляват и мислят, че е невъзможно да изпълняват дълга си, дори казват: „Да вярваш в Бог би трябвало да означава да се откъснеш от невярващия свят, така че защо трябва да учим уменията и знанията на невярващия свят?“. Те не искат да учат. Това е леност. Те не заемат

отговорно отношение към работата си, липсва им преданост и не желаят да влагат никакви усилия в подобно нещо. Целта на изучаването на професионални знания и умения е да изпълняваш добре дълга си. Има много знания и практически умения, с които все още не си се сблъсквал, които трябва да научиш. Това е Божието изискване и поръчение към човека. Следователно изучаването на тези неща няма да бъде напразно; всичко е в името на доброто изпълнение на дълга ти. Някои хора мислят, че след като научат такива умения, ще могат да се закрепят в Божия дом. Този начин на мислене не вещае ли неприятности? Тази гледна точка е погрешна. Има ли някой, който е способен да върви по този път? Колкото по-голяма е властта, колкото по-голям е обхватът на работа, колкото по-голяма отговорност се дава на такъв човек, толкова по-голяма е опасността, в която се намира. Как възниква тази опасност? Защото те имат покварен нрав и нрава на антихрист, разбира се. Когато правят нещо, те се съсредоточават само върху това как да изпълнят задачата и да отбият номера. Не търсят принципите. Те не стигат до разбиране на Божиите намерения чрез процеса на изпълнение на дълга си, нито стигат до по-нататъшно разбиране или по-нататъшно схващане на истините принципи. Те не търсят принципите, нито изследват или преразглеждат покварата, която разкриват, неправилните възгледи, които възникват в тях, или грешните състояния, в които изпадат, докато изпълняват дълга си. Те се съсредоточават само върху външните практики, като обръщат внимание само на овладяването и снабдяването си с различните видове знания, които се изискват за техния дълг. Те вярват, че независимо от професията, която упражнява човек, знанието е над всичко, че ако притежават знания, ще станат силни и ще се утвърдят в дадена група, и че, независимо в коя група се намират, тези с високи нива на знания и висши академични степени имат висок статус. Например директорът на една болница обикновено е най-добрият във всички аспекти на професията и притежава най-силните технически умения, и такива хора мислят, че същото се отнася и до Божия дом. Правилен ли е този начин на разбиране на нещата? Не, не е. Това противоречи на твърдението: „Истината царува в Божия дом“. Такива хора вярват, че знанието царува в Божия дом, че който има знания и опит, който има достатъчно старшинство и достатъчно капитал, ще бъде утвърден в Божия дом и всеки трябва да го слуша. Не е ли погрешна тази гледна точка? Някои хора може несъзнателно да мислят и да действат по този начин. Те се стремят към това и може би един ден ще се натъкнат на препятствие. Защо може да се окажат в задънена улица? Може ли човек, който не обича и не се стреми към истината, който напълно пренебрегва истината, да разбере себе си? (Не.) И докато не разбират себе си, те са се въоръжили с много знания, платили са някаква цена за Божия дом и са направили някакъв принос — в какво са превърнали тези неща? Превърнали са ги в капитал. И какво е за тях този капитал? Това е запис на тяхното практикуване на истината, доказателство, че навлизат в истината реалност и разбират истината. В това са

превърнали тези неща. В сърцето на всеки индивид разбирането на истината и навлизането в истината реалност се счита за добро и положително нещо. Разбира се, това е вярно и в очите на този тип хора. Жалко е обаче, че те са сбъркали знанието с истината. И все пак те все още се чувстват добре от тази грешка. Това е знак за опасност. Какъв тип човек би постъпил по този начин? Всички хора, които нямат духовно разбиране, биха постъпили по този начин, като несъзнателно тръгват по грешен път. И щом тръгнат по него, ти няма да можеш да ги върнеш обратно. Ако разговаряш с тях за истината, посочиш им състоянията им и ги разобличиш, те няма да разберат, няма да могат да свържат това със себе си. Това е сериозна липса на духовно разбиране. Такъв човек естествено се отнася към своите знания, преживявания и поуки като към истина. И щом приеме тези неща за истина, в крайна сметка ще възникне определена ситуация. Това е неизбежно. Да предположим, че Бог казва едно, а този тип човек казва друго — техните гледни точки със сигурност ще бъдат различни. И така, чия гледна точка ще сметне за правилна този тип човек? Той ще вярва, че собствената му гледна точка е правилна. И така, ще може ли тогава да се покори на Бог? (Не.) Какво ще направи? Ще се вкопчи в собствената си гледна точка и ще отрече казаното от Бог. По този начин не се ли отнася към себе си като към олицетворение на истината? (Да.) Той мисли, че, също като един будист, най-накрая е постигнал успех в своето духовно усъвършенстване. Докато отрича Бог, той кара другите да се отнасят към него като към Бог и мисли, че е станал олицетворение на истината. Колко абсурдно е това! Например, да кажем, че някой е особено вещ в определена област на знанието или в дадена сфера на работа. Като лаик в тази област, Аз му задавам въпроси, свързани с тази сфера, но когато го правя, той започва да се изтъква. Какъв тип човек е това? Кажете Ми, греша ли, като му задавам въпроси? (Не.) И така, защо му задавам въпроси? Защото някои въпроси са свързани с работа и професии и тъй като не ги разбирам, трябва да попитам някой друг. Освен това знам, че той има опит и разбира тези въпроси. Абсолютно правилно е да му задавам въпроси. Правилни ли са намерението и подходът Ми? (Да.) Не би трябвало да има нищо лошо в това, нали? И така, какъв е правилният начин, по който този човек трябва да се отнесе към този въпрос? Той трябва да Ми каже всичко, което разбира. И после как трябва да мисли за това? Кой е правилният начин да се мисли за това? Кой е грешният начин? Как би мислил за това един нормален, здравомислещ човек? Как би мислил за това някой с нрава на антихрист? Като чуят, че не разбирам, някои хора казват: „О, ти не разбираш! Не знаеш колко ни беше трудно да го направим! Не знаеш това и не го разбираш!“. Докато говорят, те започват да се изтъкват. И какво означава това изтъкване? Че има проблем. Тези хора обикновено са толкова изискани и благочестиви, но защо изведнъж започват да се изтъкват? (Те се смятат за истината, защото разбират малко знания и имат малко опит.) Точно така. Преди, когато другите са им

задавали въпрос, те не са смятали, че е кой знае какво. Но когато Аз им задам въпрос, те си мислят: „Не си ли ти истината? Не трябва ли да разбираш всичко? Как може да не разбираш такова нещо? Ако ти не разбираш това, значи аз съм над теб“. Те искат да се изтъкнат малко. Не си ли мислят това? (Да.) Те не се чувстват почетени, а вместо това от тях избухва един вид сатанински нрав. Изведнъж те чувстват, че в края на краищата са толкова могъщи между земята и небесата! Не е ли това погрешно възприятие? Не са ли това глупаци? (Да.) И Аз така мисля. Само глупак би мислил по този начин. Не разбират ли те просто малко от тази област? Има много неща, които хората не знаят; те трябва да имат малко самосъзнание. Някои хора знаят малко за тъканите и могат до голяма степен да кажат вида на материала само като го докоснат. Ако го похвалите, като кажете: „Изглежда, че разбираш от тъкани“, той ще отговори: „Точно така. Вие нямаше да го знаете, тъй като не сте учили това. Аз съм го учил, аз съм по-голям експерт в това от вас. Не те гледам отвисоко, просто ти наистина трябва да учиш повече“. Не е ли това доста отблъскващо? Освен това има хора, които готвят малко и започват да се изтъкват колко много ястия могат да направят и колко много гозби могат да сготвят. Някои хора са работили като самоуки селски лекари за малко. Когато техен брат или сестра се разболеят леко и ги помолят да им направят масаж или да им направят акупунктура или вендузи, и попита дали това може да ги излекува, те отговарят: „Мислите ли, че това може да се лекува толкова лесно? Вие не разбирате. Всички ние в медицинската професия знаем, че човешкото тяло е сложно. Има тайни в божието сътворение на човека. Така че от обстоятелствата зависи дали може да се използва акупунктура или вендузи“. В действителност и те знаят много малко. Не са в състояние да обяснят ясно никакво медицинско състояние, нито да лекуват много болести. Въпреки това, за да си спестят срама, те все още си придават важност, преструват се и се държат като експерти. Проявленията на тези различни типове хора показват, че всички покварени хора имат нрава на Сатана и нрава на антихрист. И все пак има дори по-сериозни случаи, в които хората се маскират и се преструват до самия край. Независимо дали другите ги хвалят, те таят мрачна мисъл дълбоко в себе си. Каква е тази мисъл? „Никога няма да позволя на никого да узнае истинската ми идентичност и истинските ми способности“. Например, ако са само селски фелдшери, те винаги се опитват да накарат другите да мислят, че са известни лекари, като никога не искат някой да знае, че са селски фелдшери, нито дали действително могат да лекуват болести. Те се страхуват другите хора да узнаят истината за тяхното положение. И до каква степен се опаковат? До такава степен, че всеки, който влиза в контакт с тях, си мисли, че те никога не правят грешки и че са лишени от всякакви недостатъци; че са вещи във всичко, което са научили, и могат да направят всичко, от което другите се нуждаят. Ако другите ги попитат дали могат да готвят, те ще кажат, че могат. Когато ги попитат дали могат да приготвят банкет „Манчу-Хан“,

макар и да си мислят: „Не мога да направя това“, те ще отговорят: „Да!“, когато ги попитат отново. И все пак, когато ги помолят да го направят, те ще си измислят извинение, за да откажат. Не е ли това измама? Те се преструват, че знаят всичко, че могат да направят всичко, че са способни на всичко — не са ли глупаци? Но независимо дали са глупаци, или имат малко заложби, някои способности или дарби, кое е единственото общо нещо между антихристите? Това е желанието им да се преструват, че разбират всичко, да се преструват, че са истината. Макар да не твърдят директно, че са истината, те искат да се преструват, че са реалността на всички положителни неща, че могат да направят всичко. Не се ли подразбира тогава, че те са олицетворението на истината? Те вярват, че са олицетворението на истината, че всичко, което казват, е правилно, че е истината.

Има някои хора, на които Горното възлага специална задача. Като научават за това, те си мислят: „Тази задача ми беше поверена от горното, следователно властта ми стана по-голяма. Сега ще имам възможност да демонстрирам своите таланти и власт. Ще накарам тези под мен да видят колко съм страховит“. Когато общуват с братята и сестрите, те им заповядват с думите: „Идете и свършете това!“. Когато ги попитат как да го направят, те казват: „Ще го направиш ли, или не? Ако не, ще ти дам да се разбереш! Това е заповед от горното. Можеш ли да си позволиш да го оскърбиш, като го забавяш? Когато горното потърси отговорност, кой може да си позволи да понесе тази отговорност?“. Братята и сестрите отговарят: „Ние просто искаме да разберем това и да потърсим принципи за извършването му, а не да действаме хаотично и да прилагаме какъвто подход сметнем за добре. Всичко трябва да се прави според принципите. Независимо от въпроса или колко спешен или важен може да е той; независимо кой го поверява, придържането към принципите е неизменна истина. Това е наш дълг и ние трябва да бъдем отговорни. Търсенето на принципи е това, което Бог изисква от нас. Ние търсим и искаме разяснение с отговорно отношение. В това няма нищо лошо. Трябва да ни изясниш този въпрос“. Но те отговарят: „Какво има да се говори по този въпрос? Може ли това, което горното е казало, да е грешно? Побързайте и го свършете!“. На което братята и сестрите отговарят: „Тъй като Горното е казало така, ние със сигурност ще го направим незабавно. Но можеш ли да ни кажеш ясно как трябва да се направи? Има ли някакви конкретни правила или инструкции?“. Те казват: „Правете, както сметнете за добре. Инструкциите от горното не бяха толкова подробни. Разберете го сами!“. Какъв вид човек е това? Нека за момента да забравим за неговия мотив или първопричина да прави така; вместо това, нека първо да разгледаме неговия нрав. Добър ли е този негов подход? (Не.) Как би могъл да измисли такъв подход? Нормален ли е този подход? (Не, не е.) Не е нормален. Това проблем с психическото му състояние ли е, или с нрава му? (Проблем с нрава му.) Точно така, нравът му е проблематичен. Има един израз, „чакам удобния момент“. Това означава, че в миналото той никога не е имал

подходящата възможност да надгради властта си, но сега, когато такава възможност се е появила, той ще я сграбчи и ще я използва като претекст, за да действа. Що за нрав е това? Независимо какъв дълг получаваш от Горното, принципите на твоите действия не могат да се променят. Когато Горното ти поверява работа или задача, това е просто поръчение, поверено на теб. Също така е твой дълг да го изпълниш. Въпреки това, след като получиш поръчение от Горното и поемеш работата, можеш ли тогава да твърдиш, че си пълномощен посланик и експерт по истината? Сега имаш ли властта да командваш другите и да правиш каквото си пожелаеш? Позволено ли ти е просто да следваш собствените си наклонности, като действаш както ти е угодно според собствените си предпочитания и по свой собствен начин? Има ли някаква разлика между това Горното директно да ти повери да направиш нещо и да изпълняваш обичайния си дълг, както обикновено? Няма разлика; и двете са твой дълг. Тъй като и двете са твой дълг, променили ли са се принципите за вършене на нещата? Не, не са. Следователно, независимо откъде получаваш своя дълг, същността и природата му са едни и същи. Какво имам предвид с това? Означава, че трябва да действаш според принципите, независимо какъв дълг изпълняваш. Не означава, че само защото Горното директно ти е поверило да направиш нещо, можеш да го вършиш както си поискаш и че всичко, което правиш, ще бъде правилно и оправдано. Дори да имаш някои способности, можеш ли да се отклониш от пътя на търсене на истините принципи? Ти все още си покварено човешко същество. Не си станал бог; не си в специална група. Ти си все още ти и винаги ще бъдеш човек. В Библията има много хора, които са били лично призовани от Бог: Моисей, Ной, Авраам, Йов и много други. Има и много хора, които са говорили с Бог. Нито един от тези хора обаче не е вярвал, че е специална фигура или член на специална група. Някои сред тези хора лично са видели Бог да се явява в огнени пламъци, други са чули Божието слово със собствените си уши, някои са чули пратеници да предават Божиите слова, докато други лично са получили Божиите изпитания. И имало ли е сред тях някой, когото Бог е смятал за различен от обикновените хора? (Не.) Не. Бог не го вижда по този начин. Но ако ти го разбираш по този начин и винаги се възприемаш като специална фигура, какъв нрав имаш? (Нрав на антихрист.) Наистина е нрав на антихрист, което е ужасяващо! Дори ако Бог е положил ръцете Си върху главата ти и ти е дал силата да извършваш чудеса, подкрепени от божествена сила, или да изпълняваш определени задачи, ти винаги ще останеш човек; не би могъл да станеш олицетворение на истината. Какво означава това? Означава, че никога няма да имаш право да използваш името на Бог, за да се противопоставяш на истината и да действаш, както ти е угодно — това е поведението на архангела. Понякога Бог използва специални методи или специални канали, за да повери на определени хора да вършат специални неща, да извършват специална работа или да предават специални събития или задачи.

Това е така, защото Бог вярва, че тези хора са способни да поемат такава работа, че могат да завършат работата, която Бог им е поверил, че са достойни за доверието на Бог — и нищо повече. Дори да им е било лично поверено от Самия Бог, да са чули словата от устата на Бог или да са говорили с Бог, те няма да станат нещо по-различно от обикновен човек, нито ще бъдат издигнати от обикновено сътворено същество до уникално или по-висше сътворено същество. Това никога няма да се случи. Следователно, сред човечеството, в Божия дом, независимо колко специални могат да бъдат талантите, идентичността, статусът, опитът на даден човек или поуките, които той си е взел, и други подобни неща, този човек не може да се превърне в олицетворение на истината. Ако някой така невъздържано се преструва на такъв, тогава този човек несъмнено е антихрист. Макар някои хора понякога да разкриват такъв нрав, те все още могат да приемат истината и да се покаят. Такива хора имат нрава на антихрист и вървят по пътя на антихриста; те все още имат надежда да бъдат спасени. Въпреки това, ако някой постоянно се преструва, че е олицетворение на истината, продължава да вярва, че е прав, и отказва да се покае, тогава той е истински антихрист. Всеки, който е антихрист, няма да приеме и частица от истината. Дори да бъде разкрит и отстранен, той пак не може да опознае себе си, нито може да изпита истинско разкаяние. Някои водачи и работници имат само нрава на антихрист. Принципите, според които действат, и пътищата, които избират, са същите като на антихриста. На тях също им липсва рационалност и не разбират истината, не са наясно с природата на своите действия и последствията от тях и действат безразсъдно. Това, което ги отличава обаче е, че някои от тях все още могат да приемат част от това, което казвам. Моите думи все още могат да ги подтикнат и да им послужат като предупреждение. Въпреки че имат нрава на антихрист, те все още могат да приемат част от истината, могат да приемат известно кастрене, могат да изпитат истинско разкаяние и да се покаят до известна степен. Това ги отличава от антихристите. Това са хора, които имат само нрава на антихрист. Има общо между това да имаш природата същност на антихрист и да имаш нрава на антихрист. Те са по същество едни и същи, като общата черта между антихриста и някой с нрава на антихрист е, че и двамата имат нрав на антихрист. Въпреки това някои от тези хора могат да приемат истината и да покажат истинско разкаяние. Такъв човек не е антихрист, а по-скоро е някой с нрава на антихрист. Това е разликата между антихриста и тези с нрава на антихрист. Всеки, който не може да приеме дори частица от истината и му липсва истинско разкаяние, е истински антихрист. Всеки, който може да приеме истината и има истинско разкаяние, е някой с нрава на антихрист и може да бъде спасен. Трябва да можете ясно да различавате тези два типа хора и да не ги окачествявате на сляпо. Вие от кой тип сте? Някои хора може да кажат: „Защо се чувствам сякаш съм същият като антихрист? Не изглежда да има някаква разлика“. Това усещане е точно, няма очевидна разлика. Ако можеш

да приемеш истината и да покажеш истинско разкаяние, тогава това е единствената разлика; това е и разлика по отношение на човешката природа. Тоест антихристът е зъл човек. Човек с нрава на антихрист, от друга страна, не е зъл човек; той просто има покварен нрав. Това е единствената разлика. Няма разлика в техния покварен нрав, всички те са еднакви в това отношение, това е обща черта, която всички споделят. Различните състояния на покварения човечество, разобличени от Божиите слова, са напълно точни и не се отклоняват и на йота от реалността. Когато Божиите избраници четат Божиите слова, всички те се чувстват по същия начин, всички споделят едно и също разбиране, като се различават само по дълбочината на своите преживявания. Всички те признават собствената си надменност и липса на разум. Всички те са способни да осъзнаят, че имат твърде много видове покварен нрав, че покварата на човечеството от Сатана е проникнала твърде дълбоко и че не е лесно за Бог да спаси човечеството. Макар да е казано толкова много, все още има какво да се каже. Всички те признават, че човечеството е бедно и жалко, сляпо и невежо. Всички те са наясно, че Сатана е този, който е покварил човечеството твърде дълбоко, че първопричината за покварата и нечестивостта на човечеството се крие в покварата и контрола на Сатана над човечеството. След като беше покварено от Сатана, човечеството се зарази с отровата на Сатана, като по този начин разви нрава на Сатана и изгуби рационалността, съвестта и разума на нормалните човешки същества. На хората им липсваше способността да различават правилното от грешното. Ако Бог не беше установил закони за човечеството, хората нямаше да знаят дали е правилно или грешно да ударят или да убият някого, или да крадат, или да бъдат развратни. Те биха вярвали, че действията им са оправдани и че трябва да действат по такъв начин. Въпреки това, след като Бог обнародва закони и заповеди, хората осъзнаха, че вършенето на тези неща е грях. Тяхната рационалност стана малко по-нормална. Разбира се, това беше само най-повърхностното ниво на рационалност, която естествено щеше да се задълбочи, след като разберат истината. Сега, ако хората са способни да разберат по-добре различни истини, да опознаят себе си, да намерят правилното си място и точно да измерят степента на собствените си заложби, възприятие и способност да възприемат истината, и ако също така са способни да използват истината като критерий и да разчитат на Божиите слова, за да разберат такива неща като кои от различните нагласи, които покварените човешки същества имат към Бог, са положителни и кои не са, и кои са представи и фантазии, и кои са в съгласие с истината, тогава тяхната рационалност ще стане още по-нормална. Следователно само истината може да даде на хората нов живот. Въпреки това, ако се въоръжаваш със знания, наблягаш на определени практики и винаги се изтъкваш, винаги гледаш да се покажеш и винаги парадираш с това малко тривиално и незначително знание или учение и не се стремиш към истината, ще можеш ли да придобиеш този нов живот? Не, това би било

самозаблуда. Не само че няма да го придобиеш, но и ще загубиш възможността за спасение, а това е много опасно!

Всеки от вас е слушал много проповеди за истината и сега повече или по-малко имате известна проницателност за различни видове хора. Въпреки че можете да разпознавате зли хора и лоши хора, все още не можете да разпознавате лъжеводачи и антихристи. Сега Божият дом постепенно изчиства от църквата всички онези, които не приемат и най-малката частица от истината, които все още действат безразсъдно и смущават и прекъсват работата на Божия дом. Това показва, че Божието дело е достигнало този етап и Божиите избраници започват да се пробуждат. Когато в миналото влизах в контакт с определени хора, винаги усещах, че от тях се излъчва някаква „миризма“. Каква миризма? Беше точно като миризмата на диви зверове и свирепи животни, които наежват козината си и вият, преди човек дори да се доближи до тях. Човешките същества също проявяват определени видове поведение, подобно на животните. Как възникват тези видове поведение? Те идват от покварения сатанински нрав, който хората притежават. Какво имам предвид под „миризма“? Имам предвид, че не виждаш искреност, когато погледнеш в очите им; вместо това се сблъскваш с празен, блуждаещ поглед. Те чувстват, че не са способни да те преценят и затова очите им блуждаят, когато те гледат. Не можеш да откриеш и никаква откровеност в думите, които изричат, защото дълбоко в себе си те нямат такава. Какво имам предвид, когато казвам, че нямат откровеност? Имам предвид, че независимо с кого общуват, дълбоко в тях има защитна бариера. Можеш да усетиш тази защитна бариера по погледа в очите им, тона на гласа им и начина им на говорене. Това е видът миризма, която имат; тя създава усещането, че макар да са чули много проповеди, те все още не разбират истината, нито са поели по пътя на спасението. Независимо как разговаряш с тях за истината или разобличаваш покварения нрав на човечеството; без значение колко искрено се отнасяш към тях, предоставяш им ресурс, пасеш ги или им помагаш, няма да спечелиш искрено отношение от тях. И така, какво се крие в тях? Резервираност, съмнение — това са най-често срещаните. Освен това има и вид самозащита и желание винаги да бъдат високо ценени. Следователно техните думи, погледът в очите им, израженията на лицата им, всички те разкриват нещо доста неестествено. Тоест това, което възприемаш от очите и израженията им, е различно от това, което мислят дълбоко в себе си. Накратко, независимо дали човек е плах, предпазлив, или има вътрешни трудности, ако не можеш да видиш неговата откровеност, това не би ли било проблематично? (Да.) Наистина, това е проблем. И така, как можем да разберем? Можем да разберем от тяхното поведение или начина, по който говорят. Те не казват това, което им е на ума; по-скоро избират думи, които смятат за подходящи, и разговарят с теб за неща, които вече са обмислили. Това е тактика за самозащита на невярващите. Винаги, когато им се случи нещо, те първо

настръхват като таралеж, защитавайки се. Тяхната ситуация, техните способности и таланти, грешките, които са направили, тяхното объркване — дори тяхната измама и лицемерие — всичко е обвито в бодлите им, скрито от погледа на външния свят, скрито дори от Моя поглед. Те полагат големи усилия, за да се прикрият и опаковат, а също и да се защитят. Откъде идват тези неща? Човечеството е придобило тези неща, след като е било покварено от Сатана. В началото, след като Бог създаде Адам и Ева, Той ги поведе да живеят в Едемската градина. Каза им кои плодове от кои дървета могат да ядат и кои не. Те бяха голи и не се срамуваха пред Бог. И какво мислеха за това? Те мислеха, че така ги е създал Бог, че имат онова, което Бог им е дал, и че не е необходимо да се крият от Бог — никога не са мислили да правят това. Затова, независимо как се явяваха пред Бог, те винаги бяха с открито сърце. Можеше да се види искреност в очите им. Те нямаха защити или предпазни стени срещу Бог дълбоко в сърцата си. Нямаше нужда да се защитават пред Бог, защото дълбоко в сърцата си знаеха, че Бог не представлява заплаха за тях; те бяха в абсолютна безопасност. Бог само щеше да ги защитава, да ги обича и да ги цени. Бог никога нямаше да им навреди. Дълбоко в тях това беше тяхната най-основна и твърда мисъл. Но кога започна да се променя това? (Когато изядоха от плода на дървото за познаване на доброто и злото.) Яденето от дървото за познаване на доброто и злото всъщност е символично. То означава, че като се започне от момента, в който Сатана за пръв път примами Ева, те бяха лека-полека примамвани от Сатана, като извършваха грехове, правеха грешни неща и вървяха по грешен път. Тогава отровата на Сатана влезе в тях. Скоро след това, преди идването на Бог, те често се криеха от Бог, като не искаха да ги намери. Защо им е да правят това? Те се чувстваха отдалечени от Бог. И как се появи това разстояние? Защото имаха нещо различно вътре в себе си. Сатана им даде определени мисли и възгледи, даде им вид живот, като ги накара да се съмняват и да се пазят от Бог. Тогава те веднага започнаха да се чудят дали Бог ще им се смее, като ги види голи. Откъде дойде тази идея? (От Сатана.) Защо не мислеха по този начин, преди Сатана да ги примами? По онова време те притежаваха най-първичния живот, даден от Бог. Те не се страхуваха, че Бог ще им се смее, нито имаха такива мисли. Но след като бяха примамени от Сатана, всичко започна да се променя. Първо, те си помислиха: „Ние не носим нищо. Няма ли Бог да ни се смее? Означава ли това, че нямаме срам?“. В умовете им възникнаха редица въпроси. И щом тези мисли възникнаха, те не можеха да не се скрият от Бог. Със сигурност си мислеха: „Кога идва Бог? Ако Бог дойде, какво да правя? Трябва бързо да се скрия!“. Те чувстваха необходимостта винаги да се крият. Това покварен нрав ли е? (Да.) Изкушението на Сатана е в основата на този покварен нрав. Когато се пазят и се крият от Бог, щяха ли все още да се доверяват на Бог в сърцата си? Щяха ли все така да разчитат на Него? (Не.) И така, какво остана? (Резервираност.) Единствените

неща, които останаха, бяха предпазливост и подозрение, както и отдалечаване, страх и съмнение — всички те дойдоха. Те дори си мислеха: „Ще ни навреди ли Бог? Ние сме голи и нямаме с какво да се защитим. Може ли Бог да ни удари? Може ли да ни убие?“. Никога не им е хрумвало, че животът им е даден от Бог и Той със сигурност не би ги убил без сериозна причина. Умовете им бяха замъглени, те бяха станали объркани. Покварата на човечеството от Сатана продължава и до днес; отношението на човечеството към Бог може да се види в очите на хората и никога не се е променяло. Искреността я няма; истинската вяра, доверие и разчитане на Бог ги няма. Къде се крие коренът на това? (В покварата на Сатана.) Точно така, крие се в покварата на Сатана. Сатана е навредил ужасно на човечеството! Въпреки че хората може да мислят, че времето преди Сатана да поквари човечеството е било доста добро, в действителност, в сравнение с времето след като са били спасени и са разбрали истината и са познали Бог, нещата тогава все още не са били толкова добри, колкото са след като са спасени. Ако можехте да избирате, кой от тези сценарии бихте избрали? (Времето след спасението.) Всъщност не е уместно хората да избират нито едното, нито другото; хората не могат да избират. Това е повелено от Бог, това е съдбата на човечеството. Преди да бъдат покварени от Сатана, въпреки че хората имаха доверие и разчитаха на Бог, първите хора не разбираха истината и не знаеха кой е Бог. Днес хората поне имат представа за това; те знаят, че човечеството идва от Бог, че са сътворени същества и Бог е техният Създател. Те знаят, че Бог контролира всичко. Но хората по онова време не са разбирали тези неща. Те са били доста прости, което означава, че не са се страхували Бог да ги види или да им се смее и са се обръщали към Бог за всичко. Вярванията им са били толкова прости. Но знаели ли са кой е Бог? Не. Следователно цялото дело, което Бог е извършил, има дълбока стойност и голямо значение за човечеството. То цялото е добро. Когато говорим за историята на бунтарството на човечеството срещу Бог, чувствате ли се доста тъжни? Някогашната дълбока връзка между човечеството и Бог е станала толкова далечна. Бог искрено защитава и обича човечеството, но хората се съмняват в Бог, те се крият и се отдалечават от Бог, дори гледат на Бог като на враг. Наистина е много тъжно да се каже това. Но можем да насочим омразата си само към Сатана. Сатана е този, който е покварил човечеството толкова ужасно. Въпреки че Сатана е покварил човечеството до такава степен, Бог има начин да спаси човечеството. Независимо как Сатана смущава, това няма да повлияе на Божието дело за спасяване на човечеството. Това е Божието всемогъщество, Божията власт.

Антихристите се преструват, че са олицетворение на истината, след като са придобили малко преживявания и знания и си вземат някои поуки. Общението ни по тази тема беше горе-долу достатъчно. Каква информация придобихте от нея? Какви истини разбирате? (Не бива да ценим знанието.) Това е един аспект. Има

ли други? (Човечеството никога не е истината и не бива да се преструва на Бог.) Да се преструваш на истината само по себе си не е положително нещо. Истината не е нещо, на което човек може да се преструва; тя е същността на Бог. Бог ти предоставя известна истина — и придобиването на малко истина вече е достатъчно добро. Но някои хора искат да станат олицетворение на истината. Това е невъзможно. Такива твърдения са напълно неоснователни. Освен това, ако хората искат да бъдат спасени чрез вяра в Бог, те трябва да се научат да постъпват по един уравновесен начин и да не преследват съвършенство. Макар и думата „съвършенство“ да съществува, идеята сътворените човешки същества да станат съвършени е несъстоятелна. Съвършенство може да се намери само в Бог. Кой сред човешките същества, които са пълни с поквара, е съвършен? Всичко, което Бог създава, е безупречно. Това наричаме „съвършенство“. Помислете за рибите в морето, птиците в небето, пернатите и зверовете, които бродят по земята — всички те са съвършени. Можете ли да намерите някое, което не е добро? След това е биологичната верига, образувана от всички живи същества — колко е съвършена! Покварените човешки същества могат само да причиняват разрушение, правейки я несъвършена, с недостатъци и непълна. Колко егоистично и достойно за презрение! Всичко, което Бог създава, е добро. Листата на дърветата са във всякакви форми, животните, големи и малки, са във всякакви форми, всяко със своя собствена функция. Бог е твърде внимателен към човечеството, но човечеството, бидейки покварено от Сатана, не успя да управлява всички неща. Вместо това човечеството е съсипало нещата и е пропиляло ревностното и грижовно намерение на Бог. Човешките същества не са оценили всичко това; по-скоро те енергично го съсипаха, като разхищаваха и унищожаваха всички ресурси до краен предел. И какъв е резултатът от това? Какъв е крайният изход? Те жънат това, което са посели! Околната среда е унищожена, хранителната верига е нарушена, въздухът е мръсен и водата е замърсена. Не е останала естествена храна; няма дори чиста вода за пиене. Следователно понятието „съвършенство“ не съществува сред човешките същества, покварени от Сатана. Всеки човек, който под знамето на стремежа към истината твърди, че е съвършен или че се стреми към съвършенство, прави твърдение, което не издържа на критика — това е измамна, подвеждаща лъжа. И все пак такива покварени човешки същества желаят да се преструват, че са олицетворение на истината! Те са извършили толкова много лоши неща, но все още смятат, че могат да се преструват, че са олицетворение на истината! Не означава ли това, че тяхната сатанинска природа е непроменима? (Да.) Да нямаш никаква истина, но все пак да желаеш да се преструваш, че си олицетворение на истината, колко безсрамен е родът на Сатана!

20 ноември 2019 г.

ПЪРВИ ЕКСКУРС
КАКВО Е ИСТИНАТА

Нека да изпеем един химн: „Всичко сътворено трябва да дойде под Божието господство“.

1 Бог създаде всички неща и така кара всичко сътворено да дойде под Неговото господство и да се покори на Неговото господство. Той ще властва над всички неща, за да бъдат всички неща в Неговите ръце. Всички Божии създания, включително животните и растенията, човеците, планините, реките и езерата — всичко трябва да дойде под Неговото господство. Всички неща в небесата и на земята трябва да дойдат под Неговото господство. Те не могат да имат какъвто и да било избор и всички трябва да се покорят на устроеното от Него. Така е повелил Бог и това е в Божията власт.

2 Бог властва над всичко, нарежда и подрежда по ранг всички неща, като всяко от тях е сортирано според вида си и е на мястото, което му принадлежи, според Божиите желания. Колкото и велико да е дадено нещо, нищо не превъзхожда Бог и всички неща служат на сътвореното от Бог човечество; нищо не смее да се бунтува срещу Бог или да поставя пред Него каквито и да било изисквания. Следователно човекът, като сътворено същество, също трябва да изпълни добре човешкия дълг. Независимо дали е господар, или настойник на всички неща, независимо колко висок е статусът, който заема сред всички неща, той си остава незначително човешко същество под господството на Бог; не е нищо повече от незначително човешко същество, сътворено същество, което никога не ще застане по-високо от Бог.

(Словото, Т.1 – Явяването и делото на Бог. Успехът или неуспехът зависи от пътя, по който върви човек)

Каква е истината в химна „Всичко сътворено трябва да дойде под Божието господство“? Кой ред е истината? (Всички редове са истината.) Какво гласи последният ред? („Независимо колко висок е статусът, който заема сред всички неща, той си остава миниатюрно човешко същество под господството на Бог; не е нищо повече от миниатюрно човешко същество, сътворено същество, което никога не ще застане по-високо от Бог“.) Човек никога не може да бъде над Бог, сътворените същества никога не могат да бъдат над Бог. Всички освен Бог са сътворени същества. Човек никога не може да бъде над Бог. Това е истината. Може ли тази истина да се промени? Ще се промени ли в края на времето? (Не.) Това е истината. Кой може да Ми каже какво е истината? (Истината е критерият за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог.) Разговаряли сме два пъти по темата „какво е истината“, така че нека сега да поговорим за това какво са критериите. Важното тук са критериите. (Критериите са стандартни точни

принципи, закони и правила. Основата на критериите са Божиите слова.) Кой друг иска да продължи? (Критериите са най-стандартните, най-точните принципи, закони и правила, които произтичат от Божиите слова.) Тук е добавена думата „най“, но необходима ли е тя? Каква е разликата между това да добавим думата „най“ и да не я добавим? С „най“ върви и второ по степен „най“, трето по степен „най“ и така нататък. Какво мислите за добавянето на „най“? (Не е уместно, защото истината е единственият критерий. Щом се добави „най“, това предполага вид съпоставяне, като други неща са второстепенни и третостепенни спрямо нея.) Точно ли е това обяснение? (Да.) В него наистина има някакъв смисъл. Ако имате точен възглед и разбиране за определението на „какво е истината“ и разбирате ясно, че Бог е истината, тогава можете да разберете дали думата „най“ трябва да бъде добавена, дали добавянето ѝ е правилно, какво променя добавянето ѝ, какво означава да не я добавите и какво означава да я добавите. Сега е потвърдено, че е правилно да не се добавя „най“. Каква грешка е допуснал човекът, който е добавил тази дума? Той е помислил, че независимо кой аспект на Бог се описва, думата „най“ трябва да бъде добавена. Къде е сгрешил, като е направил това сравнение? На кое от Божиите твърдения, на коя истина, се противоречи? (Сътворените същества никога не могат да бъдат над Бог. Добавянето на думата „най“ изглежда предполага, че има втори и трети по ред ранг между сътворените същества и Бог.) Правилно ли е това? (Да.) В него има някакъв смисъл. То може да се обясни по този начин. Има ли други твърдения, които могат да потвърдят, че добавянето на думата „най“ отпред е неправилно? (Спомням си нещо, а именно, че истината може да дойде само от Бог, че само Бог е истината, затова не може да има сравнителни изрази от рода на втори най, трети най и т.н.) Това също е правилно. (Истината е критерият за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог. Законите, правилата и критериите могат да идват само от Бог и хората нямат критерии или закони за своите действия, нито могат да установяват правила за тях, затова няма нужда да се добавя думата „най“.) Това обяснение е малко по-практическо. Нещо друго? (Божията власт и Божията същност са уникални. Божията същност е истината и нищо не може да се сравни с нея. Добавянето на думата „най“ създава впечатлението, че истината вече не е уникална.) Какво ще кажете за това твърдение? (Добро е.) Кое му е доброто? (То изтъква, че Бог е уникален.) „Уникален“ — всички вие забравихте това понятие. Бог е уникален. Може ли критериите, предадени във всяко изречение, изречено от Бог, както и всяко от Божиите изисквания към човека, да бъдат намерени сред човечеството? (Не.) Съдържат ли се в човешкото познание, традиционната култура или мислите на хората? (Не.) Могат ли те да породят истината? Не, не могат. Следователно добавянето на „най“ предполага втори и трети по ред ранг, като се прави разлика между високо, ниско и още по-ниско, и нещата се разделят на първо, второ, трето ниво… Това означава, че всички правилни неща могат да

се превърнат в критерий съгласно определена последователност. Може ли това да се разбира по този начин? (Да.) И така, какъв е проблемът с добавянето на думата „най“? Тя превръща Божиите слова, Божията истина в нещо сравнимо, само относително по-висше от знанието, философиите и другите правилни неща сред хората, които Той е създал. Това разделя истината на рангове. В резултат на това правилните неща сред покварените хора също се превръщат в истината. Освен това такива неща също така се превръщат в критериите за действията и постъпките на човека — просто на относително по-ниско ниво. Например неща като това да бъдеш възпитан, да бъдеш учтив, човешката доброта и някои от добрите неща, с които хората се раждат, всички те се превръщат в критерии — в какво се подразбира, че са се превърнали те? (В истината.) Те са се превърнали в истината. Вижте, добавянето на думата „най“ променя естеството на този критерий. Щом естеството на критерия се промени, променя ли се и определението за Бог? (Да.) В какво се превръща определението за Бог? В това определение Бог не е уникален. Божията власт, могъщество и същност не са уникални. Бог е просто най-висшата позиция с могъщество и власт сред човечеството. Всеки индивид сред човечеството, който има способности и престиж, може да се счита за равен на Бог и да се обсъжда наравно с Него, само дето не е толкова висш или велик като Него. Относително положителните фигури и водачи сред човечеството могат да се наредят веднага след Бог, като станат втори, трети, четвърти по ранг…, а Бог е най-високопоставеният. Нима такова тълкуване не променя напълно идентичността и същността на Бог? Само с една-единствена дума „най“ същността на Бог се променя напълно. Това проблем ли е? (Да.) И така, без да се добавя думата „най“, по какъв начин тези думи са правилни? (Те констатират факт.) Какъв е този факт? (Той е, че Бог е истината, принципът, стандартът и критерият.) Той е, че всички тези критерии произхождат от Бог. Такива критерии не съществуват сред покварените хора, сред сътворените същества. Бог е единственият източник, който изразява тези критерии. Само Бог притежава тази същност. Реалността и критериите на всички положителни неща могат да дойдат само от Бог. Ако човек знае нещо за принципите на човешките постъпки, действия и поклонение пред Бог, ако знае нещо за критериите и разбира част от истината, може ли да стане Бог? (Не.) Той източникът на истината ли е? Изразителят на всички истини ли е? (Не.) Тогава може ли да бъде наречен Бог? Не. Това е съществената разлика. Разбирате ли? (Да.) Макар че вече два пъти съм говорил по темата „какво е истината“, отговорите ви все още съдържат такава огромна грешка, с която превръщате Бог в едно от сътворените същества, приравнявате сътворените същества с Бог и изравнявате връзката между двете. Това променя природата на въпроса и е равносилно на отричане на Бог. Бог е Създателят, хората са сътворени същества — това не са позиции с един и същи ранг. Но какво се случва, когато добавите думата „най“? Те стават еднакви по

същност и ранг, като се различават само по това кой е по-висш или по-нисш. Когато ви попитах подробно за това, вие си помислихте: „Това не ни ли подценява? Всички сме образовани хора, как бихме могли да забравим тези няколко думи? Можем да говорим за това без усилие, без дори да се налага да поглеждаме в бележките си“. Проблемът беше разобличен, щом отворихте уста. След като говорих, вие го прочетохте няколко пъти и пак не можахте да го повторите точно. Каква е причината за това? Все още не разбирате истината в това отношение. Някой добави думата „най“ и си помисли: „Никой от вас не добави „най“; нямате голяма вяра в Бог, а? Вижте ме мен, аз добавих „най“. Това показва, че съм образован — времето ми в университета не е отишло напразно!“. След като той добави „най“, повечето от вас не забелязаха проблема. Неколцина усетиха, че нещо не е наред, но не можаха да обяснят защо. След като другите го обясниха, вие го разбрахте на теория и знаехте, че обяснението е правилно. Но разбрахте ли го по отношение на истината? (Не.) Аз разговарях за това защо е погрешно да се добавя думата „най“ и вие го разбрахте, но наистина ли разбрахте същността на проблема? (Не.) Не я видяхте ясно. Защо е така? (Не разбираме истината.) А защо не разбирате истината? Не разбрахте ли какво казах? Ако сте разбрали, как може все още да не разбирате истината? Колко глави има по темата „Самият Бог, единственият“? Колко пъти сте ги чели? Наистина ли разбирате тези слова? (Не.) Вие не разбирате, затова днес се изложихте. Тези думи ви разкриха. Не е ли така? (Да, така е.) Научихте ли нещо от това? Следващия път, когато се сблъскате с нещо подобно, ще действате ли все така с усещането, че сте много умни? Не бихте се осмелили, нали? Ако човек не разбира истината, никакво образование или знание няма да му е от полза. Ако беше необразован и не знаеше как да използваш тази дума, можеше да не добавиш думата „най“ и този проблем можеше да не възникне. Най-малкото нямаше да допуснеш тази грешка и да се изложиш. Но тъй като си образован и разбираш значението и употребата на определени думи, ти ги приложи спрямо Бог. В резултат на това си причинил възникването на проблем, като си превърнал остроумието в непохватност. Ако го приложиш спрямо човек, това е просто боготворене и ласкателство, което най-много да е просто отвратително. Но ако го приложиш спрямо Бог, проблемът става сериозен. То се превръща в дума, която отрича Бог, съпротивлява се на Бог и заклеймява Бог. Това е грешката, която покварените хора, на които им липсва истината, са най-склонни да допускат. В бъдеще внимавайте да не добавяте небрежно наречия или прилагателни. Защо? Защото това, което се отнася до Божията идентичност, до Божията същност, до Божиите слова и нрав, са областите, в които покварените хора имат най-много пропуски и в които разбирането им е най-повърхностно и най-оскъдно. Затова хората, които не разбират истината, трябва да внимават да не действат безразсъдно. По-добре е да се проявява благоразумие.

I. Анализ на идеята „да не се съмняваш в онези, които наемаш, нито да наемаш онези, в които се съмняваш“

Някои хора току-що обясниха определението и понятието за истината. Вие разбирате определението и понятието за истината, но наистина ли разбирате какво е истината? Трябва да ви изпитам по този въпрос. Как ще ви изпитам? Ще използвам силните ви страни, за да ви изпитам. А кои са силните ви страни? Вие сте запознати с ученето, думите и лексиката; с различните философии за светските отношения и с подходите към тях, които хората във всяка тълпа притежават; с традиционните култури на хората, както и с техните представи и фантазии. Запознати сте също така с различните закони и представи, според които живеят хората от всички раси, етноси и националности. Това не са ли силните ви страни? Сред тях някои са сравнително устойчиви идиоми, други са пословици, а трети са поговорки; някои са запомнящи се разговорни изрази, често използвани от обикновените хора. Запитайте се кои са нещата, по които хората често имат задълбочени мисли и възгледи, които превръщат в идиом? Нека първо да разнищим няколко поговорки, идиоми и закони, както и подхода на хората към светските отношения и техните традиционни представи, за да можем да разберем какво е истината. Ще обсъдим какво всъщност е истината от негативна гледна точка. Този подход добър ли е? (Да.) И така, дайте ни една за начало. (Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш.) Правилно ли е това твърдение? (Не.) „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Нека първо започнем да разговаряме за това. Продължете и обяснете какво означава тази поговорка. (Тя означава, че трябва да се доверяваш на тези, които наемаш, без да се предпазваш от тях. Ако не се доверяваш на някого, тогава не го наемай.) Това е буквалното тълкуване. Кажете Ми първо, съгласни ли са повечето хора по света с тази поговорка, или не са съгласни? (Съгласни са.) Те са съгласни с нея. Справедливо е да се каже, че повечето хора в това общество се придържат към поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ като принцип за наемане на другите и се придържат към този принцип в отношението си към хората. И така, има ли някакъв правилен аспект в тази поговорка? (Не.) Тогава защо повечето невярващи считат тази поговорка за правилна и я приемат и прилагат безрезервно? Каква е мотивацията им да правят това? Защо я казват? Някои хора казват: „Ако ще наемаш някого, тогава не можеш да се съмняваш в него; трябва да му се довериш. Трябва да се довериш, че той има таланта и характера да свърши работата и че ще ти бъде предан. Ако се съмняваш в него, тогава не го наемай. Както се казва в поговорката: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Тази поговорка е правилна“. Всъщност тази поговорка не е нищо друго освен подвеждащи дяволски думи.

Откъде идва тя? Какъв е замисълът ѝ? Какъв е кроежът ѝ? (Боже, спомням си, че по време на последното общение беше споменато, че някои хора, ако не искат другите да се намесват в работата им, казват: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Това, което имат предвид, е: „Щом ми даде тази работа и ме използваш, тогава не бива да се намесваш в работата ми — не бива да ми се бъркаш в това, което правя“.) Какъв нрав имат хората, които използват тази поговорка? (Нрав на антихрист — своеволни и сами закон за себе си.) Това наистина е техният нрав. Хората, които използват или са измислили тази поговорка, от тези, които наемат, ли са, или са от онези, които са наети? Кой има най-голяма полза от тази поговорка? (Тези, които са наети.) Каква е ползата за наетите от тази поговорка? Ако многократно наблягат на тази поговорка пред своя работодател, те му внушават определен вид мисъл. Това има естеството на внушение или индоктринация. То е равносилно на това да кажеш на работодателя: щом наемаш някого, трябва да му се довериш, че той ще ти бъде предан. Трябва да му се довериш, че той ще свърши работата добре, че има тази способност. Не бива да се съмняваш в него, тъй като би било в твоя собствена вреда да се съмняваш в него. Ако винаги се двоумиш, ако винаги търсиш да го замениш с някого другиго, това може да повлияе на неговата преданост към теб. След като чуе това, дали работодателят ще бъде лесно повлиян или подведен от тази поговорка? (Да.) И щом работодателят бъде повлиян или подведен, наетият работник ще има полза от това. Да предположим, че работодателят приеме този начин на мислене и не таи никакви съмнения или подозрения към човека, когото наема, не го надзирава и не разпитва за работата, която този човек е свършил, дали му е предан или дали има способността да върши тези неща. В такъв случай наетият човек може да избегне надзора и контрола на този работодател и впоследствие да прави каквото си иска, без да следва желанията на своя работодател. Кажете Ми, когато един нает работник използва тази поговорка, той наистина ли има характера да бъде абсолютно предан на своя работодател? Категорично ли не се нуждае от надзор? (Не.) Защо казваме това? Общопризнат факт от древни времена до днес е, че човешките същества са дълбоко покварени, че имат покварен нрав и че са особено хитри и измамни. Няма честни хора и дори глупаците лъжат. Това създава големи трудности при наемането на хора и е почти невъзможно да се намери човек, който заслужава доверие, камо ли някой, който да е напълно надежден. В най-добрия случай човек може да се надява най-много да намери няколко относително годни за наемане хора. Тъй като няма хора, които заслужават доверие, тогава как е възможно „да не се съмняваш в онези, които наемаш, нито да наемаш онези, в които се съмняваш“? Не е възможно, защото никой не е надежден. И така, тогава как трябва да използваме онези, които са относително годни за наемане? Можем да го направим само чрез надзор и ръководство. Невярващите изпращат информатори и шпиони, за да наблюдават

наетия човек, за да си гарантират относително чувство на сигурност. Така че хората в древни времена са се заблуждавали, когато са казвали: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Този, който е измислил поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“, всъщност самият той не я е прилагал. Ако наистина го е правил, тогава е бил безразсъден човек, истински глупак, който може само да бъде лъган и мамен. Това не е ли факт? Нека да поговорим къде се крие най-съществения недостатък на поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. На какво се основава „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“? На това, че наетият човек е напълно надежден, предан и отговорен. Трябва да има 100% сигурност, че наетият е такъв човек, за да може работодателят да приложи поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. В днешно време такива надеждни хора не могат да бъдат намерени; те почти не съществуват, което превръща твърдението „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ в безсмислица. Ако избереш ненадежден човек и след това приложиш поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“, за да въздържаш съмненията си към този човек, не се ли самозалъгваш? Наетият човек способен ли е да бъде надежден и да върши нещата предано и отговорно само защото ти не се съмняваш в него? В действителност той ще продължи да действа според това какъв тип човек е, независимо от твоите съмнения. Ако е измамен човек, тогава той ще продължи да върши измамни неща; ако е простодушен, тогава ще продължи да върши нещата без хитрост. Това не зависи от това дали таиш съмнения за него, или не. Да кажем например, че наемеш измамен човек. В сърцето си знаеш, че този човек е измамен, но му казваш: „Аз не се съмнявам в теб, така че давай и си върши работата уверено“. Дали тогава този човек ще стане простодушен, ще върши нещата без хитрост, само защото ти не се съмняваш в него? Възможно ли е това? Обратното, ако наемеш простодушен човек, ще се превърне ли той в измамен, защото се съмняваш в него или не го разбираш? Не, няма да се превърне. Следователно поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е чисто и просто опит на един глупак да постигне душевен покой; тя е самозаблуждаваща безсмислица. Каква е степента на покварата на човечеството? Стремежът към статус и власт е карал бащи, синове и братя да се обръщат едни срещу други и да се избиват взаимно; карал е майки и дъщери да се мразят една друга. Кой може да се довери на някого? Няма абсолютно надежден човек, има само относително годни за наемане хора. Независимо кого наемаш, единственият начин да се предотвратят грешките е като го наблюдаваш или надзираваш. Така че „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е самозалъгваща поговорка. Това е

безсмислица, заблуда и тя изобщо не е състоятелна. Защо Бог изразява истината и върши делото на правосъдието, за да пречисти и спаси човечеството в последните дни? Защото човечеството е дълбоко покварено. Няма никой, който истински да се покорява на Бог, и няма никой, годен за оползотворяване от Бог. Затова Бог непрестанно изисква от хората да бъдат честни. Понеже човешките същества са твърде измамни, те са изпълнени със сатанински покварен нрав и имат природата на Сатана. Те не могат да се въздържат да не грешат и да не вършат зло и са способни да се съпротивляват на Бог и да Го предават навсякъде и по всяко време. Сред покварените хора няма никой, който да е годен за оползотворяване или да е надежден. Наистина е трудно да избереш и да оползотвориш някого от човечеството! Преди всичко е невъзможно хората наистина да разберат някого; второ, хората не могат да прозрат другите; трето, при специални обстоятелства е още по-невъзможно хората да обуздаят или да управляват другите. На този фон да намериш някого, когото да оползотвориш, е най-трудното нещо. Следователно поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е изключително погрешна и ни най-малко не е практическа. Изборът и оползотворяването на някого въз основа на тази поговорка означава просто да си просиш да бъдеш измамен. Всеки, който счита тази поговорка за правилна и за истината, е най-големият глупак сред хората. Може ли тази поговорка наистина да разреши трудностите при оползотворяването на други хора? Съвсем не. Това е просто начин да намериш спокойствие, като се самозаблуждаваш и самозалъгваш.

На този етап от нашето общение имате ли основно разбиране дали поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е правилна? Тази поговорка истината ли е? (Не.) Тогава какво е тя? (Сатанинска философия.) По-конкретно тази поговорка служи като извинение за някой, който иска да се измъкне или да се освободи от нечий надзор или контрол. Освен това тя е и димна завеса, която всички зли хора разпространяват, за да защитят собствените си интереси и да постигнат собствените си цели. Тази поговорка е претекст за онези, които таят скрити мотиви, да правят каквото си искат. Тя е и заблуда, разгласявана от такива хора, за да оправдаят откъсването си от надзора, контрола и заклеймяването на моралната справедливост и съвестта. Сега обаче има някои хора, които вярват, че поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е практическа и правилна. Имат ли такива хора проницателност? Разбират ли истината? Проблемни ли са мислите и възгледите на такива хора? Ако някой в църквата разгласява тази поговорка, той го прави с мотив, опитва се да подведе другите. Опитва се да използва поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“, за да разсее опасенията на другите или съмненията им за него. Това косвено означава, че той иска другите да

му се доверят, че може да върши работа, да му се доверят, че е човек, който може да бъде оползотворен. Не са ли такива неговият замисъл и неговата цел? Със сигурност са такива. Той си мисли: „Вие никога не ми се доверявате и винаги се съмнявате в мен. В даден момент вероятно ще намерите някакъв дребен мой проблем и ще ме освободите. Как се очаква от мен да работя, ако това постоянно ме човърка?“. Затова той разгласява този възглед, така че Божият дом да му се довери без никакво съмнение и да го остави да работи свободно, като по този начин постига целта си. Ако някой наистина се стреми към истината, щом види, че Божият дом надзирава работата му, той трябва да се отнесе правилно към това, защото знае, че то е за негова собствена защита и, което е по-важно, че така проявява и отговорност към делото на Божия дом. Въпреки че може да разкрие покварата си, той може да се помоли на Бог, да поиска от Бог да го проучи внимателно и да го защитава, или да се закълне пред Бог, че ще приеме Неговото наказание, ако извърши зло. Няма ли това да успокои ума му? Защо да разгласява заблуда, за да подвежда хората и да постига собствената си цел? Някои водачи и работници винаги имат отношение на съпротива към надзора на Божиите избраници или към усилията на висшестоящите водачи и работници да научат за работата им. Какво си мислят те? „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Защо винаги ме надзиравате? Защо ме използвате, след като не ми вярвате?“. Ако ги попиташ за работата им или се поинтересуваш за напредъка ѝ, а след това попиташ за личното им състояние, те ще заемат още по-отбранителна позиция: „Тази работа ми е поверена; тя попада в обхвата на моите компетенции. Защо се намесвате в работата ми?“. Макар че не смеят да го кажат направо, те ще намекнат: „Както се казва в поговорката: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Защо си толкова мнителен?“. Те дори ще те заклеймят и ще ти лепнат етикет. А какво ще стане, ако не разбираш истината и нямаш никаква проницателност? След като чуеш намека им, ще кажеш: „Мнителен ли съм? Тогава греша. Аз съм измамник! Прав си: не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Така не си ли подведен? В съгласие с истината ли е поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“? Не, това е безсмислица! Тези нечестиви хора са коварни и измамни. Те представят тази поговорка като истина, за да подведат объркените хора. Като чуе тази поговорка, объркният човек наистина се подвежда и се обърква, като си мисли: „Той е прав, постъпих несправедливо с този човек. Той сам го каза: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Как можах да се усъмня в него? Работата не може да се върши по този начин. Трябва да го насърчавам, без да надзъртам в работата му. Щом го оползотворявам, трябва да му се доверявам и да го оставя да работи свободно, без да го възпирам. Трябва да му дам пространство да се изяви. Той има способността да свърши

работата. А дори да няма способността, все пак Светият Дух върши делото Си!“. Що за логика е това? Има ли нещо в нея, което да съответства на истината? (Не.) Всички тези думи звучат правилно. „Не можем да възпираме другите“. „Хората не могат да направят нищо; Светият Дух е този, който прави всичко. Светият Дух проучва внимателно всичко. Не е необходимо да се съмняваме, защото Бог ръководи всичко“. Но какви са тези думи? Не са ли объркани хората, които ги изричат? Те не могат да прозрат дори това и са подведени само от едно изречение. Няма да сбъркаме, ако кажем, че повечето хора приемат за истината израза „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“, подведени са и са обвързани от него. Той ги смущава и им влияе, когато подбират или използват хора. Дори допускат той да определя действията им. В резултат на това много водачи и работници винаги изпитват затруднения и се опасяват, когато проверяват работата в църквата и когато повишават и използват хора. В крайна сметка могат да се утешат единствено с думите: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Всеки път, когато проверяват или питат за работата, те си мислят: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Трябва да се доверявам на братята и сестрите, а и в крайна сметка Светият Дух проучва внимателно хората, така че не трябва все да ги подлагам на съмнение и да ги надзиравам“. Те се влияят от този израз, нали? Какви са последиците от влиянието му? На първо място, дали човек ще проверява и ръководи работата на другите, ако е привърженик на идеята: „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш.“? Ще надзирава и ще проследява ли работата на хората? Изпълнява ли този човек предано дълга си, ако се доверява на всички, които използва, и никога не проверява или не ръководи работата им и никога не ги надзирава? Може ли компетентно да върши делото на църквата и да завърши Божието поръчение? Предан ли е на Божието поръчение? Второ, това не е просто неспазване на Божието слово и неизпълнение на дълга, това е приемане на интригите и философията на Сатана за светските отношения за истината и тяхното следване и практикуване. Подчиняваш се на Сатана и живееш според неговата философия, нали? Ти не си човек, който се покорява на Бог, още по-малко си човек, който се придържа към Божиите слова. Ти си пълен негодник. Да загърбиш Божиите слова и вместо тях да приемеш сатанинския израз и да го практикуваш като истината, означава да предадеш както истината, така и Бог! Що за човек си, щом работиш в Божия дом, но принципите за твоите действия са сатанинската логика и философията за светските отношения? Това е човек, който предава Бог и сериозно Го позори. Каква е същината на тази постъпка? Открито заклеймяваш Бог и отричаш истината. Не е ли това същината ѝ? (Така е.) Освен че не следваш Божията воля, ти допускаш в църквата да се вихри една от дяволските поговорки на Сатана и от сатанинските философии за светските

отношения. Така ставаш съучастник на Сатана, подпомагаш го в извършването на действията му в църквата и смущаваш и прекъсваш църковното дело. Същината на този проблем е много сериозна, нали?

В днешно време повечето водачи и работници таят сатанинска отрова в сърцата си, все още живеят според сатанински философии и малко от Божиите слова имат власт в сърцата им. Работата на много водачи и работници е проблематична — след като направят работни разпоредби, те никога не проверяват или надзиравт работата, въпреки че всъщност в сърцата си знаят, че някои хора не могат да свършат работата и че със сигурност ще възникнат проблеми. Понеже не знаят как да разрешат този проблем обаче, те просто възприемат възгледа „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ и отбиват номера, като дори изпитват душевно спокойствие. Това води дотам, че някои хора не са способни да вършат реална работа и просто се занимават с общи въпроси, като вършат всичко по инерция. В резултат на това те объркват напълно църковното дело, а на някои места биват откраднати дори приношенията за Бог. Неспособни да търпят това, Божиите избраници докладват за случая на Горното. След като узнае за това, лъжеводачът остава като гръмнат и чувства, че бедата приближава. Тогава Горното го разпитва: „Защо не си проверявал работата? Защо си използвал неподходящ човек?“. На което лъжеводачът отговаря: „Нямам прозрение за същността на човека, затова просто следвам принципа „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Никога не съм очаквал, че ще използвам погрешния човек и ще причиня такова бедствие“. Вярвате ли, че възгледът „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е правилен? Тази фраза истината ли е? Защо човек би я използвал в работата на Божия дом и в изпълнението на своя дълг? Какъв е проблемът тук? „Не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ очевидно са думите на невярващите, думи, които идват от Сатана. Тогава защо човек се отнася към тях като към истината? Защо не може да различи дали тези думи са правилни, или са грешни? Това очевидно са думите на човека, думите на покварения човечество, те просто не са истината, те са в пълно противоречие с Божиите слова и не бива да служат като критерий за действията и поведението на хората и за поклонението им пред Бог. Как тогава трябва да се подхожда към тази фраза? Ако наистина си способен на проницателност, какъв вид истина принцип трябва да използваш вместо нея, за да ти служи като принцип на практикуване? „Да изпълняваш добре дълга си с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си ум“. Да действаш с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си ум означава да не бъдеш възпиран от никого. То означава единствено да си изцяло отдаден. Това е твоя отговорност и твой дълг и ти трябва да ги изпълняваш добре, тъй като това е напълно естествено и обосновано. С каквито и проблеми да се сблъскате, трябва да

действате съгласно принципите. Справяйте се с тях, както би следвало. Ако е необходимо кастрене, така да бъде, а ако е необходимо освобождаване, така да бъде. Накратко казано, действайте въз основа на Божиите слова и на истината. Не е ли това принципът? Не е ли това точно обратното на фразата „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“? Какво означава да не се съмняваш в онези, които наемаш, нито да наемаш онези, в които се съмняваш? Това означава, че ако сте наели даден човек, не трябва да се съмнявате в него, трябва да му отпуснете юздите, да не го надзиравате и да го оставите да прави каквото си иска. А ако се съмнявате в него, тогава не трябва да го наемате. Не означава ли точно това? Това е ужасно погрешно. Човечеството е дълбоко покварено от Сатана. Всеки човек има сатанински нрав и е способен да предаде Бог и да Му се съпротивлява. Може да се каже, че никой не е надежден. Дори човек да се закълне тържествено, това е безполезно, защото хората са възпирани от покварения си нрав и не могат да се контролират. Те трябва да приемат Божия съд и наказание, преди да могат да разрешат проблема с покварения си нрав и да разрешат напълно проблема със съпротивата и предателството си към Бог — да преодолеят корена на човешките грехове. Всички онези, които не са преминали през Божия съд и пречистване и не са постигнали спасение, не са надеждни. Те не заслужават доверие. Затова когато използвате някого, трябва да го надзиравате и да го ръководите. Освен това трябва да го кастрите и често да разговаряте за истината и само така ще сте способни да видите ясно дали можете да продължите да го използвате. Ако има някои хора, които могат да приемат истината, които могат да приемат кастренето, които са способни да изпълняват предано дълга си и имат постоянен напредък в живота си, тогава само тези хора наистина могат да бъдат използвани. Истински годните за оползотворяване имат потвърждението на делото на Светия Дух. Хората, които нямат делото на Светия Дух, не са надеждни; те са полагащи труд и наемна ръка. Когато става въпрос за избиране на водачи и работници, относително висок дял от тях, поне повече от половината, биват отстранени и само малко малцинство се счита за оползотворяемо или годно за оползотворяване — това е факт. Някои църковни водачи никога не надзиравт или проверяват работата на другите и не ѝ обръщат никакво внимание, след като приключат с общението или с изготвянето на работни разпоредби. Вместо това те се водят по фразата „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“, като дори си казват: „Нека Бог свърши останалото“. След това започват да се отдават на удобства и спокойствие, като не се интересуват от въпроса и го пренебрегват. Щом работят по този начин, те не са ли нехайни? Имат ли някакво чувство за отговорност? Такива хора не са ли лъжеводачи? Бог изисква хората да изпълняват дълга си с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с всичката си сила. Онова, което Бог изисква от хората — това е истината. Ако в работата си или при

изпълнението на дълга си водачите и работниците се съобразяват с думите на дяволите и Сатана, а не с Божиите слова, това не е ли проявление на съпротива срещу Бог и предателство спрямо Него? Защо, когато избира водачи и работници, Божият дом трябва да избира само хора, които са способни да приемат истината, добри хора, които имат съвест и разум, и такива, които са с добри заложби и са способни да се нагърбят с работата? Защото човечеството е дълбоко покварено и почти никой не е оползотворяем. Освен ако някой не е преминал през години на обучение и развиване, той върши нещата ужасно неефективно и му е много трудно да изпълнява добре дълга си, и трябва да бъде съден, наказван и кастрен многократно, преди да стане годен за оползотворяване. По-голямата част от хората биват разкрити и отстранени в хода на своето обучение, а процентът на отстраняваните водачи и работници е доста висок. Защо е така? Това е така, защото човечеството е твърде дълбоко покварено от Сатана. Повечето хора не обичат истината, нито отговарят на критериите за съвест и разум. Затова повечето от тях не са оползотворяеми. Те трябва да вярват в Бог в продължение на няколко години и да разберат малко от истината, за да са способни да изпълняват някои видове дълг. Това е реалността на покварeното човечество. И така, въз основа на горното можем да заключим, че фразата „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е напълно погрешна и няма абсолютно никаква практическа стойност. Можем да кажем със сигурност, че „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е ерес и заблуда. Това са дяволски думи, сатанинска философия и такова окачествяване е напълно уместно. Бог никога не е казвал нещо като „на покварeното човечество може да се има доверие“. Той винаги е изисквал от хората да бъдат честни, което доказва, че сред цялото човечество има много малко честни хора, че всички са способни да лъжат и да мамят и че всички имат измамен нрав. Освен това Бог е казал, че вероятността покварeното човечество да предаде Бог е стопроцентова. Дори ако Бог оползотворява даден човек, този човек трябва да премине през години на кастрене и дори докато е оползотворяван, трябва да преживее много години на съд и наказание, за да бъде пречистен. Кажете Ми сега, има ли наистина някой, който е надежден? Никой не смее да каже това. И какво доказва фактът, че никой не смее? Доказва, че всички хора са ненадеждни. Така че нека се върнем към фразата „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Какво ѝ е неправилното? Какво е абсурдното в нея? Не се ли разбира от само себе си? Ако някой все още вярва, че тази поговорка по някакъв начин е правилна или приложима, тогава той със сигурност е човек, на когото му липсва истината, и със сигурност е абсурден човек. Днес вие сте способни да забележите проблема с тази фраза и да я определите като заблуда и това е изцяло защото сте преживели Божието дело и сега сте способни да виждате по-ясно и да придобивате по-ясни прозрения за същността на покварeното човечество. Само

поради това сте способни напълно да отхвърлите тези дяволски думи, тази ерес и заблуда. Ако не беше Божието дело на спасението, вие също щяхте да бъдете подведени от тези дяволски думи на Сатана и дори щяхте да ги използвате, сякаш са типичен афоризъм или девиз. Колко жалко би било това — вие нямаше да имате изобщо никаква истина реалност.

Фразата „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е една от тези, които повечето хора са чували преди. Смятате ли, че тази фраза е правилна, или тя е неправилна? (Неправилна е.) Щом я смятате за неправилна, защо тя все още е способна да ви влияе в реалния живот? Когато ви се случат неща от този род, ще се появи този възглед. Той ще ви смущава до известна степен, а щом ви смущава, работата ви ще бъде компрометирана. И така, ако считаш, че тази фраза е неправилна, и ако си установил, че е неправилна, тогава защо все още се влияеш от нея и защо все още я използваш, за да се успокояваш? (Понеже хората не разбират истината, те не успяват да практикуват в съответствие с Божиите слова, затова приемат философията на Сатана за светските отношения като свой принцип или критерий за практикуване.) Това е една от причините. Има ли други? (Понеже тази фраза е сравнително в съгласие с плътските интереси на хората, те естествено ще действат според нея, когато не разбират истината.) Хората са такива не само когато не разбират истината. Дори когато наистина разбират истината, те може да не са способни да практикуват според истината. Правилно е да се каже, че тази фраза „в общи линии е съгласно плътските интереси на хората“. Хората по-скоро предпочитат да следват някакъв лукав трик или сатанинска философия за светските отношения, за да защитят собствените си плътски интереси, отколкото да практикуват истината. Освен това те имат основание да постъпват така. Какво е това основание? То е, че тази фраза е широко възприета от масите като правилна. Когато вършат нещата в съответствие с тази фраза, действията им може да бъдат обосновани пред всички останали и да не бъдат критикувани. Независимо дали се разглеждат от морална или от правна гледна точка, или от гледна точка на традиционните представи, този възглед и тази практика са издържани. Така че когато не желаеш да практикуваш истината или когато не я разбираш, ти предпочиташ да оскърбиш Бог, да нарушиш истината и да се оттеглиш на място, което не преминава някаква етична граница. А кое е това място? Това е границата, при която „нито се съмняваш в онези, които наемаш, нито наемаш онези, в които се съмняваш“. Оттеглянето на това място и действането в съответствие с тази фраза ще ти осигурят душевно спокойствие. Защо това ти дава душевно спокойствие? Защото всички останали също мислят по този начин. Нещо повече, сърцето ти таи представата, че законът не може да бъде приложен, когато всеки е нарушител, и ти си мислиш: „Всеки мисли по този начин. Ако практикувам според тази фраза, няма да има значение дали Бог ще ме заклейми, тъй като така или иначе не мога да видя Бог или да се докосна до Светия

Дух. Поне в очите на другите ще бъда възприеман като човек с човешки черти, като някой с малко съвест“. Ти избираш да предадеш истината в името на тези „човешки черти“, в името на това да накараш хората да те гледат без враждебност в очите. Тогава всеки ще има добро мнение за теб, няма да те критикува, а ти ще водиш удобен живот и ще имаш душевно спокойствие — това, което търсиш, е душевно спокойствие. Дали това душевно спокойствие е проявление на любовта на човека към истината? (Не.) И така що за нрав е това? Таи ли се измамност в него? Да, в него има измамност. Обмислил си го и знаеш, че фразата „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ е неправилна, че не е истината. Защо тогава, когато стигнеш до задънена улица, все така не избираш истината, а вместо това се придържаш към една философска фраза, произлязла от традиционната култура, фраза, към която хората са най-възприемчиви? Защо избираш това? Това е свързано със сложните мисли на хората, а щом има сложни мисли, какъв нрав е замесен? (Нечестивост.) Освен нечестивостта, тук има и друг аспект. Ти не признаваш напълно, че фразата е правилна, но въпреки това си все така способен да се придържаш към нея и ѝ позволяваш да те разколебава и контролира. Едно нещо е сигурно тук: ти изпитваш неприязън към истината и не си човек, който обича истината. Не е ли такъв нравът? (Да, такъв е.) Това е неоспоримо. Когато вършат нещо, хората се влияят от много възгледи и макар че ти всъщност не вярваш непременно в сърцето си, че тези възгледи са правилни, въпреки това си способен да се придържаш към тях и да ги следваш, което е продиктувано от определен нрав. Макар да вярваш, че тези възгледи са неправилни, все още можеш да бъдеш повлиян, разколебан и манипулиран от тях. Това е нечестив нрав. Например някои хора употребяват наркотици или залагат на хазарт, като същевременно казват, че употребата на наркотици и хазартът са лоши неща и дори съветват другите да не правят такива неща, за да не загубят всичко. Те вярват, че тези неща са погрешни, че са негативни, но могат ли да се откажат от тях и да се спрат? (Не.) Те никога няма да могат да се спрат и дори открито казват: „Хазартът също е начин за печелене на пари, така че може да се превърне в професия“. Нима просто не го разкрасяват? В действителност си мислят: „Що за професия е това? Заложил съм всичко ценно, което притежавам, и съм загубил всички пари, които съм изкарал от него. В крайна сметка нито един комарджия не може да води нормален живот“. Тогава защо все още го разкрасяват така? Защото не могат да се откажат. А защо не са способни да се откажат? Защото това е в природата им; то вече се е вкоренило там. Те се нуждаят от това нещо и не могат да му се опълчат — това е тяхната природа. В общи линии вече разговаряхме достатъчно за фразата „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Дали човек се влияе от тази фраза, защото е имал временен импулс да приеме такъв възглед, или защото Сатана, възползвайки се от момент на невнимание, е внушил такъв възглед на

този човек, като го е накарал да действа по съответния начин? (Не.) Това е свързано с покварената природа на човека; той избира такъв път, защото това нещо е в природата му. След като разнищихме фразата „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ по този начин, сега вече я разбирате в общи линии. Тази фраза е окачествена като сатанинска философия за светските отношения — тя в никакъв случай не е истината. Има ли някаква връзка с истината? (Не.) Тя няма абсолютно никаква връзка с истината и е заклеймена от Бог. Тя не е истината. Тя идва от Сатана, а не от Бог. Може да се каже със сигурност, че тази фраза няма нищо общо с истината или с критерия за това как вярващите в Бог трябва да действат, да постъпват и да се покланят пред Бог. Тази фраза е напълно заклеймена. Погрешните характеристики на тази фраза са сравнително доста очевидни, което ви улеснява да разпознаете дали е правилна, или не.

II. Анализ на идеята „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“

Нека поговорим за друга поговорка: „Да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“. Кой може да обясни какво означава това? (В поговорката „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ „съчки“ се отнася за дърва за огрев, а „жлъчка“ — за жлъчен мехур. Става дума за това как Гоудзян, цар на царство Юе, спял върху купчина дърва за огрев и всеки ден вкусвал жлъчка, и как искал да отмъсти, да се въздигне от пепелта на поражението си и да възстанови царството си.) Ти обясни предисторията на тази поговорка, тоест от коя история произлиза тя. Обикновено, когато се обяснява една поговорка, освен да се обясни предисторията, трябва да се обясни и разширеното значение на поговорката — с какво метафорично значение я използват хората в днешно време. Обясни я отново. (Това е метафора за човек, който работи дълго и упорито и който се бори и полага големи усилия, за да постигне целите и желанията си.) Тогава как трябва да се обяснят „съчки“ и „жлъчка“ в този контекст? Ти не обясни тези два аспекта на значението. Ако погледнем думите, „съчки“ се отнася за вид бодливи дръвца за огрев. Той лягал да спи върху бодливи дръвца за огрев, след което често си напомнял за обстоятелствата и позора си, и често си напомнял за мисията, с която се е нагърбил. Освен това той окачил един жлъчен мехур на тавана и го облизвал всеки ден. Какво усещат хората, когато ближат жлъчен мехур? (Горчивина.) Ще бъде ужасно горчиво! Той използвал това усещане, за да си напомня да не забравя омразата си, да не забравя мисията си и да не забравя желанието си. Какво било желанието му? Великата задача да възстанови царството си. За какво обикновено е метафора това да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка? Обикновено е метафора за човек, който се намира в неблагоприятни обстоятелства, но който не забравя мисията и желанията си и е способен да плати цена за своите желания, идеали и мисия. В общи линии това означава. В очите на светските хора поговорката „да

спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ положителна ли е, или е негативна? (Положителна е.) Защо се смята за положителна поговорка? Тя може да мотивира хората насред несгодите да не забравят омразата си, да не забравят позора си и да ги накара да работят усърдно и да се стремят да станат по-силни. Това е относително вдъхновяваща поговорка. В очите на светските хора това несъмнено е положителна поговорка. Ако хората действат според тази поговорка, тогава няма съмнение, че това, което правят, мотивацията им да вършат нещата, начинът, по който ги вършат, и принципите, които спазват, са правилни и положителни. Предвид казаното, в тази поговорка по същество няма нищо лошо, така че какво искаме да разнищим, като повдигаме въпроса за нея? Какво искаме да кажем? (Искаме да разнищим начините, по които тази поговорка противоречи на истината.) Точно така, искаме да разпознаем дали тя е истината, или не. Тъй като тази поговорка е толкова „правилна“, си струва да я разнищим и да проверим точно по какъв начин е „правилна“ тя. Тогава ще имаме точно определение за нея и ще можем да видим дали тя действително е истината, или не. Това е крайният резултат, който искаме да постигнем. Поговорката „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ е закон за оцеляване, към който хората се придържат при специални обстоятелства. Нека първо установим със сигурност — тази поговорка истината ли е? (Не.) Нека не започваме с това дали е истината, или не. Съдейки по буквалното ѝ значение, което хората могат да видят, тази поговорка няма негативно значение. И така, какво положително значение има тя? Тя може да мотивира хората, да им даде решимост, да ги накара да продължат да се борят, да не отстъпват, да не се обезсърчават и да не бъдат страхливци. Има аспект, в който тя има положителна употреба. При какви обстоятелства обаче е необходимо хората да се придържат към принципите на постъпване и действие, съдържащи се в тази поговорка? Има ли връзка между принципите, които поддържа тази поговорка, и вярата в Бог? Има ли връзка с практикуването на истината? Има ли връзка с изпълняването на нечий дълг? Има ли връзка със следването на Божия път? (Не.) Толкова бързо стигнахте до заключение? Откъде знаете, че няма връзка? (Божиите слова не казват това.) Това е твърде опростено и безотговорно изказване. Когато не разбираш и казваш: „Както и да е, това го няма в Божиите слова и не знам какво означава тази поговорка, затова няма да я слушам. Каквото и да казва, аз няма да ѝ повярвам“, това е безотговорно изказване. Трябва да подходиш към нея сериозно. След като подходиш сериозно, след като я разбереш напълно и имаш истинска проницателност за нея, никога няма да разглеждаш тази поговорка като истината. В момента не те карам да отричаш правилността на тази поговорка, а по-скоро те карам да разбереш, че тази поговорка не е истината, и ти показвам кои са истините, които трябва да разбереш, и как трябва да поддържаш истината при същите обстоятелства. Разбираш ли? И така, кажете Ми какво е вашето разбиране. (Да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка се отнася до това как

хората трябва да практикуват по време на нещастие, но в Божия дом понятието „нещастие“ не съществува. Когато Бог разобличава хората или ги подлага на изпитания, всичко това е част от Божия процес на усъвършенстването им — това не е нещастие. Тази поговорка казва на хората, че трябва да помнят несгодите, които са понесли в онзи момент, и да си възвърнат част от изгубените позиции в бъдеще. Този израз не е валиден в Божия дом. Ще дам един малко неуместен пример: след като бъдат освободени, някои водачи използват израза „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“, за да се мотивират, като казват: „Ще се поуча от Гоудзян, цар на царство Юе, и ще спя на съчки и ще вкусвам жлъчка. Ще дойде време, когато ще се върна на старата си позиция и отново ще стана водач. Ще видите! Сега ме критикувате, като казвате, че не ме бива в това и в онова отношение. Един ден ще си върна загубеното и ще ви накарам да видите от какво тесто съм замесен в действителност. Със сигурност ще дойде ден, когато унижението, което понесох сега, ще бъде отмито!“.) Това е много добър пример. Просветли ли ви? Имате ли понякога моменти, в които искате да спите на съчки и да вкусвате жлъчка? Мислите ли някога да си върнете загубените позиции? (Да. Имам такива мисли, когато хората отричат възгледите ми. Например, когато обсъждам някои неща с братя и сестри и те поставят под въпрос възгледите, които излагам, в сърцето си чувствам непокорство и си мисля: „Един ден трябва да свърша добра работа и да ви покажа“. След това отивам и работя усилено, за да изуча тази област на работата, но това е погрешен манталитет.) Това не е отношение на приемане на истината, на търсене на истината или на практикуване на истината, а на непокорност и желание да се докаже нещо на другите — това е отношение от типа на непризнаване на поражение. Този вид отношение се счита за положително сред човечеството. Никога да не се признава поражение е един вид добър темперамент и означава, че човек притежава твърдост, но тогава защо се казва, че това не е практикуване на истината? Защото отношението му при вършенето на нещата и принципите и мотивите зад това, което прави, не се основават на истината, а по-скоро на поговорката в традиционната култура „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“. Макар да може да се каже, че този човек има силно присъствие и неговата нагласа и позиция на желание за победа и отказ да признае поражението му спечелват уважението на хората в светския свят, какво представляват такава нагласа и темперамент пред лицето на истината? Те са незначителни и твърде ужасни; те са ненавиждани от Бог. Кой друг има нещо да сподели? (Когато изпълнявам дълг, понеже не съм запознат с тази област от работата, мисля, че хората не ме вземат на сериозно. Така че в сърцето си тайно се насърчавам: „Трябва да изуча добре тази област от работата и да ви покажа, че всъщност съм способен“. Понякога, когато хората посочват недостатъци в моя дълг, полагам усилия да се променя; понасям несгоди и плащам цена, за да науча работата, и колкото и несгоди да понасям, ги преглъщам, но не търся как да върша

добре дълга си, а по-скоро искам да дойде ден, в който да накарам другите да ме ценят и да спечеля уважението им. Аз също имам вид състояние на спане на съчки и вкусване на жлъчка.) От това, което всички споделихте, забелязах един проблем. Вярвате в Бог от немалко години, отрекли сте се от семействата и кариерите си и сте понесли немалко несгоди, но сте пожънали толкова малко. Освен това сте способни да понасяте несгоди и да отдавате всичко в дълга си, както и да плащате цена, но защо никога не напредвате в истината? Как така истините, които разбирате, са толкова малко и толкова повърхностни? Причината е, че не наблягате на истината. Винаги искате да спите на съчки и да вкусвате жлъчка и сърцата ви са изпълнени до краен предел с желанието да се докажете. Да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка е „голям цирей“ — мислиш ли, че това е нещо хубаво? Какъв е крайният резултат от това да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка? Когато човек иска да докаже, че е способен и компетентен, че не е по-долу от другите и че не може да загуби от никого, той ще спи на съчки и ще вкусва жлъчка. С други думи, той ще „понесе големи страдания, за да стигне върха“. И така, по какви начини се проявява това да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка? Първият начин, по който се проявява, е в това да не се признава поражение. Вторият е в понасянето на унижение и носенето на тежко бреме. Може да не използвате думи, за да спорите за нещо с другите, да ги опровергавате или да се защитавате, но тайно влагате усилия. Какви усилия? Това може да е цената, която плащате: да работите до късни доби, да ставате рано сутрин или да четете Божиите слова и да изучавате своята област на работа, докато другите се забавляват, като полагате допълнителни усилия. Това понасяне на несгоди ли е? Това се нарича да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка. Кой е третият начин, по който се проявява това? Проявява се в голямата амбиция, която хората имат в себе си, и в това, че заради тази амбиция не се оплакват от неприятностите си. Те искат да подкрепят целите, които са си поставили и които искат да постигнат, и искат да поддържат тази воля за борба. Каква е тази воля за борба? Например, ако искаш да станеш водач или да изпълниш някаква задача, трябва винаги да поддържаш това състояние на духа в себе си; никога не бива да забравяш своята решимост, своята мисия, своите амбиции и домогвания. Как бихте описали това с едно изречение? (Да не изпускаш от поглед първоначалната си мотивация за вършенето на нещо.) Да не изпускаш от поглед първоначалната си мотивация за вършенето на нещо е правилно, но не е достатъчно силно. (Да носиш голяма амбиция в сърцето си.) Това е по-добре. Носи малко от това чувство. Как можете да изразите това по-точно и сбито? (Воля за борба и амбиции.) Как бихте го казали в разгърнат вид? Много битки и много загуби, но колкото по-дълго се биеш, по-смел ставаш. Това е воля за борба от типа „никога не се предавай“. Както биха казали някои хора: „Обезсърчи ли се, след като те освободиха? Аз съм бил освобождаван много пъти, но никога не съм се обезсърчавал. Когато се проваля в нещо, просто се връщам отново в играта.

Трябва да имаме воля за борба!“. От тяхна гледна точка тази воля за борба е нещо положително. Те не смятат, че е нещо лошо хората да имат амбиции, домогвания и воля за борба. Как се отнасят към желанията и необузданите амбиции, породени от покварения надменен нрав? Отнасят се към тях като към нещо положително. Така че те смятат, че да можеш да понасяш несгодите на спането на съчки и вкусването на жлъчка, за да постигнеш целта, за която се бориш, и целта, която смяташ за правилна, е правилното нещо, което трябва да се направи, че хората гледат на това благосклонно и че това трябва да е истината. Това са три проявления на спането на съчки и вкусването на жлъчка. Могат ли тези три проявления да обяснят значението, което се съдържа в това да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка? (Да.) Тогава ще разговарям подробно за тези три проявления.

А. Да не се признава поражение

Нека започнем с първото проявление на спането на съчки и вкусването на жлъчка: да не се признава поражение. Какво означава да не се признава поражение? Какви проявления обикновено имат хората, които доказват, че имат манталитета да не признават поражение? Какъв вид нрав е непризнаването на поражение? (Надменност и непреклонност.) То съдържа двата очевидни вида нрав на надменност и непреклонност. Какво друго? (Желание за победа.) Това нрав ли е? Това е проявление. Сега говорим за нрав. (Да изпитваш неприязън към истината.) Да изпитваш неприязън към истината със сигурност означава, че не приемаш истината. Например ако водач или работник каже, че това, което правиш, е в нарушение на принципите и забавя делото на Божия дом, и иска да те освободи, ти си мислиш: „Хм! Не мисля, че това, което правя, е погрешно. Ако искаш да ме освободиш, давай. Ако не ми позволиш да го направя, няма да го направя. Ще се покоря!“. В това покорство има отношение на отказ да се признае поражение. Това е нрав. Освен надменност, непреклонност и неприязън към истината, какво друго се съдържа в този нрав? Има ли нрав на желание да се съперничи с Бог? (Да.) Тогава какъв е този нрав? Това е жестокост. Дори не можете да разпознаете нрав, който е толкова жесток. Защо казвам, че е жесток? (Защото искат да си съперничат с Бог.) Опитът да се съперничи с истината се нарича жестокост — твърде жестоко е! Ако не беше жесток, нямаше да се опитва да си съперничи с истината и нямаше да се опитва да си съперничи с Бог или да се съревновава с Него. Това е жесток нрав. В непризнаването на поражение има надменност, непреклонност, неприязън към истината и жестокост. Това са очевидните видове нрав, с които е свързано. Как се проявява непризнаването на поражение? Какъв манталитет обхваща? Как мислят хората, които не признават поражение? Какво е тяхното отношение? Какво казват, какво мислят и какво разкриват, когато се сблъскат с нещо като освобождаване? Най-честото проявление е, когато изпълняват дълг и Горното вижда, че не са подходящи за този дълг, и ги

освобождава, а те размишляват в сърцето си: „Не мога да се меря с теб. Няма да споря с теб. Имам талант. Истинското злато рано или късно ще заблести и аз съм талантлив човек, където и да отида! Независимо какви разпоредби ще ми даде Горното, засега ще ги понасям и ще ги слушам“. Те идват пред Бог и се молят: „Боже, моля Те да ме пазиш от оплаквания. Моля Те да възпреш езика ми и да не ме оставяш да Те съдя или да Те хуля и да ме направиш способен да се покоря“. Но след това отново размишляват: „Не мога да се покоря. Това е най-трудната част. Не мога да приема този факт. Какво да правя? Това са разпоредбите на Горното; нищо не мога да направя. Толкова съм талантлив, но защо никога не мога да използвам талантите си в Божия дом? Изглежда, че все още не съм прочел достатъчно от Божиите слова. Отсега нататък трябва да чета повече от Божиите слова!“. Те не отстъпват и не мислят, че са по-долу от другите, а просто че са вярвали в Бог малко по-малко време, но това може да се навакса. Така че те полагат усилия да четат Божиите слова и да слушат проповеди. Всеки ден научават нов химн, прочитат глава от Божиите слова и практикуват проповядване. Постепенно стават все по-запознати с Божиите слова, могат да проповядват много духовни доктрини и могат да говорят в общение на събирания. Има ли тук някакъв подтик да не се признае поражение? (Да.) Какъв е този подтик? (Нечестив подтик.) Това е проблемно! Защо още след като го разнищим, веднага го окачествявате като нечестив подтик? Не са ли това добри неща? Духовният им живот е нормален; те не участват в светски неща; не клюкарстват; могат да рецитират много глави от Божиите слова и да пеят много химни наизуст. Те са „елит“! Така че защо казвате, че това е нечестив подтик? (Намерението им е да докажат, че са способни и че не са по-долу от другите.) Това се нарича да не се признава поражение. Като не признават поражение, те наистина ли разбират себе си и признават проблемите си? (Не.) Признават ли своята поквара и своя надменен нрав? (Не.) Тогава какво доказват, като не признават поражение? Искат да докажат, че са способни и по-висши; искат да докажат, че са по-добри от другите и в крайна сметка да докажат, че освобождаването им е било грешка. Подтикът им е насочен в тази посока. Това не е ли непризнаване на поражение? (Да.) Това отношение на непризнаване на поражение е породило техните действия на понасяне на несгоди, плащане на цена, понасяне на унижение и носене на тежко бреме. На пръв поглед изглежда, че полагат много усилия, могат да понасят несгоди и да плащат цена, и накрая да постигат целите си, но защо Бог не е доволен? Защо ги заклеймява? Защото Бог проучва внимателно най-съкровените дълбини на сърцата на хората и оценява всеки човек според истината. Как Бог оценява поведението, намеренията, проявленията и нрава на всеки човек? Всички тези неща се оценяват според истината. Тогава как Бог оценява този въпрос и как го определя? Независимо колко несгоди си понесъл и колко висока цена си платил, в крайна сметка ти не се стремиш към истината; намерението ти не е да се покориш или да приемеш

истината, а по-скоро използваш своя метод на понасяне на страдание и плащане на цена, за да докажеш, че начинът, по който Бог и Божият дом са те окачествили и са се отнесли с теб, е бил погрешен. Какво означава това? Искаш да докажеш, че си човек, който никога не е грешил и който няма покварен нрав. Искаш да докажеш, че начинът, по който Божият дом се е отнесъл с теб, не е съгласно истината и че истината и Божиите слова понякога грешат. Например имало е пропуск и проблем, свързан с теб, и твоят случай доказва, че Божиите слова не са истината и не е нужно да се покоряваш. Не е ли такъв резултатът? (Да, такъв е.) Бог одобрява ли такъв резултат, или го заклеймява? (Заклеймява го.) Бог го заклеймява.

Това отношение на хората да не признават поражение съгласно истината ли е? (Не.) Ако кажем, че това отношение не е съгласно истината и че е на светлинни години от нея, това твърдение правилно ли ще бъде? Не, защото то изобщо не е свързано с истината. Това отношение на непризнаване на поражение хвалено ли е, или е заклеймявано в света и сред цялото човечество? (Хвалено е.) В какви среди е хвалено? (На работното място и в училищата.) Например ако ученик получи шестдесет точки на изпит, той казва: „Няма да призная поражение. Следващия път ще получа деветдесет точки!“. И когато получи деветдесет точки, иска следващия път да получи сто точки. В крайна сметка той постига това и родителите му смятат, че това дете е амбициозно и има светло бъдеще. Друга среда — и най-често срещаната — е в състезанията. Някои отбори губят състезание и рисуват на лицата си знака на срама, но не признават поражение. Поради този манталитет и това отношение на непризнаване на поражение те полагат много упорит труд и тренират по-усърдно, а в следващото състезание побеждават другия отбор и го карат да изглежда смешен. В това общество и сред човечеството непризнаването на поражение е вид манталитет. Какво е манталитет? (Това е начин на мислене, който подкрепя хората психологически.) Точно така. Това е движеща сила, която подкрепя хората винаги да вървят смело напред, да не бъдат победени, да не се обезсърчават, да не отстъпват и да постигат своите домогвания и цели. Това се нарича непризнаване на поражение. Това е вид манталитет на непризнаване на поражение. Хората смятат, че ако нямат този манталитет, този „дух“, тогава животът няма смисъл. На какво разчитат в живота? В живота си разчитат на един вид манталитет. Откъде идва този манталитет? Идва от представите и фантазиите на хората, както и от техния покварен нрав. Той не е практически и хората не могат да го постигнат. От момента, в който Бог е създал човечеството, та досега, независимо колко години са минали, има толкова много положителни неща, като например реда, според който живеят живите същества, реда, според който живее човечеството, и реда, според който функционират небесата, земята, всички неща и вселената, и така нататък. Според своите мисли и степен на образование хората би трябвало да са способни да намерят ред, към който да се придържат във всичко това, да го

приемат като принцип и движеща сила за това как действат и как постъпват, или като основа за това. Хората обаче не полагат усилия в правилната посока — в каква посока прилагат силата си те? Прилагат я в погрешната посока, тоест нарушават реда, според който се развиват нещата, и нарушават реда на кръговрата на всички неща — те винаги искат да унищожат тези природни закони, които Бог е повелил, и да използват човешки методи и средства, за да създадат щастие. Те не знаят как се придобива щастието, каква мистерия се крие в него или какъв е източникът; те не търсят този източник. Вместо това се опитват да използват човешки подход, за да създадат щастие, и освен това винаги искат да създават чудеса. Опитват се да използват човешки подход, за да променят нормалния ред на всички тези неща, и след това да постигнат щастието и целите, които искат. Всичко това не е нормално. Какъв е крайният резултат от това хората да разчитат на себе си, за да се борят за такива неща, независимо как се борят? Този свят, който Бог даде на човечеството да управлява, сега е увреден. След увреждането му коя е най-голямата жертва? (Човекът.) Човечеството е най-голямата жертва. Хората са разрушили света до такава степен, но все още претендират, че никога няма да се предадат. Няма ли нещо сбъркано в главите им? Каква е крайната последица от това никога да не се предават? Катастрофално бедствие. Не става въпрос само за загуба на едно-две състезания или за изрисувания знак на срама на лицата им. Те са унищожили перспективите си и са отрязали пътищата си за бягство — унищожили са себе си! Ето до какво води това да не се признава поражение.

Това, което разнищваме сега, е типично проявление на жестокия и надменен нрав на Сатана, а именно никога да не се предаваш. Никога да не се предаваш е манталитет. Ние го критикуваме, разобличаваме и заклеймяваме, но ако го заклеймиш сред човечеството, хората ще приемат ли това? (Не.) Защо не? (Защото всички хора хвалят този израз.) Те насърчават този манталитет. Ако човек няма и капка от манталитета да не признава поражение и никога да не се предава, другите ще кажат, че е слабак. Ако не насърчаваме тези неща, слабаци ли сме? (Не сме.) Хората казват: „Как да не си слабак? Живееш без никаква сила на духа. Каква ти е ползата да живееш?“. Вярно ли е това твърдение? Нека първо да го разнищим: какъв вид отношение е непризнаването на поражение? Трябва ли хората с нормален разум да имат такова отношение? Всъщност, ако хората имат нормален разум, не би трябвало да имат такъв начин на мислене. Погрешно е да имаш такъв начин на мислене. Човек трябва да се изправи пред реалността, за да е човек, който притежава разум. В този смисъл в непризнаването на поражение очевидно липсва разум. Това означава, че нещо не е наред с главата на такъв човек и че това отношение очевидно е погрешно. Вярващите в Бог, по точно, не би трябвало да имат такъв начин на мислене, защото на отказа да се признае поражение е присъщ надменен нрав. Лесно ли е хората да приемат истината,

когато имат надменен нрав? (Не.) Това е проблем. Ако използваш надменен нрав като основа, от която да се стремиш към истината, тогава към какво се стремиш? Това, към което се стремиш, със сигурност не е истината, защото този стремеж по своята същност не е положителен и това, което ще придобиеш, със сигурност няма да е истината; със сигурност ще бъде някакъв „манталитет“, който хората са си измислили. Ако хората се отнасят към такъв манталитет като към истината, тогава те са се отклонили от пътя. И така, ако трябваше да коригираме начина на мислене при отказа да се признае поражение, какво бихме казали? Бихме казали, че хората трябва да се изправят пред реалните проблеми и да вършат нещата според истините принципи, че не трябва да имат отношение на отказ да се признае поражение. Ако не признават поражение, на кого не се покоряват? (На Бог.) Те не признават истината. По-конкретно те не признават истинските факти, не признават, че са направили нещо погрешно и че са били разкрити, и не признават, че имат надменен нрав. Тези неща са верни. И така, как можете да оборите тези хора? Най-добрият начин да им противодействате е като използвате това, което те намират за най-смущаващо. Кое нещо в света днес човечеството намира за най-смущаващо? Науката. Какво е дала науката на човечеството? (Бедствие.) Науката, това, което човечеството превъзнася най-много и с което най-много се гордее, му е донесла безпрецедентно бедствие. Сега, след като имате тази насока, как трябва да оборите тези хора, за да ги засрамите? Какво ще кажете, трябва ли да бъдат засрамени онези, които са от рода на Сатана? (Да.) Ако не ги засрамиш, те винаги ще гледат на истината отвисоко, ще дискриминират вярващите в Бог и ще мислят, че вярващите в Бог вярват само защото са слабаци. Как трябва да ги оборите? (С думите: „Ти си просто един обикновен човек. Какво имаш, което те кара да не изпитваш нужда да признаваш поражение? Защо е приемливо да не признаваш? Дори някои хора да са учени, какво от това? Колкото и напреднали да са научните технологии, които развиват, какво от това? Могат ли учените да разрешат всички бедствия, които науката е донесла на човечеството сега?“.) Това е правилният начин да ги оборите. Помислете, това добър начин ли е да ги оборите? Ти казваш: „Човечеството е доживяло до ден днешен, а хората дори не знаят кои са техните предци, така че как могат да не признаят? Ти дори не знаеш откъде си дошъл, така че за какво има да се надуваш? Ти дори не признаваш Бог, Който те е създал, така че как можеш да не признаваш поражение? Бог е създал хората и това е толкова славно нещо, но ти не го признаваш и не го приемаш. Вместо това настояваш да вярваш и да признаваш, че хората са еволюирали от зверове. Колко низш трябва да си! Бог е толкова могъщ и благороден; Той казва, че е твоят Създател, но ти не признаваш, че си Негово сътворено същество. Колко низък трябва да си!“. Какво ще отвърнат те? „Хората са еволюирали от маймуните, но ние все пак сме животни от по-висш разред“. „Но не сте ли все пак животни и зверове? Ние не признаваме, че сме животни. Ние сме

хора, ние сме човеци, създадени от Бог. Бог е създал хората и Той признава, че си човек, но ти не искаш да бъдеш човек. Настоятелен си в отричането на факта, че Бог е създал хората. Настояваш, че си звяр. Каква е ползата да живееш? Достоен ли си да живееш?“. Има ли мощ в тези думи? (Да.) Ето така оборваме тези хора. Независимо дали го признават, или не, или дали го приемат, или не, това са фактите. Ще говоря за още нещо. Хората никога не признават поражение, мислят, че са толкова способни, че имат напреднали технологии и всякаква мъдрост, но как се отнасят към природата? Те постоянно се борят с нея и винаги искат да я подчинят. Изобщо не разбират как да следват реда в природата. Какво причини в крайна сметка управлението на човечеството на природата? Не се ли управлява всичко това от хора, които са знаещи и разбират от наука? Не отказваш ли да признаеш поражение? Не си ли способен човек? Никаква нужда ли нямаш от Божието върховенство? В продължение на хилядолетия човечеството е съжителствало с природата, но е невероятно, че човечеството все още не знае как да я стопанисва. Човечеството прекомерно експлоатира земята, консумира прекомерно и сериозно замърсява природата до такава степен, че днес природните ресурси са все по-недостатъчни. Освен това нито водата, която хората пият, нито храната, която ядат, нито въздухът, който дишат, са без токсини. Когато Бог първоначално създаде природата, всички живи същества, храна, въздух и вода бяха чисти и без токсини, но след като Той даде природата на човечеството да я стопанисва, всички тези неща бяха отровени. Самите хора трябва да се „наслаждават“ на тези неща. Така че как могат хората да не признават поражение? Бог създаде такъв красив свят за човечеството и го остави да го управлява, но как го управлява то? Знае ли как да го управлява? Човечеството го е съсипало до такава степен, че го е оплескало напълно — нито океаните, нито планините, нито земята, нито въздухът, нито дори озоновият слой в небето са пощадени; всичко е съсипано. Кой в крайна сметка ще понесе неблагоприятните последици от всичко това? (Хората.) Самото човечество. Хората са изключително глупави, но въпреки това се мислят за велики и не признават поражение! Защо не признават? Ако на човечеството се позволи да продължи да стопанисва нещата по този начин, ще се възстанови ли природата до първоначалното си състояние? Никога. Ако човечеството разчита на този манталитет на отказ да се признае поражение, при неговото стопанисване светът и природата ще стават все по-лоши, все по-ужасни и все по-мръсни. Какви ще бъдат крайните последици? Човечеството ще умре в тази среда, която е съсипало. Тогава кой в крайна сметка може да промени всичко това? Бог. Ако хората са способни да направят това, тогава един от тях може да излезе напред и да се опита да промени сегашното състояние на света, но има ли някой, който да се осмели да поеме тази отговорност? (Не.) Тогава защо хората не признават поражение? Те дори не могат да защитят водата, която пият. Природата не беше унищожена от лъвове или тигри, камо ли от птици, риби или

насекоми; по-скоро самите хора я съсипаха и унищожиха. Хората в крайна сметка трябва да пожънат това, което са посели. Има ли начин да се променят нещата сега? Не могат да се променят. Може да се каже със сигурност, че ако Бог не беше дошъл да направи всички тези неща, средата, в която живее цялото човечество, щеше да става все по-лоша и все по-ужасна; нямаше да се подобри. Само Бог може да промени всичко това. Добре ли е, ако човечеството не признава поражение? Можеш ли да промениш тази среда? Дадена ти е добра среда, но всичко, което можеш да направиш, е да я съсипеш; не я защитаваш. Каква е хранителната верига на целия свят? Разбира ли я човечеството? Не, не я разбира. Например вълците са жестоки животни. Ако човечеството убие всички вълци, ще си помисли, че е завоювало природата. С такава решимост, с такъв морал и с такъв манталитет на приемане на предизвикателството човечеството започва да убива вълци в голям мащаб. Когато избие повечето вълци в дадена пасищна област, то си мисли, че е завоювало природата и вълчия вид. В същото време хората окачват вълчи кожи в домовете си, носят дрехи, ушити от вълча кожа, носят шапки от вълча кожа и окачват кожите на вълчета на върховете на камите си. Те правят снимки и казват на целия свят: „Завоювахме този вид, който беше заплаха за човечеството — вълците!“. Не е ли самодоволството им малко преждевременно? С намаляването на броя на вълците привидно изглежда, че животът на хората и на някои други живи същества не е застрашен, но какви ще са последиците? Човечеството трябва да плати скъпо за това. Каква цена трябва да плати? Когато са убити голям брой вълци, техният брой намалява. Веднага след това всякакви зайци, мишки, всички други животни в пасищата, с които се хранят вълците, започват да се размножават в огромен мащаб. Каква е първата последица от прекомерния брой на тези животни? (Тревата изчезва.) Има все по-малко трева. Когато има по-малко трева, растителното покритие на почвата намалява. Когато има прекомерен брой от тези животни, те трябва да ядат големи количества трева, а скоростта, с която тревата расте, не е пропорционална на броя на тревопасните. Когато тези неща не са пропорционални, какво се случва? (Опустиняване.) Да, опустиняване. Когато земята няма растително покритие, тя започва да се превръща в пясък и постепенно става песъчлив терен. Повечето растения не могат да пускат корени или да се размножават в пясъка, така че пясъчните участъци бързо нарастват и се разширяват все повече, и в крайна сметка всички пасища се превръщат в пустиня. След това пустинята ще започне да навлиза в райони, в които живеят хора, и какво ще бъде първото чувство, което хората ще изпитат? Може би не се плашат, като виждат, че площта на пустинята се е увеличила, но когато дойде денят, в който ги застигне пясъчна буря, каква вреда ще донесе тя на човечеството? В началото наоколо ще се носи прах. След това, когато дойде сезонът на ветровете, хората дори няма да могат да отворят очи, защото пясъкът ще се носи навсякъде. Телата им ще се покрият с пясък, а устите

им ще се напълнят с него. В екстремни случаи къщи, добитък или хора в близост до пустинята може да бъдат погълнати от пясъка. Могат ли хората да спрат пясъка? (Не.) Не могат да го спрат, затова трябва да се преместят, като отстъпват все по-навътре в сушата. Накрая пасищата ще стават все по-малки, пустинята ще става все по-голяма и ще има все по-малко места, в които човечеството ще може да живее. И така, дали средата, в която живеят хората, ще се е подобрила, или ще се е влошила? (Ще се е влошила.) Как се е стигнало до този резултат, който трябва да понесат? Какво го е предизвикало? (Убиването на вълците.) Това е започнало, когато са убили вълците. Било е едно такова малко незабележимо нещо. Ако хората не разбират как да следват този ред и как да го защитават, до какви последици ще се стигне в крайна сметка? Хората ще бъдат пометени от пясъците. Не е ли това катастрофално бедствие? Убиването на вълци е вид поведение, но какъв нрав стои в основата му? Каква е същността на този нрав? Каква е мотивацията им да правят това? Какви начини на мислене имат хората, които да пораждат такъв вид поведение? (Желание да покорят природата.) Точно така, те искат да я покорят. Хората мислят, че вълците са естествен враг на човечеството. Вълците представляват заплаха за човечеството и винаги нападат хора. Вълците не са нещо добро. Човечеството дамгосва вълците по този начин, след което се опитва да ги подчини и да ги изтреби, така че да не остане нито един. Тогава човечеството може да живее удобно и спокойно и изобщо няма да бъде застрашено. Именно въз основа на тази мотивация хората започват да убиват вълци. От какво е продиктувано това? То е продиктувано от манталитета на отказ да се признае поражение. Човечеството не знае как правилно да управлява вълците или да регулира броя им, а вместо това винаги иска да ги убива и да ги изтребва. То иска да обърне този ред и да го превърне в друг. Какъв е резултатът? Хората са погълнати от пясък. Не е ли такъв резултатът? (Да.) Това е резултатът. В целия човешки род и в целия свят, който Бог е създал, в малко кътче на планетата — което в Божиите очи може да не е по-голямо от фъстък — се е случил този малък инцидент, но хората дори не могат да го видят ясно. Те все още се състезават с природата, състезават се с Бог и не признават поражение! Каква последица носи отказът да се признава поражение? (Унищожение.) Те предизвикват собственото си унищожение! Точно сега този факт е налице. Как трябва човечеството да поправи тази последица, след като тя настъпи? (Не може.) Не може да я поправи. Някои социални организации и хора с добри сърца, които извършват дейности в обществен интерес, се изправят и призовават хората да поддържат балансирана екосистема. Мотивацията им и причината да го правят са правилни, и това, за което призовават, също е правилно. Отговаря ли им някой? (Не.) Правителството също не предприема действия — никой не обръща внимание на този въпрос. Хората знаят каква е причината за проблема, но след като го разгледат малко като зрители, това е всичко. Те все още убиват вълци както преди.

Някой казва: „Ако продължаваш да ги убиваш така, един ден ще бъдеш затрупан с пясък“, но те отговарят: „И какво като бъда затрупан. Няма да съм единственият. От какво има да се страхувам?“. Какъв е този нрав? На вцепененост и липса на мислене. Те нямат човешка природа. Кой не се страхува от смъртта? Така че как могат да кажат такова лекомислено нещо? Те не вярват, че нещо такова ще се случи. Мислят си: „Земята е огромна. Освен пустини има планини и гори. Могат ли всички те да бъдат унищожени толкова бързо? Има още много време! Просто убихме няколко вълка и някои места се превърнаха в пустиня, а ти си толкова уплашен? Ако трябва да бъдат убити, значи трябва да ги убием“. Това не е ли глупаво? Те убиха няколко вълка и само след двадесет-тридесет години един участък от зелени пасища беше напълно променен. Ако хората разпръснат малко семена от трева по тази земя или засадят растения, които могат да растат в пустинята — ако са способни да променят тази среда, тогава човечеството ще изправи грешките си и няма да е твърде късно, но толкова ли е просто в действителност? Редът, който Бог е установил, е най-добрият и най-подходящият. Хората трябва да следват този ред, за да запазят съществуването на земята и за да могат тези животни, растения и човешкият род да продължат да живеят на нея, като всички същества се разбират особено добре и съжителстват по начин, който е едновременно взаимно ограничаващ и симбиотичен. Ако една част бъде унищожена, може да не видиш никакви последици в рамките на десет години, но след двадесет години, когато наистина усетиш последиците, те ще бъдат необратими. Какво означава това? Че ако Бог не направи мащабни промени, от този момент нататък средата, в която живее човечеството, ще става все по-лоша; тя няма да се развива в добра посока. Ето каква ще бъде последицата. Какъв е източникът на тази последица? Източникът е манталитетът на отказ да се признава поражение, който човечеството хвали и който е първото проявление на спането на съчки и вкусването на жлъчка. В очите на хората „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ е „велика“ и „свещена“ поговорка, но първият ефект върху човечеството от идеята, която тя поражда, е да му донесе такива големи неблагоприятни последици. Хората си мислят: „Няма ли ред в природния свят? Не ми изглежда твърде важна. Не казват ли хората, че той е свят и не бива да се унищожава? Е, аз ще го унищожа и да видим какво ще стане!“. Неблагоприятната последица, на която човечеството се „наслаждава“ днес, е последното нещо, което хората искат да видят. Ето как се стига до последицата от това „да видим какво ще стане“. Тя е изложена пред очите на човечеството. Всеки е виждал сцените от „края на света“. Не получиха ли хората това, което заслужаваха? Сами си го причиниха.

Първото проявление на спането на съчки и вкусването на жлъчка е да не се признава поражение. Какви последици трябва да понесат хората? Катастрофално бедствие. Те жънат неблагоприятните последици от своите действия — по-просто казано, те получават това, което са поискали, и получават това, което заслужават!

Сега знаете дали този израз действително е правилен и дали е истината, нали? Този израз истината ли е? (Не.) Не е истината. Да предположим, че невярващите отново кажат: „Трябва да имаме дух и твърдост в поведението си!“. Ти го обмисляш и казваш: „Това е толкова вярно. Като вярващи ние винаги говорим за покорство. Няма ли в това твърде голяма липса на независимост? Не е ли твърде слабо? Нямаме никаква твърдост“. Мислиш ли по този начин? Ако приемеш нещата, които казах днес, никога няма да мислиш по този начин. Напротив, ще кажеш: „Човечеството е загубена кауза. Нищо чудно, че Бог го ненавижда. Човечеството вече е преминало точката, в която може да бъде вразумено“. Няма да приемеш такава идея. Дори да не можеш да го опровергаеш по подходящ начин или да не е подходящо да спориш с тези хора, в сърцето си знаеш, че техните възгледи категорично не са истината. За колкото и положителна да смятат хората тази идея и колкото и много хората в този свят да се застъпват за нея и да я превъзнасят, ти няма да бъдеш повлиян от нея. Напротив, ще я отречеш и ще я презреш. Приключих с общението за първото проявление на спането на съчки и вкусването на жлъчка. Започнах с общение за истината, но как така се отклоних от темата? Мисля си следното: ако това, което взимаш от Моето общение, се ограничава до определение или понятие, никога няма да разбереш кои са правилните и неправилните части на тази идея. Просто ще бъдеш объркан — понякога ще мислиш, че тази идея е правилна; понякога ще мислиш, че тя е погрешна, но няма да ти е ясно какво е погрешното в нея или какво е правилното в нея. Освен това често ще практикуваш според този „принцип“ и винаги ще бъдеш объркан. Ако не можеш да виждаш ясно, няма да можеш да се избавиш от този вид идея. Ако не можеш да се избавиш от нея, можеш ли да практикуваш истината безусловно? Можеш ли безусловно да почиташ Божиите слова и да ги следваш като истината? Не и безусловно. Ще можеш само относително или понякога да мислиш, че Божиите слова са правилни или че Божиите слова винаги са правилни, и ще поддържаш това според доктрината. Но ако все още си повлиян и смутен от това така наречено познание и от тези думи, които изглеждат верни, но всъщност са лъжливи, тогава за теб Божиите слова винаги ще бъдат относително правилни, а не безусловна истина.

Б. Да се понасят унижения и да се носи тежко бреме

Второто проявление на това „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ е да се понасят унижения и да се носи тежко бреме. Да се понасят унижения и да се носи тежко бреме е също така форма на мислене, манталитет и отношение към нещата, които светските хора застъпват. В обществото и в света това е относително положителен начин на мислене, който човечеството смята за сравнително оптимистичен, напредничав и положителен. И така, какво е това, което искаме да разнищим? Какво лошо има в това да се понасят унижения и да се носи тежко

бреме? Защо то не е истината? То по начало няма нищо общо с истината. Какво имам предвид, когато казвам, че няма нищо общо с истината? Имам предвид, че ако искаш да практикуваш истината, трябва да го правиш изцяло според принципите на Божиите слова и според критериите и подробностите, които Бог изисква. Не бива да смесваш нагласите и възгледите за вършене на нещата, както и методите и средствата на така наречените човешки идеологии, манталитети и почтеност. Божиите слова са истината и нямат нищо общо с тези неща. Тогава защо е лошо да се понасят унижения и да се носи тежко бреме? Защо казвам, че не е истината? Не си ли струва да се разнищи това? (Да, струва си.) Нека започнем с обяснение на буквалния смисъл на израза. Така ще бъде по-лесно за разбиране. Да се понасят унижения и да се носи тежко бреме означава да си способен да понесеш целия срам, болка и оскърбление заради своите отговорности, бремета или мисията, която поемаш и приемаш. Това е основното значение на този израз. Тогава в какви среди и в какви ситуации обикновено се използва този израз? Ако се каже, че човек понася унижения и носи тежко бреме, тогава той намира ли се в обстоятелство, в което мисията му е изпълнена и е постигнал целта, която е искал да постигне? (Не.) Така че, обикновено когато се говори за понасяне на унижения и носене на тежко бреме, се има предвид незначителен човек, който е в ситуация, в която няма абсолютно никакъв статус и ореол, да не говорим за някаква власт. Той е в такава ситуация, но въпреки това трябва да носи отговорностите си, да носи мисията, която трябва да завърши, да не се обезсърчава, да не прави компромиси и да не се отказва. Не е ли това също и вид манталитет? Върху какво се набляга в този манталитет? Върху „понасянето“ и „носенето“. „Понасям“ означава да бъдеш търпелив и да изтърпиш нещо. В същото време, докато понася нещо, човекът трябва да поеме и да се нагърби с тежко бреме и отговорност, да оправдае очакванията на всички и да не разочарова човека, който му е поверил това поръчение. Какъв вид манталитет е това? (Постоянство.) В него се съдържа и такова значение, но то е най-основното и най-повърхностното. Какво друго има? Нека го анализираме по следния начин. Какво означава „унижение“ в „понасяне на унижение“? (Оскърбление и срам.) Това е, когато всички около даден човек го засрамват и го карат да се чувства така, сякаш е понесъл оскърбление. Какъв вид поведение по-конкретно засрамва хората и ги кара да се чувстват така, сякаш са понесли оскърбление? (Като им се подиграват, като ги клеветят и като правят язвителни забележки по техен адрес.) Точно така, да им се подиграват и да ги клеветят, също така да ги осмиват, да си играят с тях и да правят язвителни забележки по техен адрес. И така, какво означава „тежко бреме“ в „носене на тежко бреме“? (Отговорност и поръчение.) Какво включват отговорността и поръчението? Те включват вид мисия и тежък товар — този тежък товар може да е товар, който други хора са поверили на някого, или може да е цел, към която някой се стреми, или мисия, която той сам си е определил. Какви видове мисии смятат хората, че

поемат? (Да донесат чест на предците си и да се открояват от останалите.) (Да бъдат каймакът на обществото.) Всичко това са примери. Това са в общи линии собствените амбиции на хората. За да постигнат и осъществят тези цели, в настоящите си обстоятелства те са способни да понасят оскърбления, подигравки, клевети, язвителни забележки и дори насмешки от хората около тях. Какво ги кара да понасят всичко това? Да вземем например един човек, който има амбицията да стане висш армейски генерал. Преди да придобие власт, един ден група хулигани го унижават, като му казват: „Ти? Армейски генерал? В момента нямаш дори кон — как можеш да бъдеш генерал? Ако искаш да бъдеш генерал, първо пропълзи между краката ми!“. Всички хора около тях избухват в смях. Той се замисля за момент: „Няма нищо лошо в това да искам да бъда армейски генерал. Защо ми се подиграват и ме осмиват? Но не мога да бъда безразсъден и да показвам способностите си сега. Ако се съди по това как се развиват нещата днес, ако не направя това, което ми казват, ще бъда пребит, а ако нещата не вървят добре, може да загубя живота си. Как тогава бих могъл да стана генерал? В името на моите въжделения не е нищо да пропълзя между краката на хулиган. Аз съм си все същият, нали?“. В този момент той пада на колене, поставя двете си ръце на земята и пропълзява между краката на онзи хулиган като куче. Докато пълзи, сърцето му трудно понася всичко това и го боли, сякаш е прободено с нож — в сърцето му има омраза! Той си мисли: „Един ден, когато наистина стана генерал, ще те насека на милион парчета!“. Това си мисли в сърцето си, но външно трябва да го понесе — не може да позволи на другите да видят какво си мисли. След като пропълзява между краката на хулигана, групата хулигани са доволни и го пощадяват, като бързо го изритват настрани. Той се изправя, изтупва се от прахта и дори казва: „Добър ритник. Отсега нататък ще те наричам „шефе“. Това, което си мисли, и това, което показва, са две напълно различни неща. Как е способен да прави това? Той има само една цел: „Трябва да продължа да живея. Понасям всичко това, за да дойде ден, в който да стана генерал и да бъда каймакът на обществото. Струва си да понеса тази трудност и това унижение днес. Утре трябва да работя още по-усилено и да положа усилия в стремежа към постигане на целта ми. Независимо какви трудности срещам и колко страдание и оскърбления понасям, трябва да стана генерал! След като стана генерал, първото нещо, което трябва да направя, е да убия този гадняр и да си върна за унижението от това, че пропълзях между краката му!“. Независимо дали ще стане генерал в бъдеще, „понасянето“ е неговият най-висш принцип в този момент. Има ли някакви стратегии или тайни замисли, присъщи на това? (Да.) Има тайни замисли. Той понася, защото няма какво друго да направи. За какво е това? За да може един ден да отмие цялото това унижение. Неговото понасяне се основава на поговорки като: „Докато дишам, се надявам“ и „Никога не е късно за достойния мъж да си отмъсти“ — всичко това са пресметливи кроежи. Именно тези пресметливи кроежи

го подтикват да понесе унижението да пропълзи между краката на хулигана. От този момент нататък желанието в сърцето му да стане генерал е още по-голямо и по-силно. Той в никакъв случай няма да се откаже. Така че за какво понесе това оскърбление и унижение? Дали за да поддържа справедлива кауза, или за да поддържа истинско достойнство? Направи го заради собствената си необуздана амбиция. Тогава това положително ли е, или е негативно? (Негативно е.) Ако се съди по това ниво на значение, това „понасяне“ е категорично подтикнато от личен интерес, желание и необуздана амбиция. Има ли истина в това понасяне? (Не.) Ако няма истина, тогава има ли нормална човешка природа? (Не.) Това не е справедливо, нито е порядъчно, камо ли да е безупречно. По-скоро е пропито с желание, тайни кроежи и сметки — то не е положително.

Видът мислене и манталитет да се понасят унижения и да се носи тежко бреме, застъпван от този нечестив човешки род, е в общи линии точно като историята, която току-що разказах, където ако човек иска да постигне големи неща, задължително трябва да е способен да понесе това, което обикновеният човек не може. За какво главно се отнася това понасяне? (За понасяне на срам.) Не. Нещата, които това понасяне кара хората да изживяват, истински ли са, или са фалшиви? (Фалшиви.) Това е съществено в случая. Нещата, които хората изживяват, думите, които казват, и поведението, което проявяват в името на своите домогвания и необуздани амбиции, са все фалшиви, недоброволни. Всички тези неща се обуславят от предпоставката на всички тези желания, на личен интерес и на така наречените амбиции и цели на хората. Тези неща, които хората изживяват, са все временни мерки; нито едно от тях не е честно или истинско; нито една частичка не е откровена, открита или чистосърдечна — всички те са временни мерки. Не са ли всички те измамни планове? Временни мерки означава хората временно да понасят нещо по този начин — временно да казват приятни думи, да придумват и да мамят, и да прикриват истинската си самоличност, психика, мисли, възгледи и дори омраза, и да не позволяват на другите да ги видят. По-скоро искат другите да видят онази тяхна страна, която е слаба и неспособна, немощна и плаха. Те напълно прикриват истинското си лице — за какво го правят? Правят го, за да могат един ден да изградят голяма кауза, да станат каймакът на обществото, да контролират другите и да властват над тях. Какво се проявява, когато хората практикуват и проявяват израза „да се понасят унижения и да се носи тежко бреме“? Хората, които правят това, имат ли честно отношение? Имат ли истинско разбиране за себе си и чувстват ли угризения? (Не.) Например другите казват: „Човек като теб иска да бъде генерал?“. Човекът се замисля, после казва: „Не мога да го направя. Няма да бъда генерал. Просто се шегувах“. Думите, които казва, истински ли са, или фалшиви? (Фалшиви са.) Какво си мисли той в сърцето си? „Само някой като мен може да стане генерал!“. Това си мисли в сърцето си, но добре ли е да го каже на глас? (Не.) Защо не? За да избегне побоя и за да скрие

истинските си способности, той казва: „Просто се шегувах. Не съм толкова смел, че наистина да искам да бъда генерал. Ти повече приличаш на висш генерал — ти си бъдещ генералисимус. Това е дори по-високо звание от генерал!“. Тези думи истински ли са? (Не.) Къде са истинските му думи? (В сърцето му.) Точно така, той пази истинските си думи в сърцето си и не ги изрича на глас. Защо не ги изрича на глас? Страхува се, че ще бъде пребит, ако го направи, затова не ги изрича и не ги разкрива; не позволява на никого да узнае и винаги крие истинските си способности. Какво означава човек да крие истинските си способности? Това означава, че не позволява на другите да видят истинските му умения; прикрива ги и не позволява да се разкрият, за да попречи на другите да се предпазят и да действат против интересите му. Не е ли това също истинският смисъл на това „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“? (Да, така е.) Да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка; да се понасят унижения и да се носи тежко бреме; никога да не забравяш целите, желанията и омразата си; и никога да не позволяваш на хората да видят истинското ти лице и реалните ти способности. Някои способни хора не говорят много, когато са в група. Те са тихи и сдържани и дори да кажат нещо, разкриват само половината от това, което си мислят. Другите хора никога не са сигурни как да възприемат или да разбират онова, което всъщност искат да кажат, и си мислят: „Защо говорят по толкова загадъчен начин? Защо е толкова трудно да кажат нещо от сърце? Какво става тук?“. Всъщност в сърцето си те имат мисли, които не изразяват, и в това се крие покварен нрав. Има и други, които не говорят по този начин, но когато вършат нещо, винаги крият истинския обхват на способностите си. Каква е целта им да крият истинския обхват на способностите си? Те се страхуват, че ако ги видят способни хора или страховити личности, ще им завидят, ще ги превърнат в мишена и ще им навредят. Най-зловещия тип хора в групите не са ли хората, които винаги хвалят другите, винаги говорят добре за другите и винаги казват, че всички останали са по-добри от тях? (Да, така е.) Никога не знаеш какви всъщност са те отвътре. Отвън виждаш, че не говорят за това, така че си мислиш, че нямат необуздани амбиции, но всъщност грешиш. Някои от тези хора понасят унижения и носят тежко бреме. Също като във филмите, където често има такива сцени — някои хора често правят добрини, когато са извън къщи, дрехите, които носят, са стари и износени, и винаги ги тормозят, когато са в групи. Такива са те пред другите. Щом се приберат вкъщи обаче, влизат в тайна стая. В тайната стая има карта на стената и те вече са поставили информатори, които да наблюдават нещата в осемдесет процента от местата на картата. И все пак хората, които често взаимодействат с тях, продължават да ги тормозят и нямат представа за техните необуздани амбиции. Един ден, когато всички места на картата са под техен контрол и целта им е напълно осъществена, хората, които са ги тормозили, ще бъдат напълно смаяни и ще кажат: „Оказва се, че този човек е дявол — амбициите му са извънмерни! Преструвал се е толкова много години.

Никой не го разбра какъв е в действителност“. Той казва: „Това, което правех, беше да понасям унижения и да нося тежко бреме. Ако не го понасях така, както го правех, и не ви държах далече от следите си, ако ви казвах всичко, щях ли да мога да осъществя такова голямо начинание?“. Какви общи характеристики имат хората, които са зли, и хората с прекалено големи амбиции? Един аспект е, че тяхната издръжливост и постоянство надхвърлят тези на обикновените хора. Също така техните тайни кроежи надхвърлят тези на обикновените хора и ако обикновен човек взаимодейства с тях, ще бъде изигран. Какво означава да бъде изигран? Означава, че никой не ги вижда ясно. Всичко, което може да се види, са нещата, които казват и правят външно. Не си мисли, че от това, което правят и казват, ще можеш да намериш някакви улики за това какво мислят дълбоко в себе си. Не означава ли това да бъдеш изигран от тях? Издръжливостта и постоянството сами по себе си са положителни думи, но техните тайни замисли направиха така, издръжливостта и постоянството им да са негативни. Освен това те имат желания и необуздани амбиции, които надхвърлят тези на обикновените хора. Обикновеният човек има желания и необуздани амбиции, но когато усети, че не може да получи нещо, той се отказва и няма желание да преминава през това страдание. Освен това той винаги е откровен за това с кого иска да се бори; няма тайни замисли. Злите хора от този тип обаче имат извънредни амбиции и винаги изпълняват тайни кроежи и измамни планове. В нито един момент те няма да изоставят своите амбиции и желания. Ще се борят до самия край — до смърт.

Учебниците разказват историята за това как Гоудзян, цар на царство Юе, спал на съчки и вкусвал жлъчка. Родителите също учат децата си на това. Някои деца, които чуят историята, си мислят: „Чудесно е да си обикновен човек. Защо е абсолютно необходимо хората да имат такива извънмерни амбиции? Кой би могъл да се подложи на страданието да спи на съчки и да вкусва жлъчка? Това не е страдание, което обикновените хора могат да издържат“. Само хора с необуздани амбиции имат решимостта да страдат така. В това се крие таен кроеж. Човечеството обаче се застъпва за такъв вид манталитет. Например има един израз, който гласи: „Независимо колко трудности и оскърбления понасят, независимо колко тежки са обстоятелствата им, хората никога не трябва да губят от поглед амбициите си“. Това общество се застъпва за идеи като да се спи на съчки и да се вкусва жлъчка и да се понасят унижения и да се носи тежко бреме, за да подтиква хората и да ги мотивира да се борят за своето щастие и за своите цели, така че защо го критикуваме като погрешно? Цялото човечество е покварено от Сатана. Има ли някой член на човешкия род, чиито цели да са насочени към истината и в правилната посока? (Не.) Следователно, колкото повече човечеството спи на съчки и вкусва жлъчка и колкото повече понася унижения и носи тежко бреме, толкова по-необуздани ще стават силите на Сатана, толкова по-многобройни ще стават битките и кланетата на човечеството, толкова по-нечестиво ще става

човечеството и толкова по-мрачно ще става обществото. Обратното, ако си способен да се подчиняваш на подредбите на Небето и да се съобразяваш с естествения ред на всичко, ако си способен да приемаш нещата такива, каквито са, да уважаваш този ред и да чакаш подредбите на Небето, тогава не е нужно да понасяш унижения и да носиш тежко бреме. Трябва да се събудиш и да дойдеш на себе си. Да си способен да се подчиняваш на устройването на Бог и Неговите подредби е правилно. Освен това хората трябва най-малкото да са способни да действат според съвестта си във всичко, което вършат, а в по-висша степен, да са способни да го вършат според законите, които Бог е представил пред човечеството. Трябва ли тогава хората да носят маска и тежко бреме? (Не.) Не, не трябва. Чрез това общение разбирате ли какъв точно вид поведение е да се понасят унижения и да се носи тежко бреме? Целта на понасянето на унижения и носенето на тежко бреме положителна ли е, или е негативна? (Негативна.) Ако някой каже, че човек понася унижения и носи тежко бреме, за да стане водач, или ако каже, че човек понася унижения и носи тежко бреме, за да изпълни поръчението, което Бог му е дал, и да бъде възнаграден, или ако каже, че човек понася унижения и носи тежко бреме, за да се стреми да бъде усъвършенстван — основателни ли са тези думи? (Не, не са.) Да се понасят унижения и да се носи тежко бреме е изцяло сатанинска философия. В това няма истина и още щом чуете тези думи, е ясно, че те са изопачени. Правилно ли е някой да каже, че човек понасят унижения и носи тежко бреме, за да чака Божиите подредби и да се покори на Божието върховенство? (Не.) Защо не е правилно? Двете неща не съответстват едно на друго — Бог не се нуждае от това да понасяш унижение, нито се нуждае от това да страдаш от оскърбления. Каква съществена разлика има между понасянето на унижения и носенето на тежко бреме, за което се говори тук, и това хората да вярват в Бог и да Му се покоряват? (Понасянето на унижения и носенето на тежко бреме е опит хората да се отърват от устройването на Бог и подреденото от Него.) Да се понасят унижения и да се носи тежко бреме означава, че хората имат свои собствени планове, амбиции, желания и цели, които преследват. Те съгласно критериите, които Бог изисква от хората, и съгласно целите, които Бог поставя пред хората, ли са? (Не.) Не, не са. Какво е това, което хората целят да придобият за себе си, като понасят унижения и носят тежко бреме? Това, което целят да придобият, е личен интерес, а той няма връзка със съдбата, която Бог устройва за човека и над която упражнява върховенството Си.

Всеки, който практикува понасяне на унижения и носене на тежко бреме, има умисъл и цел. Например, когато току-що завършил колежанин пристигне за първи път в една компания, за да стажува, по-старшите служители казват: „Абсолвентите, които идват тук, трябва да разнасят кафе в продължение на три години“. Вътрешно той си мисли: „Въпреки че съм абсолвент, няма да ви се дам!“. Мисли си го вътрешно, но не смее да го изрази на глас. Външно все още трябва да се усмихва

фалшиво. Всеки ден трябва да спазва правилата, да бъде сговорчив, да се кланя и да се подмазва и да понася, когато другите се заяждат с него. С каква цел понася това? За да дойде ден, в който да може да въздъхне победоносно, да стане секретар на мениджъра или на шефа и да стъпче онези, които са го тормозили. Не е ли това, което си мисли? Някои хора казват: „Точно така трябва да се мисли и точно това трябва да се прави. В противен случай ще търпи гадости от хората до края на живота си. Кой иска да страда така? Освен това, как могат хората да успеят, ако нямат амбиции? Човек се стреми нагоре, а водата тече надолу — такъв е животът. Войник, който не иска да бъде генерал, не е добър войник“. Тези думи се превръщат в негов девиз, но всичко това е сатанинска логика. Той трябва да понася всичко това по този начин, за да постигне целта си — като ден след ден, година след година е учтив и уважителен към всички. Един ден шефът му казва: „Ти се представи добре през тези три години. От следващата седмица ставаш търговски представител“. Когато чува това, сърцето му е нещастно: „Блъсках се три години, само за да стана търговски представител! Мислех, че ще стана изпълнителен директор по продажбите!“. Но трябва да благодари за повишението. Все още не е постигнал целта си, така че трябва да продължи да понася. Той продължава да понася унижения и да носи тежко бреме, като следва старателно шефа си, пие и се усмихва фалшиво, и след като понася това в продължение на десет години, най-накрая постига целта си. Един ден шефът му казва: „Свършил си добре работата си. Ще те повиша в помощник“. Когато чува това, той е особено щастлив вътрешно — най-накрая е успял! Какъв е този резултат? В неговите очи той вече превъзхожда останалите. Не е ли направил всичко това с желание? (Не.) За кого е направил всичко това? (За себе си.) За себе си. В това няма нищо положително или нещо, което трябва да се взаимства, да не говорим за нещо, което да е достойно за похвала и възхвала. Но точно такъв вид манталитет се застъпва в обществото днес — да се понасят унижения и да се носи тежко бреме, да се промъкваш наоколо с подвита опашка. Тогава какъв е този израз, който хората застъпват: „да се понасят унижения и да се носи тежко бреме“? (Лош.) Защо е лош? Хората понасят унижения и носят тежко бреме единствено заради собствените си умисли и мотиви и за да задоволят собствените си желания и необуздани амбиции. Не е заради правилни цели. Ето защо казвам, че нищо от това не си струва да се взаимства и нищо от това не си струва да се хвали или препоръчва, и със сигурност не си струва да се помни. Нека сега да разгледаме какво се е случило в двореца в древни времена. Имало един император, който умрял. Императрицата видяла, че синът ѝ е все още малък и ще бъде напълно неспособен да контролира двора, ако се възкачи на трона, така че, за да се увери, че синът ѝ действително ще управлява като император, тя понесла унижения и носила тежко бреме и се омъжила за по-малкия брат на бившия император, и двамата заедно подкрепили претенциите на сина ѝ за трона. С каква цел понасяла

унижения и носила тежко бреме? За да осигури императорския трон за сина си. Когато позицията на сина ѝ като император била осигурена, нейният статус бил на вдовстваща императрица. Това се нарича да се понасят унижения и да се носи тежко бреме. Какво унижение е понесла тя? Не е останала целомъдрена. Веднага щом императорът починал, тя се омъжила за неговия по-малък брат, което навредило на репутацията ѝ. Хората я критикували и осъждали зад гърба ѝ и дори историческите книги не ѝ дават благоприятна оценка. Дали това я е интересувало? Всъщност преди да се омъжи за бившия си девер, тя се замислила за последствията, но защо въпреки това го е извършила? За да осигури позицията на сина си като император и да защити позицията си на вдовстваща императрица. Това е единствената причина, поради която тя би се примирила с такава лоша слава и доброволно би понесла тази трудност. Това се нарича да се понасят унижения и да се носи тежко бреме. Какво е придобила от понасянето на цялото това унижение? Това, което е придобила, е още по-голяма полза. Това е целяла с понасянето на унижения и носенето на тежко бреме. Щом получила тази голяма полза, цялата тази лоша репутация не означавала нищо. В замяна на нея тя получила власт и статус за себе си и за сина си. И така, нейното понасяне на унижения и носене на тежко бреме нещо положително ли е, или е нещо негативно? (Негативно.) Ако се разгледа само нейното поведение, тя е била способна да се отрече от себе си, а от гледна точка на сина ѝ в оскърбленията и страданията, които е понесла, е имало безкористност, така че хората би трябвало да я хвалят и да казват: „Каква велика майка!“. Но ако се разгледат нейните желания и необуздани амбиции и истинската ѝ цел, хората би трябвало да я критикуват. Нейните действия заслужават да бъдат осъдени.

Хората, които вярват в Бог, трябва ли да понасят унижения и да носят тежко бреме? (Не.) Ако хората приемат Божиите слова и Неговото правосъдие, наказание, кастрене, изпитания и облагородяване и дори приемат Неговите проклятия и заклеймяване на хората, трябва ли да понасят унижения и да носят тежко бреме? (Не.) Това е сигурно. Използването на израза „да се понасят унижения и да се носи тежко бреме“ в контекста на вярващите е категорично необосновано и е заклеймено. Защо е грешно да се използва този израз в този контекст? Как се доказва, че това поведение не е правилно в този контекст? Не е приемливо само да признаеш устно и от гледна точка на доктрината, че този израз е погрешен. Трябва да знаеш кои истини засяга той. Преди все още си мислеше, че за да приемат да бъдат усъвършенствани от Бог и спасени от Бог, хората трябва да се научат да понасят унижения и да носят тежко бреме, да спят на съчки и да вкусват жлъчка, да възприемат манталитета на Гоудзян, цар на царство Юе, и никога да не се предават — ти беше просто един тъпак и нямаше способността да възприемаш истината. Сега, след Моето общение, си мислиш: „Този израз не е добър. Преди винаги го използвах — как може да съм бил толкова глупав?“.

Виждаш, че не разбираш истината и че способността ти за възприемане е слаба. Трябва да разбереш какво в този израз е погрешно. Едва когато наистина успееш да разбереш какво е погрешно в него, ще имаш пълно разбиране за израза. Ако виждаш ясно само част от израза, където виждаш ясно негативната му страна, но не виждаш ясно страната, която хората смятат за положителна, тогава това означава, че все още не разбираш истината. След като изслушахте това, за което току-що разговарях, ще можете ли да разнищвате и анализирате тези неща според тези Мои методи? Защо практикуването на това да се понасят унижения и да се носи тежко бреме не е необходимо в Божия дом? Защо казвам, че този метод и манталитет са заклеймени от Божия дом и не са в съгласие с истината? (Боже, моето разбиране е, че в Божия дом приемането на правосъдието и наказанието на Божиите слова и дори това да си освободен или заклеймен, не представлява понасяне на унижение. По-скоро това е начинът, по който Бог върши делото Си да спаси хората, и целта му е да ни поведе по правилния път на стремежа към истината. Това няма абсолютно нищо общо с понасянето на унижения и носенето на тежко бреме. Ако хората могат да възприемат правилно, те ще знаят, че това е Божията любов и въздигане, и че приемането на Божието правосъдие и наказание е Божията голяма грижа и защита и Божието спасение за хората.) Това твърдение правилно ли е? (Да.) Ако не можеш да видиш ясно правосъдието и наказанието, тогава в сърцето ти ще се надигнат противопоставяне и оплаквания и ще практикуваш сатанинския философски израз „да се понасят унижения и да се носи тежко бреме“, като си мислиш: „О, не, трябва да понасям унижения и да нося тежко бреме и да възприема манталитета на Гоудзян, цар на царство Юе“. Тогава ще изсечеш думите „да се понасят унижения и да се носи тежко бреме“ върху плота на масата си, за да се подтикваш и мотивираш, и ще го превърнеш в свой девиз. Това не вещае ли неприятности? Разбира се, след днешното общение вие със сигурност няма да направите това, но ще превърнете ли други изрази в свои девизи, като израза „да криеш светлината си и да събираш сили в мрака“, който още не съм разнищил? Естеството на този израз не е ли същото? Тези неща са част от традиционната китайска култура. Тези неща сатанински отрови ли са? Всички те са сатанински отрови; всички те са сатанински философии за светските отношения.

В миналото, докато работех в църквите в континентален Китай, тъкмо когато бях започнал Своето дело, Божият дом уреди някои от братята и сестрите да подобрят грамотността си. Каква беше ситуацията по онова време? Имаше хора в напреднала възраст и хора, които живееха в по-отдалечени райони. Тяхното ниво на образование беше относително ниско и те не можеха да четат добре. Например в Божиите слова се говори за „слаби заложби“, „Божи нрав“, „Божие намерение“ и други фиксирани термини, но те не ги разбираха и не знаеха какво означават. По-късно Божият дом каза на братята и сестрите, че могат да работят върху грамотността си в свободното си време и че трябва поне да знаят какво означават

някои фиксирани изрази, терминология и съществителни. В противен случай, когато четат Божиите слова, те дори няма да разбират значението на самите думи и изрази, така че как биха могли да разберат Божиите слова? А ако не могат да разберат Божиите слова, как биха могли да практикуват истината? След това братята и сестрите започнаха да полагат усилия да научат тези неща. Това е нещо добро, но някои хора с изопачено възприемане се възползваха от ситуацията. По време на събирания някои водачи говореха изключително за значението на подобряването на грамотността, как братята и сестрите трябва да станат грамотни, какви са ползите от грамотността и какво ще се случи, ако са неграмотни. Те говореха за цял куп подобни доктрини. Тези неща не са истината и няма нужда да се говори твърде много за тях. Щом някой каже тези неща, хората могат да ги разберат. Няма нужда да се разговаря за тях на събирания, сякаш са истината. Някои водачи не само използваха голяма част от времето на събиранията, за да разговарят за тези неща, сякаш са истината, но и измислиха нов трик и специално изпитваха братята и сестрите на рядко използвани думи. Ако братята и сестрите не можеха да отговорят, това не правеше ли водачите да изглеждат високо образовани? През този период имаше някои лъжеводачи, които не вършеха реална работа — те не разговаряха за житейски преживявания, за истината или за Божиите слова, а вместо това разговаряха единствено за грамотността. Как се нарича това? Нарича се да не си вършиш същинската работа. Не е ли това проблем? (Да.) Защо говоря по този въпрос? Каква полза има за вас? Способни ли сте да вършите такова нещо? Има ли някой, който планира да действа така? Ако действате така, тогава вие сте наистина объркани хора! Има някои хора, които Ме виждат да говоря за тези идиоми, мобилизират се за действие и започват да се подготвят, като казват: „Оказва се, че да се разговаря за истината е толкова лесно. Достатъчно е да се разговаря просто за идиоми. Ти можеш да разговаряш за идиоми, а аз ще разговарям за двусмислени остроумия, жаргон, поговорки и пословици“. Не означава ли това да не си вършиш същинската работа? (Да, така е.) Какви са тези хора? Имат ли духовно разбиране? (Не.) Те нямат духовно разбиране и не разбират истината. Какво си мислят те? „Седиш си там и дрънкаш празни приказки, когато нямаш какво да правиш, и ни залъгваш с няколко идиома. Ако следвам Твоите методи, и аз бих могъл да разговарям!“. Хората, които нямат духовно разбиране, само гледат повърхностно на нещата и сляпо Ми подражават. Тези водачи трябва да бъдат освободени за подражаване на това поведение, както трябва да бъде освободен и всеки, който прави същото като тях. Защо говоря за това? Обръщам ви внимание на това, преди да проявите такова поведение, за да не поемете по грешния път. Аз мога да говоря за тези неща, но ако ти говориш за тях, можеш ли да го направиш по разбираем начин? Не можеш. И така, защо говоря за тези поговорки и идиоми? При какво условие говоря за тях? Когато хората разбират понятието и определението за истината и

въз основа на това Аз се задълбоча и разнищя повече неща, които смятат за истината, те не могат да го схванат. Не знаят как трябва да размишляват върху това и не знаят с какви други неща трябва да го свържат. Именно поради това, че не разбирате, ви разказах някои истории за идиоми. Това беше необходимо. Някои хора мислят, че са на университетско ниво, когато става въпрос за истината, и се чудят защо все още повтарят тези часове от началното училище. Те не могат да разберат, че това не е клас в началното училище, че това вече е университетски курс. Вие все още не сте на университетско ниво. Останали сте в началното училище през цялото време, но си мислите, че сте завършили университет, и се чувствате добре. За съжаление това чувство е погрешно; то е неправилно чувство — вие все още сте далеч от завършването на университет. Затова ви напомням отново: не правете нещата, за които току-що говорих. Разговаряйте честно за това, което разбирате, а ако не разбирате, не говорете глупости. Общението за истината не е дрънкане на празни приказки. Никой няма време за губене да те слуша как дрънкаш празни приказки. Не Ми подражавайте сляпо и не говорете за Гоудзян, цар на царство Юе, или за съвременна история, или за древна история, защото Аз говорих за спане на съчки и вкусване на жлъчка. Каква е ползата да се говори за тези неща? Желаят ли хората да ги слушат? Дори да желаят да ги слушат, тези неща не са истината.

Току-що говорих за това, че не е нужно хората, които вярват в Бог и Го следват, да понасят унижения и да носят тежко бреме, камо ли да практикуват понасяне на унижения и носене на тежко бреме. Защо човек не може да практикува такъв „добър“ израз и такъв „благороден“ манталитет? Къде е проблемът? Защо човек не може да притежава манталитета да понася унижения и да носи тежко бреме? От гледна точка на доктрината това е така, защото понасянето на унижения и носенето на тежко бреме не е истината; този израз не е изречен от Бог; не е изискване на Бог към човечеството, нито е принцип на действие, който Той е дал на онези, които Го следват. Защо казвам, че този израз не е истината и не е принцип на практикуване? Първо, нека да разгледаме думата „унижение“ в „понасям унижения и нося тежко бреме“. За какво се отнася думата „унижение“? За оскърбление и засрамване. И така, когато хората вярват в Бог и Бог господства над тяхната съдба, като Му се покоряват, унижавани ли са? Понасят ли оскърбление? (Не.) Трябва ли хората да понасят и да казват: „За да постигна покорство пред Бог, трябва да потисна огъня в сърцето си, да потисна гнева в сърцето си, да потисна оплакванията в сърцето си и да потисна непримиреното чувство в сърцето си. Трябва да понеса това и да не гъкна. За мен всички тези неща са унижение, така че ще ги потисна.“? Като правят така, практикуват ли истината? (Не.) Какво практикуват те? Непокорство, неискреност и преструвка. За да постигнеш практикуване на истината, за да постигнеш покорство пред истината и покорство пред Божието върховенство и подредби, първото нещо, което трябва

да направиш, не е да понасяш каквато и да е болка, нито е нужно да понасяш каквото и да е оскърбление. Унижение ли са върховенството и подредбите, които Бог има за теб, и изискванията, които Той има към теб? (Не.) Той не те унижава. Бог не те унижава, като те разобличава, съди, наказва, изпитва и облагородява. По-скоро, едновременно с разобличаването на разкриванията на твоя покварен нрав, Той те кара да опознаеш себе си, кара те да се отървеш от този нрав и да му се опълчиш, а след това да действаш според Божиите изисквания. Какъв резултат ще постигне това? Ще си способен да се покоряваш на Бог, да разбираш истината, да станеш богоугоден човек, да станеш човек, когото Бог одобрява. Следователно оскърбление ли е някое от нещата, през които преминаваш по време на процеса и периода от време, в който постигаш тези неща? Има ли нещо, в което Бог те унижава? (Не.) Когато Бог те разобличава, например когато разобличава твоята надменност, нечестивост, измамност, непримиримост или жестокост, има ли нещо от тези неща, което да не е факт? (Не.) Всичко това са факти. Независимо какви са думите, с които Бог те разобличава, които Той ти казва, всички те са факти. Независимо дали хората са способни да признаят това и независимо доколко са способни да проумеят и да приемат, всички тези неща са факти. Те не са безпочвени, нито са преувеличения и със сигурност не те набеждават. Така, унижават ли те? (Не.) Не само не те унижават, но служат като напомняне, като те предупреждават да не вървиш по пътя на злите хора и да Сатана, и ти дават възможност да вървиш по правия път в живота. Ефектът и резултатът, които тези неща имат върху теб, са положителни. Естеството на тези действия на Бог е напълно правилно. Той върши тези неща, за да те спаси, и те са изцяло съгласно истината. Това е страданието, което хората би трябвало да изтърпят, и страданието, което трябва да понесат, за да се отърват от своя покварен нрав, да могат да удовлетворят Божиите намерения и да станат истински сътворени същества. Хората трябва да имат нагласата активно да приемат това страдание, а не да го понасят като оскърбление. Това страдание не е унижение, не е присмиване и не е сурова критика към хората, а още по-малко Бог си играе с хората. Те възникват изцяло, защото хората имат покварен нрав, бунтуват се срещу Бог и не обичат истината. Тази болка се поражда у хората поради Божиите слова и Божиите изисквания към хората, така че има ли някаква част от тази болка, която Бог умишлено или допълнително дава на хората и от която те не би трябвало да страдат? Няма нищо такова. Напротив, ако хората страдат твърде малко от тази болка, те не могат да се отърват от своя покварен нрав. Независимо колко сериозен е непокорният нрав на хората и независимо до каква степен са способни да осъзнаят и да приемат Божието разобличаване на покварения им нрав, в крайна сметка това, което Бог дава на хората, не е унижение, и това, от което страдат, не е оскърбление. По-скоро хората трябва да го изстрадат; това е болка, която човек, който е бил дълбоко покварен от Сатана, трябва да изстрада. Хората

трябва да изтърпят това страдание. Защо казвам, че трябва да го изтърпят? Защото те са толкова дълбоко непокорни към Бог и са станали сатани. Ако хората искат да се отърват от този покварен нрав и да приемат Божието спасение, те трябва да изтърпят това страдание. Това е напълно правилно и редно; това е път, през който хората трябва да преминат, и това е страдание, което трябва да изтърпят, не е нещо, което Бог им дава. Това е като да те заболи стомах, след като си пил студена вода. Кой е виновен? Студената вода? (Не.) Кой ти причини тези трудности? (Ние самите.) Сам си ги причини. Изстраданите резултат и процес са тяхно собствено дело. Тук не може да се говори за никакво оскърбление или унижение. Някои хора не го възприемат по този начин; те не приемат истината. Какво си мислят те? „Божият дом ми позволи да стана водач. Той ме предложи за позицията и аз с радост изпълнявах работата си като водач. Никога не съм си мислил, че Божият дом ще ме освободи, задето не съм си свършил добре работата и съм допуснал грешки. В какво съм се превърнал? Имам ли все още почтеност и достойнство? Имам ли все още някаква човешка свобода? Имам ли все още някаква независимост?“. Те мислят, че хората не бива да се покоряват на устроеното и подреденото от Бог, без да имат избор по въпроса, и че ако хората се покоряват напълно, тогава те са глупаци и са хора без достойнство, както и че живеят по твърде слабоволен и огорчен начин. Следователно този тип хора мислят, че когато хората приемат правосъдие, наказание и кастрене, те трябва да изстрадат унижение, както се казва в поговорката: „Под нисък покрив човек няма друг избор, освен да наведе глава“. Ето ви още една сатанинска философия. Този добре познат израз ги кара да наведат глава. Какво си мислят те? Покоряват ли се доброволно, или понасят унижение и носят тежко бреме? (Второто.) Те си мислят, че понасят унижения и носят тежко бреме. Те не се покоряват доброволно. Тяхното покорство не е доброволно и не е чисто. По-скоро те нямат друг избор, освен да се покорят. Така че те виждат тази липса на избор като вид унижение. Щом такъв човек може да мисли по този начин, счита ли той практикуването на покорство към Божиите слова за практикуване на истината? Не. Той не счита покорството за истината. Вместо това той се отнася към понасянето на унижения и носенето на тежко бреме като към истината. Естеството на тези неща не е ли различно? (Да, така е.) Въпреки че както хората, които се покоряват доброволно, така и тези, които понасят унижения и носят тежко бреме, се покоряват, и въпреки че нито един от тях не създава проблеми или не се съпротивлява, и външно и едните, и другите изглеждат покорни, с добро държане и добри, естеството на тези две неща е различно. Хората, които искрено се покоряват, считат покорството за своя отговорност, дълг и задължение; отнасят се към него като към свой неотменен дълг и като към истината. Дори ако онези, които не се покоряват искрено, не се съпротивляват външно, в сърцето си те мислят, че понасят унижения и носят тежко бреме, а в техните очи понасянето на унижения и носенето на тежко бреме е най-висшата истина. Те се

отнасят към понасянето на унижение като към практикуване на истината, а как се отнасят към покорството? Отнасят се към него като към понасяне на унижение, а не като към практикуване на истината. Не са ли объркали нещата? Как се нарича това? (Объркали са нещата наопаки.) Объркали са нещата наопаки. Те се отнасят към истината като към философия за светските отношения; отнасят се към доктрината и човешките философии за светските отношения като към истината. Не е ли това размяна на черното и бялото? (Да, така е.) Това е размяна на черното и бялото. Тогава как трябва да се разреши този проблем? Хората трябва да разберат, че тези трудности, които понасят, не са унижение, нито някой се опитва да ги унижи. Така че какво причинява трудностите, които хората понасят? (Покварeният нрав на хората.) Точно така. Ако ти нямаше покварен нрав и разбираше истината, ако можеше да се покориш на Бог, ако можеше да се покориш напълно на Божието върховенство и на Божиите подредби и ако можеше да се боиш от Бог и да отбягваш злото, тогава нямаше да е нужно да понасяш тези трудности. Следователно това унижение не съществува. Разбираш това, нали?

Кое е положително: трудностите или унижението? Има ли разлика между двете? (Да, има.) Трудностите са положителни. Ако с желание приемаш правосъдие, наказание, кастрене и с желание понасяш тези трудности, тогава твоето тълкуване на тези трудности ще бъде: „Трябва да понасям тези трудности. Независимо какво прави Бог, дори да не го разбирам и сърцето ми да го понася трудно, да съм негативен и слаб, всичко, което Той прави, е правилно. Аз имам покварен нрав и не бива да споря с Бог. Колкото и трудно да го понася сърцето ми, то е резултат от моите собствени грешки. Бог не греши; всичко, което Бог прави, е правилно. Заслужавам да понасям тези трудности. Кой ме е накарал да имам покварен нрав? Кой ме е накарал да се съпротивлявам на Бог? Кой ме е накарал да върша зло? Тези неща не са ми дадени от Бог; те са предизвикани от моята собствена природа. Трябва да изстрадам тези трудности“. Тогава понасянето на тези трудности от хората положително ли е? (Да.) Ако хората го разбират по положителен начин и го разберат от Бог, тогава тези трудности са положителни. Да предположим обаче, че те казват: „Мога да се покоря, но въпреки че се покорявам, все пак трябва да обясня ясно доводите си и трябва да споделя ясно какво мисля вътре в себе си и какво правя. Не мога просто да се покоря по такъв страхлив и объркан начин. В противен случай ще се пръсна, ако трупам всичко в себе си“. Те винаги искат да обяснят нещата ясно и просто, да обяснят нещата от игла до конец, да говорят за своите доводи, да говорят за това какво мислят, да говорят за това как плащат цена и да говорят за това колко са прави. Те не желаят да бъдат хора, които се покоряват на Бог — да се въздържат от самооправдание, от самозащита или от говорене за собствените си доводи. Нямат желание да действат по този начин. В такъв случай как се отнасят към покорството? Отнасят се като към понасяне на унижение. Какво си мислят вътрешно? „Трябва да понеса

всичките тези унижения, за да накарам Бог да ме одобри и да каже, че съм се покорил“. Това унижение действително ли съществува? Ако изобщо не съществува, защо все още обясняват нещата ясно и просто, за да се отърват от това „унижение“? Това не е истинско покорство. Дори ако умисълът зад нещата, които вършиш, да е правилен, Бог иска да устрои нещата по този начин. Не е нужно да се защитаваш; не е нужно да споришь. Йов по-добре ли вършеше нещата от теб, или не? (Той вършеше нещата по-добре.) Ако Йов беше спорил и се беше защитавал, когато беше изпитван, щеше ли Бог да го слуша? Не, нямаше да го слуша. Това е факт. Знаеше ли Йов, че Бог не изслушва защитата на хората? Йов не знаеше, но не се защити. Такъв беше духовният ръст, който имаше; той наистина се покори. Какво лошо направи Йов, че Бог се отнесе с него по този начин? Той не направи нищо лошо. Бог каза, че Йов се бои от Него и отбягва злото и че е съвършен човек. Казано в контекста на „унижението“, Бог не е трябвало да кара Йов да изтърпява онези унижения и не е трябвало да го предава на Сатана и да позволява на Сатана да го изкушава и да го лиши от всичките му притежания. Според логиката на хората, които не се покоряват, Йов е преминал през трудности и е изтърпял големи унижения, и когато е получил тези изпитания, той е понесъл унижения и е носил тежко бреме, за да получи впоследствие още по-големи благословии от Бог. Всъщност вярно ли е това? (Не.) Така ли мислеше и практикуваше Йов? (Не.) Как практикуваше той? Как подходи към тези изпитания? Нямаше нужда да търпи, нито си мислеше, че понася унижение. Какво си мислеше той? (Бог даде и Той отне.) Точно така. Хората идват от Бог. Бог ти е дал живот и ти е дал дъх. Ти си изцяло от Бог, така че не са ли всички тези неща, които получаваш, неща, които Бог ти е дал? С какво имаш да се похвалиш? Всичко е дадено от Бог, така че ако Бог иска да го отнеме, за какво има да споришь? Когато Той ти дава нещо, ти си щастлив, а когато не ти дава нещо, ти си нещастен, оплакваш се от Бог, искаш го от Бог и се бориш с Бог. Дали Бог ще ти даде нещо, зависи от Бог; хората няма за какво да спорят. По този начин ли действаше Йов? (Да.) Йов действаше по този начин. Имаше ли чувство за несправедливост в сърцето му? (Не.) Не, нямаше. На пръв поглед Йов имаше достатъчно основание да го нарече несправедливост, да се оправдава, да се защитава, да се противопоставя на Бог и да обясни всичко на Бог ясно и просто. Той беше този, който беше най-достоен да направи тези неща, но направи ли ги? Не, не ги направи. Той не каза нито дума, просто направи няколко неща: разкъса наметалото си, обръсна си главата и се простря на земята, като се поклони. Какъв тип човек видяха хората в него след тази поредица от действия? Човек, който се бои от Бог и отбягва злото, съвършен човек. Какво е определението за съвършен човек? Някой, който не отсъжда за това, което Бог върши, а вместо това го хвали и му се покорява, и независимо колко големи трудности понася, не казва: „Понесох несправедливост. Това е унижение“. Независимо колко големи трудности понася,

той никога не изразява нито една дума от този сорт, нито казва една дума от този сорт. Как се нарича това? Невярващите го наричат „отказ от себе си“. Къде е логиката тук? Така ли е? (Не.) „Отказът от себе си“ е психическо отклонение и е безсмислица. С колкото и голямо или болезнено нещо да се сблъска Йов, той никога не спореше с Бог, нито се бореше с Него; той просто се покоряваше. Каква беше първоначалната причина да се покори? Боязън от Бог. Способността му да се покори идваше от неговото разбиране за Бог. Той вярваше, че всичко идва от Бог и че всичко, което Бог върши, е правилно.

Някои ръководители на екипи и надзорници, които биват освободени, плачат безспирно, вдигат скандали и се поддават на емоциите си. Те си мислят, че са понесли несправедливост, оплакват се, че Бог не е праведен, и считат, че братята и сестрите са ги онеправдали, като са ги разобличили и докладвали, като казват: „Вие нямате съвест. Бях толкова добър с вас, а вие ми се отплащате по този начин! Бог не е праведен. Понесох такава голяма несправедливост, а Бог не ме защити; просто грубо ме освободиха. Всички ме гледате отвисоко и Бог също ме гледа отвисоко!“. Те мислят, че с тях са се отнесли много несправедливо, и вдигат скандал. Кажете Ми, може ли такъв човек да се покори? От това, което виждам, не е лесно. Не приключи ли всичко за него? За какво вдигаш скандал? Ако можеш да го приемеш, тогава го приеми. Ако не можеш да приемеш истината и не можеш да се покориш на истината, тогава се махай от Божия дом! Не вярвай в Бог — никой не те принуждава. На каква несправедливост си бил подложен? За какво вдигаш скандал? Това е Божият дом. Ако ти стиска, иди да вдигаш скандал в обществото и иди да търсиш сатани и дяволски царе, на които да вдигаш скандал. Не вдигай скандал в Божия дом. Какво толкова, че си освободен като ръководител на екип? Можеш да живееш и без да си ръководител на екип, нали? Няма ли да вярваш в Бог, ако не си ръководител на екип? Йов понесе толкова големи трудности, но какво каза? Не се оплака нито веднъж и дори възхваляваше Бог с думите „благословено да е името на Йехова“ (Йов 1:21). Дали възхваляваше името на Йехова, защото получи изобилие от награди и ползи? Не. Просто така разбираше и така практикуваше. Това не е ли свързано и с характера на човека? (Да.) Някои хора имат нисък характер и когато са леко онеправдани, мислят, че с тях са се отнесли изключително несправедливо и че всички под слънцето трябва да се чувстват виновни за това и да ги молят за прошка. Тези хора са толкова проблемни! Как бихте обяснили думата „унижение“? Понасянето на унижение се случва често при невярващите, но в Божия дом то се нарича по различен начин: понасянето на трудности и унижение, за да се придобие истината, е трудност, която хората трябва да понесат. Независимо дали са кастрени или освободени, хората, които разбират истината, не смятат това за унижение. Те смятат, че заслужават да понесат трудности и че хората не могат да им се покорят, защото имат покварен нрав, но това не е унижение. Кой понася истинско унижение? Бог е

този, който понася унижение. Бог спасява човечеството, но хората не разбират. Вижте, след като Бог изведе израилтяните от Египет, те се покланяха на идоли. Когато нямаха какво да ядат, те се оплакваха от Бог и Бог трябваше да им изпрати манна и друга храна. След няколко добри дни те не обръщаха внимание на Бог, но когато срещнеха трудности, отново Го търсеха. Няма ли да кажете, че Той понесе голямо унижение? Не понесе ли въплътеният Бог голямо унижение, когато бе отхвърлен от епохите? Хората са нищо и не са способни на нищо. Те се наслаждават на толкова много благодат, предоставена им от Бог, и се наслаждават на толкова много истини, предоставени им от Бог, но смятат, че е особено несправедливо, когато понасят малко заслужени трудности. Каква несправедливост понасят хората? Има някои хора, които обикновено имат доста силен дух, но когато понесат малко трудности — когато братя и сестри ги кастрят, или някой им каже нещо неприятно, или никой не ги подкрепя или ласкае — те се чувстват огорчени, чувстват, че са понесли големи трудности и са били онеправдани, и се оплакват: „Всички вие ме гледате отвисоко и никой не ми обръща внимание. Обречен съм да се отнасят зле с мен!“. За какво вдигаш скандал? Каква е ползата да се казват тези неща? Някоя от тези думи в съгласие ли е с истината? (Не.) Тогава какво представлява това — унижение ли е? Ти не си способен да видиш ясно трудностите, които заслужаваш да понесеш, и не ги приемаш. Слушал си толкова много проповеди, но не разбираш как хората трябва да практикуват истината и как трябва да се покоряват. Не знаеш нищо от това и все още си мислиш, че си понесъл някакво голямо унижение. Не си ли неразумен? Съществува ли това унижение за хората, които приемат Божието спасение? (Не.) Дори ако понякога братята и сестрите определено се отнасят с теб несправедливо, как трябва да го преживееш? Например някъде има петдесет долара и след като минеш покрай тях, те изчезват и всички подозират, че ти си ги взел. Какво би направил? Ще се почувстваш огорчен и разстроен вътрешно: „Въпреки че съм беден, все още имам морални устои. Все още държа на достойнството си. Никога не съм взимал нещо, което е принадлежало на друг. Ръцете ми са напълно чисти. Вие винаги ме гледате отвисоко и аз съм първият човек, когото подозирате, когато това се случи. Бог не е изяснил нещата в моя полза. Изглежда, че и Той не ме харесва!“. Ти вдигаш скандал. Това брои ли се за унижение? (Не.) И така, какво трябва да направиш в тази ситуация? Ако си ги взел, признай си и обещай, че никога повече няма да взимаш нищо. Ако не си ги взел, кажи: „Не съм ги взел. Бог наблюдава най-дълбоките дебри на човешките сърца. Който е взел тези пари, знае, и Бог също знае. Няма да кажа нито дума повече“. Не е нужно да казваш: „Вие ме гледате отвисоко. Всички вие искате да ме тормозите“. Каква е ползата да се казват тези неща? Хубаво ли е да се казват много такива неща? (Не.) Защо не? Ако казваш много такива неща, това доказва един факт: Бог не е в сърцето ти. Ти не вярваш в Бог и нямаш истинска вяра в Бог. Когато кажеш истината по въпроса, Бог знае. Той

наблюдава най-дълбоките дебри на човешките сърца и проучва внимателно всичко, което хората казват и правят. От другите хора зависи как искат да го видят. Ти вярваш, че Бог знае всички тези неща и няма нужда да се говори много. Трябва ли да се чувстваш огорчен? Не, не трябва. Какво значение има този въпрос? Ти считаш, че си понесъл несправедливост, когато си оклеветен и осъден за това, че вярваш в Бог, но можеш ли да говориш за него ясно? Като упорито се защитаваш срещу тях, ти отлагаш същинския въпрос. Това е безсмислено, нали? Каква е ползата да се спори с тях? Това не е практикуване на истината.

Хората понасят много трудности по време на процеса на преживяване на Божието спасение. Унижения ли са трудностите, които хората понасят? (Не.) Със сигурност не са. Защо казвам това? (Понеже хората имат покварен нрав, те трябва да понесат тези трудности.) Поквареният нрав на хората е една част. Освен това, който и аспект на истината да не разбираш и каквато и част вътре в теб все още да е негативна, можеш да повдигнеш въпроса и да разговаряш за него. Не е нужно да го задържаш в себе си. Каква е целта на общението? (Да се разрешават проблеми.) Да се търси истината, да се стигне до разбиране на истината и да се разрешат проблемите, които са вътре. Не е нужно да ги задържаш в себе си. Не е нужно да понасяш унижения. Не е нужно да търпиш с думите: „Не разбирам, но въпреки това ме карат да се покоря. Трябва да разбера, преди да се покоря“. Ако не разбираш, можеш да разговаряш. Търсенето на истината е правилният път. Това не е погрешно. Когато за някои неща се разговаря и те се обяснят ясно, хората ще знаят какво да правят. Трябва да таиш отношение на търсене на истината и да разрешаваш проблемите чрез търсене на истината. Ако не разбираш истината и само практикуваш покорство, в крайна сметка пак няма да можеш да разрешиш проблемите си. Затова дори да се изисква да се покориш, не се изисква да се покориш по объркан или безпринципен начин. В покорството обаче се съдържа един най-основен принцип, който е, че когато не разбираш, първо трябва да се покориш, да имаш покорно сърце и покорно отношение. Това е рационалността, която трябва да имат хората. След като постигнеш това, тогава бавно търси. По този начин можеш да избегнеш накърняването на Божия нрав, можеш да бъдеш защитен и да стигнеш до края на пътя. Всички думи, които Бог използва, за да разобличава, да заклеймява и дори да съди и да проклина хората, имат ли за цел да ги унижават? (Не.) Нуждаят ли се хората от изключително търпение, за да понесат всичко това? (Не.) Не, не се нуждаят. Напротив, хората се нуждаят от изключителна вяра, за да приемат всичко това. Само като приемеш това, можеш наистина да разбереш каква точно е покварената природа на Сатана, каква точно е покварената същност на хората, какъв точно е източникът на враждебността на хората към Бог и защо хората не съответстват на Бог. Трябва да търсиш истината в Божиите слова, преди да можеш да разрешиш тези проблеми. Ако не приемаш истината и, независимо колко ясно Божиите слова

излагат нещата, ти не я приемаш, тогава никога няма да разрешиш тези проблеми. Дори ако разбираш, че „Божиите слова не ни унижават; те просто ни разобличават и са за наше добро“, ти признаваш това само в смисъла на доктрината. Никога няма да стигнеш до разбиране на истинския смисъл на всичко, което Бог казва, или какъв е ефектът, който то трябва да постигне. Също така никога няма да разбереш каква точно е истината, за която говори Бог. Може ли общението ни по този начин до известна степен да накара хората да имат активно и положително отношение към приемането на кастренето, приемането на освобождаването и приемането на делото, подредбите и върховенството, които Бог извършва и които не са в съгласие с представите на хората? (Да.) Най-малкото хората ще мислят, че всичко, което Бог върши, е правилно, че не бива да го разбират по негативен начин и че отношението, което трябва да имат най-напред, е активно да приемат това, да му се покорят и след това да му сътрудничат. Всичко, което Бог върши по отношение на хората, не изисква голямо търпение от тяхна страна. Тоест, не е нужно да понасяш всичко това. Какво трябва да правиш? Нужно е да приемаш, да търсиш и да се покоряваш. Терминът „понасяне на унижение“, който невярващите използват, очевидно е оскърбителен за хората. Нищо от онова, което Бог върши, не изисква от теб да понасяш унижение. Можеш да практикуваш търпение, любов, смирение, както и покорство, приемане, честност, откритост и търсене; това са относително положителни неща. И така, каква е логиката зад това, което казват невярващите? Това е сатанинска философия и сатанински лъжи. В обобщение, понасянето на унижение не е принцип, който тези, които вярват в Бог, трябва да спазват. То не е истината; то е сатанинско нещо. Това, което Бог изисква от хората, не е да понасят унижения, защото тук не съществува никакво унижение. Всички действия на Бог към хората са действия на любов, спасение, грижа за тях и защита. Нещата, които Бог казва, и делото, което Той върши в хората, са все положителни и са все истината. Абсолютно нищо в тях не е същото като тези на Сатана и в тях няма нито един от методите и средствата на Сатана. Само като приемат Божиите слова, хората могат да бъдат пречистени и спасени.

По какви начини у хората се проявява действието на „понасяне на унижения“, за което говори Сатана? То се проявява у тях под формата на вреда, злоупотреба, опустошение и потъпкване. С една дума, то е бич за вас. Независимо дали си понесъл трудности или унижения, казано накратко, това, което хората в крайна сметка придобиват от нещата, на които Сатана ги подлага, със сигурност не е истината. Какво придобиват хората? Болка. Това, което Сатана постига у хората, са безброй форми на унижение и подигравки, както и злоупотреба и поквара. И така, какво е постигнато в хората и как ги кара да се чувстват? Кара ги да понасят огорчения и да правят компромиси, за да се запазят, и дори ги кара да се изкривяват вътрешно. Хората се научават да използват всякакви тактики и методи, за да се справят с всичко това и да подхождат към него, като се научават да се

подмазват на другите, да се преструват и да изричат лъжи. Когато хората разкриват и проявяват всички тези неща, сърцата им доволни, щастливи и спокойни ли са, или са изпълнени с гняв и болка? (Изпълнени са с гняв и болка.) Колкото повече унижение понасят в този свят, гневът в сърцата на хората увеличава ли се, или намалява? (Увеличава се.) Тогава хората все по-враждебно ли гледат на човечеството, или все по-любящо? (Враждебно.) Хората гледат все по-враждебно на човечеството и мразят всеки, когото видят. Когато хората са млади и току-що са навлезли в обществото, всичко им се струва прекрасно и те се доверяват на хората с особена лекота. Когато станат на трийсет години, те вече не се доверяват толкова много на другите. Когато станат на четирийсет години, те нямат доверие на повечето хора, а когато станат на петдесет години, сърцата им са пълни с омраза и те са склонни да се обърнат и да навредят на другите. Какво понасят хората, преди да се изпълнят с омраза? Само унижение и болка. Когато нямаш способностите и властта, които другите имат, когато другите ти кажат, че си нещо, трябва бързо да кимнеш с глава в знак на съгласие, а когато те наругаят, трябва да слушаш. Няма какво да направиш, но какво си мислиш вътре в себе си? „Един ден, когато имам власт, ще те убия със собствените си ръце и ще залича три поколения от рода ти!“. Омразата в сърцето ти става все по-силна. Това е последствието, което понасянето на унижения и носенето на тежко бреме носи на покварения човечество. Хората мислят, че понасянето на унижения и носенето на тежко бреме, което се възхвалява и насърчава от обществото, е нещо положително и че е вид манталитет и начин на мислене, който позволява на хората да работят усилено и да се стремят да станат по-силни. И така, защо това в крайна сметка предизвиква гняв и омраза у хората? (Защото не е истината.) Точно така. То води до това неблагоприятно последствие, защото не е истината. Какво създава поколения, които негодуват и убиват за отмъщение в обществото и в бандите? (След като хората понесат унижение, омразата в сърцата им расте и те убиват за отмъщение.) Точно така, по този начин възниква убийството за отмъщение. Поколение след поколение хората брутално се убиват взаимно, докато човечеството не бъде унищожено от бедствие. Това е последствието. Човечеството е живяло според философиите и логиката на Сатана и постепенно се е развивало до настоящия момент под властта на Сатана. Връзката между хората е все по-изкривена, все по-далечна, все по-лишена от доверие и все по-хладна. До каква точка е стигнала сега? Стигнала е до точката, в която сърцата на двама души, които нямат нищо общо помежду си, са изпълнени с взаимна омраза и с взаимна враждебност. В миналото съседите често са контактували и често са общували помежду си, но сега човек може да е мъртъв от пет-шест дни и съседът му да не узнае. Никой няма да го провери. Как се стигна дотук? Дотук се стигна поради тази взаимна омраза. Ти не искаш другите да са враждебни към теб, но в същото време си враждебен към другите — това е порочен кръг. Това е

неблагоприятно последствие и бедствие, донесено на човечеството от законите на Сатана. Възгледите и впечатленията, които хората имат за другите в сърцата си, са все по-неблагоприятни, така че те стават все по-добри в понасянето на унижения и носенето на тежко бреме, а гневът и омразата в сърцата им растат, докато накрая не кажат: „Би било по-добре, ако всички бяха мъртви и нито един да не остане жив!“. Не изпълва ли този вид омраза сърцата на всички? Те желаят този свят да бъде унищожен възможно най-скоро: „Всички хора са лоши до мозъка на костите си. Заслужават да бъдат унищожени!“. Казваш, че другите хора са лоши до мозъка на костите си, но какво да кажем за теб? Възможно ли е ти наистина да си се променил? Да си постигнал спасение? В същото време, щом мразиш другите за това, че са лоши до мозъка на костите си, ти трябва да си по-добър от тях. Ако ти си също толкова лош, колкото светските хора, тогава нямаш разум. Когато човек с разум види, че човечеството е лошо до мозъка на костите си, той трябва да се стреми към истината и да изживее човешко подобие, за да удовлетвори Бог — именно това е подходящо да направи. По този начин, когато Бог унищожи този нечестив човешки род, този човек ще бъде пощаден.

Мразите ли този нечестив човешки род? (Да.) Повечето хора, които вярват в Бог, имат някаква човешка природа и разум; сърцата им са по-добри, те копнеят за светлината и за това Бог и истината да държат властта. Те не харесват нечестивите неща и нещата, които са несправедливи. Би трябвало да са изпълнени с надежда, любов и толерантност към човечеството, така че как биха могли да го мразят? Някои хора казват: „Като си спомня как, когато бях в училище, учителят ме тормозеше, но не смеех да кажа нищо за това; просто трябваше да го понасям. Затова реших да уча усърдно и след това да вляза в университет. Ще ви покажа от какво тесто съм замесен и тогава аз ще бъда този, който ще ви тормози!“. Някои хора казват: „Като си спомня как, когато работех, страховити хора в компанията винаги ме тормозеха и си мислех: „Само почакайте до деня, в който ще ви надмина с постиженията си. Тогава ще ви вгорча живота!“. Има и други, които казват: „Като си спомня как, когато се занимавах с бизнес, доставчикът винаги ме мамеше и си мислех: „Когато дойде денят, в който направя голямо състояние, ще ти го върна!“. Животът на никого не е лесен и всеки има моменти, в които е тормозен — всеки има хора, които мрази вътрешно и с които иска да си уреди сметките. Дотам е стигнал светът; изпълнен е с омраза и с враждебност. Враждебността на хората един към друг е твърде крайна, те не могат да се разбират хармонично и не са в приятелски отношения. С този свят скоро ще е свършено; стигнал е до крайната спирка. Всеки има сърцераздирателни истории в себе си от времето, когато е бил тормозен от някого, някъде, или от времето, когато е бил тормозен, гледан отвисоко, измамен или е пострадал от други хора в някоя компания, организация или група хора. Тези неща се случват навсякъде. Какво доказва това? Доказва, че сред човечеството вече няма хора като Ной. Не

е ли така? (Да, така е.) Сърцето на всеки е пълно с нечестивост и с враждебност към истината, към положителните неща и към справедливостта. Хората вече са неспасяеми. Няма човек, няма учение и няма теория, които да могат да спасят човечеството — това е факт. Някои хора все още се надяват: „Кога ще има световна война? След войната всички, които заслужават да умрат, ще бъдат мъртви, а хората, които останат, ще могат да започнат отначало. Ще започне нова ера и ще бъде създадена нова държава“. Възможно ли е това? Не, не е възможно. Някои хора възлагат надеждата си на всякакви различни религии, но сега всяка религия е в упадък и кара на последни издихания. Всяка религия е прогнила до основи и има позорна репутация. Какво имам предвид под тези думи? Те са предназначени да накарат хората да разберат един факт: ако Бог не използва слова и истината, за да спаси човечеството, омразата и дълбоко вкорененият жесток нрав на хората само ще стават все по-лоши и все по-необуздани. В крайна сметка единствената възможност за човечеството ще бъде да свърши в самоунищожение чрез взаимно брутално избиване. В настоящия момент много хора искат да избегнат този нечестив човешки род и да отидат да живеят сами високо в планините и в горите или на място без следа от човешки живот. Какъв е резултатът от това? Човечеството вече няма да се размножава и няма да има следващо поколение. Човечеството ще изчезне след настоящото поколение — няма да има потомци. Съпротивата на човечеството срещу Бог е твърде сериозна, което отдавна предизвика гнева Му. Не след дълго с хората ще е свършено. Защо има толкова много хора, които не се женят? Защото се страхуват да не бъдат измамени, не вярват, че вече има добри хора, и са изпълнени с враждебност към брака. Кой трябва да бъде обвиняван за това? Винете хората, че са твърде дълбоко покварени, винете Сатана и дяволите, и винете хората, че с готовност приемат покварата. Ти мразиш другите, но всъщност по-добър ли си от тях? Ти нямаш истината и е безполезно да мразиш другите. Ако хората нямат истината и не я разбират, в крайна сметка те ще стигнат до задънена улица, ще паднат в бедствие и ще бъдат унищожени. Това е краят, който ги очаква. Ако Бог не спаси човечеството, няма да има никой в покварeното човечество, който да може да разбере истината.

Какво точно е „унижение“? Трябва ли вярващите да понасят унижения? Съществува ли това „унижение“? (Не, не съществува.) То не съществува, така че този въпрос не е ли разрешен? Следващия път, когато чуете някой да казва: „Първото нещо, което трябва да научиш като вярващ, е да понасяш. Каквото и да се случи, трябва да го понесеш и да го потиснеш вътре в себе си“. Когато го чуеш да казва тези думи, трябва ли да му кажеш нещо? (Да.) Какво трябва да му кажеш? Казваш му: „За какво понасяш? Ако наистина понасяш унижение, тогава си доста жалък и това показва, че не разбираш истината. Ако разбираше истината, това оскърбление нямаше да съществува и ти доброволно и с радост щеше да приемеш

всички обстоятелства, които Бог устройва за теб. Това са трудности, които хората трябва да понесат, а не някакво оскърбление. Това е Бог, който те издига. Фактът, че можем да понесем тези трудности, доказва, че Бог все още ни дава шанс и ни прави способни да бъдем спасени. Ако дори нямахме възможността да понесем трудности или ако не бяхме достойни за тях, тогава нямаше да имаме шанс да бъдем спасени. Това не е унижение; трябва да сте наясно с това и да се вгледате дали думите ви всъщност са правилни. Това оскърбление не съществува — ние сме покварени хора и заслужаваме да понесем тези трудности. Когато си болен, приемането на лекарства и подлагането на операция включва понасянето на известни трудности. Трудностите, които понасяш, за да излекуваш болестта си, броят ли се за оскърбление? Това не е оскърбление; направено е, за да те излекува. Вярваме в Бог и преживяваме правосъдие и наказание, за да се отървем от нашия покварен нрав и да изживеем човешко подобие, да живеем според Божиите изисквания, да се покоряваме на Бог, да Го почитаме и да живеем по-добре и с повече достойнство. Ние заслужаваме да понесем тези трудности поради нашия покварен нрав. Понасянето на тези трудности е в името на придобиването на истината и живота. Не можем да го тълкуваме като унижение. Трябва да го приемем като наша отговорност и задължение, които трябва да изпълним, и като пътя, по който трябва да поемем. Това е Божието издигане и ние трябва да хвалим Бог за това, че ни издига, и да Го хвалим за възможността, която ни дава. Въз основа на всичко, което сме правили, и на начина, по който сме действали, ние не сме достойни да понесем тези трудности и трябва да бъдем унищожени като светските хора. Ако се отнасяме към трудностите, които трябва да понесем, и към цялата тази благодат, с която Бог ни е дарил, като към унижение, тогава сме сериозно лишени от съвест и наранявате Божието сърце! Ние не сме достойни за Божието спасение“. Не е ли така? (Да, така е.) Тази част от доктрината е много проста. Не трябва ли човек да може да я разбере, без да му се казва? Като бъдат просветлени по този начин и след като разберат тези неща, сърцата на хората ще бъдат по-спокойни и те няма да действат неразумно, когато им се случват неща. Някои хора знаят ясно в сърцата си, че това е истината и че трябва да я приемат, но когато говорят, те все още казват, че е наистина несправедливо, не спират да говорят, докато накрая не изрекат думи на осъждане срещу Бог. Не правете такива неща. Когато и да ви се случат неща, търсете истината. Това е първото най-важно нещо. Никога не го пренебрегвайте. Ако признаваш, че Бог е истината, пътят и животът, тогава не трябва да се отнасяш към никое обстоятелство, което Бог нагласява, като към дело на човека. По-скоро трябва да се отнасяш към всяко обстоятелство, което Бог нагласява, като към възможност да преобразиш своя нрав и възможност да приемеш истината.

Приключих с общението за значението на „унижението“. Сега ще разговарям за следващата част, а именно какво означава „да се носи тежко бреме“. Току-що

говорихме за това как тежкото бреме, което хората носят, е желание и необуздана амбиция дълбоко в сърцата им, цел, която се надяват да постигнат. Когато става въпрос за вярващи в Бог, които биват спасени от Бог и които приемат Божието ръководство, трябва ли те да понасят унижения и да носят тежко бреме? Току-що казах, че изразът „понасяне на унижения“ не важи за Божия дом. Не е нужно да понасяш унижение. Не е нужно да чувстваш, че носиш толкова много трудности. Не е нужно сърцето ти да чувства, че с него са се отнесли несправедливо. И не е нужно да понасяш цялото това унижение, за да удовлетвориш Бог, сякаш си толкова благороден. Не е нужно да правиш тези неща. И така, какво означава да се носи тежко бреме? Ако някой каже, че Бог кара хората да понасят всички тези трудности, за да могат да се нагърбят с по-големи отговорности и мисии и да получат по-големи благословии и по-добра крайна цел, това твърдение логично и разумно ли ще бъде? (Не, не е логично.) Не е логично. Тогава как трябва да го окачествим? Бог позволява на хората да бъдат спасени и да постигнат боязън от Бог и отбягване на злото, и ги кара да живеят по-добре. Бог точно заради хората ли прави това, или заради Себе Си? (Заради хората.) Разбира се, че е заради хората. Хората са най-облагодетелствани. Ето защо казвам, че то няма нищо общо с това какво Бог получава от него, камо ли с това колко големи благословии хората могат да получат, като понасят тези трудности. Не е нужно да понасяш и не е нужно да имаш такива „велики амбиции“, нито е нужно да се отказваш от неща по този начин. В действителност ти не си се отказал от нищо, нито си изхвърлил нещо. Напротив, хората в крайна сметка са придобили най-много. От една страна, те са разбрали всички различни критерии относно това как да постъпват. Освен това хората са способни да спазват всички тези принципи и закони, които Бог е установил, и да живеят по подреден начин. Как този начин на живот се съпоставя с начина, по който хората живеят сега? (По-добър е.) По-добър е от начина, по който хората живеят сега. Тогава кой от тези два начина на живот е по-благословен, кой повече наподобява този на истинско сътворено същество и, още повече, кой е животът, който човечеството трябва да има? (Първият.) Разбира се, че е първият. След като понесеш тези трудности, ти разбираш Божиите намерения и в същото време разбираш много истини, и с разбирането на истината като основа се научаваш как да постъпваш и в твоята човешка природа има истина, която действа като живот. Това придава ли ти стойност? Хората първоначално нямат никаква истина. Те са просто безполезни отрепки, които са по-низши от мравките и не заслужават да живеят, но сега ти си разбрал истината и говориш и действаш според нея. Независимо какво Бог те кара да правиш, ти си способен да слушаш и да го изпълняваш дословно, и независимо какво Бог подрежда за теб, ти си способен да му се покоряваш. Така че все още ли ще съдиш Бог? Ще се бунтуваш ли активно срещу Него? Ако някой те подбужда да се бунтуваш срещу Бог, ще го направиш ли? (Не.) Ако някой измисля лъжи за Бог, за да те подведе,

ще повярваш ли? (Не.) Не, няма. Така че ти няма да се бунтуваш срещу Бог нито в субективен, нито в обективен смисъл. Такива хора живеят напълно под Божието господство. Така че трябва ли такива хора все още да понасят болката на днешните хора? Има ли все още омраза и болка в сърцата им? Има ли тъжни и болезнени неща в сърцата им? (Не.) Тази болка я няма. Хора като тези са принципни във всичко, което правят, и не действат произволно. Също така, когато се случват неща, Бог има върховна власт и Сатана не може да ти навреди; ти живееш като истински човек. Бог би ли унищожил такива хора? Такива хора биха ли се унищожили сами? (Не.) Не, не биха. Те са напълно различен тип хора в сравнение с покварените днешни хора. Сърцата на днешните хора са пълни с омраза и болка. Те са способни да извършат самоубийство навсякъде и по всяко време, да се бият и да убиват хора навсякъде и по всяко време, и да вършат лоши неща навсякъде и по всяко време, като донасят бедствие на човешкия свят. Докато хората, които са спасени от Бог и които са придобили истината като живот, могат да съжителстват мирно без борба или омраза. Те са способни да се покоряват на Божиите подредби и да се покоряват с единни сърца и усилия на всяка дума, която Бог казва. Всички тези хора живеят в словото на Бог и работят усилено в една и съща посока. За да се изпълни Божията воля може ли все още да има различни възгледи сред хора, които са заедно, когато ти разбираш истината, той разбира истината, тя разбира истината и те разбират истината? (Не.) По този начин те могат да стигнат дотам, че всеки да живее в Божието присъствие, да живее в Неговото слово, да живее според истината и сърцата на хората да си съответстват. По този начин може ли все още да има клане и борба между тях? (Не.) Не. Нужно ли е хората все още да понасят болка? Няма болка. Хора като тези живеят благословен живот, без борба или клане. Тогава как трябва хората да управляват всички неща, които Бог им е поверил? (Трябва да съжителстват мирно.) От една страна, те трябва да съжителстват мирно. От друга страна, те трябва да управляват всичко в съответствие с принципите и законите, които Бог е установил. Което означава, че всички тези принципи и закони, и живи същества принадлежат на човечеството, използват се от човечеството и създават ползи за човечеството. Колко прекрасно е човечество от този вид! В такъв момент жизнената среда на човечеството е дадена на хората да я управляват. Бог установява принципи и закони в този свят заради хората и тогава Бог няма да се намесва в него. Ако един ден видиш вълк да яде заек, какво би направил? Трябва да оставиш вълка да го изяде. Не можеш да спреш вълка да яде зайци и да го накараш да яде трева. Каква грешка би направил? (Да вървя срещу естествения ред на нещата.) Ще вървиш срещу естествения ред на нещата. Зайците ядат трева, а вълците ядат месо, така че трябва да уважаваш присъщата им природа и да ги оставиш да се развиват свободно. Няма нужда да се намесваш в техните дейности и начин на живот по изкуствен, допълващ начин. Не е нужно да

управляваш тези неща. Бог вече е установил тези неща такива, каквито трябва да бъдат. Ако има някои места, където вали много и климатът не е подходящ, тогава животните трябва да мигрират. Ти казваш: „Трябва да поправим това място. Как така винаги вали толкова много? Сигурно е толкова уморително за животните винаги да мигрират!“. Това не е ли отново глупост? (Да.) Защо е глупост? Не е ли установил Бог този климат? (Да.) Бог е установил този климат и е оставил тези животни да живеят в тази област. Не е ли установил Бог тяхната миграция? (Да.) Тогава защо искаш да се намесваш? Защо действаш на сляпо, подтикван от добри намерения? Какво ѝ е хубавото на миграцията? Когато голяма група животни остане в една област за половин година, цялата трева бива изядена. Ако не вали и те не желаят да си тръгнат, тогава какво? Ще трябва да вали през цялото време. Когато земята е влажна, те не могат да останат там и тревата ще подгизне от дъждовната вода, така че те трябва да си тръгнат. Тази миграция поддържа телата им във форма и дава шанс на тревата да порасне отново. Щом изядат по-голямата част от тревата на друго място, там ще завали сняг и те отново ще бъдат изгонени, така да се каже, и ще трябва бързо да мигрират. Връщат се отново на първоначалното си място. Не вали, тревата е пораснала и те могат отново да я пасат. По този начин тази екосистема непрекъснато поддържа баланс по естествен начин. Някои хора казват: „Антилопите гну винаги биват изяждани от лъвовете — горките същества! Не можем ли да направим антилопите гну по-умни?“. Защо действаш сляпо, подтикван от добри намерения? Опитваш се да покажеш, че си добър ли? Прекаляваш с добротата си. Ако антилопите гну бяха хитри, лъвовете щяха да гладуват. Ще можеш ли да гледаш как лъвовете гладуват? Има и други хора, които казват: „Лъвовете са лоши. Те хапят елените и зебрите. Толкова е кърваво и жестоко!“. Ако унищожиш лъвовете, ще има твърде много зебри и елени. Какъв ще бъде крайният резултат? Тревата ще бъде изядена и пасищата ще се превърнат в пустиня. Би ли го понесъл? Все още ли ще действаш с тези добри намерения? И така, какво трябва да направиш? Да ги оставиш да се развиват свободно. Така стоят нещата с животните. Бог отдавна е установил всички тези принципи и, щеш не щеш, трябва да ги приемеш; всичко трябва да протича, както е наредено. Ако вървиш срещу природните принципи, животът не може да бъде поддържан. Щом разбереш всички тези закони, ще уважаваш законите и ще гледаш на тези неща според законите. Тогава ще видиш мъдростта на Божието върховенство над всичко. Освен това всички тези закони са присъщи на живота. Как се е стигнало до това? (Било е повелено от Бог.) Било е повелено от Бог. Така го е подредил Бог. Хората изследват науката, изследват биологията, изследват всякакви области на знанието. Те са прекарали години в изследвания, но разбират само прости правила и принципи; никой не вижда Божието върховенство или Божията мъдрост в тези правила и в тези явления. Защо цялата тази екосистема и хранителна верига се оказват толкова сложни и удивителни?

Хората просто изясняват едно явление или обявяват един факт на хората в този свят, но никой не може да заключи или да види ясно, че всичко това идва от Бог — то не е възникнало от само себе си. Ако се съгласим с твърдението, че е възникнало от само себе си, тогава защо никой никога не е виждал маймуна да се превърне в човек през всичките тези години? Всички тези закони са установени от Бог. Имат ли те нещо общо с превръщането на маймуните в хора? (Не.) Няма такова нещо. Бог е установил всички тези закони и всички тези принципи. Ако хората имат късмета да останат, тогава в онзи момент те не само ще уважават, поддържат и управляват всички тези принципи и закони, но по-важното е, че те също така ще бъдат най-облагодетелствани от всички тези принципи и закони. Бог е подготвил всичко това за човечеството и го е установил за хората — всичко е готово за наслада на хората. Хората като сътворени същества са най-благословени от всички. Те имат език, мислене, могат да чуят Божия глас, могат да разберат Божиите слова, имат език, с който да общуват с Бог, и са най-умели в разбирането на Божиите слова. Те са най-благословени с това, че Бог им е дал най-ценния капитал, с който могат да получат спасение и да дойдат пред Него. В крайна сметка всичко, което Бог е направил, и всички тези принципи и закони, които Бог е установил, ще изискват стопанисване от хората и ще изискват поддържане от хората. Онези хора, които просто изследват, рушат, съсипват и изкривяват всички тези принципи и закони, трябва да бъдат унищожени. Хората са понесли толкова много трудности. Съществува ли в действителност красивата крайна цел, в която вярват в сърцата си, към която се стремят и за която копнеят? Всъщност тя не съществува. Това е просто желание и необуздана амбиция на хората и е различно от това, което Бог иска да даде на хората. Това са две отделни неща и те нямат нищо общо помежду си. Така че частта „носене на тежко бреме“ от понасянето на унижения и носенето на тежко бреме не съществува в хората. Какво имам предвид, като казвам, че не съществува? Че красивата крайна цел, в която вярваш, и нещата, които искаш да постигнеш в желанията и необузданите амбиции дълбоко в сърцето ти, изобщо не съществуват. Независимо колко трудности понасяш или колко унижение понасяш, в крайна сметка крайната цел, за която копнееш, нещата, които желаеш да постигнеш, човекът, който искаш да станеш, и степента, до която искаш да бъдеш благословен, не са валидни. Това не са нещата, които Бог иска да ти даде. Какъв друг проблем има тук? Понасянето на унижения и носенето на тежко бреме е когато хората крият истинските си способности, като понасят унижение, след което търпят унижение, за да постигнат целите си. Какви са тези цели? Те са домогванията и дори желанията дълбоко в сърцата на хората. Когато вярващите понасят трудности, тогава това за да удовлетворят желание ли е? (Не.) Тогава за какво е? Когато вярващите понасят трудности, целта, която искат да преследват и да постигнат, положителна ли е, или е негативна? (Положителна е.) Свързана ли е с желание? (Не.) Тогава каква е

тази положителна цел? (Да се отърват от своя покварен нрав, да станат истински хора и да могат да живеят по-добре.) Да се отърват от своя покварен нрав, да станат истински хора и да могат да живеят по-добре. Какво друго? Да станат хора, които са спасени, и да не се бунтуват отново срещу Бог. Искате ли да станете като Йов и Петър? (Да.) Тогава това не е ли цел? (Да.) Тази цел свързана ли е с желание? (Не.) Тази цел е истински стремеж и е целта и пътят, които Бог е дал на хората. Това е правилното. Ето защо казвам, че трудностите, през които преминавате заради тази правилна цел на стремеж, не е понасяне на унижение. Вместо това, именно към нея хората трябва да се стремят, и тя е пътят, по който хората трябва да поемат. Могат ли онези хора, които дълбоко в сърцата си мислят, че понасят унижение, да поемат по този път? Не могат, нито могат да постигнат тази цел.

Погледнат сега, изразът „понасяне на унижения и носене на тежко бреме“ истината ли е? (Не.) Не е истината и не е критерий за това как хората трябва да действат, да постъпват или да почитат Бог. Трябва ли хората да понасят унижения и да носят тежко бреме, за да бъдат спасени от Бог? (Не.) Правилно или погрешно е да се каже, че човек е постигнал спасение, като е понасял унижения и е носил тежко бреме? (Погрешно е.) Защо е погрешно? Понасянето на унижения и носенето на тежко бреме не е практикуване на истината, така че как могат да постигнат спасение? Това е като да кажеш, че човек е убивал хора, подпалвал е неща и е вършил много лошотии, а в крайна сметка е станал „обичан от народа водач“. Не е ли почти същото като да кажеш това? (Да.) Точно това означава. Той очевидно е на пътя на нечестивостта, но е станал положителен герой. Това е противоречие. Ако някой каже, че човек е понесъл унижения и е носил тежко бреме и в крайна сметка е постигнал съответствие с Бог, или че човек е понесъл унижения и е носил тежко бреме и в крайна сметка е останал непоколебим по време на изпитания, или че човек е понесъл унижения и е носил тежко бреме и в крайна сметка е изпълнил Божието поръчение — кое от тези твърдения е правилно? (Нито едно от тях.) Нито едно от тях не е правилно. Правилно ли е да се каже, че някой е понесъл унижения и е носил тежко бреме, докато е разпространявал евангелието в цяло село? (Не.) Виждам, че някои хора не са сигурни и си мислят: „Правилно ли е? Мисля, че това твърдение е правилно, нали? Има много случаи, в които хората трябва да понасят унижения и да носят тежко бреме, докато проповядват евангелието и свидетелстват за Бог“. Използването на този израз в този контекст е правилно, нали? (Не, не е.) Защо не е? Кажете Ми. (Защото ефектът, постигнат от понасянето на унижения и носенето на тежко бреме, не е положителен.) Това правилното приложение ли е? Анализирайте защо този израз е неправилен. Разнищете го. „Като понасяха унижения и носеха тежко бреме, докато проповядваха евангелието, те обърнаха във вярата много хора, дадоха много плод и провъзгласиха името на Бог“. Знаете ли дали това твърдение

е правилно? Ако го приложим съгласно всяко твърдение, за което сме разговаряли днес, би било неправилно да се използва този израз в тази ситуация, но ако се замислим една стъпка по-напред за това как, когато проповядват евангелието, някои хора биват бити или овиквани от потенциални приемници на евангелието и биват отпращани от вратите им, това брои ли се за понасяне на унижения? (Не.) Тогава какво е това? (Трудност, която вярващите трябва да понесат, докато проповядват евангелието.) Точно така. Това е трудност, която хората трябва да понесат. Това е тяхна отговорност, тяхно задължение и поръчението, което Бог е дал на хората. То е като раждането, което е болезнено — не е ли това трудност, която трябва да понесеш? (Да.) Правилно ли е една жена да каже на детето си: „Понесох унижения и носих тежко бреме, за да те доведа на света.“? (Не.) Тя е понесла трудност, така че защо е неправилно да се каже това? Защото това е трудност, която тя трябва да понесе. Например ако един вълк е ловувал в продължение на много часове, преди да хване заек, и каже: „Понесох унижения и носих тежко бреме, за да изям заек“, това правилно ли би било? (Не.) За да изяде заек, вълкът трябва да пожертва нещо в замяна. Заекът няма просто да седи там и да чака вълкът да го изяде. Коя задача е толкова лесна? Независимо каква е задачата, човек винаги трябва да направи определена жертва. Това не е понасяне на унижения и носене на тежко бреме. В момента като какъв сме категоризирали напълно израза „понасяне на унижения и носене на тежко бреме“? (Като негативен.) Категоризирали сме го като негативен и презрителен израз и като логика на Сатана и философия на Сатана за светските отношения. Той няма нищо общо с вярата в Бог или с положителните неща. Ако някой каже: „Проповядвал съм евангелието в продължение на много години. Наистина съм понесъл унижение и съм носил тежко бреме!“, това не е уместно. Проповядването на евангелието е твоя отговорност и това е трудност, която трябва да понесеш. Дори да не проповядваш евангелието, няма ли да понесеш трудности само защото живееш? Това е трудност, която хората трябва да понесат. Това е правилно. Изразът „понасяне на унижения и носене на тежко бреме“ в общи линии е изкоренен от Божия дом. Ако някой отново спомене този израз, как ще го изтълкуваш? Ако някой каже: „Понесох унижения и носих тежко бреме в затвора, за да не бъда Юда!“, това твърдение правилно ли е? (Не.) Защо не? „За да не бъда Юда“ е много справедлива цел и справедливо нещо за казване, така че как би могло да не бъде понасяне на унижения и носене на тежко бреме? (Един вярващ не бива да бъде Юда.) Точно така. Как може да е разумно за един вярващ да бъде Юда? Не е ли нелепо да се каже, че да не бъдеш Юда е понасяне на унижения и носене на тежко бреме? Да свидетелстваш за Бог е твоя мисия. Това е свидетелството, в което сътворените същества трябва да останат непоколебими, и позицията, по която трябва да останат непоколебими. Сатана не е достоен за човешката възхвала. Бог е Единственият, Когото хората трябва да почитат, и е напълно естествено и

обосновано да почитат Бог. Когато Сатана се опитва да те подчини на волята си, ти трябва да останеш непоколебим в свидетелството си за Бог, да се откажеш от живота си и да не бъдеш Юда. Това не достига нивото на понасяне на унижения и носене на тежко бреме. Сега обясних ясно този израз. Ако някой отново каже, че е понесъл унижения и е носил тежко бреме, как трябва да се справите с това? Той ще разбере, когато го оставите да чуе проповедта, която изнесох днес. Това е най-лесният начин.

В. Несломима воля за борба — никога да не се предаваш

Третото проявление на това да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка е несломимата воля за борба. Що за нрав е никога да не се предаваш? Надменен нрав. Как може хората никога да не се провалят? Как може никога да не правят нищо лошо, да не казват нищо лошо или никога да не допускат грешки? Трябва да признаеш: „Аз съм обикновен и нормален човек. Имам недостатъци и слабости. Има моменти, в които постъпвам неправилно, и има моменти, в които казвам неправилното нещо. Способен съм да свърша неправилното нещо и да следвам грешния път. Аз съм обикновен човек“. И така, какво означава никога да не се предаваш? Това е, когато някой се провали, сблъска се с неуспехи или се отклони по грешния път, но не го признава. Просто упорито продължава напред. Проваля се, но не се обезсърчава, проваля се, но не признава грешките си. Независимо колко хора го порицават или заклеймяват, той не се обръща назад. Настоява да се бори, да работи и да се стреми в собствената си посока и към собствените си цели, без да се замисля за цената. Това е видът манталитет, за който става въпрос. Този манталитет не е ли доста добър в окуражаването на хората? В какви ситуации обикновено се използва изразът „никога не се предавай“? Във всякакви ситуации. Където и да съществуват покварени хора, съществува и този израз, съществува и този манталитет. И така, защо хората, които принадлежат на Сатана, са измислили тази поговорка? За да не могат хората никога да разберат себе си, да не разбират собствените си грешки и да не ги приемат. За да не виждат хората само крехката, слабата и некадърната си страна, а по-скоро да виждат способната, силната и смелата си страна, да не се подценяват, а да мислят, че са компетентни. Стига да си мислиш, че си способен, значи си способен; стига да си мислиш, че можеш да успееш, че няма да се провалиш и че можеш да бъдеш сред най-добрите, тогава ще успееш. Стига да имаш тази решителност и решимост, това желание и тази необуздана амбиция, тогава можеш да постигнеш всичко. Хората не са незначителни; те са могъщи. Невярващите имат една поговорка: „Успехът ти е толкова голям, колкото са големи мечтите ти“. Някои хора харесват тази поговорка още щом я чуят: „Еха, искам десеткаратов диамант, това означава ли, че ще го получа? Искам „Мерцедес-Бенц“, това означава ли, че ще го получа?“. Това, което получаваш, ще съответства ли на размаха на желанието на сърцето

ти? (Не.) Тази поговорка е заблуда. Казано направо, надменността на онези, които вярват в израза „никога не се предавай“ и го признават, не познава граници. На кои Божии слова пряко противоречи начинът на мислене на тези хора? Бог изисква от хората да разбират себе си и да постъпват практично. Хората имат покварен нрав; те имат недостатъци и нрав, който се съпротивлява на Бог. Сред хората няма съвършени; никой не е съвършен. Това са просто обикновени хора. Как Бог поучава хората да постъпват? (По правдив начин.) Да постъпват правдиво и да се придържат твърдо към мястото си на сътворени същества по практичен начин. Изисквал ли е Бог някога от хората никога да не се предават? (Не.) Не. Тогава какво казва Бог за хората, които следват погрешен път или разкриват покварен нрав? (Той им казва да признаят това и да го приемат.) Да го признаят и да го приемат, след това да го разберат, да са способни да направят обрат и да достигнат до практикуване на истината. За разлика от това, никога да не се предават означава, че хората не разбират собствените си проблеми, не разбират грешките си, не приемат грешките си, в никакъв случай не правят обрат и в никакъв случай не се покайват, камо ли да приемат Божието върховенство или подредби. Те не само не търсят каква точно е съдбата на хората или какви са Божиите устройвания и подредби — не само не търсят тези неща, но вместо това вземат съдбата си в свои ръце, искат те да имат последната дума. Освен това Бог изисква от хората да разбират себе си, да се оценяват и преценяват точно и да вършат добре всичко, което могат, по един практичен и правдив начин и с цялото си сърце, ум и душа, докато Сатана кара хората да използват напълно своя надменен нрав и да му дадат пълна свобода. Той кара хората да бъдат свръхчовеци, да бъдат велики и дори да имат суперсили — кара ги да бъдат неща, които не могат да бъдат. Следователно каква е философията на Сатана? Тя е, че дори да грешиш, не си сгрешил, и че стига да имаш манталитета да не признаваш поражение и никога да не се предаваш, рано или късно ще дойде ден, в който ще станеш част от най-добрите, и рано или късно ще дойде ден, в който желанията и целите ти ще се осъществят. И така, има ли смисъл, в който никога да не се предаваш означава, че ще използваш всякакви средства, за да постигнеш нещо? За да постигнеш целите си, не бива да признаваш, че си способен на провал, не бива да вярваш, че си обикновен човек, и не бива да вярваш, че си способен да следваш грешен път. Освен това трябва безскрупулно да използваш всякакви методи или тайни кроежи, за да осъществиш желанията и необузданите си амбиции. Има ли нещо в това никога да не се предаваш, при което хората подхождат към съдбата си с отношение на изчакване и покорство? (Не.) Няма. Хората настояват да вземат съдбата си изцяло в свои ръце; те искат да контролират собствената си съдба. Независимо дали се отнася за пътя, по който ще поемат, дали ще бъдат благословени, или какъв начин на живот ще имат, те трябва да имат последната дума за всичко. Невярващите имат една поговорка: „Възможността благоприятства

онези, които са подготвени“. Що за поговорка е това? Има много хора, които прекарват много години в подготовка, които прекарват целия си живот в подготовка, но умират, без изобщо да получат възможност. Как се появява възможността? (От Бог.) Ако Бог не ти подготви възможност, има ли полза от каквато и да е подготовка от твоя страна? (Не.) Ако Бог не планира да ти даде възможност и не ти е писано, независимо колко години прекарваш в подготовка, каква е ползата? Ще се смили ли Бог над теб и ще ти даде ли възможност, защото си прекарал толкова много години в подготовка? Ще направи ли Бог това? (Не.) Ще се появи възможност, ако Бог я е подготвил за теб, а ако Той не я е подготвил, няма да получиш възможност. Има ли полза никога да не се предаваш? (Не.) Някои хора казват: „Никога не се предавам. Вземам съдбата си в свои ръце!“. Думите им са борбени, но дали могат да го постигнат, или не, не зависи от тях. Да вземем за пример една жена, която иска да има син. Ражда няколко деца, но се оказва, че всички са момичета. Други хора ѝ казват да не ражда повече деца и че не ѝ е писано да има син, но тя не отстъпва и казва: „Не вярвам. Никога няма да се предам!“. Когато и десетото ѝ дете е момиче, тя най-накрая отстъпва: „Изглежда, че не ми е писано да имам син“. Все още ли никога не се предава? Все още ли има увереност? Все още ли се осмелява да има повече деца? Не, не се осмелява. Друг човек се занимава с бизнес и планира да спечели петстотин хиляди долара за две години. В началото, след като не печели нищо през първата половин година, той казва: „Няма значение. Това, че не съм спечелил пари през първата половин година, е без значение. Със сигурност ще спечеля през втората половина“. След като изминава повече от година и не е спечелил никакви пари, той все още не се отказва: „Аз никога не се предавам. Вярвам, че всичко е в ръцете на човека — имам много възможности!“. Когато минават две години, той не е спечелил и петдесет хиляди, камо ли петстотин хиляди. Смята, че не е имал достатъчно време и достатъчно опит, затова отива и учи още две години. След като са минали четири години, не само че не е спечелил петстотин хиляди долара, но е загубил почти целия си основен капитал, но все още никога не се предава: „Писано ми е да имам пари. Как така не съм способен да спечеля петстотин хиляди долара?“. Когато минат близо десет години, ще има ли все още тази цел да спечели петстотин хиляди долара? Ако го попиташ отново колко планира да спечели тази година, той казва: „О, колкото да преживявам“. Все още ли никога не се предава? Провалил се е, нали? Защо се е провалил? Дали се е провалил, защото целта му за печалба е била твърде висока? За това ли става въпрос? Не. Дали става въпрос за активите на хората, за децата им, за трудностите, които понасят в живота си, или за това кога и къде отиват, те не могат да решат нищо от това. Някои хора искат да влязат в държавната администрация, но никога не им се отдава възможност — дали това се дължи на липсата на способности? Те са способни, пресметливи и знаят как да се подмазват на хората, защо тогава е толкова трудно

да станат държавни чиновници? Има много хора, не толкова способни като тях, които са станали държавни чиновници, и много хора, които те гледат отвисоко, които са станали държавни чиновници. Тези хора умеят да говорят, имат истински талант и солидно образование зад гърба си, така че щом искат да станат държавни чиновници, защо е толкова трудно? Когато бяха млади, никога не се предаваха, но когато остаряха и все още бяха обикновени чиновници, най-накрая се отказаха и казаха: „Човешката съдба се определя от Небето. Ако е писано, ще стане. Ако не е, не може да се постигне с усилия“. Примирили са се със съдбата си, нали? Какво се случи с манталитета им никога да не се предават? Хората са унизени пред фактите.

Какво носи на хората манталитетът никога да не се предават? Той подхранва техните желания и амбиции. Това, което носи на хората, не е положително влияние или напътствие, а по-скоро им носи един вид негативно, неблагоприятно влияние. Самите хора не знаят нищо за мястото си във вселената, не знаят нищо за съдбата, която Небето е планирало за тях, и не знаят нищо за Божието върховенство или подредби. На всичкото отгоре те са се сдобили с тази така наречена психологическа опора. В крайна сметка какво се случва, когато хората са в ситуация, в която могат само да бъдат подвеждани? Те вършат много работа напразно и вършат много безполезна работа. За да постигнат целите си, хората понасят немалко физически и емоционални загуби и травми, а освен това несъмнено са извършили и много зло, за да осъществят своите желания, необуздани амбиции и цели. Какви последствия ще донесе това зло на хората в следващия им живот? Ще им донесе само наказание. Това, което покварения нрав носи на хората, е желание и необуздана амбиция. Оправдани ли са някои от нещата, които желанията и необузданите амбиции на хората ги карат да правят? Има ли сред тях нещо, което да е съгласно истината? (Не.) Какви са тези неща? Това са само актове на зло. Какво обхваща това зло? Да бъдеш пресметлив към другите, да ги мамиш, да им вредиш и да ги залъгваш. В крайна сметка хората задлъжняват твърде много на другите и могат да се преродят в животни в следващия си живот. На когото са задължени най-много, когото залъгват най-много и когото мамят най-много, в неговия дом ще живеят като животни, неспособни да говорят и командвани от хората. Дори да се преродят в хора, ще понасят живот на безкрайни трудности; трябва да платят за стореното. До това неблагоприятно последствие ще се стигне. Ако не бяха направлявани от поговорката „никога не се предавай“, амбициите и желанията им нямаше да бъдат подхранвани и ако амбициите и желанията им не се осъществяха след две-три години, хората вероятно щяха да ги изоставят, но щом Сатана разпали огъня, желанията им стават все по-големи. Проблемът не е в самото нарастване, а в това, че то ги кара да стъпят на нечестив път. Когато някой е на нечестив път, може ли да върши добрини? Може ли да върши хуманни неща? Не, не може. Той ще използва всякакви средства, за да постигне своите цели, ще се закълне, че няма

да се спре, докато целите му не бъдат постигнати, и ще е способен да извършва всякакви лоши неща. Погледнете само, има ли случаи, в които деца убиват родителите си, за да придобият техните активи? (Да.) Има твърде много случаи, в които хората убиват приятели и близки със собствените си ръце заради личния си интерес. Когато двама души се сблъскат с една и съща изгодна възможност и трябва да се борят помежду си за нея, те използват всички възможни средства, за да я получат. Какви са техните убеждения в най-решителния момент? „Никога няма да се предам. Този път категорично не мога да се проваля. Ако пропусна тази възможност, може никога повече през живота си да не срещна толкова добра възможност. Така че този път трябва да победя. На всяка цена трябва да получа тази възможност. Независимо кой ми препречва пътя, ще го убия без изключение!“. Какво се случва в крайна сметка? Той убива другия човек. Може да е постигнал и удовлетворил целта и желанието си, но също така е извършил зло и това е довело до беда. Сърцето му може да е неспокойно през целия му живот, може да изпитва вина или може да е в пълно неведение. Фактът обаче, че той изобщо не го възприема, не означава, че Бог не е определил този въпрос. Бог има начин да се справи с него. Този човек може да е постигнал целта си в този живот, може да има пълен успех, но в следващия живот ще трябва да плати ужасна цена за стореното в този живот, което вероятно е било злодеяние. Може да се наложи да плаща за него в един живот, или в два, три живота, или дори цяла вечност. Тази цена е твърде ужасна! И така, как се е стигнало до това последствие? Било е предизвикано от един-единствен израз, от едно-единствено убеждение. Този човек иска да получи тази възможност. Той никога не признава поражение, не се предава и не си позволява да се провали. Твърдо иска да се възползва от възможността. В резултат на това се стига до беда. След като се стигне до беда, една-две години няма да са достатъчни, за да бъде платено за последствията и за да се компенсират те. Тази цена не е ли твърде висока? Животът на хората продължава осемдесет-деветдесет години, а по-краткият е петдесет-шейсет години. Независимо дали си спечелил лични предимства, статус, пари или други материални неща, ти ще се радваш осъзнато на тези неща в продължение на двадесет-тридесет години. За тези двадесет-тридесет години наслада обаче може да се наложи да платиш цена във всеки свой живот до края на вечността. Тази цена не е ли твърде висока? (Да, така е.) Хората, които не вярват в Бог, не разбират истината, нито знаят, че Бог господства над всички тези неща. Затова те са способни да вършат глупости в името на егоистичното си желание, моментно заслепяващото желание за лична изгода, под господството на определени представи или сатанинска логика, което им носи вечно съжаление. „Вечно“ не означава двадесет или тридесет години в този живот, а по-скоро означава, че те трябва да страдат във всеки живот, включително и в този. Хората, които не вярват в Бог, няма да разберат тези неща, а ако хората, които вярват в Бог, не разбират

истината или не познават Бог, те също няма да разберат тези неща. Някои хора не вършат неща, които са очевидно зли. Външно погледнато, те не убиват хора, нито палят пожари и не залагат открито капани на други хора, но имат много тайни тактики. В очите на Бог това зло има същото естество като на очевидното зло. Какво имам предвид, като казвам, че имат едно и също естество? Имам предвид, че от гледна точка на Бог принципите, които Той използва, за да заклейми подобни неща, са едни и същи. Той използва същия метод и същата точка от истината, за да ги заклейми. Всички тези неща, които тези хора са извършили, са заклеймени от Бог, независимо каква е била мотивацията им да ги извършат и дали са ги извършили в Божия дом, или в света. Ако вярваш в Бог, но все още вършиш тези неща, дали изходът, който Бог ще ти даде в крайна сметка, ще бъде по-различен от този на невярващите? Кажи Ми, ще бъде ли Бог снизходителен към теб и ще промени ли Своя праведен нрав заради това, че си вярвал в Него дълги години и си служил на църквата няколко години? Смятате ли, че това е възможно? Абсолютно невъзможно е. Какво имам предвид, като казвам това? Ако не разбираш истината, злото, което вършиш, е зло, а когато разбираш истината, злото, което вършиш, пак е зло. От гледна точка на Бог всичко е зло. Тези два вида зло са равностойни. Няма разлика между тях. Щом нещо не е съгласно истината, то е зло. От гледна точка на Бог няма разлика в естеството на двете. Тъй като и двете са зло, и в двата случая хората трябва да платят за злото, което са извършили — трябва да платят цена. Това е праведният нрав на Бог. Независимо дали се съмняваш или вярваш, това е начинът, по който Бог действа и определя нещата. Какво имам предвид, като казвам това? Искам да ви кажа един факт: не бива да приемаш, че „Бог ме е избрал, затова съм намерил благосклонно отношение от Негова страна. Разбирам много истини. Ако извърша малко зло, Бог няма да го окачествi като такова или да го заклейми. Мога да правя каквото си искам. Мога да извършвам злото в ръката си под претекст, че понасям трудности заради практикуването на истината. Тогава Бог няма да го заклейми, нали?“. Грешиш. Божиите принципи за заклеймяване на злото са едни и същи. Няма значение в каква обстановка се случва или в коя група хора се случва. Бог не прави разлика между различните раси, нито между тези, които е избрал, и тези, които не е. Независимо дали са невярващи, или вярващи, Бог гледа на тях по един и същи начин. Разбирате ли? (Да, разбираме.)

„Никога не се предавай“ е нещо, което хората казват, когато са направлявани от сатанински нрав, и това е манталитет, за който се застъпва сатанинският свят. Като какъв виждаме този манталитет? (Психическо заболяване.) Това е начин на мислене и принцип, според който хората живеят и вършат нещата, застъпван от психично болни хора. Той подтиква и мотивира хората да използват всички възможни средства, за да задоволят собствените си желания и необуздани амбиции, никога да не се обезсърчават, независимо от ситуацията, да преследват

нещата според принципа „отстоявай позицията си и никога не се отказвай“ и да не анализират дали техните желания и необуздани амбиции са основателни, или не. Щом имат този манталитет, той е достоен за възхвала. Ако човек изследва нещо в полза на човечеството, никога не се предава, не се обезсърчава от провала, продължава да се развива в положителна посока и продължава да изследва, за да могат хората да живеят по-добре в бъдеще, тогава това би било донякъде похвално. Това ли е обаче целта, която човечеството преследва в този свят? Кой прави безкористно такива неща за доброто на човечеството? Никой. Дори да има хора, които външно правят неща под претекста, че вършат добрини за човечеството, всъщност те го правят за собствената си репутация и професионални постижения, за да остане името им в историята. Това са техните цели и нито една от тези цели не е правилна. Освен тези неща, към какво насочва хората манталитетът никога да не се предават? На първо място, манталитетът никога да не се предават предизвиква човешките граници и инстинкти. Например на спортно игрище човек прави три салта подред и сърцето му не издържа, а той казва: „Никога няма да се предам. Трябва да поставя на изпитание ограниченията си и да счупя световния рекорд на Гинес. Ще направя десет салта!“. В резултат на това, когато прави осмото си салто, той умира. Ами ако нямаше този манталитет, който да го мотивира да направи това? (Щеше да го направи според способностите си.) Точно така. Какво изисква Бог от хората? Бог изисква от хората да живеят в нормална човешка природа и им позволява да имат слабост. Има граница на това, което физическият инстинкт и органите на хората могат да издържат. Хората трябва да са наясно какво ниво могат да постигнат. Дали този човек е бил наясно с последствията от това да направи десет салта подред? Не е бил наясно с това и го е направил на сляпо, с което е поставил на изпитание границите си, така че кой е виновен за смъртта му? (Той е виновен.) Източникът на опитите му да направи десет салта е Сатана, който непрекъснато го е мотивирал с думите: „Никога не бива да се предаваш. Да се откажеш след пет салта е жалко. Трябва да направиш осем!“. Той е разсъждавал: „Осем също не е достатъчно. Ще направя десет!“. В резултат на това, след като прави осмото салто, сърцето му спира да бие и дишането му секва. Не е ли изигран от Сатана? Разбира се, използваме този случай само като пример. Може да има някой, който може да направи двадесет салта без проблем. Когато хората имат тази воля, че никога не бива да се предават, те се борят наляво и надясно и накрая пропиляват живота си. Малко по-добър сценарий е, ако просто пропилеят живота си, но не са извършили никакво зло. Тогава те все още може да имат шанс да се преродят в хора в следващия си живот и отново да опитат от това какво е да си човек. Някои хора обаче са извършили голямо зло и това е довело до бедствие, затова трябва да плащат ужасна цена за него в продължение на няколко живота. Трябва да продължат да го изплащат и да страдат във всеки живот. Ако не го изплатят изцяло в този живот,

има и следващ живот и не се знае колко живота ще им отнеме, за да го изплатят изцяло. Това е резултатът.

Когато някои хора се провалят в проповядването на евангелието, те отказват да се примирят с това и казват: „Никога няма да се предам. Този път не успях да обърна никого във вярата — провалих се. Следващия път не мога да се проваля. Категорично трябва да бъда свидетел за Бог и да бъда мъжко чедо, което побеждава!“. Добре е, че хората имат тази решимост, но какво да кажем за факта, че са способни да изрекат думите „никога няма да се предам“? Що за нрав е това? Не е ли това нравът на архангела? Нима Бог ги е накарал да свидетелстват по този начин? Разбират ли те истината? Дали това, което правят, е свидетелстване за Бог? Това, което правят, е да позорят Бог. Според вас що за хора са това? (Тъпаци.) Те са тъпаци. Не разбират истината, но въпреки това казват, че свидетелстват за Бог — щеше да е напълно достатъчно, ако не позоряха Бог. Какви са тези думи „никога не се предавай“? Какво означават те? Означават никога да не се признава провалът. В действителност тези хора са се провалили, но смятат, че като не признават провала, са постигнали психологическа победа. Всички невярващи ценят високо този вид манталитет, при който хората продължават да се борят след многобройни провали и с колкото повече неуспехи се сблъскват, по-смели стават. Ако преди си имал такъв манталитет и си разчитал на него, за да се бориш за постигането на дадена цел, тогава това не е ли позорно? Кои аспекти от покварения нрав на хората разкриват главно думите „никога не се предавай“? Кои аспекти от същността на хората могат да представят тези думи? Нима хора като тези — които по-скоро биха умрели, отколкото да се предадат, и които по-скоро биха умрели, преди да признаят поражение — не са надменни и лишени от разум? Фактът, че хората могат да бъдат надменни до такава степен и че по-скоро биха умрели, отколкото да признаят поражение, не е просто проблем с липсата на разум; това донякъде граничи с чиста глупост, като на отчаяните престъпници. Някои хора казват: „Дали това е така, защото са млади и безразсъдни?“. Има връзка. В обществото има една популярна поговорка: „Трябва да заложиш всичко, за да спечелиш“. Това е характерно за манталитета на младите хора да залагат всичко, като гневни младежи. „Ако си готов да рискуваш живота си, можеш да постигнеш всичко“ — това е манталитетът никога да не се предаваш. Дали възрастните хора имат такъв дух? И те го имат. Вижте, политическите среди практически са съставени само от възрастни и по-стари хора — съперничеството е жестоко! Хората имат покварен нрав и живеят според покварения си нрав. Всички те имат такъв манталитет в по-голяма или по-малка степен. Той няма голяма връзка с това дали са стари или млади, но е пряко свързан с техния нрав. Ако вярваш в Бог и разбираш истината, ще видиш този въпрос ясно и ще знаеш, че такъв манталитет не е съгласно истините принципи и че е покварен нрав. Ако не разбираш истината, няма да можеш да прозреш този въпрос и ще си мислиш: „Добре е да имам воля

за борба; това е правилно. Как могат хората да живеят, ако нямат малко воля за борба? Ако нямат малко воля за борба, в тях няма да остане никакъв дух, за да живеят. Тогава какъв е смисълът да живеят? Примиряват се с всяка неблагоприятна ситуация — каква слабост и страхливост е това!“. Всички хора смятат, че трябва да се борят за достойнство, докато са живи. Как се борят за достойнство? Като наблягат на думата „борба“. Независимо с каква ситуация се сблъскват, те се опитват да постигнат целите си чрез борба. Манталитетът никога да не се предаваш изхожда от думата „борба“. Това, което атеистите почитат най-много, е борбеният дух. Те се борят с Небето; борят се със земята; борят се с другите хора — това е нещото, което ги прави най-щастливи. Те смятат, че колкото по-способен е човек да се бори, толкова по-героичен е той — героите са изпълнени с воля за борба. Оттук е възникнал манталитетът никога да не се предават; това е ядрото на борбата. Всички видове демони, които принадлежат на Сатана, никога не са приемали истината, така че според какво живеят те? Живеят според сатанинската философия на борбата. Всеки ден, в който живеят, те се борят. Независимо какво правят, те винаги се опитват да постигнат победа чрез борба и се перчат с победата си. Опитват се да се борят за достойнство във всичко, което правят — могат ли да го постигнат? За какво точно се състезават и се борят? Цялата им борба е за слава, придобивки и статус. Цялата им борба е за собствения им интерес. Защо се борят? За да играят ролята на герой и да бъдат наречени най-добрите. Борбата им обаче трябва да завърши със смърт и те трябва да бъдат наказани. По този въпрос няма съмнение. Където има сатани и демони, има борба. Когато най-накрая бъдат унищожени, и борбата ще свърши. Такъв ще бъде изходът на сатаните и демоните.

Трябва ли манталитетът на несломима воля за борба да бъде развиван и насърчаван? (Не.) Тогава хората как трябва да подходят към него? (Трябва да го изоставят.) Хората трябва да го разпознават, да го заклеймяват и да го изоставят. Този израз не е истината и не е критерий, който хората трябва да спазват, камо ли да е изискване, което Бог има към човечеството. Този израз няма връзка с Божиите слова и с Божиите изисквания към хората. Какво изисква Бог от хората? Бог не се нуждае от това да имаш несломима воля за борба. Това, от което Бог се нуждае, е хората да разберат собствената си покварена същност, да знаят що за хора са, какъв тип хора са, какво им липсва, дали заложбите им са големи или малки, каква е способността им за възприемане, дали са хора, които истински обичат Бог, и дали са хора, които обичат истината. Бог се нуждае от това да разбираш точно себе си по тези начини, а след това да правиш каквото можеш според собствения си духовен ръст и според заложбите, които притежаваш, по възможно най-добрия начин. Това съдържа ли значението на думата „борба“? (Не.) Не е нужно да се бориш. Някои хора казват: „Не мога ли да се боря с покварения си нрав?“. Може ли поквареният ти нрав да бъде победен с борба? Може ли да бъде променен с

борба? (Не.) Не, не може да бъде променен. Някои хора казват: „Мога ли да се боря със злите сили на Сатана? Мога ли да се боря с антихристите? Мога ли да се боря със злите хора, с хората с нечестив нрав и с хората, които причиняват прекъсвания и смущения?“. Това със сигурност не е редно. Защо не е редно? Сама по себе си борбата не е практикуване на истината. Кога в Божиите слова се е казвало „борете се с антихристите“, „борете се с фарисеите“, „борете се с лицемерите“ или „бори се с покварения си нрав“? Казвал ли е Бог тези неща? (Не.) За разлика от това, в обществото, в този сатанински свят, има борби срещу земевладелци, борби срещу властимащите и борби срещу интелектуалци, както и борби между масите, боеве с петли, боеве с кучета, бикоборства и т.н. Във всеки случай нито едно от тези неща не е добро. Борбата е тактика, чрез която Сатана вреди на хората и носи бедствие на живите същества. Тя не позволява на човечеството да съжителства мирно. По-скоро създава разногласия и омраза сред хората, след което ги кара да се бият помежду си и да се избиват, докато той гледа забавлението и врявата отстрани. Тъй като това е сатанинско поведение, ако в църквата и в Божия дом възникнат някакво поведение, явления или въпроси, свързани с борбата, как бихте погледнали на тези неща? Бихте ли вдигнали палци в подкрепа и одобрение, или бихте ги спрели? (Бихме ги спрели.) Трябва да ги спрете, да им обясните нещата ясно, да ги накарате да разберат и да им кажете, че трябва да вършат нещата според истината, да вършат нещата съгласно принципите и да действат в пълно съответствие с Божиите слова. Можете също така да ги кастрите, но кастренето, порицаването и дори дисциплинирането им не е борба. За какво се отнася борбата? Борбата е от избухливост да се препираш с други хора за това кое в дадено нещо е вярно и кое не е, да споришс хората и да бъдеш неразумен, да избухваш в безпричинен гняв, дори да използваш тайни кроежи и измамни планове, или да използваш човешки тактики, методи и средства, за да принудиш някого да се покори, да го победиш и да го измъчваш многократно, докато не се предаде. Това се нарича борба. Борбата е изцяло един вид избухливо поведение и действие, а също така е чисто сатанински вид поведение, метод и средство за вършене на нещата. Тя няма нищо общо с истината. Някои хора казват: „Защо да е погрешно, когато Божиите избраници се надигнат и се борят с хора като лъжеводачи, антихристи, фарисеи и зли хора? Не е ли нещо добро да се бориш с тях, докато не се предадат или не бъдат премахнати? Няма ли Божият дом да бъде спокоен тогава? Няма ли тогава братята и сестрите да могат да водят спокойно църковния си живот? Защо не ни е позволено да се борим с тези хора?“. Правилна ли е борбата с тези хора? Първо, едно нещо е сигурно и то е, че борбата е нещо погрешно. Защо е погрешно? Бог наказва и заклеймява злите хора, така че какво значение има, ако хората се борят с тях? Защо е погрешно, когато хората ги унижават, нахвърлят се върху тях и ги измъчват, когато нямат нищо по-добро за правене, крещят им, притискат ги към земята и ги критикуват? Бог предоставя

управленски закони и в тези закони няма условия, които да се отнасят до борбата. Бог постановява единствено управленски закони, в които има методи и принципи за справяне с всякакъв тип хора. Законите казват на хората кой тип хора трябва да бъде отлъчен, кой тип хора трябва да бъде премахнат, кой тип хора трябва да бъде освободен, кой тип хора трябва да бъде развиван, кой тип хора трябва да бъде оползотворен, кой тип хора не бива да бъде оползотворяван, кой тип хора може да бъде спасен и кой тип хора не може да бъде спасен. Бог само казва на хората принципи. Следователно как, като хора, трябва да тълкувате тези Божии слова? Всички тези Божии слова са истината. Какво е истината? Това е, че когато Бог върши нещо или се занимава с всякакъв тип хора, дори ако те са зли хора, които са извършили зли неща, причинявайки изключителна загуба на делото и интересите на Божия дом, Бог пак ще използва Своите методи, за да се справи с тях; категорично няма да използва никакви сатанински или избухливи методи, за да се справи с тях. Как се нарича това? Това се нарича безпристрастно отношение към хората. Съдържа ли се борба в тази безпристрастност? Не. Това истината ли е? (Да.) Независимо колко избухлив, колко сатанински и колко зъл е този човек, ние приемаме Божиите слова за най-висше наставление и за точни принципи, които да използваме, за да се справим с него. Не го осъждаме, нито се съюзяваме срещу него от избухливост; категорично не правим такива неща. Това се нарича безпристрастно отношение към хората и това са принципите, които Бог е дал на хората.

В източния свят съществува недвусмисленият израз „несломима воля за борба — никога да не се предаваш“. В западния свят може би има израз със същото значение. Щом е бил покварен от Сатана и живее под властта на Сатана, всеки човек има сатанински нрав, особено надменен и самоправеден е и не отстъпва пред никого. Когато са движени от такъв нрав, у хората със сигурност ще се породят манталитета и начина на мислене никога да не се предават. Всички хора виждат този вид мислене и манталитет, застъпвани от човечеството, като правилни, положителни и като нещо, което е достатъчно, за да подкрепя хората, докато вървят по пътя си и продължават да живеят. Независимо колко правилни им се струват тези така наречени манталитет и мислене и колко правилни казват, че са те, всички ние трябва да имаме проницателност по отношение на тях. Истината няма власт над нито една раса сред цялото човечество. Колкото и възвишени, древни или загадъчни идеи или традиционна култура да е създала дадена раса, каквото и образование да е получила или каквито и знания да притежава, едно нещо е сигурно: нито едно от тези неща не е истината и няма никаква връзка с нея. Някои хора казват: „Някои от моралните норми или представите за измерване на добро и зло, правилно и неправилно, черно и бяло, които съдържа традиционната култура, изглеждат доста близки до истината“. Фактът, че звучат близо до истината, не означава, че са близки по значение с нея. Твърденията на покварeното човечество произлизат от Сатана и никога не са

истината, а само Божиите слова са истината. Следователно, колкото и близки до Божиите слова да изглеждат някои от човешките думи, те не са истината и не могат да се превърнат в истината. Това е извън съмнение. Те са близки само по формулировка и израз, но всъщност тези традиционни представи са несъвместими с истините на Божиите слова. Макар че може да има известна близост в буквалния смисъл на тези думи, те нямат общ източник. Божиите слова идват от Създателя, а думите, идеите и възгледите на традиционната култура идват от Сатана и от демони. Някои хора казват: „Идеите, възгледите и известните твърдения в традиционната култура са всеобщо признати като положителни. Дори да са лъжи и заблуди, могат ли да се превърнат в истината, ако хората ги поддържат в продължение на няколкостотин или няколко хиляди години?“. Категорично не. Подобна гледна точка е също толкова нелепа, колкото и твърдението, че маймуните са еволюирали до хора. Традиционната култура никога няма да се превърне в истината. Културата си е култура и колкото и благородна да е тя, все пак е просто нещо относително положително, създадено от покварения човечество. Това, че е положителна, обаче не означава, че е истината и не я издига като критерий; тя е просто относително положителна и нищо повече. И така, ясно ли ни е вече дали зад тази „положителност“ се крие добро или лошо влияние на традиционната култура върху човечеството? Без съмнение тя има лошо и негативно въздействие върху човечеството.

Днес разнищихме поговорката „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“. Това е вид философия за светските отношения. Разнищихме и известния идиом с исторически произход „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“. Не са ли само тези два израза достатъчни, за да ви дадат ново разбиране за традиционната култура на човечеството и за философиите за светските отношения? Каква точно е същността на традиционната култура и на философиите за светските отношения? Първо, можете да бъдете сигурни, че тези неща въобще не са положителни. Те произтичат от покварения нрав на хората — техният източник е Сатана. Какво носят на човечеството? Те подвеждат, покваряват, обвързват и възпират човечеството. Това е сигурно и е извън всякакво съмнение. Всичко, което носят на човечеството, е негативно влияние и негативен ефект, така че те истината ли са? (Не.) Не са истината, но въпреки това човечеството ги почита като истината. Как е възможно това? Хората са подведени. Тъй като хората не са били спасени от Бог, не разбират истината и не са чули точните неща, които Бог казва за изразите и въпросите от този вид, те в крайна сметка приемат идеите и възгледите, които според техните представи смятат за относително правилни, добри и които отговарят на волята им. Тези неща са влезли първи в сърцето им и доминират там, така че хората се вкопчват в тях в продължение на стотици и хиляди години. Тези традиционни култури, които са сатанински философии, отдавна са пуснали корени в сърцата на хората, като подвеждат поколение след

поколение и им влияят. Ако не приемете истината, ще продължите да бъдете подвеждани и повлиявани от тези философии. Днес разнищих и разговарях за „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ и „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“. Единият от тези изрази е поговорка, а другият е идиом. В тези два израза можем да видим каква точно е сатанинската култура в целия свят: тя се състои от ереси и заблуди, които подвеждат хората, покваряват хората, пагубни са за хората и им вредят. Ако човечеството се придържа към тези философии на Сатана, тогава, докато преминават през живота, хората само ще стават все по-покварени и все по-нечестиви; ще се избиват взаимно, ще се борят помежду си и това няма да има край. Няма да има доверие между хората, няма да има хармонично съжителство и взаимна любов. Казано накратко тази култура носи на човечеството неблагоприятни последствия. Под влиянието на тези така наречени идеи и нагласи тя кара човечеството постоянно да върши зло, постоянно да се съпротивлява на Бог, постоянно да предизвиква моралните граници на хората и да използва всякакви средства, за да постигне целите си. В крайна сметка те ще последват пътя на унищожението и ще бъдат наказани. Това е същността на човешката култура. Като говорим за поговорки, какво е вашето виждане за тях? Някои хора може да кажат: „Това не са истински идеи, които се застъпват от човечеството. Хората от висшето общество, които притежават относително високо ниво на прозрение, не се придържат към тях“. Току-що разнищихме един идиом, с който хората от висшето общество са съгласни, „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“. Възвишен ли е този идиом? (Не.) Не е възвишен, но този идиом, тези идеи и тези нагласи определено се възхваляват и застъпват от всички във всяко висше училище и във всички висши кръгове на човешкото общество. Това е човешка култура. Човечеството е обусловено, претръпнало и покварено от тези аспекти на традиционната култура. И какъв е крайният резултат? Традиционната култура подвежда, възпира и обвързва човечеството и по естествен начин възникват определен вид манталитет и теория, които човечеството пропагандира и разпространява, предава ги надлъж и нашир и кара хората да ги приемат. В крайна сметка те завладяват сърцето на всеки, налагат на всички одобрение към този вид манталитет и идея и всички са покварени от тази идея. Когато са покварени до определена степен, хората вече нямат никакви представи за правилно или грешно; те вече не искат да различават кое е справедливост и кое — злонамереност, нито кои неща са положителни и кои — негативни. Дори идва ден, в който не са сигурни дали всъщност са човешки същества, и има много извратени хора, които не знаят дали са мъже или жени. Колко далеч от унищожението е човешки род като този? Какво е днешното човечество в сравнение с хората по времето на Ной? Не е ли още по-нечестиво? Хората вече са достигнали върха на нечестивостта и са толкова нечестиви, че има някои неща, които не можете да слушате — след като ги чуете, сте отвратени.

Всички хора са извратени до известна степен. Външно телата им изглеждат човешки, но нещата, които мислят в сърцата си, всъщност не са това, което хората трябва да мислят. Всички те са извратени и неспособни да направят обрат. Какво имам предвид, като казвам, че са неспособни да направят обрат? Имам предвид, че може би преди сто-двеста години повече хора са били готови да слушат Бог да говори и да изрича слова. Те са вярвали, че в този свят съществува справедливост, праведност и безпристрастност. Хората са били готови да приемат такъв факт и са копнеели той да се осъществи. Дори повече, надявали са се, че ще дойде ден, в който ще дойде Спасителят, който може да спаси човечеството от влиянието на мрака и нечестивостта. Сто-двеста години по-късно обаче има все по-малко такива хора. Колко хора има, които могат да разберат Божиите слова? Колко хора има, които могат да приемат истината? Дори много хора да са получили Божията благодат, какво от това? Броят на хората, които наистина Го следват, става все по-малък. Което показва, че в човешкия род има все по-малко хора, които, след като чуят Божиите слова, са насърчени, способни да обичат положителните неща, копнеят за светлината, копнеят за справедливост и копнеят за идването на Божието царство, за безпристрастност и праведност. Какво показва това? Че сатанинските философии, закони, идеи и т. нар. манталитети са подвели и покварили целия човешки род. До каква степен са подведени и покварени хората? Всички хора са приели за истина заблудите и дяволските думи на Сатана и всички му се кланят и го следват. Те не разбират словата на Бог, Създателя. Каквото и да казва Създателят, колкото и много да казва и колкото и ясни и практични да са словата Му, никой не разбира, никой не възприема. Всички те са вцепенени и оглупели, а мисленето и съзнанието им са объркани. Как се объркаха? Сатана е този, който ги обърка. Сатана напълно поквари хората. В днешното общество има всякакви различни идеи, идеологии и твърдения. Хората вярват в онова от тях, което си изберат, и следват онова от тях, което си изберат. Никой не може да им каже какво да правят, нито е способен да им каже какво да правят. Дотук се е стигнало. Така че фактът, че сте способни да изберете да вярвате в Бог, е благословия. Днес вие сте способни да разберете какво казва Бог, имате малко съвест, вярвате в това, което Бог казва, копнеете за идването на Божието царство и копнеете да живеете в царство на светлина, справедливост, безпристрастност и праведност. Рядкост ли е да имате тази искреност? Как я получихте? Чрез Божията закрила и делото на Светия Дух в теб, което ти дава яснота, че можеш да вярваш в Бог и да Го следваш. Ако Бог не вършеше делото Си във вас, щяхте ли да сте способни да бъдете тук сега като вярващи? Можехте ли да се промените по начина, по който сте се променили сега? Само погледнете, имат ли онези невярващи все още човешко подобие? В момента може да не разбираш много истини и в много случаи възгледите ти все още са абсолютно същите като на невярващите — каквото мислят те, това мислиш и ти. Въпреки че

понякога не приемаш някои от техните възгледи, нямаш проницателност и нямаш друг път, по който да поемеш. Когато дойде денят, в който разбираш истината, ще си способен да разпознаеш, че техните възгледи са погрешни и нечестиви, и сърцето ти ще е способно да ги отхвърли. Тогава ще видиш ясно техните демонични лица. Ще видиш, че те са живи дяволи, а не хора. Те са маскирани като хора, но не вършат човешки неща. Как можеш да разбереш, че е така? Думите, които разпространяват, са особено приятни за ухото и са способни да подвеждат хората, но това, което те правят и изпълняват, е изключително нечестиво и безобразно и е просто безсрамно и неразумно. Така наречените идеи и така наречените манталитети, в които се вкопчват, са изключително нечестиви и крайно реакционни, в пълно противоречие са с Божиите слова и с истината и са антипод на Божиите слова и истината, но въпреки това тези хора приемат тези погрешни доводи и ереси за истината и ги разпространяват усилено, енергично и ги рекламират публично, за да подвеждат и покваряват човечеството, за да могат да прикрият различните си низки и безсрамни престъпления и безобразни лица. От това можеш ясно да видиш, че всички те са демони, зверове и нечисти духове, които не могат да бъдат вразумени. Не можеш да говориш разумно с тях и не можеш да им говориш добри или истински думи. Когато дойде денят, в който можеш да виждаш с такава степен на яснота, ще знаеш, че човечеството е твърде дълбоко покварено; че ти си също толкова покварен, колкото и другите хора; че само в днешно време, когато вярваш в Бог и разбираш някои истини, можеш да изживяваш някакво човешко подобие, да се откъснеш от влиянието на дяволите и Сатана и да ги разпознаеш, да ги мразиш и да ги изоставиш; че без Божието спасение щеше да си точно като тях — нямаше да има разлика — и щеше да си способен на всякакви зли или нечестиви неща. Сега ти се стремиш към истината, влагаш много труд и усилия в истината, отдаваш значение на практикуването и превръщаш истината в своя собствена реалност. Когато разбираш истината, когато можеш да я практикуваш, когато можеш да изживееш реалността на Божиите слова и когато имаш истинско свидетелство за преживяване, сърцето ти ще бъде щастливо и спокойно, нагласата и състоянието ти ще бъдат все по-нормални, връзката ти с Бог ще става все по-близка и все по-нормална и дните ти ще стават все по-добри. Ако не практикуваш истината, ако винаги живееш според сатанинските философии, ако винаги разбираш погрешно Бог и си подозрителен към Него, тогава сърцето ти ще бъде все по-далече от Бог, вярата ти в Бог ще бъде напразна и ти няма да придобиеш нищо. Дори да си вярвал в Бог дълги години, дори да разбираш много думи и доктрини и да не приемаш различните погрешни мисли и възгледи на невярващите, това е безполезно. Това е така, защото не разбираш истината и можеш да говориш само за някои думи и доктрини, и все още не можеш да практикуваш истината. Защото онези неща, които първи са влезли в сърцето ти и са станали доминиращи там, все още имат власт над теб

и ти си способен да живееш единствено според тези неща. Каквото и да искаш да правиш и пред каквато и ситуация да си изправен, ти няма да си способен да се въздържиш да не бъдеш контролиран от тези сатанински философии. Така че ако тези сатанински философии имат власт над сърцето ти, ти няма да си способен да практикуваш истината. Някои хора казват: „Аз не практикувам истината, нито следвам Сатана“. Възможно ли е това? Няма среден път. Единствено като приемеш истината, като я разбереш и след това премахнеш онези сатанински неща, които първо са влезли в сърцето ти и са започнали да господстват там, можеш да стигнеш до това да вършиш нещата според истината. Когато истината има власт над сърцето ти и Божиите слова имат власт над сърцето ти, ти по естествен начин ще бъдеш способен да практикуваш истината в това, което казваш и правиш.

Как се отнасят хората към логиката и мислите на Сатана и към психологическите опори, които контролират начина, по който те живеят? Като към психологическа храна? Като към пилешка супа за душата? Всъщност това са нещата, които покваряват хората, и ако човек ги „изяде“, ще умре. Ако хората непрекъснато приемат тези неща и трупат сатанински неща вътре в себе си, какво означава това? Че все още не са се отървали от първоначалния си покварен нрав и отгоре на това са продължили да приемат нова поквара от Сатана. Това означава, че за тях всичко е приключило. Неизбежно е да не могат да бъдат спасени. Ти трябва непрекъснато да разпознаваш и да отхвърляш тези неща, като постоянно се отърваваш от тях, не живееш според тях и приемаш Божиите слова. Има хора, които казват: „Няма да приема тези неща. Божиите слова ще влязат в мен от само себе си“. Това не е възможно. Трябва активно да търсиш истината и да я приемаш, и чрез процеса на разбиране на истината ще придобиеш по естествен начин проницателност за погрешните доводи и ереси и бавно ще се избавиш от тях. По този начин Божиите слова постепенно ще се превърнат в твои принципи за вършене на нещата и когато вършиш неща, ще знаеш кой начин на вършенето им е съгласно Божиите намерения, ще практикуваш истината по много естествен начин и този аспект от покварения ти нрав ще се е променил. Според вас това трудно ли е да се направи, или не? Всъщност не е трудно. Единственото трудно нещо в него е, че хората не го прилагат на практика. Някои хора си мислят: „Това е наистина трудно — по-трудно от изкачването до небесата! Не е ли това същото като да принудиш рибата да живее на сушата? Не ме ли поставя това в трудно положение?“. Така ли е? Не, не е така. Трябва да подхождаш към тези въпроси правилно и да имаш правилна проницателност за тях. Днес прекарах толкова дълго време в общение и разнищване само на няколко сатанински заблуди, но дали само тези няколко неща са единственото, което се е натрупало вътре в хората? (Не.) Има много повече от това! По-късно ще разговарям последователно по тези теми. Преди не съм разговарял за този аспект, но самите вие разсъждавали

ли сте някога върху тези теми? Не сте. Ако разсъждавате върху тях, бихте ли получили някакви резултати? Ако бяхте способни да положите малко усилия за истината, щяхте да имате известна проницателност за сатанинските заблуди и нямаше да сте напълно невежи, както сега. Изглежда ли ви внезапно Моето общение по тези теми днес? Има ли някой, който си казва: „Не разговаряме ли за разпознаване на антихристите? Защо изведнъж разговаряме по тези теми?“. Всички тези въпроси са свързани с покварения нрав на Сатана. Освен това са свързани и с разпознаването на покварения нрав на Сатана от хората и са от полза за способността им да разбират точно истината. Най-малкото след общението хората ще знаят: „Оказва се, че този велик израз не е истината“. От този момент нататък заблуди като „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ и „не се съмнявай в онези, които наемаш, нито наемай онези, в които се съмняваш“ може да бъдат премахнати от сърцето ти. Някои от вас може да не могат да ги премахнат в момента, но ти поне знаеш, че тези изрази не са истината, и следващия път, когато чуеш някой да ги казва, ще знаеш, че са подвеждащи и няма да ги приемеш. Макар сърцето ти да чувства, че изразите са донякъде правилни и че все пак е добре да се вършат такива неща, ти също така си мислиш: „Бог каза, че тези изрази не са истината. Не мога да действам според тях“. Това не ти ли е от полза? (Да.) Каква е Моята цел, като казвам тези неща? Защо разнищвам тези изрази по този начин? Вярващите винаги казват: „Трябва да практикуваме истината. Всички Божии слова са истината. Всички Божии слова са положителни неща и те са това, което трябва да практикуваме“. Един ден биваш кастрен и в сърцето ти изплуват изразите „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ и „когато небето е напът да възложи голяма отговорност на даден човек, сърцето му първо трябва да изпита болка“. Те истината ли са? Това шега ли е? Ако те накарат да свидетелстваш за Бог, как ще го направиш? Казваш: „Вярващите трябва да понасят унижения и да носят тежко бреме, да спят на съчки и да вкусват жлъчка и трябва да имат несломима воля за борба и манталитет да не се предават“. Това свидетелстване за Бог ли е? (Не.) Като се отнасяш към сатанинската логика като към Божии слова и истина и свидетелстваш за нея, не само че не си свидетелствал правилно за Бог, но си станал за посмешище на Сатана и си опозорил Бог. Какво е това, което правиш? Ако Бог те заклейми за това, ти ще сметнеш, че е несправедливо, и ще кажеш: „Аз съм невеж. Не разбирам. Бог никога не е разговарял с мен за това“. Ако Той не те заклейми, но естеството на действията ти е много сериозно, какво трябва да направи Бог по въпроса? Да те остави настрана? (Не.) Няма нужда да се прави нищо. Що се отнася до Мен, Аз просто ще ви накарам да разберете колкото е възможно повече и ще ви накарам да узнаете колкото е възможно повече — според вашето ниво на възприемане и според това, което съм способен да ви кажа — какво точно е истината, дали изразите, които смятате за добри и правилни, са свързани с истината и дали те са истината. Трябва да ви накарам да разберете тези неща.

Ако, след като узнаеш тези неща, все още мислиш по същия начин и си все така настоятелен, тогава Бог няма да те остави настрана, нито ще те пренебрегне. Ти заслужаваш да бъдеш заклеймен и Бог ще действа. Защо Бог ще направи това? Ако действаш по този начин, докато не разбираш тези неща, тогава Бог ще сметне това за твоя глупост и невежество, но ако си наясно с тези неща и все пак действаш по този начин, тогава ти съзнателно вършиш зло и Бог трябва да се справи с това според принципите.

19 декември 2019 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ПЪРВА ЧАСТ)

Допълнение: Какво е истината

Днес ще продължим да разговаряме за съдържанието от миналия път. Каква беше темата, за която разговаряхме миналия път? („Да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ не е истината.) И така, преди смятахте ли, че това е истината? Преди хората подсъзнателно са считали, че това е истината, или най-малкото, че е нещо доста положително, вдъхновяващо и че евентуално може да ги насърчи да бъдат активни и да гледат напред. Ако погледнем на нея от този пласт на значение, хората са считали, че тя е доста близо до истината и че е доста близо до положителните неща. Следователно много хора подсъзнателно са вярвали, че поговорката „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ е доста положителен израз, или най-малкото, че има по-скоро положителен, отколкото негативен смисъл, както и че има роля в подпомагането на живота и постъпките на хората. Но след като разговаряхме за нея, видяхме, че това съвсем не е така и че има големи проблеми с нея. Търсихте ли още изрази, които са подобни или свързани с този израз, или които имат подобна роля и които хората подсъзнателно считат за доста положителни или доста добри, и разнищихте ли ги? (Не.) Кажете Ми, уместен ли е тук изразът „да си вадиш много поуки от един случай“? (Да.) Трябва да се каже, че този израз има практически приложения, когато става въпрос за търсене на истината и за практикуване на истината. Миналия път разговаряхме за „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“. Какви други изрази от подобен вид има? Кои други изрази имат приблизително същото значение или могат да имат същата роля? Няма нищо лошо в това да разнищвате изрази като „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“ по Моя начин, да разговаряте за тях помежду си и да придобиете някои нови разбирания. Когато сте способни да прозрете тяхната заблуда, ще ги отхвърлите и след това ще поемете по пътя на практикуване на истината и на стремежа към истината изцяло въз основа на Божиите слова.

Нека да продължим темата, по която разговаряхме предишните два пъти. Каква беше тя? (Какво е истината.) Точно така, какво е истината. И така, какво точно е истината? (Истината е критерият за постъпките, действията и поклонението на

хората пред Бог.) Изглежда, че сте запомнили това изречение по отношение на теорията и определението. И така, след предишните ни две общения има ли някаква разлика в определението, знанието и възприемането на истината дълбоко в сърцата ви сега, в сравнение с преди? (Да, има.) Каква точно е тази разлика? Макар че в краткосрочен план може да нямате знанието от практическо преживяване, най-малкото имате някакво знание, което се основава на възприятията. Разкажете Ми въз основа на собственото си преживяване, знание и разбиране. (Преди знаех, че когато ми се случват неща, трябва да практикувам според истината на Божиите слова, но никога не съм могъл да го приложа на практика. Това е същото, както когато обикновено имам склонност да разкривам прибързаност и, макар че от Божиите слова знам, че е погрешно да разкривам прибързаност, и знам какви са Божиите изисквания към хората, въпреки това го правя и никога не съм бил способен да открия първопричината. Едва след като изслушах Божието общение миналия път, осъзнах, че хората често разкриват поквара, защото са контролирани от сатанински мисли, и че аз разкривам прибързаност, защото в себе си имам следната сатанинска логика: „Няма да нападна, освен ако не ме нападнат. Ако бъда нападнат, със сигурност ще контраатакувам“. Мисля, че тази поговорка е правилна и че действам по този начин като средство за самозащита. Повлиян от това сатанинско мислене и този възглед, аз съм неспособен да практикувам истината. Но в действителност, макар външно тези сатанински неща да изглеждат правилни, в действителност значенията, които те предават, противоречат на това, което се изисква от Божиите слова, и те са погрешни. Само Божиите слова са истината и само действията в съответствие с Божиите слова са напълно верни.) Много добре. Кой може да добави нещо към това? (Бих искал да добавя нещо. Преди знаех също така, че когато ми се случват неща, трябва да търся и да практикувам истината, но все още бях малко объркан относно това как да практикувам. След като слушах Божието общение, считам, че истината е много реалистична и се отнася до всеки аспект на живота. Вземете някои от примерите, споменати от Бог. Китайците се научават да пият и кафе, след като пристигнат в западни държави. Това не е проблем с начина, по който човек действа, а е проблем с мислите и възгледите на хората, а това е свързано с истината. Освен това, след като проследих как Бог разнищва някои често срещани поговорки и идиоми, които хората считат за правилни, започнах да мисля, че трябва да размишлявам над собственото си поведение и практики, които изглеждат верни, върху намеренията, мислите и възгледите, които стоят зад това поведение, както и за това какво точно изживявам, като разчитам на тези неща. Сега чувствам, че разполагам с повече конкретика относно това как да търся и да практикувам истината, когато ми се случват неща, и това вече не е толкова абстрактно.) Изглежда, че чрез тези две общения повечето хора са придобили основно разбиране за това какво е истината и за някои теми, които са свързани с истината,

и че в сърцето си вече са започнали да премислят дали постъпките и действията им са свързани с истината, както и за това кои точно от нещата, към които се придържат и които чуват във вярата си в Бог, са истината и кои не са истината, и дали нещата, които считат за правилни, всъщност са истината, както и каква е връзката на тези неща с истината. След като премислят, тогава хората могат да определят какво точно е истината, както и точно кои неща са истината и кои неща не са истината. След като са слушали проповеди в продължение на толкова много години и са яли и пили Божиите слова в продължение на толкова много години, повечето хора са придобили някои неща и могат ясно да видят един факт: Божиите слова действително са истината, Божиите изисквания са истината и всичко, което идва от Бог, е истината. Хората, които истински вярват в Бог, вече от сърце са признали и приели този факт, но в реалния живот те често несъзнателно казват неща, които нямат нищо общо с истината или които са в разрез с нея. Някои от тях дори считат за истината неща, които хората смятат за правилни и добри, и по-конкретно не са разпознали благовидните заблуди и дяволските думи, които идват от Сатана, които те не само отдавна са приели в сърцето си, но дори считат за положителни неща. Например много сатанински философии като „зъб за зъб, око за око“, „с техните камъни по техните глави“, „разумните хора умеят да се защитят, като се стремят единствено да не допускат грешки“, „няма да нападна, освен ако не ме нападнат“ и т.н. се считат от хората за истината и за житейски девизи и те дори се чувстват особено доволни от себе си, че се придържат към тези сатанински философии, и едва след като прочетат Божиите слова, осъзнават, че тези неща от Сатана всъщност не са истината, а са по-скоро благовидни ереси и заблуди, които подвеждат хората. Откъде идват тези неща? Някои идват от училищното образование и от учебниците, други — от семейното възпитание, а трети са обусловени от обществото. Накратко казано, всички те идват от традиционната култура и произлизат от възпитанието на Сатана. Имат ли тези неща нещо общо с истината? Те нямат абсолютно нищо общо с нея. Но хората не могат да разпознаят какви са тези неща в действителност и продължават да ги считат за истина. Дали този проблем е станал твърде сериозен? Какви са последствията от това, че считаме тези неща от Сатана за истината? Могат ли хората да се отърват от покварения си нрав, като се придържат към тези неща? Могат ли да изживеят нормална човешка природа, като се придържат към тях? Могат ли да живеят според съвестта и разума си, като се придържат към тях? Могат ли да се издигнат до критериите на съвестта и разума, като се придържат към тях? Могат ли да придобият Божието одобрение, като се придържат към тях? Те не могат да направят нито едно от тези неща. Тъй като не могат да направят нито едно от тях, тези неща, към които хората се придържат, истината ли са? Могат ли те да служат за живот на човека? Какви са последствията от това, че хората считат тези негативни неща — като например това, което считат за правилни и

добри философии за светските отношения, стратегиите за оцеляване, законите за оцеляване и дори традиционната култура — за истината и се придържат към тях? Човечеството се е придържало към тези неща в продължение на хиляди години. Променили ли са се те изобщо? Променило ли се е изобщо сегашното положение на човечеството? Дали покварeното човечество не става все по-нечестиво и все по-съпротивляващо се на Бог? Бог изразява много истини всеки път, когато върши Своето дело, и хората могат да видят, че тези истини имат власт и могъщество, но как става така, че хората все още са способни да отричат Бог и да се съпротивляват на Бог? Защо все още не могат да приемат Бог и да се покорят на Бог? Това е достатъчно, за да покаже, че човечеството е твърде дълбоко покварено от Сатана, че покварeното човечество е изпълнено със сатанински нрав, че изпитва неприязън към истината, че я мрази и че изобщо не я приема. Коренът на този проблем е, че човешките същества са приели твърде много сатанински философии и твърде много сатанинско знание. Дълбоко в сърцата си хората са пропити от всякакви сатанински мисли и възгледи и така са развили нрав да изпитват неприязън към истината и да я мразят. Можем да видим от изключително многото хора, които вярват в Бог, че макар да признават, че Божиите слова имат власт и могъщество, те не приемат истината. Това означава, че когато хората ядат и пият Божиите слова, макар да признават устно, че „Божиите слова са истината, че няма нищо над истината, че истината е в сърцата ни и ние приемаме стремежа към истината за цел на съществуването“, в реалния живот те все още живеят според добре познатите сатанински поговорки и сатанински философии, загърбват Божиите слова и истината и се придържат към неща като човешко богословско знание и духовна доктрина и ги практикуват, сякаш те са истината. Това ли е истинското състояние на повечето хора, които вярват в Бог? (Да.) Ако продължавате да се придържате по този начин и не разнищвате и не разбирате тези дълбоко вкоренени неща от сатанинската традиционна култура въз основа на Божиите слова и ако не можете да разпознаете първопричината за тях или да придобиете пълно разбиране за тях, или да ги изоставите, какъв ще бъде резултатът? Има един резултат, който е сигурен, а именно, че хората вярват в Бог в продължение на много години и въпреки това не знаят какво е истината или по какъв път да поемат, и в крайна сметка всички те имат на езика си набор от духовни доктрини и богословски теории, и всичко, което казват, звучи хубаво и е все доктрина, която е в съгласие с истината. Но всъщност тези хора са архетипи на лицемерните фарисеи по отношение на това, което практикуват и изживяват. Какви са последствията от това? Безспорно те са заклеймени от Бог и прокълнати от Него. Онези, които вярват в Бог, но не приемат истината, са фарисеи и никога не могат да придобият Божието одобрение.

Например по въпроса за възпитанието на децата някои бащи виждат, че децата им са непокорни и не изпълняват същинския си дълг, и казват: „Древните

хора са имали право, когато са казали: „Да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“. Такива бащи не се отнасят към този въпрос въз основа на Божиите слова. В сърцата си имат само думите на хората, вместо Божиите слова. Така че притежават ли те истината реалност? Не. Въпреки че вярват в Бог и разбират някои истини, и би трябвало да знаят, че трябва да използват истината, за да възпитават децата си в изпълнение на бащинските си отговорности, те не практикуват по този начин. Когато видят, че децата им вървят по грешен път, те въздишат и казват: „Да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“. Що за израз е това? Чия е тази добре известна поговорка? (Добре известната поговорка на Сатана.) Бог казвал ли е някога този израз? (Не.) Тогава откъде идва той? (От Сатана.) Той идва от Сатана, от този свят. Хората толкова много „се стремят към“ истината, толкова много „обичат“ истината и толкова много я „възвисяват“, но защо тогава казват сатанински изрази като този, когато са изправени пред такива неща? Дори считат, че е справедливо и достойно да го кажат. Те казват: „Вижте колко много почитам и уважавам истината и Бог. За мен е естествено да кажа „да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“ — каква велика истина е това! Бих ли могъл да кажа този израз, ако не вярвах в Бог?“. Това не е ли нещо, което се представя за истината? (Да.) И така, този израз истината ли е? (Не.) Какво означава изразът „да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“? Защо е погрешен? Този израз означава, че ако децата са непослушни или незрели, за това е отговорен бащата, което ще рече, че родителите не са ги възпитали добре. Но дали това действително е така? (Не.) Някои родители постъпват правилно, но въпреки това синовете им са хулигани, а дъщерите им — проститутки. Мъжът, който е в ролята на бащата, се ядосва и казва: „Да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата. Разглезил съм ги!“. Правилно ли е да се каже това, или не? (Не, неправилно е.) Защо е неправилно? Ако можеш да разбереш какво не е наред с този израз, това доказва, че разбираш истината и разбираш какво не е наред с проблема, който се крие в този израз. Ако не разбираш истината по този въпрос, тогава не можеш да го обясниш ясно. Сега след като сте изслушали обяснението и определението за истината, можете да почувствате и да кажете, че: „Този израз е погрешен, това е светски израз. Ние, които вярваме в Бог, не казваме такива неща“. Ти просто си променил начина, по който говориш по този въпрос. Това не означава, че разбираш истината — всъщност ти не знаеш какво не е наред с израза „да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“. Когато се сблъскаш с въпроси като този, какво трябва да кажеш, което да съответства на истината? Как трябва да действаш в съответствие с истините принципи? Нека първо да поговорим за това как да разбираме и как да обясняваме правилно подобни въпроси. Какво казва Бог по този въпрос? В Божиите слова има ли нещо конкретно, което се казва по тези въпроси? Бог е изразил толкова много истини и всичко това е, за да ги приемат хората и да ги превърнат в свой живот. Така че когато

възпитават децата си, не трябва ли те да използват Божиите слова, за да ги учат? Божиите слова са изречени за цялото човечество. Независимо дали е възрастен или дете, мъж или жена, стар или млад, всеки трябва да приеме Божиите слова. Само Божиите слова са истината и само те могат да се превърнат в живот на хората. Само Божиите слова могат да изведат хората на правилния път в живота. Хората, които вярват в Бог, би трябвало да са способни да придобият пълно разбиране по този въпрос. Как си обяснявате израза „да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“? (Пътят, по който човек поема, се определя от неговата природа същност. Освен това наказанието, на което ще бъде подложен, или благословиите, които ще получи в този живот, са свързани с предишния му живот. Следователно твърдението „ако децата не следват правилния път, то е, защото родителите им не са ги възпитали добре“ не издържа на внимателна проверка и напълно отрича факта, че Бог господства над съдбата на човечеството.) Според това, което казваш, децата, които не следват правилния път, имат ли нещо общо с Божието върховенство? Бог позволява на хората да направят своя собствен избор и да изберат да поемат по правилния път. Те обаче имат сатанинска природа и всички правят свой собствен избор, всички избират свой предпочитан път и не са готови да се покорят на Божието върховенство. Ако това, което казваш, е в съгласие с истината, тогава трябва ясно да го обясниш, за да могат хората да се убедят в него.

А сега ще разговаряме за израза „да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“. Първото нещо, което трябва да изясним, е, че е погрешно да се казва: „Неуспехът на децата да следват правилния път е свързан с техните родители“. Който и да е, ако е определен тип човек, той ще върви по определен път. Нима това не е сигурно? (Да, така е.) Пътят, по който човек поема, определя какъв е той. Пътят, по който поема, и типът човек, в който се превръща, зависят от самия него. Това са неща, които са предопределени, вродени и са свързани с природата на човека. Тогава каква е ползата от родителското възпитание? Може ли то да управлява природата на човека? (Не.) Родителското възпитание не може да управлява човешката природа и не може да реши проблема за това по кой път да поеме човек. Какво е единственото възпитание, което родителите могат да осигурят? Някои прости модели на поведение в ежедневието на децата им, някои доста повърхностни мисли и правила за постъпките им — това са нещата, с които родителите имат нещо общо. Преди децата им да навършат пълнолетие, родителите трябва да изпълнят вменената им отговорност, която се състои в това да възпитат децата си да следват правилния път, да учат усърдно и да се стремят да са способни да се издигнат над останалите, след като пораснат, а не да вършат лоши неща или да станат лоши хора. Родителите трябва също така да насочват поведението на децата си, да ги учат да бъдат учтиви и да поздравяват по-възрастните, когато ги видят, да ги учат на други неща, свързани с поведението — това е отговорността, която родителите трябва да

изпълняват. Да се грижат за живота на детето си и да го възпитават в някои основни правила за постъпките му — ето до какво се свежда родителското влияние. Що се отнася до индивидуалността на детето, родителите не могат да влияят на това. Някои родители са спокойни и вършат всичко в спокойно темпо, докато децата им са много нетърпеливи и не могат да останат на едно място дори за кратко. Когато са на 14 или 15 години, те тръгват сами да изкарват прехраната си, вземат самостоятелни решения за всичко, не се нуждаят от родителите си и са много независими. На това ли ги учат родителите им? Не. Следователно индивидуалността, нравът и дори същността на човека, както и пътят, който ще избере в бъдеще, нямат никакво отношение към родителите му. Има някои хора, които опровергават това, като казват: „Как така това да няма нищо общо с тях? Някои хора произхождат от семейство на учени или от семейство с поколения специалисти в дадена професия. Например едно поколение учи живопис, следващото поколение също учи живопис, както и следващото поколение. Това потвърждава верността на израза „да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“. Правилно или погрешно е да се каже това? (Погрешно е.) Погрешно и неточно е да се използва този пример, за да се онагледи този проблем, защото това са две различни неща. Влиянието на семейство с поколения специалисти се разпростира само върху един аспект на експертното познание и може да се окаже, че тази семейна среда води до това всички да учат едно и също. На пръв поглед детето също избира същото нещо, но в основата си всичко това е Божие предопределение. Как човекът се е преродил в това семейство? Не е ли то също нещо, над което Бог господства? Родителите са отговорни само за отглеждането на децата си до зряла възраст. Децата се влияят от родителите си само по отношение на външното си поведение и житейски навици. Но след като пораснат, целите, които преследват в живота, и съдбата им в живота нямат абсолютно никакво отношение към родителите им. Някои родители са просто обикновени земеделци, които живеят според положението си, но децата им са способни да станат чиновници и да вършат велики неща. Има и деца, чиито родители са юрист и лекар и всеки от тях е способен, но въпреки това децата са непрокопсаници, които не могат да си намерят работа, където и да отидат. На това ли са ги научили родителите им? Когато бащата е юрист, има ли вероятност да не се старае да образова децата си и да им влияе? Категорично не. Никой баща не казва: „Толкова благоденствах в живота си, надявам се, че децата ми няма да благоденстват като мен в бъдеще, това би било твърде уморително. Достатъчно е в бъдеще те да бъдат просто говедари“. Той със сигурност трябва да възпитава децата си да се учат от него и да бъдат като него в бъдеще. Какво ще се случи с децата му, след като престане да ги възпитава? Децата ще станат такива, каквито им е писано да станат, и съдбите им ще бъдат такива, каквито им е писано да бъдат, и никой не може да промени това. Какъв факт долавяте тук? Пътят, по който поема едно дете,

няма абсолютно никакво отношение към родителите му. Някои родители вярват в Бог и възпитават децата си да вярват в Него, но каквото и да говорят, децата им не вярват и родителите не могат да направят нищо по въпроса. Други родители не вярват в Бог, докато децата им вярват в Него. Щом децата им започнат да вярват в Бог, те Го следват, отдават Му всичко, способни са да приемат истината и да придобият Божието одобрение, и така съдбата им се променя. Това резултат от родителското възпитание ли е? Съвсем не, то е свързано с Божието предопределение и избор. Съществува проблем с израза „да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“. Въпреки че родителите са отговорни за възпитанието на децата си, съдбата на детето не се определя от родителите, а от неговата природа. Може ли възпитанието да разреши проблема с природата на детето? Изобщо не може да го разреши. Пътят, по който човек поема в живота, не се определя от родителите му, а е предопределен от Бог. Казано е, че „човешката съдба се определя от Небето“, и тази поговорка е обобщена от човешкото преживяване. Преди човек да достигне зряла възраст, не можеш да кажеш по какъв път ще поеме. След като стане възрастен, започне да мисли и може да размишлява над проблемите, той ще избере какво да прави в по-широката общност. Някои хора казват, че искат да бъдат висши служители, други — адвокати, трети — писатели. Всеки има свой собствен избор и свои собствени идеи. Никой не казва: „Просто ще чакам родителите ми да ме възпитат. Ще стана такъв, какъвто ме възпитат родителите ми“. Никой не е толкова глупав, че да мисли така. След достигане на зряла възраст идеите на хората започват да се раздвижват и постепенно узряват, като по този начин пътят и целите пред тях стават все по-ясни. По това време малко по малко става ясно какъв тип човек е той и от коя група е част. От този момент нататък индивидуалността на всеки човек постепенно става ясно очертана, както и неговият нрав, а също и пътят, по който върви, посоката му на живот и групата, към която принадлежи. На какво се основава всичко това? В крайна сметка това е нещо, което Бог е предопределил — то няма нищо общо с родителите на човека. Сега виждате ли ясно това? И така, кои неща имат нещо общо с родителите? Външният вид, ръстът, гените и някои семейни болести имат някаква връзка с родителите. Защо казвам някаква? Защото не е така в 100% от случаите. В някои семейства всяко поколение страда от определена болест, но след това едно дете се ражда без нея. Как е възможно това? Има хора, които казват: „Това е така, защото това дете е с добра индивидуалност“. Това е мнението на хората, но откъде произтича въпросът? (От Божието предопределение.) Това е точно така. И така, изразът „да храниш, без да възпитаваш, е грешка на бащата“ всъщност правилен ли е, или е погрешен? (Погрешен е.) Вече сте наясно с това, нали? Няма да стане, ако не знаете как да разпознавате. Без истината не можете да видите ясно нито един въпрос.

В ежедневието си всеки човек има в съзнанието си доста от тези благовидни възгледи от Сатана. Те остават натрупани и съхранени вътре в него и се разкриват

винаги, когато нещо се случи. Някои хора казват: „Добрият мъж не се бие с жени. Виж колко съм благороден. Аз съм мъжествен, енергичен мъж, а ти си свенлива теменужка, така че няма да се бия с теб“. За какво считат този израз? (За истината.) Те се отнасят към него като към истината и като към принцип за практикуване на истината. Има и хора, които виждат някой с наистина красиви черти, който изглежда като благороден джентълмен, но който е подъл и винаги се прикрива, който е особено измамен и коварен при взаимодействието си с другите, и много хора не могат да го разберат, затова казват: „Вярвам в Бог само за да постъпвам като почтен и добросърдечен човек и да бъда приветлив към другите, вместо да съм враждебен“. Както се казва в поговорката: „По-добре да си истински злодей, отколкото фалшив джентълмен“. Някои от Божиите слова също имат този смисъл“. Какво мислите за това, което казват тези хора? „По-добре да си истински злодей, отколкото фалшив джентълмен“. Виждаш ли, щом нещо се случи на хората, всички тези често срещани поговорки, пословици и идиоми, които са вътре в тях, веднага излизат на повърхността и се изливат, и в тях няма нито дума истина. Накрая тези хора дори казват: „Благодаря на Бог, че ме просветли“. Правилна или погрешна е поговорката „по-добре да си истински злодей, отколкото фалшив джентълмен“? (Погрешна е.) Всички знаете, че е погрешна, но какво е погрешното в нея? Погрешното с фалшивите джентълмени е, че те са фалшиви. Никой не желае да бъде фалшив джентълмен, а желае да бъде истински злодей. Какво е това, което хората одобряват в истинските злодеи? Именно защото са истински, те печелят одобрението на всички, въпреки че са злодеи. Тогава вие какви желаете да бъдете — истински злодеи или фалшиви джентълмени? (Нито едното.) Защо да не бъдете тези два типа хора? (Нито един от тях не е в съгласие с истината, в Божиите слова не се казва нищо за това.) Можете ли да намерите съответното основание за твърдението, че Бог не е казал на хората да бъдат фалшиви джентълмени или истински злодеи? (Бог иска хората да бъдат честни.) Бог иска хората да бъдат честни. Тогава каква е разликата между честните хора и истинските злодеи? Думата „злодеи“ не е добра, но те са доста искрени. Защо истинските злодеи не са добри? Можете ли да обясните ясно това? Какво е основанието да се твърди, че нито истинските злодеи, нито фалшивите джентълмени са добри хора? Какво представляват злодеите? Кои думи обикновено се свързват със злодеите? (Достойни за презрение.) Точно така. Как е описан и определен терминът „достоен за презрение“ в Божиите слова? В Божиите слова „достоен за презрение“ като добър или лош израз се определя? (Лош израз.) Лош израз, който е заклеймен от Бог. Хората с достойни за презрение действия и с достойни за презрение възгледи са злодеи. Как по друг начин се определят нравът и същността на злодея? Егоистични, нали? (Да.) Този тип хора са егоистични и достойни за презрение. Дори ако това, което разкриват, е реално и е истинският им темперамент, те въпреки това са истински злодеи. Фалшивият джентълмен е

измамен и нечестив и винаги се прикрива и създава у другите фалшиво впечатление, като им позволява да видят неговата светла, бляскава и дружелюбна страна. Той държи в тайна истинския си нрав, мнения и възгледи, така че никой да не може да ги види или разгадае. Какъв нрав имат такива хора? (Измамен и нечестив.) Те просто са нечестиви хора. Така че нито злодеите, нито джентълмените са добри хора. Единият е лош отвътре, а другият — отвън. Всъщност нравът им е един и същ — и двамата са изключително нечестиви, егоистични и измамни. Стремят ли се тези два типа изключително нечестиви и измамни хора да бъдат честни хора? (Не.) Ето защо, независимо от това в кой от тези два типа хора се превръщаш, ти не си добрият или честен човек, каквото е Божието изискване. Ти си човек, който Бог ненавижда, и ти не си човекът, който Бог изисква от теб да бъдеш. Така че кажете Ми дали изразът „по-добре да си истински злодей, отколкото фалшив джентълмен“ е истината? (Не.) Ако го разгледаме от тази гледна точка, този израз не е истината. Много хора, с цел да нападат и заклеймяват фалшивите джентълмени, за да могат самите те да се представят за добри хора, казват „по-добре да си истински злодей, отколкото фалшив джентълмен“, сякаш „злодейството“ на тези злодеи ги прави особено справедливи и истински, като някаква сила на справедливостта. Как можеш ти, като злодей, да твърдиш, че си справедлив? Ти си този, който заслужава да бъде заклеймен.

В съзнанието на всеки има доста изрази и неща от този сорт, затова и много хора поддържат този вид възглед. Независимо дали става въпрос за традиционната култура, народните пословици, семейните девизи, семейните правила или правната система на дадена държава, хората често използват тези неща, които са се разпространявали дълго и навред в обществото и които дори са били обявявани и популяризирани като положителни неща в обществото и сред човечеството дълго време, за да възпитават поколение след поколение. Някои изрази се считат дълбоко в сърцата на хората за принципи на практикуване и за принципи на човешкото съществуване. Някои са изрази, които предават гледна точка, с която хората само се съгласяват, но не желаят непременно да я прилагат. Независимо дали си готов да ги приложиш, или не, дълбоко в сърцето си ти всъщност приемаш тези изрази като принципи на практикуване за своите постъпки. Накратко казано, тези неща са голяма пречка за вярата на хората в Бог и за стремежа им към истината. Те само им вредят, вместо да им носят полза. Например една тема, за която често говорят съвременните хора, е „животът е ценен, а любовта е още по-ценна. Но заради свободата бих се отказал и от двете“. Този израз е добре позната поговорка, застъпвана и почитана от хората на Изток и на Запад, които имат възвишени идеали, които се стремят към свобода и които искат да се отърват от традиционната феодална система. Към какво е насочен стремежът на хората тук? Към живота ли? Или към любовта? (Не, към свободата.) Точно така, той е насочен към свободата. И така, дали този израз е истината? Смисълът на този израз е, че

за да се стремиш към свободата, можеш да захвърлиш живота, както и да се откажеш от любовта, т.е. човекът, когото обичаш, също може да бъде изоставен, за да се втурнеш към тази красива свобода. Как изглежда тази свобода за светските хора? Как да обясним това нещо, което те смятат за свобода? Превъзмогването на традицията е вид свобода, превъзмогването на старите обичаи е вид свобода и превъзмогването на феодалната монархия също е вид свобода. Какво още? (Да не бъдеш контролиран от някакъв политически режим.) Другото е да не бъдеш контролиран от властта или от политиката. Това, към което се стремят, е този вид свобода. И така, свободата, за която те говорят, истинска свобода ли е? (Не.) Има ли тя сходство със свободата, за която говорят хората, които вярват в Бог? (Не.) Някои хора, които вярват в Бог, може също така да имат този възглед в сърцата си: „Да вярваш в Бог е прекрасно, то те освобождава и ти дава волност. Не е нужно да следваш никакви обичаи или традиционни формалности, не е нужно да се тревожиш за организирането на сватби и погребения или участието в тях, просто се избавяш от всички светски неща. Ти наистина си толкова свободен!“. Така ли е? (Не.) И така, какво точно е свободата? Вие свободни ли сте сега? (Малко.) И как получихте тази малка частица свобода? Какво означава тази свобода? (Разбиране на истината и превъзмогването на мрачното влияние на Сатана.) След като превъзмогнете мрачното влияние на Сатана, чувствате малко освобождаване и известна степен на свобода. Ако обаче не разнищя този въпрос, вие бихте си помислили, че сте истински свободни, но всъщност не сте. Истинската свобода не е видът свобода и освобождаване на тялото в пространствено и материално отношение, както си мислят хората. По-скоро става въпрос за това, че щом хората разберат истината, те ще имат верни възгледи за различни хора, събития, неща и за света и ще могат да се стремят към верните цели и посока в живота, а когато хората не са подложени на възпиранията на сатанинското влияние и на сатанинските идеи и възгледи, сърцето им се освобождава — това е истинската свобода.

Има един младеж, невярващ, който си мисли, че харесва свободата, лети навред като птица и живее необуздан живот, затова презира тези противни правила и поговорки в семейството си. Той често казва на приятелите си: „Макар че съм роден в най-традиционното семейство, при това много голямо, с много правила и традиции, което дори днес все още има родова гробница с подредени в нея паметни плочи за всяко следващо поколение, самият аз съм превъзмогнал тези традиции и не се влияя от тези семейни правила, семейни установени практики и общоприети обичаи. Не виждате ли, че съм изключително нетрадиционен човек?“. Приятелите му казват: „Забелязали сме, че си много нетрадиционен“. Как са забелязали това? Той има пиърсинг на езика, халка на носа, четири или пет пиърсинга на двете уши, пиърсинг на пъпа и татуировка на змия на ръката си. Китайците считат змиите за лош знак, но той настояваше, че трябва да има една върху тялото си и хората да

се страхуват, когато я видят. Това е нетрадиционно, нали? (Да, така е.) Много е нетрадиционно, а освен това той говори с маниера на авангардна личност. Всеки, който го види, казва: „Този човек е страхотен! Той е нетрадиционен, истински нетрадиционен!“. Той вярва, че не може просто да изразява нетрадиционността си по тези начини, а трябва да я направи малко по-осезаема и хората да станат по-способни да забележат признаците на това колко нетрадиционен е той. Вижда, че другите обикновено имат китайски приятелки с жълта кожа, и нарочно си избира за приятелка бяла чужденка, за да може всички да са още по-убедени, че той наистина е нетрадиционен. След това подражава на приятелката си във всяка ситуация, като прави всичко, което му каже тя и което го помоли да направи. Когато идва рожденият му ден, приятелката му купува тайнствен подарък, опакован в голяма кутия, и той с удоволствие започва да го разопакова. След като отлепя всички слоеве на опаковката, вижда вътре зелена шапка. Всички китайци знаят алюзията за „зелените шапки“, нали? Това със сигурност е нещо много традиционно. Щом я вижда, той се ядосва и казва: „Що за подарък е това? За кого си купила този подарък?“. Приятелката му си мислеше, че ще се зарадва — но защо той е толкова ядосан от това? Тя не може да се досети защо и не може да го разбере, затова казва: „Не беше лесно да намеря тази зелена шапка. Гаранция, че ще изглеждаш добре с нея“. Той казва: „Знаеш ли какво представлява тази шапка?“. Приятелката казва: „Не е ли това просто шапка? Зелените шапки просто изглеждат добре“. И тя настоява да го накара да я носи. Той обаче не иска да я носи за нищо на света. Знаят ли западняците алюзията за „зелените шапки“? (Не, не я знаят.) Така че не трябва ли този въпрос да бъде обяснен ясно и да се разкрие? Никой от вас не може да отговори на този въпрос — защо не се осмелявате да го обясните ясно? Със сигурност не е станало нищо особено, нали? Вие сте точно като този човек — развявате знамето на нетрадиционността, на това да се избавите от традицията и да се отървете от представите за сатанинската традиционна култура, за да се стремите към истината и свободата, и въпреки това сте се вкопчили силно в тази зелена шапка. Приятелката на този младеж го моли да я носи, но той не иска да я носи за нищо на света, като накрая казва: „Настояваш да ме накараш да я нося. Ако я нося, ще трябва да търпя унижения от страна на другите!“. Това е същината на въпроса и точно оттам идва проблемът — това е традиция. Тази традиция не се отнася до това какъв цвят е нещо или какъв вид е то, а по-скоро до символа и възгледа, който предизвиква у хората. Какво точно символизира това нещо — зелената шапка? Какво представлява тя? Хората определят шапките с този цвят като нещо лошо, затова отхвърлят шапките в този цвят. Защо ги отхвърлят? Защо не могат да приемат такова нещо? Защото у тях има някакъв вид традиционно мислене. Само по себе си това традиционно мислене не е истината. То е като нещо материално, но това общество и тази човешка раса неусетно са го превърнали в нещо негативно. Например хората

превръщат бялото в символ на святост, черното — в символ на мрак и нечестивост, а червеното — в символ на празничност, кръв и страст. В миналото китайците са носели червени дрехи, когато са се женели, като са вярвали, че това е празнично. Когато западняците се женят, те носят бели дрехи, които са красиви и чисти и символизират святостта. Разбирането на двете култури за брака е различно. В едната той е представен в червено, а в другата — в бяло. И двата цвята представляват отношение на благословия към брака. Различните етнически групи и раси използват едни и същи неща за различни цели и така възниква техният културен произход. След като възникне този културен произход, заедно с него се създават и културните традиции. По този начин различните общества и различните раси развиват различни обичаи и тези обичаи оказват влияние върху хората от съответните раси. Така китайците са повлияни от тази алюзия за зелените шапки. Какъв е полученият резултат от това, че им е била внушена? Мъжете не могат да носят зелени шапки и жените също не ги носят. Виждате ли някои жени да ги носят? Всъщност тази културна традиция е насочена само към мъжете, което означава, че носенето на зелени шапки от мъжете е лош знак, и тя не се отнася за жените. След като възниква тази културна традиция обаче, независимо от контекста, в който възниква, тя поражда своеобразна дискриминация към това нещо от страна на всеки човек от тази раса. След като възникне такава дискриминация, това нещо несъзнателно се превръща от съвсем невинно, материално нещо в негативно нещо. В действителност то е невинно и изобщо няма положителни или негативни качества. То е просто материално нещо, цвят и предмет с форма. Но след като бъде разтълкувано и повлияно от традиционната култура по този начин, какъв е крайният резултат? (Негативен.) Той е негативен. След като стане негативен, хората не могат да се отнасят правилно към това нещо или да го използват правилно. Помислете за това — на китайския пазар има шапки с различни цветове, — червени, розови, жълти и т.н., но няма зелени. Хората са възпирани и повлияни от това традиционно мислене. Това е въздействието, което един конкретен въпрос на традиционната култура оказва върху хората.

Макар че някои хора отиват в чужбина и се сблъскват с някои от културите, традициите, правилата и материалните неща, като например основните жизнени потребности в Европа и други азиатски държави, и се запознават с някои от законите и нещата от общо достояние в други държави, те трудно се отърсват от традициите на собствената си държава. Макар че си напуснал родината си и си приел всекидневните аспекти на живота в друга държава, и дори нейните закони и системи, ти не знаеш за какво мислиш всеки ден, как се изправяш пред проблемите, когато ти се случи нещо, какъв е твоят възглед и каква е гледната точка, която възприемаш. Някои хора си мислят: „Аз съм на Запад, дали съм западняк?“ или „Аз съм в Япония, дали съм японец?“. Така ли е? (Не.) Японците казват: „Най-много обичаме да ядем суши и нудли удон. Това не ни ли прави

благородни?“. Южнокорейците казват: „Ние обичаме да ядем ориз и кимчи. Нима нашата велика южнокорейска нация не е благородна? Вие, китайците, казвате, че вашата култура е древна и е с хилядолетия по-стара от нашата, но проявявате ли синовна почит към по-възрастните като нас? Традиционни ли сте като нас? Имате ли толкова много правила, колкото нас? В днешно време не говорите за тези неща, изостанали сте. Ние сме истински традиционалисти и нашата култура е истинска култура!“. Те смятат, че тяхната традиционна култура е възвишена, и след това се надпреварват да обявяват много неща за световно наследство. Защо е тази конкуренция? Всяка държава, всяка раса и дори всяка малка етническа група вярва, че нещата, правилата, традициите, обичаите и установените практики, оставени от техните предци, са добри и положителни и могат да бъдат разпространени от човешкия род. Тази тяхна идея и възглед не предполагат ли, че това са истини, че това са добри и положителни неща и че те трябва да бъдат предавани на поколенията от този човешки род? И така, тези неща, които се предават, противоречат ли на свободата? Току-що дадох примера с младежа, който се е освободил от оковите на семейството си, покрит е с пиърсинги и халки и има татуировки по цялото си тяло, и дори има приятелка чужденка. По отношение на външния си вид и плътта той наглед не спазва семейните правила и се е отървал от традициите. По отношение на формалностите и в поведението си, и дори по отношение на субективната си воля, той се е отървал от неща като семейство, традиции и обичаи. Но един подарък за рождения ден го разобличава, развенчава и заклеймява убеждението му, че е „много нетрадиционен“. И така, всъщност този човек традиционен ли е, или не е? (Той е традиционен.) Да бъдеш традиционен нещо добро ли е, или е нещо лошо? (Лошо е.) Ето защо, независимо дали се считаш за традиционен или нетрадиционен и независимо от расата ти — дали си от така наречената благородна раса или от обикновена раса — твоите вътрешни мисли са ограничени. Колкото и да се стремиш към свобода и да я почиташ, колкото и голяма да е решимостта, желанието и амбицията ти да се освободиш от силите на традицията и от традиционните установени семейни практики, колкото и вдъхновяващи и силни да са реалните ти действия, ако не разбираш истината, можеш само да се въртиш сред ученията и заблудите, които Сатана ти внушава, без да можеш да изплуваш. Някои хора са повлияни от традиционната култура, други — от идеологическото образование, трети — от положението и статуса, а четвърти — от някаква идеологическа система. Вземете например хората, които се занимават с политика, като шайката хора, които пропагандираха комунизма. Те започнаха като група пролетарии, приеха комунистическия манифест и комунистическите теории, скъсаха с традициите, скъсаха с феодалната монархия, скъсаха с някои стари обичаи, а след това приеха марксизма-ленинизма и комунизма. След като приеха тези неща, свободни ли бяха, или през цялото време бяха ограничени? (През цялото време бяха ограничени.) Те считаха, че като

преминат от старото към новото, ще получат свобода. Тази идея не е ли погрешна? (Да, погрешна е.) Тя е погрешна. Хората могат да преминат от нещо старо към нещо ново, но щом то не е истината, те завинаги ще бъдат оплетени в мрежата на Сатана — това не е истинска свобода. Някои хора се посвещават на комунизма или на определена кауза, други — на клетва, трети — на теория, а четвърти се придържат към поговорки като „за приятел бих поел и куршум“ или „един верен поданик не може да служи на двама царе“, или „когато нацията е в беда, всеки има отговорността да даде своя принос“. Принадлежат ли те към традиционната култура? (Да.) На пръв поглед сред човечеството тези неща може да изглеждат като много положителни, много правилни и особено възвишени и благородни, но всъщност, погледнато от друга гледна точка и с помощта на различни средства, те обвързват душите на хората, ограничават хората и им пречат да постигнат истинска свобода. Преди хората да разберат истината обаче, те могат единствено да се чувстват изгубени и затова да приемат за свой начин на съществуване тези неща, които сред човечеството се считат за относително положителни. Следователно тези така наречени традиционни култури — тези неща, които човешките същества считат за доста добри в света — са естествено приети от хората. След като ги приемат, хората считат, че живеят с капитал, с увереност и с мотивация. Например някои хора са приели позицията на това общество и на този човешки род по отношение на знанията и дипломите. Каква е тази позиция? (Знанието може да промени съдбата ти.) (Всички занимания са незначителни в сравнение с четенето.) Дълбоко в сърцата си хората са съгласни с тези неща, приемат ги и ги одобряват. Едновременно с приемането и одобряването им, колкото по-дълго се борят със злочестините в това общество, толкова повече ценят тези неща. Защо е така? В живота си всички хора разчитат на знанието. Без знание и без тези дипломи не се чувстваш способен да се утвърдиш в обществото. Другите ще те тормозят и ще те подлагат на дискриминация и затова ти отчаяно преследваш тези неща. Колкото по-големи са твоите дипломи, толкова по-висок е социалният ти статус в обществото или сред твоята раса или общност, а възхищението на хората от теб, отношението им към теб и различни други неща ще бъдат по-големи и по-добри. В известен смисъл дипломите на човека са започнали да определят неговия социален статус.

В миналото група от седем или осем университетски преподаватели замина за Пекин, за да продължат проучванията си. В онези дни може би все още нямаше услуги за превоз или шофьорски услуги, така че след пристигането си в Пекин те трябваше да вземат автобус. В действителност професори като тях имаше навсякъде в Пекин. Те не бяха считани за нещо особено, а просто за обикновени хора. Но самите професори не знаеха това и тук се крие сериозността на проблема — този въпрос възникна въз основа на този проблем. Какво се случи? Тази група професори чакаше автобуса на спирката. Докато чакаха, се събираха все повече хора, а с

нарастването на тълпата всички ставаха неспокойни. Когато автобусът пристигна, всички се струпаха пред него, без да изчакат пътниците вътре да слязат, бутаха се помежду си, блъскаха се с лакти и предизвикаха голяма суматоха. Това беше сцена на голям хаос. Тези професори се замислиха и си казаха: „Явно на нашите съграждани в Пекин не им е лесно, тъй като всеки ден пътуват с автобус до работа и обратно. Като университетски преподаватели трябва да се съобразяваме с положението на хората. Като високопоставени интелектуалци не можем да се съревноваваме с обикновените хора. Трябва да покажем безкористния дух на Лей Фън, като ги оставим да се качат първи в този автобус, затова по-добре да не се натъпкваме в него“. Всички те се съгласиха с това и решиха да изчакат следващия автобус. Но се оказа, че когато следващият автобус дойде, в него имаше също толкова много хора и те отново се натъпкаха в него като разюздана тълпа. Професорите останаха смаяни. Гледаха как автобусът се пълни и потегля, а те отново не успяха да се натъпчат в него. Обсъдиха го отново и казаха: „Не бързаме за никъде. Все пак ние сме високопоставени интелектуалци, не можем да се бием с обикновените хора, за да се качим на автобусите. Нека не бързаме, може би няма да има толкова много чакащи хора за следващия автобус“. Докато чакаха третия автобус, тези професори станаха малко неспокойни. Някои от тях стиснаха юмруци и казаха: „Ако и за този автобус има толкова много хора, ще се натъпчем ли? Ако не се натъпчем, считам, че може да не успеем да се качим в петия или дори в шестия автобус, така че е по-добре и да се натъпчем!“. Други казаха: „Може ли високопоставени интелектуалци да се натъпкват по автобусите? Това би навредило на имиджа ни! Колко срамно ще бъде, ако един ден хората разберат, че ние, високопоставените интелектуалци, дори сме се натъпкали в автобусите!“. Мненията им се разделиха. Докато обсъждаха, се събра още една тълпа от чакащи хора. В този момент професорите се бяха изнервили много и престанаха да обсъждат. Когато автобусът пристигна, веднага щом вратите се отвориха и още преди всички да са слезли, професорите повториха действията на последната тълпа от хора, като си запробиваха път с всички сили. Някои от тях успяха да се вмъкнат, докато няколко изтънчени интелектуалци — изтънчени учени — не успяха да си проправят път и да се вмъкнат, защото им липсваше този устрем и борбен дух. Да оставим този въпрос настрана. Кажете Ми, това не е ли факт? (Да.) Това струпване на хора в автобусите е твърде често срещано явление и тези интелектуалци бяха твърде добри в това да се преструват! Кажете Ми, какъв е проблемът тук? Нека първо да поговорим за тези интелектуалци, които получиха по-високо ниво на образование и станаха професори, които преподаваха и образоваха хората, и които станаха високопоставени интелектуалци. Това означава, че образованието, което получиха, и знанията, които притежаваха, бяха по-високи от нивото, достигнато от средните хора, и знанията им бяха достатъчни, за да бъдат учители и наставници на хората, да ги образоват и да им предават

знания — затова се наричат високопоставени интелектуалци. Имаше ли някакви проблеми с идеите и възгледите на тези високопоставени интелектуалци? Със сигурност имаше проблеми. И в какво се състояха техните проблеми? Нека да анализираме този въпрос. След като бяха получили толкова много знания и толкова високо ниво на образование, дали мисленето им беше закостеняло, или беше свободно? (Закостеняло е било.) Откъде знаете, че е било закостеняло? Къде се криеха проблемите им? На първо място, те се обявиха за високопоставени интелектуалци. Имаше ли нещо нередно в това твърдение? (Да.) Имаше проблем с това твърдение. След това те казаха: „Когато ние, високопоставените интелектуалци, се качваме в автобуса, не трябва да се бием и да се блъскаме с други хора, за да се качим в него“. Имаше ли проблем с това изречение? (Да.) Това беше вторият проблем. Третият проблем беше, когато казаха: „Ние, високопоставените интелектуалци, можем да изчакаме следващия автобус“ — имаше ли някакъв проблем с тази точка? (Да.) Имаше проблем с всичките тези точки. Давайте, разнищете въпроса въз основа на тези три точки, за да видите какви бяха проблемите. Ако придобиете задълбочено разбиране за проблемите, тогава, първо, вече няма да боготворите високопоставените интелектуалци и, второ, вече няма да искате да бъдете някакъв високопоставен интелектуалец.

Каква беше първата точка? Това, че те се провъзгласиха за високопоставени интелектуалци. Имаше ли някакъв проблем с това твърдение? (Да.) Няма нищо лошо в термина „самопровъзгласяване“, който в този случай означава да се самоопределиш като високопоставен интелектуалец. И така, има ли проблем с израза „като високопоставен интелектуалец“? Факт е, че в обществото университетските преподаватели са високопоставени интелектуалци. Тъй като това е факт, защо имаше проблем с тази фраза? (Те смятаха, че след като са придобили знания, са по-високопоставени от другите.) По-високопоставени от другите — зад това определено се криеше нрав. (Те смятаха, че тъй като са придобили повече знания, са по-високопоставени от другите. В действителност тези неща не могат да променят нрава на човека.) Това е отчасти правилно, но не го обяснява ясно. Кой може да добави нещо? (Боже, не бяха ли те самодоволни и самоправедни?) Това е правилно, но не сте обяснили ясно същността, обяснете малко по-подробно. (След като бяха придобили някакви знания, те смятаха, че са по-възвишени и по-благородни от другите, затова не можеха да се считат за обикновени хора. За нормалните хора, живеещи в това общество, необходимостта да се натъпкват в автобусите е продиктувана от реалната им житейска среда и е нещо нормално. След като тези интелектуалци започнаха да се смятат за много възвишени и благородни обаче, те вече не можеха да действат като нормални хора и смятаха, че действията на нормалните хора вредят на тяхната идентичност, затова считам, че те не са нормални.) Те не бяха нормални. Смисълът, който се влага в това, че се провъзгласяват за високопоставени интелектуалци, не е нормален. Тоест

имаше нещо изкривено в тяхната човешка природа. Те смятаха, че са по-възвишени и по-стойностни от другите. Какво беше основанието им за това? Че бяха получили толкова високо образование и бяха пълни със знания, и когото и да срещнеха, никога не изчерпваха това, което имаха да кажат, и можеха да го научат на нещо. За какво считаха те знанието? Считаха го за критерий за постъпките и за действията на човека, както и за негов морал. Вярваха, че след като имат знания, тяхната почтеност, характер и идентичност са благородни, ценни и стойностни, като подтекстът беше, че високопоставените интелектуалци са светци. Не стоят ли така нещата? (Да, така е.) За тях именно това означаваше да си високопоставен, така че когато трябваше да се натъпчат в автобуса, те не искаха да го правят. Защо не искаха да се тъпчат? От какво се ръководеха? На какви възпирания и ограничения бяха подложени? Смятаха, че натъпкването в автобуса би навредило на тяхната идентичност и на техния имидж. Вярваха, че идентичността и имиджът им са им дадени от знанието, затова се провъзгласиха за високопоставени интелектуалци. Въз основа на този анализ не е ли възмутително това, което казаха? Доста възмутително е. Въпреки това те се хвалеха навред, като казваха „ние, високопоставените интелектуалци“. Всъщност другите си мислеха, че те са просто едни интелектуалци, с техния обеднял и педантичен маниер, на който хората гледаха дори с пренебрежение, но самите те все още смятаха, че са особено благородни. Това не беше ли проблемно? Те вярваха, че са много благородни и с възвишена идентичност, до такава степен дори, че искаха да минават за светци. Този възглед по някакъв начин възпираше ли ги? Каква беше позицията им по отношение на знанието? Тя беше, че щом хората имат знания, тяхната почтеност е по-голяма, че те стават изтъкнати и благородни и че трябва да бъдат уважавани. Затова някои относително нормални действия, които обикновените хора извършват, са били презирани и заклеймявани от тях. Например, когато интелектуалците кихнат, те поглеждат хората около тях и бързат да се извинят, а когато обикновените хора кихнат, те не мислят за това. Всъщност оригването и кихането са нормални неща в живота, но в очите на тези интелектуалци това е вулгарно и невъзпитано поведение, затова те го презират и гледат на него с пренебрежение, като казват: „Вижте тези невъзпитани простаци, начинът, по който кихат, сядат и стоят, е толкова неприличен, а когато идват автобуси, те се тълпят в тях и изобщо не се сещат да ти направят път!“. Що се отнася до знанието, тяхната позиция е следната: знанието е символ на идентичността и то може да промени съдбата на хората, както и тяхната идентичност и стойност.

Каква беше втората точка? (Че високопоставените интелектуалци не могат да се блъскат с други хора, за да се качат в автобусите.) Те не могат да се блъскат с други хора, за да се качат в автобусите. Натъпкването в автобуса беше просто едно малко нещо, с което се сблъскаха в живота си. Какво представлява това нещо? Това, че те вярваха, че речта и държанието на хората, които имат

определено количество знания, трябва да бъдат изискани и да съответстват на тяхната идентичност. Например, такива хора трябва да ходят спокойно и когато влизат в контакт с хора, трябва да накарат другите да считат, че са дружелюбни, отзивчиви и че заслужават уважение, а речта и държанието им трябва да бъдат изискани. Те не можеха да бъдат същите като обикновените хора, трябваше да накарат хората да забележат разликата между тях и обикновените хора — само по този начин можеха да изтъкнат, че идентичността им се отличава и е различна от тази на останалите. Дълбоко в сърцето си тези професори вярваха, че неща като натъпкването в автобуси са характерни за хора от по-ниските слоеве на обществото и за тези, които не са получили високо ниво на образование, а също и за тези, които нямат напредничави познания или идентичност като тази на високопоставения интелектуалец. Тогава какви неща вършеха тези високопоставени интелектуалци? Стояха на катедрата и проповядваха доктрини, предаваха знания и разсейваха съмненията на хората — това беше техният дълг, който е представителен за тяхната идентичност, имидж и професия. Те можеха да правят само тези неща. Всекидневните домакински задължения и рутинните дейности на обикновените хора не биваше да имат нищо общо с тях, тъй като те бяха такава класа хора, които бяха откъснати от тези „вулгарни, низки вкусове“. Как окачествяваха ежедневните домакински задължения и рутинните дейности на обикновените хора и дори такива действия като струпването на хора в автобусите? (Вулгарни.) Точно така, вулгарни и груби. Това беше определение от дълбините на сърцето им за простите, обикновени хора, които бяха на по-ниско ниво от тях.

Нека да поговорим за третата точка — „Ние, високопоставените интелектуалци, можем да изчакаме следващия автобус“ — що за дух е това? Не е ли това духът на Кун Жун, който се отказва от по-големите круши, както се разказва в традиционната култура? Влиянието на традиционната култура върху интелектуалците е особено силно. Те не само приемат традиционната култура, но и приемат в сърцата си много идеи и възгледи от нея и се отнасят към тях като към положителни неща, дори до степен да считат някои известни поговорки за девизи, и по този начин поемат по грешния път в живота. Традиционната култура е представена от конфуцианската доктрина. Конфуцианската доктрина включва цял набор от идеологически теории, насърчава главно традиционната нравствена култура и открай време е почитана от управляващите класи на династиите, които са почитали Конфуций и Менций като светци. Конфуцианската доктрина препоръчва човек да отстоява ценности като благосклонност, праведност, благоприличие, мъдрост и благонадеждност, да се научи първо да бъде спокоен, сдържан и снизходителен, когато се случват неща, да запази хладнокръвие и да разговаря за нещата, а не да се кара и да се боричка за тях, да се научи да бъде учтив и сговорчив и да печели уважението на всички — това означава да постъпваш прилично. Тези интелектуалци се поставят на по-високо място от народа и в

техните очи всички хора са обект на тяхната търпимост и толерантност. „Резултатите“ от знанието са доста големи! Тези хора много приличат на фалшиви джентълмени, нали? Хората, които придобиват твърде много знания, стават фалшиви джентълмени. Ако тази група от изтънчени учени трябва да се опише с една фраза, това е изтънчена учена елегантност. Какви са принципите, по които тези изтънчени учени взаимодействат помежду си? Какъв е техният подход към светските отношения? Например обикновените хора наричат мъжете с фамилия Ли „Лао Ли“ или „Сяо Ли“[a]. Дали интелектуалците биха се обръщали към тях по този начин? (Не.) Как биха се обръщали към тях? (Господин Ли.) Ако видят жена, биха се обърнали към нея с „госпожа Еди-коя-си“ и биха се държали особено почтително и елегантно, точно като джентълмени. Те са се специализирали в изучаването и подражаването на изисканата елегантност, проявявана от джентълмените. С какъв тон и по какъв начин говорят и обсъждат нещата заедно? Изражението на лицето им е много нежно, и те говорят учтиво и сдържано. Изразяват само собствените си възгледи и дори да знаят, че възгледите на другите са погрешни, не казват нищо. Никой не наранява чувствата на никого, а думите им са изключително меки, сякаш са увити в памучна вата, за да не наранят или да подразнят някого, в резултат на което на човек започва да му се повдига, да изпитва тревога или яд, само като ги слуша. Факт е, че възгледите на никого не са категорични и никой не отстъпва на никого. Този тип хора са толкова добри в това да се прикриват. Когато се сблъскат дори с най-баналния въпрос, те се прикриват и покриват и никой от тях не дава ясно обяснение. Каква поза искат да заемат пред обикновените хора и какъв образ искат да си създадат? Това е — да позволят на обикновените хора да видят, че са скромни джентълмени. Джентълмените превъзхождат другите и са обект на почит от страна на хората. Хората си мислят, че джентълмените имат по-големи прозрения от обикновените хора и че разбират по-добре нещата в сравнение с обикновените хора, така че всички се консултират с тях, когато имат проблем. Точно такъв резултат искат тези интелектуалци и всички те се надяват да бъдат почитани като светци.

Ако погледнем от трите гледни точки, които току-що разнищихме, след като тези професори получиха титлата „високопоставен интелектуалец“, дали мисленето им беше по-свободно или по-ограничено? (Ограничено.) То трябва да е било ограничено. Ограничено от какво? (От знанието.) Знанието е нещо в рамките на тяхната професия. Всъщност знанието не ги ограничаваше истински. Какво ги ограничаваше? Това беше отношението им към знанието и влиянието, което знанието оказваше върху мисленето им, както и възгледите, които то им

[a] „Лао“ и „Сяо“ са префикси, които се добавят пред фамилните имена в китайския език като обръщение, с което се изразява чувство на фамилиарност или непринуденост, което се споделя между говорещия и слушащия.

внушаваше — това е проблемът. Следователно колкото по-високо ниво на знания придобиваха, толкова повече чувстваха, че тяхната идентичност и статус са различни от тези на останалите, и толкова повече се чувстваха благородни и велики, и същевременно толкова повече мисленето им ставаше ограничено. Ако погледнем на това от тази гледна точка, дали хората, които са придобили повече знания, са придобили свобода, или са изгубили свобода? (Изгубили са свобода.) Всъщност те са изгубили свобода. Знанието оказва влияние върху мисленето на хората и върху статуса им в обществото, и влиянието, което то оказва върху хората, не е положително. Никога не се случва така, че колкото повече знания придобиваш, толкова по-добре ще разбираш принципите, посоката и целите, които трябва да имаш по отношение на постъпките си. Напротив, колкото повече знания преследваш и колкото по-задълбочени знания придобиваш, толкова повече ще се отдалечаваш от мислите и възгледите, които хората с нормална човешка природа трябва да имат. Точно като онази група интелектуалци, които бяха получили много знания и образование, но не разбираха дори елементарни неща, свързани със здравия разум. Какъв е този здрав разум? Когато има много хора, трябва да се натъпчеш, за да се качиш в автобуса. Ако не се натъпчеш, никога няма да се качиш в автобуса — те не знаеха дори това най-просто правило. Кажи Ми, умни ли са станали или глупави? (Станали са глупави.) Всъщност те бяха банда глупаци. Обикновените хора не са получили такива напреднали знания или образование на високо ниво и нямат този статус, но разбират този момент и казват: „Когато се качваш в автобус и има много хора, трябва да се натискаш и да се напънеш здраво, защото ако се отпуснеш и най-малко и мозъкът ти реагира с една идея по-бавно, може да се окажеш в края на тълпата и да се наложи да вземеш следващия автобус“. Това е основен въпрос на здравия разум в живота, който е познат на обикновените хора, но който тези интелектуалци не бяха разбрали, затова чакаха автобус след автобус. От какво бяха ограничени? Те бяха силно обвързани от твърдението, че „ние сме високопоставени интелектуалци“. Ето какво се случи. Те дори не знаеха как да се изправят пред такъв прост проблем от реалния живот или как да се справят с него. Бяха банда глупаци! Какво им донесе знанието? Това, което им донесе, беше, че ги откъсна от останалата част от населението, че не знаеха как да живеят и как да се справят с нещата, които се случват в реалния живот. Използваха някаква възвишена теория, за да се справят с един от най-често срещаните проблеми, с които обикновените хора се сблъскват в реалния живот, и не знаеха какви ще са последствията, след като се справят с него по този начин — може би не го разбират и до ден днешен. Вероятно ще могат да прозрат този въпрос едва когато достигнат преклонна възраст. Тогава вече няма да имат никакви лаври, и ще им е напълно достатъчно, че са се наслаждавали на почетната репутация на високопоставен интелектуалец през целия си живот. Един ден може би ще си спомнят колко жалки са били онзи път в автобуса и изведнъж

ще осъзнаят, че не са нито толкова благородни, нито толкова възвишени, и изведнъж ще осъзнаят: „Може ли моята учена изтънченост да ми осигури храната на масата? Нима все още не се нуждая от три хранения на ден като обикновените хора? Не съм по-различен от другите хора. На стари години не ходя ли и аз прегърбен? И не треперя ли и аз от страх и не изпитвам ли страх, когато се сблъскам с опасност? И когато се сблъскам със смъртта на любим човек или с радостно събитие, не съм ли и аз тъжен или щастлив, както се очаква от всеки човек? Не живея ли и аз просто като обикновените хора? Не се различавам от останалите!“. Към онзи момент това знание ще дойде твърде късно за тях. Това са различните видове уродливост, проявявани от хора, които приемат няколко така наречени положителни поговорки и възгледи, когато не разбират истината. Когато хората не знаят дали тези възгледи са правилни, или не, те често смятат тези възгледи и поговорки за истини, към които трябва да се придържат и които да прилагат, а когато ги прилагат, обикновено страдат от всевъзможни последствия и за тях настъпват всевъзможни неудобства. Какви са последствията от това за хората? Докато хората постоянно се стремят към свобода, те също така постоянно се мятат от един вихър в друг и от един вид робство в друг вид робство. Не е ли така? Следователно, когато не разбираш истината — независимо дали това, към което твърдо се придържаш, е възглед, традиционна култура или някакво правило, система или теория, и дали тези неща са относително остарели в обществото, или са доста авангардни и модерни — тези неща никога не могат да заменят истината, защото те не са истината. Независимо колко добре се придържаш към тях или колко добре ги прилагаш, накрая те само ще те накарат да се отдалечиш от истината, вместо да я придобиеш. Колкото повече се придържаш към тези неща, толкова повече ще се отдалечаваш от истината и толкова повече ще се отклоняваш от Божия път и от пътя на истината. От друга страна, ако можеш активно да поемеш инициативата да се избавиш от тези така наречени положителни неща, теории и фалшиви истини, тогава ти можеш относително бързо да навлезеш в истината. По този начин хората няма да използват вместо истината и Божиите слова тези така наречени традиционни култури и тези фалшиви истини като принципи на практикуване в ежедневието си и тези неудобства постепенно ще бъдат облекчени и постепенно ще бъдат преодолени.

Някои хора считат, че са придобили истината, като са се отървали от традиционната култура на семейството и държавата и са приели чуждестранна традиционна култура от чужбина. Някои хора считат, че са придобили истината, като са се отървали от старата традиционна култура и от старите идеи и възгледи и са приели малко по-напредничави и малко по-модерни идеи. Ако погледнем сега на този въпрос, тези хора прави ли са, или грешат? (Грешат.) Всички те грешат. Хората мислят, че просто като се отърват от старото, ще придобият свобода. Какво означава да придобиеш свобода? Това означава, че човек е придобил истината и истинския начин на живот, който трябва да има. Хората мислят, че истинският път

се придобива точно така. В действителност така ли е? Правилно ли е това? Не. Независимо колко модерна и напредничава култура приема човечеството, в крайна сметка тя си остава традиционна култура и нейната същност не се променя. Традиционната култура завинаги ще си остане традиционна култура. Независимо дали може да издържи проверката на времето или проверката на фактите, или дали е почитана от човечеството, накрая тя си остава традиционна култура. Защо тези традиционни култури не са истината? Всичко се свежда до това, че тези неща са идеи, възникнали след като човечеството беше покварено от Сатана. Те не идват от Бог. Те са примесени с някои от човешките фантазии и представи и освен това са последствията, постигнати от покваряването на човечеството от Сатана. Сатана използва идеите, възгледите и всякакви поговорки и аргументи на покварeното човечество, за да обвърже мисленето на хората и да го поквари. Ако Сатана използваше някои неща, които са очевидно абсурдни, нелепи и погрешни, за да подвежда хората, тогава те щяха да имат проницателност. Щяха да са способни да различават правилното от грешното и щяха да използват тази проницателност, за да отрекат и заклеймят тези неща. Така тези учения нямаше да издържат на внимателна проверка. Когато Сатана обаче, за да обуславя, влияе и внушава на хората, използва някои идеи и теории, които отговарят на представите и фантазиите на хората, и за които счита, че ще издържат на внимателна проверка, когато бъдат изречени на глас, човечеството лесно се подвежда, а тези поговорки лесно се приемат и разпространяват от хората и така те продължават да се разпространяват от поколение на поколение, та чак до наши дни. Вземете например някои истории за китайски герои като патриотичните истории за Юе Фей, генералите от семейство Ян и Уен Тянсян. Как се случва така, че тези идеи са достигнали до наши дни? Ако погледнем въпроса от гледна точка на хората, във всяка епоха има тип човек или тип управник, който постоянно използва тези примери и идеите и духа на тези личности, за да учи поколение след поколение, така че поколение след поколение покорно и кротко да приема неговото управление и да може лесно да управлява поколение след поколение и да направи управлението си по-стабилно. Като разказва за сляпата преданост на Юе Фей и генералите от семейство Ян, както и за патриотичния дух на Уън Тянсян и Ку Юан, той възпитава своите поданици и им дава да разберат едно правило, а именно, че човек трябва да постъпва предано — че човек с благороден морален характер трябва да притежава точно това. Преданост до каква степен? До такава, че „когато императорът заповяда на своите подчинени да умрат, те нямат друг избор, освен да умрат“ и „един верен поданик не може да служи на двама царе“ — това е друга поговорка, която той почита. Той почита и тези, които обичат държавата си. Да обичаш държавата си означава да обичаш какво или кого? Да обичаш земята? Да обичаш хората в нея? А какво е държавата? (Управниците.) Управниците са представителите на държавата. Ако кажеш:

„Любовта ми към моята държава всъщност е любов към родния ми град и към родителите ми. Не обичам вас, управниците!“, тогава те ще се ядосат. Ако кажеш: „Любовта ми към моята държава е любов към управниците от най-съкровените дълбини на сърцето ми“, те ще го приемат и ще одобрят тази любов. Ако ги накараш да разберат и им разясниш, че те не са тези, които обичаш, тогава няма да одобрят. Кого представляват управниците през вековете? (Сатана.) Те представляват Сатана, те са членове на бандата на Сатана и са дяволи. Те няма как да възпитават хората да се покланят на Бог, да се покланят на Създателя. Няма как да направят това. Вместо това казват на хората, че управникът е син на небето. Какво означава „син на небето“? Означава, че Небето дава власт на някого и този човек се нарича „син на небето“ и има властта да управлява всички хора под небето. Това идея, внушена на хората от управниците ли е? (Да.) Когато даден човек стане син на небето, това е определено от Небето и волята на Небето е с него, така че хората трябва да приемат безусловно управлението на този човек, каквото и да е то. Това, което те внушават на хората, е тази идея, която те кара да приемеш този човек като син на небето въз основа на твоето признание за съществуването на Небето. Каква е целта на това да те накарат да приемеш този човек като син на небето? Целта не е да те накарат да признаеш, че има Небе, или че има Бог, или че има Създател, а да те накарат да приемеш самия факт, че този човек е син на небето, и че тъй като е син на небето, което се дължи на съществуването на волята на Небето, хората трябва да приемат неговото управление — това са идеите, които те внушават. Зад всички тези идеи, които са се развили от началото на човечеството до наши дни — независимо дали това, което разнищваме, са фрази и идиоми, които съдържат алюзии, или са народни пословици и често срещани поговорки, които са напълно лишени от алюзии — се крият оковите на Сатана и подвеждането на човечеството, както и погрешното определение на покварeното човечество за самите тези идеи. Какво влияние оказва това погрешно определение върху човечеството в по-късни периоди? Дали е добро, положително или негативно? (Негативно.) В основата си то е негативно. Да вземем например поговорките „да спиш на съчки и да вкусваш жлъчка“, „да криеш светлината си и да събираш сили в мрака“, „да се понасят унижения и да се носи тежко бреме“, „никога не се предавай“, както и „преструвай се, че правиш едно, докато правиш друго“ — какво влияние оказват тези поговорки върху човечеството в по-късни периоди? То е, че след като хората приемат тези идеи от традиционната култура, всяко следващо поколение все повече се отдалечава от Бог и все повече се отдалечава от Божието сътворение и от спасяването на хората, както и от Неговото дело по плана за управление. След като хората приемат тези погрешни възгледи от традиционната култура, те все повече чувстват, че човешката съдба трябва да бъде в собствените им ръце, че щастието трябва да бъде създадено със собствените им ръце и че възможностите са

запазени за онези, които са подготвени, което води човечеството до все по-голямо отричане на Бог, до отричане на Божието върховенство и до това да живее под властта на Сатана. Ако сравните това, за което хората в съвременната епоха обичат да говорят, и това, за което са обичали да говорят преди две хиляди години, значението на мисленето, което стои зад тези неща, всъщност е едно и също. Просто хората в днешно време говорят за тези неща по-конкретно и са по-открити по отношение на тях. Не само че отричат съществуването и върховенството на Бог, но и се съпротивляват на Бог и Го заклеймяват във все по-сериозна степен.

Например в древността хората са казвали: „Когато нацията е в беда, всеки има отговорността да даде своя принос“ — поговорка, която е достигнала до наши дни. Хората ценят тази поговорка, особено патриотите, които я считат за свой девиз. Сега, когато сте дошли в чужбина, ако някой каже, че в Китай се е случил някакъв инцидент, има ли това нещо общо с вас? (Не.) Защо казвате, че това няма нищо общо с вас? Има хора, които казват: „Мразя тази държава. В момента комунистите са на власт, тази зла политическа партия. Комунистическата партия е дяволът Сатана, тя е тоталитарен режим и няма нищо общо с мен. Тя ни преследва и ни пречи да вярваме в Бог. Мразя я“. Да предположим, че един ден тази държава е на път да загине — може би няма да почувстваш нищо в сърцето си, но когато чуеш, че провинцията, от която първоначално си дошъл, е била завладяна и окупирана от чуждестранни групировки, ще се почувстваш така, сякаш си станал бежанец, скитник, който няма дом, където да отиде, и ще се разстроиш и ще почувстваш, че не можеш да се върнеш към корените си, подобно на падащите листа. Връщането към корените, подобно на падащите листа — това е друга традиционна идея. И да предположим, че един ден след това изведнъж чуеш, че родният ти град — земята, в която си роден и израснал — е завладян и окупиран от чуждестранни групировки, пътят, по който всеки ден си ходил на училище, е окупиран от чуждестранни групировки, а къщата и земята на семейството ти са присвоени от чуждестранни групировки. Това, което някога е било твое, е изчезнало — този малък парцел земя, който се е врязал дълбоко в съзнанието ти, парцелът земя, с който имаш най-тясна връзка, е изчезнал, и всички твои роднини там са изчезнали. В този момент ще си помислиш: „Как мога да имам дом, ако нямам държава? Сега наистина съм станал бежанец, наистина съм бездомник, станал съм скитник. Изглежда, че поговорката „когато нацията е в беда, всеки има отговорността да даде своя принос“ е вярна!“. Когато дойде това време, ще се промениш. Така че защо сега не мислиш, че тази поговорка е вярна? Има предистория и предпоставка за това, защото тази държава те преследва и ти причинява твърде много мъки, не те приема и ти я мразиш. Факт е, че това, което наистина мразиш, не е тази земя. Това, което мразиш, е сатанинският режим, който те преследва. Ти не я признаваш за своя държава, така че в момента, когато другите казват: „Когато нацията е в беда, всеки има отговорността да даде своя

принос“, ти казваш: „Това няма нищо общо с мен“. Но когато един ден земята, в която си се родил и израснал, вече не ти принадлежи и вече нямаш роден град, ще почувстваш, че си скитник и че си човек без националност, и че наистина си загубил държавата си. В този момент ще почувстваш остра болка в сърцето. Защо ще почувстваш остра болка в сърцето? Възможно е сега все още да не я усещаш силно, но един ден тя ще те докосне дълбоко. При какви обстоятелства ще те докосне дълбоко? Не е страшно, ако държавата ти загине и ти станеш част от завоювана нация. Кое е страшното? Когато станеш част от завоювана нация и бъдеш тормозен, порицаван, дискриминиран, потъпкван и нямаш място, където да живееш спокойно, тогава ще си помислиш: „Да имаш държава е толкова ценно. Без държава хората нямат истински дом. Хората имат дом въз основа на това, че имат държава, затова в поговорката е казано добре: „Когато нацията е в беда, всеки има отговорността да даде своя принос“. В изречението „всеки има отговорността да даде своя принос“ за какво се отнася това „има отговорността“? За спокойствието на собствения ти дом, за да можеш да защитиш собствения си дом. Когато си мислиш за това, когато си дискриминиран от чуждестранни групировки или в чужда държава, когато имаш нужда от място, към което да принадлежиш, и когато имаш нужда от държава зад гърба си, която да се застъпва за твоето достойнство, имидж, идентичност и статус, как ще се почувстваш? Ще си помислиш: „Ако в чужда държава човек има мощна подкрепа зад гърба си, тя трябва да е от велика родина!“. Ще бъде ли различно душевното ти състояние тогава, в сравнение със сега? (Да.) Сега ти просто си в пристъп на възмущение, затова казваш, че каквото и да се случва в твоята държава, не е твоя работа. Ако все още можеш да говориш такива неща, когато дойде това време, какъв вид духовен ръст трябва да имаш? Има един факт на този свят, който може би е известен на всеки, а именно, че без подкрепата на силна родина, ти определено ще бъдеш дискриминиран и тормозен в чужди държави. Когато дойде време действително да преживееш това, какво ще поискаш преди всичко? Някои ще кажат: „Щеше да е чудесно, ако бях евреин или японец. Никой нямаше да посмее да ме тормози. Щях да бъда високо уважаван от хората във всяка държава, в която отида. Защо съм се родил в Китай? Държавата е некомпетентна и китайците биват тормозени, където и да отидат“. За какво ще си помислите първо, когато се случи нещо подобно? (Имаме вяра в Бог и се покоряваме на устроеното и подреденото от Бог.) Това е правилно. Но колко истини трябва да разбира човек, какво преживяване трябва да е имал и колко разбиране за преживяване трябва да притежава, за да е способен да каже такова нещо и да го превърне в свой собствен духовен ръст? Когато се случи нещо подобно, какви идеи, разбиране и практическо преживяване трябва да имаш, за да не си слаб? И за да не се чувстваш разстроен дори ако някой те оплюе и те нарече част от завоюван народ? Какъв духовен ръст трябва да имаш, за да не се чувстваш разстроен и да не страдаш от тези

възпирания? Имате ли такъв духовен ръст сега? (Не.) Сега го нямате, но може би ще го имате някой ден? С какви истини трябва да се въоръжите? Какви истини трябва да разберете? В днешно време някои хора щом чуят, че членове на семействата им в континентален Китай са били арестувани за това, че са вярвали в Бог, това, което разбират в сърцата си — а именно, че всичко е в ръцете на Бог — става доктрина за тях и те са възпирани от факта, че членовете на семействата им са арестувани, и не са склонни да изпълняват дълга си. Ако чуят, че техен роднина е мъртъв, може да припаднат на място. Как бихте се почувствали, ако тази земя бъде унищожена и всички хора в нея умрат? Каква тежест имат дълбоко в сърцата ви традиционните неща като държава, дом, роден град и родина, както и някои традиционни идеи и култура, свързани с тези думи? В твоя живот те все още ли ръководят всички твои действия, както и всички твои мисли и модели на поведение? Ако сърцето ти все още е заето от всички тези традиционни неща, с които си свързан, като държава, раса, нация, семейство, роден град, земя и т.н., т.е. ако тези неща все още имат определен оттенък на традиционна култура в твоето сърце, тогава проповедите, които слушаш, и истините, които разбираш, са все доктрини за теб. Ако си слушал толкова много проповеди, но не можеш да се избавиш дори от най-елементарните неща, от които хората трябва да се избавят и от които трябва да се отделят, и ако не можеш да се отнасяш правилно към тях, какви точно проблеми разрешават тези истини, които разбираш?

След като много китайци дойдат на Запад, те искат да внушат на западняците своята традиционна култура и нещата, които считат за правилни и добри. По същия начин западняците не остават по-назад от тях и вярват, че собствените им традиционни култури също датират отдавна. Например древният Рим, древният Египет и древна Гърция — всички те съдържат в себе си думата „древен“, а културите им са на повече от три хиляди години. Ако се позовем на тези данни, в тях има определено културно наследство и нещата, създадени от това културно наследство, се смятат от човечеството за квинтесенция на целия човешки живот и за обобщение на най-квинтесенциалните неща, произлезли от живота, съществуването и постъпките на човечеството. Как се наричат най-квинтесенциалните неща, завещани от човечеството? Традиционна култура. Поколение след поколение хората са си предавали тази традиционна култура и в сърцето си всеки счита, че това е най-доброто нещо. Независимо дали хората могат да се придържат към него или не, като цяло хората от всички раси го считат за нещо, което е над всичко останало, и го считат за истината. Следователно всяка човешка раса има някои традиционни неща, които издържат на внимателна проверка и които имат особено дълбоко влияние върху нея, и използва тези неща, за да се бори и да се сравнява с другите, и дори да се опитва да ги надмине. Например китайците казват: „Нашият китайски ликьор байджу е добър, има наистина високо съдържание на алкохол!“. Западняците казват: „Какво толкова има във вашия

ликьор? Съдържанието на алкохол е толкова високо, че след като го изпиете, се опиянявате, а освен това е наистина вреден за черния дроб. Червеното вино, което ние, западняците, пием, е с ниско съдържание на алкохол, не вреди особено на черния дроб и освен това подпомага кръвообращението“. Китайците казват: „Нашето байджу също подпомага кръвообращението и върши много добра работа в тази насока. Щом го изпиеш, то отива в главата ти и цялото ти лице засиява. Това ваше червено вино не е достатъчно силно, не се напиваш от него, колкото и да пиеш. Виждаш ли, ние имаме алкохолна култура за пиенето на алкохол и чаена култура за пиенето на чай“. Западняците казват: „Ние също имаме чаена култура за пиенето на чай и кафена култура за пиенето на кафе, алкохолна култура за пиенето на алкохол, а в днешно време имаме дори култура на бързото хранене“. Като се сравняват помежду си, никой не отстъпва на никого и никой не приема нищо от никого. Всички мислят, че техните неща са истината, но всъщност нито едно от тях не е истината. Като оставим настрана невярващите, най-жалкото е, че дори тези, които вярват в Бог — и още по-лошо, тези, които са приели този етап на делото от 20-30 години — не осъзнават, че тези неща изобщо не са истината. Има хора, които казват: „Може ли да се каже, че това е свързано с истината?“. Дори не е приемливо да се каже, че е свързано с истината. То не е истината, няма никаква асоциация или връзка с истината, няма прилика между тях и те не са едно и също нещо. Точно както медта си остава мед, независимо колко добре е покрита със злато или дали е полирана, докато златото, което не е полирано, лъскаво или блестящо, си остава злато — те не са едно и също нещо.

Има хора, които се питат: „Лесно ли е за хората, които са получили сравнително добро традиционно културно образование и обуславяне, да приемат истината?“. Не, това са два отделни въпроса. Само начинът им на живот е малко по-различен, но отношението на хората към приемането на истината, различните им мисли и възгледи, както и степента на поквара на целия човешки род са едни и същи. Когато Бог започна да говори в този етап от Своето дело, този на последните дни, Той говореше в контекста на китайския народ, и отправяше думите Си към него. Изминаха тридесет години и когато тези слова се разгласиха до всички различни раси в други части на Азия и на места като Европа и Америка и т.н., след като хората, били те черни, бели, кафяви или жълти, ги прочетоха, всички казват: „Тези слова говорят за нас“. Божиите слова разобличават покварения нрав на всички човешки същества. Малко хора казват: „Всички тези слова са адресирани до вас, китайците. Те говорят за покварения нрав на вас, китайците, какъвто ние нямаме“. Само много малък брой хора, онези, които нямат духовно разбиране, биха казали такива неща. В миналото южнокорейците имаха този вид погрешно разбиране. Те вярваха, че южнокорейският народ живее в демократична и свободна обществена система и че е повлиян от християнската култура, както и от хилядите години корейска култура, така че тяхната раса е

по-изявена и по-благородна от тази на китайците. Защо смятаха така? Защото след като много китайци пристигнаха в Южна Корея, те направиха местата, в които ходеха, по-мръсни и по-шумни, кражбите и престъпността се увеличиха и това имаше неблагоприятно въздействие върху социалния климат. Затова братята и сестрите в Южна Корея вярваха, че „китайците са потомци на големия червен змей и на Моав. Ние, южнокорейците, не сме били покварени от големия червен змей“. Какво намекваха те, като казваха това? То беше, че „не сме били покварени от големия червен змей, затова не сме толкова покварени като китайците. Китайците са по-покварени от нас. Ние сме по-добри от китайците“. Какво имаха предвид под „по-добри“? (Че поведението им е по-добро.) От една страна, става дума за поведение. От друга страна, те вярваха от все сърце, че традиционната култура, която южнокорейският народ е създал и приел от началото на историята, е благородна, дори по-благородна от културата и традициите на китайската нация, и че хората и расата, обусловени от този вид традиционна култура, са по-благородни от тези, обусловени от китайската традиционна култура. Затова когато четяха Божиите слова и видяха, че Бог казва: „Вие евтини боклуци“, си помислиха, че Той говори за китайците. Китайските братя и сестри казаха: „Това „вие“, за което Бог говори, се отнася за човечеството“. Южнокорейците казаха: „Това не е правилно, Бог говори за „вас“, а не за нас. Това, за което Бог намеква, не включва южнокорейците“. Това си мислеха те. С други думи, независимо от какъв аспект разглеждаха нещата, техните възгледи и гледни точки не изразяваха гледната точка на истината, камо ли една обективна и справедлива гледна точка. Вместо това те разглеждаха нещата в контекста на една раса и една традиционна култура. Затова независимо как разглеждаха нещата, последващите резултати бяха в противоречие с истината. Защото независимо как разглеждаха нещата, тяхната отправна точка винаги беше: „Всичко за нашата велика южнокорейска нация е правилно, всичко, свързано с нея, е критерий и всичко по отношение на нея е правилно“. Те възприемаха всичко и оценяваха всичко от погрешна гледна и отправна точка, така че дали резултатите, по начина по който те ги възприемаха, бяха правилни или грешни? (Грешни.) Със сигурност бяха грешни. Тогава какъв трябва да бъде критерият, по който се оценява всичко? (Истината.) Би трябвало да е истината — това е критерият. Техният критерий сам по себе си беше погрешен. Те оценяваха всички неща и всички събития от грешна гледна точка и с грешен възглед, така че измерените резултати определено бяха погрешни, не бяха справедливи, не бяха правилни, а още по-малко бяха обективни. Затова им беше трудно да приемат някои чуждестранни неща, а освен това мисленето им беше много крайно, откъснато, тесногръдо и склонно да прибързва. Откъде идваше тяхната прибързаност? От това, че каквото и да кажеха, трябваше да споменат „нашата велика южнокорейска нация“ и настояваха да добавят думата „велика“. Какво означава „велика“? Думата „велика“ не отразява ли надменност? Ако

пътуваш по света или погледнеш атлас, колко голяма е Южна Корея? Ако тя наистина е по-голяма от другите държави и наистина може да се нарече велика, тогава добре, наречете я „велика“. Но в сравнение с други държави на земята Южна Корея няма голяма площ, така че защо настояваха да я наричат „велика“? Освен това, независимо дали една държава е голяма или малка, правилата и традиционната култура, които тя създава, не идват от Бог и категорично не идват от истината. Това е така, защото преди човек да приеме истината и преди да приеме Божието спасение, всички идеи, които приема, идват от Сатана. Какво правят с хората всички идеи, възгледи и традиционната култура, създадени от Сатана? Това, което правят, е да подвеждат, покваряват, обвързват и ограничават хората, в резултат на което покварeното човечество има тесногръди и крайни мисли и едностранчиви и пристрастни възгледи за нещата, които стигат дори до степен на нелепост и абсурдност — това са последствията от покваряването на човечеството от Сатана. И така, когато хората в много държави и дори сред някои раси чуят думите „Бог се въплъти в Китай“, каква е първата им реакция? Една дума — невъзможно! Къде според тях би могло да се намира това място? (Израел.) Точно така, Израел. Хората най-много обичат да следват правила и да се придържат към представи. Те считат, че Израел е мястото, където Бог е вършил делото Си, и затова Бог трябва да се яви в Израел или в някоя могъща империя, която почитат, или пък считат, че Бог трябва да се яви в държава, която в техните представи и фантазии някога е била древна цивилизация. Китай не е точно такава държава, така че им е трудно да приемат свидетелството, че Бог се е въплътил в Китай, и само това е достатъчно, за да изгубят възможността да бъдат спасени. Кой е причинил това? (Сами са си го причинили.) Тъй като таят такава представа, станаха непокорни и изобщо не търсят истината, за да разрешат проблема, те си нанесоха ужасна вреда и провалиха този единствен шанс за постигане на спасение.

Много от фантазиите и представите, които хората имат, когато не разбират истината, и дори някои от нещата, на които се покланят, са много нелепи и абсурдни. Една южнокорейска дама, която е в Съединените щати и харесва страната, влиза в контакт с американци и един от тях я пита: „Празникът на пролетта съвсем е наближил. Какво ядат китайците по време на Празника на пролетта?“. Тя отговаря: „Аз не съм китайка, аз съм южнокорейка“. Американецът отговаря: „А южнокорейците не празнуват ли също Празника на пролетта?“. На което тя отговаря: „Ние, южнокорейците, не празнуваме Празника на пролетта“. Американецът казва: „Аз мислех, че южнокорейците празнуват Празника на пролетта, точно както китайците“. Тя отговаря с изключително рязък тон: „Ние не сме същите като китайците! Правилно ли е да смятате че празнуваме Празника на пролетта? Това сериозно накърнява достойнството на нас, южнокорейците!“. Наистина ли южнокорейците не празнуват Празника на пролетта? (Празнуват го.) В действителност южнокорейците също празнуват Празника на пролетта. Тогава

тя защо каза, че южнокорейците не го празнуват? Нека да обсъдим този въпрос. Правилно ли е да се празнува Празника на пролетта или не? Можете ли да обясните ясно този въпрос? За чужденците празнуването на Празника на пролетта само по себе си не е нещо срамно. Това е специален ритуал, който отбелязва важен ден в живота на хората. За хората, живеещи в този свят на традиционна култура, празнуването на Празника на пролетта не е нещо лошо или нещо срамно, така че защо жената не се осмелява да признае, че празнува Празника на пролетта? Защото щом признае, че празнува Празника на пролетта, тя вече не е повлияна от западната култура и ще ѝ бъде лепнат етикета на много традиционна източноазиатка, а тя не иска хората да мислят, че е традиционна източноазиатка. Тя иска хората да си мислят, че ѝ липсват източноазиатските традиции и че не разбира източноазиатските традиции или че дори не знае нищо за тях. Тя иска също така да знаят, че говори свободно английски, че изрусява косата, че носи сини контактни лещи, че се облича като западнячка и че е също толкова смела и необвързана, освободена, независима и проницателна като западните жени — така иска да я възприемат хората. Затова под влиянието на това мислене, когато ѝ се случи нещо, начинът, по който действа, ще е в съгласие с това мислене. Когато някой я попита дали южнокорейците празнуват Празника на пролетта, тя отговаря: „Ние, южнокорейците, не празнуваме Празника на пролетта“. Ако близките ѝ кажат: „Очевидно е, че празнуваме Празника на пролетта, защо казваш, че не го празнуваме?“, какво би отговорила тя? „Вие сте глупави. Ако кажа, че празнуваме Празника на пролетта, няма ли да разберат, че съм традиционна южнокорейка?“. Тя иска хората да мислят, че е родена и израснала в Съединените щати. Ако я попиташ: „Ти си родена тук, но колко поколения от твоето семейство са били тук?“, тя ще отговори: „Нашите предци са израснали тук“. Счита, че това е символ на идентичност и статус, затова стига дотам, че да казва тази лъжа, и не се страхува, че другите ще я разкрият. Що за мислене е това? Струва ли си да се лъже по този въпрос? Струва ли си да се рискува? Не си струва. Дори такава дреболия може да разобличи мислите и възгледите на даден човек. Какви мисли и възгледи биват разобличавани? Някои китайски момичета са наистина красиви, но настояват да си изрусяват косата, да я къдрят, да носят различни нюанси контактни лещи, които променят цвета на очите им, и да се представят за чужденки — наистина е неловко да се наблюдава това. Защо настояват да бъдат като този тип хора? Дали произходът им се е променил, след като са започнали да се обличат по този начин? Дори ако произходът им се е променил и в следващия си живот се преродят в бял човек или в човек от раса, за която имат добро мнение — какво ще стане тогава? Можете ли да възприемете ясно този въпрос? Ако някой настоява да постъпва с определен стил и темперамент и да се представя за член на нация или раса, която почита, защо го прави? Има ли някакво скрито мислене, което стои в основата на това? Какво е мисленето, което стои в основата му? То е същото като

това на онази южнокорейка. Когато американците я питат дали може да играе тенис на маса, тя отговаря: „Какво е тенис на маса? Само китайците го играят. Ние играем тенис и голф“. Що за човек може да постъпва и да говори по този начин? Не е ли той малко фалшив? Всичко, което тя прави, е фалшиво и това прави живота ѝ толкова изтощителен! Вие бихте ли постъпвали по този начин? Някои китайци, които са живели на Запад в продължение на десетилетия, вече не могат да говорят китайски, когато се върнат в родния си град. Това лошо ли е? (Да.) Някои хора казват: „Не бива да забравяме корените си. Бог също казва, че хората не бива да забравят корените си. Бог е коренът на хората. Хората са сътворени от Бог и всичко в хората произлиза от Бог, така че като сътворени същества хората трябва да се покланят на Бог — ето какво означава да не забравяш корените си“. Не е ли така? Във всяка ситуация трябва да се търси истината, но хората не търсят истината и се придържат изцяло към традиционната култура. Защо е така? Някои хора казват: „Ние никога не забравяме корените си. Където и да отидем, признаваме, че сме китайци, и признаваме, че държавата ни е бедна и изостанала. Никога, ама никога няма да забравим корените си“. Правилно ли е това? Всички тези проблеми, от една страна, се дължат на прекалено дълбокото влияние и възпитание на тези така наречени традиционни култури върху човечеството. Друг аспект е, че дори след като хората са слушали проповеди толкова много години, те не размишляват внимателно и не търсят каква е истината. Вместо това често използват традиционната култура и упадъчните неща, които вече имат, които вече са научили и които следователно са здраво вкоренени, и ги представят за истини. Това е вторият аспект. На трето място, след като са слушали проповеди, хората не търсят истината в Божиите слова. Вместо това използват традиционните гледни точки и знанията и ученията в човешките представи, които вече познават, за да оценяват Божиите слова. Така че досега, макар че хората са слушали много проповеди, т.нар. принципи на поведение и т.нар. принципи на изпълнение на дълга и служене на Бог, които хората си предават от уста на уста, често се основават и на някои знания, пословици и често срещани поговорки, които те считат за правилни. Например, ако някои хора направят нещо нередно и църковните водачи или братята и сестрите ги кастрят, те ще си помислят: „Хм, това е като в онези поговорки: „От екзекуция само падат глави“ и „Не вдигай ръка срещу усмихнато лице“. Аз търпеливо съм приел този мой дребен недостатък с усмивка — защо продължаваш да ме разобличаваш заради него?“. Външно слушат и се покоряват послушно, но всъщност дълбоко в сърцата си използват традиционните представи, за да възразяват и да се съпротивляват. Каква е причината за тяхната съпротива? Тя е, че считат поговорките „от екзекуция само падат глави“ и „не вдигай ръка срещу усмихнато лице“ за абсолютни истини и за правилни, и че считат за погрешно някой да продължава непрекъснато да ги кастри и разобличава без ни най-бегъл намек за чувство, и това не е истината.

Придобихте ли по-дълбоко разбиране на истината от съдържанието, за което току-що разговаряхме? (Да.) Някои може да кажат: „Сега, след като Ти ни каза това, не знаем какви принципи трябва да спазваме при практикуването. Как трябва да живеем без тези традиционни култури, без тези представи и знания? Как трябва да действаме? Как можем да отворим устата си и да проповядваме Божиите слова без тези неща, от които да се ръководим? Без тях не изчезва ли основата, върху която можем да проповядваме Божиите слова? И тогава какво друго ни остава?“. Е, това, което им казвам, е, че ако ти наистина нямаш тези неща, ще ти е по-лесно да търсиш истината, ще ти е по-лесно да приемеш истината и да се върнеш при Бог. Преди това, когато си отвореше устата, всичко, което излизаше, бяха сатанински философии и културни познания, като например: „Мъдрият човек се подчинява на обстоятелствата“, „Не вдигай ръка срещу усмихнато лице“, „От екзекуция само падат глави“ и т.н. Сега разсъждаваш и си мислиш: „Не мога да кажа това, всички тези поговорки са погрешни, те са отхвърлени и заклеймени, така че какво трябва да кажа? Да се заема с четенето на Божиите слова смирено и надлежно и да намеря основанието от Божиите слова“. Хората изпълняват своя дълг и следват Бог, но когато отворят уста, всичко, което излиза от тях, са тези пословици, поговорки и някои неща и възгледи, които получават от традиционната култура. Когато и да му се случи нещо, никой не може да възхвалява напълно Бог или да свидетелства за Бог и да каже: „Бог казва това“ или „Бог казва онова“. Никой не говори така, никой не си отваря устата и не изрича Божиите слова на един дъх. Ти не можеш да изречеш Божиите слова на един дъх, но можеш да изречеш на един дъх тези често срещани поговорки, така че с какво точно е изпълнено твоето сърце? С всички онези неща, които идват от Сатана. Някои хора, когато ръководителят на екипа им проверява работата им, казват: „Какво проверяваш? Не се съмнявай в онези, които използваш, нито използвай онези, в които се съмняваш. Ако винаги се съмняваш в мен, тогава защо ме използваш? Просто намери някой друг, който да го направи“. Те смятат, че това е правилният начин на действие, и не позволяват на другите да ги надзирават и критикуват. Има и хора, които са изстрадали много при изпълнението на дълга си, но понеже не са търсили принципите и са предизвиквали прекъсване и смущение в работата на църквата, накрая ги освобождават, а на всичкото отгоре и ги кастрят. След като изслушат някои осъдителни забележки, те са предизвикателни и си мислят: „Има една поговорка, която гласи: „Дори да не съм постигнал нищо, аз съм понесъл несгоди. Ако не са несгоди, то е умора!“. Просто допуснах тази малка грешка, какво значение има това?“. Тъй като първо са научили тази често срещана поговорка и съответно тя е здраво вкоренена в тях, като управлява и повлиява мислите им, това ги подтиква да използват тази поговорка — в тази среда и след като е възникнала тази ситуация — като основа за съпротива и непокорство към справянето на Божия дом с тях. При това положение могат ли те все пак да се

покорят? Все още ли им е лесно да приемат истината? Дори и външно да се покорят, то е, защото нямат алтернатива и няма как иначе. Въпреки че външно не се съпротивляват, в сърцата им все още има съпротива. Това истинско покорство ли е? (Не.) Това е отбиване на номера, не е истинско покорство. Тук няма покорство, а само рационализиране, негативизъм и противопоставяне. Как се появи това рационализиране, негативизъм и противопоставяне? Те възникнаха от тази поговорка: „Дори да не съм постигнал нищо, аз съм понесъл несгоди. Ако не са несгоди, то е умора!“. Какъв вид нрав е породила тази поговорка у тези хора? Неподчинение, непримиримост, противопоставяне и рационализиране. Вие придобихте ли допълнително разбиране за истината от това общение? След като ясно разнищиш и разпознаеш тези негативни неща и ги изровиш от сърцето си, ще бъдеш способен да търсиш истината и да практикуваш истината винаги, когато ти се случи нещо, защото старите неща са отречени и вече не могат да те подтикнат да разчиташ на тях при изпълнението на дълга си, при служенето на Бог и при следването на Бог. Тези неща вече не са принципи на твоите постъпки, не са принципите, които трябва да спазваш при изпълнението на дълга си, а вече са критикувани и заклеймени. Ако ги вземеш и ги използваш отново, какво ще се случи дълбоко в сърцето ти? Ще бъдеш ли все така щастлив? Ще бъдеш ли все така сигурен, че си в правото си? Ясно е, че това е малко вероятно да се случи. Ако тези неща вътре в теб бъдат наистина премахнати, тогава трябва да потърсиш в Божиите слова кои точно са истинските принципи и какви точно са Божиите изисквания. Някои хора често казват: „Прави каквото ти заповядва господарят, иначе колкото и усилия да полагаш, нищо няма да постигнеш“. Правилна или погрешна е тази поговорка? Определено е погрешна. С какво е погрешна? За кого се отнася „господарят“ в изречението „прави каквото ти заповядва господарят“? За твоя работодател, за твоя шеф, за твоя началник. Тази дума „господар“ сама по себе си е погрешна. Бог не е твоят работодател, нито твоят шеф, нито твоят ръководител. Бог е твоят Бог. Ръководителите, шефовете и началниците са все от един и същи вид и са на същото ниво като хората. По същество те си приличат. Всички те са покварени човешки същества. Ти ги слушаш, получаваш заплата от тях и правиш каквото поискат от теб. Те ти плащат за някакъв обем работа, която вършиш, и нищо повече. Какво означава „да постигнеш“ в израза „иначе колкото и усилия да полагаш, нищо няма да постигнеш“? (Постижение.) Постижение и възнаграждение. Стимулът за твоите действия е да получиш заплащане. Това не изисква преданост или подчинение, не изисква търсене на истината и поклонение — няма нищо такова, това е просто една сделка. Точно това се критикува и заклеймява в хода на твоята вяра в Бог, в изпълнението на дълга ти и в стремежа ти към истината. Ако считаш за истина поговорката „прави каквото ти заповядва господарят, иначе колкото и усилия да полагаш, нищо няма да постигнеш“, то това е сериозна грешка. Когато се опитваш да накараш някои хора да разберат

истината, реакциите им ще бъдат бавни и мудни и колкото и да ядат и да пият Божиите слова, няма да са способни да разберат дори една-две истини, нито ще са способни да запомнят дори една-две фрази от Божиите слова. Но когато става въпрос за крилати фрази, пословици и често срещани поговорки, които често се разпространяват сред населението, и за тези неща, които обикновените хора често казват, те ги приемат изключително бързо. Колкото и да е глупав човек, дори той приема тези неща изключително бързо. Как е възможно това? Каквато и да е расата или цветът на кожата ти, в крайна сметка ти си всички човешки същества и всички вие сте от един и същи вид. Само Бог е от различен по вид от човека. Човешките същества завинаги ще бъдат от един и същи вид с други човешки същества. Следователно, когато Бог върши нещо, за цялото човечество не е лесно да го приеме, но когато някой от човечеството прави нещо, независимо кой или колко нископоставен е човекът, който го прави, ако то отговаря на представите на всички, всички бързо ще го приемат, защото идеите, възгледите, начините на мислене, нивата и пътищата на разбиране на хората са в общи линии едни и същи и се различават само в малка степен. Следователно, щом някой каже нещо, което е характерно за представите и е несъвместимо с истината, някои хора бързо ще го приемат и това е точно така.

Разбрахте ли в общи линии какво е истината и кои неща не са истината, но претендират да са истината? Какви други такива неща има в съзнанието ви? Все още не можете да ги кажете сега, без да се замисляте, защото те не се считат за знание, не приличат на нещо в книга, на което просто можете да попаднете, като прелиствате страниците. По-скоро това са неща, които не можете да се въздържите да не изречете на глас, когато нещо се случи, по един изключително естествен начин, който не можете да контролирате. Това доказва, че тези неща са се превърнали във ваш живот и са пуснали корени дълбоко в костите ви. Не можете да си ги припомните, когато ви помолят за това, но не можете и да се съпротивлявате да ги изречете, когато ви помолят да не ги изричате. Винаги, когато нещо се случи, тези изопачени възгледи ще излязат наяве — това е факт. Отделете време, за да преживявате. Отсега нататък трябва да обръщате внимание на онези неща, които хората казват често и които считат за правилни. По-рано споменахме някои от отровите на големия червен змей и от философиите на Сатана за светските отношения. Тези неща може да са лесни за разпознаване от гледна точка на буквалното им значение, т.е. хората могат веднага да разберат, че те определено не са истината, и могат ясно да кажат, че те са отровата на големия червен змей и че зад тях се крият лукави кроежи. Тези неща са лесни за разпознаване и смятам, че в общи линии вие можете да ги разнищите, когато от вас бъде поискано да ги разнищите. Отхвърлили сте онези неща, които очевидно са сатанински, но в сърцата ви все още има много поговорки, като например: „Да се понасят унижения и да се носи тежко бреме“, „Да спиш на съчки и да вкусваш

жлъчка“, „Не вдигай ръка срещу усмихнато лице“, „Справедливата кауза привлича щедра подкрепа, а несправедливата — малка“ и „Джентълменът не яде обидни подаяния“. Дълбоко в сърцата си може би все още поставяте отметка до тези поговорки и си мислите: „Те са ценни. Всичко благоприлично за това как трябва да постъпвам в този живот е събрано в тези поговорки“, а тези неща все още не са изровени. След като бъдат старателно изровени и вие имате проницателност за тях, в бъдеще, когато тези неща от традиционната култура излязат наяве, независимо дали това е естествена реакция, или е отражение на обективни условия, вие веднага ще осъзнаете, че тези неща са погрешни и че определено не са истината. В този момент нивото на вашето познание и разпознаване на истината ще бъде по-високо от сегашното. Какво имам предвид под „по-високо от сегашното“? Имам предвид, че ще си достигнал определен духовен ръст, способността ти да разпознаваш ще се е подобрила, твоето преживяване и разбирането ти на истината ще са по-дълбоки от сега и ти ще почувстваш какво е истината в действителност. Сега може да си мислиш: „Всички традиционни култури, които идват от Сатана и които са се развили от културния произход на всички етнически групи на този свят, са погрешни“. Това е един общ начин да се говори за тях, но ти вероятно все още не знаеш кои от тях са погрешни и защо са погрешни. Затова трябва да разнищиш и да разбереш всяка от тях последователно, а след това да достигнеш до момента, в който да можеш да се избавиш от нея, да я заклеймиш, напълно да се разграничиш от нея и да не живееш според нея, а според Божиите слова. В момента ти може да знаеш само по отношение на субективната си воля, че тези пословици, често срещани поговорки, известни сентенции и онези думи, които често се размахват, нямат нищо общо с Божиите слова и не са истината, но винаги, когато нещо се случи, ти все още несъзнателно използваш тези думи като основа за заклеймяване на другите, за себевъздържане и за направляване на поведението си. Те ограничават и манипулират мислите и възгледите ти, което може да доведе до неприятности, и ще повлияе на навлизането ти в истината. Въпреки че един ден тези неща от Сатана все още могат да се появят в сърцето ти, ако си способен да ги разпознаеш, да живееш, без да разчиташ на тях, и да практикуваш според истините принципи, наистина ще имаш духовен ръст. Сега имаш ли този духовен ръст? Все още не. Ако има някаква поговорка, която всички вие признавате за правилна, и ако подобни твърдения вероятно могат да се открият в Божиите слова — макар че не са изразени по съвсем същия начин — ти може погрешно да вярваш, че тази поговорка също е истина и че е същата като Божиите слова. Ако все още не можеш да видиш ясно тези въпроси и все още се придържаш към човешките думи, и не си готов да се откажеш от тях, тогава тази поговорка ще повлияе на навлизането ти в истината, защото тя не е Божиите слова и не може да замени истината.

В днешно време постоянно разговарям за това какво е истината. Това означава, че се отнасям сериозно към вас. За да разберете истината, трябва да

вземем различните идеи и възгледи на хората, доброто им поведение и добрите им намерения, някои правилни поговорки и практики, основани на здравия разум, на които хората разчитат, за да живеят, както и някои идеи и възгледи от традиционната култура, и да разнищим и разпознаем всички тях, за да видим дали наистина са в съгласие с истината и дали наистина имат нещо общо с истината. Ако ти вярваш, че са истината, на какво се основава това твое твърдение? Ако ги окачествяваш като истина въз основа на сатанински теории и учения, тогава ти принадлежиш на Сатана. Ако тези неща не са в съгласие с истината, тогава те идват от Сатана, така че трябва да разнищиш каква точно е тяхната същност. По-специално човек трябва да има правилно разбиране и правилно отношение към многобройните поговорки и възгледи в традиционната култура, които се предават от уста на уста от поколение на поколение. Само по този начин хората могат наистина да разберат и да знаят каква е истината, да разберат какво точно Бог изисква от тях и да разберат какво наистина означава фразата „всичко, което Бог казва, е истината“. В същото време това дава възможност на хората да разберат защо — при положение че имат тези възгледи и поговорки, които уж са в съгласие с нравствената етика, човешката природа и светските установени практики за човешките отношения, и при положение че имат тези идеи, възгледи и поговорки, на които разчитат, за да живеят — Бог въпреки това изразява истини, за да спаси хората, и още повече — защо Бог казва, че само истината може да спаси хората и само истината може да ги промени. Очевидно тук могат да се намерят истини. Най-малкото една от точките е, че идеите, възгледите и поговорките, на които хората разчитат в живота, идват от покварения човечество, че са извлечени от покварения човечество и че са представи и фантазии на хората и нямат абсолютно нищо общо с истината. Освен това тези неща по същество са в противоречие с истината и са враждебни към нея. Те не могат да заменят истината, със сигурност не са истината и никога няма да бъдат истината. От гледна точка на Бог тези неща са определени като неправилни и са заклеймени, и те изобщо не са истината. Божиите действия и истината, която Бог изразява, изобщо нямат нищо общо с тези неща. Тоест истината, която Бог изразява, няма ни най-малко общо с покварените светски установени практики на човешките отношения или с традиционните култури на хората, с техните идеи, възгледи и добро поведение, нито с техните определения за морал, достойнство и положителни неща. Когато Бог изразява истината, Той изразява Своя нрав и същността Си; това, че Бог изразява истината, не се основава на различните положителни неща и твърдения, които хората смятат, че са обобщени от човечеството. Божиите слова са Божии слова; Божиите слова са истината. Те са единствената основа и закон, по който съществува човечеството. Всички така наречени догми, които произлизат от човека, са погрешни, нелепи и заклеймени от Бог. Те не печелят Неговото признание, а още по-малко са източникът или основата на Неговите слова. Бог изразява Своя нрав

и същността Си чрез Своите слова. Всички слова, изразени от Бог, са истината, защото Той има същността на Бог и Той е реалността на всички положителни неща. Където и да поставя Божиите слова това покварено човечество, както и да ги определя или както и да ги възприема или разбира, Божиите слова са вечната истина и това е факт, който никога не се променя. Колкото и слова да е изрекъл Бог и колкото и това покварено, нечестиво човечество да ги заклеймява и отхвърля, остава един факт, който е вечно неизменен: Божиите слова винаги ще бъдат истината. Човекът никога не може да промени това. В крайна сметка цялото човечество ще осъзнае, че Божиите слова са истината и че почитаните от човечеството традиционна култура и научно познание никога не могат да се превърнат в положителни неща и че те никога не могат да станат истината. Това е безусловно. Традиционната култура и начините на оцеляване на човечеството няма да се превърнат в истината с течение на времето или след дълги периоди от време, нито Божиите слова ще станат човешки поради заклеймяването или забравянето им от страна на човечеството. Истината винаги ще бъде истината; тази същност никога няма да се промени. Какъв е фактът тук? Че всички тези често срещани поговорки, които човечеството е обобщило, произлизат от Сатана и човешките фантазии и представи, или възникват в резултат на прибързаността и покварения нрав на хората, и нямат нищо общо с положителните неща. От друга страна, Божиите слова са израз на Божията същност и идентичност. По каква причина Той изразява тези слова? Защо казвам, че те са истината? Причината е, че Бог господства над всички закони, правила, корени, същност, реалности и тайни на всички неща и ги държи в ръцете Си. Затова само Бог знае правилата, действителността, фактите и тайните на всички неща. Бог знае произхода на всички неща и знае какъв точно е коренът на всички неща. Само определенията за всички неща, представени в Божиите слова, са най-точни и само Божиите слова са стандартите и принципите за живота на човешките същества, както и истините и критериите, по които човешките същества могат да живеят, докато законите и теориите на Сатана, на които човекът разчита, за да живее, откакто е покварен от Сатана, са в противоречие както с факта, че Бог господства над всички неща, така и с факта, че Той господства над законите и правилата на всички неща. Различните сатанински теории на човека произлизат от човешките представи и фантазии, а те са от Сатана. Каква роля играе Сатана? Първо, той се представя за истината. На следващо място, той смущава, унищожава и потъпква всички закони и правила на всички неща, които Бог е създал. Следователно онова, което произлиза от Сатана, твърде много съвпада със същността на Сатана и е изпълнено с нечестивата цел на Сатана, с фалша и преструвките и с непроменящата се амбиция на Сатана. Независимо дали покварените човешки същества могат да разпознаят тези философии и теории от Сатана, независимо колко хора ги хвалят, популяризират и следват, и независимо от това колко векове покварeното човечество им се е

възхищавало, покланяло им се е и ги е проповядвало, те няма да станат истина. Понеже тяхната същност, корен и източник е Сатана, който е враждебен на Бог и е враждебен на истината, тези неща следователно никога няма да станат истина — те винаги ще бъдат негативни неща. Когато няма истина, с която да се сравняват, те може да минават за добри и положителни неща, но когато истината се използва, за да ги разобличи и разнищи, те не са безпогрешни, не могат да издържат на внимателна проверка и са неща, които бързо биват заклеймени и отхвърлени. Истината, изразена от Бог, се съобразява точно с потребностите на нормалната човешка природа на човечеството, което Бог е създал, докато нещата, които Сатана внушава на хората, са напълно противоположни на потребностите на нормалната човешка природа на човечеството. Те карат нормалния човек да стане ненормален и да стане краен, тесногръд, надменен, глупав, нечестив, непримирим, жесток и дори непоносимо високомерен. Има момент, в който нещата стават толкова сериозни, че хората обезумяват и дори не знаят кои са. Те не искат да бъдат нормални или обикновени хора, а вместо това настояват да бъдат свръхчовеци, хора с необикновени сили или изключителни хора — тези неща са деформирали човешката природа на хората и техния инстинкт. Истината прави хората способни да съществуват по-инстинктивно според правилата и законите на нормалната човешка природа и всички онези правила, установени от Бог, докато именно тези така наречени често срещани поговорки и подвеждащи твърдения карат хората да вървят срещу човешкия инстинкт и да заобикалят законите, повелени и формулирани от Бог, дори ги карат да се отклонят от пътя на нормалната човешка природа и да вършат някои крайни неща, които нормалните хора не бива да правят или не бива да си помислят. Тези закони на Сатана не просто деформират човешката природа на хората; още по-лошо, те ги карат да изгубят нормалната си човешка природа и инстинктите на нормалната човешка природа. Например сатанинските закони гласят: „Съдбата на човека е в собствените му ръце“ и „Човек създава щастието със собствените си две ръце“. Това противоречи на Божието върховенство и е в разрез с човешкия инстинкт. Когато тялото и инстинктът на хората достигнат предела или когато съдбата им е на критичен кръстопът, хората, които зависят от тези сатанински закони, не са способни да издържат това. Повечето чувстват, че натискът е надхвърлил предела им и е преминал границата на това, което умът им може да понесе, и накрая някои хора изпадат в шизофрения. Хората, които в момента полагат приемни изпити за колеж, страдат от огромния натиск, на който ги подлагат тези изпити. Физическото състояние и психическите качества на хората са различни. Някои могат да се адаптират към такава система, а други не могат. Накрая някои хора изпадат в депресия, други в шизофрения, и дори скачат от сгради и се самоубиват — случват се всякакви неща. Как се стига до тези последствия? Причината е, че Сатана подвежда хората, като ги кара да се стремят към слава и придобивки, което им

вреди. Ако хората могат да живеят по естествен начин според правилата, определени от Бог, да живеят според начина, който Бог е отредил за тях, да четат Божиите слова и да живеят пред Бог, ще обезумеят ли? Ще издържат ли на толкова голям натиск? Категорично няма да издържат. Бог върши Своето дело, за да могат хората да разберат истината, да се отърват от покварения си нрав и да се покорят на Божието върховенство и на Божиите подредби. По този начин те могат да живеят пред Бог без натиск и да придобият единствено волност и освобождаване. Човечеството е създадено от Бог и само Бог познава човешкия инстинкт и знае всичко за хората. Бог използва формулираните от Него правила, за да напътства хората и да предоставя ресурс за техните нужди, докато Сатана съвсем не прави това. Той кара хората да нарушават всички тези правила и ги принуждава да бъдат свръхчовеци и кадърни хора. Не си ли играе по този начин с тях? Те всъщност са нормални и обикновени хора — как могат да бъдат свръхчовеци или хора с необикновени сили? Това не ги ли съсипва? Колкото и да се бориш, колкото и големи да са амбициите и желанията ти, не можеш да станеш свръхчовек или човек с необикновени сили. Дори да се съсипеш до степен, че да загубиш всякакво подобие на човешка природа, не можеш да станеш свръхчовек или човек с необикновени сили. Каквато и кариера да има човек в живота си, тя е предопределена от Бог. Ако не живееш според законите и правилата, формулирани от Бог, а избереш подвеждащите и дяволски думи на Сатана и се стремиш да бъдеш свръхчовек или човек с необикновени сили, ще трябва да преминеш през мъчения и да умреш. Това означава, че ако избереш да приемеш да бъдеш съсипан, потъпкан и покварен от Сатана, тогава всичко, което понасяш, е последица от собствените ти действия, то е това, което заслужаваш, и се случва по твоя собствена воля. Някои хора се явяват на приемен изпит за колеж, провалят се два-три пъти и накрая полудяват заради това, че така и не успяват да го издържат. Сами ли са си причинили това нещо? Защо искаш да вземеш приемния изпит за колеж? Дали не е просто за да изпъкнеш над останалите и да почетеш предците си? Ако се откажеш от тези две цели — да изпъкнеш над останалите и да почетеш предците си — и не преследваш тези неща, а вместо това се насочиш към правилна цел, натискът няма ли да изчезне тогава? Ако приемеш покварата от Сатана и ако приемеш всички тези идеи и възгледи от него, тогава тялото ти ще трябва да изтърпи всякаква болка и тя няма да е по-малка от тази, която заслужаваш! Това последствие е твой собствен избор и твое собствено дело. То не е предопределено от Бог. Бог не те кара да живееш така. Божиите слова вече са изяснили нещата много ясно и ти си този, който не практикува според Божиите слова. Съществува предел, до който тялото, волята и психическите качества на човека могат да издържат, но самите хора не осъзнават това и не мислят така, а дори казват, че съдбата им е в техните ръце, но в крайна сметка не успяват да извоюват контрол над съдбата си и вместо това умират от злочеста и трагична

смърт. Как това може да бъде улавяне на собствената ти съдба? Ето как Сатана използва всевъзможни погрешни идеи и всякакви ереси и заблуди, за да покварява хората. Самите хора не знаят това и дори се чувстват добре с тях, като си мислят „обществото непрекъснато напредва, трябва да сме в крак с времето и да приемем цялата тази положителна енергия“. Това са изцяло дяволски думи. Как е възможно да има някаква положителна енергия в един демоничен невярващ свят? Всичко това е негативна енергия, всичко това е рак и всичко това е бомба със закъснител. Ако приемеш тези неща, ще трябва да понесеш неблагоприятните им последици и ще трябва да бъдеш измъчван и опустошен от Сатана. Ето какво произлиза от това, че не се стремиш към истината. Какъв добър край може да има, ако следваш Сатана? Сатана ще направи всичко възможно, за да те отрови и да ти влее отрова. Бог те спасява. Сатана ти вреди. Бог лекува болестите ти. Сатана ти влива отрова, за да те разболее. Колкото повече отрова приемаш от Сатана, толкова по-трудно става за теб да приемеш истината. Това е точно така. Тук приключва нашето общение по темата за това какво е истината. Следващото ни общение ще бъде на друга тема.

Анализ на антихристите, които изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции, като никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава

I. Какви са Божиите интереси и какви са интересите на хората

Този път ще разговаряме за девета точка от различните проявления на антихристите — те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава. В нашето ежедневие често наблягаме на Божиите интереси и на интересите на Божия дом. Някои хора обаче често са склонни да не проявяват внимание към интересите на Божия дом, а вместо това поставят собствените си интереси на преден план и в центъра на всичко. Тези хора са особено егоистични. Освен това, при справянето с делата си, те често защитават собствените си интереси в ущърб на интересите на Божия дом, до такава степен, че дори отправят завоалирани искания към Божия дом, за да удовлетворят собствените си желания. Коя е ключовата дума тук? За какво се говори основно? (Интересите.) Какво се има предвид под „интереси“? Какво се включва в този термин? Какво се счита за интереси на хората? Какво се обхваща от интересите на хората? Статус, репутация и неща, които се отнасят до материални интереси. Например, когато някой подвежда другите да го уважават и да му се покланят, той преследва своите психологически интереси; има и материални интереси, които хората преследват,

като например да се възползват от другите, да извличат ползи за себе си или да крадат собствеността на Божия дом и др. Антихристите винаги търсят единствено изгода. Без значение дали преследват психологически, или материални интереси, антихристите са алчни и ненаситни и ще се опитат да заграбят всичко това за себе си. Въпросите, засягащи интересите на даден човек, го разкриват в най-голяма степен. Интересите са тясно свързани с живота на всеки човек и всичко, до което той се докосва всеки ден, включва неговите интереси. Например, когато казвате нещо или говорите по даден въпрос, какви интереси са включени? Когато двама души обсъждат някакъв въпрос, става дума за това кой е красноречив и кой не е, кой е високо ценен от другите и кой е подценяван от тях, а също така и за различните последици от различните им начини на говорене. Не е ли това въпрос на интереси? И така, какво правят хората, когато се изправят пред неща от този тип? Хората се опитват всячески да се изтъкнат, като напрягат мозъците си да подредят думите си, за да обяснят въпроса ясно, така че думите да бъдат изразени по-елегантно, да звучат по-приятно, а също и да са структурирани и да оставят трайно впечатление у хората. Използването на този подход, използването на собственото красноречие, ум и знания, за да се спечели благоволението на хората и да се остави дълбоко впечатление у тях — това е вид интерес. Какви други аспекти включват интересите, които хората преследват? Когато се занимават с делата си, хората постоянно претеглят нещата, пресмятат и размишляват в ума си, като си напрягат мозъците да мислят кои действия са в техен интерес, кои действия не са в техен интерес, кои действия могат да подпомогнат техните интереси, кои действия най-малкото не вредят на интересите им и кои действия могат да им спечелят най-много слава и най-големи материални придобивки и да ги превърнат в най-облагодетелствани. Това са двата интереса, за които хората се борят, когато се изправят пред нещо. Интересите, които хората преследват, са съсредоточени върху тези два аспекта и нищо повече: от една страна, да получават материални облаги, или най-малкото да не губят и да се възползват от другите; освен това, на психологическо ниво, да накарат хората да ги уважават и да им се възхищават, и да спечелят сърцата им. Понякога, за да придобият власт и статус, хората дори могат да се откажат от материални интереси — тоест да претърпят малка загуба, за да получат впоследствие по-голямо предимство пред другите. Накратко, всички тези неща, свързани с репутацията, статуса, славата и материалните неща, попадат в категорията на интересите на хората и са все интереси, които хората преследват.

Какво е естеството на стремежа на хората към тези интереси? Защо хората преследват тези неща? Допустимо ли е да се преследват? Разумно ли е? В съгласие ли е с Божиите изисквания към хората? Това ли е нивото, което Бог изисква от сътворените същества? В Божиите слова Той споменава ли: „Трябва да преследвате собствените си интереси и да ги увеличите максимално. Не

жертвайте собствените си интереси само защото вярвате в Бог и изпълнявате дълг. Трябва да цените статуса, репутацията и властта си и да ги защитавате на всяка цена. Ако Бог ти даде статус, трябва да го цениш и да го превърнеш в своя слава, а не в свой срам. Това е Божието поръчение към теб“ — казвал ли е някога Бог това? (Не.) Тъй като в Божиите слова няма такова нещо, тогава какво изисква Бог от сътворените същества в сърцето Си? Как Бог изисква от хората да гледат на интересите? От една страна, Бог иска хората да се откажат от своите интереси — това е казано в общи линии. Освен това Бог дава на хората подходящи пътища за практикуване в още повече аспекти, като им казва как да действат, така че да следват пътя, по който трябва да вървят, как да практикуват така, както трябва да практикува едно сътворено същество, какви възгледи и нагласи трябва да имат хората към материалните неща, славата и придобивките и как трябва да избират. От само себе си се разбира, че макар Божиите слова да не казват директно на хората как да гледат на интересите, между редовете словата Му изразяват и какви точно са Божиите възгледи за интересите на покварения човечество и много ясно показват, че хората трябва да загърбят собствените си възгледи, да вършат нещата в съответствие с истините принципи, да действат според положението си на сътворени същества и да се придържат към собственото си място. В Божието сърце, дали Той умишлено лишава хората от техните интереси, като изисква от тях да действат по този начин? Категорично не. Някои хора казват: „В църквата винаги се говори за интересите на божия дом и за интересите на църквата, но как така никой не говори за интересите на нас, хората? Кой се грижи за нашите интереси? Не трябва ли и ние да имаме някакви човешки права? Трябва да ни се дадат и някои малки придобивки. Защо не ни се дава по малко? Как така всички интереси принадлежат на бог? Нима и бог не е егоист?“. Да се каже това е изключително непокорно и вероломно. Това очевидно е погрешно. Човек с човешка природа със сигурност не може да каже това, само дяволите се осмеляват да казват всякакви непокорни неща. Други казват: „Бог винаги казва на хората да не се съобразяват с личните си интереси. Той винаги казва да не се кроят планове за собствена изгода. Хората искат да се открояят, като направят нещо или постигнат нещо, което да накара всички да им се покланят. Бог казва, че това е амбиция. Хората искат да се борят за собствените си интереси, да ядат хубава храна, да се наслаждават на живота, да се отдават на плътските удобства и да живеят достойно сред човечеството. Бог казва, че по този начин хората само задоволяват собствените си интереси и трябва да ги загърбят. Ако загърбим всички тези интереси, как можем да живеем по-добре?“. Ако хората не разбират Божиите намерения, те винаги ще се съпротивляват на Божиите изисквания и винаги ще спорят с Бог по тези въпроси. Също като някои родители, които са работили усърдно половината си живот, за да отгледат децата си, и са толкова уморени, че имат всякакви болежки. Родителите се тревожат, че здравето им ще

се влоши и децата им няма да имат на кого да разчитат, затова си купуват някои продукти за здраве. Децата не разбират и като видят тези продукти, казват: „Не съм си купувал нови дрехи от няколко години, как така ти все пак можеш да си купуваш продукти за здраве? Трябва да спестиш тези пари, за да отида в колеж“. Наранява ли тази забележка чувствата на родителите? Родителите правят всичко това не за собствените си интереси, не защото искат да се отдадат на удобствата на плътта, или защото искат да живеят малко по-дълго и малко по-удобно и да се наслаждават на щастието на децата си в бъдеще. Не е заради тези причини. За какво го правят? Правят го заради децата си. Децата не разбират това и дори обвиняват родителите си — не е ли това вероломство? (Да.) Ако децата не разбират намеренията на родителите си, те могат да влязат в конфликт с тях, дори до степен да предизвикат спорове и да наранят чувствата на родителите си. И така, разбирате ли вие Божието сърце? Това е въпрос на разбиране на истината. Защо практиките на хората да задоволяват собствените си интереси и амбиции са заклеймени от Бог? Дали Бог е егоист? Дали Бог казва на хората да не преследват лични интереси, за да ги направи бедни и жалки? (Не.) Със сигурност не е това. Бог иска най-доброто за хората и Бог идва да извърши Своето дело и да спаси хората, за да дари благословии на човечеството и да доведе хората до красива крайна цел. Всичко, което Бог прави, е за да могат хората да придобият истината и да придобият живот, така че да могат да бъдат пригодни да получат Божието обещание и благословии. Хората обаче са били дълбоко покварени от Сатана, имат покварен нрав и трябва да страдат много, за да придобият истината и живота. Ако всички преследват лични интереси и искат да живеят добър живот, за да задоволят прекомерните желания на плътта, но не полагат усилия да се стремят към истината, какви ще бъдат последствията? Те няма да могат да придобият истината и няма да могат да бъдат пречистени и спасени. Какво е последствието от това, че не са спасени? Всички те трябва да умрат в бедствие. Сега ли е времето да се отдават на удоволствията на плътта? Не. Който не придобие истината, трябва да умре. Ето защо Божието изискване хората да се откажат от плътските си интереси, за да се стремят към истината, е заради хората, заради техния живот и заради тяхното спасение. Щом хората придобият истината и бъдат спасени, Божието обещание и благословии ще дойдат по всяко време. Благословиите, които Бог дарява на хората, са кой знае колко стотици или хиляди пъти по-големи от удоволствията на плътта, които хората си представят. Как така хората не ги виждат? Всички хора ли са слепи за тях? Защо тогава Бог винаги изисква от хората да загърбят собствените си интереси и да защитават Божиите интереси и интересите на Божия дом? Кой може да обясни този въпрос? (Бог изисква от хората да се откажат от личните си интереси, защото хората са били покварени от Сатана и техните интереси не са съгласно истината. Като изисква от хората да защитават интересите на Божия дом, Бог учи хората как да постъпват.

Също така, защото цялото дело, което Бог върши, е за да спаси хората, и ако някой не знае как да защитава интересите на Божия дом, той не е достоен да бъде наречен човек.) В това, което казваш, има някои практически моменти. (Бих искал да добавя нещо. Бях обсебен от слава, придобивки и статус. Чувствах, че имам някои дарби и трябва да бъда повишен в надзорник. Въпреки това, всеки път, когато имаше избори, ги губех и в сърцето си се оплаквах от Бог — защо Бог не ми изпълни поне това малко желание? По-късно, след като преживях някои неуспехи и след това прочетох Божиите слова и се самоанализирах, и осъзнах, че често се занимавах със завист и раздори поради стремежа си към слава, придобивки и статус, и не си сътрудничех хармонично с братята и сестрите си. Не само че не бях постигнал никакъв напредък в живота си, но и бях причинил някои загуби на делото на Божия дом. Осъзнах, че преследването на слава, придобивки и лични интереси не е правилен възглед за живота, нито правилна цел за преследване; това е погрешен възглед, който Сатана внушава на хората, за да ги подведе, и такъв стремеж е много опасен. Бог казва на хората да не преследват слава, придобивки и статус не защото иска да им създава проблеми, нито защото иска да бъде суров с тях, а защото това е много опасен път и такива стремежи могат да доведат човек единствено до това накрая да остане с празни ръце.) С „празни ръце“ и „много опасен“, каква според вас е опасността, за която той говори? Наистина ли е само въпрос на това да останеш с празни ръце и нищо повече? Що за път е това? (Пътят към унищожението.) Този стремеж е път на съпротива срещу Бог. Това не е стремеж към истината, а по-скоро преследване на статус и престиж. Това е вървене по пътя на антихристите. Без значение колко основателни смяташ, че са твоите желания и домогвания, това, което Бог иска, не е това; не е този вид стремеж. Бог не иска да се стремиш по този начин. Ако настояваш да се придържаш към собствения си курс, тогава крайният ти резултат ще бъде не само че ще останеш с празни ръце, но и че ще поемеш по пътя на съпротива срещу Бог. Каква е опасността в това? Ще се съпротивляваш на Бог, ще надаваш вой срещу Него и ще Му се противопоставяш, и ще застанеш в опозиция на Бог, а резултатът ще бъде унищожение. Имате ли да добавите нещо? (Боже, бих искал да добавя нещо. Току-що Бог попита защо Бог не иска хората да защитават собствените си интереси, а по-скоро да защитават интересите на Божия дом. Както аз го разбирам, Бог е създал всичко и всичко идва от Бог. Всяко едно нещо, което Бог е създал, е за хората. Каквото и да прави Бог — включително това, че се е въплътил два пъти, за да извърши цялото това дело, и включително цялото това дело сега за установяване на църквата — всъщност всичко е заради спасението на хората. Щом хората повярват в Бог, започнат да живеят църковен живот и могат да изпълняват дълга си, те имат път на спасение. Следователно, като иска от нас да загърбим личните си интереси, Бог не ни лишава от нищо, защото в крайна сметка ние самите се облагодетелстваме от защитата на Божиите интереси и интересите

на Божия дом.) Много добре. Общият смисъл на това, за което разговаряхте, по същество е правилен. Някои хора говорят за своите лични преживявания, а други говорят за това от теоретична гледна точка. По същество това, което разбирате, е в смисъл, че Божиите интереси са основателни, а интересите на хората не са основателни. Само Божиите интереси могат да се нарекат интереси, докато интересите на хората не бива да съществуват. В частност, „интересите на хората“ — тази фраза, този израз, този факт — не са нещо, на което хората трябва да се наслаждават. Божиите интереси са над всичко останало и трябва да бъдат защитавани. В общи линии това разбирате. Тоест хората трябва да имат отговорността да защитават Божиите интереси и трябва да гледат на Божиите интереси правилно, докато интересите на хората трябва да се гледат с презрение и да бъдат отстранявани, защото интересите на хората не са толкова славни. От човешка гледна точка — защото в основата си хората имат покварен нрав и вътрешно са примесени с покварен нрав — всички интереси на хората, по какъвто и начин да ги погледнете и независимо дали са осезаеми, или неосезаеми, попадат в категорията на неоснователните. Следователно, независимо дали хората могат да ги загърбят, или не, те вече субективно са осъзнали, че интересите на хората трябва да бъдат загърбени и че хората трябва да се борят за Божиите интереси и да ги защитават. По този въпрос има консенсус. Сега, след като постигнахме консенсус, нека разговаряме за това какви точно са Божиите интереси.

Какви точно са Божиите интереси? Могат ли интересите на Бог, интересите на Божия дом и интересите на църквата да бъдат приравнени? Може да се каже, че „Бог“ е титла, а също и синоним на Божията същност. А „Божият дом“ и „църквата“? Божият дом е с доста широк обхват, докато църквата е по-конкретна. Могат ли да бъдат приравнени интересите на Бог, интересите на Божия дом и интересите на църквата? (Не, не могат.) Някои хора казват, че не могат, но могат ли всъщност? Едно и също нещо ли са управленските закони на Божия дом, управленските закони на църквата и управленските закони, провъзгласени от Бог? (Да.) Те са едно и също нещо. От тази гледна точка и трите вида интереси могат да бъдат приравнени. Божият дом възниква едва с Бог и Неговите избраници, а църквата възниква едва с тези избраници от Божия дом. Църквата е по-конкретно „подчинено звено“ на Божия дом. Божият дом е по-широк термин, докато църквата е по-конкретна. Могат ли да бъдат приравнени интересите на Бог, интересите на Божия дом и интересите на църквата? Мислите ли, че трябва да се приравняват? Не знаете ли? Тогава нека първо се опитаме да ги приравним, за да ги анализираме. Например Божията слава е Божият интерес. Добре ли би било да се каже, че това е славата на Божия дом? (Не.) Това не би било добре. Божият дом е име, то не представлява същността на Бог. Добре ли би било да се каже, че славата на Бог е славата на църквата? (Не.) Очевидно и това не би било добре. Славата на църквата е славата на всички братя и сестри. Да се приравни с

Божията слава би било възмутително. Хората не могат да понесат тази слава, нито Божият дом, нито църквата. От тази гледна точка могат ли да се приравнят интересите на Бог, интересите на Божия дом и интересите на църквата? (Не, не могат.) Не, не могат. От друга гледна точка, могат ли да се приравнят част от делото, което Бог върши, част от делото на Божия дом и част от делото на църквата? Например Бог казва на хората да проповядват евангелието и да разгласяват Божиите слова. Това е Божието намерение, а също и това, което Бог възлага на хората. Когато това поръчение се даде на Божия дом, може ли това дело да се приравни с делото, което Бог планира да извърши? Това, което Бог възлага, също е част от Неговото дело и тази конкретна част може да се приравни с делото, което Бог планира да извърши. Когато това поръчение се даде на църквата, може ли то да се приравни с Божието дело? (Да.) Да, може. Единият от тези два примера включва нещо от Божията същност, в който случай Бог, Божият дом и църквата не могат да бъдат приравнени. Другият пример се отнася до делото, което Бог върши, Божието поръчение и по-конкретно Божиите изисквания към всеки човек — тези неща могат да бъдат приравнени. Когато става въпрос за неща, които включват Божията слава, Божията идентичност, Божията същност и Божието свидетелство, могат ли Бог, Божият дом и църквата да бъдат приравнени? (Не.) Божият дом и църквата не могат да притежават това свидетелство и слава и не могат да бъдат приравнени с Бог, но когато става въпрос за конкретна задача или определено поръчение, те могат да бъдат приравнени. По-рано разговаряхме за интересите на Божия дом и на църквата, за които говорихме много. Днес ще се съсредоточим върху общението за това какви точно са Божиите интереси и кои точно са нещата, които са неизвестни на хората, за които хората никога не са се замисляли и които са тясно свързани с Бог и се считат за Божии интереси. Независимо дали става въпрос за съществително име, израз или нещо, свързано с Божията същност и идентичност, кои неща са Божии интереси? (Божията слава.) Божията слава, свидетелството, което Бог получава от хората, определено е Божи интерес. Какво още? Божието дело, Божият план за управление, Божието име, Божието свидетелство, Божията идентичност и Божият статус — всичко това са Негови интереси. Що се отнася до Бог, кое е най-ценното нещо, което Той иска да защити? Дали това е Божието име, Божията слава, Божието свидетелство или Божията идентичност и статус? Какво е то всъщност? Божият план за управление за спасение на човечеството е най-ценното нещо, което Бог иска да защити. Божият 6000-годишен план за управление е цялото дело, което Бог планира да извърши в рамките на този 6000-годишен период. За Бог това е най-важното нещо. Може да се каже, че това трябва да е интересът на Бог, който може да се види в очите на сътворените човешки същества. Това, което хората могат повече или по-малко да разберат за Божиите интереси и което хората трябва да разберат, по същество може да спре дотук. Сега нека поговорим за интересите на Божия дом.

Когато става въпрос за интересите на Божия дом, освен защитата на Божието име, Божията слава и Божието свидетелство, какво друго е възложил Бог на човечеството, което хората трябва да защитават? (Божия план за управление.) Точно така, най-голямото Божие поръчение към човечеството е най-големият интерес на Божия дом. И така, какъв е този интерес? Божият 6000-годишен план за управление да бъде осъществен сред човечеството, а това, разбира се, включва всякакви аспекти. И така, какво включва? Включва установяването и формирането на църквата и произвеждането на водачи и работници на всички нива в църквата, така че различните аспекти на църковното дело и делото за разпространяване на Божието евангелие да могат да протичат безпрепятствено — всичко това включва интересите на църквата. Това са най-важните неща в интерес на Бог, Божия дом и църквата, за които често говорим. Божието дело да се разпространява, Божият план за управление да протича безпрепятствено, Божието намерение и Божията воля да се изпълняват безпрепятствено сред човечеството и Божиите слова да се разпространяват, разнасят и разгласяват по-широко сред хората, така че повече хора да дойдат пред Бог — това са целите и същината на цялото Божие дело. При това положение, всичко, което включва интересите на Божия дом и интересите на църквата, със сигурност трябва да включва Божията воля и Божия план за управление. По-конкретно, въпросът е дали във всяка епоха и на всеки етап Божието дело е в състояние да протича безпрепятствено и да се разпространява и дали се осъществява гладко и напредва гладко сред човечеството. Ако всичко това протича нормално, тогава интересите на Божия дом и на църквата ще бъдат защитени, както и Божията слава и Божието свидетелство ще бъдат защитени. Ако Божието дело в Божия дом и в църквата е възпрепятствано и не може да протича безпрепятствено, а Божието намерение и делото, което Бог планира да извърши, са възпрепятствани, тогава интересите на Божия дом и на църквата със сигурност ще бъдат силно накърнени — тези неща са свързани. Тоест, когато интересите на Божия дом и на църквата са силно накърнени или възпрепятствани, тогава Божият план за управление със сигурност е сериозно осуетен и Божиите интереси също ще бъдат силно накърнени.

След като приключихме общението за това какви са Божиите интереси, сега нека поговорим за това какви са интересите на хората. Току-що поговорихме малко за интересите на хората, сега нека поговорим за естеството на човешките интереси по отношение на тяхното определение и да ги окачествим. Защо Бог изисква от хората да загърбят своите интереси? Нима хората нямат това право? Нима Бог не дава на хората това право? Нима хората не заслужават такива права? Не е ли така? Ако погледнем от тези няколко аспекта на човешките интереси, за които току-що говорихме, за какво хората преследват интереси? (За себе си.) „За себе си“ е обобщение. Кой е „себе си“? (Сатани.) Ако хората разбират истината и могат да живеят според истината, постигнат промяна в нрава и бъдат спасени, и

преследват това, което искат, няма ли този стремеж да съответства на Бог? Но преди да се променят и да бъдат спасени, единствените неща, които хората преследват, са слава и придобивки, безбройните аспекти, свързани с плътта; те са напълно враждебни и противоречащи на истината. Те са самото нарушение на истината; пълната ѝ противоположност. Ако човек твърди, че обича истината и че се стреми към нея, но в същността си цели да се отличи, да се изтъкне, да накара хората да имат високо мнение за него, да удовлетвори собствените си интереси, и ако изпълнява дълга си не за да се покори на Бог или да Го удовлетвори, а за да постигне слава, придобивки и статус, тогава стремежът му е неуместен. При това положение действията му пречат ли на делото на църквата, или помагат за развитието му? Очевидно пречат, а не помагат да се развива. Под претекст, че вършат работата на църквата, някои хора се стремят към лична слава, придобивки и статус, занимават се с лични дела, създават своя собствена малка група, свое собствено малко царство. Такива хора изпълняват ли дълга си? Цялата работа, която вършат, прекъсва, смущава и руши по същество делото на църквата. Какви последствия има стремежът им към слава, придобивки и статус? Първо, засяга начина, по който Божиите избраници ядат и пият нормално Божието слово и разбират истината, възпрепятства навлизането им в живота, пречи на поемането им по правилния път на вярата в Бог и ги води по грешния път, а това вреди на Божиите избраници и ги води към гибел. И как в крайна сметка се отразява това на делото на църквата? Това е смущаване, вреда и рушене. Това е следствието от стремежа на хората към слава, придобивки и статус. Когато изпълняват дълга си така, дали не може да се определи като следване на пътя на антихриста? Когато Бог иска хората да се избавят от славата, придобивките и статуса си, Той не го прави, за да отнеме правото им на свободен избор, а по-скоро защото, докато се стремят към слава, придобивки и статус, те прекъсват и смущават делото на църквата и навлизането в живота на Божиите избраници и дори могат да повлияят на това как още хора ядат и пият Божиите слова и как разбират истината, и на постигането им на Божието спасение. Това е неоспорим факт. Когато хората се стремят към собствена слава, придобивки и статус, те определено няма да се стремят към истината и няма да изпълняват дълга си отдадено. Те ще говорят и действат само в името на славата, придобивките и статуса си. Цялата работа, която вършат, без никакво изключение, е заради тези неща. Подобно поведение и такива постъпки несъмнено означават, че тези хора следват пътя на антихристи. Това прекъсва и смущава Божието дело, а всевъзможните последствия от него възпрепятстват разпространяването на евангелието на царството и извършването на Божията воля в църквата. Затова със сигурност може да се каже, че хората, които преследват слава, придобивки и статус, вървят по пътя на съпротива срещу Бог; те умишлено Му се съпротивляват и противопоставят, и сътрудничат на Сатана да се съпротивляват и противопоставят на Бог. Това е естеството на

стремежа на хората към слава, придобивки и статус. Грешката при хората, които се стремят към собствените си интереси, е, че целите, които преследват, са сатанински, а те са нечестиви и несправедливи цели. Когато хората се стремят към лични интереси като например слава, придобивки и статус, те несъзнателно се превръщат в инструменти, проводници и нещо повече — въплъщения на Сатана. Те играят негативна роля в църквата. Смущават и рушат делото на църквата, нормалния църковен живот и нормалния стремеж на Божиите избраници и им оказват неблагоприятно и негативно влияние. Когато човек се стреми към истината, той е способен да проявява внимание към Божиите намерения и Неговото бреме. Когато изпълнява дълга си, той защитава делото на църквата във всяко отношение. И той е способен да възхвалява Бог и да свидетелства за Него. Това носи полза за братята и сестрите и им позволява да бъдат подкрепяни и да имат предоставен ресурс, и позволява на Бог да придобие слава и свидетелство. Това посрамва Сатана. Благодарение на стремежа му Бог придобива сътворено същество, което наистина е способно да се бои от Бог и да отбягва злото, и което е способно да почита Бог. В резултат на неговия стремеж също така се извършва Божията воля, а Божието дело напредва. В Божиите очи този стремеж е положителен и изпълнен със светлина. Подобен стремеж носи огромна полза на Божиите избраници и е напълно полезен за делото на църквата, като му помага да напредва и е одобрен от Бог.

А сега ще разговаряме за интересите на Бог, интересите на Божия дом и интересите на църквата. Нека засега не говорим за това дали може да има нещо общо между тези три интереса, тоест, когато говорим за един интерес, дали той може да се приравни на останалите. Нека първо да поговорим за Божиите интереси. Току-що споменах, че Божиите интереси включват Божията слава, Божието свидетелство, Божието име и най-важното — Божия план за управление и разпространението на Божието дело, които са най-големите и най-важните неща, що се отнася до Бог. Засега нека не споменаваме Божията слава, Божието име и Божието свидетелство, които са доста далечни за хората. Нека първо да поговорим за Божието дело. Какво дело всъщност върши Бог? Какво е съдържанието на Божието дело? Какво е естеството на Божието дело? Какво носи на човечеството Божието дело? Какво точно е неговото въздействие върху човечеството? Нека първо да поговорим за тези неща. И така, какво точно е Божието дело? (Спасяване на човечеството.) Тази тема не може да се промени, целта на делото не може да се промени, а именно да спаси човечеството, което е под властта на Сатана и е дълбоко покварено от Сатана. Това дело е да се спаси една група хора, които са били покварени от Сатана до такава степен, че им липсва всякакво човешко подобие, една група хора, които са изпълнени със сатанинския покварен нрав и с нрав, който се съпротивлява на Бог, за да се променят, така че да имат човешко подобие, и да ги накара да разберат истината, и да разберат и да проумеят кое е

справедливо и кое — несправедливо, и кои неща са положителни и кои са негативни, както и как трябва да живеят хората, за да изживеят подобието на истински хора, и на каква позиция трябва да стоят, така че да са на позицията, която Бог е предопределил за хората. Това е основното съдържание на Божието дело и всички вие го знаете на теория. Ако наистина разбирате Божието намерение, трябва да знаете дали Бог съди хората, за да ги заклейми и унищожи, или за да ги пречисти и усъвършенства, и дали Бог съди и наказва хората, за да ги тласне в огнена пропаст, или за да ги спаси и да ги доведе в светлината. Всички можем да видим, че Бог изразява толкова много истини, разобличава различните покварени състояния на хората, поправя отклоненията на хората в тяхната вяра и техните представи за вярата и води хората да разберат истината и да живеят според Божиите слова, и да изживеят подобието на истински човешки същества, и че някои резултати вече са постигнати сред Божиите избраници. Бог разобличава надменния нрав на хората и им пречи да станат свръхчовеци или велики хора, като им позволява да станат истински сътворени същества и хора със съвест и разум. Бог разобличава лицемерната същност на фарисеите, като позволява на хората да видят лицемерните лица на фарисеите и ги въвежда в истината реалност на Божиите слова. Бог разобличава абсурдността на традиционната култура и оковите, които тя поставя на хората, и вредата, която им нанася, така че хората да могат да се освободят от оковите на традиционната култура и да могат да приемат истината и да живеят според Божиите слова… Всичко това може да се обобщи по следния начин: Божието дело на спасяване на хората е да върне хората от тенденциите на злия свят обратно в Божия дом, а след това усърдно да ги учи и да им предостави истина и живот, така че да могат да разберат и да знаят кои са истинските принципи на постъпките им и как трябва да постъпват хората, за да се измъкнат от вредата, която злите тенденции на Сатана и различните сатанински философии и сатанински отрови нанасят на хората. От началото до сега Бог е извършил всевъзможни дела, от Своето дело в Епохата на закона, до Своето дело в Епохата на благодатта, до делото на правосъдието, което Той сега върши в последните дни. Сега, след като сте наясно с тези три етапа от Божието дело, какво точно е естеството на Божието дело в Неговия 6000-годишен план за управление? Как трябва да се окачестви? (Това е най-справедливата кауза сред човечеството.) Точно така. Божието дело на управление и спасяване на човечеството продължава вече 6000 години и през тези 6000 години Бог неуморно е търпял, чакал и говорил, като е водил човечеството досега. Бог не се е отказал и това дело, което Бог върши, е най-справедливата кауза сред човечеството. Погледнато от естеството на Божието дело, не са ли Божиите интереси най-справедливите и най-основателните? (Да.) Ако Божиите интереси са защитени, какво ще се случи с човечеството? Човечеството може да продължи да оцелява добре, да изживява човешко

подобие, да живее в законите на всички неща, които Бог е формулирал, и да се наслаждава на всичко, което Бог е дарил на човечеството, и човешките същества по този начин ще станат истински господари на всички неща. Вие трябва да видите, че Божието дело на управление в крайна сметка е в най-голям интерес на хората. Тогава, не е ли Божието дело на спасяване на човечеството най-справедливата кауза сред човечеството? Това е неоспоримо и извън съмнение — това е най-справедливата кауза. Следователно, ако някой заради собствените си интереси стигне дотам, че да навреди на интересите на Божия дом и да попречи на разпространението на Божието дело, какъв е този човек? Това очевидно е нечестив индивид и дявол. Бог само предоставя ресурс на човечеството, без да иска нищо в замяна. Докато Бог върши делото, което е от най-голяма полза за човечеството, и предприема най-справедливата кауза, хората не само не ценят или не благодарят на Бог и не мислят да Му се отплатят, а напротив, те прекъсват, смущават и подкопават Божието дело и преследват собствените си лични интереси. Такива хора изобщо нямат съвест или разум. Заслужават ли все пак да се наричат хора? Това са същински дяволи и сатани! Дори ако, въпреки че прави всичко това, Бог не може да трогне хората, имат ли те все пак сърца? Не, нямат. Да нямаш сърце означава да нямаш съвест. Такива хора нямат чувство за съвест. Когато в човешката природа липсва съвест, човек вече не е човек, а животно, дявол и Сатана. Това е много очевидно. За да бъдат спасени хората, Бог е решен да плати всяка цена и работи неуморно. Колкото и погрешно да разбират или колкото и да се съмняват хората, Бог винаги е бил търпелив и продължава да предоставя ресурс на хората, като отново и отново им казва различни аспекти на истината и ги кара да разбират малко по малко, кара ги да размишляват и да изследват и им дава възможност да разберат Божието сърце и да проумеят Божието сърце. И когато хората чуят тези Божии слова, те се трогват и проливат няколко сълзи. Но когато се обърнат, не само че не проявяват внимание към Божиите намерения, но все още преследват собствените си интереси и все още преследват благословии. Кажете Ми, такива хора нямат ли съвест и разум? Какво най-много им липсва на такива хора? Най-много им липсва съвест и разум, най-много им липсва човешка природа. Бог понася всякакви болки с най-голямо търпение, за да върши делото и да спасява хората, но хората все още разбират погрешно Бог, постоянно се изправят срещу Него, постоянно защитават собствените си интереси, без да се интересуват от интересите на Божия дом, и винаги искат да живеят нашироко, но не искат да допринасят за славата на Бог — може ли изобщо да се говори за някаква човешка природа във всичко това? Въпреки че хората шумно провъзгласяват свидетелство за Бог, в сърцата си те казват: „Това е делото, което аз извърших, което постигна резултати. Аз също съм полагал усилия, аз също съм платил цена. Защо да не се свидетелства за мен?“. Те винаги искат да имат дял в Божията слава и свидетелство. Достойни ли са

хората за тези неща? Думата „слава“ не принадлежи на хората. Славата може да отиде само при Бог, при Създателя, и няма нищо общо със сътворените човешки същества. Дори ако хората полагат усилия и сътрудничат, те все пак са под ръководството на делото на Светия Дух. Ако няма дело на Светия Дух, какво могат да направят хората? Думата „свидетелство“ също не принадлежи на хората. Независимо дали става дума за съществителното „свидетелство“ или глагола „свидетелствам“, и двете думи сами по себе си нямат нищо общо със сътворените човешки същества. Само Създателят е достоен да се свидетелства за Него и е достоен за свидетелството на хората. Това се определя от Божията идентичност, статус и същност, както и от факта, че всичко, което Бог прави, идва от Божиите усилия и Бог го заслужава. Това, което хората могат да направят, е строго ограничено и всичко е резултат от просветлението, ръководството и напътствието на Светия Дух. Що се отнася до човешката природа, хората стават надменни, след като разберат някои истини и могат да свършат малко работа. Ако нямат съпътстващи ги правосъдие и наказание от Бог, никой не може да постигне покорство пред Бог и да свидетелства за Него. В резултат на Божието предопределение хората може да имат някои дарби или специални таланти, да са усвоили някаква професия или умения или да имат малко ум и така стават непоносимо надменни и постоянно искат Бог да сподели Своята слава и Своето свидетелство с тях. Това не е ли неразумно? Това е крайно неразумно. Това показва, че те стоят на грешна позиция. Те се смятат не за човешки същества, а за отделна порода, за свръхчовеци. Хората, които не знаят собствената си идентичност и същност, както и на каква позиция трябва да стоят, нямат самосъзнание. Смирението на хората не е нещо, което се постига чрез принизяване — хората поначало са скромни и незначителни. Божието смирение обаче идва от принизяването. Да се каже, че хората са скромни, означава да ги превъзнасяш — всъщност те са незначителни. Хората винаги искат да се съревновават за слава, придобивки и статус и да се съревновават с Бог за Неговите избраници. По този начин те играят ролята на Сатана и това е природата на Сатана. Те наистина са потомци на Сатана, без ни най-малка разлика. Да предположим, че Бог даде на хората малко власт и сила и да предположим, че те могат да показват знамения и чудеса и да правят някои необикновени неща, и да приемем, че правят всичко според Божиите изисквания и го правят прецизно. Но могат ли да надминат Бог? Не, никога. Не са ли способностите на Сатана, архангела, по-големи от тези на хората? Той винаги иска да надмине Бог, но какъв е крайният резултат? В крайна сметка той трябва да слезе в бездънната пропаст. Бог завинаги ще бъде олицетворение на справедливостта, докато Сатана, дяволът, архангелът, завинаги ще бъде олицетворение на нечестивостта и представител на силите на нечестивостта. Бог вечно ще бъде справедлив и този факт не може да бъде променен. Това е изключителната и необикновена страна на Бог. Дори ако човешките същества придобият всички Божии истини от Него, те са само малки

сътворени същества и не могат да надминат Бог. Това е разликата между човечеството и Бог. Хората могат да съществуват подредено само в рамките на всички правила и закони, формулирани от Бог, и могат да управляват всичко, създадено от Бог, само в рамките на тези правила и закони. Хората не могат да създават никакви живи същества, нито могат да променят съдбата на човечеството — това е факт. Какво показва този факт? Това е, че без значение колко власт и способности Бог дава на човечеството, в крайна сметка никой не може да надхвърли Божията власт. Колкото и години, или колкото и поколения, или колкото и хора да има, хората могат да съществуват само под Божията власт и върховенство. Това е вечно неизменен факт, който никога, никога няма да се промени!

Какво чувствате, след като чухте тези неща? Някои хора казват: „Преди мислех за тези неща в съзнанието си, но несъзнателно започнах да смятам, че способностите ми растат. С напредването на възрастта мислите ми също съзряха и можех да мисля за много въпроси по-изчерпателно, а като слушах повече от Божиите слова, можех да разбера някои от Неговите намерения, така че почувствах, че съм силен и нямам нужда Бог да господства над мен. Несъзнателно започнах да чувствам, че съм способен и че съм придобил Бог“. Добро ли е това чувство? (Не.) Защо не е добро? Това не е добър знак. И така, какъв е добрият знак? Колкото по-дълго живеят хората, толкова повече смятат, че „човешките същества са като прах и са по-низши от мравките. Без значение колко силни или достойни са хората, или колко доктрина разбират, или колко зрели са мислите им, те не могат да надхвърлят Божието върховенство“. Колкото по-дълго живеят хората, толкова повече чувстват величието на Божията власт и всемогъществото на Божията власт. Колкото по-дълго живеят хората, толкова повече чувстват незначителността на хората. Колкото по-дълго живеят, толкова повече чувстват неразгадаемостта на Бог. Такова състояние на ума е нормално. Имате ли такова състояние сега? Още не, нали? Все още често сте в разгара на борба, като балансирате на ръба на интересите, а понякога дори изпращате някои малки сигнали с думите: „Защо Бог не сподели малко от Своите интереси с мен? Защо Бог не ми прави комплименти? Защо Бог не накара хората около мен да ме ценят високо? Защо Бог не накара хората да свидетелстват за мен? Платил съм цена и съм допринесъл. Как ще ме възнагради Бог?“. Все още често се потапяте в надуто, самодоволно мислене. Често не знаете кои сте и често чувствате, че сте способни. Тази ситуация е ненормална. Това не е напредък в живота. Как се нарича това? Покваренията нрав отново се надува. Някои хора са малко по-скромни и незабележими, когато нямат никакъв принос. Щом свършат нещо важно и допринесат с нещо, и почувстват, че имат капитал, когато видят хората около себе си, те се чудят: „Защо не докладвате за моя принос? Всички вие свидетелствате за Божието име и за Божията същност, защо тогава да не направите презентация за мен? Дори и да не свидетелствате за мен, можете просто да направите

презентация за мен. Аз, сестра еди-коя-си, вярвам в Бог от 25 години. Сега съм на 45 години, все още неомъжена и необвързана, и до днес съм се стремила благочестиво и ентусиазирано. Тъй като съм опора на църквата, много пъти съм била в списъка на издирваните от китайското комунистическо правителство, преследвана съм и съм се крила на всякакви места, скитайки се из повече от десет провинции, преди да се преместя в чужбина. След всичко това продължих да служа като надзорник на важна работа в Божия дом, като през това време съм представила много конструктивни предложения, идеи и концепции за определени задачи на Божия дом, като съм допринесла неизличимо за напредъка на църковното дело и разпространението на Божието евангелие на царството. Защо не ме представите така? Защо Бог не ми даде някаква среда и повод да покажа талантите си, така че всеки да може да научи за мен и да знае за мен? Защо Бог винаги ни задушава? В Божия дом не сме толкова волни, нито сме толкова спокойни, освободени или щастливи!“. Тя дори иска да бъде спокойна, освободена и щастлива. Как можем да те направим спокойна, освободена и щастлива? Като те поставим начело на класацията? После, след като те поставим на върха, като направим презентация за теб: в света този човек е бил известен лекар, който е спечелил първа награда за известни лекари на нацията, а името ѝ впоследствие е включено в „Енциклопедия на световноизвестните лекари“. Тя е завършила много научни статии и след като е дошла в Божия дом, е продължила да бъде опора и талантлив човек, а сега е станала старши водач. Няма ли тогава да бъде щастлива? Тя ще си мисли: „Аз съм талантлив човек. Преди бях знаменитост и след като дойдох в Божия дом, все още съм знаменитост. Аз съм като злато, което блести, където и да го сложиш, и никой не може да сдържи блясъка му. Тези мои способности са видими за всички! Въпреки че Бог не свидетелства, тези факти свидетелстват гръмко за мен“. Какво мислите за това мнение? Ако не можеш да се избавиш от стремежа си към слава и придобивки за един ден, тогава все още си обвързан от славата, придобивките и статуса и не можеш да бъдеш истински спокоен и щастлив. Докато си обвързан, ограничен и заробен от оковите на славата и придобивките, няма да напредваш в стремежа си към истината, а можеш само да останеш в застой. Някои хора може да попитат: „Ще се върна ли назад?“. Факт е, че щом не напредваш, си заседнал на място или се връщаш назад. Това показва, че твоята природа същност е това нещо и без значение колко години вярваш в Бог, никога няма да постигнеш какъвто и да било напредък и дори до края може все така да вършиш много зло. Може да се каже с пълна сигурност, че ще бъдеш разкрит. След като такъв човек има правилната среда, след като придобие статус, амбицията му ще бъде разобличена. Всъщност, без тази среда и статус, няма ли да има амбиция? Пак ще я има. Той просто е това нещо и тази същност и амбицията му не може да бъде сдържана. Щом има правилната среда, той изведнъж ще „експлодира“ и никакви ограничения няма да могат да го

въздържат, и той ще започне да върши зло, и грозното му лице на дявол ще бъде напълно разобличено. Това е случай на разкриване. Трябва да разбираш думата „разкривам“ по следния начин: Бог не е възнамерявал да те разкрие, Бог е искал да ти даде възможност да практикуваш. Но ти не позна доброто, когато го видя, и дори наистина се изложи. Не ти ли се пада да бъдеш разкрит? Това е твой собствен избор. Не че Бог умишлено е възнамерявал да те разкрие и отстрани. Твоите мотиви и амбиции са те разкрили. Кого другиго можеш да виниш?

Що се отнася до интересите на хората и Божиите интереси, разговаряли ли сме горе-долу достатъчно за истината в това отношение? Какви са личните интереси на хората? Те са нещата, които хората преследват, включително слава, придобивки и статус, амбицията и желанието да получат благословии, както и суетата и гордостта на хората, семейството, родните, материалните интереси и така нататък. Същността на интересите на хората е егоистична и достойна за презрение, тя е нечестива и сатанинска, противоречи на истината и прекъсва, смущава и унищожава делото на Божия дом, докато Божиите интереси са най-справедливата кауза за спасяването на човечеството и представляват Божията любов, Божието дело и Божията святост и праведност. Следователно Бог е в пълното Си право да защитава Своите интереси. Той защитава справедлива кауза. Това не е защото Бог е егоист и иска да защити собственото Си достойнство. Това е справедливо и основателно и е от неизмерима полза за човешкия род, когото Бог спасява. Само когато Бог защитава Своите интереси, човечеството може да бъде спасено и да получи по-големи ползи в резултат на това, да придобие истината, пътя и живота, и само тогава хората могат най-накрая да станат истински сътворени същества, да живеят в рамките на всички закони и правила, установени от Бог, и да живеят сред всички неща, които Бог е създал за тях, и само тогава човечеството може да получи радост и истински красив живот. Всичко, което Бог прави, справедлива кауза ли е? То е изключително справедливо! Това дело и това управление от Бог, както и всички задачи в църквата, които включват Божието спасение на човечеството — като проповядване на евангелието, снимане на филми, писане на статии със свидетелства, правене на видеоклипове, превеждане на Божиите слова и поддържане на нормалния ред на църковния живот — тези задачи са важни и трябва да бъдат гарантирани. Има и аспект на гарантиране на живота на всички Божии избраници, които изпълняват своя дълг. Въпреки че това е най-основната задача, подобна на спомагателни услуги, и изглежда няма много общо с основното дело на Божия дом, тя също е много важна и е необходимо да се спомене тук. Нормални неща като храна, облекло, подслон и транспорт — това е, което Бог осигурява за хората, и те са също така напълно допустими физически потребности, които хората с нормална човешка природа трябва да притежават. Бог няма да лиши хората от тези потребности, а по-скоро Той трябва да ги защитава. Ако винаги смущаваш, прекъсваш и подкопаваш

нещата, които Бог иска да защити, ако винаги показваш презрение към тях и винаги имаш представи и мнения за тях, тогава се противопоставяш на Бог и заставаш срещу Него. Ако не считаш делото и интересите на Божия дом за важни, а винаги искаш да ги подкопаваш и винаги искаш да причиняваш унищожение или винаги искаш да извличаш печалба от тях, да мамиш или да присвояваш, тогава Бог ще ти се разгневи ли? (Да.) Какви са последствията от Божия гняв? (Ще бъдем наказани.) Това е сигурно. Бог няма да ти прости, категорично няма! Защото това, което правиш, е разрушаване и унищожаване на църковното дело и то е в противоречие с делото и интересите на Божия дом. Това е голямо зло, това е влизане в съперничество с Бог и то е нещо, което пряко накърнява Божия нрав. Как може Бог да не ти се разгневи? Ако някои хора, поради това, че са с лоши заложби, не са компетентни в работата си и неволно правят неща, които предизвикват прекъсвания и смущения, това е извинимо. Ако обаче поради личните си интереси се впускаш в ревност и разправии и умишлено вършиш неща, които прекъсват, смущават и унищожават делото на Божия дом, това е умишлено нарушаване и представлява накърняване на Божия нрав. Бог ще ти прости ли? Бог върши делото Си по Своя шестхилядолетен план за управление и в него е вложена цялата кръв на Божието сърце. Ако някой се противопоставя на Бог, ако умишлено вреди на интересите на Божия дом и умишлено преследва личните си интереси, личния си престиж и статус за сметка на увреждането на интересите на Божия дом и не се колебае да разруши делото на църквата, като предизвика възпрепятстване и унищожаване на делото на Божия дом и дори нанесе огромни материални и финансови щети на Божия дом, смятате ли, че на такива хора трябва да се прости? (Не, не трябва.) Всички вие казвате, че не може да им се прости, така че Бог гневен ли е на такива хора? Със сигурност е гневен. Бог е извършил толкова велико дело по изразяването на истината и спасяването на хората и е вложил цялата кръв на сърцето Си в това. Бог се отнася толкова сериозно към тази най-справедлива кауза. Цялата кръв на сърцето Му е пролята за тези хора, които Той иска да спаси, всичките Негови очаквания също са възложени на тези хора, а крайните резултати и славата, които Той иска да получи от Своя шестхилядолетен план за управление, ще бъдат осъществени върху тези хора. Ако някой застане срещу Бог, ако се противопостави на резултата от тази кауза, ако смути или унищожи този резултат, ще му прости ли Бог? (Не.) Това накърнява ли Божия нрав? Ако продължаваш да казваш, че следваш Бог, че се стремиш към спасение, че приемаш Божията внимателна проверка и Божието напътствие, че приемаш Божия съд и наказание и му се покоряваш, но през цялото време, докато изричаш тези думи, въпреки това прекъсваш, смущаваш и унищожаваш различните дейности на църквата и поради твоето смущаване, прекъсване и унищожаване, поради твоята небрежност или поради неизпълнението на дълга ти, или поради твоите егоистични желания и целта ти да преследваш собствените си интереси,

ти накърняваш интересите на Божия дом, интересите на църквата и множество други аспекти, дори до степен сериозно да смущаваш и унищожаваш делото на Божия дом, как тогава Бог трябва да претегли твоя изход в книгата на твоя живот? Как трябва да бъдеш окачествен? В интерес на истината трябва да бъдеш наказан. Това се нарича да си получиш заслуженото. Какво разбирате сега? Какви са интересите на хората? (Те са нечестиви.) Интересите на хората са всъщност всичките им прекомерни желания. Казано направо, всички те са изкушения, всички са илюзии и всички са примамка, използвана от Сатана, за да изкушава хората. Домогването до слава, придобивки и статус и преследването на собствените интереси — това е сътрудничество със Сатана в извършването на зло и е противопоставяне на Бог. За да попречи на Божието дело, Сатана издига различни среди, за да изкушава, смущава и подвежда хората, да им пречи да следват Бог, така че да са неспособни да се покоряват на Бог, а вместо това да си сътрудничат със Сатана и да го следват, и умишлено да се надигат, за да смущават и унищожават Божието дело. Както и да разговаря за истината Бог, такива хора пак не се осъзнават. Колкото и Божият дом да ги кастри, те все така не приемат истината. Те изобщо не се покоряват на Бог, а вместо това настояват нещата да се случват по техния начин и да правят, каквото си искат. В резултат на това те смущават и унищожават работата на църквата, сериозно засягат напредъка на различните църковни дела и нанасят огромна вреда на навлизането в живота на Божиите избраници. Този грях е твърде голям и такива хора със сигурност ще бъдат наказани от Бог.

В съзнанието ви сега кои задачи в църквата са най-важни и са свързани с разрастването на Божия план за управление? (Проповядването на евангелието.) Евангелската работа е основна задача. За Бог Божието дело е дело, но за хората то е техен дълг. Освен евангелска работа има и филмопроизводство, преводаческа работа, работа по химните и разнообразна работа с текст. В днешно време повечето хора, които изпълняват дълга си на пълно работно време, са ангажирани с дейности, свързани с тези задачи. Кажете Ми, коя от тези задачи може да бъде пропусната? Някои хора казват: „При музиката е въпрос само на няколко ноти, които не смятам за важни. Божиите слова пак могат да бъдат разгласявани и разпространявани по същия начин и без всички тези мелодии, и пак могат да доведат хората пред Бог“. Правилно ли е да се каже това? (Не, не е правилно.) Защо е неправилно? Различните видове видео продукции щяха ли да са добри без музика? (Не.) Освен че е необходима за пеенето на химни в църквата, музика е необходима и за всички филми, музикални клипове, хорови изпълнения и сценични пиеси, както и за видео рециталите на Божиите слова и така нататък. Макар на пръв поглед музиката наистина да е просто въпрос на ноти, щом хората я чуят, тя е по-ефективна в разгласяването на Божиите слова и може да изиграе роля в насърчаването на разпространението на евангелието, затова е незаменима.

Дори ако просто говориш непринудено, а на заден план звучи музика, ефектът ще бъде различен, нали? Така че този дълг е много важен. Някои хора казват: „Тогава важна ли е нашата видеообработка?“. Вие Ми кажете, важна ли е видеообработката? (Да.) Например голяма част от образите, създадени чрез технология за специални ефекти, не биха могли да бъдат заменени с никакви сурови видео кадри, нито биха могли да бъдат заснети — това е модерно изкуство. Има и такива, които казват: „Божият дом дори говори за модерно изкуство. Това не означава ли да се върви в крак с времето?“. Как така да се върви в крак с времето? Това се нарича да се възползваш от Сатана, за да служи. Разбира се, не става въпрос да се възползваш от братя и сестри, за да служат. Имам предвид, че ако можеш да усвоиш някои технически и артистични професии и да използваш тези професионални знания в делото за разпространяване на евангелието и разгласяване на Божиите слова, тогава това, което си усвоил, е полезно. Ако можеш да го усвоиш, това е Божия благодат и тогава можеш да изпълняваш съответния дълг и ще бъдеш благословен. Това не е ли благословия за теб? (Да.) Така че не е важно какво усвояваш, а дали го използваш за своя дълг. Има и други, които казват: „Ние се занимаваме с работа с текст, но никой никога не научава за нас, никой не ни споменава и много хора дори не ни виждат. Станали сме ненужни“. Това означава да не гледаш на въпроса ясно. Хората не могат да те видят, но Бог може да те види, Бог те проучва внимателно, Бог те напътства, Бог те благославя, защо не можеш да го почувстваш? Има ли значение дали хората те виждат или ви споменават? Коя истина не ви е била предоставена? От кои проповеди и общения бяхте изключени? В действителност техническото съдържание на работата с текст не е много високо и професионалните аспекти не се нуждаят от толкова голямо подсилване. Едно нещо обаче е незаменимо. Трябва да разбираш истината. Ако не разбираш истината, няма да можеш да напишеш нищо. Ти имаш познания по писане, можеш да стандартизираш езика, да организираш езика и можеш да изложиш структура и идеи в писмен вид. Самата структура обаче не е статията. Тя трябва да бъде изпълнена със съдържание. Какво точно трябва да се напише като съдържание и как точно трябва да се напише, за да се постигне резултатът от свидетелстването за Бог — ето в какво трябва да навлезете. Ако се задържате само на тази основа, тази на свидетелстването за Божиите слова и разгласяването на този етап от Божието дело, тогава вашият духовен ръст никога няма да нарасне. Ако в допълнение към свидетелстването за новото Божие дело, противопоставянето на представите на хората и общуването за някои истини на виденията, можете също така да общувате и за някои истини за навлизането в живота и да използвате някои факти, истории и някои доста фино описани детайли, за да изразите всички различни състояния дълбоко в сърцата на хората, така че хората да разпознаят своята поквара и да разберат какви са Божиите изисквания към човечеството и какви са

Божиите намерения, и освен това да разпознаят най-съществените въпроси — какво точно е истината, какъв е пътят, по който хората трябва да поемат, къде е грешката в грешните пътища, по които хората вървят сега, какви хора Бог изисква да бъдат човешките същества и какъв е пътят, по който Бог изисква хората да поемат — ако можете да напредвате стъпка по стъпка към това, тогава дългът, който изпълнявате, ще бъде изключително ценен. Но това е трудната част, това е най-трудното нещо. Навлизането на хората в живота не се случва в рамките на ден или два. За много въпроси отнема една или две години от първото им споменаване, докато хората осъзнаят за тях. Нужни са от две до три години или дори от три до пет години от неясното осъзнаване до ясното осъзнаване, нужни са от две до три години от проясняването на осъзнаването до разбирането на естеството на този въпрос, а след това са нужни още две или три години, за да се разбере сериозността на този проблем. Хората, които са вцепенени и имат слаби заложби, могат да достигнат само дотук. Хората с по-добри заложби и буден дух знаят как активно да търсят какво е истината, което отнема още две или три години… Преди да се усетят, целият им живот е минал. Ето колко бавно е навлизането в живота! Разбирането и запомнянето на истината от хората далеч надхвърлят скоростта, с която хората преживяват и възприемат истината. Какво имам предвид с това? Имам предвид, че преживяването и възприемането винаги са бавни, защото това е живот, докато разбирането и запомнянето изискват само ума. Хората с добра памет, силна способност за разбиране, някои заложби и известна образователна основа могат да постигнат тези неща бързо. Но след като разбере, човек има ли познание? Не. След като разбере, човек просто спира до знанието за какво се отнася този въпрос и нищо повече, но това все още няма да е достатъчно при предприемане на действия. Защо няма да е достатъчно? Често доктрината, която разбираш, не може да бъде приложена или свързана с нещата, пред които се изправяш. В резултат на това, едва след като се провалите многократно, претърпите доста загуби, направите доста отклонения и получите много съд, наказания и кастрене, вие най-накрая разбирате истината и сте способни да практикувате и да преживявате Божиите слова във всички различни неща, които ви се случват. Дотогава ще са изминали толкова много години, че лицето ти може да е покрито с бръчки — не е ли това много бавно? Животът на хората напредва много бавно, защото истината, която разбират, включва тяхната природа същност, съществуването им и нещата, според които живеят, а това включва трансформация на нрава и промени в живота им. Как така може твоят живот много лесно да се промени в друг живот? От една страна, за това е необходимо Божието дело, но в същото време е необходимо и активното съдействие на хората. Наред с това има изпитания на външната среда, както и твоят личен стремеж. Освен това трябва да имаш достатъчно заложби и прозрение, а след това Бог ще ти даде допълнително просветление и напътствие.

Нещо повече, Бог ще ти наложи някои наказания, известно правосъдие и кастрене, а братята и сестрите ще те критикуват, но въпреки това ти трябва да се стремиш нагоре, за да може да се отстранят нещата, които принадлежат на Сатана — само тогава положителните неща, които принадлежат на истината, могат да навлязат малко по малко. Някои хора казват: „Когато хората разберат истината, животът им се променя“. Правилно или погрешно е да се каже това? (Това е погрешно.) В какво се състои грешката? Разбирането на истината не е равносилно на притежаването на истината, и щом я разбереш, тя не е и твоят живот. Щом чуеш истината, възприемеш я и разбереш това, което чуваш, колко дълго може да съществува в сърцето ти? Възможно е месец по-късно тези слова, които по онова време си смятал за най-важни, да са изчезнали напълно, и когато ги чуеш отново, да се чувстваш така, сякаш никога преди не си ги чувал. Ако обаче наистина притежаваш реален духовен ръст и имаш този аспект на свидетелство за преживяване, тогава не е нужно да ги слушаш отново и отново. Ако не притежаваш този аспект на истината реалност, тогава трябва да слушаш повече, докато навлезеш в истината реалност; ако не слушаш, тогава това, което разбираш, постепенно ще намалее и ще изчезне, докато станеш точно като невярващите. Следователно Божиите слова и истината трябва да се слушат и четат постоянно. Четенето и слушането им твърде малко няма да е достатъчно. Всички вие имате дълбоко осъзнаване за това, нали? (Да.) Понякога, след като не сте пели химни или не сте се молили на Бог в продължение на два-три дни, чувствате празнина в сърцето си и не можете да разберете Бог, затова се чудите къде да отидете на разходка, за да се отпуснете. В резултат на това, колкото повече се отпускате, толкова по-недисциплинирани ставате, и когато отидете в църквата за общение с братята и сестрите си за истината, се чувствате непривикнали и щом се спомене църковното дело, се чувствате донякъде неловко. В рамките на два-три дни си се променил и си станал като друг човек, така че чувстваш, че дори вече не се разпознаваш. Как е възможно това? Не си мисли, че след като си слушал много проповеди, истината е станала твоят живот и че си придобил истината. Все още си далеч от това! Не си мисли, че само защото си написал статия за свидетелство или си имал такъв вид преживяване, вече си спасен. Все още не си достигнал дотам! Това е само малък фрагмент от дългото ти житейско преживяване. Този фрагмент може да е само моментно настроение, моментно чувство, моментно желание или амбиция и нищо повече. Когато един ден си слаб и се обърнеш назад и се заслушаш в свидетелствата, които някога си дал, в клетвите, които някога си изрекъл, и в разбиранията, до които някога си стигнал, те ще ти се сторят непознати и ще си кажеш: „Това аз ли бях? Нима съм имал такъв голям духовен ръст? Как така не ми е известно? Това не бях аз, нали?“. В този момент ще осъзнаеш, че животът ти все още не се е променил. Какво показва това, че животът ти не се е променил? Означава, че нравът ти все още не се е променил. Как ще се почувстваш, когато

откриеш, че — въпреки че си свидетелствал и по онова време си смятал, че вече си с голям духовен ръст — все още можеш да станеш толкова негативен, колкото си сега? Дали няма да си помислиш, че преобразяването на нрава е твърде трудно? Истината не е нещо, което може да се вгради в хората за една нощ. Ако хората наистина придобият истината като свой живот, те ще бъдат благословени и животът им ще бъде различен. Вече няма да бъдат такива, каквито са сега — често разкриващи покварен нрав, а ще могат да се покорят безпрекословно на Бог, да изпълняват предано дълга си и ще бъдат напълно преобразени.

Понеже човечеството е толкова покварено, приемането на истината не е лесна работа, а понеже истината е толкова ценна, за Бог е още по-трудно да вгради истината в хората. Ценността и значението на истината и всички нейни многообразни аспекти са толкова ценни и значими за хората. Но тъй като хората са били толкова дълбоко покварени от Сатана и имат толкова много сатанински неща в себе си, не е толкова лесно да се вгради истината в хората, така че тя да стане техен живот. Означава ли това тогава, че истината не може да бъде вградена в хората? Не, не означава. Тя може да бъде вградена в тях, но хората трябва да имат правилно отношение и възглед и трябва да следват правилния път. Това, че е трудно да се направи, не означава, че не може да се направи, точно както в първите два етапа от Божието дело, когато Бог не извърши делото на усъвършенстване, нито изрази тези истини или изрече тези слова, но някои хора бяха усъвършенствани, а някои все пак познаха Бог. Предвид този факт е постижимо и не е невъзможно истината да бъде вградена в хората, зависи само от това дали хората се стремят към истината. И така, как трябва човек да се стреми? Най-простият начин е да се четат Божиите слова всеки ден, да се запаметяват съществени Божии слова, да се размишлява върху един пасаж от Божиите слова всеки ден и да се четат с молитва и да се общува за тези слова отново и отново. Щом си прочел с молитва тези възгледи и изказвания — както и нагласите към различни хора, събития и неща — на които Божиите слова целят да те научат, така че да ги разбираш и те да са навлезли в сърцето ти, тогава, преди да се усетиш, положителни мисли и възгледи, както и принципи на практикуване, ще бъдат изживявани всеки път, когато ти се случват различни неща. Вие още не сте достигнали това ниво. Ти чете ли какво направи Йов? Какво правеше Йов, докато децата му се веселяха? Той дойде пред Бог да се моли и да принася жертви за децата си. Той никога не се отклони от Бог. Тоест, стой настрана от всичко, което може да накара сърцето ти да се отклони от Бог; не казвай нищо, което може да накара сърцето ти да се отклони от Бог; избягвай да гледаш неща, които могат да те накарат да се отклониш от Бог или да развиеш представи или съмнения за Него; не влизай в контакт с хора, които могат да те направят негативен, западнал и склонен към себеугаждане, или които могат да те накарат да се съмняваш, да се съпротивляваш или да се отклониш от Бог, а вместо това стой далеч от такива

хора; бъди близо до всеки, от когото можеш да придобиеш духовно извисяване, помощ и приток; и не прави неща, които могат да те накарат да отритнеш истината, да не я харесваш или да си отблъснат от нея. Трябва да имаш някаква представа за тези неща в собствения си ум. Не се носи по течението на живота с мисълта: „Не ме интересува колко дълго ще живея или как ще се развие животът ми, ще оставя всичко на естествения му ход и на устроеното от Бог“. Бог е подредил среди за теб и ти е дал свободна воля да избираш, но ако не сътрудничиш и постоянно поемаш инициативата да имаш досег с онези хора, които обичат светските неща, които винаги се отдават на плътта, които не са отдадени на дълга си и са безотговорни, и ако постоянно си в компанията на тези хора, какъв е крайният резултат и изход? Когато тези хора нямат какво да правят, те говорят за ядене, пиене и забавления, и често разпространяват слухове и клюкарстват. Ако се сблъскаш с такива изкушения и не стоиш настрана от тях, и дори станеш обсебен от тези неща и умишлено се мотаеш с такива хора, тогава си в опасност, защото изкушението е навсякъде около теб! Когато мъдрите хора видят такова изкушение, те стоят настрана. Те са наясно в сърцата си: „Аз нямам този духовен ръст, няма да слушам, нито искам да им обръщам внимание. Тези хора не се стремят към истината, нито обичат истината. Ще стоя настрана и ще намеря тихо място, за да чета сам Божиите слова, да успокоя сърцето си и да размишлявам известно време, и да дойда пред Бог“. Всички тези принципи и цели са: първо, не се отклонявай от Божиите слова; и второ, не се отклонявай от Бог в сърцето си. По този начин можеш постоянно да живееш пред Бог върху основата на разбирането какво е истината. От една страна, Бог ще те защити от попадане в изкушение. От друга страна, Бог ще се отнесе към теб изключително благосклонно, като ти даде възможност да разбереш какво трябва да направиш, за да практикуваш истината, и ти даде възможност да бъдеш озарен и просветлен за всички различни истини. Що се отнася до твоя дълг, Бог ще те напътства да се опитваш да не правиш грешки, винаги да правиш нещата правилно и да знаеш принципите. По този начин няма ли да бъдеш защитен? Разбира се, това не е най-голямата и крайна цел. И така, каква е крайната цел? Тя е да можеш да си вземаш поука от различни хора, събития и неща, да разбираш Божиите намерения, да познаваш Божието дело и да практикуваш според принципите, изисквани от Бог. По този начин твоят живот и духовен ръст могат да продължат да напредват, вместо да са в застой. Ако си винаги зает с дела и не се съсредоточаваш върху практикуването на истината при изпълнението на дълга си и разрешаването на трудностите на навлизането в живота, тогава няма да напреднеш в живота си. Навлизането в живота се постига чрез изпълнение на дълга. Ако човек се отклони от изпълнението на дълга си и се отклони от Божиите слова, няма да има напредък в живота. Някои хора виждат други да си бъбрят празни приказки и затова се включват и си навират носа, постоянно се месят и постоянно обичат клюките — Бог не харесва такива хора.

Какви хора харесва Бог? Хора, които могат да успокоят сърцата си. За какво да се успокоят? За да бъдат кукла, която не мисли за нищо? Не, за да се молиш тихо пред Бог, да търсиш Божиите намерения, да молиш Бог да те закриля и да те просветлява. Също така да търсиш просветление и озарение по отношение на някой аспект на истината, който не разбираш, за да постигнеш разбиране и яснота по този аспект на истината или да търсиш разрешение за проблемите, които те възпрепятстват в някой аспект на работата ти, и да получиш Божието напътствие. Има толкова много задачи, които трябва да се предприемат, и неща, които трябва да се направят, когато човек е притихнал пред Бог. Не става въпрос в моменти на бездействие да идваш при Бог, за да се отбележиш, и да казваш: „Боже, тук съм, нося Те в сърцето си, бъди с мен, не ме оставяй да падна в изкушение!“. Ако отбиваш номера по този начин и си небрежен към Бог, тогава не си истински вярващ и Бог няма да дари с истината такива хора. Какво трябва първо да притежават хората, за да може Бог да им дари истината? Трябва да имат сърце, което гладува и жадува за праведност, искрено сърце. Какво означава, ако сърцето ти е искрено? Означава, че наистина обичаш истината. Ако винаги си безцеремонен към Бог и изобщо не си искрен, винаги искаш сам да вземаш решенията си за всичко и винаги искаш да идваш пред Бог, за да се отбележиш, да Го поздравиш, а след това сам да решаваш и да вършиш нещата, тогава, въпреки че Бог ти е възложил Своето дело, ти в крайна сметка нямаш нищо общо с Бог или с истината. Как се нарича това? Това се нарича да се съпротивляваш на Бог и да се занимаваш с лични дела. Може ли Бог да те просветли по този начин? Не. Разбрахте ли всички вие пътя за стремеж към истината и за разбиране на истината? Трябва често да идвате пред Бог, да успокоявате сърцето си, за да търсите истината и да се молите на Бог, и трябва да се научите да се успокоявате. Да се успокоите не означава да имате празен ум, а да имате молби, мисли и бреме в сърцата си, да идвате пред Бог с искрено и копнеещо сърце, да имате копнеж за истината и Божиите намерения и да носите бреме за дълга, който изпълнявате, и за работата, която вършите — ето какво трябва да имаш, когато идваш пред Бог и се успокояваш.

Току-що разговарях за това, че цялото дело на църквата е пряко свързано с разпространяването на евангелието на Божието царство. По-конкретно, делото за проповядване на евангелието и всички задачи, които са свързани с професии, имат важна и неразривна връзка с делото за разпространяване на евангелието. Следователно всичко, което е свързано с делото за разпространяване на евангелието, касае интересите на Бог и на Божия дом. Ако хората могат правилно да разберат делото за разпространяване на евангелието, те трябва да се отнасят правилно към дълга, който изпълняват, както и към дълга, изпълняван от другите. Кой е правилният начин да се отнасяме към дълга? Полагайте максимални усилия и го изпълнявайте в съответствие с Божиите изисквания. Като минимум не се ангажирайте с поведение и практики, които преднамерено причиняват вреда или

смущение, и не правете умишлено нещо, за което знаете, че е грешно. Ако някой упорства да върши нещо, макар да знае, че то прекъсва и смущава делото на църквата, и никой не може да го разубеди, тогава той върши зло, играе си със смъртта и показва истинското си лице на дявол. Бързо убедете братята и сестрите да разпознаят що за човек е той и след това премахнете злия човек от църквата. Ако злодеят е временно объркан и не върши зло умишлено, как трябва да се реши този въпрос? Трябва ли този човек да бъде възпитаван и да му се помага? А ако въпреки възпитанието не слуша? Братята и сестрите се събират, за да го критикуват. Ами ако човекът е компетентен в работата си, но не влага всичките си сили, за да я върши, а за момента няма кой да го замести и всички все още искат той да я върши? Всички се събират, за да кастрят човека и да го предупредят: „Бог те е издигнал и е поискал от теб да изпълняваш този дълг. Ако не влагаш всичките си сили, за да го вършиш, продължаваш да създаваш смущение и отново изоставиш работата си, тогава ти очевидно нямаш съвест и не си подходящ да изпълняваш дълга си“. Добър ли е този начин? Ако някой може да го замести, тогава го освободете. Вие бихте ли посмели да го направите? Повечето хора не биха посмели. Когато става въпрос за защита на делото на църквата, много хора не смеят да се изправят и да отстояват справедливостта. Това не означава ли, че не смеят да се придържат към истината? Някои хора си заравят главата в пясъка и са безразлични, когато виждат как делото на църквата бива прекъсвано или смущавано, сякаш това няма нищо общо с тях, и отношението им е да си затварят очите за това. Но ако някой ги критикува, като казва, че не бива да са такива, или ги презира, или ги гледа отвисоко, те се дразнят и си мислят: „За кого се мислиш? Кой си ти, че да ме критикуваш? Кой си ти, че да ме гледаш отвисоко? Трябва да изясним този въпрос“. Те приемат този въпрос присърце и се отнасят сериозно към него и не могат да се стърпят да не кажат нещо и да не заявят позицията си. Те не са почувствали нищо, когато делото на църквата е било възпрепятствано и смущавано и му е нанасяна вреда, а вместо това са си затворили очите за това. Що за хора са това? (Егоистични и достойни за презрение хора.) Дали е просто егоизъм и низост? Този проблем е толкова сериозен, че не може да се обобщи само с едно изречение. Може само да се каже, че такива хора нямат човешка природа и категорично не са добри хора. Всъщност това правят антихристите и, разбира се, лъжеводачите не са изключение. Антихристите нямат никаква представа какви са интересите на Божия дом. Когато делото на църквата бива възпрепятствано, те не го виждат. Някои хора създават пълен безпорядък, като смущават делото на църквата, но когато антихристите видят това, не го приемат на сериозно. Те го омаловажават и безсилно смъмрят извършителя с няколко прости забележки, увещават го накратко и нищо повече, без и най-малък намек за възмущение. Имат ли такива хора чувство за справедливост? Що за хора са това? Такива хора хапят ръката, която ги храни, те са предатели! Те са измет!

Току-що направих обобщен преглед на това какво представляват интересите на хората, каква е същността на интересите на хората, защо хората преследват лични интереси, какво е естеството на човешкия стремеж към лични интереси, а също и какво е естеството на Божиите интереси и как се определят те. Божиите интереси са най-справедливата кауза и трябва да се разглеждат като такива. Изобщо не е егоистично Бог да защитава Своите интереси, нито е само заради защитата на Божието достойнство и слава. По-скоро Той иска да защити напредъка и резултатите от Своето дело и да защити една справедлива кауза. Това е най-справедливото и основателно поведение и начин на действие и това е Божие деяние. Сътворените човешки същества не бива да таят никакви представи за това Божие деяние, камо ли да таят някакви упреци или осъждане. Можем ли да кажем, че Божиите интереси са над всичко останало? (Да.) Егоистично ли е да се каже това? (Не.) Хората разбират този аспект на истината и на тази основа това твърдение е валидно. То не е преднамерено пристрастно, то е безпристрастно и основателно. „Те никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава“ — това е същността на антихристите. Тяхното отношение и подходът им към интересите са от такова естество и те изобщо не се съобразяват с интересите на Божия дом. Какво означава „никога“? Именно, че изобщо не мислят за Божиите интереси, нито имат такова понятие; те се съобразяват само със собствените си интереси — ето какво означава това. Колко сериозно е това? Предават интересите на Божия дом, като ги разменят за лична слава и лични интереси. Техните интереси са първостепенни и могат да заменят Божиите интереси. Те ще се борят за своите интереси, без значение колко нечестиви, недопустими или негативни са техните интереси, и за да грабнат интересите си и да се борят за тях, те биха стигнали дотам, че да пожертват всекиго, на всяка цена. Що за поведение е това? (На антихристите.) Поведението на антихристите — ето какво прави Сатана. Сатана контролира този човешки род, контролира една страна, контролира една раса и би стигнал дотам, че да пожертва всякакъв брой животи в замяна на стабилността на своя контрол. Какви са неговите интереси? Власт и положение на контрол. И така, как придобива положение на контрол и как стабилизира този контрол? (На всяка цена.) На всяка цена. Тоест, не го е грижа дали практиките и методите му изглеждат допустими или недопустими в очите на обществото, и използва всичко — от клане и потисничество до меки и твърди тактики, принуда и примамка, и би стигнал дотам, че да пожертва живота на всекиго или всякакъв брой животи в замяна на стабилността на своето положение и властта в ръцете си — това е поведението на Сатана. Антихристите също постъпват по този начин.

Тези думи от днешното общение по ваш вкус ли са? (След като слушах днес, придобих много и по-конкретно разнищването на знанието и на интелектуалците много ме трогна. В миналото не бях съвсем съгласен с идеята, че на

интелектуалците им липсва духовно разбиране, но през това време, чрез Божието разнищване на знанието, постепенно успях да се съпоставя и да видя, че в много случаи аз самият не мога да възприемам Божието слово, не го разбирам, когато го чуя, и когато разглеждам хора и събития, аз гледам на тях и ги анализирам от интелектуална гледна точка, което води до изопачено възприемане — това е липса на духовно разбиране. Сега мога да видя по-ясно същността на интелектуалците.) Като говоря за интелектуалци днес, Аз в никакъв случай не визирам някой конкретен човек, но ако можете да се съпоставяте с Моите слова, това е добро нещо и има надежда, че можете да обърнете нещата и да навлезете. Трябва да се стремите усърдно — от момента, в който не разбирате или не възприемате истината, бавно да достигнете до момента, в който можете да разбирате някои прости, самостоятелни, не толкова дълбоки истини една след друга, така че това, което разбирате, да е истината, а не думи и доктрини. По този начин, малко по малко, ти ще имаш духовно разбиране. Ако проумяваш нещата, като се съсредоточаваш върху истината и реалността, постепенно ще разбереш истината; ако постоянно анализираш нещата, като се съсредоточаваш върху доктрината, като използваш логика и ума си, тогава това, което разбираш, ще бъде просто доктрина или теория, която никога няма да се превърне в истина, и ти никога няма да стигнеш по-далеч от основата на доктрината. Не е ли така? (Да.) Някои хора казват: „Защо не мога да разбера някои от Божиите слова, които чета? Защо не са толкова лесни за разбиране и приемане от хората, когато се измерват с граматика и въз основа на структурата на есе?“. Как обяснявате този проблем? Можете ли да го разберете сега? Аз ще ви го обясня. Бог говори на хората, откакто човечеството съществува, и всяка дума и всеки абзац от това, което Той казва, е просто език, а не есета. Докато говоря тук днес, Аз есе ли представям, доклад ли изнасям, или просто разговарям? (Разговаряш.) Аз си говоря с вас, казвам истината и говоря по темите, от които се нуждаете. Аз говоря, не представям есе. Следователно трябва да разберете какво е есе и какво е говорене — има разлики между двете. Няколкото елемента, които есетата изискват, са аспекти на знанието, които идват от човечеството, и не е нужно Бог да се придържа към това знание, когато говори. Той трябва само ясно и отчетливо да изрече истините, които възнамерява да изрече, и стига хората да могат да разбират истините, които чуват, това е достатъчно и дори няма нужда да се използват препинателни знаци. Човечеството е изобретило препинателните знаци и есетата, а също така е изобретило граматиката и елементите, които есетата изискват. Всички тези неща попадат в областта на знанието и не е нужно Бог да се придържа към тях. Освен това езикът идва от Бог и това е положително нещо. Следователно, без значение какво казва Бог, то е правилно. Няма нужда ти да го проверяваш за граматически проблеми или да сравняваш или разнищваш граматическите проблеми. Трябва само да разбереш в дадено слово, в даден абзац и в дадено изречение какво е

Божието намерение, каква е истината, какви са истините принципи, които Бог изисква от хората, и какъв е пътят на практикуване, който Бог казва на хората, и това е достатъчно. Това е разумът, който сътворените същества — хората — трябва да притежават. Не е нужно Божиите слова и действия да се придържат към всички тези установени практики и рамки, формулирани от хората, а също и към тези правила и чисто интелектуални неща, присъщи на знанието, които не е нужно да се спазват. Бог е казал много неща и без значение какво казва Той, то е истината. Колкото повече хората с духовно разбиране и хората с преживяване четат Божиите слова, толкова повече те чувстват, че Божиите слова са истината. Каква е истината, която тези слова съдържат, е нещо, което хората трябва да проумеят, да търсят и да преживяват. Бог говори на човечеството — запомнете, това, което Бог прави, е да говори, а „говоренето“ на просторечие е известно като раздумка или говорене за разни неща. Каква е същността, съдържаща се в това, което Бог иска да каже тук? Това са Божиите намерения, истината и Божиите изисквания към хората — това е съдържанието. Естеството на говоренето е да се говори просто и ясно по разговорен начин, от сърце и лице в лице, понякога с използване на разговорен език и диалект, а понякога с използване на някои думи от книжовния език. За да напишеш есе, трябва да имаш въведение в първия абзац, да развиеш и да изложиш въпроса в средата, а след това да стигнеш до кулминация и заключение. То трябва да бъде написано точно според този формат, за да се счита за есе, и едва тогава учителят ще го прочете и ще го оцени като средно, добро или отлично. Можеш ли да оценяваш Божието слово по този начин? Да приемем, че казваш: „Това произведение е добро, има добра граматика, изречено е на божествен език и напълно съответства на структурата на есе; онова произведение не е толкова добро, малко е разпокъсано и структурата не е толкова добра. Някои от думите не са толкова граматически правилни и дори има някои думи, които не изглежда да са съвсем на мястото си“. Редно ли е да се чете Божието слово по този начин? (Не.) Би било изопачено да се четат по този начин и ти никога няма да придобиеш истината. Трябва да се научиш да четеш между редовете на Божиите слова, за да видиш какво Бог изисква от теб и каква е истината, която тези слова съдържат — това е умното нещо, което трябва да направиш. Ти дори не знаеш как да гледаш на тези неща и по цял ден повтаряш: „Как така Божието слово дори не е есе? Божието слово трябва да е като реч, а Бог трябва да говори изискано“. Аз не правя така. Би било толкова уморително и ще се уморите да слушате, а и говорещият също ще се умори. Помислете как Бог говори на небето, говори на Йов, говори на Петър, говори на Моисей и Йона — Божиите слова не бяха ли прости и ясни? Изобщо не можете да видите колко необикновени, абстрактни или велики са те, или колко строга е формулировката. Вижте, когато Сатана изкушаваше Йов, Бог каза на Сатана: „Забелязал ли си, че няма друг като слугата Ми Йов, който е непорочен и праведен, бои се от Бог и

отбягва злото?“ (Йов 1:8) и „Давам ти го в ръката ти; но спаси живота му“ (Йов 2:6). Божиите слова бяха едновременно прости и сбити и обясниха въпроса много ясно. Това е Божият нрав и Божията същност. Бог не прибягва умишлено до загадъчни двусмислици и Неговото величие, необикновеност, достойнство, власт и могъщество не са престорени. Защо казвам, че не са престорени? Когато говори с някого, Той не се преструва, не се прикрива с възвишен образ и не казва неща, които хората не могат да разберат — Сатана прави така, Бог не прави така — и тъй като Бог го казва, Той ще те накара да го разбереш. Ако си дете, Той ще ти говори с думи, които децата могат да разберат. Ако си възрастен човек, Той ще ти говори на езика на възрастните хора. Ако си мъж, Той ще ти говори на език, който мъжете са свикнали да използват. Ако си покварено човешко същество, Той ще ти говори по начин и със структура на езика Си, които покварените хора могат да разберат. Бог говори по много начини. Понякога се шегува, понякога прави иронични забележки, понякога е саркастичен, понякога разнищва, понякога е по-строг, понякога е по-нежен, понякога те кара да се чувстваш трогнат, а понякога те утешава, след като те е кастрил… Цялото това дело, което Бог върши, и тези истини, които Той изразява, не са закостенели, те са живи. Бог е изворът на жива вода и източникът на истината е Бог. Каквото и да каже Бог, е редно, в него има истина и няма значение по какъв начин го казва. Ако някой винаги има представи за начините, по които говори Бог, структурата на Неговия език и т.н., и постоянно ги проучва внимателно и се съмнява в тях, и винаги се чувства разстроен от тези неща и си мисли: „Богът, в когото вярвам, всъщност не прилича на бог, защо е такъв? Затова не искам да го приема, би било твърде срамно, ако го приема, по-добре да вярвам в еди-кого-си“, какъв човек е това? (Неверник.) Това е неверник. Какви хора са повечето неверници? Хора, на които им липсва духовно разбиране. Когато хора, на които им липсва духовно разбиране, четат Божиите слова, те съсредоточено ги проучват внимателно, в резултат на което все още не могат напълно да ги проумеят, затова се чудят: „Щом това е истинският път, възможно ли е наистина да придобия благословии, като вярвам по този начин? Толкова много хора вярват. Ако не вярвам, няма ли да отида в ада?“. Те дори таят дребнави замисли. Те не се чудят: „Казват, че в Божиите слова има истина, тогава какво е истината? Как така не съм я видял? Трябва да чета и да слушам!“. Един ден те най-накрая „разбират това, което чуват“ и си мислят: „Това, което тези слова разкриват, е истинската ситуация, това е истината. Но езикът е твърде обикновен и обичаен, много е банален и може да бъде презрян и дискриминиран от интелигенцията и да се счита за най-обикновен разговор, и дори прозаичен в случая на някои думи, а някои думи, които интелектуалци от високо ниво в сферите на знанието не биха се унижили да използват, всъщност се изговарят от устата на бог — това е толкова невъобразимо и не би трябвало да е така, нали?“. Какви са последствията от това постоянно внимателно проучване? Ти ще почувстваш, че

си по-добър от Бог и че Бог трябва да вярва в теб и да те възхвалява. Не е ли това проблематично? Това са хора, на които им липсва духовно разбиране. Тяхното отношение към Бог е винаги да стоят срещу Бог и да Го проучват внимателно. Едновременно с внимателното проучване на Бог, те Му се съпротивляват, а едновременно със съпротивата си мислят: „По-добре да не си бог, защото си толкова незначителен, не си като бог. Ако беше бог, нямаше да се чувствам спокоен. Ако те презирам и те проучвам внимателно, като те анализирам до такава степен, че вече не си бог и никой не вярва в теб, тогава ще бъда щастлив, а ако потърся велик бог, в когото да вярвам, ще се чувствам спокоен“. Такива хора са неверници. На повечето неверници им липсва духовно разбиране. Те никога няма да разберат или да придобият истината от тези най-обикновени слова на Бог. Те просто ги проучват внимателно отново и отново, като не само не успяват да придобият истината, но и забавят важния въпрос за собственото си спасение, а също така сами се разкриват и отстраняват. Нека да приключим днешното общение тук. (Благодаря на Бог!) Довиждане!

17 януари 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ВТОРА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

Днес ще продължим да разговаряме за девета точка от проявленията на антихристите. Деветата точка за техните проявления е следната: те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава. Миналия път разговаряхме за малка част от това, като просто започнахме нашата тема и разговаряхме за това какво представляват интересите, което е първата точка. По втора точка разговаряхме за това какви са интересите на хората и каква е същността на интересите на хората. Третата точка, за която разговаряхме, беше какви са Божиите интереси и каква е същността на Божиите интереси — в общи линии това беше съдържанието на трите точки, за които разговаряхме. Това, за което разговаряхме миналия път, по същество бяха концептуални истини, като стигнахме до определение за различните аспекти на интересите и предоставихме на хората разбиране за основните понятия. Този път няма да навлизаме по-подробно в гореспоменатото съдържание, защото темата, по която ще разговаряме за нашата девета точка, има за цел да подчертае различните проявления на антихристите. Следователно ще продължим да се съсредоточаваме върху проявленията на антихристите в нашето общение по тази точка. Ще разнищим предимно отношението и поведението на антихристите към различните интереси, свързани със самите тях, в опит да определим природата същност и нрава на антихристите и ще ги разнищим от тази гледна точка. Ще започнем, като разговаряме за това кои, в очите на антихристите, са нещата, свързани с техните интереси.

В очите на антихристите Бог, Божият дом и църквата са просто етикети, може би нищо повече от имена, без никаква действителна стойност. Следователно те гледат на интересите на Бог, на Божия дом и на църквата с презрение и е под достойнството им да им обърнат внимание или не заслужават внимание. За разлика от това, личните интереси на антихристите имат за тях най-голямо значение. Вследствие на това антихристите често предават интересите на

църквата и Божия дом в замяна на личните си интереси. Сега, нека категоризираме и разнищим подробно кои неща са свързани с интересите на антихристите, за да предоставим на хората ясна представа за възгледите им по въпроси от техен интерес. На първо място, независимо как са обозначени антихристите, било то като антихристи, зли хора или личности, които не практикуват истината или таят враждебност към нея, този тип хора не живеят във вакуум. Те живеят в плът и имат същите нужди на нормалния човешки живот. Следователно хора като антихристите, които живеят сред братята и сестрите или в Божия дом и църквата, също имат интереси, свързани със собствената им безопасност. Това е първата подточка за интересите на антихристите — тяхната собствена безопасност. Втората подточка за интересите на антихристите е тяхната собствена репутация и статус, което е свързано с тяхната власт. Третата подточка за интересите на антихристите включва тяхната облага. По-ясно ли е да се разнищят интересите на антихристите чрез тези три подточки в сравнение с това да се разговаря за тях по неструктуриран, прям начин? (Да.) Ако ви помоля да разговаряте въз основа на тези три подточки, имате ли някакви прозрения? Можете ли да разговаряте за някакво разбиране? (Може би мога да обсъдя някои прозрения относно втората подточка, но не съм много наясно относно личната безопасност и облагата.) Добре, докато аз разговарям, вие можете да допълвате там, където можете да говорите ясно, а аз ще разговарям за това, което ви се струва неясно. Става ли така? (Да.)

А. Тяхната собствена безопасност

Ще започнем общуването си с първия подраздел от интересите на антихристите — тяхната собствена безопасност. Смисълът на този подраздел трябва да е ясен за всички. Той се отнася до физическата безопасност на човека. В континентален Китай да вярваш в Бог означава да живееш в опасна среда. Всеки човек, който следва Бог, е изправен пред ежедневния риск да бъде арестуван, осъден и подложен на жестоко преследване от страна на големия червен змей. Антихристите не правят изключение. Макар че в рамките на Божия дом те могат да бъдат окачествени като антихристи, големият червен змей, в съюз с религиозния свят, постоянно прави всичко възможно, за да потиска и преследва Божията църква и Божиите избраници, и, разбира се, антихристите също се намират в такава среда и не са извън заплахата от арест. Следователно на тях често им се налага да се сблъскват с въпроса за собствената си безопасност. Това повдига въпроса за това как те се справят със собствената си безопасност. В този подраздел общуваме главно за отношението на антихристите към собствената им безопасност. А какво е тяхното отношение? (Те правят всичко възможно, за да осигурят собствената си безопасност.) Антихристите правят всичко възможно, за да осигурят собствената си безопасност. Това, което си мислят, е: „Трябва непременно да подсигуря безопасността си. Независимо кой ще хванат, това не

трябва да съм аз“. По този въпрос те често се обръщат към Бог с молитва, като Го молят да ги защити от неприятности. Смятат, че независимо от всичко, наистина изпълняват работата на ръководството на църквата и че Бог трябва да ги закриля. Антихристите често умоляват и се молят за собствената си безопасност, за да я съхранят, за да не бъдат арестувани, за да избегнат всякакво преследване и за да се установят в безопасна среда. Истински се осланят на Бог и Му се отдават само когато е засегната собствената им безопасност. Имат истинска вяра в това отношение и действително се уповават на Бог. Правят си труда да се молят на Бог само за да поискат да защити собствената им безопасност, и изобщо не се замислят за делото на църквата или за дълга си. В работата си се водят от принципа на личната си безопасност. Ако едно място е безопасно, антихристите ще изберат да работят именно там и наистина ще изглеждат много инициативни и положително настроени, като демонстрират своето огромно „чувство за отговорност“ и „преданост“. Ако вършенето на някоя работа означава, че трябва да поемат риск и има вероятност да се натъкнат на опасност и да бъдат разкрити от големия червен змей, такива хора си измислят извинение, отказват я и търсят възможност да я избегнат. Щом възникне опасност или дори само при признаци за такава, те измислят всякакъв възможен начин да се измъкнат и да зарежат дълга си, без да ги е грижа за братята и сестрите и като се интересуват единствено как да се измъкнат от опасността. Може би вече са се подготвили психически: щом възникне опасност, веднага ще изоставят цялата работа, която вършат, без да ги интересува развитието на църковното дело, вредата, която може да причини на интересите на Божия дом, или безопасността на братята и сестрите — за тях е важно да избягат. Дори държат „коз в ръкава си“, план за самозащита. Щом ги застигне опасност или бъдат арестувани, те казват всичко, което знаят, като се оправдават и се освобождават от всякаква отговорност, за да опазят собствената си безопасност. Това е планът, който са подготвили. Тези хора не желаят да бъдат подлагани на преследване заради вярата си в Бог. Страхуват се да не ги арестуват, измъчват и осъдят. В действителност отдавна са се поддали на Сатана в сърцата си. Те се ужасяват от властта на сатанинския режим, а още повече се страхуват да не ги сполетят неща като мъчения и жестоки разпити. Следователно, ако всичко върви гладко при антихристите и няма никакви заплахи или проблеми, свързани с безопасността им, и възможността за опасност е напълно изключена, те могат да принесат своя устрем, „предаността си“ и дори свое имущество. Ще бъдат обаче изключително внимателни, няма да проповядват евангелието и няма да свидетелстват за Бог, нито ще изпълняват дълга си, ако обстоятелствата са неблагоприятни и има опасност да ги арестуват по всяко време за това, че вярват в Бог и изпълняват дълга си, и ако заради вярата си в Бог може да загубят служебното си положение или да бъдат изоставени от близките си. Свиват се като костенурки в черупките си дори при малък признак на неприятности и при малък

признак на неприятности искат незабавно да върнат в църквата книгите с Божиите слова и всичко, свързано с вярата в Бог, за да се предпазят и да останат невредими. Не са ли опасни? Няма ли да се превърнат в Юда, ако ги арестуват? Антихристите са толкова опасни, че по всяко време може да се превърнат в Юда, а вероятността да предадат Бог присъства постоянно. Освен това са крайно егоистични и подли. Това се определя от природата същност на антихристите.

Някои може да кажат: „Може би хората с тези проявления се срещат само в страната на големия червен змей, в социалния контекст на Китай. Когато отидеш в чужбина, няма преследване или арест, така че личната безопасност става без значение. Все още има ли нужда от тази тема?“. Според вас има ли нужда? (Да.) Дори в чужбина много хора, които изпълняват дълг в Божия дом, често проявяват тези модели на поведение. Щом стане въпрос за нападки, клевети и действия, насочени срещу Божия дом от политическия режим на дадена страна, от невярващи или от религиозния свят, определени хора изпитват дълбок страх и малодушие дълбоко в себе си. Те дори може да смятат, че в този момент биха се чувствали по-добре и по-свободни, ако не вярваха в Бог, някои от тях съжаляват, че са повярвали в Бог, а в сърцата си някои дори обмислят да отстъпят и подхранват идеи да се откажат. По всяко време хора като тези таят притеснения за собствената си безопасност, като смятат, че нищо не е по-важно от това. Техният живот и собствената им безопасност са най-големите им грижи дълбоко в сърцата им. И така, когато се изправят пред това как светът и цялото човечество злепоставят, клеветят и заклеймяват църквата и делото на Бог, в сърцата си тези хора не застават на страната на Бог. Вместо това, когато тези неща се случат, когато чуят гласове, които злепоставят и заклеймяват Бог, дълбоко в себе си те застават в опозиция на Бог. Те силно желаят да начертаят разделителна линия между себе си и Бог, Неговия дом и църквата. Освен това в моменти като тези да признаят, че вярват в Бог, е трудна и болезнена задача за тях. Те отчаяно искат да нямат нищо общо с Бог, Неговия дом или църквата. В такива моменти те се чувстват неспокойни и дори се срамуват, и не могат да си покажат лицето заради това, че са членове на Божия дом. Такива хора наистина ли са последователи на Бог? Наистина ли са се отрекли от всичко, за да следват Бог? (Не.) Когато хората в континентален Китай вярват в Бог, те често се сблъскват с преследване и арест и често се натъкват на въпроси за личната си безопасност; въпреки че средата в чужбина не е толкова сурова, хората все пак се сблъскват с подобни обстоятелства. Те се сблъскват с клевети и заклеймяване от религиозния свят и трябва да се борят с безразличието или с определени изявления на неразбиране от страна на различни държави към църквата. Някои се чувстват объркани и дори не са сигурни и се съмняват дали делото на Бог е истинско, като още повече поставят под въпрос правотата на Бог. Следователно, тъй като често мислят за собствената си безопасност, те не могат да изпълняват дълга си в Божия дом с

непоколебимо и спокойно сърце. Тези личности наистина ли са предали живота си на Бог? (Не, не са.) Някои дори си мислят: „Идването в чужбина означава да избягаме от ноктите на големия червен змей, нали? Няма ли религиозна свобода в чужбина? Не е ли всичко волно и свободно? Щом Бог ни е довел в чужбина, за да изпълняваме дълга си, защо все още трябва да се сблъскваме със същите сурови условия? Защо все още трябва да учим тези уроци и да преминаваме през това страдание в чужбина?“. Някои хора изпитват съмнения в сърцата си, а други не само се съмняват, но и се съпротивляват, като таят въпроси като: „Щом това е истинският път, щом това е делото на Бог, защо ние, които сме предани в изпълнението на дълга си, които сме се отрекли от всичко, за да отдадем всичко на Бог, все още трябва да понасяме такова неравностойно отношение в този свят?“. Те не разбират. Тъй като не разбират и поставят собствената си безопасност над всичко останало, те превръщат това неразбиране в оплаквания и съмнения, насочени към Бог. Не е ли така? (Да.) Някои хора в чужбина дори се страхуват да поемат рискове в изпълнението на дълга си. Ако им бъде възложен дълг, който включва известен риск, те намират извинения като: „Не съм подходящ за този дълг. Семейството ми все още е в континентален Китай и ако големият червен змей ме открие, няма ли да е проблем за мен?“. Те отказват да изпълняват такъв дълг. Те избират да се съхранят, да защитят собствената си безопасност и да спасят собствения си живот. Те си оставят вратичка, вместо напълно да се отдадат, да се избавят от всичко и да се отрекат от всичко, за да приемат дълга си. Те не могат да постигнат това. Това са някои от техните модели на поведение, когато става въпрос за собствената им безопасност. Някои хора се чувстват неспокойни в сърцата си и често се молят за това. Някои хора често изпитват страх и малодушие, като си мислят, че силите на Сатана са твърде мощни и как един обикновен човек като тях може да се съпротиви? Затова те често се страхуват и се тревожат за това. Някои дори смятат, че щом бъдат арестувани, църквата или Божият дом няма да могат да направят нищо, че никой няма да е от полза, ако нещо се случи. Затова те смятат, че е най-важно да се защитават сами. Следователно, когато трябва да се изложат на опасност и да поемат рискован дълг, те се крият и никой не може да ги убеди. Те твърдят, че не са компетентни, като намират всякакви извинения и причини, за да откажат важния дълг, поверен им от Божия дом. Ако средата е добра, тези хора може дори да застанат на обществено място пред голяма тълпа с микрофон и да крещят: „Аз вярвам във Всемогъщия Бог, аз съм член на Църквата на Всемогъщия Бог. Надявам се, че всички могат да дойдат и да изследват истинския път“. Те могат да правят това без никакъв страх, когато личната им безопасност не е изложена на риск. Щом има и най-малък намек за заплаха или някаква ситуация, която включва собствената им безопасност, или когато възникнат внезапни обстоятелства, ентусиазмът им изчезва, „предаността“ им се изпарява и „вярата“ им избледнява. Те знаят само да

бягат насам-натам, като винаги се опитват да намерят някаква незабележима, задкулисна работа, която да вършат, като прехвърлят на други хора задачите и дълга, които изискват излагане на опасност и поемане на рискове. Щом средата се подобри, те се появяват отново като шутове на сцената. Защо се появяват отново? За да започнат да се изтъкват, да уведомят хората за съществуването си, да покажат на Бог своя ентусиазъм, да уведомят Бог за своята преданост в този момент и в същото време да се поправят за стореното преди, в отчаян опит да спасят положението. Въпреки това, при най-малкия знак за неприятности или промяна в средата, тези хора отново изчезват и се скриват.

Когато евангелската работа тъкмо започваше да се разпространява, беше особено трудно да се проповядва евангелието. По онова време нямаше много хора, които можеха да проповядват евангелието, а тези, които го правеха, имаха доста повърхностно разбиране за истината. Те не можеха да разпознават добре религиозните представи на хората и беше предизвикателство да се придобият хора. Освен това проповядването на евангелието също носеше рискове. Когато попаднеш на хора с относително добра човешка природа, най-много да откажат да го приемат и с това се приключваше, но те нямаше да ти навредят или да те обидят. Ако поддържаше контакт с тях, все още можеше да има надежда да ги придобиеш, което щеше да доведе до някакви резултати. Когато обаче попаднеш на зли хора или пастори и старейшини от различни вероизповедания, тези хора не само отказваха да приемат, но дори щяха да те нападнат вкупом, да те принудят да си признаеш греховете и ако не го направеше, можеха да извършат физическо насилие над теб. В по-тежки случаи можеха дори да те докладват в полицията и да те предадат в участъка, като те изложат на опасност от задържане по всяко време. Някои църковни водачи не се възпираха от тези неща. Те продължаваха да изпълняват дълга си, когато трябваше, и дори водеха в проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог. Някои така наречени водачи или лъжеводачи обаче не действаха по този начин. Когато се изправеха пред такива опасности, те не отиваха лично, а изпращаха други. Чух за една водачка, която разбрала, че един потенциален приемник на евангелието е водач в дадено вероизповедание. Тя възнамерявала да уреди някой да му проповядва евангелието. След като обмислила, не могла да намери подходящ човек и си помислила, че е по-подходящо да отиде сама. Тя обаче се страхувала от опасността и не искала да отиде, затова вместо това уредила една млада сестра на осемнадесет или деветнадесет години да отиде. Какво мислите? Трябвало ли е да урежда тази млада сестра да отиде? (Не е трябвало.) Защо не е трябвало? (Защото потенциалният приемник на евангелието е бил водач в дадено вероизповедание с много религиозни представи. Младата сестра е била с малък духовен ръст, имала е повърхностно разбиране на истината, не е можела да разговаря за истината, за да разреши проблемите на потенциалния приемник на евангелието,

и не само че е можело да не бъде способна да го обърне във вярата, но и самата тя е можело да бъде подведена.) Като се има предвид възрастта ѝ, колко от истината е можела наистина да разбере тази млада сестра? Колко познания за Библията е притежавала? Каква е вероятността тя да обърне във вярата водача от това вероизповедание? Предвид възрастта ѝ, тя със сигурност не е имала много опит в проповядването на евангелието. Освен това тя току-що е била навършила пълнолетие и ѝ е липсвал опит. Би ли могла тя да прозре представите, идеите и трудностите на възрастните? (Не, не би могла.) Със сигурност не. На нейната възраст тя просто не е била на нивото да се справи с мислите на възрастните. Кажете Ми, като се има предвид възрастта ѝ, тази млада сестра ли е била най-добрият избор? (Не.) Тя не е била най-добрият избор. И така, като е изпратила младата сестра, имала ли е тази водачка правилното намерение? (Не е имала правилното намерение.) Тя не е имала правилното намерение. Не е трябвало да изпраща младата сестра. По-късно, когато младата сестра влязла в контакт с водача на това вероизповедание и установила, че той не е добър човек, тя докладвала на водачката, като изразила, че се чувства особено уплашена и не смее да отиде отново. Тази водачка ѝ оказала натиск, като настоявала: „Не, това е твой дълг и ти трябва да отидеш!“. Младата сестра била докарана до сълзи и казала: „Това е мой дълг и трябва да отида, но не мога да се справя, не мога да го направя“. Въпреки това тази водачка не отстъпила и продължила да казва: „Дори и да не можеш да го направиш, трябва да отидеш; няма никой друг, така че трябва да си ти!“. Що за водач мислите, че е това? Не само че се е предпазила, когато е наближила опасност, но и е поставила друг на пътя на опасността, докато тя се е отдръпнала. Дори в ситуации, в които тази млада сестра е изразила своята неспособност и дори е плакала от страх, тя все пак не се съгласила. Що за отрепка е това? Това човешко същество ли е? (Не.) Не е човешко същество. Тя не е взела предвид безопасността на своите братя и сестри, а само себе си. Тя дори е разменила безопасността на другите за собствения си интерес, точно като онези пристрастени към хазарта родители, които, когато са загубили всичките си пари и нямат нищо останало, предлагат собствените си дъщери като обезпечение, за да изплатят дълговете си, да преживеят трудни времена и да избягат от бедствие, като жертват тези, които обичат най-много, в замяна на собственото си щастие. Що за отрепка е тази водачка? Останала ли ѝ е някаква човешка природа? (Не.) В нея няма и следа от човешка природа. Въз основа на това поведение могат ли хора като тези да бъдат окачествени като антихристи? (Могат.) Категорично могат! Някои може да кажат: „Това, което правят, е в името на делото на църквата, за проповядването на евангелието. Нямат ли добри намерения? Не го ли правят, за да защитят интересите на Божия дом? Как могат да бъдат окачествени като антихристи?“. Някога някой мислил ли е по този начин? Може ли да се изтъкне този довод? (Не, не може.) И така, кажете Ми, какво е естеството на този проблем?

(Тази водачка, в името на собствените си интереси и безопасност, е разменила живота и сигурността на младата сестра, тоест умишлено я е бутнала в пропаст — тя има особено злобна човешка природа.) Казано по-ясно, с пълното съзнание, че младата сестра е напълно неспособна за тази задача, тази водачка е уредила това с цел да се съхрани. В същото време тя го е направила, за да може да се отчете за изпълнението на собствения си дълг, пожертвала е интересите и безопасността на друг, за да постигне личните си цели. Това е било нейното намерение. Тя просто не е обмислила кой е способен да свърши тази работа, кой може да обърне този човек във вярата или кой може да свърши тази работа ефективно, като намери най-добрия човек за задачата. Същността на нейните действия не е била в изпълнението на дълга ѝ или в изпълнението на нейната преданост или отговорност, а в това да може да даде отчет на своите началници и да се съхрани, като пожертва интересите на другите и дори причини вреда на другите. Тя е действала по начин, който е навредил на другите, за да се съхрани и да постигне собствените си цели — не е ли това същността? (Да.) Това е същността. Следователно действията на тази водачка могат да бъдат окачествени като действия на антихрист. Не е ли това коренът на въпроса? (Да, така е.) Точно такъв е случаят. Ако нямаше подходящи кандидати и тази млада сестра не беше там, ако ѝ беше казано сама да отиде да обърне във вярата водача на това вероизповедание, щеше ли да отиде? Щеше ли да може да каже: „Ако няма подходящи кандидати, тогава аз ще отида. Не се страхувам. Дори и да означава да пожертвам живота си, за да придобия този човек, аз съм готова да го отдам, защото това е мой дълг и моя отговорност.“? Можеше ли да направи това? (Не.) Защо казваме, че не можеше да го направи? Тук не спекулираме. На какво се основаваме, като казваме, че не можеше? (Защото, когато е изпълнявала дълга си, не е било наистина, за да постигне резултати и да обърне този потенциален приемник на евангелието. Следователно тя просто е отбивала номера, като е изпратила младата сестра. Ако младата сестра не беше там, тя нямаше лично да отиде, за да придобие този човек.) Точно така, така щеше да бъде. Ако е видяла, че няма налични подходящи кандидати, не трябваше ли сама да отиде? (Да.) Ако беше наистина предана на дълга си и не мислеше за личната си безопасност, нямаше да позволи на младата сестра да отиде, а щеше да отиде сама. И така, какъв е проблемът, подчертан от това, че не е отишла сама? (Тя е съхранявала собствената си безопасност и интереси.) Точно така, така се е развило. Ако беше наистина предана на дълга си, щеше сама да поеме тази тежка отговорност. Тя обаче не го е направила; вместо това е избрала най-неподходящия кандидат да отиде на нейно място. Дали нейното намерение е било да изпрати най-неподходящия човек на най-опасното място, за да постигне собствената си цел да се предпази от опасност и да се съхрани? (Да.) Това е поведението на антихристите. Това е свързано с уреждането на хора.

В континентален Китай големият червен змей постоянно и брутално потиска, арестува и преследва вярващите в Бог, като често ги поставя в опасна среда. Например правителството използва различни предлози, за да арестува вярващи. Винаги, когато открият района, в който пребивава антихрист, кое е първото нещо, за което антихристът се сеща? Не е как да уреди правилно делото на църквата, а как да избяга от тази опасна ситуация. Когато църквата е изправена пред потисничество и арести, антихристите никога не се занимават с последващата работа. Те не уреждат основните църковни ресурси или персонал. Вместо това намират извинения и причини, за да си осигурят безопасно място и с това да приключат. Щом личната им безопасност е гарантирана, те рядко се включват лично в уреждането на църковното дело, персонал или ресурси, нито се осведомяват по въпроса, нито правят някакви конкретни подредби. Това води до това, че ресурсите и финансите на църквата не се прехвърлят своевременно на сигурни места и в крайна сметка много от тях се ограбват и отнемат от големия червен змей, което причинява значителни загуби на църквата и води до залавянето на още братя и сестри. Това е резултат от избягването на отговорност от страна на антихристите по отношение на делото. Дълбоко в сърцата на антихристите личната им безопасност винаги е на първо място. Това е въпрос в сърцата им, който е постоянна грижа за тях. Те си мислят: „Не трябва да си навличам неприятности. Който и да бъде заловен, аз не мога да си го позволя — трябва да остана жив. Все пак чакам да споделя божията слава, когато божието дело приключи. Ако ме хванат, ще постъпя като Юда и с мен ще е свършено. За мен няма да има добър изход. Ще бъда наказан“. Затова винаги, когато отидат да работят на ново място, те първо проучват кое домакинство е най-безопасно и най-влиятелно, къде могат да се скрият от правителствените претърсвания и да се чувстват сигурни. Второ, те търсят домакинства с по-добри условия на живот, където има месо на всяко хранене, климатик през лятото и отопление през зимата. Освен това те питат кой от вярващите е по-ентусиазиран и има по-силна основа, някой, който може да осигури защита, когато възникнат проблеми. Те първо проучват всички тези въпроси. След проучването си те намират място, където да се установят, и вършат някаква повърхностна работа, изпращат писмо или предават устно някаква информация или работни разпоредби. Сега, мислиш ли, че антихристите са способни да вършат работа? Когато погледнете колко щателно и подредено обмислят и уреждат личната си безопасност, може да изглежда, че знаят как да вършат конкретна работа, в сърцата си знаят как да я вършат. Намеренията им обаче не са правилни, те мислят само за лични придобивки и изпитват неприязън към истината; дори и да знаят, че това, което правят, е в разрез с истината и е егоистично и достойно за презрение, те настояват да вършат нещата по свой начин и да действат своеволно и безразсъдно. Всичко, което правят, е за да запазят собствената си безопасност. След като се установят и

почувстват, че са вън от опасност, че опасността е преминала, тогава антихристите пристъпват към извършването на някаква повърхностна работа. Антихристите са доста щателни в своите подредби, но зависи с кого си имат работа. Те мислят много внимателно за въпроси, които засягат собствените им интереси, но когато става въпрос за делото на църквата или за собствения им дълг, те изваждат наяве своя егоизъм и низост и не проявяват отговорност, като им липсва дори и следа от съвест или разум. Точно поради тези модели на поведение те са окачествени като антихристи. Ако трябваше да съдим само въз основа на заложбите, като се има предвид колко добре обмислят и правят щателни и конкретни планове за собствената си безопасност, не им липсват заложби и имат глава на раменете си. Те би трябвало да са способни да се справят с делото на Божия дом. Сега, ако погледнете на това въз основа на тяхната способност, те не би трябвало да се наричат антихристи, така че защо все пак са наричани така? Това се определя въз основа на тяхната същност, на това дали могат да приемат истината и да я практикуват, на това дали са хора, които се стремят към истината. Те обмислят и уреждат внимателно и конкретно своята жизнена среда, храната и напитките си, както и безопасността си. Когато обаче става въпрос за делото на Божия дом, те стават напълно различни хора, особено егоистични и достойни за презрение, без да проявяват никакво внимание към Божиите намерения. Това със сигурност не са хора, които се стремят към истината. Антихристите се справят с делото на Божия дом и работните разпоредби на Горното, като ги отсяват. Те избирателно отсяват какво са и какво не са склонни да правят и какво е и какво не е свързано със собствената им безопасност. След това вършат някаква лесна работа, която не носи опасност, само за да не открие Горното, че са готови за ядене, но не и за работа, и че не се занимават със същинския си дълг. След като уредят работата, те никога не се осведомяват за конкретните задачи и не надзиравт как се изпълняват те. Например Божият дом има конкретни принципи и правила относно приношенията и различните ресурси: как да се уреждат, къде да се поставят, как да се пазят и кой трябва да ги пази. Антихристите, от друга страна, само говорят за тези неща и след като са направили подредбите, смятат, че е приключено. Без значение дали средата е подходяща, или не, те никога не посещават мястото, за да огледат; просто си движат устните и в сърцата си не разбират и не се осведомяват, не проучват и не се интересуват дали конкретните подредби за тези ресурси на Божия дом са подходящи или безопасни. И така, по време на ръководството на антихристите, в рамките на тяхната работа, някои книги с Божии слова се изземат от зли хора. Някои книги мухлясват поради неправилно съхранение, а в някои случаи определени книги или ресурси се поставят на места, където никой не се грижи за тях. Антихристите не само не успяват да направят конкретни подредби по тези въпроси, те със сигурност не се осведомяват, не проучват и не се интересуват от тях. Вместо това те смятат задачата си за изпълнена, след като направят подредбите. Те само говорят и с това

се приключва; само отбиват номера, без да търсят действителни резултати. Проявяват ли антихристите преданост чрез тези модели на поведение? (Не.) Те нямат преданост. Когато става въпрос за уреждането на различни ресурси на църквата, антихристите никога не се осведомяват. Какво означава „никога не се осведомяват“? Означава ли, че изобщо не правят подредби? Те отбиват номера и правят подредби, за да заблудят хората, за да не би някой да ги докладва на началниците. Но никога не вършат конкретна работа. Какво означава конкретна работа? Тя включва определяне къде трябва да се поставят тези неща, дали е безопасно, или не, дали може да им се случи нещо, дали гризачи могат да дойдат и да ги нагризат, дали могат да бъдат наводнени или откраднати, дали лицата, отговорни за пазенето, са подходящи и т.н. Антихристите обаче никога не се осведомяват, никога не проучват и никога не се интересуват. В сърцата си те вярват, че не могат да се наслаждават на тези неща; те не ги ценят и нямат полза от тях. Те принадлежат на други хора, на Божия дом и не са свързани с тях. Изобщо не ги е грижа; нека който иска да се тревожи за това — те не се тревожат. Те уреждат нещата и с това се приключва. Някои антихристи дори не си правят труда да уреждат. Те смятат, че няма да получат никакви награди, дори и да свършат добре тази работа, и че никой няма да ги държи отговорни за това, че е свършена лошо. Кой ще ги докладва за нещо толкова незначително? Ще ги накаже ли Бог за това? Отношението и възгледите на антихристите към техния дълг са точно такива: те отбиват номера и се отнасят към нещата нехайно. Докато тези неща не засягат собствения им статус или безопасност, те не се интересуват дали се управляват, или не. Дали тези неща са изгубени, намалени или повредени, всичко това не е свързано с тях. В съзнанието на антихристите тези ресурси на Божия дом се считат за обществена собственост. Не е нужно да се притесняват за тях, не е нужно да им обръщат внимание и не е нужно да изразходват никаква енергия, за да ги управляват. И така, по време на ръководството на антихристите, поради тяхната небрежност към дълга им, фокуса им върху личното удоволствие и неизпълнението им на конкретни задачи, различни ресурси в Божия дом се ограбват или отнемат от големия червен змей или се изземат от някои зли хора. Имаше много такива случаи. Някои може да кажат: „В такава враждебна среда кой би могъл да се погрижи за всичко толкова щателно? Кой би могъл да избегне малко небрежност или да не направи няколко грешки?“. Само за няколко грешки ли става въпрос? Смея да кажа, че ако хората можеха да изпълняват своите отговорности и да проявяват преданост, загубата на тези ресурси нямаше да е толкова голяма; тя определено щеше да намалее и ефективността на делото щеше да се подобри много.

Антихристите вярват в Бог, за да получат благословии. Те никога не се интересуват от нищо, свързано с Божия дом или с Божиите интереси. Каквото и да правят, то трябва да се върти около личните им интереси. Ако делото на Божия дом не засяга личните им интереси, те просто не се интересуват и не питат за него.

Колко са егоистични! Когато някои антихристи действаха като водачи, големият червен змей ограби големи количества приношения, които бяха в обхвата на техния надзор, и беше загубено удивително количество. Но тези антихристи изобщо не обвиниха себе си. Дори след това казаха: „Това не е само моя отговорност. Как може вината за всичко да се хвърля върху мен? Освен това такава ситуация е неизбежна“. Те изобщо не изпитваха угризения, прехвърлиха вината на други хора и изпълнени с оправдания, се опитаха да се защитят. Що за отрепки са? Не трябва ли хора като тези да бъдат отлъчени? Не трябва ли да бъдат проклети и наказани? (Да.) След като допуснаха такава значителна грешка, тези антихристи нямаха абсолютно никакви угризения! Какви проявления би проявил един нормален човек, човек с човешка природа, човек, който е предан на Бог, или човек с богобоязливо сърце, ако неговата небрежност доведе до заграбването на активите на Божия дом от големия червен змей? (Би изпитал угризения, би се обвинил и в сърцето си би почувствал, че не е изпълнил дълга си правилно.) Какво би направил след това? Би помислил как да поправи нещата. От дъното на сърцето си би изпитал чувство на задълженост и угризения; независимо какво казват другите, той не би изрекъл нито дума на оплакване, не би се защитавал. Би признал, че това е небрежност от негова страна, негово прегрешение. Би приел всичко, което Бог му каже, както и всеки начин, по който Божият дом реши да се справи с него. Тогава защо антихристите не приемат това? Защо се чувстват изпълнени с огорчение, след като са отлъчени? Това разкрива природата на антихристите. Тези антихристи нанесоха такива значителни загуби на делото на Божия дом, толкова много усилия на други хора отидоха на вятъра поради тяхното пренебрегване на дълга им и толкова много приношения бяха заграбени от големия червен змей, но те не изпитаха никакво самообвинение, никакво чувство на задълженост и дори се защитаваха. Когато Божият дом се справи с тях, те отказаха да се покорят и разпространяваха непокорството си навсякъде. Що за отрепки са? Не си ли просят смъртта? (Да.) Това е да си просиш смъртта. Като се погледне сърцевината на антихристите, тяхната природа същност е враждебност към истината и Бог. Липсва им човешка природа; те са живи демони, сатани, зверове в човешки дрехи. Когато хора с човешка природа направят малка грешка или кажат нещо нередно, те изпитват самообвинение. Но живите демони, антихристите, не изпитват това. Дори след като допуснаха такава груба грешка, тези антихристи не изпитаха никакво самообвинение и дори се опитаха да се защитят. И така, какво е истината за тях? В сърцата си признават ли истината? Божиите слова са истината и Бог е истината — признават ли този факт? (Не го признават.) Те очевидно не го признават. В сърцата си те смятат себе си за истината, за Бог; те мислят, че освен тях няма друг Бог. Не са ли това дяволи? (Да.) Това са дяволи, типични дяволи. Антихристите изобщо не се осведомяват за ресурсите на църквата, нито правят някакви конкретни подредби за тях. Но ако

самите те притежават нещо ценно, можеш да бъдеш сигурен, че ще се погрижат отлично за него. Те няма да разкрият и дума за него, дори когато говорят насън, и никой не би могъл да го изтръгне от тях с бой. Те го пазят изключително добре. Когато обаче става въпрос за ресурсите на Божия дом, отношението им е напълно различно. Те всъщност имат следното отношение: „Какво общо има това с мен? Аз не мога да се наслаждавам на този ресурс и той не ми принадлежи. Дори и да се грижа добре за него, той може да бъде даден на някого другиго! Каква е ползата да го пазя толкова добре?“. Те не смятат този въпрос за свой дълг. Не е ли това липса на човешка природа? (Да.) Това е проявление на липса на човешка природа. Как се нарича това? Нарича се неблагонадеждност. Бог е поверил това дело на теб и ти е дал дълга, който трябва да изпълняваш — това е част от работата ти. Трябва да се справиш с тези въпроси правилно, като ги изпълняваш един по един и следваш изискваните от Бог принципи и работните разпоредби на Божия дом, и като ги уреждаш правилно, тогава отговорността ти ще бъде изпълнена. Но имат ли антихристите този начин на мислене или идея? (Не, нямат.) Ни най-малко. Това е пълна липса на човешка природа. Какво е конкретното проявление на липсата на човешка природа? То е, че не ги е грижа за съвест или разум и са егоистични и достойни за презрение, липсва им благонадеждност, не може да се разчита на тях и те не са достойни да им се повери каквото и да било.

Когато става дума за въпроси, свързани с персонала в рамките на църквата, като например кой къде каква работа върши, дали я върши правилно, дали изпълнява дълга си ефективно, дали са възникнали някакви случаи на прекъсвания или смущения, или каква е обратната връзка от братята и сестрите, антихристите никога не се интересуват в подробности и не вземат мерки по отношение на тези неща. Например, когато Божият дом иска от тях да осигурят различни типове талантливи личности, антихристите само хвърлят поглед на писмените представяния на тези лица, без конкретно да разберат или да се поинтересуват за тяхното положение — например, дали те имат основа във вярата си, каква е тяхната човешка природа, дали могат да приемат истината, дали техните конкретни таланти и технически умения съответстват на критериите, които се изискват от Божия дом, и дали те са подходящи за развиване и за поемане на важен дълг. Антихристите просто отбиват номера по отношение на тези неща, прикриват се зад маска, преглеждат накратко писмените представяния и това е всичко. В действителност те никога не взаимодействат с представените лица, нито търсят подробно или задълбочено разбиране за тях. В резултат на това повечето от хората, които избират, биват отстранявани, защото не успяват да изпълнят дълга си или да се справят със същинската си работа. Как антихристите възприемат тази ситуация? „Не е като да ме повишават, за да изпълнявам този дълг. Нямам никакво участие в него. Какво значение има кой ще отиде? Стига да одобрявам препоръките и да осигурявам тези хора, брои се, че си върша работата.

Освен това повишените лица ще ми дължат услуга. Дали са подходящи за развиване, или не, не е моя работа“. Ако антихристите осигуряват неподходящи лица, като създават пречки пред работата на Божия дом, носят ли те някаква отговорност? (Да.) Те носят голяма отговорност, но тези дяволски неща изобщо не извършват никакви щателни проверки. Някои казват: „На определени места със сурова среда не можем да взаимодействаме с хората лице в лице. Как можем да ги проверяваме щателно?“. Колкото и сурова да е средата, все пак има методи и подходи за справяне с тези въпроси. Зависи от това дали сте отговорни и истински ангажирани. Не е ли така? (Да, така е.) Ако предложиш своята преданост и отговорност, тогава дори крайният резултат да не е идеален, Бог го проучва внимателно, знае за това и отговорността няма да падне върху теб. Но ако не предложиш своята преданост и отговорност, тогава дори нищо да не се объркa и накрая да не се стигне до никакви последствия, Бог ще го проучи внимателно. Естеството на тези два подхода е различно и Бог ще се отнесе към тях по различен начин. Освен това антихристите кроят интриги, що се отнася до осигуряването на хора, те имат и егоистични мотиви, достойни за презрение, и им липсва преданост. Каквото и да правят, антихристите си правят своите сметки и не се придържат към принципи. Освен това, за да се свърши добре конкретната работа, те трябва да си покажат лицата, да пътуват насам-натам, като се срещат с повече хора, да понасят трудности и да поемат рискове. Щом нещо засегне въпроса за собствената им безопасност, антихристите пак започват да пресмятат и природата им се разкрива. Какво се разкрива? Те смятат, че общуването с твърде много хора е риск за собствената им безопасност и че не могат произволно да влизат в контакт с хора. Антихристите не общуват с онези, с които трябва, и не се срещат с никого, вместо това намират сигурно убежище, в което да останат, като се крият и вършат само прости задачи. Що се отнася до това колко добре се вършат другите аспекти на делото, дали има хора, които причиняват смущения, или дали се разпространяват работните разпоредби, различните книги с Божии слова или записаните проповеди, антихристите никога не правят конкретни подредби, нито се осведомяват за тези неща. Това не означава, че трябва да поемат рискове, да си показват лицата и да се сблъскват с неприятности, за да бъдат смятани за предани. Какъв е проблемът тук? Кой може да обясни? (Когато първоначално са започнали тази работа, те никога не са обмисляли как да я свършат добре или дали препоръчаните кадри са подходящи, и никога не са действали с цялото си сърце, нито са изпълнявали отговорността си. Те никога не са мислили за тези неща.) Те просто не проявяват преданост. Има разлика в естеството на начина, по който работят хората с преданост към Бог, в сравнение с тези без нея. Когато и едните, и другите се сблъскат с въпроси, свързани с опасност, тези с преданост са способни да се изправят пред опасността и да си вършат работата, като използват мъдрост и методи, за да изпълнят работните разпоредби. Антихристите обаче не се

занимават с конкретна работа, независимо дали е свързана с опасност, или не, и работните разпоредби никога не се изпълняват от тях. В това е разликата. Антихристите може устно да питат за положението в църквата, за различни задачи и т.н., но дори техните запитвания са просто формалности, те просто полагат повърхностни усилия и изобщо не са старателни в това. Отвън може да изглежда, че вършат конкретна работа, но в действителност те не разбират работата, не си водят бележки, не размишляват над нея и не се молят, нито търсят. Те не влагат енергия да обмислят как напредват различните сегменти на работата, кой е отговорен за областите, в които нещата не се вършат добре, кои църковни водачи може да са неподходящи или къде работата не е изпълнена. Те не обмислят тези неща, просто отбиват номера и когато установят проблеми, не ги решават. Някои така наречени водачи само събират хората на сбирки, питат за положението и анализират и проучват работата. Щом се касае за някаква конкретна работа, която изисква от тях да страдат и да плащат цена и включва излагане на личната им безопасност на риск и определено ниво на трудност, те не я вършат. В този момент те спират да работят, като дават приоритет на самосъхранението. Дори когато разпознават проблеми, те не правят конкретни подредби. Ако са добре познати заради вярата си и са в опасност да бъдат заловени, възлагат ли тези задачи на други? Не, не го правят. Те не уреждат други да вършат тези задачи и това е проблемът. И така, каква същност се разкрива от такива хора? Липсва им преданост, егоистични са и са достойни за презрение и във всичко са загрижени за собствената си безопасност. Те никога не се осведомяват дали работните разпоредби на Божия дом се изпълняват, или за напредъка на делото на Божия дом и не се интересуват от тези неща. Те не са предложили своята преданост и не проявяват преданост. За тях е достатъчно да отбият номера по отношение на тези въпроси; те смятат това за вършене на работа. Ако рискът е малък, те може неохотно да свършат някаква работа. Но ако рискът е голям и има вероятност да бъдат заловени, те няма да го направят, колкото и важна да е задачата. Това е същността на антихристите. Дълбоко в сърцата си, стига техните интереси да са в безопасност, те са способни да предадат всекиго. Техните интереси се постигат за сметка на интересите на Божия дом; за тях техните интереси са над всичко. Могат ли антихристите да бъдат предани, след като поемат дълг? (Не, не могат.) Предаността за тях е невъзможна. Могат ли да вземат предвид живота и безопасността на своите братя и сестри? (Не могат.) Когато става въпрос за собствената им безопасност, антихристите ще се погрижат единствено за себе си, като тласкат братята и сестрите си към огнената пропаст и ги използват като жертвени пионки. Това е природата същност на антихристите.

Освен че се грижат за собствената си безопасност, за какво още мислят някои антихристи? Те казват: „Точно сега средата ни е неблагоприятна, затова нека се показваме по-малко и да проповядваме евангелието по-малко. По този начин

вероятността да бъдем заловени е по-малка, а работата на църквата няма да бъде унищожена. Ако избегнем залавянето си, няма да се превърнем в Юда и тогава ще можем да останем и в бъдеще. Нали така?“. Нима няма антихристи, които използват подобни оправдания, за да подвеждат своите братя и сестри? Някои антихристи много се страхуват от смъртта и протакат нищожното съществуване. Те също така обичат репутацията и статуса и са готови да поемат ролята на водачи. Макар да знаят, че: „Не е лесно да поема на плещите си работата на водача — ако големият червен змей разбере, че съм станал водач, ще стана известен, може да се окажа обявен за издирване и веднага щом ме хванат, животът ми ще бъде в опасност“, в името на това да се отдават на ползите от този статус, те пренебрегват тези опасности. Когато служат като водачи, те се отдават само на плътското си удоволствие и не се занимават с действителна работа. Освен че се занимават с малко кореспонденция с различни църкви, те не правят нищо друго. Те се крият на някое място и не се срещат с никого, като се държат плътно изолирани, а братята и сестрите не знаят кой е техният водач — ето до такава степен се страхуват. Не е ли правилно тогава да кажем, че те са водачи само на думи? (Да, така е.) Те не се занимават с никаква действителна работа като водачи. Интересуват се единствено от това да се скрият. Когато другите ги попитат: „Как е да си водач?“, те ще кажат: „Невероятно съм зает и в името на безопасността трябва да продължавам да се местя от къща в къща. Тази среда е толкова обезпокоителна, че не мога да се съсредоточа върху работата си“. Винаги имат чувството, че ги наблюдават много очи, и не знаят къде е безопасно да се скрият. Освен че се дегизират, крият се на различни места и не се задържат на едно място, те не вършат никаква реална ежедневна работа. Съществуват ли такива водачи? (Да.) Какви принципи следват те? Тези хора казват: „Хитрият заек има три заешки дупки. За да може един заек да се предпази от нападение на хищник, той трябва да подготви три дупки, в които да се крие. Ако човек се сблъска с опасност и трябва да избяга, но няма къде да се скрие, това приемливо ли е? Трябва да се учим от зайците! Сътворените от Бог животни имат тази способност за оцеляване и хората трябва да се учат от тях“. Откакто са поели ролите на водачи, те са осъзнали тази доктрина и дори смятат, че са разбрали истината. В действителност те са ужасно уплашени. Щом чуят за водач, за когото е подаден сигнал в полицията, защото мястото, на което е живеел, не е било безопасно, или за водач, който е бил набелязан от шпионите на големия червен змей, защото твърде често е излизал да изпълнява дълга си и е общувал с твърде много хора, и за това как тези хора в крайна сметка са били арестувани и осъдени, те веднага се плашат. Мислят си: „О, не, аз ли ще съм следващият арестуван? Трябва да се поуча от това. Не бива да бъда прекалено активен. Ако мога да избегна вършенето на някаква църковна работа, няма да я върша. Ако мога да избегна показването на лицето си, няма да го показвам. Доколкото е възможно, ще сведа работата си

до минимум, ще избягвам да излизам, ще избягвам да общувам с когото и да било и ще се погрижа никой да не знае, че съм водач. В днешно време кой може да си позволи да се интересува от другиго? Самото оцеляване си е предизвикателство!“. Щом поемат ролята на водач, освен да носят чанта и да се крият, те не вършат никаква работа. Живеят в напрегнато очакване, в постоянен страх, че ще бъдат заловени и осъдени. Да предположим, че чуят някого да казва: „Ако те хванат, ще те убият! Ако не беше водач, ако беше просто обикновен вярващ, можеше и да те пуснат, след като просто платиш малка глоба, но щом си водач, е трудно да се каже. Това е твърде опасно! Някои водачи или работници, които бяха хванати, предпочетоха да умрат, вместо да предадат каквато и да било информация и бяха пребити до смърт от полицията“. Щом чуят за това, че някой е бил пребит до смърт, страхът им се усилва и още повече ги дострашава да работят. Всеки ден мислят единствено за това как да не ги хванат, как да не показват лицата си, как да не бъдат наблюдавани и как да избегнат контакт с братята и сестрите си. Блъскат си главите да мислят за тези неща и напълно забравят за дълга си. Предани ли са тези хора? Могат ли такива хора да се справят с каквато и да било работа? (Не, не могат.) Такива хора са просто плахи и само въз основа на това проявление не можем категорично да ги окачествим като антихристи. Какво обаче е естеството на това проявление? Същността на това проявление е тази на неверника. Те не вярват, че Бог може да опази безопасността на хората, и със сигурност не вярват, че да се посветят на това да отдадат всичко на Бог е да се посветят на истината и че това е нещо, което Бог одобрява. В сърцата си те не се боят от Бог. Страхуват се само от Сатана и от нечестивите политически партии. Те не вярват в съществуването на Бог, не вярват, че всичко е в Божиите ръце, и със сигурност не вярват, че Бог ще одобри човек, който отдава всичко заради Него и в името на това да следва Неговия път и да довърши Неговото поръчение. Те не могат да видят нищо от това. В какво вярват те? Вярват, че ако попаднат в ръцете на големия червен змей, ще ги сполети лош край, че може да бъдат осъдени или че дори рискуват да изгубят живота си. В сърцата си те мислят само за собствената си безопасност, а не за работата на църквата. Не са ли неверници? (Да, такива са.) Какво казва Библията? „Който изгуби живота си заради Мене, ще го намери“ (Матей 10:39). Вярват ли те на тези думи? (Не, не вярват.) Ако от тях се иска да поемат риск, докато изпълняват дълга си, те ще искат да се скрият и да не позволят на никого да ги види — ще искат да бъдат невидими. До такава степен се страхуват. Те не вярват, че Бог е опора за човека, че всичко е в Божиите ръце, че ако нещо наистина се обърка или действително ги хванат, това е позволено от Бог и че хората трябва да имат покорни сърца. Тези хора не притежават такива сърца, това разбиране или тази подготовка. Наистина ли вярват в Бог? (Не, не вярват.) Същността на това проявление не е ли тази на неверник? (Да, така е.) Така стоят нещата. Такива хора са изключително плахи, ужасно уплашени и се

страхуват от физическо страдание и от това да не им се случи нещо лошо. Те стават уплашени като плахи птици и повече не могат да изпълняват работата си. Този тип хора, за които говорихме по-рано, просто не вършат никаква работа, дори и да са способни да я свършат. Дори и да знаят, че има проблем, те няма да се справят с него. Те просто защитават себе си и са особено егоистични и достойни за презрение. И двата типа хора са неверници. Първият тип е хлъзгав и коварен, страхува се от трудностите и умората, загрижен е за плътта си и не се занимава с действителна работа. Вторият тип е плах и уплашен, не се осмелява да върши действителна работа и се страхува да не бъде хванат и преследван от големия червен змей. Няма ли някаква разлика между тези два типа хора? (Има.)

Знаете ли някакви примери за това как антихристите защитават собствената си безопасност? (Боже, знам за един такъв случай. Имаше една църква, която беше разбита от големия червен змей, защото беше контролирана от антихрист, който безчинстваше, като вършеше зли неща, и водачите, дяконите и няколко братя и сестри бяха арестувани. По това време антихристът се страхуваше да не бъде заловен. Без да направи подредби за работата по справяне с последствията, той се скри на отдалечено място. Той дори отказа да остане при семейство домакин и вместо това настоя да използва приношения, за да наеме жилище. Тъй като не направи подходящи подредби за последващата работа и не отстрани своевременно скритите опасности, тогава няколко братя и сестри бяха арестувани, а делото на църквата беше принудено да спре. Ясно е, че антихристите са изключително егоистични и достойни за презрение. В критични моменти те защитават само собствените си интереси и изобщо не защитават интересите на Божия дом.) Антихристите са крайно егоистични и долни. Не изпитват истинска вяра в Бог, камо ли преданост към Него. Когато са изправени пред проблем, само себе си защитават и пазят. Нищо не е по-важно за тях от собствената им безопасност. Не ги интересува колко вреди са нанесени на делото на църквата. Значение има единствено това да оцелеят и да не ги арестуват. Тези хора са крайни егоисти и изобщо не мислят за братята и сестрите, нито за делото на църквата, а само за собствената си безопасност. Те са антихристи. И така, когато подобни неща сполетят преданите на Бог хора, които имат истинска вяра в Него, как се справят те с тях? По какво се различават действията им от действията на антихристите? (Когато подобни неща сполетят преданите на Бог хора, те ще обмислят всякакви начини да защитят интересите на Божия дом, да предпазят Божиите приношения от загуби и ще направят необходимото за водачите и работниците, както и за братята и сестрите, за да сведат загубите до минимум. В същото време антихристите първо обезпечават собствената си защита. Те не са загрижени за работата на църквата или за безопасността на Божиите избраници и когато църквата се сблъска с арести, това води до загуби за църковното дело.) Антихристите изоставят делото на църквата и Божиите приношения и не

назначават хора да се справят с последствията. Все едно да позволят на големия червен змей да загреби Божиите приношения и Божиите избраници. Дали това не е тайно предателство спрямо Божиите приношения и Божиите избраници? Когато хората, които са предани на Бог, ясно осъзнават, че дадена среда е опасна, те пак поемат риска да свършат работата по справяне с последствията и свеждат до минимум загубите за Божия дом, преди самите те да се оттеглят. Те не отдават първостепенно значение на собствената си безопасност. Какво ще кажете, кой може да гарантира, че е безопасно да вярваш в Бог и да изпълняваш даден дълг в тази нечестива страна на големия червен змей? Какъвто и дълг да поеме човек, той е свързан с известен риск — но изпълнението на дълга е Божие поръчение и докато следва Бог, човек трябва да поема риска да изпълнява дълга си. Човек трябва да проявява мъдрост и е необходимо да вземе мерки, за да осигури безопасността си, но не бива да поставя личната си безопасност на първо място. Трябва да проявява внимание към Божиите намерения, като поставя на първо място работата в Божия дом и разпространяването на евангелието. Най-важно за него е да изпълни Божието поръчение и то е на първо място. Антихристите отдават първостепенно значение на личната си безопасност. Те смятат, че нищо друго не ги засяга. Не ги интересува, когато нещо се случи на когото и да било друг. Стига да не се случи нищо лошо на самите антихристи, те се чувстват спокойни. Те нямат никаква преданост, а това се определя от природата същност на антихристите. Възможно ли е в условията на континентален Китай да се избягва поемането на рискове и да се осигури, че нищо лошо няма да се случи, докато човек изпълнява дълга си? Дори и най-предпазливият човек не може да гарантира това. Но предпазливостта е необходима. Добрата предварителна подготовка ще подобри малко нещата и може да помогне да се сведат до минимум загубите, когато нещо все пак се обърка. Ако няма никаква подготовка, загубите ще бъдат съществени. Можете ли да видите ясно разликата между тези две ситуации? Следователно, независимо дали става въпрос за събирания или за изпълнение на някакъв вид дълг, най-добре е да бъдете предпазливи и е необходимо да вземете някои превантивни мерки. Когато един предан човек изпълнява своя дълг, той може да мисли малко по-всеобхватно и задълбочено. Той иска да подреди тези неща възможно най-добре, така че ако нещо се обърка, загубите да бъдат сведени до минимум. Той счита, че трябва да постигне този резултат. Някой, на когото липсва преданост, не се замисля за тези неща. Той счита, че тези неща нямат значение, и не се отнася към тях като към своя отговорност или свой дълг. Когато нещо се обърка, той не изпитва никакво чувство на вина. Това е проявление на липса на преданост. Антихристите не проявяват никаква преданост към Бог. Когато им се възложи работа, те я приемат с голяма готовност и правят някои хубави изявления, но когато настъпи опасност, побягват най-бързо. Те са първите, които побягват, първите, които се измъкват. Това показва, че техният егоизъм и достойната им за

презрение природа са особено тежки. Нямат никакво чувство за отговорност или преданост. Когато се сблъскат с проблем, знаят само как да избягат и как да се скрият, и мислят само как да защитят себе си, без никога да се замислят за отговорностите и дълга си. В името на личната си безопасност антихристите неизменно проявяват своята егоистична и достойна за презрение природа. Те не дават приоритет на делото на Божия дом или на собствения си дълг. Още по-малко дават приоритет на интересите на Божия дом. Вместо това те дават приоритет на собствената си безопасност.

Не е ли свързана подточката, за която току-що разговаряхме, с деветата точка от различните проявления на антихристите — те никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава? (Да.) За да се предпазят, за да избегнат опасност и физическо страдание, антихристите възприемат нехайно отношение към делото на Божия дом и към собствения си дълг. Те заемат постове, без да вършат действителна работа. Не е ли това предателство към интересите на Божия дом? Не е ли това пренебрегване на интересите на Божия дом, на Божието дело и на собствените им отговорности в замяна на лична безопасност? (Да.) Проявленията, които разнищихме в тази подточка, напълно разобличават егоистичната същност на антихристите, достойна за презрение. За какво основно разговаряхме тук? Антихристите, от страх да не си навлекат неприятности и за да се съхранят, не изпълняват дълга си и не проявяват абсолютно никаква преданост към Бог. Има ли някаква истина реалност в това проявление? Не е ли това загуба на съвест и разум? Това е пълна липса на човешка природа!

Б. Тяхната собствена репутация и статус

Нека продължим с втората подточка от общението: собствената репутация и статус на антихристите. Това също засяга и интересите на антихристите. Сега, тези три подточки, които обсъждаме — собствената безопасност на антихристите, собствената им репутация и статус и собствените им облаги — всички те са свързани със собствените интереси на антихристите. Имат ли те някаква връзка с делото на Божия дом? (Да, имат.) Каква е връзката? (За да се предпазят и да защитят репутацията и статуса си, антихристите могат да смущават и подкопават делото на църквата.) За да запазят собствените си интереси, антихристите действат в ущърб на интересите на Божия дом и делото на църквата. Ако погледнем егоистичната и достойна за презрение природа на антихристите, какво цени този тип човек, освен че особено много пази собствената си безопасност? (Те много харесват репутацията и статуса.) Точно така. Антихристите много харесват репутацията и статуса. Репутацията и статусът са тяхната жизнена сила; те смятат, че без репутация и статус животът е безсмислен и нямат енергия да правят каквото и да било без репутация и статус. За антихристите както

репутацията, така и статусът са тясно свързани с личните им интереси; те са тяхната ахилесова пета. Ето защо всичко, което правят антихристите, се върти около статуса и репутацията. Ако не бяха тези неща, те може би изобщо нямаше да вършат никаква работа. Без значение дали антихристите имат статус, или не, целта, за която се борят, посоката, в която се стремят, е към тези две неща — репутация и статус. Когато вярват в Бог в автократична среда като тази в континентален Китай, в интерес на подсигуряването на собствената си безопасност, антихристите не зачитат изобщо интересите на Божия дом. От една страна, те с всички сили се стремят към статус, като здраво се държат за властта и контролират църквата. От друга страна, те винаги говорят, работят, тичат насам-натам и се трудят заради собствената си репутация и статус. Това е ядрото, около което се върти всичко, което антихристите казват и правят. Антихристите никога не вършат никаква действителна работа за навлизането в живота на Божиите избраници и никога не вършат никаква действителна работа за разпространяване на евангелието на царството. Когато плащат цена, вижте защо плащат цена. Когато пламенно спорят по даден въпрос, вижте защо го правят. Когато коментират или заклеймяват даден човек, вижте какво намерение и цел имат. Когато са разстроени или ядосани за нещо, вижте какъв нрав разкриват. Хората не могат да виждат вътре в човешките сърца, но Бог може. Когато Бог погледне в сърцата на хората, какво използва Той, за да прецени същността на това, което хората казват и правят? Той използва истината, за да я прецени. В очите на човека защитата на собствената репутация и статус е нещо редно. Тогава защо в Божиите очи това се окачествява като разкриване и израз на антихристите и като същност на антихристите? Това се основава на подбудите и мотивацията за всичко, което правят антихристите. Бог проучва внимателно подбудите и мотивацията за това, което правят, и накрая определя, че всичко, което правят, е за собствената им репутация и статус, а не за да изпълняват дълга си, още по-малко, за да практикуват истината и да се покоряват на Бог.

Антихристите се домогват до репутация и статус, така че със сигурност говорят и работят, за да поддържат репутацията и статуса си. Те ценят репутацията и статуса си повече от всичко останало. Ако някой около тях има добри заложби и се стреми към истината, и този човек придобие известен престиж сред братята и сестрите, и бъде избран за водач на екип, а братята и сестрите наистина се възхищават на този човек и го одобряват, как ще реагират антихристите? Със сигурност няма да са щастливи от това и в тях ще се породи завист. Кажете Ми, ако антихристите таят завист, могат ли да се държат прилично? Няма ли да им се наложи да направят нещо по въпроса? (Да, така е.) Какво ще направят, ако наистина завиждат на този човек? В ума си със сигурност ще направят такова изчисление: „Този човек има доста добри заложби, притежава известно разбиране за тази професия и е по-силен от мен. Това е от полза за делото на божия дом, но

не и за мен! Дали той ще заеме моята позиция? Ако наистина ме замести един ден, това няма ли да доведе до неприятности? Трябва да действам изпреварващо. Ако един ден е способен да се изправи на собствените си крака, няма да ми е толкова лесно да се оправя с него. За мен е по-добре да ударя пръв. Ако се забавя и му позволя да ме разобличи, кой знае какви ще са последствията. И така, как мога да му нанеса удар? Трябва да намеря извинение, да намеря възможност“. Кажете Ми, ако хората искат да измъчват някого, не е ли лесно за тях да намерят извинение и възможност да го направят? Коя е една от тактиките на дявола? („Който е намислил да бие кучето си, лесно ще намери тоягата си“.) Точно така: „Който е намислил да бие кучето си, лесно ще намери тоягата си“. В света на Сатана съществува подобна логика и се случват такива неща. При Бог това изобщо не съществува. Антихристите принадлежат на Сатана и те са най-умели във вършенето на такива неща. Те ще разсъждават върху това: „Който е намислил да бие кучето си, лесно ще намери тоягата си. Ще ти припиша обвинение, ще намеря удобен случай да те измъчвам, ще смажа твоето високомерие и горделивост и ще попреча на братята и сестрите да те уважават и да те изберат за водач на екип следващия път. Тогава вече няма да си заплаха за мен, нали? Ако отстраня този потенциален проблем и премахна този конкурент, няма ли да се чувствам спокоен?“. Ако съзнанието им е заето с подобни мисли, могат ли външно да се въздържат да действат? Като се знае каква е природата на антихристите, могат ли те да държат тази идея заровена в себе си и да не предприемат нищо? Категорично не. Те със сигурност ще намерят начин да действат. В това се състои жестокостта на антихристите. Те не само че наистина мислят по този начин, но и искат да постигнат тази цел. Затова отчаяно ще разсъждават по този въпрос и ще си блъскат главата. Не се съобразяват с интересите на Божия дом, нито с делото на църквата. Още по-малко ги интересува дали действията им са в съответствие с Божието намерение. Всичко, за което се замислят, е как да запазят репутацията и статуса си, как да защитят властта си. Смятат, че съперникът им вече представлява заплаха за статуса им, затова се опитват да намерят възможност да го свалят. Когато научат, че без да се посъветва с тях, съперникът им е освободил някого, който е изпълнявал дълга си по системно нехаен начин, в това ще видят идеалната възможност да припишат нещо на съперника си. Пред братята и сестрите казват: „Понеже днес всички са тук, нека подложим този въпрос на разнищване. Не е ли акт на диктатура да освободиш някого без разрешение, без да го обсъдиш с колегите или партньорите си? Защо някой би допуснал такава грешка? Дали няма проблем с неговия нрав? Не трябва ли да бъде кастрен? Не трябва ли братята и сестрите да го изоставят?“. Те се хващат за този въпрос и го раздуват до крайност, за да очернят съперника си и да издигнат себе си. В действителност ситуацията не е толкова тежка. Напълно приемливо е да се направи доклад след освобождаването на даден член на екипа или след като

възложеният му дълг е адаптиран, стига това освобождаване или адаптиране да съответства на принципите. Антихристите обаче раздуват този въпрос до крайност. Те целенасочено атакуват съперника си и се превъзнасят. Не е ли това проявление на измъчване на другите? Те жестоко кастрят съперника си и отправят преувеличени обвинения по негов адрес. След като чуят за това, братята и сестрите си мислят: „Какво става тук? Нещо не изглежда наред. Това, което казват, не е съобразено с действителността! Човекът, чийто възложен дълг беше адаптиран, не изпълняваше отговорно дълга си — това е всепризнат факт. Той беше освободен, за да се защити делото на църквата. Изпълняването на дълга по този начин е сериозен и отговорен подход, както и проявление на преданост. Тогава защо да определяме това като акт на диктатура? Това очевидно е случай от типа на „Който е намислил да бие кучето си, лесно ще намери тоягата си!“. Всеки, който има някакво разбиране за истината и малко проницателност, може да разпознае от пръв поглед, че тези антихристи просто незаслужено се възползват от влиянието си и изливат раздразнението си върху своя съперник. Как може това да е поемане на отговорност за работата? Как може това да е кастрене на човека? Тези антихристи правят от мухата слон: това просто е чисто отмъщение и лично възмездие. Това идва от човешката воля и Сатана, не идва от Бог. Със сигурност не идва от нагласа за поемане на отговорност за работата и дълга им — не такова е намерението им. Антихристите разкриват намеренията си твърде ясно и някои хора могат да видят това. Могат ли антихристите да го усетят? (Да.) В това се състои хитростта на антихристите. Те са най-умели в това да защитават статуса си, в софистиката, в спечелването на хората на своя страна и особено в това да проявяват „проницателност“ за сърцата на хората. Те си мислят: „Мога да прозра всяка мисъл, която имате в сърцата си. Може да разбирате истината, но не можете да ме прозрете. Аз мога да ви прозра. Разбирам кой не е убеден от думите ми“. Но казват ли нещо от това? Не. Те използват няколко приятни думи и изрази, за да убедят всички, за да ги накарат да мислят, че са били разумни, като са кастрили този човек. Какви думи използват? Те казват: „Не те кастрих поради егоистичен, личен мотив. В действителност между нас няма лична вражда. Просто когато ти своеволно отстрани този човек от дълга му, това причини загуби на интересите на Божия дом. Мога ли да си затворя очите за това? Ако ти позволя да го направиш, това би било безотговорно от моя страна. Не го правя, за да нападам теб или когото и да било конкретно. Ако греша, братята и сестрите могат да ме критикуват и укоряват. Няма да се кандидатирам на следващите избори“. Когато някои хора чуят това, те напълно се объркват. Те си мислят: „Изглежда съм го разбрал погрешно. Той дори е готов да не се кандидатира по време на избори. Той не е кастрил този човек, за да се съревновава за статус, действието му се основава на нагласа за поемане на отговорност за делото на църквата. В това няма нищо нередно“. Тези антихристи успяват отново да подведат някои хора. Не са ли лукави

антихристите? (Да, лукави са.) Те са изключително лукави! Може да се каже, че антихристите си блъскат главата, гмуркат се в дълбините на ума си и използват всякакви необходими средства заради репутацията и статуса си. Има една поговорка: „Удря ти шамар, а после ти подава захаросана фурма“. Нима антихристите не биха използвали тази тактика? След като те удари, може да каже няколко приятни думи, за да те придума, да те утеши и да те накара да почувстваш, че е невероятно толерантен, търпелив и любящ. В крайна сметка трябва да го одобриш и да кажеш: „Вижте, този човек има толкова ясни цели в работата си и е толкова вещ в нея — какво голямо умение! Ясно е, че има качества на водач и всички ние се чувстваме непригодни в сравнение с него“. Нима тогава тези антихристи не са постигнали целта си? Това са номерата на антихристите.

Антихристите са особено коварни и лукави. Всичко, което казват, е сериозно обмислено. Никой не е по-умел в това да се преструва. Но щом истината излезе наяве, щом хората ги видят такива, каквито са в действителност, те правят всичко възможно, за да изтъкнат аргументи в своя защита, измислят начини да поправят ситуацията и блъфират, за да спасят имиджа и репутацията си. Антихристите живеят всеки ден само заради репутацията и статуса, живеят само за да се отдават на ползите от статуса, това е всичко, за което мислят. Дори когато от време на време понасят някакви дребни несгоди или плащат някаква незначителна цена, това е в името на придобиването на статус и репутация. Стремежът към статус, притежаване на власт и водене на лесен живот са основните неща, за които антихристите винаги правят кроежи, след като повярват в Бог, и не се отказват, докато не постигнат целите си. Ако някога злодеянията им бъдат разобличени, те изпадат в паника, сякаш небето е на път да се срине върху тях. Не могат да се хранят или да спят и изглеждат като в транс, сякаш страдат от потиснатост. Когато хората ги попитат какво се е случило, те си измислят лъжи и казват: „Вчера бях толкова зает, че не спах цяла нощ, затова съм много уморен“. Но всъщност няма нищо вярно в това, всичко това е измама. Те се чувстват по този начин, защото постоянно разсъждават: „Лошите неща, които направих, бяха разобличени, така че как мога да възстановя репутацията и статуса си? Какви средства мога да използвам, за да се изкупя? Какъв тон мога да използвам с всички, за да обясня това? Какво мога да кажа, за да не ме прозрат хората?“. Дълго време не могат да разберат какво да правят и затова са потиснати. Понякога очите им се взират с празен поглед в една точка и никой не знае какво гледат. Въпросът ги кара да си блъскат главата, да изчерпват всеки ред на мисли и да не искат да ядат или да пият. Въпреки това те пак си придават вид, че се интересуват от църковната работа, и питат хората: „Как върви работата по евангелието? Колко ефективно се проповядва евангелието? Братята и сестрите придобиха ли напоследък някакво навлизане в живота? Някой причинявал ли е прекъсвания или смущения?“. Тези техни запитвания относно работата на църквата са с цел да се покажат пред другите. Ако наистина научат за

проблеми, те няма да имат начин да ги разрешат, така че въпросите им са просто формалност, задават ги с цел да изглеждат загрижени за делото на църквата. Ако някой им докладва за проблемите на църквата, за да ги разрешат, те просто ще поклатят глава. Никаква схема не би им помогнала и макар че биха искали да се прикрият, не биха могли и биха рискували да бъдат разобличени и разкрити. Това е най-големият проблем, с който антихристите се сблъскват през целия си живот. В този момент антихристите, които от време на време поклащат глави, сякаш искат да кажат: „Това не може да продължава“, са като мравка върху гореща плоча. После потупват главите си с ръце, сякаш си мислят: „Как може да съм толкова глупав? Как можах да се препъна по този въпрос?“. Антихристите не могат да приемат този факт и могат само да въздъхнат. Те полагат труд, страдат и плащат цената само заради собствената си репутация и собствения си статус, като се отдават на всякакви злодеяния, за да удовлетворят амбициите и желанията си. Разобличаването им от Божиите избраници е неизбежен резултат. Хората са обречени рано или късно да паднат от това, че не се стремят към истината. Тази поговорка важи с пълна сила по отношение на антихристите. Макар че умеят да се маскират и са способни да говорят убедително и да подвеждат другите, ако Божиите избраници разбират истината и могат да разпознаят същността на дадения човек, тогава независимо колко дълбоко се прикриват антихристите или колко зло вършат, те могат напълно да ги разпознаят. Има две поговорки: „Ако упорито се вкопчваш в злото, ще се самоунищожиш“ и „Който си играе с огъня, ще се изгори“. Това са обективни закони, които управляват развитието на нещата, установени от Бог за развитието на всички неща и събития. Никой не може да ги избегне. Въпреки че работата на църквата продължава и при управлението на антихристите, нейната ефективност е значително намаляла. Някои важни дейности все още се контролират от зли хора, а работните подредби на Божия дом не са изпълнени. Въпреки че всеки от Божиите избраници изпълнява своя дълг, няма реален резултат и различните задачи отдавна се намират в състояние на парализа. Каква е първопричината за тези проблеми? Причината е, че антихристите са поели контрол над църквата. Навсякъде, където антихристите държат властта, независимо от обхвата на тяхното влияние, дори да става въпрос само за един екип, те ще повлияят на работата на Божия дом и на навлизането в живота на част от Божиите избраници. Ако те държат властта в една църква, там църковната работа и Божията воля са възпрепятствани. Защо в някои църкви не е възможно да се приложат работните подредби на Божия дом? Защото антихристите държат властта в тези църкви. Всеки, който е антихрист, няма искрено да отдаде всичко на Бог, изпълнението на дълга му ще бъде само въпрос на формалност и отбиване на номера. Те няма да вършат действителна работа, дори да са водачи или работници, и ще говорят и действат само заради слава, придобивки и статус, без изобщо да защитят работата на църквата. И така, какво правят антихристите по

цял ден? Те се занимават с това да изнасят представления и да се перчат. Правят само неща, свързани със собствената им слава, придобивки и статус. Заети са с това да подвеждат другите, да привличат хора и когато натрупат сили, ще продължат, за да контролират още църкви. Те желаят единствено да царуват като царе и да превърнат църквата в свое независимо царство. Те желаят единствено да бъдат великият водач, да имат пълна, еднолична власт, да контролират повече църкви. Нищо друго не ги интересува ни най-малко. Те не се интересуват от работата на църквата или от навлизането в живота на Божиите избраници, а още по-малко се интересуват от това дали се извършва Божията воля. Те се интересуват единствено от това кога ще могат самостоятелно да поемат властта, да контролират Божиите избраници и да застанат на равна нога с Бог. Желанията и амбициите на антихристите наистина са огромни! Колкото и трудолюбиви да изглеждат антихристите, те са заети само със собствените си начинания, с това, което им харесва да правят, и с неща, свързани със собствената им слава, придобивки и статус. Те дори не се замислят за отговорностите си или за дълга, който трябва да изпълняват, и никога не вършат нищо съществено. Точно такива са антихристите — те са дяволи и сатани, които прекъсват и смущават Божието дело.

В миналото имаше един водач, на когото поверих пет задачи по време на неговия мандат. След два месеца обаче нито една от тях не беше изпълнена. На пръв поглед изглеждаше, че водачът не седи без работа, беше доста зает и изтощен и почти никога не се виждаше. И така, с какво беше зает и защо не успя да изпълни задачите, които му възложих? Тук имаше проблем. Водачът не изпълни някои от задачите, защото не му харесваше да ги върши, като смяташе, че те не влизат в дълга му. Това беше един проблем. Освен това той имаше различни мнения по някои задачи, като умишлено ги оставяше настрана. Имаше и задачи, които представляваха известно предизвикателство, като изискваха помощ от други и бяха донякъде сложни, с които водачът не се занимаваше. Това бяха сценариите, които възникнаха. Така минаха два месеца и нито една задача не беше изпълнена. Някои хора казаха: „Възможно ли е всички тези задачи да се завършат в рамките на два месеца?“. Възможно е, тези задачи можеха да бъдат завършени за два месеца, а повечето от тях — в рамките на ден или два, но водачът не ги изпълни. Когато някой друг пое и изпълни тези задачи, всичките пет бяха завършени в рамките на една седмица. Мислите ли, че такъв водач трябва да бъде освободен? (Да.) Ако се натъкнете на някой такъв, който не изпълнява нито една от задачите, възложени от Горното, но на пръв поглед изглежда доста зает, тогава той е лъжеводач. Такива хора трябва незабавно да бъдат освободени или отстранени. Какво мислите за този принцип? (Добър е.) Не гледайте външния им ентусиазъм и факта, че изглеждат доста заети по цял ден. В действителност те не вършат никаква действителна работа; те се занимават с незначителни въпроси. Какво правят те? Действията им се разделят на няколко различни категории.

Първо, те поемат задачи, с които смятат, че могат да се справят, тези, които са безопасни и не са свързани с голям риск. Какво имам предвид под „не са свързани с голям риск“? Имам предвид, че при изпълнението на тези задачи е лесно да се избегнат грешки, не се налага да взаимодействат с Горното и могат да избегнат неправилното изпълнение и кастренето. Освен това те се занимават със задачи, в които са вещи, където е по-малко вероятно да направят грешки. По този начин те могат да избегнат носенето на отговорност и в голяма степен да се предпазят от кастрене, премахване или отлъчване. Тези задачи са безрискови и не включват отговорност, така че те могат да откликнат на тях и да се справят с тях. В действителност тук има скрит елемент. Биха ли изпълнили тези задачи, ако можеха да ги изпълнят, без никой да ги види? Ако няма лична полза за тях, биха ли ги изпълнили? Определено не биха. Какви задачи предпочитат? Те предпочитат задачи, които са относително лесни, прости и могат да бъдат изпълнени без твърде много страдания. Освен това те са готови да слушат и да запаметяват повече проповеди, които ги интересуват и които са съобразени с техните представи. След като ги разберат, те могат да обсъждат тези проповеди с други, като правят това, за да се покажат и да си спечелят възхищение от другите. Освен това, ако изпълнението на тези задачи им позволява да взаимодействат с повече хора и да покажат на другите, че са заети с работа, че са на ръководна позиция и имат този статус и идентичност, те ще ги изпълняват. Те избират задачи от такова естество. Но ако работата, която трябва да изпълнят, е сложна и надхвърля техните способности, и ако някой друг е по-квалифициран от тях, и има риск да се изложат, ако се провалят, да бъдат презирани от другите, тогава те не желаят да изпълняват тези задачи. Те се страхуват от тежка работа, умора и неудобство от лошото изпълнение. Освен това те са особено мързеливи и са склонни да избягват напрегнати и трудоемки задачи, като се крият далеч от тях. Вместо това те предпочитат да вършат задачи, които подобряват имиджа им и са леки, където могат да работят през пръсти и да спечелят сърцата на хората, без да бъдат прозрени от Горното. Всички тези са присъщи черти на антихристите. Когато става въпрос за изпълнение на техния дълг, те подбират. Те имат лични избори, планове и дори кроежи. Те категорично не се подчиняват чисто на разпоредбите на Божия дом; вместо това те правят свои собствени избори. По отношение на определени подредби от Горното, ако не са съгласни с тях, те изобщо няма да ги изпълнят. Те напълно блокират тези въпроси и братята и сестрите в църквата не знаят за тях. Ако прилагането на тези подредби от Горното би довело до конфликт с определени хора или би оскърбило хора, биха ли ги приложили? Не биха. В сърцата си те си мислят: „Ако горното иска да се направи това, аз няма да го направя. Дори и да го направя, трябва да го направя от името на горното с твърдението, че е било наредено от него. Не мога да си позволя да оскърбя тези хора“. Антихристите са лукав тип хора, нали? За всичко, което правят, те крият

планове и го пресмятат осем или десет пъти, или дори повече. Главите им са пълни с мисли за това как да си осигурят стабилни позиции в тълпата, как да имат добра репутация и висок престиж, как да се подмажат на Горното, как да накарат братята и сестрите да ги подкрепят, обичат и уважават, и те правят всичко необходимо, за да постигнат тези резултати. По какъв път вървят те? За тях интересите на Божия дом, интересите на църквата и делото на Божия дом не са от първостепенно значение, а още по-малко са тяхна грижа. Какво мислят те? „Тези неща нямат нищо общо с мен. Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните; хората трябва да живеят за себе си и за собствената си репутация и статус. Това е най-висшата цел. Ако някой не знае, че трябва да живее за себе си и да се защитава, тогава той е тъпак. Ако се поиска от мен да практикувам според истините принципи и да се покорявам на бог и на подредбите на неговия дом, тогава ще зависи от това дали има полза за мен и дали има някакви предимства в това. Ако непокорството към подредбите на божия дом носи риск да бъда премахнат и да загубя възможността да получа благословии, тогава ще се покоря“. И така, за да защитят собствената си репутация и статус, антихристите често избират да направят някои компромиси. Може да се каже, че заради статуса антихристите са способни да издържат всякакви страдания, а заради добрата репутация са способни да платят всякаква цена. Поговорката „Великият човек знае кога да отстъпи и кога да не отстъпва“ е вярна за тях. Това е логиката на Сатана, нали? Това е философията на Сатана за светските отношения, а също така е и принципът на Сатана за оцеляване. Това е крайно отвратително!

Антихристите ценят собствения си статус и репутация повече от всичко останало. Освен че са хитри, измамни и злонамерени, тези хора са и изключително жестоки. Какво правят, когато открият, че статусът им е застрашен, или когато загубят мястото си в сърцата на хората, когато загубят подкрепата и обичта им, когато хората вече не ги почитат и не им се възхищават, и когато изпаднат в немилост? Изведнъж стават враждебни. Щом загубят статуса си, те не искат да изпълняват никакъв дълг и нямат интерес да вършат каквото и да е, а всичко, което правят, е нехайно. Но не това е най-лошото проявление. Какво е най-лошото проявление? Щом тези хора загубят статуса си и повече никой не им се възхищава, нито успяват да подведат когото и да било, наяве излизат омразата, ревността и отмъщението. Не само че нямат богобоязливо сърце, а и у тях няма никакво покорство. Освен това в сърцата си те мразят Божия дом, църквата, водачите и работниците. Копнеят делото на църквата да се сблъска с проблеми или да замре. Искат да се присмиват на църквата и на братята и сестрите. Мразят и всеки, който се стреми към истината и се бои от Бог. Нападат и се подиграват на всеки, който е предан на дълга си и е готов да плати цена. Това е нравът на антихристите. Не е ли жесток? Това очевидно са зли хора. Антихристите по своята същност са зли хора. Дори когато събиранията се провеждат онлайн, ако видят, че сигналът е

добър, тихо ругаят и си казват: „Надявам се сигналът да пропадне! Дано сигналът пропадне! По-добре никой да не може да чуе проповедите!“. Що за хора са те? (Дяволи.) Те са дяволи! Определено това не са хора от Божия дом. Такива дяволи и зли хора всяват смут по този начин, без значение в коя църква се намират. Дори ако проницателните хора ги разобличат и ограничат, те няма да се самоанализират, нито ще признаят грешките си. Ще си помислят, че това е било само моментен пропуск от тяхна страна и че трябва да се поучат от него. Такъв човек, който категорично отказва да се покае, няма да се покори, независимо кой ще го разпознае и разобличи. Той ще търси отмъщение срещу този човек. Когато им е неудобно, такива хора не искат и на братята и сестрите да им е лесно. В сърцата си те дори тайно проклинат братята и сестрите, като им желаят да им се случат лоши неща, и проклинат делото на Божия дом, като желаят в него да възникнат проблеми. Когато нещо в Божия дом се обърка, те тайно се радват и празнуват с мисълта: „Хм! Най-накрая нещо се обърка. Всичко това се случва, защото ме освободи. Добре е, че всичко се разпада!“. Те се чувстват щастливи и изпитват удоволствие, когато виждат другите да отслабват и да стават негативни, говорят с подигравки и присмех, за да очернят хората, и дори разпространяват думи на негативност и смърт, като казват: „Ние, вярващите, се отказваме от семействата и кариерите си, за да изпълняваме дълга си и да търпим страдания. Мислиш ли, че божият дом наистина може да поеме отговорност за бъдещето ни? Мислил ли си някога за това? Струва ли си цената, която плащаме? Здравето ми не е добро в момента и ако се изтощя, кой ще се грижи за мен на старини?“. Те казват такива неща, за да може всеки да се почувства негативно — само тогава ще се почувстват щастливи. Не са ли злонамерени, не са ли коварни и злобни? Не трябва ли такива хора да получат възмездие? (Да, трябва.) Мислите ли, че такива хора наистина носят Бог в сърцата си? Те не изглеждат като истински вярващи в Бог, те поначало не вярват, че Бог проучва внимателно дълбините на човешките сърца. Не са ли неверници? Ако наистина вярваха в Бог, как биха могли да казват такива неща? Някои може да кажат, че е защото им липсва богобоязливо сърце — правилно ли е това? (Не, не е правилно.) Защо е неправилно? (Бог просто отсъства от сърцата им; те се противопоставят на Бог.) В действителност те смеят да казват такива неща, защото не вярват в съществуването на Бог. Още по-малко вярват, че Бог проучва внимателно всекиго, и не вярват, че Бог наблюдава всяка тяхна дума и дело, всяка мисъл и идея. Те не вярват в тези неща, затова не се страхуват и могат свободно и безскрупулно да говорят такива дяволски думи. Дори невярващите често казват: „Небето има очи“ и „Когато човек действа, Небето гледа“. Всеки, който има дори малко истинска вяра, не би изрекъл небрежно тези дяволски думи на неверниците. Няма ли да има сериозни последствия за вярващите, които мислят и говорят по този начин? Не е ли сериозно естеството на това? Много е сериозно! Това, че могат да отричат Бог по такъв начин, означава,

че те са истински дяволи и зли хора, които са се промъкнали в Божия дом. Само дяволи и антихристи смеят открито да роптаят шумно срещу Бог. Интересите на Божия дом представляват Божиите интереси и всичко, което Божият дом прави, е под Божието ръководство, с Неговото позволение и Неговото напътствие; то е тясно свързано с Божието дело на управлението и не може да бъде отделено от него. Хората, които открито проклинат делото на Божия дом по този начин, които го клеветят в сърцата си и искат да се присмиват на Божия дом, които желаят да видят всички Божии избраници арестувани, делото на църквата напълно парализирано и вярващите да се отвърнат от вярата си, които ще бъдат щастливи, когато това се случи — какви хора са това? (Дяволи.) Те са дяволи, те са преродени зли демони! Обикновените хора имат покварен нрав, те понякога са непокорни и таят някои дребни мисли, когато се чувстват негативни и слаби, това е всичко, но не биха били толкова лоши, нито биха породили такива нечестиви и злобни мисли. Този вид същност присъства само у антихристите и дяволите. Когато антихристите имат тези мисли, подозират ли, че може би грешат? (Не, не подозират.) Защо не? (Защото смятат, че това, което мислят и казват, е истината. Те не вярват в Бог, липсва им богобоязливо сърце и природата им е да се съпротивляват на Бог.) Точно така, това е тяхната природа. Кога Сатана някога се е отнасял към Бог като към Бог? Кога е вярвал, че Бог е истината? Никога не е вярвал и никога няма да повярва. Антихристите, тези дяволи, са същите; те не се отнасят към Бог като към Бог, нито вярват, че Той е истината. Те не вярват, че Бог е Този, Който е създал всички неща и господства над тях. Ето защо те мислят, че каквото и да кажат, е правилно. Те безскрупулно мислят и действат по този начин; това е тяхната природа. Когато покварените хора правят същото, те изпитват вътрешен конфликт. Те имат съвест и човешко съзнание. Тяхната съвест, съзнание и истините, които разбират, им въздействат вътрешно и това поражда конфликт. Когато този конфликт възникне, се води битка между правилно и неправилно, вярно и грешно, справедливост и нечестивост и се стига до резултат: тези, които се стремят към истината, застават на страната на Бог, докато тези, които не се стремят към истината, застават на страната на нечестивите сили на Сатана. Всичко, което правят антихристите, е да си сътрудничат със Сатана. Те дават воля на негативността, разпространяват безпочвени слухове и се присмиват на Божия дом. Те проклинат и клеветят делото на Божия дом и проклинат братята и сестрите. Те дори се чувстват спокойни, докато правят всичко това, без никакво обвинение от съвестта си, без най-малкото угризение, и вярват, че действията им са напълно правилни. Това напълно разкрива сатанинската природа на антихристите и разкрива грозните им лица, които се съпротивляват на Бог. Следователно не е преувеличено да се каже, че антихристите са истински дяволи и сатани. Антихристите са родени дяволи и в никакъв случай не са получатели на Божието спасение. Те категорично не са част от обикновеното покварено

човечество. Антихристите са преродени дяволи, те са родени зли демони. Така стоят нещата.

Основният фокус на антихристите е поставен върху репутацията и статуса. Когато става въпрос за репутация и статус, какви действия се предприемат от антихристите? Те действат безскрупулно, напрягат мозъците си, изчерпват всички мисли и не пестят средства, за да управляват собствената си репутация и статус. Тези две неща са жизненоважни за тях, те са всичко за тях. Те вярват, че получаването на тези две неща означава, че са получили всичко. В техния свят има само статус, репутация и собствените им интереси; нищо друго няма значение за тях. Следователно полезно ли е да се разговаря за истината, човешката природа, справедливостта или положителните неща с хора като антихристите? (Не е полезно.) Точно така, не е полезно. Все едно да се опитваш да разкажеш на една проститутка как да бъде жена в почтен дом или да я учиш да бъде добродетелна съпруга и майка; тя не иска да слуша, това не ѝ харесва и го намира за противно. До каква степен го намира за противно? Тя те ругае в сърцето си и се възползва от възможностите да те осмива, подиграва, напада и изключва. В днешно време в църквата няма ли хора, които, щом чуят някой да разговаря за истината или за такива истини като покоряване на устроеното и подреденото от Бог или подчиняване на подредбите на Божия дом, проявяват особено бунтовно отношение? (Да, има.) Би трябвало да има. Наблюдавайте и идентифицирайте тези, които проявяват такова поведение. Когато разговаряте за необходимостта да се покоряваме на Божието върховенство и подредби, те реагират със силно отвращение, като си мислят: „По цял ден говорят за покоряване на божиите подредби, сякаш всичко е подредено от бог и хората изобщо нямат избор!“. Щом разговаряте за истината или за необходимостта да си сътрудничат хармонично, да търсят Божиите намерения и да действат според истините принципи в дълга си, те стават особено отвратени и не желаят да слушат. Дори ако неохотно слушат, те не могат да седят мирно, а ако по някакъв начин успеят да седят мирно, е почти сигурно, че са заспали. Когато разговаряте за истината и за спазването на принципи при решаването на въпроси, те стават сънливи и задремват. След известно време без общение за истината, без кастрене, те се изпълват с енергия. Те действат безразсъдно и необмислено, вземат еднолични решения и с едната ръка грабят репутация, а с другата завземат статус. Те скачат по-високо от всеки друг и се отдават на създаването на всевъзможни проблеми. Тези хора са все антихристи; те всички се съпротивляват на Бог и могат да създадат големи проблеми във всеки един момент.

Всеки, който притежава природата на антихристите, трябва да бъде окачествен като антихрист. Когато искат да действат еднолично, те трябва да бъдат въздържани и спирани; това е извън всякакво съмнение. Някои може да кажат: „Ами ако не можем да ги спрем? Какво да правим?“. Ще ви кажа един безпогрешен начин да ги спрете

само с едно изречение. Когато се сблъскаш с такава ситуация, просто кажи: „Ако спреш да своеволничиш, да вземаш еднолични решения и да имаш последната дума, ще умреш ли?“. Как ви се струва това? (Добре.) Мислите ли, че един антихрист наистина ще умре, ако му се попречи да действа еднолично? (Да.) Как стигнахте до това „да“? (Антихристите са такива в самата си сърцевина; ако не могат да действат еднолично, те се чувстват нещастни и не могат да продължат да живеят.) Точно така, такива са те в сърцевината си и ако не могат да действат по този начин, се чувстват нещастни. И така, нормални ли са тези хора? (Не.) Те не са нормални. Как би мислил един нормален човек? „Ако не мога да действам еднолично, тогава просто ще се откажа; какво толкова трудно има в това? Дори ми опростява живота!“. Така би мислил един нормален човек. Но един антихрист ще се чувства нещастен, ако ти не го оставиш да действа по този начин. Не живее ли дявол вътре в него? (Да.) Така че, ако не им се позволи да действат еднолично, това може да ги накара да се чувстват сякаш умират. Какво означава това „умират“? Означава, че дяволът ги измъчва и смущава в сърцето им, като ги кара да се чувстват неспособни да го понесат или да продължат да живеят, сякаш са на ръба на смъртта; ето какво означава. За антихристите, злите хора и онези дяволи, които се стремят да смущават делото на Божия дом, да им се каже това едно изречение е по-резултатно, отколкото да се обсъжда с тях каквато и да е истина. Това твърдение е полезно за хора като антихристи, зли хора и дяволи, които смущават делото на Божия дом. Полезно ли е да се говори истината на тези хора? (Не, не е.) „Трябва да си сътрудничиш хармонично и да изпълняваш дълга си и да решаваш въпросите според истините принципи“ — подобни думи се говорят от много години; има ли някой, който не ги разбира или не ги помни? Не би трябвало да има. Тогава защо някои хора все още действат еднолично? Това може да означава само едно: те не са господари на себе си; те не са нормални хора. Техните умове и сърца не могат да ги управляват; вътре има нещо друго, което ги управлява, което насилствено и принудително ги насочва да действат по този начин, а именно да прекъсват и смущават делото на Божия дом, да вредят на делото на Божия дом и да причиняват загуби на интересите на Божия дом. Кой би могъл да върши такива неща? Само сатани и дяволи. Тези, които следват Бог, нормалните хора, истинските сътворени същества, не биха имали мотивацията да вършат такива неща; само сатани и дяволи имат мотивацията и умишлено вършат тези неща. Запомнихте ли това твърдение? (Да.) Тогава ще приключим с нашето общение тук за днес. Довиждане.

29 февруари 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ТРЕТА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

Б. Тяхната собствена репутация и статус

Миналия път общувахме по точка девета от различните проявления на антихристите. Нека накратко да си припомним. На колко подточки разделихме интересите на антихристите, за да ги разнищим? (На три подточки. Първата беше собствената безопасност на антихристите, втората — собствената им репутация и статус, а третата — ползите.) Интересите, които се отнасят до антихристите, включват тези три подточки: собствената им безопасност, статус и лични ползи — така ли е? (Така е.) Първата подточка, собствената им безопасност, е сравнително лесна за разбиране. Тя се отнася до опасните среди, с които се сблъскват, и засяга преките интереси на антихристите: личната им безопасност. По същество приключихме с общуването по тази подточка. Втората подточка е собствената им репутация и статус. Миналия път общувахме за някои от проявленията на това, но беше в доста общи линии. Смятам, че всички вие имате само концептуално разбиране и познание за тази подточка. Ако не ви дам някои примери и не предоставя подробен, конкретен анализ, може би ще имате само малко доктринално и буквално разбиране за този аспект от същността и проявленията на антихристите и може да не сте в състояние да разпознаете никое от тези реални, конкретни разкривания и проявления. От ваша гледна точка, когато става въпрос за общение по тези теми, колкото по-конкретно, толкова по-добре, нали? (Да.) Вие обичате да ви се поднася наготово; не обичате да се налага да разгадавате нещата. След като слушате тези проповеди, полагате ли усилия да ги учите след това? Ако общувам твърде подробно, ще сметнете ли, че съм твърде педантичен и многословен? Може да кажете: „Наистина подценяваш нашето IQ. Нима сме с толкова слаби заложби? Достатъчно е да дадеш само един-два примера. Освен това, когато става въпрос за разнищване на същността на антихристите, вече сме общували доста за неща, свързани с любовта им към статуса и властта. Защо нашето общение за интересите на антихристите също засяга тази тема? Не е ли това прекалено повтарящо се и дребнаво? Наистина ли

е необходимо да се общува по този въпрос?“. Всъщност малко повторение не е лошо нещо. Ако общуваме от всички ъгли, вие ще имате по-задълбочено разбиране за този аспект от същността на антихристите. Освен това, когато общувате за истината, не бива да се страхувате от повторение. Има някои истини, за които се е общувало години наред, без хората да навлязат в тях. Правилно ли е винаги да се стремите да избягвате повторението и винаги да търсите нови стилове и изрази? (Не е правилно.) Самата истина е тясно свързана с живота на хората. Всички различни неща и покварен нрав, които хората разкриват в живота си, техните проявления и възгледите и нагласите, които имат към всякакви неща, постоянно се разиграват отново и отново всеки ден. Общението за истината и разнищването на различно съдържание и същности от различни ъгли категорично е полезно за навлизането на хората в истината. Миналия път разговаряхме по прост и общ начин за втората подточка от интересите на антихристите: собствената им репутация и статус. Днес ще дам няколко примера, за да можем да разговаряме подробно по този въпрос. Разбира се, ако сте придобили ново разбиране или сте получили някакво откровение или светлина въз основа на Моето общение, или ако сте видели някои подходящи примери в хода на собствените си преживявания или живот, вие също можете да участвате в общението. Сега нека да разнищим конкретно през призмата на интересите на антихристите какво проявяват те, когато става въпрос за собствената им репутация и статус, какъв покварен нрав разкриват и по какви начини разкриват такава природа същност.

Милеенето на антихристите за репутацията и статуса им надхвърля това на обикновените хора и е част от техния нрав същност. То не е нито временен интерес, нито преходно въздействие на заобикалящата ги среда, а е част от живота им, то е в кръвта им и следователно представлява тяхната същност. Тоест каквото и да правят антихристите, първо се съобразяват с репутацията и статуса си и с нищо друго. Репутацията и статусът са животът за антихристите и целта, към която се стремят през целия си живот. Каквото и да правят, първото им съображение е: „Какво ще се случи със статуса ми? А с репутацията ми? Дали това, което върша, ще ми осигури добра репутация? Ще повиши ли статуса ми в съзнанието на хората?“. Ето за какво мислят първо, а това е достатъчно доказателство, че имат нрава и същността на антихристи — и това е причината, поради която обмислят нещата по този начин. Можем да кажем, че за антихристите репутацията и статусът не са някакво допълнително изискване, още по-малко неща, които за тях са външни, без които биха могли да минат. Те са част от природата на антихристите, те са в костите им, в кръвта им, те са им присъщи. Антихристите не са безразлични към това дали притежават репутация и статус. Отношението им не е такова. Тогава какво е тяхното отношение? Репутацията и статусът са тясно свързани с ежедневието им, с тяхното ежедневно състояние, с

това, към което се стремят всеки ден. Статусът и репутацията са животът за антихристите. Всичко се върти около добрата репутация и високия статус, както и да живеят, в каквато и среда да живеят, каквато и работа да вършат, към каквото и да се стремят, каквито и да са целите им и каквато и да е посоката в живота им. И тази цел не се променя. Те никога не могат да загърбят тези неща. Това е истинското лице на антихристите, тяхната същност. Дори и да се намират в девствена гора дълбоко в планината, пак няма да се откажат от преследването си на статус и репутация. Сред която и група хора да се намират, пак не могат да мислят за друго освен за статус и репутация. Макар антихристите да вярват в Бог, те приравняват преследването на статус и репутация към вярата в Бог и поставят тези две неща на равна нога. Тоест докато вървят по пътя на вярата в Бог, те се стремят и към собствените си статус и репутация. Може да се каже, че в сърцата на антихристите стремежът към истината във вярването в Бог е преследване на репутация и статус, а преследването на репутация и статус е и стремеж към истината — да придобият статус и репутация означава да придобият истината и живота. Ако почувстват, че не са спечелили слава, придобивки или статус, че никой не благоговее пред тях, не ги уважава и не ги следва, те се обезсърчават и смятат, че вярата в Бог няма нито смисъл, нито стойност, и вътрешно се чудят: „Провалих ли се, като вярвам в Бог по този начин? Няма ли надежда за мен?“. В сърцата си те често пресмятат такива неща. Пресмятат как да си извоюват място в Божия дом, как да придобият висока репутация в църквата, как да накарат хората да ги слушат, когато говорят, и да ги възхваляват, когато действат, как да накарат хората да ги следват, където и да се намират, как да имат влиятелен глас в църквата, да имат слава, придобивки и статус. В сърцата си те действително се съсредоточават върху подобни неща. Това преследват такива хора. Защо винаги отдават значение на такива неща? След като са чели Божиите слова, след като са слушали проповеди, наистина ли не разбират всичко това, наистина ли не са способни да го разпознаят? Наистина ли Божиите слова и истината не са способни да променят представите, идеите и мненията им? Съвсем не е така. Проблемът се крие в тях, той е свързан изцяло с това, че те не обичат истината, защото в сърцата си изпитват неприязън към нея, в резултат на което са напълно невъзприемчиви към нея — което се предопределя от тяхната природа същност.

След като антихристите слушат Божиите слова и истината, изглежда, че намират посока в сърцата си. Но каква всъщност е тази така наречена посока? Това е те да придобият един вид инструмент — или, може да се каже, един вид полезно оръжие — което им дава възможност да бъдат още по-уверени в придобиването на статус. И така, те използват тази възможност да слушат повече, да четат повече, да учат повече, да общуват повече и да практикуват повече, и постепенно стигат дотам, че могат да изричат много думи и доктрини и да проповядват множество така наречени проповеди, които са запомнящи се и карат

хората да ги уважават. След като са схванали тези доктрини, които хората смятат за добри от гледна точка на буквалното им значение, сякаш са се хванали за спасително въже и са намерили посока и светлината на зората. И така, антихристите не слушат проповеди и не четат Божиите слова заради практикуването им или за да следват Божието слово, и със сигурност не правят тези неща, за да разберат Божиите намерения. Те правят тези неща, за да могат да спечелят хората и да примамят повече хора да им се покланят и да ги следват, като използват Божиите слова или тези теории, които смятат за духовни, или като проповядват възвишени проповеди. Неосезаемо Божиите слова, истината и Неговият път се превръщат в един вид канал, един вид стълба и един вид инструмент, които тези хора използват, за да придобият статус и престиж сред другите. Следователно, както и да го погледнете, няма да можете да намерите никаква истинска вяра или истинско покорство у антихристите. Напротив, колкото и усилия да полагат за слушане на проповеди и четене на Божиите слова и колкото и „благочестива“ да изглежда вярата им в Неговите слова, има едно нещо, което не може да се отрече, а именно, че докато антихристите правят тези неща, тяхното намерение и план не са да следват Божията воля и със сигурност не са да изпълняват добре дълга си; те не желаят да бъдат най-малките от последователите или да бъдат сътворени същества, които послушно и подобаващо приемат Божието поръчение и Неговото върховенство и подредби. По-скоро те просто искат да използват тези неща, за да постигнат личните си цели, да получат място в сърцата на другите и положителна оценка пред Бог — това е всичко, което искат. И така, без значение как антихристите проповядват Божиите слова и колко правилни, възвишени, духовни и съобразени с вкусовете на хората са проповедите, които изнасят, те няма да имат никаква практика и навлизане. В същото време стремежът им към статус и репутация ще дава все повече и повече „плодове“. Защо казвам това? Казвам го, защото без значение какво правят такива хора, какво успяват да постигнат с големи усилия, посоката и целите, които преследват, и мотивът и източникът, които таят в дълбините на сърцата си, когато действат, не могат да бъдат отделени от статуса и репутацията, които са толкова тясно преплетени със собствените им интереси.

Има една поговорка: каквото посееш, такова ще пожънеш. Без значение какви добри заложби и дарби притежават антихристите или какви благочестиви и духовни проявления показват, тъй като те таят амбицията и желанието да упражняват власт и да контролират Божиите избраници и тъй като не се стремят към истината, а преследват само репутация и статус, могат ли те да практикуват според Божиите изисквания? Могат ли да отговорят на нивото, което Бог изисква в техните действия? (Не.) И така, до какви последствия всъщност ще доведат техните действия и поведение? (Със сигурност до това да установят собствено независимо царство и те да дърпат конците.) Точно така. Без значение какво правят антихристите, това е крайният резултат. И така, на какво се дължи това

последствие? То се дължи предимно на тяхната неспособност да приемат истината. Независимо дали са кастрени, съдени или наказвани, антихристите няма да го приемат в сърцата си. Каквото и да правят антихристите, те винаги имат свои собствени цели и намерения, винаги действат според собствения си план, а отношението им към разпоредбите и работата в Божия дом е следното: „Ти можеш да имаш хиляди планове, но аз имам едно правило“. Всичко това се определя от природата на антихристите. Може ли антихристите да променят начина си на мислене и да действат в съответствие с истините принципи? Това би било напълно невъзможно, освен ако Горното директно не изиска да го направят. В такъв случай те ще са способни да го направят донякъде, неохотно и по необходимост. Ако не направят абсолютно нищо, ще бъдат разкрити и освободени. Само при тези обстоятелства те са способни да свършат някаква реална работа. Това е отношението на антихристите към изпълнението на дълга. Такова е то и към практикуването на истината: когато практикуването на истината им е от полза, когато всички ще ги одобряват и ще им се възхищават за това, те със сигурност ще се съгласят и ще положат някакви привидни усилия, които изглеждат почти приемливи за другите. Ако практикуването на истината не е от полза за тях, ако никой не го забелязва и висшестоящите водачи не го виждат, тогава в такива моменти и дума не може да става да практикуват истината. Тяхното практикуване на истината зависи от обстановката и ситуацията и те обмислят как могат да го направят по начин, който да е видим за другите, и колко големи ще бъдат ползите. Те имат хитро разбиране за тези неща и могат да се адаптират към различни ситуации. Винаги се съобразяват със собствената си слава, придобивки и статус, без да проявяват никакво внимание към Божиите намерения, и поради това не успяват да практикуват истината или да отстояват принципите. Антихристите обръщат внимание само на собствената си слава, придобивките, статуса, личните си интереси, а това, че не получават никаква полза или не се излагат на показ, е неприемливо и практикуването на истината е проблем за тях. Ако усилията им не получат признание, а дори и да работят пред другите, ако работата им не се забелязва, тогава те изобщо няма да практикуват никаква истина. Ако работата е уредена директно от Божия дом и те нямат друг избор, освен да я свършат, те пак се съобразяват с това дали това ще е от полза за статуса и репутацията им. Ако е добре за техния статус и може да подобри репутацията им, те влагат всичко от себе си в тази работа и я вършат добре; смятат, че с един куршум убиват два заека. Ако не е от полза за славата, придобивките или статуса им и ако лошото изпълнение може да ги злепостави, те намират начин или извинение да се измъкнат от тази работа. Какъвто и дълг да изпълняват антихристите, те винаги се придържат към един и същ принцип: трябва да получат някаква изгода по отношение на репутацията, статуса или интересите си и не трябва да понасят никакви загуби. Антихристите най-много харесват работата, при която не им се

налага да страдат или да плащат някаква цена, а репутацията и статусът им са облагодетелствани. В обобщение, каквото и да правят, антихристите първо се съобразяват със собствените си интереси и действат едва след като са обмислили всичко; те не се покоряват истински, искрено, напълно и безусловно на истината, а го правят избирателно и под условие. Какво е това условие? Статусът и репутацията им трябва да бъдат предпазени и да не претърпят загуби. Едва след като това условие е изпълнено, те решават и избират какво да правят. Тоест антихристите сериозно обмислят как да се отнасят към истините принципи, Божиите поръчения и делото на Божия дом или как да се справят с нещата, пред които са изправени. Те не се замислят как да удовлетворят Божиите намерения, как да не навредят на интересите на Божия дом, как да удовлетворят Бог или как да облагодетелстват братята и сестрите — това не са нещата, които обмислят. Какво обмислят антихристите? Дали ще бъдат засегнати собствените им статус и репутация и дали авторитетът им ще бъде понижен. Ако нещо, което вършат в съответствие с истините принципи, е от полза за работата на църквата и за братята и сестрите, но би довело до това, че собствената им репутация ще пострада и много хора ще разберат истинския им духовен ръст и ще разберат каква е тяхната природа същност, тогава те определено няма да действат в съответствие с истините принципи. Ако извършването на някаква реална работа ще накара повече хора да имат високо мнение за тях, да ги уважават и да им се възхищават, ще им позволи да придобият още по-голям авторитет или ще даде възможност на думите им да имат тежест и да накарат повече хора да им се подчиняват, тогава те ще изберат да я вършат; в противен случай никога няма да изберат да пренебрегнат собствените си интереси заради интересите на Божия дом или на братята и сестрите. Това е природата същност на антихристите. Това не е ли егоистично и долно? Независимо от обстоятелствата антихристите смятат, че статусът и репутацията им са най-важни. Никой не може да се съревновава с тях. Какъвто и метод да е необходим, стига да спечели хората и да ги накара да им се поклонят, антихристите ще го приложат. Ако Божиите избраници уважават и одобряват друг човек за това, че свидетелства за Бог, антихристите също ще използват този метод, за да спечелят хората. Антихристите обаче не притежават нито истината, нито практическо преживяване, затова си блъскат главите, за да съчинят набор от теории, които свидетелстват за Бог въз основа на човешки фантазии, като говорят за това колко велик е Той, колко много обича човека, как плаща цена, за да спаси човечеството, и колко смирен и скрит е Той. Резултатът, който постигат, като свидетелстват за Бог по този начин е, че хората ги ценят още повече и имат повече място за тях в сърцата си, а нямат място за Бог. Ако видят, че говоренето за себепознание може да изтръгне доверие, възхищение и уважение от повече хора, те често ще говорят за него и ще се самоанализират. Ще разнищват това, че са дяволи, че не са човешки същества, че нямат разум, че не

се стремят към истината и че не я притежават. Ще разговарят по няколко благовидни и незначителни теми, за да подведат другите, да спечелят доверието им и да накарат повече хора да ги хвалят и да им се възхищават. Ето как действат антихристите. Ако определен метод за споделяне на свидетелство за преживяване ще им позволи да спечелят одобрението и възхищението на другите, те няма да се поколебаят да го приложат. Наистина ще се съсредоточат, ще положат усилия и ще си блъскат главите над този метод. Накратко, целта, както и мотивът им да вършат всичко това, се върти единствено около статуса и репутацията. Независимо дали става въпрос за външния им език, методите им, поведението им или за даден вид мисъл, възглед или начин на стремеж, всичко се върти около репутацията и статуса. Ето как работят антихристите.

Ако репутацията или статусът на антихристите бъдат накърнени и отнети, за тях това е по-лошо дори от опита да им отнемат живота. Колкото и проповеди да изслуша и колкото и Божии слова да прочете, той няма да изпита тъга или съжаление за това, че никога не е практикувал истината и че е поел по пътя на антихристите, нито за това, че притежава природата същност на антихристите. Вместо това все си блъска главата, за да намери начин да спечели статус и да подобри репутацията си. Може да се каже, че всичко, което правят антихристите, го правят, за да се изтъкнат пред другите хора, а не пред Бог. Защо го казвам? Защото тези хора толкова обичат статуса, че го възприемат като свой живот, като своя цел за цял живот. Нещо повече, тъй като обичат статуса толкова много, те никога не вярват в съществуването на истината и дори може да се каже, че изобщо не вярват в съществуването на Бог. Така че, каквито и сметки да си правят, за да придобият репутация и статус, и както и да се опитват да се преструват, за да заблудят хората и Бог, дълбоко в сърцата си те не осъзнават нищо, нито се упрекват, камо ли да се безпокоят. В постоянния си стремеж към репутация и статус те необуздано отричат и това, което Бог е свършил. Защо го казвам? Дълбоко в сърцата си антихристите са убедени, че: „Всяка репутация и всеки статус се печелят чрез личните усилия на човека. Те могат да се радват на божиите благословии само ако се утвърдят сред хората и придобият репутация и статус. Животът има стойност само когато придобият безусловна власт и статус. Само така можеш да живееш като човек. И обратното, би било безполезно и никой не би уважавал такъв човек, ако живее по начина, за който се говори в божието слово — да се покорява пред божието върховенство и божиите подредби във всяко отношение, доброволно заема положението на сътворено същество и живее като нормален човек. Статусът, репутацията и щастието на човека трябва да се извоюват лично. Те трябва да се извоюват и завладеят с положителна и активна нагласа. Никой няма да ти ги даде. Да чакаш пасивно може да доведе само до провал“. Ето какво пресмятат антихристите. Такъв е техният нрав. Ако се надявате антихристите да приемат истината, да признаят грешките си и да се покаят

истински, това е невъзможно — изобщо не могат да го направят. Антихристите имат природата същност на Сатана и мразят истината, затова където и да отидат, дори да стигнат до края на света, амбицията им за стремеж към репутация и статус никога няма да се промени, нито ще се променят възгледите им за нещата, нито пътят, по който вървят. Някои хора ще кажат: „Има няколко антихристи, които могат да променят възгледите си за това“. Вярно ли е това твърдение? Ако наистина могат да се променят, пак ли са антихристи? Хората, които притежават природата на антихриста, никога няма да се променят. Онези, които притежават нрава на антихриста, ще се променят само ако се стремят към истината. Някои хора, които следват пътя на антихриста, вършат някакво зло, което смущава делото на църквата, и макар да са окачествени като антихристи, след като ги освободят, изпитват истинско разкаяние и са решени да обърнат нова страница. След период на размисъл, себепознание и покаяние те претърпяват известна истинска промяна. В този случай тези хора не могат да бъдат окачествени като антихристи, а просто притежават нрава на антихриста. Ако се стремят към истината, те могат да се променят. Определено може да се каже обаче, че повечето от тези, които са окачествени като антихристи, са премахнати или са отлъчени от църквата, няма да се покаят истински или да се променят. Ако някой от тях го направи, той е изключение. Някои хора ще попитат: „Тогава тези изключения погрешно ли са били окачествени?“. Това е невъзможно. В крайна сметка те са извършили някакво зло и това не може да се отпише. Въпреки това, ако са способни истински да се покаят, ако са готови да изпълнят дълга си и ако притежават истинско свидетелство за покаянието си, църквата все пак може да ги приеме. Ако тези хора категорично отказват да признаят вината си или да се покаят, след като са били окачествени като антихристи, и продължават да се опитват да се оправдаят с всевъзможни средства, тогава е точно и напълно правилно да бъдат окачествени като антихристи. Ако тогава са признали грешките си и са изпитвали истинско разкаяние, как може църквата да ги окачести като антихристи? Това би било невъзможно. За когото и да става въпрос, колкото и зло да е сторил или колкото и сериозни да са били грешките му, това дали даден човек е определен като антихрист или като притежаващ нрава на антихрист, зависи от способността му да приеме истината и да бъде кастрен, както и от това дали изпитва истинско разкаяние. Ако може да приеме истината и кастренето, ако изпитва истинско разкаяние и ако иска да полага труд за Бог до края на живота си, то това наистина показва известно покаяние. Такъв човек не може да се окачести като антихрист. Могат ли тези същински антихристи действително да приемат истината? Категорично не. Точно защото не обичат истината и изпитват неприязън към нея, те никога няма да са способни да се откажат от репутацията и статуса, които са толкова тясно свързани с целия им живот. В сърцата си антихристите твърдо вярват, че имат достойнство и са истински сътворени същества само ако

имат репутация и статус, и че само ако имат статус ще получат награда и венец, ще са достойни за Божието одобрение, ще спечелят всичко и ще бъдат истински хора. Какво представлява статусът за антихристите? Те го смятат за истината, считат го за най-висшата цел, към която хората трябва да се стремят. Това не е ли проблем? Хората, които могат да са така обсебени от статуса, са истински антихристи. Те са същият тип хора като Павел. Вярват, че стремежът към истината, стремежът да са покорни на Бог и стремежът да са честни са все процеси, които водят човека до най-високия възможен статус. Това са само процеси, а не целта и нивото на постъпките, и се вършат само, за да ги види Бог. Това разбиране е нелепо и смешно! Само нелепите хора, които мразят истината, могат да съчинят такава нелепа идея.

Що се отнася до антихристите, без значение по кой аспект на истината общувате, техният метод на възприемане и разбиране ще бъде различен от този на хората, които се стремят към истината. След като чуят истината, хората, които се стремят към нея, си мислят: „Аз не притежавам този аспект на истината и мога да свържа това състояние, което Бог е разкрил, със себе си. Защо, след като го чух, се чувствам толкова изпълнен с угризения и толкова задължен на Бог? Все още съм много далеч от това да се стремя към истината и изобщо не съм близо до това да мога истински да се покоря. Чувствам се много уплашен; това ми послужи като предупреждение. Мислех, че напоследък се справям доста добре, а нямах представа, че всъщност не съм човек, който практикува истината, или човек, който е угоден на Бог. Отсега нататък трябва да бъда внимателен и благоразумен и да се съсредоточа върху това да се моля пред Бог и да Го умолявам за напътствие и озарение. Не бива да вървя по свой собствен път. Ще навляза дълбоко в този аспект на истината и все още имам възможност за напредък. Надявам се Бог да нагласи среда, която да ми позволи да се справям по-добре и да принеса своята искреност и преданост“. Така мислят хората, които се стремят към истината. И така, как антихристите възприемат различните видове истини? След като чуят Божиите слова, които укоряват човека, какво си мислят те? „Не се справих много добре с това, издадох се с действията си и излязоха грешки. Колко хора знаят за това? Божиите слова бяха изречени съвсем ясно. Означава ли това, че той ме е прозрял? Е, това не е добър резултат; не е това, което искам. Ако бог ме е прозрял, знае ли някой друг за това? Ако някой е разбрал, това би било още по-лошо. Ако само бог знае, а никой друг не знае, тогава е добре. Ако някои хора чуят тези божии слова, които разобличават човека, и ги свържат с мен и ги приложат към мен, това би било лошо за репутацията ми. Ще трябва да измисля начин да поправя това. Как мога да поправя това?“. Антихристите размишляват по този начин. Например, след като чуе Бог да общува за това как хората трябва да бъдат честни, антихристът веднага ще си помисли: „Само глупаците се опитват да бъдат честни хора. Как може някой толкова умен като мен да бъде честен човек?

Честните хора са тъпаци и идиоти; те казват всичко, което им дойде наум, казват на другите всичко и им позволяват да разберат всичко. Аз никога не бих направил това! Това, че бог казва, че трябва да сме честни хора, е относително, така че аз просто ще бъда мъдър човек и толкова. Що се отнася до това да бъда честен човек, просто ще подбирам кога да бъда такъв. Ще говоря открито за някои неща, но няма да говоря за всички онези тайни и скрити неща, които тая дълбоко в сърцето си, неща, които биха могли да накарат хората да ме гледат отвисоко, ако говоря за тях. Каква е ползата да си честен човек? Не мисля, че има някакви ползи от това. Някои хора постоянно се самоанализират, опитват се да бъдат честни и да говорят честно и изваждат наяве покварения си нрав, но не са придобили божията благодат и когато трябва да бъдат кастрени, пак ги кастрят; бог не им дава никакво допълнително издигане“. Те размишляват ли, размишляват: „Ще трябва да избера друг път. Това не е пътят, по който трябва да вървя; просто ще го оставя на другите. Как може умен човек като мен да живее така?“. Без значение кой аспект на истината чува антихристът, какви сметки прави в сърцето си? Може ли да възприеме тази истина чисто? Способен ли е да я приеме като истината в дълбините на сърцето си? Категорично не. Той постоянно пресмята и крои планове и непрекъснато наблюдава. Как реагира в крайна сметка? Променя се според ситуацията, приспособява се към условията, в отношенията си с другите хора е изкусен и хитър и действа в пълна тайнственост. Каквото и да прави, каквото и да мисли или да пресмята дълбоко в себе си, той не може да позволи на другите да знаят, нито може да позволи на Бог да знае; той не може да разкрие тези неща пред Бог, камо ли да общува ясно за тях с хората — той вярва, че тези неща са негова лична работа. И така, антихристите са от хората, които са абсолютно неспособни да практикуват истината. Освен че самите те не практикуват истината, те презират и хората, които я практикуват, и дори се подиграват на онези, които биват кастрени, защото са допуснали някои отклонения, докато са практикували истината, или защото са поели по грешен път, или са направили някои грешки, и им се смеят отстрани. Те не вярват в Божията праведност, камо ли че различните начини, по които Той се отнася с хората, съдържат истината и Неговата любов; антихристите не вярват в тези неща. От тяхна гледна точка те вярват, че всичко това са лъжи, предназначени да заблуждават хората; те мислят, че всичко това е просто един вид оправдания, куп добрезвучащи твърдения. А на какво често тайно се радват? „За щастие, не съм толкова глупав, че да принеса всичко; за щастие, не съм говорил за онези мръсни, грозни неща, които тая дълбоко в себе си; за щастие, все още се държа за статуса и репутацията си и правя всичко възможно да ги преследвам и да тичам напред-назад заради тях. Ако не тичах напред-назад заради себе си, тогава кой би помислил за мен?“. Антихристите са не само измамни, но и нечестиви, те изпитват неприязън към истината и са с жесток нрав; тоест всички аспекти на покварения нрав, които се проявяват в покварените хора,

при антихристите са потвърдени и „издигнати“ една стъпка по-нагоре. Ако искате да видите покварения нрав на човечеството, намерете антихрист, когото да разнищите и с когото да общувате; това е най-добрият начин да се илюстрира проблемът и най-добрият начин да се прозре покварената същност на покварения човечество и лицето на Сатана. Ако вземеш един антихрист за образцов пример, разнищиш го и го опознаеш, ще можеш да разбереш тези неща по-ясно.

Стремежът на антихристите към статус и репутация далеч надхвърля този на обикновените хора, както и желанието им за статус и репутация. Обикновените хора нямат такова огромно желание за статус и репутация, докато това желание у антихристите е изключително силно и очевидно. Щом общуваш с антихрист, разговаряш с него и прекарваш време с него, неговата природа същност ще бъде разобличена пред очите ти и веднага ще го прозреш. Толкова голямо е желанието му. Когато общуването ти с него се задълбочи, ще се почувстваш отвратен от него и ще го отхвърлиш. В крайна сметка не само ще го отхвърлиш, но дори ще го заклеймиш и прокълнеш. Антихристите не са добри неща; те са врагове на Бог, както и врагове на всеки, който се стреми към истината. Антихристите изпитват неприязън към истината и са способни да извършат всякакви лоши неща заради статуса и репутацията. Във всичко, което правят, те ще се маскират, ще имитират и ще действат според ситуацията, като правят компромиси заради статуса и репутацията. Самите души и същности на такива хора са нечисти; те са омразни. Те нямат нито капка любов към истината или към положителните неща. В същото време те използват положителни неща и проповядването на правилни думи и доктрини, за да подвеждат хората, така че да могат да придобият репутация и статус и да задоволят своите желания и амбиции. Това е проявлението и същността на антихристите. Ти не можеш да видиш как изглежда Сатана, как постъпва Сатана в света и как се отнася с хората, и каква природа същност има Сатана; ти не знаеш какво точно представлява Сатана в Божиите очи. Това не е проблем; всичко, което трябва да направиш, е да наблюдаваш и да разнищиш един антихрист и ще видиш всички тези неща — природата същност на Сатана, грозния му лик и неговата нечестивост и жестокост — всички те ще бъдат видими за теб. Антихристите са живи сатани; те са живи демони.

1. Как антихристите се отнасят към кастренето

Антихристите таят огромни амбиции и желания, що се отнася до статуса и репутацията, и другите намират това за невероятно отвратително и противно. Това е достатъчно, за да покаже, че природата същност на антихриста е много грозна и нечестива. И така, кои конкретни проявления илюстрират природата същност на антихриста? Първо, нека помислим как антихристите се отнасят към кастренето. (Те го ненавиждат и не го приемат.) По какъв начин го ненавиждат? Кажете по-подробно. (Имаше един антихрист, който извърши доста зло и когато

братята и сестрите тръгнаха да разобличават някои от проявленията му, той изобщо не се покая, беше много непримирим и не изпитваше ни най-малко угризение. Дори чувстваше, че е онеправдан. Ето такова проявление съм виждал.) Това е класическо проявление на антихриста. Характерното отношение на антихристите към кастренето е категоричният им отказ да го приемат или признаят. Не изпитват ни най-малко разкаяние и не смятат, че дължат каквото и да е, колкото и зло да вършат и колкото и вреди да нанасят на делото на Божия дом и на навлизането в живота на Божиите избраници. Като го погледнем така, антихристите притежават ли човешка природа? Категорично не. Те нанасят всевъзможни щети на Божиите избраници и вредят на делото на църквата. Божиите избраници могат да го видят ясно като бял ден. Те могат да видят и поредицата от злодеяния на антихристите. Антихристите обаче не приемат този факт и не го признават. Упорито отказват да признаят, че са сгрешили или че носят отговорност. Това не е ли признак, че изпитват неприязън към истината? Ето до такава степен антихристите изпитват неприязън към истината — колкото и лоши неща да вършат, те упорито отказват да го признаят и настояват на своето докрай. Това достатъчно доказва, че антихристите никога не се отнасят сериозно към делото на Божия дом и не приемат истината. Те не са дошли, за да вярват в Бог. Те са слуги на Сатана и са дошли да смущават и прекъсват делото на Божия дом. В сърцата на антихристите има само репутация и статус. Смятат, че ако признаят грешката си, ще трябва да поемат отговорност, а това ще компрометира сериозно статуса и репутацията им. Затова се съпротивляват и приемат нагласата „отричай докрай“. Както и да ги разобличават и разнищват хората, антихристите дават всичко от себе си да го отрекат. Накратко, независимо дали отричат умишлено, или неволно, от една страна, това поведение разкрива природата същност на антихристите да изпитват неприязън към истината и да ненавиждат истината. От друга страна, то показва колко много милеят за статуса, репутацията и интересите си. В същото време какво е отношението им към делото и интересите на църквата? То е презрително и безотговорно. Антихристите изобщо нямат съвест и разум. Прехвърлянето им на отговорността не доказва ли тези проблеми? От една страна, прехвърлянето на отговорността доказва тяхната природа същност да изпитват неприязън към истината и да я ненавиждат, а от друга — показва липсата им на съвест, разум и човешка природа. Колкото и да е навредил на навлизането в живота на братята и сестрите със смущенията и злодеянията си, антихристът изобщо не се упреква и никога не би могъл да съжалява за това. Що за създание е това? Само частица от грешката си да би признал, ще се счита, че има поне малко съвест и разум, но антихристите не притежават дори и тази дребна частица човешка природа. И така, какви са антихристите според вас? В същността си антихристите са дяволи. Колкото и вреда да нанасят на интересите на Божия дом, те не го забелязват. В сърцата си изобщо не са натъжени от това, нито се укоряват,

камо ли да се чувстват длъжни. Със сигурност не това трябва да виждаме у нормалните хора. Те са дяволи, а дяволите нямат нито съвест, нито разум. Независимо колко лоши неща вършат и независимо колко големи загуби носят на делото на църквата, те ожесточено отказват да признаят това. Те вярват, че признаването му би означавало, че са направили нещо нередно. Те си мислят: „Нима мога да сгреша? Аз никога не бих сгрешил! Ако ме накарат да призная грешката си, това не би ли било оскърбление за почтеността ми? Макар че бях замесен в този инцидент, не съм го причинил аз и не бях основният отговорник. Търси когото си искаш, но не бива да идваш при мен. Във всеки случай не мога да призная тази грешка. Не мога да поема тази отговорност!“. Те мислят, че ако признаят грешката си, ще бъдат заклеймени, осъдени на смърт и изпратени в ада и в езерото от огън и жупел. Кажете Ми, могат ли такива хора да приемат истината? Може ли да се очаква тяхното истинско покаяние? Независимо как другите разговарят за истината, антихристите все така ѝ се съпротивляват, противопоставят ѝ се и я предизвикват в дълбините на сърцата си. Дори след като са освободени от длъжност, те пак не признават грешките си и изобщо не показват никакви проявления на покаяние. Когато въпросът се спомене 10 години по-късно, те все още не познават себе си и не признават, че са сгрешили. Когато въпросът се повдигне 20 години по-късно, те все така не познават себе си и все така се опитват да се оправдават и защитават. И още по-противното е, че когато въпросът се спомене 30 години по-късно, те все така не познават себе си и все така се опитват да спорят и да се оправдават, като казват: „Не съм сгрешил, така че не мога да призная. Това не беше моя отговорност; не трябва да я поемам“. И за изненада на всички, 30 години след като са били освободени от длъжност, тези антихристи все още таят отношение на съпротива към начина, по който църквата се е отнесла с тях. Дори след 30 години те изобщо не са се променили. И така, как са прекарали тези 30 години? Нима не са чели Божието слово или не са се самоанализирали? Нима не са се молили или доверявали на Бог? Нима не са слушали проповеди и общения? Нима са безмозъчни и не притежават мисленето на нормалната човешка природа? Как са прекарали тези 30 години наистина е загадка. Тридесет години след като инцидентът се е случил, те все още са пълни с негодувание, като си мислят, че братята и сестрите са ги онеправдали, че Бог не ги разбира, че Божият дом се е отнесъл зле с тях, създал им е проблеми, затруднил ги е и несправедливо ги е обвинил. Кажете Ми, могат ли такива хора да се променят? Те категорично не могат да се променят. Сърцата им са изпълнени с враждебност към положителните неща, със съпротива и противопоставяне. Те вярват, че като са разобличили злодеянията им и са ги кастрили, другите хора са накърнили почтеността им, опетнили са репутацията им и са причинили огромна вреда на репутацията и статуса им. Те никога няма да дойдат пред Бог, за да се молят, да търсят и да признаят собствените си грешки по този въпрос, и никога

няма да имат отношение на покаяние или признаване на грешките си. Още по-малко ще приемат правосъдието и наказанието на Божиите слова. Днес те все така таят непокорство, недоволство и огорчение, докато се оправдават пред Бог, и искат от Бог да поправи тези неправди, да разкрие този въпрос и да отсъди точно кой е бил прав и кой е сгрешил, до такава степен, че дори се съмняват в Божията праведност и я отричат заради този въпрос, и се съмняват във факта, че Божият дом се управлява от истината и от Бог, и го отричат. Това е крайният резултат от кастренето на антихристите — приемат ли те истината? Те изобщо не приемат истината; категорично отказват да я приемат. От това можем да видим, че природата същност на антихриста изпитва неприязън към истината и я ненавижда.

След като антихристите не приемат кастренето, имат ли те някакво познание за него? Какво казват, когато разговарят за този аспект от истината? На какво учат другите? Те казват: „Кастренето на хората е един от методите, които бог използва, за да ги усъвършенства. То дава възможност на хората да опознаят себе си по-добре. Когато хората са кастрени, те трябва да го приемат и да му се покорят безусловно. Тези, които не приемат кастренето, са хора, които се бунтуват срещу бог и не обичат истината. Ако искаш да практикуваш истината, първо трябва да приемеш кастренето; ето как бог усъвършенства хората и всеки индивид трябва да преживее това. Може да се каже, че приемането на кастренето е един от най-добрите пътища на практикуване, за да могат хората да разберат истината и по този начин да постигнат себепознание и да удовлетворят бог. Без значение кой си ти — водач или обикновен вярващ — и независимо какъв дълг изпълняваш, трябва да се подготвиш да бъдеш кастрен. Ако не можеш да приемеш кастренето, това доказва, че си човек без духовен ръст, дете. Всеки, който може да приеме кастренето, е зрял възрастен, който притежава живот и е способен да бъде усъвършенстван“. Тези високопарни думи излизат от устата на антихристите като удари на чук и колко хубаво звучат! Но какви са тези думи? Има ли и един ред истина в това, което изричат? Можете ли да разпознаете това? Вие също често казвате такива неща, нали? (Да.) Кажете Ми, какви са тези думи? (Доктрини.) Използвайте често срещана фраза, за да обобщите и определите какво са доктрините. (Лозунги.) Можете ли да се сетите за други фрази? (Безполезни, теоретични думи.) Има ли други? (Всичко това са глупости и дрънканици.) Точно така, това определение е точно по същество и е реалистично. Това се нарича ежедневен език: доктрините са само дрънканици. Какво се подразбира под думата „дрънканици“? Празни думи. В действителност как го окачествяваме? Като думи и доктрини. Тези думи, които антихристите говорят, са просто думи и доктрини. Що се отнася до темата за кастренето, те могат често да изричат такива доктрини, но доказва ли това, че имат истинско разбиране и възприемане? Щом ги чуете да изричат тези думи, знаете, че те нямат никакво реално разбиране за кастренето. Способността им да изричат такъв куп глупости показва, че те не се стремят към

истината. Ако действително трябваше да бъдат кастрени, няма как да го приемат. Отношението на антихриста към кастренето е на враждебност и съпротива; той изобщо не го приема, нито му се покорява като на истината. Да направи това според него би било оскърбление за почтеността и достойнството му.

Имате ли други примери за това как антихристите се отнасят към кастренето? (Някои антихристи, когато са изправени пред кастрене, може на пръв поглед да изглежда, че опознават себе си, но между редовете в това ще има софистика и опит за подвеждане на хората. Понякога, ако са допуснали грешка, те ще кажат: „Бог е допуснал това да се случи, всеки трябва да се покори на божието върховенство“. Понякога антихристите дори ще отправят фалшиви контраобвинения, като казват: „Не бива да се опитвате да хващате в крачка водачите и работниците или да имате прекалено високи изисквания към тях“. Антихристите казват такива неща в опит да подведат хората и да им попречат да ги разпознаят.) Това е едно проявление — тоест антихристите превръщат грешното в правилно, обръщат бялото в черно. Ужасени, че хората ще прозрат проблемите им, антихристите бързат да се впуснат в софистика и да използват всякакви словесни уловки, за да подведат хората, да смутят умовете им и да замъглят погледа им, за да им попречат да имат каквото и да е познание или проницателност за нещата, които са направили, и по този начин да запазят високия си статус и добрата си репутация в съзнанието на хората. Това е същото отношение, за което говорихме преди малко във връзка с това как антихристите в никакъв случай няма да постигнат обрат, когато са кастрени, или когато са допуснали грешка, или са поели по грешен път. Какви други примери има? (Антихристите таят злоба към всеки, който ги кастри, а по-късно може дори да търсят удобен случай да си отмъстят и да го нападнат.) Нападките и отмъщението са друго проявление. Каква е връзката между това и защитата на собствения им статус и репутация от страна на антихристите? Защо искат да нападат и да си отмъщават? (Който ги е кастрил, е разобличил цялото зло, което са извършили, и истинските факти по въпроса; той е накърнил статуса и репутацията им и е унищожил техния образ, който е съществувал в сърцата на хората, затова те таят злоба към него.) Точно така, в това се крие връзката. Те смятат, че хората, които са ги кастрили, са накърнили гордостта им, поставили са ги в неудобно положение, съсипали са репутацията им и сериозно са компрометирали статуса им в съзнанието на другите, като са ги разобличили пред толкова много хора. Това е причината за тяхното отмъщение. В този случай репутацията и статусът им са били накърнени и за да излеят негодуванието и омразата в сърцата си, те търсят възможност да нападнат и да си отмъстят на хората, които са ги разобличили и кастрили. Какви други проявления показват антихристите? (Някои антихристи са и особено хитри. Когато някой ги кастри, на пръв поглед те може да не му противоречат или да не правят никакви изявления и всъщност може да изглежда, че разбират нещо за себе си, но

по-късно ще продължат да извършват същите зли дела, както преди, и никога няма да се покаят истински. Те използват подобни фасади, за да подвеждат хората.) Това е друго проявление. Един определен тип антихрист прави точно това. Той си мисли: „Докато дишам, се надявам. Засега ще проявя търпение и няма да ти позволя да ме прозреш. Ако открито ти противореча и откажа да приема кастренето, ти ще кажеш, че съм човек, който не практикува или не обича истината, и ако това се разчуе, ще се отрази на репутацията ми. Ако нашите братя и сестри разберат, те със сигурност ще откажат да приемат ръководството на човек, който никак не обича истината. Първо трябва да си изградя добър имидж. Когато съм изправен пред кастрене и някой разобличава грешки или прегрешения, които съм допуснал, ще стисна зъби и ще го понеса, като се преструвам, че го приемам, и ще кимам с глава в знак на съгласие, без да позволя на никого да ме прозре или да узнае какво всъщност си мисля. След това мога да си сложа фасада, да пролея няколко сълзи и да кажа някои неща за това, че съм задължен на бог, и да приключа с въпроса. По този начин братята и сестрите ще си помислят, че съм човек, който приема истината, и аз мога с право да продължа да бъда водач — и тогава репутацията и статусът ми ще бъдат запазени, нали?“. Всичко, което правят, е фасада. Бихте ли казали, че такива хора лесно се прозират? (Не се прозират лесно.) Необходим е период на наблюдение и взаимодействие с тях, за да се види дали защитават интересите на Божия дом, когато се сблъскват с проблеми, и дали наистина практикуват в съответствие с истините принципи. Колкото и добре или правилно да говорят на пръв поглед, това е само временно; рано или късно истинският им начин на мислене ще излезе наяве. Дори ако Бог не ги разкрие, могат ли антихристите да прикриват толкова добре истинските си мисли и своята природа същност? Могат ли да ги прикриват през целия си живот? Това би било невъзможно; рано или късно тези неща ще излязат наяве. Следователно, колкото и нечестиви или хитри да са антихристите, щом в действията си таят намерения и мотиви и вървят срещу истината, те в крайна сметка ще бъдат разпознати и прозрени от хората, които разбират истината. Такива антихристи са най-хитрите от всички; на пръв поглед изглежда, че приемат истината и положителните неща, но всъщност, в дълбините на сърцата си и в своята същност, те не обичат истината и дори изпитват неприязън към положителните неща и истината. Тъй като са сладкодумни, повечето хора не могат да ги разпознаят, и само тези, които разбират истината, са способни да разпознаят и прозрат този тип човек. Има ли други примери? (Имаше един антихрист, който видя, че съработниците му имат по-добри заложби от него и са по-добри в работата от него. За да си осигури статуса, той тайно изопачаваше фактите и осъждаше своите съработници и партньори, като подвеждаше хората, привличаше ги и ги караше да го слушат. Това доведе до взаимно недоверие сред съработниците му. Те вече не си сътрудничеха хармонично и не бяха постигнати резултати в нито

един аспект на работата. Когато злодеянията на антихриста бяха разобличени, той не само отказа да го приеме, но дори се оправдаваше и се опитваше да избегне отговорност. Беше очевидно, че би направил всичко заради репутацията и статуса си; независимо на колко братя и сестри е навредил и колко сериозно е смущавал и прекъсвал делото на Божия дом, просто не го беше грижа, камо ли да се чувства разстроен или виновен. Той не притежаваше нито капка човешка природа или разум.) Казано накратко, антихристите нямат скрупули да пожертват интересите на когото и да било, за да защитят собствената си репутация и статус. Дори да се наложи да стъпчат всички, за да запазят собствения си статус, те няма да се поколебаят да го направят. Когато става въпрос за защита на репутацията и статуса им, тях не ги е грижа дали другите хора живеят или умират, а делото на Божия дом и интересите на църквата просто дори не съществуват в съзнанието им и изобщо не влизат в обхвата на съображенията им. От тези действия можем да видим, че антихристите не са хора от Божия дом; те са невярващи, които са се промъкнали вътре. Божият дом не е техен дом, така че никой от неговите интереси няма нищо общо с тях. Те просто искат да постигнат целта си да упражняват власт и да контролират хората, и да задоволят личните си амбиции и желания в Божия дом. Тъй като притежават такъв вид природа същност, антихристите в никакъв случай няма да приемат кастренето, нито ще приемат който и да е аспект на истината.

От примерите, които дадохме току-що, можете да видите, че амбицията и желанието на антихристите да преследват репутация и статус са вродени. Антихристите се раждат с такава природа същност. Те категорично не научават това, след като се родят, и то не е следствие от тяхната среда. Това е като някои болни хора, които не се разболяват, след като се родят, а ги наследяват. Тези видове болести е невъзможно да бъдат излекувани. Антихристите се раждат с амбиция да преследват репутация и статус и не се различават от превъплъщенията на дяволски царе. Антихристите изпитват неприязън към истината и я мразят и изобщо не приемат правосъдието и наказанието от Бог. Затова, с каквото и кастрене да се сблъскат, те няма да го приемат. Ако обикновен брат или сестра ги кастри, те ще бъдат още по-малко склонни да го приемат. Те смятат: „Ти не си пригоден да ме кастриш, не си достоен за това! От колко дни си вярващ? Когато аз станах вярващ, ти още не беше роден! Когато аз станах водач, ти дори не беше започнал да вярваш в бог!“. Това е отношението, което те таят към кастренето от страна на братята и сестрите. Те се съсредоточават върху квалификациите и старшинството и на тези основания отхвърлят кастренето. И така, могат ли да го приемат, когато Горното ги кастри? Въз основа на тяхната природа същност, и това няма да приемат. Макар да не кажат нищо на повърхността, сърцата им определено ще се съпротивляват и ще го отхвърлят. В това няма съмнение. Когато наистина са изправени пред кастрене от Горното, най-обичайното проявление на антихристите е отчаяно да увъртат и да спорят в своя защита, за да избегнат

отговорност, дори да лъжат Горното и да крият неща от тези под тях, за да се измъкнат безнаказано. Антихристите често използват подхода да лъжат Горното и да крият неща от тези под тях, за да избегнат кастренето от Горното. Например, ако в дадена църква има много проблеми, те никога не ги докладват. Ако техните братя и сестри искат да докладват тези проблеми, антихристите не им позволяват, а който го направи, се сблъсква с тяхното потискане и изключване. В резултат на това повечето хора са принудени да стоят настрана, да оставят проблемите нерешени и да действат като човекоугодници. Антихристите потулват всички проблеми на църквата, като ги пазят в пълна тайна, и не позволяват на Горното да се намеси или да се осведомява. Антихристите също така укриват работните разпоредби на Горното, доколкото могат, и не ги предават надолу, нито ги привеждат в изпълнение. Ако работните разпоредби на Горното изобщо не засягат личната им репутация или статус, те може да направят няколко повърхностни съобщения и да отбият номера, но със сигурност няма реално да ги приведат в изпълнение. Ако работните разпоредби на Горното представляват заплаха или имат определено въздействие върху репутацията и статуса им, тогава антихристите трябва да помислят. Те трябва да обмислят как да действат, спрямо кого да действат и кога да действат. Трябва внимателно да балансират по отношение на тези неща, като ги пресмятат отново и отново в ума си. Ако в работата на църквата се появят някакви проблеми, антихристите знаят, че определено ще бъдат кастрени или дори освободени от длъжност, когато Горното разбере за проблемите, затова те укриват проблемите и не ги докладват на Горното. Изобщо не ги е грижа какво въздействие или вреда ще донесат тези проблеми на делото на Божия дом, ако не бъдат разрешени; те са безразлични към каквито и да било загуби, които ще претърпи делото на Божия дом. Те не мислят какъв начин на действие ще бъде от полза за делото на Божия дом или ще удовлетвори Бог, а обмислят само собствената си репутация и статус, как Горното ще ги гледа и ще се отнася с тях и как да защитят репутацията и статуса си, така че да не бъдат засегнати. Това е начинът, по който антихристите гледат на нещата и мислят за проблемите, и той напълно представя техния нрав. Следователно антихристите в никакъв случай няма да докладват правдиво за проблемите, които съществуват в църквата или които възникват в тяхната работа. Независимо каква работа вършат, независимо с какви трудности се сблъскват, или дали се сблъскват със ситуации, с които не знаят как да се справят, или в които не знаят какъв избор да направят, докато извършват тази работа, те ще го потулват и крият от страх, че Горното ще каже, че заложбите им са твърде слаби, или ще разбере за реалното им положение, или ще ги кастри, защото не са се справили с тези трудности или ситуации и не са ги разрешили своевременно. Антихристите пренебрегват интересите на Божия дом и делото на църквата, за да избегнат кастренето от Горното. Те не се колебаят да пожертват делото и интересите на църквата, за да

запазят своя статус и препитание и да създадат добро впечатление у Горното. Не ги е грижа за забавянето на църковното дело или за въздействието върху напредъка му, а още по-малко ги е грижа за навлизането в живота на Божиите избраници. Независимо с какви трудности се сблъскват братята и сестрите или какви проблеми съществуват по отношение на навлизането им в живота, антихристите не могат да ги разрешат и няма да се допитат до Горното. Те ясно знаят, че укриването на проблемите и оставянето им нерешени ще забави напредъка на църковното дело и ще му се отрази и ще причини загуби на живота на братята и сестрите, но те пренебрегват тези неща и не ги е грижа за тях. Независимо какви големи проблеми възникват в църквата, те никога не ги докладват, а вместо това правят всичко възможно да ги прикрият и потулят. Ако братята и сестрите открият злодеянията им и напишат писма, с които ги докладват, антихристите се опитват още по-усилено да задържат и потулят тези писма. С каква цел задържат и потулват тези писма? За да запазят статуса си, да защитят репутацията и престижа си и да запазят всичко, което притежават в този момент. За тях да бъдат освободени от длъжност или Горното да ги оцени като негодни за работата им е все едно да загубят живота си и да бъдат осъдени на смърт, все едно да стигнат до края на пътя във вярата си в Бог. Затова, каквото и да става, те никога не се допитват до Горното. Вместо това те измислят начини да прикрият всички проблеми, които съществуват в работата им, и да попречат на Горното да ги открие. Не е ли тази тяхна практика много достойна за презрение? Те вярват, че добрият водач в очите на Бог и на Горното трябва да е някой, който никога няма проблеми или трудности, който може да се справи добре с всички въпроси и е годен за всякаква работа. Те смятат, че добрият водач никога не се оплаква от трудности, нито се допитва по проблеми, и че в съзнанието на Бог и Горното добрият водач категорично трябва да е съвършен, безупречен човек, който може да свърши работата добре, без Горното да се налага да го кастри. Следователно те яростно защитават статуса си с надеждата да направят добро впечатление на Горното и да накарат Горното погрешно да повярва, че са годни за работата си, че могат да поемат работата си и че няма да възникнат големи проблеми, и следователно да си помисли, че няма нужда пряко да се интересува от работата им или да им дава насоки, и със сигурност няма нужда да ги кастри. Антихристите искат да създадат такъв образ за себе си, да накарат другите погрешно да повярват, че Бог вярва в тях и им поверява всичко, че Той им възлага важни задачи и им има голямо доверие, до такава степен, че не Му се иска да ги кастри, от страх, че ако станат негативни и се отпуснат, това ще се отрази на делото. Антихристите карат братята и сестрите да мислят, че са харесвани хора в Божия дом и църквата и важни личности в Божия дом. Защо искат да внушат този вид илюзия и фасада на братята и сестрите? За да накарат хората да ги уважават и да им се покланят, за да могат да се наслаждават на предимствата на статуса в църквата, както и на

висок статус и благосклонно отношение, до такава степен, че да могат да заемат мястото на Бог. Те често казват на братята и сестрите: „Бог не може да говори лично с вас, той не може да слезе на вашето ниво и лично да извършва дело, и не би могъл да живее заедно с вас и да ви напътства във всички различни неща, с които се сблъсквате в ежедневието си. И така, кой ще изпълнява тези конкретни задачи? Няма ли да са водачи и работници като нас?“. Докато правят всичко възможно, за да защитят статуса си, те често казват такива неща и изразяват такива идеи, така че братята и сестрите напълно и без съмнение да им вярват и да им се доверяват. Какво е естеството на тази тяхна практика? Не е ли това да лъжат Горното и да крият неща от хората под тях? (Така е.) В това се крие умната част от техния подход. Повечето хора имат слаби заложби, не разбират истината, не могат да разпознаят антихристите и могат само да бъдат подвеждани и използвани от антихристите. Ако антихристите директно се опитат да подведат хората, като кажат: „Горното наистина ми вярва, слушат ме по всички въпроси“, хората може да са малко предпазливи и да имат малко проницателност за тях, но антихристите не говорят по такъв директен начин. Те използват определен начин на говорене, за да подведат хората, и да ги накарат погрешно да повярват, че Горното трябва да им вярва и да им се доверява, за да им повери ръководните дела. Глупаците, на които им липсва проницателност и не се стремят към истината, се хващат на това и ги следват. И когато нещо се случи, тези глупаци не се молят на Бог, нито търсят истината в Божиите слова, а вместо това отиват при антихристите, като искат от тях да ги насочат и да изберат път за тях. Това е целта, която антихристите искат да постигнат с действията си. Ако в църквата няма няколко души, които разбират истината, за да разпознаят и да разобличат антихристите, повечето хора сляпо ще им вярват, ще им се покланят и ще ги следват, и ще живеят под техен контрол. Това е толкова опасно! Ако някой бъде подведен и контролиран от антихрист в продължение на три или пет години, животът му ще претърпи голяма загуба. Ако бъдат подведени и контролирани от антихрист в продължение на осем или десет години, тогава те ще бъдат напълно съсипани; дори и да искат да се поправят, няма да имат възможност за това.

Антихристите често подвеждат хората, привличат ги на своя страна и ги контролират, като твърдят, че са популярни личности в Божия дом, които са поставени на важни позиции от Бог и които Бог цени и на които има доверие, в опит да постигнат целта си винаги да се наслаждават на статус и вечно да имат последната дума. От какво се страхуват най-много антихристите? Най-много се страхуват да не изгубят статуса си и да не се сдобият с лоша репутация. Те се страхуват, че братята и сестрите ще си помислят, че не се стремят към истината, че са с много слаби заложби, че нямат духовно разбиране, че не вършат никаква действителна работа и че са неспособни да вършат каквато и да било действителна работа. Това са нещата, които антихристите най-много се ужасяват

да чуят. Когато антихристите чуят подобни изявления и твърдения, те изпадат в паника и дори се дразнят, като понякога стигат дотам, че избухват с думите: „Аз съм със слаби заложби, така че давай, използвай когото можеш; аз и без това не мога да върша тази работа! Бог не е ли праведен? Вярвал съм в него през всичките тези години, отказах се от семейството и кариерата си заради него и положих толкова много усилия за всички вас, мои братя и сестри. Защо не можете дори една справедлива дума да кажете за мен?“. Вече не им е до репутация и статус, нито се опитват повече да се прикриват или да се преструват; грозотата им е напълно разкрита. След като си излеят гнева, те избърсват сълзите си и си мислят: „О, не, опозорих се. Ще трябва да си върна поста!“. След това продължават да се преструват, продължават да учат хубави лозунги и доктрини, да слушат, да четат, да проповядват и да подвеждат хората. Те чувстват, че трябва да спасят репутацията и статуса си, и се надяват, че един ден, когато дойде време за избори, братята и сестрите все пак ще се сетят за тях, ще си спомнят добрите неща, които са направили, ще помнят цената, която са платили, и нещата, които са казали. Това е абсолютно безсрамно, нали? Старата им природа изобщо не се е променила, нали? Защо антихристите никога не се променят? Това се определя от тяхната природа същност, те не могат да се променят; те просто са такива. Когато амбициите и желанията им напълно се превърнат в пух и прах, те избухват, а след това започват да се държат много по-добре. Наскоро попитах как е един човек и някои братя и сестри казаха, че има много добро държание. Какво означаваше „добро държание“? Означаваше, че напоследък се е държал много по-добре и е действал много по-добре от преди; вече не създаваше проблеми, не нападаше хората, нито се съревноваваше за статус, а се учеше как да говори с хората по-нежно, скромно и тихо. И използваше правилни думи, за да помага на другите, а в ежедневието си проявяваше специална загриженост и внимание към другите хора. Сякаш се беше превърнал в напълно нов човек. Но така ли беше наистина? Не. И така, какви бяха тези практики? (Външно добро поведение.)

След като някои антихристи бъдат разкрити и всичките им злодеяния излязат наяве, когато видят братята и сестрите, те казват: „Чувствам, че напоследък съм просветлен и озарен от бог и съм в наистина добро състояние. Изпитвам дълбока омраза към предишните си действия и никога няма да мога да забравя или да се избавя от загубите, които причиних на братята и сестрите си. Чувствам се много тъжен“. Като казват това, те избухват в сълзи и дори поемат инициативата да помолят братята и сестрите да ги кастрят и им казват: „Не се притеснявайте, че съм слаб. Ако ме видите да правя нещо нередно, тогава ме кастрете, мога да го приема — мога да го приема от бог; няма да тая злоба към вас“. От това упорито да отказват, да се съпротивляват и да се противопоставят на кастренето от братята и сестрите, да се оправдават и да спорят в своя защита и да са изпълнени с негодувание, те са стигнали дотам, че активно търсят да бъдат кастрени. Това е

доста бърза промяна в отношението, нали? Означава ли това, че изпитват угризения? Въз основа на това отношение изглежда, че са постигнали обрат, така че трябва да ги кастриш. Това може да им даде възможност да осъзнаят грешките, които са извършили в миналото, и да им помогне да опознаят себе си. В този момент трябва да им помогнеш, като проявиш известна искреност, и да кажеш: „Виждам, че напоследък действаш доста добре. Ще ти говоря от сърце. Ако нещо, което кажа, е неправилно и не можеш да го приемеш, тогава не му обръщай внимание; ако вярваш, че това, което казвам, е правилно, тогава го приеми от Бог. Намерението ми е да ти помогна, а не да те ритам, докато си паднал, или да те нападам. Нека си отворим сърцата един към друг и да общуваме. Когато служеше като водач, ти се перчеше и отказваше да си признаеш грешките; дори и външно да признаваше някои, всъщност не приемаше вината си дълбоко в себе си — и след това, когато се сблъскваше със същия вид проблем, пак действаше точно както преди. Нека поговорим например за последния инцидент. Понеже беше безотговорен, нещо се объркa и беше нанесена голяма загуба на имуществото на Божия дом. Твоята безотговорност доведе и до арестуването и хвърлянето в затвора на много братя и сестри, които платиха цена за това. Не мислиш ли, че трябва да поемеш отговорност за това? Ти беше пряко отговорният за този инцидент, така че трябва да дойдеш пред Бог, да изповядаш греховете си и да се покаеш. Всъщност, ако признаеш грешката си, в най-лошия случай Бог ще я сметне за прегрешение и това няма да се отрази на стремежа ти към истината в бъдеще. Братята и сестрите също ще могат да се отнасят правилно с теб и да те възприемат като член на Божия дом; те няма да те изолират или да те нападат. Вярно е, че всичко, свързано с човека, е в Божиите ръце, но ако никога не се стремиш към истината, тогава със сигурност ще бъдеш ненавиждан и изоставен от Бог, а в този момент ще бъдеш обект на унищожение. Ако приемеш Божието дело и му се покориш и можеш искрено да се покаеш, Бог няма да си спомня миналите ти прегрешения и ти все пак ще бъдеш човек, който се стреми към истината пред Бог. Ние не искаме Неговата прошка или опрощение, но най-малкото трябва да правим това, което хората би трябвало да правят; това е отговорността и дългът на всяко сътворено същество и това е пътят, по който всички трябва да вървим“. Това са истински думи, нали? Има ли в тях подигравка или измама? Има ли в тях сарказъм или присмех? (Не.) Това са просто сърдечни думи, изречени спокойно и съгласно принципа за подпомагане и назидаване на хората. Тези думи са правилни; в тях има път на практикуване, както и истина, която да се търси. Могат ли обаче антихристите да приемат тези думи? Могат ли да ги възприемат и практикуват като истината? (Не могат.) Как ще отговорят на тези думи? „Дори и сега всички вие просто продължавате да се хващате за грешката ми, като отказвате да забравите за нея, а? Дори бог не помни прегрешенията на хората, защо тогава вие винаги се ровите в моите? Казвате, че

искате да си поговорим от сърце и че ми помагате. Каква помощ е това? Това очевидно е опит да се ровите в миналото и да ме държите отговорен. Просто се опитвате да ме накарате да поема отговорност, нали? Само аз ли съм отговорен за този инцидент? Всичко е в божиите ръце, което означава, че той е отговорният. Когато се случи този инцидент, защо бог не ни намекна за него? Не е ли това нагласено от бог? Е, тогава как може да вините мен?“. Ето какво е тяхното признание, нали? Къде се крие проблемът им? На пръв поглед изглеждаше, че са постигнали обрат и са станали по-смирени; сякаш се държаха много по-добре от преди, сякаш вече не се стремяха към статус и репутация и сякаш можеха спокойно да седнат, да говорят с някого и да проведат сърдечен разговор. Тогава как са способни все още да кажат подобно нещо? Какъв проблем може да се види в това? (Начинът им на действие беше просто илюзия, която създадоха, за да могат да си върнат поста.) Какво още? (Те изобщо не познават себе си истински и това не са прояви на истинско покаяние. Те са просто вид лицемерна практика. Когато другите хора разговарят с тях за проблемите им, те все още са неспособни да приемат истината. Ясно е, че тяхната природа същност е враждебна към истината.) Две неща са много ясни тук. На първо място, когато един антихрист изгуби статуса си, едно от състоянията му е: „Докато дишам, се надявам“ — те винаги са готови да си върнат поста. Втората точка е, че по отношение на погрешния път, по който са вървели преди, и прегрешенията, които са извършили, антихристите абсолютно никога няма да се самоанализират искрено. Те няма да си признаят грешките, нито ще приемат истината, а далеч по-малко ще стигнат до разбиране на своята същност от фактите на злодеянията си или ще заключат как да практикуват според истината. Когато бъдат освободени от длъжност и изгубят статуса си, те не си мислят: „Какво точно направих погрешно? Как трябва да се покая? Ако подобно нещо се случи отново, как трябва да действам, за да бъда в съответствие с Божието намерение?“. Те нямат такова отношение на постигане на обрат. Дори и да бъдат кастрени и дори и да бъдат освободени от длъжност, те пак няма да се обърнат назад и да се стремят към истината, да търсят път на практикуване или да променят посоката на стремежа си. Независимо колко големи загуби нанасят на Божия дом и колко голямо е падението им, те никога няма да изповядат греховете си. Техните провали няма да ги накарат да се стремят към истината и да я търсят в последващото време; вместо това те ще пресмятат какво точно могат да направят, за да спасят всичко и да си върнат статуса, който са изгубили. Това са двете точки. Първата е вид състояние, в което се намират, след като изгубят статуса си, а именно да са в постоянна готовност да си върнат поста. Втората точка е отказът им да признаят или да разберат погрешния път, по който са вървели. В рамките на тази втора точка неразбирането на погрешния път, по който са вървели, е една част от нея; освен това те в никакъв случай няма да се покаят искрено, нито ще приемат истината и със сигурност няма да компенсират

щетите, които са нанесли на Божия дом, със сърца, изпълнени с угризения. Те категорично няма да мислят как да се преобразят, как да се променят от хора, които не се стремят към истината, в хора, които се стремят към истината и я практикуват. Тези две точки показват, че антихристите изпитват неприязън към истината и са нечестиви по природа; те са особено добри в прикриването и адаптирането към средата си, като хамелеони. Те имат изменчива същност и в дълбините на сърцата им стремежът им към статус и амбициите и желанията им никога не отслабват, нито някога ще се променят. Никой не може да промени тези хора. Като гледаме тези проявления, каква е природата същност на този вид човек? Антихристът брат или сестра ли е? Антихристът истински човек ли е? (Не.) Ако вие виждате тези хора като братя и сестри, не означава ли това, че сте наистина глупави? Тези проявления са разкриване на същността на антихриста. Когато антихристите нямат статус, такова е състоянието, в което се намират; сметките в сърцата им, това, което разкриват, и как действат външно, и видът отношение, което имат в дълбините на сърцата си към истината и към своите прегрешения, са такива и възгледът им няма да се промени. Без значение колко много разговаряш за истината или говориш за правилни, положителни пътища на практикуване, те никога няма да го приемат истински дълбоко в себе си; вместо това ще му се съпротивляват. Те дори ще вярват: „Е, вече нямам статус, така че това, което казвам, не се брои. Вече никой не ме подкрепя; вие просто искате да ми се подигравате и да ми дадете урок. Пригоден ли си да ми даваш урок? Ти за какъв се мислиш? Когато станах водач, ти още не се беше научил да ходиш! Не научи ли от мен малкото неща, за които говориш? А се опитваш да ми даваш урок. Наистина не си знаеш мястото във вселената!“. Те мислят, че хората се нуждаят от определено старшинство, за да ги кастрят, да говорят с тях, да разговарят с тях или да водят сърдечен разговор. Що за нещо са тези хора? Само антихристите са способни да казват такива неща; нормалните хора и хората, които имат някакво чувство за срам и малко рационалност, никога не биха казали тези неща. Ако някой ви изнася проповед, спокойно води сърдечен разговор с вас, посочва проблемите, които имате, и ви дава някои предложения, ще можете ли да приемете това? Или ще имате същия начин на мислене като антихриста? Да кажем например, че си вярващ от 10 години, но никога не си служил като водач. Друг човек вярва само от две години, но има по-висок статус от теб и ти се чувстваш разстроен от това. Да кажем, че си вярвал в Бог 20 години, преди най-накрая да станеш водач на района. Някой друг става областен водач, след като е вярвал само пет години, и започва да те ръководи, а на теб ти е трудно да приемеш това. Ако те кастри, ти се чувстваш неудобно и дори и да е прав да те кастри, ти все така не искаш да го приемеш. Имали ли сте някога такова отношение или проявления? (Да.) Това е нравът на антихриста. Мислиш ли, че само антихристите имат нрав на антихрист? Всеки, който има нрава на антихрист, е в опасност, може да поеме по пътя на

антихриста и този нрав може да го унищожи. Така стоят нещата. Когато разговаряме за същността на антихриста и я разнищваме, това включва и хората, които имат нрав на антихрист. Бихте ли казали, че хората, включени в това, са малцинството или мнозинството? Или това включва всички? (Включва всички.) Точно така, защото нравът на антихриста е нравът на Сатана и всички покварени хора притежават нрава на Сатана. Сега разговаряхме малко по темата как антихристите се отнасят към кастренето. За да навлезем в повече подробности, могат да се дадат някои конкретни примери. Ще оставя на вас да разговаряте за това по време на вашите събирания. Докато разговаряте, не говорете винаги за това какви са другите хора. Разбира се, общението за проявленията на другите е неизбежно, но основно трябва да разговаряте за собствените си проявления. Ако можете да намерите в себе си някои проявления или разкривания, които са свързани с нрава на антихриста, това ще бъде полезно и благотворно за вашето себепознание и ще ви помогне да се отървете от този нрав.

Преди сме разговаряли по темата за различните проявления на нрава на антихриста — можете ли сега да се съпоставите с тях? Успяхте ли да постигнете някакво разбиране? Можете ли да разрешите някои реални проблеми? Независимо кой аспект от покварения си нрав променяте, всичко се постига на основата на разбиране на истината, съпоставяне с истината и след това опознаване на себе си. Следователно способността да разпознавате и разнищвате различните проявления на покварения нрав е път, по който трябва да минете, що се отнася до опознаването на себе си и постигането на промяна в нрава. Разбрахте ли вече тази точка? Някои от вас може и да не са и да си мислят: „Винаги разговаряте по тези незначителни теми и неща; никога не говорите за някакви дълбоки истини или не разкривате някакви дълбоки мистерии. Толкова е скучно и досадно! Какво общо имат тези неща, за които разговаряте, с нашето навлизане в небесното царство, получаването на големи благословии и усъвършенстването ни в бъдеще?“. Тези хора никога не разбират; доспива им се, докато слушат тези неща. Хората, които нямат духовно разбиране, не го схващат; те не разбират различните човешки състояния, до които се докосва всяка истина, нито връзките между различните истини. Те не разбират тези неща. Колкото по-подробно обяснение им даваш, толкова по-объркани стават и толкова по-малко възприемат, затова винаги им се доспива. Когато събирането започне, те пеят и танцуват и не им се доспива, без значение колко скучни или повтарящи се са правилата и церемониите. Щом обаче започнеш да разговаряш за истината и различните състояния на хората, те започват да клюмат. Какво се случва с хората, на които винаги им се доспива така? Не са ли разкрити? Това е проявление на липса на любов към истината, нали? Що се отнася до подробностите за различните истини, свързани с навлизането в живота, хората, които искрено се стремят към истината и притежават определени заложби, колкото повече слушат за тях, толкова по-добре ги разбират, докато

онези, които не обичат истината и нямат духовно разбиране, просто колкото повече слушат за тях, толкова повече се объркват. Колкото повече слушат, толкова по-скучни ги намират и без значение колко слушат, те все още се чувстват по същия начин; не могат да чуят път в тях. Те смятат, че въпросите, свързани с навлизането в живота, всъщност не са толкова сложни, така че няма нужда да се разговаря толкова много за тях. Такива са хората, които нямат духовно разбиране. Промяната в нрава включва много истини. Ако по пътя на стремежа към промяна на нрава си хората не отделят време и усилия за всяка истина, не постигнат разбиране, възприемане и познание за всяка истина и не намерят път на практикуване, тогава те категорично няма да могат да навлязат в никоя истина. Какъв е пътят, по който хората могат да опознаят Бог? Той е чрез разбиране на всички различни истини и навлизане в тях; това е единственият път. Освен това всяка истина не е някаква теория или вид знание или философия; тя е свързана с живота на хората и състоянието на тяхното съществуване, със състоянията, в които се намират, и нещата, за които мислят всеки ден, както и с различните мисли, идеи, намерения и нагласи, които им хрумват под господството на покварената им същност. И така, това са темите, за които говорим. Когато си изясниш тези теми, свържеш ги със себе си, намериш принципите на практикуване и опознаеш различните състояния и гледни точки, породени от различните ти видове нрав, ти наистина ще си разбрал истините, които са свързани с тях, и едва тогава ще можеш да практикуваш точно според истините принципи. Ако само буквално разбираш думите и когато видиш Божието разобличаване на егоизма на антихристите и това, че са достойни за презрение, си мислиш: „Антихристите са егоистични и достойни за презрение, но аз самият съм доста безкористен; имам много любов, която да дам, толерантен съм, роден съм в семейство на учени, получил съм висше образование и съм повлиян от известни личности и шедьоври, не съм егоист“ — изричането на тези неща приемане на истината ли е? Опознаване на себе си ли е? Съвсем очевидно е, че не разбираш тази конкретна истина, нито различните състояния, които се обхващат от нея. Когато разбереш различните състояния, за които Бог говори и които разобличава, обхванати от дадена истина, и можеш да се съпоставиш с тях и да намериш точните принципи на практикуване, ти ще си поел по пътя на практикуването на истината и ще си навлязъл в истината реалност. Ако не си направил това, тогава просто си разбрал една доктрина; не си разбрал истината. Също като темата, за която току-що говорихме, за това как антихристите се отнасят към кастренето. Различните състояния, проявления и разкривания, за които разговаряхме, са свързани с природата същност и нрава на антихриста. Колко от тях разбираш? С колко от тях си се съпоставил? Твърденията, подробностите и състоянията, съдържащи се в тази тема, които си схванал, с други хора ли са свързани, или с теб? Ти самият имаш ли някаква връзка с тези състояния? Наистина ли си ги свързал със себе си,

или просто неохотно си ги признал и си се съгласил с тях? Това зависи от твоето възприемане и от отношението ти към истината. Свързването на тези състояния със себе си е просто предпоставка, за да можеш да практикуваш истината; това не означава, че вече си започнал да я практикуваш. Ако обаче не можеш да свържеш тези състояния със себе си, тогава няма да имаш абсолютно нищо общо с практикуването на истината. В такъв случай, когато слушаш проповеди, какво ще чуеш? Просто ще се преструваш; ще изглежда сякаш вярваш в Бог, но всъщност няма да практикуваш според Неговите слова и няма да можеш да навлезеш в реалността на словата Му. Просто ще бъдеш лаик, средство за обслужване, контрастиращ предмет. Що се отнася до това как трябва да се съпоставяте с тези състояния и как трябва да разнищвате различните състояния, свързани с нещата, които казах, това зависи от вашето собствено познание. Всичко, което мога да направя, е да ви кажа тези слова и да ви ги предоставя, а за останалото ще трябва вие самите да положите усилия. Дали можете да приемете тези слова, или не, зависи от вашето отношение. Някои хора са непримирими в сърцата си; те винаги се преструват и се опитват да защитят статуса и репутацията си. Те очевидно имат проблеми, но не могат да видят тези проблеми и не ги признават, и дори се наемат да разобличават и разнищват другите. В резултат на това тези други хора в крайна сметка се възползват от това, докато те самите не печелят нищо. Тези хора са глупаци, нали? Това е глупаво поведение. Смисълът на слушането на проповеди не е да се научиш как да разпознаваш другите хора, нито да слушаш от името на други хора; той е, за да можеш ти самият да чуеш казаното и да го придобиеш. Ти слушаш Божиите слова, истината и проповедите и от всичко това стигаш до разбиране на истината, придобиваш живот и постигаш преобразяване на нрава. Това има ли нещо общо с другите хора? Тези слова са свързани с теб. Ако възприемеш такова отношение, тогава тези слова може би ще могат да те променят, да станат твоя реалност и да ти дадат възможност да постигнеш промяна в нрава.

По тази първа тема разговаряхме за различните проявления на това как антихристите се отнасят към кастренето. От една страна, общението по тази тема ви помага да разберете отношението на антихристите и разкриванията на тяхната природа същност по този въпрос, а от друга ви дава някои положителни напътствия и предупреждения. Вие можете сами да разговаряте за оставащите проблеми и да ги разрешите; това са си ваши дела.

2. Как антихристите се отнасят към по-силните от тях

Когато става въпрос за желанието на антихристите да защитават собствената си репутация и статус, те не само проявяват и разкриват своята природа същност, когато са кастрени — антихристите се сблъскват с много други видове ситуации и неща. Следователно втората тема, по която ще разговаряме, е как антихристите

поддържат своя статус и репутация в групи от хора. Докато са в група от хора, какво поведение проявяват антихристите, което може да илюстрира, че във всичко, което правят, те се опитват да защитят собствената си репутация и статус? Ясна ли е, или не е ясна тази тема? Голям или малък е нейният обхват? Представителна ли е, или не? (Представителна е.) Тази тема е пряко свързана с природата същност на антихристите. Какви проявления показват антихристите, докато живеят сред групи от хора? Какво отношение и какви действия използват, за да защитят своята репутация и статус? Първо, ако антихристите нямат статус, те все така ли са антихристи? (Да.) Трябва ясно да разбирате това понятие. Не мислете, че само хората със статус могат да притежават същността на антихристите и да бъдат антихристи, или че обикновените хора без статус не са антихристи. Обхватът всъщност е доста голям. Всеки човек, който притежава същността на антихристите, все така е антихрист, независимо дали има статус, или не, и дали е водач или обикновен вярващ; това се определя от неговата същност. И така, какви проявления показват хората със същността на антихристите, докато са обикновени последователи? Кои разкривания на природата същност служат като достатъчно доказателство, че те всъщност са антихристи? Нека първо разгледаме как живеят в групи от хора, как се отнасят към другите и се справят с нещата, както и отношението, което таят към истината. Това, за което най-много трябва да разговаряме, не е какво ядат антихристите, какво носят, къде живеят или как се придвижват, а как защитават своята репутация и статус, докато са в групи. Дори и да са обикновени вярващи, те все пак постоянно се опитват да защитят своята репутация и статус, като постоянно разкриват този вид нрав и същност и вършат такива неща. Следователно това ни позволява да направим още една крачка напред в разбирането си за нрава и същността на антихристите. Независимо дали антихристите имат статус, или не, и без значение кога и къде се намират, нравът и същността на антихристите винаги са разкривани и проявявани в тях. Това не се ограничава до което и да било пространство, география или хора, събития и неща.

Когато антихристите изпълняват дълг, без значение какъв е той и независимо от групата, в която се намират, те проявяват ясно изразена форма на постъпки, а именно, че във всичко винаги искат да изпъкват и да се показват, винаги имат склонност да възпират и контролират хората, винаги искат да водят хората и те да командват, винаги искат да бъдат в центъра на вниманието, винаги искат да привличат погледите и вниманието на хората към себе си и искат да спечелят възхищението на всички. Когато антихристите се присъединят към дадена група, независимо от броя на хората в нея, кои са членовете ѝ или каква е тяхната професия или идентичност, антихристите първо преценяват обстановката, за да видят кой е внушителен и изключителен, кой е красноречив, кой е впечатляващ и кой е пригоден или има престиж. Те преценяват кого могат и кого не могат да

победят, както и кой ги превъзхожда и кой им отстъпва. Това са първите неща, които гледат. След като бързо са преценили ситуацията, те започват да действат, като за момента оставят настрана и пренебрегват онези, които са под нивото им. Първо отиват при онези, за които смятат, че ги превъзхождат, които имат известен престиж и статус или които имат дарби и талант. Това са хората, с които първо се съизмерват. Ако някой от тези хора е високо ценен от братята и сестрите или е вярващ в Бог от дълго време и е с висок престиж, тогава той става обект на завистта на антихристите и, разбира се, се разглежда като конкуренция. След това антихристите тихо се сравняват с тези хора, които имат престиж и статус и предизвикват възхищението на братята и сестрите. Те започват да размишляват за такива хора, като изследват какво могат да правят и какво са усвоили, и защо някои хора ги ценят. Докато наблюдават и проучват, антихристите осъзнават, че тези хора са експерти в определена професия, както и факта, че всички ги ценят високо, защото вярват в Бог от по-дълго време и могат да споделят някакво свидетелство за преживяване. Антихристите смятат такива хора за „плячка“ и ги разпознават като опоненти, след което съставят план за действие. Какъв план за действие? Те разглеждат аспектите, в които отстъпват на опонентите си, и след това започват да работят върху тези аспекти. Например, ако не са толкова добри в определена професия като тях, те ще изучават тази професия, повече ще четат книги, повече ще търсят всякаква информация и повече ще молят смирено другите за наставления. Те ще участват във всякакъв вид работа, свързана с тази професия, като постепенно натрупват опит и развиват собствената си сила. И когато повярват, че имат капитала да се съревновават с опонентите си, те често излизат напред, за да изразят собствените си „блестящи възгледи“, и често умишлено опровергават и омаловажават опонентите си, за да ги злепоставят и да опетнят имената им, и така да подчертаят колко са умни и изключителни, и да потиснат опонентите си. Прозорливите хора могат да видят всички тези неща, само глупавите и невежите, на които им липсва проницателност, не могат. Повечето хора просто виждат ентусиазма на антихристите, техния стремеж, страданието, плащането на цена и външното добро поведение, но истинската ситуация е скрита в дълбините на сърцата на антихристите. Каква е основната им цел? Тя е да придобият статус. Целта, върху която е съсредоточена цялата им работа, целият им тежък труд и цялата цена, която плащат, е това, което най-много боготворят в сърцата си: статус и власт.

За да придобият власт и статус, първото нещо, което антихристите правят в църквата, е да се опитат да спечелят доверието и почитта на другите хора, за да могат да убедят повече хора и да накарат повече от тях да им се възхищават и да ги боготворят, като по този начин постигат целта си да имат последната дума и да държат властта в църквата. Когато става въпрос за придобиване на власт, те са най-умели в това да се съревновават и да се борят с другите хора. Онези, които

се стремят към истината, онези, които имат престиж в църквата, и онези, които са обичани от братята и сестрите, са основните им противници. Всеки човек, който представлява заплаха за техния статус, е техен противник. Те непоколебимо се съревновават с по-силните от тях и напълно безмилостно се съревновават с по-слабите от тях. Сърцата им са изпълнени с философии за съревнование и борба. Те вярват, че ако хората не се съревновават и не се борят, няма да могат да получат никакви облаги и че могат да получат нещата, които искат, само като се съревновават и се борят. За да получат статус и да заемат водеща позиция в дадена група от хора, те са готови на всичко, за да се съревновават с всекиго, и не пощадяват нито един човек, който представлява заплаха за техния статус. С когото и да общуват, тези отношения са изпълнени със съревнование и борба и те продължават да се съревновават и борят до старини. Те често казват: „Бих ли могъл да победя този човек, ако се боря с него?“. Всеки, който е красноречив и може да говори логично, структурирано и методично, става обект на тяхната завист и подражание. И дори става техен противник. Всеки, който се стреми към истината и притежава вяра, и е способен често да помага на братята и сестрите и да ги подкрепя, и им дава възможност да излязат от негативността и слабостта, също става техен противник, както и всеки, който е вещ в определена професия и е донякъде почитан от братята и сестрите. Всеки, който постига резултати в работата си и получава признанието на Горното, естествено се превръща в още по-голям противник за тях. Какви са девизите на антихристите, независимо в коя група се намират? Споделете какво мислите. (Битката срещу другите хора и срещу Небето е източник на безкрайно забавление.) Това не е ли лудост? Лудост е. Има ли други? (Боже, не си ли мислят следното: „В цялата вселена само аз властвам като пълен господар.“? Тоест те искат да са на върха и с когото и да са, винаги искат да го надминат.) Това е една от техните идеи. Има ли други? (Боже, сетих се за три думи: „Победителят става цар“. Мисля, че където и да са, те винаги искат да превъзхождат останалите и да се открояват и се стремят да са на върха.) Повечето от това, за което говорихте, са видове идеи. Опитайте се да ги опишете, като използвате някакво поведение. Където и да се намират, антихристите не искат непременно да заемат най-високата позиция. Всеки път, когато отидат някъде, те имат нрав и манталитет, които ги принуждават да действат. Какъв е този манталитет? Той е: „Трябва да се съревновавам! Да се съревновавам! Да се съревновавам!“. Защо казвам „съревновавам“ три пъти, а не веднъж? (Съревнованието се е превърнало в техен живот, с него живеят.) Това е техният нрав. Родени са с нрав, който е изключително надменен и трудно се овладява, т.е. смятат се за ненадминати и са изключително самонадеяни. Никой не може да обуздае изключително надменния им нрав. Самите те не могат да го контролират. Затова животът им представлява само борба и съревноваване. За какво се борят и съревновават? Естествено, те се съревновават за слава, придобивки, статус,

репутация и за собствените си интереси. Каквито и методи да се налага да използват, стига всички да им се подчиняват и стига самите те да получават ползи и статус, те са постигнали целта си. Волята им да се съревновават не е временно забавление, а е вид нрав, който произлиза от сатанинската природа. Той е като нрава на големия червен змей, който се бори и с Небето, и със земята, и с хората. Какво искат тогава антихристите, като се борят и се съревновават с другите в църквата? Несъмнено се съревновават за репутация и статус. Каква полза обаче имат от статуса, ако го спечелят? Каква им е изгодата от това, че другите ги слушат, възхищават им се и ги боготворят? Дори самите антихристи не могат да го обяснят. В действителност те обичат да се наслаждават на репутацията и статуса си, на това всички да им се усмихват, да ги ласкаят и да им се подмазват, когато ги видят. Така че всеки път, когато антихрист отиде в църква, той прави едно: бори се и се съревновава с другите. Дори и да спечели власт и статус, той не спира до тук. За да защити статуса си и да подсигури властта си, той продължава да се бори и да се съревновава с другите. Ще прави това до смъртта си. И така, философията на антихристите е следната: „Докато си жив, не спирай да се бориш“. Ако в църквата има такъв зъл човек, дали това ще смущава братята и сестрите? Да кажем например, че всички тихо ядат и пият Божиите слова и разговарят за истината, атмосферата е мирна и настроението е приятно. През това време един антихрист ще кипи от недоволство. Ще започне да завижда на хората, които разговарят за истината, и ще ги намрази. Ще започне да ги напада и да ги съди. Няма ли това да смути мирната атмосфера? Антихристът е зъл човек, който е дошъл, за да смущава и отвращава другите. Ето какви са антихристите. Понякога те не се стремят да унищожат или да победят хората, с които се съревновават и които потискат. Щом постигнат репутация, статус, суета и гордост и щом изтръгнат от хората възхищение, те са постигнали целта си. Докато се съревновават, те разкриват един ясен сатанински нрав. Какъв е този нрав? Именно, че в която и църква да се появят, те винаги искат да се съревновават и да се борят с другите хора, винаги искат да се съревновават за слава, придобивки и статус и чувстват, че са постигнали целта си, едва когато в църквата настане безпорядък и смут, когато са придобили статус и всички отстъпят пред тях. Това е природата на антихристите, тоест те използват съревнованието и борбата, за да постигнат целите си.

Какъв е девизът на антихристите, независимо в коя група се намират? „Трябва да се съревновавам! Да се съревновавам! Да се съревновавам! Трябва да се съревновавам, за да бъда най-висшият и най-великият!“. Това е нравът на антихристите. Където и да отидат, те се съревновават и се опитват да постигнат целите си. Те са слугите на Сатана и смущават делото на църквата. Нравът на антихристите е такъв: те започват, като се оглеждат в църквата, за да видят кой вярва в Бог от много години и има капитал, кой има някакви дарби или таланти,

кой е бил от полза за братята и сестрите при тяхното навлизане в живота, кой има повече престиж, кой е по-старши, за кого се говори добре сред братята и сестрите, кой има повече положителни неща. Тези хора ще са тяхната конкуренция. В обобщение, всеки път, когато антихристите са сред група хора, те винаги правят следното: съревновават се за статус, за добра репутация, за това да имат последната дума по въпросите и правото да вземат решения в групата, което, след като го спечелят, ги прави щастливи. Способни ли са да вършат действителна работа, след като придобият тези неща? Абсолютно не, те не се съревновават и не се борят, за да вършат действителна работа. Целта им е да надделеят над всички останали. „Не ме интересува дали си готов да ми се подчиниш, или не. По отношение на капитала аз съм най-великият, по отношение на уменията да говоря съм най-добрият, а по отношение на дарбите и талантите имам най-много“. В която и област да е, те винаги искат да се съревновават за първото място. Ако братята и сестрите ги изберат за надзорници, те ще се съревновават с партньорите си, за да имат последната дума и правото да вземат решения. Ако църквата ги натовари с определена работа, те ще настояват да командват парада за това как да се извърши тя. Ще искат да се стремят всичко, което казват, и всички неща, които решават, да успяват и да се превръщат в реалност. Ако братята и сестрите приемат идеята на някой друг, ще бъде ли одобрено това от тях? (Не.) Това означава неприятности. Ако не ги слушаш, те ще ти дадат урок, ще те накарат да почувстваш, че не можеш без тях, и ще ти покажат какви ще са последствията, ако не им се подчиниш. Ето колко самонадеян, отвратителен и неразумен е нравът на антихристите. Те нямат нито съвест, нито разум, нито дори частица истина. В действията и делата на антихриста може да се види, че в това, което прави, няма нищо от разума на нормален човек и макар че някой може да разговаря с него за истината, той не я приема. Колкото и правилно да е това, което казваш, при него то не минава. Единственото нещо, към което обича да се стреми, е репутацията и статусът, които почита. Стига да може да се наслаждава на предимствата на статуса, той е доволен. Това, според него, е стойността на неговото съществуване. Независимо в коя група хора се намира, той трябва да покаже на хората „светлината“ и „топлината“, които предоставя, своите таланти, своята уникалност. И именно защото вярва, че е специален, той естествено смята, че трябва да бъде третиран по-добре от обикновените хора, че трябва да получава подкрепата и възхищението на хората, че хората трябва да го уважават, да го боготворят — той смята, че всичко това му се полага. Не са ли такива хора нагли и безсрамни? Не е ли неприятност да има такива хора в църквата? Когато нещо се случи, здравият разум повелява хората да слушат този, който говори правилно, да се покоряват на този, който прави предложение, което е от полза за делото на Божия дом, и да приемат това предложение, което е в съответствие с истините принципи. Ако антихристите кажат нещо, което не е в съответствие с принципите, всички

останали може да не ги послушат или да не приемат предложението им. В такъв случай какво ще направят антихристите? Те ще продължат да се опитват да се защитават и оправдават, ще измислят начини да убедят другите и ще накарат братята и сестрите да ги слушат и да приемат предложението им. Те няма да се замислят какъв ефект може да има върху работата на църквата, ако предложението им бъде прието. Това не е в обхвата на техните съображения. Кое е единственото нещо, което ще вземат предвид? „Ако предложението ми не бъде прието, къде ще мога да си покажа лицето? Затова трябва да се съревновавам и да се стремя предложението ми да бъде прието“. Винаги, когато нещо се случи, те мислят и действат по този начин. Никога не размишляват върху това дали то е в съответствие с принципите, или не, и никога не приемат истината. Това е нравът на антихристите.

Какво е основното проявление на пълната липса на разум у антихристите? Те вярват, че имат дарби, че са способни и притежават добри заложби и че трябва да бъдат боготворени и подкрепяни от другите хора, и поставени на важна позиция от Божия дом. Освен това те вярват, че Божият дом трябва да приема и да лансира всички предложения и идеи, които те представят, и ако Божият дом не ги приеме, те силно се ядосват, противопоставят се на Божия дом и установяват свои собствени независими царства. Нима това разкриване на нрава и същността на антихристите не причинява прекъсвания и смущения в църквата? Може да се каже, че всички действия на антихристите причиняват огромни прекъсвания и смущения на делото на църквата и на навлизането в живота на Божиите избраници. Когато антихристите се съревновават за ръководни позиции в църквата и за престиж сред Божиите избраници, те използват всички възможни средства, за да нападат останалите и да се издигат. Не се замислят колко много може да навредят на делото на Божия дом и на навлизането в живота на Божиите избраници. Съобразяват се единствено с това дали амбициите и желанията им могат да се удовлетворят и дали могат да подсигурят собствения си статус и репутация. В църквите и сред Божиите избраници антихристите изпълняват ролята на демони, зли хора и слуги на Сатана. Изобщо не са хора, които искрено вярват в Бог, нито са негови последователи, камо ли да са хора, които обичат и приемат истината. Преди да постигнат намеренията и целите си, никога не се самоанализират и не опознават себе си, не размишляват дали намеренията и целите им съответстват на истината, никога не търсят как да поемат по пътя на стремежа към истината, за да постигнат спасение. Вместо покорно да вярват в Бог и да изберат пътя, по който трябва да поемат, те си блъскат главите, като си мислят: „Как мога да заема позицията на водач или работник? Как мога да се съревновавам с водачите и работниците в църквата? Как мога да подведа и да контролирам божиите избраници, а христос да превърна в обикновен фигурант? Как мога да си подсигуря място в църквата? Как мога да си осигуря стабилна опора в църквата и да

придобия статус, как да съм сигурен, че ще успея и няма да се проваля и как в крайна сметка да постигна целта си да контролирам божиите избраници и да установя свое собствено царство?“. Това са нещата, за които антихристите мислят денем и нощем. Що за нрав и природа е това? Например, когато обикновените братя и сестри пишат статии със свидетелства, те мислят как вярно да изразят в писмен вид своите преживявания и разбиране. Затова те се молят пред Бог с надеждата, че Той ще им даде повече просветление относно истината и ще им даде възможност да придобият по-голямо и по-задълбочено разбиране за нея. Докато, когато антихристите пишат статии, те си блъскат главите, като размишляват как да пишат по начин, който ще накара повече хора да ги разберат, да научат за тях и да им се възхищават, и по този начин да придобият статус в съзнанието на повече хора. Те искат да използват това най-обикновено, незначително нещо, за да увеличат славата си. Те не могат дори да пропуснат такава възможност. Що за хора са те? Някои антихристи, като видят, че други могат да пишат статии със свидетелства за преживявания, искат да напишат нещо, което е по-удивително от свидетелството за преживяване на когото и да било друг, в опит да се съревновават с тях за статус и престиж. И така, те си измислят и плагиатстват истории. Те дори се осмеляват да дават лъжливо свидетелство. За да си изградят име, за да накарат повече хора да научат за тях и да разпространят името си, антихристите не се колебаят да правят всякакви срамни неща. Те няма да пропуснат дори и най-малката възможност да станат известни, да придобият статус, да бъдат почитани сред група от хора и да бъдат гледани с особено уважение. Каква е целта да бъдат гледани с особено уважение? Какви последствия и цели искат да постигнат антихристите? Антихристите искат другите да ги виждат като изключителни хора, хора, които са по-благородни от всеки друг и които се отличават в определени области. Те искат да оставят добро впечатление в съзнанието на другите, дълбоко впечатление, и дори постепенно да накарат другите хора да им завиждат, да им се възхищават и да благоговеят пред тях. Докато се стремят с всички сили да постигнат тази цел, те също така продължават да вървят по същия път, както преди.

Независимо в коя група хора се намират, независимо дали се преструват, или се трудят, онова, което е скрито в дълбините на сърцата на антихристите, не е нищо повече от желание за статус. Същността, която те разкриват и проявяват, не е нищо повече от борба и съревнование. Каквото и да правят антихристите, те се съревновават с другите за статус, добро име и интереси. Най-честото проявление на това е съревноваването за добро име, добра оценка и статус в съзнанието на хората, така че те да ги уважават и да им се покланят, да се въртят около тях и да ги направят център на вниманието. Това е пътят, по който вървят антихристите. Именно за това се съревновават антихристите. Независимо как Божиите слова заклеймяват и разнищват тези неща, антихристите няма да приемат истината,

нито ще приемат правосъдието и наказанието на Божиите слова, нито ще се откажат от нещата, които са съдени и заклеймявани от Бог. Напротив, колкото повече Бог разобличава тези неща, толкова по-хитри стават антихристите. Те възприемат по-прикрити и лукави средства, за да преследват тези неща, така че хората да не могат да видят какво правят и погрешно да повярват, че са се отказали от тези неща. Колкото повече Бог разобличава тези неща, толкова повече антихристите намират начини да използват по-коварни и по-изкусни методи, за да ги преследват и да ги придобият. Освен това те използват приятни думи, за да прикрият скритите си мотиви. В обобщение, антихристите категорично не приемат истината, не размишляват над поведението си, нито идват пред Бог, за да се молят и да търсят истината. Напротив, в сърцата си те са още по-недоволни от Божието разобличаване и правосъдие дотам, че възприемат враждебно отношение към тези неща. Те не само не се отказват от стремежа си към репутация и статус, но и милеят за тези неща още повече и измислят начини да скрият и маскират този стремеж и да попречат на хората да го прозрат и забележат. Каквато и да е ситуацията, антихристите не само не практикуват истината, но когато се разкрие истинското им лице, тоест когато случайно разкрият тези свои амбиции и желания, те се тревожат повече, че другите ще прозрат тяхната същност и истинско лице въз основа на Божиите слова и истината, затова се опитват да го прикрият и правят всичко възможно, за да се защитят. Каква е целта на това прикриване? Да защитят статуса и репутацията си от загуби и да запазят силата си за следващата битка. Това е същността на антихристите. Независимо от времето или ситуацията, целите и посоката на техните постъпки няма да се променят, нито целите им в живота, нито принципите зад действията им, нито желанието, амбицията и целта в дълбините на сърцата им да преследват статус. Те не само ще направят всичко възможно, за да се стремят към постигането на статус, но и ще увеличат усилията си, за да го получат. Колкото повече Божият дом разговаря за истината, толкова повече те умело ще избягват да използват някои очевидни модели на поведение и проявления, които другите хора могат да прозрат и разпознаят. Те ще преминат към друг метод и ще плачат горчиво, докато признават грешките си и заклеймяват себе си, като печелят съчувствието на хората, карат ги погрешно да повярват, че са се покаяли и променили, и затрудняват хората да ги разпознаят. Каква е тази същност на антихристите? Не е ли малко подмолна? (Да.) Когато хората са толкова подмолни, те са дяволи. Могат ли дяволите наистина да се покаят? Могат ли наистина да загърбят амбицията и желанието си да преследват статус? Дяволите по-скоро биха умрели, отколкото да загърбят тази амбиция. Както и да разговаряш за истината с тях, ще бъде безполезно, те няма да загърбят тази амбиция. Ако в тази ситуация загубят битката и бъдат разобличени от братята и сестрите, те пак ще продължат да се борят и да се съревновават за статус, добро име, правото на

последна дума и правото да вземат решения, когато се преместят в следващата група. Те ще се съревновават за тези неща. Без значение каква е ситуацията или в коя група хора се намират, принципът, който винаги спазват, е да се съревновават: „Само аз мога да водя, никой друг не може да ме води!“. Те категорично не са склонни да бъдат обикновени последователи или да приемат ръководството или помощта на други хора. Това е същността на антихристите.

В църквата има ли такива, които вярват в Бог от много години и въпреки това изобщо не се стремят към истината, а винаги преследват статус и репутация? Какви са проявленията на такива хора? Бихте ли казали, че хората, които винаги се изтъкват, които са склонни да предлагат оригинални мисли и да бълват високопарни идеи, са такива хора? Какви неща правят те често? (Някой изразява гледната си точка и на всички останали тя им се струва правилна, но за да покаже колко е умен, този човек излиза с различна гледна точка, която хората ще сметнат за още по-правилна и която ще отхвърли гледната точка на първия човек, като по този начин показва колко е умен.) Това се нарича перчене. Те отхвърлят възгледите на другите и след това излизат със своя собствена уникална гледна точка, която дори те самите не смятат за реалистична или валидна — просто един лозунг — но въпреки това трябва да покажат на хората колко са умни и да накарат всички да ги слушат. Те винаги трябва да са различни, винаги трябва да предлагат оригинални мисли, винаги бълват високопарни идеи и без значение колко осъществимо и практично е това, което казват другите, те трябва да гласуват против него и да намерят различни причини и извинения, за да отхвърлят възгледите на другите. Това са най-честите модели на поведение на хората, които се опитват да предлагат оригинални мисли и да бълват високопарни идеи. Независимо колко правилни или уместни са били действията на някого, те ще ги отхвърлят и ще ги пренебрегнат. Макар ясно да знаят, че този човек е постъпил уместно, те все пак казват, че действията му не са били уместни, и го представят така, сякаш биха могли да свършат по-добра работа и че в никакъв случай не отстъпват на този човек. Хора като тях мислят, че никой не е толкова добър, колкото тях, че са по-добри от другите във всяко едно отношение. За тях всичко, което казват другите, е неправилно; другите хора са безполезни, а те самите са добри във всяко едно отношение. Дори ако направят нещо нередно и бъдат кастрени, те няма да са склонни да се покорят, изобщо няма да приемат истината, а може и да излязат с куп извинения, които карат другите да мислят, че не са сгрешили и че не е трябвало да бъдат кастрени. Хората, които обичат да предлагат оригинални мисли и да бълват високопарни идеи, са надменни и самоправедни по този начин. Всъщност на огромното мнозинство от тези хора им липсва истински талант и не могат да свършат нищо добре, каквото и да правят, то се превръща в пълна бъркотия. Но те нямат самосъзнание и си мислят, че са по-добри от другите хора, и се осмеляват да се намесват и да се въвличат във всичко, което правят

другите, и продължават да бълват високопарни идеи, като винаги искат другите да ги уважават и да ги слушат. Независимо каква е ситуацията или в коя група се намират, те искат само другите да им служат и да ги слушат; те не искат да служат на никого или да слушат когото и да било. Не са ли това антихристи? Ето колко надменни и самоправедни са антихристите; ето колко им липсва разум. Те говорят само за привидно правдоподобни доктрини и ако другите посочат грешките им, те изопачават думи и логика и говорят по фалшив, приятен начин, за да накарат хората да почувстват, че са прави. Независимо колко правилно е мнението на някой друг, антихристите ще използват красноречив начин на говорене, за да го изопачат, и ще накарат всички да приемат собственото им мнение. Антихристите са хора от този тип — те са изключително способни да подвеждат другите, могат да ги подведат до такава степен, че да бъдат доведени до объркване и дезориентация и вече да не знаят кое е правилно и кое — грешно. В крайна сметка всички, на които им липсва проницателност, ще бъдат напълно подведени и пленени от тези антихристи. В повечето църкви има хора, които подвеждат другите по този начин. Когато Божиите избраници разговарят за истината или споделят своето свидетелство за преживяване, антихристите винаги се изправят и изразяват собствените си възгледи. Те не отварят сърцата си, за да разговарят за своето познание за преживяване по откровен начин; вместо това те винаги посочват неща и правят критични, безотговорни забележки относно познанието за преживяване на другите, за да покажат колко са умни и да постигнат целта си да накарат другите да ги уважават. Антихристите са най-умели в говоренето на думи и доктрини; те никога не могат да споделят истинско свидетелство за преживяване и никога не говорят за себепознание. Вместо това те винаги търсят проблеми в другите и вдигат голям шум около тях. Никога не виждате антихристи да приемат мненията на другите непредубедено или активно да разговарят за собствения си покварен нрав и да се разкриват пред другите. Със сигурност не ги виждате да разговарят за това какви погрешни и абсурдни възгледи са таили и как са ги променили, и категорично не ги чувате да признават грешките, които са направили, или недостатъците си… Независимо колко дълго антихристите общуват с другите, те винаги карат другите да чувстват, че нямат никаква поквара, че са родени съвършени и святи и че другите трябва да им се покланят. Хората, които наистина притежават разум, не желаят да бъдат уважавани или да им се покланят другите. Ако другите наистина ги уважават и им се покланят, те намират това за срамно, защото знаят, че са покварени хора с покварен нрав и че не притежават истините реалности. Те знаят собствената си мярка, така че каквато и поквара да разкрият и каквито и погрешни възгледи да се породят у тях, те могат да разговарят за тези неща откровено и да уведомят другите за тях, и това ги кара да се чувстват много спокойни, освободени и щастливи. Те изобщо не смятат, че е трудно да се направи това. Дори ако другите ги съдят, гледат ги отвисоко, наричат ги глупави или ги

презират, те не се чувстват много разстроени. Напротив, те смятат, че това е много нормално и могат да подходят към него правилно. Тъй като хората имат покварен нрав, те естествено ще разкриват поквара. Независимо дали го признаваш или не, това е факт. Ако можеш да разпознаеш собствената си поквара, това е хубаво нещо, а още по-добре е, ако другите могат да я видят ясно, по този начин те няма да ти се покланят или да те уважават. Хората, които разбират истината и притежават малко разум, могат да отворят сърцата си и да разговарят за познаването на себе си; те не намират това за трудно. Но това е много трудно за антихристите. Те гледат на тези, които се разкриват по чист начин, като на идиоти, и гледат на тези, които говорят за своето себепознание и говорят честно, като на глупави. Затова антихристите напълно презират тези хора. Ако някой може да разбере истината и всички особено го одобряват, антихристите ще видят този човек като треска в окото и трън в петата, и ще го съдят и заклеймяват. Те ще опровергаят правилните практики и положителните неща, притежавани от този човек, и ще ги представят като неправилно и изопачено разбиране. Без значение кой прави нещо, което е от полза за църквата или за братята и сестрите, антихристите ще измислят начини да го омаловажават, подиграват и осмиват; без значение колко добро е било това, което е направил, или колко е било от полза за хората, антихристите няма да смятат, че си струва да се споменава, и ще го омаловажат и минимизират, като го принизят до степен, в която няма никаква стойност. Докато, ако антихристите направят нещо малко добро, те ще положат всички усилия да го преувеличат и раздуят, за да накарат всички да го видят, да знаят, че те са го направили и че това е тяхна изключителна заслуга, така че братята и сестрите да ги гледат със специално уважение, да ги помнят постоянно, да им бъдат много благодарни и да помнят доброто в тях. Всички антихристи са способни да действат по този начин, както и тези, които притежават нрава на антихристи. В това отношение антихристите не се различават от лицемерните фарисеи; всъщност те са по-лоши от тях. Това са най-честите и очевидни типични проявления на антихристите.

Какво отношение таят антихристите, когато вършат неща? Те искат да правят добри неща пред другите, а лоши неща — тайно. Искат всички да знаят за добрите неща, които вършат, и да прикрият всички лоши неща, така че никой да не разбере за тях, до такава степен, че нито една дума да не се разчуе, и се чувстват принудени да направят всичко възможно, за да ги скрият. Този нрав на антихристите е отвратителен, нали? С каква цел антихристите действат по този начин? (За да защитят репутацията и статуса си.) Точно така. На повърхността изглежда, че не се съревновават за статус или не казват нищо в интерес на статуса, но всичко, което правят и казват, е в интерес на защитата и запазването на статуса им и в интерес на притежаването на висок престиж и добро име. Понякога те дори се борят за статус в рамките на дадена група, без да позволяват

на никого да види, че го правят. Дори ако направят препоръка за някого, тоест извършат няколко от нещата, които трябва да направят, те искат да накарат човека, когото са препоръчали, да им бъде много благодарен и да го накарат да знае, че е имал възможността да изпълнява този дълг само заради тяхната препоръка. Антихристите никога няма да пропуснат такава възможност. Те си мислят: „Въпреки че те препоръчах, аз все още съм твой водач, така че не можеш да ме надминеш“. Страстта на антихристите към статуса и репутацията е съвсем очевидна. За да се съревновават за статус и да го защитават, те не пренебрегват нито един поглед или нито една неволна дума от никого, още по-малко нещо, което се случва във всеки ъгъл. Антихристите забелязват всички тези неща, големи или малки, и думите, които другите са изрекли, се повтарят отново и отново в умовете им. С каква цел го правят? Обичат ли да клюкарстват? Не; те искат да намерят във всичко това начин и възможност да защитят собствения си статус. Те не искат статусът или името им да претърпят загуби поради някаква моментна небрежност или невнимание. В интерес на статуса те са се научили как да придобият „прозрение“ за всичко; винаги, когато някой брат или сестра каже нещо, което те смятат за неуважително, или изрази мнение, което противоречи на тяхното, те не го подминават; приемат го сериозно, извършват подробно проучване и задълбочен анализ и след това намират съответния отговор, за да се справят с казаното, до степен, в която статусът им е твърдо установен в съзнанието на всички и е абсолютно непоклатим. В момента, в който името им бъде опетнено или чуят думи, които са в негова вреда, те бързо ще проследят източника и ще се опитат да намерят извинения и оправдания, с които да се реабилитират. Следователно, без значение какъв дълг изпълняват антихристите, независимо дали действат като водачи и работници, или не, всяко едно нещо, с което се занимават, и всяка една дума, която изричат, е в интерес на статуса им и не могат да бъдат отделени от желанието им да защитят интересите си. В дълбините на сърцата на антихристите няма абсолютно никакво понятие за практикуване на истината или за защита на интересите на Божия дом. Следователно същността на антихристите може да бъде точно определена по следния начин: те са врагове на Бог; те са глутница дяволи и сатани, които са дошли да смущават, прекъсват и унищожават делото на Божия дом. Те са слуги на Сатана; те не са хора, които следват Бог, нито са членове на Божия дом, нито са обекти на Божието спасение.

Почувствахте ли се трогнати от някое от нещата, за които разговаряхме днес? Коя част ви трогна? (Последната част, т.е. тази, в която Бог разнищи съревнователната природа на антихристите.) Не е добре винаги да се съревновавате. Това поведение е свързано с антихристите и с унищожението. То не е добър път. Какво трябва да правят хората, когато имат тези проявления и разкривания? Какъв избор трябва да направят? Как трябва да избягват тези неща? Това са проблемите, за които хората трябва да мислят и да разсъждават най-много

сега, а също така това са проблемите, с които хората се сблъскват всеки ден. Как могат да се въздържат от това да се съревновават, когато нещо се случи, и как трябва да се справят с болката и безпокойството в сърцето си, след като се съревновават — това е проблем, с който всеки човек трябва да се сблъска. Хората имат покварен нрав, така че всички се съревновават за престиж, печалба и имидж и им е трудно да се въздържат от съревнование. Тогава ако човек не се съревновава, означава ли това, че се е отървал от нрава и същността на антихристите? (Не, това е само повърхностно явление. Ако не преодолее вътрешния си нрав, тогава проблемът с вървенето по пътя на антихристите не може да бъде разрешен.) И така, как може да бъде разрешен проблемът с вървенето по пътя на антихристите? (От една страна, човек трябва да има познания по този въпрос и когато разкрие мисли и идеи за надпревара за статус, да дойде пред Бог да се моли. Освен това той трябва да бъде открит и да се разкрие пред братята и сестрите и след това съзнателно да се опълчи на тези неправилни мисли и идеи. Трябва също така да поиска от Бог да го съди, наказва, кастри и дисциплинира. Тогава ще е способен да тръгне по верния път.) Това е доста добър отговор. Това обаче не е лесно да се постигне; особено за онези, които твърде много обичат репутацията и статуса, постигането му е още по-трудно. Не е лесно да се избавиш от репутацията и статуса — хората могат да постигнат това само като се стремят към истината. Само като разбират истината, те могат да опознаят себе си, ясно да видят празнотата на преследването на слава, придобивки и статус, както и истината за покварата на човечеството. Едва когато хората наистина опознаят себе си, могат да изоставят статуса и репутацията. Не е лесно да се отървеш от покварения си нрав. Ако си признал, че не притежаваш истината, че имаш твърде много недостатъци и че разкриваш твърде много поквара, но въпреки това не полагаш никакви усилия да се стремиш към истината, а се прикриваш и лицемерничиш, като караш хората погрешно да вярват, че можеш да направиш всичко, това ще те изложи на опасност и рано или късно ще дойде време, когато ще се блъснеш в стена и ще паднеш. Трябва да признаеш, че не притежаваш истината, и трябва да имаш достатъчно смелост да се изправиш пред реалността. Имаш слабости, разкриваш поквара и притежаваш всякакви недостатъци. Това е нормално, защото си обикновен човек, не си нито свръхчовек, нито всемогъщ, и трябва да го признаеш. Когато другите хора те презират или те осмиват, не реагирай веднага с антипатия, понеже казаното от тях е неприятно, и не се съпротивлявай, понеже вярваш, че си способен и съвършен. Не такова трябва да е отношението ти към подобни думи. Какво трябва да е твоето отношение? Трябва да си кажеш: „Имам своите недостатъци, всичко в мен е покварено и пълно с недостатъци и аз съм просто един обикновен човек. Макар че ме презират и осмиват, дали има нещо вярно? Ако има нещо вярно в това, което казват, тогава трябва да го приема от Бог“. Ако отношението ти е такова, това

доказва, че си способен да се отнасяш правилно към статуса, репутацията и това, което останалите казват за теб. Статусът и репутацията не се загърбват лесно. За онези, които са донякъде надарени, които имат някаква степен на заложби или притежават известен опит в работата, е още по-трудно да загърбят тези неща. Макар понякога да твърдят, че са ги загърбили, те не могат да го направят в сърцето си. Щом ситуацията го позволи и щом имат възможност, те ще продължат да се стремят към слава, придобивки и статус, както са го правели и преди, защото всички покварени хора обичат тези неща, просто онези, които не притежават дарби или таланти, имат малко по-слабо желание да се стремят към статус. Онези, които притежават знания, талант, добър външен вид и специален капитал, имат особено силно желание за репутация и статус до такава степен, че са изпълнени с тази амбиция и желание. За тях това нещо е най-трудно да се загърби. Когато нямат статус, желанието им е в зараждащ се стадий. Щом придобият статус, когато Божият дом им повери някаква важна задача, и особено ако са работили дълги години и имат голям опит и капитал, желанието им вече не е зараждащо се, а се е вкоренило, разцъфтяло е и е на път да даде плод. Ако човек има постоянното желание и амбиция да върши велики дела, да стане известен, да се превърне в някаква велика фигура, веднага щом извърши голямо зло и последствията от него се проявят, той ще бъде напълно довършен и отстранен. И затова преди да доведе до голямо бедствие, той трябва бързо да направи обрат в ситуацията, докато все още има време. Винаги, когато правиш каквото и да е и в какъвто и да е контекст, трябва да търсиш истината, да практикуваш да бъдеш човек, който е честен и покорен на Бог, и да загърбиш стремежа към статус и репутация. Когато постоянно таиш мисли и желание да се съревноваваш за статус, трябва да осъзнаеш до какви неблагоприятни последствия ще доведе това състояние, ако не се справиш с него. Затова започни веднага да се стремиш към истината, потуши желанието си да се съревноваваш за статус, докато е още в зародиш, и го замени с практикуване на истината. Когато практикуваш истината, желанието и амбицията ти да се съревноваваш за статус ще намалеят и няма да смущаваш делото на църквата. Така Бог ще запомни и одобри действията ти. И така, какво се опитвам да изтъкна? То е, че трябва да се отървеш от желанията и амбициите си, преди те да разцъфнат, преди да дадат плод и да доведат до голямо бедствие. Ако не се справиш с тях, докато са още в зародиш, ще пропуснеш чудесна възможност. А след като доведат до голямо бедствие, ще бъде твърде късно да се справиш с тях. Ако ти липсва дори решимостта да се опълчиш на плътта, ще ти бъде много трудно да стъпиш на пътя на това да се стремиш към истината. Ако се сблъскаш с неуспехи и провали в домогването си до слава, придобивки и статус и не се опомниш, това е опасно: съществува вероятност да бъдеш отстранен. Когато онези, които обичат истината, се сблъскат с един-два провала и неуспеха по отношение на репутацията и статуса си, те могат ясно да разберат, че славата,

придобивките и статусът нямат абсолютно никаква стойност. Те са способни напълно да се откажат от статуса и репутацията и да решат, че дори никога да не притежават статус, ще продължат да се стремят към истината и да изпълняват дълга си правилно, да споделят свидетелството си за преживяване и по този начин да постигнат резултата да свидетелстват за Бог. Дори когато са обикновени последователи, те все пак са способни да следват до самия край и всичко, което искат, е да получат Божието одобрение. Само това са хора, които истински обичат истината и които притежават решителност. Божият дом е отстранил много антихристи и зли хора, и когато видят провала на антихристите, някои хора, които се стремят към истината, размишляват върху пътя, по който са поели онези хора, и при това се самоанализират и опознават. Така придобиват разбиране за Божието намерение, вземат решение да са обикновени последователи и се съсредоточават върху стремежа към истината и върху това да изпълняват добре дълга си. Нямат нищо против, дори и Бог да каже, че са обслужващи или незначителни нищожества. Просто ще се опитат да бъдат скромни хора и дребни, незначителни последователи в Божиите очи, които накрая Бог ще нарече сътворени същества съгласно критериите. Такива са добрите хора и онези, които Бог одобрява.

Бог обича хората, които се стремят към истината, и най-много ненавижда хората да преследват слава, придобивки и статус. Някои хора наистина милеят за статуса и репутацията, дълбоко са привързани към тях и не могат да се откажат от тях. Те винаги чувстват, че без статус и репутация няма радост или надежда в живота, че надежда в този живот има само когато живеят за статус и репутация, и дори ако имат малко известност, ще продължат да се борят, без никога да се отказват. Ако това е мисълта и възгледът, които имаш, ако сърцето ти е изпълнено с такива неща, тогава не си способен да обичаш истината и да се стремиш към нея, липсват ти правилната посока и цели във вярата ти в Бог и не си способен да се стремиш към себепознание, да се отървеш от покварата и да изживееш образа на човека; отнасяш се нехайно, когато изпълняваш дълга си, лишен си от всякакво чувство за отговорност и си удовлетворен само от това да не вършиш зло, да не причиняваш смущение и да не бъдеш премахнат. Могат ли такива хора да изпълняват дълга си съгласно критериите? И могат ли да бъдат спасени от Бог? Невъзможно е. Когато действаш в интерес на репутацията и статуса, ти дори си мислиш: „Докато това, което правя, не е злодеяние и не представлява смущение, тогава дори мотивът ми да е грешен, никой не може да го види или да ме заклейми“. Ти не знаеш, че Бог проучва внимателно всичко. Ако не приемаш или не практикуваш истината и си отритнат от Бог, с теб е свършено. Всички, които нямат богобоязливи сърца, се мислят за умни; всъщност те дори не знаят кога са Го оскърбили. Някои хора не виждат тези неща ясно; те си мислят: „Аз преследвам репутация и статус само за да върша повече, да поемам повече отговорност. Това не представлява прекъсване или смущение за делото на църквата и със сигурност

не вреди на интересите на Божия дом. Не е голям проблем. Аз просто обичам статуса и защитавам статуса си, но това не е злодеяние“. На повърхността такъв стремеж може да не изглежда като злодеяние, но до какво води в крайна сметка? Ще придобият ли такива хора истината? Ще постигнат ли спасение? Категорично не. Следователно преследването на репутация и статус не е правилният път — то е в напълно противоположна посока на стремежа към истината. В обобщение, каквато и да е посоката или целта на стремежа ти, ако не премислиш стремежа към статус и репутация и ако ти е много трудно да загърбиш това, то ще се отрази върху твоето навлизане в живота. Докато статусът заема място в сърцето ти, той напълно ще бъде в състояние да контролира посоката на живота ти и целта на твоя стремеж и да им влияе, и в такъв случай ще ти е много трудно да навлезеш в истината реалност, камо ли да постигнеш промени в нрава си. Разбира се, излишно е да се споменава дали в крайна сметка си способен да получиш Божието одобрение. Нещо повече, ако никога не си способен да се откажеш от стремежа си към статус, това ще се отрази на способността ти да изпълняваш дълга си така, че да е съгласно критериите, а това много ще затрудни превръщането ти в сътворено същество, което е съгласно критериите. Защо казвам това? Бог не ненавижда нищо повече от това хората да се стремят към статус, защото стремежът към статус е сатанински нрав, грешен път, който е породен от покварата на Сатана, той е нещо, заклеймено от Бог и е точно това, което Бог ще съди и изчиства. Бог не ненавижда нищо повече от стремежа на хората към статус, но въпреки това ти упорито продължаваш да се съревноваваш за статус, неизменно го цениш и защитаваш и винаги се опитваш да го вземеш за себе си. Дали във всичко това няма нещо като враждебност към Бог? Статусът не е повелен за хората от Бог. Бог им предоставя истината, пътя и живота, за да станат накрая сътворени същества, които отговарят на критериите, дребни и незначителни сътворени същества, а не хора със статус и престиж, почитани от хиляди други. И така, независимо от гледната точка, преследването на статус е път към погубване. Колкото и разумно да е оправданието ти да се стремиш към статус, този път си остава грешен и Бог не го одобрява. Колкото и усилия да полагаш или колкото и висока цена да платиш, ако искаш статус, Бог няма да ти го даде, а ако Бог не ти го даде, ще се провалиш в борбата си да го придобиеш и ако продължиш да се бориш, изходът ще е само един: ще бъдеш разкрит и отстранен — ще бъдеш на път към погубване. Разбираш това, нали?

7 март 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ЧЕТВЪРТА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

Днес ще продължим да разговаряме по темата от последната ни сбирка. Последния път разговаряхме по втори раздел от интересите на антихристите в рамките на девета точка от различните проявления на антихристите. В този раздел разговаряхме за тяхната собствена репутация и статус, нали? (Да.) Спомнете си и Ми направете приблизително обобщение. По колко точки основно разговаряхме относно собствената репутация и статус на антихристите? (Последния път Бог разговаря по две точки. Първата беше за отношението на антихристите към това да бъдат кастрени. Антихристите никога не могат да приемат или да се покорят на това да бъдат кастрени, нито могат да го приемат като истината. Втората беше за това как антихристите защитават своята репутация и статус в група от хора и какви проявления имат. Същността на антихристите е съревноваването и те трябва да се съревновават за своята репутация и статус.) И така, нека днес да продължим да разговаряме по тази тема. Какво домашно ви дадох последния път? Какво ви помолих да обмислите и да обсъдите в общение след нашата сбирка? Спомняте ли си? (Бог ни помоли да се съпоставим с общението и разнищването на проявленията на антихристите, за да видим кои от видовете нрав на антихристите притежаваме и на кои от типовете природа на антихристите разчитаме, за да вършим нещата.) Това беше основната тема. А каква беше подтемата? (Тя беше за това каква съревнователна природа проявяват антихристите, докато пазят репутацията и статуса си, и да се съпоставим с тях, за да видим как ги разкриваме в реалния си живот и как постъпваме, какво казваме и какво правим в интерес на репутацията и статуса, и кои проявления на съревноваване за слава и придобивки с братя и сестри проявяваме, за да запазим статуса си.) Може ли някой друг да добави нещо? (Бог ни каза да не говорим винаги за това какви са другите хора, докато разговаряме за тези проявления на антихристите, а вместо това да се съпоставяме с тях и да разговаряме за това какъв нрав и какви разкривания имаме, които са същите като на антихристите.) Горе-долу това е. Какво беше мотото за това как действат антихристите в група от хора, за което разговаряхме последния

път? Това не ви ли направи впечатление? (Мотото им е: „Трябва да се съревновавам! Да се съревновавам! Да се съревновавам!“.) Това го помните. Как така успяхте да го запомните? (Защото това мото на антихристите, за което Бог говори: „Трябва да се съревновавам! Да се съревновавам! Да се съревновавам!“, е нещо, което аз самият обикновено проявявам и често разкривам. Също така тонът на Божието общение беше доста ярък и начинът, по който Бог изрази тези думи, съответстваше на състоянието на собственото ми сърце, така че ми направи доста дълбоко впечатление.) Понякога, когато разговарям за различните проявления на антихристите и различните видове на тяхната природа същност и ги разнищвам, използвам ежедневен език, както и определени тонове и методи, които са лесни за приемане от хората и които оставят дълбоко впечатление у тях, а също така използвам и някои примери, които са доста близки до реалния живот. Това наистина помага на хората да опознаят същността на антихристите и да опознаят себе си. Също така е полезно, за да опознаят себе си и да преживеят Божиите слова в реалния си живот, и е още по-благоприятно за това да променят този вид нрав на антихристите, нали? (Да.) Вие приблизително си припомнихте последното общение, но подробностите надхвърлят тези неща — има много повече подробности. Трябва да си направите обобщение, след като изслушате дадено общение. Най-малкото, след като изслушате дадено общение, трябва да се съберете и да го изслушате отново няколко пъти, а след това всички заедно да направите обобщение. След като изслушах вашите спомени и обобщения на последното ни общение, мога да кажа, че то е доста позабравено, сякаш сте го слушали преди година или две и не ви е направило впечатление. Може да ви е останало някакво понятие и впечатление от даден раздел, едно-две изречения, или един-два въпроса, но изглежда, че повечето хора нямат понятие или впечатление от по-съществото познание и разнищване на разобличаването на антихристите. Затова трябва повече да размишлявате и да разговаряте помежду си по въпросите, които обсъдихме. Недейте просто да ги слушате и след това да ги оставяте настрана, без изобщо да ги приемате на сериозно. Ако правите така, тогава навлизането ви в истината ще бъде твърде бавно — няма да стане, ако не размишлявате върху тези проповеди! И така, как съчетавате тези проповеди с църковния си живот? Разговаряте ли за тези проповеди на сбирките си всяка седмица? Или слушате ли последните проповеди и общения по няколко пъти, така че повечето от вас да добият впечатление и задълбочено познание за тях, а след това да разберат истината чрез тях? Правите ли това? (Боже, на нашите сбирки всяка седмица първо ядем и пием последните Божии общения.) Църковните водачи, проповедниците и тези, които отговарят за църковния живот в групите за вземане на решения, трябва да поемат отговорност за това; само по този начин църковното дело може да се върши добре.

В. Кроене на планове за собствени облаги

1. Присвояване на активите на Божия дом

Днес ще разговаряме по третия раздел от интересите на антихристите — облагите. Какво представляват облагите? (Получаване на благословии и интереси.) Това е много просто обяснение, това е буквалното значение. Добавете още малко — какво представляват облагите? (Това са материалните и нематериалните интереси, желани неща и удобства, които хората могат да получат от изпълнението на дълга си или от работата си в света.) Това обяснение е правилно. Облагите са вид добро отношение, което хората получават в допълнение към заплатата си, и включват неща като ежедневни потребности, храна или купони. Те се отнасят и до удобствата и материалното или нематериалното отношение, което човек получава, докато изпълнява дълга си; всички тези неща са облаги. Сега, след като обясних какво означава този термин, всички ли знаете областите, примерите и проявленията, за които ще разговаряме в този раздел? В момента в съзнанието ви изникват поведението и действията на определени хора, както и хората, които са способни да вършат тези неща, нали? Кои са първите хора, за които се сещате? (Хора, които се възползват от статуса си, за да живеят на гърба на църквата.) Това е един тип хора. Тези хора също изпълняват дълга си. Някои от тях имат статус, те са водачи и работници на различни нива или надзорници, докато други изпълняват обикновен дълг. Какво общо проявление имат всички те? Докато изпълняват дълга си, те непрекъснато вършат някаква работа и правят определени неща за собствената си плът, за семействата си и за собствено удоволствие. Всеки ден те работят трескаво и плащат цена, а това, което винаги имат предвид, е какви желани неща ще получат, като изпълняват тази задача или този дълг. Те винаги планират и пресмятат какви удобства и преференциално отношение могат да извлекат от това. Щом разберат, те ще направят всичко необходимо, за да получат тези неща, и още повече, със сигурност няма да пропуснат такава възможност да получат тези удобства и тези интереси за себе си. Що се отнася до този въпрос, може да се каже, че те са безмилостни и безчувствени и със сигурност не се съобразяват със собствената си почтеност и достойнство. Те не се страхуват, че братята и сестрите може да ги гледат негативно, и със сигурност не се тревожат за това как Бог може да ги оцени заради това. Всичко, което правят, е тайно да обмислят и да кроят планове как да се възползват от дълга, който изпълняват, за да могат да се насладят на цялото благоприятно отношение, на което могат. Така че хората като тях имат един вид мисъл и аргумент, който на пръв поглед не може да се счита за погрешен, а именно: „Божият дом е моето семейство, а моето семейство е божият дом; това, което е мое, е божие, а това, което е божие, е мое. Дългът на хората е тяхна отговорност и всички облаги, на които могат да се насладят от своя дълг, са

благодат, дарена от бог; хората не могат да ги откажат и трябва да ги приемат от него. Ако не ги получа аз, тогава някой друг ще ги получи, така че по-добре направо да се насладя на тези облаги и да не се преструвам на скромен, и със сигурност не трябва скромно да отказвам нищо. Просто трябва да се стремя към тези облаги и да протегна ръка, за да ги приема с покорно сърце и откровено отношение“. Те гледат на такива облаги като на вид отношение, което естествено заслужават и трябва да притежават, така както човек, който работи и посвещава времето и труда си, смята, че заплатата и възнаграждението, които получава, са неговият справедлив дял. Затова, дори и да са присвоили тези неща и да са получили тези облаги, като са се стремили към тях, те не го смятат за погрешно или за нещо, което Бог би ненавиждал, да не говорим, че не ги е грижа дали братята и сестрите имат някакво мнение за тях. Сякаш е напълно правилно и естествено да го правят, антихристите се наслаждават на всички тези неща, те се стремят към тези неща и нещо повече, в сърцата си те кроят планове за всички тези неща всеки ден. Това е обичайното състояние на антихристите, които изпълняват дълга си, и това е също така обичайното състояние на антихристите, които кроят планове за личните си интереси, докато изпълняват дълга си. И така, каква е нагласата на антихристите? „Докато хората изпълняват дълга си, те трябва да се опитат да получат нещо в замяна. Тъй като съм се отрекъл от семейството си, за да изпълнявам този дълг, и тъй като съм отдал своя усърден труд, енергия и време за бог и неговия дом, следователно трябва да се наслаждавам на цялото добро отношение, което искам“. Антихристите виждат всичко това като неща, които естествено заслужават, като неща, които Бог трябва да даде на хората, без те да трябва да се стремят към тях. Това е гледната точка на антихристите. И така, докато изпълняват дълга си, те постоянно работят усилено за облаги и винаги се страхуват, че някой друг може да вземе една от тези облаги и да ги остави с по-малко. Това е състоянието на антихристите, които изпълняват дълга си. До какво в крайна сметка се свеждат всичките им намерения, мотиви и цели в изпълнението на дълга им? Всички те се свеждат до това, че те кроят планове, за да получат всички облаги за себе си, като си мислят, че в противен случай ще бъдат просто големи идиоти и животът няма да има смисъл. Това е нагласата на антихристите.

Независимо как Бог разобличава природата на антихристите или проявленията им, че не обичат истината, те няма да се откажат от тези свои намерения и стремежи; те продължават да се стремят към облаги. Например, след като някои хора започнат да изпълняват дълга на домакин, църквата или братята и сестрите купуват храна или уреди или дори предоставят пари за домовете на домакините. Ако човекът, който изпълнява този дълг, е антихрист, желаните неща, които се опитва да получи за себе си, не са нещо толкова просто като кибрит или малка лъжичка. Той казва: „Аз предоставям дома си, за да настаня тези братя и сестри, и предлагам услуга за тях, докато изпълняват дълга си, така че божият дом,

разбира се, трябва да осигури всички материали и пари. Аз предоставям къщата си, готвя за всички вас и гарантирам вашата безопасност; това вече е доста добре. Що се отнася до останалото — какво ядете, пиете и използвате — то трябва да се предостави от църквата“. Наистина не е грешно, че църквата ще осигури тези неща, но това, за което искам да разговарям тук, е разликата между това как антихристите изпълняват дълга на домакин и как другите хора искрено изпълняват този дълг. Когато антихристите изпълняват дълга на домакин, това действие не може просто да се приеме за чиста монета; те имат скрити мотиви. Те си мислят: „Аз изпълнявам този дълг на домакин, така че трябва да кроя планове, за да извлека нещо от него. Църквата предоставя храна и други неща от първа необходимост, така че членовете на моето семейство трябва да ядат тази храна заедно с братята и сестрите и да използват всички тези неща, както си искат. Моето семейство е от божия дом, така че това, което принадлежи на божия дом, принадлежи и на моето семейство“. Това е отношението, с което антихристите изпълняват дълга си, нали? (Да.) Затова, щом някои хора започнат да изпълняват дълга на домакин, сърцата им започват да се променят, те постоянно мислят за материалните неща и парите, които се използват за настаняването на братя и сестри, и ако никой не се вгледа внимателно в тези неща, тогава идва възможността за тези антихристи да получат някои облаги. Каква възможност? Те тайно ще пресмятат: „Толкова харчи един човек на ден, така че каквито пари останат, няма да ги върна на църквата; просто ще ги запазя за себе си. Това най-малкото са пари, които съм спечелил, така че никой не може да ме обвини, че ги пазя; това е само каквото заслужавам, разбира се!“. След това те ще приберат останалите пари в джоба си. Някои антихристи ще търсят всякакви извинения, за да запазят за себе си някои от материалните неща, дарени от братя и сестри или предоставени от Божия дом. На някои места, когато братята и сестрите отидат да останат там отново, матракът на леглото го няма, възглавниците и завивките ги няма, месото и зеленчуците са изчезнали, и когато попитат домакините си за това, тези антихристи казват: „Ако съхранявате храната дълго време, тя няма да е толкова вкусна, затова я изядохме“. Не са ли това алчни хора? (Да.) Веднага щом материалните неща, предоставени от Божия дом, както и нещата, купени за домовете на домакините от братя и сестри, попаднат във владение на тези антихристи, те стават техни; те ги използват или ядат, както си искат, или дори директно ги третират като свои притежания и ги скриват. Щом братята и сестрите отидат там отново, тези неща ги няма никъде. Ако църквата трябва да използва отново домовете на тези антихристи, тя трябва да похарчи пари, за да закупи тези неща отново, и братята и сестрите трябва да донесат тези неща в къщите им отново. Като видят това, антихристите се радват, като си мислят: „Да вярваш в бог със сигурност е страхотно! Не мога да забогатея толкова бързо, като върша нещо друго; това е най-удобният начин да се сдобия с неща. Освен това никой не би

посмял да подаде сигнал в полицията, че тези църковни вещи са изчезнали; ако наистина се опиташ да ме докладваш, тогава аз пръв ще те докладвам! Така че всичко, което можеш да направиш, е да мълчиш и да го приемеш, няма къде да се оплачеш от това. Аз съм взел тези неща и съм изял тази храна. Какво можеш да ми направиш? Бог не си избира любимци. Аз предоставям къщата си, за да настанявам братя и сестри, така че това е приносът, който съм направил, и бог ще ме помни за това. От какво да се страхувам, ако взема малко? То е само това, което заслужавам! Какво има да се страхувам, че ям от тази храна? Какво, на вас ви е позволено да я ядете, а на мен не? Вие сте членове на божия дом, но не съм ли и аз такъв? Аз не само ще се възползвам от ситуацията, но и ще ям сам и ще консумирам нещата сам!“. Това е отношението на антихристите към техния дълг. При изпълнението на техния дълг, целта им е да получат тези неща и те ги виждат като най-големите облаги, като казват: „Това е най-голямата благодат, дарена от бог; нищо не е по-осезаемо от тази благодат и нищо не е по-реално и осезаемо полезно от тази благословия. Това е просто толкова страхотно! Всички казват, че да вярваш в Бог означава „да получиш стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят“; това изпълнява тази поговорка. Сега аз предвкусвам тази благословия. Това наистина е Божията благодат!“. Така антихристите нямат никакви угризения да присвояват неща, които принадлежат на Божия дом, и безскрупулно ги вземат за себе си. Как антихристите гледат на тези активи на Божия дом? Те се отнасят с тях като с обществена собственост в невярващия свят; всички те са алчни, всички искат да вземат нещата на Божия дом за себе си, и все пак все още вярват, че това е благодатта и благословиите, на които заслужават да се наслаждават, задето изпълняват дълга си. Освен това те никога не изпитват угризение или срам за това, нито признават собствената си нечестивост или липса на почтеност. Някои от тези антихристи дори стават все по-алчни и амбициозни. Докато изпълняват дълга си на домакин, те никога не чувстват, че действията им биха били ненавиждани от Бог или че действията им биха Го оскърбили. Вместо това те просто продължават да пресмятат и да сравняват в ума си, като си мислят: „Онова семейство служеше като домакин и получи онези неща. Ако аз приемах същите хора, тогава тези неща по право трябваше да бъдат мои. Онзи домакин живее по-удобно от мен и се храни по-добре. Защо и аз не съм се възползвал така?“. Те също пресмятат и се съревновават за тези неща. Веднага щом се появи възможност, те са безмилостни и категорично няма да я пропуснат. Така, когато антихристите изпълняват дълга на домакин, те ламтят за всичко и се опитват да присвоят всичко, което могат — от малки предмети, като чифт стелки, до нещо голямо като оборудване, закупено от Божия дом. Те се възползват от възможността да изпълняват дълга си, за да намерят всякакви извинения и начини да вземат неща за себе си, като злоупотребяват с имуществото на Божия дом, докато безсрамно казват, че го правят само за да защитят имуществото на Божия дом и

че тези неща са само това, което заслужават за изпълнението на дълга си. Тези неща се случват сред хората, които вярват в Бог и Го следват.

Докато антихристите изпълняват дълга си на домакин, те може външно да се представят така, сякаш не ламтят за неща и не се опитват да ги вземат, като отказват да приемат каквото и да е плащане за настаняването на братя и сестри, и когато видят някои неща без стойност, те ще побързат да ги пазят на сигурно. Когато обаче става въпрос за ценности, принадлежащи на Божия дом, те категорично няма да ги изпуснат просто ей така. Те може би ще предадат нещо на стойност един юан, но ако е нещо на стойност сто юана, хиляда юана, десет хиляди юана или нещо още по-ценно, те твърдо ще го напъхат в портфейлите си и ще го запазят за себе си. За някои хора на местно ниво възниква опасна ситуация, докато се грижат за активите на Божия дом, и хората, които знаят, че правят това, може да избягат другаде или да бъдат арестувани, и така никой освен тях не знае за активите, които пазят — именно в такива ситуации хората са подложени на изпитание. Онези, които наистина вярват в Бог, които обичат истината и притежават богобоязливо сърце, могат винаги да се придържат към дълга си и няма да им хрумне никаква идея или мисъл да злоупотребят с тези активи. Антихристите обаче не са такива; те ще си блъскат главите и ще измислят всякакъв възможен начин да вземат тези активи за себе си. Веднага щом се случи нещо с хората, които знаят, че антихристите пазят активите антихристите тайно се радват в сърцата си и дори подскачат от радост. Те незабавно вземат активите за себе си, без изобщо да се страхуват, да не говорим, че не изпитват никакво самообвинение или вина. Някои антихристи използват тези активи за собствените си домакински разходи и се разпореждат с тях по свое усмотрение, някои незабавно използват парите, за да купят неща, които искат за дома си, а някои дори влагат парите директно в банковата си сметка и ги запазват за себе си. И когато братята и сестрите отидат да приберат активите, способни ли са тогава антихристите да признаят какво са направили? Антихристите абсолютно никога няма да го признаят. Тяхната цел да вярват в Бог и да изпълняват дълга си е да получат желани неща, а тези желани неща включват Божиите приношения, имуществото на Божия дом и дори личните вещи на братята и сестрите. Следователно антихристите изпълняват дълга си с алчност, желание и лична амбиция; те не са тук, за да се стремят към истината, да приемат Божието правосъдие и наказание или да приемат Божието спасение, а по-скоро са дошли тук, за да получат всяка облага, всички удобства и всички активи. Може да се каже, че тези хора са изпълнени с алчност и желание. Към какво са устремили сърцата си? Те са устремили сърцата си към активите на Божия дом. Ето защо, когато изпълняват дълга на домакин, те се съсредоточават върху това за кого какво купува Божият дом, на кого колко пари дава Божият дом и какви големи предимства и какви желани неща получават определени хора от Божия дом и братята и

сестрите за изпълнението на дълга на домакин — това са нещата, които те държат под око. Ако бъдат помолени да настанят обикновени братя и сестри и не могат да получат нищо желано от това, те ще измислят всякакви извинения, за да не го правят. В момента, в който бъдат помолени да настанят водач от по-високо ниво, отношението им се обръща на 180 градуса, променя се, те са много усмихнати и очакват водача с нетърпение; нямат търпение да поканят тази „голяма клечка“, която трябва да настанят в дома си, и да се покланят на този водач като на бог. Те мислят, че им е дошъл златният шанс, че това е тяхната златна кокошка и ако пропуснат тази възможност, тогава шансът им да забогатеят ще изчезне, така че как биха могли да го пропуснат? С алчност, желание и мотивация и намерение да злоупотребят с активите на Божия дом, те приемат този дълг, който може да им донесе желани неща — каква е крайната им цел? Да изпълнят добре дълга си? Да настанят добре братята и сестрите? Да принесат своята преданост? Да придобият истината? Не, нито едно от тези; те искат да използват тази възможност, за да получат желани неща. Те няма да настанят обикновени хора, но когато чуят, че трябва да настанят водач или работник със статус, те ще се надпреварват да го направят, а след това ще измислят различни извинения Божият дом да им закупи всякакви неща за ежедневни потребности и домакинско оборудване, като казват: „Водачите не могат да останат в лоши условия, когато дойдат тук. Не трябва ли всичко да е подготвено, за да е удобно да ги настаня? Ние не се наслаждаваме на нещата, предоставени от божия дом; и така да е, то е просто да се облагодетелстваме покрай водачите. Освен това, ако дойде водач, се страхувам, че няма да е свикнал с храната, която ядем тук всеки ден. Водачите трябва да управляват много неща всеки ден и ако се разболеят, няма ли да бъдем небрежни в дълга си като домакини? Така че църквата трябва да приготвя три хранения на ден за водачите. Трябва да имаме готови мляко, хляб, яйца и всякакви зеленчуци, плодове, месо и хранителни добавки за тях“. Не е ли това прекрасна и грижовна мисъл? Антихристите говорят на глас език, който звучи човешки, но в сърцата си наистина ли мислят за водачите? Каква точно е скритата им цел? Тяхната цел не е толкова проста. Те може да са бедни и никога да не са яли или виждали хубави неща преди, и искат да използват тази възможност, за да натрупат опит, да живеят като богатите, да живеят живот, в който всичките им основни нужди са задоволени, да използват тази възможност, за да се погрижат за здравето си, да ядат неща, които обикновените хора не могат да ядат, и да се наслаждават на отношение, на което обикновените хора не могат да се наслаждават. Ето защо мислите им изглеждат толкова грижовни. Но какво се крие зад тяхната загриженост? Те искат да кроят планове в своя полза, искат да получат тези неща, да завземат тези неща и със сигурност обмислят всеки аспект от собствените си планове — те не биха направили това за никого другиго. И когато настанят водач, тези антихристи наистина живеят добър живот. След това се чудят: „Да живееш така е страхотно,

но тези неща всъщност не ми принадлежат. Кога тези неща ще бъдат мои? Ако се отърва от този водач, вече няма да мога да се наслаждавам на тези неща, но ако не се отърва от него, наистина нямам доброто желание да продължавам да го настанявам. Няма начин да изпълнявам този дълг, ако не беше заради тези желани неща. Всеки ден трябва да ставам рано и да си лягам късно, постоянно съм в състояние на страх и трябва да го обслужвам. Сега винаги си мисля, че повече се губи от изпълнението на този дълг, отколкото се печели, и че предимствата и удоволствията, които получавам от него, не са достатъчни. Какво ще правя, ако водачът продължи да живее тук дългосрочно? Ще трябва да измисля начин да го накарам да си тръгне, а след това отново ще имам мир и тишина в дома си“. Така ли мислят хората? Биха ли мислили по този начин хора, които притежават нормална човешка природа и които искрено изпълняват дълга си? (Не.) Така мислят антихристите. Без значение колко големи са желаните неща или предимствата, които получават, тяхната алчност и желание никога не могат да бъдат задоволени; те са ненаситни, мислят, че не са спечелили нищо и не мислят, че изпълнението на този дълг е работата, която трябва да вършат. Напротив, те мислят, че това е допълнителна жертва и цена. Без значение колко неща получат или колко големи предимства придобият, те чувстват, че са загубили и мислят, че Божият дом се възползва за тяхна сметка, че братята и сестрите се възползват за тяхна сметка и че те самите не получават нищо желано от това. С течение на времето те чувстват, че тези желани неща не могат да ги задоволят и алчността им не може да бъде задоволена. Кажете Ми, каква човешка природа притежават антихристите? Притежават ли някаква човешка природа? (Не.) А хората без човешка природа имат ли съвест? Могат ли да изпълняват дълга си, докато таят желание да го изпълняват искрено, както и желание да бъдат смирени, да бъдат искрени и искрено да полагат усилия? Могат ли да изпълняват дълга си, без да изискват заплащане, без да търсят никакво възнаграждение и без да търсят никаква награда? (Не.) Защо не могат? Те нямат будна съвест и без значение колко големи са предимствата, които получават, те ги смятат за напълно заслужени. Не е ли това „напълно заслужено“ нещо, за което нормалните хора не могат да се сетят и нещо, за което никога не биха си помислили? Има ли някакво чувство за срам в този вид мисъл и отношение? (Не.) Хората без чувство за срам притежават ли някаква човешка природа? Този въпрос разобличава природата, която антихристите притежават, а именно тази да са безсрамни и безсъвестни.

Какви хора са безсрамните? Какви хора в човечеството нямат срам? (Хора с шизофрения.) Психично болните хора нямат срам, те тичат голи по улиците, без да осъзнават, че всички хора ги гледат, може би дори се смеят на хората, които носят дрехи, и казват: „Вижте колко е проблемно за вас да носите дрехи. Аз тичам гол по улицата без дрехи и се чувствам толкова свободен и необуздан!“. Не е ли това да си безсрамен? (Да, така е.) Това е да си безсрамен. Хората без срам нямат

будна съвест и са психично болни; те се възползват за сметка на всички останали, искат да вземат всичко, което принадлежи на някого другиго, тяхната алчност и желание са надхвърлили обхвата на нормалната човешка рационалност — те са достигнали до точката, в която не могат да се контролират и нямат будна съвест. Могат ли такива хора да придобият истината? Със сигурност не. Те преследват само слава, придобивки, статус и материални интереси и никога не придобиват истината. И така, ще имат ли място в небесното царство? Бог не спасява и не усъвършенства такива хора. Трябва ли да бъдат съжалявани тези хора? (Не.) Тези хора трябва да бъдат мразени; те са отвратителни, омразни и достойни за презрение. Характерът на тези хора е достоен за презрение и нисък; те са без достойнство и срам. Сърцата им са изпълнени с алчност, амбиция и желание. Те просто искат да се възползват от възможността да изпълняват дълга си, за да се опитат да получат облаги за себе си, и изобщо не приемат истината, нито постъпват според истините принципи. Когато се молят на Бог, те също искат желани неща, облаги и Божиите благословии. Те описват на Бог как са страдали и са се жертвали и идват пред Бог да се молят за тези неща само за да използват страданието, което са понесли, и цената, която са платили, за да сключват сделки с Него, да искат благословии и награди от Бог и дори открито да протягат ръце към Бог и да искат материалното отношение, което желаят. Това, което искат да изразят, когато идват пред Бог, са техните оплаквания, тяхното непокорство, тяхното недоволство, техните огорчения и тяхното негодувание, както и разочарованието им от това, че алчността и желанията им не са задоволени. Когато Бог види тези проявления, обича ли ги или ги ненавижда? (Той ги ненавижда.) Когато положат малко усилие заради църквата, те незабавно идват пред Бог, за да го заявят и да си припишат заслугата, да разкажат на Бог за своите жертви и за това, което са посветили, докато са изпълнявали различни видове дълг или са вършили различни работи; те се ужасяват, че Бог няма да знае за тези неща, че Бог не може да види тези неща и че Бог ще забрави цената, която са платили. Следователно тези хора се смятат за зли и напълно безсрамни пред Бог. Когато идват пред Бог, за да опишат и заявят цената, която са платили, да Му опишат какви неща искат да получат и да протегнат ръце към Бог и да поискат наградите, които искат, Бог казва: „Махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“. Какво е отношението на Бог? „Хора като теб не заслужават да идват пред Мен. Аз съм отвратен от теб и изпитвам неприязън към теб. Дадох ти всичко, което искаш; ти вече си получил стократно повече от това, което желаеш да получиш в този живот. Какво още искаш?“. Това, което Бог иска да даде на човечеството, не е предимно материално, вместо това Той иска да дари истината на човечеството, така че чрез истината то да може да постигне спасение. Антихристите обаче нагло се противопоставят на Божието дело, те не търсят истината и не практикуват истината. По-скоро те искат да използват възможността да изпълняват дълга си по време на Божието дело, за

да получат неправомерно желани неща за себе си; те използват вратички и печелят за сметка на другите във всичко, но често се чувстват така, сякаш губят и не са спечелили много. Те също така често чувстват, че са се жертвали и посветили твърде много, че загубите им надвишават печалбите и нещо повече, те често съжаляват за своите жертви и мислят, че не са обмислили нещата достатъчно добре или не са измислили път за отстъпление за себе си. Затова те често се чувстват ядосани в сърцата си, че не получават навременни награди за своите жертви, и също така са пълни с оплаквания към Бог. В сърцата си те често пресмятат, като си мислят: „Бог не е ли праведен? Бог не си играе на любимци, нали? Бог не е ли богът, който благославя хората? Бог не помни ли всички добри дела на човека и всичко, което човек е посветил и отдал от себе си? Аз се отрекох от семейството си заради божието дело и платих цената, но какво получавам от бог?“. Ако алчността и желанието им не бъдат задоволени в краткосрочен план, те стават негативни и започват да се оплакват. Ако алчността и желанието им не бъдат задоволени в дългосрочен план, тогава най-съкровените кътчета на сърцата им се изпълват с натрупано озлобление. И какви са последствията от това натрупано озлобление? В сърцата си те ще започнат да се съмняват в Бог и да Го поставят под въпрос, ще започнат да съдят Божия праведен нрав и дори ще започнат да се съмняват в Божията любов и същност. Ако това озлобление се натрупва дълго време, тези неща се превръщат в злокачествени тумори и започват да се разпространяват, и те ще станат способни да предадат Бог по всяко време. Особено когато са пред някои хора, които са негативни и слаби и които са с относително незрял духовен ръст, или пред някои хора, които са нови във вярата, от време на време те ще разкриват и разпространяват тези негативни емоции, като разпространяват своето недоволство от Бог и богохулството си, и дори ще подведат някои хора, на които им липсва проницателност, да се усъмнят в Божия праведен нрав и Неговата същност. Не се ли прави това от антихристите? Понеже техните амбиции, желания, стремежи и намерения не са задоволени, те са способни да правят тези неща и могат да проявят такова отношение към Бог — какъв нрав е това? Това очевидно е нрав на антихрист и сатанински нрав.

Каквото и страдание да преживее един антихрист или каквато и цена да плати в църквата, той не смята, че това е част от неговото задължение, че това е дългът, който едно сътворено същество трябва да изпълнява, а го смята за свой принос, който Бог би трябвало да помни. Антихристите мислят, че ако Бог помни приноса им, то Той трябва да се отплати веднага, като им дава благословии, обещания и специални материални облаги и им позволява да получат предимства и определени специални облаги. Едва тогава антихристът ще бъде удовлетворен. Какво е разбирането на антихриста за дълга? Антихристите не смятат, че дългът е задължение, което сътворените същества трябва да поемат, нито че е отговорност, която последователите на Бог са длъжни да изпълняват. Вместо това

те смятат, че изпълнението на дълга е разменна монета в сделка с Бог, нещо, което може да бъде заменено за Неговите награди, и начин да задоволят собствените си амбиции и желания и да получат благословии за вярата си в Бог. Те мислят, че Божията благодат и благословение трябва да бъдат предпоставка за изпълнение на дълга им и че това дава на хората истинска вяра в Бог, че хората могат да бъдат спокойни в изпълнението на дълга си, само ако Бог им гарантира, че са свободни от бъдещи грижи. Те също така мислят, че Бог трябва да осигури всяко удобство и преференциално отношение на онези, които изпълняват дълга си, и че хората трябва да се наслаждават на всички облаги, предоставени от Божия дом по време на изпълнението на дълга им. Това са нещата, които хората трябва да получат. Така мислят антихристите в сърцата си. Тези начини на мислене са именно гледната точка и максимата на антихристите и представляват тяхното отношение към дълга. Без значение как Божият дом общува относно истината за изпълнението на дълга, нещата, които антихристите таят в сърцата си, никога няма да се променят. Те завинаги ще се придържат към своята гледна точка относно изпълнението на дълга си. Има една фраза, която можем да използваме във връзка с това проявление — коя е тя? Това е поставянето на материалните неща над всичко останало; тоест само нещата, които могат да държат в ръцете си, са реални, а даването на обещания е безсмислено. Същността на проявленията, които тези хора имат, е материалистична, нали? (Да.) Материализмът е атеизъм; те се ръководят само от това, което могат да видят и докоснат, само това, което могат да видят, се брои, и отричат съществуването на всичко, което не могат да видят. Следователно може да се определи, че познанието и разбирането на антихриста за дълга определено е в противоречие с истините принципи и че е напълно същото като гледната точка на невярващите; наистина, те са неверници. Те не вярват в съществуването на Бог и не вярват, че всички Божии слова са истината, истинският път. Те вярват само, че славата, придобивките и статусът са реални и че всичко, което преследват и на което се наслаждават, може да бъде получено само чрез човешки усилия и борба и чрез цената, която плащат. Каква е разликата с гледната точка, която гласи: „Хората трябва да създават щастието със собствените си две ръце.“? Няма разлика. Те не вярват, че хората в крайна сметка придобиват истината и живота, като отдават всичко и плащат цената, за да изпълняват добре дълга си заради Бог. Те също така не вярват, че хората, които действат според Божиите изисквания и по този начин стигат до изпълнение на дълга си по начин, който отговаря на критериите, могат да получат одобрението и благословиите на Създателя. Това показва, че те не вярват в Божието обещание към човечеството или в Божиите благословии. Те не вярват във факта на Божието върховенство над всичко, така че не притежават истинска вяра. Те вярват само: „Аз изпълнявам дълга си, затова трябва да се наслаждавам на специално отношение от божия дом и на материални

благословии. Божият дом трябва да ми предостави всяка материална привилегия и наслада. Това би било реалистично“. Това е мисленето и гледната точка на антихриста. Те не вярват, че Божиите обещания са верни, нито във факта, че като придобие истината, човек придобива живот и е благословен от Бог. Когато става въпрос за изпълнение на дълга им, те просто не търсят истината, не приемат истината и още по-малко признават тази истина: това, че човек е способен да изпълнява дълга на сътворено същество, е най-голямото Божие благословение и е нещо, което ще бъде запомнено от Бог, и по време на този процес човек може да придобие истината и в крайна сметка да бъде спасен от Бог — това е най-голямото обещание, което Бог е дал на човека. Ако ти вярваш в обещанията, дадени ти от Бог, и можеш да приемеш тези обещания, тогава имаш истинска вяра в Бог. Как се чувстват антихристите и неверниците, когато чуят тези думи? (Те не вярват на това, което казва Бог, и мислят, че е измама.) Те мислят, че с тези слова, които Бог изрича, Той просто захранва хората с илюзии, за да накара някои глупави и простовати идиоти да служат на Бог, а след това да ги изрита, когато службата им приключи. Те си мислят: „Да придобия истината? Ха! Кой може да види какво е истината? Кой може да се докосне до божиите обещания? Кой ги е получил? Божиите обещания не са реалистични; само получаването на слава и придобивки и наслаждаването на ползите от статуса са реалистични; само стремежът към слава и придобивки и наслаждаването на ползите от статуса са реални. От години слушам за обещанията, които бог дава на човека, и за истината, която той предоставя на човека, и изобщо не съм се променил, не съм получил никаква полза, а още по-малко тези неща са ми позволили да живея възвишен живот със статус. Въпреки че някои хора свидетелстват, като казват, че са придобили истината и са се променили, и са получили божиите благословии, те все още изглеждат толкова обикновени, всички те са нормални хора, така че как могат да получат божиите благословии и да влязат в небесното царство?“. Те мислят, че само нещата, които могат да хванат и получат с ръцете си, са най-реални. Това не е ли гледната точка на неверниците? Категорично е така. Така че, след като тези антихристи влязат в църквата, те гледат на всичко с подозрение, като винаги размишляват къде могат да получат някаква облага, каква възможност могат да използват, за да грабнат някакво предимство и да получат по-големи практически облаги от вярата си в Бог — те често пресмятат тези неща в ума си. Те имат чувството, че само като получат слава, придобивки и статус, могат да получат всяка облага, и затова избират да преследват статус и се посвещават единствено на домогването до тези неща. Те никога не размишляват върху истината, нито търсят Божиите намерения и ядат и пият Божиите слова само за да утешат сърцата си и да запълнят празнотата, а не за да се стремят към истината. По всяко време, ако поискаш от един антихрист да се избави от алчността и желанията си, напълно да загърби домогването си до слава, придобивки и статус

и да се откаже от тези облаги, които иска от вярата си в Бог, той няма да може да го направи. Да го накараш да се избави от тези неща го кара да се чувства така, сякаш се опитваш да одереш кожата му или да изтръгнеш сухожилията му; без тези неща той се чувства така, сякаш сърцето му е отнето, сякаш е загубил душата си, а без тези амбиции и желания той чувства, че няма надежда за вярата му в Бог и животът губи смисъла си. В техните очи онези, които отдават всичко, посвещават се и плащат цена само заради дълга си, които не търсят лични облаги, всички те са идиоти. Принципът за светските отношения, който антихристите приемат, е „всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“. Те си мислят: „Как може хората да не мислят за себе си? Как може хората да не се стремят към собствената си облага?“. В сърцата си те презират онези, които се отказват от всичко и искрено отдават всичко на Бог, те презират онези, които предано изпълняват дълга си и които живеят много пестеливо и просто по отношение на материалния си живот, и презират онези, които са преследвани, защото вярват в Бог и изпълняват дълг и впоследствие не могат да се върнат у дома. Те често се смеят на тези хора в сърцата си, като казват: „Вие загубихте дома си поради вярата си в бог. Не можете да бъдете със семейството си и живеете на ръба на мизерията — вие сте толкова глупави! Каквото и да прави човек, включително във вярата си в бог, той трябва да приеме принцип за светските отношения: категорично не бива да търпи загуба. Той трябва да може да вижда и да докосва божиите обещания и благословии, и единственото подходящо отношение, което трябва да се възприеме, е да не пускаш сокола, преди да си видял заека. Вие сте толкова глупави! Погледнете ме. Както вярвам в бог, така и преследвам слава, придобивки и статус. Наслаждавам се на цялото добро отношение на божия дом и мога да получа благословии и в бъдеще. Не е нужно да търпя никакво страдание, а благословиите, които получавам, ще бъдат по-големи от вашите. Аз не плащам цена като вас, като се отказвате от семействата и работата си и не можете да се върнете у дома, без никаква сигурност дали ще можете да получите някакви благословии в бъдеще“. Що за неща са тези хора? Те не се стремят към истината, не изпълняват искрено дълга си, а въпреки това презират онези, които се стремят към истината и които се отказват от семействата и работата си, търпят страдание и плащат цена заради изпълнението на дълга си, осъществяването на Божието поръчение и следването на Божията воля. Има ли много такива хора? (Да.) Във всяка църква има по няколко. Истински вярващи в Бог ли са тези хора? Могат ли да бъдат спасени? (Не.) Те не са истински вярващи в Бог, а още по-малко е възможно да бъдат спасени.

С какъвто и проблем да се сблъскват антихристите и каквото и да правят, първото нещо, за което се сещат, не е дали могат да придобият истината и да постигнат спасение, а по-скоро мислят за всичките си плътски облаги. В сърцата им всички облаги, свързани с плътта им, заемат най-важното място, най-високото

място, върховното място. В сърцата си те никога не проявяват внимание към Божиите намерения, никога не проявяват внимание към Божието дело, а още по-малко проявяват внимание към това какъв дълг трябва да изпълнява човекът. Независимо как Бог изисква от хората да изпълняват дълга си съгласно критериите, независимо как Бог изисква от хората да бъдат сътворени същества, които отговарят на критериите, антихристите са напълно безразлични. Каквито и методи да възприема Той и каквито и слова да изрича, Бог не може да трогне тези хора и по този начин да ги накара да променят замислите си и да се откажат от своята алчност и желания. Както на думи, така и фактически тези хора са материалисти и неверници сред антихристите. Могат ли тогава тези хора да се считат за утайката в редиците на антихристите? (Да, защото някои антихристи все още могат да служат донякъде в интерес на статуса, докато тези хора дори не желаят да служат.) Точно така. Тези хора искат облаги, по цял ден са се вторачили в облагите и само за тях мислят и всичко, което правят, се върти около облагите. Някои хора изпълняват дълга на домакини и когато им свършат яйцата, оризът или брашното, те веднага казват на църквата да изпрати някого да купи тези неща. Те самите не купуват нищо; сякаш никога не са яли тези неща в дома си, преди да започнат да изпълняват дълга на домакини. Преди са купували всички тези неща сами, но веднага щом започнаха да изпълняват този дълг, започнаха да си намират извинения, да се чувстват в правото си и самоуверени и да стават събирачи на дългове, кредитори на Божия дом, сякаш Божият дом им дължи нещо — такива хора не са добри.

Отсядал съм в някои домове на домакини в континентален Китай, а някои от братята и сестрите имаха прекрасна човешка природа. Дори и да са вярвали само две-три години и да не разбираха много от истината, те изпълняваха дълга си на домакини искрено. Ако от Божия дом се опитваха да им дадат пари, те ги отказваха; даваха пари в замяна на всичко, което братята и сестрите им дадяха, и внимателно пазеха всичко, което принадлежеше на Божия дом; ако нещо, купено от Божия дом, не се използваше докрай, те дори даваха паричната му равностойност на Божия дом. Някои, които бяха с по-добри финансови възможности, бяха доброволни домакини и не вземаха нито стотинка, дадена от Божия дом. Някои хора не бяха заможни, но дори и те не вземаха никакви пари, дадени от Божия дом. Каквото и да дадяха църквата или братята и сестрите на дома им, за да се ползва при домакинството, те не присвояваха нищо от него. Дали това беше, защото разбираха истината? Не, това беше въпрос на характер. Освен това, и по-важното, те бяха истински вярващи, а поради това, наред с добрия им характер, те бяха способни да правят това, в противен случай нямаше да могат. Бил съм в някои домове на домакини и домакините извадиха най-добрите си юргани и одеяла, за да ги използвам, а аз казах: „Те са чисто нови и неизползвани. Приберете ги обратно в опаковките им, няма да ги използвам“. Те настояваха да

ги използвам. Имало е и домакини, които са купували всичко, за да го ползвам ново, а аз казвах: „Не купувайте нови неща, това е такова пилеене на пари. Ще използвам това, което имате тук. Не харчете пари. Не препоръчвам хората да купуват това-онова, където и да отида. Не е необходимо винаги да се използват нови неща“. Някои хора все пак настояваха да похарчат тези пари. Имаше и домакини, които приготвяха много ястия по време на хранене. Тъй като не знаеха какво обичам да ям, те приготвяха много ястия, за да имам избор, защото ако приготвеха само няколко ястия, се притесняваха, че няма да се нахраня добре. И такива хора има много. Някои домакини обаче са различни. Когато отсядах при такива домакини, те небрежно намираха някакви ежедневни потреби, колкото да се справя, продуктите, които използваха при готвене, бяха само неща, които братята и сестрите им бяха донесли, а когато трябваше да отидат да купят още, протягаха ръка към Мен за пари. Има и други домакини, в чиито домове оставих някои вещи за съхранение. Когато не се върнах известно време, домакините бяха разбили чекмеджето и някои неща липсваха. Всички те вярват в Бог и всички изпълняват дълг на домакини, но разликата между тях съществена ли е? Някои, които вярват в Бог, са способни на такива неща — човешките същества това ли правят? Това правят грабителите, бандитите, злодеите и мошениците. Способни ли са истинските вярващи да вършат такива неща? Ако един истински вярващ пази нещо за теб, тогава без значение колко дълго те няма, дори да са осем или десет години, той винаги ще го пази за теб; няма да го докосне, погледне или прерови. При някои домакини обаче, ако оставиш нещо в дома им, те ще го отворят и ще го погледнат веднага щом излезеш. Какво преравят? Ще преровят чантата ти, за да видят дали в нея има нещо ценно, като бижута, мобилен телефон или пари — преравят всички тези неща. Какво обичат да преравят някои жени? Искат да видят дали имаш хубави дрехи. След като претършуват, си мислят: „О, тези дрехи са толкова хубави. Ще ги пробвам“. Кажете Ми, не се ли случват тези неща? (Да.) Откъде знаеш? Виждали ли сте да се случва това? Имам солидни доказателства, за да кажа, че тези неща се случват. Една година, към края на есента, оставих някои дрехи в един дом на домакин. Един ден изведнъж се сетих за някои от тези дрехи, които трябваше да нося, и планирах да отида да ги взема, така че отидох в този дом. И знаете ли какво се случи? Когато влязох в къщата, възрастната домакиня беше там и пробваше вълненото Ми палто. Просто по съвпадение го видях. Казах: „Какво правиш?“. Тя се стресна. Никога не си е представяла такова съвпадение, при което да видя какво прави, и беше толкова смутена. Такива хора обаче са дебелокожи и тя веднага каза: „О, не мислиш ли, че вълненото ти палто ми стои перфектно?“. Аз казах: „Това е Моето палто. Не мога да го нося, ако го носиш ти“. Тя каза: „Ето, вземи го, не го искам“. Аз отговорих: „Защо го пробваш, щом не го искаш? Вратата на гардероба не беше ли заключена?“. Тя каза: „Просто днес нямах какво да правя, затова го извадих да го погледна“. Аз казах: „Не е твое,

така че не трябваше да го докосваш“. Това е пример за нещо, което действително се е случило. Не знам с какво намерение е направила това. Кажете Ми, такъв човек вярващ в Бог ли е? Трябва ли да го смятам за вярващ в Бог и за член на Божието семейство? (Не.) Той не е достоен да бъде последовател на Бог, той е от шайката на Сатана, безсрамен, без съвест или рационалност, без никаква човешка природа — такъв човек е просто негодник. Ще спаси ли Бог такива хора? Такива хора нямат дори най-елементарната почтеност и достойнство или най-елементарното уважение към Бог — Бог не може да ги спаси. Истината, която Бог говори, и животът, който Той предоставя на човека, не се предоставят на такива хора; тези хора не са членове на Божието семейство, а по-скоро са неверници извън Божия дом и принадлежат на дяволите. Освен че природата същност на антихристите е такава, че не обича истината и изпитва неприязън към нея, характерът им също е изключително нисък и достоен за презрение, и такива хора са отвратителни, презрени и отблъскващи. От проявленията на тези хора, които присвояват активите на Божия дом, за които току-що говорихме, е достатъчно да се види, че без значение какъв дълг изпълняват тези хора, те никога не отдават всичко истински и никога не го правят искрено. Вместо това те идват със своите собствени кроежи, алчност и желания; идват в преследване на облаги, а не за да придобият истината. Следователно, както и да го погледнеш, за Бог човешката природа на такива хора не отговаря на критериите. Кажете Ми тогава, смятате ли вие, че човешката природа на такива хора отговаря на критериите, и смятате ли ги за добри хора? (Не.) Вие също презирате такива хора, нали? (Да.) Когато някои хора чуят, че Божият дом е купил нещо, те искат своя дял от него, а когато видят братя и сестри да даряват дрехи, тогава независимо дали заслужават да ги имат или дали трябва да ги имат, те тръгват да се опитват да ги получат, като се задействат по-активно от всеки друг; когато чуят, че Божият дом има работа за вършене или че има някаква мръсна или уморителна работа, която трябва да се свърши, те веднага се скриват и не можете да ги намерите никъде. Такива хора са хитри и лукави, непочтени — те са презрени, отблъскващи и отвратителни!

Използването на различните проявления на антихристите в присвояването на активите на Божия дом, за да разнищим загрижеността им за собствените им облаги във всеки аспект, ни позволява да видим, че тези хора са неверници, материалисти, хора с презрян, нисък и долен характер, те са отблъскващи и не са обекти, които Бог ще спаси. Определението за такива хора няма нужда да се издига до висотата на това, че изпитват неприязън към истината; вече можем да ги прозрем по отношение на тяхната човешка природа и характер, така че няма нужда да се стига до такова високо ниво, че да се свързва с истината. Следователно, било то в Божия дом, или в която и да е група от хора, такива хора винаги би трябвало да бъдат най-низшите и с най-голяма липса на почтеност. Разбира се, ако трябва да бъдат преценявани в Божия дом с помощта на истината,

тогава те изглеждат още по-презрени и низки. Имате ли още примери за това проявление, което антихристите показват? (Един антихрист се занимаваше с отпечатването на книги за Божия дом и присвои стотици хиляди юана от Божиите приношения чрез фалшиво счетоводство. След като беше разследван, се установи, че преди да започне да изпълнява този дълг, семейството му е имало много малко пари, но след като е започнал да изпълнява този дълг, е купил къща и кола, но тези неща не можеха да бъдат открити в сметките. Цялото му семейство беше много жестоко и затова приношенията не можаха да бъдат възстановени.) Водачите и работниците не носеха ли пряка отговорност за това събитие? (Да. По-късно, след като излязоха наяве повече подробности, се установи, че водачите и работниците, които са носели отговорност по онова време, никога не са проверявали сметките, управлявани от този антихрист. Те са пренебрегнали отговорността си и ситуацията е причинена от тяхната безотговорност. Те определено са били пряко отговорни.) Трябва ли тогава техните прегрешения да бъдат вписани в Божията книга на записите? (Да.) Как постъпиха с тези хора впоследствие? (Някои бяха премахнати и отлъчени, а някои изплащат приношенията.) Това е подходящ начин за справяне с тях. Водачите и работниците са занемарили дълга си и не са изпълнили надзорните си отговорности по този въпрос. По-специално, те са използвали грешния човек и не са положили никакви усилия да го наблюдават или надзират, не са успели да открият навреме проблемите с човека, когото са използвали, и така са възникнали сериозни последици, които са причинили значителна загуба на Божиите приношения и имуществото на Божия дом; това е било отговорност на всички тези хора, които са били пряко отговорни, и всички техни прегрешения трябва да бъдат записани. Това беше неблагоприятното последствие, което те си навлякоха, като не използваха правилния човек за работата, и това причини загуба на Божия дом, и в крайна сметка Божиите приношения бяха цената, която беше платена. Кажете Ми, антихристите винаги ли са алчни, или тези зли идеи им хрумват само когато видят нещо ценно? (Те винаги са алчни.) Ето защо, когато общувате и си взаимодействате с такива хора, вие безусловно можете да откриете тяхната алчност и желания. Това последствие е предизвикано от това, че водачите и работниците не са били отговорни, не са разпознавали хората, не са ги прозирали ясно и са ги използвали неправилно, така че отговорността падна тежко върху тях и те заслужаваха да бъдат отлъчени.

Преди това разговаряхме за основните аспекти на природата, същността и нрава на антихристите, както и пътя, който те следват. Това, за което разговаряме и което разнищваме днес, са проявленията в сферата на човешката природа на антихристите и то е свързано с реалния живот. Въпреки че това е дребен аспект, той все пак може да помогне на хората да разпознават определени проявления на антихристите; това са също и определени очевидни характерни черти, белези и

символи на антихристите. Например един антихрист обича статуса, славата, придобивките и влиянието и е много егоистичен, долен и жесток, и не обича истината, тогава какви са човешката му природа и характерът му? Някои казват: „Въпреки че някои антихристи обичат добрата репутация и статуса, все пак те имат почтен и благороден характер и притежават съвест и разум“. Правилно ли е това? (Не, не е.) Защо не? Нека не говорим какъв е нравът същност на антихристите; първо погледнете тяхната човешка природа и характер. Те със сигурност не са добри хора, не са хора с достойнство, съвест или благородна почтеност, а още по-малко са хора, които обичат истината. Могат ли хора с такава човешка природа да следват правилния път? Със сигурност не, защото техният характер не притежава същността, която следва правилния път, и затова тези хора не могат да обичат истината, а още по-малко могат да я приемат. Съдейки по намерението и отношението, с които антихристите изпълняват дълга си, характерът и човешката природа на антихристите карат хората да ги отхвърлят и да изпитват неприязън към тях, а още повече те са отритнати от Бог. Без значение какъв дълг изпълняват, те винаги искат да присвояват активите на Божия дом и да искат от Него награди, пари, вещи и облаги. А за какви хора ги смята Бог? Тези хора определено не са добри хора. Тогава, в Божиите очи, как точно Той определя такива хора? Какво име им дава? В Библията е записана една история от Епохата на благодатта: Юда често крадял от касията с пари и накрая бил използван от Бог, за да служи, а именно да продаде Господ Исус. Господ Исус бил прикован на кръста, а Юда, който изиграл ролята на продал своя Господ и приятелите си, умрял, като коремът му се пръснал. Следователно всички тези хора, които присвояват активите на Божия дом и крадат приношенията, направени на Бог, са юди в Божиите очи, което предполага, че тези хора са наречени юди от Бог. Въпреки че тези антихристи, които сега са заклеймени като юди, не правят неща като продаването на своя Господ и приятелите си, както е направил Юда, природата им същност е същата. Какво е общото между тях? Те се възползват от положението си и от възможността да изпълняват дълга си, за да крадат и присвояват активите на Божия дом. Ето защо тези хора са наречени юди от Бог и те са приравнени на онзи, който е продал своя Господ и приятелите си. Тоест тези антихристи, които присвояват и заграбват имуществото на Божия дом, са равностойни на Юда, който е продал своя Господ и приятелите си, и не е нужно много да се мисли, за да се разбере какъв изход очаква такива хора.

2. Използване на братя и сестри, за да им служат и да работят за тях

Ползите, до които антихристите се домогват, когато изпълняват дълга си, не се ограничават само до това, което вече обсъдихме — пари, материални блага, храна и вещи за ползване — обхватът на тези ползи е много голям. Например, когато антихристите изпълняват някой дълг, те се възползват от братята и

сестрите в името на изпълнението на този дълг, като карат братята и сестрите да им служат и да работят за тях, и ги командват — нима това не е полза, до която антихристите се домогват? (Да.) Някои хора винаги вършат всичко сами у дома, преди да станат църковни водачи, и изглежда нямат амбиции или лоши намерения. Обаче след като бъдат избрани за църковни водачи и придобият статус, дали все още вършат всичко сами? Те мислят, че са различни, след като придобият статус, че трябва да получат специално отношение в Божия дом и трябва да се научат как да мобилизират „силата на масите“, за да изпълнят съвместно своя личен „дълг“; всяка работа в дома им се превръща в дело, което попада в обсега на църквата, и разпределят домакинските си задължения и ежедневните си задачи между братята и сестрите. Например, когато имат някаква работа за вършене вкъщи, те казват на братята и сестрите: „Бях зает с църковното дело през последните няколко дни. Някой от вас има ли време да ми помогне с една работа?“. Трима-петима души се заемат доброволно и след малко работата е свършена. Тези водачи си мислят: „Много ръце правят работата лека. Добре е да си водач, трябва само да кажа нещо и то се свършва. Когато и да имам нещо за вършене у дома в бъдеще, ще карам братята и сестрите да ми помагат“. И така, с времето те не вършат голяма част от работата на църковните водачи, но вършат страшно много работа по организирането на хора да отидат да работят за собствения им дом и дори включват това в графика — какви „заети“ църковни водачи са само! Те никога нямат толкова много работа у дома, преди да станат водачи, но след като станат такива, у дома се появява много повече работа за вършене. Някои братя и сестри им садят посеви, други им поливат земята, трети им садят зеленчуци, някои плевят, други торят, а трети им помагат, като продават зеленчуците им и после им дават всички спечелени пари, без да задържат и стотинка за себе си. След като станат църковни водачи, домашният им живот процъфтява; независимо какво правят, хората винаги ги подкрепят и им помагат, и всяка тяхна дума е много ефективна. Те се чувстват толкова щастливи и доволни и все повече си мислят: „Тази титла „църковен водач“ е страхотна, а да имаш статус е фантастично. Ако някога у дома не ми достига храна, трябва само да кажа една дума и хората ми носят храна, и дори не искат пари за нея. Какъв удобен живот е това! Наистина съм благословен от бог заради вярата си. Това е голяма благословия и наистина е божия благодат! Бог е толкова велик. Благодаря на бог!“. Те винаги „благодарят на бог“ и „го приемат от бог“, когато някой им служи или е командван от тях. Тези незначителни църковни водачи могат да използват позицията си до такава степен — вие бихте ли могли да направите това? Бихте ли били способни да направите нещо подобно? Защо хората се съревновават да станат водачи? Защо се съревновават за статус? Ако не се извличаше облага, щеше ли някой да се съревновава за статус? Ако статусът, за който се съревноваваха, означаваше да се трудят и да работят като вол, тогава никой

нямаше да си прави труда. Именно защото има толкова много облаги, които могат да се извлекат от притежаването на статус, хората си скъсват задниците, за да го грабнат и да се съревновават за него. Да си незначителен църковен водач им носи толкова големи ползи и носи толкова големи удобства и толкова много облаги в живота им. Що за човек се държи по този начин? Дали е някой, който се стреми към истината? Дали е някой с човешка природа и съвест? Дали е някой с богобоязливо сърце? (Не.) Те вярват, че действат като църковни водачи за всички и за Божия дом и не го смятат за дълг. Те вярват, че всяка работа, която вършат като църковни водачи, се извършва на основата на това, че жертват домашния си живот, така че братята и сестрите трябва да ги компенсират за цената, която плащат. Ако нямат време да вършат домакинска работа, тогава братята и сестрите трябва да им помагат; ако нямат време да работят на полето, тогава братята и сестрите трябва да се появят на нивите им и да вършат работата вместо тях, сякаш са задължени да го правят. Без значение от какво са се отказали, защото са църковни водачи, братята и сестрите трябва да ги компенсират двойно за това. Това са някои от нещата, чрез които антихристите използват братята и сестрите, за да им служат, и ги командват да вършат неща за личния им живот, докато изпълняват дълга си. След като един антихрист стане водач, той в никакъв случай няма да пропусне такава възможност и в никакъв случай няма да стои и да гледа как тези облаги се изплъзват между пръстите му. Напротив, той прави точно обратното: използва всеки момент и се възползва от всяка възможност, за да използва братята и сестрите да работят за него и да ги накара да работят за него като товарни животни. Те се възползват от невежеството и честността на братята и сестрите и дори се възползват от нагласата на братята и сестрите с готовност да изпълняват дълга си и да плащат цена за Бог, за да ги накарат да им служат. Междувременно те също се преструват, че някои думи са истината, и ги използват, за да поучават братята и сестрите, така че те да научат тази идея: водачите също са хора, водачите също имат семейства и водачите също трябва да живеят живота си, и ако един водач няма време да се занимава с домашните си въпроси, тогава братята и сестрите трябва да гледат на тези въпроси като на свой собствен дълг; не би трябвало да е нужно водачът да ги моли да вършат тези неща, а трябва активно и доброволно да вършат нещата, които водачът не е в състояние да направи. Много братя и сестри служат на тези водачи доброволно под въздействието на този вид омагьосване и примамване. Това е целта, която антихристите искат да постигнат чрез завземането на власт и статус, и това е една от задачите, които искат да изпълнят, и една от ползите, до които искат да се домогват чрез завземането на власт и статус. Има ли много такива хора? (Да.) Тези хора са сатани. Хора, които са без истината и които не следват правилния път, са способни на такива неща, дори ако имат само прашинка статус — жалки ли са тези хора? Какво мислите за техния характер? Имат ли някаква съвест или разум?

В някои църкви има братя и сестри, които обикновено не стоят в собствените си домове, а вместо това остават в дома на църковния си водач за дълго време. Защо често остават в дома на водача си? Защото откакто водачът е поел длъжността „водач“, домът му се е нуждаел от дългосрочна слугиня. Те избират една сестра и тази сестра става лична слугиня на дома на водача. Тази сестра става слугиня, а тогава в какво се превръща нейният дълг? Тя не върши работата, която ѝ се пада, нито работа, свързана с църквата, а вместо това прислужва на всички поколения от семейството на водача в ежедневието им и смята, че е напълно обосновано да се грижи за домакинските задължения на водача, и няма никакви оплаквания или представи за това. В кого е проблемът тук? Без значение колко работа има да върши един църковен водач или колко хора води, наистина ли е толкова зает? Наистина ли не може да се справи в ежедневието си? Дори и да не може, това си е негова работа. Какво общо има това с когото и да било друг? Ако братята и сестрите са невнимателни или бездейни, такива водачи са груби с тях и се възползват от това, за да „общуват с тях за истината“, и заради този въпрос братята и сестрите биват кастрени — на какво прилича това? Когато спалното бельо в дома им е мръсно, братята и сестрите трябва да го изперат, когато домът им е неподреден, братята и сестрите трябва да го подредят, а по време на хранене братята и сестрите трябва да готвят; тези водачи стават безделници и ето така действат като водачи. Когато такива хора имат тези проявления и този вид човешка природа, способни ли са да се стремят към истината? (Не.) Защо не? (На такива хора твърде много им липсва човешка природа и са твърде достойни за презрение. Те просто няма да се интересуват от истината.) Ако няма да се интересуват от истината, защо стават водачи? (Правят го, за да преследват репутация и статус и да се изтъкват.) Не можете да го обясните ясно, нали? Какъв тип хора могат да се възползват от братята и сестрите, за да ги накарат да работят за тях и да им служат? Нима това не е една от очевидните характерни черти на антихристите? Във всичко търсят само ползите за себе си, интересуват се само от собствените си придобивки и загуби и не обмислят дали постъпването по този начин е в съгласие с истината, дали в него има човешка природа, дали е угодно на Бог, дали братята и сестрите могат да извлекат някаква полза или назидаване от това — те не обмислят тези неща, а обмислят само собствените си придобивки и загуби и дали могат да получат осезаеми ползи. Това е пътят, следван от антихристите, и това е характерът на антихристите. Това е един тип хора, които притежават статус. Някои хора нямат статус и изпълняват обикновен дълг, а когато придобият някаква квалификация, също искат да накарат другите да им служат. Някои хора изпълняват някакъв рискован дълг и също искат да командват другите да им служат. Има и такива, които изпълняват специален дълг и които гледат на дълга си като на основно условие, разменна монета и вид капитал, с който да накарат братята и сестрите

да им служат. Например някои хора притежават специални професионални умения, които другите не са учили или усвоили. Когато започнат да изпълняват дълг в Божия дом, свързан с тези професионални умения, те си мислят, че са различни от другите хора, че са поставени на важна позиция в Божия дом, че сега са във висшите ешелони и най-вече чувстват, че стойността им се е удвоила и че са уважавани. Вследствие на това те мислят, че има определени задачи, които не е необходимо да вършат сами, че е съвсем естествено да командват другите да им служат без възнаграждение, що се отнася до ежедневните задачи като носене на храна или пране на дрехите им. Има дори някои, които използват извинението, че са заети с дълга си, за да накарат братята и сестрите да направят едно или друго за тях. Освен нещата, които категорично трябва да свършат сами, всичко останало, за което могат да накарат другите да им служат или да им наредят да го изпълнят, те карат другите хора да го вършат. Защо е така? Те си мислят: „Аз имам капитал, аз съм уважаван, аз съм рядък талант в божия дом, изпълнявам специален дълг и съм основен приемник на развиване от страна на божия дом. Нито един от вас не е толкова добър като мен, всички вие сте на по-ниско ниво от мен. Аз мога да дам специален принос за божия дом, а вие не можете. Следователно вие трябва да ми служите“. Нима това не са прекомерни и безсрамни изисквания? Всеки таи тези изисквания в сърцето си, но разбира се, антихристите безскрупулно и безсрамно изискват тези неща още повече и без значение как общувате с тях за истината, те няма да се откажат от тях. Обикновените хора също притежават тези проявления на антихристите и ако имат малко талант или някакъв малък принос, те вярват, че имат право да се наслаждават на специално отношение. Те не си перат собствените дрехи и чорапи и карат другите да го вършат вместо тях, и отправят някои неразумни изисквания, които противоречат на човешката природа — толкова много им липсва разум! Тези идеи и изисквания, които хората имат, не са в сферата на рационалността; най-малкото, те не са в съгласие с критериите за човешка природа и съвест, а в най-висша степен, не са в съгласие с истината. Всички тези проявления могат да бъдат поставени в категорията на антихристите, домогващи се до ползи за себе си. Всеки, който притежава покварен нрав, е способен да прави тези неща, а и се осмелява да ги прави. Ако някой има малко талант и капитал и даде някакъв принос, тогава иска да се възползва от другите, иска да използва възможността да изпълнява дълга си, за да се домогва до ползи за себе си, иска да получава нещата наготово и да се наслаждава на щастието и отношението, които идват от командването на другите да му служат. Има дори някои, които се отказват от семействата и работата си, за да изпълняват дълга си, и през това време развиват някакво леко заболяване и впоследствие стават емоционални и се оплакват, че никой не се интересува от тях или не се грижи за тях. Ти изпълняваш своя дълг за себе си, ти изпълняваш своя собствен дълг и своята собствена отговорност — какво

общо има това с другите хора? Какъвто и дълг да изпълнява човек, той никога не се изпълнява за някого другиго или в служба на някого другиго, и така никой няма каквото и да било задължение да служи на другите без възнаграждение или да бъде командван от другите. Нима това не е истината? (Да.) Въпреки че Бог изисква хората да бъдат любящи и да бъдат търпеливи и толерантни към другите, човек не може субективно да изисква от другите да бъдат такива, и да го прави е неразумно. Ако някой може да бъде толерантен и търпелив към теб и да покаже любов към теб, без ти да го изискваш, тогава това си зависи от него. Обаче ако братята и сестрите ти служат, защото ти го изискваш от тях, ако са насилствено командвани и експлоатирани от теб, или ти служат на основата на това, че си ги заблудил да го направят, тогава проблемът е в теб. Някои дори се възползват от възможността да изпълняват дълга си и често го използват като извинение, за да изнудват за неща някои заможни братя и сестри, като ги карат да купуват това или онова и да им предоставят услуги. Например, ако имат нужда от още дрехи, те казват на някой брат или сестра: „Ти можеш да шиеш дрехи, нали? Отиди и ми уший нещо за носене“. Този брат или сестра казва: „Тогава си извади портфейла. Ти купи плата и аз ще ти ушия нещо“. Те не си вадят парите, а вместо това принуждават брата или сестрата да им купи плата — нима естеството на този акт не е измамно? Да се възползват от връзката между братя и сестри, да се възползват от собствения си капитал, да се възползват от възможността да изпълняват дълга си, за да изискват всякакви услуги и отношение от братята и сестрите, да командват братята и сестрите да работят за тях — всичко това са проявления на низкия характер на антихристите. Могат ли такива хора да се стремят към истината? Могат ли изобщо да се променят? (Не.) Като Ме чуят да общувам по този начин, може би някои хора ще осъзнаят, че е лошо да вършат тези неща и ще могат да се озаптят малко, но дали това озаптяване е равносилно на способността да се търси и практикува истината? Озаптяването е просто осъзнаване и проява на загриженост за собствения имидж и суета. След като Ме чуят да правя това разнищване, тези хора виждат сериозността на проблема и осъзнават, че не могат да се подхлъзнат отново и че ще бъдат разобличени и отхвърлени, ако позволят на братята и сестрите да ги разпознаят. Осъзнаването им се простира само дотук, но желанията и лакомията им не могат да бъдат премахнати от сърцата им.

Някои хора си мислят: „Аз полагам усилия за божия дом, дал съм толкова много принос за божия дом, изпълнявам дълг, в който никой не може да ме замени. Когато имам нужда, братята и сестрите и божият дом са длъжни да ми подадат ръка за помощ, за да посрещнат изискванията ми. По всяко време те трябва да ми служат безусловно и без възнаграждение“. Нима това не е срамен начин на мислене? Нима това не е проявление на непочтеност? Например всеки понякога се разболява, но когато някои хора се разболеят, те никога не разгласяват на

другите за това, а вместо това продължават да изпълняват дълга си както трябва. Никой не знае и не се интересува от тях, и те не се оплакват тайно, нито отлагат дълга си. И все пак, някои хора се преструват на болни, дори когато не са, държат се като императрици или благородници, като опитват всякакви средства, за да накарат хората да им прислужват, и правят всичко възможно, за да получат специално отношение. Те се преструват на болни, когато не са, а ако действително се разболеят, тогава е още по-проблемно, тъй като кой знае тогава колко хора ще пострадат от ръцете им и ще бъдат командвани насам-натам от тях. Нещастие е за всички, когато такъв човек се разболее; някои му правят пилешка супа, други му правят масаж, трети го хранят, а четвърти му помагат да ходи — нима много хора не страдат? (Да.) Първоначално е било просто обикновено, леко заболяване, но те трябва да се преструват, че е сериозно, смъртоносно заболяване — защо трябва да се преструват? Правят го, за да измамят братята и сестрите да им служат, да им прислужват и да ги обслужват. Нима тези хора не са възмутителни? (Да.) Има ли много такива хора? Нима всички вие не сте такива? (Все още не съм разпознал това в себе си.) Ако не сте разпознали това, това доказва, че вие обикновено не изследвате поведението си в своето ежедневие, не изследвате мислите си и своята природа същност и не приемате Божията внимателна проверка. Някои хора се уморяват малко повече, докато изпълняват дълга си, и губят малко сън през нощта, и го представят като ужасна ситуация. Когато станат на следващата сутрин, те се оплакват: „Не съм мигнал цяла нощ. Бях толкова зает с дълга си през последните няколко дни, че бях твърде уморен, за да спя. Побързайте и накарайте някого да ми направи масаж!“. Всъщност те са спали шест часа. Каквито и проблеми да имат, те винаги прехвърлят вината за тях върху дълга си; независимо дали са уморени, страдат, или са болни и се чувстват некомфортно, те винаги обвиняват за тези неща дълга си. Защо обвиняват дълга си? Става въпрос просто за получаване на някои облаги, за да накарат всички да им съчувстват, и тогава могат да бъдат оправдани да искат от хората да им служат и прислужват. Що за същества са тези хора, които винаги искат да се държат като императори и императрици и да карат другите да им прислужват? Тези хора са непочтени и отвратителни. Когато някои хора се почувстват малко зле и понякога не могат да понасят никаква храна, те го представят като отчайващо сериозно, вдигат огромен шум и веднага намират някого да им направи масаж. Когато масажът ги заболи съвсем леко, те викат и крещят силно, като смисълът е: „Дори получаването на масаж включва страдание за мен. Ако бог не ми даде награда и не ме усъвършенства, тогава наистина ще съм на загуба!“. Когато изтърпят малко страдание и платят малка цена, те искат да го обявят на целия свят, така че всички на земята да знаят. Нима не изпълняваш дълга си за себе си? Нима не изпълняваш дълга си пред Бог? За какво известяваш хората за страданието си? Нима това не е повърхностно? Такива хора са непочтени и са толкова

отвратителни! По какви други начини са низки тези хора? Те също така проявяват някои специални навици и странности, като се надяват да уведомят хората, че са различни от всички останали и много ценни и нуждаещи се от голяма грижа и защита. Например, когато някой каже, че няма добър апетит и не може да яде нищо, такъв човек ще се хване за корема и ще каже, че и неговият стомах е зле, но упорства в изпълнението на дълга си, и ще нареди на някого да побърза и да му донесе някакво лекарство за стомах. Имаше и някой, на когото казах: „Ти виждаш, аз мога да ям само малки порции и стомахът Ми има непоносимост към студени храни и напитки“. Когато този човек Ме чу да казвам това, той отговори: „Твоят стомах има непоносимост към студени неща? И моят също“. Аз казах: „Как така твоят стомах има непоносимост към студени неща?“. Той каза: „Щом ми стане студено, коремът ме боли; има непоносимост към студени неща“. Докато казваше това, той обели един банан и го погълна на няколко хапки. Аз казах: „Твоят стомах трябва наистина да има невероятна непоносимост към студени неща, щом излапваш този банан на няколко хапки. Наистина ли твоят стомах има непоносимост към студени неща?“. Нима такива хора не са безсрамни и без рационалност? Ако човек няма рационалност и чувство за срам в нормалната си човешка природа, той изобщо не е човек, а е звяр. Зверовете не могат да разберат истината и не притежават почтеността, достойнството, съвестта и разума на нормалната човешка природа. Тъй като тези хора нямат срам или достойнство, когато изпълнят съвсем малка част от дълга си и изтърпят съвсем малко трудности, те искат да го обявят на целия свят, така че всички да признаят усилията им, да ги гледат с ново възхищение и Бог да им окаже специално отношение, да се отнася към тях с доброта и да ги благослови. В същото време някой трябва незабавно да им служи, да отговаря на изискванията им и да бъде на тяхно разположение. Когато са жадни, някой трябва да им налее чай; когато са гладни, някой трябва да им сервира храна. Те трябва винаги да имат някого, който да им служи, да прави каквото кажат и да посреща нуждите им. Сякаш плътта им е била родена за някой друг и те по своята същност се нуждаят от някого, който да им прислужва; сякаш им липсва способността да се грижат за себе си, ако никой не им прислужва, и са инвалиди. Когато нямат на кого да казват какво да прави, или на кого да наредят да работи за тях и да им служи, те се чувстват самотни и празни и смятат, че животът няма смисъл или надежда. Когато намерят възможност и извинение да накарат другите да им служат и прислужват, те се чувстват удовлетворени и щастливи, сякаш живеят на седмото небе. Те мислят, че животът е толкова прекрасен, вярата в Бог е толкова прекрасна, че това е смисълът на вярата в Бог и че така един вярващ следва да вярва в Бог. Тяхното разбиране за дълг е, че става въпрос за полагане на усилия и изпълнение на отговорностите им на основата на това, че другите им служат и те могат свободно да командват другите — това е техният дълг. Те вярват, че винаги трябва да

получават награда за дълга си, че винаги трябва да получават нещо и да се опитват да получат нещо. Ако не се опитват да получат пари или материални неща, тогава се опитват да получат плътски удоволствия и радости, и най-малкото плътта им трябва да бъде в състояние на наслада и комфорт, и тогава ще се чувстват щастливи, тогава ще имат енергията да изпълняват дълга си и ще могат да го правят с известна преданост. Дали такива хора имат изопачено разбиране за истината, или просто не приемат истината поради непочтеността си? (Те са непочтени, затова не приемат истината.) Тези хора са неверници до мозъка на костите си, синовни потомци на антихристите и олицетворение на антихристите.

В Божия дом има някои актьори, които са харесвали представленията и актьорската професия, когато са били в света, но не са успели да осъществят амбициите си там. Сега са дошли в Божия дом и желанията им най-накрая са се сбъднали: могат да работят в професията, която харесват, сърцата им са изпълнени с неописуема радост и в същото време благодарят на Бог, че им е дал тази възможност. Един от тези хора в крайна сметка имаше късмета да получи главна роля и тогава почувства, че е човек с положение и стойност и че трябва да направи нещо заради положението и стойността си. Той гледаше какво правят знаменитостите и звездите в света, как се държат, какъв е стилът им и какъв начин на живот водят, и ги копираше и имитираше, като вярваше, че това е качествен и благороден живот. И така, от момента, в който получи главната роля и стана „звезда“, той започна да си придава важност. До каква степен си придаваше важност? Имаше един незначителен инцидент, който може да обясни този проблем. Когато всички от екипа бяха готови да започнат снимките, едната вежда на тази „звезда“ не беше нарисувана добре и всички трябваше да го чакат, да се въртят около него и да му служат. Минаха десет минути, после двайсет, и звездата сметна, че веждата ѝ не е нарисувана много добре, затова накара гримьора да я изтрие и да я нарисува отново. Мина един час и целият актьорски състав и екип чакаха на тази „звезда“ да ѝ бъде нарисувана добре веждата, преди да могат да започнат снимките — всички трябваше да служат на този човек и да се въртят около него. Що за човек е това? Нормален човек ли е? Човек с човешка природа ли е? Не. Той е човек от лагера на Сатана, принадлежи на Сатана и не е човек от Божия дом. Има ли звезди в Божия дом? В Божия дом няма звезди, а само братя и сестри; има само различни видове дълг, няма разграничение между високи и ниски позиции. И така, на какво основание този човек накара братята и сестрите да го чакат? Едно е сигурно: той мислеше, че е по-важен от другите хора, че дългът му е по-важен от този на другите, че представлението не може да бъде заснето без него и че без него другите хора ще изпълняват дълга си напразно. Ето защо всички останали трябваше да му служат, да платят цена и да проявят търпение, за да го чакат, и никой не трябваше да се оплаква. Освен че им липсва човешка природа, откъде такива хора вземат принципите си да действат по този начин?

Принципите им идват ли от истината и от Божиите слова, или от покварения човешки нрав? (От покварения човешки нрав.) Онези, които идват от лагера на Сатана, не само имат покварения нрав на Сатана, но и техните действия, поведение и проявления сред групи от хора също са отвратителни. Защо са отвратителни? Те винаги искат да овладеят ситуацията, да манипулират другите хора и да ги накарат да се въртят около тях и да ги превърнат в централна фигура. Като правят това, те очевидно се поставят в позиция, по-висока от всички останали; искат да се извисяват над всички останали и да ги контролират. Редно ли е хората да правят това? (Не.) Кой прави това? (Сатана.) Това е нещо, което Сатана прави. Сред истините, в които Бог изисква от хората да изпълняват своя дълг, има ли изискване хората да овладяват ситуацията и да контролират мислите и поведението на всички, докато изпълняват дълга си? (Не.) Тогава откъде идва това? Това е сатанинска природа, с която хората се раждат. Хората са сатани и притежават тази природа от рождение. Няма нужда да го учат, не им трябва никой да ги учи на това и без значение как ти разговаряш с тях за истината, те няма да се откажат от това нещо. Имаше и един човек, на когото няколко косъма не бяха на мястото си, преди да излезе на сцената, за да изнесе представлението си. На външен вид изглеждаше добре, но въпреки това не искаше да излезе на сцената, за да играе навреме; без значение колко го подканваха братята и сестрите, всичко беше напразно. Той се смяташе за звезда, за основна фигура; накара всички да платят цена и да губят времето си заради тези няколко кичура и всички трябваше да служат единствено на него. Дали това е проявление, което човек с нормална човешка природа трябва да има? Какво е естеството на това действие? Не си ли придаваше важност? Той не беше отговорен и беше глух за всякакви доводи. Според него, ничий дълг не беше толкова важен, колкото неговият, и всички трябваше да му служат. Той си мислеше: „Ако отнема цял ден, за да се изсушат със сешоар тези два кичура, тогава вие ще трябва да ме чакате цял ден; ако отнема два дни, тогава ще трябва да чакате два дни; а ако отнема цял живот, тогава вие ще трябва да чакате цял живот. А относно делото и интересите на божия дом — моите интереси са на първо място! Ако не мога да си изсуша косата правилно, тогава няма ли имиджът ми да пострада, когато застана пред камерата? Моят имидж е толкова важен. Интересите на божия дом не значат нищо!“. Що за нещо е този човек? Такъв човек би казал също: „Аз обичам бог, свидетелствам за бог, изпълнявам дълга си за бог и се отричам от всичко“. Нима всичко това не е лъжа? Те не могат да се откажат от нещо като изсушаването на един-два косъма, така че от какво могат да се откажат? От какво могат да се отрекат? Цялото им отричане е фалшиво! Такива хора са напълно нерационални, без съвест и с непочтеност, и още по-малко обичат истината. Тъй като човешката им природа не е на ниво, никой няма да говори с тях за истината, те не са достойни за това и характерът им не е на ниво. И с такава долна човешка природа, не би ли било

говоренето за истината с тях като говорене за истината със свиня или куче? Когато придобият някакво човешко подобие и могат да говорят като човешки същества, тогава хората ще говорят с тях за истината, но сега те не го заслужават. Има много такива хора, доста са. И така, защо някои хора не проявяват тези неща? Защото все още не са се възползвали от възможност; само защото техните заложби и талант са толкова обикновени и не са имали шанса да попаднат в центъра на вниманието и не са добили някакъв капитал, но в сърцата си кроят козни, плановете им все още са в зародиш. Ето защо не са показали такова разкриване. Това, че нямат това разкриване обаче, не означава, че нямат тази природа. Ако не се стремиш към истината и следваш пътя на антихристите, тогава рано или късно ще дойде ден, в който ще се разкриеш. Ти си си ти и да си без човешка природа означава да си без човешка природа; не можеш да станеш човек с човешка природа, като се преструваш или защото нямаш талант и си с лоши заложби. Следователно има само един път: когато човек може да приеме истината и да приеме да бъде кастрен, тогава характерът му може да се подобри донякъде. Когато може да се изправи пред тези факти, да подходи правилно към тях и след това е способен често да изследва и да проверява собственото си поведение и дълбините на сърцето си, тогава може да стане по-добър и да се въздържа малко. Каква цел може да се постигне, като се въздържа човек малко? Няма да се излагаш толкова много, репутацията ти ще се подобри малко, хората няма да се отвращават от теб, Бог няма да те ненавижда и по този начин може все още да имаш шанс да бъдеш спасен от Бог. Това не е ли най-елементарният разум, който едно човешко същество трябва да притежава? Не е ли лесно за някого с малко съвест и разум да практикува и да навлиза по този начин?

Когато Ме чуете да ви говоря за такива хора, вие се чувствате доста спокойни, но ако говоря за определени хора сред вас, как бихте се почувствали тогава? Бихте ли реагирали нормално? Нека ти кажа, ако искаш да постигнеш промяна на нрава и да навлезеш в истината реалност, трябва да преминеш през изпитание след изпитание. Не подценявай тези неща; ако твоята човешка природа не е на ниво, тогава не само братята и сестрите ще се отвращават от теб, но и Бог няма да те усъвършенства, нито да те спаси. Най-основните условия, за да спаси Бог някого, са този човек да притежава човешка природа, разум и съвест и трябва да има чувство за срам. Когато такъв човек дойде пред Бог и чуе Неговите слова, Бог ще го озари, поведе и напътства. Хората, които не притежават човешка природа, съвест, разум или чувство за срам, завинаги ще бъдат непригодни да идват пред Бог. Дори и да слушаш проповеди и да знаеш някои доктрини, пак няма да бъдеш просветлен и така никога няма да можеш да навлезеш в истината реалност. Ако не си способен да навлезеш в истината реалност, тогава не е нужно много, за да осъзнаеш, че надеждите ти за постигане на спасение са нулеви. Ако притежаваш само тези проявления на антихристите и нрава и същността на антихристите, а

нямаш нито едно от проявленията на нормалната човешка природа, които Бог изисква да имаш, тогава си в голяма опасност. Ако можеш да се припознаеш във всяко едно от тези проявления и същности на антихристите, които разобличавам, заедно с техните действия и разкривания, ако ги притежаваш всички в по-голяма или по-малка степен, тогава това е много опасно за теб. Ако все още не се стремиш към истината и чакаш, докато бъдеш окачествен като антихрист, тогава с теб ще е напълно свършено. Кое е смъртоносна болест: да имаш същността на антихрист или нрава на антихрист? (Да имаш същността на антихрист.) Така ли е? (Да.) Помисли внимателно и тогава отговори отново. (Да имаш същността на антихрист и да имаш нрава на антихрист са и двете смъртоносни болести.) Защо е така? (Защото хората със същността на антихрист няма да се стремят към истината, същото важи и за хората с нрава на антихрист. Без значение с какъв проблем се сблъскат, хората с нрава на антихрист никога не се съсредоточават върху стремежа към истината и дори нямат най-елементарната човешка природа и разум; такива хора са неспособни да придобият истината и не могат да постигнат спасение — това също е смъртоносна болест.) Кой друг би искал да говори? (Моето разбиране е, че нито едно от двете не е смъртоносна болест, но ако някой не се стреми към истината, тогава това е смъртоносната болест.) Това е добър поглед върху нещата. Има обаче една предпоставка за това, която е същността на антихриста — онези хора, които притежават същността на антихриста, просто не се стремят към истината, те са неверници — притежаването на същността на антихриста е най-опасното нещо. Какво се има предвид под същност на антихрист? Това означава, че тези хора просто не се стремят към истината; те се стремят единствено към статус, сами по себе си са врагове на Бог, те са антихристи, те са въплъщение на Сатана, те са дяволи по рождение, те са без човешка природа, те са материалисти, те са еталон за неверници и такива хора изпитват неприязън към истината. Какво означава „изпитват неприязън към истината“? Означава, че те не вярват, че Бог е истината, не признават факта, че Бог е Създателят, а още по-малко признават факта, че Бог господства над всички неща и всичко. И така, когато на такива хора им се даде шанс да се стремят към истината, могат ли да го направят? (Не.) Понеже не могат да се стремят към истината и понеже са вечни врагове на истината и врагове на Бог, те никога няма да могат да придобият истината. Да си вечно неспособен да придобиеш истината е смъртоносна болест. И всички онези, които притежават нрава на антихрист, споделят, по отношение на нрава, прилики с онези, които притежават същността на антихрист: те показват същите проявления, същите разкривания и дори начинът, по който показват тези проявления и разкривания, техният начин на мислене и техните представи и фантазии за Бог са все същите. Въпреки това, за хората, които притежават нрава на антихрист, независимо дали могат да приемат истината и да признаят факта, че Бог е Създателят, стига да не се стремят към

истината, тогава техният нрав на антихрист се превръща в смъртоносна болест и именно поради това техният изход ще бъде същият като на онези със същността на антихрист. И все пак, за щастие, сред онези с нрава на антихрист има някои, които притежават човешка природа, разум, съвест и чувство за срам, които обичат положителни неща и които притежават условията да бъдат спасени от Бог. Понеже се стремят към истината, тези хора постигат промяна на нрава, отървават се от своя покварен нрав и се отърват от своя нрав на антихрист, така че техният нрав на антихрист вече не е смъртоносна болест за тях и има възможност да бъдат спасени. В какви обстоятелства може да се каже, че притежаването на нрав на антихрист е смъртоносна болест? Има една предпоставка за това, а именно, че въпреки че тези хора признават съществуването на Бог, вярват в Божието върховенство, вярват и признават всичко, което Бог казва, и могат да изпълняват своя дълг, има едно нещо: те никога не практикуват истината, нито се стремят към нея. Така техният нрав на антихрист става пагубен за тях и може да им отнеме живота. Що се отнася до хората със същност на антихрист, независимо от обстоятелствата, не е възможно тези хора да обичат истината или да приемат истината и те никога не могат да придобият истината. Разбираш ли? (Да.) Разбирате. Повторете Ми го. (Хората със същност на антихрист сами по себе си са врагове на Бог. Те категорично не са хора, които обичат и могат да приемат истината, и е невъзможно някога да придобият истината, и така за тях техният нрав на антихрист е смъртоносна болест. Докато за определени хора, които притежават нрава на антихрист, с предпоставката, че притежават човешка природа, разум, съвест и чувство за срам, и обичат положителни неща и се стремят към истината, и след това постигат промяна на нрава чрез стремеж към истината, те следват правилния път и за тях техният нрав на антихрист не е смъртоносна болест. Всичко това се решава от същността на тези хора и пътя, който следват.) Тоест, не е възможно хората със същност на антихрист някога да се стремят към истината и те никога не могат да постигнат спасение, докато хората с нрав на антихрист могат да бъдат категоризирани в два типа: единият тип се стреми към истината и може да постигне спасение, а другият изобщо не се стреми към истината и не може да постигне спасение. Всички онези, които не могат да постигнат спасение, са полагащи труд; някои предани полагащи труд могат да останат и е възможно да ги сполети различен резултат.

Защо хората със същност на антихрист не могат да постигнат спасение? Защото тези хора не признават истината, нито признават, че Бог е истината. Тези хора не признават, че има положителни неща, и не обичат положителни неща. Вместо това те обичат нечестиви неща и негативни неща; те са олицетворение на всичко нечестиво и негативно и са изразители на всичко негативно и нечестиво, и затова изпитват неприязън към истината, враждебни са към истината и мразят истината. Могат ли да се стремят към истината с такава същност? (Не.)

Следователно е невъзможно да се накарат тези хора да се стремят към истината. Възможно ли е да превърнеш едно животно в друг вид животно? Например, възможно ли е да превърнеш котка в куче или мишка? (Не.) Мишката винаги ще бъде мишка, която често се крие в дупки и живее в сенките. Котката винаги ще бъде естественият враг на мишката и това не може да се промени — това никога не може да се промени. И все пак сред онези с нрав на антихрист има някои, които обичат истината и положителните неща, които са готови да отдадат всичко, за да практикуват и да се стремят към истината; те практикуват всичко, което Бог казва, следват, без значение как Бог ги води, правят всичко, което Бог поиска, пътят, който следват, е изцяло в съответствие с пътя, който Бог изисква, и се стремят в съответствие с посоката и целите, посочени от Бог. Що се отнася до другите, освен факта, че не се стремят към истината, те също следват пътя на антихриста и не е нужно много, за да се осъзнае какъв ще бъде изходът за тези хора. Те не само няма да придобият истината, но и ще загубят шанса да бъдат спасени — колко жалки са тези хора! Бог им дава шансове и също така им предоставя истината и живота, но те не ценят тези неща и не следват пътя към това да бъдат доведени до съвършенство. Не че Бог проявява пристрастие към едни хора за сметка на други и не дава на тези хора шансове, а по-скоро защото те не ценят тези шансове и не действат, както Бог изисква, те губят възможността да бъдат спасени. Следователно техният нрав на антихрист става пагубен и ги кара да загубят живота си. Те мислят, че разбирането на някои доктрини и проявяването на някои външни действия и добро поведение означават, че Бог няма да им държи сметка за нрава им на антихрист, че могат да го скрият и че следователно те естествено не трябва да практикуват истината и могат да правят каквото си искат и да действат в съответствие със собственото си разбиране, методи и желания. В крайна сметка, без значение какви шансове им дава Бог, те упорстват да се придържат към собствения си курс, следват пътя на антихриста и стават врагове на Бог. Те не стават врагове на Бог, защото Бог ги е определил като такива от самото начало — Бог не им е дал определение в началото, защото в Божиите очи те не са били Негови врагове или хора със същност на антихрист, а по-скоро просто хора със сатанински, покварен нрав. Без значение колко истини изразява Бог, те все така не се стремят към истината в своя стремеж. Те не могат да стъпят на пътя на спасението, а вместо това следват пътя на антихриста и в крайна сметка губят шанса си да бъдат спасени. Не е ли жалко? Толкова е жалко! Тези хора са толкова жалки. Защо са жалки? Те разбират няколко думи и доктрини и мислят, че разбират истината; плащат малка цена и проявяват добро поведение, докато изпълняват дълга си, и мислят, че практикуват истината; имат известен талант, заложби и дарби и могат да говорят някои думи и доктрини, да вършат някаква работа, да изпълняват някакъв специален дълг и мислят, че са придобили живот; могат да понесат малко страдание и да платят малка цена и погрешно

мислят, че могат да се покорят на Бог и да се откажат от всичко за Бог. Те използват своето външно добро поведение, своите дарби и думите и доктрините, с които са се въоръжили, за да заместят практикуването на истината — това е техният най-голям проблем, тяхното слабо място. Това ги кара погрешно да вярват, че вече са поели по пътя на спасението и че вече притежават духовен ръст и живот. Във всеки случай, ако тези хора не са способни да постигнат спасение накрая, тогава нямат кого да винят, освен себе си; това е, защото те самите не се съсредоточават върху истината, не се стремят към истината и с готовност следват пътя на антихристите.

Сега има някои хора, които, след като са слушали проповеди 30 години, все още не знаят какво е истината или какво е доктрина. Когато отворят уста, всичко, което казват, са празни теории, думи, с които да поучават другите, и празни лозунги, и говорят единствено за това как са понасяли страдания и са плащали цена в миналото, като по този начин изтъкват старшинството си. Те никога не говорят за своето себепознание, как приемат да бъдат кастрени, как разкриват покварен нрав, как се съревновават за слава и придобивки или какво разкриване на нрава на антихриста имат. Те никога не говорят за тези неща; говорят само за своя принос и не говорят за своите прегрешения. Нима тези хора не са в голяма опасност? Някои хора са слушали проповеди 20 или 30 години и все още не знаят какво е истината реалност или какво означава да се покоряват на устроеното и подреденото от Бог, и затова подозирам, че тези хора може да нямат вродената способност да разбират Божиите слова. След като са слушали проповеди 30 години, те мислят, че имат ръст, но когато нямат статус, все така могат да бъдат негативни, а насаме плачат и се оплакват и дори могат да зарежат работата си. След като 30 години са слушали проповеди, когато ги освободят, те все така могат да бъдат своенравни и неразумни и да се противопоставят на Бог. Какво са разбрали, след като са слушали проповеди толкова много години? Ако не са разбрали какво е истината, след като са слушали толкова много проповеди, тогава нима не са вярвали напразно? Това се нарича объркана вяра!

14 март 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ПЕТА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

B. Кроене на планове за собствени облаги

Днес ще продължим нашето общение по точка девет от различните проявления на антихристите и по онази част от тази точка, която се отнася до интересите на антихристите. Миналия път разговаряхме по трета точка от интересите на антихристите: облагите. В тази точка изброих конкретни проявления на няколко аспекта и разгледах основно поведението на антихристите, техните мисли и възгледи, и различните неща, които вършат, подвластни на тези мисли и възгледи. Миналия път разговаряхме по два аспекта: първият беше присвояването на активите на Божия дом, а вторият — използването на братята и сестрите, за да им служат и да работят за тях. Това са две конкретни проявления на това как антихристите кроят планове за собствени облаги. След като разговаряхме по тези въпроси, имате ли разбиране за природата същност на антихристите? Всъщност, що се отнася до различните проявления на антихристите, няма голяма разлика между покварените хора, независимо дали става въпрос за техния нрав или природа същност. Приликите са повече от разликите; различават се единствено по това дали човешката им природа е добра, или зла, и има само осезателна разлика, що се отнася до отношението им към истината. Въпреки че поквареният нрав на хората е един и същ, антихристите са способни да мразят истината, да се съпротивляват на Бог, да съдят Бог и да богохулстват, а също и да вършат зло и да смущават делото на църквата. Именно в това антихристите и обикновените покварени хора се различават осезателно. Всеки човек има нрава на антихрист, но ако не е вършил зло и не е смущавал делото на църквата, и не се е противопоставял пряко на Бог, тогава не може да бъде окачествен като антихрист. Въпреки че покварените хора имат еднакви или сходни мисли, възгледи и покварен нрав, ако нечия човешка природа същност не е на зъл човек, то това е осезателна разлика между него и антихристите. Повечето хора не виждат тази разлика и слагат под общ знаменател хората с нрав на антихрист и хората, които вървят по пътя на антихриста, като ги окачествяват като антихристи — по този

начин е лесно да се навреди на добри хора! Ако не разбирате ясно същността на антихристите, това е огромно препятствие и за вашето себепознание. Ако видиш, че покварения ти нрав е същият като на антихрист, ще си помислиш, че си антихрист, и ако видиш, че пътят, по който вървиш, е същият като на антихрист, тогава също ще си помислиш, че си антихрист. Пак ще се окачествиш като антихрист, ако видиш, че начинът ти на действие, мислите и възгледите ти са същите като на антихрист. Ако се възприемаш като антихрист в тези три аспекта, тогава ще се окачествиш като антихрист. До какви последствия ще доведе това? Със сигурност ще станеш негативен до известна степен и ще се откажеш от себе си. Да разбираш себе си по такъв начин е донякъде изопачено. Тогава ненужно ли е да разбираш своя антихристки нрав? Не, разбира се, че е необходимо. Целта на общението и разнищването на нрава на антихристите е да ви даде възможност да го съпоставяте със себе си и да стигнете дотам, че наистина да разберете себе си. Ако разбираш само, че имаш обикновен покварен нрав, но не осъзнаваш, че имаш нрава на антихрист, тогава твоето разбиране за себе си е много повърхностно и едностранчиво; то не е такова, каквото трябва да бъде. Възможно е в момента все още да не осъзнавате това. Повечето хора си мислят: „Аз не вървя по пътя на антихриста, нито съм антихрист, нито имам същността на антихрист, затова няма нужда да стигам дотам, че да разбирам, че имам нрава на антихрист, да съм способен да вървя по пътя на антихриста и може да стана антихрист. Ако това беше моето разбиране за себе си, нямаше ли да се принизявам?“. Затова вие не се интересувате особено от тези теми за разобличаването на антихристите. Независимо дали се интересуваш, или не, ако си човек, който се стреми към истината, в крайна сметка ще дойде ден, в който постепенно ще започнеш да разбираш тези аспекти на истината и тези слова. Чувал съм някои хора, които разговарят за своето разбиране за преживяване, но изобщо не споменават, че имат нрава на антихрист или че вървят по пътя на антихриста. Очевидно е, че техните мисли, възгледи и нрав са напълно същите като на антихрист — те са идентични — но те не разбират това. Това е достатъчно доказателство, че степента на себепознание на много хора е много повърхностна: те са способни да разберат само, че имат покварен нрав, че се съпротивляват на Бог и се бунтуват срещу Него, че човешката им природа не е много добра и че не обичат особено истината. В действителност това, което проявяват и разкриват, е нрава на антихрист, а пътят, по който вървят, е този на антихриста, но те не разбират това. Защо не го разбират? Това е, защото не разбират различните проявления, свързани с нрава на антихриста, и дори има много хора, които се страхуват да кажат, че имат нрава на антихрист или че са на пътя на антихриста. Дори и да го разбират, не смеят да го кажат; ако го кажат на глас, е сякаш са прокълнати или заклеймени. В действителност, положението ти не е ли същото, независимо дали го казваш, или не? Може ли това да промени факта, че имаш нрава на антихрист?

Не, не може. Фактът, че не разбираш това, доказва, че твоето възприемане на истината е твърде повърхностно и че нямаш истинско разбиране за себе си.

3. Използване на длъжността им, за да се сдобият с храна, напитки и други желани неща чрез измама

След това ще разговаряме за третото проявление на това как антихристите кроят планове за собствени облаги — използването на длъжността им, за да се сдобият с храна, напитки и други желани неща чрез измама. Разбира се, „използването на длъжността им“ може да се нарече и сдобиване с храна, напитки и други желани неща чрез измама под претекст, че вярват в Бог. Опитвали ли сте се някога преди да обмислите тази точка и да помислите върху нея? (Не, не сме.) Срещали ли сте някога такъв човек? Имате ли някакво мнение за такъв човек? Изпитвате ли някаква ненавист или погнуса? Изпитвате ли презрение към такъв човек? (Да.) Какъв тип човек е той? Каква е неговата човешка природа? Защо върши тези неща? Каква е гледната му точка за вярата в Бог? Дали такъв човек е от тези, които Бог спасява? В крайна сметка каква е целта на вярата му в Бог? Тези хора са се отрекли от семействата и кариерите си и са проявили признаци на понасяне на трудности и плащане на цена, но в крайна сметка каква е целта им да използват длъжността си, за да се сдобият с храна и напитки чрез измама? Знаят ли, че когато правят това, Бог го ненавижда и не Му е угодно? Мислили ли сте някога преди за тези въпроси? Честно казано, повечето от вас не са. А защо не сте? Някои казват: „В обществото има твърде много такива хора, така че не е голяма работа да има няколко от тях в Божия дом. Нещо повече, ние самите не сме непременно толкова чисти“. Ти се смяташ за човек, който се стреми към истината, и въпреки това никога не вземаш собствените си дела, мисли и идеи, както и делата и поведението на другите, и не ги свързваш с истината, за да ги разглеждаш и определяш през призмата на истината. Тогава нима все още си човек, който се стреми към истината? Истините, които си разбрал във вярата си в Бог, все още ли имат стойност и смисъл за теб? Не, нямат. Всички, които се преструват на духовни, когато нямат духовно разбиране, имат фалшива духовност и не се интересуват от нищо друго, освен да прекарват целия ден в сляпо придържане към правила или в говорене на думи и доктрини, което е подобно на това, което са правили древните учени: „Посвещават се изцяло на изучаването на книгите на мъдреците и не обръщат внимание на външните въпроси“. Хората, които се преструват на духовни, мислят, че каквото и да правят другите, това не ги засяга, че както и да мислят другите, това си е тяхна работа, и отказват да се научат как да разпознават хората, да прозират нещата и да разбират Божиите намерения въз основа на Божиите слова. Повечето хора са такива; след като са изслушали проповед или са прочели Божии слова, те си го записват на хартия, съхраняват го в сърцата си и се отнасят към него като към доктрини или правила,

които спазват формално, и с това приключват. Що се отнася до това как нещата, които се случват около тях, или различните постъпки и проявления, които виждат у хората около тях, са свързани с тези истини, те никога не мислят за това, нито се опитват да го обмислят в сърцата си, нито се молят, нито търсят. Духовният живот на повечето хора е в такова състояние. Затова много хора навлизат в истината бавно и повърхностно; духовният им живот е изключително монотонен, те просто следват правила и в начина им на действие няма никакви принципи. Може да се каже, че при много хора духовният им живот е откъснат от реалния живот и е празен, и така, дори когато става въпрос за явните постъпки и проявления на зли хора и антихристи, те нямат абсолютно никакво понятие, още по-малко някакви определения, нито имат някакви идеи, нито проявяват проницателност. Що се отнася до поведението, проявленията и думите на антихристите в замислите им за лични облаги, може да сте виждали доста, но в сърцата си никога не сте се опитвали да обмислите точно какъв тип хора са те, дали могат да придобият истината във вярата си в Бог, дали са хора, които се стремят към истината, и други подобни въпроси. По-скоро по цял ден се носите по течението в дълга си, без истинска ангажираност, като отбивате номера във всичко, което правите, и не се стремите да можете да придобиете истината или да разберете истината реалност и да навлезете в нея. Антихристите използват длъжността си, за да кроят замисли за лични облаги, и използват вярата в Бог като претекст, за да придобият чрез измама всякакви желани неща в Божия дом. Тези желани неща естествено включват храна и напитки, както и определени материални удоволствия и други подобни. Същността на такива хора е същата като материалистичната същност на антихристите, за която говорихме преди — това е характерът на същия тип човек. Те се стремят единствено да се наслаждават на всякакви материални облаги; те не се стремят към истината и още по-малко подготвят добри дела. Те само се преструват, че се стремят към истината, и го правят привидно. Това, към което се стремят дълбоко в сърцата си, са всъщност плътските удоволствия от ядене, пиене и добро отношение, които постоянно са в ума им. Има доста такива хора; във всяка църква вероятно има по един-двама, а може би и повече. Днес няма да говоря за проявленията, поведението и същността на тези хора в теоретичен смисъл. Първо ще разкажа за няколко конкретни представителни случая и ще ви оставя всички да слушате, да придобиете прозрение от това и да видите как хора като тези са свързани с тази точка, по която разговаряме, и дали използват длъжността си и развяват знамето на вярата в Бог, за да придобият чрез измама храна, напитки, пари и материални неща. Опитайте се да разпознаете този тип човек, а след това помислете дали хората, с които контактувате, имат тези проявления, за които говорим. Ако някой ви дойде наум, можете също да дадете няколко примера. Кажете Ми, по-добре ли е да се дават примери, или просто да разговаряме като цяло по този начин? (По-добре е да се дават примери.) Кое е предимството на даването на примери?

Първо, повечето хора са склонни да слушат тези истории и случаи от реалния живот. Те имат герои и сюжет и повечето хора ги намират за интересни. Точно както ако говориш за личното си преживяване: ако напишеш статия за него, хората обикновено ще я прочетат веднъж-дваж и с това се приключва, но ако направиш филм или театрална постановка за него, повече хора ще го гледат и то не само веднъж. По този начин хората ще разгледат този аспект на истината или съответните хора, събития и неща по-задълбочено и с по-голяма яснота и това ще им направи по-дълбоко впечатление. Освен това даването на някои конкретни примери помага на хората по-точно да правят съпоставки и връзки между всеки аспект на истината и себе си.

Случай първи: Преструване, че работят, за да си изпросят храна и напитки

Първо, нека дадем няколко примера, които са често срещани сред Божиите избраници. Някои водачи и работници отиват на ново работно място, където се срещат с различни братя и сестри, откриват някои хубави неща и си мислят: „Това са хубави неща. Защо аз ги нямам?“. Нямат ли нечисти помисли в себе си? Алчността им е надигнала глава. Щом алчността им надигне глава, тези низки и безсрамни негодници се заковават на място и намират всякакви извинения да работят на това място и да не си тръгват. Каква е целта им да не си тръгват? (За да могат един ден да се възползват.) Точно така, искат да се възползват. Ако не получат тази облага, няма да спят добре през нощта. Притесняват се, че ако отидат другаде, някой друг ще получи тази облага и те няма да имат тази възможност отново, затова намират извинение да проповядват и да работят на това място. Всъщност сърцата им постоянно мислят за тези желани неща, а очите им са постоянно насочени към тях. Накрая те се установяват на това място и повечето братя и сестри ги харесват, знаят, че са проповедници, и им се покланят и им се възхищават. Сега е моментът тези водачи и работници да споменат, че има нещо, което искат, затова измислят всякакви различни начини да засегнат темата, но колкото повече говорят, толкова по-тревожни стават. Те си мислят: „Как да подходя, за да поискам това нещо? Не мога да позволя на братята и сестрите да разберат, че харесвам това нещо и го искам. Трябва да ги накарам да ми го дадат по своя инициатива; не бива да ги карам да мислят, че го искам, а по-скоро, че е нещо, което ми дават по собствено желание, и разбира се, че е нещо, което заслужавам да имам“. След това питат братята и сестрите: „Как е навлизането ви в живота напоследък?“. Братята и сестрите казват: „Откакто ти дойде, църковният ни живот се подобри и всички са ободрени“. „Фактът, че сте ободрени, означава, че състоянието на духа ви е по-добро. И бизнесът ви върви добре. С божията воля в бъдеще бизнесът ви ще върви още по-добре“. Докато водачите и работниците говорят, те насочват разговора към нещото, което искат. Когато на братята и сестрите им стане ясно, че водачите и работниците искат това нещо, те казват, че

водачите и работниците трябва да вземат малко със себе си, когато си тръгват. Водачите и работниците казват: „Не, не мога да взема. Това не е съгласно принципите. Бог няма да е доволен“. „Няма проблем. Ти заслужаваш да имаш малко“. „Дори и да го заслужавам, не мога“. След като кажат това, те се притесняват, че братята и сестрите всъщност няма да им го дадат, затова казват някои неща заобиколно, за да накарат братята и сестрите да им благодарят за добрината им, като в същото време активно повдигат въпроса за нещото, което искат, така че братята и сестрите да не забравят да им дадат. След това на братята и сестрите им става ясно какво имат предвид водачите и работниците и казват: „Нека не говорим за това сега. Можем да говорим, когато си тръгваш“. Когато водачите и работниците чуят братята и сестрите да казват това, сърцата им се изпълват с радост и те си мислят: „Отлично. Най-накрая ще получа това, което искам!“. И тогава си мислят: „Ако си тръгна още утре, ще бъде твърде очевидно за хората, че искам това нещо. Вместо това ще си тръгна след два-три дни“. Когато най-накрая идва третият ден, докато си тръгват, братята и сестрите им дават много тежък пакет. Водачите и работниците виждат, че в пакета е нещото, което са искали, но се преструват, че не са го видели, и не го отказват. Просто вземат пакета, без да кажат и дума. Що за хора са това? Това са хора, които използват работата си като средство, а труда си — като разменна монета, в схема за придобиване на желани неща и които изкопчват вещи от братята и сестрите. Не е ли това форма на измама? Каква е целта на тяхната работа? Да придобият желани неща, като мамят другите. Щом открият място с нещо желано и на което има нещо, което искат, те се заковават на място и не искат да си тръгнат. Те вземат всяко хубаво нещо за собствения си дом. След като са били водачи или работници в продължение на няколко години, много неща в домовете им са измъкнати с измама от братята и сестрите. Някои от тях измъкнаха с измама тайни семейни рецепти или семейни реликви от братята и сестрите, а други — местни специалитети. Вярата в Бог на тези хора изглежда така, сякаш те обикалят от място на място и вършат работа, без да искат нищо в замяна, но всъщност са измъкнали с измама твърде много желани неща от братята и сестрите.

След като един водач пристига в определена църква, той вижда, че хинапът в този район е прочут в цялата страна, и си мисли: „Обичам да ям хинап. Ако бях роден тук, щях да мога да ям хинап всеки ден, но за съжаление, не мога да остана много дни, а хинапът още не е узрял. Кога ще мога да си хапна? Знам! Мога да намеря причина да остана, докато хинапът узрее, и тогава ще мога да си хапна, нали?“. След това той си намира извинение, като казва, че повечето братя и сестри тук са в лошо състояние и не постигат нищо в работата си, затова трябва да бъде разположен тук за дълго време и да се постарае да задвижи всеки елемент от работата, преди да си тръгне. Дали обаче в действителност мисли така в сърцето си? (Не.) В сърцето си той пресмята: „Когато хинапът узрее и мога да взема малко

със себе си, тогава ще си тръгна“. Сърцето му е изпълнено с тази мисъл и това го заковава на място, и той се установява там. През времето си там той проповядва някои думи и доктрини и върши някои повърхностни неща, но не постига много в работата. Най-накрая хинапът узрява и сърцето му прелива от щастие: „Най-накрая мога да ям хинап. Денят, за който мечтаех, най-накрая дойде!“. Щом хинапът узрее, той започва да го яде, като в същото време размишлява в сърцето си: „Не е редно просто да ям хинап тук всеки ден. Не мога да остана само за да ям хинап. Ами ако братята и сестрите забележат? Трябва да измисля начин да ги накарам да ми дадат да взема малко със себе си. Ако не ми дадат, трябва да се постарая и да кажа нещо повече, за да придвижа този въпрос“. Щом братята и сестрите, които живеят там, видят, че той обича да яде хинап, те казват, че ще му дадат малко да вземе със себе си, когато си тръгва. Когато чуе това, той е щастлив, но от устата му излиза: „Не бих могъл. Това не е съгласно принципите. Вярващите не могат да ламтят за това. Няма ли да се възползвам от вас? Не мога да го взема, без да ви платя. Когато си тръгна, ще ви платя за него“. Това са само празни думи от негова страна. Когато вече се е наял до насита и е време да си тръгва, в сърцето си той все още постоянно си мисли: „Нищо ли няма да ми дадат, или ще ми дадат само от лошите? Искам да ям от големите, от хубавите“. Два дни преди да си тръгне, той постоянно казва: „Почти целият хинап е обран, нали? Кога ще узрее догодина?“. С което иска да напомни на братята и сестрите да не забравят да му дадат да вземе със себе си. Щом го чуят, всички братя и сестри разбират: „Изглежда, че задължително трябва да му дадем да вземе със себе си, преди да си тръгне, и трябва да изберем от хубавите, за да му дадем; в противен случай може да ни създаде проблеми“. Когато най-накрая идва време да си тръгне, братята и сестрите му дават три големи кашона, които да вземе със себе си. Не може да ги носи сам и кара други хора под негово ръководство да му помогнат. Точно преди да си тръгне, той яде колкото може повече — дори и да му стане лошо, той смята, че си заслужава. Страхува се, че няма да може да си хапне отново, след като си тръгне. Когато си тръгва, все още го прави неохотно и си мисли: „Този път си хапнах достатъчно. Ще дойда отново по това време догодина. Не е нужно да идвам твърде рано, но не мога и да дойда твърде късно. Трябва да дойда точно когато хинапът узрява. Така ще мога да ям пресен, а когато го изсушат, ще мога да ям и сушен. Мога също да взема още малко със себе си, когато си тръгвам“. Не го ли изчислява много подробно? Цялото му сърце мисли само за тези неща. Той постоянно мисли как да се възползва и да крои замисли, за да получи желани неща, както и с измама да измъкне от братята и сестрите неща, които са в негов собствен интерес. Той няма да пропусне нито едно желано нещо, което види. Дори и да е нещо, което не се набива на очи, стига да привлече погледа му и да се запечата в ума му, гарантирано е, че в крайна сметка ще попадне в ръцете му. Не е ли това поведението на антихрист? Не са ли човешката

природа и характерът на хората от този тип особено низки? Без значение колко добре хората от този тип могат да понасят трудности и да плащат цена на повърхността и колко добре могат да се отрекат от семейството си и да се откажат от кариерата си, може ли да се каже, че те са хора, които се стремят към истината? Категорично не. Тези хора са от типа, които придобиват храна и напитки чрез измама, като развяват знамето на вярата в Бог.

Някои хора отиват на всякакви места, за да проповядват евангелието и да вършат работа, а когато се приберат у дома, носят различни местни специалитети от всяко място или дори неща, които са изкопчили от братята и сестрите. Независимо дали става въпрос за маркови дрехи, или за електроника, стига да им привлече погледа, те не го пропускат и го искат. Ако не им го дадеш, те ще измислят всякакви причини, за да те кастрят, ще те накарат да разбереш защо те кастрят и няма да отстъпят, докато накрая не им го дадеш. Тези хора измъкват с измама всякакви желани неща за себе си, като развяват знамето на изпълнението на своя дълг, и са безмилостни, когато се опитват да придобият тези желани неща. Понякога братята и сестрите им дават по нещо малко, но тези хора смятат, че то не струва много пари, и казват: „Не, благодаря. Бог ме е благословил богато. Нищо не ми липсва“. Те използват такива думи, за да откажат, и заблуждават братята и сестрите, за да ги харесат и да ги ценят високо. Ако обаче нещото, което братята и сестрите им дават, е нещо, за което тези хора са мечтали, и нещо, от което се нуждаят и за което постоянно мислят, когато видят тези неща, те искат да ги присвоят и в никакъв случай няма да се въздържат. Някои жени присвояват козметика, хубави дрехи и хубави обувки от ръцете на братята и сестрите, а някои мъже измъкват с измама уреди, мотоциклети или електроника от ръцете на братята и сестрите. Те се стремят да притежават всяко желано нещо. Без значение какви хубави неща имат братята и сестрите, стига да привлекат погледа на тези хора, те ще измислят всякакви начини да ги придобият чрез измама. Освен това тези хора дори измислят всякакви предлози и намират всякакви извинения, за да се събират на вечеря и да се тъпчат с ядене и пиене. До каква степен? Където и да отидат, те гледат чие семейство има пари и чие семейство се храни добре, след което остават в това семейство и не си тръгват. След това измислят всякакви предлози, за да провеждат събирания за съработници и да организират вечери. И какви са встъпителните им думи на всяка вечеря? „Днешното ни събиране е събиране на царството. Тази маса с храна ни дава предварително вкусване на пиршеството на царството“. Хората, които им се подмазват, бързат да кажат: „Амин. Благодарение на бог!“. Има някои така наречени водачи и работници, които се тъпчат с ядене и пиене, където и да отидат. Всяко ястие трябва да има хранителни съставки и трябва да има риба и месо, и дори ястията трябва да се сменят всяка седмица; не могат да се повтарят. След вечеря трябва да пият хубав чай и се извиняват, като казват: „Не мога без чай. Всеки ден имам голямо

натоварване и трябва да работя до късно през нощта. Ако не пийна малко чай, за да се събудя, няма да мога да работя през нощта“. Това казва устата им, но какво си мислят в сърцата си? „Не беше лесно да стигна до положението, което имам днес. Не трябва ли малко да се възползвам от влиянието си? Освен това съм мечтал да се насладя на някои от по-хубавите неща в живота, така че не трябва ли сега да измисля всякакви начини да се насладя на тези неща? Ако не използвам властта си сега, когато я имам, няма да имам възможност да го направя отново, когато я няма. Трябва да ям и да пия колкото се може повече. Кой знае дали няма да дойде ден, в който вече няма да имам това положение и няма да мога да се наслаждавам на тези неща. Вече няма да имам тази възможност. Тогава целият ми живот няма ли да е пропилян напразно?“. Хората от този тип придобиват храна и напитки чрез измама, като развяват знамето на вършенето на работа. Те вършат малко работа и проповядват няколко думи и доктрини, а след това искат да измъкнат с измама желани неща и да ядат хубави неща.

Някога имаше един човек, който работеше на определено място, и братята и сестрите, които живееха в този район, трябваше да му колят по едно пиле всеки ден. Той си беше създал навик да яде по едно пиле на ден, всеки ден. След като чухте това, как се чувствате? (Отвратени.) Братята и сестрите отглеждаха пилета заради яйцата им и колеха пиле, за да го ядат, само когато остарее. Откакто този човек пристигна, дори кокошките носачки трябваше да бъдат клани и в резултат на това пилетата ставаха все по-малко, а братята и сестрите бяха стигнали до предела на силите си. По-късно той беше освободен от длъжност и се прибра у дома, но все още не можеше да промени този свой порочен навик. Караше жена си да му коли по едно пиле всеки ден, за да яде; в противен случай се караше с нея. Що за човек е това? Яденето на пилешко се беше превърнало в част от самия него. Той го ядеше всеки ден, на всяко хранене. Дори след като беше освободен от длъжност, той все още трябваше да яде пилешко — беше станал пристрастен към него. Няма ли проблем този човек? Какво ще кажете, добри хора ли са хората от този тип? (Не.) Казано накратко, всеки, който развява знамето на вярата в Бог и използва възможностите, които възникват в хода на изпълнение на дълга му, за да изкопчва вещи от братята и сестрите при всяка възможност и да придобива храна и напитки чрез измама на всяка крачка, не е добър човек. Същността му е на антихрист. Без значение къде отиват да работят или каква работа вършат, такива хора първо избират семейства на домакини, които са относително заможни и живеят относително удобно, за да ги приемат. С каква цел търсят тези места? За да се хранят добре и да отсядат в хубав дом — да задоволят плътта. Има някои места, където не могат да останат поради неблагоприятната среда, но дали ще се избавят от алчността си и от тези си мисли? Не, няма. Те ще търсят други подобни места, където да ги настанят. В резултат на това, след като тези хора са работили няколко години в чужди райони, те ще изглеждат напълно различни и когато се

върнат у дома, братята и сестрите там няма да ги познаят — лицата им ще са по-пълни, коремите им ще са по-закръглени; ще са облечени по-добре; ще са по-придирчиви и ще си придават повече важности. Как ще напредва растежът на живота им? Животът им изобщо няма да е израснал; те просто ще се хранят и обличат добре, ще са напълнели и ще са се угоили до степен да имат двойна брадичка и шкембе. В ужасна среда като континентален Китай, без значение какъв дълг изпълнява човек, това е напрегнато занимание. Въпреки че понякога може да се хранят добре и да отсядат в удобни домове на домакини, те няма да могат да напълнеят. И така, какви хора са тези, които могат да ядат, докато не се угоят до степен да имат двойна брадичка и шкембе? (Хора, които се отдават на предимствата на статуса.) Това са тези, които постоянно мислят какво ще ядат и пият и на какво ще се наслаждават по време на трите си хранения на ден. Ако хората от този тип не се нахранят добре, те нямат настроение да работят или да изпълняват дълга си. Ако стомахът им не е доволен, те губят вътрешно равновесие: „Днес ядох толкова зле. Изобщо нямаше месо, а след ядене не ми предложихте чай. Затова ще ви пренебрегна. Когато разговаряте за делото на църквата, няма да говоря. Ще ви отмъстя. Кой ви каза, че може да не ми давате хубава храна? Трябва да ям такава храна, а вие все още искате да разговарям с вас. Няма начин!“. Това си мислят те, но не могат да го кажат на глас. Те просто казват: „Снощи работих до твърде късно, затова трябва да подремна този следобед“. Не са ли големи измамници? Те спят до четири-пет следобед и там има много хора, които ги чакат, но те не искат да стават. Внезапно усещат миризма на ябълки и скачат от леглото, разтревожени, че няма да успеят да си хапнат. Ето как работят и ето как изпълняват дълга си. Без значение къде отиват тези хора и без значение как ядат и пият Божиите слова или слушат проповеди, те няма да променят своите намерения и цели, нито ще се избавят от своите амбиции и желания. Всички материални неща са цел на техния стремеж в този живот; да се хранят добре, да се обличат добре и да се радват на добро отношение са целите на вярата им в Бог в този живот. Те смятат, че ако, като вярват в Бог в този живот, могат постоянно да ядат хубави неща, да носят хубави дрехи и да живеят в хубави къщи, както и да имат подкрепата на братята и сестрите — ако успеят да придобият тези неща чрез измама — ще бъдат удовлетворени в този живот. В този свят усърдната работа на обикновена длъжност няма да донесе на човек много пари и не е лесно да се печелят пари от бизнес — те няма да могат да се наслаждават на такива неща. И така, след като го обмислят добре, те все още смятат, че е най-добре да вярват в Бог, тъй като не е необходимо да полагат много усилия. Всичко, което трябва да правят, е да кажат няколко думи, да потичат малко наоколо и да поемат малко риск, и тогава могат да се хранят и обличат добре, дори да накарат много хора да им прислужват и да се наслаждават на отношение като към големци. Те смятат, че такъв живот е прекрасен и че са били богато

благословени за вярата си в Бог. Затова те често казват неискрени неща пред братята и сестрите, като например: „Бог ни е дарил твърде много, твърде богато и повече, отколкото човек някога е искал или желал“. Тези думи са правилни, но са напълно несъвместими с личните им стремежи и характер, както и с техните мисли, намерения и цели. Всичко, което казват, заблуждава хората. Външният им вид на хора, които тичат наоколо и отдават всичко, също е изцяло, за да заблуждава хората. Само сметките, намеренията и алчността в сърцата им са истински. Това е характерът на тези хора. Без значение какво правят или къде отиват, тези материални удоволствия вземат връх в сърцата им и те никога няма да се избавят от тях и никога няма да ги забравят. Без значение как разговаряш за истината или за Божиите намерения, те ще изпълняват дълга си, докато упорито се придържат към тази алчност и тези желания и таят тези намерения и цели, и без значение дали имат статус, или не, намеренията им няма да се променят.

Случай втори: Негодуване от невъзможността да се отиде в чужбина

Когато вършех дело в континентален Китай, имаше един водач, който си мислеше, че може да отиде в чужбина с нас, и беше много щастлив от това. Той си мислеше: „Най-накрая успях. Най-накрая мога да се радвам на големи благословии с бог! Преди понасях трудности с бог. Днес най-накрая бях възнаграден. Заслужавам го. Най-малкото, аз съм водач и съм преживял много мъки, така че, когато това хубаво нещо се появи, трябва да имам дял в него — трябва да мога да се насладя на това желано нещо“. Така си мислеше той. Въпреки това, след като прекарах известно време в тясна близост с него, забелязах, че беше безпринципен в думите и делата си, нямаше добра човешка природа, намерението и желанието му да бъде благословен бяха доста силни и понякога се нуждаеше от кастрене. След като беше кастрен няколко пъти, той си помисли: „С мен е свършено. Горното ме прозря и повече не спомена за отиване в чужбина. Изглежда, няма надежда да отида в чужбина“. Той постоянно премисляше тези неща в сърцето си. Всъщност ние виждахме, че той не беше човек, който се стреми към истината, беше изначално неподходящ да отиде в чужбина и че дори да отидеше в чужбина, нямаше да може да върши никаква работа, затова не говорихме с него за това. Той почувства, че няма надежда да отиде в чужбина, затова започна да прави други планове. Един ден той излезе и повече не се върна. Остави само едно писмо, в което пишеше: „Вярвах в бог толкова много години и свърших известна работа. Сега вие отивате в чужбина, но аз не съм подходящ да дойда с вас. В идните дни ще отделя време, за да компенсирам това. Бог ме ненавижда, затова ще го напусна. Няма да го карам да гледа някого, когото ненавижда. Ще се скрия“. Тези думи звучаха смислено и в тях нямаше голям проблем. След това казваше: „Така е, откакто съм се родил. С когото и да съм, просто ме използват. Мога да понасям несгоди с другите, но не и да се радвам на

благословии с тях“. Какво искаше да каже с това? (Мислел си е, че е бил използван от Бог.) Точно това имаше предвид. Особено когато каза: „С когото и да съм, мога само да понасям несгоди с тях, не мога да се радвам на благословии с тях“, това, което имаше предвид, беше: „Понесох толкова много несгоди и поех толкова голям риск заедно с вас, но когато дойде време да се радвам на благословии с вас, вие не желаете“. С тези думи той се оплакваше и в него се беше породило негодувание в резултат на този въпрос. С устата си той каза: „Бог ме ненавижда. Ще напусна бог. Няма да го карам да изпитва ненавист“, но в сърцето си всъщност негодуваше: „Вие отивате в чужбина, за да се радвате на благословии, и искате да се отървете от мен!“. Това ли се случи в действителност? (Не.) Тогава какво се случи? Той си мислеше, че го кастрим, защото искаме да се отървем от него, а не защото не се стреми към истината или е безпринципен в думите и делата си. Той не разбираше, че има проблем. Вместо това си мислеше: „Аз понасях несгоди с теб, затова трябва да се радвам на благословии с теб. Ти непременно трябва да ми позволиш да вляза в царството и да стана част от народа на царството. Каквото и да правя, никога не бива да ме изоставяш“. Не си ли мислеше именно това? (Да.) Каква е същността на този начин на мислене? (Това е същата същност като тази на Павел, когато се е опитвал да сключи сделка с Бог в замяна на венец.) Точно така, това е същността на Павел. Той вярваше в Бог, следваше Бог, понасяше несгоди и плащаше цена, за да получи венец и да бъде благословен. Той нямаше истинска вяра, нито се стремеше към истината. Просто се опитваше да сключва сделки с Бог. Ако сделката се провалеше, той не беше благословен и се чувстваше ощетен, тогава се вбесяваше, смяташе, че всичко е загубена кауза и действаше безразсъдно, и в сърцето му се пораждаше негодувание. Това са нещата, които той разкриваше, докато говореше. Какво направи този човек след това? Впоследствие този човек се зае с бизнес и около него се въртяха няколко млади дами. Въпреки че не каза, че не вярва в Бог, той не изпълняваше дълга си и не беше последовател на Бог. Никой никога не си е мислил, че той ще се откаже от шанса си да следва Бог и ще се заеме с бизнес само защото е бил кастрен малко. Неговото яростно държание и начинът, по който се проявяваше преди, бяха като на двама различни души. Това беше неговата природа, която се саморазобличи. Преди той не правеше това чисто и просто защото обстоятелствата не го позволяваха. Това е единият аспект. Другият аспект е, че той криеше кой е, преструваше се, че не е такъв, и се въздържаше да го прави. Ако ти си наистина добър човек, без значение в каква ситуация попаднеш, първо трябва да останеш непоколебим на мястото си и да знаеш кой си. Освен това, могат ли хората, които наистина имат някаква човешка природа, да вършат неща и злосторничества, които са лишени от човешка природа? (Не.) Категорично не могат. От този случай става ясно, че когато хората не са способни да приемат истината, това е най-бунтовното нещо и те са в най-голяма опасност. Ако никога не са способни да

приемат истината, тогава те са неверници. Ако желанието на такъв човек да бъде благословен се разбие на пух и прах, той ще остави Бог. Защо е така? (Защото това, към което се стреми, е да бъде благословен и да се радва на благодат.) Такива хора вярват в Бог, но не се стремят към истината. За тях спасението е украшение и хубаво звучаща дума. Това, към което се стреми сърцето им, са награди, венец и желани неща — те искат да получат стократно повече в този живот и искат да получат вечен живот в идния свят. Ако не могат да получат тези неща, тогава няма да вярват; истинското им лице ще се прояви и те ще оставят Бог. Това, в което вярват в сърцето си, не е Божието дело, нито са истините, които Бог изразява, а това, към което се стремят, не е спасение, камо ли доброто изпълнение на дълга им като сътворени същества; по-скоро е същото като при Павел — да бъдат богато благословени, да притежават голяма власт, да носят голям венец и да бъдат на едно ниво с Бог. Това са техните амбиции и желания. Затова всеки път, когато в Божия дом има някаква облага или нещо, което желаят, те се борят да го получат, започват да класират хората според пригодността и старшинството им и размишляват: „Аз съм пригоден. Трябва да имам дял от това. Трябва да се боря, за да го получа“. Те поставят себе си на първо място в Божия дом, след което смятат, че е съвсем редно да се радват на тези облаги на Божия дом. Например по въпроса за отиването в чужбина първата мисъл на този човек беше, че трябва да може да има дял, че по-голямата част от хората не са толкова добри като него, не са понесли толкова несгоди, колкото него, не са така пригодни като него, не са вярвали в Бог толкова години, колкото него, и не са били водачи толкова дълго, колкото него. Той използваше всяко извинение и метод за оценка, за да се класира. Без значение как класираше хората, той винаги поставяше себе си начело и в редиците на тези, които бяха пригодни. Накрая той почувства, че е съвсем редно да се радва на такова отношение. В момента, в който не го получи, и в момента, в който фантазията му да бъде благословен и да придобие неща в свой интерес се разби на пух и прах, той щеше да направи нещо по въпроса, да се вбеси, да спори с Бог, вместо да се покори и да търси истината. Ясно е, че сърцето му вече беше изпълнено с тези неща, към които се стремеше, и е достатъчно да се покаже, че нещата, към които се стремеше, са напълно несъвместими с истината. Без значение колко работа вършеше, неговата цел и намерение не бяха нищо повече от това да получи венец — също като целта и намерението на Павел — и той се беше вкопчил в това и никога не се отказваше. Без значение как се разговаряше с него за истината, без значение как беше кастрен, разобличаван и разнищван, той все така упорито се придържаше към намерението да бъде благословен и не го пускаше. Когато не получи Божието одобрение и видя, че желанието му да бъде благословен е разбито на пух и прах, той стана негативен и се отдръпна, изостави дълга си и избяга. Той не беше изпълнил истински добре дълга си, нито беше служил добре при разпространяването на евангелието на царството и това

напълно разкрива, че той нямаше истинска вяра в Бог, не се покоряваше истински и нямаше нито грам истинско свидетелство за преживяване — той беше просто вълк в овча кожа, който се спотайваше в стадо овце. В крайна сметка човек, който беше неверник до мозъка на костите си, беше напълно разкрит и отстранен и животът му като вярващ приключи. Това е единият случай.

Това не беше изолиран случай. Това не беше единственият човек, който се препъна и беше разкрит посредством въпроса за отиването в чужбина. Примерът, който току-що дадохме, беше за мъж, но имаше и друг, в който беше жена. Първоначално планът беше също да позволим на тази жена да дойде с нас в чужбина. Когато това се случи, вътрешно тя беше много щастлива и започна да планира и да се подготвя за това, но в крайна сметка поради различни причини не можа да отиде. По това време тя не беше информирана, защото ситуацията беше твърде опасна. Веднъж на събрание за съработници тя разбра за това решение. Анализирайте следното. Какъв би могъл да е резултатът, когато тази жена разбра? (Ако човек имаше мисленето на нормален човек, вероятно не би реагирал твърде силно, след като разбере. Щеше да сметне, че не може да отиде в чужбина, защото ситуацията е опасна, и щеше да може да се справи правилно с въпроса. Ако обаче тази жена разбереше, можеше да се вбеси и да се опита да спори с Бог.) Точно така, вие донякъде сте схванали характера на хората от този тип. Такива са хората от този тип — без значение какъв е въпросът, те няма да приемат да бъдат ощетени, а по-скоро ще се възползват. Във всичко те трябва да надминават всички останали и да бъдат по-добри от всички останали. Във всичко те трябва да са най-добрите; трябва да получат всяко нещо, което желаят, и е неприемливо за тях да нямат дял в нещо. След като жената разбра за това, тя се ядоса на момента и разгневена се търкаляше по земята. Демоничната ѝ страна се прояви и тя хокаше съработниците си и изливаше гнева си върху тях. Откъде дойде гневът ѝ? Изглеждаше, че е ядосана на братята и сестрите, но всъщност на кого беше ядосана? (Беше ядосана на Бог.) Ето какво ставаше. Тогава каква беше причината за гнева ѝ? Къде се коренеше? (В това, че желанията ѝ не бяха удовлетворени.) В това, че тя не получи нещо, което желаеше, и целта ѝ не беше постигната. Този път не успя да се възползва; по-скоро други хора се възползваха, а тя не можа да участва, затова беше вбесена; не можеше повече да се преструва; изля и освободи цялото недоволство и негодувание на сърцето си. В миналото тя винаги трябваше първа да узнае какво прави Горното. Тя винаги искаше да има контакт с Горното и не общуваше с братята и сестрите. Винаги се отнасяше към себе си като към личност от висша класа, а не като към обикновен член, затова си мислеше, че този път и тя трябва да отиде в чужбина — ако никой друг не трябва, тя трябва. Тя беше основният кандидат и трябваше да има удоволствието да бъде третирана по този начин. Именно това всъщност си мислеше сърцето ѝ. Сега тя видя, че няма да има удоволствието да бъде третирана по този начин, всички несгоди, които е

понесла през тези години, са били напразни. Тя нямаше нищо от статуса, който старателно беше градила, и от отношението, което искаше. В този миг всичко това се превърна в нищо. Не беше за вярване, че тя не можа да измъкне с измама желано нещо от такъв мащаб. Не беше за вярване, че тя беше изключена, затова си помисли, че не заема високо място в Божието сърце и е обикновен човек. Защитната линия в сърцето ѝ напълно се срина и тя повече не се преструваше и не прикриваше нищо. Започна да избухва, да крещи на хората, да дава воля на чувствата си, да се ядосва и да разобличава естествената си същност, без да се интересува какво казват другите или как го виждат. Впоследствие беше изпратена в един екип, за да изпълнява дълг. Докато изпълняваше дълга си, тя извърши много лоши неща и накрая братята и сестрите в екипа написаха заедно писмо с искане да бъде отлъчена. Каква беше причината да бъде отлъчена? Братята и сестрите съобщиха, че злото, което е извършила, може да се опише с една фраза: толкова много, че не може да бъде изписано! С други думи, тя извърши твърде много зло и естеството на това, което направи, беше твърде сериозно — не можеше да се предаде ясно само с едно или две изречения, нито можеше да се разкаже само в една или две истории. Тя извърши безброй зли неща и това разгневи хората, затова църквата я отлъчи. Тези зли неща, които тя извърши, не бяха правени преди да възникне въпросът за отиването в чужбина, така че защо беше способна да ги направи, след като той възникна? Защото въпросът за отиването в чужбина не се разви така, както тя желаеше. Ясно е, че злите неща, които извърши, и грозотата, която разкри, бяха вид отмъщение и изливане на чувствата, причинени просто от това, че не получи това желано нещо. Кажете Ми, когато човек, който наистина се стреми към истината и който има човешка природа, се сблъска с такава ситуация, дори и да не разбира много истини, способен ли е да породи тези проявления? Способен ли е да разкрие тези неща? Всеки, който има малко човешка природа, малко съвест и малко чувство за срам, няма да направи тези неща, а ще се въздържи. Въпреки че сърцето му не е щастливо, недоволно е и е малко наранено, той си мисли, че е просто обикновен човек, че не трябва да се бори, за да получи това нещо, че тези, които вярват в Бог, трябва да се стремят към истината, във всичко да се покоряват на устроеното от Бог, че не трябва да имат никакъв избор и че хората са сътворени същества и не са нищо впечатляващо. Такива хора ще бъдат нещастни няколко дни, но след това ще бъде минало-заминало. Те все още ще вярват, както трябва, и няма да вършат зло или да отмъщават заради този въпрос, нито ще изливат чувствата си заради него. За разлика от тях, хората, които не се стремят към истината и чийто характер е отвратителен, са способни да проявят всички тези злодеяния, които никога преди не са проявявали, само заради един малък въпрос. Това обяснява проблема. То обяснява човешката им природа същност и обяснява истинските стремежи на този тип хора, а именно, че истинското им лице е напълно изваден

на светло чрез разкриването на този въпрос. Първо, тяхната същност е изцяло тази на антихрист. Второ, те никога не са се стремили към истината, нито някога са се отнасяли към себе си като към обект на спасение и са се покорявали на устроеното и подреденото от Бог. Те не се стремят към покорство пред Бог; те се стремят само към статус и наслада; те се стремят само към добро отношение и се стремят само да бъдат на едно ниво с Бог. На каквото се радва Бог, на това се радват и те. По този начин те не следват Бог напразно. Това са нещата, към които се стремят. Това е природата същност на хората от този тип; това е истинското им лице и вътрешният свят на сърцата им. Този въпрос сложи край на двадесет години вяра за тази жена — всичко отиде на вятъра.

Кажете Ми, къде би трябвало да са тези двама души сега? В църквата или някъде другаде? (В невярващия свят.) Защо казвате така? Как решихте това? На какво се основават думите ви? (Защото са неверници и вярата им в Бог не е с цел да се стремят да изпълняват дълга си като сътворени същества. В крайна сметка хора като тях не могат да останат непоколебими във вярата си и могат само да се върнат в света.) В крайна сметка те не могат да останат непоколебими във вярата си, но все още не е краят, така че защо са изчезнали? Ти трябва да погледнеш какво са си мислели вътрешно. Те можеха да правят такива неща и да правят такъв избор само когато в сърцата им протичаха някакви вътрешни дейности. По какъв начин са анализирали и оценили този въпрос, за да изберат такъв път? В сърцата си те си мислеха: „Вярвал съм в бог през всичките тези години и съм претърпял много трудности. Винаги съм копнял за деня, в който ще мога да си изградя име. Като съм с Горното, мога да си изградя име и да се изтъкна. Сега най-накрая имам шанс да отида в чужбина. Това е нещо огромно! Това е нещо, за което никога не съм смеел да си помисля, преди да повярвам в бог. Все едно да получиш венец, като вярваш в бог, но се оказва, че няма да бъда част от нещо толкова голямо и желано. Не мога да го получа. Преди си мислех, че имам определено място в сърцето на бог, но сега виждам, че не е така. Изглежда, че не мога да получа нищо желано от следването на бог. Те не се сетиха за мен, когато ставаше въпрос за голямо нещо като отиването в чужбина, така че няма ли още по-малък шанс да получа венец в бъдеще? Не е сигурно кой ще го получи и изглежда, че няма надежда това да съм аз“. Все още ли бяха готови да следват Бог, когато си мислеха, че няма надежда? Преди с каква цел понасяха несгоди и плащаха цена? Само заради тази малка надежда, заради тези малки идеи, които имаха в сърцата си, те действаха по този начин и се проявяваха по този начин. Сега, когато надеждите им са разбити на пух и прах и идеите им са се оказали напразни, могат ли да продължат да вярват? Могат ли да продължат да се задоволяват с това да останат в Божия дом и да изпълняват дълга си? Могат ли да са готови да не получат нищо и да се покорят на устроеното и подреденото от Бог? Амбициите и желанията на антихристите са толкова големи, че те в никакъв случай няма да са

съгласни усилията им и цената, която са платили, да доведат до такъв резултат. Това, за което мечтаят, е цената, която плащат, и усилията им да им донесат в замяна венец и желани неща, мечтаят да получат дял от нещо желано в Божия дом, независимо какво е то — всичко е наред, ако другите не получат, но те трябва. Могат ли хора с толкова силни амбиции и алчност да изпълняват дълга си, без да получат нищо в замяна, и да полагат усилия, без да получат нищо в замяна? Категорично не могат да постигнат това. Някои хора казват: „Нека се стремят към истината. След като са слушали много истини, няма ли да могат да го постигнат?“. Има и други хора, които казват: „Ако Бог ги наказва и съди, няма ли това да ги промени?“. Така ли е? Бог не наказва и не съди такива хора, нито спасява такива хора. Точно такива хора Той ще отстрани. Какво е различното в това, което казах, в сравнение с това, което вие казахте току-що? Това, което вие казахте, истинската дейност на сърцата им ли е? Проявление на същността на хората от този вид ли е? (Не.) Тогава какво е това, което вие казахте? (Чувства и празни теории.) Естеството на това, което вие казахте, клони малко към анализ и оценка и е оценяването и определянето им въз основа на теория. Това не са техните истински мисли и разкриване, нито са техните истински възгледи. Това е проявление на хора от този вид, които имат същността на антихрист. Ако има нещо желано, което не са получили, полза, на която не са се насладили, или изгода, която не са получили, те се вбесяват, губят вярата си във вярването в Бог и в стремежа към истината, не желаят да вярват в Бог, искат да избягат и искат да вършат лоши неща. Те вършат лоши неща, за да излеят чувствата си и да си отмъстят — да излеят погрешните си разбирания за Бог и негодуванието си към Бог. Трябва да се вземат мерки спрямо тези хора? Трябва ли да им се позволи да продължат да изпълняват дълга си в църквата? (Не.) Тогава как трябва да се постъпи с тези хора? (Трябва да бъдат отлъчени.) Има ли някой, който е спрял да вярва, защото не е могъл да отиде в чужбина? (Да.) Какви са тези хора? (Неверници. Те вярват в Бог само за да се стремят да бъдат благословени и когато амбициите и желанията им не са удовлетворени, те предават Бог.) Те са способни да спрат да вярват в Бог заради такова малко нещо. За такива хора не може да се каже, че имат истинска или лъжлива вяра — характерът им е толкова долен!

Случай трети: Да открият, че е невъзможно да продължат да живеят след завръщането си у дома на село

Някои хора се раждат на село и семействата им не са много заможни. Вещите, които използват в ежедневието си, са прости и освен твърдо легло, гардероб и бюро, в къщата им няма други мебели. Подът им е от тухли или пръст — нямат дори циментов под. Живеят в много скромни условия. След като повярват в Бог, те изпълняват дълга си да проповядват евангелието и отиват в някои богати райони. Имаше една такава жена, която се огледа и видя, че повечето братя и

сестри имаха в домовете си или дървен под, или теракота; стените бяха с тапети; къщите им бяха много чисти и можеха да се къпят всеки ден. Освен това имаха много мебели в къщите си: поставки за телевизор и големи гардероби, както и дивани и климатици. В спалните им имаше легла „Симънс“, а в кухните им — всякакви уреди: хладилници, микровълнови печки, фурни, готварски печки, абсорбатори и т.н. Гледката беше главозамайваща. Освен това в големи градове като този имаше места, където можеше да се качва и да слиза с асансьор между етажите. Това място ѝ отвори очите и след като поработи и проповядва евангелието там известно време, тя не искаше да се връща. Защо стана така? Тя си мислеше: „Къщата от кал на моето семейство по никакъв начин не може да стъпи и на малкия пръст на това място. Всички вярваме в бог, та как така тези хора живеят толкова по-добре от моето семейство? Животът на тези хора е като в рая. Моето семейство живее в кочина — много по-зле е от тези хора!“. След като направи това сравнение, тя се разстрои, почувства се още по-привързана към това място и още по-малко ѝ се искаше да се връща. Тя си мислеше: „Ако мога да работя тук дългосрочно, тогава няма да ми се налага да се прибирам, нали? Онази кална дупка не е годна за обитаване от хора“. Тя остана в големия град за известно време и се научи да се храни, да се облича и да се наслаждава на живота като гражданите, и се научи да живее като тях. Чувстваше, че през онези дни животът е толкова хубав. Хубаво беше да имаш пари. Бедността не даваше на хората бъдеще. Бедните хора просто бяха презирани от другите, а дори и те самите се презираха. Колкото повече мислеше за това, толкова по-малко искаше да се връща, но нямаше какво да направи — трябваше да се прибере у дома. След като се прибра у дома, в сърцето си тя изпита смесица от различни чувства и ѝ беше много тежко. Щом влезе в къщата, видя, че подът е пръстен, а когато седна на одъра, ѝ се стори толкова твърдо и неудобно. Когато докосна стените, ръката ѝ се покри с пръст. Когато спомена нещо вкусно, което искаше да яде, никой не разбираше имената, а нямаше и условия да се изкъпе, когато искаше да се измие преди лягане. Тя смяташе, че да живееш така е твърде мизерно и таеше обида към родителите си, задето са толкова бедни, че не могат да си позволят нищо, което тя иска, и винаги им се ядосваше. Откакто се върна, сякаш беше станала друг човек. Гледаше с неодобрение членовете на семейството си и гледаше с неодобрение всичко в дома си, като си мислеше, че е толкова селско, че не може повече да живее там и че ако продължи да живее там, ще умре от огорчение. Напускането на дома ѝ беше отворило очите, но се беше превърнало в нещо лошо, което много ядоса родителите ѝ. В този момент в главата ѝ се появи една мисъл: „Ако родителите ми не вярваха в бог и ако аз не вярвах в бог, тогава животът ни определено щеше да е по-добър от сега. Дори и да не можехме да спим на легла „Симънс“, поне щяхме да се храним по-добре и щяхме да сложим плочки на пода“. Тя мислеше, че това е резултат от вярата в Бог, че да вярваш в Бог означава, че

трябва да си беден, че не можеш да имаш хубав живот, ако вярваш в Бог, и че не можеш да ядеш хубави неща или да носиш хубави дрехи. Оттогава нататък тази изключителна героична жена, постигнала нещо в няколко провинции, не можеше да се вдигне на крака и по цял ден ѝ се спеше. Сутрин се мъчеше да стане, а първото нещо, което правеше, беше да се приготви и да се гримира, след което да облече дрехи, каквито често носят хората в града. След това се мръщеше и размишляваше кога ще може да се отърве от този провинциален живот и да заживее като хората в града. Проповедите, които преди изнасяше, и решимостта, която имаше, бяха изчезнали — беше забравила всичко. Дори не знаеше дали е вярваща. Ето колко бързо се промени. Тъй като очите ѝ се бяха отворили малко и средата и качеството ѝ на живот се бяха променили, тя беше разкрита.

Преди това тази жена обикаляше навсякъде, проповядваше и вършеше работа. Тя имаше силна решимост и голяма сила, но това беше само външно. Дори самата тя не знаеше към какво се стреми дълбоко в себе си, какво харесва и какъв човек е. Едно преживяване в града беше променило из основи състоянието на живота ѝ, а един период, в който бе преживяла охолен начин на живот, беше променил напълно посоката на живота ѝ. Каква точно беше причината? Кой я промени? Не може да е бил Бог, нали? Разбира се, че не. Тогава каква беше причината? Причината беше, че средата я беше разкрила, беше разкрила нейната природа същност и беше разкрила стремежите ѝ и пътя, по който вървеше. По какъв път вървеше тя? Това не беше пътят на стремежа към истината, нито пътят на Петър, нито пътят на тези, които са спасени и усъвършенствани, нито пътят на стремежа да се изпълни добре дългът на едно сътворено същество, а по-скоро пътят на антихрист. По-конкретно, пътят на антихрист е път на преследване на репутация, преследване на статус и преследване на материални удоволствия. Това е същността на хората от този тип. Ако не преследваше тези неща, а беше човек, който се стреми към истината, тогава една малка промяна в средата като тази в никакъв случай нямаше да я разкрие. Най-много сърцето ѝ да бъде малко слабо, да се чувства малко разстроена и да ѝ бъде малко болезнено, или да има някои глупави проявления, но не и до степен да бъде напълно разкрита. Каква е същността на стремежите на хората от този тип? Те преследват същите неща като невярващите и същите неща като всеки човек на този свят, който преследва слава, придобивки и зли тенденции. Те харесват модерните премени на невярващите, харесва им как невярващите следват зли тенденции и още повече харесват манията на невярващите по екстравагантния плътски начин на живот. Следователно с една промяна в средата ѝ възгледът на тази жена за живота и отношението ѝ към този свят и към живота напълно се промениха. Тя смяташе, че вярата в Бог и стремежът към истината не са най-важното и че когато хората са живи на този свят, те трябва да се наслаждават на плътта и на живота, трябва да следват тенденциите и трябва да бъдат като харизматичните и шикозни личности в обществото, които привличат

погледите, докато вървят, предизвикват завист у другите и карат хората да ги боготворят. Има хора, които, след като се сблъскат с повече среди, с всякакви хора и след като очите им се отворят, понеже се стремят към истината и понеже разбират Божиите намерения, са по-способни да прозрат тези зли тенденции, както и човечеството. Сърцата им са по-способни да ненавиждат пътя, по който вървят светските хора, както и да го разпознават и напълно да го изоставят в стремежа си да вървят по пътя, по който Бог ги води. Що се отнася до онези хора, които не се стремят към истината и които имат същността на антихриста, щом очите им се отворят и се сблъскат с различни среди, техните амбиции и желания не само не намаляват, а напротив — растат и се увеличават. След като амбициите и желанията им се увеличат, тези хора завиждат още повече на живота на онези хора по света, които се радват на хубави неща и имат пари и влияние, и дълбоко в сърцата си развиват презрение към живота на вярващите. Те смятат, че повечето вярващи не преследват света, нямат пари, статус, влияние и не са видели голяма част от света, че не са толкова харизматични като невярващите, не разбират как да се наслаждават на живота толкова добре, колкото невярващите, и не се перчат толкова, колкото невярващите. В резултат на това противопоставянето и враждебността по отношение на вярата в Бог нарастват дълбоко в сърцата им. Следователно за много хора със същността на антихрист, от момента, в който са започнали да вярват в Бог досега, не може да се каже дали те действително са хора със същността на антихриста, но един ден, когато се появи подходящата среда, тя ще ги разкрие. Преди да бъдат разкрити, хората, които бяха разкрити, също спазваха правилата и правеха каквото трябва. Каквото и да поискаше да направят Божият дом, те го правеха и бяха способни да понасят страдания и да плащат цена. Изглеждаше, че са съвестни, че са хора, които са на правилния път, и че имат подобието и държанието на хора, които вярват в Бог. Въпреки това, независимо какво правеха външно, тяхната същност и пътят, по който вървяха, не устояха на времето, нито издържаха изпитанието на различните среди. Независимо колко години вярва един човек в Бог и независимо колко силна е основата на вярата му, ако има същността на антихриста и е на пътя на антихриста, тогава той непременно ще преследва материални удоволствия, ще преследва екстравагантен начин на живот, ще преследва богато материално благополучие и освен това ще преследва всякакви желани неща, като в същото време завижда на отношението и подхода, които светските хора имат към живота. Това е сигурно. Следователно, въпреки че сега всички слушат проповеди, ядат и пият Божиите слова и изпълняват дълга си, хората, които правят тези неща, но не се стремят към истината, непременно ще преследват материални неща. Тези неща ще заемат първо място в сърцата им и щом се появи подходящата среда или обстоятелство, желанията им ще нараснат и ще се проявят. В момента, в който се стигне дотам, те ще бъдат разкрити. Ако хората не се стремят към истината,

рано или късно за тях ще дойде този ден. Що се отнася до хората, които се стремят към истината, разбират истината и за които истината е тяхна основа, когато дойдат тези изкушения и среди, те са способни да подходят към тях правилно, да ги отхвърлят и да останат непоколебими в свидетелството си за Бог. Когато дойдат тези изкушения, те също са способни да разпознаят кое е положително и кое е негативно и да знаят дали това е нещо, което искат. Точно както някои жени не се интересуват от мъжете, които ги ухажват, независимо колко пари имат. Защо не се интересуват? Защото тези мъже нямат добър характер. Някои жени не си търсят партньор, защото никой богат мъж не ги ухажва. Ако мъж с пари ги ухажва и им купи маркова рокля, която струва 20 000 юана, това би ги привлякло, а ако след това им купи палто от норка на стойност 100 000 юана или голям диамант, красива голяма къща и кола, те веднага биха се съгласили да се омъжат за него. И така, когато тези жени са казвали, че няма да се омъжат, това истина ли е било, или лъжа? Било е лъжа. Следователно има много хора, които казват, че не преследват света и не преследват перспективите и удоволствията на света, но това е, когато пред тях няма изкушения; средата не е благоприятна за това. Щом се появи благоприятна среда, те ще затънат дълбоко в нея и няма да могат да се измъкнат. Точно като примера, който току-що дадохме. Жената не се измъкна от ситуацията. След като се наслаждаваше на градския живот известно време, тя не знаеше коя е и изгуби пътя си. Ако я сложат в дворец, тогава нима няма да накара родителите си да се самоубият възможно най-скоро, за да не петнят името ѝ? Хората от този тип са способни да направят всякакви глупости заради своето удоволствие, репутация, екстравагантен начин на живот и високо качество на живот. Безполезни са и имат нисък характер. Стремели ли са се някога такива хора към истината? (Не.) Тогава откъде са дошли проповедите, които е изнасяла? Имала ли е проповеди, които да изнася? Това, което тя проповядваше, не бяха проповеди, а доктрина. Тя разиграваше театър и подвеждаше хората, а не изнасяше проповеди. Тя изнесе толкова много проповеди, та как така не можеше да реши дори собствените си проблеми? Знаеше ли, че може да стигне дотук? Виждаше ли нещата ясно? Тя изнесе толкова много проповеди, но след като се наслаждаваше на живота в града известно време, не можа да преодолее изкушения като тези и не можа да остане непоколебима в свидетелството си. И така, това, което тя проповядваше, проповеди ли бяха? Очевидно не. Това е третият случай.

Случай четвърти: Използване на приношения чрез измама за изплащане на дългове

Преди, когато бях в континентален Китай, трябваше да намерим сравнително безопасно място за срещи на съработниците, така че намерихме семейство домакин. Това семейство беше готово да ни настани и помагаше за опазването на мястото. След известно време обаче в семейството започнаха да се зараждат

мисли: „Изглежда, че вие смятате да се събирате тук дългосрочно. Не можете да се събирате никъде другаде освен в моята къща, така че трябва да се възползвам от възможността да извлека полза от ситуацията. Няма ли да съм глупак, ако не го направя?“. Веднъж, когато се събрахме за събрание на съработниците и още не бяха пристигнали всички участници, в къщата на семейството на домакините без видима причина дойде един човек, седна във всекидневната и не си тръгваше. Домакинът дойде и каза, че този човек е дошъл да си събере дълг и че семейството му било взело пари назаем от този човек преди няколко години и не му ги било върнало. Какво мислите, че се случваше тук? Този човек можеше да дойде по-рано или по-късно, но се случи така, че дойде да си събере дълга точно в този момент. Дали това беше просто съвпадение, или някой умишлено го беше планирал така? Човек не можеше да не се усъмни. Имаше нещо гнило. Какво всъщност се случваше? Дали семейството нямаше лоши намерения и не беше повикало този човек да дойде нарочно? (Да.) Аз казах: „Накарай го да си тръгне веднага“. Домакинът отвърна: „Няма да си тръгне, докато не му се плати“. Аз казах: „Защо не му върнеш парите?“. Домакинът увърташе, с което даваше да се разбере, че няма да изплати дълга, дори и да имаше парите — искаше безлихвен заем. Събирачът на дългове чакаше там и все още не си беше тръгнал, когато някои от другите съработници бяха напът да пристигнат. Какво смяташе да прави домакинът? Нима това не беше предварително замислен план? (Да.) По-късно казах на някого да даде пари на домакина и да го накара веднага да отпрати събирача на дългове. Като му даде парите, събирачът на дългове си тръгна след по-малко от половин час. Здравият разум подсказва, че събирачът на дългове не би трябвало да се връща, но случаят все още не беше приключил. Месец по-късно, преди едно събрание на съработниците, събирачът на дългове дойде отново. Домакинът каза, че последния път е била изплатена само част от дълга, а не целият. С каква цел казваше това? Да накара Божия дом отново да плати дълга вместо него. Беше същото като последния път — след като дадохме парите на домакина, събирачът на дългове си тръгна. Оттогава нататък, когато и да отидехме там за събиране, събирачът на дългове повече не дойде, защото вече бяхме изплатили дълга на домакина на две вноски. Домакинът се бе притеснявал, че ако поиска в аванс толкова много пари, ние няма да се съгласим да платим, затова ги поиска на две вноски. Как трябва да се гледа на тези пари? Дали Божият дом му ги е заел, или той е манипулирал Божия дом да му ги даде? (Манипулирал е Божия дом.) Всъщност той с измама накара Божия дом да му даде парите. И така, защо Божият дом му даде парите? Не можехме ли да не му ги дадем? В края на краищата е разумно и законно да не му ги даваме, но това би означавало, че съработниците не биха могли да се събират. И така, каква беше нашата обосновка да му ги дадем? По онова време Моите разсъждения бяха да третирам тези пари като наем. Ако наемехме хостел или спортна зала, нима и това нямаше да ни

струва пари? Не можем да се събираме на такива места, а и не е безопасно. Тук домакинът помага за опазването на мястото и безопасността ни е гарантирана, така че разумно ли е Божият дом да похарчи малко пари, за да изплати дълговете му? (Да.) Просто парите не бяха дадени по почтен начин. В среда като страната на големия червен змей обаче често се налага да се правят такива неща.

Някои хора имат зла човешка природа и не са напълно склонни да изпълняват дълга на домакин. Ние ги използваме, за да пазят мястото, където се намираме, така че трябва да им позволим да се възползват от ситуацията. След като се възползват обаче, могат ли все още да постигнат спасение? Не, не могат. Не че Бог не би ги спасил, но този тип хора не могат да постигнат спасение. Те мамят всекиго и се възползват от всекиго. Когато изпълняват дълга си и се опитват да подготвят добри дела, те винаги трябва да измъкнат нещо, което желаят, от това и без значение с кого общуват, те се придържат към принципа само да се възползват и никога да не бъдат ощетявани. Това е принципът, който следват, когато изпълняват дълг в Божия дом. И така, откъде идват тези „добри дела“? Те са купени и платени от Божия дом, а не че самите хора са подготвили добрите дела; те не подготвят добри дела. Те предоставят място, Божият дом харчи пари и го третира като наем. Това няма нищо общо с добрите дела и не е тяхно добро дело. Какво поведение е това, когато човек под предлога, че осигурява място за братята и сестрите от името на Божия дом, придобива по измамен начин пари или вещи от Божия дом? Какъв характер има такъв човек? Може ли поведението му да бъде запомнено от Бог? Къде се нарежда характерът му в сърцата на хората и в Божието сърце? Подготвянето на добри дела е нещо, което ти трябва да подготвиш — ти подготвяш добри дела заради своята крайна цел и всичко, което правиш, е за теб самия, а не за другите. Като правиш това, което трябва, ти вече си получил награда и си получил желаното нещо, което си целял. Как тогава те вижда Бог в Своето сърце? Ти вършиш добри дела, за да получиш нещо в свой интерес, а не за да придобиеш истината или да придобиеш живот, камо ли да удовлетвориш Бог. Може ли Бог все пак да спаси такива хора? Не, не може. Те просто подготвят едно малко добро дело и изпълняват малко задължение и дълг, но протягат ръце и искат заплащане от Божия дом, издребняват с Божия дом, измислят всякакви начини да го измамят и да получат желани неща, и се грижат никога да не са ощетени, сякаш правят бизнес. При това положение, това добро дело вече не е добро дело — то се е превърнало в злодеяние и не само че Бог няма да го запомни, но Той ще отнеме правото им да бъдат спасени и ще ги лиши от него. Когато онзи домакин накара Божия дом да изплати дълга му вместо него, нима естеството на това не беше донякъде измамно? Това правят антихристите. Когато искат пари, те не го правят по почтен начин, а по-скоро по начин, чието естество е измамно, като се възползват от възможността да изнудват. Спасява ли Бог онези, които изнудват, за да присвоят приношенията за Него? (Не.) Ако тези

хора се покаят и имат истинска вяра, трябва ли да бъдат спасени? (Не.) Защо? (Фактът, че тези хора са могли да действат измамно спрямо Божия дом, означава, че Бог няма място в сърцата им — те са типични неверници.) Ще се покаят ли неверниците? Типът неверници, които са антихристи, няма да се покаят. Всичко, което правят, се върти около собствените им интереси и те никога няма да се покаят, дори и да умрат. Те не признават, че са направили нещо нередно, нито признават, че са извършили зло, така че за какво биха се покаяли? Покаянието е за хора, които имат човешка природа, които имат съвест и разум и които могат ясно да видят и да признаят своята поквара. Когато изпълняваше малък дълг, онова семейство на домакина трябваше да измъкне нещо желано от това и дори не пропусна такава възможност. Те бяха големи измамници. Това е четвъртият случай.

Случай пети: Изискване на заплащане за работа за Божия дом

В континентален Китай има работа, която е относително опасна и рискована и за която са нужни умни хора с определена квалификация. По онова време имаше един човек, който притежаваше такава квалификация, затова Горното му уреди да свърши една работа. Докато я вършеше, той отправи молба, като каза, че щом започне да върши тази работа, вече няма да може да ходи на редовната си работа всеки ден, а на семейството му е малко трудно да свързва двата края. Божият дом му даде малко пари за издръжка, той беше много щастлив от това и се зае с възложената му работа. Работата му обаче беше само посредствена. След известно време семейството му нямаше проблеми с прехраната, но се появи нещо друго, за което той каза на Божия дом, и Божият дом му даде още малко пари за издръжка, за да е сигурно, че може да преживява. Той неохотно се съгласи да продължи да върши работата си, но колко добре я вършеше? Беше пълна каша. Ако му се правеше нещо, вършеше по малко, а ако не му се правеше, не вършеше абсолютно нищо. Това забави работата, нанесе известни загуби на делото на църквата, и се наложи други хора да отидат да оправят кашата. По-късно Божият дом се свърза с него, за да му каже да положи усилия в работата си и че Божият дом ще продължи да му помага да разреши всички трудности, които има. Той не го каза директно в лицето на Божия дом, а насаме каза на няколко братя и сестри: „Нима ми липсват пари за издръжка? Какъв голям проблем може да реши тази нищожна сума пари? Като върша тази работа, аз решавам толкова огромен проблем за Божия дом. И Божият дом трябва да решава моите големи проблеми. В момента синът ми няма пари за таксата за обучение и този въпрос не е решен. Не тази малка сума пари ми липсва“. Това бяха думите, които той наистина си мислеше, но не можеше да се насили да ги каже в лицето на Божия дом; вместо това те се разкриха, когато изливаше недоволството си насаме. Как трябва да се разреши тази ситуация? Трябва ли Божият дом да продължи да го използва, или да намери друг? (Да намери друг.) Защо? Неговият характер и същност вече са

разкрити. Той не само искаше Божият дом да издържа семейството му, но също така искаше Божият дом да плати таксата за обучение на сина му, а по-късно каза, че жена му е болна, и искаше Божият дом да плати за лечението ѝ. Нима не искаше все повече? Той си мислеше, че като е свършил нещо дребно за Божия дом, е дал голям принос и че Божият дом трябва безусловно да предостави всичко, от което се нуждае. Ако работеше на редовна работа, щеше ли да може да си позволи да изпрати сина си в университет? Щеше ли да може да си позволи лечението на жена си? Не е задължително. Защо тогава постоянно искаше пари от Божия дом, когато вършеше тази дребна работа в Божия дом? Какво си мислеше? Каква беше гледната му точка по въпроса? Той си мислеше, че без него Божият дом няма да има кой друг да свърши работата, затова трябва да се възползва от тази възможност да намери причини да иска още пари от Божия дом, че не бива да я изпуска за нищо и че ако пропусне този шанс, повече няма да го има. Нямаше ли това предвид? Той си мислеше, че вършенето на тази работа е като да ходиш на работа и да печелиш пари, затова трябва да изнудва Божия дом. Впоследствие, когато осъзна, че не може да изнудва Божия дом, той не си вършеше работата. Дали това е човек, който истински вярва в Бог? (Не.)

Хората, които истински вярват в Бог, не се страхуват да понасят трудности, докато изпълняват дълга си. Някои хора не споменават за трудностите, които семействата им имат, докато изпълняват дълга си. Някои хора в бедни райони изпълняват дълга на домакин и когато дойдат братя и сестри и няма ориз за ядене, те излизат и вземат пари назаем, но не казват нищо. Ако кажеха нещо, можеше ли Божият дом да им даде пари? (Да.) Божият дом може да си позволи нещата, от които се нуждаят, за да настанят братя и сестри. Тогава защо не казват нищо? Ако им ги предложиш, те ще откажат. След като излязат и вземат пари назаем, те постепенно ще си ги върнат сами. Те не искат пари от Божия дом. Антихристите са пълната противоположност. Те поставят условия, протягат ръце и предявяват искания, преди да са свършили каквато и да е работа. Как е толкова лесно за тях да протягат ръце? Как могат да протягат ръце по такъв нагъл начин? Такива хора нямат срам, нали? След като поискат малко пари, те искат още. Ако не им се дадат пари, те няма да свършат никаква работа — няма да си мръднат и пръста, докато не видят сигурна печалба: „Ще свърша толкова работа, за колкото ми платиш. Ако не ми платиш, тогава забрави да ме караш да върша каквато и да е друга работа за теб. За мен това е работа и ако няма облага за мен, няма да я върша. Излагам се на риск, за да изпълнявам дълга си, така че трябва да има нещо за мен в това и то трябва да е съизмеримо с това, което влагам. Не мога да съм ощетен!“. И така, те трябва да искат нещата, които смятат, че заслужават, и трябва да търсят извинения, за да ги поискат — трябва да си блъскат главите, за да ги поискат, и да измислят всякакви начини, за да ги поискат. Ако може да им се дадат, още по-добре, а ако не им се дадат, тогава ще зарежат всичко и ще си тръгнат, и няма да са

претърпели никакви загуби. Освен това те си мислят, че цялата тази работа, която Божият дом върши, включва риск и че ако Божият дом не им даде нещата, които искат, ще се страхува, че ще го издадат, и че няма никой друг подходящ, така че трябва да използва тях, а щом ги използва, трябва да им плати. Естеството на това не ли е донякъде измамно? Естеството му не е ли донякъде експлоататорско? Считат ли се такива хора за вярващи? Това са неверници, които не са част от Божия дом — те дори не са приятели на църквата. Когато приятелите на църквата видят, че вярващите са чудесни хора, те помагат да им осигурят прикритие и помагат да се свършат някои неща. Такива хора могат да бъдат малко благословени. За разлика от тях, антихристите вярват в Бог единствено за да получат желани неща. Ако не могат да получат желани неща, тогава няма да изпълняват никакъв дълг, няма да изпълняват никакво задължение и изобщо няма да отдадат нищо от себе си. Когато Божият дом им уреди да изпълняват дълг, те първо питат какви желани неща се предлагат и ако не се предлага нищо желано, тогава няма да го изпълнят. Каква е разликата между тях и измамниците от невярващия свят? Тези хора все така искат да бъдат спасени и да бъдат благословени от Бог. Нима не искат невъзможни неща? Ако тези хора нямаха нисък характер и не бяха напълно безсрамни, тогава как сърцата им щяха да са способни да измислят такива извратени начини на действие? Как могат да имат такова отношение към изпълнението на дълга си? Вие способни ли сте да правите тези неща? (Да, ние също сме способни.) До каква степен? Има ли граница? В кой момент бихте си помислили, че е много сериозно и че не можете повече да продължавате да правите тези неща? (Понякога изпитвам укор в сърцето си и съвестта ми изпитва чувство на вина. Има и моменти, когато се страхувам, че другите ще разобличат нещата, които съм направил, затова не ги правя повече.) Без значение какво правят хората, техният характер е изключително важен. Човек, който няма абсолютно никакъв срам, е способен да извърши всякакви лоши неща. Той е напълно зъл човек. Няма граница за нищо, което прави, и не действа според съвестта си. Какви хора са онези, чиято човешка природа е безсъвестна? Те са зверове и демони и Бог няма да ги спаси. Не са добри хора онези, които са способни по измамен начин да придобиват Божиите приношения и да изнудват, за да ги присвоят, докато Бог върши Своето дело. Не са добри хора и тези, които искат заплащане от Божия дом. Те си мислят, че е лесно да се измами Божият дом, че за имуществото му никой не носи отговорност и то не принадлежи на никого, така че могат да го притежават и да го вземат с измама, както си искат. Те си мислят, че по този начин са извлекли изгода. Наистина ли е толкова лесно да се извлече тази изгода? Изгодата, която си извлякъл, не е голяма, но каква е последицата от извличането ѝ? Загубата на живота ти.

Ако човек наистина има някаква човешка природа и малко съвест, ще бъде ли способен да прави тези неща? Ти вярваш в Бог, но си способен да Го мамиш и да

изнудваш за приношенията за Него. Що за човек си ти? Човек ли си изобщо? Само демоните правят такива неща. Зверовете не правят такива неща. Просто погледнете едно куче. Стопанинът на кучето го е отгледал и то пази къщата на стопанина си. Когато дойде лош човек, то вдига тревога и го напада. То преследва всеки, който вземе нещата на стопанина му. Когато кокошките, патиците и гъските в дома на стопанина му избягат, то му помага да ги търси. Когато прасетата в дома на стопанина му се бият, то се опитва да ги разтърве. Кучето знае, че стопанинът му иска то да пази прасетата, затова е в състояние да изпълни тази отговорност. Кучето не спори със стопанина си и не казва: „Пазих прасетата за теб, та защо не ми дадеш малко пилешко или нещо друго за ядене?“. То никога не казва това. Дори едно куче е способно да пази дома на стопанина си и да изпълнява задълженията си към него безвъзмездно, но тези хора не могат да се сравнят дори с животните. След като изпълнят малко задължение, те си мислят, че са ощетени, а след като изпълнят някои отговорности и положат малко усилия, се чувстват неудобно, че сделката не е равностойна и че са били използвани, затова измислят всякакви начини да изравнят нещата. Когато ти вярваш в Бог, Бог те закриля и те води и ти дарява толкова много истини. Как може да не мислиш да Му се отплатиш? Ти не мислиш да Му се отплатиш, но Бог не обръща внимание на това. Когато обаче изпълняваш малко задължение, отиваш при Бог, за да изравните нещата. Когато изпълняваш малко задължение, искаш да изнудваш и по измамен начин да придобиеш нещо — измисляш всякакви начини да си го наваксаш. Нима не си търсиш смъртта? Нима това, което Бог ти е дал, не е много? От гледна точка на проявленията на хората, какво заслужават те? Дали хората имат нещата, на които се наслаждават и които притежават днес, защото са ги заслужили? Не. Това са неща, които Бог ти е дарил, и неща, с които те е благословил. Ти вече си получил много. Бог ти е дарил живота, истината и пътя, без да иска нищо в замяна. Как си Му се отплатил? Когато изпълняваш малко от своите задължения и дълг, вътрешно ти е трудно да го приемеш и чувстваш, че си претърпял загуба, и измисляш всякакви начини да изравниш нещата. Ако искаш да изравниш нещата, Бог може да ти даде нещо в замяна, но след като го получиш, ще можеш ли все пак да бъдеш спасен? Ще дойде ден, когато тези хора ще знаят точно кое е най-важното и кое е най-ценното. Хората, които имат същността на антихрист, никога няма да узнаят стойността на истината. Когато дойде денят, в който изходът им бъде разкрит и когато всичко бъде разкрито и оповестено публично, тогава те ще узнаят. Няма ли да е твърде късно тогава? Изходът на всички неща наближава и всички неща ще преминат. Само Божиите слова и Неговата истина ще останат за вечността. Онези, които притежават истината и практикуват Божиите слова, ще останат заедно с Неговите слова и с Неговата истина. Това е ценността и мощта на Божиите слова. Антихристите обаче никога няма да са наясно с този факт, затова си блъскат главите, измислят всякакви начини и използват всички

възможни средства, за да кроят планове за различни облаги, като действат под знамето на вярата в Бог, и използват още по-непохватни измамни средства, за да придобият Божиите приношения и да присвояват и заграбват Неговите приношения. Всички действия и постъпки на тези хора се записват буквално в Божия бележник. Когато дойде денят за разкриване на техния изход, Бог ще определи изхода на всеки човек въз основа на тези записи. Всички тези неща са истина. Независимо дали вярваш, или не, всички тези неща ще бъдат разкрити. Това е петият случай. Що за човек е този мъж? Благороден ли е характерът му, или низък? (Низък.) В Божиите очи той не е почтен, а долен човек. Накратко, нарича се „нищожество“.

Случай шести: Полагане на неимоверни усилия, за да се спечели пост заради храната и дрехите

След като повярват в Бог, много хора винаги преследват статус и към това другите да ги ценят високо. В Божия дом те винаги искат да се открояват от тълпата и да са начело на стадото. Заради тези неща те се отричат от семействата си и се отказват от кариерите си, понасят несгоди и плащат цена, и накрая желанието им се сбъдва и те стават водачи. След като станат водачи, животът на тези хора е наистина различен. Те проявяват всеки аспект от образа и стила на длъжностно лице, който са имали в ума си — от начина, по който се обличат и се докарват, до начина, по който говорят и действат. Те се научават да говорят като чиновници, научават се да командват хората и се научават да карат хората да вършат личните им дела. С една дума, те се научават как да бъдат чиновници. Когато отидат на дадено място, за да бъдат водачи, това означава, че отиват там, за да бъдат чиновници. Какво означава да си чиновник? Това означава, че „полагат неимоверни усилия, за да спечелят пост заради храната и дрехите“. Това е въпрос, който се отнася до плътските удоволствия. След като станат водачи, с какво животът им е по-различен отпреди? Храната, облеклото и вещите, които използват, са различни. Когато се хранят, те държат храната да е питателна и вкусна. Държат на марката и стила на дрехите, които носят. След като са били водачи на дадено място в продължение на една година, те са станали подпухнали и дебели; облечени са от главата до петите в маркови дрехи, а мобилният им телефон, компютърът и уредите в дома им са все от марки от висок клас. Имали ли са тези условия, преди да станат водачи? (Не.) След като станат водачи, те не са полагали усилия да печелят пари, така че откъде са взели парите да купят всички тези неща? Братята и сестрите ли са им дарили тези неща, или Божият дом им ги е разпределил? Чували ли сте някога Божият дом да разпределя тези неща на всеки водач и работник? (Не.) И така, как са ги получили? Във всеки случай това не са неща, които са придобили чрез собствения си упорит труд, а по-скоро неща, които са получили, след като са придобили статус и са станали „чиновници“ — където са се радвали на

предимствата на статуса — чрез изнудване на другите и чрез измама и присвояване. В църквите навсякъде имаше ли такива хора сред всички различни рангове водачи и работници, с които сте общували? Когато за пръв път станат водачи, те нямат нищо, но за по-малко от три месеца имат маркови компютри и мобилни телефони от висок клас. След като станат водачи, някои хора смятат, че трябва да се радват на специално отношение — когато излизат, трябва да се возят в кола; компютрите и мобилните телефони, които използват, трябва да са по-добри от тези на обикновените хора, трябва да са от известна марка и когато моделът остарее, трябва да го сменят с нов. Има ли Божият дом такива правила? Божият дом никога не е имал такива правила и няма нито един брат или сестра, които да мислят така. Тогава откъде идват тези неща, на които се радват тези водачи? От една страна, те са получили тези неща, като са изнудвали братята и сестрите и са карали богатите хора да им ги купуват под претекст, че вършат делото на Божия дом. Освен това те са си купили тези неща, като са злоупотребявали с приношенията и са ги крали. Не са ли те измет, която чрез измама придобива храна и напитки? Различава ли се това от хората в предишните няколко случая, които споделих? (Не.) Какво е общото между тях? Всички те са използвали длъжността си, за да присвояват приношения и да ги получават чрез изнудване. Някои хора казват: „Като работят в Божия дом и са водачи или работници, не са ли те пригодни да се радват на тези неща? Не са ли пригодни да споделят Божиите приношения заедно с Него?“. Кажете Ми, така ли е? (Не.) Ако трябва да купят някои неща, за да вършат делото на Божия дом, в този случай Божият дом има правила, които казват, че могат да ги купят, но дали тези хора купуват неща в рамките на предписанията на правилата? (Не.) По какво виждате, че не го правят? (Ако наистина им трябваше за работа, те щяха да смятат, че нещо ги устройва, стига да може да се използва, но това, към което се стремят антихристите, са луксозни маркови вещи и те използват най-доброто от всичко. Съдейки по това, можем да видим, че те използват статуса си, за да се наслаждават на тези материални неща.) Точно така. Ако беше необходимо за работа, нещо щеше да ги устройва, стига да може да се използва. Защо трябва да използват толкова луксозни и скъпи вещи? Освен това, когато са купували тези неща, други хора участвали ли са в решението и съгласили ли са се с него? Не е ли това проблем? Ако други хора бяха участвали в решението, можеха ли всички те да се съгласят с купуването на тези луксозни неща? Категорично не. Много е очевидно, че са получили тези неща, като са крали приношения. Това е ясно като бял ден. Освен това Божият дом има правило — във всяка църква нито опазването на приношенията, нито сътрудничеството за извършване на делото е работа само на един човек. И така, защо тези хора като отделни личности са могли да използват и харчат приношенията, както им е угодно? Това не е съгласно принципите. Естеството на тези неща, които правят, не е ли кражба на приношения? Те са

купили и придобили тези неща, без да получат съгласието и одобрението на другите водачи и работници, да не говорим за уведомяването на други хора, и без никой друг да знае какво правят. Естеството на това не е ли малко като кражба? Това се нарича кражба на приношения. Кражбата е измама. Защо се нарича измама? Защото те са купили тези луксозни неща и са ги получили под претекст, че вършат делото на Божия дом. Този вид поведение се нарича мошеничество и се нарича измама. Прекалих ли, като го окачествих по този начин? Правя ли от мухата слон? (Не.) Не само това, но след като тези така наречени водачи останат на дадено място за известно време, те разузнават много ясно какво работят братята и сестрите в света, какви социални връзки имат, какви ползи могат да изкопчат и получат от тези хора и какви връзки могат да използват. Например кои братя и сестри работят в болница, в държавна институция или в банка, или кой е предприемач, чие семейство притежава магазин, кола или голяма къща и т.н. — те разузнават тези неща много ясно. Тези неща в обхвата на работата на тези водачи ли са? Защо разузнават тези неща? Те искат да използват тези връзки и да използват тези братя и сестри, които имат специални позиции в света, за да ги обслужват, да им служат и да им осигурят удобства. Мислиш ли, че правят това, за да вършат делото на църквата и да разговарят за истината, за да се справят с трудностите на Божиите избраници? Това ли правят? Зад всички тези неща, които правят, стоят намерение и цел. Когато истинските водачи и работници работят, те се съсредоточават върху решаването на проблеми и върху доброто изпълнение на църковното дело. Те не обръщат внимание на неща, които нямат нищо общо с църковното дело. Те се съсредоточават само върху това да питат кой в църквата изпълнява дълга си искрено, кой е ефективен в дълга си, кой може да приеме истината и да я практикува и кой е предан в изпълнението на дълга си. След това ги повишават, а онези, които причиняват прекъсвания и смущения, ги разследват и се справят с тях според принципа. Само хора, които практикуват по този начин, са истински водачи и работници. Антихристите правят ли тези неща? (Не.) Какво правят те? Те вършат неща и правят подготовка, за да си набавят желани неща за себе си и заради собствените си интереси, но не се посвещават на църковното дело и не го смятат за важно. Следователно, след като се утвърдят на дадено място, те вече са разузнали кои братя и сестри какви услуги могат да им предоставят. Например, който работи във фармацевтична фабрика, може да им даде безплатни лекарства, когато са болни, и да им даде висококачествени вносни лекарства; който работи в банка, може да ги улесни при внасянето и тегленето на пари; и така нататък. Те разузнават всички тези неща много ясно. Събират тези хора пред себе си, без да се интересуват дали човешката им природа е добра, или не. Стига тези хора да ги следват и да са готови да бъдат техни помощници и поддръжници, антихристите ще им дават желани неща, ще ги държат близо до себе си, ще ги подхранват и защитават, а в замяна тези хора работят, за да

затвърдят позицията на тези антихристи в църквата и да поддържат силите им. И така, когато искаш да видиш дали един църковен водач върши реална работа, попитай го за реалната ситуация на братята и сестрите в тази църква и как върви църковното дело, и ще можеш да видиш ясно дали той действително е човек, който върши реална работа. Някои хора разузнават ясно семейните въпроси и условията на живот на братята и сестрите в църквата. Ако ги попиташ кой работи във фармацевтична фабрика, чие семейство притежава магазин, чие семейство има кола, чие семейство има голям бизнес или кой работи в някой местен отдел и може да върши услуги на братята и сестрите, те могат да ти кажат точно. Ако ги попиташ кой се стреми към истината, кой е нехаен в дълга си, кой е антихрист, кой се опитва да спечели хората на своя страна, кой е ефективен в проповядването на евангелието или колко потенциални приемници на евангелието има на местно ниво, те не знаят тези неща. Какви хора са това? Те искат да използват всички социални връзки на мястото, където се намират, и да ги обединят, за да се превърнат в малка социална група. Следователно мястото, където са тези водачи, не може да се нарече църква. След като приключат с него, то се е превърнало в социална група. Когато тези хора се съберат, те не отварят сърцата си, за да разговарят за разбиранията си за преживяване; вместо това гледат кой има по-силни връзки, кой има високо положение в обществото и е много успял, кой е добре познат в обществото, кой има влияние в обществото и кой може да предостави особено удобни услуги и желани неща на водача. Който и да е такъв, той има положение в сърцето на водача. Не е ли това, което правят антихристите? (Да.) Какво правят антихристите? Те изграждат ли църквата? Те рушат църквата и я унищожават, и смущават и прекъсват делото на Божия дом. Те създават свое собствено независимо царство, своя собствена частна група и клика. Ето какво правят антихристите.

Толкова много години съм в контакт с вас, но питам ли какво правят семействата ви, колко са заможни или какъв е произходът ви? (Не.) Защо не питам за тези неща? Няма смисъл да се пита за тях. Божият дом не е общество. Няма нужда да се подмазваш на другите или да „смазваш“ връзките с тях. Питането за тези неща няма абсолютно никаква връзка с вярата в Бог. Не превръщайте Божия дом в общество. Независимо какъв е семейният ти произход, дали е беден или богат, в каква среда живееш, дали е град или село, това няма значение. Ако не се стремиш към истината, колкото и високо положение да си имал преди в обществото, няма значение. Аз не гледам това. Когато разговарям с хората, никога не съм питал за положението на семейството им. Ако те самите искат да говорят за това, аз слушам, но никога не съм се отнасял към тези неща като към важна информация, за която трябва да питам, камо ли да се опитвам да събера някаква информация, с която да използвам хората. Когато обаче антихристите питат за тези неща, те със сигурност не го правят просто за да си говорят, а по-скоро, за да

си набавят желани неща. Например, ако семейството на някого притежава магазин, който продава здравословни продукти и може да им позволи да ги купуват на цени на едро, те се сближават с това семейство; или ако някой има приятел, когото могат да използват, за да им помогне да си купят хубави неща, те ще го запомнят. Те си правят списък с тези „връзки“ и с тези хора, които смятат за специални таланти, и ги използват в решаващи моменти. Мислят, че тези хора са талантливи и са им от голяма полза. Правилен ли е този възглед? (Не.) Хората, които не се стремят към истината и които принадлежат на света и на Сатана, смятат тези неща за по-важни от живота и истината. Ако даден човек е бил обикновен работник в обществото и щом чуе това, водачът не иска да му обръща никакво внимание, независимо колко усърдно се стреми той във вярата си, но когато види, че някой е бил ръководител и семейството му е заможно, има охолен начин на живот и живее живота на елита, водачът му се подмазва, добър водач ли е това? (Не.) Били ли сте подлагани на такова отношение? Какво си помислихте, след като бяхте подложени на такова отношение? Почувствахте ли, че в Божия дом няма любов или топлота? Антихристите представляват ли Божия дом? Те не представляват Божия дом. Те представляват Сатана. Начинът, по който действат, и тяхната същност изцяло принадлежат на Сатана и нямат абсолютно нищо общо с истината. Те представляват само себе си. Има и някои антихристи, които, след като държат тези „връзки“ в ръцете си и се свържат с тях, използват тези връзки, за да уреждат лични въпроси за себе си или дори да уреждат работа за членовете на семействата си. Кажете Ми, случват ли се такива неща? (Да.) Антихристите са напълно способни да правят тези неща. Един безсъвестен, безсрамен, егоистичен и низък до крайност човек е способен на всичко — способен е да извърши всяко нещо, което не е в съгласие с истината и което противоречи на морала и на съвестта. И така, в очите на антихристите използването на положението им за уреждане на лични въпроси, за извличане на ползи и други подобни неща е най-нормалното нещо на света и не бива да се повдига за разпознаване или разбиране. Точно както казват невярващите: „Полагане на неимоверни усилия, за да се спечели пост заради храната и дрехите“. Това е и целта, която антихристите преследват, като са водачи. Точно както и стремежът им, те също работят усилено в тази посока без капка самообвинение, като използват властта в ръцете си и положението си, за да заплашват братята и сестрите да вършат разни неща, сякаш това е напълно резонно, и им представят всякакви практики и изисквания, които не са в съгласие с принципите. Някои объркани хора, на които им липсва проницателност, са използвани и командвани от тези водачи против волята им, а може дори да има и такива, които използват собствените си пари, за да вършат неща за тях, но не могат да кажат нищо и си мислят, че като правят това, изпълняват дълга си и подготвят добри дела. Нека ти кажа: всъщност грешиш. Като правиш това, ти не подготвяш добри дела, а по-скоро помагаш на лош човек

да върши лоши неща и увеличаваш силата на зъл човек. Защо казвам това? Когато правиш тези неща, това не е съгласно принципите. Ти не изпълняваш дълга си. Ти помагаш на един антихрист да крои планове за личните си облаги и уреждаш лични въпроси за него. Това не е твой дълг, не е твоя отговорност. Това не е поръчението, което Бог ти е дал, нито е делото на Божия дом. Като правиш това, ти служиш на Сатана и работиш за Сатана. Ще си спомни ли Бог за теб, задето си работил за Сатана? (Не.) Тогава какво ще си спомни Бог? В Библията има един израз. Господ Исус е казал: „Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мене сте го направили“ (Матей 25:40). Ето какво е постановил Бог. Какво означават тези думи? Ако си способен да направиш нещо за най-малкия от братята и сестрите, тогава това нещо със сигурност е направено според принципите и според Божиите изисквания. Ти не гледаш колко висок е статусът на човека, а по-скоро вършиш нещата според принципа. Някои хора вършат неща, полагат усилия и работят само за онези, които имат статус, и ентусиазирано ги подкрепят, но ако човек без статус ги помоли да направят нещо, дори и да е дълг или отговорност, които трябва да изпълнят, те не му обръщат никакво внимание. Как тогава се окачествяват нещата, които те вършат? От гледна точка на Бог тези неща се окачествяват като работа за Сатана и Той изобщо няма да си спомни за тях. Това е шестият случай. Някой от вас виждал ли е подобни случаи? (Аз видях един такъв случай, Боже. Преди, когато там, където бяхме, имаше един антихрист, който беше водач, тя използваше длъжността си, за да задържа за себе си хубавата храна, полезните вещи, гримовете и други неща, дарени от братята и сестрите. Някои неща вече бяха с изтекъл срок на годност, но тя пак не ги даваше на братята и сестрите; тя присвои всички тези неща. Освен това си купи пухено яке, но по-късно, когато видя, че една сестра си е купила пухено яке, което не струваше много и беше с добро качество, тя измисли всякакви неща, които да каже на сестрата, за да я измами и да ѝ вземе якето, и накара сестрата да похарчи още пари, за да ѝ купи пухено яке.) Може да се каже, че всеки антихрист е зъл човек и че те нямат човешка природа, нямат съвест, а характерът им е особено низък. Тези хора в крайна сметка трябва да бъдат разкрити и отстранени.

В миналото имаше едно тричленно семейство, което дойде в чужбина, за да изпълнява дълга си. След като пристигнаха, те караха братята и сестрите всеки ден да ги водят да пазаруват — някои от тях искаха пухени якета, други — панталони, а трети — обувки. Те си измисляха извинения, като казваха, че не са донесли толкова много пари. Ако не бяха донесли толкова много пари, не трябваше да купуват, но те все пак искаха, и то не обикновени неща, а луксозни, за които братята и сестрите платиха със собствените си пари. След като семейството изпълняваше дълга си за известно време, хората започнаха да не одобряват поведението им — храната, която ядяха, мястото, където живееха, и нещата, които използваха, бяха твърде разточителни! Бащата в семейството дори

караше братята и сестрите да му купуват мляко и когато беше жаден, пиеше мляко, сякаш е вода. Колко хора има на този свят, които могат да пият мляко като вода? Що за човек трябва да е това? По-късно той накара братята и сестрите да купят мандарини и портокали и те купиха една голяма торба, която семейството изяде за два дни. След това той каза, че искат допълнителни витамини, затова каза на братята и сестрите да купят череши, като дори Ме използваше за претекст с думите: „Трябва да купиш череши за бог!“. Аз казах: „Сега е зима. Не е сезонът на черешите. Аз няма да ги ям, не Ми ги купувай“. Той каза: „Все пак трябва да ги купим!“. Когато братята и сестрите купиха една кутия череши, семейството му я омете за нула време. Никога не бях виждал някой, който да може да яде така — ядяха плодове, сякаш са ориз, и пиеха мляко, сякаш е вода. И тогава, когато дойде време за ядене, те видяха, че има риба, и я ядяха лакомо. Начинът, по който я ядяха, би ви отвратил — бяха като гладни призраци, които никога преди не са яли нищо хубаво. Те мислеха, че трябва да се възползват от този шанс да имат хубави неща, затова нетърпеливо се надпреварваха да се натъпчат. Накрая детето изяде толкова много, че му стана лошо. След това детето каза нещо с изкривена логика: „Ако не бях изял тази риба вместо бог, нямаше да се разболея!“. Аз дори не бях там, когато я ядеше, и не знаех нищо за това. Той я изяде по собствено желание — как можеше да хвърля вината върху Мен? Но той го направи. Как трябва да се постъпва с такива хора? (Трябва да бъдат премахнати.) Какви са те? (Дяволи и сатани.) Те са дяволи. Тогава казах на местните църковни водачи: „Премахнете ги и ги изгонете оттук, възможно най-далеч. Никога повече не искам да виждам лицата им!“.

Бил съм в някои църкви и съм общувал с не малко братя и сестри. Виждал съм всякакви лоши и зли хора, но броят на хората, с които мога да взаимодействам нормално, е доста малък. Наистина няма как да се общува с повечето хора и има твърде много хора, които не се вразумяват. Всичко, което казват, има изкривена и погрешна логика и те представят лъжата, сякаш е истина — те са просто зверове, дяволи и сатани и нямат и капка човешка природа или разум. Такива хора съставляват поне около една трета от хората във всяка църква. Нито един от тях не струва и нито един не може да бъде спасен; всички те трябва да бъдат отстранени възможно най-скоро. Хората, с които обичам да общувам, са тези, които могат да приемат истината, които са относително честни и които могат да говорят от сърце. Независимо каква поквара разкриват или какви отклонения имат, стига да са готови да разговарят за истината и да могат да приемат истината, мога да се разбирам с тях. Що се отнася до измамните хора и тези, които обичат да се възползват от другите, не им обръщам внимание. Някои хора винаги искат да се перчат в Мое присъствие и да Ме накарат да ги ценя високо. Пред Мен са едни, а зад гърба Ми — други, за да Ме мамят. Такива хора са дяволи и трябва да бъдат изпратени възможно най-далеч; никога повече не искам да ги виждам. Когато хората имат слабости и недостатъци, мога да ги подкрепям и да им предоставям

ресурс, а когато имат покварен нрав, мога да разговарям с тях за истината, но не се занимавам с дяволи, нито слушам какво казват те. Някои хора са новоповярвали и има някои истини, които не разбират, затова са способни да говорят и да постъпват невежо. Можем да разговаряме за истината, но ако разбираш някои истини и след това умишлено вдигаш шум, като се държиш неразумно с Мен и Ми търсиш кусури, тогава няма да те търпя. Защо няма да те търпя? Ти не си човек, който може да бъде спасен, така че защо да те търпя? Да търпя някого означава, че мога да го толерирам и да бъда търпелив с него. Аз съм търпелив с невежите хора и с обикновения покварен човек, но не и с врагове или дяволи. Ако дяволи и врагове се преструват, че ти казват приятни за ухото неща, и те подкупват, мамят те или ти носят моментно щастие, можеш ли да повярваш на това, което казват? (Не, не можем.) Защо? Защото те не могат да приемат истината, ти вече си видял това ясно и тези хора вече са разкрити. Те не са честни за нещата, които казват, когато разговарят за истината, всичко е лицемерно и е трудно да се разпознае дали това, което казват, е истина или лъжа. Ако можеш да видиш тези неща точно, тогава можеш да си сигурен, че те са дяволи и сатани. Само чрез премахването или отлъчването им проблемът може да бъде напълно разрешен. Някои хора казват: „Защо не им се даде малко свобода?“. Тези хора нямат шанс да се покаят; не е възможно да се покаят. Те са точно като Сатана — колкото и всемогъщ и мъдър да е Бог, от гледна точка на Сатана това не е същността, която Бог трябва да има. Той не се отнася към Бог като към Бог и смята, че хитрите му кроежи са мъдрост, че неговата природа същност е истината, а Бог не е истината. Това е чист Сатана и е предопределен да бъде враждебен към Бог докрай. И така, злите хора са предопределени да не могат да обичат истината и да се стремят към нея, а при това положение Бог не ги спасява. Премахването им от църквата и отлъчването им от Божия дом е най-правилното решение и ни най-малко не е грешно.

Антихристите, за които разговарях и които разнищих днес, никога няма да променят посоката и целите, които преследват. Те дават приоритет на личния интерес във всичко, към което се стремят, като използват всичките си сили и си блъскат главите, за да придобиват храна и напитки чрез измама в Божия дом. Те никога не са отдавали всичко искрено на Бог; те просто искат да си проправят път с измама до храна и напитки, интереси и добро отношение. Те мислят, че Бог не вижда това, не знае за него и не може да го проучи внимателно, затова преследват тези неща целеустремено. Разбира се, такава е тяхната природа същност — те не обичат истината, нито могат да вървят по пътя на стремежа към истината, затова са обречени да бъдат окачествени като антихристи. Това е типът хора, които Бог отстранява, и типът хора, които Божият дом трябва да отлъчи, щом бъдат открити. От момента на откриването, че даден човек е по пътя на антихриста, през извършването му на поредица от неща, които не са в съгласие с истината, до деня,

в който е окачествен като антихрист — всичко това показва на всички, че антихристите не се променят. Крайният им изход е да бъдат отлъчени от Божия дом и отстранени от Бог — те са неспособни на промяна. И така, каква полза имате от това да знаете тези неща? Някои хора казват: „Ние не придобиваме храна и напитки чрез измама. Ние се стремим към истината и искаме да изпълняваме дълга си като сътворени същества. Ние следваме Бог и се покоряваме на устроеното и подреденото от Него. Ние не постъпваме като антихристи, нито планираме да вървим по пътя на антихристите. Каква полза имаме от това да знаем за тези случаи?“. За обикновените братя и сестри тези проявления и разкривания на антихристите могат да послужат като предупреждение за всеки човек и да му дадат да разбере кой път е правилният и кое поведение и кои начини на действие са съгласно Божиите намерения. За църковните водачи и работници на всички нива това е доказателство от реалния живот за разпознаването на антихристите. Каква полза има разпознаването на антихристите за църковното дело? То ви помага точно да идентифицирате антихристите и да ги отлъчите от църквата в подходящия момент, като по този начин правите църквата по-чиста и свободна от смущенията, прекъсванията и вредата от тези антихристи, така че онези, които истински се стремят към истината и които могат искрено да отдадат всичко на Бог, да имат чиста и спокойна среда, свободна от смущенията на дяволи и сатани. И така, що се отнася до истината за разпознаването на антихристите, независимо дали ги разпознавате от гледна точка на фактите и проявленията, или въз основа на истините принципи, трябва да овладеете и двата аспекта. Това е от полза за вашето навлизане в живота и за църковното дело — това е нещо, което трябва да разберете.

Днес говорих за няколко случая. Тези неща са все поведение, начини на действие и проявления на жестокостта, безсрамието и пълната липса на всякаква морална граница у антихристите. Всички тези случаи би трябвало да са се случвали около вас и може да се каже, че всички начини на действие на антихристите и техни проявления съществуват до известна степен във всички вас. С други думи, всички вие донякъде имате нрава на антихристите и някои от практиките на антихристите. Затова, докато разпознавате антихристите, трябва също да се проверявате, изследвате и самоанализирате относно собственото си поведение. Някои хора може да кажат: „Ти винаги говориш за такива случаи, такива клюки, и навлизаш в такива подробности. Каква полза има от това за нашето навлизане в истината? В момента сме много заети с дълга си и не искаме да си водим бележки за тези неща, нито да ги слушаме. При навлизането в истината е достатъчно да се придържаме към две неща — едното е да се покоряваме на Бог, а другото е да изпълняваме правилно дълга си. Толкова е просто!“. На теория може да е толкова просто, но ако трябва да сме точни и конкретни, не е толкова просто. Ако разбираш малко истини, твоето навлизане ще

бъде грубо и повърхностно, и ако истините, които разбираш, са общи, тогава и детайлите, които преживяваш, ще бъдат малко на брой и никога няма да бъдеш пречистен в Божието присъствие. Бог иска от хората да се стремят към истината и да навлизат в истините реалности, затова хората трябва да разбират тези детайли. Какво виждате от това? Бог е решил да ви спаси, затова Той трябва да бъде сериозен с вас и в никакъв случай да не бъде небрежен, объркан или доволен от „горе-долу“ или „приблизително“. За Бог не съществуват думи като „приблизително“, „горе-долу“, „може би“ и „вероятно“. Ако искаш да бъдеш спасен и да вървиш по пътя на спасението, трябва да разбереш всички тези детайли на истината. Ако не си на висотата на задачата сега, няма проблем — не е твърде късно да започнеш да навлизаш в детайлите на истината сега. Ако просто се задоволяваш с нагласата да изпълняваш добре дълга си, без да правиш грешки, и да можеш да се покоряваш, когато ти се случват неща, тогава никога няма да навлезеш в истините реалности. Всяка истина, която Бог предоставя на хората, има много конкретни детайли и ако хората не разбират тези детайли, те никога няма да разберат истината, нито Божиите намерения. Добро нещо ли е, че Бог е сериозен с хората? (Да.) Независимо дали става въпрос за изпълнението на техния дълг, за тяхното покорство, за техните междуличностни отношения, или за това как подхождат към въпроса за своите перспективи и съдба, или дори по отношение на нещата, за които говоря сега, като например как да разпознават антихристите, как да не вървят по пътя на антихриста и как да се отърват от нрава на антихриста, те трябва да ги схванат едно по едно. Щом наистина сте способни да разпознавате тези детайли, а не просто знаете как да проповядвате малко проста и празна доктрина, тогава ще сте навлезли в истините реалности. Само хората, които навлизат в истините реалности, имат шанс и надежда да бъдат спасени; простото проповядване на думи и доктрини е само полагане на труд. Ако хората искат да навлязат в истините реалности, те трябва да започнат с тези детайли. В противен случай те никога няма да постигнат промяна на нрава.

4 април 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ШЕСТА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

Последния път разговаряхме за девета точка от различните проявления на антихристите: те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава. След това разделихме интересите на антихристите на няколко точки. Първата е тяхната собствена безопасност, втората — тяхната собствена репутация и статус, а третата — облагите. Какво включват тези облаги? (Първата е присвояване на активите на Божия дом, втората е използване на братя и сестри, за да им служат и да работят за тях, а третата е използване на длъжността им, за да се сдобият с храна, напитки и други желани неща чрез измама под прикритието на вярата в Бог.) Тези „други неща“ включват специално отношение, уреждане на личните им дела и така нататък, нали? (Да.) Това, че разговаряме по този начин, като разделяме основните теми на подтеми, а подтемите — на различни аспекти, за които да разговаряме, обърква ли ви? (Не, не ни обърква.) Всъщност, колкото повече общението се провежда по този начин, толкова по-ясни би трябвало да стават нещата. Разговаряхме за три точки от интересите на антихристите, но има и още една, която е най-важната — четвъртата от интересите на антихристите: техните перспективи и съдба. Перспективите и съдбата са вероятно основната цел, която антихристите таят във вярата си в Бог. Те са и най-голямото домогване, което таят в сърцата си, и най-висшите неща, към които се стремят дълбоко в сърцата си. Най-вероятно сте запознати с темата за перспективите и съдбата. Тя засяга къде ще се озоват хората, къде ще отидат или накъде са се запътили в бъдещето или в следващата епоха — накратко, тяхната бъдеща крайна цел. Нима това не е най-голямото и най-важното нещо в сърцето на всеки един вярващ в Бог? (Да.) Перспективите и съдбата са изключително важни за всички, които вярват в Бог. И така, от само себе си се разбира, че за антихристите най-съществената част от интересите им трябва да са техните перспективи и съдба, тоест тяхната крайна цел.

Г. Техните перспективи и съдба

Нека също така да разговаряме за перспективите и съдбата в рамките на интересите на антихристите от различни ъгли и аспекти, така че нещата да бъдат относително ясни. Различните интереси на антихристите, за които разговаряхме преди, включват както материални, така и нематериални интереси. Например собствената безопасност, репутация и статус са все нематериални интереси; те са просто неосезаеми неща в техните духовни светове. Докато материалните интереси включват имущество, храна и напитки, както и специално отношение, материални удоволствия и така нататък. И така, какво включват перспективите и съдбата, за които разговаряме днес? Ако ги погледнем от гледна точка на човешките представи, това осезаеми или неосезаеми неща са? (Те са неосезаеми неща.) Следователно те трябва да са неща, които съществуват в духовните светове на хората, в техните представи и фантазии, и в техните умове. За хората тези неща са вид надежда и опора и те са онова, към което хората се стремят през целия си живот. Въпреки че тези неща са невидими и неосезаеми за хората, те заемат господстващо положение в сърцата им, доминират в целия им живот и контролират техните мисли и действия, техните намерения и посоката на техните стремежи. И така, перспективите и съдбата са изключително важни за всеки! Макар че перспективите и съдбата са важни, антихристите се стремят към тях по начин, който е напълно различен от този на нормалните, обикновени хора. Каква точно е разликата? Кои аспекти демонстрират това и дават възможност на хората ясно да видят и да разпознаят, че това е методът на стремеж на антихриста и характерната черта на антихриста? Това не заслужава ли обсъждане и общение? Разбира се, проявленията на много хора са сходни в много отношения с тези на истинските антихристи и на онези, които имат същността на антихристи. Но дори когато техните проявления и нрав са еднакви, същността им е различна. Нека да разговаряме за четвъртата точка от интересите на антихристите — техните перспективи и съдба — от различни аспекти.

Как можем да разнищим перспективите и съдбата? Какъв метод и кои примери можем да използваме, за да разнищим това, че перспективите и съдбата в интересите на антихристите не са съгласно истината и че те са разкривания на същността на антихристите? От кои аспекти могат да бъдат разнищени? Това изисква внимателно проучване. Нека разделим това на няколко широки категории, така че хората да могат да разберат същността на антихристите по-точно и по-ясно. Първата е как антихристите се отнасят към Божиите слова, втората е как антихристите се отнасят към дълга си, третата е как антихристите се отнасят към кастренето, четвъртата е как антихристите се отнасят към званието „обслужващ“, а петата е как антихристите подхождат към статуса си в църквата. Защо тези пет категории? Опитайте се да го разберете. Можете ли да придобиете малко

разбиране за всяка една от тях? Можете ли да намерите някои съответстващи проявления или нрав, които принадлежат на антихристите? Какво точно трябва да бъде разнищено въз основа на тези пет категории? По отношение на тези категории кои са основните характерни черти на антихристите и основният нрав, който те проявяват, и какви са проявленията на нормалните хора, които се стремят към истината, и на обикновените покварени хора? Какви са разликите между антихристите и обикновените покварени хора? В какво се състоят тези разлики? Каква е разликата между пътищата, които са избрали? Каква е разликата в техните проявления? Имате ли някакво разбиране за тези категории? (В тези пет категории антихристите основно не гледат на нещата въз основа на истината в Божиите слова. Те винаги използват повърхностния вид на определени неща или собственото си положение, за да гадаят за Божиите намерения въз основа на собствените си представи и фантазии, за да видят дали имат някакви перспективи и съдба. Например, когато става въпрос за техния дълг, ако могат да попаднат в светлината на прожекторите и да задоволят своите желания, суета и гордост, те ще се почувстват като полезни хора в Божия дом и сякаш имат перспективи и съдба. Щом бъдат кастрени, те ще почувстват, че Бог е недоволен от тях, че Бог е неудовлетворен от тях, и ще се обезсърчат и разочароват от вярата в Бог, и в тях ще възникнат негативност и противопоставяне.) Това обобщение дава известна светлина и засяга донякъде истината по този въпрос. Ако се съди по общия смисъл на казаното от вас, вероятно имате основно разбиране за тези пет категории. Сега ще разговаряме за тях една по една.

1. Как антихристите се отнасят към Божиите слова

Първата категория е как антихристите се отнасят към Божиите слова. Антихристите също са хора, които вярват в Бог и Го следват; те също имат Божиите слова в ръцете си, слушат проповеди, посещават събирания и имат нормален духовен живот. За антихристите четенето на Божиите слова също е част от живота им и те го правят често. Макар и едните, и другите да четат Божиите слова, антихристите се различават от тези, които се стремят към истината; те имат напълно различно отношение към Божиите слова. И така, как антихристите се отнасят към Божиите слова? Първо, те проучват и анализират Божиите слова, като ги изучават от странна гледна точка и позиция. Защо го наричам „изучаване“? Въз основа на обективната ситуация антихристите трябва да признаят, че това са Божиите слова, а също така в сърцата си чувстват, че Божиите слова са толкова възвишени, че обикновените хора не биха могли да ги изразят и че тези слова не могат да бъдат намерени никъде другаде. На тази основа те нямат друг избор, освен да признаят, че това са Божиите слова, но приемат ли Божиите слова като истината? Не ги приемат. Тогава защо антихристите все пак четат Божиите слова? Защото в Божиите слова има неща, от които се нуждаят, неща, които искат да

знаят, и неща, които ги поддържат в техните духовни светове. Какви са тези неща? Те, разбира се, са тясно свързани с перспективите и съдбата на антихристите. Когато антихристите изучават Божиите слова, те постоянно търсят слова, свързани с крайни цели, изходи, къде ще се озоват хората в бъдеще и така нататък. Затова четенето на Божиите слова от антихристите се нарича „изучаване“ — те проучват, анализират и съдят Божиите слова, докато ги четат. Те проучват словата Му, докато четат: „От тона на бог изглежда, че той не харесва този тип хора. Защо имам чувството, че съм един от тях? Трябва да разбера каква крайна цел бог дава на тези хора“. Когато видят, че Бог говори за ритане на такива хора в бездънната пропаст, те си мислят: „Това не е добре. Да те ритнат в бездънната пропаст означава, че си свършен, нали? Хората от този тип нямат перспективи и нямат добра крайна цел, така че какво да правя?“. Те усещат тъпа болка, безпокойство и дискомфорт в сърцата си. „Наистина ли бог се отнася така с такива хора? Не, не мога да се откажа“. С това те продължават да търсят в Божиите слова. Когато видят Божиите слова, които казват: „Синове Мои, ще направя това и това за вас и това и това ще ви се случи“, те вече не се чувстват зле. „Божиите слова стоплят сърцето ми, те са прекрасни. Аз съм един от „синовете“, за които говори бог“. След това виждат в Божиите слова да се споменават „първородни синове“ и „царуват като царе“ и си мислят: „Чудесно! Има облаги и обещаващо бъдеще във вярата в бог. Избрал съм правилния път. Направил съм правилния залог. Трябва да бъда усърден във вярата си и да се държа за одеждите на бог. Не трябва да се отказвам, дори в последния момент!“. Докато продължават да четат, виждат в Божиите слова да се споменава, че „този, който върви докрай, със сигурност ще бъде спасен“. За антихристите прочитането на това е като да се хванат за спасителна сламка. „Ще практикувам според тези слова. Без значение кога и къде, и без значение какво се случва, дори моретата да пресъхнат и скалите да се превърнат в прах, дори сините морета да се превърнат в зелени поля, тези слова няма да се променят. Дори небето и земята да преминат, тези слова няма да преминат. Щом се придържам към тези слова, няма ли да имам добър изход, добра крайна цел? Няма ли перспективите и съдбата ми да бъдат уредени? Чудесно! Трябва да бъда от онези, които следват докрай!“. Като търсят отново и отново, като проучват така и анализират иначе, те най-накрая намират спасителна сламка в Божиите слова и откриват най-голямата „тайна“. Изпълват се с радост: „Най-накрая не трябва да се тревожа, че ще бъда отстранен, не трябва да се тревожа, че ще отида в езерото от огън и жупел, не трябва да се тревожа, че ще отида в ада. Най-накрая намерих своята крайна цел и най-накрая намерих проход към небето, красивата крайна цел на човечеството — колко прекрасно!“. Но това не трае дълго и когато прочитат главата от Божиите слова „За крайната цел“, те си мислят: „Какво казват тези слова за крайните цели? Бог изглежда не говори много конкретно за крайните цели на различните типове хора. Какво точно има предвид бог? Какво да

правя? Не бива да се тревожа, трябва да продължа да чета“. След това, когато виждат Бог да казва: „Подготви си достатъчно много добри дела за твоята крайна цел“, те се замислят още малко. „Ако искам да имам добра крайна цел, трябва да подготвя достатъчно добри дела. Сега, след като бог е поставил условията, това улеснява нещата. Не трябва да продължавам да се занимавам с безсмислени начинания и напразно да работя усърдно — сега знам къде да насоча усилията си“. Чрез общение антихристите научават какво са добрите дела, намират „път“ и имат решение. „Оказва се, че било толкова просто. Даването на милостиня и приношения са добри дела. Проповядването на евангелието и придобиването на повече хора са добри дела. Подкрепата на братята и сестрите е добро дело. Да раздавам нещата, които ценя, е добро дело. Заради моята крайна цел ще заложа всичко; ще раздам всички тези неща!“. Но после си мислят: „Не. Ако раздам всичките си пари и материални притежания, как ще живея в бъдеще? Трябва първо да прочета божиите слова, за да видя кога ще свърши делото му и кога хората вече няма да имат нужда от тези неща в живота си на земята. Не бива да бързам. Но ако не предложа тези неща, тогава как мога да подготвя добри дела? Да бъда домакин на някои братя и сестри и да проповядвам евангелието, за да придобивам хора, са лесни неща. Мога да постигна тези неща“. Докато подготвят добри дела, в сърцата си те постоянно броят колко добри дела са подготвили и колко е вероятно да имат добра крайна цел. „Подготвил съм толкова много добри дела, но защо бог не ми дава окончателно решение? Божието дело все още не е приключило, така че какво да правя? Не, трябва да видя какво още казват божиите слова за перспективите и съдбата и какви други конкретни обяснения съдържат“. Те продължават да търсят в Божиите слова отново и отново. Ако намерят нещо, което е от полза за техните перспективи и съдба, се чувстват щастливи; ако намерят нещо, което е в противоречие с техните перспективи и съдба, се чувстват огорчени. По този начин през годините, в които четат Божиите слова, те многократно се чувстват негативни и слаби заради Божиите слова и многократно се чувстват позитивни, щастливи и безкрайно радостни заради Неговите слова. Въпреки това, без значение какви състояния или емоции пораждат, те просто не могат да избягат от манията си за своята крайна цел, перспективи и съдба и продължават да търсят в Божиите слова определения и твърдения относно изходите на различните типове хора. Накратко, те влагат всички усилия, на които са способни, в Божиите слова. Независимо как четат Божиите слова, те просто не знаят, че в Божиите слова има истина, път и живот. Те знаят само, че в Божиите слова могат да намерят своята крайна цел, крайната цел на човечеството и начин да избегнат отиването в ада и загубата на своята крайна цел. И така, след като са чели по този начин Божиите слова в продължение на много години, какво са придобили? Те могат да говорят за много правилни доктрини и духовни теории, но категорично не могат да свържат Божиите слова със своята същност на

противопоставяне на Бог, бунтуване срещу Бог, непрактикуване на истината и пълна липса на любов към истината.

Антихристите често проучват Божиите слова и търсят в тях Божието разбулване на мистерии. Те също така търсят в словата Му нови термини, нови неща и нови твърдения, като дори стигат дотам, че търсят някои мистерии, които са неизвестни на никой човек, духовен или друг, като например какво е смокинята, какво е значението на 144 000 мъжки чеда и какво е победител, както и някои твърдения и термини в Откровението на Йоан, които хората са изследвали толкова много години, без да ги разберат. Те работят особено усърдно по тези неща и постоянно търсят и проучват дали в тези слова има някакви твърдения за крайните цели на хората и дали има някакви ясни обяснения за крайните цели на хората. Но колкото и усърдно да търсят, усилията им винаги са напразни. Затова, докато антихристите четат Божиите слова, следват Бог и се носят по течението в църквата, те винаги се чувстват неспокойни дълбоко в сърцата си. Те често се питат: „Мога ли да получа благословии? Какви точно са моите перспективи и съдба? Ще има ли място за мен в божието царство? Когато дойде моята крайна цел, ще гледам ли синьото небе, или ще бъда в свят, толкова тъмен, че дори не мога да видя собствената си ръка? Каква точно е моята крайна цел?“. Докато продължават да се питат така в сърцата си, те също така мълчаливо задават въпроси на Бог в дълбините на сърцата си: „Пригоден ли съм да вляза в небесното царство? Мога ли да избегна отиването в ада? Мога ли да вляза в небесното царство, като се стремя по този начин? Мога ли да получа бъдещи благословии? Ще вляза ли в идния свят? Какво е отношението на бог? Защо бог не ми дава точно и конкретно изявление по този въпрос, за да мога да бъда спокоен? Какъв точно е моят изход?“. Нима не това мислят антихристите дълбоко в сърцата си, докато изучават Божиите слова и докато се носят по течението и нямат друг избор, освен да вървят напред? Това е отношението, което таят към своите перспективи и съдба в дълбините на сърцата си: умовете им са постоянно заети с тези неща, те се вкопчват отчаяно в тях и отказват да ги пуснат.

Когато антихристите изучават Божиите слова, има нещо, което ги интересува повече от търсенето на техните крайни цели и изследването на мистерии; това е кога въплътеният Бог ще напусне земята, кога ще приключи Своето служение, кога ще бъде завършено Неговото велико дело, кога ще приключи Неговото дело, кога онези, които Го следват, ще се радват на големи благословии и ще видят Неговата Истинска форма. Дали ще могат да видят как Бог напуска земята също е най-голямата им грижа. В допълнение към деня, в който Божият план за управление ще бъде успешно завършен, те са по-загрижени за това кога Христос ще напусне земята, какво ще бъде, когато Христос напусне земята, на колко години са сега, дали ще бъдат все още живи, за да видят как Христос напуска земята след 10 или 20 години, какво ще се случи, ако го видят, и какво ще се случи, ако не могат; такива

са сметките в умовете им. Някои си размишляват: „Вече съм на 60 години. Ако съм все още жив след 10 години, би трябвало да мога да видя как христос напуска земята, но ако вече съм мъртъв, когато божието дело приключи след 10 години, какъв е смисълът от моята вяра в бог? Въпреки че бог е предопределил да се родя в тази епоха, ако аз, последовател на бог, пропусна шанса да стана свидетел на такова велико и голямо събитие, тогава не мога да се считам за благословен човек и няма да съм получил никакви големи благословии!“. Такива мисли пораждат в тях нещастие и недоволство. До каква степен са недоволни? „Вече съм толкова стар; защо бог все още не е напуснал земята? Защо божието дело все още не е приключило? Кога ще приключим с проповядването на евангелието? Нека божието дело бързо приключи, нека бог бързо завърши великото си дело, нека катаклизмите бързо се стоварят, нека бог побърза да унищожи Сатана и да накаже злите хора!“. Какво правят те? Не предявяват ли изисквания към Бог въз основа на личната си воля с надеждата да Го накарат да действа според тяхната воля? Не се ли съдържат личните им интереси в тази тяхна воля? Поради собствените си интереси те с нетърпение се надяват Бог да завърши Своето велико дело, катаклизмите бързо да се стоварят, Бог да побърза да накаже злите и да възнагради добрите, и Бог да получи Своята слава. Какви мотиви таят в сърцата си? Проявяват ли внимание към Божиите намерения? (Не.) Какво правят? (Надяват се да получат благословии.) Те искат да накарат делото на Божия план за управление да се върти около техните крайни цели заради собствените им интереси и крайни цели. Това не е ли достойно за презрение и безсрамно? Във всички неща каква е същността, проявена от антихристите? Поставянето на техните интереси над всичко останало и това да оставят интересите им да властват като пълни господари. Тоест, те не позволяват нищо да е в противоречие с техните интереси, дори Божият план за управление. Кога ще приключи Божието дело, кога ще бъде завършено Неговото велико дело, кога Той ще получи слава и кога ще унищожи човешкия род — всичко това трябва да се върти около техните интереси и техните крайни цели, всичко това трябва да бъде свързано с техните крайни цели. В противен случай те ще отрекат Бог, ще се откажат от вярата си в Него и дори ще Го прокълнат.

Едно от основните проявления на това как антихристите се отнасят към Божието слово е изучаването. Това е отношението, с което един истински неверник се отнася към Божието слово. Какво изучават те? Те не изучават истината, нито това, което Бог изисква от човечеството, нито Неговите слова, които разобличават човечеството, нито Неговите слова, които съдят човечеството, и със сигурност не изучават Неговите намерения — те изучават собствените си перспективи и съдба. Без значение коя част от Божието слово четат, ако тя съдържа слова, които се отнасят до техните перспективи и съдба — което ги засяга най-много — те ще изучават такива части внимателно и ще ги отбелязват като важни. Например,

когато видят Божии слова, които разобличават и разнищват хора като тях, или окачествявания или твърдения за хора като тях, те ще изучават старателно такива слова и ще ги четат отново и отново. Какво търсят те? Дали търсят да видят как могат да разберат Божиите намерения и да намерят принципите на практикуване? Дали търсят да видят как могат да разберат себе си чрез Божието слово? Не. Те се стремят да четат между редовете, за да могат зад тези слова ясно да видят отношението, което Бог таи към хора като тях — дали Бог ги мрази и се отвръща от тях, или ще ги спаси. Те проучват внимателно не само съдържанието на тези Божии слова, но и тона и отношението на Неговите слова и мислите зад тях. След като съберат всички части от Божието слово, които се отнасят до крайните цели на хора като тях, и открият, че Неговото отношение към тях е на отритване, а не на спасение, отношението им към вярата в Него веднага ще охладнее с 80 до 90 процента. В сърцата им веднага ще се надигне неверие и отношението им ще претърпи промяна на 180 градуса. Каква е степента на тази промяна? Те вече няма да желаят да изпълняват дълга, който са планирали да изпълняват, нито да се отрекат от това, от което са планирали да се отрекат. Въпреки че първоначално са искали да проповядват евангелието на семействата си, те вече няма да го правят — тъй като вече не вярват, не може да става и дума хората в семействата им също да повярват. Накратко, те ще унищожат всичките си първоначални планове и ще се откажат от тях. Нима това не е съществено отношение, което антихристите таят към Божието слово? Целта им при изучаването на Божието слово не е да се стремят към истината и да намерят принципите за прилагане на истината на практика, така че да могат да разберат Неговите намерения и да Му бъдат предани; целта им е да намерят точно изявление за това как Бог определя изходите и крайните цели за хора като тях. Когато намерят искрица надежда, те ще се държат за нея като удавник за сламка; заради тази искрица надежда те ще могат да се отрекат от всичко и отношението им ще се промени драстично. Но когато всяка надежда за получаване на благословии бъде разбита, отношението им отново ще се промени драстично, до степен да загубят вярата си и да прибягнат до предателство, и дори да прокълнат Бог в сърцата си. Това са проявленията на антихристите.

Разбира се, антихристите ще използват Божиите слова и за да търсят лична облага, докато ги изучават. Каква облага? Докато изучават Божиите слова, те стигат до заключение какви са правилата на Божията реч, какъв е тонът Му, когато кастри хората, какъв е начинът Му на говорене, когато разобличава човечеството, как утешава и увещава хората, какви методи използва и каква мъдрост има. Антихристите се специализират в ученето и имитирането на начина, по който Бог говори и работи; в същото време те използват и думи, често изричани от Бог, за да говорят и да общуват с другите. Докато изучават Божиите слова, те постоянно се въоръжават и със словата на различните истини в тях, превръщат ги в свои

неща, използват тези Божии слова, за да вършат работа и да натрупват капитал. Какво се има предвид под този капитал? Смятат например, че[a] по време на събиране всеки, който е по-способен да изрича правилните думи и доктрини, който е запомнил повече от Божиите слова, цитира повече от Божиите слова и обяснява повече от Божиите слова, може да е типът човек в църквата, който е най-способен да получи спасение. Без значение какво правят антихристите, то е свързано с техните перспективи и съдба. Те никога няма просто да практикуват Божиите слова като истината, нито ще страдат или ще плащат цена заради практикуването на Божиите слова. По-скоро те използват Божиите слова, за да подвеждат хората, използват ги, за да издигнат собствената си репутация, и ги използват, за да подготвят достатъчно условия за своето спасение. Следователно същността на начина, по който антихристите се отнасят към Божието слово, е, че когато и да е това, те никога не считат Божието слово за истината или за път, който хората трябва да следват. Въпреки че антихристите държат Божиите слова и ги четат всеки ден и въпреки че слушат четения на Неговите слова, едно нещо е сигурно: те не практикуват Божиите слова. Винаги, когато дойде време да практикуват Неговите слова, тяхната искреност изчезва — те кроят тайни планове само за собствените си перспективи и съдба. Външно те представят фасада на любов към Божиите слова и копнеж за тях. Но в действителност, като четат и натрупват Божии слова всеки ден, целта им е да постигнат условията за своето спасение; те правят това с надеждата да направят добро впечатление на Бог в замяна. Те не вярват, че Бог проучва внимателно сърцата на хората — те знаят само, че хората гледат само външния вид, така че и Бог трябва да гледа само външния вид, и затова по тези въпроси те се занимават с прикриване и измама, като прибягват до хитрости. Те си мислят: „Трябва само да правя това външно. Няма значение какво мисля в сърцето си — хората не могат да го видят, нито бог може. Всъщност, без значение как чета божиите слова, не го правя, за да стана някакво истинско сътворено същество. Ако не касаеше моите перспективи и съдба, нямаше да понасям тези несгоди, нито щях да търпя тази неправда!“. В техните умове, колкото и добре да звучат Божиите слова, те не могат да бъдат осъществени и хората не биха могли да ги изживеят. Дори ако шепа хора изживеят малко от Божиите слова, те също трябва да го правят за свои собствени цели. Както казват невярващите: „Няма такова нещо като безплатен обяд“. Те си мислят: „Ние понасяме такива несгоди заради вярата си в бог, четем и слушаме неговите слова всеки ден, живеем според неговите слова — за какво е всичко това? Не е ли само за тази една цел? Всички са наясно в сърцето си, че всичко е заради техните перспективи и съдба; в противен случай защо бихме се отказали от прекрасните времена на преследване на света, само за да страдаме тук?“. По този въпрос какъв факт са отрекли те?

[a] Оригиналният текст не съдържа фразата „Смятат, че“.

Божието слово е истина и истината може да спаси хората, да ги промени и да им помогне да се отърват от покварения си нрав. Нима това не е резултатът, който Божието слово може да донесе? (Така е.) Признават ли антихристите този факт? Те го отричат, като казват: „Всички твърдят, че божието слово може да спаси хората, но кого е спасило? Кой е видял това да се случва? Защо не вярвам в това?“. Защо се казва, че Божието слово може да спаси хората, да ги промени и да им помогне да се освободят от покварения нрав на Сатана? Защото Божието слово е истината и то може да бъде животът на хората. Когато хората имат Божието слово за свой живот, те могат да бъдат спасени; те стават тези, които са спасени. Този факт не се признава от антихристите. Те вярват, че само в интерес на получаването на благословии и добра крайна цел хората са стигнали дотук и че това е единствената причина хората да изпълняват дълга си в Божия дом. Те отричат плодовете на Божието слово, отричат резултатите, които истината постига у хората, и отричат, че истината може да завоюва хората, да ги промени и да ги спаси. Те вярват, че хората следват Бог само от загриженост за собствените си перспективи и съдба и в стремеж към тях. Те не вярват, че Божието слово може да промени хората, да ги направи предани на Бог, да ги накара да се покорят безусловно на Бог или да ги накара да изпълняват дълга си като сътворени същества в Божия дом — те не вярват в нищо от това. Затова антихристите, които поставят интересите си на първо място, не се стремят към истината; докато се отнасят към Божиите слова като към вид риторика, вид твърдение, те не вярват, че тези Божии слова могат да спасят хората. Те смятат, че всички, които са искрени и предани на Бог, са фалшиви и са замесени собствените им интереси. Без значение колко от Божиите слова чуват, без значение колко от Божиите проповеди слушат, това, което в крайна сметка остава в сърцата им, са само тези две думи — перспективи и съдба. Тоест Божиите слова, Божието дело и Божият план за управление могат да донесат добри перспективи и съдба на хората и да им донесат добра крайна цел. За антихристите това е най-истинското, това е най-висшата истина. Ако не беше това, първо, те нямаше да вярват в Бог. Второ, те нямаше да понасят такива неправди, за да останат в Божия дом. Трето, те нямаше да изпълняват никакъв дълг в Божия дом. Четвърто, те нямаше да понасят никакви несгоди в Божия дом. И пето, те отдавна щяха да са се върнали към светския живот, за да се отдадат на богатство и слава, да преследват света, да преследват слава и придобивки, да преследват пари и да преследват нечестиви тенденции. Сега те временно пребивават в Божия дом само защото се касае до техните перспективи и съдба. Те имат решително отношение към осигуряването на своите перспективи и съдба, като същевременно таят манталитета да изпробват късмета си с надеждата, че когато Божието дело приключи, те ще бъдат сред онези, които влизат в небесното царство и получават големи благословии. Какъв е този манталитет? Те искат да търсят печалба от Бог, за да постигнат целите си, но не

искат да Му се покорят; освен това те дори не вярват на всички слова, които Бог е изрекъл, нито вярват, че Бог господства над всички неща. Не е ли това малко нечестиво? Що се отнася до тяхното отношение към изучаването на Божието слово, те са неверници. Това, че антихристите могат да използват такова отношение, за да изследват, да четат и да третират Божиите слова, показва, че те са христоматийни неверници, пълни неверници до мозъка на костите си. Тогава защо все пак могат да извършват някаква повърхностна работа в Божия дом и да продължават да следват, без да отпадат? Без значение как са кастрени, защо могат да останат и дори да участват в църковния живот, и да продължават да слушат и да четат Божиите слова? Защо е така? (Те искат да получат благословии.) Защото искат да получат благословии. Както казват невярващите: „Който ме храни, ми е майка, който ми дава пари, ми е баща“. Що за логика е това? Тази логика не е ли изпълнена с философията на Сатана за светските отношения? Именно под влиянието на тази сатанинска философия те вярват в Бог: „Не ме интересува какво изключително дело си извършил — какъвто и да е твоят нрав или същност, стига да можеш да ми дадеш благословии, добра крайна цел и добро бъдеще, и да ми позволиш да имам големи благословии, аз ще те следвам и засега ще те считам за бог“. Има ли тук някакъв компонент на истинска вяра? (Не.) Следователно, по отношение на това как се отнасят към Божиите слова, окачествяването на такива хора като антихристи и неверници е твърде точно!

Отношението на антихристите към Божиите слова е изучаване. Те никога не считат Божието слово за Божие слово. А за какво го считат? За сборник с мистерии? За фантастична история? За неясни и неразбираеми текстове? Когато четат Божиите слова, те не търсят Неговите намерения, нито се опитват да разберат Неговите намерения или нрав. Нито искат да опознаят Бог, камо ли да проявяват внимание към Неговите намерения. Когато четат Божиите слова: „Моето спешно желание в момента е да потърся група хора, които са способни да проявяват пълно внимание към Моите намерения“, дали са трогнати? Те казват: „Какви са тези работи за търсене на хора, които проявяват внимание към божиите намерения? Каква е ползата от проявяването на внимание към твоите намерения? Това ще ме нахрани ли или ще ми позволи да печеля пари? Дали проявяването на внимание към божиите намерения води до добра крайна цел? Може ли да ми донесе големи благословии? Ако не може, тогава забрави. Няма нужда да проявявам внимание. Търся път, по който да избегна хвърлянето в ада и да си осигуря добра крайна цел. Ако проявяването на внимание към твоите намерения може да ми донесе благословии, тогава ще проявя внимание. Просто ми кажи как“. Смятате ли, че те могат да изпълнят изискванията, поставени от Бог? (Не.) Бог предлага само едно: да следваш Божията воля, да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Като правиш това, ти проявяваш внимание към Неговите намерения и можеш да получиш големи благословии. Когато чуят това, антихристите си мислят:

„Прибързах, не трябва да ме приемат на сериозно. Не съм способен да проявявам внимание към божиите намерения, забрави. Този начин няма да проработи. Ще намеря друг“. След това започват да полагат усилия в други аспекти на Божиите слова. Полагат усилия да проучват и да анализират други аспекти, но след целия анализ всичко, което получават от това, са само няколко думи и доктрини. Понеже не обичат истината и понеже считат собствените си интереси, перспективи и съдба за пожизнени обекти на своя стремеж, Божиите слова са се превърнали в техни крилати фрази. Те никога не са изпитвали никакво удоволствие от Божието дело или от напътствията на Светия Дух. Когато четат Божиите слова, не виждат никаква светлина и не получават никакво просветление или ресурс. Всичко, което придобиват, са няколко думи и доктрини и някои разкрития и изказвания за мистерии и крайни цели. Когато считат тези изказвания и доктрини за капитал, изглежда, че смятат, че са поели контрол над собствените си крайни цели, че са си осигурили собствените си крайни цели. Въпреки това сред непрекъснатото разобличаване, правосъдие и наказание на Божиите слова или сред Божиите изисквания към човека на различни етапи, те се чувстват така, сякаш са загубили своите крайни цели и не могат да бъдат спасени. През този период те винаги се чувстват вътрешно неспокойни. Дълбоко в себе си те постоянно водят мисловни борби в интерес на това да си осигурят добра крайна цел. Те ще се борят заради едно Божие изречение, ще станат негативни заради друго Божие изречение и ще се почувстват щастливи заради някое друго. Въпреки това, независимо дали са щастливи, или се хващат за сламка като удавници, за такива хора това е само мимолетно. И така, в крайна сметка някои антихристи чувстват, че хора като тях сякаш не могат да бъдат спасени. Те виждат от Божиите слова, че Той изглежда не харесва хора като тях — могат ли да получат благословии, или не? Какви точно са техните перспективи и съдба? Те чувстват, че това са неизвестни, не са сигурни в тях. В този момент какво ще направят? Могат ли да се покаят? Могат ли, подобно на ниневийците, да изоставят злото в ръцете си, да се обърнат, за да се изповядат и да се покаят пред Бог, да приемат Божиите слова за свой живот и да приемат Божиите слова за основа на своето съществуване? Не могат. Следователно след много години на стремеж, много години на надежда и много години на изучаване на Божиите слова, ако стигнат до заключението, че хора като тях просто не могат да получат благословии, нямат никаква надежда, в никакъв случай не са тези, които Бог ще спаси, и не могат да получат това, което искат, какво ще направят? (Ще оставят Бог.)

Има една духовна поговорка: „Подновявам клетвата си да обичам Бог: посвещавам Му тялото и сърцето си“. Тази поговорка е много „велика“. Когато за пръв път чух тези думи, дълбоко в сърцето Си усетих „величието“ на човешкия език. Хората считат клетвите си за толкова ценни, толкова чисти и безупречни. Те считат посвещаването на любовта си за толкова чисто и свято. Способни ли са антихристите да подновят клетвите си да обичат Бог и да Му посветят телата и

сърцата си? (Не са.) Защо не? Някои хора казват: „След като прочетох толкова много Божии слова, когато видя, че моят начин на мислене не работи или не дава резултати, просто подновявам клетвата си да обичам Бог и повтарям клетвата, която първоначално съм дал пред Него. Не е ли това връщане назад? Не е трудно“. Могат ли антихристите да направят такова нещо? (Не могат.) Защо не могат? Нима „Подновявам клетвата си да обичам Бог“ не е най-мъдрото твърдение на човека? Нима това не е най-великата и най-чистата любов на човека? Тогава защо антихристите не могат да се справят с това? (Антихристите нямат разбиране за Бог, камо ли истинска любов. Тяхната любов е изцяло фалшива и се основава на техните интереси. Щом няма ползи, които да придобият, те ще обърнат гръб и ще си тръгнат.) Когато антихристите стигнат до този момент, те усещат, че нещо се е объркало и че са направили грешен залог. За да повдигнат духа си, те трябва да използват лозунг или теория, за да подкрепят духовния си свят. Какъв лозунг? „Подновявам клетвата си да обичам Бог: посвещавам Му тялото и сърцето си“. Това означава, че ще започнат отначало. В противен случай няма да могат да продължат да живеят и вярата им в Бог ще приключи. Бог говори всеки ден по време на Своето дело и всеки път, когато говори, словата Му са изцяло за истината — те са все слова, които разобличават покварения нрав на човека, които изискват как хората трябва да навлязат в истините реалности и да разберат истините принципи — те са все такива слова. И така, антихристите си мислят: „Защо нито едно от тези слова не говори за крайни цели или не споменава въпроси, свързани с придобиването на благословии? Не означава ли това, че нашите перспективи и съдба са се превърнали в нищо в ръцете на бог? Божието обещание към нас вече не съществува ли? Ако бог никога не споменава тези неща, тогава може би надеждите ни ще бъдат попарени. Ако надеждите ни бъдат попарени, какво трябва да направим? Лесно е. Ако божиите слова не казват нищо за тези неща, тогава нека използваме човешки метод: нека подновим клетвите си да обичаме бог!“. Как хората са имали такъв голям ентусиазъм, такава голяма любов и вяра, когато за пръв път са повярвали в Бог? Когато те достигнаха своя връх, хората взеха решение пред Бог и положиха клетви, като казаха: „Без значение кога и къде съм в този живот, ще отдам всичко на Бог и ще се посветя на Него без никакви оплаквания или съжаления. Било то при дъжд или слънце, независимо от възходите и паденията, независимо дали съм болен и независимо от мъките, ще Го следвам докрай, докато моретата пресъхнат и скалите се превърнат в прах. Ако наруша тази клетва, ще бъда поразен от гръм от небето и няма да имам добра крайна цел“. Защо сега клетвите им ги няма? Те смятат, че това е така, защото е минало твърде много време и то е износило вярата и любовта им. В сърцата си те си мислят: „Не, трябва да повдигна духа си. Трябва да бъда толкова свеж и жизнен и да имам толкова вяра и ентусиазъм, колкото тогава. Трябва да си върна въжделенията, крайната цел и желанието да получа

благословии. По този начин вярата ми в бог и любовта ми към него няма ли да бъдат толкова големи, колкото преди? Истинското ми посвещение на бог няма ли да бъде същото като преди?“. Въпреки това, колкото и да се бори дълбоко в сърцето си човек, който изобщо не се стреми към истината, или колкото и да си припомня първоначалната си вяра в Бог и ентусиазма си към Него, това не може да промени сегашното му положение. Какво е това положение? Когато перспективите и съдбата им се превърнат в нищо, когато перспективите и съдбата им се отдалечават все повече от тях, когато желанието им да получат благословии е почти разбито и когато всичките им обнадеждени мисли и всичките им желания не могат да се осъществят, за такива хора става много трудно да постоянстват — много е болезнено за тях в дълбините на сърцето им да постоянстват по този начин. Те често изпадат в състояние и настроение, в което изглежда, сякаш вече не могат да издържат. Често очакват с нетърпение кога ще приключи Божието дело, за да могат да се насладят на благословиите на небесното царство. Някои хора дори се надяват: „Нека божието дело бързо да приключи, нека бързо настъпят големите катаклизми — ако небето падне, всички ще умрат, никой не бива да очаква добри резултати. Ако аз не мога да получа благословии, тогава никой не бива да получава!“. Дълбоко в сърцата си те не се надяват Божието царство да дойде, не се надяват великото Божие начинание да бъде завършено и не се надяват Божият шестхилядолетнен план за управление най-накрая да бъде прославен или Бог да придобие победители сред човешкия род и да го отведе до красива крайна цел — те не се надяват на тези неща. Напротив, когато всичките им желания за благословии са изправени пред унищожение, дълбоко в сърцата си те проклинат Божието дело, изпитват неприязън към Божието дело и още повече изпитват неприязън към Неговите слова.

Сега, след като слушат проповеди толкова много години, някои хора колкото повече слушат, толкова повече разбират, толкова повече се прояснява сърцата им и толкова повече искат да слушат. За разлика от тях, други хора изпитват все по-голямо отвращение, колкото повече слушат проповеди. Щом чуят Божиите слова, тяхната демонична страна се разкрива. Щом чуят Бог да разговаря за истината и това да засяга покварения нрав на човека, тяхната бунтовна нагласа излиза на повърхността и отвращението им се проявява с пълна сила — докъде стигат те? Някои проклинат в сърцата си: проклинат Бог, проклинат истината, проклинат църковните водачи и работници и проклинат онези, които се стремят повече към истината. Когато видят такива хора, те не ги харесват и искат да ги нападнат. Когато видят такива хора да проповядват Божиите слова, да размишляват върху Божиите слова и да разговарят за Божиите слова, те проклинат в сърцата си, докато се уморят и им се доспи. Затова очите на някои хора грейват, щом чуят общение за Божиите слова, докато други, когато чуят общение за Божиите слова или чуят някой да казва, че е получил някаква светлина от Божиите слова, умовете

им се объркват, мислите им стават неясни и духовете им потъват. Сърцата им така се задушават, че не могат да дишат и винаги копнеят да излязат навън, за да си поемат глътка свеж въздух. Но когато разговаряш за неща като перспективи и съдби, Божиите благословии, кога ще приключи Божието дело и мистерии, без значение колко малка е стаята или колко лош е въздухът, те не излизат на въздух, нито задремват, а наострят уши и слушат. Няма значение колко дълго говориш, дори ако трябва да останат без сън или храна. Когато някои новоповярвали влязоха в контакт с Мен, Аз разговарях с тях за състоянията на хората и за това как хората трябва да се стремят към истината, но те не разбраха и Ме попитаха дали мога да говоря за някои мистерии. Аз казах: „Искате да чуете за мистерии? Тогава първо нека ти кажа един факт. Онези, които постоянно питат за мистерии и винаги обръщат внимание на проучването на тези неща в Божиите слова, не са стока. Те са все неверници и фарисеи“. Новоповярвалите останаха като гръмнати от Моя отговор и твърде засрамени, за да питат повече, но по-късно намериха възможност да попитат отново и Аз им отговорих по същия начин. Какво мислите за начина, по който им отговорих? (Бил е добър. Можел е да им помогне да се самоанализират.) Дали биха се самоанализирали? Не биха. Тогава как можете да им помогнете? Просто им кажете: „Мистериите не са живот, нито истина. Без значение колко мистерии разбираш, това няма да е равносилно на това да разбираш истината. Дори да разгадаеш всяка мистерия, няма да е равносилно на това да можеш да отидеш на небето или да имаш добра крайна цел“. Какво мислите за това да им помогнете с тези думи? Не обяснява ли това въпроса перфектно? Когато хората, които имат духовно разбиране, обичат истината и се стремят към истината, чуят тези думи, те казват: „Мислех, че мистериите са живот, но сега, след като знам, че не са, няма да ги проучвам повече. И така, какво е живот?“. Това показва, че са разбрали малко. И така, дали на антихристите им се помага, след като чуят тези думи? Преобразяват ли се? Те не са способни да се преобразят. Те не намират никаква полза от тези думи, вярват, че в тези думи няма благословии, че те не засягат техните перспективи и съдба, че не се отнасят до техните перспективи и съдба и не са свързани с тях, както и че са безполезни, затова не могат да ги приемат. И така, кое общение е свързано с техните перспективи и съдба? Можеш да кажеш например: „В днешно време в света се появяват много странни явления. На някои места са се появили четири луни, а няколко пъти е наблюдавана кървава луна. Често се случват странни небесни явления. В човешкия свят са се появили и различни епидемии и бедствия, а на някои места хората са се отдавали на канибализъм. Като гледаме ситуацията, вече сме стигнали до времето на чашите и язвите, които бяха пророкувани в Откровението на Йоан“. Когато антихристите чуят тези думи, очите им грейват и наострят уши. Те се радват: „Добре, че съм роден в тази епоха. Мога да получа големи благословии. Наистина съм умен! Не избрах да се стремя към светски

неща. Отказах се от светските си перспективи и от семейството си, за да следвам този етап от божието дело — толкова се радвам, че успях да следвам досега. Божият ден е близо. Въз основа на ситуацията изглежда, че ще мога да доживея деня, в който божието дело ще бъде завършено, преди да умра. В този ден със сигурност ще бъда един от спасените от него. Колко прекрасно!“. В сърцата си те тайно се радват, че са избрали правилния път, намерили са правилната врата и са платили известна цена. Радват се също, че са следвали до този момент, без да се отказват, че все още са в Божия дом и не са причинили никакви неприятности, нито са били премахнати или отлъчени. И така, оттогава нататък ще практикуват ли истината, или ще продължат да се придържат към същите надежди? Тяхното най-съкровено отношение няма да се промени. Следователно, когато намерят част от Божиите слова, която според тях е изпълнена, те се чувстват така, сякаш са намерили съкровище. Веднага се чувстват късметлии, че са избрали правилния път, влезли са през правилната врата и са избрали правилния Бог, и че са мъдри хора и мъдри девици. „За щастие, тогава се отказах от работата си. Направих правилния избор. Как може да съм толкова умен? Ако навремето не бях толкова внимателен, сега можеше да пропусна благословиите. Трябва да продължа да бъда внимателен в бъдеще и да посветя живота си на борба за моите перспективи и съдба“. Каква същност на антихристите виждате в това? Тези хора не са ли опортюнисти? Те нямат истинска вяра в Бог, в Неговите слова или в Неговото дело. Те са опортюнисти, хора, които са се промъкнали в Божия дом. Следователно в Божия дом тези хора винаги са просто запълващи места, които прекарват дните си в безделие. Те броят на пръсти колко години са следвали Бог, цената, която са платили, великите неща, които са направили, Божието дело, което лично са преживели, и стъпките на Божието дело, за които имат известно разбиране. По цял ден пресмятат тези неща в сърцата си, отново и отново, като загърбват най-важните неща, които принадлежат на истината и живота. Те вярват в Бог само за да получат благословии — това е опортюнизъм. Нито едно от Божиите слова, нито нечие познание за преживяване, не може никога да промени тяхното опортюнистично отношение. Такива са антихристите. Те никога няма да направят никакви отстъпки, когато става въпрос за собствените им интереси. Те никога няма да променят възгледите си, да променят посоката и целите на пътя, по който вървят, или да променят принципите си на постъпване в интерес на своите перспективи и съдба. Те няма да приложат на практика нито едно от Божиите слова заради своите перспективи и съдба, нито едно. Някои казват: „Те понякога прилагат на практика някои слова, като например да се отричат от неща или да отдават всичко“. Каквото и да прилагат на практика, те го правят при условие, че имат перспективи и съдба и могат да получат благословии. Каквато и истина да прилагат на практика, тя е опорочена и това се прави с намерение и цел. Това е напълно различно от практикуването, изисквано от Бог.

Когато антихристите четат Божиите слова, те основно използват Неговите слова, за да търсят своята крайна цел и мистерии, заедно със съдържание, свързано с това кога ще приключат Божието дело и планът Му за управление, и кога ще настъпят катаклизмите, и така нататък. Заради собствената си крайна цел те могат да положат много усилия и да направят много неща. И така, когато Божието дело приключи и настъпят големите катаклизми, дали нещата, които са направили, цената, която са платили, и нещата, които са изоставили, могат да бъдат разменени за благословиите, които желаят, и дали могат да избегнат страданието от катаклизмите — ето какво искат да знаят и за какво ги е грижа. През целия процес на изучаване на Божиите слова от тях, независимо колко години отнема, те се интересуват само от собствените си перспективи и съдба. Следователно фокусът им, докато четат Божиите слова, и съдържанието, което търсят в Божиите слова, всички те имат някои специални знамения и характерни черти. Обикновено през първите шест месеца или година новоповярвалите търсят такива теми в Божиите слова. Но след като минат шест месеца или година, някои хора виждат, че са чели всички тези части преди, и откриват, че е безсмислено да ги проучват повече, че те не могат да дадат възможност на хората да навлязат в истината и че дори могат да им повлияят и да ги смутят при навлизането в истината, затова вече не четат тези части. За тях е достатъчно просто от време на време да ги погледнат и да ги разберат. През останалото време те размишляват: „Как мога да навляза в истината? Има много Божии слова, които разобличават човешкия род. Те разобличават измамността, непокорството и надменния нрав на хората. Те разобличават различните религиозни представи и отношение на хората към Бог. Нещо повече, те разобличават различните проявления на ненормалната човешка природа на хората. И така, как мога да намеря в Божиите слова онова, което хората трябва да практикуват?“. Хората, които обичат истината и се стремят към нея, посвещават усилията си на тези неща. Те често питат за действителни проблеми, които трябва да разберат и в които трябва да навлязат в реалния си живот, като например: „Какво трябва да правим по-нататък и как трябва да практикуваме? След като повярваме в Бог, със сигурност ще бъдем различни от невярващите и от хората с религиозни убеждения, така че какви качествени промени трябва да настъпят в живота ни? По отношение на това как да постъпваме и да се справяме със света, как трябва да говорим и да действаме, как трябва да общуваме с другите и как трябва да прилагаме истината на практика?“. Въпреки това, дори антихристите да вярват 10, 20 или 30 години, те никога няма да зададат тези въпроси. Те изучават Божиите слова и търсят надеждата да получат благословии и своята крайна цел в Божиите слова, и дори да търсят 20 или 30 години, няма да им омръзне да правят това. Щом се появи и най-малкият признак на неприятност, те бързо търсят съдържание, свързано с тяхната крайна цел, в Божиите слова, след което преценяват какво би могло да

бъде отношението на Бог към тях въз основа на настоящата им вяра. Изглежда, че те преценяват своята крайна цел по цикли и периоди. Те никога няма да променят мислите и отношението си и да започнат да се стремят към истината заради промените в начина, по който Бог върши делото Си, или заради изразяването на Неговото неотложно намерение към човешкия род. Те никога няма да направят такова нещо. Следователно някои хора, които вярват от 20 или 30 години, все още посвещават усилията си на онези мистерии и онези теми, споменати от Бог, които засягат съдбата и крайната цел на човечеството. До каква степен някои хора посвещават усилията си? Те казват: „Когато сравних всяка част от божиите слова, открих най-голямата мистерия. Когато христос напусне земята, ще бъде пролет“. Какво мислите, че чувствам, след като чуя това? Щастлив ли съм, или съм тъжен? Не се чувствам нито щастлив, нито тъжен. Смятам, че е нелепо. Наистина има хора, които посвещават усилията си на това, до степен да знаят конкретния сезон. Ако могат да отидат по-далеч и да открият конкретния час, до степен, че да са точни до минута и секунда, те наистина биха били „гении“! Това, че такива „гении“ могат да открият нещо, което дори Аз Самият не знам, наистина е едновременно нелепо и вбесяващо. Защо е нелепо? Никой не знае точния час, в който Бог се е въплътил, дори Сатана не знае това. Дали Бог би позволил на някой човек да узнае нещо, което дори Сатана не знае? Разбира се, че не. По същия начин, що се отнася до времето, в което Бог ще завърши Своето велико начинание и кога Неговата плът ще приключи делото Си на земята и ще си тръгне — дали Бог би казал това на някого? Има ли причина всеки да знае това? (Няма.) Дали когато говори, Бог ще се изпусне да каже нещо, което не иска хората да знаят? Категорично не. И все пак някои хора всъщност казват, че са намерили в Неговите слова времето, когато Бог ще напусне земята. Дори казват, че ще бъде през пролетта. Не е ли това странно? Не е ли нелепо? На кои Божии слова основават тези хора това твърдение? Когато Бог е говорил, че ще направи нещо през пролетта, Той може да е имал предвид нещо друго. Възможно ли е да е имал предвид това? Как биха могли да го проектират върху това? Бог ще каже на хората ясно и изрично онова, което иска те да знаят. Хората няма да могат да разберат онова, което Той не иска те да знаят, без значение колко много проучвания правят. Такива неща са невъзможни за узнаване от човешкия род. Тези хора казват, че знаят и че проучването им е дало резултати. Дори посочват конкретно време. Това не е ли говорене на глупости? Това е подвеждане на хората, смущаване на умовете им и прекъсване на тяхното зрение. Това идва от Сатана и категорично не е просветление от Бог. Той не би просветлил хората за това. За тях е безполезно да го знаят. Бог абсолютно никога не би се изпуснал случайно да каже нещо, което не иска хората да знаят. Ето защо казвам, че е нелепо. И така, защо е вбесяващо? (Бог изразява истината, за да могат хората да променят покварения си нрав чрез тези слова и за да им даде възможност да се стремят към истината и

да я придобият, но антихристите използват Неговите слова, за да проучват крайни цели и мистерии.) Това също е донякъде вбесяващо, но каква е истинската причина за Моето вбесяване? Например, ако един богат родител изкарва много пари за децата си, а децата му са все още малки и трябва да разчитат на родителя си да ги отгледа, и прехраната им зависи изцяло от този родител, дали тези деца ще се надяват родителят им да умре бързо? Ще намерят ли гадател, който бързо да изчисли кога ще умре родителят им? Някой постъпва ли по този начин? (Не.) Ако го направят, няма ли да е вбесяващо? Ще бъде вбесяващо! Такива хора са омразни! Сега, когато Бог е дошъл на земята, дори ако Неговата плът може да живее повече от сто години и да работи сто години, истините, които хората могат да разберат, са ограничени. Помислете, от въплъщението на Господ Исус до настоящия етап на Божието дело, колко истини е придобил човешкият род през тези две хиляди години? Човешкият род по същество не разбира истината. В този етап Бог върши делото Си от 30 години и говори от близо 30 години. Онези, които са чели най-много Божии слова, ги четат от 30 години. Колко истини са разбрали хората? Разбирането им е много ограничено. Скоростта, с която човешкият род навлиза в истината, е бавна. Тоест да се вложи истината в хората и да се превърне в техен живот е доста трудно и много бавно. И все пак, колкото и бавно да е, някои хора все още се надяват: „Кога бог ще напусне земята? Кога ще приключи божието дело?“. Дали напускането на земята от Бог и приключването на Неговото дело ще им донесе полза? В деня, в който Бог напусне земята, те ще умрат. Ще бъдат осъдени на смърт. На какво имат да се радват? Що за хора са това? Не им ли липсва морал? Сред светските хора ги наричат неблагодарни синове. Ние ги наричаме неверници и антихристи и те не са стока.

Когато се изразяваше съдържанието на книгата „Словото се явява в плът“, много хора вярваха, че „въплътеният бог просто върши дело. Той извършва няколко стъпки от делото, има няколко начина на работа и няколко начина на говорене и това е всичко, след това делото му ще бъде завършено. След като делото му бъде завършено, плътта вече няма да бъде от полза и няма да има нужда той да говори повече. Ние ще сме придобили нещо и просто трябва да очакваме с нетърпение деня, в който божието дело ще бъде завършено. Щом можем да говорим за тези божии слова и да ги проповядваме, ще имаме крайна цел и ще получим големи благословии“. Някои хора таяха такова отношение. След това проведох общение за много повече слова, а именно словата от „За познаването на Бог“, както и словата, за които разговарям през този период от време. Когато видяха това, някои хора си помислиха: „Нима всички божии слова не се съдържат в „Словото се явява в плът“? Защо сега той е изразил тома „За познаването на Бог“? Защо бог продължава да изразява все повече слова? Отсега нататък той трябва да говори за някои мистерии, за някои небесни въпроси и за това как хората ще вървят с бог на небето в бъдеще. Говоренето за тези неща

наистина ни повдига духа!“. Що за хора имаха тези мисли? (Антихристи.) Защо развиха тези мисли? Защото изобщо не се интересуват от истината. Те си мислеха: „Ние следваме бог от много години. Знаем как бог е работил в началото. Лично сме преживели няколко стъпки от божието дело. Лично сме преживели и начините, по които бог говори, и сме видели това със собствените си очи. Ние сме божии свидетели и поколението, което е най-достойно да получи благословии“. Те не следваха Бог, защото Той говореше и изразяваше истината, а заради Божието предопределение. Бог ги водеше да преживеят няколко стъпки от делото и те следваха Бог пасивно. По-късно, когато Божието дело продължи да напредва, Той избра повече хора, които можеха да бъдат в крак с настоящия Му етап на делото. Основните получатели на Божието дело непрекъснато се разширяваха и изместваха. Някои хора, които следваха Бог в началото, постепенно бяха отстранени, защото не се стремяха към истината, защото бяха започнали да таят различни представи и погрешни разбирания за Бог и защото в тях се бяха породили различни видове неподчинение и недоволство спрямо Бог. Имаше както субективни, така и обективни причини за отстраняването на тези хора. Субективно погледнато, защото не се стремяха към истината и приемаха Божиите слова като доктрини и ги проповядваха надлъж и нашир, подобно на фарисеите. Досега някои хора все още не разбират какво представляват истините реалности — те са като мъртъвци. Обективно погледнато, хората, които бяха отстранени, бяха хора, които лично преживяха началото на новото Божие дело, но поради своя характер, стремеж и заложби те не бяха пригодни за последващото, по-ново Божие дело. Поради това тези хора бързо бяха отстранени и отхвърлени от стъпките на Божието дело. Може да се каже, че за определен период от време, преди да бъдат изразени словата от „За познаването на Бог“, много хора тайно се радваха дълбоко в сърцата си, като казваха: „Човекът, на когото се противопоставях и когото заклеймявах, най-накрая няма какво да каже. Стъпките на неговото дело най-накрая са завършени. В миналото имах представи за него. Не му се подчинявах и изпитвах недоволство от него, а също така го заклеймявах и му се противопоставях. Разбира се, бях прав. Той не е бог; не е христос. Няма значение как се отнасям към него, защото той не е бог. Той е само проводник на бог, говорител на бог“. Нещо повече, някои дори казваха: „Тази плът не се различава от нас. Духът в него е този, който говори и върши дело. Това няма нищо общо с тази плът“. Някои хора тайно заклеймяваха и хулеха Христос по този безочлив начин. Когато бяха изразени истините от „Словото се явява в плът Том 2: За познаването на Бог“, тези хора, които заклеймяваха и хулеха Христос, се почувстваха неспокойни в сърцата си. Каква беше причината за това безпокойство? От една страна, те дълго време бяха таили представи в сърцата си, бяха се противопоставяли на личността, която изразяваше истината. Те не се подчиняваха на тази личност и изпитваха недоволство от нея и дори Я заклеймяваха и хулеха. От друга страна, словата, изразени от Бог след 2013 г.,

разкриха много мистерии, дотогава непознати на човешкия род. Тези мистерии имаха известен ефект на укрепване на вярата на новоповярвалите, които все още не бяха положили солидни основи, и за миг внесоха сигурност в съмняващите им се сърца. Докато на онези, които бяха вярвали в Бог от много години, но преди това се бяха противопоставяли, бяха заклеймявали и хулели Христос, тези мистерии им нанесоха челен удар, като ги накараха да се чувстват още по-обезпокоени. Те си мислеха: „Сега сме напълно свършени. Бяхме отстранени от бог. Той не ни иска. Бог изрази толкова много слова преди, но ние винаги го считахме за човешко същество. Мислехме, че след като стъпките на неговото дело бъдат завършени, останалото няма да има нищо общо с него, че този човек ще е приключил службата си и че оттогава нататък ще общуваме с бог на небето и ще вярваме в бог на небето. Таяхме представи за бог на земята. Не му се подчинявахме и го презирахме“. Чрез словата, изразени през периода на 2013 г., голяма част от безочието на тези хора беше потушено. Преди това някои хора развиха съмнения относно Божието дело. Те се съпротивляваха на въплътената Божия плът и я хулеха, а някои дори изоставиха вярата си. Защо беше така? Защото развиха представи. Те не само отричаха въплътения Бог и Божието дело, но също така отричаха и съществуването на Бог. Въз основа на отношението на тези хора към Бог, какъв изход трябва да имат те? Въз основа на тяхното отношение и възглед към Бог, каква е тяхната същност? (На неверник.) Първата основна характерна черта на неверниците е опортюнизмът. Щом намерят собствените си интереси в Божието слово, те ще се вкопчат в тях, ще откажат да ги пуснат и ще се опитат да се възползват от Неговите слова. Втората е, че са способни да хулят Бог по всяко време и навсякъде, да развиват представи за Бог по всяко време и навсякъде и когато едно малко нещо не е съгласно техните представи, да съдят и да заклеймяват Бог, както и да Му се противопоставят. Те изобщо не се боят от Бог. Всички тези хора имат същността на антихристи. Всички те са антихристи. Коя е другата им характерна черта? Тези хора изобщо не обичат истината. Те бяха първите, които получиха Божиите слова, те бяха първите, които чуха Божиите слова, и те бяха също така тези, които лично преживяха стъпките и методите на Божието дело. Тези хора вярват вече 30 години, но огромното мнозинство от тях не могат да изпълняват никакъв дълг в Божия дом и нямат преживявания, за които да говорят. Където и да отидат, те просто говорят за онези мъртви думи и доктрини. Коя е най-очевидната им характерна черта? Те вярват в Бог от 30 години, но нравът им изобщо не се е променил и те нямат никаква боязън или разбиране по отношение на Бог. Те са способни небрежно да съдят въплътената Божия плът тайно и дори да правят проблем и да заклеймяват Бог без ни най-малко страхопочитание или боязън. Те не обичат истината, изпитват неприязън към истината и се противопоставят на истината. Когато става въпрос за въплътения Бог, те се осмеляват да кажат всичко. Те се осмеляват да оценяват

и да съдят всичко и винаги, когато развият представи, се осмеляват да ги разпространяват. Не са ли отвратителни тези хора? (Да, такива са.) Дали те са хора, избрани от Бог? Те вярват в Бог от 30 години, но не притежават никакви реалности и нравът им изобщо не се е променил — не са ли това мъртъвци? Нима онези, които наистина се стремят към истината и наистина притежават нормална човешка природа, не могат да разберат някои истини и да навлязат в тях, след като вярват в Бог само три години? (Могат.) Но има хора, които вярват в Бог от 30 години, без да имат никакви преживявания. Ако ги помолиш да говорят за своите преживявания, те ще говорят само за доктрини, лозунги и поучителни думи. Тогава какви усилия са положили те в Божиите слова през последните 30 години? Какво са придобили? От само себе си се разбира, че те не приемат Божиите слова. Те приемат Божиите слова за даване на благословии и обещания на човешкия род, Неговите приятно звучащи слова, Неговите утешителни и увещателни слова и слова, които са приятни за ухото, но не приемат нито една от истините, изразени от Бог, нито някое от Неговите изисквания към човешкия род. Те не приемат нито едно. Не трябва ли тези хора да бъдат отстранени? (Трябва.) Дали отстраняването на такива хора е несправедливост? (Не.) Това е така, защото те умишлено съгрешават, въпреки че ясно знаят истината.

Бог е извършил толкова голямо дело и е изрекъл толкова много слова в последните дни, а хората са го преживели и са станали свидетели на всяка стъпка от Божието дело със собствените си очи. От каквато и гледна точка да се разглежда, това, че Бог изразява толкова много истини и спасява толкова много хора, е неоспоримо и никой не бива да го поставя под въпрос. Колкото и обикновен и нормален да е въплътеният Бог, колкото и незабележим да изглежда на човека, хората все пак трябва да приемат Неговите слова като истината. Някои казват: „Тъй като въплътеният бог е толкова незначителен и толкова обикновен, и изобщо не е велик, как бихме могли да бъдем накарани да му се възхищаваме? Може ли такава обикновена плът да е способна на някакво велико дело? Можем ли наистина да получим големи благословии от него? Не знаем. Всичко, което можем да направим, е да се отнасяме към него като към обикновен човек“. Други казват: „Тъй като някои от нещата, които си направил, не ни убедиха, а някои ни създадоха представи, а някои са неразбираеми за нас, и тъй като си казал някои неща, които са неприемливи за нас, ти не можеш да представляваш бог на небето — и затова трябва да се борим с теб до самия край. Ако ни помолиш да проповядваме евангелието, няма да го направим. Ако ни помолиш да изпълняваме дълга си, няма да го направим. И ако ни помолиш да приемем истината, няма да го направим. Ще се борим със самата ти личност до самия край — да видим какво можеш да ни направиш“. В сърцата на тези хора, които изобщо не приемат истината, има хиляда — десет хиляди — причини да отричат Божието дело, да отричат, че Божиите слова са истината, и да отричат Неговата въплътена плът. Но

има едно нещо, което може би не им е толкова ясно: колкото и причини да имат, ако не приемат тези истини, те няма да бъдат спасени. Ако не приемаш човека, който съм Аз, или не се покоряваш на Божието дело, няма проблем — Аз няма да те принуждавам. Но ако не признаваш тези Божии слова за истина и не ги прилагаш на практика като истина, съвсем честно ти казвам, че ти никога няма да бъдеш спасен, нито някога ще преминеш през портата на небесното царство. Ако заобиколиш тези Божии слова, тези истини и този Христос, който работи и спасява човешкия род, тогава без значение колко доктрини разбираш или колко големи трудности понасяш, няма да придобиеш истината. Ти си просто отпадък. По каквато и причина да вярваш в Бог и с каквато и цел да изпълняваш дълга си, ти не можеш да бъдеш спасен. А ако не можеш да бъдеш спасен, какви благословии можеш да получиш? Някои хора се съревновават с Бог на небето, някои се съревновават с Бог на земята и се осмеляват да оспорват словата на Бог и истината, до степен, че дори не ги е грижа какъв ще бъде техният изход и крайна цел. Не е ли това подло? Тези дегенерати са толкова нечестиви! Всеки един от тях е зъл човек. Всички те са неверници, опортюнисти, безсрамници и това е същността на антихристите.

Току-що общувах относно отношението на антихристите към Божиите слова. Когато антихристите подхождат към Божиите слова, те не търсят истината или принципите на практикуване в тях. Те не се стремят да разберат от Божиите слова как да постигнат пътя на богобоязливостта и отбягването на злото и със сигурност не се стремят да разберат намеренията на Бог, така че да могат да станат хора, които удовлетворяват Неговите намерения. Вместо това те искат да намерят желаната от тях крайна цел в Божиите слова, както и различните ползи, които желаят, включително дали могат да получат благословии и как могат да получат повече благодат в този живот, и дали могат да получат стократно повече в идния свят, и така нататък. Ето какво търсят в Божиите слова. Следователно, от каквато и гледна точка да го погледнете, антихристите никога не считат Божиите слова за истината, нито мислят, че Божиите слова са истината и трябва да бъдат приети от човешкия род. Тяхното отношение към Божиите слова е, че искат да използват Божиите слова, за да получат желаните от тях благословии и крайна цел. Те искат да използват Божиите слова като трамплин, за да постигнат нещата, към които се стремят, и да постигнат целите си. Въз основа на техния стремеж, пътя, по който вървят, и отношението им към Божиите слова, тези хора са група неверници, група опортюнисти. Когато антихристите не могат да намерят желаните от тях ползи и крайна цел в Божиите слова или когато в процеса на изучаване на Божиите слова, Божиите слова за перспективите и съдбите или Божиите обещания към човешкия род ги разочароват и желанията им не могат да бъдат удовлетворени, те безцеремонно и без колебание оставят настрана словата на Бог, които държат в ръцете си, отричат се от Бог и Го изоставят, и се стремят към живота, който

желаят. Те не идват пред Бог, за да приемат Неговото спасение. Когато четат Божиите слова, те не ги считат за истина, а вместо това искат да използват Божиите слова, за да постигнат личните си цели и да удовлетворят личните си желания и амбиции. Поради това те неуморно търсят в Божиите слова своя изход и крайна цел. Те търсят какво казва Бог за бедствията, какво разкрива за мистериите, какво разкрива за развитието на човешкия род и някои задкулисни сведения за Неговото дело. Това е съдържанието, което ги интересува. Те не се интересуват от нищо извън този обхват. Те дори често презират и се съпротивляват на някои от Божиите изисквания към покварения човешки род. Дори изпитват неприязън към Божието разобличаване на покварения човешки род. Те често намират недостатъци в използваните думи и тона на говорене в Божиите слова и се опитват да намерят нещо, което могат да използват срещу Бог. Например, когато Бог разобличава човешкия род като „блудници“ и „проститутки“, те казват: „Как може това да са божии слова? Бог не би говорил така! Бог трябва да говори по изискан, нежен и внимателен начин“. Когато става въпрос за някои от Божиите слова, които не са съгласно човешките представи, не са съгласно човешката граматика и не са съгласно конвенционалното мислене на покварените хора, те си мислят: „Това не са божии слова, бог не би говорил така! Бог е толкова върховен, велик и неразгадаем, така че как биха могли неговите слова да бъдат толкова обикновени? Как биха могли да бъдат толкова в разрез с конвенционалното мислене? Ако божиите слова са истината, те трябва да бъдат изречени по такъв начин, че всеки да ги цени високо, да се прекланя пред тях и да им се възхищава. Всички те трябва да бъдат неразгадаеми — такива трябва да бъдат божиите слова!“. Когато става въпрос за Божиите слова, те имат различни представи, различни ограничения и дори различни изисквания. Въз основа на техните изисквания и ограничения може да се види, че същността на антихристите е същността на Сатана. Тяхното отношение към Бог и Божиите слова е да проучват, да се съпротивляват, да съдят, да търсят нещо, което да използват срещу Бог, и да намират недостатъци. Те не полагат никакви усилия над истината в Божиите слова, нито ѝ се покоряват, нито я приемат или практикуват. Следователно същността на антихристите е същността на Сатана и злите духове. Както антихристите се отнасят към Божиите слова, така се отнасят и към Бог. Божиите слова представляват Самия Бог. Всички истини, изразени от Бог, представляват Неговия нрав, Неговата същност и нещо повече — Неговата идентичност и статус. Без значение дали тези слова са изразени от Божията плът или от Божия Дух и без значение какво съдържание изразява Той, тези слова несъмнено представляват Бог. Следователно проучването и анализирането на Божиите слова от антихристите и развиването на представи за тях е равносилно на развиване на представи за Бог. Те проучват внимателно Бог. Не вярват на Божиите слова и не приемат Божиите слова, което означава, че не вярват в

съществуването на Бог, със сигурност не вярват, че Божиите слова са истината, а още по-малко са способни да се покорят на Бог. Това е същността на антихристите.

Някои казват: „Въплътеният бог е твърде незначителен и твърде обикновен. Неговите слова и действия често ме карат да развивам представи и изобщо не са съгласно моите фантазии. Виждам, че въплътеният бог е просто обикновен човек. Той не представлява бог, така че без значение колко истини изразява в своите слова и дело, той не е като бог“. Откъде идват тези думи? Какво представляват те? Не представляват ли Сатана? От началото до края Сатана никога не е признавал идентичността и статуса на Бог. Той никога не е вярвал, че Божиите слова са истината и със сигурност никога не е приемал Божиите слова. Поради това, когато Сатана говори на Бог, той иска да го прави като равен. Начинът, по който говори, е да се подиграва и да се присмива на Бог, да мами Бог и в сърцето му няма място за Бог. А нещата, които антихристите правят, и думите, които антихристите казват, са абсолютно същите като тези на Сатана. Тяхната същност е същата, с изключение на това, че Сатана е невидим за човешкия род, докато антихристите са видими и осезаеми. Те са сатани, облечени в човешка кожа. Ако не бяха сатани, те не биха могли да правят и да казват такива неща. Сатана често лъже и вярва, че Божиите слова също са лъжи. Сатана често мами хората и е крив, измамен и нечестив, и вярва, че Бог говори по същия начин. Каквото и да казва Бог, антихристите винаги ще добавят нещо към Божиите слова, като придават свой собствен смисъл и дават произволни обяснения. Нещо повече, те дори мислят, че някои от Божиите слова не са толкова блестящи като техните, не са на тяхното ниво и високи стандарти и не са достатъчни, за да завоюват покварения човешки род. Следователно те искат да представят начините, тона и съдържанието на Божиите слова пред някои хора, за да ги анализират и съдят, и нещо повече, за да ги критикуват и заклеймяват. С каква цел правят това? Докато следват Бог, те очакват с нетърпение да получат от този Бог перспективите и съдбата, които искат, и чакат да получат от този Бог крайната цел, която искат. И така, защо все още действат по този начин? Не си ли удрят шамар сами? Има само една причина. Тя е, че в техните очи словата, изречени от такъв Бог, са твърде обикновени и банални — Неговите действия също са твърде обикновени. Такъв Бог не е този, когото искат да почитат, или този в техните фантазии, и Той не им съответства. Ако следват такъв Бог, тяхната крайна цел и техните перспективи и съдба може да се провалят. Следователно те яростно се противопоставят на такъв Бог. Те Го съдят, подбиват авторитета Му и се опитват да саботират, смущават и съсипват Неговото дело, така че Той да не може да го извърши. Тогава целта им ще бъде постигната. Някои казват: „Ако постигнат целта си, тогава няма ли да изчезне и тяхната крайна цел?“. Този тип хора просто не признават съществуването на Бог, нито признават въплътената Божия път, камо ли факта на Неговото дело на управление, спасяващо човешкия род. Те просто залагат и играят хазарт. Ако този

Бог наистина бъде свален, тогава те могат да правят каквото си искат и вече няма да им се налага да понасят такива трудности в Божия дом. Тогава те могат да се чувстват спокойни да се върнат в света, към нечестивите тенденции и към това, което наричат нормален живот. Няма да е нужно да понасят никакви бедствия, няма да е нужно да преминават през какъвто и да е вид облагородяване и със сигурност няма да им се налага да понасят правосъдието и наказанието на Божиите слова. Всичко това ще престане да съществува и светът ще продължи както обикновено. Ето за какво копнеят в сънищата си. Не са ли лоши тези хора? Къде се корени това, че са толкова лоши? (Тяхната същност е Сатана, затова те мразят Бог.) Всъщност дълбоко в сърцата на тези антихристи, зли демони, в техните духове, те могат да го почувстват — те знаят как Бог гледа на хора като тях. Бог мрази хора като тях. Те не съответстват на Бог. Тяхната човешка природа и природа същност са ненавиждани от Бог. Следователно, колкото и усърдно да работят и колкото и много да искат да получат благословии, крайният им резултат няма да зависи от тяхната воля. Те не могат да променят нито един от фактите. Те не съответстват на Бог. Те не съответстват на Божиите слова. Те не съответстват на Христос. И така, как ще свършат в крайна сметка? Всички те са обречени да загинат. В сърцата си те имат смътно разбиране за този резултат, така че защо все още остават в Божия дом? Те просто не са склонни да се откажат от такава добра възможност да получат благословии, затова искат да рискуват: „Ако рискувам по този начин, може би все пак ще получа благословии. Може би все пак ще успея да се промъкна и да оцелея. Може би, ако бог не е внимателен и не обърне внимание, ще се промъкна през портата на небесното царство“. С това самозалъгване за вероятности те продължават да се носят по течението в Божия дом, но техният възглед и отношението им към Бог никога не се променят. Те презират Божиите слова, презират истината и презират всички положителни неща.

Бог изисква от хората да бъдат честни. Като чуят това, някои си мислят: „Нима това не е много нисък критерий? От години вярваме в бог, защо сега ни казва да сме „честни“? Ако това е словото на бог, то трябва да е дълбоко, все по-възвишено, все по-непроницаемо, все по-недостижимо за човека. Това, от което се нуждаем, е по-високо изисквано ниво, а не тези обикновени, незначителни, ниски изисквания“. Такива хора не разбират какво е истината реалност. Когато онези, които не разбират истината, чуят тези слова, те се чувстват разстроени, но с общение, преживяване и след известен период на преминаване през това те осъзнават, че тези Божии слова са онова, от което се нуждаят хората. Защо са онова, от което се нуждаят хората? Човекът е покварен от Сатана до най-дълбока степен и затова никой човек не е честен. Този свят е пълен с лъжи и това важи и за онези, които вярват в Бог. Всеки ден хората изричат лъжа след лъжа. Речта им е препълнена със сатанински лъжи и измама. Затова Бог е поставил на човека това най-просто и прямо изискване: да бъде честен. С времето и преживяването хората развиват

разбиране за Божиите слова и възприемане на Неговите изисквания и Неговите намерения. Под напътствието и ръководството на Неговите слова те постепенно осъзнават колко практични са словата Му, как всяко Негово слово трябва да бъде разбрано и в него да се навлезе, как нито едно от Неговите слова не е празно, че всичките Му слова са онова, от което се нуждае човечеството, колко задълбочено Бог възприема хората и може да ги прозре, и че Той разбира много добре тяхната поквара. Това е пътят, по който преминава обикновеният човек. И все пак, когато антихристите видят тази фраза, в която Бог изисква от хората да бъдат честни, те я възприемат с отношение на презрение, подигравка, сарказъм и дори съпротива. След като си изградят мнение за тази фраза, те я изтикват на заден план в съзнанието си, презрението им към Бог се увеличава и те гледат на Него и на Неговото слово с все по-голямо пренебрежение, до степен, че дори вече не изучават Неговото слово. Когато някои хора говорят за преживяванията си относно това как са разкрили измамния си нрав и как са се покаяли и са се опитали да бъдат честни, в умовете на тези антихристи възникват съпротива, отвращение и презрение. Те не само отказват да приемат казаното от тези хора, но и изпитват съпротива и отвращение към познанието за преживяване, за което братята и сестрите разговарят, до степен, в която изпитват омраза и презрение към онези, които разговарят повече и притежават по-добро познание. Те си мислят: „Вие сте глупаци. Бог ви казва да бъдете честни и вие просто го правите. Как може да сте толкова покорни? Защо не се вслушвате в думите, които аз говоря? Погледнете ме — никой от вас не знае какво е истинското ми състояние, никой не знае колко съм измамен и проницателен. И няма да ви разказвам за тези неща. Мислите ли, че заслужавате да ги чуете?“. Това е отношението, което те имат към Божието изискване. Те не само отказват да го приемат, но и му се съпротивляват и го заклеймяват. Нима това не са проявленията на неверници? Това са типични неверници. На пръв поглед те не са заклеймили открито Божието слово, не са хвърлили книги с Неговото слово да горят в пещта. Външно те четат Божието слово и слушат проповеди всеки ден, и разговарят по време на събирания, но всъщност в дълбините на сърцата им са се породили дълбоко отвращение, съпротива и отхвърляне към Божието слово. С други думи, в същия момент, в който са развили представи за Божието слово, те вече са го отхвърлили. Има някои, които казват: „Дали тези антихристи вече са отхвърлили Божието слово, преди Той да каже тези неща?“. В този момент те все още не са го отхвърлили. Защо е така? Защото са имали много представи и фантазии за Бог и те са ги карали да Го уважават и да Му се възхищават, и да Го считат за велика личност. Но когато Бог изрази Своите слова, възгледът им за Него се промени напълно и те казаха: „Словата, които бог изрича, всъщност са толкова обикновени! Те са толкова прости, толкова ясни, толкова лесни за разбиране: аз самият мога да говоря такива слова! Не казват ли всички, че бог е велик? Защо тогава ще ни казва

да бъдем честни? Ако бог е толкова велик, ако е наистина върховен, не би трябвало да поставя на хората толкова малки и незначителни изисквания!“. Когато четоха Божието слово и го намериха за повърхностно, и почувстваха, че то не съответства на представите на хората, нито е в съгласие с великия образ и идентичност на Бог, те развиха представи за Божиите слова. На фона на развиването на тези представи, в тях се породи дълбоко отвращение към Божиите слова и впоследствие дигата в дълбините на сърцата им, която е удържала техните фантазии и представи за Бог, се срина напълно. Какъв е резултатът от това сриване? От самите дълбини на сърцата си те отхвърлиха и заклеймиха Божието слово. И така, какво минава през умовете на антихристите, когато хората проповядват Божието слово? Те са като странични наблюдатели, които гледат отстрани. Когато чуят някого да възхвалява Божиите слова или да разговаря за преживяването си на Божиите слова, тези антихристи също са странични наблюдатели, които гледат отстрани, и никога не казват „Амин“ в дълбините на сърцата си. Понякога дори се присмиват на хората, като казват: „Какво си придобил от това, че си честен? Въпреки че се опитваш да бъдеш честен, бог не е задължително да те спаси, нито е задължително да бъдеш благословен. Много малко хора ще получат благословии. Ако аз не получа никакви благословии, тогава никой от вас също няма да получи!“. Природата същност на антихриста е антагонистична към Божието слово и към Самия Бог и поради това антихристите не са способни да приемат Божието слово, камо ли да му се покорят. Ако не приемат Божието слово и не му се покорят, могат ли да придобият преживяване от него? Не могат, така че какво е личното познание, за което говорят? Всичко е само фантазии, умозаключения, доктрини или теории, или понякога дори само няколко хубаво звучащи думи, които повтарят от други хора, а при това положение е невъзможно в тях да възникне каквото и да било преживяване или познание за Божиите слова. И така, поради различните нагласи, които антихристите таят към Бог и Неговото слово, и поради тяхната природа същност, независимо дали са вярвали в Бог 10 години, 20 години или дори по-дълго, до ден днешен ти никога няма да чуеш от тях или да видиш в тях каквото и да било преживяване на Божието слово, а още по-малко ще видиш и най-малкото познание за Бог. В речта им ти няма да чуеш да говорят за това, че имат представи и погрешни разбирания за Бог и че са просветлени чрез разобличаването от Бог, и че в крайна сметка са стигнали дотам, че вече не разбират Бог погрешно и не таят представи за Него. Те нямат това преживяване, нито имат това познание. Това е причината, поради която антихристите не могат да придобият истината или изобщо да говорят за каквото и да било лично преживяване или познание, независимо колко усилия влагат в изучаването на Божието слово. Те просто следват другите в четенето и запаметяването на някои известни откъси от Божието слово, които братята и сестрите често цитират. Те отбиват номера и се носят по течението, а след това

продължават да мислят по същия начин, както винаги. Те не преобръщат представите за Бог, които възникват в тях, нито разрешават конфликтите и проблемите, които възникват между тях и Бог, колкото и значими да са те. Тези представи и проблеми винаги ги следват. Какви са последствията от това, че не решават тези проблеми? Негодуванието в сърцата им става все по-дълбоко и омразата им към Бог става все по-голяма. Ако продължават по този начин, какви ще бъдат последствията, колкото по-дълго вярват в Бог? Могат ли тези натрупани негодувания и представи да ги накарат да се откажат от своите перспективи, съдба и намерение да придобият благословии? (Не.) Ако тези проблеми не бъдат решени, какъв ще бъде крайният резултат? (Ще избухнат.) Думата „избухнат“ е доста ясна. Как ще избухнат? Колко начина има? (Спомням си едни Божии слова, които четох преди: „Дори само за една нощ те се превръщат от усмихнати, „добросърдечни“ хора в свирепи на вид палачи“ (Словото, Т.1 – Явяването и делото на Бог. Божието дело и практиката на човека).) Каква е предисторията на това да станат убийци? Когато желанието им да получат благословии е разбито, те свалят ръкавиците и казват: „На никого от нас няма да му е лесно, така че не е нужно да го крия или прикривам — вярвам в бог само за да получа благословии. Ако знаех, че няма да получа благословии, щях да си тръгна отдавна!“. Те изричат всички думи, които са в сърцата им, и не се страхуват да бъдат заклеймени. Защо не се страхуват от заклеймяване? Защо са способни да захвърлят всякаква преструвка на учтивост и да избухнат? Защото вече не искат да вярват и желаят да си тръгнат. През всичките тези години те са понасяли унижения и трудности в интерес на целите си, практикуват според тези стратегии и ги използват като своя духовна опора. Днес, когато виждат, че няма надежда да получат благословии, те смятат, че е по-добре да отхвърлят всякаква преструвка на учтивост и да кажат открито: „Аз съм просто неверник. Не харесвам положителните неща. Харесва ми да се стремя към светски неща и харесвам нечестивите тенденции. Казват, че божиите слова са истината и че божиите слова могат да променят хората и да ги спасят. Защо не съм го видял? Защо не мога да го преживея или да го почувствам? Какво е променило божието слово в хората? Мисля, че божиите слова са нищо. Има само едно нещо, което има най-осезаеми ползи, и то е, че онези, които следват бог, ще бъдат благословени и ще влязат в небесното царство. Тези думи са верни. Нямаше да вярвам в бог, ако не беше заради придобиването на благословии! Къде е бог? Ако бог можеше да спаси хората, защо беше разпънат на кръст? Той не можеше дори себе си да спаси!“. Те казват това, което наистина мислят — нима в това не се разкрива демоничната им страна? Натрупаните през годините представи и негодувания избухват от тях. Това е моментът, в който антихристите най-накрая показват истинското си лице.

Има някои антихристи, които често казват неща като: „Отрекох се от семейството и кариерата си, положих толкова много усилия и страдах толкова много във вярата

си в бог, а какво получих? Нима бог не е бог, който благославя хората? Нима бог не е бог, който дава благодат на хората? И така, какво получих аз?“. Бог е предоставил на човека толкова много истини и е дал толкова много, без да иска нищо. Въпреки че хората толкова много се противопоставят и бунтуват срещу Бог, Той не помни това и все пак идва да спаси човека. Антихристите не могат да видят колко много е получил човекът от Бог. Какво всъщност имат предвид, когато казват: „Какво получих аз?“. (Благословии.) Антихристите искат всичко. Те са способни да се откажат от всичко, за да вярват в Бог и да Го следват, и смятат, че по този начин ще имат шанс да успеят и че това ще си струва. Те се отказват от света и от своите перспективи, а в бъдеще искат да притежават целия свят. Това, което искат в замяна, трябва да струва повече от нещата, от които са се отказали. Трябва да е по-ценно от тези неща и да им осигурява по-големи предимства, само тогава ще направят размяната. Смятате ли, че антихристите изричат тези думи в момент на гняв по време на избухванията си? (Не.) Те определено задържат тези думи дълго време, преди най-накрая да избухнат от тях. След това всичко, което антихристите са мислили и преследвали през годините, се разобличава, всичките им маски са свалени. Кой е ключовият момент в това, което казват? „Вярвах в бог и го следвах през всичките тези години, а какво получих?“. Това, което искат да придобият, не е истината. Те не искат истината. Не искат живот, не искат промяна в нрава, не искат Божието спасение. Те смятат, че са съвършени хора и не искат да придобият тези неща. Искат да придобият нещо допълнително, някакви по-големи благословии от тези, които могат да се получат в този свят. Тоест, те искат да разменят нещата от света, от които са се отказали, за благословиите, които Бог е обещал. Искат да получат най-голямата благословия от Бог. Когато видят, че не могат да постигнат желанията си и че всяка надежда е изгубена, те трябва да се откажат. Но когато дойде време да го направят, като се има предвид техният нрав, ще могат ли да спрат дотук? Няма да могат. Има някои семейства, в които всички са вярващи, и сред тях се появяват антихристи. Когато тези антихристи видят, че няма да получат благословии, те започват да смущават семействата си, за да им попречат да вярват. Това все още ли са семейства? Те са близки семейства по отношение на външни физически или кръвни връзки. Но когато погледнем пътя, който всеки член следва, въпреки че всички са вярвали в Бог повече от 10 години, някои се разкриват като антихристи, някои се стремят към истината и изпълняват дълга си доста добре, а някои се стремят към истината на средно ниво — така се разкрива тяхната природа същност. Разбира се, най-лоши от тях са антихристите, които трябва да бъдат отхвърлени от човека и отлъчени от Божия дом. И така, това семейства ли са? Такива ли са истинските семейства? Това дори не са едни и същи типове хора! Някои хора са живели с дяволи толкова много години и все още ги смятат за членове на семейството. Не могат да се откажат от тях и дори глупаво вярват, че са техни близки. Що за близки са това? След като антихристите

се покажат, те се занимават с всякакви злини. Могат дори да преследват истинските вярващи в семействата си. Още по-лошо, могат да предадат членовете на семействата си на нечестиви правителства. Някои родители издават децата си, а някои деца предават родителите си. Колкото и близки или интимни да са отношенията им, няма нищо, което антихристите да не направят. Щом антихристите могат да издават и да преследват истинските вярващи в семействата си, не означава ли това, че са врагове? (Да.) Появата на един или двама антихристи в църквата означава опасност за братята и сестрите. Щом антихристите видят, че няма да получат благословии, те се отписват, стават безразсъдни, свалят ръкавиците и започват да мислят как да смущават другите братя и сестри. Някои братя и сестри са слаби, с малък духовен ръст и не разбират истината. Антихристите показват на тези братя и сестри някои безпочвени слухове в интернет, а след това разпалват пламъците, като добавят свои собствени украсени обяснения, като по този начин смущават и подвеждат тези братя и сестри и в крайна сметка ги погубват. Разбира се, някои от братята и сестрите имат проницателност и веднага разпознават антихристите. Ако се справят с антихристите публично, това ще създаде неприятности, затова е достатъчно просто да намерят мъдър начин да ги изолират, така че да не могат да смущават или да тормозят другите. Когато се справят със сатани, хората трябва да действат мъдро.

Антихристите вярват в Бог и Го следват заради своите перспективи и съдба. Те се вкопчват в желанието си за благословии и носят амбициите си със себе си, когато влизат в Божия дом, и четат, приемат и проповядват Божието слово. Те правят отстъпки, понасят унижения и всякакви трудности в Божия дом заради своите перспективи и съдба. И след много години на чакане и наблюдение, когато надеждите им са разбити, те също напускат църквата и Божия дом заради своите перспективи и съдба, защото желанието и намерението им да получат благословии не могат да бъдат осъществени. Какъв е изходът за такива хора? Те ще бъдат отстранени. И защо ще бъдат отстранени? Дали Бог решава да не ги спаси от момента, в който влязат в Неговия дом, или те имат някакви свои собствени проблеми? (Те имат свои собствени проблеми.) Когато антихристите влязат в Божия дом, те се смесват като плевели сред житото. Някои хора казват: „Но нима Бог не знае за това?“. Бог знае за това. Бог проучва внимателно всичко това. Хора като тези не могат да се променят. Дори да са прочели всички Божии слова, дори да са чели за мистериите, за крайната цел на човека и за различните видове покварен нрав на човека, които са били разкрити от Бог, и други подобни слова, това е безполезно, защото те не приемат истината. Словата, изречени от Бог, са адресирани към цялото човечество. Те не са скрити от никого и са дадени на всички поравно. Всеки може да чете и да чува Божиите слова, но в крайна сметка антихристите никога няма да ги придобият, защото са антихристи, дяволи и сатани. Сатана не се е променил след толкова много години до Бог, така че нима

същото не би важало и за антихристите? Дори да ги накараш да четат Божието слово всеки ден, те няма да го придобият, защото са антихристи и притежават същността на антихрист. Невъзможно е да накараш антихристите да се откажат от собствените си интереси или от своите перспективи и съдба. Това е като да накараш прасе да се покатери на дърво. Това е невъзможна задача. Антихристите искат да видят незабавни ползи, а също така искат да видят и вечни ползи в бъдеще. Ако не могат да постигнат или да задоволят едно от тези неща, те веднага ще станат враждебни и могат да си тръгнат по всяко време. Антихристите четат между редовете на Божиите слова, вслушват се в техния тон и интонация, опитват се да отгатнат значението и намерението на Неговите слова, за да преценят различните ползи, които ги интересуват и които желаят да получат. Ще бъде ли възможно за тях да разберат истината, когато подхождат към Божието слово с такова отношение? (Не.) Следователно, във всеки случай, антихристите се противопоставят и са смъртни врагове на Бог и Неговото слово. Някои хора казват: „Еди-кой си беше наистина добър. Защо сега се държи така? След като разговаряха с него за Божието слово, той каза, че го е разбрал и обеща да работи усърдно, за да изпълнява дълга си. Защо тогава не може да се промени?“. Ще ти кажа истината. Не става въпрос само за това, че не може да се промени сега — той няма да може да се промени и в бъдеще. Защо е така? Защото няма намерение да се променя. Помисли си: ако вълкът не може да намери овца за ядене, когато гладува, понякога ще изяде няколко хапки трева и ще пийне малко вода, за да утоли глада си. Но означава ли това, че природата му се е променила? (Не означава.) И така, когато антихристите не вършат нищо зло и временно проявяват добро поведение, това не означава, че са се променили или са приели истината. Щом бъдат сериозно кастрени по начин, който засяга тяхната власт и статус, и видят, че нямат надежда — че със сигурност ще бъдат отстранени — те веднага ще станат негативни, ще се откажат от работата си и първоначалното им, истинско лице ще излезе наяве. Кой може да промени такива хора? Бог не планира да ги спаси, Той просто използва фактите, за да ги разкрие и отстрани. И така, тези слуги на Сатана трябва да бъдат разпознати и отхвърлени от всички.

Разпознаването на антихристите е като разпознаването на злите хора и Сатана, а анализирането на антихристите е като анализирането на невидимия Сатана и дяволите. Антихристите, които анализираме днес, могат да бъдат видени от човека. Ти можеш да видиш какво правят и да чуеш какво казват. Можеш да видиш всичките им проявления и да разбереш намеренията им. Ти не можеш да видиш или да докоснеш Сатана или дяволите от духовния свят, затова те винаги ще бъдат само понятие и название за теб. Но антихристите, които анализираме днес, са различни. Това са живи дяволи и сатани. Те са осезаеми дяволи и сатани от плът и кръв. Тези дяволи и сатани се противопоставят на Бог и Го отхвърлят в духовния свят, и изпитват неприязън към всяко слово, изречено от Бог. Когато

дойдат в църквата, те продължават да правят тези неща. Те все така се противопоставят на Божиите слова, изпитват неприязън към тях и ги отхвърлят, както преди. Често дори презират Божиите слова. Стига да идва от Божията уста, дори и най-малкото нещо ще породи много въпросителни в сърцата им. Те ще го проучват, анализират и обработват с умовете си. Следователно за антихристите Божиите слова не са обект на тяхната вяра. Те никога няма да повярват в Божиите слова. Колкото и практични, истинни или верни да са Божиите слова, те няма да повярват в тях. И така, ако се съди по тези точки, нима антихристите не са врагове на Бог? Нима тяхната вродена природа не е във вражда с истината? Този тип хора са родени врагове на Бог, родени са с неприязън към истината. Те никога няма да се отнасят към Божиите слова като към истина или да се придържат към тях. Поради тяхната същност, различните им проявления спрямо Бог и различните им нагласи към Божиите слова, в крайна сметка този тип хора са заклеймени от Божиите слова и са отритнати от Бог. И така, ще могат ли те да получат най-голямата полза, която преследват — своите перспективи и съдба? Никога. Следователно на кого Бог говори за обещанията и благословиите, които ще даде на човечеството, и за крайната цел, която е подготвил за човечеството? Има ли дял за антихристите в тези неща? (Не.) Прекрасната крайна цел, за която говори Бог и която е обещал на човечеството, е дадена на обектите на Божието спасение, на хората, които вярват в Божиите слова и ги приемат като истината. Тя не е дадена на антихристите, които са антагонистични към Бог и които считат Божието слово за лъжите на измамник.

11 април 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (СЕДМА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

Г. Техните перспективи и съдба

Миналия път разговаряхме по четвърта точка от интересите на антихристите: техните перспективи и съдба, която е разделена на пет допълнителни точки. Първо, прегледайте тези пет точки. (1. Как антихристите се отнасят към Божиите слова; 2. Как антихристите се отнасят към дълга си; 3. Как антихристите се отнасят към кастренето; 4. Как антихристите се отнасят към званието „обслужващ“; 5. Как антихристите подхождат към статуса си в църквата.) Миналия път разговаряхме по първата от тези точки: „Как антихристите се отнасят към Божиите слова“. На първо място, използвахме думата „изучаване“, за да разобличим едно от основните отношения на антихристите към Божиите слова. „Изучаването“ е основно и фундаментално отношение на хора като антихристите към Божиите слова. Те изобщо не подхождат към Божиите слова с отношение на приемане или покорство, а вместо това ги проучват внимателно. Те в никакъв случай не приемат и не считат Божиите слова за истина или за път, към който хората трябва да се придържат, и не подхождат към Божиите слова с отношение на търсене или приемане на истината. Вместо това целта им във всичко са собствените им желания и амбиции, собствените им перспективи и съдба, и те търсят в Божиите слова желаните от тях крайни цели, перспективи и съдба. Едно от основните им отношения в подхода им към Божиите слова е, че по всеки въпрос те свързват Божиите слова със своите перспективи и съдба. Като се съди по отношението им в подхода към Неговите слова, природата същност на този тип хора е, че те не вярват истински, не приемат и не се покоряват на Божиите слова, а вместо това ги проучват внимателно и ги анализират в търсене на благословии и облаги в тях, за да придобият голямо предимство. Като се съди по отношението им към Божиите слова, доколко те вярват в Бог? Имат ли истинска вяра в Него? Като се съди по тяхната същност, те нямат истинска вяра в Бог. Тогава защо все пак могат да държат Божиите слова и да ги четат? Като се съди по тяхната природа същност, намерения и желания, те не искат да придобият от Божиите слова истината и пътя

за промяна на своя нрав, като по този начин постигнат спасение. Вместо това те искат да търсят в Божиите слова всичко, което желаят. Какво търсят те? Търсят мистерии, търсят тайни, известни само на Небето, и търсят някои възвишени доктрини и дълбоки познания. Следователно, като се съди по отношението на този тип хора в подхода им към Божиите слова и по тяхната природа същност, всички те са отявлени неверници. Това, което искат, не е нищо повече от добра крайна цел, добри перспективи и добра съдба. Те не приемат искрено Божиите слова, а вместо това се опитват да намерят в Неговите слова различни възможности и пътища, чрез които да получат желаните от тях неща и да задоволят своите желания и амбиции за придобиване на благословии. Следователно този тип хора никога няма да считат Божиите слова за истината или за пътя, към който трябва да се придържат. Ако антихристите подхождат към Божиите слова с такова отношение, тогава какво е отношението им към едно от най-основните изисквания към човечеството в Божиите слова — изпълняването на дълга им като сътворени същества? Днес ще разговаряме по втората точка — как антихристите се отнасят към дълга си — и ще разобличим какви проявления и какво отношение имат антихристите, когато изпълняват дълга си.

2. Как антихристите се отнасят към дълга си

Антихристите не се отнасят към Божиите слова с нагласата за приемане и покорство, затова, разбира се, те не могат да се отнасят към изискването в Неговите слова човечеството да изпълнява дълга си като сътворено същество с нагласата за приемане на истината. Следователно, от една страна, те изпитват съпротива към дълга, поверен на човека от Бог, и не искат да изпълняват дълга си, а от друга страна, се страхуват да не изгубят възможността да придобият благословии. Това поражда един вид сделка. Каква е тази сделка? Те откриват от Божиите слова, че ако хората не изпълняват дълга си, може да бъдат отстранени, че ако не изпълняват дълга си като сътворени същества, няма да имат възможност да придобият истината, и че ако не изпълняват дълга си като сътворени същества, в бъдеще може да изгубят благословиите си в небесното царство. Какво означава това? Това означава, че ако някой не изпълнява дълга си, той неминуемо ще изгуби шанса си да придобие благословии. След като антихристите са получили такава информация от Божиите слова и от много общения и проповеди, дълбоко в сърцата им се развива желание и интерес да изпълняват дълга си като сътворени същества. Дали развиването на такова желание и интерес показва, че те могат искрено да отдават всичко на Бог и искрено да изпълняват дълга си? Като се съди по природата същност на антихристите, тази точка е много трудна за постигане. Тогава какво ги кара да изпълняват своя дълг? За това трябва да има запис в сърцето на всеки човек и вътре в него трябва да има някои конкретни истории. И така, как изглежда този запис в сърцето на антихриста? Той прави

много тънки, точни, прецизни и усърдни сметки, така че да не му се объркa сметката. Когато реши да изпълнява дълга си, първо пресмята: „Ако сега ще изпълнявам дълга си, ще трябва да се откажа от радостта да бъда заедно със семейството си, ще трябва да се откажа от кариерата си и от светските си перспективи. Ако оставя тези неща, за да изпълня дълга си, какво мога да придобия? Божиите слова казват, че в тази последна епоха онези, които могат да се срещнат с бог, които могат да изпълнят дълга си в божия дом и които могат да останат накрая, са хората, които могат да придобият големи благословии. Щом божиите слова казват това, предполагам, че бог може да го направи и да го осъществи според тях. Освен това бог дава много обещания на хората, които могат да изпълняват дълга си и да му отдават всичко!“. Чрез изучаване на Божиите слова антихристите тълкуват много обещания, дадени от Бог в последната епоха на хората, които изпълняват дълга си, и това, наред с личните им фантазии и всички представи, създадени от собствения им анализ и внимателна проверка на тези слова, създава дълбок интерес и импулс да изпълняват дълга си. След това те отиват пред Бог да се молят, като дават тържествени обещания и клетви, с които потвърждават решимостта си да се отрекат от всичко и да отдадат всичко на Бог, да посветят този живот на Него и да се откажат от цялото плътско щастие и перспективи. Въпреки че се молят по този начин и всичките им думи изглеждат правилни, това, което мислят дълбоко в себе си, е известно само на тях самите и на Бог. Молитвите и решимостта им изглеждат чисти, сякаш те правят това само за да изпълнят Божието поръчение и своя дълг и да удовлетворят Божиите намерения, но дълбоко в сърцата си те пресмятат как да получат благословии и да получат нещата, които искат, като изпълняват дълга си, и какво могат да направят, за да може Бог да види всичко, което са платили, и да Го впечатли дълбоко това, което са платили и направили, така че Той да запомни това, което са направили, и накрая да ги дари с желаните от тях перспективи и благословии. Преди да решат да изпълняват дълга си, в дълбините на сърцата си антихристите са преизпълнени с очаквания за перспективите си, за придобиване на благословии, за добра крайна цел и дори за венец и имат пълната увереност, че ще постигнат тези неща. С такива намерения и домогване идват да изпълняват дълга си в Божия дом. И така, дали изпълняването на дълга им съдържа искреността, истинската вяра и предаността, които Бог изисква? На този етап още не може да се види тяхната истинска преданост, вяра или искреност, защото всеки таи напълно пресметливо мислене, преди да изпълни дълга си, и всеки взема решението да изпълнява дълга си, воден от интересите си, а също и въз основа на предпоставката на безмерните си амбиции и желания. С какво намерение изпълняват дълга си антихристите? То е да сключат сделка, да направят размяна. Може да се каже, че това са условията, които те поставят, за да изпълняват дълга си: „Ако изпълня дълга си, трябва да получа благословии и да имам добра крайна цел. Трябва да

получа всички благословии и блага, които бог е казал, че са подготвени за човечеството. Ако не мога да ги получа, няма да изпълнявам този дълг“. Те идват да изпълняват дълга си в Божия дом с такива намерения, амбиции и желания. Изглеждат така, сякаш притежават известна искреност и, разбира се, за новоповярвалите, които тепърва започват да изпълняват дълг, това може да се нарече и ентусиазъм. В това обаче няма никаква истинска вяра или преданост; има само такава степен на ентусиазъм. Това не може да се нарече искреност. Като се съди по това отношение на антихристите към изпълнението на дълга им, то е съвсем пресметливо и е изпълнено с техните желания за облаги, като това да получат благословии, венец и награди и да влязат в небесното царство. Затова външно изглежда така, сякаш много антихристи, преди да бъдат отлъчени, изпълняват дълга си и дори са изоставили повече и са страдали повече от обикновения човек. По това, което отдават, и цената, която плащат, са наравно с Павел, а и те не тичат напред-назад по-малко от Павел. Това е нещо, което всеки може да види. От гледна точка на тяхното поведение и решимостта им да страдат и да платят цената, те не би трябвало да не получат нищо. Бог обаче не оценява човека въз основа на външното му поведение, а въз основа на неговата същност, на неговия нрав, на това, което разкрива, и на естеството и същността на всяко едно нещо, което прави. Когато хората съдят и се отнасят към другите, те определят какви са те единствено въз основа на външното им поведение, на това колко страдат и каква цена плащат, което е груба грешка.

Отношението на антихристите в подхода им към техния дълг е такова от самото начало. Те идват в Божия дом да изпълняват дълга си с амбиции, желания и сделки. Ето какво пресмятат и планират дълбоко в сърцата си, преди да изпълняват дълга си. Какъв е техният план? Какво е ядрото и фокусът на техните сметки? Те се стремят да придобият благословии, да имат добра крайна цел, а някои хора дори се стремят да избегнат бедствие. Това е тяхното намерение. Те проучват внимателно Божиите слова отново и отново, но за нищо на света не могат да видят, че всички Божии слова са истина, че в Божиите слова се крие пътят на практикуване и че Божиите слова могат да позволят на хората да бъдат пречистени, да постигнат промяна в нрава и да достигнат спасение. Те не могат да видят тези неща, колкото и усърдно да гледат. Независимо как четат Божиите слова, това, което ги интересува най-много и на което отдават най-голямо значение, не е нищо друго освен благословиите и обещанията, които Бог дарява на онези, които се отричат, отдават, понасят трудности и плащат цена за Него. Когато намерят в Божиите слова това, което според тях е най-централното и най-важното съдържание, е сякаш са намерили спасителен пояс. Те чувстват, че изглежда ще придобият големи благословии, и мислят, че са най-благословените хора и най-големите късметлии в тази епоха. Затова се радват дълбоко в сърцата си: „Попаднал съм на добро време в този живот; никой от онези апостоли и

пророци през вековете не е срещал христос от последните дни. Днес аз следвам христос от последните дни, така че не мога да пропусна тази възможност да придобия големи благословии. Това е шанс да бъда възнаграден и да получа венец! Невярващите няма да имат този късмет, и без значение колко добре се наслаждават на този живот или колко висок статус имат, когато дойдат големите катаклизми, всички те ще бъдат унищожени. Затова трябва да се откажа от плътските удоволствия на света, защото колкото и да се наслаждавам на тези неща, те са временни и мимолетни. Ще гледам към бъдещето и ще придобия по-големи благословии и награди, и по-голям венец!“. И така, в сърцата си те се предупреждават: „При изпълнението на дълга си, без значение колко страдам или колко трябва да тичам насам-натам, без значение дали съм хвърлен в затвора или измъчван, и без значение какви трудности срещам, трябва да постоянствам, да постоянствам и пак да постоянствам! Не мога да се обезсърчавам, трябва да понасям всяко унижение, да нося тежко бреме и да постоянствам до последния момент. Вярвам, че казаното от бог: „Този, който върви докрай, със сигурност ще бъде спасен“, непременно ще се сбъдне за мен“. Дали някоя от идеите и мненията, които те мислят и в които вярват в сърцата си, съответства на истината? (Не.) Нищо от това не съответства на истината, нито е в съответствие с Божиите слова или с Божиите намерения — всички те са сметки и планове за личните им перспективи и съдба. Дълбоко в сърцата си те не проявяват никакъв интерес към никое изискване към човечеството, споменато в Божиите слова; те не им обръщат никакво внимание. Дълбоко в сърцата си те изпитват отвращение и съпротива към разобличаването на човечеството и изискванията към хората в Божиите слова, и дори си създават представи, така че, когато видят тези слова, изпитват съпротива към тях и се чувстват неудобно, и впоследствие ги прескачат, без да ги четат. Що се отнася до увещанията, утехата, напомнянията, милостта и съчувствието към човечеството в Божиите слова, те проявяват нетърпение и не желаят да приемат или да слушат, като смятат, че тези слова са фалшиви. В сърцата си те изпитват отвращение и съпротива към Божиите слова на правосъдие и наказание и към Неговото дело на изпитания сред хората, и не желаят да ги приемат и ги избягват. Вместо това те проявяват голям интерес само към словата за Божиите обещания или благословии за човечеството и дори ги четат често, за да задоволят нетърпеливото желание на сърцата си да придобият благословии, нетърпеливи да бъдат грабнати веднага в небесното царство и да бъдат освободени от всяко страдание. Когато вече не могат да постоянстват в хода на изпълнението на дълга си и развият съмнения дали могат да придобият благословии, и тяхната „вяра“ се разклати, или когато волята им не е непоколебима и искат да дадат заден ход, те четат тези слова и ги превръщат в своя мотивация за изпълнение на дълга си. Те никога не се опитват да размишляват над истината в Божиите слова, в която и да е от техните глави или откъси, и не искат ни най-малко да преживеят правосъдието

на Божиите слова, камо ли да опознаят себе си и да видят ясно реалността на дълбоката поквара на човечеството чрез онези Божии слова, които разобличават покварената същност на човечеството. Те също така си запушват ушите за Божиите намерения, изисквания и увещания към човечеството, като не им обръщат внимание и подхождат към тях с отношение на неуважение и безразличие. Дълбоко в сърцата си те вярват: „Това, което бог казва и прави, е просто формалност. Кой може да го приеме? Кой може да го разбере? Кой може наистина да практикува според словата на бог? Тези слова на бог са напълно излишни. Най-реалистичното е хората да разменят изпълнението на дълга си за благословии — нищо не е по-реалистично от това“. Така те търсят в Божиите слова отново и отново и след като намерят този път, считат изпълнението на дълга за единствения път към придобиване на благословии. Това са намеренията, целите и най-съкровените сметки на антихристите, когато изпълняват дълга си. И така, какви проявления и разкриване показват те в хода на изпълнението на дълга си, които позволяват на хората да видят, че във всяко отношение същността на такива хора е същност на антихрист? Неслучайно антихристите са способни да изпълняват дълга си — те категорично изпълняват дълга си със собствените си намерения и цели и с желанието да придобият благословии. Какъвто и дълг да изпълняват, целта и отношението им, разбира се, са неразривно свързани с придобиването на благословии, добрата крайна цел и добрите перспективи и съдба, за които те мислят и с които се занимават денонощно. Те са като предприемачи, които не говорят за нищо друго освен за работата си. Каквото и да правят антихристите, всичко е свързано със славата, придобивките и статуса — всичко е свързано с придобиването на благословии, перспективи и съдба. Дълбините на сърцата им са изпълнени с такива неща. Това е природата същност на антихристите. Именно поради този вид природа същност другите са в състояние ясно да видят, че накрая резултатът за тях е да бъдат отстранени.

В Божиите слова Бог има изисквания към всякакви хора и има изисквания и ясни твърдения за всякакви видове дълг и работа. Тези слова са все Божии изисквания към човечеството и тези изисквания са това, което хората трябва да спазват, да практикуват и да постигат. Какво отношение имат антихристите към Божиите слова и Божиите изисквания? Приемат ли те отношение на покорство? Приемат ли отношение на смирено приемане? Със сигурност не. Като се има предвид техният нрав, когато антихристите идват в Божия дом да изпълняват дълга си, могат ли да го вършат добре в съответствие с Божиите изисквания и разпоредбите на Божия дом? (Не, не могат.) Категорично не могат. Когато антихристите изпълняват дълга си, първата им мисъл не е да търсят принципите, които включва изпълнението на дълга им, нито да търсят какво изисква Бог, или какви са правилата на Божия дом. Вместо това първо се интересуват дали ще бъдат благословени или възнаградени за изпълнението на този дълг. Ако не е

сигурно, че ще бъдат благословени или възнаградени, те не желаят да изпълняват този дълг; и дори да го правят, ще бъдат нехайни. Антихристите неохотно изпълняват дълга си, за да придобият благословии. Те също така се интересуват дали ще могат да се изтъкнат и хората да ги почитат, като изпълняват този дълг, и дали Горното или Бог ще знае, ако изпълняват този дълг. Всичко това са неща, които те обмислят, когато изпълняват дълг. Първото нещо, което искат да установят, е какви ползи могат да получат, като изпълняват дълг, и дали могат да бъдат благословени. Това е най-важното за тях. Те никога не мислят как да проявят внимание към Божиите намерения и да се отплатят за Божията любов, как да проповядват евангелието и да свидетелстват за Бог, така че хората да придобият Божието спасение и да получат щастие, още по-малко се стремят да разберат истината или да търсят как да преодолеят покварения си нрав и да изживеят човешко подобие. Те никога не обмислят тези неща. Те мислят само за това дали могат да бъдат благословени и да придобият облаги, как да се утвърдят, как да придобият статус, как да накарат хората да ги почитат и как да се отличат и да станат най-добрите в църквата и сред тълпата. Те категорично не желаят да бъдат обикновени последователи. Винаги искат да бъдат първи в църквата, да имат последната дума, да станат водачи и да накарат всички да ги слушат. Едва тогава могат да бъдат удовлетворени. Можете да видите, че сърцата на антихристите са пълни с тези неща. Дали те искрено отдават всичко на Бог? Дали те искрено изпълняват дълга си като сътворени същества? (Не.) Тогава какво искат да правят? (Да държат властта.) Точно така. Те казват: „Що се отнася до мен, в светския свят искам да надмина всички останали. Трябва да бъда първи във всяка група. Отказвам да бъда втори и никога няма да бъда подгласник. Искам да бъда водач и да имам последната дума във всяка група хора, в която се намирам. Ако нямам последната дума, тогава ще опитам всички възможни средства, за да ви убедя всички, да ви накарам всички да ме почитате и да ме изберете за водач. Щом имам статус, ще имам последната дума, всички ще трябва да ме слушат. Ще трябва да правите нещата по моя начин и ще трябва да бъдете под мой контрол“. Независимо какъв дълг изпълняват антихристите, те ще се опитват да се поставят на висока позиция, в позиция на превъзходство. Никога не биха могли да се задоволят с мястото си на обикновен последовател. А какво ги вълнува най-много? То е да стоят пред хората, да раздават заповеди и да ги гълчат, да ги карат да правят това, което те им казват. Никога не се замислят как да изпълняват дълга си правилно — още по-малко, докато изпълняват дълга си, търсят истините принципи, за да практикуват истината и да удовлетворят Бог. Вместо това си блъскат главите как да намерят начини да се отличат, да накарат водачите да имат високо мнение за тях и да ги повишат, за да могат самите те да станат водачи или работници и да ръководят други хора. Прекарват цял ден да мислят и да се надяват именно за това. Антихристите не желаят да бъдат водени от други хора,

нито желаят да бъдат обикновени последователи, камо ли да вършат тихо дълга си без фанфари. Какъвто и да е техният дълг, ако не могат да бъдат начело и в центъра, ако не могат да бъдат над другите хора и да ги водят, те намират изпълнението на дълга си за скучно, стават негативни и започват да не си дават зор. Без похвалите или преклонението на другите това е още по-безинтересно за тях и те имат още по-малко желание да изпълняват дълга си. Но ако могат да бъдат начело и в центъра, докато изпълняват дълга си, и да имат последната дума, те се чувстват енергични и биха понесли всякакви несгоди. Винаги имат лични намерения при изпълнението на дълга си и винаги искат да се отличат с цел да задоволят потребността си да побеждават другите хора и да удовлетворят желанията и амбициите си. Докато изпълняват дълга си, освен че не спират да се състезават — състезават се във всяко отношение да изпъкнат, да бъдат на върха, да се издигнат над другите — те мислят и за това как да запазят сегашния си статус, репутация и престиж. Ако има някой, който застрашава техния статус или престиж, те не се спират пред нищо и не показват милост, докато не го свалят и не се отърват от него. Те дори използват достойни за презрение средства, за да потиснат онези, които са способни да се стремят към истината, които изпълняват дълга си предано и с чувство за отговорност. Освен това те са изпълнени със завист и омраза към братята и сестрите, които отлично изпълняват дълга си. Те изпитват особена омраза към онези, които останалите братя и сестри подкрепят и одобряват. Те смятат, че такива хора са сериозна заплаха за това, към което се стремят, за тяхната репутация и статус, и в сърцата си се кълнат: „Или ти, или аз, или аз, или ти, за двама ни няма място и ако не те срина и не се отърва от теб, няма да мога да се помиря със себе си!“. Те са безмилостни към братята и сестрите, които изразяват различно мнение, които ги разобличават или които застрашават техния статус: мислят за всичко, което могат да направят, за да се доберат до нещо за тях, за да ги съдят и заклеймят, да ги дискредитират и да ги сринат, и няма да се успокоят, докато не го направят. В поведението си към всеки човек имат само едно отношение: ако този човек застрашава статуса им, те ще го сринат и ще се отърват от него. Всички техни заклети последователи са хора, които ги ласкаят, и каквито и лоши неща да вършат тези хора и колкото и вреди да нанасят на работата на църквата и на интересите на Божия дом, те ще ги прикриват и защитават. В хода на изпълнението на своя дълг антихристите винаги управляват собствената си слава, придобивки и статус, управляват собственото си независимо царство. Същността на изпълнението на дълга им е да се борят за своето независимо царство и да се борят за собствените си перспективи и съдба.

Някои антихристи водят десетина души в малък екип, а някои водят църква или дори повече хора. Без значение колко души водят, те вече контролират тези хора, когато изпълняват дълга си, и упражняват властта като цар сред тях. Те не се интересуват как Бог заклеймява и ненавижда такива неща, а се интересуват само

от това да се държат здраво за властта в ръцете си и да контролират изкъсо хората под тях, които могат да контролират. Следователно, ако се съди по намеренията и мотивите на антихристите при изпълнението на дълга им, тяхната същност е жестока и нечестива. И така, въз основа на поведението им при изпълнението на дълга, какъв нрав разкриват те? Техният нрав също е жесток. Как се окачествява този жесток нрав? Макар че може да понасят трудности и да плащат цена, когато изпълняват дълга си, нито един дълг, който изпълняват, не е изпълнен според Божиите слова. В хода на изпълнението на дълга си те изобщо не прилагат работните разпоредби, камо ли да търсят принципите, установени от Божия дом за всяка задача. Те задоволяват само личните си предпочитания и желанието си за власт, а също и личното си желание винаги да правят нещо. Това са все условия, в замяна на които антихристите вярват, че могат да получат венец. Те се самозалъгват: „Ако просто правя нещата по този начин, като плащам цена, отричам се и отдавам всичко, бог със сигурност ще ми даде венец и ще ме възнагради накрая!“. Те никога не се вслушват и не приемат на сериозно изискванията и принципите, които са подчертани и многократно представени на човечеството в Божиите слова; те ги считат само за набор от изказвания. Манталитетът им е следният: „Каквито и да са твоите изисквания, не мога да отслабя властта си или стремежите си и не мога да се откажа от желанията или амбициите си. Ако нямам тези неща, тогава какъв стимул или мотивация имам да изпълнявам дълга си?“. Това са някои от проявленията на антихристите, когато изпълняват дълга си. Каквото и да казват Божиите слова, каквото и да е изискваното ниво и каквито и принципи да има Горното за различните задачи, антихристите не слушат и не обръщат внимание. Колкото и конкретни да са словата на Горното, колкото и строги да са изискванията за този аспект на работата, те се преструват, че не чуват или не разбират, и все така действат безразсъдно и своеволно, и вилнеят долу, като правят нещата според собствените си намерения. Те вярват, че ако правят нещата според Божиите изисквания и според методите, изисквани от Горното, ще загубят статуса си, а властта, която държат, ще бъде прехвърлена и ще се разпадне. Те вярват, че правенето на нещата според истината и според изискванията в Божиите слова е незабележимо посегателство върху властта им и лишаване от нея — това е посегателство върху личната им репутация. Те си мислят: „Не съм толкова глупав. Ако приема вашите мнения, няма ли да изглеждам некомпетентен и лишен от лидерски талант? Ако приема вашите мнения, ако призная, че греша, тогава братята и сестрите ми ще ме слушат ли след това? Ще имам ли все още престиж? Ако правя нещата според изискванията на горното, няма ли да загубя шанса да се изтъкна? Ще ми се покланят ли все още братята и сестрите ми тогава? Ще слушат ли все още какво казвам? Ако никой от тях не слуша какво казвам, тогава какъв е смисълът да изпълнявам този дълг? Как мога все още да върша тази работа? Ако нямам авторитет в групата и престижът ми е намален, и ако всички те слушат

божиите слова и практикуват според истините принципи, тогава моето ръководство няма ли да бъде празно? Няма ли да стана марионетка? Тогава какъв ентусиазъм ще имам да правя тези неща? Ако ръководството ми е празно и каквото и да правя е безсмислено, тогава ще имам ли все още някакви бъдещи перспективи?“. Това, което антихристите искат, е да бъдат поставени над всички останали във всяка дадена група, като по този начин получат в замяна бъдещ венец и бъдещи награди. Те вярват, че стига да станат изключителна личност и водач на другите сред Божиите избраници, ще имат право да получат в замяна бъдещ венец и да получат големи благословии в бъдеще. Затова антихристите няма да отслабят властта, която държат, по никое време и няма да отслабят бдителността си при никакви обстоятелства. Те се страхуват, че ако дори малко отслабят бдителността си, властта в ръцете им ще бъде отнета или отслабена. Когато изпълняват дълга си, те не го правят по най-добрия начин според възможностите си на своята позиция, като изпълняват добре дълга си и свидетелстват за Бог според принципите на Божиите слова и Неговите изисквания. Вместо това те използват такива възможности, за да се хванат здраво за венеца, който вярват, че са напът да получат. Дори ако някои антихристи са способни да се съобразят с изискванията на Божия дом като набор от правила, това все още не може да покаже, че те са хора, които приемат истината и се покоряват на Божиите слова. Каква е причината за това? Някои антихристи, в хода на изпълнението на дълга си, винаги искат да заграбят власт и да задоволят желанието си за нея, и винаги искат да имат статус, да поучават хората и да им нареждат от позицията на статуса си. Но някои антихристи са различни и имат следното притеснение: „Вятърът брули високите дървета. Това означава, че който си показва главата и прави грешки, ще пострада. Аз няма да бъда такъв глупак. Без значение колко съм способен, ще вложа само тридесет процента, а останалите седемдесет ще запазя за себе си, за да имам резервен план — трябва да се въздържам малко. Каквото и да казва или изисква от мен божият дом, на повърхността ще се съглася и няма да бъда човек, който прекъсва и смущава. Който и да води, ще го следвам и ще одобрявам каквото и да каже. Ще бъда добре, стига да се придържам към правилата, дадени от горното, и да не ги нарушавам. Що се отнася до посвещаването на моята преданост на бог и искреното отдаване на всичко на бог, няма нужда от това. Ще положа малко усилия в изпълнението на дълга си, достатъчно е да направя колкото трябва, и няма да бъда глупак. Каквото и да правя, трябва да се въздържам малко, за да избегна да не получа нищо и накрая да не остана с празни ръце“. Такива антихристи вярват, че е глупаво другите да поемат отговорности при изпълнението на дълга си и винаги да си показват главата, за да решават проблеми, и че те самите не трябва да бъдат такива глупаци. В сърцата си те знаят, че ако някой преследва статус и поддържа собствената си власт, рано или късно ще бъде разобличен, но за да практикуват

истината, трябва да платят цена, да положат усилия, да предложат своята искреност и да бъдат предани. Ще трябва да претърпят много трудности, а те не желаят да го правят. Те възприемат компромисен подход, като нито си показват главата, нито дават заден ход, като следват средния път. Те вярват: „Ще правя каквото ми се каже. Просто ще отбия номера и ще приключа, а ако ме помолят да го направя по-добре, просто няма да го направя. За да го направя по-добре, ще трябва да платя по-висока цена и да проверя повече материали — ще бъде толкова уморително! Ако бог ми даде допълнителни награди за това, тогава добре, но в божиите слова не изглежда да се казва нищо за допълнителни награди. Щом е така, тогава няма нужда да страдам и да се уморявам; по-добре е просто да го карам по-леко“. Може ли такъв човек да изпълнява добре дълга си? Може ли да придобие истината? Могат ли онези, които не се стремят към истината, а вместо това са нехайни или негативни и се скатават в работата си, да получат Божието одобрение? Категорично не.

Кое е най-очевидното проявление на антихриста? Първо, антихристите не приемат истината — нещо, което всеки може да види. Не само че не приемат предложенията на другите хора, но най-важното е, че не приемат и да бъдат кастрени. Извън всякакво съмнение е сигурно, че антихристите не приемат истината; ако можеха да приемат истината, тогава нямаше да бъдат антихристи. И така, защо антихристите все пак изпълняват дълга си? Какво точно е тяхното намерение при изпълнението на дълга им? То е „да получиш стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят“. Те изцяло следват този израз в своя дълг. Не е ли това сделка? Това категорично е сделка. Ако се съди по естеството на тази сделка, не е ли това нечестив нрав? (Да.) И така, в какво се състои тяхната нечестивост? Може ли някой да Ми каже? (Въпреки че антихристите чуват толкова много истини, изразени от Бог, те никога не се стремят към тях. Те се държат здраво за статуса си и не го пускат, като изпълняват дълга си само за лична изгода и за да упражняват власт над другите.) Този отговор е донякъде правилен, донякъде си го схванал, но не е достатъчно конкретен. Ако знаят много добре, че е грешно да сключват сделки с Бог, но все пак упорстват докрай и отказват да се покаят, тогава този проблем е сериозен. В днешно време повечето хора изпълняват дълга си с намерението да придобият благословии. Всички те искат да използват изпълнението на дълга си, за да бъдат възнаградени и да получат венец, и не разбират значението на изпълняването на дълга. По този проблем трябва да се общува ясно. И така, нека първо поговорим за това как точно се е появил дългът на хората. Бог извършва делото Си, за да управлява и да спаси човечеството, затова Той, разбира се, има изисквания към хората. Тези изисквания са техен дълг. Очевидно е, че дългът на хората произтича от Божието дело и Неговите изисквания към човечеството. Какъвто и дълг да изпълнява човек, това е най-правилното нещо и най-красивото и най-справедливото нещо сред хората. Като сътворени същества хората трябва

да изпълнят дълга си и само така могат да получат одобрението на Създателя. Сътворените същества живеят под господството на Създателя и приемат всичко, което е осигурено от Бог, и всичко, което идва от Него, така че трябва да изпълняват своите отговорности и задължения. Това е напълно естествено и обосновано и е повелено от Бог. Оттук се вижда, че за хората изпълнението на дълга на сътворено същество е по-справедливо, по-красиво и по-благородно от всичко останало, което правят, докато живеят в този човешки свят; нищо сред човечеството не е по-смислено или по-достойно и нищо не придава по-голям смисъл и стойност на живота на един сътворен човек от изпълнението на дълга му на сътворено същество. На земята само групата хора, които истински и искрено изпълняват дълга си на сътворени същества, са онези, които се покоряват на Създателя. Хората в тази група не следват светските тенденции; те се покоряват на водачеството и напътствията на Бог, слушат само словата на Създателя, приемат истините, изразени от Него, и живеят според словата Му. Това е най-истинското, най-гръмкото и най-доброто свидетелство за вяра в Бог. Това, че едно сътворено същество е способно да изпълнява дълга си на сътворено същество, да удовлетвори Създателя, е най-хубавото нещо сред човечеството и трябва да се разпространява сред хората като приказка, която да бъде възхвалявана. Всичко, което Създателят поверява на сътворените същества, трябва да се приема от тях безусловно; за човечеството това е въпрос на щастие и чест, а за всички, които изпълняват дълга на сътворени същества, няма нищо по-хубаво и по-достойно да бъде запомнено — то е нещо положително. А що се отнася до това как Създателят се отнася към онези, които могат да изпълняват дълга си на сътворени същества, и какво им обещава, това е работа на Създателя; това не е работа на сътвореното човечество. Казано по-просто и ясно, това зависи от Бог и хората нямат право да се месят. Ще получиш всичко, което Бог ти даде, а ако Той не ти даде нищо, тогава нищо не можеш да кажеш по въпроса. Когато едно сътворено същество приеме Божието поръчение и сътрудничи на Създателя, като изпълнява своя дълг и прави всичко възможно, това не е сделка или търговия; хората не бива да се опитват да търгуват с изразяването на отношение, или действията и поведението си за някакви обещания или благословии от Бог. Когато Създателят ви повери тази работа, правилно и уместно е вие, като сътворени същества, да приемете този дълг и тези поръчения. Има ли някаква сделка тук? (Не.) От страна на Създателя, Той е готов да повери на всеки от вас дълга, който човек трябва да изпълни; а от страна на сътвореното човечество, хората трябва с радост да приемат този дълг като свое житейско задължение и като ценност, която трябва да изживеят в този живот. Тук няма сделка, това не е равностойна размяна, а още по-малко включва някаква награда или други твърдения, които хората си представят. Това в никакъв случай не е търговия; не става дума за размяна на цената, която хората плащат, или на усърдната работа, която вършат, когато

изпълняват дълга си, срещу нещо друго. Бог никога не е казвал това и хората не бива да го разбират по този начин. Създателят дава на човечеството поръчения, а сътворените същества, след като са приели от Създателя поръченията, които Бог им дава, се заемат да изпълнят своя дълг. По този въпрос, в този процес няма никаква размяна; това е доста просто и правилно нещо. Точно както е при родителите, които, след като децата им се родят, ги отглеждат без да поставят условия и без да се оплакват. Що се отнася до това дали децата ще имат синовно отношение към родителите си, когато пораснат, родителите им не са поставяли такива изисквания от деня на раждането им. Няма нито един родител, който, след като му се роди дете, да каже: „Отглеждам го само за да ми служи и да ме уважава в бъдеще. Ако няма да ме уважава, ще го удуша още сега“. Няма нито един такъв родител. Така че, ако съдим по начина, по който родителите отглеждат децата си, това е задължение и отговорност, нали? (Да.) Родителите ще продължат да отглеждат децата си, независимо дали те имат синовно отношение, или не, и, независимо от трудностите, ще ги отглеждат, докато станат възрастни, и ще се надяват да са добре. В отговорността и задължението, които родителите имат към децата си, няма нищо условно или търговско. Онези, които имат съответния опит, би трябвало да могат да разберат това. Повечето родители нямат задължителни критерии за това дали децата им имат синовно отношение. Ако децата им имат синовно отношение към тях, те ще бъдат малко по-весели и ще бъдат малко по-щастливи на старини. Ако децата им нямат синовно отношение, те просто ще се примирят. Така мислят повечето родители, които са сравнително непредубедени. Като цяло, независимо дали става въпрос за родители, които отглеждат децата си, или за деца, които подкрепят родителите си, това е въпрос на изпълняване на отговорност, на изпълняване на задължение и влиза в рамките на ролята, която се очаква даден човек да изпълнява. Разбира се, всичко това са по-второстепенни неща в сравнение с изпълнението на дълга на сътвореното същество, но сред нещата в човешкия свят те са едни от по-красивите и по-справедливите. Излишно е да се казва, че това важи в още по-голяма степен за изпълнението на дълга на едно сътворено същество. Като сътворено същество, когато човек дойде пред Създателя, той трябва да изпълни своя дълг. Така е много правилно да се постъпи и хората трябва да изпълнят тази отговорност. Въз основа на това, че сътворените същества изпълняват своя дълг, Създателят извърши още по-голямо дело сред човечеството, Той изпълни още една стъпка от делото Си върху хората. А какво е това дело? Той предоставя истината на хората, като им позволява да я получат от Бог, докато изпълняват дълга си, и така да се отърват от покварения си нрав и да се пречистят, да бъдат в състояние да удовлетворяват Божиите намерения и да тръгнат по правилния път на живота, а накрая да бъдат способни да се боят от Бог и да отбягват злото, да постигнат пълно спасение и повече да не бъдат подлагани на страдания от Сатана. Това е крайният резултат, който Бог възнамерява да

постигне с това, че кара човечеството да изпълнява своя дълг. Следователно, в процеса на изпълнение на твоя дълг Бог не просто те кара да видиш ясно едно нещо и да разбереш малко истина, нито те оставя просто да се наслаждаваш на благодатта и благословиите, които получаваш, изпълнявайки дълга си като сътворено същество. По-скоро Той ти позволява да бъдеш пречистен и спасен и накрая да заживееш в светлината от лика на Създателя. Тази „светлина от лика“ на Създателя включва голямо количество разширени значения и съдържание — няма да се занимаваме с тях днес. Разбира се, Бог със сигурност ще даде обещания и благословии на такива хора и ще направи различни изявления за тях — това е по-нататъшен въпрос. От гледна точка на тук и сега, какво получава от Бог всеки, който застава пред Него и изпълнява дълга си на сътворено същество? Истината и живота — най-ценните и красиви неща сред човечеството. Нито едно сътворено същество сред човечеството не може да получи лесно такива благословии от ръката на Създателя. Толкова красиво и толкова велико нещо е изкривено от подобните на антихристите в сделка, в която те търсят венци и награди от Божията ръка. Такава сделка превръща нещо най-красиво и справедливо в нещо най-уродливо и нечестиво. Не правят ли точно това антихристите? Ако съдим по това, не са ли нечестиви антихристите? Те наистина са доста нечестиви! Това е проявление на тяхната нечестивост.

В последните дни Бог идва въплътен, за да извърши дело, изразява много истини, разкрива на човечеството всички мистерии на Божия план за управление и предоставя всички истини, които хората трябва да разберат и в които трябва да навлязат, за да бъдат спасени. Тези истини и тези Божии слова са съкровища за всички, които обичат положителните неща. Истините са потребност на покварения човечество, а също и безценни съкровища за човечеството. Всяко Божие слово, всяко изискване и всяко намерение са неща, които хората трябва да разберат и да схванат, те са неща, които хората трябва да спазват, за да постигнат спасение, и са истини, които човешките същества трябва да придобият. Но антихристите считат тези слова за теории и лозунги, те дори си запушват ушите за тях, и още по-лошо, те ги презират и отричат. Антихристите считат най-ценните неща сред човечеството за лъжите на шарлатани. Антихристите вярват в сърцата си, че няма Спасител, камо ли истина или положителни неща в света. Те мислят, че всяко красиво нещо или всяка полза трябва да бъде спечелена с човешки ръце и взета насила чрез човешка борба. Антихристите мислят, че хората без амбиции и мечти никога няма да успеят, но сърцата им са изпълнени с неприязън и омраза към истината, изразена от Бог. Те считат истините, изразени от Бог, за теории и лозунги, но считат властта, интересите, амбицията и желанието за справедливи каузи, които трябва да се управляват и преследват. Те също така използват служенето с дарбите си като средство за сделка с Бог в опит да влязат в небесното царство, да получат венци и да се насладят на по-големи благословии. Не е ли

това нечестиво? Как те тълкуват Божиите намерения? Те казват: „Бог определя кой е шефът, като гледа кой отдава всичко и страда най-много за него и кой плаща най-високата цена. Той определя кой може да влезе в царството и кой получава венци, като гледа кой е способен да тича насам-натам, да говори красноречиво и кой има бандитски дух и може да завзема неща със сила. Както казва Павел: „Аз се подвизах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на правдата“ (2 Тимотей 4:7-8)“. Те следват тези думи на Павел и вярват, че неговите думи са истина, но пренебрегват всички Божии изисквания и изявления към човечеството, като си мислят: „Тези неща са маловажни. Всичко, което има значение, е, че след като съм водил своята битка и съм свършил пътя си, накрая ще получа венец. Това е истина. Бог няма ли това предвид? Бог е изрекъл хиляди и хиляди слова и е изнесъл безброй проповеди. В крайна сметка това, което той иска да каже на хората, е, че ако искате венци и награди, от вас зависи да се биете, да се борите, да завземате и да ги вземете“. Не е ли това логиката на антихристите? В дълбините на сърцата си антихристите винаги гледат така на Божието дело и така тълкуват Божието слово и план за управление. Техният нрав е нечестив, нали? Те изкривяват Божиите намерения, истината и всички положителни неща. Те считат Божия план за управление за спасение на човечеството за чиста сделка и считат дълга, който Създателят изисква от човечеството да изпълнява, за чиста експроприация, агресия, измама и сделка. Не е ли това нечестивият нрав на антихристите? Антихристите вярват, че за да получат благословии и да влязат в небесното царство, трябва да го получат чрез сделка и че това е справедливо, разумно и напълно допустимо. Това не е ли нечестива логика? Това не е ли сатанинска логика? Антихристите винаги поддържат такива възгледи и нагласи дълбоко в сърцата си, което доказва, че нравът на антихристите е твърде нечестив.

От няколкото точки от съдържанието, за които току-що разговаряхме, успяхте ли да видите нечестивия нрав на антихристите? (Да.) Първата точка беше как антихристите гледат на своя дълг, нали? И така, как антихристите гледат на своя дълг? (Антихристите считат своя дълг за сделка, която разменят за собствената си крайна цел и собствените си интереси. Без значение колко много Бог е работил върху хората, колко много слова им е говорил и колко много истини им е изразил, те отхвърлят с лека ръка всичко това и все пак изпълняват дълга си с намерението да сключат сделка с Бог.) Антихристите считат своя дълг за сделка. Те изпълняват дълга си с намерението да сключат сделка и да придобият благословии. Те мислят, че вярата в Бог трябва да бъде с цел придобиване на благословии и че придобиването на благословии чрез изпълнение на дълга е уместно. Те изопачават положителното нещо, което е изпълнението на дълга, и очернят стойността и значението на изпълнението на дълга като сътворено същество, като същевременно очернят и основателността на това; те превръщат в сделка дълга, който сътворените

същества трябва естествено да изпълняват. Това е нечестивостта на антихристите; това е първата точка. Втората точка е, че антихристите не вярват в съществуването на положителни неща или на истината и не вярват и не признават, че Божиите слова са истината. Не е ли това нечестиво? (Да, така е.) Какво е нечестивото в това? Божиите слова са реалността на всички положителни неща, но антихристите не могат да я видят и не я признават. Те считат Божиите слова за лозунги, за вид теория, и изопачават факта, че Божиите слова са истината. Кой е най-големият и основен проблем тук? Бог иска да използва тези слова, за да спаси човечеството, и човек трябва да приеме Божиите слова, преди да може да бъде пречистен и да постигне спасение — това е факт и това е истината. Антихристите не признават и не приемат това Божие обещание към човечеството. Те казват: „Да бъда спасен? Да бъда пречистен? Каква полза от това? Безполезно е! Ако бъда пречистен, мога ли наистина да бъда спасен и да вляза в небесното царство? Не мисля така!“. Те не обръщат внимание на този въпрос и не се интересуват от него. Какъв е скритият смисъл в това? Той е, че те не вярват, че Божиите слова са истината; те смятат, че те са просто изказвания и доктрини. Те не вярват и не признават, че Божиите слова могат да пречистят или да спасят хората. Това може да се сравни с момента, в който Бог по онова време определи Йов като човек, който се бои от Бог и отбягва злото, и като съвършен човек. Истина ли са тези слова, които Бог каза? (Да.) И така, защо Бог би казал такова нещо? Каква е основата за това? Бог наблюдава поведението на хората, проучва внимателно сърцата им и вижда тяхната същност, и въз основа на това Той каза, че Йов се бои от Бог и отбягва злото и е съвършен човек. Бог наблюдаваше Йов не само ден или два, а и проявленията на Йов да се бои от Бог и да отбягва злото, също обхващаха повече от ден или два и със сигурност не засягаха само един или два въпроса. И така, какво отношение зае Сатана към този факт? (Отношение на скептицизъм и съмнение.) Сатана не беше просто скептичен, той го отрече. Неговите думи, казано направо, бяха: „Ти си дал на Йов толкова много, включително крави, овце и безброй притежания. Той има причини да ти се покланя. Ти казваш, че Йов е съвършен човек, но думите ти не издържат. Твоите думи не са истината, те не са реални, не са точни и аз отричам твоите думи“. Сатана нямаше ли предвид точно това? (Да, така е.) Бог каза: „Йов се бои от Бог и отбягва злото, той е съвършен човек“. Какво каза Сатана? (Нима той ще се покланя на бог без причина?) Сатана каза: „Не е вярно, той не е съвършен човек! Той е получил ползи и благословии от теб, затова се бои от теб. Ако отнемеш тези ползи и благословии, той няма да се бои от теб — той не е съвършен човек“. И така, Сатана ще постави въпросителен знак и кръст върху всяко изречение, казано от Бог. Сатана отрича Божиите слова и отрича Божиите определения или изявления за каквото и да било. Можем ли да кажем, че Сатана отрича истината? (Да.) Това е фактът. И така, какво е отношението на антихристите към Божиите слова, които разобличават, съдят и наказват човечеството и поставят

различни конкретни изисквания към човечеството? Признават ли ги и казват ли „Амин“? Могат ли да ги следват? (Не, не могат.) Може да се каже, че непосредствената реакция на антихристите към всякакви Божии слова в сърцата им е: „Не е вярно! Наистина ли е така? Как така твоята дума да е закон? Това не е правилно — не вярвам в това. Защо казаното от теб е толкова неприятно? Бог не би говорил така! Ако аз трябваше да говоря, би трябвало да се каже така“. Като се съди по тези нагласи на антихристите към Бог, могат ли те да се придържат към Божиите слова като към истината? Категорично не. Това е нечестивото в тях; това е втората точка. Третата точка е какво мислят антихристите за целта на Божия план за управление, а именно, че Бог иска да спаси човечеството и да му позволи да се освободи от покварения нрав на Сатана и от силите на мрака и да постигне спасение. Защо се казва, че техният нрав е нечестив? Те вярват, че това е сделка, и дори вярват, че това е просто игра. Кой с кого играе? Игра между един бог от легендите и група невежи и глупави хора, които искат да влязат в небесното царство и да бъдат освободени от света на страданието. Това е също и сделка, в която и двете страни са доброволни участници, където едната страна е готова да даде, а другата е готова да получи. Това е такъв вид игра. Ето как те виждат Божия план за управление — не е ли това разкриването на нечестивия нрав на антихристите? Тъй като антихристите са пълни с амбиции и тъй като желаят крайна цел и благословии, те изкривяват най-красивото начинание на човечеството и Божието дело на управлението за спасение на човечеството в игра, в сделка — това е нечестивият нрав на антихристите. Освен това антихристите имат и друго проявление, което звучи доста комично и нелепо. Защо е нелепо? Антихристите не вярват в цялото дело, което Бог е извършил, нито вярват, че всичко, което Бог е казал, е истината и може да спаси човечеството, но желанието им да понасят трудности, да плащат цена и да сключват и улесняват тази сделка е неизчерпаемо. Не е ли това смешно? Разбира се, това не е нечестивостта на антихристите, а глупостта на антихристите. От една страна, те не вярват, че Бог съществува, не признават, че Божиите слова са истината, и дори изопачават Божия план за управление, но от друга страна, все пак искат да получат лични облаги от Божиите слова и Неговия план за управление. С други думи, от една страна, те не вярват в съществуването на всички тези факти, камо ли в тяхната автентичност, докато от друга, все пак искат да се домогнат до печалба и да се възползват от всяко предимство, като искат да бъдат опортюнисти и да получат нещата, които не могат да придобият в света, като през цялото време все така си мислят, че са изключително умни. Това не е ли смешно? Те се самозалъгват и са изключително глупави.

Току-що разнищихме нечестивия нрав на антихристите чрез три проявления и завършихме с още едно: антихристите са толкова глупави, че човек не знае да се смее ли, или да плаче. Кои са трите проявления? (Първо, антихристите считат изпълнението на дълга си за сделка; второ, антихристите не признават Божието

слово, не вярват, че Божието слово е положително нещо и не признават, че Божието слово може да спаси хората, а вместо това считат Божието слово за теории и лозунги; трето, антихристите считат Божието дело на управление за спасението на човечеството за чиста сделка и игра.) И още едно проявление? (Абсурдността и крайната глупост на антихристите.) Не са ли доста конкретни? (Да.) Бихте ли казали, че човек, който притежава такъв нрав, има донякъде ненормално психическо състояние и разум? (Да.) В какво се изразява тяхната ненормалност? (Антихристите искат да сключват сделки с Бог и да получат перспективи и крайна цел от Бог, но въпреки това не вярват в Божия план за управление, нито в това, че Бог може да спаси човечеството. Тяхното мислене е противоречиво, нещата, които искат, са нещата, които отричат. Това по същество няма смисъл, така че разумът им е ненормален и има нещо нередно в психическото им състояние.) Това показва, че им липсва нормална човешка природа. Те не знаят, че с тези си разсъждения и сметки противоречат на самите себе си. Как се стига до това? (Те винаги следват грешния път, защото никога не приемат истината, нито я практикуват.) А знаят ли, че пътят, по който вървят, е грешен? Със сигурност не знаят. Ако знаеха, че по този начин ще претърпят загуба, тогава със сигурност не биха го направили. Те смятат, че така печелят предимство: „Вижте колко съм умен. Никой от вас не може да прозре нещата; всички сте глупаци. Как може да сте толкова простодушни? Къде е бог? Не мога да го видя, нито да го докосна, и няма гаранция, че божиите обещания могат да се осъществят! Вижте колко съм проницателен — когато правя една крачка напред, мисля десет крачки напред, а вие дори не правите сметки за една-единствена крачка“. Те се мислят за много умни. Затова, след като са изпълнявали дълга си в продължение на две-три години, някои хора си мислят: „Изпълнявам дълга си от няколко години и все още не съм спечелил нищо, не съм станал свидетел на никакви чудеса, нито съм видял някакви необичайни явления. Преди се хранех по три пъти на ден, и сега все още се храня по три пъти. Ако пропусна едно хранене, огладнявам. Ако спя с час или два по-малко през нощта, през деня пак ми се спи. Не съм развил никакви специални сили! Всички казват, че бог е всемогъщ и можеш да получиш големи благословии, ако изпълняваш дълга си. Изпълнявам дълга си от няколко години и нищо не е по-различно. Не е ли все така? Често изпитвам слабост и негативизъм и имам оплаквания. Всички казват, че истината може да промени хората и божието слово може да промени хората, но аз изобщо не съм се променил. В сърцето си все още често тъгувам по родителите си, по децата си и дори си спомням с носталгия за дните си в света преди. И така, какво точно прави бог с хората? Какво съм спечелил? Всички казват, че когато хората вярват в бог и придобият истината, тогава печелят нещо, но ако я бяха придобили, нямаше ли да са по-различни от останалите? Сега остарявам и здравето ми не е каквото беше. Бръчките по лицето ми се увеличиха много. Не казват ли, че колкото по-дълго

живеят хората, които вярват в бог, толкова по-млади стават? Защо остарях, вместо да се подмладя? Така или иначе, божиите слова не са точни, трябва да си правя планове за себе си. Виждам, че това е всичко, което представлява вярата в бог — всеки ден съм зает да чета божието слово, да присъствам на събирания, да пея химни и да изпълнявам дълга си. Изглежда скучно и не се чувствам по-различен от преди“. Щом започнат да мислят така, ще си навлекат неприятности, нали? Те продължават да си мислят: „Сега наистина страдам, докато изпълнявам дълга си, божиите обещания и благословии изглеждат много далечни. Освен това някои хора, които вярват в бог, умират при бедствия, така че има ли изобщо такова нещо като божията закрила над човека? Да кажем, че няма, тогава написаните от някои хора статии със свидетелства, в които се казва, че бог е извършил чудеса, за да спаси живота им в най-опасните моменти, истина ли са, или лъжа?“. Те го премислят и в сърцата си са несигурни, а когато продължават да изпълняват дълга си, се чувстват апатични и лишени от ентусиазъм и вече не са инициативни. Те постоянно се отдръпват и започват да вършат нещата неохотно и нехайно. Какви сметки правят в умовете си? „Ако не получа благословии, ако винаги е така, тогава трябва да си направя други планове. Трябва да препланирам дали ще продължа да изпълнявам дълга си, или не, и как ще го правя в бъдеще. Не бива отново да бъда толкова глупав. В противен случай в бъдеще няма да получа своите перспективи и съдба, нито венеца си, а няма и да съм се насладил на светското щастие. Тогава няма ли всички тези усилия да бъдат напразни и безполезни? Ако продължавам да не получавам нищо, както сега, тогава преди бях по-добре — работех и преследвах света, докато на думи вярвах в бог. Ако бог никога не каже кога ще приключи делото, кога ще възнагради хората, кога ще свърши дългът и кога бог ще се яви открито на човечеството, ако бог никога не даде на хората точни обяснения, тогава какъв е смисълът да си губя времето тук? По-добре да се върна да печеля пари в света и да се наслаждавам на светското щастие. Поне няма да съм пропилял живота си. А що се отнася до идния свят, кой знае? Всичко е неизвестно, засега просто ще изживея добре този живот“. Не е ли настъпила промяна в умовете им? Когато правят такива сметки и поемат по грешен път, могат ли все пак да изпълняват добре дълга, който им е възложен? (Не, не могат.) Някои хора казват: „Антихристите обичат статуса, нали? Ако им дадете пост, няма ли да останат в Божия дом?“. Нуждаят ли се антихристите от статус в този момент? Може би статусът не е най-важното за тях в този момент. От какво се нуждаят? Това, от което се нуждаят, е Бог да им даде точно обяснение. Ако не могат да получат благословии, тогава ще си тръгнат. От една страна, ако не могат да бъдат поставени на важна позиция през цялото време, докато изпълняват дълга си, тогава те чувстват, че перспективите им са несигурни, мрачни и безнадеждни. От друга страна, ако в процеса на изпълнение на дълга им нещата никога не се случват така, както очакват — ако не станат лично свидетели на това как Бог слиза

в Своята прослава в деня, когато великото Му дело е завършено, или ако Бог не им каже с ясни думи коя година, месец, ден, час и минута ще се яви открито на човечеството, кога ще приключи Божието дело и кога ще дойдат големите катаклизми, ако Той не им каже тези неща с ясни думи, тогава сърцата им ще бъдат неспокойни. Те не са способни да изпълняват дълга си, като същевременно си знаят мястото, и не могат да се чувстват доволни от тази ситуация. Това, което искат, е резултат, това, което искат, е Бог да им даде изявление с точни думи и да им даде възможност да знаят точно дали могат да получат всички неща, които искат. Ако чакат твърде дълго напразно за това изявление, те ще направят друга сметка в умовете си. Каква сметка? Ще пресметнат кой може да им даде щастие, кой може да им даде нещата, които искат, и ако не могат да получат нещата в идния свят, тогава трябва да получат всичко, което искат, в този живот. Ако този свят и човечеството могат да им дадат благословии, плътски удобства и удоволствия, както и репутация и статус в този живот, тогава те ще се отрекат от Бог по всяко време и при всякакви обстоятелства и ще заживеят своя добър живот. Това са сметките на антихристите. В Божия дом те могат да се откажат от дълга си и да оставят работата в ръцете си по всяко време и при всякакви обстоятелства, за да преследват светско щастие и перспективи. Някои хора дори могат да издадат братята и сестрите, да продадат интересите на Божия дом и да предадат Бог, за да получат светски облаги и перспективи. Ето защо, колкото и изключителни да изглеждат антихристите в изпълнението на дълга си, колкото и съревнователен дух да имат, всички те могат да зарежат дълга си, да предадат Бог и да напуснат Божия дом по всяко време и при всякакви обстоятелства. Те биха могли да предадат Божия дом по всяко време и при всякакви обстоятелства, като се превърнат в Юда. Ако антихристите изпълняват дълга си, те неизбежно ще го използват като разменна монета. Те със сигурност ще се опитат да задоволят собственото си желание да получат благословии за кратък период от време — като най-малкото се опитат първо да задоволят желанието си за предимствата на статуса и да спечелят обожанието на другите, а след това се опитат да влязат в небесното царство и да получат своята награда. Техният срок за изпълнение на дълга може да бъде три години, а може да бъде и пет, дори десет или двадесет години. Това е определеното време, което те дават на Бог, и е най-дългото време, което дават на себе си за изпълнение на дълга. Когато този срок изтече, тяхната издръжливост също ще е достигнала своя предел. Макар че могат да правят отстъпки заради собственото си желание за благословии, за красива крайна цел, за венец и награди, и да понасят трудности и да плащат цената в Божия дом, течението на времето никога няма да ги накара да забравят своите перспективи и съдба, или от личните си амбиции и желания, или да се откажат от тях, а още по-малко тези неща ще се променят или ще отслабнат с течението на времето. Ето защо, ако се съди по тази същност на антихристите, те са отявлени неверници и

опортюнисти, които не харесват положителните неща и обичат само негативните, група дегенерати, които искат да се промъкнат с блъф в Божия дом. Тези хора са позорни.

Едно от основните намерения и нагласи на антихристите към техния дълг е да го използват като възможност да сключат сделка с Бог и да получат облагите, които искат. Те също така вярват: „Когато хората изоставят семействата си и се отказват от светските си перспективи, за да изпълняват дълга си в божия дом, от само себе си се разбира, че трябва да спечелят нещо, да получат нещо в замяна, само това е справедливо и разумно. Ако изпълняваш дълга си и не получаваш нищо, дори и да получиш някои истини, не си струва. Промяната на нрава също не е толкова осезаема полза — дори и да си получил спасение, никой няма да може да го види!“. Тези неверници си затварят очите за всяко изискване, което Бог има към човечеството. Те не го признават, нито вярват в него, и възприемат нагласа на отричане. Ако се съди по нагласите и намеренията, с които антихристите се отнасят към своя дълг, те очевидно не са хора, които се стремят към истината, а са неверници и опортюнисти; те са от Сатана. Чували ли сте Сатана да може да изпълнява предано дълг? (Не.) Ако Сатана може да изпълнява своя „дълг“ пред Бог, то този дълг трябва да е в кавички, защото Сатана го прави пасивно и по принуда, Сатана е управляван от Бог и Бог се възползва от него. Ето защо, поради своята антихристка същност и защото не обичат истината, изпитват неприязън към истината и още повече, поради своята нечестива природа, антихристите не могат да изпълняват дълга си като сътворени същества безусловно или без компенсация, нито могат да се стремят към истината или да я придобият, докато изпълняват дълга си, или да го правят според изискванията на Божиите слова. Поради тази тяхна природа, нагласата, с която се отнасят към своя дълг, и различните проявления в хода на изпълнението на дълга им, отношението на антихристите към техния дълг е пренебрежително. В хода на изпълнението на дълга си те могат да вършат зло и да играят ролята на прекъсващи и смущаващи делото на Божия дом по всяко време и при всякакви обстоятелства. Кое е основното и ярко изразено проявление в хода на изпълнението на техния дълг? Това е да действат своеволно и произволно, да действат на своя глава и да вършат нещата, без да се съветват с другите. Те вършат нещата, както им харесва, без да се замислят за последствията. Те обмислят само как могат да излязат напред и как могат да контролират повече хора чрез изпълнението на дълга си. Те искат само да покажат на Бог, че са понесли трудности и са платили цената, докато са изпълнявали дълга си, че имат капитал и имат право да искат от Бог награди и венец, за да осъществят своите амбиции и желания и да постигнат целта си да получат благословии.

В хода на изпълнението на дълга си антихристите постоянно пресмятат собствените си перспективи и съдба: колко години вече изпълняват дълга си, колко

трудности са понесли, както и колко са изоставили заради Бог, каква цена са платили, колко от енергията си са вложили, от колко години от младостта си са се отказали и дали сега имат правото да получат награди и венец, дали са натрупали достатъчно капитал през тези няколко години, когато са изпълнявали дълга си, дали са облагодетелствани хора в Божиите очи пред Него и дали са хора, които могат да получат награди и венец в Божиите очи. В хода на изпълнението на дълга си те постоянно претеглят, изчисляват и планират по този начин, като същевременно наблюдават думите и изразите на другите и следят оценките и изказванията на братята и сестрите за тях. Разбира се, най-много ги вълнува дали Горното знае, че те съществуват и че изпълняват дълга си. Още по-загрижени са за това как Горното ги вижда, как говори за тях и как ги оценява, дали Горното разбира техните „ревностни и грижовни намерения“ при понасянето на трудностите и плащането на цената, дали Горното е добре запознато със страданията и мъките, които са понесли в годините на следване на Бог, и как Бог на небето преценява всичко, което правят. Докато тези хора се занимават с дълга, който изпълняват, техните умове също така непрекъснато пресмятат и те се стремят да получат информация от различни източници и да преценят дали могат да избегнат бедствията, да придобият Божието одобрение и да получат онази неизвестна корона и благословии. Това са нещата, които те често изчисляват дълбоко в сърцата си, най-основните и ключовите неща, които изчисляват всеки миг от всеки ден. Те обаче никога не се опитват да разсъждават или да размишляват върху това дали самите те са хора, които практикуват истината, колко от истината разбират, колко от истината, която разбират, могат действително да практикуват, дали нравът им е претърпял истинска промяна, дали в нещата, които вършат за Бог, се съдържа и най-малката частица искреност или някакви фалшификации, сделки или искания, колко поквара са разкрили при изпълнението на дълга си, дали всеки дълг и задача, които вършат всеки ден, се изпълняват в съответствие с истините принципи и дали изпълнението на дълга им отговаря на критериите и дали удовлетворява Божиите намерения. Никога не се замислят и не се опитват да размишляват върху тези неща. Само пресмятат дали могат да придобият благословии в бъдеще и каква е тяхната крайна цел. Те изчисляват само собствените си интереси и собствените си придобивки и загуби, но никога не влагат енергия или усилия за истината, за промяна на нрава или за това как да удовлетворят Божиите намерения. Антихристите никога не практикуват премисляне, познаване или разнищване на собствения си покварен нрав или на погрешните пътища, по които са поели, и никога не обмислят как да променят собствената си погрешна перспектива. Те никога няма да намразят това, че са нарушили истината и са извършили много злини, за да се съпротивляват на Бог, никога няма да намразят себе си за това, че живеят според покварения си нрав, и никога няма да почувстват разкаяние за погрешните пътища, по които са поели, или за нещата, които са направили, за да

прекъсват и смущават. В хода на изпълнението на дълга си, освен че на всяка цена прикриват собствените си недостатъци, слабости, негативизъм, пасивност и покварен нрав, те правят всичко възможно да се изтъкнат, за да могат да напреднат, и мислят за всеки възможен начин, по който да накарат Бог и Божиите избраници да видят техните таланти, дарби и способности. Те използват това, за да се успокоят и да си внушат, че разполагат с капитала и сигурността, за да получат корона и награди, и че не е необходимо да вървят по пътя на стремежа към истината. Следователно разумът на антихристите е нездрав. Както и да се общува за истината и колкото и ясно да се общува за нея, те все още не разбират Божиите намерения, нито защо е нужно да се вярва в Бог и какъв е правилният път, по който хората трябва да поемат. Заради нечестивия си нрав, заради нечестивата си природа и заради природата същност на такива хора дълбоко в себе си те не могат да различат кое точно е истината и кои са положителните неща, кое точно е правилно и кое е погрешно. Те се придържат твърдо към собствените си амбиции и желания, като ги смятат за истината, за единствените цели в живота и за най-справедливото начинание. Те не знаят истината, че ако нравът на човека не се промени, то той завинаги ще бъде враг на Бог, както и не знаят, че това какви благословии Бог дава на човека и как Бог се отнася към него, не се основава на неговите заложби, дарби, таланти или капитал, а на това колко истина практикува и колко истина придобива и дали е човек, който се бои от Бог и отбягва злото. Това са истини, които антихристите никога няма да разберат. Антихристите никога няма да видят това и именно тук те се проявяват като най-глупави. От началото до края какво е отношението на антихристите към техния дълг? Те вярват, че изпълнението на дълга е сделка, че който отдава най-много за изпълнението на дълга си, който прави най-голям принос за Божия дом и който издържи най-много години в Божия дом, ще има по-голям шанс да бъде благословен и да получи венец накрая. Това е логиката на антихристите. Правилна ли е тази логика? (Не.) Лесно ли е да се обърне този вид перспектива? Не е лесно да се обърне. Това се дължи на природата същност на антихристите. В сърцата си антихристите изпитват неприязън към истината, изобщо не търсят истината и поемат по грешен път, така че не е лесно да се обърне перспективата им за сключване на сделки с Бог. В крайна сметка антихристите не вярват, че Бог е истината, те са неверници, те са тук, за да спекулират и да получават благословии. Неверници да вярват в Бог, това само по себе си е несъстоятелно, то е нещо абсурдно, а те искат да сключат сделка с Бог и да получат благословии, като понасят страдания и плащат цената за Бог, което е още по-абсурдно.

Антихристите вярват в Бог само за да получат благословии и венец. Те не са поели по този път, защото някой ги е принудил, камо ли защото Божиите слова са ги подвели по някакъв начин. Бог даде обещания на човечеството, но едновременно с даването на обещания Той му дари и голям брой истини и постави

много изисквания към него, които нормалните хора би трябвало да могат да видят. Какво си мислят хората с разума на нормалната човешка природа? „Не е лесно да се получат тези благословии, затова трябва да действам според Божиите изисквания и да вървя по правилния път; не бива да вървя по пътя на Павел. Ако хората вървят по пътя на Павел, тогава с тях е напълно свършено. Само когато хората вярват на Божиите слова, всички обещания, благословии, перспективи и съдба, за които Бог е говорил, приемат ги и им се покоряват, ще имат нещо общо с тях. Ако не вярват на тези Божии слова, не ги приемат и не им се покоряват, тогава всички тези обещания и благословии, за които Бог е говорил, няма да имат нищо общо с тях“. Хората с разума на нормалната човешка природа ще мислят така. Но защо антихристите не мислят така? Антихристите са сатани, те са дяволи и нямат разума на нормалната човешка природа — това е първата причина. Второ, антихристите изпитват неприязън към истината, не вярват на всяка дума, изречена от устата на Бог, и изпитват неприязън към положителните неща. Може ли човек, който не признава истината и изпитва неприязън към положителните неща, да практикува според истината и според положителните неща? (Не, не може.) Това е като да накараш вълк да пасе трева като овца — той по начало не може да го прави. Когато няма месо и е напът да умре от глад, може да бъде принуден да изяде малко трева, но щом има месо за ядене, първият му избор със сигурност е да яде месо; това се определя от природата на вълка. Антихристите имат такава природа. Техните интереси могат да ги подтикнат да проявят добро поведение, да платят определена цена и да покажат някои добри проявления, но те никога не могат да се откажат от стремежа и желанието за тези облаги. Например това, към което се стремят в хода на изпълнението на дълга си, са личните интереси, а това, за което мислят, е как да превърнат изпълнението на дълга си в капитал, за да получат благословии за себе си. Щом тази надежда се разбие и щом тази защитна линия се срине, те могат да се откажат от дълга си по всяко време и при всякакви обстоятелства. Когато дойде това време и им кажеш колко добро и колко напълно естествено и обосновано е да се изпълнява дългът, ще слушат ли те все още? (Не, няма.) Когато решат да се откажат и да си тръгнат, хората се опитват да ги убедят: „Трябва да останеш. Да изпълняваш дълга си е толкова хубаво, а да се върнеш в света е толкова трудно. Няма да спечелиш нищо, ще те тормозят и ще се изтощаваш, няма да придобиеш истината и няма да имаш шанс да бъдеш спасен“. Хората може да си мислят, че е добре да им дадат съвет, но те не само че няма да останат, а и ще се разплачат от неудобство. Защо ще плачат? (Чувстват се онеправдани.) Това е вярно. И в какво са онеправдани? (Чувстват се онеправдани, защото смятат, че са претърпели много страдания и са платили голяма цена, но не са получили това, което са искали.) Те смятат, че не са спечелили нищо и са изпълнени с огорчение. Бог върши такова велико дело, а то никога не ги е трогнало, нито някога са проронили сълза за него, но когато другите се опитват да

ги убедят, те започват да плачат. Ако са се чувствали онеправдани, защо не са го казали? Няма ли да се решат нещата, ако го заявят ясно? За какво плачат? Защо просто не говорят открито? Защото мислите им са толкова неизразими, че дори те се чувстват неудобно да говорят за тях. В началото те са дали клетва пред Бог, която е разтърсила небето и земята, а сега какво? „Съжалявам за това, което направих; как можах да бъда толкова глупав? Ако знаех, че ще се стигне дотук, нямаше да постъпя така в миналото! Тогава не разбирах нищо. Казаха, че да вярваш в бог е хубаво, затова повярвах в него. Дори се отрекох от семейството и работата си, за да изпълнявам дълга си в божия дом. Страдах много, бях преследван и арестуван, но не спечелих абсолютно нищо от изпълнението на дълга си през последните няколко години“. Те се чувстват онеправдани и опечалени и съжаляват за всичко, което са направили. Смятат, че не си е струвало, и мислят, че са били измамени и изиграни. Какво бихте казали, че трябва да се направи с такъв човек? (Трябва да бъде накаран да си тръгне бързо.) Все още ли ще се опитвате да го убеждавате? (Не.) Ако продължите да се опитвате да го убеждавате, той ще се търкаля по пода и ще се гневи. Категорично не бива да се опитвате да убеждавате такива хора.

Божият дом е добрата Ханаанска земя. Той е късче чиста земя. Хората идват в Божия дом и получават правосъдието и кастренето на словата, които идват от Бог, и получават Неговия ресурс, помощ, напътствия и благословии. Бог лично върши делото Си и пастирува и въпреки че хората трябва да платят известна цена и да понесат известно страдание, това си струва. Всичко, което хората правят, за да се освободят от този зъл свят, да променят нрава си и да бъдат спасени, си струва. Но за антихристите, ако не е, за да получат благословии или награди, ако венецът и наградите не съществуват, тогава вършенето на всички тези неща не си струва — те са все глупави действия и все проявления на това, че са били изиграни. Колкото и голяма да е решимостта им или колкото и възвишена клетва да са дали преди, всичко това може да бъде отписано просто така и не се зачита. Ако страдат и плащат цена при изпълнението на дълга си по този начин, а накрая не спечелят нищо, тогава за тях е по-добре да избягат от това „проблемно място“ възможно най-скоро. Антихристите считат отдаването на всичко за Бог, понасянето на трудности и плащането на цена, докато изпълняват дълга си, за неща, за които нямат друг избор, освен да ги правят, и за разменна монета, за да получат капитал, който да разменят за венец и награди. Самата тази отправна точка е погрешна, така че какъв е крайният резултат? За някои хора изпълнението на дълга им претърпява неуспех и те не могат да се трудят докрай. В същото време, поради своята природа същност, такива хора постоянно нарушават истините принципи в хода на изпълнението на дълга си, действат безразсъдно и произволно и вършат само неща, които прекъсват и смущават. И така, в какво се превръща дългът, който изпълняват? В Божиите очи това не са добри дела, а зли

дела, и то куп злодеяния. Такива резултати имат първопричина. Може ли човек, който просто не вярва в истината или в Божиите слова, да действа според Неговите слова? Със сигурност не може. Той ще търси всяка възможност да се изтъкне, да завземе властта, да контролира другите, да контролира поведението и мислите на другите и дори да контролира всичко у хората за собствените си цели. Ето защо някои от тези хора, които извършват много злодеяния, биват отлъчвани, а някои, които са сравнително коварни и добри в прикриването, все още остават в Божия дом. Защо се казва, че тези хора остават в Божия дом? Тези хора не са извършили очевидно зло, а някои от тях дори си знаят мястото и са с добро поведение и послушни, като правят всичко, което им се каже, но що се отнася до тяхната същност, те не могат да изпълняват дълга и задълженията си по най-добрия начин. Те не отдават всичко на Бог, а вместо това просто карат как да е и убиват време, като вярват, че ако издържат до края, ще спечелят и ще получат нещо. Какви хора са те? Те са онези опортюнисти, онези хора, които по същество не се стремят към истината. Някои хора са извършили известно зло в Божия дом, но според управленските закони на Божия дом те не са достигнали нивото да бъдат премахнати или отлъчени и все още изпълняват дълга си. Всъщност дълбоко в себе си те знаят, че причината, поради която Божият дом не ги е премахнал или отлъчил, не е, че не е добре информиран за тях или не познава истинското им състояние, а поради различни други причини. Някои от тези хора, които не са били отлъчени, също са антихристи. Защо казвам това? Защото тези хора сега нямат шанс, но въз основа на тяхната природа същност, щом получат статус и власт, веднага ще извършат много зло. Освен това, въпреки че тези хора не са били премахнати от Божия дом, обикновено минусите надделяват над плюсовете, що се отнася до изпълнението на техния дълг. Те често вършат някои лоши неща, неща, които накърняват интересите на Божия дом. Въпреки че самите те го знаят, никога не изпитват угризения, никога не мислят, че са сгрешили, и никога не мислят, че не е трябвало да постъпват така. Те не съжаляват, а вместо това какво състояние възниква в сърцата им? „Докато божият дом не ме отлъчи, просто ще протакам престоя си тук и ще кретам, докато ми дойде времето. Няма да се стремя към истината и ако ме помолят да направя нещо, ще направя каквото мога. Ако съм щастлив, ще свърша малко повече, а ако не съм щастлив, ще свърша малко по-малко. Освен това трябва да ги дърпам назад и да разпространявам малко негативизъм и представи, да разпространявам някои осъдителни думи. Когато му дойде времето, дори и да ме премахнат и отлъчат и да не получа никакви благословии, ще използвам някои хора като изкупителни жертви и ще повлека някои други надолу със себе си“. Не са ли това зли хора? Те наблюдават кои хора нямат проницателност, кои често са слаби и негативни, кои имат лоша човешка природа, кои са разпуснати, кои приличат на невярващи, и след това привличат тези хора и им разпространяват негативизъм задкулисно.

Знаят ли те естеството на такива действия? Знаят го твърде добре. Тогава защо все пак могат да постъпват така? (Тяхната природа не може да се промени.) Това, че природата им не може да се промени, е нещо, което е видно на повърхността, но в действителност какво си мислят те? (Искат да се стигне до ситуация, в която всички губят, и другите да загинат заедно с тях, за да си отмъстят на Бог.) Те имат това злобно съзнание. Те знаят, че дните им са преброени и че рано или късно трябва да бъдат премахнати. Те знаят какво са направили и знаят естеството на тези неща, които са направили, но не само че не се отвръщат, не се разкайват и не се отказват от злото, което носят в себе си, а вместо това удвояват усилията си и привличат още по-зли хора, за да вършат зло с тях. Те дори разпространяват негативизъм и разнасят представи, като карат повече хора да изоставят дълга си и накърняват интересите на Божия дом. Това съдържа малко от естеството на отмъщението и това, което казват, когато го правят, е: „Не мога да продължа да вярвам и рано или късно ще бъда премахнат от божия дом, затова няма да ви улесня всички вас, нито ще улесня божия дом!“. Преди Божият дом да е взел каквото и да било решение за тях, те нанасят първия удар. Не са ли това дела на зли хора? Те вярват: „Нямам надежда да получа благословии. Не е нужно да ми казвате нещата, които съм правил преди — разбирам всичко ясно. Не е нужно да ме отлъчвате; аз сам ще се откажа“. Те дори вярват, че като постъпват така, проявяват самосъзнание и разум, че това е мъдър ход. Те казват: „Ако ти не ми позволиш да получа благословии и аз не получа нищо, не само че няма да се разкая, но и ще те дърпам назад, ще разпространявам негативизъм и ще разпространявам представи и заблуди зад гърба ти. Ако аз не мога да придобия благословии, не си мисли, че другите ще придобият“. Такива хора не са ли злобни? Някои антихристи разпространяват и такива думи: „Хора като нас са обекти на експлоатация в божия дом; всички сме твърде глупави!“. Те виждат, че не могат да получат благословии, затова специално се съсредоточават върху разпространяването на тези неща сред онези негативни, объркани и непроницателни хора. Не съдържа ли това естеството на смущение? Щом повярват, че не могат да се утвърдят в Божия дом и че няма да бъдат благословени, и че рано или късно ще бъдат премахнати, пътят, който избират, не е да се откажат от злото, което държат, и да се изповядат и покаят пред Бог, да изпълняват дълга си с искреност и да поправят миналите си грешки. Вместо това те удвояват усилията си в разпространяването на негативизъм в Божия дом, като смущават изпълнението на дълга на другите, нанасят вреди на делото на Божия дом и го смущават в опит да накарат повече хора да вършат зло като тях, да станат негативни и да се отдръпнат, и да изоставят изпълнението на дълга си, с което постигат целта си за отмъщение. Злите хора не правят ли именно това? Имат ли все пак Бог в сърцата си такива хора? (Не, нямат.) В сърцата им има нереалистичен Бог на небето, а Бог, Който може да бъде видян от хората на земята и Който върши делото Си сред хората, те считат за човек. Има и някои

хора, които правят обратното. В сърцата си те винаги са вярвали в нереалистичен Бог, но в крайна сметка се покоряват на хората, които боготворят като богове, така че се покоряват на тези хора във всичко, което правят. Какво означава да вярваш в Бог, сякаш Той е човек? Когато вярват в нереалистичен Бог, те вярват, че този нереалистичен Бог, Когото не могат да видят, може да им дари благословии и има достатъчно способности да ги преведе в следващата епоха и да им даде награди и венец. Преди да се усетят, те започват да се съмняват в практическия Бог на земята. Без значение как Го гледат, Той не им прилича на Бог, затова им е трудно да повярват в Него. В сърцата си те вярват само, че Бог на небето е истинският Бог, а тъй като практическият Бог, Когото могат да видят, е твърде незначителен, твърде нормален и твърде практичен, според тях Той няма необходимото, за да ги накара да повярват в Него, и те считат този Бог за човек. Когато считат Бог за човек, възникват техните трудности: „Освен че дава на хората истината и им дава някои обещания, какво друго може да направи този човек? Откъдето и да го погледна, той не прилича на бог и не може да донесе на хората никакви предимства или ползи. Той е просто човек. Какво може да направи този човек? Ако хората вярват в бог, те все още имат малко надежда, малко духовна опора. Но ако вярват в човек, какви предимства и ползи може да им даде този човек? Могат ли надеждите и опората на хората да се осъществят в него? Няма ли да се окажат напразни? Ако той е човек, тогава няма нужда да се страхуваме от него. Ще казвам каквото трябва и ще правя каквото трябва пред очите му“. Ето как злите хора се отнасят към Бог. Когато не са Го видели, те си представят, че Бог е толкова възвишен, толкова свещен, толкова ненакърним, но когато видят Бог на земята, техните фантазии и представи стават несъстоятелни. Какво ще направят, когато това се случи? Те се отнасят към Бог като към човек. Тогава и малкото уважение към Бог в сърцата им изчезва, да не говорим за страхопочитанието или боязънта им от Него. Без тези неща злите хора стават по-смели и защитните линии и предпазливостта в сърцата им изчезват, и тогава те ще се осмелят да направят всичко. Дори такива хора да вярват до самия край, те пак ще бъдат хора, които се съпротивляват на Бог.

За антихристите е лесно да вярват в Бог на небето, но да вярват в Бог на земята е наистина трудно за тях. Павел беше жив пример за това. Какъв беше крайният резултат от неговата вяра в Христос? В какво в крайна сметка се превърна целта, която той преследваше във вярата си в Христос? Той искаше да стане христос и да замени Христос. Той отрече Бог на земята и искаше да получи венец и благословии от Бог на небето. Тези антихристи са точно същите като Павел. Те считат Бог на земята за човек, а нереалистичния Бог на небето, Който не може да бъде видян, считат за най-великия Бог в сърцата си, Който може да бъде мамен, с Когото може да се играе на воля, да се тълкува, както им харесва, да бъде обект на представите им и да Му се противят, както им е угодно. Това е

разликата в начина, по който неверниците и антихристите се отнасят към Бог на небето и към Бог на земята. Именно защото се отнасят към Бог на земята с такава нагласа, те показват различни проявления в отношението си към своя дълг. Тези проявления включват все по-малък интерес и желание да изпълняват дълга си, когато видят Бог на земята. Това ги кара да губят интерес към вярата в Бог и да формират някои негативни мисли и проявления. Ето защо всички антихристи в крайна сметка не могат да устоят; дори църквата да не ги премахне, те ще си тръгнат по собствена воля. Знаете ли за такива примери? (Да, срещал съм антихрист преди. Той беше особено своеволен. Не се стремеше към истината, нито я практикуваше, и изпълняваше дълга си нехайно и недобросъвестно. Освен това не се стараеше да изучава професията си, беше особено мързелив и се държеше надменно. Всеки ден се интересуваше само от храна и облекло и блудстваше. Когато беше отлъчен, той нямаше ни най-малко намерение да се покае, а вместо това го почувства като вид облекчение.) Хора като този не ценят възможността да изпълняват дълг, още по-малко уважават или ценят собствения си дълг, те са нехайни и си губят времето. Някой имал ли е общение с него, че това не е начинът да се изпълнява дълг? (Да. Аз също имах общение с него, но той не слушаше, отношението му беше доста нехайно.) Някой друг да даде пример. (Имаше един режисьор, който постоянно изпълняваше дълга си нехайно; голяма част от заснетия от него материал беше неподходящ, а освен това предизвикваше прекъсвания и смущения. След като беше преместен в група „Б“, той спря да изпълнява дълга си. По цял ден се занимаваше с ходене на работа и печелене на пари, мотаеше се с невярващи и накрая беше премахнат. Всъщност, дори църквата да не го беше премахнала, той щеше да се оттегли по собствена воля. Той не се стремеше към истината и в крайна сметка не успя да остане непоколебим.) Нравът същност на тези антихристи е един и същ, те изпитват неприязън към истината и към положителните неща, обичат неправдата и имат изключително силни амбиции и желания. Те се отнасят към дълга си като към игра и нехайно, а стилът им на поведение е особено непристоен и необуздан. Тяхната природа е нечестива и жестока. Те идват в Божия дом и изпълняват дълг само за да получат благословии, а ако не беше заради получаването на благословии, те нямаше да вярват в Бог! По същество няма никаква разлика между тези хора и невярващите, те са отявлени неверници и невярващи; това е тяхната същност. Ако не им позволиш да бъдат като невярващите и ги накараш да изпълняват дълга си сред вярващите в Бог, те ще намират този живот за много болезнен и всеки ден ще им се струва като мъчение. Те смятат, че е безинтересно да изпълняват дълга си с братята и сестрите в Божия дом по благоприличен начин, като си знаят мястото, и че този живот не е толкова свободен и необуздан, колкото е мотаенето с невярващи в света — те смятат този начин на живот за интересен. Ето защо идването им в Божия дом и изпълнението на дълга им се извършва просто защото

нямат друг избор, то е водено от намерението да получат благословии и се прави в интерес на задоволяването на личните им амбиции и желания. Ако се съди по тяхната природа същност, те по същество не обичат истината или положителните неща, камо ли да вярват в нещата, които Бог може да постигне. Те са отявлени неверници и отявлени опортюнисти. Те не са дошли да изпълняват дълга си, а да вършат зло, да предизвикват смущения и да сключват сделки. Ето защо, ако се съди по общата съвкупност от тези проявления на антихристите, когато тези хора са в Божия дом, те полезни ли са, или вредни за неговото дело? (Вредни.) Виждал ли си някога човек с антихристка същност, който е донякъде надарен и способен и който може да си знае мястото, докато изпълнява дълга си в Божия дом, без да създава проблеми или да предизвиква прекъсвания? Да предположим, че кажеш на някой антихрист: „За човек като теб, който е извършил известно зло в миналото, не е сигурно дали ще имаш някакви перспективи или съдба в бъдеще. Тъй като си донякъде надарен, просто работи усърдно, за да служиш в Божия дом!“. Ще бъде ли той готов да полага труд, без да се интересува дали ще бъде благословен, или ще претърпи нещастие? Категорично не. Тези, които могат да постигнат това, са хора със сравнително добра човешка природа, но притежават ли антихристите такава човешка природа? (Не, не притежават.) Техният нрав е жесток. Те си мислят: „Ако не ми дадеш облаги или някакви обещания или гаранции, тогава как мога да работя усърдно за теб? Дори не си го и помисляй, няма начин!“. Това е жесток нрав. Това е цялостното проявление на начина, по който антихристите се отнасят към своя дълг, към Бог и към Божиите изисквания. Мислите ли, че има антихристи, които казват: „Бог ме е издигнал и ми е дал тази дарба, затова ще принеса себе си на Бог.“? (Не.) Какво биха казали те? „Искаш да ме експлоатираш? Просто харесваш моите дарби и таланти. Ако искаш да се възползваш от мен, тогава трябва да ми дадеш някакви облаги. Ако искаш да ме експлоатираш, тогава няма начин това да се случи!“. Те не вярват, че това е Бог, Който ги издига, нито вярват, че това е дадена от Бог възможност, която трябва да ценят, а вярват, че са експлоатирани. Ето в какво вярват антихристите. Някои хора може би са временно невежи, те предизвикват прекъсвания и смущения и вършат някои лоши неща, а след това биват изолирани за самоанализ. Онези, които се стремят към истината, размишляват известно време и казват: „Трябва да се изповядам и да се покая пред Бог и не мога да постъпвам така отново в бъдеще. Трябва да се науча да се покорявам, да се науча да си сътруднича с другите и да се науча да търся истината и да действам според Божието слово, не бива да върша зло отново“. След това църквата им урежда да изпълняват дълга си и те благодарят на Бог, облени в сълзи, като от все сърце ценят този шанс, който Бог им е дал. Те се чувстват удостоени с честта да имат възможност отново да изпълняват дълга си. Те чувстват, че трябва да я ценят и да не я оставят да им се изплъзне отново, и изпълняват дълга си по-добре от преди. Те имат известно познание за себе си и

са претърпели някои промени. Макар че все още могат да вършат някои невежи неща и все още могат да стават негативни и слаби и понякога да захвърлят работата си, ако се съди по цялостната им нагласа и отношение, те вече са се преобразили. Те мразят предишните си действия и имат известно познание по този въпрос. Те могат да приемат истината и са донякъде покорни. По-важното е, че когато Божият дом им позволява да се върнат и да изпълняват дълга си, те не отказват, не се оправдават и не се съпротивляват, и със сигурност не казват неприятни неща. Вместо това те се чувстват удостоени с чест и смятат, че Бог не ги е изоставил и че тъй като все още имат шанса да изпълняват дълга си в Божия дом, трябва да го ценят. Тяхното отношение вече е претърпяло голяма промяна. Именно такива хора могат да бъдат спасени.

Каква е разликата между антихристите и хората, които могат да бъдат спасени? Когато антихристите изпълняват дълга си, те искат да имат последната дума, ще се стремят към власт и облаги и просто ще правят каквото си искат. Ако не получат власт или облаги, тогава не искат да изпълняват дълга си. След като прекъснат и смутят делото на църквата и бъдат освободени, изолирани или премахнати от Божия дом, способни ли са те наистина да се покаят? Какво казват? „Искаш да се покая, за да ме експлоатираш? Привличаш ме, когато съм полезен, и ме изритваш, когато нямаш нужда от мен“. Що за изкривена логика е това? Какво означава изритване? Ако не бяха извършили зло, щеше ли Божият дом да се занимава с тях? Щеше ли Божият дом да се занимава произволно с тях, ако изпълняваха дълга си според принципите? Тези хора са нанесли загуби на делото на църквата, защото са предизвикали прекъсвания и смущения и са извършили зло. Божият дом се е заел с тях, а те не само отказват да го приемат или да размишляват над това и да се опитат да опознаят себе си, а вместо това са изпълнени с негодувание. Те чувстват, че вече не са популярни или на власт и смятат, че са тормозени и малтретирани. Когато им се даде шанс отново да изпълняват дълга си, те не само че не са благодарни в сърцата си и не ценят тази възможност, а дори отправят лъжливо контраобвинение, като казват, че Божият дом ги експлоатира. Те не приемат от Бог отношението, с което Божият дом се е отнесъл към тях. Вместо това те вярват, че хората са ги тормозили, изритвали и малтретирали. Сърцата им са пълни с оплаквания и те не искат да изпълняват отново дълга си. Оправданието им, че не искат да изпълняват отново дълга си, е, че не искат да бъдат експлоатирани, и вярват, че всеки, който изпълнява дълга си, е експлоатиран от Божия дом. Това е толкова безсмислено и погрешно! Има ли в това и една дума, която да съответства на истината, на човешката природа или на рационалността? (Не.) И така, антихристите не приемат истината, сърцата им са пълни с избухливост, пълни с жестокост, пълни с оплаквания, пълни със сделки и още повече, сърцата им са пълни с лични желания. Тези неща изпълват сърцата им. Те не могат да приемат от Бог това, че Божият дом се занимава с тях по какъвто

и да е начин, нито каквато и да е среда, която Бог им е нагласил. Те могат да подходят към тези неща само с избухливост, зъб за зъб и око за око. Те подхождат към всичко това, като използват методите на Сатана и логиката на Сатана. Така че в крайна сметка те пак не придобиват истината и могат само да бъдат отстранени. Различните хора имат различни реакции на това, че са заменени и че възложеният им дълг е адаптиран, или дори на това, че са изолирани или премахнати. Хората, които наистина обичат истината, се отвръщават от собствените си дела. Антихристите, които не обичат истината, не само че не приемат тези неща от Бог в сърцата си, но и са изпълнени с омраза. Какви са последствията от това? Това поражда в тях оплаквания, охулване, осъждане и заклеймяване. Това ги кара да отхвърлят и да хулят Бог. Това е източникът на техния изход, той се определя от тяхната природа същност. Антихристите не са способни да разбират истината, да приемат неща от Бог и да се покоряват на всичко, което Бог е подредил, затова техният изход е предрешен. Те са премахнати от Божия дом в този живот; няма нужда да се споменава какво ще се случи с тях в идния свят. Можете ли да прозрете тези неща? Ако откриете такива хора около вас, можете ли да сравните тези Мои слова с тях? Кои са най-изпъкващите проявления на антихристите? Не вярват в истината, не приемат истината, не се покоряват на устроеното и подреденото от Бог, не са способни да приемат нищо от Бог и не признават грешките си, нито се покайват, независимо какви злосторничества вършат. Това определя, че тези хора принадлежат на Сатана и че са мишени на унищожение.

Всички вие трябва да се сравните с различните разкривания, проявления и практики на антихристите, които съм разобличил; в хода на изпълнението на вашия дълг вие несъмнено ще покажете някои от тези проявления, разкривания и практики, но по какво се различавате от антихристите? Можете ли да приемете от Бог нещата, които ви се случват? (Да, можем.) Да можете да приемете от Бог това, което ви се случва, е най-рядкото нещо. Можете ли да се обърнете, ако поемете по грешен път, направите нещо нередно, извършите невежи неща или извършите прегрешения? Можете ли да се покаете? (Да, можем.) Да можете да се покаете и да се обърнете е най-ценното и рядко нещо. Но на антихристите им липсва точно това. Само хората, които ще бъдат спасени от Бог, го притежават. Кои са най-важните неща, които трябва да се притежават? Първото е да вярвате, че Бог е истината; това е най-основното нещо. Можете ли да го направите? (Да, можем.) Антихристите не притежават това най-основно нещо. Второто е да приемете, че Божието слово е истината; това също може да се счита за най-основното нещо. Третото е да се покорявате на устроеното и подреденото от Бог. Това е абсолютно непостижимо за антихристите, но тук започва да става трудно за вас. Четвъртото е да приемате всичко от Бог, без да спорите, да се оправдавате, да изтъквате причини или да се оплаквате. Това е абсолютно невъзможно за антихристите. Петото е да се покаете, след като сте се бунтували или сте извършили

прегрешения. Просто ще ви бъде трудно да го постигнете. То е, когато след извършване на прегрешения хората постепенно придобиват известно познание за собствения си покварен нрав през период на размисъл и търсене, тъга, негативизъм и слабост. Разбира се, това изисква време. Може да е една или две години, а може и повече. Човек може истински да се покае едва след като напълно разбере покварения си нрав и отстъпи от сърце. Въпреки че това не е лесно, в крайна сметка проявления на покаяние могат да се видят у онези, които се стремят към истината, онези, които могат да постигнат Божието спасение. Но антихристите не притежават това. Помислете си, кой антихрист не разравя последните три или пет години, или дори 10 или 20 години, след като е направил нещо лошо? Независимо колко време е минало, след като се срещнеш отново с тях, всичко, за което говорят, са все още онези техни доводи. Те все още не признават и не приемат собствените си злодеяния и дори не показват и капка угризение. Това е разликата между антихристите и обикновените покварени хора. Защо антихристите не могат да покажат угризения? Каква е първопричината? Те не вярват, че Бог е истината, което води до неспособността им да приемат истината. Това е безнадеждно и се определя от същността на антихристите. Когато Ме слушате да разнищвам различните проявления на антихристите, си мислите: „С мен е свършено. Аз също имам нрава на антихрист — не съм ли и аз антихрист?“. Не е ли това липса на проницателност? Вярно е, че ти имаш нрава на антихрист, но това, по което се различаваш от антихристите, е, че все още притежаваш положителни неща. Ти можеш да приемеш истината, да се изповядаш, да се покаеш и да се промениш, и тези положителни неща могат да ти дадат възможност да се отървеш от нрава на антихристите и да позволят на покварения ти нрав да бъде пречистен, а ти да постигнеш спасение. Не означава ли това, че имаш надежда? Все още има надежда за теб!

Всички вие намирате писането на статии със свидетелства за преживяване за много трудно и не можете да ги създадете. Някои хора пишат само една статия със свидетелство след много години преживяване. Някои пишат само една, след като са вярвали 10 или 20 години, и обобщават квинтесенцията на преживяванията от тези години в едно неразривно цяло. Някои са вярвали в Бог 30 години и все още нямат истинско познание за преживяване. В крайна сметка те не разбират истината. И така, какво трябва да направя, изправен пред това настоящо положение, в което вие не разбирате истината? Трябва да ви говоря повече, търпеливо и искрено, да говоря повече и най-подробно, а вие трябва да имате малко търпение и да слушате повече Моето общение. Слушайте внимателно, придобийте проницателност и се стремете да разберете същността на всеки аспект на истината. Както току-що казах, ако ти разбереш кои са проявленията на онези, които притежават нрава на антихристите, кои са проявленията на онези хора със същността на антихристите и каква е разликата между двете, тогава ти

ще имаш път, по който да вървиш, а в същото време ще имаш и проницателност. Ще можеш да разпознаваш собствения си покварен нрав и същността на антихристите. Ако срещнеш антихрист, ще можеш своевременно да го разпознаеш и разобличиш, своевременно да спреш и ограничиш неговите прибързани и своеволни действия и практики и да избегнеш или намалиш загубите, причинени от неговите злодеяния на делото на църквата. В противен случай, ако имате слаба способност за възприемане и ви липсва проницателност, или ако не сте добросъвестни, когато става въпрос за истината, и винаги разбирате само доктрини и не можете да прозрете същността на човека, то ще доведе до това, че не само няма да можете да разпознаете антихристите около вас, но и ще ги следвате, сякаш са добри водачи. Помислете внимателно, обмислете внимателно, нещата, които антихристите правят, повече полза ли носят или нанасят повече вреда на Божия дом? След внимателно обмисляне можете да видите, че въпреки че антихристите изглежда вършат някои добри неща, докато работят в Божия дом, те всъщност нанасят повече вреда, отколкото носят полза. Придобитото не си струва загубите. Всъщност добрите неща, които правят, носят още по-големи скрити опасности, като причиняват повече вреда, отколкото носят полза на делото на църквата. Ролята, която тези хора играят в Божия дом, е на слуги на Сатана.

25 април 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ОСМА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

Г. Техните перспективи и съдба

Първо нека да преговорим за какво разговаряхме на последното събиране. (Последния път Бог разговаря по втора точка от начина, по който антихристите се отнасят към своите перспективи и съдба — как антихристите се отнасят към дълга си. Антихристите имат три вида отношение към своя дълг. Първо, Бог предоставя ресурс за човечеството и го води, затова да изпълняваш дълга си като сътворено същество пред Бог е напълно уместно, естествено и обосновано и е най-справедливото и красиво нещо сред човечеството, но антихристите го считат за вид сделка и искат да разменят изпълнението на дълга си за добри перспективи и добра крайна цел. Второ, когато Бог върши делото Си, Той изразява много истини. Антихристите не само не считат Божието слово за истината, като нещо, което човечеството трябва да притежава, към което трябва да се стреми, което трябва да приеме и в което трябва да навлезе, за да бъде спасено, а напротив, те считат преследването на перспективи, крайна цел, репутация и статус за истината и за неща, които трябва да отстояват и да придобият. Трето, Бог върши делото Си, за да управлява и да спаси човечеството, но от гледна точка на антихристите това е просто сделка и игра. Те вярват, че хората могат да придобият благословиите на небесното царство само чрез усърдна работа и сделки. Ако се съди по отношението на антихристите към истината за това, че Бог изисква хората да изпълняват дълга си, техният нрав е нечестив.) Има ли какво да се добави? (Антихристите считат изпълнението на дълга си за единствения начин да се стремят към благословии. Щом желанието им да придобият благословии бъде осуетено, те могат незабавно да изоставят дълга си или дори да оставят Бог. Такова е отношението на антихристите, когато желанието им да придобият благословии е осуетено.) (Антихристите не се каят истински. Когато са освободени или отлъчени, защото са причинили прекъсвания и смущения или са извършили злодеяния, и Божият дом им даде още един шанс да изпълняват дълга си, те не са благодарни. Вместо това се оплакват и осъждат, като казват: „Викате ме

обратно, когато имате нужда от мен, а просто ме изритвате, когато нямате“. Това показва, че антихристите никога няма да се покаят.) Казано накратко, същността, която антихристите проявяват в отношението си към своя дълг и в отношението си към Божието слово, в общи линии е една и съща. Те просто проявяват един и същ нрав и една и съща същност в отношението си към тези различни неща. Миналия път в общи линии разговаряхме за всяка същност, която антихристите проявяват в отношението си към своя дълг. Първа точка: те не вярват и отказват да признаят, че Божието слово е истината. Втора точка: дори да разговаряш с тях за Божието слово и те да могат да разберат истината, те не я приемат. Трета точка: те отказват да се покорят на Божието върховенство и подредби. Четвърта точка: те никога не се каят истински. Това не е ли същността на техните проявления? (Да.) Вие ли измислихте тези четири точки? (Не.) Повечето от това, за което говорихте, бяха някои от проявленията, за които разговаряхме миналия път, но все още не сте прозрели каква същност се крие зад тези проявления. Същността, която антихристите проявяват пред истината и пред Бог, винаги е отказ да признаят, да приемат, да се покорят или да се покаят. След като антихристите се отнасят така към Божието слово и към своя дълг, как се отнасят към кастренето? Какви други проявления има, които дават възможност на хората да видят, че те притежават гореспоменатата същност и да потвърдят, че те са антихристи, врагове на Бог и врагове на истината? Това е третата точка, за която ще разговаряме днес: как антихристите се отнасят към кастренето. Тази точка е третата подтема за това как антихристите се отнасят към своите перспективи и съдба. Виждате ли, общуването по всяка истина изисква такова конкретно общуване и конкретно търсене и размишление. Ако говорех само в общи линии, нямаше да можеш да разбереш реалностите на всяка истина по-конкретно. Добре, няма да преговаряме повече съдържанието, за което разговаряхме миналия път. Този път ще разговаряме официално по третата точка.

3. Как антихристите се отнасят към кастренето

Кастренето е нещо, което всеки, който вярва в Бог, може да преживее. По-специално в хода на изпълнение на дълга, с увеличаването на преживяването им на кастрене, повечето хора все повече осъзнават смисъла на кастренето. Те чувстват, че от кастренето има толкова много ползи и са все по-способни да се отнасят правилно към него. Разбира се, стига да могат да изпълняват даден дълг и независимо какъв дълг изпълняват, всеки човек ще има възможността да бъде кастрен. Нормалните хора могат да се отнасят правилно към кастренето. От една страна, те могат да приемат кастренето с богопокорно сърце, а от друга страна, могат също така да се самоанализират и да опознаят какви проблеми имат. Това е обичайното отношение и гледна точка на хората, които се стремят към истината, по отношение на кастренето. И така, дали антихристите също се отнасят към

кастренето по този начин? Категорично не. Отношението на антихристите и това на хората, които се стремят към истината, със сигурност е различно, що се отнася до тяхното отношение към кастренето. На първо място, що се отнася до антихристите, те не са способни да приемат, когато ги кастрят. И за неспособността им да го приемат си има причини, като основната е, че когато ги кастрят, те чувстват, че са посрамени, че са изгубили репутацията, статуса и достойнството си, че са останали без способността да надигнат глави пред всички. Тези неща оказват влияние върху сърцата им, затова намират за трудно да приемат кастренето и смятат, че всеки, който ги кастри, им има зъб и е техен враг. Такъв е манталитетът на антихристите, когато ги кастрят. Можете да сте сигурни в това. Всъщност именно при кастренето най-ясно се разкрива дали даден човек може да приеме истината и дали може наистина да се покори. Фактът, че антихристите толкова силно се съпротивляват на кастренето, е достатъчен, за да покаже, че те изпитват неприязън към истината и че изобщо не я приемат. Следователно именно това е същината на проблема. Не гордостта им е същността на проблема, а неприемането на истината. Когато ги кастрят, антихристите настояват това да се прави с любезен тон и добро отношение. Ако тонът на този, който го прави, е сериозен и отношението му е строго, антихристът ще се съпротивлява, ще се противопоставя и ще се разлюти от срам. Изобщо не го интересува дали това, което се разобличава у него, е вярно или дали е факт, и не премисля къде е сгрешил или дали трябва да приеме истината. Мисли само за това дали суетата и гордостта му са накърнени. Антихристите са напълно неспособни да признаят, че кастренето помага на хората, че е изпълнено с любов и носи спасение, че е от полза за хората. Дори не могат да го видят. Дали това не е малко непроницателно и неразумно от тяхна страна? И така, какъв нрав разкрива антихристът, когато е изправен пред кастрене? Без никакво съмнение, това е нрав на неприязън към истината, както и надменен и непримирим нрав. Това разкрива, че природата същност на антихристите се състои в това, че изпитват неприязън към истината и я мразят. Следователно антихристите най-много се страхуват да бъдат кастрени. Щом ги кастрят, грозното им състояние се разобличава напълно. Когато антихристите са кастрени, какви проявления показват и какви неща може да кажат или да направят, които позволяват на другите ясно да видят, че антихристите са антихристи, че се различават от обикновения покварен човек и че тяхната природа същност е различна от тази на онези, които се стремят към истината? Ще дам няколко примера, а вие можете да се замислите върху тях и да ги допълните. Когато антихристите са кастрени, те първо пресмятат и мислят: „Що за човек ме кастри? Какво цели? Откъде знае за това? Защо ме кастри? Дали не ме презира? Да не съм казал нещо, с което да го оскърбя? Да не ми отмъщава, защото имам нещо хубаво и не съм му го дал, и използва тази възможност да ме изнудва?“. Вместо да се самоанализират и да осъзнаят собствените си

прегрешения, минали простъпки и покварения нрав, който са разкрили, те искат да намерят улики в самото кастрене. Те считат, че в него има нещо подозрително. Ето как се отнасят към кастренето. Има ли тук някакво истинско приемане? Има ли някакво истинско познание или самоанализ? (Не.) Когато повечето хора са кастрени, това може да е, защото са разкрили покварен нрав. Може да е и защото са направили нещо нередно поради невежество и са предали интересите на Божия дом. Може да е и защото са били нехайни в дълга си и това е причинило загуби за делото на Божия дом. Най-омразното нещо е, че хората безсрамно правят каквото си искат без задръжки, нарушават принципите и прекъсват и смущават делото на Божия дом. Това са основните причини, поради които хората са кастрени. Кое е най-важното отношение, което трябва да имаш към това, че те кастрят, независимо какви обстоятелства са го наложили? Първо, трябва да го приемеш. Който и да те кастри, по каквато и причина да го прави, независимо дали звучи грубо или какви са тонът и формулировката, трябва да го приемеш. След това трябва да признаеш къде си сгрешил, какъв покварен нрав си разкрил и дали си действал в съответствие с истините принципи. Преди всичко, това е отношението, което трябва да имаш. А дали антихристите притежават такова отношение? Не, от началото до края отношението, което те излъчват, е отношение на съпротива и отвращение. Могат ли с подобно отношение да притихнат пред Бог и скромно да приемат кастренето? Не, не могат. И така, какво ще направят тогава? Най-напред ще спорят ожесточено и ще вадят оправдания, за да защитят и оспорят грешките, които са допуснали, и покварения нрав, който са разкрили, с надеждата да спечелят разбирането и прошката на хората, така че да не се налага да поемат каквато и да е отговорност или да приемат думите, с които ги кастрят. Какво отношение проявяват, когато ги кастрят? „Не съм съгрешил. Нищо лошо не съм направил. Ако съм допуснал грешка, имало е причина за това; ако съм допуснал грешка, не съм го направил нарочно, не трябва да поемам отговорност за нея. Кой не допуска грешки понякога?“. Те се хващат за тези твърдения и фрази, но не търсят истината, нито признават грешките, които са допуснали, или покварения нрав, който са разкрили, и определено не признават с какви намерения и цели са извършили зло. Колкото и очевидни да са грешките, които са допуснали, или колкото и голяма загуба да са причинили, те си затварят очите за тези неща. Не изпитват ни най-малко тъга или вина и съвестта им изобщо не ги укорява. Вместо това те се оправдават с всички сили и водят словесна война, като си мислят: „Всеки има основателна гледна точка. Всеки си има причини. Всичко се свежда до това кой е по-добър в говоренето. Ако успея да прокарам оправданието и обяснението си пред мнозинството, тогава печеля, а истините, които ти изричаш, не са истини, и твоите факти не са валидни. Искаш да ме заклеймиш? Няма начин!“. Когато антихристът е кастрен, в дълбините на сърцето и душата си той категорично и решително се съпротивлява, изпитва отвращение и го отхвърля.

Неговото отношение е: „Каквото и да кажеш, колкото и да си прав, няма да го приема и няма да го призная. Вината не е моя“. Колкото и ясно фактите да разкриват покварения им нрав, те не го признават и не го приемат, а продължават да се противопоставят и съпротивляват. Каквото и да говорят другите, те не го приемат и не го признават, а си мислят: „Да видим кой кого може да надприказва. Да видим кой говори по-добре“. Това е един вид отношение, с което антихристите подхождат към кастренето.

Дали човек може да приеме истината, или не, се разкрива, когато го кастрят. Всички антихристи говорят много ясно, когато изричат думи и доктрини, но когато ги кастрят, те продължават да се съпротивляват, да спорят и да предизвикват, и изобщо не приемат истината. Те не могат да приложат на практика нито една от думите и доктрините, които обикновено бълват. Защо е така? Причината е, че антихристите в същността си изпитват неприязън към истината. Нравът на антихристите е жесток и изключително надменен. Тяхното отношение пред истината и фактите винаги е непримиримо, изпълнено със съпротива и антипатия. Когато ги кастрят, освен че се оправдават и обясняват, доколкото могат, за да запазят собствената си репутация, антихристите имат най-силното убеждение: „Аз вярвам в бог, а не в някой човек. Бог е праведен и независимо как ме кастри човек, той не може да реши съдбата ми. Аз не приемам истината, но какво може да направи той по въпроса?“. В сърцата си те са предизвикателни: „Колкото и правилни или съответстващи на истината да са нещата, които казва човек на земята, те не са истината, само директните слова от бог на небето са истината. Колкото и човек на земята да съди, да наказва и да кастри другите, той не е праведен, само бог на небето е праведен“. Какъв е негласният им намек? „Колкото и правилни или съответстващи на истината да са нещата, които казва бог на земята, те не са истината. Само бог на небето е истината, бог на небето е най-великият. Въпреки че бог на земята също може да изразява истината, той не може да се сравнява с бог на небето“. Нямат ли това предвид? (Да.) „Това, в което вярвам, е бог на небето, а не бог на земята. Колкото и правилни или съответстващи на истината да са думите, които ти, обикновеният човек, изричаш, ти все пак не си бог на небето. Бог на небето господства над всичко. Бог на небето определя съдбата ми. Бог на земята не може да определи съдбата ми. Колкото и да са съвместими с истината нещата, които казва този бог на земята, аз няма да ги приема. Аз приемам само бог на небето и само на него се покорявам. Както и да се отнася с мен бог на небето, аз ще му се покоря“. Всички тези думи са думи, които антихристите разкриват, когато ги кастрят. Това са все думи, които идват от сърцата им. Тези техни сърдечни думи напълно представят техния нрав и разкриват тяхната природа същност, която изпитва неприязън към истината и я мрази. Когато антихристите разкрият тези думи, истинското им лице е напълно изложено на показ. Може да се каже, че всеки, който може да изрече тези думи, е истински антихрист и неподправен дявол и

Сатана. Някои антихристи проявяват непреклонно отношение, което не е нито раболепно, нито надменно, когато ги кастрят. Те не приемат истината и не приемат да бъдат кастрени, нито наистина опознават себе си. Вместо това те се оттеглят в онова свое убеждение и го използват, за да защитят собствената си репутация, статус и усещане за значимост, като напълно разобличават своята същност на неверници. Те използват думите „вярвам в бог, а не в някой човек, и бог е праведен“, за да опровергаят и победят всички, да отрекат истината и да отрекат Бог на земята. В същото време те използват тези думи, за да прикрият и да избегнат отговорността за собствените си грехове и да прикрият своя покварен нрав и своята природа същност. Антихристите използват своето убеждение и своите теории, за да прикрият собствените си злодеяния, а също така ги използват, за да се утешават и да се предпазват. Как се утешават? Мислят си: „Всичко е наред, думите на човек на земята не се броят. Колкото и да са правилни нещата, които казва, няма да ги приема. Щом не приемам нещата, които казва, значи те не са факти и не са в съгласие с истината. Така че не е необходимо да поемам отговорност за каквито и да било грешки, простъпки или прегрешения, които върша, мога просто да правя каквото си искам, да се перча и да правя нещата по свой начин, както преди“. И така, антихристите продължават да вървят по пътя си по този начин, без никакви опасения и все така без никакво чувство за срам, като до самия край се придържат към желанието и намерението си да придобият благословии. Това е истинското лице на антихристите.

Когато антихристите са кастрени, те се разкриват. Това е моментът, в който тяхната природа същност е най-вероятно да бъде разобличена. Първо, могат ли да признаят злодеянията си? Второ, могат ли да се самоанализират и да опознаят себе си? И трето, когато са кастрени, могат ли да го приемат от Бог? По тези три критерия може да се види природата същност на антихриста. Ако човек може да се покори, когато е кастрен, да се самоанализира и по този начин да опознае собственото си разкриване на поквара и покварената си същност, тогава това е човек, който може да приеме истината. Той не е антихрист. Именно тези три критерия липсват на антихриста. Вместо това антихристът прави нещо друго, нещо неочаквано, т.е. когато го кастрят, той отправя неоснователни контраобвинения. Вместо да признае прегрешението си и да осъзнае покварения си нрав, той заклеймява човека, който го кастри. Как го прави? Казва: „Не всяко кастрене е непременно правилно. Кастренето е изцяло заклеймяване и осъждане от страна на човека; то не се прави от името на бог. Само бог е праведен. Който заклеймява другите, ще бъде заклеймен“. Това не е ли неоснователно контраобвинение? Що за човек би отправил такива неоснователни контраобвинения? Само безумно досаден човек, който не се вразумява, би го направил, и само някой, който е от рода на дяволите и Сатана, би го направил. Човек със съвест и разум никога не би постъпил така. Затова тези, които отправят неоснователни контраобвинения,

когато ги кастрят, определено са зли хора. Всички те са дяволи. Какво казват често антихристите, когато отправят неоснователни контраобвинения? „Вярвам в бог, а бог е праведен! Покорявам се на бог, а не на някой човек! Не всяко кастрене е непременно правилно. Ако бог ме кастри, ще го приема, но ако хората ме кастрят, няма да го приема!“. Първото нещо, което антихристите ще кажат, е: „Бог е праведен!“. Можеш да чуеш, че тонът им носи в себе си злобен манталитет. Второто нещо, което казват, е: „Покорявам се на бог, а не на някой човек!“. Чували ли сте тези две твърдения? (Да.) Изричали ли сте ги някога? (Не.) Повечето хора не смеят да изрекат тези две твърдения. Едва когато им се случи нещо, което те смятат за положително и което трябва да приемат, казват: „Бог наистина е праведен, правилно беше да бъда кастрен и дисциплиниран“. Те го приемат по положителен начин и изобщо не използват тези думи, за да защитават собствените си интереси или да се оправдават и обясняват. Те наистина приемат и признават тези думи и този факт от дълбините на сърцето си. Отношението на антихристите е различно. В контекста на кастренето те биха могли да използват този тон на гласа или този вид намерение, за да кажат: „Вярвам в бог, а бог е праведен! Покорявам се на бог, а не на някой човек!“. Какво означава това? Дали те са хора, които приемат истината? Със сигурност не са. Те отричат, че кастренето идва от Бог и е одобрено от Бог. Тяхната неспособност да го приемат от Бог напълно доказва, че не признават Божието върховенство над всичко и не вярват, че Божиите слова са истината. Как тогава могат да признаят, че Бог е праведен? Те очевидно използват тези думи, които на пръв поглед изглеждат правилни, за да заклеймяват другите, да заклеймяват онези, които са неблагосклонни към тях, които ги кастрят и които разобличават покварения им нрав. Това не са ли действия на зли хора? Това са зли хора. Злите хора може да използват правилни думи, за да се съпротивляват на Бог и да се противопоставят на истината в критични моменти, и да използват правилни думи, за да защитят собствените си интереси, собствения си имидж и собствения си престиж и репутация. Не е ли това безсрамно? „Нечестив човек прави дръзко лицето си“ (Притчи 21:29), това изречение се потвърждава при злите хора и антихристите. Антихристите са хора от този тип.

Друго нещо, което антихристите казват, е: „Вярвам в бог, а не в някой човек!“. На пръв поглед това изречение звучи ли погрешно? (Не.) Да вярваш в Бог, разбира се, е правилно — човек не може да вярва в някой човек. Тези думи са толкова благопристойни и правилни, в тях няма нищо лошо. За съжаление, смисълът на това изречение се променя, когато излиза от устата на антихрист. Какво показва тази промяна в смисъла? Че антихристите използват правилни думи, за да се измъкнат от неприятности и да се обяснят. Какво е намерението им, когато изричат тези думи? Каква е причината да изричат тези думи? Кои аспекти на тяхната същност доказва това? (Неприемане на истината, мразене на истината.)

Правилно, те не приемат истината. И така, те не приемат истината, но дали ще кажат открито: „Не я приемам; дори това, което ти каза, да е вярно, аз не го приемам.“? Ако кажат това, хората ще са способни да ги разпознаят, всички ще ги отхвърлят и те няма да могат да запазят позициите си, затова не могат да го кажат. Те разбират ясно тези неща в сърцата си. Именно в това се крие измамността и нечестивостта на антихристите. Те си мислят: „Ако открито ти се съпротивлявам, ако открито протестирам шумно срещу теб и ти се противопоставям, ти ще кажеш, че не приемам истината. Тогава няма да ти позволя да видиш, че не приемам истината. Ще използвам други средства, за да разреша този въпрос и да се защитя“. Затова те казват: „Вярвам в бог, а не в някой човек“. Независимо дали вярват в Бог или в някой човек, това, което разнищваме тук, е дали антихристите приемат истината. Не смесват ли понятията, като казват това? Те смесват понятията и се опитват да хвърлят прах в очите на хората. За да попречат на хората да видят, че не приемат истината, те казват, че признават Бог и признават истината, че вярват в Бог и вярват, че Бог е истината, и че щом Бог е истината, Бог не може да стане човек, а ако стане човек, тогава Той няма истината и този човек не е Бог. Ако се съди по това, не са ли те вече разкрити като антихристи? Те просто не признават, че Бог може да стане Христос и да стане обикновен човек. Те смятат, че само Бог на небето, само онзи Бог, Който е невидим и неосезаем и Когото човек може произволно да си представя и да използва, е Бог. Има ли прилики между този възглед и този на Павел? (Да.) Какво беше отношението на Павел към Христос на земята? Признаваше ли Го? Приемаше ли Го? (Не.) Павел каза: „Христос е син на живия бог и ние също сме синове на живия бог. Това означава, че всички ние сме братя и сестри на христос и по старшинство всички сме равни. Богът, в когото вярваме, е на небето. На земята няма бог. Затова не разбирайте погрешно, този човек на земята е христос, той е син на бог. Той не е същият като бог. Не може да представлява бог на небето, човек не може да го счита за истината и човек няма нужда да го следва“. Какво можем да разнищим от думите „Вярвам в бог, а не в някой човек“, които казват антихристите? Подобно на Павел, те признават само неясния Бог на небето и не признават, че Христос е Бог. С други думи, те не признават факта, че Бог се е въплътил и е станал обикновен човек — по този въпрос антихристите са точно като Павел. Те имат предвид: „Ако вярваш в бог, тогава вярвай в бог, а не в някой човек. Безполезно е да вярваш в някой човек, не можеш да придобиеш благословии от вярата в някой човек. За да вярваш в бог, трябва да вярваш в бог на небето, в невидимия бог. Бог на небето е толкова велик и толкова всемогъщ, какво може да направи бог на земята? Той може просто да изрази някои истини и да изрече някои правилни думи“. Ако разнищим и преценим тяхната същност въз основа на тези думи, те се съпротивляват на Христос, не признават Христос и отричат факта, че Бог се е въплътил. Те са отявлени антихристи.

Когато антихристите са кастрени, когато се сблъскват с неуспехи и когато някой ги разобличи, те използват фразата „Бог е праведен“, за да се защитят, да отрекат разобличаването си от другия човек и да отрекат кастренето си от другия човек. Каквото и да става, когато ги кастрят, основното им отношение е на предизвикателство, съпротива и неприемане, като правят всичко възможно, за да се обяснят и защитят. Някои дори казват: „Времето ще разкрие всичко. Бог е праведен. Нека един ден бог разкрие това вместо мен!“. Тъй като са покварени хора, колкото и големи загуби да нанасят на делото на Божия дом в хода на изпълнение на дълга си, те не се интересуват и не обръщат никакво внимание на това. Ако този факт бъде разобличен, те все така не признават, че тези загуби са причинени от тях, и не желаят да поемат отговорност. Накрая те все пак искат да оставят Бог да го разкрие вместо тях, сякаш Бог е там, за да им служи и трябва да ги защитава, когато правят грешки, сякаш Той е такъв Бог. Те не приемат истината, не могат да приемат да бъдат кастрени и не са способни да опознаят себе си, но това не е всичко — те дори искат от Бог да дава обяснения и оправдания за тях. Не е ли това срамно? Толкова е срамно! Всички антихристи са изключително безсрамни, а също и изключително нечестиви. Това е един аспект. Кои две твърдения често изричат антихристите, когато ги кастрят? („Вярвам в бог, а не в някой човек!“, „Бог е праведен!“.) Това са два израза, които те обичайно използват. Те не могат да изрекат никакъв друг софизъм, не смеят да го направят. Те използват две правилни твърдения, за да подведат хората, да спорят неразумно в своя полза, като се опитват да превърнат нещо погрешно в нещо правилно, да превърнат нещо нечестиво в нещо справедливо, да превърнат грешките си и загубите, които са причинили, в нещо обосновано. Искат да използват тези две твърдения, за да заличат всички тези неща с един замах, да ги изтрият напълно и да се преструват, че те не съществуват, и продължават да вярват, както винаги са вярвали. Има ли покаяние в това проявление на антихристите? (Не, няма.) Те не само че не се каят, но и проявяват друг аспект на антихристите — неприязън към истината, надменност, нечестивост и жестокост. Тяхната надменност се проявява във факта, че те презират всеки, който ги кастри, като си мислят: „Ти си просто човек, не ме е страх от теб!“. Това не е ли надменно? (Да.) По какъв начин се проявява тяхната нечестивост? (Като отправят неоснователни контраобвинения.) Отправянето на неоснователни контраобвинения е един аспект, а друг аспект е използването на правилни думи, за да се обясняват, оправдават и защитават. Какъв друг нрав се крие в това? Отправянето на неоснователни контраобвинения също е жестоко. Антихристите не признават, че Божието слово е истината. Ако някой разобличи тази тяхна същност, те все така не приемат факта, че не признават истината. Те не се самоанализират и не се опитват да опознаят себе си. Вместо това отправят неоснователни контраобвинения и използват правилни и хубаво звучащи думи, за да заклеймяват другите. Методите и изразите, които

използват, за да заклеймяват другите, са едновременно коварни и нечестиви. Те знаят кои думи да използват, за да заклеймяват другите и да им затворят устата, така че другите хора да не знаят какво повече да кажат и да не могат да им направят нищо. Това е нечестивост. Този техен метод и практика са проявление на отявлен жесток нрав. Това са няколко типа нрав на антихристите, които можем да разнищим от въпроса за кастренето на антихристите. Тези типове нрав и разкривания на антихристите не съвпадат ли с четирите точки, за които говорихме преди? (Да.) Кои са тези четири точки? (Първа точка е, че не вярват и отказват да признаят, че Божието слово е истината. Втора точка е, че дори да разговаряш с тях за Божието слово и те да могат да разберат истината, те не я приемат. Трета точка е, че отказват да се покорят на Божието върховенство и подредби. Четвърта точка е, че никога не се каят истински.) Невярване, неприемане, непокорство и непокаяние — тези „четири не-та“ представляват същността на антихристите. Антихристите никога няма да приемат истината и никога няма да сведат глави пред фактите. Това е упорито непокаяние и то е нещо, което се разкрива от природата на антихристите. Това е първото проявление на това как антихристите се отнасят към кастренето. Въпреки че антихристите споделят един и същ нрав същност, известните поговорки и великите девизи, които излизат от устата им, със сигурност не са абсолютно еднакви. Понякога антихристите може да казват това, а друг път — онова, но каквато и реч да излиза от устата им, нейните характерни черти и същност ще бъдат еднакви — същността на думите им е на неприемане на истината. Ако не приемат истината, тогава какви точно са тези техни думи? Дали са думи, които са в съгласие с истината? Дали са човешки думи или думи, които са в съгласие с етиката? Дали са думи, които са в съгласие със съвестта и разума? (Това са дяволски думи.) Правилно. Да ги наречем празни думи или объркани думи не ги окачествява съвсем точно, но да кажем, че са дяволски думи, обяснява проблема.

Когато антихристите са кастрени, когато са критикувани и разобличавани от братята и сестрите, какви други думи казват те? Някои антихристи правят грешка или изричат някакви дяволски думи, за да подведат хората. Когато братята и сестрите видят това, те ги критикуват и кастрят, като ги разобличават като хлъзгави и измамни. Въпреки че външно не се противопоставят, вътрешно те се съпротивляват, сякаш казват: „Какво знаеш ти? По-знаещ ли си от мен? Вярвал ли си в бог толкова години, колкото мен? От колко години вярваш в бог? Няма да падам на твоето ниво!“. Когато водачите и работниците ги кастрят, те може да възприемат отношение на хитруване, като ги баламосват повърхностно и казват някои приятни за ухото думи, но тайно са недоволни и непокорни, като търсят удобен случай за отмъщение. Ако ги кастри обикновен брат или сестра, антихристите не се държат толкова добре — те ще се разгневят и разярят, ще контраатакуват и ще отмъстят. Когато контраатакуват и отмъщават, те често

казват нещо от рода на: „Още си зелен да ме кастриш! Ако не вярвах в бог, пет пари не бих давал за никого!“. Има ли нещо нередно в тези думи? Това са думи, които обикновено се изричат от невярващи и от сериозно мерзки хора. Как може такова нещо да се чуе в църквата? Хората, които могат да говорят така, са уникална група и тази уникална група притежава уникален темперамент. В какво е уникален техният темперамент? Такива хора често се позовават на старшинство в църквата. Те гледат на всички като на по-непълноценни от тях, не харесват никого и искат да им четат конско, да измъчват и да манипулират всички. Те мислят, че въпреки че вярват в Бог, никой не е пригоден да им бъде партньор. Нищо чудно, че изричат тези надменни думи, когато хората се отнасят към тях като към братя и сестри и водят с тях сърдечни разговори, като разобличават покварения им нрав и кастрят думите и действията, които са проявили и които не са съгласно истината. Те гледат на Божия дом като на общество и като на свое собствено владение и гледат на братята и сестрите в църквата като на свои младши. Те мислят, че братята и сестрите знаят малко и имат само повърхностно разбиране за обществените въпроси, че са на дъното на обществото и трябва да бъдат презирани, разигравани и потъпквани от другите. Те мислят, че братята и сестрите са лесни за мачкане и разиграване, и те няма да бъдат такъв тип хора. Следователно те мислят, че всеки, който ги кастри и разобличава, ги тормози, омаловажава и изключва. Те вече са се предпазили в сърцата си: „Не си и помисляй, че можеш да ме измъчваш и тормозиш! Още си зелен!“. Това не е ли нещо, което би казал някой с „героичен дух“? За съжаление, тези думи не са истината. Колкото и дух или морална почтеност да имаш, Бог няма да те одобри. Бог ненавижда такъв нрав и хората, които изричат тези думи. Хората, които казват такива неща пред Бог, са заклеймени и отритнати от Бог. Хората, които се придържат към тези думи, сякаш са истината, никога не могат да бъдат спасени от Бог. И така, нека разгледаме отново, какво не е наред с тези думи? Всеки е равен пред истината и няма разлика по отношение на възрастта или в низостта и благородството на хората, които изпълняват дълга си в Божия дом. Всички са равни пред дълга си, просто вършат различна работа. Между тях няма различия въз основа на това кой има старшинство. Пред истината всеки трябва да запази смирено, покорно и приемащо сърце. Хората трябва да притежават този разум и това отношение. И така, нима хората, които казват: „Още си зелен да ме кастриш!“, не са изпълнени с атмосферата, идеологията и мерзостта на обществото? Те гледат на Божия дом като на общество, на братята и сестрите в Божия дом — като на уязвима група от най-ниското ниво на обществото, а на себе си — като на шефове на всичко, които никой не може да докосне или провокира и които се грижат нещата да не свършат добре за онези, които ги разобличават и кастрят. Те мислят, че Божият дом е същият като обществото, че който е непреклонен и властен, ще може да устои, че никой няма да посмее да докосне онези, които са

безмилостни, свирепи и зли, и вярват, че всички хора, които приемат да бъдат кастрени, са некомпетентни и некадърни. Те мислят, че никой няма да посмее да докосне хората, които имат някакви способности, че никой няма да посмее да ги разобличи, дори и да направят грешки, и че те са непоклатими като скала! Антихристите мислят, че независимо в коя от групите по света се намират, те трябва да са силни и достатъчно безмилостни и зли, за да не бъдат тормозени или разиграванi с лека ръка от другите. Те мислят, че това е способност и компетентност, и искат да използват тази способност, за да придобият статус, слава и придобивки и в крайна сметка да си осигурят добра крайна цел. Какъв нрав е това? Той е едновременно жесток и нечестив. Без значение колко проповеди слушат антихристите, те не могат да разберат истината. Те не могат да видят, че истината царува в Божия дом. Те не могат да видят промените, които претърпяват онези, които приемат истината, и дори да ги видят, не ги признават за промени. Те мислят, че тези промени са резултат от преструвки и самовъздържание и че те няма да се въздържат и да приемат нещата безропотно заради това. Тъй като имат такава логика, те могат да казват неща като: „Не си и помисляй, че можеш да ме измъчваш и тормозиш!“. Не е ли това нечестивостта на антихристите? Такива мисли и гледни точки са нечестиви. Това, че могат да изричат тези думи и да действат по този начин, е разкриване на жестокия им нрав. Има ли такива хора в църквата? Когато братята и сестрите водят сърдечен разговор с тях, разобличават ги, говорят за техните проблеми, недостатъци и разкривания на поквара, те мислят, че са тормозени, унижавани и не са приемани на сериозно. Тогава казват: „Още си зелен да ме кастриш!“. Когото и да видят да приема кастрене, те винаги ще си мислят: „Можеш ли да придобиеш истината, като приемаш кастрене? Това би било невъзможно!“. Те не признават това. Мислят, че да кастриш хората е да ги тормозиш и да им намираш някакъв недостатък, с който да ги измъчваш, и че хората са тормозени, когато правят някои малки грешки, защото са твърде простодушни. Те не признават, че да кастриш хората е да ги обичаш и да им помагаш. Те не признават, че хората могат истински да се покаят и променят само когато приемат да бъдат кастрени, а още по-малко признават факта, че истината царува в Божия дом. Следователно антихристите често си казват: „Който и да ме кастри, никога няма да оставя нещата така. Няма как да позволя на някого да ме тормози!“. Какви хора са способни да изрекат такива думи? Само онези, които не приемат истината и я мразят, могат да изрекат такива думи. Всеки човек, който има такъв жесток нрав и може да изрече такива думи, има природата същност на антихристите и е от рода на Сатана.

Когато ги кастрят, антихристите казват и друга фраза: „Ако не вярвах в бог, пет пари не бих давал за никого!“. Какво означава тази фраза? Това е често срещано твърдение, изричано от определен вид антихристи. Щом казват това, нека го разнищим. Щом могат да изрекат тези думи, те трябва да имат определен смисъл.

На пръв поглед тези думи сякаш казват, че откакто са започнали да вярват в Бог, тези хора са претърпели голяма промяна. В тези думи сякаш има чувство на благодарност, като например: „Бог ме промени, бог ме завоюва. Ако бог не ме беше променил, щях да бъда един непоносимо надменен човек“. На пръв поглед тези думи сякаш носят определена нагласа на благодарност, но разнищени от друга гледна точка, с тях има голям проблем. Антихристите казват, че преди да повярват в Бог, за никого не им е пукало. Какъв е нравът на тези хора? (Надменен и жесток.) Това са изключително надменни и жестоки хора и ако не вярваха в Бог, щяха да бъдат изключително зли хора. Да не ти пука за никого означава да не зачиташ никого, означава, че всички са потъпкани под краката ти и че колкото и велики или добри да са другите хора, в твоите очи те са нищо. Те не отстъпват пред никого, презират всички и не служат на никого. Ако ги помолят да служат на някого, това би накърнило достойнството им. Ако има някой, достоен за тяхната служба, това е само Бог на небето. Сега, когато вярват в Бог, те са сдържали проявлението и разкриването на това, че не им пука за никого, и след като са дошли в Божия дом, те неохотно са се принизили да работят с другите в група, да се справят с нещата и да взаимодействат с другите като нормални хора. Но когато се справят с нещата и взаимодействат с другите, някои неща неизбежно не се случват така, както биха искали, и това кара онзи техен нрав да избухне отново, което поражда тези думи. Първоначално, в света навън, когато не са вярвали в Бог, те не са отстъпвали пред никого и са мислили, че никой не е достоен да взаимодейства с тях. И така, откакто са започнали да вярват в Бог, отстъпили ли са пред някой брат или сестра в Божия дом? (Не.) Независимо в коя група е бил, дали човек с нормална човешка природа и нормална рационалност би постъпил така? (Не.) Дори невярващите казват: „Сред всеки трима души, които вървят заедно, има поне един, който може да ми бъде учител“. Тоест, сред всеки трима души определено има един, който е по-силен и по-добър от теб, който може да ти бъде учител и да ти помогне. Невярващите казват такива думи, така че признават ли тези надменни хора правилността на тези думи? Могат ли да взаимодействат наравно с другите в група? Могат ли да бъдат здравомислещи? (Не.) И така, когато са сред невярващите, които нямат вяра в Бог, какви хора са тези антихристи? (Те са проблемни хора.) Точно така, те са негодници, те са проблемни хора. Няма как някой да направи нещо относно тях. Никой не смее да ги провокира, ядосва или докосва. Те са негодници! Ако ги ядосаш, ще има последствия, все едно си ядосал жесток демон. Обикновено в обществото никой не смее да се закача с такива хора. Техният нрав и принципите им при справяне с нещата са да бъдат груби и неразумни и да създават проблеми на всяка крачка. Никой не смее да ги ядосва, никой не смее да ги докосва и никой не смее да ги тормози; те са единствените, които тормозят хората. Това постига целта им. И така, могат ли да се променят, след като дойдат в Божия дом? Променили ли са се? (Не, не са.) Какво ни показва,

че не са се променили, че не могат да се променят? (Фактът, че казват: „Ако не вярвах в бог, пет пари не бих давал за никого!“.) Обикновено те не изричат тези думи — в какъв контекст ги изричат? Когато някой посочи недостатъците им, каже неща, които накърняват достойнството им, или засегне болна тема, те изтърсват тази фраза: „Ако не вярвах в бог, пет пари не бих давал за никого! Ти смееш да се бориш с мен, за какъв се мислиш?“. Какъв нрав е това? Те дори добавят една встъпителна фраза, като казват: „Преди да повярвам в бог, пет пари не давах за никого“. Нима не продължаваш да не отстъпваш пред никого и да не слушаш никого, сега, когато вярваш в Бог? Не си ли все същият непокътнат дявол и Сатана? Те смятат, че са се променили към по-добро, след като са повярвали в Бог. Ако са се променили към по-добро, как могат да изричат тези думи? Те изобщо нямат съвест или разум и смеят открито да вдигат врява и да дават на другите да разберат: „Аз съм бандит и от никого не се страхувам!“. С какво може да се хвали един тиранин, негодник и бандит? С какво има да се перчи? И все пак антихристите се перчат по този начин. Те смятат факта, че някога са били тирани, за свое славно минало и се фукат с него в Божия дом. Какво място е Божият дом? Това е място, където царува истината. Това е свято място, където Бог спасява хората. Как може да толерира това да изричаш тези дяволски думи? Антихристите нямат чувство за срам, не знаят, че това са дяволски думи, и дори парадират с тях, сякаш са добри думи и истината. Те са наистина безсрамни индивиди, не познават срам, и са отвратителни! Когато такъв човек ви говори дяволски думи, имате ли да кажете нещо подходящо за опровержение? (Веднъж срещнах такъв човек; той не отстъпваше пред никого в църквата. По онова време той каза такива думи, за да ме критикува. Аз нямах никаква проницателност и му казах, че го приемам.) Ти отговори така. Беше неправилно да отговориш така; не си свидетелствал. Трябва да посочиш проблемите му и да го засрамиш. Когато той говори дяволски думи, не бива да се предаваш и не бива да се подчиняваш на тези дяволски думи. Трябва да го разобличиш. За да бъдеш един от Божиите победители и да свидетелстваш за Бог, трябва да можеш да засрамваш дяволите и Сатана и да изричаш думи, които могат да засрамят Сатана и които съответстват на истината. Дори и да не го приеме, той няма да има какво да каже, ще се държи прилично и ще се покори. Дали сплашването на такъв човек ще проработи? Ами заклеймяването му? Ами да обсъждаш с него и да го увещаваш? (Не.) Тогава какво ще проработи? (Ако някой каже такива думи в църквата, аз бих казал: „Да не се опитваш да се държиш безобразно? Ако можеш нормално да слушаш братята и сестрите, които разговарят за истината, и да приемеш истината, тогава добре, но ако искаш да се държиш безобразно тук, тогава си тръгвай. Божият дом не ти позволява да се държиш безобразно тук. Тези твои думи не съответстват на истината. Не се излагай тук!“.) Тези думи са много силни, но хората от този тип са тирани и бандити. Страхуват ли се от такива думи? (Не, не се страхуват.)

Нека ви разкажа нещо. В миналото срещнах един човек, който е бил готвач, преди да повярва в Бог. Веднъж той Ми каза: „Когато бях готвач в света навън и онези големци и чиновници идваха да пият, не исках да имам нищо общо с тях. Когато им готвех, държах едната си ръка на кръста, единия си крак на пръсти и им готвех с една ръка“. Той демонстрираше това, докато говореше, и държанието му изглеждаше толкова възмутено, колкото и предизвикателно. Подтекстът му беше: „Нито един от невярващите не може да се мери с мен и няма да отстъпя пред никого от тях. Аз съм много способен и в света навън хората като мен са почтени. Обикновено не ми пука за чиновниците!“. Той жестикулираше, докато говореше, звучеше доволен от себе си и демонстрираше тези движения с лекота. Виждах, че е много вещ в показването на тези движения, това държание и тази поза — че ги е изпълнявал често. Разбрах, че прави това представление с известно намерение да се покаже и да се похвали със своето „славно минало“ в опит да накара другите да му се възхищават. Когато го видях да се държи така, се усмихнах, а след това му казах: „Значи, ти имаш лош нрав“. Казах това с усмивка и не казах нищо повече. Лицето му веднага помръкна, той незабавно спря движенията си и замълча. Оттогава нататък той повече не говореше за своето „славно минало“. Какво му казах? (Ти имаш лош нрав.) Какъв беше смисълът на това? (То е посочило неговата природа същност и той е бил засрамен.) Правилно. Ядосах ли го? Спорих ли с него? Накърних ли достойнството му? (Не.) Отнесох ли се прибързано с него и казах ли: „Махай се оттук! За какво вярваш в Бог?“ или „Още си зелен, за да Ми говориш за своето „блестящо минало“!“? Използвах ли тези методи? (Не.) Без да намеквам нищо от това, просто казах едно изречение: „Значи, ти имаш лош нрав“, и той се засрами и замълча. Изразих гледната Си точка, без да се налага да обяснявам повече. Ако умен човек чуе това, веднага ще разбере какво означава и в бъдеще ще бъде по-сдържан. Какво мислите за този подход? (Добър е.) Би ли било уместно да споря с него с гневен поглед? (Не, не би било.) Ако някой каже: „Ако не вярвах в бог, пет пари не бих давал за никого!“, ти трябва да му кажеш: „Ако за никого не ти е пукало, преди да повярваш в Бог, това означава, че си имал лош нрав. Ако все още не искаш да ти пука за никого, сега, когато вярваш в Бог, това означава, че имаш още по-лош нрав и има нещо нередно в твоята същност“. Просто кажи това и наблюдавай реакцията и поведението му. Това се нарича да го настъпиш по мазола. Ще се натъжат ли злите хора, като чуят тези думи? Ще се разстроят. Ще си помислят: „Мислех си, че съм постигнал промяна във вярата си в бог, и дори използвах тези думи, за да покажа пригодността си и да се похваля със славното минало, което имах, преди да повярвам в бог. Не очаквах, че някой с разбиране ще разобличи срамната тайна зад това и ще разкрие, че имам лош нрав“. Какво означава лошият нрав? Казано по-меко, това означава, че човешката им природа не е добра; казано по-грубо, означава, че не са стока. Кои хора в обществото не са стока? (Хулигани, бандити, тирани и негодници.) Правилно, това

са тези хора. Щом кажеш, че не е стока и че нравът му е лош, той ще разбере. Ще разбере, че имаш предвид побойници, хулигани, тирани и зли хора — тези термини и типове хора. Ще се почувства ли добре, когато чуе, че принадлежи към тази категория? (Не.) Изобщо няма да се почувства добре. И ще трябва ли да казваш нещо повече? (Не.) Срамната му тайна ще бъде разкрита с това едно изречение. „Значи такъв човек си ти. Все още се перчиш тук, хвалиш се с негативни неща, сякаш са положителни. Какво се опитваш да направиш? Това е Божият дом, не се перчи тук. Това не е място, където да се перчиш. Ако искаш да се перчиш, тогава си тръгни. Божият дом е място, където царува истината, а не място, където да се разхождаш наперено и да провъзгласяваш злодеянията си. Какво имаш предвид, като се хвалиш с нечестиви и негативни неща в Божия дом? Имаш предвид, че Божието дело е постигнало резултати в теб. Бог ли каза това? Ти не благодариш на Бог, а се хвалиш със злодеянията си. Кого се опитваш да измамиш с тези думи? Може да заблудиш тригодишно дете, но не можеш да заблудиш братята и сестрите. Няма да ти се размине!“. Той е разобличен по този начин. След като антихристите чуят това, първо, те ще усетят, че не таиш злоба към тях; второ, думите ти ще уцелят в целта; трето, няма да си ги набелязал; и четвърто, тези думи са факти и изобщо няма да си преувеличил, като си ги казал. След като чуят тези думи, те веднага ще се въздържат. Защо ще се въздържат? Думите ти ще ги смутят и ще ги накарат да се засрамят. Когато отново са в твое присъствие, ще им е неудобно да повтарят такива думи. И дори отново да кажат такива неща, ще трябва да намерят подходящия повод и да проверят кой слуша. Във всеки случай няма да посмеят да ги кажат отново в твое присъствие. Това не ги ли е укротило? Ако срещнете такъв човек, ще се осмелите ли да му говорите така? (Да.) Има начин за справяне с такъв тип хора. Не е нужно да си избухлив или груб, просто ги укроти с усмивка. Това се нарича разобличаване и засрамване на Сатана. Това се нарича да останеш непоколебим в свидетелството си. Способността ти да ги разобличиш доказва, че си ги прозрял, че не харесваш хора като тях, че мразиш хора като тях, че гледаш отвисоко на хора като тях. Тези хора са в редиците на негативните персонажи, а ти си точно обратното на тях. Пред теб те се чувстват непълноценни; ти си по-силен и по-почтен от тях.

Когато антихристите са кастрени, когато понякога са разобличавани от братя и сестри, кои две безсрамни изречения казват те? („Още си зелен да ме кастриш!“, „Ако не вярвах в бог, пет пари не бих давал за никого!“.) Повечето хора не биха могли да кажат тези две изречения, нали? Какви отличителни белези имат тези думи? Те са бандитски и мерзки, с внушителния маниер на сатанинска надменост и сатанински нечестив нрав. Тези думи очевидно не биха излезли от устата на нормален човек, особено не и от някой, който се стреми към истината. От само себе си се разбира, че тези, които изричат тези думи, имат жестокия нрав на Сатана. Те са зли и са антихристи. Те не обичат истината и почитат злите сили,

насилието и жестоките сили и нрава на Сатана. Тази същност може да бъде забелязана само от тези две изречения, които те казват. Когато изричат тези думи, нравът и същността им се разкриват. Сред обикновеното, нормално, покварено човечество, всеки, който често изрича тези думи, не е стока, а всеки, който не изрича тези думи, въпреки че ги е чувал, който мисли, че тези, които ги изричат, са срамни и жестоки, който не би могъл сам да говори по този начин, който не би могъл да изрече тези думи, колкото и да мрази, да негодува и да гледа отвисоко на някого, и който презира хората, които казват тези думи — такива хора все още имат известно чувство за срам и почтена страна на своята човешка природа. Но тези, които често изричат тези думи, които често ги смятат за най-висши принципи за това как да се справят с нещата и да постъпват, без съмнение са антихристи, които са част от шайката на Сатана. Някои хора казват: „Преди да повярвам в Бог, не знаех дали тези думи са добри или лоши. Използвах ги, когато бях млад, но спрях да ги казвам по-късно, когато пораснах малко и станах по-зрял“. Това антихристи ли са? Не са. Когато хората са млади и невежи, когато за първи път се сблъскват с обществото и хората като цяло, те смятат тези думи за добри думи, за думи със стил. Те просто са твърде млади и незрели. Когато пораснат малко и са способни да различават добро от зло, да разграничават добри от лоши хора, те вече не изричат тези думи. Такива хора все пак имат малко съвест и рационалност. Откъде идва малкото съвест и рационалност? Тя идва от способността им да различават добро от зло, да знаят кое е вярно и кое е лъжа, кое е правилно и кое е грешно, от това, че имат избор и граници в начина, по който действат, говорят, справят се с нещата и постъпват. Тя идва от това, че не са сатани, не са зли хора, не са зверове, от това, че имат стандарти и принципи в постъпките си и са порядъчни хора.

Чрез разобличаването на антихристите се разкриват техните „мъдри думи“, техните житейски девизи и често изричаните от тях поговорки. С разкриването им излиза наяве и тяхната природа същност, което позволява на другите да я виждат все по-ясно. Ако тези неща не се разобличат и хората смятат тези понякога или често чувани думи за обикновени думи и нямат проницателност за тях, те няма да могат да ги окачествят. Ако не можеш да ги окачествиш, тогава каква е ползата от твоето разбиране на истината или от твоето познание за правилно и грешно? Могат ли те да повлияят на твоята позиция? Могат ли да повлияят на твоята гледна точка? (Не, не могат.) Тогава ти не си способен да разпознаеш кое е нормално разкриване на поквара и кое е проявление на същността на антихриста. Когато можеш ясно да разпознаеш тази същност, точно да я окачествиш и категоризираш и ясно да разпознаеш различните проявления, разкривания, нрав и същност на положителното и негативното, на нормалното и ненормалното, едва тогава ще можеш по-точно да разпознаваш хората и нещата. В противен случай погрешно ще мислиш, че проявлението на антихриста е обикновена поквара или

нормално разкриване, а понякога ще бъркаш някои обикновени разкривания на поквара с проявления на същността на антихристите. Не е ли объркано това? Да кажем, че си водач и в района, за който отговаряш, има антихристи. Ако им позволиш да останат, а отлъчиш обикновени братя и сестри, които имат разкривания на поквара, това не е ли грешка? (Да.) Следователно разбирането на тези подробни и специфични разграничения е от решаващо значение.

Когато антихристите са кастрени, техните проявления отиват много по-далеч от това, което току-що обсъдихме. Те не просто ще кажат няколко неприятни изречения или ще бъдат малко ядосани. Те ще направят повече неща и ще кажат повече неприятни думи. Още повече, те ще направят някои още по-зли неща, неща, които сериозно смущават делото на Божия дом и смущават нормалния църковен живот. Сега се опитайте да проведете общение за това какво друго биха могли да направят антихристите, освен да изрекат тези няколко изречения, което позволява на хората ясно да видят и да разпознаят, че те са антихристи, че техните дела и постъпки са на антихристи и че техният нрав е на антихристи. По този начин тези антихристи могат да бъдат разпознати и идентифицирани като антихристи от братята и сестрите, преди да причинят по-големи смущения. Така, от една страна, братята и сестрите могат да избегнат по-големи вреди за навлизането си в живота, а от друга страна, може да се предотврати прекъсването и смущението, които тези антихристи причиняват на делото на Божия дом. Не е ли по-добре този проблем да се открие, разреши, предотврати и поправи по-рано, отколкото по-късно? (Да.) Тогава проведете общение. (Когато антихристите са кастрени, те не приемат истината и казват някои думи, за да нападат хората. Без значение кой им дава съвет, щом засяга статуса или гордостта им, антихристите ще осъждат този човек в църквата и дори ще изопачават истината, за да защитят статуса и гордостта си.) Има ли нещо друго? (Веднъж срещнах един зъл човек, който заплашваше да съсипе всеки, който направи нещо, което е в негов ущърб. По онова време не разбирахме истината и ни липсваше проницателност. Страхувахме се от него. Той действаше своеволно и безразсъдно, когато изпълняваше дълга си, и когато видяхме някои проблеми в работата му и искахме да ги докладваме, той ни попречи и не ни позволи да направим доклад. Не притежавахме истината, затова по онова време не смеехме да му възразим, нито го докладвахме своевременно, което в крайна сметка причини големи загуби на делото на църквата. Това беше причинено от липсата ни на проницателност за антихристите. Той беше отлъчен едва по-късно, когато извърши много повече злодеяния.) По този въпрос вие не останахте непоколебими в свидетелството си, нито защитихте интересите на Божия дом, и позволихте делото на Божия дом да претърпи загуби. Вие носите отговорност за това. Сега изглежда, че този човек правилно е бил отлъчен и не са се отнесли несправедливо с него. Ако срещнете такъв човек отново в бъдеще, ще можете ли да го разпознаете? (Чрез Божието

общение се чувствам малко по-наясно с този аспект на истината за разпознаването на антихристите.)

Защо Божият дом иска да отлъчи антихристите? Би ли било редно да ги задържим и да ги оставим да служат? Би ли било редно да им дадем шанс да се покаят? (Не, не би било.) Има ли някакъв шанс те да се стремят към истината? (Антихристите не могат да се стремят към истината.) Сега сте открили, че антихристите са зли хора, които принадлежат на Сатана и не могат да се покаят, поради което са отлъчвани. Никой не се отлъчва лекомислено. Божият дом проявява търпение отново и отново, многократно им дава възможности да се покаят и им дава свобода на действие, така че добрите хора да не бъдат погрешно обвинени и никой да не бъде отлъчен или съсипан лекомислено. Не е лесно за тях да вярват в Бог толкова много години; Божият дом е толерантен към всеки, докато не бъде напълно прозрян, докато не бъде напълно разкрит. Но могат ли антихристите да се покаят? Те не могат да се покаят. Ролята, която играят в Божия дом, е на слуги на Сатана, които разрушават, прекъсват и смущават делото на Божия дом. Дори да имат някакви дарби и талант, те не биха могли да работят усърдно, за да изпълняват добре дълга си, или да поемат по правилния път. Дори антихристите да имат някои полезни аспекти, те категорично няма да дадат положителен принос за Божието дело в Божия дом. Те не правят нищо друго, освен да прекъсват, смущават и подкопават Божието дело, и не вършат добри неща. Ти ги задържа, за да ги наблюдаваш, и им даде шанс да се покаят, но те бяха неспособни на покаяние. В крайна сметка решението, което беше взето, беше да бъдат отлъчени. Преди да ги отлъчиш, ти вече беше прозрял факта, че този тип хора са антихристи, които по-скоро биха умрели, отколкото да се покаят, че са антагонистично настроени към Бог и истината. Следователно те бяха отлъчени. Щяха ли да бъдат отлъчени, ако бяха добри хора? Щяха ли да бъдат отлъчени, ако можеха да приемат истината и да се покаят? Най-много щяха да бъдат освободени от дълга си и изпратени да се занимават с духовни практики и самоанализ, нямаше да бъдат отлъчени. Щом Божият дом реши да отлъчи някого, това означава, че този човек би бил напаст в Божия дом, ако му бъде позволено да остане. Той не би вършил добри неща, а само би причинявал прекъсвания и смущения и би вършил всевъзможни лоши неща. В която и църква да се намираше, тя щеше да бъде смутена от него до такава степен, че да се разпръсне като пясък, работата да застои, повечето хора да се чувстват много унили и да загубят вярата си в Бог, а някои хора дори да искат да спрат да вярват и да не могат да продължат да изпълняват дълга си. Каква е причината за това? Причинено е от смущенията на антихриста. Антихристът трябва да бъде озаптен, премахнат и отлъчен, за да има тази църква някаква надежда, за да стане църковният живот нормален и за да могат Божиите избраници да навлязат в правилния път на вярата в Бог. Някои хора казват: „Бог е любов, така че трябва да

дадем и на антихристите шанс да се покаят“. Тези думи звучат много хубаво, но наистина ли е така? Наблюдавайте внимателно: кои антихристи и зли хора, които бяха отлъчени, по-късно опознаха себе си и бяха способни да се стремят към истината и да я обичат? Кои се покаяха? Нито един от тях не се покая и всички упорито отказваха да признаят греховете си, и колкото и години по-късно да ги видиш отново, те все още са такива, все още се вкопчват в онези неща, които са се случили тогава, и не ги пускат в опит да се оправдаят и обяснят. Нравът им изобщо не се е променил. Ако ги приемеш обратно и им позволиш да възобновят църковния живот и да изпълняват дълг, те пак ще прекъсват и смущават делото на църквата. Точно като Павел, те ще правят същите стари грешки, ще се превъзнасят и ще свидетелстват за себе си. Те изобщо не могат да вървят по пътя на стремежа към истината и ще вървят по стария си път, пътя на антихриста, пътя на Павел. Това е основанието за отлъчване на антихристите.

Поради своята злобна природа антихристите не отстъпват пред никого, който се стреми към истината. Те гледат отвисоко на всички водачи и работници, които могат да вършат някаква реална работа, и дори лепят етикети на всички водачи и работници като лъжливи, сякаш само те самите са прави, а всички останали грешат. Без значение как се общува с тях за истината, те изобщо няма да приемат да бъдат кастрени и все пак ще поддържат собствените си възгледи. Ако някой, който ги кастри, не успее напълно да ги убеди, те няма да го приемат. Те смятат, че кастренето е безполезно и няма нищо общо с истината. Това е техният възглед. Те винаги поддържат собствените си възгледи, така че им е много трудно да приемат истината, а в същото време осъждат и заклеймяват тези, които ги кастрят. Какъв нрав разкриват антихристите в начина, по който се отнасят към кастренето? Можете ли да видите каква е природата същност на антихриста? Една от основните черти в природата на антихристите е жестокостта. Какво означава „жестокост“? Означава, че имат особено подло отношение към истината — не само че не ѝ се подчиняват и отказват да я приемат, но дори упрекват хората, които ги кастрят. Това е жестокият нрав на антихристите. Те смятат, че всеки, който приема да го кастрят, е податлив на тормоз, и че хората, които винаги кастрят другите, постоянно искат да ги дразнят и да ги тормозят. Така че антихристът ще се противопостави на всеки, който го кастри, и ще му създава неприятности. И за всеки, който повдигне въпроса за недостатъците или покварата му, или разговаря с него за истината и Божиите намерения, или го подтиква да се опознае, антихристът смята, че този човек му вгорчава живота и го намира за неприятен. Мрази този човек от дъното на душата си и ще му отмъсти и ще му създава неприятности. Това е друго проявление на начина, по който антихристите се отнасят към кастренето, за което ще имаме общение. Те мразят всеки, който ги кастри и разобличава. Това е много очевидно проявление при антихристите. Какви хора притежават такъв жесток нрав? Зли хора. Факт е, че антихристите са зли хора.

Следователно само злите хора и антихристите притежават такъв жесток нрав. Жестокият човек не приема с благодарност или смирение никакви добронамерени увещания, обвинения, поучения или помощ, а се гневи от срам и изпитва крайна враждебност, омраза и дори си отмъщава. Има хора, които кастрят и разобличават антихриста, като казват: „Напоследък се държиш необуздано, не действаш според принципите и постоянно се перчиш, докато изпълняваш дълга си. Работил си заради статуса и си направил пълна бъркотия от дълга си. Постъпил ли си справедливо спрямо Бог? Защо не си търсил истината, когато си изпълнявал дълга си? Защо не си действал според принципите? Защо не си го приел, когато братята и сестрите са разговаряли с теб за истината? Защо си ги пренебрегнал? Защо си продължил да правиш каквото ти е угодно?“. Тези няколко „защо“, тези думи, които разобличават тяхното разкриване на поквара — те ги дразнят: „Защо? Няма „защо“ — правя каквото си искам! Какво ти дава правото да ме кастриш? Кой си ти, че да го правиш? Аз съм своеволен; какво можеш да направиш по въпроса? Сега, когато съм стигнал до тази възраст, никой не смее да ми говори така. Само аз мога да говоря така на другите; никой друг не може да ми говори така. Кой смее да ме поучава? Човекът, който може да ме поучава, още не се е родил! Наистина ли мислиш, че можеш да ме поучаваш?“. Омразата се надига дълбоко в сърцата им и те търсят възможност за отмъщение. Те пресмятат на ум: „Човекът, който ме кастри, има ли власт в църквата? Ако му отмъстя, ще се застъпи ли някой за него? Ако го накарам да страда, ще се разправя ли църквата с мен? Имам решение. Няма да му отмъщавам. Ще направя нещо абсолютно тайно. Ще направя нещо на семейството му, за да му причиня страдание и неудобство, така ще се освободя от тази неприязън. Трябва да си отмъстя. Не мога да оставя въпроса така. Не съм започнал да вярвам в бог, за да ме разиграват, и не съм дошъл тук, за да позволявам на хората да ме тормозят, както си искат; дойдох, за да получа благословии и да вляза в небесното царство! Хората се нуждаят от своята гордост така, както дървото се нуждае от кората си. Хората трябва да имат гръбнак, за да се борят за достойнството си. Как смееш да ме разобличаваш. Това е тормоз! Щом не се отнасяш с мен като с важна личност, ще ти стъжня живота и ще те накарам да си понесеш последствията. Нека си премерим силите и да видим кой е по-свиреп!“. Само няколко прости думи на разобличение вбесяват антихристите и провокират такава голяма омраза в тях, като ги карат да стигат до такива крайности, за да си отмъстят. Техният жесток нрав е напълно разкрит. Разбира се, когато отмъщават на друг поради омраза, това не е защото таят омраза към този човек или стара вражда с него, а защото този човек е разобличил грешките им. Това показва, че самият акт на разобличаване на антихриста, независимо кой го прави и каква е връзката му с антихриста, може да предизвика омразата му и да провокира отмъщение. Независимо за кого се отнася, дали той разбира истината, или дали е водач, работник или обикновен член на Божиите избраници, стига да

разобличи и да кастри антихриста, той ще се отнася с този човек като с враг. Дори открито ще каже: „Ще стъжня живота на всеки, който ме кастри. Никога няма да оставя на мира никого, който ме кастри, разобличи тайните ми, причини отлъчването ми от дома на бог или ме лиши от моя дял от благословиите. Такъв съм и в светския живот: никой не смее да ми създава проблеми. Човекът, който смее да ме дразни, още не се е родил!“. Това е типът безмилостни думи, които антихристите изричат, когато са изправени пред кастрене. Когато изричат тези безмилостни думи, това не е, за да сплашат другите, нито се изпускат, за да се защитят. Те наистина са способни да вършат зло и ще прибегнат до всякакви налични средства. Това е жестокият нрав на антихристите. Когато някои водачи и работници се сблъскат с такива антихристи, те нямат смелостта да ги разобличат или да предприемат действия срещу тях, и антихристите в крайна сметка стават още по-лоши. Злодеянията им стават още по-нагли, те продължават да се опитват да подвеждат и смущават хората и накрая подвеждат и контролират по-голямата част от тях. Това води до бедствие. Когато някои антихристи разберат, че злодеянията им са разобличени или докладвани на висшестоящите от братята и сестрите, те си отмъщават и ги предават на големия червен змей — предават ги на режима на Сатана. Това е жесток нрав, нали? И като се има предвид, че антихристите са толкова жестоки, вярват ли те наистина в Бог? Категорично не. Те са слуги на Сатана и са дошли да смущават църквата; те са зли демони, които са се промъкнали в Божия дом и не правят нищо друго, освен да прекъсват и подкопават делото на Бог, и се противопоставят на Бог. Така че антихристите са врагове на Бог и на Божиите избраници. Да се отнасяш с антихристите, злите демони, като с братя и сестри, би било груба грешка; трябва да си сляп, за да направиш такова нещо. Ако антихристът бъде поен, хранен и подкрепян, сякаш е брат или сестра, или ако бъде повишен и му бъде дадена важна роля, сякаш е някой, който се стреми към истината, водачът извършва голямо зло. Той участва в злото на антихриста и трябва да бъде отстранен. Такива лъжеводачи са съучастници на антихристите и е справедливо да се каже, че те самите са антихристи, които трябва да бъдат премахнати и отлъчени.

Когато антихристите са кастрени, тяхното отношение не е на приемане и подчинение. Вместо това те се съпротивляват и изпитват неприязън към него, което поражда омраза. Дълбоко в сърцата си те мразят всеки, който ги кастри, всеки, който разкрива тайните им и разобличава действителното им състояние. Те до каква степен те мразят? Скърцат със зъби от омраза, искат ти да изчезнеш от погледа им и чувстват, че двамата не можете да съществувате заедно. Ако антихристите са такива с хората, тогава могат ли да приемат Божиите слова, които ги разобличават и заклеймяват? Не, не могат. Който и да ги разобличи, те ще го мразят само за това, че ги разобличава и им вреди, и ще му отмъстят. Иска им се да могат да накарат човека, който ги е кастрил, да се махне от погледа им. Те не

могат да понасят да виждат този човек да се справя добре. Ако този човек умре или го сполети бедствие, те ще бъдат щастливи; докато този човек е жив и все така изпълнява дълга си в Божия дом и всичко продължава както обикновено, те изпитват страдание, безпокойство и досада в сърцата си. Когато няма как да отмъстят на някого, те тайно го проклинат или дори се молят Бог да му наложи наказание и възмездие и Бог да оправи несправедливостта. След като антихристите породят тази омраза, това води до поредица от действия. Тези действия включват отмъщение и проклятия, и разбира се, някои други действия, като натопяване, клеветене и заклеймяване на другите, които произтичат от омраза. Ако някой ги кастри, те ще го злепоставят зад гърба му. Когато този човек каже, че нещо е правилно, те ще кажат, че е грешно. Те ще изопачат всички положителни неща, които този човек прави, и ще ги превърнат в негативни, като разпространяват тези лъжи и причиняват смущения зад гърба му. Те ще подстрекават и привличат други, които са невежи и не могат да прозрат нещата или да ги разпознаят сами, така че тези хора да се присъединят на тяхна страна и да ги подкрепят. Ясно е, че човекът, който ги кастри, не е направил нищо лошо, но те все пак искат да му припишат някои злосторничества, така че всички погрешно да повярват, че той върши такива неща, и след това да накарат всички да се обединят, за да отхвърлят този човек. Антихристите смущават църковния живот по този начин и смущават хората при изпълнението на техния дълг. Каква е целта им? Да създадат неприятности на човека, който ги кастри, и да накарат всички да го изоставят. Има и някои антихристи, които казват: „Ти ме кастри и ми създаде неприятности, така че и аз ще ти създавам трудности. Ще те накарам да вкусиш какво е да бъдеш кастрен и изоставен. Както ти се отнасяш с мен, така и аз ще се отнасям с теб. Ако не ме оставиш на мира, не си и помисляй, че и на теб ще ти е лесно!“. Когато антихристите вършат зло, някои водачи и работници ги викат на разговор, казват им, че трябва да се покаят, и им четат Божии слова, за да им помогнат и да ги подкрепят. Не само че не го приемат, но и започват да разпространяват безпочвени слухове, че водачът не върши никаква реална работа и никога не използва Божието слово за решаване на проблеми. Всъщност водачът току-що е свършил такава работа, но те се обръщат и изопачават фактите и клеветят човека, който им помага. Не е ли това жестоко? Напълно съзнателно тези зли хора и антихристи твърдят, че положителните неща са негативни, че нередните, грешните, нечестивите и злобните неща, които са вършили, са положителни неща, които съответстват на истината. Колкото и голяма грешка да направят, докато изпълняват дълга си, колкото и голяма вреда да причинят на делото на църквата, те изобщо не го признават и не го приемат на сериозно. Когато говорят за това, те го омаловажават и го споменават само бегло. Човекът, който ги кастри заради това, става грешник в техните очи и вместо това става обект на критика. Не е ли това да наричаш бялото черно? Някои антихристи дори отправят

лъжливи контраобвинения, когато са кастрени от водач или работник с думите: „Каквито и грешки да правим братята и сестрите, всички те са причинени от невежество и от това, че водачите и работниците не си вършат добре работата. Ако водачите и работниците знаеха как да изпълняват работата си, даваха ни своевременни напомняния и управляваха нещата добре, тогава нямаше ли загубите за дома на бог да бъдат намалени? Следователно, без значение какви грешки правим, водачите и работниците са изцяло виновни и трябва да поемат най-голямата отговорност“. Не е ли това отправяне на лъжливи контраобвинения? Тези лъжливи контраобвинения са наричане на бялото черно и форма на отмъщение.

Антихристите имат изключително жесток нрав. Ако се опиташ да ги кастриш или да ги разобличаваш, ще те намразят и ще впият зъби в теб като отровни змии. Няма да си способен да ги отхвърлиш или да се отървеш от тях, колкото и да се опитваш. Когато се сблъскате с такива антихристи, изпитвате ли страх? Някои хора наистина се страхуват и казват: „Не смея да ги кастря. Те са толкова свирепи, като отровни змии са, и ако се увият около мен, с мен е свършено“. Какви са тези хора? Те имат твърде малък духовен ръст, не стават за нищо, не са добри войници на Христос и не могат да свидетелстват за Бог. И така, какво трябва да направите, когато се сблъскате с такива антихристи? Ако те заплашат или се опитат да ти отнемат живота, ще се уплашиш ли? В такива ситуации трябва бързо да се обединиш с твоите братя и сестри и да се изправите, да разследвате, да събирате доказателства и да разобличавате антихриста, докато той не бъде премахнат от църквата. Това е пълно разрешаване на проблема. Когато откриете антихрист и недвусмислено определите, че той има чертите на зъл човек и е способен да измъчва другите и да им отмъщава, не чакайте да извърши зло и да съберете доказателства, преди да се захванете с него. Това е пасивно поведение и вече ще е довело до няколко загуби. Най-добре е, когато антихристите покажат, че притежават чертите на зъл човек, когато разкрият коварния си и злобен нрав и се канят да действат, да се занимаете с тях, да се справите с тях, да ги премахнете и да ги отлъчите. Това е най-разумният подход. Някои хора се страхуват, че антихристите ще им отмъстят и не смеят да ги разобличат. Това не е ли глупаво? Не си способен да защитиш интересите на Божия дом, което по същество показва, че не си предан на Бог. Страхуваш се, че антихристът може да намери лостове за влияние, за да ти отмъсти — в какво е проблемът? Възможно ли е да е в това, че не се доверяваш на Божията праведност? Нима не знаеш, че в Божия дом властва истината? Дори антихристът да успее да се добере до някои проблеми с твоята поквара и да вдигне шум около тях, не трябва да се страхуваш. В Божия дом проблемите се разрешават въз основа на истините принципи. Извършването на прегрешения не означава, че някой е зъл човек. Божият дом никога не взема мерки спрямо някого заради моментно разкриване на поквара или случайно прегрешение. Божият дом взема мерки спрямо онези антихристи и зли хора, които постоянно

създават смущения и вършат зло и които не приемат дори частица от истината. Божият дом никога няма да извърши неправда срещу добър човек. Той се отнася справедливо към всички. Дори ако лъжеводачи или антихристи погрешно обвинят добър човек, Божият дом ще го оправдае. Църквата никога няма да премахне добър човек, който може да разобличи антихристите и който има чувство за справедливост, нито ще взема мерки спрямо него. Хората винаги се страхуват, че антихристите ще намерят лостове за влияние, за да им отмъстят. Но не се ли страхувате, че ще накърните Бог и ще си навлечете Неговото отритване? Ако се страхуваш, че антихристът ще намери лостове, за да ти отмъсти, защо не се възползваш от доказателствата за злодеянията на този антихрист, за да го докладваш и разобличиш? По този начин ще спечелиш одобрението и подкрепата на Божиите избраници и най-важното — Бог ще си спомни за добрите ти дела и за проявите ти на справедливост. Така че защо не го направиш? Божиите избраници винаги трябва да имат предвид Божието поръчение. Изчистването на злите хора и антихристите е най-решаващата битка в борбата срещу Сатана. Ако тази битка бъде спечелена, тя ще се превърне в свидетелство на победителя. Битката срещу сатаните и злите дяволи е свидетелство за преживяване, което Божиите избраници трябва да имат. Това е истина реалност, която победителите трябва да притежават. Бог е дарил толкова много истина на хората, водил те е толкова дълго време и ти е предоставил толкова много ресурс с цел да свидетелстваш и да пазиш делото на църквата. Оказва се, че когато злите хора и антихристите вършат злодеяния и смущават работата на църквата, ти ставаш плах и се отдръпваш, като побягваш, покрил главата си с ръце — ти си нищожество. Не можеш да победиш сатаните, не си свидетелствал и Бог те ненавижда. В този критичен момент ти трябва да се изправиш и да поведеш война срещу сатаните, да разобличиш злодеянията на антихристите, да ги заклеймиш и да ги прокълнеш, като не им дадеш възможност да се скрият и да ги изчистиш от църквата. Само това може да се счита за придобиване на победа над сатаните и прекратяване на тяхната съдба. Ти си един от Божиите избраници, последовател на Бог. Не може да се страхуваш от предизвикателствата. Трябва да действаш в съответствие с истините принципи. Ето какво означава да бъдеш победител. Ако се страхуваш от предизвикателства и правиш компромиси, защото се страхуваш от отмъщението на зли хора или антихристи, тогава ти не си последовател на Бог и не си един от Божиите избраници. Ти си едно нищожество, което стои още по-ниско от обслужващите. Някои страхливци може да кажат: „Антихристите са толкова страховити. Те са способни на всичко. Какво ще стане, ако ми отмъстят?“. Това са объркани приказки. Ако се страхуваш, че антихристите ще ти отмъстят, къде е твоята вяра в Бог? Нима Бог не те е защитавал през толкова много години от живота ти? Нима антихристите не са също в Божиите ръце? Ако Бог не го допусне, какво могат да ти направят? Освен това, колкото и зли да са антихристите, на какво са способни

те в действителност? Не е ли твърде лесно Божиите избраници да се обединят, да ги разобличат и да вземат мерки спрямо тях? Така че защо се страхуваш от антихристите? Такива хора са нищожества и не са достойни да следват Бог. Върни се у дома, отгледай децата си и живей живота си. Когато антихристите смущават делото на църквата и вредят на Божиите избраници, как трябва да реагират Божиите избраници на техните злодеяния? Как онези, които следват Бог, трябва да останат непоколебими в свидетелството си? Как трябва да се борят срещу силите на Сатана и антихристите? Дали се покоряваш и си предан на Бог, или седиш отстрани и предаваш Бог, ще се разкрие напълно, когато антихристите смущават, вършат зло и се противопоставят на Бог. Ако не си някой, който се покорява на Бог и който е предан на Бог, тогава ти си някой, който Го предава. Няма друг вариант. Някои объркани хора и такива, на които им липсва проницателност, избират да заемат междинна позиция и да се превърнат в странични наблюдатели. В Божиите очи на тези хора им липсва преданост към Бог и те са Негови предатели. Някои объркани хора, поради своята плахост, се страхуват от измъчването от страна на антихристите и в сърцата си непрестанно питат: „Какво ще правя?“. Не това е въпросът, който трябва да задаваш. Какво трябва да направиш? (Да изпълняваме собствения си дълг, напълно да разобличаваме злодеянията на антихристите, да дадем възможност на нашите братя и сестри да се научат как да практикуват проницателност и да отхвърлят антихристите. Не бива да се тревожим за собствената си безопасност. Най-важното, което трябва да обмислим, е как да изпълним дълга си добре, когато зли хора смущават делото на църквата.) Ами ако това засегне твоето семейство? (Трябва без колебание да изпълним добре дълга си. Не бива да изоставяме дълга си или да не оставаме непоколебими в свидетелството си поради сантиментална загриженост за безопасността на семейството ни.) Правилно. Първо, трябва да останеш непоколебим в свидетелството си и да се бориш срещу антихристите и злите хора докрай, като направиш така, че те да нямат място в Божия дом. Ако са готови да полагат труд, нека го правят според правилата и да правят каквото могат. Ако не желаят да полагат труд, тогава всички трябва да се обединят и да ги отлъчат, за да не могат да прекъсват, смущават или съсипват делото на църквата в Божия дом. Това е първото нещо, което трябва да направиш, и свидетелството, в което трябва да останеш непоколебим. Освен това трябва да разбереш, че твоето семейство и твоят живот са изцяло в Божиите ръце и Сатана не смее да действа прибързано. Бог е казал: „На Сатана му е трудно да докосне дори капка вода или песъчинка на земята без Божието разрешение, няма свободата да премести дори мравките по земята без Божието разрешение, да не говорим за човечеството, създадено от Бог“. До каква степен си способен да повярваш в тези думи? Борбата срещу антихристите и злите хора разкрива размера на твоята вяра. Ако вярваш истински в Бог, значи имаш истинска вяра. Ако имаш само малка вяра

в Бог и тя е смътна и куха, тогава нямаш истинска вяра. Ако не вярваш, че Бог може да господства над всичко това и че Сатана е под Божието господство, а все още се страхуваш от антихристите и злите хора, можеш да ги търпиш да извършват зло в църквата, да смущават и да съсипват работата на църквата, можеш да правиш компромиси със Сатана или да молиш за неговата милост, за да се предпазиш, без да смееш да се изправиш и да се бориш с тях, и си се превърнал в дезертьор, човекоугодник и страничен наблюдател, тогава ти липсва искрена вяра в Бог. Вярата ти в Него се превръща във въпросителен знак, което прави вярата ти ужасно жалка! Когато виждаш антихристи и зли хора да причиняват смущения и прекъсвания в Божия дом, но оставаш безразличен; когато предаваш интересите на Божия дом и на Божиите избраници, за да защитиш собствения си живот, семейството си и всички свои интереси, тогава ти ставаш предател, Юда. Това е просто и ясно. Често имаме общение за антихристите и злите хора и ги разнищваме, като обсъждаме как да ги разпознаваме и идентифицираме, всичко това с цел да имаме ясно общение за истината и да дадем на хората проницателност срещу злите хора и антихристите, така че те да могат да ги разобличат. По този начин Божиите избраници вече няма да бъдат подвеждани или смущавани от антихристите и ще могат да се освободят от влиянието и робството на Сатана. Въпреки това някои хора все още таят в сърцата си философии за светските отношения. Те не се опитват да разпознаят злите хора и антихристите, а вместо това играят ролята на човекоугодници. Те не се борят срещу антихристите, не се разграничават от тях и избират размит, компромисен подход, за да защитят собствените си интереси. Те оставят тези дяволи — тези зли хора и антихристи — да останат в Божия дом, като приканват опасността, като подхранват дяволи. Те позволяват на тези дяволи да смущават безконтролно делото на църквата и да пречат на братята и сестрите да изпълняват дълга си. Каква роля играят такива хора? Те стават щит за антихристите и техни съучастници. Въпреки че може да не правиш същите неща като антихристите или да не извършваш същите злодеяния, ти имаш дял в техните злодеяния — ти си заклеймен. Ти толерираш и прикриваш антихристите, като им позволяваш да сеят хаос около теб, без да предприемаш никакви действия или да правиш каквото и да било. Нямаш ли дял в злото на антихристите? Ето защо някои лъжеводачи и човекоугодници стават съучастници на антихристите. Всеки, който е свидетел на това как антихристите смущават делото на църквата, но не ги разобличава, нито се разграничава ясно от тях, става техен лакей и съучастник. На такива хора им липсва покорство и преданост към Бог. В критичните моменти на битката между Бог и Сатана те застават на страната на Сатана, като защитават антихристите и предават Бог. Такива хора са отвратителни за Бог.

Когато антихристите се сблъскат с кастрене, те често проявяват голяма съпротива, а след това започват да правят всичко възможно да се оправдават,

като използват софистика и красноречие, за да подвеждат хората. Това е доста често срещано. Проявлението на отказа на антихристите да приемат истината напълно разобличава сатанинската им природа на омраза и неприязън към истината. Те са изцяло от рода на Сатана. Каквото и да правят антихристите, техният нрав и същност се разкриват напълно. Особено в Божия дом всичко, което правят, противоречи на истината, заклеймено е от Бог и е злодеяние, което се съпротивлява на Бог, и всички тези неща, които правят, напълно потвърждават, че антихристите са сатани и зли демони. Ето защо, когато става въпрос за кастрене, те в никакъв случай не го приемат с охота и желание. Напротив, освен че се съпротивляват и противопоставят, те също така мразят кастренето, мразят онези, които ги кастрят, и мразят онези, които разобличават тяхната природа същност, и които разобличават злодеянията им. Антихристите смятат, че всеки, който ги разобличава, просто им създава проблеми, затова се съревновават и се борят с всеки, който ги разобличава. Поради тази си природа антихристите никога няма да са добри към никого, който ги кастри, нито ще търпят или ще понасят някого, който го прави, камо ли да изпитват благодарност към него или да го похвалят. Напротив, ако някой ги кастри и накърни достойнството им и ги засрами, в сърцата си ще таят омраза към него и ще искат да намерят възможност да му отмъстят. Каква омраза изпитват към другите! Ето какво си мислят и открито ще заявят пред останалите: „Днес ти ме кастреше. Е, сега враждата ни е трайна. Ти върви по своя път, а аз по моя, но се кълна, че ще си отмъстя! Ако ми признаеш вината си, преклониш глава пред мен или коленичиш и ме помолиш, ще ти простя, иначе никога няма да забравя това!“. Каквото и да казват или правят антихристите, те никога не смятат, че ги е споходила Божията любов и спасение, когато някой ги кастри добронамерено, или искрено им помага. Вместо това го възприемат като унизително клеймо, като мига, в който са били най-засрамени. Това показва, че антихристите изобщо не приемат истината, че имат нрав на неприязън и омраза към истината. Срещали ли сте зли хора или антихристи, които са си отмъщавали на други, защото са били кастрени? (Да.) Как си отмъщаваха? Ужасен ли беше начинът, по който си отмъщаваха? (Да, беше ужасен. Веднъж срещнах един антихрист, който извърши някои злодеяния в църквата, и след като църковният водач разобличи поведението му, той започна да разпространява безпочвени слухове в църквата, като казваше, че този водач не върши никаква истинска работа и че говори думи и доктрини, за да накара хората да дойдат пред него. След това, когато отидохме да разобличим този антихрист, в началото той успя да се прикрие, но когато продължихме да го разобличаваме, той ни заплаши с думите: „Зад къщата ми има полицейски участък, те често идват вкъщи“. Искаше да каже, че ако го разобличим отново, ще ни докладва в полицията. Жестокостта му се разкри.) (Веднъж се сблъсках с един антихрист. Една сестра беше написала писмо, в което докладваше за него, и когато той видя това писмо, се случи така,

че на мястото, където живееше тази сестра, беше възникнала опасна ситуация, затова той събра всички основни съработници на църквата и каза: „Защо внезапно възникна опасна ситуация там, където живее тази сестра, след като тя написа писмо, в което докладва за мен? Бог със сигурност не върши безполезна работа. Може би ще разкрие някого!“. След това каза някои провокативни неща, които накараха всички да сочат сестрата с пръст, като вярваха, че с нея има проблем. В крайна сметка тази сестра беше освободена и отпратена, а писмото ѝ беше оставено настрана и не беше разгледано. След това сравнихме какво беше казал антихристът от началото до края и открихме, че на всеки от нас беше казал различни неща. Видяхме, че е бил ужасно коварен и измамен. Накрая го разпознахме чрез общение и въпросът беше решен справедливо.) Сега е потвърдено, че всички антихристи са зли хора и докато злите хора притежават власт, всички те са антихристи.

Когато антихристите предизвикват смущения в църквата, това добро нещо ли е, или лошо? (Лошо е.) В какъв смисъл е лошо? Дали Бог е допуснал грешка? Дали Бог не е наблюдавал внимателно и е позволил на антихристите да проникнат в Неговия дом? (Не.) Тогава какво се случва? (Бог позволява на антихристите да проникнат в църквата, за да израснем в проницателност, да се научим как да прозираме тяхната природа същност, никога повече да не позволяваме на Сатана да ни заблуждава и да сме способни да останем непоколебими в свидетелството си за Бог. Това е Божието спасение за нас.) Винаги говорим колко нечестив, жесток и злобен е Сатана, че Сатана изпитва неприязън към истината и я мрази, но можеш ли да видиш това? Можеш ли да видиш какво прави Сатана в духовния свят? Как говори и действа, какво е отношението му към истината и към Бог, в какво се състои неговата нечестивост — нищо от това не можеш да видиш. Така че, независимо как казваме, че Сатана е нечестив, че се съпротивлява на Бог и че изпитва неприязън към истината, в съзнанието ти това е просто твърдение. Няма истински образ към него. То е твърде кухо и непрактично; не може да послужи за практическа отправна точка. Но когато човек влезе в досег с антихрист, той вижда по-ясно нечестивия, жесток нрав на Сатана и неговата същност на неприязън към истината, и разбирането му за Сатана е малко по-проницателно и практично. Без тези реални фигури и примери, с които хората да влязат в досег и да видят, така наречената им разбиране за истината би било неясно, кухо и непрактично. Но когато хората влязат в реален досег с тези антихристи и зли хора, те могат да видят как вършат зло и се съпротивляват на Бог и могат да идентифицират природата същност на Сатана. Те виждат, че тези зли хора и антихристи са прероден Сатана — че са живи сатани, живи дяволи. Досегът с антихристи и зли хора може да има такъв ефект. Когато Сатана се прероди като зъл човек или антихрист, способностите на плътското му тяло са ограничени, но въпреки това той може да върши толкова много лоши неща, да причинява толкова много

неприятности и да бъде толкова нечестив и коварен в делата си. Следователно злото, което Сатана върши в духовния свят, трябва да е сто или хиляда пъти по-голямо от сбора на злото, извършено от всички зли хора и антихристи, които живеят в плът. Така че поуките, които хората си вземат, като влизат в досег със зли хора и антихристи, много им помагат да развият проницателност и да видят ясно лицето на Сатана. Те им позволяват да се научат да разпознават кои неща са положителни и кои са негативни, кое е ненавиждано от Бог и кое Му е угодно, кое е истината и кое е заблуда, кое е справедливост и кое е нечестивост, какво точно мрази Бог и какво точно обича, както и кои хора Бог отхвърля и отстранява и кои одобрява и придобива. Безполезно е да се опитваме да разберем тези въпроси само от гледна точка на доктрините. Човек трябва да преживее много неща, особено подвеждането и смущението от зли хора и антихристи. Едва когато човек има истинска проницателност, може да разбере тези много истини и да стигне до по-дълбоко и по-практично разбиране на това, което Бог изисква и което иска да придобие. Не води ли това до по-голямо разбиране на Божиите намерения? Не може ли това да те направи по-сигурен, че Бог е истината и Онзи, Който е най-обичлив? (Да.) Бог кара хората да си вземат поуки и да развиват проницателност в хода на преживяването на нещата, и със сигурност Той също така обучава хората, като същевременно разкрива хора от всякакъв вид. Когато някои хора се сблъскат със зъл човек или антихрист, те не смеят да ги разобличат или идентифицират и не смеят да влязат в досег с тях. Те се страхуват и просто се опитват да ги избягват, сякаш са видели отровна змия. Такива хора са твърде малодушни, за да си вземат поука, и няма да развият проницателност. Някои хора, които се сблъскват със зъл човек или антихрист, не обръщат внимание на вземането на поука или придобиването на проницателност; те позволяват на избухливостта си да ръководи отношението им към тях и когато дойде време да разобличат и да идентифицират антихрист, те не могат да бъдат от полза или да направят нещо практично. Някои хора виждат антихрист да върши много зло и в сърцето си изпитват неприязън към това, но чувстват, че няма абсолютно нищо, което могат да направят по въпроса, че ръцете им са вързани. Вследствие на това те произволно са разигравани от антихриста и продължават да търпят това и да се примиряват с него. Те позволяват на антихриста да действа безразсъдно и да смущава делото на църквата, и не го докладват или разобличават. Те са се провалили в своята отговорност и човешкия си дълг. Казано накратко, когато злите хора и антихристите сеят хаос и правят каквото си искат, това разкрива хора от всякакъв вид и, разбира се, служи и за обучение на онези, които се стремят към истината и имат чувство за справедливост, като им позволява да израснат в проницателност и прозрение, да си вземат поука и да разберат Божиите намерения от това. Кои от Божиите намерения разбират те? Те са накарани да видят, че Бог не спасява антихристите, а просто ги използва, за да служат, и че

когато антихристите приключат със служенето си, Бог ги разкрива и отстранява, и накрая ги наказва, защото те са зли хора и принадлежат на Сатана. Онези, които Бог спасява, са група хора, които въпреки покварения си нрав обичат положителните неща, признават, че Бог е истината, и се покоряват на Неговото върховенство и уредби, и които, след като са извършили прегрешение, са способни наистина да се покаят. Тези хора могат да приемат да бъдат кастрени, съдени и наказвани, и още повече могат да подходят правилно към това, когато други хора ги разобличават или посочват проблемите им. Онези, които, независимо как действа Бог, могат да го приемат и да му се покорят, и да научат нещо от това — такава е групата от хора, които наистина следват Бог, преживяват Неговото дело и са придобити от Него.

С това приключва нашето общение за проявленията на това как антихристите се отнасят към кастренето. По-късно можете да намерите някои примери, които лично сте видели или преживели, да ги разнищите и да проведете общение за тях въз основа на тяхната същност, така че братята и сестрите да придобият проницателност. Каква е целта на придобиването на проницателност? Тя е да се даде възможност на повече хора да отхвърлят антихристите, да възпрепятстват и ограничават злодеянията им в църквата и да им попречат да предизвикват прекъсвания и смущения в църквата и на важни места, където хората изпълняват дълга си, или да причиняват каквито и да било загуби на делото на църквата. Това се нарича оковаване на антихристите и злите хора. Въпреки че повечето антихристи не са осъждали публично Бог или не са се съпротивлявали на Бог в църквата, те тайно извършват много зло. Те смущават църковния живот и възпрепятстват и смущават водачите и работниците, които провеждат общение за истината и действат според принципите. Те правят необмислени забележки и произволни преценки за делото на Божия дом. Те дори заклеймяват водачите и работниците, подвеждат Божиите избраници и предизвикват смущения в делото на църквата, като влияят на резултатите от изпълнението на дълга на Божиите избраници. Това е голямото зло на смущаването на Божието дело. Всички Божии избраници трябва да знаят, че злото, което антихристите вършат, е голямо зло, осъдително зло, което не подлежи на изкупление. Ето защо антихристите винаги са обект на оковаване и ограничаване в Божия дом. Антихристите трябва да бъдат отлъчени от църквата — това е в съответствие с Божието намерение. Ако на антихристите се позволи да бъдат своеволни и произволни в една църква, да крещят каквито си искат лозунги и доводи, за да контролират и заплашват, или да подвеждат и заблуждават братята и сестрите, а водачите и работниците пренебрегват това и не действат, и не смеят да разобличат или ограничат антихристите от страх да не ги оскърбят, и това кара братята и сестрите от тази църква да бъдат произволно разигравани и смущавани от антихристите, тогава водачите на тази църква са човекоугодници, те са отпадък, който трябва да се

отстрани. Ако водачите на една църква имат проницателност за антихристите и злите хора и дават възможност на Божиите избраници да се изправят и да ги разобличат, и да премахнат дяволите, за да защитят делото на Божия дом, тогава това ще посрами дяволите и Сатана, а също така ще удовлетвори Божието намерение. Водачите на тази църква са водачи, които отговарят на критериите и притежават истината реалност. Ако една църква страда от смущението на антихрист и след като бъде идентифициран и отхвърлен от братята и сестрите, антихристът неистово си отмъщава, потиска и заклеймява братята и сестрите, ако църковните водачи не правят нищо, затварят си очите и се опитват да не оскърбят никого, тогава тези водачи са лъжеводачи. Те са отпадък и трябва да бъдат отстранени. Като църковен водач, ако човек не е способен да използва истината за решаване на проблеми, ако не е способен да идентифицира, да ограничи и да отсее антихристите, ако дава на антихристите свобода да правят каквото си искат в църквата и да вилнеят, ако не е способен да защити Божиите избраници от подвеждане, не е способен да защити Божиите избраници, така че те да могат нормално да изпълняват дълга си — и освен това не е способен да поддържа нормалния напредък на църковното дело — тогава този водач е отпадък и трябва да бъде отстранен. Ако водачите на една църква се страхуват да разобличат, да кастрят и да ограничат даден антихрист, както и да предприемат действия срещу него, защото антихристът е жесток и безпощаден, и по този начин му позволяват да вилнее в църквата, като се превръща в тиранин, прави каквото си иска, парализира голяма част от делото на църквата и го довежда до застой, тогава водачите на тази църква също са отпадък и трябва да бъдат отстранени. Ако, поради това, че се страхуват от отмъщение, водачите на една църква никога нямат смелостта да разобличат антихрист и никога не се опитват да обуздаят злодеянията на антихриста, което води до големи пречки, смущения и щети на църковния живот и на навлизането в живота на братята и сестрите, тогава водачите на тази църква също са отпадъци и трябва да бъдат отстранени. Бихте ли подкрепили продължаващото ръководство на такива хора? (Не.) И така, какво трябва да направите вие, когато се сблъскате с такива водачи? Ти трябва да ги попиташ: „Антихристите вършат такова голямо зло, вилнеят в църквата, опитват се да я превземат — способен ли си да ги държиш под контрол? Имаш ли смелостта да ги разобличиш? Ако не смееш да предприемеш действия срещу тях, трябва да подадеш оставка. Трябва да се оттеглиш, без да губиш време. Ако защитаваш собствените си плътски интереси и предаваш братята и сестрите на антихристите и злите хора от страх от антихристите, тогава трябва да бъдеш прокълнат. Ти не си годен да бъдеш водач — ти си отпадък, ти си мъртвец!“. Такива лъжеводачи трябва да бъдат разобличавани и освобождавани. Те не вършат истинска работа; изправени пред зли хора, те не защитават братята и сестрите, а коленичат пред зли хора, правят им отстъпки и просят милост,

протакат позорното си съществуване. Такива водачи са отпадъци. Те са предатели и трябва да бъдат отхвърлени.

Сега ще проведем общение по още една точка, а именно как се разобличава отношението на антихристите към техните перспективи и съдба, когато са кастрени. Някои антихристи, които работят в Божия дом, мълчаливо решават да действат внимателно, за да не допускат грешки, да не бъдат кастрени и да не разгневят Горното или да не бъдат хванати от своите водачи да вършат нещо лошо, както и да се погрижат да имат публика, когато вършат добри неща. И все пак, колкото и да са внимателни, поради факта, че мотивите им и пътят, по който вървят, са неправилни, и тъй като говорят и действат само заради славата, придобивките и статуса си и никога не търсят истината, те често нарушават принципите, прекъсват и смущават делото на църквата, действат като слуги на Сатана и дори често извършват множество прегрешения. Много честа проява и много типична за такива хора е да нарушават принципите и да извършват прегрешения. Така че, разбира се, за тях е много трудно да избегнат кастренето. Те са видели, че някои антихристи са били разкрити и отстранени, защото са били кастрени строго. Видели са го със собствените си очи. Защо антихристите действат толкова предпазливо? Една от причините със сигурност е, че те се опасяват да не бъдат разкрити и отстранени. Те си мислят: „Трябва да бъда внимателен — в края на краищата, „Предпазливостта е майка на безопасността“ и „Добрите хора живеят спокойно“. Трябва да следвам тези принципи и да си напомням във всеки един момент да избягвам да допускам грешки и да се забърквам в неприятности, и трябва да потискам покварата и намеренията си. Не бива да допускам да разбират за тях. Стига да не правя грешки и да мога да издържа до самия край, ще получа благословии, ще избегна бедствията и ще успея във вярата си в бог!“. Те често се подтикват, мотивират и насърчават по този начин. Дълбоко в себе си те вярват, че ако допускат грешки, ще намалят значително шансовете си да получат благословии. Нима това не е пресметливостта и вярата, които обитават дълбините на техните сърца? Като оставим настрана дали тази пресметливост или тази вяра на антихристите е правилна, или погрешна, въз основа на това, за какво ще се притесняват най-много, когато ги кастрят? (За техните перспективи и съдба.) Те свързват кастренето с перспективите и съдбата си — това е свързано с тяхната нечестива природа. Те си мислят: „Нима ме кастрят така, защото ще бъда отстранен? Дали това се случва, защото не съм желан? Дали божият дом ще ми попречи да изпълнявам този дълг? Дали не изглеждам неблагонадежден? Дали ще бъда заменен с някой по-добър? Ако бъда отстранен, мога ли все пак да бъда благословен? Мога ли все още да вляза в небесното царство? Изглежда, че не съм се представил много задоволително, така че трябва да съм по-внимателен в бъдеще и да се науча да бъда покорен и възпитан, и да не създавам проблеми.

Трябва да се науча да бъда търпелив и да оцелявам, като държа главата си наведена. Всеки ден, когато правя нещо, трябва да си представям, че вървя по тънък лед. Не мога да свалям гарда си. Въпреки че този път се издадох по невнимание и бях кастрен, тонът им не звучеше много строго. Изглежда, че проблемът не е много сериозен, че все още имам шанс — все още мога да избегна бедствията и да бъда благословен, така че трябва просто смирено да приема това. Като че ли няма да бъда освободен, камо ли отстранен или отлъчен, така че мога да приема да бъда кастрен по този начин“. Дали това е нагласа на приемане на кастренето? Дали е истинско познаване на покварения им нрав? Дали е истинско желание да се покаят и да започнат на чисто? Истинска решимост да действат в съответствие с принципите ли е това? Не, не е. Тогава защо действат по този начин? Заради онази искрица надежда, че могат да избегнат бедствията и да бъдат благословени. Докато тази искрица надежда все още съществува, те не могат да се издадат, не могат да разкрият истинската си същност, не могат да кажат на другите какво се крие в дълбините на сърцата им и не могат да им позволят да разберат за негодуванието, което таят в себе си. Трябва да скрият тези неща, трябва да подвият опашка и да не позволят на другите да ги видят такива, каквито са в действителност. Затова изобщо не се променят, след като са били кастрени, и продължават да вършат нещата така, както са ги вършили преди. И така, какъв е принципът, на който се основават техните действия? Просто да защитават собствените си интереси във всичко. Независимо от грешките, които допускат, те не позволяват на другите да разберат. Трябва да накарат всички наоколо да мислят, че са съвършени, че нямат недостатъци или дефекти, и че никога не допускат грешки. Ето как се прикриват. След като поддържат прикритието си дълго време, те се чувстват уверени, че общо взето със сигурност ще избегнат бедствията, ще бъдат благословени и ще влязат в небесното царство. Но тъй като те често нарушават принципите в действията си, за тяхна изненада се оказва, че биват кастрени. Кастренето ги наранява: „Толкова много страдах. Как може да ме кастриш? Защо великото нещо — получаването на благословии — все още не ми се е случило? Защо все още е толкова далеч от мен? Кога ще свърши това страдание?“. И когато чуят думите на кастренето, си мислят: „Ако отново съм нехаен и не се стремя към истината, и своеволно върша зли неща, които смущават делото на божия дом, тогава ще бъда отстранен и отлъчен. Няма ли тогава да изгубя перспективите и съдбата си? Цялото страдание, което съм претърпял през тези години на вяра в бог, ще бъде напразно!“. Те многократно практикуват търпение и самовъздържане и в сърцата си казват: „Трябва да издържа! Трябва да го издържа! Ако не го издържа, цялото страдание и несправедливост, които съм претърпял, ще отидат на вятъра. Трябва да продължа да упорствам. Ако постоянствам до самия край, ще бъда спасен! Ако някой ми каже нещо неприятно, просто ще се преструвам, че не съм го чул. Ще се държа така, сякаш не говорят за

мен, а за някой друг“. Но колкото и да слушат, те все пак чувстват, че това означава, че нямат крайна цел. Те все пак чувстват, че с това кастрене са заклеймени; смятат, че са безнадеждни, неспособни да видят светлина в тунела, без утре и без бъдеще. В този момент могат ли тези зли хора и антихристи да останат търпеливи? (Не, не могат. Те виждат надеждите си да бъдат благословени разбити, затова не могат да останат търпеливи.) Дали просто са неспособни да останат търпеливи? Няма ли да предприемат действия? (Да, ще предприемат.) Какви действия биха могли да предприемат? (Може да разпространяват негативност и да подвеждат някои братя и сестри, на които им липсва проницателност, да застанат на тяхна страна, да ги защитават и да се оплакват от несгодите им.) Правилно, щом се почувстват безнадеждни, те ще предприемат действия. Ще си помислят: „Ти вече не ме развиваш, нито ме поставяш на важни позиции, а също така искаш да ме отстраниш. Ако аз не мога да бъда благословен, тогава дори не си и помисляй ти самият да бъдеш благословен! Ако тук не ме искат, навън има място за мен, но ако си тръгна, ще повлека още двама души със себе си. Ти беше груб с мен, затова и аз ще постъпя зле с теб! Не искаше ли да ме отстраниш? Ще си платиш за тези думи!“. Те ще свалят ръкавиците и ще започнат да вдигат врява и тяхната природа същност на омраза към истината ще бъде разобличена. Тогава техният ентусиазъм, тяхното отричане, тяхното отдаване, както и страданието и цената, която са платили, ще изчезнат, тъй като надеждите им да бъдат благословени са разбити. По това време хората ще могат да видят, че първоначалният им ентусиазъм да отдават всичко на Бог, както и страданието и цената, която са платили, са били изцяло фалшиви и просто измама.

Щом антихристите бъдат освободени или отстранени, те свалят ръкавиците и се оплакват без задръжки, и демоничната им страна се разобличава. Каква демонична страна се разобличава? В миналото те изобщо не са изпълнявали дълга си, за да се стремят към истината и да постигнат спасение, а за да получат благословии, и сега казват истината за това и разкриват реалната ситуация. Те казват: „Ако не се опитвах да вляза в небесното царство или да получа благословии и голяма слава по-късно, щях ли да се смесвам с вас, хора, които сте по-долни от тор? Достойни ли сте за моето присъствие? Вие не ме развивате, нито ме повишавате, а искате да ме отстраните. Един ден ще ти покажа, че ще има цена, която да платиш за това, че ме отстраняваш, и последствия, които ще понесеш заради това!“. Антихристите разпространяват тези идеи и тези дяволски думи се изплъзват от тях. Щом свалят ръкавиците, тяхната злобна природа и жесток нрав се разобличават и те започват да разпространяват представи. Те също така започват да привличат онези, които са новоповярвали, които са със сравнително малък духовен ръст и на които им липсва проницателност, които не се стремят към истината и които често са негативни и слаби, а също така привличат и онези, които постоянно са нехайни в дълга си и които не вярват

истински в Бог. Както самите те казаха: „Ако ме отстраниш, ще трябва да повлека още няколко души със себе си!“. Не е ли разкрита сатанинската им природа? Нормалните хора биха ли направили това? Обикновено хората с покварен нрав просто се чувстват тъжни и наранени, когато бъдат освободени, като смятат, че са безнадеждни, но съвестта им ги кара да си мислят: „Това е наша вина, не сме изпълнили дълга си. В бъдеще ще се стремя да се справям по-добре, а колкото до това как Бог се отнася с мен и как ме определя, това е работа на Бог. Хората нямат право да поставят изисквания към Бог. Действията на Бог не се ли основават на проявленията на хората? Ако човек тръгне по грешен път, той трябва да бъде дисциплиниран и укоряван, това се разбира от само себе си. В момента тъжното е, че имам малки заложби и не мога да удовлетворя Божиите намерения, и че не разбирам истините принципи и действам произволно и своеволно въз основа на покварения си нрав. Заслужавам да бъда отстранен, но се надявам, че в бъдеще ще имам възможност да се поправя!“. Хората с малко съвест ще тръгнат по такъв път. Те избират да разглеждат въпроса по този начин и в крайна сметка избират и да го решат по този начин. Разбира се, в това няма много елементи на практикуване на истината, но тъй като тези хора имат съвест, те няма да стигнат дотам, че да се съпротивляват на Бог, да хулят Бог или да се противопоставят на Бог. Но антихристите не са същите. Тъй като имат жестока природа, за тях е присъщо да бъдат враждебни към Бог. Когато техните перспективи и съдба са застрашени или отнети, когато не виждат никакъв шанс да живеят, това, което избират да направят, е да разпространяват представи, да осъждат делото на Бог и да привлекат неверниците, които са в съюз с тях, да смущават делото на Божия дом заедно с тях. Те дори отказват да поемат отговорност за всичките си минали злосторничества и прегрешения, както и за всички загуби, които са причинили на делото или имуществото на Божия дом. Когато Божият дом се разправя с тях и ги отстранява, те казват едно изречение, което най-често се изрича от антихристите. Какво е то? (Ако тук не ме искат, навън има място за мен.) Не е ли това още едно дяволско изречение? Това е нещо, което човек с нормална човешка природа, чувство за срам и съвест не би могъл да каже. Наричаме ги дяволски думи. Това са различни проявления на жестокия нрав, който антихристите разкриват, когато са кастрени и чувстват, че техният статус и репутация са в опасност, че техният статус и престиж са застрашени, и особено че са напът да бъдат лишени от своите перспективи и съдба; едновременно с това се разобличава и тяхната същност на неверници. В действителност Божият дом кастри хората единствено защото те действат своеволно и напосоки при изпълнение на дълга си, като по този начин прекъсват и смущават работата на Божия дом, и не премислят и не се разкайват — само тогава ги кастри Божият дом. В тази ситуация кастренето им означава ли, че са отстранени? (Не, не означава.) Категорично не, хората трябва да приемат това по положителен начин. В този контекст всяко кастрене, независимо дали е от Бог

или от човек, независимо дали идва от водачи и работници, или от братя и сестри, не е злобно и е от полза за работата на църквата. Способността да се кастри човек, когато е действал своеволно и напосоки и е смутил работата на Божия дом, е нещо справедливо и положително. Това е нещо, което трябва да правят почтените хора и тези, които обичат истината. Но когато хората, които са кастрени, поради това, че са извършили прегрешения, не го приемат, а вместо това се противопоставят, като пораждат омраза и отмъстителна нагласа, това е неправилно и нечестиво. Толкова много хора изпълняват дълг в Божия дом — кой от тях не е преживявал кастрене? Колко хора са станали негативни и предизвикателни, защото са били кастрени, или дори са се опитвали да се самоубият, защото са смятали, че няма да бъдат благословени и че са безнадеждни, и затова са искали да се откажат от дълга си, да бъдат груби и да избухнат, и са започнали да мразят другите, и дори са искали да им отмъстят? Наистина няма много такива хора. Само зли хора могат да вършат такива неща. Само зли хора могат да считат кастренето за неправилно отношение от страна на избухливи хора. Разбира се, цялото кастрене, за което говори Божият дом, е правилно, то се извършва за делото на църквата и за навлизането в живота на хората. То е положително нещо, което е в съответствие с Божието намерение и е изцяло съгласно Божието слово. Когато антихристите са кастрени, те винаги се опитват да защитят репутацията, статуса и достойнството си, като го свързват със собствените си интереси и особено с перспективите и съдбата си. Ако кастренето е неблагоприятно за репутацията, статуса и достойнството им, те не могат да го приемат. Ако бъдат кастрени сурово и това не само унищожава репутацията, статуса и достойнството им, но и застрашава техните перспективи и съдба, те още по-малко могат да го приемат. Казано накратко, независимо кой ги кастри, антихристите не са способни да го приемат от Бог, не са способни да се самоанализират и да опознаят себе си, да си вземат поука от кастренето, да постигнат истинско покаяние или да постигнат по-добро изпълнение на дълга си. Вместо това те се съпротивляват в сърцата си и възприемат отношение на противопоставяне и отказ да го приемат. Това е отношението на антихристите към кастренето и то също така представлява тяхното отношение към истината.

Какво е най-малкото, което хората трябва да разбират, когато става въпрос за кастрене? Кастренето е нещо, което хората трябва да преживеят, преди да могат да изпълнят дълга си по начин, който отговаря на критериите — това е незаменимо. Освен това е нещо, с което хората трябва да се сблъскват ежедневно и което трябва да преживяват често, за да постигнат спасение в своята вяра в Бог. Никой не може да се размине без кастрене. Дали нечие кастрене е нещо, което засяга перспективите и съдбата му? (Не.) И така, за какво се кастри човек? Дали е, за да се заклеймяват хората? (Не, това се прави, за да помогне на хората да разберат истината и да изпълняват дълга си в съответствие с принципите.) Точно

така. Това е най-правилното разбиране за това. Кастренето на някого е вид дисциплиниране, вид укор и естествено е също така и форма на помощ и спасение. Кастренето ти позволява навреме да преобърнеш неправилните си стремежи. То ти позволява бързо да разпознаеш проблемите, които имаш в момента, и навреме да разпознаеш покварения нрав, който разкриваш. Независимо от всичко, кастренето може да ти помогне да разпознаеш грешките си и да изпълняваш дълга си според принципите. Това своевременно те спасява от това да причиниш отклонения и да се заблудиш и те предпазва от предизвикване на сериозни неприятности. Нима това не е най-голямата помощ за хората и най-голямото им спасение? Тези, които имат съвест и разум, трябва да могат да се отнасят правилно към кастренето. Защо антихристите не могат да приемат кастренето? Защото смятат, че кастренето идва от човек, а не от Бог. Те смятат, че всеки, който ги кастри, им създава трудности и ги измъчва. Ако се съди по манталитета на антихристите, те отказват да приемат кастренето предимно защото не приемат истината. Те не могат да си вземат поука от кастренето и не са способни да опознаят себе си или да търсят истината. Това е източникът на тяхното неприемане на кастренето. В сърцата им съществува толкова голям проблем, което потвърждава, че природата същност на антихристите е на неприязън и враждебност към истината.

2 май 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ДЕВЕТА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

Г. Техните перспективи и съдба

4. Как антихристите се отнасят към званието „обслужващ“

Днес ще продължим да разговаряме по девета точка от различните проявления на антихристите: те изпълняват дълга си само за да се отличат и да задоволят собствените си интереси и амбиции; никога не се съобразяват с интересите на Божия дом и дори предават тези интереси, като ги разменят за лична слава. По тази точка основната ни тема за общение е разнищването на интересите на антихристите, а днес ще разговаряме по четвъртата подтема в четвърта точка от интересите на антихристите — как те се отнасят към званието „обслужващ“ — и ще разнищим как антихристите се отнасят към това звание. Онези, които са следвали Бог досега, са запознати с думата „обслужващ“ и повечето от тях по същество са приели това звание в сърцата си. От гледна точка на субективните им наклонности, няма съпротива към това звание. Когато обаче се стигне до конкретиката да се каже, че даден човек е обслужващ, този човек проявява предимно неохота и нежелание, като се чувства онеправдан, без наистина да иска да бъде наричан така и без наистина да иска да бъде обслужващ. Ако се съди по проявленията на хората, макар че от гледна точка на субективните си наклонности те са съгласни, че „обслужващ“ не е лошо звание, от обективна гледна точка хората все още се отнасят към званието „обслужващ“ с известни елементи на дискриминация, враждебност и дори нежелание — те изпитват тези чувства към него. Независимо какво мислят хората за званието „обслужващ“, дали могат искрено да го приемат и да бъдат обслужващи, или дали това, което мислят за това звание, носи много от човешките нечистотии и желания, днес първо ще разговаряме за това какво точно е обслужващ, как точно се определя и окачествява званието „обслужващ“ в Божиите очи, каква е същността на тези обслужващи, за които говори Бог, как Бог гледа на думата „обслужващ“ и как това се различава от начина, по който хората гледат на нея, така че всички вие да можете да придобиете точно разбиране и схващане в сърцата си за званието „обслужващ“.

а. Определение и произход на званието „обслужващ“

Думата „обслужващ“ буквално означава човек, който работи и полага усилия за нещо. Ако измерим това звание от гледна точка на позицията, то се отнася за някого, който се използва за временен период. Тоест, ако някой е считан за обслужващ и се заеме с дадена работа или започне работа в дадена сфера, то това не е дългосрочна кариера или работа в тази сфера, която той поема, а по-скоро е временна. Временно го карат да положи известни усилия и да служи за известно време в тази сфера или работа. Той няма перспективи, няма бъдеще и не получава никакви материални облаги. Не е необходимо да носи никаква отговорност; плаща му се само за труда. Когато възложената му работа приключи, той вече не е необходим и просто си взима заплащането и си тръгва. Накратко, това е временно и от него се иска да работи, когато е необходим. Това е буквалното разбиране за обслужващ. Ако тълкуваме думата „обслужващ“ според представите на човечеството, тогава обслужващите се наричат „работници на договор“ и „временни работници“ — хора, които временно работят или полагат усилия за дадена работа или сфера. Единствената им връзка е с периода от време, в който са необходими за дадена работа, и след като този период приключи, те вече нямат никаква стойност. Това е така, защото вече не са необходими и полезни — стойността им е била изчерпана през това време. Това е буквалното значение, което хората могат да разберат и да видят по отношение на думата „обслужващ“. В рамките на значението, което човешкият език може да изрази, тоест значението на званието „обслужващ“, изречено от Бог, което хората могат да възприемат, има ли ниво на значение, което е в съгласие с истината? Има ли ниво на значение, което съответства на нормалната човешка природа и рационалност? Има ли ниво на значение, което хората трябва да разбират като истински сътворени същества? Има ли ниво на значение, което касае начина, по който Бог се отнася към това звание? (Не.) Откъде знаете, че няма? Озадачени сте, не можете да го обясните. Сред вас има студенти, аспиранти, докторанти и професори, но никой от вас не може да обясни това ясно, нали? (Да, така е.) Това е разликата между знанието и истината. Може да си образован, може да познаваш отделните термини „обслужване“ и „извършител“ и когато тези термини се съчетаят, за да образуват дума, за да опишат тип човек и група хора, можеш да разбереш същността на тези хора, техните проявления и техния ранг сред цялото човечество, но когато не си способен да разбереш тази дума от гледна точка на истината и от гледна точка на сътворено същество, откъде точно идва твоето разбиране? Каква точно е същността на тази дума, която разбираш? Не е ли това разбиране на думата „обслужващ“, което е дошло от това покварено човечество, от това общество и от знанието на човечеството? (Да, така е.) Знанието на човечеството съответства ли на истината, или е враждебно към истината? (Враждебно е към истината.) И така, когато ти имаш това разбиране и възприемане

за тази дума, ти в опозиция на Бог ли стоиш, или на страната на съответствието с Бог? Очевидно е, че когато разбираш и възприемаш тази дума със своето знание, с мозъка си, ти неволно и несъзнателно заставаш в опозиция на Бог. Когато използваш знанието си, за да разбереш тази дума, нещата, които си разбрал, неизбежно те карат да изпитваш съпротива, отблъскване, ненавист и дори омраза към думата „обслужващ“. Има ли тук някакво покорство? Има ли истинско приемане? (Не.) Някои хора казват: „Приемам добрите думи, но защо да приемам тази лоша дума? Достатъчно е, че не изпитвам съпротива към нея. Например, приемам положителни термини като „получаване на венец“, „получаване на награди“, „получаване на благословии“, „навлизане в царството“, „отиване на небето“, „неотиване в ада“, „ненаказване“ и „да бъдеш първороден син“. Това е естествено, това е обикновената реакция на човека и това са неща, към които хората трябва да се стремят. Що се отнася до негативни термини като „зли хора“, „антихристи“, „наказване“ и „отиване в ада“, никой не обича да ги приема. Думата „обслужващ“ е неутрална, но в съответствие с моето разбиране, не мога да я приема и е достатъчно да не я презирам. Ако трябва доброволно да я приема, да ѝ се покоря и да я приема от Бог, то това е просто невъзможно“. Не мислят ли хората така? (Да, така е.) Правилен или погрешен е този начин на мислене? (Погрешен е.) Кога разбра, че е погрешен? Току-що, нали? Това е проблем. Ти едва сега разбра, че това е погрешно. Преди да го осъзнаеш, на пръв поглед изглеждаше, че вече си приел званието „обслужващ“, и вече си го приел субективно — а това приемане истинско ли беше, или фалшиво? (Беше фалшиво.) Ясно е, че не е било истинско, нито си бил напълно готов да го приемеш. Тук е имало лъжа, преструвка и неохота, а също и усещане, че нямаш друг избор.

Това, за което току-що разговаряхме, бяха истинските реакции и проявления на хората по отношение на званието „обслужващ“ и те напълно демонстрират мненията, възгледите и възприемането на хората за това звание, като напълно разкриват, че отношението на хората към това звание е на неохота, на дискриминация и отблъскване, и на съпротива от дълбините на сърцата им. Това е така, защото хората презират да бъдат обслужващи, презират думата „обслужващ“, не желаят да бъдат обслужващи и мразят да бъдат обслужващи. Това е разбирането и отношението на хората към това звание. Сега нека да разгледаме как точно Бог вижда обслужващите, как се е появила думата „обслужващ“, каква е същността на това звание в Божиите очи и какъв е произходът му. Буквалното значение на „обслужващ“ е, ако използваме езика на човечеството, временен работник, някой, който временно служи в дадена сфера или работа и който е необходим на временна основа. В Божия план за управление, в Божието дело и в Божия дом тази група хора, наречени обслужващи, са незаменими. Когато тези хора дойдоха в Божия дом, на мястото на Божието дело, те не знаеха нищо за Бог или за вярата в Бог, още по-малко за Божието дело или Неговия план за управление. Те не

разбираха нищо; бяха просто външни хора, невярващи. Когато хора, които са невярващи в Божиите очи, дойдат в Божия дом, какво могат да направят за Него? Може да се каже, че не могат да направят нищо. Тъй като хората са изпълнени с покварен нрав и изобщо не познават Бог, и поради природата същност на хората, всичко, което могат да направят, е да правят каквото Бог им нареди. Те следват Божието дело до каквато и точка да стигне то, познанието им се простира докъдето ги отведат Божиите слова; те само познават Неговите слова и изобщо не ги разбират. Тези хора пасивно изпълняват всяка работа, която Бог изисква от тях — те са напълно пасивни, а не активни. Тук „пасивен“ означава, че те не знаят какво ще направи Бог, не знаят какво Бог иска от тях да направят, не знаят значението или стойността на работата, която Бог иска от тях да свършат, и не знаят какъв път трябва да следват. Когато дойдат в Божия дом, те са като машини, функциониращи само по начина, по който Бог ги управлява. От какво се нуждае Бог от тях? Знаете ли? (Хората са обекти, на които Бог да изразява истината, за да съди. Хората са обекти на Божиите слова.) Това е една част; хората са обекти на Божиите слова. Какво друго? Ами дарбите на хората? (Да.) Ами мисленето на нормалната човешка природа? (Да.) Бог те използва само ако имаш мисленето на нормалната човешка природа. Ако си без съвест и разум, тогава не си пригоден дори да бъдеш обслужващ. Какво друго има? (Уменията и специалните таланти на хората.) Те са включени в дарбите и също са част от тях — различните умения, които хората притежават. Какво друго? (Решимостта да се сътрудничи с Бог.) Тя също е част от това, желанието да се подчиняваш и покоряваш, и разбира се, може да се каже, че това е и желанието на хората да обичат положителните неща и да обичат истината. Желанието да се подчиняваш и покоряваш е решимостта за сътрудничество с Бог, но кой е най-подходящият начин да се каже това? (Желанието да се подчиняваш и покоряваш.) Точно така, думата „желание“ е сравнително по-широка и обхваща по-голям диапазон. Ако използваме думата „решимост“, обхватът е малко по-тесен. Освен това „желание“ е сравнително по-леко по степен от „решимост“, което означава, че след като имаш желание, постепенно генерираш различни видове решимост; решимостта е по-конкретна, докато желанието е малко по-широко. Що се отнася до Създателя, това са няколкото неща, от които Бог се нуждае от покварeното човечество. Тоест, когато външен човек, който не знае абсолютно нищо за Бог, за Божието управление, за Божията същност, за Божиите слова и за Божия нрав, дойде в Божия дом, той е като машина и това, което може да направи за Бог и в сътрудничеството си с Божието дело, по същество няма нищо общо с изискваното от Бог ниво — истината. Нещата на такива хора, които Бог може да използва, са нещата, които току-що бяха споменати: първо е, че тези хора могат да станат обекти на Божиите слова; второ са дарбите, които тези хора притежават; трето е, че тези хора притежават мисленето на нормалната човешка природа; четвърто са различните

умения, които тези хора притежават; пето — и това е най-важното — е, че тези хора имат желанието да се подчиняват и покоряват на Божиите слова. Всички тези неща са от решаващо значение. След като някой притежава всички тези неща, той тогава започва да работи в служба на Божието дело и за Неговия план за управление и официално да бъде на прав път, което означава, че официално е станал обслужващ в Божия дом.

Когато хората не разбират Божиите слова, истината или Божиите намерения и ни най-малко не се боят от Бог, за всеки от тях не може да има друга роля освен тази на обслужващ. Тоест, ти си обслужващ, независимо дали искаш да бъдеш такъв, или не — не можеш да избягаш от това звание. Някои хора казват: „Вярвам в Бог през целия си живот. Откакто започнах да вярвам в Исус досега, минаха десетилетия — наистина ли все още съм просто обслужващ?“. Какво мислите за този въпрос? Кого питат за това? Трябва да попитат себе си и да се самоанализират: „Разбирам ли сега Божиите намерения? Когато сега изпълнявам дълга си, дали просто полагам усилия, или практикувам истината? Следвам ли пътя на стремежа към истината и разбирането ѝ? Навлязъл ли съм в истината реалност? Имам ли богобоязливо сърце? Покорявам ли се на Бог?“. Те трябва да се самоанализират, като вземат предвид тези неща. Ако са изпълнили тези критерии, ако могат да останат непоколебими, когато се сблъскат с Божиите изпитания, и ако могат да се боят от Бог и да отбягват злото, тогава, разбира се, те вече не са обслужващи. Ако не са изпълнили дори един от тези критерии, тогава несъмнено си остават обслужващи и това е нещо неизбежно и непредотвратимо. Някои хора казват: „Вярвам в Бог повече от 30 години, което дори не включва годините, които прекарах във вяра в Исус. Още от времето, когато Бог се въплъти, яви се, вършеше делото Си и започна да изрича Своите слова, аз съм последовател на Бог. Бях сред първите, които лично преживяха Божието дело, и бях сред първите, които чуха слова, изречени от Неговата уста. Оттогава минаха толкова много години, а аз все още вярвам в Бог и Го следвам. Няколко пъти съм се сблъсквал с арести и преследвания и съм срещал толкова много опасности, а Бог винаги ме е защитавал и ме е напътствал през тях; Бог никога не ме е изоставял. Сега все още изпълнявам дълга си, положението ми става все по-добро, вярата ми непрекъснато расте и изобщо не се съмнявам в Бог — наистина ли все още съм обслужващ?“. Кого питаш? Не питаш ли грешния човек? Не трябва да задаваш този въпрос. След като вярваш от толкова много години, не знаеш ли дали си обслужващ, или не? Ако не знаеш това, тогава защо не се запиташ дали притежаваш истината реалност, дали имаш богобоязливо сърце и дали се държиш по начин, който отбягва злото? Бог е вършил делото Си през всичките тези години, изрекъл е всички тези слова, а колко си разбрал и в колко от тях си навлязъл? Колко си придобил? Колко случаи на кастрене и колко изпитания и облагородявания си приел? Когато прие тези неща, остана ли непоколебим в свидетелството си? Способен ли си да свидетелстваш за Бог? Когато

се сблъскаш с изпитания като тези, с които се сблъска Йов, способен ли си да се отречеш от Бог? Колко точно голяма е вярата ти в Бог? Вярата ти просто някакво вярване ли е, или е истинска вяра? Задай си тези въпроси. Ако не знаеш отговорите на тези въпроси, значи си объркан човек и мога да кажа, че просто следваш тълпата — дори не заслужаваш да бъдеш наречен обслужващ. Човек, който таи такова отношение към званието „обслужващ“ и все още е напълно объркан в сърцето си, е толкова жалък. Той дори не знае какъв е, докато Божието отношение към всички хора е напълно ясно и прозрачно.

Току-що разговаряхме за това какво точно първоначално е имал предвид Бог по отношение на думата „обслужващ“. Когато хората влязат в Божия дом, в самото начало, когато не разбират истината и притежават само различни желания или известна решимост да сътрудничат, ролята, която играят през този период, може да бъде само тази на обслужващ. Разбира се, думата „обслужване“ не звучи твърде приятно. Казано по друг начин, това означава да служиш и да работиш в служба на Божието дело на управление за спасението на човечеството; това означава да полагаш усилия. Тези хора не разбират никакви истини, нито разбират Божиите намерения и не могат да допринесат с никакви усилия или да сътрудничат по какъвто и да е начин на конкретното дело, с което Бог се занимава, за да спаси и управлява човечеството, нито на различните дела, свързани с истината. Те имат само някои умения и дарби и могат само да положат известни усилия и да кажат няколко неща за определена административна работа и да извършват някаква периферна обслужваща работа. Ако това е същността на работата, извършвана от хората, които изпълняват дълга си, ако те просто играят обслужваща роля, тогава за тях е трудно да се отърсят от званието „обслужващ“. Защо е трудно да се отърсят? Има ли това нещо общо с Божието определение на това звание? Да, категорично има. За хората е много лесно да положат малко усилия и да правят нещата според естествените си способности, дарби и ум, но да живеят според истината, да навлязат в истината реалност и да действат в съответствие с Божиите намерения е много изнурително; това изисква време, Божие напътствие, Божие просветление и Божия дисциплина, а още повече изисква приемане на правосъдието и наказанието на Божиите слова. Ето защо, докато хората работят за постигането на тези цели, това, което повечето хора могат да направят и да осигурят, са нещата, които току-що бяха споменати: да бъдат обекти на Божиите слова, да притежават определени дарби и донякъде да бъдат от полза в Божия дом, да притежават мисленето на нормалната човешка природа и да могат да възприемат и да изпълняват всяка работа, която им е възложена, да притежават определени умения и да могат да използват специалните си таланти в определена работа в Божия дом и, най-важното, да имат желанието да се подчиняват и покоряват. Когато служиш в Божия дом, когато полагаш усилия в интерес на Божието дело, ако имаш дори само малко желание

да се подчиняваш и покоряваш, няма да станеш негативен и да се отпуснеш. Вместо това ще направиш всичко възможно, за да проявиш самоконтрол и да вършиш по-малко лоши неща, докато вършиш повече добри неща. Не е ли това състоянието и положението, в което се намират повечето хора? Разбира се, сред всички вас има едно много малко малцинство от хора, които вече са оставили зад гърба си това положение и обхват. А какво е придобило това много малко малцинство от хора? Те са стигнали до разбиране на истината, до притежаване на истината реалност. Когато се сблъскат с проблеми, те могат да се молят и да търсят Божиите намерения и могат да действат в съответствие с истините принципи. Желанието им да се подчиняват и покоряват вече не спира само на нивото на решимостта, а по-скоро те могат активно да практикуват Божиите слова, да действат според Божиите изисквания и да имат богобоязливо сърце, когато се сблъскат с проблеми. Те не говорят и не действат необмислено, а вместо това са предпазливи и внимателни. Особено когато кастренето им е в разрез със собствените им идеи, те не съдят Бог, не спорят с Него и не изпитват съпротива в сърцата си. От дълбините на сърцата си те наистина приемат Божията идентичност, статус и същност. Има ли някаква разлика между тези хора и обслужващите? Какви са тези разлики? Първата разлика е, че те разбират истината, а втората е, че могат да прилагат някои истини на практика. Трето, те имат известно познание за Бог, и четвърто, тяхното подчинение и покорство вече не са просто желания, а са се превърнали в субективно отношение — те са станали наистина покорни. Пето — и това е най-важната и най-ценната от тези точки — в тях се е появило богобоязливо сърце. Може да се каже, че онези, които притежават тези неща, вече са се отърсили от званието „обслужващ“. Това е така, защото, ако се съди по различните им аспекти на навлизане, както и по отношението им към истината и нивото на познанието им за Бог, те вече не просто извършват една-единствена професионална работа в Божия дом и вече не са временни работници, които са били временно повикани да свършат малко работа. Тоест тези хора не са тук за временни награди; те не са наети за временна употреба и наблюдавани по време на периода на използването им, за да се види дали могат да поемат тази работа дългосрочно. Вместо това те са в състояние да практикуват истината и да изпълняват добре дълга си. Ето защо тези хора са се отърсили от званието, от наименованието „обслужващ“. Виждали ли сте такива хора? В църквата има такива хора. Искате да знаете кои са тези хора и колко са те, но не мога да кажа това точно сега; когато стигнете до разбиране на истината, ще можете да ги разпознаете. Това, което трябва да знаете, е в какво положение се намирате, кой е пътят пред вас, който следвате, и кой е пътят, който трябва да следвате — това са нещата, които трябва да знаете.

Сега, дали званието „обслужващ“ е наложено на хората от Бог? Дали Бог използва това звание, за да омаловажава хората, да ги категоризира и

класифицира? (Не.) И така, как е определил Бог това звание? Когато Бог дава звание на хората, Той не им дава произволно някакъв прякор и не го определя въз основа на външния вид; това звание не е просто звание. Името на човек е просто обозначение, наименование, което не носи реален смисъл. Например, някои китайски родители се надяват дъщеря им да бъде умна и красива, затова използват в името ѝ йероглифа за „красива“, но това е просто надежда и няма нищо общо с нейната същност. Тя може наистина да е глупава и да стане непривлекателна, когато порасне. Какъв тогава е смисълът да я наричат „красива“? Има и някои момчета, които се наричат „Ченглонг“ или „Ченгху“, като се използват йероглифите, които означават да станеш като дракон или тигър — дали наистина са страховити, като ги наричат с такива имена? Те може да са страхливци или непрокопсаници. Това са просто надежди, които родителите имат за децата си; те им дават такива имена, а тези имена нямат никаква връзка със същността им. Ето защо имената и званията на хората носят техните фантазии и добри пожелания, но те са просто наименования и обозначения и не се дават въз основа на тяхната същност. Званията и имената, които Бог определя обаче, в никакъв случай не се дават въз основа на външния вид на хората, нито, разбира се, се основават на собствените желания на Бог. Иска ли Бог хората да бъдат обслужващи? (Не.) Чели ли сте някога в Божиите слова Бог да казва: „Искам всеки човек да стане обслужващ и не искам никой да бъде спасен.“? (Не.) И така, какво иска Бог? Преди хората са казвали: „Бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел“. Това е желание. Званието „обслужващ“ обаче не е дошло от нищото. Точно както Бог определи имената „дърво“ и „трева“. Дърветата са големи и високи неща и когато някой спомене дърво, всеки знае, че дърветата са големи и високи, а когато някой спомене трева, всеки знае, че тревата е малка и ниска, нали? (Да.) И така, какво да кажем за званието „обслужващ“? Това звание е възникнало според същността и проявленията на човека и според етапа на Божието дело. Ако хората могат постепенно да разберат истината в крак с Божието дело, да навлязат в истината реалност и да постигнат покорство и богобоязливост, тогава по това време това звание се променя. Ето защо, дори ако си един от обслужващите, това не ти пречи да изпълняваш дълга на сътворено същество и да се стремиш към истината и да я практикуваш, а още по-малко ти пречи да се покоряваш на Бог и да се боиш от Него.

Има ли хора, които никога няма да се отърсят от званието „обслужващ“? (Да.) Кой тип хора? Това е типът хора, които не се стремят към истината, които може да разбират истината, но не я практикуват, а още по-малко обичат истината, и дори често в сърцата си се чувстват отблъснати от истината и изпитват неприязън към нея. Защо остават в Божия дом, ако изпитват неприязън към истината? Те искат да получат някаква полза, полагат известни усилия и проявяват добро поведение в Божия дом, водени от илюзорното желание да получат облаги. Те използват

цената, която плащат, даването и отдаването на всичко, както и пропиляването на част от младостта си и прекарването на част от времето си в замяна на каквато и да е полза, която искат да получат. Поради пътя, който тези хора следват, в крайна сметка те не са способни да навлязат в истината реалност, не могат да постигнат покорство към Бог, още по-малко могат да постигнат богобоязливост — те завинаги ще бъдат окачествявани като обслужващи. Сред този тип хора в Божия дом има някои, които могат да служат до самия край, и някои, които не могат, и има малка разлика в човешката природа между тези, които могат да служат до самия край, и тези, които не могат. Онези, които не се стремят към истината, но които могат да служат до самия край — тоест онези хора, които могат да посветят известни усилия в Божия дом за Божието дело, докато делото на Божия план за управление продължава — имат относително добра и доброжелателна човешка природа. Те не вършат зло, не предизвикват смущения, докато служат, и не са премахнати от църквата. Такива хора могат да служат до самия край и това са тези, които винаги ще бъдат обслужващи. Що се отнася до другите, тъй като тяхната човешка природа е много лоша, тъй като имат низък характер и са непочтени, те често смущават и прекъсват различните дела в Божия дом, докато служат, и причиняват загуби на голяма част от делото на Божия дом. Те не се сещат да се покаят, когато са кастрени или изолирани многократно, и просто се връщат към старите си лоши навици; те изобщо не разбират никаква истина, не приемат истината, а вместо това действат своеволно и такива хора биват отстранявани. Защо биват отстранявани? Хора като тези дори не могат да служат. Те не могат да работят добре, когато полагат известни усилия в Божия дом, а докато полагат усилия, те вършат и зло и карат Божия дом и братята и сестрите да плащат цената. Повече се губи, отколкото се печели, като се използват такива хора. Многократно им се дават възможности да се самоанализират, но в крайна сметка природата им остава непроменена и каквото и да има да им каже някой, те не слушат. Такива хора не заслужават дори да служат в Божия дом, нито са способни на това, и затова биват изчиствани.

Сега като цяло разбирате ли това звание „обслужващ“? Дали „обслужващ“ е дискриминиращо звание, което Бог дава на човечеството? Дали Бог умишлено използва това звание, за да омаловажава хората? Дали Бог използва това звание, за да разкрива и изпитва хората? Дали Бог използва това звание, за да накара хората да узнаят какво точно представляват човешките същества? Дали Бог има предвид тези неща? Всъщност Бог няма предвид нито едно от тези неща. Бог няма намерение да разкрива хората, нито да ги омаловажава и да им се подиграва, нито има намерение да използва това звание „обслужващ“, за да изпитва хората. Единственото значение, което Бог придава на званието „обслужващ“, е, че Той окачествява и формира това звание според представянето и същността на хората, според ролята, която хората играят по време на Божието дело, както и според

това, което хората могат да направят и с какво са способни да сътрудничат. От това значение виждаме, че всеки човек в Божия дом служи на Божия план за управление и в даден момент е бил в тази роля на обслужващ. Можем ли да кажем това? (Да.) Наистина можем и сега всички вие можете да го разберете. Бог не иска да използва това звание, за да обезсърчава хората или да изпитва вярата им, още по-малко да ги омаловажава или да ги кара да се държат по-добре и да бъдат покорни, или да им покаже каква е тяхната идентичност и позиция, а още по-малко Бог иска да използва това звание „обслужващ“, за да лиши хората от правото им да изпълняват дълга на сътворено същество. Това звание е изцяло определено според различните типове покварен нрав, които хората разкриват, и истинските състояния на хората, докато следват Бог. Ето защо това звание няма абсолютно нищо общо с това какви ще бъдат идентичността, статусът, позицията и крайната цел на хората, след като Божието дело на управление приключи. Това звание произтича изцяло от нуждите на Божия план за управление и делото на управлението и е истинско положение на покварeното човечество в Божието дело на управлението. Що се отнася до това хората да служат в Божия дом като обслужващи и да бъдат използвани като машини, дали това положение ще продължи до самия край, или може да се промени към по-добро по пътя им на следване на Бог, зависи от техния стремеж. Ако някой се стреми към истината и може да постигне промяна в нрава, покорство към Бог и богобоязливост, тогава той напълно ще се отърве от званието „обслужващ“. А в какво се превръщат хората, след като се отърват от званието „обслужващ“? Те стават истински последователи на Бог, Божи народ и народ на царството, тоест стават народ на Божието царство. Ако, докато следваш Бог, се задоволяваш само с полагане на усилия, страдание и плащане на цена, не се стремиш към истината и не я прилагаш на практика, поквареният ти нрав изобщо не се променя, никога не правиш нещата в съответствие с принципите на Божия дом и накрая не си способен да постигнеш покорство към Бог и богобоязливост, тогава това звание „обслужващ“, тази „корона“ ще ти пасне идеално, точно по мярка, и никога няма да можеш да се отърсиш от нея. Ако все още си в това състояние, когато Божието дело приключи и нравът ти все още не се е променил, тогава званието „народ на Божието царство“ няма да има никаква връзка с теб и ти завинаги ще бъдеш обслужващ. Как можете да разберете тези думи? Трябва да разберете, че в момента, в който Божието дело приключи, тоест когато всички хора, които Бог иска да спаси, са спасени, когато делото, което Бог иска да извърши, е постигнало напълно своя ефект и своите цели, Бог вече няма да говори или да напътства хората, Той вече няма да извършва никакво дело на спасението върху човека и Неговото дело ще приключи точно там, както и пътят на вярата в Бог, който всеки човек следва. В Библията има следния стих: „Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният

нека върши и занапред правда; и святият нека бъде и занапред свят“ (Откровение 22:11). Какво означава това? Означава, че в момента, в който Бог каже, че Неговото дело е приключило, това означава, че Бог вече няма да извършва Своето дело на спасението на човека и на наказването и съденето на човека, Бог вече няма да просветлява или напътства човека и Той вече няма да говори на човека слова, с които търпеливо и искрено го увещава или кастри — Бог вече няма да извършва това дело. Какво означава това? Означава, че тогава ще бъдат разкрити изходите на всички неща, тогава ще бъдат определени изходите на хората и никой няма да може да промени това, и вече няма да има шанс хората да бъдат спасени. Ето какво означава това.

Когато някой се отърве от званието „обслужващ“ в края на Божието дело, когато се отърве от това наименование, от това положение, това означава, че този човек вече не е външен човек или невярващ в очите на Бог, а по-скоро е човек от Божия дом и Божието царство. А как е възникнало това звание „човек от Божия дом и Божието царство“? Как хората получават това звание? Ти ставаш човек от Божия дом чрез стремеж към истината, разбиране на истината, страдание и плащане на цена, и така постигаш добро изпълнение дълга, достигане до определено ниво на промяна в нрава и способността да се покоряваш на Бог и да се боиш от Него. Подобно на Йов и Петър, вече не трябва да ти бъде причинявана вреда от Сатана, нито да бъдеш покваряван от него, можеш да живееш свободно в Божието царство и в Божия дом, вече не е необходимо да се бориш с покварения си нрав и в Божиите очи ти си истинско сътворено същество, истинско човешко същество. Не е ли това нещо, което трябва да се отпразнува с радост? Какво означава това? Означава, че животът на страдание и трудности на човек, който е бил покварен от Сатана, напълно е приключил и той започва да живее живот на радост, мир и щастие. Той може да живее в светлината на лика на Създателя, да живее заедно с Бог, и това е нещо, което трябва да се отпразнува с радост. Що се отнася обаче до другия тип хора, които до края не са успели да се отърват от званието „обслужващ“, какво означава за тях, ако все още не са свалили това звание, тази „корона“ от главите си, когато Божието дело приключи? Означава, че те си остават външни хора и че все още са невярващи в Божиите очи. Причината за това е, че те изобщо не приемат истината и не я практикуват, не са постигнали промяна в нрава, не са способни да се покоряват на Бог и нямат богобоязливо сърце. Тези хора трябва да бъдат отстранени от Божия дом и нямат място в Божието царство. Ако няма място за тях в Божието царство, къде са те? Те са извън Божието царство и са група, отделена от Божия народ. Такива хора все още се наричат „обслужващи“ и това означава, че не са станали хора от Божия дом, никога няма да бъдат последователи на Бог, Бог не ги признава и никога повече няма да получат благословии или благодат от Бог. Разбира се, това означава също, че нямат шанс да се насладят на добри благословии с Бог в Неговото

царство или да получат мир и радост — този шанс е изгубен. И така, дали този момент е нещо, което трябва да се отпразнува с радост, що се отнася до тях, или е тъжно събитие? Това е тъжно събитие. А що се отнася до това каква ще бъде тяхната награда за носенето на това звание „обслужващ“ извън Божия дом и извън Божието царство, това е въпрос за по-късно. Във всеки случай разликата между наградата, дадена на обслужващите, и тази, дадена на народа на Божието царство, е толкова голяма; има разлики в позицията, в наградата и в други подобни аспекти. Не е ли жалко, че хора като тези не са придобили истината и не са успели да постигнат промяна в нрава, докато Бог е извършвал Своето дело за спасението на хората? Толкова е жалко! Това са няколко думи относно званието „обслужващ“.

Има някои хора, които казват: „Изпитвам съпротива, когато се споменават обслужващи. Не искам да бъда обслужващ и не се чувствам щастлив в тази роля. Ако съм един от Божия народ, тогава мога да приема това, дори и да съм най-незначителният от тях, и е добре, стига да не съм обслужващ. Нямам друг стремеж и не тая друго въжделение в този живот; просто очаквам с нетърпение да се отърва от званието „обслужващ“. Не искам много“. Какво мислите за такива хора? Това ли е отношението на човек, който се стреми към истината? (Не.) Какво е това отношение? Не е ли негативно отношение? (Да, такова е.) Що се отнася до званието „обслужващ“, не е необходимо да се стремиш да се отърсиш от него, защото това звание се дава въз основа на нивото на напредък, което постигаш в живота си, и не може да бъде решено от това, което ти искаш. То не зависи от това, което искаш, а по-скоро зависи от пътя, който следваш, и от това дали нравът ти се е променил. Ако целта ти е само да се стремиш да можеш да се отървеш от това звание „обслужващ“, тогава нека ти кажа истината: докато си жив, никога няма да можеш да се отървеш от него. Ако се съсредоточиш върху стремежа към истината и можеш да постигнеш промяна в нрава, тогава това звание бавно ще се промени. Погледнато от тези две гледни точки, дали званието „обслужващ“ е наложено на хората от Бог? Категорично не! Това не е звание, което Бог налага на хората, нито е обозначение — това е звание, дадено въз основа на нивото на напредък, което хората постигат в живота си. Това, че си обслужващ, намалява с толкова, колкото напредваш в живота си и колкото се променя нравът ти. Когато един ден си способен да постигнеш покорство към Бог и богобоязливост, тогава, дори и да искаш да бъдеш обслужващ, ти вече не си обслужващ и това се решава от твоя стремеж, от отношението ти към истината и от пътя, който следваш. Има и такива, които казват: „Искам да се отърся от това звание „обслужващ“ и не искам да бъда такъв, но не разбирам истината и не желая да се стремя към истината. И така, какво мога да направя?“. Има ли решение? Бог определя изходите на всички типове хора въз основа на Своите слова и на истината — няма място за компромиси. Ако обичаш истината и можеш да поемеш по пътя на стремежа към истината, то това е нещо, на което да се радваш; ако изпитваш неприязън към

истината и избереш да не следваш пътя на стремежа към истината, то това е причина за скръб. Това са единствените два пътя — няма среден път, който да избереш. Словата, които Бог изрича, никога няма да преминат; макар че всички неща ще преминат, нито едно Божие слово не може да премине. Божиите слова са критериите за съдене и отсъждане по отношение на всички неща; Божиите слова са истината и никога не могат да преминат. Когато този свят, човечеството и всички неща се променят и преминат, нито една дума от Божиите слова няма да премине, а вместо това всички Негови слова ще се изпълнят. Изходите на човечеството и на всички неща се определят и разкриват поради Божиите слова — никой не може да промени това и по този въпрос не може да има обсъждане. Ето защо, когато става въпрос за това, че Бог господства над изходите на хората и ги определя, ако хората се отдават на самозалъгване, тогава те са абсолютни глупаци. За тях няма втори път, който да изберат по този въпрос, тъй като Бог не е дал на хората втори път. Това е Божият нрав, това е Божията праведност и хората не могат да се намесят по този въпрос, дори и да искат. Ти си мислиш, че си в невярващия свят, където хората могат да похарчат малко пари и да използват връзките си, за да уреждат въпроси, но това не става при Бог. Запомни: това няма да ти свърши работа при Бог!

б. Начините, по които антихристите се отнасят към званието „обслужващ“

Темата на днешното общение е разнищването на отношението на антихристите към званието „обслужващ“. Сега, след като приключихме с общението за определението на званието „обслужващ“, повечето хора нямат ли положително разбиране за това звание? Все още ли изпитвате съпротива или нежелание към това звание? (Не.) И така, нека сега да разгледаме как антихристите се отнасят към званието „обслужващ“ и какво е отношението им към него. Това, което антихристите ценят най-много, са високата позиция, високият престиж и абсолютната власт. Когато става въпрос за някои много обикновени, простонародни и по-нископоставени звания, както и за други звания, които хората намират за доста унизителни, антихристите изпитват силна съпротива, проявяват дискриминация в сърцата си и най-вече изпитват това по отношение на званието „обслужващ“. Колкото и толерантен и търпелив да е Бог към тази група хора, известни като обслужващи, и каквото и да е Божието обяснение и тълкуване на званието „обслужващ“, антихристите все още гледат отвисоко на това звание дълбоко в сърцата си. Те смятат, че това звание е твърде низко и че ако те самите бяха обслужващи, твърде много щяха да се срамуват, че да си покажат лицата. Те смятат, че в момента, в който им се даде това звание, тяхната почтеност, гордост и репутация се оспорват и омаловажават, стойността им рязко спада и вече няма смисъл в живота. Ето защо при никакви обстоятелства антихристите няма да приемат званието „обслужващ“. Ако поискаш от тях да отидат в Божия дом и да

служат на Божието дело, те казват: „Званието „обслужващ“ е твърде унизително и аз така или иначе не желая да бъда такъв. Като искаш от мен да бъда обслужващ, ти ме обиждаш. Не съм дошъл да вярвам в бог, за да ме обиждаш — дойдох да получа благословии. В противен случай за какво съм се отрекъл от семейството си, напуснал съм работата си и съм се отказал от светските си перспективи? Не съм дошъл да бъда обслужващ; не съм дошъл да работя за теб и да ти служа. Ако ми кажеш да бъда обслужващ, тогава по-скоро изобщо няма да вярвам!“. Не е ли това отношението на антихристите? Има дори антихристи, които казват: „Ако ми кажеш да бъда обслужващ в божия дом, тогава какъв е смисълът да вярвам в бог? Какъв смисъл има все още?“. Ето защо, когато поемат работа и приемат поръчение или задача в Божия дом, те първо искат да разберат следното: „След като поема тази работа, ще бъда ли църковен водач или ръководител на екип, или просто ще бъда дребен слуга, който служи на другите и работи за тях?“. Преди да разберат това, те се захващат за работа за момента. През този период те наблюдават думите и израженията на хората, държат очите и ушите си отворени и се осведомяват от различни източници. Те искат да знаят дали служат тук временно, или могат да вършат тази работа дългосрочно, дали са някой, който може да бъде развиван, или някой, който просто се използва временно, за да запълни свободно място. Ако просто се използват, за да запълнят свободно място, и от тях се иска да служат за заслугите на другите и за позицията и властта на другите, тогава те в никакъв случай няма да го направят. Не ги интересува дали Божият дом се нуждае от тях, за да изпълняват дълг, или колко важен е дългът, който изпълняват, за делото на Божия дом — не ги интересуват тези неща. Щом осъзнаят, че служат тук, без властта да командват парада и да вземат решения, те стават нехайни в действията си, пренебрегват дълга си, действат безразсъдно, а освен това стават автократични и дори могат да се откажат от дълга си и да си тръгнат във всеки един момент; те се отнасят към делото на Божия дом и към собствения си дълг, сякаш са детска игра. Те имат житейско мото, което гласи следното: „Няма да се трудя зад кулисите, докато другите са в светлината на прожекторите“. Те си мислят: „Роден съм да бъда водач. Роден съм с властта да командвам парада и да вземам решения. Ако загубя тези две неща, тогава какъв ще е смисълът да живея повече? Какъв смисъл ще има повече да вярвам в бог? Защо вярвам в бог? Не се ли отказах от малки ползи, за да получа големи благословии? Ако това желание не може да се изпълни, тогава безспорно по-скоро ще последвам светските тенденции и ще отида в ада!“. Какъв е девизът на антихристите? „Няма начин да позволя на когото и да било да ме използва по пътя си към върха; аз съм този, който използва другите. Ако хората се възнаграждават въз основа на приноса им, тогава аз трябва да съм начело на списъка. Само тогава ще работя енергично и ще дам всичко от себе си, в противен случай можете да забравите да ме накарате да го направя. Ако ме помолите да се напрягам, да ви

давам съвети и да работя с цялото си сърце и душа, но в крайна сметка, когато дойде време хората да бъдат възнаградени въз основа на приноса им, аз не получа нищо, тогава не си и помисляйте да ме молите да работя за вас, да се старая за вас и да ви служа!“. Не са ли това истинските разкривания и проявления на нрава на антихристите? Въпреки че те не се опитват умишлено да се отърсят от званието „обслужващ“, от гледна точка на нрава им същност, те постоянно се отърсват от него и постоянно се борят, работят усърдно и се мъчат да се отърват от това звание. Когато поеме някаква работа, ако един антихрист има шанса да се изтъкне и да заеме централно място, или ако има последната дума и взема решения, стане водач, има позиция, влияние и престиж и има няколко човека под себе си, той се чувства толкова доволен. Ако един ден някой разобличи проблем с него и го кастри с думите: „Има много неща, които не вършиш според принципите, а вместо това ги вършиш, както си искаш. Това е поведението на някой, който чисто и просто служи; ти не изпълняваш дълга си“, може ли антихристът да приеме това? (Не.) Първо, той ще претендира за своята невинност, ще се обяснява и защитава, и второ, веднага ще изпита неприязън и съпротива към думата „служене“, и в никакъв случай няма да я приеме. Той ще каже: „Платил съм толкова висока цена и съм страдал толкова много. Започвам работа рано и свършвам късно през нощта, губя съня си и забравям да ям, а ти все пак казваш, че служа? Наистина ли има хора, които служат по този начин? Платил съм толкова висока цена и всичко, което получавам за това, е това звание, това определение, „обслужващ“. На какво да се надявам тогава? Какъв е смисълът да вярвам в бог? Каква е мотивацията? По-добре е да не вярвам в такъв бог!“. Той губи ентусиазма си. След като бъде кастрен, антихристът не само отказва да го приеме, но и изпитва съпротива и неприязън, и още повече си създава погрешни разбирания. Когато след това работи и изпълнява дълга си, отношението му се променя и той си мисли: „Сега съм обслужващ, независимо какво правя, така че, когато върша тази работа, по-добре да не се напъвам, да си оставя резервен план и да не давам всичко от себе си. Всички казват, че бог е праведен. Защо тогава не мога да видя това? Къде е божията праведност? Тъй като съм обслужващ, независимо какво правя, отсега нататък ще променя начина, по който вярвам в бог; просто ще служа и ще видим кой от кого се бои. След като няма да бъда хвален или признат за нищо, което правя, така да бъде, ще променя начина си на живот и начина, по който върша нещата. Ще правя каквото ме помолиш, и няма да говоря, ако имам някакви идеи — който иска да говори, да го направи. Ако някой ме кастри, на пръв поглед ще се съглася с него, а ако някой сгреши в работата си, няма да кажа нищо, дори и да го забележа. Ако някой действа без разбиране на принципите, няма да му кажа принципите, дори и да ги разбирам. Просто ще го гледам как се държи като глупак, ще го оставя да прави грешки, за да го кастрят като мен, и ще видя дали може да понесе вкуса на това какво е да бъдеш окачествен като обслужващ.

Тъй като вие ми вгорчихте живота, тогава и аз ще вгорча вашия и няма да позволя да ви е лесно!“. Само това, че е кастрен и дисциплиниран, го кара да изпитва толкова силни емоции и чувства на съпротива — това отношение на приемане на истината ли е? (Не.) Какво му е лошото на служенето? Лошо ли е да служиш на Бог? Служенето на Бог накърнява ли достойнството ти? Бог не е ли достоен да Му служиш? Тогава какво заслужаваш да направи Бог за теб? Защо си толкова чувствителен и съпротивляващ се на тези думи? Създателят се е смирил, за да стане човек, който живее сред хората и служи на всяко покварено човешко същество, на човешки същества, които Му се противопоставят и Го отхвърлят. Защо тогава хората не могат да послужат малко в интерес на Божия план за управление? Какво лошо има в това? Има ли нещо позорно в него? Има ли нещо срамно в него? В сравнение със смирението и скритостта на Бог, човешките същества завинаги ще бъдат достойни за презрение и грозни. Не е ли така?

Покварените хора, които се стремят към истината, сега може само за момент да се почувстват разстроени, когато чуят званието „обслужващ“, но това може да се превърне в мотивиращ фактор, който може да ги вдъхнови да се стремят към истината, за да достигнат до покорство на Бог; те не са толкова чувствителни към това звание, което Бог дава на хората. Но това не е така при антихристите. Те винаги са много придирчиви към званията, които Бог дава на хората, и ги вземат навътре. Не е нужно много, за да може някоя фраза, която Бог казва, да накърни интересите им и да ги нарани, а когато нещо, което Бог казва, противоречи на намерението и желанието им да получат благословии, това наранява самочувствието им. В момента, в който самочувствието и достойнството им са наранени, те съдят, отхвърлят и предават Бог; те искат да оставят Бог, не желаят да продължат да изпълняват дълга си, като в същото време проклинат Бог, че е неправеден и че не съчувства на хората. Някои хора дори казват, че на Бог е твърде трудно да се угоди и че нищо, което правят, не е правилно. Тези думи, чувства и нрав идват от антихристите. Освен че са напълно лишени от отношение на покорство към Бог, те също така се заяждат за дреболии, когато става въпрос за различните неща, които Бог казва, и са небрежни и безразлични към различните изисквания на Бог. Те постоянно се съпротивляват на това звание „обслужващ“ и нямат намерение да го приемат или да се покорят, още по-малко имат намерение да разберат Божието намерение. Всичко, което правят, е упорито да се стремят да се отърват от това наименование и идентичност, от този статус и позиция на „обслужващ“, и ни най-малко не търсят как да сътрудничат с Бог, за да удовлетворят Божието намерение, или как да постигнат промяна в нрава, да навлязат в истината реалност и да се покорят на Бог. Те изобщо не се стремят към тези положителни неща и дори когато са разобличени като обслужващи, възмущението и прибързаността, които изпитват, избухват изведнъж. Колко сериозно може да бъде това? Някои антихристи тайно проклинат Бог на обществени места, докато Го

проклинат на висок глас зад затворени врати с думите: „Бог не е праведен. По-добре изобщо да не вярвам в такъв бог!“. Те открито предизвикват Бог и Му се противопоставят. Само тази дума „обслужващ“ кара същността на антихристите, която се противопоставя на Бог и изпитва неприязън към истината, да бъде разкрита. Техните нечестиви лица са напълно демаскирани пред думата „обслужващ“ и те са напълно разголени. Какво точно е разголено? Това, че те не вярват в Бог, за да приемат Неговото спасение или да приемат истината, нито вярват в Бог, защото Бог е истината или защото Бог е Върховният владетел над всички неща. По-скоро те вярват в Бог, защото искат нещо от Него. Те се подлагат на идването в Божия дом в интерес на собствените си амбиции и желания. Те напразно се опитват да се откроят от тълпата и да получат благословии чрез собствените си средства, усилия, усърдна работа и борби, или, още по-добре, може би да получат още по-голяма награда в следващия си живот. Ето защо в техните очи думата „обслужващ“ завинаги е нещо унизително и пренебрежителен термин, нещо, което никога не могат да приемат. Някои братя и сестри си мислят: „Служенето на Бог е нашата благословия. Това е добро нещо, почетно нещо“. Антихристите обаче никога не приемат този факт и казват: „Служенето на бог да е нашата благословия? Що за думи са това? Какви глупости! Къде е благословията в това? Къде е удоволствието? Какво може да се спечели от служенето на бог? Можеш ли да спечелиш пари, злато или съкровище от служенето? Или можеш да получиш къща и кола? Всеки, който служи, ще бъде отстранен; има ли обслужващи, които са добри хора? Никой, който служи, никога няма да спечели нищо“. Те не приемат факта, за който разговарят братята и сестрите, че „служенето на Бог е благословия за човечеството“, и изпитват съпротива и отвращение към него; те биха предпочели да слушат всичко друго.

Антихристите могат да се стараят за всеки чиновник или всеки с позиция и престиж в света, да му служат и да му наливат напитки и дори ще приемат да служат на тези хора и ще бъдат повече от готови да го направят. Само когато дойдат да служат на Бог, те стават нежелаещи и неохотни, пълни с оплаквания, съпротива и негативни емоции. Що за същества са тези хора? Това ли са проявленията, които трябва да има един последовател на Бог? Това очевидно са проявления на същността на антихристите. Ако един антихрист отиде в света, за да служи на кмет, областен управител или на който и да е престижен политик, той би си помислил, че това е нещо, което прославя предците му и кара семейството му да се гордее. Той би бил неописуемо щастлив; щеше да се носи в облаците. Ако някой го попита каква е работата му, той ще каже: „Служа на кмета. Аз съм приближен прислужник на кмета и негова лична охрана!“. Или ще каже: „Грижа се за ежедневните нужди на президента!“. Той ще каже това толкова гордо. Ще си помисли, че това е хубава работа и че цялото му семейство ще сподели славата от нея. Ще сънува през нощта и ще се събужда щастлив, и няма да крие какво

прави, независимо къде отива. Защо е така? Той няма да гледа на работата си като на срамна; ще чувства, че е почетна работа, която го поставя над другите, работа, която поставя ореол над главата му. След като обаче такъв човек дойде да вярва в Бог, ако от него се поиска да служи на Бог, той не желае да го направи, изпитва съпротива и дори се оплаква от Бог и Го проклина, а може и да предаде Бог и да се отрече от Него. Като сравним тези две неща, виждаме, че антихристите са антихристи, че са част от шайката на Сатана. Без значение как служат на Сатана и без значение колко мръсна, изтощителна или унизителна е тази работа, те я смятат за чест. Когато обаче вършат неща за Бог в Неговия дом, колкото и смислени, ценни или благородни да са нещата, които правят, и колкото и да са възхвалявани, като ги правят, те винаги смятат, че тези неща не си струва да се споменават. Независимо колко голяма благословия е и колко почетно е да се служи на Бог и на Божието дело и каква ценна възможност е това за човечеството, те просто не могат да се зарадват на това. Защо е така? Има само една причина: антихристите са част от шайката на Сатана — те принадлежат на Сатана и са живи сатани, по своята същност враждебни на Бог. Ако се поиска от тях да служат на Бог и да служат за Бог, те просто не могат да се зарадват на това. Без значение как Божият дом разговаря за истината с хората или се опитва да накара хората да разберат Божието намерение по отношение на званието „обслужващ“, антихристите не могат да го приемат от Бог или да приемат някоя от истините, свързани с него, камо ли да приемат факта или истината, че това едно сътворено същество да служи на Създателя, е почетно, ценно и смислено нещо — това е отношението, което антихристите таят към званието „обслужващ“. Изправени пред това звание и пред факта, че хората служат на Бог, всичко, което антихристите някога са правили, е да се стремят да се отърват от това звание и да избягват този факт, вместо да приемат факта, да приемат от Бог това звание „обслужващ“ и след това да се стремят към истината, да слушат Божиите слова, да се покоряват на Бог и да се боят от Него. Ако се съди по проявленията, които антихристите показват към званието „обслужващ“, трябва да се каже, че антихристите са от рода на Сатана, че са част от враждебните сили на Сатана и че са враждебни на Бог, на истината и на всички положителни неща.

Отношението, което антихристите таят към званието „обслужващ“, е на неприемане, съпротива, отвращение и ненавист. Без значение от кого идва това звание, те постоянно изпитват съпротива към него и не го приемат, като вярват, че да бъдеш обслужващ е низко и че винаги е низко, без значение на кого служат. Те смятат, че „обслужващ“ не е определение, което Бог дава на човека въз основа на човешката същност, а по-скоро е предизвикателство и проява на презрение към идентичността и стойността на човека — това е основният възглед на антихристите за званието „обслужващ“. От отношението на антихристите към Божиите слова виждаме, че те не ги разглеждат като критерии или като истината,

а по-скоро като неща, които те да проучват внимателно и да анализират. Тоест те не приемат Божиите слова с презумпцията да възприемат истината или да приемат, че Бог е Създателят, а по-скоро подхождат към Божиите слова с презумпцията да ги проучват внимателно, да изпитват съпротива и да им се противопоставят. За тях всяка дума, която Бог казва, и всяко изказване, което Той произнася, е обект на внимателна проверка, и званието „обслужващ“ не е изключение. Те полагат усилия да проучват внимателно думата „обслужващ“ и да размишляват над нея и в Божиите слова виждат, че Бог не смята обслужващите за добри, а по-скоро за низки, за нископоставени, за безполезни, за хора, които Бог не обича, и за хора, които Бог ненавижда. Въпреки че това е Божието отношение към званието „обслужващ“, има контекст и причина Той да има такова отношение — то се основава на същността на човека. Има и друг факт, който те не са видели: без значение колко много Бог ненавижда и мрази покварения човечество, Бог никога не се е отказвал да спасява човечеството, нито е спирал делото на Своя план за управление за спасението на човечеството. Антихристите не вярват на този факт, нито го признават, нито го виждат. Те просто се вторачват в това, което Бог казва за изходите на различните типове хора, и по-специално по отношение на званието „обслужващ“ те имат изключително чувствително отношение. Те не искат да бъдат обслужващи и не искат да бъдат определяни като обслужващи от Бог, още по-малко да служат на Бог, като носят званието „обслужващ“. Ето защо, когато антихристите дойдат в Божия дом, те се допитват до много различни кръгове, като питат дали те самите са обслужващи, и от Божиите слова и от това, което хората казват за тях, те искат да чуят честни думи и да стигнат до истината по въпроса — дали са обслужващи, или не? Ако са, тогава те незабавно и веднага си тръгват; те не служат на Бог или на Божия дом. Те имат толкова силна реакция срещу званието „обслужващ“ и става очевидно, че идентичността, позицията, перспективите, съдбата и крайната цел, що се отнася до антихристите, са елементи, които трябва да се преследват постоянно, и интереси, които никога не се изоставят. За антихристите обслужващите се нареждат най-ниско сред човечеството, както е определено от Бог. Каквото и да казваш, колкото и хора да приемат този факт и това звание, антихристите категорично няма да го приемат. Когато вършат работа, те само изискват другите да им служат, да ги слушат, да им се подчиняват и да се въртят около тях, и никога не изискват от себе си да сътрудничат или да обсъждат неща с другите, или да искат мнението на другите, да се допитват до Божиите намерения или да търсят истините принципи. Те си мислят: „Ако трябваше да сътруднича и да обсъждам неща с другите и да търся истините принципи, когато върша нещо, тогава щях да се унижа и да загубя своята автономия, а това не би ли било служене? Нямаше ли да се трудя зад кулисите, докато другите са в светлината на прожекторите? Нямаше ли да се грижа за другите и да им служа?“. Това е нещо, което те в никакъв случай не искат да правят. Те просто изискват

другите да се грижат за тях, да им се предават, да ги слушат, да ги ценят, да ги възхваляват, да ги карат да изглеждат добре във всичко, да им оставят място, да им служат и да работят за тях, и дори изискват Бог да им даде подходящи награди и подходящ венец в съответствие с това, което са направили. Дори когато някой спомене колко голяма цена е платил Бог и колко много е страдал за спасението на човечеството, как се е смирил и колко много ресурс е предоставил на човечеството, когато антихристите чуят тези думи и видят тези факти, те остават безразлични и ги приемат за даденост. Как антихристите тълкуват такива неща? Те казват: „Бог трябва да прави всичко за човека и трябва да дарява най-доброто на човека, да дарява благословии и благодат, и да дарява мир и радост на човека. Той трябва да посвети всичко това на човека; това е негово задължение. А когато хората се отричат от неща, отдават всичко и плащат цена заради бог, когато предлагат всичко на бог, те трябва да получат награди от бог и да получат нещо още по-добро. Не е ли това справедлива сделка? Равностойна размяна? Какво има да се говори за това? Каква заслуга има бог? Защо не съм видял никаква заслуга на бог? Бог дарява неща на човека, така че не е ли естествено човек да заслужава да ги получи? Хората са плащали цена!“. Те не вярват, че всички тези неща, които Бог прави за човека, са най-голямата благодат за човека; те не са благодарни и не мислят да се отплатят на Бог. Вместо това те искат да разменят цената, която плащат, за красивата крайна цел, която Бог е обещал на човечеството, и естествено вярват, че е редно да желаят благословии и да таят всички тези намерения, и така, както и да се погледне, Бог не трябва да прави хората Свои обслужващи. Те вярват, че хората имат достойнство и почтеност и ако хора, които имат толкова голяма любов и които могат да дават милостиня, да отдават всичко и да се отричат от неща, бъдат накарани да служат на Бог, тогава те са сериозно унизени и отношението към тях е твърде несправедливо. За антихристите всички тези неща, които Бог прави, не си струва да се споменават. По-скоро те безкрайно преувеличават нещата, които правят самите те, дори и да е нещо съвсем малко, и третират тези неща като капитал, за да получат благословии.

Когато изпълняват дълга си в църквата, някои хора никога не вършат нищо както трябва. Ако братята и сестрите не приемат нещата, които вършат, уменията и талантите, които предоставят, или идеите и предложенията, които дават, тогава те ще откажат да продължат да работят и ще поискат да се откажат от дълга си и да си тръгнат — ще поискат да изоставят Бог. Ако поискаш от тях да си сътрудничат с някого, те няма да го направят, и ако поискаш да направят всичко възможно при изпълнението на дълга си, те също няма да го направят. Те просто ще издават заповеди наляво и надясно, ще карат другите да ги слушат и ще карат хората да ги обслужват, да станат техни обслужващи и да им служат, вместо да изпълняват собствения си дълг в Божия дом. И ако не получат такова отношение или ако го загубят — това отношение другите да им прислужват, да работят за тях

и да следват заповедите им — тогава те искат да приключат с всичко и да си тръгнат. Те вярват, че Бог не е праведен, сърцата им са пълни с оплаквания и гняв срещу Бог, развиват омраза към братята и сестрите и никой не е способен да им помогне. Те не могат да си сътрудничат хармонично с никого и не могат да общуват с никого като с равен. Правилата им за общуване с другите са, че само те могат да стоят над останалите, когато говорят и действат, да гледат как другите правят всичко за тях и следват всяка заповед и лозунг, които изричат. Никой не е достоен да си сътрудничи с тях и никой не е пригоден да общува с тях като с равен. Ако някой се отнася с тях като с приятел или като с обикновен брат или сестра и говори с тях, обсъжда работата с тях и разговаря за разбирането си с тях като с равни, то те приемат това като ужасна обида и огромно предизвикателство към почтеността им. В сърцата си те мразят такива хора и изпитват враждебност към тях и ще търсят удобен случай да си отмъстят на всеки, който се отнася с тях като с равен или който не ги приема на сериозно. Нима антихристите не правят именно това? Това е йерархичната гледна точка, която антихристите разкриват, когато става въпрос за общуване с други хора. Разбира се, това е свързано с истинското мнение и отношение, което антихристите таят към званието „обслужващ“. Те не могат да приемат дори звание, което Бог дава на човечеството. Могат ли тогава да приемат заклеймяването, разобличаването и оценката на другите? Още по-малко са способни да приемат тези неща. От една страна, те изпитват враждебност и съпротива към званието и същността на „обслужващ“, но от друга, неуморно привличат повече хора и ги въвличат, за да им служат, да им прислужват, да ги обслужват и да им се подчиняват. Това не е ли достойно за презрение? Същността на такива хора е нечестива и това е абсолютно вярно. Те желаят да контролират другите. Самите те очевидно са безполезни и не могат да направят нищо. Те са просто отпадък в Божия дом, нямат нормална човешка природа и не могат да общуват нормално с другите, камо ли да имат някакъв нормален разум. Те изобщо не разбират истината, не са просветлени за истината, имат само малко професионални познания и владеят няколко умения, и не могат да изпълнят добре нито един дълг. И все пак те не се държат както трябва и искат да заграбят властта, а когато не могат да я заграбят, чувстват, че с тях е свършено, като си мислят: „Сигурно съм служил, когато вършех онези неща преди. Не желая да служа. По-добре да побързам и да си тръгна сега, преди да съм вложил твърде много усилия или да съм загубил твърде много“. Това е идеята, която имат. Те винаги вземат такова твърдо решение и стигат до такова заключение. Те могат да спрат да вярват и да си тръгнат по всяко време, да изоставят дълга си във всеки един момент и да се измъкнат, като се връщат в обятията на Сатана и стават негов съучастник в злодеянията. Има ли такива хора? (Да.) Когато става въпрос за някой аспект от професионалната работа, те може да разбират малко, но са напълно невежи по отношение на истините принципи, които трябва да схванат за този

аспект от професионалната работа. Когато става въпрос за аспект от знанието или дарбите, те може да притежават някои от тях, но що се отнася до истините принципи, които трябва да разберат, за да изпълняват дълга си, те отново са напълно невежи и възприемането им е изопачено. Те не могат да си сътрудничат хармонично с другите и нямат общ език с тях, когато разговарят заедно. За какво са подходящи такива хора? Ако наистина имат съвест и разум, тогава ще могат да се отнасят правилно с другите хора и когато хората казват неща, които са правилни и съответстват на истината, те ще могат да ги приемат, ще се покоряват доброволно и ще могат да се опълчат на плътта си. Те не бива винаги да искат да се открояват над тълпата, да водят другите и да ги контролират. Вместо това трябва да се откажат от амбицията и желанието си да превъзхождат другите и да желаят да бъдат най-незначителните от хората, дори ако това включва служене — те трябва да правят каквото могат. Самите те са обикновени хора, така че трябва да се върнат на позицията на обикновени хора, да направят всичко възможно, за да изпълнят дълга си, и да постъпват практично. Хора като тези ще могат да останат непоколебими накрая. Ако не изберат този път, а вместо това се мислят за велики и благородни, ако никой не може да ги докосне или да ги закача, и ако искат да бъдат местен побойник, тиранин и да следват пътя на антихристите, тогава им е отредено да бъдат зли хора. Ако не желаят да бъдат най-незначителният човек, да бъдат напълно неизвестни или далеч от светлината на прожекторите, или да дадат всичко от себе си, тогава те със сигурност са антихристи и не могат да бъдат спасени — това е опасно за тях. Ако някой такъв може да се самоанализира, да има самосъзнание, да приеме Божието върховенство и подредби, да заеме подходящата си позиция, да бъде обикновен човек и повече да не се преструва, тогава той ще има шанс да постигне спасение. Ако ти винаги искаш да си властен и неразумен и да се представяш за силна фигура, тогава това е безполезно. Божият дом е пълен с Божии избраници и колкото и да си страховит, свиреп или зъл, няма полза. Божият дом не е бойна арена, така че ако искаш да се биеш, иди и го прави на арената на света. Никой в Божия дом не иска да се бие с теб. Никой не се интересува от това, нито има свободно време за него. Божият дом е място, което проповядва истината, което помага на хората да разберат истината и да я прилагат на практика. Ако ти не можеш да практикуваш истината, тогава е трудно да се справиш със ситуацията и това само показва, че не принадлежиш тук. Ако винаги искаш да се биеш, винаги искаш да си свиреп, винаги искаш да си безмилостен и винаги искаш да си властен и неразумен, тогава църквата не е правилното място за теб. Повечето хора в Божия дом обичат истината. Те искат да следват Бог и да придобият живот и не обичат да се замесват в интриги и да се борят с дяволи. Само антихристите обичат да се борят наляво и надясно и да се съревновават за власт и печалба, и затова антихристите не могат да останат непоколебими в Божия дом.

Има един тип хора, които са изключително чувствителни към неща като идентичност, позиция и статус и които в частност изпитват огромна съпротива и отвращение към званието „обслужващ“ и категорично не могат да го приемат — такива хора са антихристи. Те не само не се стремят към истината и изпитват неприязън към нея, но и изпитват неприязън към това да бъдат наричани „обслужващ“. Онези, които изпитват неприязън към званието „обслужващ“, всъщност трябва да се стремят към истината — ако бяха способни да се стремят към истината, нямаше ли тогава да се отърват от званието „обслужващ“? Но точно тук е проблемът. Тъй като изпитват изключителна неприязън към истината, те никога няма да тръгнат по пътя на стремежа към нея и практикуването ѝ. Ето защо в делото на Божия план за управление те завинаги ще играят ролята на обслужващи. Разбира се, все пак е благословия за антихристите да могат да действат като обслужващи в Божия план за управление. Това е шанс за тях да видят делата на Създателя, да чуят Създателя да изразява истината и да споделя най-съкровените Си мисли с човечеството, както и да оценят мъдростта и всемогъщите дела на Създателя. За тях не е лошо да бъдат обслужващи на Създателя и независимо дали могат да го възприемат, или не, да бъдат Божии обслужващи и да служат в Божия дом би трябвало да е нещо, което тези антихристи и спътници на Сатана винаги ще помнят, дори ако Божието дело приключи по-късно. По време на целия процес на противопоставяне на покварeното човечество на Бог, антихристите несъзнателно служат на Божия план за управление и това е мъничката частица стойност в съществуването на всеки антихрист — това е факт. Антихристите допринасят, като позволяват на Божиите избраници да разпознават и да идентифицират антихристите от негативната страна. Независимо дали желаят да признаят този факт, или не, и независимо дали са съгласни, радостни и щастливи да бъдат обслужващи, във всеки случай, да служат на Божието дело като обслужващи и да поемат тази роля са неща, които си заслужават — това е издигането им от Бог. Някои хора казват: „Нима Бог издига и антихристите?“. Какво лошо има в това? Те са сътворени същества. Нима Бог не може да ги издига? Това, което казвам, е вярно. А сега, как се чувстват антихристите, когато чуят тези думи? Те не бива да се опитват да намират недостатъци и трябва да получат известна утеха. Най-малкото са допринесли с известна доза усилия за великото дело на Божия план за управление. Независимо дали са го направили доброволно и дали са го направили активно или пасивно, във всеки случай това е било издигането им от Бог и те трябва да приемат това с радост, а не да му се съпротивляват. Ако антихристите могат да се опълчат на предците си, да се опълчат на Сатана и да се стремят към истината и към покорство на Създателя, тогава Ми кажете, ще бъде ли Бог щастлив? (Да, ще бъде.) Това е чест и за Божиите избраници и те също трябва да са щастливи — това е нещо добро. Независимо дали този факт е издържан, или не, във всеки

случай, ако антихристите могат да променят курса и да тръгнат по пътя на покаянието, тогава, разбира се, това е нещо добро. И така, защо казвам, че това е чест за Божиите избраници? Ако един антихрист служеше доброволно, нямаше ли да има една напаст по-малко в Божия дом? Ако сред вас имаше един дявол по-малко, един смутител и размирник по-малко, нямаше ли дните ви да бъдат много по-спокойни? Погледнато от тази гледна точка, ако антихристите наистина желаеха да служат, то това също би било нещо добро, което си заслужава да се отпразнува. Вие трябва да ги насърчавате и да им помагате, а не да ги отхвърляте напълно. Ако имате добри намерения и им позволите да останат, но тяхното служене носи повече неприятности, отколкото полза, и води до бедствие, тогава с тях трябва да се постъпи според принципите. Не е ли това добър начин да се правят нещата? (Да, така е.)

Има и друг тип хора, които си струва да се споменат. Има някои хора, които са способни да страдат и да плащат цена в хода на изпълнението на дълга си, а понякога могат и да се подчиняват и покоряват или да се справят с нещата според принципите. Субективното им желание е да вървят по пътя на стремежа към истината, те винаги могат да се покорят на всичко, устроено от Горното или от църквата, и винаги могат да изпълняват задачите навреме. Те не причиняват прекъсвания и смущения в Божия дом, а работата, която вършат, и дългът, който поемат, носят много ползи и предимства на братята и сестрите. Макар на пръв поглед да не са извършили никакво зло, да не прекъсват и смущават и да не изглеждат като зли хора, те правят нещо, което обикновените хора не могат и не правят, а именно, обичат да развиват влиянието си и да създават свои собствени независими царства. Когато им бъде възложена някаква задача, в момента, в който станат надзорници на тази работа, те могат да започнат да създават свои собствени независими царства и да започнат несъзнателно да развиват властта и връзките си в обхвата на своето влияние. В този обхват всеки е напълно и изцяло спечелен от тях на тяхна страна и хората отправят гръмки похвали и се възхищават силно на всичко, което правят, на всичко, което казват, и на цената, която плащат. Те разглеждат обхвата на своето управление като свое собствено малко семейство в Божието семейство. Отвън изглежда, че могат да плащат цена, да страдат и да носят отговорност — изглежда, че няма проблем. В решаващи моменти обаче те са способни да предадат интересите на Божия дом. За да защитят собствения си престиж и мястото си на върха на планината и за да защитят абсолютната си позиция, достойнство и власт в църквата, те не оскърбяват и не наранява никого. Дори ако някой навреди на интересите на Божия дом или ги предаде и дори ако някой смущава или унищожава делото на Божия дом, те не разглеждат въпроса, не му обръщат внимание и могат да го толерират. Стига този човек да не застрашава позицията им и да продължава да работи, като им служи под тяхно влияние, тогава всичко е наред — това е

най-висшият им критерий. Без значение какви смущения причинява този човек, те не го виждат, не го забелязват и не го кастрят, нито го порицават, камо ли да се справят с него. Такива хора са опасни елементи. Те са трудни за разпознаване от обикновения човек и може би ти няма да можеш да забележиш нищо нередно в тях, когато нямат позиция. Щом обаче получат позиция, тяхната природа същност е напълно разкрита. И какво точно е разкрито? Това, че има цел в цената, която плащат, и във всичко, което правят. Те не правят тези неща, за да защитят интересите на Божия дом, не изпълняват истински дълга си и не правят всички тези неща, за да ги види Бог, а по-скоро, за да ги видят хората. Те искат да привлекат погледа, очите и вниманието на другите и дори повече от това, искат да подведат сърцата на хората, така че хората да ги гледат с благоговение, да им се възхищават и да ги хвалят. Ето защо не ги е грижа как Бог ги вижда или се отнася с тях. Ако Бог каже, че те са там само за да служат, те са безразлични. Стига хората да могат да коленичат в краката им и да им се покланят, тогава всичко е наред. Тези хора са опасни елементи и не са в единомислие с Бог и Божия дом, а сърцата им не са същите като на Божиите избраници, които искрено се стремят към истината. Те развиват влияние за себе си, а също така развиват влияние и за Сатана. Ако се съди по различните им проявления, дългът, който изпълняват, и всичко, което правят, е начин да се изтъкват и да се подмазват на другите, доколкото е възможно.

Антихристите донякъде могат да служат в Божия дом и в делото на Божия план за управление, а на един етап може дори да са добри обслужващи. Въпреки това, поради пътя, по който вървят, и поради целите и посоката, които избират, както и поради желанието им за позиция и власт и копнежа им за слава и придобивки, които таят вътре в себе си, те никога не могат да се отърсят от званието „обслужващ“, не могат да разберат истината, не могат да проумеят какво е истината реалност, нито да навлязат в нея, не са способни да практикуват истината, не могат да постигнат истинско покорство и не могат да постигнат боязън от Бог. Такива хора са опасни елементи. Те имат дълбоки философии за светските отношения, имат много умни начини да постъпват и да се справят със света, обръщат особено внимание на начина, по който говорят и се изразяват, когато говорят с другите, а също така обръщат голямо внимание на методите, които използват, когато общуват с хората. Въпреки че може да не изглеждат коварни и зли на повърхността, сърцата им са изпълнени с нечестиви идеи, мисли и възгледи и дори с представи и погрешни разбирания за истината и неразбиране на Бог. Въпреки че хората не могат да видят в какво се състои злото на тези хора или да видят, че те са зли хора, тъй като същността им е толкова нечестива и тъй като те никога не могат да изпълняват дълга си съгласно истините принципи или да вървят по пътя на стремежа към истината и да достигнат истинско покорство на Бог, в крайна сметка те завинаги са неспособни да се отърват от това звание

„обслужващ“. Тези хора са дори по-потайни и по-способни да подвеждат другите от явните антихристи и злите хора. Отвън изглежда, че нямат мнение за званието „обслужващ“ и не таят никакво отношение към него, още по-малко изпитват някаква съпротива към него. Факт е обаче, че ако се съди по същността им, дори и да служат на Бог, те все още таят намерения и цели. Те не служат безусловно и не го правят, за да придобият истината. Тъй като тези хора са нечестиви и хитри отвътре, не е лесно да бъдат разпознати от другите. Само при решаващи въпроси и в решаващи моменти се разкриват тяхната природа същност, мислите, възгледите и пътят, по който вървят. Ако това продължи, ако тези хора изберат този начин на стремеж и изберат да вървят по такъв път, тогава може да се предположи, че такива хора няма да могат да постигнат спасение. Те използват доверието, което Божият дом им гласува, и възможността на Божието дело, за да кроят планове за собствените си облаги, да контролират и да измъчват хората и да задоволяват собствените си амбиции и желания. В крайна сметка те не придобиват истината, а вместо това биват разкрити, защото са извършили всевъзможни злини. Когато бъдат разкрити, става ясно, че тези хора не се стремят към истината и че не вярват в Бог заради стремежа към истината и постигането на спасение. След като са слушали Божиите слова и Неговото разобличаване на всякакви хора, ако тези хора последователно използват принципите, средствата и методите за справяне със света, за да изпълняват дълга си, тогава може да има само един краен изход: те трябва да поемат ролята на обслужващ в Божието дело на управление и накрая да бъдат разкрити и отстранени — това е факт. Имали ли сте някога преживявания с такива хора? Когато са разкрити и отлъчени, някои антихристи стават командири без армия. Злото, което са извършили, е било твърде много и твърде голямо и братята и сестрите се отвращават от тях и ги изоставят. Има и друг тип хора, които, когато бъдат разкрити и когато бъдат заклеймени и отхвърлени от църквата, имат много съучастници и помощници, които говорят в тяхна защита, вдигат се на борба за тях и протестират шумно срещу Бог. Нима тези хора не са още по-способни да подвеждат другите? Такива хора са още по-опасни. Що се отнася до това как антихристите се отнасят към званието „обслужващ“ и какви скрити практики, идеи и проявления показват, засега ще приключим нашето общение дотук.

в. Защо антихристите не желаят да бъдат обслужващи

Антихристите не желаят да бъдат обслужващи и не се примиряват с това да бъдат обслужващи. Те смятат, че като са обслужващи, ще понесат огромна обида и дискриминация. И така, какви точно искат да бъдат? Каква е целта им, когато започват да вярват в Бог и идват в Божия дом? Желаят ли да бъдат част от Божия народ, Божии последователи? Желаят ли да бъдат човек, който е усъвършенстван? Щастливи ли са да бъдат като Петър и Йов и да се задоволят с това? (Не.) Казва

ли някой, че е щастлив да бъде един от Божиите избраници във вярата си в Бог, че това му е достатъчно? Има ли някой, който желае да бъде играчка в ръцете на Бог? Не, хората никак не желаят да бъдат това. Когато някой дойде в Божия дом, той идва, за да получи облаги, благословии, награди и венец. Като приемат да бъдат разобличавани и съдени от Божиите слова, те узнават, че като таят такива намерения във вярата си в Бог, няма да могат да разберат истината и в крайна сметка няма да могат да постигнат спасение. Затова много хора тогава избират първо да се откажат от желанието си за благословии и от желанието си за венец и награди, да се откажат от всички тези облаги и първо да чуят какво казва Бог, какви са Неговите изисквания към човека и какво има да каже на човека. Много хора, които слушат Божиите слова, изпитват тайна радост в сърцата си, като си казват: „Бог разобличава нашата поквара, Той разобличава грозното ни истинско лице и Той разобличава същността ни на противопоставяне на Бог и неприязън към истината — всичко това са факти. За мой късмет не избързах да протегна ръце към Бог, за да поискам благополучие, благодат и благословии. За късмет първо се отказах от тези неща. Ако не се бях отказал от тях, нямаше ли да се изложа? Всичко, което Бог казва, разобличава човешката природа и същност. Как тогава бих могъл да се отърва от тези неща? Бог е казал, че хората трябва първо да започнат да изпълняват дълга си и да сътрудничат на делото в рамките на Божия план за управление. По време на този процес, ако хората могат да тръгнат по пътя на разбирането и приемането на истината, тогава те ще имат надежда да постигнат спасение и ще могат да получат много облаги в бъдеще“. В този момент много хора спират да мислят за тези неща. Прекрасните им желания, копнежът и надеждите им за бъдещето вече не изглеждат толкова реалистични. Те чувстват, че в този момент как да изпълняват добре дълга си, как да удовлетворят Божиите намерения и как да разберат истината и да останат непоколебими, са по-реалистични, важни и решаващи от тези желания и въжделения. Ето защо в този решаващ момент повечето хора избират да изпълняват дълга си, да преживяват Божието дело, да придобият истината, да посветят времето и младостта си и да се отрекат от семейството си, работата си и светските си перспективи заради Бог и заради изпълнението на дълга си, а някои хора дори се отказват от брака си заради това. Тези видове проявления, поведение и действия на хората несъмнено представляват един вид отношение на подчинение на положителните неща и всички изисквания, за които говори Бог, както и покорство към тях, и именно това отношение е необходимото условие, което хората трябва да притежават, за да могат да разберат истината, да я практикуват, да се покоряват на Бог и накрая да постигнат спасение. Това са различните проявления и мисли на всеки нормален човек преди да дойде в Божия дом, за да изпълнява дълга си. Откакто тези хора за пръв път са започнали да вярват в Бог досега, техните мисли и възгледи претърпяват постоянни промени, а отношението им към истината и Бог също

претърпява постоянна трансформация. В същото време, докато тези предишни желания и амбиции на човека претърпяват постоянно унищожение, той постепенно и активно се отказва от тези неща и ги изоставя. Това е добрият плод, който в крайна сметка се произвежда от желанието на хората да си сътрудничат с Бог и да Му се покоряват. Това е положително и добро проявление и е добър резултат. Докато хората постигат постоянен напредък, онези, които искрено се стремят към истината, почти са се отказали от желанието и намерението си да получат благословии и затова повечето хора по принцип не са много чувствителни към различните обещания, които Бог е дал на човека преди, нито се интересуват от тях. Това е така, защото, измерено според разума на нормалния човек, ако някой не може да изпълнява дълга си по начин, който отговаря на критериите, и не успее да разбере истината, той ще пропусне шанса си да получи всички благословии, обещани от Бог, и няма да има нищо общо с тях. Всеки трябва да разбира тази най-проста логика. Разбира се, сега има много хора, които вече разбират този факт, а също така го признават и го приемат. Само антихристите са тези, които не го приемат. Защо не го приемат? Защото са антихристи. Те не приемат този факт. А какво искат да правят тогава? Когато идват в Божия дом, те проучват внимателно Божиите слова и намират в тях различни звания и статуси като „Божията личност“, „първородни синове“, „Божии синове“, „Божия народ“ и „обслужващи“ и очите им светват. Желанията и амбициите им бързо се задоволяват и те си мислят: „Да си един от божиите синове е твърде обикновено. Повечето хора са божии синове. Да си част от божия народ означава да си обикновен човек, част от масите, просто редови човек без власт или влияние. И дори не си помисляйте да ме направите обслужващ. Докато съм жив, няма да имам нищо общо с това да бъда обслужващ. Това няма нищо общо с мен“. И така, те впиват поглед в двете звания „Божията личност“ и „първородни синове“. В своите представи те вярват, че „Божията личност“ е Самият Бог, че „първородните синове“ са Божиите първородни синове и че тези две звания носят власт и влияние и могат да царуват сред човечеството, да контролират хората, да контролират Божиите избраници, да притежават абсолютна власт и да имат властта да вземат решенията, властта да бъдат водачи и властта да устройват хората и да решават дали хората да живеят или да умрат — те вярват, че тази власт е толкова голяма. Ето защо е невъзможно да ги накараш да бъдат обслужващи. Ако им беше позволено да избират сами, те биха избрали да бъдат първородни синове или Божията личност. В противен случай биха спрели да вярват в Бог. Когато изпълняват дълга си или действат като водачи и работници в Божия дом, те действат, плащат цена, страдат и тичат насам-натам в преследване на тези две цели. През това време те непрекъснато пресмятат колко далеч са стигнали, докато препускат стремглаво, колко хора са придобили, когато проповядват евангелието, колко хора ги почитат и гледат на тях с благоговение, дали братята и сестрите,

които се сблъскват с проблеми, отиват при други или идват при тях, когато ръководят църквата, и дали могат да контролират мислите и възгледите на другите и да им влияят. Те непрекъснато пресмятат, претеглят и наблюдават тези неща с цел да постигнат това, което искат: да царуват в Божия дом. Повечето хора, след като дойдат в Божия дом и разберат някои истини, могат нормално да изпълняват дълга на сътворено същество, но не и антихристите. Те вярват, че са от благородно потекло, че са част от благородна и специална група и че трябва да бъдат наричани велики в Божия дом. В противен случай няма да вярват в Бог. Ако трябва да вярват в Бог, тогава те трябва да бъдат почитани като велики в Божия дом и да бъдат първенци. В същото време те също изчисляват и пресмятат колко заслуги имат в Божия тефтер и дали са достатъчно пригодни да царуват заедно с Бог. Следователно източникът, отправната точка и мотивацията за някои антихристи, които идват в Божия дом, за да изпълняват дълга си, са да дойдат в Неговия дом, за да царуват. Те със сигурност не желаят да изпълняват дълга си, само за да бъдат обикновени и най-незначителни последователи, и в момента, в който амбицията и желанието им бъдат потушени, те изведнъж стават враждебни и отказват да изпълняват дълга си.

Сега в Божия дом има някои хора, които изпълняват дълга си от няколко години, но правят всичко зле и където и да изпълняват дълга си, те са отстранявани. Тъй като имат ужасна човешка природа и са непочтени, не се стремят към истината и имат жесток и нечестив нрав, който изпитва неприязън към истината, в крайна сметка те са отхвърлени от братята и сестрите. Щом видят, че желанието им за благословии е напът да се превърне в пух и прах и че мечтата им да царуват и да се откроявят в Божия дом вече не може да се осъществи, как живеят в личния си живот? Те не четат Божиите слова, не слушат химни, не посещават събирания, пренебрегват Божия дом, когато от тях се иска да изпълнят някой дълг, и дори се налага братята и сестрите да ги призовават, да ги канят и да им напомнят, когато е време да присъстват на събирания. Някои от тях неохотно продължават да посещават събирания, но по време на събиранията не казват нито дума, не общуват и изпитват отвращение към всичко, което казват другите, нито искат да го чуят. Когато братята и сестрите се молят, те също затварят очи, но не казват нищо — нямат какво да кажат на Бог. А какво правят някои други хора по време на събирания, когато слушат проповеди или когато братята и сестрите разговарят за истината? Някои заспиват, някои гледат телефоните си и четат новини, някои разговарят с други, а някои играят игри онлайн. При вярата си в Бог, те смятат, че ако в Божия дом не могат да бъдат харесвани, не могат да бъдат в добри отношения с другите, нямат поддръжници, които да се тълпят около тях, и не могат да им бъдат възлагани важни задачи, то няма да могат да царуват с Бог в бъдеще и следователно за тях Бог не съществува. Дали Бог съществува, за тях е свързано с това дали могат да получат благословии, или не. Не се ли държат

така антихристите? Те вярват, че ако един бог не може да им позволи да получат благословии, то той не е бог и не притежава истина и че само бог, който може да им позволи да действат своеволно, да заграбват властта в църквата и да царуват в бъдеще, е бог. Това е логиката на Сатана — тя обърква правилното и грешното и изопачава фактите. Причината, поради която вярващите в Бог не могат да следват Божиите стъпки и не желаят да изпълняват дълга си, е, че изпитват неприязън към истината, че в сърцата си почитат само философиите на Сатана, знанието, славата, придобивките и позицията. Те отричат, че Бог е истина, не обръщат внимание на Божието дело и затова на събиранията гледат телефоните си, играят игри, ядат закуски и си бъбрят непринудено — правят каквото си искат и все пак се чувстват доволни от себе си. В момента, в който са разбити надеждите им да бъдат благословени, те вече не намират смисъл във вярата в Бог, а когато не намират смисъл във вярата в Бог, те разглеждат църквата — мястото, където братята и сестрите се събират — като място за забавление, разглеждат времето на събиране като време за развлечение и смятат събиранията и слушането на проповеди за потискащи, скучни и отегчителни. За какво смятат проповедите, които братята и сестрите слушат, и истината? Те ги смятат за лозунги, за безпочвени глупости и разглеждат времето, прекарано в събиране с братята и сестрите, като загубено време. Не са ли разкрити тези хора? Те внасят своите амбиции, желания и илюзии във вярата си в Бог и това е сигнал, който определя, че те няма да могат да следват пътя докрай и че са недостойни дори да служат на Божието дело и Божия план за управление. Те гледат с презрение на онези, които слушат проповеди, и на братята и сестрите, които се стремят към истината, и нещо повече, те отричат Божието дело, Божието съществуване и съществуването на факта на делото на Божия план за управление.

Когато антихристите — онези хора, които изпитват неприязън към истината — помислят, че вярата в Бог няма да им донесе никакви облаги, се разкрива демоничният им лик. Някои жени антихристи се гримират вкъщи, докато заприличат на призраци. Те носят всичко, което е модерно или привлекателно за противоположния пол, а някои дори тайно играят маджонг, залагат и пушат — тези хора са твърде ужасни и отвратителни. Те идват в Божия дом с преструвка и какво се случва накрая? Не могат да я поддържат, нали? Само истината може да разкрие хората и ако някой не обича истината, изпитва неприязън към нея и има жесток нрав, тогава му е отредено да бъде враждебен към истината и да не може да се задържи. Трябва ли все пак църквата да отстранява такива хора? Трябва ли все пак Бог да ги заклеймява? Трябва ли все пак Бог да отхвърля такъв човек? Не, Бог изобщо не им обръща внимание. За Бог тези хора са просто буболечки, недостойни дори да бъдат обслужващи — те просто не са на ниво. Когато имат такова презрително отношение към събиранията, църковния живот и дълга си, какво доказва това? Бог не бди над тях, нито ги закриля, нито ги води. Той не

извършва никакво дело на просветление, напътствие или дисциплиниране върху тях и затова те живеят такъв ужасен и грозен живот. Самите те обаче си мислят: „Аз не вярвам в бог. Аз съм свободен. Вие, хората, които вярвате в бог, трябва да страдате и да плащате цена, да се отричате от семействата и кариерите си, докато аз не трябва да понасям каквото и да било. Мога да се наслаждавам на спокойствието у дома, да се отдавам на удоволствията на плътта и да се наслаждавам на радостите на живота“. Те вярват, че са придобили щастие и свобода. Обръща ли им Бог някакво внимание? (Не.) Защо не? За Бог тези хора са буболечки, а не хора, и не заслужават Неговото внимание. Ако Бог не им обръща внимание, ще ги спаси ли все пак? Тъй като Бог няма да ги спаси, това, което правят, има ли нещо общо с Бог? Има ли някаква връзка с управленските закони на Божия дом? Не, няма. Следователно отвън изглежда, че живеят много удобно, свободно и разпуснато, всеки ден изглеждат доста щастливи. Ти мислеше ли, че това е нещо добро? Един поглед към това, което изживяват, и пътя, който следват, и знаеш, че с тях е свършено, че Бог вече не ги иска. Тези буболечки са наистина смрадлива шайка! Бог изобщо не обръща внимание на такива хора.

Онези, които, независимо от средата и обстоятелствата, се стремят, доколкото могат, да царуват и да бъдат наравно с Бог в идния свят, са непоправимо упорити елементи сред антихристите. Такива хора са точно като Павел. Те носят тръни в плътта си, таят съмнения относно Бог, съпротивляват се на Бог и Го заплашват и проявяват голямо нежелание, когато работят, отдават всичко, понасят трудности и плащат цена. Те правят тези неща само в замяна на венец и в замяна на това да могат да царуват в идния свят. Целият този процес не кара ли антихристите да изглеждат толкова жалки? Всъщност те не са жалки. Не само че не са жалки, но всъщност донякъде са смешни. След като Бог е казал толкова много, ако те все така не разбират истината, тогава забравете. Как може да не разбират човешки език? Как може да не разбират такъв прост принцип? Ако ти не практикуваш истината, няма да можеш да постигнеш промяна в нрава, нито да постигнеш спасение. И дори ако Бог ти е дал обещание, ти няма да можеш да го постигнеш. Всяко обещание, което Бог дава на човека, е условно. Той не дава обещания на хората без причина или условия. Бог има Своите изисквания към човека и тези изисквания никога не се променят. Бог няма да наруши истината, нито ще промени намеренията Си. Ако ти разбираше този момент, щеше ли все така упорито да се придържаш към желанията и амбициите си? Само идиоти и неразумни хора биха се придържали упорито към тези неща. Онези, които имат известна нормална рационалност и нормална човешка природа, трябва да се откажат от тези неща и да се стремят към това, към което трябва да се стремят, което да постигнат и в което да навлязат — те трябва първо да отговорят на Божиите изисквания. Второ, какво трябва да разбират и хората с нормална рационалност? В Библията има пророчества, които казват, че навеки ще царуваме с Бог, а в сегашното Божие дело

Той също споменава Божията личност, първородните синове, Божиите синове, Божия народ и така нататък, като категоризира различни нива и звания за хората. След като Бог е обещал тези неща на човека, защо хората не могат да се стремят към тях? И така, какво трябва да бъде правилното възприемане и правилният подход? Ако някой разглежда царуването и обещанията, дадени от Бог, като цели, към които да се стреми, това ли е правилният път? Със сигурност не е. Това не е положително, твърде е примесено с човешка воля и този път е в противоречие с истината. Някои хора казват: „След като Ти си дал това обещание, защо да не ни позволиш да го постигнем? След като Ти си казал всички тези неща и си ги заявил публично на цялото човечество, защо да не ни позволиш да се стремим към това?“. Това е свързано с истината. От самото начало досега никой никога не е разбирал това. Към кой аспект на истината се отнася това? Ти трябва да го гледаш по този начин: Бог е дал обещание на човека и от Бог човекът е осъзнал идеята за царуване, както и различни звания като „Божията личност“, „първородни синове“, „Божии синове“ и така нататък. Това обаче са само звания. А кое звание до кои хора се отнася, зависи от стремежа и представянето на индивида. Каквото звание ти даде Създателят, това си ти. Ако Той не ти даде звание, тогава ти си нищо. Това е просто обещание от Бог, а не нещо, на което хората имат право или което заслужават. Разбира се, това обещание е цел, която хората желаят, но тази цел не е пътят, по който хората трябва да поемат, и няма нищо общо с пътя, по който хората поемат. Кой има право да взема решения по този въпрос? (Бог.) Точно така, хората трябва да разберат това. Ако Бог каже, че ти дава нещо, тогава ти имаш нещо. Ако Той каже, че ти го отнема, тогава ти нямаш нищо, ти си нищо. Ако ти кажеш: „Ще се стремя към това, дори и Бог да не ми го даде, а ако Бог ми го даде, тогава ще го приема като нещо естествено“, то това е грешно. Защо е грешно? То нарушава голямо табу. Ти не признаваш факта, че Бог винаги ще бъде Бог, а човекът винаги ще бъде човек — ето защо е грешно. Някои хора казват: „Това е пророкувано в Библията. На много места в Библията се казва, че навеки ще царуваме с Бог. Защо Бог може да каже това, а ние не можем да се стремим към него?“. Това ли е разумът, който едно сътворено същество трябва да притежава? Ти виждаш обещанието на Бог хората да царуват като нещо добро и се стремиш към него, но Бог е говорил и за обслужващи — стремиш ли се да служиш добре на Бог? Стремиш ли се да бъдеш обслужващ, който отговаря на критериите? Бог също изисква хората да изпълняват дълга си — изискваш ли от себе си да изпълняваш добре дълга си? Бог също изисква хората да действат като сътворени същества, а ти какво правиш? Разглеждаш ли това да отговаряш на критериите като сътворено същество като своя цел и стремиш ли се към нея? Това, че Бог казва, че хората ще царуват, е обещание, което Той е дал на човека, и има изрична предпоставка и контекст за това обещание: ти трябва да си добро сътворено същество, да изпълняваш добре дълга на сътворено същество, да се отървеш от

ролята на обслужващ, да постигнеш покорство на Бог и боязън от Създателя. Бог е казал, че когато постигнете всичко това, тогава вие ще можете да царувате с Бог завинаги — това е контекстът, в който са изречени тези слова. На хората им липсва разум. Щом чуят това, те си мислят: „Страхотно е, че можем да царуваме с Бог! Кога ще се случи това? Как ще царуваме? Как ще бъдем наравно с Бог? Чии царе ще бъдем? Над кого ще царуваме? Как ще царуваме? Как ще бъдем царе?“. Не липсва ли на хората разум? Въпреки че това е обещание, което Бог е дал на човека, нещо, което е изречено, за да го чуе човекът, за да знаят хората, че има такова прекрасно нещо, ти трябва да се премериш — кой си ти? Бог има тази идея и желае да позволи на човека да живее по този начин с Него, но пригоден ли си ти да го постигнеш? Защо не попиташ Бог: „Преди да постигнем това обещание, какви изисквания имаш Ти към нас? Има ли нещо, което Ти искаш да направим? Какво трябва първо да постигнем, преди да можем да получим това обещание?“. Ти не питаш тези неща, а просто го изискваш. Не е ли това липса на разум? На човека му липсва този вид разум. Когато хората видят нещо полезно, те протягат ръце и се опитват да го грабнат. Хората са като разбойници. Ако не им дадеш това, което искат, те се ядосват, стават враждебни и започват да крещят обиди. Не са ли такива хората? Това е низостта на човечеството.

Една от причините, поради които на човека му липсва разум, е, че хората все още не разбират истината. Това няма нищо общо с покварения им нрав. Но когато не им се дава това, което искат, те се ядосват, крещят обиди, мразят и си отмъщават — какво е това? Тук изплува демоничният лик на Сатана. Това е техният сатанински покварен нрав. Следователно, що се отнася до обещанието, което Бог е дал на човечеството, това, което всеки един човек проявява пред Бог, не удовлетворява Бог. Хората веднага протягат ръце, за да искат, без да знаят собствената си мярка, веднага изискват, а ако не могат да получат това, което изискват, те обмислят какво могат да използват в замяна. Те се отричат от семействата и кариерите си, страдат и плащат цена, тичат насам-натам и отдават всичко, проповядват евангелието и придобиват повече хора, работят повече и използват тези неща, за да ги разменят за това, което искат. Ако не могат да разменят тези неща за това, което искат, те се вбесяват, омраза изпълва сърцата им и те започват да изпитват неприязън към всичко, свързано с вярата в Бог. Ако чувстват, че могат да разменят тези неща за това, което искат, тогава всеки ден копнеят Божието дело да приключи скоро, Бог бързо да унищожи Сатана, бързо да сложи край на човечеството, бързо да предизвика катаклизмите, в противен случай чувстват, че не могат да издържат. Какво разкрива всеки един човек в присъствието на истината? Хората разкриват например нрав на неприязън към истината и жестокост. Погледнато сега, надменността, измамността и спорадичната непримиримост на хората могат да се считат за леки и не много сериозни сред всички видове покварен нрав на човечеството. Поквареният нрав,

който човечеството има в по-голяма степен, който е по-сериозен и по-дълбок, е нравът на нечестивост, неприязън към истината и жестокост — това са смъртоносните елементи в покварения нрав на човека. Разбира се, що се отнася до антихристите, този нрав е още по-сериозен и когато го разкриват, те не го приемат на сериозно, не го изследват, не изпитват никаква вина към Бог, още по-малко чувстват, че имат какъвто и да било проблем. Те не приемат истината, не познават себе си и възможността да се покаят е още по-малка. Следователно, каквито и да са обстоятелствата, средата или контекстът, те разглеждат царуването — най-възвишеното и най-доброто обещание, което Бог е изрекъл — като своя цел, която трябва да се преследва. Както и да разговаряш с тях за истината, те няма да се откажат от този стремеж, а вместо това настояват да следват своя път и това ги прави неподлежащи на спасение. Тези хора са толкова ужасяващи! От това, което разкриват, можеш да видиш точно какви са нравът и истинското лице на Сатана. За толкова много истина е разговаряно и онези, които имат разум, които могат да приемат истината и които имат желание да се подчиняват и покоряват, всъщност разбират точно какво е Божието намерение. Те вече не преследват упорито позиция, перспективи и съдба, а са готови да се покаят под разобличението на тези Божии слова, готови са да се откажат от желанието си за благословии, да се стремят към истината, да се стремят да се покоряват на Бог и да удовлетворяват Бог, както и да се борят да постигнат спасение. Като се погледне сега към съкровените желания на повечето хора, целите, към които се стремят, коренно са се променили. Те желаят да изпълняват дълга си по начин, който отговаря на критериите, желаят да бъдат истински сътворени същества и желаят да постигнат спасение. Те не изпълняват дълга си, за да получат благословии, и не отбиват номера в Божия дом заради получаването на благословии. Освен антихристите, които винаги искат да царуват, повечето хора желаят да се стремят към истината. Само антихристите разглеждат стремежа към перспективи, благословии и царуване като цели и като плод, който в крайна сметка трябва да се придобие при вярата им в Бог. Те няма да се откажат от тези неща, нито ще постигнат обрат, независимо какво им казваш — не са ли в голяма беда? Те знаят много добре, че Божиите слова са истината, просто не я приемат, така че нищо не може да ги промени. Те могат само да бъдат отстранени и наказани. Това е крайният резултат от вярата на антихристите в Бог.

Разговарях ли сега ясно по този въпрос за хората, които се стремят да царуват? Постигнахте ли ново разбиране? Правилен ли е този път на стремеж към царуване? (Не.) Тогава как трябва хората да подходят към този въпрос? По този въпрос коя истина трябва да се разбере, за да се опознае същността на човека? Бог е Този, Който съди истинската същност и поведението на човека. На какво основава Бог Своя съд за всичко това? Той го основава на истината. Следователно, изходът или крайната цел на човека не се определят нито от

собствената му воля, нито от предпочитанията или фантазиите му. Последната дума има Създателят, Бог. Как трябва да сътрудничат хората по този въпрос? Пред тях има един единствен път: само ако търсят истината, ако я разберат, ако се подчиняват на Божиите слова, постигнат покорство към Бог и получат спасение, накрая ще имат добър изход и добра съдба. Не е трудно да си представите перспективите и съдбата на хората, които правят обратното. И така, по този въпрос, не гледайте какво е обещал Бог на човека, какво казва за изхода на човечеството, и какво е подготвил за хората. Тези неща нямат нищо общо с теб, а касаят само Бог и не могат да бъдат получени, като се отмъкнат, изпросят или изтъргуват. Какво трябва да правиш като сътворено същество? Трябва да изпълняваш добре дълга си, да правиш каквото трябва с цялото си сърце, ум и сила. Останалото — нещата, които са свързани с перспективите, съдбата, и бъдещата крайна цел на човечеството — е в Божиите ръце и това не са неща, които можеш да решиш. Всичко това попада под върховенството на Създателя, подрежда се от Него и няма нищо общо с което и да е сътворено същество. Някои хора казват: „Защо ни го казваш, щом няма нищо общо с нас?“. Макар и да няма нищо общо с вас, то е свързано с Бог. Само Бог знае тези неща, само Той може да говори за тях и само Той има правото да ги обещае на човечеството. И ако Бог ги знае, не трябва ли да говори за тях? Да продължаваш да се стремиш към перспективите и съдбата си, когато не знаеш какви са те, е грешка. Бог не е искал от теб да се стремиш към това, Той само те уведоми, а ако погрешно повярваш, че Бог ти е казал да го превърнеш в цел на своето стремление, значи напълно си лишен от разум и не притежаваш разсъдъка на нормалната човешка природа. Достатъчно е да знаеш всичко, което Бог обещава. Трябва да приемеш един факт: каквото и да е обещанието — било то добро или обикновено, било то нещо, което хората харесват, или нещо, което не ги интересува особено — всичко е под върховенството, подредбите и определеното от Създателя. Единственият дълг и единственото задължение на сътвореното същество е да следва правилната посока и правилния път, посочени от Създателя, и да се стреми към тях. А какво ще придобиеш накрая и в кои от Божиите обещания ще имаш дял зависи от стремлението ти, от пътя, по който ще поемеш, и от върховенството на Създателя. Ясни ли са ви сега тези слова? (Да.) И ще ви помогнат ли тези слова да задоволите амбициите и желанията си, или ще ви помогнат да следвате правилния път в живота в стремежа си към истината? (Ще ни помогнат да се стремим към истината и да следваме правилния път в живота.) Що се отнася до онези, които притежават нормална човешка природа и разум, които обичат положителните неща и истината, те не само не са разочаровани, когато чуят тези слова, но и могат да бъдат непоколебими във вярата си да се стремят към истината и да приемат Божието спасение. Онези, които нямат нормална рационалност обаче, онези ненормални хора, които упорито преследват благословии, плътски интереси и

задоволяване на амбициите и желанията си, може да загубят ентусиазъм, когато чуят тези слова, и да загубят интерес към вярата в Бог. Разбира се, има и хора, които след като чуят тези слова, не знаят как да вярват. Не е ли много важно хората да разбират истината? Истината не е ли по-способна да води хората да следват правилния път и да удовлетворяват Бог? (Да.) Само истината може да позволи на хората да постигнат спасение. Ако ти не разбираш истината, тогава по пътя към спасението често ще се отклоняваш, ще правиш грешки и ще търпиш загуби, а когато стигнеш до края на пътя във вярата си, няма да притежаваш никаква истина реалност и ще станеш същински обслужващ. Ако играеш ролята на обслужващ през всичките си много години на вяра в Бог и в крайна сметка не си способен да станеш сътворено същество, което отговаря на критериите, то това е трагедия.

9 май 2020 г.

ДЕВЕТА ТОЧКА: ТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ДЪЛГА СИ САМО ЗА ДА СЕ ОТЛИЧАТ И ДА ЗАДОВОЛЯТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ИНТЕРЕСИ И АМБИЦИИ; НИКОГА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯВАТ С ИНТЕРЕСИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ И ДОРИ ПРЕДАВАТ ТЕЗИ ИНТЕРЕСИ, КАТО ГИ РАЗМЕНЯТ ЗА ЛИЧНА СЛАВА (ДЕСЕТА ЧАСТ)

II. Интересите на антихристите

Г. Техните перспективи и съдба

По каква тема разговаряхме на последното ни събиране? (Бог разговаря за начините, по които антихристите се отнасят към званието „обслужващ“. Първо, Бог разговаря за това как определя званието „обслужващ“. Бог разговаря също и за разликата между някой, който е оставил зад гърба си състоянието на обслужващ, и някой, който все още е обслужващ, и накрая Бог разнищи гледните точки и стремежите на антихристите по отношение на званието „обслужващ“.) И така, каква е гледната точка и отношението на антихристите към званието „обслужващ“? Какво казват и правят те? (Отношението на антихристите към званието „обслужващ“ е на неприемане и отвращение. Те не приемат званието, независимо от кого идва, и смятат, че да си обслужващ е унизително. Те смятат, че обслужващите не са определени от Бог въз основа на същността на човечеството, а по-скоро, че това е предизвикателство и презрение от страна на Бог към човешката идентичност и стойност.) (Антихристите казват тази добре позната фраза: „Няма да се трудя зад кулисите, за да може друг да обере лаврите“. Антихристите просто искат да накарат другите да им служат и смятат, че да служиш на Бог е срамно нещо, и затова, когато осъзнаят, че самите те са обслужващи, не искат да продължат да служат в Божия дом, а вместо това започват да търсят начин да избягат и дори ще предизвикат прекъсвания и смущения, и ще вършат разрушителни неща.) Като съдим по отношението на антихристите към званието „обслужващ“, каква същност виждаме у тях? (Тяхната същност е враждебна към Бог и мразеща истината.) А какъв е този нрав, когато същността им е враждебна към Бог и истината? (Това е нечестив и жесток нрав.) Точно така, това е нечестив и жесток нрав. Какви са първоначалните подбуди и намерения на антихристите в тяхната вяра в Бог? Какво искат да получат? Какви са техните амбиции и желания? Дали идват, за да бъдат обслужващи? Дали идват с нагласата да бъдат добри хора и да следват правилния път чрез вярата в Бог? (Не.) Тогава за какво идват? За да бъдем точни, те идват за благословии, и по-конкретно, те се стремят да царуват, да царуват с

Бог, и се стремят към възвишени и велики неща. Така че, когато Бог казва, че хората са обслужващи, това е в пълно противоречие и в разрез с амбициите и желанията на антихристите да търсят благословии и да царуват, това надхвърля очакванията им и те никога не са си мислили, че Бог ще даде това звание на хората. Антихристите не са способни да приемат този факт. А какви неща са способни да направят, когато не могат да приемат този факт? Дали се стремят да приемат този факт и да се променят? Те не се стремят да приемат този факт, нито се стремят да променят амбициите и нрава си. Следователно, ако им се каже, че са обслужващи и намерението и желанието им да получат благословии са отнети, те вече не са способни да останат непоколебими в църквата. В момента, в който осъзнаят истината и узнаят, че хора като тях с такива проявления са обслужващи, те губят всякаква надежда и показват истинското си лице. Те не се стремят да променят положението си на обслужващи, нито се стремят да променят погрешното си отношение и гледна точка към званието „обслужващ“ и да следват пътя в стремеж към истината. Ето защо, каквото и да подреди Бог, такива хора няма да се покорят или да го приемат и няма да търсят истината. Вместо това те си блъскат главите в опит да измислят човешки начин да се избавят от този етикет и правят всичко възможно, за да се отърват от тази идентичност. Като съдим по проявлението, показвано от антихристите, те изпитват неприязън към истината до мозъка на костите си. Те не обичат истината, не приемат истината и имат свои собствени идеи и представи за истината, но не по нормалния начин. По-скоро от дълбините на сърцата си те изпитват дълбока неприязън, омраза и дори враждебност към положителните неща и към истината — това е същността на антихристите.

От вашите отговори току-що виждам, че не сте обобщили съдържанието на всяко общение и след това не сте чели с молитва, нито сте го обмислили. Последния път разговаряхме за три основни аспекта: първият беше да се определи какво представляват обслужващите; вторият беше начините, по които антихристите се отнасят към званието „обслужващ“, или по-конкретно, какви точно са проявленията и поведението на нежеланието им да бъдат обслужващи и какви точно са причините за това; и третият беше какви са намеренията на антихристите, след като не желаят да бъдат обслужващи, тоест какво искат да правят, какви са техните амбиции и с каква цел вярват в Бог. По принцип разговаряхме по подтемата „начините, по които антихристите се отнасят към званието „обслужващ“ от тези три аспекта и чрез тях разнищихме различните практики и типове поведение, които антихристите прилагат в отношението си към званието „обслужващ“, както и техните мисли и гледни точки по въпроса. Вие не обмисляте съдържанието на всяко общение, след като го чуете. Помните само тези неща в краткосрочен план, но ако мине много време, не можете да си спомните дори и тях. Ако искате да разберете и да придобиете истината, тогава трябва да положите усилие в сърцето си и често да четете с молитва и да обмисляте — трябва да пазите тези въпроси

в сърцето си. Ако не ги пазиш, ако не приемеш тези въпроси присърце и не положиш усилие, и не мислиш за тях в сърцето си, тогава няма да придобиеш нищо. Някои хора казват: „Въпросът за антихристите е толкова далеч от мен. Не планирам да бъда антихрист и не съм лош човек като тях. Просто покорно ще бъда най-незначителният човек и това ми е достатъчно. Ще правя каквото поискат от мен и няма да следвам пътя на антихриста. Нещо повече, дори да имам малко от нрава на антихриста, с времето постепенно ще го променя, а това е просто обикновен покварен нрав и не е толкова сериозно. Няма смисъл да слушам това“. Правилна ли е тази гледна точка? (Не.) Защо не? Ако някой иска да постигне промяна в нрава, тогава най-важното е да разбере какви състояния, мисли и гледни точки могат да произлязат от покварения му нрав във всякакви ситуации. Само като разбере тези неща, той може да узнае какъв е собственият му покварен нрав, в кои области се съпротивлява на Бог и върви против истината и какви неща има в себе си, които са в противоречие с истината; след като узнае тези неща, той може да разреши тези проблеми и да преодолее покварения нрав и да постигне навлизане в истината реалност. Ако нямаш разбиране за различните видове покварен нрав, които се разкриват, или за различните състояния, които могат да възникнат в различни ситуации, и нямаш разбиране за начините, по които тези неща се противопоставят на истината, или къде възникват проблемите, тогава как ще разрешиш тези проблеми? Ако искаш да разрешиш тези проблеми, първо трябва да разбереш къде се крие техният източник, какви са техните състояния, къде възникват конкретните проблеми и след това да се заемеш с разрешаването на въпроса как да навлезеш. По този начин покварението ти нрав и различните ти състояния, които възникват, могат да бъдат преодолени едно по едно. Изглежда, че все още не сте съвсем наясно с навлизането в истината реалност и с преодоляването на покварения нрав и постигането на промяна в нрава; все още не сте на прав път.

5. Как антихристите подхождат към статуса си в църквата

Днес ще разговаряме по последната тема, засягаща интересите на антихристите: как антихристите подхождат към статуса си в църквата. Когато става въпрос за статуса им в църквата, какви проявления показват антихристите, какви неща вършат и какви са техните гледни точки и техният нрав същност, когато вършат тези неща — ще ги разделим на три аспекта и ще ги разнищим един по един. Първият аспект е „с преструвка“, вторият е „чрез самозванство“, а третият е „като се извисяват над всичко“. Всеки от тези три аспекта е написан с малко думи и може да се счита за сбит, но въпреки това във всеки един от тях се съдържат много от различните действия, проявления и изказвания на антихристите, както и техните нагласи и нрав. Помислете сега защо определих тези три аспекта, за да разговаряме по днешната тема. Как определихте в ума си тази тема за това как

антихристите подхождат към статуса си в църквата, след като я прочетохте? Какви идеи ви хрумнаха? Това, за което повечето хора си мислят, несъмнено е тиранията на антихристите, утвърждаването на статуса им, спечелването на хората на тяхна страна и завземането на властта в църквата, тоест те винаги искат да бъдат длъжностни лица, да утвърждават статуса си, да държат властта и да контролират хората — по принцип това са нещата, за които хората си мислят. Това са сравнително очевидни аспекти, които антихристите често проявяват в църквата, така че освен тях, какви други невидими за хората проявления има? Какво друго правят антихристите, за да се утвърдят в църквата, да придобият статус и висок престиж и дори да вземат властта и да контролират повече хора? Какви други проявления имат те? Тези неща са по-подвеждащите, коварни и скрити начини и средства, които антихристите използват, и биха могли да бъдат също така непознатите мисли и скрити намерения и цели в най-съкровените кътчета на сърцата им, нали? И така, нека да разговаряме за тях едно по едно.

а. С преструвка

Първият аспект е „с преструвка“. Буквалното значение на думата „преструвка“ се разбира лесно и очевидно не е хвалебствено. Когато за някого се казва, че е добър в преструвките, че всичко, което прави, е преструвка, че всичко, което прави, е непроницаемо за другите и че той действа и говори само повърхностно с другите, то онзи, който действа и се държи по такъв начин, със сигурност е много измамен човек. Той не е честен човек и не е непринуден, простодушен човек, а по-скоро е много умел в психологическото манипулиране, той е много коварен и умел в маменето на другите. Това е най-основното разбиране на думата „преструвка“. И така, каква тогава е връзката между поведението и действията на антихристите и този вид поведение? Кое от вършеното от тях показва, че имат същност на преструване? С каква точно цел се преструват? Какво точно е намерението им? Защо трябва да се преструват? Тези неща са тясно свързани с темата, по която ще разговаряме днес.

Антихристите са хора, които не желаят да изостават от другите. Те не желаят да бъдат зависими от другите, не желаят да приемат чужди заповеди, инструкции и разпореждания и не желаят да бъдат обикновени хора и другите да ги гледат отвисоко. По-скоро те са хора, които искат да имат престиж, другите да ги уважават и да ги ценят високо. Нещо повече, в църквата и сред другите хора те още повече искат да са хора, които дават заповеди и инструктират другите да правят неща за тях. Те искат да осъществяват желанията си чрез собствения си престиж, влияние и чрез властта, която притежават, и не искат да бъдат обикновени хора, на които всеки може да заповядва и да ги инструктира да вършат нещо. Това са стремежите и желанията, които антихристите имат сред другите хора. Антихристите са доста чувствителни, когато става въпрос за техния статус сред другите хора. Когато са в

група, те не вярват, че възрастта и физическото им здраве са от някакво значение. Това, което считат за важно, е как ги вижда мнозинството, дали им отделя време и място в речта и в действията си, дали статусът и положението им в сърцата на мнозинството е висок или обикновен, дали мнозинството ги счита за високопоставени, за обикновени хора или за нищо особено и т.н. Какъв според мнозинството е цензът им за вяра в Бог, каква е тежестта на думите им сред хората, тоест колко хора ги одобряват, колко хора ги хвалят, колко ги подкрепят, колко ги слушат внимателно и ги вземат присърце, след като кажат нещо. Освен това дали мнозинството ги счита за хора със силна или слаба вяра, каква е решимостта им да понасят страдания, от какво се отказват и колко от себе си отдават, какъв е приносът им към Божия дом, дали позицията, която заемат в Божия дом, е висока или ниска, какво са изстрадали в миналото и какви важни неща са направили — това са нещата, които ги вълнуват най-много. Антихристите често подреждат хората по позиция и ранг в съзнанието си, често сравняват кой е най-надареният в църквата, кой се изразява най-добре и кой е най-красноречив в църквата, кой е добър в професионалните умения и най-умел в технологиите. Докато сравняват тези неща, те непрекъснато полагат усилия да изучават различни професионални умения, като се стараят да са способни да ги владеят и да са майстори в тях. Антихристите се съсредоточават главно върху това да полагат усилия в изнасянето на проповеди и в това как да обясняват Божиите слова по начин, чрез който да се перчат и да накарат другите да имат високо мнение за тях. Докато полагат тези усилия, те не се стремят към това как да разберат истината или как да навлязат в истината реалност, а по-скоро разсъждават как да запомнят тези думи, как да изтъкнат силните си страни пред още повече хора, така че още повече хора да разберат, че те наистина струват нещо, че не са просто обикновени хора, че са способни и че са нещо повече от обикновените хора. Като таят такива идеи, намерения и възгледи, антихристите живеят сред хората и вършат най-различни неща. Понеже имат тези възгледи и тези стремежи и амбиции, те няма как да не породят добри модели на поведение, правилни изказвания и добри действия от всякакъв вид — големи и малки. Тези модели на поведение и действия карат хората, които нямат духовно разбиране, които по принцип не се стремят към истината и които се съсредоточават само върху това да имат добро поведение, да завиждат и да се възхищават на антихристите, и дори да им подражават и да ги следват, и по този начин целта на антихристите е изпълнена. Когато антихристите таят такива намерения и амбиции, как се държат те? Именно за това ще разговаряме днес. Това е тема, по която си заслужава да разговаряме, а още повече е тема, върху която си заслужава всеки един от вас да се съсредоточи и която си заслужава да познавате.

Антихристите изпитват неприязън към истината, те изобщо не приемат истината, което ясно показва един факт: антихристите никога не действат според

истините принципи, те никога не практикуват истината, което е най-яркото проявление на антихриста. Освен репутацията и статуса, както и това да бъдат благословени и възнаградени, другото, което те преследват, е да се наслаждават на плътските удобства и на предимствата на статуса. При това положение те естествено предизвикват прекъсвания и смущения. Тези факти показват, че това, което преследват, и тяхното поведение и проявления не се харесват на Бог. И това в никакъв случай не са действията и моделите на поведение на хора, които се стремят към истината. Например някои антихристи, които са като Павел, имат решимостта да страдат, когато изпълняват дълга си, могат да стоят будни по цяла нощ и да не се хранят, когато си вършат работата, могат да подчинят собствените си тела, могат да преодолеят всяка болест и дискомфорт. И с каква цел правят всичко това? Да покажат на всички, че са способни да загърбят себе си, способни са на себеотрицание, когато става въпрос за Божието поръчение; че за тях има само дълг. Такъв човек показва всичко това пред другите хора. Когато хората са наоколо, той не почива, когато трябва, дори умишлено удължава работното си време, става рано и си ляга късно. Каква обаче е работната ефективност и каква е резултатността на дълга им, когато антихристите се трудят така от зори до здрач? Тези неща са извън обсега на техните съображения. Те се опитват да вършат всичко това само пред другите, за да могат другите хора да ги видят как страдат и да видят как отдават всичко на Бог, без изобщо да помислят за себе си. Що се отнася до това дали дългът, който изпълняват, и работата, която вършат, се изпълняват в съответствие с истините принципи, те изобщо не мислят за това. Всичко, за което мисли такъв човек, е дали външното му добро поведение е било видяно от всички, дали знаят за него, дали е направил впечатление на всички и дали това впечатление ще предизвика възхищение и одобрение у тях, дали тези хора ще правят жестове на одобрение зад гърба му и дали ще го хвалят с думите: „Той наистина може да понася трудности, по своя дух на издръжливост и изключителна упоритост той превъзхожда всички ни. Това е човек, който се стреми към истината, който е способен да страда и да понася тежко бреме, той е стожер на църквата“. Антихристът е доволен да го чуе. В сърцето си той си мисли: „Толкова умно беше от моя страна да се преструвам така, толкова умно беше от моя страна да го направя! Знаех, че всички ще гледат само външната страна, а те харесват тези добри модели на поведение. Знаех, че ако действам така, ще спечеля одобрението на хората, ще ги накарам да ми вдигнат палец, да ми се възхищават в дълбините на сърцата си, ще ги накарам да ме видят в съвсем нова светлина и никой никога повече няма да ме гледа отвисоко. И ако дойде ден, в който Горното открие, че не съм вършил действителна работа, и ме освободи, несъмнено много хора ще се застъпят за мен, ще плачат за мен, ще ме призовават да остана и ще говорят в моя полза“. Той тайно се радва на фалшивото си поведение. Дали тази радост не разкрива и природата същност на антихриста? И

каква е тази същност? (Нечестивост.) Точно така — това е същността на нечестивостта. Подвластни на тази същност на нечестивост, антихристите развиват състояние на самодоволство и себевъзхищение, което ги кара тайно да протестират срещу Бог и да Му се противопоставят в сърцата си. На пръв поглед изглежда, че плащат голяма цена и плътта им понася много страдания, но дали наистина са внимателни към Божието бреме? Наистина ли отдават всичко на Бог? Могат ли предано да изпълняват дълга си? Не, не могат. В сърцата си те тайно се съревновават с Бог и си мислят: „Ти не каза ли, че не притежавам истината? Не каза ли, че имам покварен нрав? Не каза ли, че съм надменен и самонадеян и че се опитвам да създам свое собствено царство? Не каза ли, че нямам духовно разбиране, че не разбирам истината и че затова съм обслужващ? Ще ти покажа как служа и какво мислят за мен братята и сестрите, когато служа по този начин и действам така. Ще ти покажа дали мога или не мога да спечеля възхищението на още повече хора, като действам така. И един ден, когато поискаш да ме отпратиш и да ме заклеймиш, ще видя как точно ще се справиш с това!“. В сърцето си антихристът се съревновава с Бог по този начин и се опитва да замени стремежа към истината с тези добри модели на поведение. Така се опитва да отрече практическия резултат от делото на Бог и от това, че Бог води хората към практикуване на истината, за да постигнат промяна в нрава. По същество той използва това тълкуване, за да отрече и осъди Божието дело за спасяване на човека чрез съд и наказание, и смята, че е погрешно и неефективно Бог да съди хората. Тези идеи и възгледи на антихристите са нечестиви и коварни, те са съпротива срещу Бог и са насочени срещу Бог. Когато Бог не го е осъдил изрично, антихристът започва да се съревновава с Бог в сърцето си. Когато Бог не го е разобличил и не е осъдил поведението му, той започва да се преструва, за да подведе другите и да спечели сърцата на хората, за да отрече Божиите слова и да отрече факта, че само стремежът към истината може да доведе до промяна в нрава и до удовлетворяване на Божиите намерения. Не е ли това същността на тяхното тълкуване? Нима антихристите не притежават нечестив нрав? Зад страданията си те крият подобни амбиции и нечисти елементи и затова Бог ненавижда подобни хора и подобен нрав. Антихристът обаче никога не вижда и не признава този факт. Бог наблюдава най-съкровените кътчета на човешкото сърце, докато човекът вижда само външния облик на хората. Най-глупавото нещо при антихриста е, че той не признава този факт, нито може да го види. И затова прави всичко възможно да използва доброто поведение, за да се опакова и да изглежда по-добре, така че другите да мислят, че може да страда и да понася трудности, да понася страдания, каквито обикновените хора не могат, да върши работа, каквато обикновените хора не могат, така че другите да си мислят, че притежава издръжливост, че може да подчинява тялото си и че не се съобразява със собствените си плътски интереси или удоволствия. Понякога дори умишлено ще

носи дрехите си, докато не се поизцапат, и няма да ги пере. Няма да ги изпере дори когато започнат да миришат. Прави всичко, което кара другите хора да го почитат. Колкото повече е пред други хора, толкова повече прави всичко възможно да се покаже, за да видят другите, че се различава от обикновените хора, че желанието му да отдава всичко на Бог е по-голямо от това на обикновените хора, че решимостта му да страда е по-голяма от тази на обикновените хора и че издръжливостта му да понася страдания е по-голяма от тази на обикновените хора. При тези обстоятелства антихристът изгражда подобно поведение, а зад това поведение се крие желанието дълбоко в сърцето на антихриста хората да го почитат и да имат високо мнение за него. И когато постигне целта си, когато чуе хорските похвали и когато види, че хората му хвърлят завистливи, възхитени и одобрителни погледи, тогава се чувства щастлив и удовлетворен в сърцето си.

Каква е разликата между повърхностното добро поведение на антихристите, което се състои в това да понасят страдания и да плащат цена, и истинското проявяване на внимание към Божиите намерения, предаността и искреното отдаване на всичко на Бог? (Намерението е различно. Онези, които искрено отдават всичко на Бог, ще се съсредоточат върху търсенето на принципите, върху резултатите от работата и върху ефективността на работата. Антихристите на пръв поглед изглежда, че отдават всичко на Бог, но това е само за да накарат другите да ги уважават. Те изобщо не се съобразяват с ефективността на работата или с резултатите от нея.) Точно така, има разлика в намерението, подбудата и източника на речта и действията им — те са абсолютно различни. Хората, които понасят страдания по този начин и се стремят към истината, търсят принципите в хода на това страдание. Търсенето на принципите показва най-малкото, че те имат нагласа на покорство; не се опитват да вършат свои собствени неща или да вършат неща за себе си, в действията си те имат покорство и богобоязливо сърце и знаят много ясно, че изпълняват дълга си, а не се занимават с човешки дела. Въпреки че антихристите също изглежда, че понасят страдания, те просто отбиват номера и го правят за показ пред хората; те не търсят истините принципи, в действията си нямат покорство или богобоязливо сърце, сърцата им не живеят пред Бог и те се опитват да използват такова поведение и проявления, за да спечелят хората на своя страна и да купят благоволението им. Тук има разлика, нали? Като съдим по същността на поведението на антихристите, можем ли да кажем, че тяхното понасяне на страдания е преструвка? (Да.) Това е достатъчно, за да докаже, че тяхното поведение и проявление на понасяне на страдания е просто отбиване на номера и показност за пред хората — те не действат пред Бог. Това е единият аспект. Другият аспект е, че никой не е по-умел в преструването и измамата от антихристите — затова те са много приспособими и често използват определени хитри средства, за да подвеждат и мамят хората, за да постигнат целите си да накарат хората да им се покланят. В това са най-добри, това е в

кръвта им, по рождение притежават тази хитра и променлива същност. Има някои антихристи, например, чиито думи и поведение изглеждат много мили и смирени, които никога не разобличават слабостите на другите, които са сговорчиви, които не бързат да съдят или да заклеймяват другите, които, когато хората са негативни и слаби, веднага протягат ръка за помощ. Те създават впечатлението, че са сърдечни и мили, добри хора. Когато хората са в затруднение, те понякога помагат с думи, а понякога с няколко действия; има дори моменти, когато даряват пари или материални неща, за да им помогнат. На пръв поглед действията им изглеждат добри. В съзнанието на повечето хора това е типът човек, с когото искат да се срещат и да общуват; такива хора няма да ги заплашват или смущават и те могат да получат много помощ от тях — материална или умствена подкрепа, например, дори помощ с по-висши духовни теории и т.н. На пръв поглед такива хора не правят нищо лошо: те не прекъсват и не смущават в църквата и изглежда, че внасят хармония във всяка група, в която се намират; под тяхното ръководство и посредничество всички изглеждат щастливи, хората се разбират и нямат кавги или спорове. Когато са наоколо, всички чувстват колко добре се разбират помежду си, колко са близки. Когато ги няма, някои хора започват да клюкарстват помежду си, да се отлъчват един друг, да завиждат и да спорят; само когато тези антихристи са сред тях и призовават за мир, всички спират да спорят. Тези антихристи изглеждат много способни в работата си, но има едно нещо, което показва какво всъщност кроят: всеки, когото те учат и водят, е способен да говори думи и доктрини, всички те знаят как да се държат надменно и да поучават другите, всички знаят как да ласкаят хората и да им се подмазват, знаят как да бъдат уклончиви и измамни, знаят на кого какво да кажат, стават човекоугодници и външно изглеждат в пълна хармония. В какво са превърнали църквата тези антихристи? В религиозна организация. А резултатът? Хората живеят според своята сатанинска философия, не желаят да се стремят към истината, нямат навлизане в живота и напълно са изгубили делото на Светия Дух. Ето как антихристите нанасят вреда на братята и сестрите и ги водят до гибел — и въпреки това все пак смятат, че са дали голям принос, че са направили велики неща за братята и сестрите и са им донесли големи благословии. Те често учат братята и сестрите да бъдат смирени и търпеливи, да бъдат толерантни и внимателни, когато видят, че някой брат или сестра има проблем, да не бъдат груби в речта си или да наранява другите и ги инструктират каква поза да заемат, когато седят или стоят, или какви дрехи да носят. Това, на което често учат братята и сестрите, не е как да разбират истината или да навлизат в истината реалност, а как да следват правила и да се държат добре. Под тяхното наставничество взаимоотношенията между хората не се основават на Божиите слова и на истините принципи, а на философията за светските отношения на човекоугодника. На пръв поглед никой не наранява другия, никой не посочва недостатъците на другите, но никой не казва на никого

какво наистина мисли и те не се разкриват и не разговарят за покварата, непокорството, недостатъците и прегрешенията си. Вместо това, на повърхностно ниво, те бръщолевят за това кой е страдал и е платил цена, кой е бил предан в изпълнението на дълга си, кой е бил полезен на братята и сестрите, кой е дал значителен принос в Божия дом, кой е бил арестуван и осъден заради проповядване на евангелието — само за това говорят. Антихристите не само използват доброто поведение — да бъдат външно смирени, търпеливи, толерантни и услужливи — за да се опаковат и прикрият; те също така се опитват да дадат личен пример, за да заразят другите с това добро поведение и да ги насърчат да му подражават. Целта зад доброто им поведение не е нищо повече от това да се превърнат в център на вниманието на хората, да се издигнат в очите им. Когато Божиите избраници говорят за себепознанието си и разнищват собствения си покварен нрав, те мълчат и не правят абсолютно никакъв опит да разнищят собствената си поквара. Когато братята и сестрите разобличават и кастрят разкриването на поквара помежду си, антихристите са единствените, които практикуват смирение, търпение и толерантност към всички; те не разобличават покварата, която някой разкрива, и дори хвалят и възхваляват братята и сестрите за доброто им поведение и за промяната; те играят ролята на човекоугодници, като се преструват на любящи, внимателни, толерантни и утешаващи. Това са проявленията на антихристите, които са изключително умели в преструването, маменето и подвеждането на хората.

На пръв поглед думите на антихристите изглеждат особено мили, изтънчени и изискани. Независимо кой нарушава принципа или прекъсва и смущава църковното дело, антихристите никога не го разобличават и критикуват; те си затварят очите, като карат хората да мислят, че са великодушни по всички въпроси. Независимо каква поквара разкриват хората и какви злодеяния вършат, антихристите проявяват разбиране и толерантност и не се гневят, нито изпадат в ярост. Те не се ядосват и не упрекват хората, когато направят нещо нередно и навредят на интересите на Божия дом. Независимо кой върши зло и смущава делото на църквата, те не му обръщат внимание, сякаш това няма нищо общо с тях, и никога не оскърбяват хората заради това. За какво са най-загрижени антихристите? Колко хора ги уважават и колко хора ги виждат, когато страдат, и го одобряват в сърцето си. Антихристите вярват, че страданието никога не бива да е напразно; без значение какви трудности понасят, каква цена плащат, какви добри неща правят, колко грижовни, внимателни и любящи са към другите, всичко това трябва да се извършва пред другите, така че повече хора да могат да го видят. А с каква цел действат по този начин? За да купят благоволението на хората, да накарат повече хора да одобрят в сърцата си техните действия, техните постъпки и техния характер, да ги хвалят. Има дори антихристи, които се опитват да си изградят образ на „добър човек“ чрез своето външно добро поведение, така че повече хора да идват при тях в търсене на помощ. Някой например става слаб и

вярва, че повечето хора нямат любов, че са много егоистични и че не обичат да помагат на другите и не са сърдечни, и тогава се сеща за онзи „добър човек“, който всъщност е антихрист. Или някой среща трудност в работата си и не знае как да я разреши. Не може да се сети за никого, който би могъл да помогне, и първият човек, за когото се сеща, е този „добър човек“, който всъщност е антихрист. Някой не иска повече да изпълнява дълга си, иска да преследва света, да преследва власт и богатство и да живее собствен живот, и въпреки че става толкова негативен и слаб, не се моли на Бог и не разговаря с никого, а в тази ситуация се сеща за онзи „добър човек“, който всъщност е антихрист. Като продължават така, тези хора вече не се молят на Бог и не четат Божиите слова, когато срещнат проблеми, а вместо това искат да разчитат на този „добър човек“, който всъщност е антихрист, да им помогне. Те отварят сърцата си и казват какво има в тях само на този човекоугодник, като молят този човекоугодник да реши трудностите им; те утвърждават и следват този антихрист. А така не е ли постигната целта на антихриста? Когато антихристът постигне целта си, не става ли статусът му в църквата по-висок от този на обикновените хора? И когато може да бъде първенец и да стане големец в църквата, наистина ли е доволен? Не, не е. Каква цел иска да постигне? Иска да накара още повече хора да го одобряват, да му се възхищават и да му се покланят, да заеме позиция в сърцата на хората и по-специално да накара хората да се уповават на него, да разчитат на него и да го следват, когато срещнат трудности във вярата си в Бог и нямат към кого да се обърнат. Това е много по-сериозно от това антихристът да иска да бъде първенец и да бъде големец в църквата. Какво е толкова сериозното в това? (Антихристите се съревновават с Бог, за да заемат позиция в сърцата на хората. Искат директно да заменят Бог.) (Такива хора са трудни за разпознаване. Те използват повърхностно добро поведение, за да подвеждат другите, което води до това, че другите вече не търсят истината в Божиите слова и не разговарят за истината, когато имат проблем, а вместо това зависят от тези антихристи и се уповават на тях, разчитат на тях да решават проблемите им и смятат думите им за истината, в резултат на което тези хора все повече се отдалечават от Бог. Това е по-коварен и злобен метод.) Точно така, всички вие сте разбрали и споменахте важната точка, а именно, че антихристите заемат позиция и пускат корени в сърцата на хората и искат да заемат мястото на Бог. Някой казва: „Ако тръгна да търся Бог, не мога да Го намеря; не мога да Го видя. Ако търся в Божиите слова, книгата е толкова дебела, има твърде много слова и е трудно да се намерят отговори. Но ако отида при този човек, веднага получавам отговори; това е едновременно удобно и полезно“. Виждаш, че техните действия вече са накарали хората не само да им се покланят в сърцата си, но и да оставят място за тях там. Те искат да заемат мястото на Бог — това е целта на антихриста, когато върши тези неща. Очевидно е, че като върши тези неща, антихристът вече е постигнал първоначален успех; в

сърцата на тези непроницателни хора вече има място за този антихрист, а някои хора вече му се покланят и го гледат с благоговение. Това е целта, която антихристът иска да постигне. Ако някой има проблем и се моли на Бог, вместо да търси антихриста, той е недоволен и си мисли: „Защо винаги отиваш при бог? Защо винаги мислиш за бог? Защо не виждаш мен или не мислиш за мен? Аз съм толкова смирен и търпелив, способен съм да се отричам от нещата и да отдавам толкова много, и давам милостиня. Защо тогава не идваш при мен? Толкова много ти помагам. Защо нямаш никаква съвест?“. Той се чувства нещастен и разстроен и изпитва гняв — гняв към този човек и към Бог. За да постигне крайната си цел, той продължава да се преструва, продължава да дава милостиня и остава търпелив и толерантен, изглежда смирен, говори доброжелателно, никога не наранява другите и често утешава хората, когато се опитват да опознаят себе си. Някой казва: „Аз съм непокорен; аз съм дявол и Сатана“. Той отговаря: „Ти не си дявол или Сатана. Това е просто малък проблем. Не се подценявай толкова много и не се омаловажавай. Бог ни е издигнал; ние не сме обикновени хора и ти не бива да се омаловажаваш. Ти си много по-добър от мен; аз съм по-покварен от теб. Ако ти си дявол, то аз съм зъл дявол. Ако ти си зъл дявол, то аз трябва да сляза в ада и да падна в погибел“. Ето как помага на хората. Ако някой признае, че е причинил загуба на интересите на Божия дом или на делото на църквата, антихристът му казва: „Да причиниш загуба на делото на църквата, докато изпълняваш дълга си, и да се отклониш малко, не е кой знае какво. Преди съм причинявал много по-големи загуби от теб и съм вървял по много по-криви пътеки. Просто промени начина, по който вършиш нещата в бъдеще, не е проблем. Ако смяташ, че съвестта ти не може да го понесе, аз имам малко пари и ще компенсирам загубата вместо теб, така че не се разстройвай. Ако имаш някакъв проблем в бъдеще, просто ела при мен и аз ще направя всичко възможно, за да ти помогна, и каквото мога да направя, ще го направя веднага“. Те имат това чувство за „лична вярност“, но всъщност за какво го правят? Наистина ли ти помагат? Те ти вредят, опропастяват те — поддал си се на изкушението на Сатана. Те ти копаят яма, а ти скачаш право в нея; падаш в капана и все още мислиш, че там е страхотно, и си погубен от този антихрист, без дори да го знаеш — такава глупост! Ето как Сатана и антихристите се отнасят към хората, подвеждат ги и им вредят. Антихристът казва: „Добре е, ако ти просто се съобразяваш малко с интересите на божия дом и си малко по-внимателен в бъдеще. Този въпрос може да бъде поправен, никой не би го направил нарочно. Кой от нас може да бъде съвършен човек? Никой от нас не е съвършен; всички сме покварени. Аз бях много по-зле от теб. Нека се увещаваме взаимно в бъдеще. Освен това, дори божият дом да претърпи някакви загуби, бог няма да ги запомни. Бог е толкова прощаващ и толерантен към човека. Щом ние можем да проявяваме толерантност един към друг, не трябва ли бог да е още по-способен на толерантност? Ако бог каже, че няма да запомни нашите

прегрешения, тогава ние вече нямаме никакви прегрешения“. Без значение колко голяма грешка може да направи човек, антихристът просто я омаловажава с шега и я подминава, като показва колко голямо е сърцето му и колко е доброжелателен, велик и толерантен. И обратното, това кара хората погрешно да вярват, че Бог винаги разобличава хората в Своите слова, винаги се заяжда за покварения нрав на хората и винаги е дребнав с тях. Ако човек е прегрешил или се е бунтувал, Бог го кастри, съди и наказва, и изглежда, сякаш Той е невнимателен към хората. Антихристът обаче може да толерира хората и да им прощава във всички ситуации; той е толкова велик и уважаван. Не е ли така? Има и някои антихристи, които казват: „Невярващите имат тази поговорка: „В голямо домакинство с много имоти, малко разхищение не е нищо“. Божият дом е толкова голям, а бог дава изобилни благословии. Не е кой знае какво да си малко разхитителен; бог ни дарява с толкова много. Нима не сме разхищавали много? И какво ни е направил бог? Не е ли толерирал всичко това? Човекът е слаб и покварен и бог отдавна е видял това, така че щом го е видял, защо не ни наказва? Това доказва, че бог е търпелив и милосърден!“. Що за думи са това? Те използват думи, които изглеждат правилни и в съгласие с представите на хората, за да ги подвеждат и да ги карат да се поддават на изкушение, да смущават преценката им и да ги заблуждават, и да ги карат да разбират погрешно Бог, така че да нямат дори и частица желание или воля да Му се покорят. Подстрекавани, подвеждани и заблуждавани от антихристите, хората губят и малкото съвест, която имат, и всички започват да се подчиняват и да се покоряват на антихристите.

Антихристите са особено умели в това да се преструват, когато са сред други хора. Подобно на фарисеите, външно те изглеждат много толерантни към хората, търпеливи, смирени и добродушни — изглеждат много снизходителни и толерантни към всички. Когато се справят с проблеми, винаги показват колко невероятно толерантни са към хората от позицията на своя статус и във всяко отношение изглеждат великодушни и широкоскроени, не са придирчиви към другите хора и им показват колко са велики и добри. Антихристите наистина ли притежават тази същност в действителност? Те се отнасят към другите с доброта, толерантни са към хората и могат да им помогнат във всякакви ситуации, но какъв е скритият им мотив да правят тези неща? Щяха ли да продължат да ги правят, ако не се опитваха да спечелят хората и да си купят тяхното благоволение? Така ли наистина изглеждат антихристите зад кулисите? Наистина ли са такива, каквито изглеждат, когато са сред други хора — смирени и търпеливи, толерантни към другите и помагащи на другите с любов? Притежават ли те такава същност и такъв нрав? Такъв ли е техният характер? Съвсем не. Всичко, което правят, е преструвка и всичко се прави, за да подведат хората и да си купят благоразположението им, така че още повече хора да придобият благоприятно впечатление за тях в сърцата си, да се сетят първо за тях и да потърсят помощта им, когато имат проблем. За

да постигнат тази цел, антихристите умишлено кроят да се перчат пред другите, да говорят и да правят правилни неща. Преди да заговорят, кой знае колко пъти ще филтрират или премислят думите в съзнанието си. Умишлено ще кроят планове и ще си блъскат главата, като разсъждават за формулировките, изразите, интонацията, гласа, дори погледа, с който гледат хората, и тона, с който говорят. Ще разсъждават върху това с кого говорят, дали този човек е стар, или млад, дали статусът му е по-висок, или по-нисък от техния, дали той ги цени високо, дали насаме се възмущава от тях, дали индивидуалността му е съответстваща на тяхната, какъв дълг изпълнява този човек и каква е неговата позиция в църквата и в сърцата на братята и сестрите. Те старателно ще наблюдават и внимателно ще разсъждават върху тези неща и след като ги обмислят, ще измислят как да се отнасят към различните типове хора. Независимо от начините, по които антихристите се отнасят към различните типове хора, те нямат друга цел, освен да накарат хората да им се възхищават, да ги накарат да не гледат на тях като на равни, а да ги уважават, да накарат още повече хора да им се възхищават и да ги уважават, когато говорят, да ги подкрепят и следват, когато правят нещо, да ги оправдават и защитават, когато грешат, и да привличат още повече хора да се борят на тяхна страна, да се оплакват горчиво от тяхно име и да заемат позиция, за да спорят с Бог и да му се противопоставят, когато бъдат разкрити и отхвърлени. Когато паднат от власт, те са способни да накарат толкова много хора да им помогнат, да изразят подкрепа и да се застъпят за тях, което показва, че статусът и властта, които антихристите умишлено са кроили да култивират в църквата, са пуснали дълбоки корени в сърцата на хората и че техните „ревностни усилия“ не са били напразни.

Антихристите се стремят да управляват и да подхождат към своя статус, престиж, репутация и власт сред хората, като правят всичко по силите си — те няма да се отпуснат, да бъдат мекосърдечни и още по-малко ще бъдат небрежни. Те наблюдават изражението в очите на всички останали, техните индивидуалности, ежедневните им навици, стремежите им, отношението им към положителни и негативни неща, и още повече наблюдават вярата и предаността на всички останали в тяхната вяра в Бог, както и отношението им към отдаването на всичко на Бог и изпълнението на дълга им, и т.н. — те полагат големи усилия за тези неща. И така, въз основа на това тяхно отношение, те избягват онези, които се стремят към истината и които могат да ги разпознаят, и се пазят от тях, и говорят и действат предпазливо, когато са около такива хора. Когато са около хора с относително слаби индивидуалности, които често са негативни и не разбират истината, и някои хора, които са глупави и имат лошо възприемане на истината, те често правят всичко възможно, за да се покажат, като постоянно изнасят представление като цирков номер и се възползват от всяка възможност, за да се изявят. Например, когато на събирания повечето хора ги одобряват, малцина

изпитват отвращение към тях, а още повече хора нямат проницателност за тях, и така те започват да се изявяват и да търсят удобен случай да проведат общение. Те провеждат общение за собствените си преживявания, за миналата си „славна история“, за заслугите, които са постигнали в Божия дом, и дори за това как Горното ги е оценило и лично ги е кастрило — те не могат да пропуснат дори една такава възможност. Без значение с кого са или какъв е поводът, антихристите правят само едно нещо: изявяват се; тоест занимават се с търсене на показност. Това е същността на антихристите: те изпитват неприязън към истината, нечестиви и безсрамни са. Докъде стигат в своите представления? Може би вие самите сте били свидетели на някои. Някои от тях ясно се вижда, че разиграват театър, перчат се, печелят сърцата на хората на своя страна и се възползват от възможности, за да се издигнат в очите на другите. Някои хора ги презират, други ги игнорират и дори им се подиграват, но те не се интересуват от това. От какво се интересуват? Това, от което се интересуват, е тяхното представление да остави дълбоко впечатление у хората, да накара хората да видят как се осмеляват да казват неща, че имат смелост, лидерски стил, лидерски талант, смелостта да нямат сценична треска пред всички, и още повече способността да се справят с нещата без паника. Те се чувстват удовлетворени, когато са накарали хората да разберат и да видят тези неща, и затова правят всичко възможно, за да се изявят при първия удобен случай за това, и се изявяват без задръжки, без никакви скрупули и без никакъв срам. Това правят антихристите. Ако Аз винаги разговарям по основната тема на събиранията, някои хора стават сънливи, докато Ме слушат да говоря. Или, когато разговарям по основната тема, умовете на хората все още са на други неща и не им е лесно да се съсредоточат върху това, което казвам. В такива ситуации Аз водя някакъв непринуден разговор, разказвам история или виц. Тези неща и истории обикновено са свързани с определен покварен нрав и състояния, които хората разкриват в живота си. Използвам истории или разказвам виц, за да събудя хората малко, така че да могат да разберат малко по-добре. Когато антихристите видят това, те си мислят: „Разказваш вицове в проповедите си на събиранията. Аз също мога, аз съм точно толкова добър, колкото и теб. Просто ще пусна небрежно един плосък виц и ще накарам всички да избухнат в смях, и на всички ще им хареса — колко страхотно! Просто непринудено ще разкажа една история и тогава никой повече няма да иска да посещава събиранията, а ще искат да слушат само моите истории“. Те се съревновават с Мен в това. Има ли смисъл да се съревновават с Мен в това? Защо разказвам истории? Защо участвам в раздумки? Хората могат да разберат някои неща от раздумките и историите Ми и това им помага да разберат истината по един спокоен начин — това е Моята цел. Антихристите обаче се хващат за това и се опитват да се възползват от него, като казват: „На събиранията, през това време, което е толкова решаващо и важно, ти просто говориш празни приказки, така че и

аз ще го правя“. Дали раздумките винаги са едни и същи? Антихристите, тези боклуци, дори не разбират истината, така че какво може да излезе от техните празни приказки? Какво може да излезе от техните истории или вицове? Тези животни, които нямат духовно разбиране, приемат сериозните въпроси на общението за истината и разказването на истории твърде повърхностно и небрежно. Що за хора правят това? Антихристите, хората, които нямат духовно разбиране, и хората, които не се стремят към истината, обичат да правят такива неща.

Очите на братята и сестрите, очите на повечето хора, не могат да открият почти никаква грешка в притворните действия, в които се впускат антихристите. Защо е така? Защото антихристите потулват и прикриват грешките си и няма да позволят да ги видиш; те държат нечестивата си страна, развратната си страна и лошата си страна скрити зад кулисите. Къде е това „зад кулисите“? Това са местата, които не можеш да видиш, тоест в дома им, в обществото, на работното им място, пред роднините и приятелите им; това са места извън твоя поглед и обсег. Техните думи и поведение, които можеш да видиш и с които можеш да влезеш в контакт, са изцяло онази тяхна страна, която е преструвка, онази тяхна страна, която е преминала през обработка. Онази тяхна страна, която не можеш да видиш, е тяхната истинска същност, тяхното истинско лице. А какво е тяхното истинско лице? Когато са около невярващото си семейство, те говорят всякакви лоши думи — оплаквания, негодуване и враждебни думи срещу другите, думи, осъждащи и заклеймяващи братята и сестрите, оплаквания, че Божият дом е неправеден — те казват всички тези неща, без да пропускат нищо, без да се сдържат ни най-малко. Когато са сред роднините и приятелите си, те обсъждат мирския свят и клюкарстват за семействата на други хора, участват във всички светски дейности на невярващите и дори активно участват в сватби и погребения. Те клюкарстват с невярващите, съдят и проклинат другите, разпространяват безпочвени слухове за хората и ги клеветят зад гърба им — те казват всички тези неща. Когато са сред невярващите, докато общуват с други хора, те мамят хората, сформират клики, нападат хората, а на работното място могат да набеждават другите, да ги клеветят и да ги потъпкват, за да получат по-висока позиция — те могат да правят и всички тези неща. Когато са със семействата си или с невярващи, те не са търпеливи, толерантни или смирени, а вместо това напълно разкриват истинското си лице. В Божия дом те са вълци в овчи кожи, а когато са сред невярващите, хора, които не вярват в Бог, те разкриват вълчия си облик, за да го видят всички; те се борят с невярващите за своите интереси, за дума, за изказване и ще спорят безкрайно с невярващите за най-малкия интерес, докато лицето им не почервенее. Ако не получат никаква полза или бъдат кастрени в Божия дом, те се прибират вкъщи и вдигат врява, причиняват неприятности и действат по начин, който кара семейството им да се страхува от тях. Сред невярващите те не проявяват никакво християнско благоприличие, нито

свидетелстват, както би трябвало да правят християните — те са вълци до мозъка на костите си, дори не са хора. В Божия дом и пред братята и сестрите те дават обещания, полагат клетви, изразяват решителността си и изглеждат готови да отдадат всичко на Бог и изглежда, че имат вяра в Бог. Когато обаче дойдат сред невярващите, техните стремежи и вярвания са същите като на невярващите. Някои дори следват знаменитости, както правят невярващите, и копират това, което знаменитостите носят всеки ден, като разголват горната част на тялото си, носят косата си разрошена и слагат тежък грим — те не приличат нито на човек, нито на призрак. Носят модерни дрехи и всеки ден са в крак с времето с чувството, че животът е толкова пустър, и дълбоко в най-съкровените кътчета на сърцето си изобщо не изпитват чувство на ненавист към начина, по който живеят невярващите. Антихристите вършат много неща и полагат големи усилия, за да си осигурят място в църквата и да имат престиж и статус в сърцата на хората. Тези усилия се полагат изцяло, за да постигнат целите си, да предизвикат уважение и преклонение у другите. Това поведение, тези подходи и външни разкривания формират ясен контраст с начина, по който живеят зад кулисите, а техните действия и поведението им зад гърба на хората изобщо не са неща, които един християнин трябва да прави. С такъв ясен контраст можем да определим, че всичко, което правят и разкриват сред братята и сестрите, е преструвка, че не е истинско и не е естествено разкриване. Антихристите се преструват само за да постигнат целите си, в противен случай никога не биха направили компромис със себе си да вършат тези неща. Като съдим по това, което правят, и по разкриването на нрава им зад кулисите, както и по собствените им стремежи, те не обичат истината, не обичат положителните неща, не обичат благоприличието и порядъчността, още по-малко обичат да понасят страдания и да плащат цена или да следват християнския път. Следователно доброто поведение, което показват, не извира от сърцата им, не е доброволно, не е искрено, а по-скоро е против собствените им желания и цели да го видят другите, да спечелят благоволение и да купят сърцата на хората. Някои хора казват: „Каква полза имат от купуването на сърцата на хората?“. В това се различават антихристите от обикновените хора; тази полза е толкова важна за тях. И така, каква е тази полза? Тя е, че когато застанат сред хората, няма никой, който да не ги познава, никой, който да не ги одобрява, никой, който да не ги хвали, никой, който да не им се покланя. Когато имат проблем, хората търсят антихриста, вместо да търсят Бог и да Му се молят. И как се чувства антихристът, когато всички му се покланят и се въртят около него? Той се чувства като богоподобен или изключителен човек и се чувства сякаш се носи в облаците, на седмото небе е, а това е различно от начина, по който живее обикновеният човек. Когато е сред хората, всички го обсипват с похвали и възхищение и го превъзнасят като звезди, скупчени около луната — какво страхотно чувство е това и колко много наслада, комфорт и щастие има в сърцето

му! Точно това искат антихристите. Обаче, ако в група хора никой не обръща внимание на антихриста, ако много малко хора знаят името му, ако никой не знае силните му страни, ако в съзнанието на повечето хора той е смятан за обикновен човек, някой без никакви специални характерни черти, без никакви силни страни, без нищо изключително в него, нищо, което другите хора да ценят или да уважават, или нищо, за което някой да говори с възхищение, то това кара антихриста да се чувства неудобно и зле в сърцето си; той не се чувства като божество или сякаш се носи в облаците. За него да живее така е твърде скучно, твърде неудобно, твърде задушаващо, твърде неудовлетворително и не си струва. Той смята, че ако през целия си живот трябва да бъде просто обикновен човек, който изпълнява някакъв дълг и става сътворено същество, което отговаря на критериите, то какво е удоволствието от такъв живот? Как може да има толкова малко удоволствие във вярата в Бог? За него това е твърде ниско ниво и трябва да бъде повишено. Но как да бъде повишено? Той трябва да увеличи популярността си, така че хората да го гледат с благоговение и да го ценят високо, и да може да живее великолепен живот. Ето защо, когато се молят, антихристите не се молят сами вкъщи, а трябва да отидат да се молят в църквата, да се молят, когато са събрани заедно с братя и сестри, да се молят на глас, да се молят граматически, логично, подредено и обмислено, да се молят така, че всички присъстващи да могат да чуят, така че всички присъстващи да могат да чуят тяхното красноречие и ясна мисъл и да знаят, че имат собствен стремеж. Когато четат Божиите слова, и тях не четат сами вкъщи. Първо се подготвят вкъщи, а след това четат, за да ги чуят другите, така че другите хора да видят, че словата на Бог, които четат, са все важни, все от решаващо значение. Каквото и да правят, те винаги предварително се подготвят насаме и едва когато са подготвени, когато другите биха ги сметнали за почтени и биха ги одобрили, те излизат пред другите. Има дори някои, които репетират и се подготвят вкъщи пред огледалото, преди да го представят пред другите. Когато го представят пред другите хора, то не е в най-оригиналния си вид, а вече е преминало през обработка много пъти, обработено чрез мислите, възгледите, покварения нрав, хитрите схеми и подмолните средства на антихриста. За да постигнат целта си да имат статус и популярност в църквата и сред хората, антихристите няма да се поколебаят да платят всякаква цена, за да направят тези неща. Следователно, как се наричат всички тези неща? Дали са истински разкривания? Дали са практики, с които трябва да се занимава човек, стремящ се към промяна в нрава? (Не.) Всички те произтичат от преструвка; антихристите се преструват толкова много, че да му се догади на човек.

Някои хора не разговарят на събирания, ако първо не са си подготвили чернова. Те трябва първо да си подготвят чернова насаме, да я поправят много пъти, да я обработят, да я шлифоват и едва когато е готова, ще проведат общение пред братята и сестрите. Някой им казва: „Всички тук сме братя и сестри. Просто

говори честно и правдиво на събиранията. Просто казвай каквото ти дойде наум. Това е най-добрият начин“. Те отговарят: „Не, не мога. Ако направя така, тогава братята и сестрите ще ме гледат отвисоко“. Виждаш, те несъзнателно казват нещо вярно. Във всяко отношение те правят неща, за да защитят репутацията и статуса си. Някои хора, които са изключителни таланти, професори, студенти в университета, докторанти или научни изследователи в обществото, използват определено притворно поведение и обработено поведение, за да взаимодействат с хората, за да се докажат и да защитят статуса и репутацията си. Тоест, те носят маска, за да взаимодействат с хората, и хората никога не знаят какво всъщност преследват, дали имат някаква слабост, какво точно правят насаме, и винаги има нотка на съмнение, винаги има въпросителен знак, когато става въпрос за личния им живот и за това как постъпват и се отнасят със света. Нима тези хора не се преструват толкова дълбоко? И така, вие как трябва да се отнасяте към тези хора? Трябва ли, понеже те са неискрени с теб, и ти да си неискрен с тях? Например, те говорят само учтиви любезности, когато те срещнат, така че и ти просто си постоянно учтив с тях — приемливо ли е това? (Не.) Тогава какъв е подходящият начин да общувате с тях? (Когато човек открие, че те показват тези проявления, първо трябва да ги разобличи, да разговаря с тях за това каква е природата същност на този вид нрав и от какво намерение се ръководи. Ако те не приемат това, което им казва човек, тогава той не бива повече да разговаря с тях.) Трябва да ги разобличите и ако не приемат това, което казвате, тогава ги отбягвайте. Има ли сред вас такива, които все още биха могли да бъдат подведени от тях и да им се покланят? С духовния ръст, който имате сега, вие по принцип сте способни да прозрете донякъде тези очевидни фарисеи, но ако срещнете някой, който е по-способен, който може да се преструва, който се крие дълбоко, ще можете ли да го прозрете? Ако винаги казват и правят само правилните неща, ако изглежда, че нямат недостатъци и никога не правят грешки, ако понякога ставаш негативен и слаб по някои въпроси, но те никога не стават, а ако станат, могат сами да го разрешат и бързо да излязат от това, но ти не можеш, тогава, когато срещнеш такива хора, ще ги одобряваш и ще им се покланяш, и ще се учиш от тях и ще ги следваш; ако не си способен да разпознаеш такива хора, тогава е трудно да се каже дали ще бъдеш подведен от тях, или не.

За колко аспекта разговаряхме по тази тема за преструвката? Единият аспект е, че те използват понасянето на страдания като преструвка. В сърцата си те наистина не искат да понасят страдания и изпитват голяма съпротива към това, но въпреки това много неохотно понасят страдания, отказват се от неща и плащат цена, за да постигнат целите си. След като са страдали, те все така не се примиряват с това и смятат, че това страдание не си е струвало, защото много хора не знаят за него. Затова те го разгласяват навсякъде, като разказват на много хора, които не са знаели за него. В крайна сметка някои хора научават какво се е

случило и остават с дълбоко впечатление от тях, имат високо мнение за тях и им се покланят, и по този начин те постигат целите си. Има и такива, които се представят за добри хора, за хора с добро поведение и чувство за дълг, които искат да общуват с хората, като използват този вид образ, идентичност и индивидуалност, така че хората да повярват, че са добри хора и да се сближат с тях. Те приемат това да бъдат добри хора за своя цел, за да получат възхищение от още повече хора, така че да се издигнат в очите на хората и да могат да увеличат популярността си. Не е ли така? (Да, така е.) Като използвахме някои подходи, които антихристите прилагат, току-що разобличихме и разнищихме скритите цели зад тяхното престорено поведение и същността на тяхната преструвка, какви неща правят и казват и какви проявления показват, които доказват, че се преструват. Тук ще приключим общението по този аспект.

б. Чрез самозванство

Сега ще разговаряме за втория аспект. Антихристите често прибягват до лицемерие, за да получат статус; те казват определени неща, които хората обичат да чуват и които са в съгласие с техните представи, и вършат определени неща на повърхността, които карат хората да ги одобряват и да им се възхищават, като по този начин увеличават популярността си — това е друг начин, по който антихристите подвеждат хората. Има ли разлика между самозванство и преструвка? По отношение на външното поведение, преструвката и самозванството обикновено са едно и също състояние; те са взаимосвързани. Ще разговаряме за тях поотделно, за да звучат по-ясно за хората и за да могат хората да ги опознаят по-ясно. Основното значение на думата „самозванство“ не е фалшивост, а по-скоро представящ се за такъв, какъвто не си. Защо антихристите прибягват до самозванство? Естествено, те имат определени цели: прибягват до самозванство, за да придобият статус и престиж. Ако не беше така, те никога не биха прибягвали до самозванство, никога не биха направили такава глупост. Това може ясно да се забележи от онези, които имат проницателен поглед. Ако хората често прибягват до самозванство, те естествено ще си спечелят отвращението, омерзението и жестоките критики на другите. Защо тогава антихристите продължават да правят това, което правят? Това е просто тяхната природа: те не се интересуват какво е необходимо, за да придобият репутация и статус, вече им липсва чувство за срам. За да придобият статус в съзнанието на хората, първото нещо, което антихристите правят, е да накарат хората да им се доверят, да имат високо мнение за тях, да им се поклонят. И така, как постигат тази цел? Освен че симулират някакво добро поведение и проявления, които отговарят на представите на хората, те също така подражават на маниерите на велики и известни личности, копират начина им на говорене, за да накарат хората да гледат на тях с добро око и да им се възхищават. По този начин неусетно започват да бъдат почитани, ласкани и подкрепяни от

определени хора в църквата, те гледат на антихристите като на някакви духовни личности или известни хора, което означава, че в църквата и в сърцата на определена част от хората антихристите се ползват с възхищение и се почитат като духовни личности. Това е така, защото повечето хора не притежават никаква проницателност и се прекланят и благоговеят пред всеки, който им харесва и на когото се възхищават. За какъв тип хора най-вече се представят антихристите в църквата? Те се представят за духовни личности, защото повечето хора се покланят на духовни личности. В юдаизма фарисеите бяха духовни личности, на които хората се покланяха, хората им се покланяха заради техните знания, фалшиво благочестие и добро поведение; и така фарисеите бяха много популярни в юдаизма, много им се възхищаваха. Днес в църквата има такива, които също обичат да се покланят на духовни личности. Първо, те се покланят на онези в църквата, които вярват в Бог от много години, които имат определени така наречени духовни преживявания и свидетелства, които са получили Божията благодат и благословии, които са видели велики видения, които са имали някои необикновени преживявания. Освен това има и такива, които са самохвални и сладкодумни, когато са около хора, като предизвикват почит и възхищение у другите. Има и други, чиито средства, начини и принципи на действие са съгласно църковните правила, чието външно поведение изглежда благочестиво. Има и такива, които изглежда имат голяма вяра в Бог. На всички тях се дава званието духовни хора. И така, как антихристите се представят за духовни хора? Това, което правят, съвсем просто казано, е да казват това, което казват духовните хора, и да правят това, което правят духовните хора, за да накарат хората да ги възприемат като духовни хора. Но дали казват и правят тези неща от сърце? Не: това е подражание, следване на правило, те просто го правят, за да ги видят другите. Когато например им се случи нещо, те веднага се молят, но не търсят истински, нито се молят истински, те просто отбиват номера, разиграват театър, за да кажат хората, че толкова много обичат Бог и имат толкова голяма боязън от Бог. Нещо повече, когато ги споходи болест и се нуждаят от лечение, те не отиват да се лекуват, нито вземат лекарствата, които трябва. Хората казват: „Ако не вземаш лекарства, болестта ти може да се влоши. Има време за лекарства и има време за молитва. Просто трябва да следваш вярата си и да не изоставяш дълга си“. Те отговарят: „Няма проблем — бог е с мен, не се страхувам“. Външно те се преструват на спокойни, безстрашни и изпълнени с вяра, но вътрешно са ужасени и тайно тичат при лекаря веднага щом почувстват някакво неразположение. И ако някой открие, че са отишли на лекар и са взели лекарства, те се опитват да намерят причини или извинения, за да го прикрият. Те също често казват: „Болестта е изпитание от бог. Когато живееш в болест, се разболяваш; когато живееш в божиите слова, нямаш болест. Не бива да живеем в болест — ако живеем в божиите слова, тази болест ще изчезне“. Открито именно на това често

учат хората, те използват Божиите слова, за да помагат на хората; но тайно те преодоляват болестта си, като използват човешки средства. Пред другите хора те казват, че се уповават на Бог и че всичко е в Божиите ръце, казват, че не се страхуват от болест или смърт; но в сърцата си се страхуват повече от всеки друг, страхуват се да не се разболеят и да отидат в болница, и още повече са ужасени от смъртта. Те изобщо нямат истинска вяра. Пред другите хора те се молят и казват: „С радост се покорявам на върховенството и подредбите на бог. Всичко идва от бог и хората не бива да се оплакват“. Междувременно в сърцата си те си мислят: „Изпълнявал съм дълга си толкова предано, как може да ме сполети тази болест? И как така никой друг не я е получил? Дали бог използва това, за да ме разкрие, да ме спре да изпълнявам този дълг? Дали бог ме ненавижда? И ако ме ненавижда, дали съм обслужващ? Дали бог ме използва, за да служа? Ще имам ли изход в бъдеще?“. Те не смеят да се оплакват на глас, но в сърцата им са се появили съмнения относно Бог, мислят си, че не всичко, което Бог прави, е непременно правилно. Външно обаче те се преструват, сякаш нищо не се е случило, дават си вид, че дори когато се разболеят, това не може да ги спре, и те все така могат да изпълняват дълга си, да бъдат покорни и предани, че все така могат да отдават всичко на Бог. Нима това не е преструвка и самозванство? Тяхната вяра и покорство са фалшиви; тяхната преданост е фалшива. Тук няма истинско покорство, няма истинска вяра, още по-малко има истинско уповаване и предаване. Те не търсят намеренията на Бог, не изследват собствения си покварен нрав, нито търсят истината, за да решат собствените си проблеми. Всичко, за което мислят в сърцата си, са техните плътски интереси, изход и крайна цел; сърцата им са изпълнени с оплаквания, погрешно разбиране и подозрения по отношение на Бог — и въпреки това външно те си дават вид на някаква духовна личност и каквото и да им се случи, казват: „Има добро намерение от страна на бог, не бива да се оплаквам“. Устите им не се оплакват, но сърцата им са обзети от смут: техните оплаквания, погрешно разбиране и съмнения по отношение на Бог продължават да кипят в сърцата им. На пръв поглед те често четат Божиите слова и не се бавят в изпълнението на дълга си, но в сърцата си вече са се отказали от своя дълг. Не означава ли това самозванство? Това е самозванство.

Каквато и да е ситуацията, антихристите винаги ще се впускат в самозванство; те не правят разлика по отношение на повода. Например, когато присъстват на събирания, някои братя и сестри си разменят поздрави. Как подхождат към това антихристите? Те казват: „Спрете с празните приказки, на събиране сме! Къде си мислите, че се намирате, че да си бъбрите за такива неща? Нямате богобоязливо сърце. Бъдете сериозни!“. Някои хора си почиват, докато изпълняват дълга си, и когато антихристът види това, казва: „Пак си нехаен, а? Тогава трябва веднага да четеш божиите слова и да дойдеш пред него да се молиш“. Когато братята и сестрите обменят мнения, за да се научат на професионални умения един от друг,

той ще каже: „Трябва първо да разговаряте за божиите слова и да се молите, а след това да обменяте мнения и идеи“. Ако някой не се е молил преди началото на събирането, антихристът ще го укори, ще го определи като определен тип човек и ще намери какво да каже за него. Във всяко отношение антихристите карат другите да видят, че са много духовни, много сериозни, че са много съвестни по отношение на истината и усърдно се стараят да се стремят към нея, че са много отговорни към дълга си, че могат да четат Божиите слова редовно всеки ден, че имат нормален духовен живот, че редовно посещават събирания, че когато посещават събирания, се молят, четат Божиите слова и разговарят по предписания начин и че никога не говорят празни приказки и не обсъждат домашни въпроси. Ако някой им каже: „Пораснала ти е косата. Трябва да отидеш да се подстрижеш. Времето е горещо сега, така че ще ти е по-хладно, ако се подстрижеш“, те отговарят: „Няма значение, че малко ми е пораснала косата. Работата е важна. Жегата няма да ми създаде проблеми, ако оставя косата си да расте още няколко дни“. Някой казва: „Дрехите ти са дрипави. Ако продължаваш да ги носиш, хората ще ти се смеят“. Антихристът казва: „Няма значение. Ние, вярващите в бог, притесняваме ли се, че ще ни се смеят? Всички сме страдали толкова много и сме понасяли преследването на големия червен змей през цялото това време. Вървели сме по пътя на отхвърлянето от светските хора. И какво от това, че хората ми се смеят заради дрипавите ми дрехи? Стига бог да ме приема, само това има значение“. Хубаво ли е да се каже това? (Преструват се на духовни.) Някои хора виждат, че Аз задавам въпроси и карам всички да разговарят за тях след проповед, но хората не могат да им отговорят в общение, затова стигат до заключение: „Тук открих нова светлина. Бог никога не яде нищо наготово, а ние дори зеле ядем наготово“. Чували ли сте това да се казва преди? (Не.) Те казват, че Бог никога не яде нищо наготово, което означава, че Бог изнася проповеди на хората и така си е заработил храната. Ние не сме способни да разговаряме за нищо, така че дори зеле ядем наготово. Някои хора без проницателност приемат това за истината и го разказват навсякъде. Те не смятат, че общението за себепознанието, за стремежа към покорство и любов към Бог и други подобни общи теми, често обсъждани от хората, могат да се считат за духовни, възвишени или за нова светлина. За тях само казаното от този човек е новата светлина и е възвишено! Казаното от този човек звучи правилно, но при внимателно обмисляне изглежда отвратително и е безсмислено нещо. Това е нещо, измислено от онези, които нямат духовно разбиране, но все пак искат да се преструват на духовни, да се преструват, че имат познание за истината, и да се преструват, че разбират истината — не е ли това безсмислица? (Да.) Те се специализират в това да се научат да казват самохвални и празни думи и доктрини и не отдават никакво значение на практикуването на истината и навлизането в реалността. Ето защо те се специализират в това да се научат да говорят духовна доктрина и никога не

анализират себе си, за да видят дали имат истината реалност, или не — тези хора не са ли лицемери? Бог най-много ненавижда такива хора.

Когато тези така наречени духовни хора се съберат, те философстват, обсъждат мистерии, говорят за себепознанието и за познаването на Бог. Нещата, за които говорят, са толкова възвишени и изобщо не звучат като земни разговори. Те говорят ли, говорят, отнасят се и говорят за напълно несвързани неща. Какво означава „говорят за напълно несвързани неща“? Те говорят ли, говорят, докато не започнат да говорят пълни безсмислици, съревновават се помежду си кой е прочел повече от Божиите слова и колко от дадена глава от Божиите слова може да запомни и проповядва, кой може да проповядва по-възвишено и по-дълбоко от другите и кой може да проповядва по начин, който носи повече светлина от другите. Те се съревновават в тези неща и това се нарича „съревнование по духовност“. Понякога хората си говорят заедно, говорят за това как са напоследък или за някои външни въпроси. Тогава при тях идва „духовна личност“ и когато чуе всички да говорят за тези неща, взема книгата си с Божиите слова и отива да намери ъгъл, в който да чете. Не изглежда ли такъв човек саможив и странен? Когато разговаряме с някои хора по основна тема, правим почивка по средата и си говорим за външни въпроси — нима това не е нормално? По време на този разговор някои хора не издават и звук. Това, което искат да кажат с това, е: „Ще слушам, когато разговаряш за истината, но ако започнеш да си говориш празни приказки, ще спра да слушам. Ако продължиш да си говориш празни приказки дълго време, тогава ще си тръгна“. Къде отиват? Отиват да намерят място, където да се молят, и казват уверено: „О, боже, моля те, вземи обратно сърцето ми. Нека бъда тих пред теб, нека не бъда привлечен и зает от въпросите на невярващия свят и нека не бъда отнесен от светските тенденции“. Това много духовно ли е? Те вярват, че е така. Когато си говорите за домашни въпроси и за това какво е било състоянието ви напоследък, те смятат, че това не е общение за истината, че Божиите слова изобщо не се споменават, и затова си тръгват и отиват пред Бог да се молят. Нима това не е малко странно? Това е самозванството на онези, които се стремят да бъдат духовни — те са толкова добри в самозванството! Целта на тяхното самозванство е да накарат другите да видят, че са духовни, че са сериозни в стремежа си, че винаги живеят пред Бог, че в думите им има светлина, че се стремят към истината, че не са възпирани от външния мирски свят или от семейна обич, че нямат такива плътски потребности, че са различни от нормалните хора, че вече са се отървали от мирския свят и от такива долни интереси. Когато някои хора кажат няколко думи на невярващи, те казват: „Това не е правилно. Тези невярващи са лоши. В момента, в който им говориш и се замесиш в техните дела, вътрешно се чувстваш смутен и трябва да побързаш да се изповядаш и да се молиш пред бог. Трябва да побързаш да четеш божиите слова, да оставиш неговите слова да те обземат и да те изпълнят“. И така, когато видят невярващи,

хора, които не вярват в Бог, те ги избягват и няма да говорят с тях. Те дори няма да влязат в нормално взаимодействие и хората ги смятат за странни. Основанието им да действат по този начин е: „Всички невярващи са дяволи и не бива да говорим с тях. Бог ненавижда дяволите, така че ако общуваме с дяволи и се сближаваме с тях, тогава бог ще ненавижда и това. Трябва да ненавиждаме това, което бог ненавижда, и трябва да отхвърляме това, което бог отхвърля“. Ако видят някой брат или сестра да говори, да води сърдечен разговор или да говори за домашни въпроси с невярващ член на семейството или приятел, те го съдят, като си мислят: „Той е опитен вярващ, който вярва в бог от много години. Не се опитва да избягва невярващите, а вместо това се сближава толкова много с тях. Това е предателство към бог и когато срещне проблем, със сигурност ще стане Юда“. Те лепват етикет на такива хора. Някои хора имат родители, които не вярват в Бог, но и не възразяват детето им да вярва в Бог. От време на време децата се обаждат на родителите си, за да ги попитат как са, или когато са болни, се връщат у дома, за да се грижат за тях — това е напълно нормално и Бог не го заклеймява. А какво правят тези духовни хора — тези антихристи? Така ли виждат нещата? Те правят проблем от това, като казват: „Обикновено говориш толкова добре и караш другите да се откажат от обичта си и да не бъдат възпирани от нея. Но виждам, че твоята обич е още по-силна. Твоите родители не вярват в бог, така че трябва да ги отхвърлиш“. Другият човек отговаря: „Родителите ми не вярват в Бог, но и не ми пречат. Те много ме подкрепят“. Антихристът отговаря: „Дори и да те подкрепят, това не е приемливо и те все пак са дяволи. Как можеш все така да им готвиш?“. Другият казва: „Не е ли това нормална човешка обич? Не е ли нормално да сготвиш няколко ястия на родителите си и да проявиш малко синовна любов към тях? Бог не го заклеймява. Защо тогава ти го заклеймяваш?“. Антихристът отговаря: „Бог не би се занимавал с толкова дребен въпрос! Щом бог няма да се занимава с това, ние трябва да заемем позиция и да останем непоколебими в свидетелството си. Вярвал си в бог през всичките тези години и въпреки това нямаш проницателност или духовен ръст и можеш да се отнасяш толкова добре с дяволи — твоята обич е твърде силна!“. Те заклеймяват дори и това! Каквото и да правят другите, те ги заклеймяват и им лепят етикети, за да покажат, че имат духовен ръст, че са сериозни в стремежа си, че имат вяра, но в крайна сметка, когато член на собственото им семейство умре, те плачат толкова много дни, че не могат да станат от леглото и дори искат да се откажат от вярата си. Някой им казва: „Не си ли духовна личност?“. Те отговарят: „Не могат ли и духовните хора да бъдат слаби? Не мога ли да бъда слаб за малко?“. Това не е ли софизъм? Фалшивите духовни хора са способни да се преструват и това се нарича самозванство. Те се преструват, че нямат слабост, че са покорни, че имат вяра в Бог и са предани на Бог, че са способни да спазват клетвите си, че са способни да понасят страдания и да отдават всичко, без да се държат по начин, който хората

биха сметнали за неуместен или неидеален. Като се съди по външното им поведение, хората ги одобряват и не могат да открият никаква грешка, изглежда, че в общи линии са в съответствие с християнското благоприличие и дори не изглежда да стават негативни или слаби. Когато видят някого да се чувства слаб и негативен, те често строго го укоряват с думите: „Ставаш слаб заради толкова незначителен въпрос. Това не наранява ли бог толкова много? Имаш ли представа кое време е сега? Бог ни е изрекъл толкова много слова. Тогава как можеш все така да ставаш слаб? Как можеш толкова малко да разбираш божието сърце? Без значение какъв проблем срещнеш, винаги трябва да отиваш пред бог да се молиш, да се учиш да обичаш бог и да му бъдеш предан, и трябва да се покоряваш и да не ставаш слаб. Ако винаги се съобразяваш с плътта си, не се ли бунтуваш срещу бог?“. Не звучи сякаш има някакъв проблем с което и да е конкретно нещо, което казват тук, но всичко това е празно и не може да реши проблемите на хората. Те казват: „Имаш ли представа кое време е сега?“ — това има ли нещо общо с човешката слабост? Има ли нещо общо с бунтуването? Хората имат покварен нрав и живеят в плътта си, и хората винаги могат да станат слаби и да се бунтуват.

Антихристите искат да играят ролята на духовни хора, на най-добрите сред братята и сестрите и на хора, които разбират истината и могат да помогнат на слабите и незрелите. С каква цел играят тази роля? Първо, те вярват, че вече са отишли отвъд плътта и мирския свят, че са се отървали от слабостта на нормалната човешка природа и са се освободили от плътските потребности на нормалната човешка природа. Вярват, че именно те са хората в Божия дом, които могат да поемат важни задачи, да проявяват внимание към Божиите намерения и чиито сърца са изпълнени с Божиите слова. Те се хвалят с това, че вече са изпълнили Божиите изисквания и са удовлетворили Бог, че са способни да проявяват внимание към Божиите намерения и да получат прекрасната крайна цел, която Бог е обещал. Затова често се чувстват много самодоволни и смятат, че са нещо повече от останалите. Те използват думите, които могат да запомнят и да разберат с ума си, за да четат конско на другите и да ги заклеймяват и да отсъждат за тях. Освен това те често използват определени подходи и твърдения, които си измислят в представите си, за да ограничават и инструктират другите хора, като ги карат да спазват правилата и да им се подчиняват, така че да могат да защитят статуса си в църквата. Те вярват, че щом могат да проповядват набор от духовни доктрини, да крещят модерни лозунги, да водят по пътя, да имат желание да застанат отпред и да поемат работата, да поддържат нормалния ред в църквата, тогава те ще са духовни хора и статусът им ще бъде стабилен. Затова се представят за духовни хора и се хвалят, че са такива, като едновременно с това се представят за всемогъщи, напълно способни и съвършени хора. Например, ако ги попиташ дали могат да пишат на компютър, те казват: „Да, писането на компютър не е трудно за мен“. Питаш ги: „Можеш ли да поправяш машини?“. Те

казват: „Принципите на всички машини са едни и същи. Да, мога да ги поправям“. Питаш: „Можеш ли да поправяш трактори?“. Те казват: „Да поправяш тази груба машина брои ли се за умение да поправяш машини?“. Питаш ги: „Можеш ли да готвиш?“. Те казват: „Аз ям храна, така че разбира се, че мога да готвя!“. Питаш: „Можеш ли да управляваш самолет?“. Те казват: „Никога не съм се учил, но ако се науча, бих могъл да го правя. Бих могъл да бъда капитан на самолет, няма проблем“. Те си мислят, че могат да правят всичко, че са добри във всичко. Нечий компютър се разваля и той ги моли да го поправят. Те казват, че лесно могат да го поправят, но всъщност нямат представа и не знаят как да го поправят, и накрая, след като се опитват да го поправят отново и отново, в крайна сметка изтриват цялата информация на компютъра. Човекът, чийто е компютърът, ги пита: „Можеш ли да го поправиш или не?“. А те отговарят: „Преди съм поправял компютри, но сега някак си съм забравил как се прави. Най-добре помоли някой друг да го поправи“. Толкова са добри в преструването, нали? Такива хора имат нрава на архангела; те никога не могат да кажат: „Не знам как да го направя“ или „Не мога да го направя“, или „Не съм добър в това“, или „Никога не съм виждал това преди“, или „Не знам“ — те никога не могат да кажат такива неща. Без значение какъв е въпросът, ако ги попиташ за него, тогава дори и да не знаят как да го направят и никога да не са го виждали преди, те все пак трябва да измислят причини и извинения, така че погрешно да повярваш, че са добри във всичко, знаят как да правят всичко, могат да правят всичко и че всичко може да бъде направено. Какъв тип човек искат да бъдат? (Супермен, способен на всичко човек.) Искат да бъдат напълно способни хора, да се представят за ангели на светлината — не са ли такъв тип? Тъй като антихристите винаги искат да се преструват, че са добри във всичко, когато ги помолиш да си сътрудничат с други, да обменят мнения, да обсъждат, да разговарят и да общуват с други по въпроси, те не могат да го направят. Те казват: „Нямам нужда някой да си сътрудничи с мен. Нямам нужда от асистент. Нямам нужда от ничия помощ, за да направя каквото и да било. Мога да го направя сам, знам как да правя всичко, напълно способен съм и няма нищо, което да не мога да направя, нищо, което да не мога да постигна, и нищо, което да не мога да завърша. Кой съм аз? Не знаете как да правите нищо, а дори и да знаете как да правите нещо, не сте вещи в него. Въпреки че съм се научил да правя само едно нещо, аз знам как да правя всичко. Ако съм вещ в едно нещо, тогава съм вещ във всички неща. Знам как да пиша статии и мога да говоря чужди езици. Въпреки че в момента не мога да говоря никакви чужди езици, ако учех, тогава нямаше да е проблем за мен да науча пет чужди езика“. Някой ги пита дали могат да играят във филми, да пеят и танцуват, а те казват, че могат да правят всички тези неща. Големи са в самохвалството, нали? Те се преструват, че могат да правят всичко и знаят как да правят всичко — те наистина имат природата на архангела! Някой ги пита дали някога са ставали слаби през годините, в които са

вярвали в Бог, а те отговарят: „За какво да ставам слаб? Божиите слова са изречени толкова ясно. Не бива да ставаме слаби. Ако го направим, тогава разочароваме бог. Трябва да положим 120 процента усилия, за да се отплатим за любовта на бог!“. Другият човек пита: „Липсвал ли ти е някога домът, след като си го напуснал преди всичките тези години? Плачеш ли, когато ти липсва домът?“. Те отговарят: „За какво да плача? Бог е в сърцето ми. Когато мисля за бог, вече не ми липсва домът. Всички невярващи членове на семейството ми са дяволи и сатани. Моля се те да бъдат прокълнати“. Другият човек ги пита: „Отклонявал ли си се някога от правия път през годините на вярата си?“. Те отговарят: „Божиите слова са изречени толкова ясно, как може човек да се отклони от правия път? Онези, които се отклоняват, са абсурдни хора, които нямат духовно разбиране. Може ли някой със заложби като моите да се отклони? Мога ли да поема по грешен път? Няма начин“. Те вярват, че са добри във всичко, че са по-добри от всички останали. Какво мислят за хората, които стават негативни и слаби? Те казват: „Хората, които стават негативни и слаби, просто си нямат друга работа“. Наистина ли е така? Някои слабости и негативизъм са нормални, докато зад други слабости и негативизъм има причина, така че как могат да опишат този проблем, като казват, че тези хора „си нямат друга работа“? Антихристите се преструват на духовни по този начин, те се преструват, че могат да правят всичко, преструват се, че нямат недостатъци или слабости, и още повече се преструват, че не са непокорни и че никога не са извършвали никакви прегрешения.

Каквато и да е обстановката, какъвто и дълг да изпълнява, антихристът ще се опита да създаде впечатлението, че не е слаб, че винаги е силен и пълен с вяра, и никога не е негативен, за да не видят хората никога истинския му духовен ръст или истинското му отношение към Бог. Всъщност, наистина ли дълбоко в себе си вярва, че няма нещо, което да не може да направи? Наистина ли вярва, че няма слабост, негативност или разкривания на поквара? Категорично не. Умее да се преструва и да се прикрива. Обича да показва своята силна и бляскава страна на хората, а не иска да виждат слабата и истинската му страна. Целта му е очевидна: иска просто да поддържа суетата и гордостта си и да защити мястото, което заема в сърцата на хората. Смята, че ако разкрие пред останалите собствената си негативност и слабост и непокорната си и покварена страна, това ще навреди сериозно на статуса и на репутацията му и ще бъде по-голяма неприятност, отколкото си струва. Затова предпочита да умре, отколкото да признае, че има моменти, в които е слаб, бунтовен и негативен. Дори и да дойде ден, в който всички видят слабата му и непокорна страна, когато видят, че е покварен и изобщо не се е променил, пак ще продължи да се преструва. Смята, че ако признае, че има покварен нрав, че е обикновен и незначителен човек, ще изгуби мястото си в сърцата на хората и преклонението и обожанието на всички, и че така напълно ще се провали. Затова каквото и да се случи, няма да се открие пред хората по

откровен начин; каквото и да се случи, няма да отстъпи властта и статуса си на никого другиго, а с всички сили ще се опитва да се съревновава и никога няма да се предаде. Когато се сблъскат с проблем, те поемат инициативата да излязат в светлината на прожекторите и да се покажат. В момента, в който възникне проблем, както и последствия от него, те бързат да се скрият или се опитват да прехвърлят отговорността върху някого другиго. Ако се сблъскат с проблем, който разбират, веднага се перчат какво могат и се възползват от възможността да станат известни на другите, така че хората да видят, че имат дарби и специални умения, за да имат високо мнение за тях и да се прекланят пред тях. Ако се случи нещо важно и някой ги попита как разбират събитието, те са сдържани в разкриването на мнението си, а оставят другите да говорят първи. За сдържаността им има причини: не че нямат мнение, но се страхуват, че то е погрешно и че ако го изкажат на глас, другите ще го опровергаят, а това ще ги накара да се почувстват засрамени, и затова не го изразяват, или нямат мнение и тъй като не са способни да възприемат ясно въпроса, не смеят да говорят произволно, защото се страхуват хората да не се присмеят на грешката им — затова единственият им избор е мълчанието. Накратко, те не говорят с готовност, за да изразят мнението си, защото се страхуват да не разкрият какви са, да не би хората да видят, че са бедни и жалки, и така да повлияят на представата на другите за тях. И така, след като всички останали са приключили с общението за своите възгледи, мисли и знания, те се хващат за някои по-възвишени, по-устойчиви твърдения, които изтъкват като свои собствени възгледи и разбирания. Обобщават ги и разговарят за тях с всички, като по този начин придобиват висок статус в сърцата на другите. Антихристите са изключително хитри: когато дойде време да изразят своята гледна точка, те никога не проявяват откровеност и не показват на другите истинското си състояние, нито позволяват на хората да разберат какво мислят наистина, какви са техните заложби, каква е тяхната човешка природа и какви са способностите им за разбиране, както и дали имат истинско познание за истината. И така, едновременно с това, че се хвалят и се преструват на духовни и съвършени хора, те правят всичко възможно да прикрият истинското си лице и реалния си духовен ръст. Никога не разкриват слабостите си пред братята и сестрите, нито се опитват да опознаят собствените си несъвършенства и недостатъци. Напротив, те правят всичко възможно да ги прикрият. Хората ги питат: „Вярвал си в Бог толкова много години, имал ли си някога каквито и да било съмнения относно Бог?“. Те отговарят: „Не“. Питат ги: „Съжалявал ли си някога, че си се отрекъл от всичко, за да отдадеш всичко на Бог?“. Те отговарят: „Не“. „Когато беше болен, чувстваше ли се разстроен и липсваше ли ти домът?“. А те отговарят: „Никога“. Така виждаш, че антихристите се представят като непоколебими, със силна воля и способни да се отричат и да страдат, като някой, който е просто безупречен и без никакви недостатъци или

проблеми. Ако някой посочи покварата и недостатъците им, отнася се с тях равностойно, като с нормален брат или сестра, и се разкрие пред тях и разговаря с тях, как подхождат към това? Те правят всичко възможно, за да се защитават и оправдават, за да докажат, че са прави, и в крайна сметка да накарат хората да видят, че нямат проблеми и че са съвършена, духовна личност. Нима всичко това не е самозванство? Всички, които се считат за безупречни и святи, са самозванци. Защо казвам, че всички те са самозванци? Кажете Ми, има ли някой безупречен сред покварения човечество? Има ли някой, който да е истински свят? (Не.) Определено не. Как може човек да постигне безупречност, когато е толкова дълбоко покварен от Сатана и освен това не притежава истината по рождение? Само Бог е свят. Цялото покварено човечество е осквернено. Ако човек се представя за свят, като казва, че е безупречен, какъв би бил той? Той би бил дявол, Сатана, архангел — той би бил истински антихрист. Само антихрист би твърдял, че е безупречен и свят човек. Познават ли антихристите себе си? (Не.) И след като не познават себе си, дали ще разговарят за себепознанието си? (Не.) Има ли антихристи, които ще разговарят за себепознанието си? (Да.) Какъв тип хора правят това? (Лицемерите.) Точно така. Тези хора се преструват, че познават себе си, и правят от мухата слон, поставят си няколко големи етикета, като казват, че са сатани и демони, и се преструват, че имат дълбоко познание за себе си. Те са фалшиво духовни хора, нали? Не са ли те лицемери? Когато разговарят за себепознанието си, наистина ли познават себе си? (Не.) И така, какво казват те за себепознанието си? (Когато антихристите говорят за себепознанието си, те не говорят за истинското си положение, а говорят само празни думи и думи от доктрини, които изобщо не са практически. Изглежда така, сякаш имат много дълбоки познания, но няма следа от разкаяние.) Това истинско себепознание ли е? Няма истинско разкаяние, така че дали са постигнали ефекта да намразят себе си? Когато нямат разкаяние и омраза към себе си, те не познават истински себе си. Себепознанието, за което говорят антихристите, включва само нещата, които всички знаят за тях, които всички виждат. Освен това те прибягват до софистика и самооправдания, за да накарат всички да смятат, че не са направили нищо лошо, и въпреки това пак могат да говорят за себепознанието си, така че хората да имат още по-високо мнение за тях. Като виждат, че те не са направили нищо лошо, но въпреки това се самоанализират и се опитват да се опознаят, хората си мислят следното: „Ако той наистина направи нещо лошо, още по-вероятно е да опознае себе си. Колко е благочестив!“. Какъв е резултатът от това, което прави антихристът? Той подвежда хората. Той не разнищва истински и не разбира собствения си покварен нрав, така че другите хора да могат да си вземат поука от него. Вместо това той използва общението за себепознанието си, за да накара другите да имат по-високо мнение за него. Какво е естеството на това действие? (Свидетелстване за себе си, за да се подведат хората.) Точно така. Той подвежда

хората. Как това може да се счита за себепознание? Това е чисто и просто измама. Той използва говоренето за себепознанието си, за да подвежда хората, за да ги накара да мислят, че е духовен и че познава себе си, за да накара хората да имат високо мнение за него и да се прекланят пред него. Това е достойна за презрение и безсрамна практика — и това е нечестивостта на антихристите.

Има хора, които изпълняват дълга си в църквата, които очевидно не са способни да поемат работа, изискваща технически умения, но въпреки това настояват да бъдат в екипа. Те вярват, че преди са учили свързано професионално умение, разбират тази специалност, наясно са с нещата и затова настояват да поемат тази работа. Те не разбират истината и освен това, на основата на това, че не разбират истината, те не разговарят и не работят с други, още по-малко търсят истините принципи, като настояват, че я разбират и знаят за нея. И така, има ли разлика между това да си усвоил професионално умение и да си наясно с нещата, от една страна, и да разбираш истините принципи, от друга? Като си усвоил професионално умение и си наясно с нещата, означава ли това, че разбираш истините принципи? (Не.) Тези хора без духовно разбиране вярват, че усвояването на професионално умение означава, че разбират истините принципи и затова могат смело да се заемат да вършат работата по свое усмотрение, без да слушат когото и да било и без да трябва да вършат работата според правилата на Божия дом. Те смятат, че това си е тяхна работа и никой друг не може да се намесва или да ги пита за нея — работата ще бъде такава, каквато я свършат, и това, което правят, се приема за стандарт. Не се ли държат така антихристите? Не е ли това сериозен проблем? Ако човек е усвоил само дадено професионално умение и не разбира истината, какви последици ще има от изпълнението на дълга му? (Ще предизвикат смущение в църковното дело.) Само смущение? Няма ли да станат надменни и самонадеяни? Няма ли да вършат неща, които посрамват Бог? (Да.) Чрез изпълнението на твоя дълг, ефектът, който трябва да постигнеш, е да свидетелстваш за Бог; ти не се занимаваш просто с професия, а по-скоро постигаш ефекта на свидетелстване за Бог чрез изпълнението на твоя дълг, и следователно това професионално умение просто служи на дълга, който изпълняваш. Професионалното умение не представлява истината и това, че си вещ в професионално умение, не означава, че разбираш истината или че можеш да вършиш работата в съответствие с истините принципи. Някои хора възразяват на това с думите: „Дойдох в божия дом, усвоил съм това професионално умение, наясно съм с нещата, така че божият дом трябва да ми дава важни задачи и да има високо мнение за мен. Не бива да ме злепоставя или да си пъха носа в нищо, което попада в обхвата на моето професионално умение. Аз трябва да бъда този, който учи другите. Божият дом не бива да урежда тези, които не са наясно с нещата, да си сътрудничат с мен. Тези хора не заслужават да си сътрудничат с мен“. Правилен ли е този начин на мислене? (Не.) Други хора не заслужават да си

сътрудничат с тях — не е ли това начинът, по който мисли антихристът? Ако в Божия дом няма никой, който да заслужава да си сътрудничи с теб, тогава ти заслужаваш ли да изпълняваш този дълг? За кого се мислиш? Доведен ли си до съвършенство? Ти не заслужаваш да изпълняваш този дълг! Само защото Бог те издига, ти имаш шанса да изпълняваш този дълг. Трябва да разбираш принципите на изпълнението на твоя дълг. Сега свидетелстваш за Бог, а не се занимаваш с професия. Това малко професионално умение, което имаш, се използва просто за да служиш и се използва, за да служи на този дълг. Следователно, колкото и технически умения да изисква дългът, който изпълняваш, винаги трябва да се съсредоточаваш върху истините принципи във всяка негова част, за да можеш да постигнеш ефекта на свидетелстване за Бог. Ако не можеш да постигнеш този ефект и дългът, който изпълняваш, посрами Бог, каква полза ще има тогава от твоите технически способности? Ще имат ли някаква стойност? Не, няма да имат. Следователно, не приемай това малко професионално умение и техническа способност за истината — те не са истината и не си струва да бъдат ценени. Ако Божият дом не те използваше, ако Бог не те издигаше, твоето малко професионално умение и техническа способност нямаше да значат нищо. В сравнение с истината, тези неща не струват и пукната пара.

Може да се каже, че самозванството на антихристите е средство, което те използват, за да имат място в сърцата на хората — те използват средството на самозванството, за да подвеждат и заблуждават хората. Това, че тези хора могат да прибягват до самозванство, показва не само, че те по начало не приемат или не признават истината, но и че има още по-реалистично тълкуване, което може да се приложи към тези хора: те нямат духовно разбиране. Какво означава „те нямат духовно разбиране“? Означава, че не разбират Божиите слова и истината. И понеже не разбират истината, следователно нямат представа какъв тип хора обича Бог, и затова си представят този вид духовен човек и след това прибягват до самозванство и преструвка. Те се държат като такъв тип човек, уверени, че като правят така, могат да накарат Бог и другите хора да ги харесат. Всъщност се случва обратното, тъй като такива хора са точно тези, които Бог ненавижда и заклеймява. Така че не бъди такъв човек. Ако и ти искаш да бъдеш такъв човек, ако често прибягваш до самозванство и преструвка по този начин и подвеждаш хората по този начин, тогава вървиш по пътя на антихриста. Трябва да се научиш да казваш: „Имам слабост, имам негативност, имам покварен нрав. Аз съм обикновен човек, не съм нищо особено. Има много неща, които не разбирам и не знам как да направя. Често съм слаб и подведен от Сатана, затова се поддавам на изкушението на Сатана. По отношение на усвояването на технически умения, мога да овладея най-много едно или две и мога да се науча как се прави горе-долу. Знам как да използвам това малко професионално умение и имам това малко специално умение. Аз съм обикновен човек, не съм с големи заложби и

възприемчивостта ми е посредствена. По отношение на истината, разбирам само толкова, колкото Бог дава в общение. Не мога да разбера нищо, което Бог не разкрива или не обяснява ясно, и заложбите ми са посредствени. Братята и сестрите ме избират за църковен водач или ръководител на екип, защото Бог ме издига, а не защото съм по-добър от другите. Нямам с какво да се хваля“. Можете ли да кажете такова нещо? Казвали ли сте някога такова нещо? Така ли мислите в сърцето си? Ако в сърцето си винаги чувстваш, че си велик, прекрасен, нещо повече от останалите, един на милион, че си специален във всяка група, в която се намираш, че си първокласен, че ако прекараш месец или два в група хора, твоите специални умения, таланти, заложби и възприемчивост могат да бъдат видени от всички и да се считат за по-добри от тези на обикновените хора — ако винаги се измерваш и позиционираш в сърцето си по този начин, тогава си в голяма опасност и в голяма неприятност.

Сред цялото човечество има много малко хора, които са истински способни да разберат истината, още по-малко са съвършените хора или хората, които могат да правят всичко — всеки е обикновен. Някои хора мислят, че не са обикновени. И така, как възниква тази идея? Тя възниква от това, че има нещо, в което са добри; някои са добри в пеенето, други в актьорството, други в техническите умения, други във физическия труд, други в социалното общуване, други в политиката, други в бизнеса и т.н. Нито едно от тези неща няма нищо общо с истината, но те често ти дават погрешна представа и те карат погрешно да мислиш, че превъзхождаш останалите. Защо е неправилно тези неща да те карат погрешно да мислиш, че превъзхождаш останалите? Нещата, в които си добър, и това така наречено „превъзхождане на останалите“ не означават, че можеш да разбереш истината, че можеш да надминеш обикновените хора по отношение на разбирането на истината, или че притежаваш благоприятни условия по отношение на това да се стремиш към Божието спасение и да бъдеш доведен до съвършенство — те не означават тези неща. Трябва ясно да разберете този въпрос! От времето, когато Бог започна да изрича Своите слова и да върши Своето дело досега, Той е изрекъл безброй слова и е извършил безброй дела, а видял ли е дори един човек сред цялото покварено човечество в Божиите слова, че Той е Създателят и че словата, които Той изрича, са истината? Може ли дори един човек да види в Божиите слова Неговата идентичност и статус и след това да се изправи, за да свидетелства за Божията идентичност и статус? Нито един! Този факт доказва, че по отношение на заложбите, умовете и възприемчивостта на цялото човечество, хората не притежават необходимите условия за възприемане на истината, да не говорим за факта, че всички човешки същества притежават покварения нрав на Сатана. Някои хора казват: „Ако не притежаваме необходимото условие за възприемане на истината, как така сега разбираме малко истина?“. Нима това не е, защото Аз съм говорил толкова много за нея? Говорил съм толкова много, че

дори вече не ми се говори и ми е писнало да говоря. Всеки път, когато говоря и провеждам общение с вас, трябва да разделям темите на основни теми, средни теми и подтеми, като постоянно обяснявам нещата подробно, а вие все още не разбирате. Какви тогава трябва да са вашите заложби? Някои хора все още са изключително надменни и самоправедни, но за какво има да си надменен? Виждам, че у повечето от вас няма нищо възхитително. След като изпълнявате техническа работа от толкова много години, колко от вас наистина разбират истините принципи, могат да следват истините принципи и могат да изпълняват работата си в съответствие с истините принципи? Не вършите добре никоя работа, без значение каква е, и винаги Горното трябва лично да ви наставлява как да правите нещата. В противен случай нищо не се получава, и ако някоя работа продължи, без Горното да я следи и да ви наставлява как да я вършите, тогава възникват проблеми. Кажете Ми, имат ли такива хора с какво да се хвалят? Не, нямат, но въпреки това във всяко отношение се преструват, че са съвършени, духовни, велики и върховни хора — не са ли безсрамни? Наистина сте проблемни! Без значение по каква тема разговарям, трябва да го правя подробно, колкото по-подробно, толкова по-добре. Няма да стане, ако обяснявам нещата малко по-просто. Такива са заложбите на хората и малката им възприемчивост; те са жалки до крайност и въпреки това все така вярват, че са велики. Тук ще приключа общението Си по този аспект.

в. Като се извисяват над всичко

Сега ще разговаряме по третия аспект: като се извисяват над всичко. Каквото и да правят, антихристите винаги искат да се извисяват над всичко — това е най-изявеното проявление на тяхната природа. Когато някой иска да се извисява над всичко, този проблем е много сериозен и такива хора са истински антихристи. Какво означава „да се извисяваш над всичко“? Антихристите притежават същността на Сатана, архангела; те по рождение не желаят да бъдат нормални или обикновени хора. Ако бъдат накарани да бъдат обикновени хора, да живеят обикновен живот, те няма да желаят да го правят, ще се чувстват недоволни от това и ще бъдат в състояние на постоянна борба. Защо ще бъдат в постоянна борба? Защото искат да предизвикат вълнение и да правят номера, за да ги видят другите, така че другите хора да знаят, че между небето и земята има важна клечка като тях. Те искат да се прочуят, така че другите да знаят, че са твърде голяма риба за своето езерце, както казват невярващите. Що за неща са тези риби, които са твърде големи за своите езерца? Те са зли духове, нечисти духове, архангели, сатани и дяволи. Антихристите по начало не желаят да прекарват дните си доволни от участта си, като живеят живота на обикновен човек; те не се придържат тихо към собствения си дълг, нито се държат като възпитани обикновени хора — те не са доволни да бъдат такива. Следователно, без значение как се държат на

повърхността, в най-съкровените кътчета на сърцата си те винаги се чувстват недоволни от участта си и ще вършат определени неща. Какви неща? Ще вършат определени неща, които нормалните хора никога не биха измислили. Те обичат да са в центъра на вниманието и няма да се поколебаят да понесат малко страдание и да платят малка цена. Има една поговорка, която гласи: „Новите чиновници са нетърпеливи да впечатлят“. Щом антихристът стане водач, той чувства, че трябва да извърши някои чудеса и да има някои „постижения в кариерата си“, за да докаже, че не е обикновен. Кой е най-сериозният проблем тук? Въпреки че вършат неща в църквата и въпреки че приемат прикритието, че изпълняват дълга си, антихристите никога не търсят от Бог как да изпълняват дълга си или как да вършат добре църковната работа, нито се опитват сериозно да установят какви са правилата на Божия дом, какви са истините принципи или как да действат по начин, който е от полза за делото на Божия дом и на братята и сестрите, не посрамва Бог, свидетелства за Бог, позволява на делото на църквата да напредва гладко и обезпечава това в работата им да не се появяват небрежни грешки. Те никога не питат за тези неща и никога не се осведомяват за тези неща — те нямат тези неща в сърцето си, сърцето им не е изпълнено с тези неща. И така, за какво се осведомяват? С какво е изпълнено сърцето им? Изпълнено е с мисли за това как могат да покажат талантите си и да покажат, че са различни от останалите, и да се перчат със своя лидерски стил в църквата, така че другите хора да видят, че те са стълб на църквата и че църквата не може без тях, и че само с тях цялата църковна работа може да напредва гладко. Като се съди по проявленията на антихристите и по подбудата и първоначалния импулс на техните действия, на каква позиция се поставят те? Те се поставят в позиция, от която се извисяват над всичко. А как се проявява това? (Те са предизвикателни към всички и винаги искат да имат последната дума и да карат другите хора да правят това, което казват.) Има проблем с това, че са непокорни към всички; в това има скрит смисъл. Тоест, когато вършат църковната работа, те не изпълняват дълга си, нито проявяват внимание към Божиите намерения, и затова не чувстват, че има нужда да търсят истините принципи, да се занимават да разбират какви са правилата на църквата или какви принципи се изискват от Божия дом — те дори не обръщат внимание на нищо, което Аз казвам. Към какви принципи се придържат? Те се придържат към такива принципи и подбуди като служене на църквата и служене на братята и сестрите, за да вършат лични дела. Стига да могат да се утвърдят в църквата и сред братята и сестрите и да придобият престиж и властта да командват парада, тогава това е достатъчно и те ще са постигнали своя така наречен „резултат“ в изпълнението на дълга си. Каква е целта им? Не е да изпълнят дълга на сътворено същество или да проявят внимание към Божието бреме, а по-скоро да служат на църквата и да служат на братята и сестрите и, докато правят това, да контролират всички тези неща. Защо казвам, че искат да контролират всички тези неща?

Защото, когато вършат нещо, те първо се утвърждават, придобиват известна слава, репутацията им расте, придобиват властта да командват парада и да вземат решения, и тогава могат да превърнат Бог в обикновен фигурант и да заемат мястото на Бог. В обхвата на своето влияние те превръщат въплътения Бог в обикновен фигурант, марионетка, и това означава „да се извисяваш над всичко“. Нима антихристите не правят именно това? Така се държат антихристите. Антихристите използват възможността да изпълняват дълга си, за да покажат напълно своите дарби и таланти и да покажат своите уникални мисли и дела, за да спечелят благоразположението на хората и да бъдат забелязани от повече хора. След това те получават властта да командват парада, да вземат решения и да контролират нещата в църквата, което води до това, че много хора им се подчиняват и им се покоряват, а Бог остава настрана. Нима това не е превръщане на Бог в обикновен фигурант? Това е целта, която антихристите искат да постигнат с действията си, и това се случва в крайна сметка на всяко място, където властват антихристи.

Ако в една църква управлява антихрист, в какво състояние ще бъдат братята и сестрите там? Те ще правят само това, което казва антихристът, просто ще се придържат към правила във всичко, което правят, няма да разбират истината и няма да я търсят. Без значение колко страдат или каква голяма цена плащат, те изобщо няма да напреднат в навлизането в живота. Дори Аз ще бъда отхвърлен в такава църква, когато отида там. Сред тях този антихрист е водач само на думи, но всъщност антихристът е станал техен господар и техен бог. Във всяка църква, контролирана от антихрист, истината и Бог са превърнати в обикновени фигуранти. Ето какво означава антихристът да се извисява над всичко. Нима това не е сериозно? Когато хората в една църква са контролирани от антихрист и външни хора отидат там да вършат работа, няма ли тези хора да трябва да гледат в очите господаря си, когато говорят и действат? Те са под единно командване, действат в унисон и никой не смее да каже и дума накриво. Само след един поглед от господаря си, тези хора знаят какво се има предвид и тогава действат по съответния начин. Ако ги попитам нещо, те разговарят помежду си на собствения си диалект. Това означава, че не искат Аз да знам какво казват, искат да Ме избегнат и Ме смятат за външен човек. Не е ли това проблем? Какво е естеството на желанието им да Ме избегнат? Това е нравът и същността на антихриста — те искат да контролират църквата и да контролират хората. Без значение какво правят, антихристите в никакъв случай няма да вършат нещата в съответствие с истините принципи, още по-малко ще се съобразяват с интересите на Божия дом; те се опитват да установят собствени царства и да вършат личните си дела. Какво изпълнение на дълг е това? Това е установяване на собствени царства под прикритието на изпълнение на дълга им. Тъй като антихристите имат такава природа, дори и субективно да не казват, че обичат статуса и го искат, в момента, в който направят нещо и протегнат ръка, те се втурват по пътя на антихристите,

тяхната демонична природа се разкрива и те се опитват да установят собствени царства. В момента, в който направят нещо, те се опитват да вършат личните си дела; в момента, в който направят нещо, те се опитват да действат според собствените си средства и методи. Когато Горното уреди нещо и то стигне до тях, антихристите не го прилагат, а вместо това го изучават, обмислят и провеждат общение за него. С каква цел провеждат общение за него? Да накарат всички да го обсъдят, за да видят дали ще бъде възприето, или не, както и дали е осъществимо, или не — а не да го приложат. Всичко, което Бог казва и прави, е истината, но това се променя, когато стигне до антихриста, превръща се в нещо, което те да изучават. Те го изучават, анализират и обсъждат и в крайна сметка карат всички да отхвърлят Божиите изисквания към човека и подреденото от Бог. В сърцата си те си мислят: „Ти не си истината, ти си просто обикновен човек. Това, което казваш, не струва нищо и ако искаш да имаш последната дума в моята юрисдикция, тогава забрави! Аз съм начело тук сега, така че всички трябва да правят това, което казвам. Аз имам абсолютната власт да командвам парада и да вземам решения, а ти можеш да бъдеш само фигурант тук. Аз трябва да имам последната дума за всичко в обхвата на моята работа и влияние. Дори и да разбираш истината и всичко, което казваш, да е истината, това няма да мине при мен!“. Това е антихрист и дявол, нали? И така, когато стигнат до територията на антихриста, работните разпоредби на църквата, изискванията на Горното и истините принципи изобщо не се прилагат. Какво може да се направи, след като тези неща не се прилагат? Когато една църква не ги прилага, това означава, че има нещо нередно с водачите и работниците там и за тези препятствия и пречки трябва да се вземат мерки. Мислиш ли, че Божият дом нищо не може да ти направи? Ако Божият дом може да те използва, тогава може и да се справи с теб. Да не мислиш, че това е светът? Да не мислиш, че ако имаш влияние, държиш се като тиранин и ако си достатъчно безпощаден, деспотичен и жесток, никой не може нищо да ти направи? Ако е така, тогава грешиш! Това е Божият дом, Божият дом се управлява от истината и се отнася с хората по принципен начин. Божият дом може да те използва, а може и да не те използва и да те отстрани — дали ще бъдеш използван или не, се решава с една дума от Бог. Ако предизвикваш смущения и пречиш по неразумен начин тук, тогава в крайна сметка ще бъдеш отстранен; ако полагаш усилия да служиш, ако останеш тук и си знаеш мястото и се държиш подобаващо, тогава Божият дом ще те задържи да служиш и ще види какъв е резултатът от твоето служене.

Същността на това антихристите да установяват собствени царства е да се извисяват над всичко, да пренебрегват Бог, да пренебрегват истината и да пренебрегват църковните правила. Те просто служат на названието „църква“, те просто служат на названието „Божи дом“, те просто служат на групата хора, наречени „братя и сестри“, и никога не изпълняват дълга на сътворено същество,

още по-малко следват Бог или се покоряват на Неговите слова — това е тяхното установяване на собствени царства. Това е същността на антихристите и тази същност е да се извисяват над всичко. Сега, тази същност заклеймена ли е, или одобрена? (Заклеймена е.) И тъй като е заклеймена, тези хора сред вас трябва да бъдат отхвърлени. Някои объркани, невежи и слепи хора следват такива хора, хвалят ги, възхищават им се и се прекланят пред тях, когато ги видят, и дори искат да им се поклонят до земята — толкова са глупави! Къде могат да те заведат антихристите? Когато те водят, е все едно големият червен змей те води и те няма да спрат, докато не те опропастят или не те отведат в бездънната пропаст. Щом те погубят напълно, ще те изритат; ти няма да придобиеш нищо и напразно ще си вярвал в Бог. Ако вие сте слепи и не можете да прозрете тези хора, и се подчинявате на тези хора, покорявате им се и ги следвате, тогава вие сте ужасно невежи и заслужавате да умрете. И така, какво трябва да направите, ако срещнете такъв човек? Когато срещнете някой в църквата, който прибягва до преструвки и самозванство, който се извисява над всичко, когато прави каквото и да било, който презира истината, презира Бог и презира църковните правила, всички трябва да заемете позиция, за да го кастрите и да го отхвърлите. Ако може подобаващо да полага труд в Божия дом, тогава го задръжте да полага труд; ако не се държи добре и винаги пречи неразумно, тогава трябва да приложите управленските закони на Божия дом и да го изчистите.

23 май 2020 г.

ДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ ПРЕЗИРАТ ИСТИНАТА, ОТКРИТО НАРУШАВАТ ПРИНЦИПИТЕ И ПРЕНЕБРЕГВАТ ПОДРЕДБИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ (ПЪРВА ЧАСТ)

Преди да започнем днешното ни събиране, ще чуем един разговор. Двама души си говорят. Първият казва: „Ако ме кастрят, братята и сестрите вече няма да искат да изпълняват дълга си“. Вторият казва: „Няма да искат да изпълняват дълга си ли? Голяма работа. Ако мен ме освободят от длъжност, братята и сестрите ще станат негативни и слаби“. Като вижда, че другият отбелязва предимство, първият казва: „Ако спра да вярвам, всички братя и сестри, които са при мен, ще ме последват“. Щом чува това, вторият казва: „Е, тогава ти явно имаш по-силно присъствие от мен. Въпреки това, ако ме премахнат, много хора в нашата църква ще спрат да вярват. Какво мислиш за това? Аз имам по-силно присъствие от теб, нали?“. Разбирате ли какво казват в този разговор? За какво се състезават двамата? (Състезават се за това кой е по-способен да спечели хората, кой е по-способен да установи независимо царство. Гледат кой от тях е малко по-хитър от другия.) Състезават се за това кой е по-хитър, кой е по-способен, кой има по-големи способности и кой от тях е спечелил повече хора. Дали се състезават за това кой от тях има повече истина реалност? За това кой от тях има повече човешка природа? За това кой от тях разбира повече истината? (Не. Състезават се за това кой от тях би разполагал с повече хора, които да се втурнат да го защитават, ако бъде освободен от длъжност или премахнат.) Каква е тази способност, за която се състезават? Състезават се за това кой има по-голям капацитет да контролира, да оплита в мрежите си и да подвежда хората. Познайте: що за хора са тези двамата? (И двамата са антихристи.) Какви са те? Не са ли и двамата двама зли хора, тирани? (Такива са.) Ясно се вижда, че това са двама зли хора — те се състезават безсрамно за това кой от тях има по-голям капацитет да върши зло, кой е по-способен да подвежда и контролира хората, кой е по-способен да ги печели на своя страна, кой е по-способен да се състезава с Бог за Неговите избраници. Който от тях може да контролира повече хора, има по-голям капацитет. Ето за това се състезават. Кажете Ми, има ли антихристи, които провеждат такива състезания? (Има.) Публично ли ги провеждат или се съревновават тайно? (Тайно.) И така, съществува ли съдържанието на разговора между двамата в тази история? Реално ли е то? (Съществува и е реално.) С оглед на това, че си съперничат тайно, биха ли казали тези неща безцеремонно? Огромното мнозинство от антихристите са лукави и нечестиви. Те не биха казали това публично или директно, за да не дадат на хората оръжие срещу себе си. Но така си мислят тайно и всъщност именно това правят. Колкото и да се опитват да

прикриват нещата, да ги крият и да се маскират, тяхната антихристка и злобна природа не може да бъде прикрита. Всичко това със сигурност ще бъде разкрито. Може да не казват нищо на глас и да няма нищо очевидно, което другите да чуят, но те действат без ни най-малко прикритие или двусмислие, без да крият или да пазят тайни. Те не действат зад гърба на хората, а още по-малко правят някакви отстъпки. Няма никакво двусмислие или небрежност в тяхното поведение и в техните действия да впримчват хората в мрежите си, да ги подвеждат, да ги контролират и да установяват независимо царство. Те безцеремонно се противопоставят на Бог и безцеремонно впримчват хората в мрежите си и ги подвеждат. Надяват се, че ако бъдат кастрени, много братя и сестри ще застанат в тяхна защита, ще се противопоставят на Бог и на Неговия дом, ще станат негативни, ще се отпуснат и няма да изпълняват дълга си. Това би ги зарадвало и би сбъднало желанието им. Ако бъдат освободени от длъжност, те отчаяно искат много хора да станат негативни, да се застъпят за тях и да ги защитават, да дават обяснения и аргументи в тяхна полза задкулисно. Те отчаяно искат хората да изброяват заслугите им, да защитават правотата им — дори да съдят и да заклеймяват подредбите на Божия дом, тайно в сърцето си да се противопоставят на Бог, като отричат Неговата праведност и отричат, че всичко, което Той казва и прави, е истината, че всичко това са положителни неща. И ако спрат да вярват, те отчаяно искат всички да ги последват в неверието им, да си тръгнат с тях, да станат техни последователи. Те отчаяно искат всички да отрекат, че Бог е истината, и да повярват, че те притежават истината, че всичко, което те правят, е правилно и че те могат да променят хората и да ги спасят. Ако бъдат премахнати или отлъчени от църквата, защото вършат зло, те отчаяно се надяват много хора да отрекат съществуването на Бог и да се върнат в света, където ще станат невярващи. Това би им донесло наслада. Това би възвърнало равновесието в сърцето им и би било облекчение за тях. Тези разкривания на сатанински нрав, тези поведения, тези същности и дори тези сложни, подробни идеи и мисли — кого представляват те? Тези хора истински братя и сестри ли са? Имат ли истинска вяра в Бог? Наистина ли се покоряват на Бог? Имат ли дори най-малка частица боязън от Бог? (Не.) От това може да се види, че антихристите по същество са враждебни към Бог и са Негови врагове. Точно ли е това твърдение? Истина ли е? (Точно е и е истина.) Сто процента така стоят нещата. Твърдението е истината, то ни най-малко не е неточно, защото е факт, никога непроменящ се факт. Така мислят антихристите и това правят. Всички техни действия и дела са подчинени на личните им амбиции и желания. Те са подчинени на природата на антихристите и са подстрекавани от нея. Могат ли тогава хора като антихристите да бъдат спасени? (Не.) Те са враждебни към Бог на всяка крачка, на всяка крачка са враждебни към истината. Ако някой според тях навреди на интересите им, причини загуба на репутацията им и ги лиши от техните желания и амбиции, от надеждата

им да бъдат благословени, те ще се надигнат в съпротива срещу него и ще му бъдат врагове — независимо дали това, което другите са направили, е правилно или погрешно. Такава е природата на антихристите. Ето защо, независимо какви грешни и зли неща са извършили такива хора като антихристите или какви неща са извършили, които противоречат на принципите и на работните разпоредби на Божия дом, те няма да позволят на другите да ги кастрят или да ги разобличават и да се справят с тях. Щом тези неща ги сполетят, те не само няма да им се покорят и да ги приемат, или да признаят, че това, което са извършили, е злодеяние — не, те ще отправят лъжливи контраобвинения и ще се опитат да възстановят доброто си име с всички необходими средства. С всички средства, с които разполагат, те ще се опитат да прехвърлят греховете си, грешките си върху главата на някой друг и няма да поемат никаква отговорност. Нещо повече — най-голямото им желание е хората да бъдат измамени и подведени да оправдават злодеянията им и да спорят в тяхна защита, както и повече хора да се изправят и да се обявят в тяхна защита. Именно това те най-много биха искали да видят.

Тук ще приключим нашата история. Правилно познахте: тези двамата наистина са антихристи. Само антихристи биха могли да водят такъв разговор, да изричат такива неща и да желаят такива неща. Нормалните, покварени хора от време на време може да имат по няколко такива идеи, но когато наистина им се случи нещо, те ще се върнат пред Бог, за да търсят и да се молят. Малко по малко ще стигнат до покорство. Всички, които са истински вярващи, всички, които имат съвест и разум, ще имат донякъде богобоязливо сърце, когато бъдат кастрени или освободени от длъжност. Ще имат донякъде отношение на покорство, готовност да се покорят. Те не желаят да застават срещу Бог, да са враждебни към Него. Ето как трябва да се държи един обикновен човек с покварен нрав. Антихристът обаче не притежава нищо от това. Колкото и проповеди да чуе, той няма да се откаже от желанията си и от своите амбиции да контролира хората, да ги печели на своя страна и да ги подвежда. Нещо повече, тези неща изобщо няма да намалеят. С течение на времето и с промяната на обстоятелствата неговите амбиции и желания ще стават дори все по-лоши, все по-претенциозни. Това е коренната разлика между природата същност на антихристите и тази на обикновените, покварени хора.

Вече завършихме нашето общение по девета точка за различните проявления на антихристите. Този път ще разговаряме по десета точка: те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом. Да презираш истината, открито да нарушаваш принципите и да пренебрегваш подредбите на Божия дом — всяко едно от тези неща само по себе си би било достатъчно сериозно и нито едно от тях не е разкриване на обикновен, покварен нрав. Във всяко от тях може да се види, че същността на антихристите, която се съдържа в тях, носи в себе си жестокост и нечестивост. Това са двата очевидни и

сериозни елемента. В такъв случай могат ли надменността, непреклонността и измамността да бъдат използвани, за да се опише същността на антихриста? (Не.) С тези описания би било доста трудно да се стигне до същината на тези черти от същността на антихриста. За да се обобщи същността на антихристите, може да се използват само двата вида нрав на жестокост и нечестивост.

Ще ги разгледаме един по един. Те презират истината — какво означава „презират“? (Гледат на нещо отвисоко.) (Омаловажават нещо, считат, че е под достойнството им, и го принизяват.) (Смятат нещо за недостойно дори за презрение.) Всички думи, които използвате, означават почти едно и също нещо. Да „презираш“ нещо, означава да не му обръщаш внимание, да го гледаш отвисоко, да го принизяваш, да го омаловажаваш и да считаш, че е под достойнството ти. Най-общо казано, това означава да се съпротивляваш на нещо, да се отвращаваш от него и да го ненавиждаш от дъното на сърцето си, да не го приемаш и дори да го заклеймяваш, и всичко това примесено с враждебно осъждане и клевета. Как се сравнява това по степен с това, което казахте вие? (По-подробно и по-конкретно е.) По-конкретно и по-практическо е от това, което казахте вие. Повечето от определенията, които предложихте, бяха синоними на „презирам“. Това, което казах Аз, е доизчистване на същността на действието и поведението на „презирането“. Това е конкретно, подробно описание на поведението и същността на презирането на истината. То означава, че когато някой презира истината, тогава в това, което прави, в начина, по който се отнася към истината в ежедневието си, и в отношението, което възприема в сърцето си към въпроси, които включват истината и положителните неща, хората могат да видят, че отношението му към истината е на неприемане, на съпротива и на неприязън към нея — и дори на осъждане, заклеймяване и очерняне. Всичко това са конкретните начини, по които „презирането на истината“ се проявява и разкрива — толкова конкретни, че включват всеки аспект от отношенията и подходите на такъв човек към истината: той се отвращава от истината, от Божиите слова и от положителните неща. Той им се съпротивлява от дъното на сърцето си и не ги приема. Когато му кажеш, че нещо е Божие слово, че е истината, какво ще бъде отношението му? „Божии слова, истината — на кого му пука! Използваш божиите слова и истината вместо всичко. Няма ли в живота, който живеем ние, хората, нищо друго освен божиите слова? Прочели сме толкова много книги, придобили сме толкова много образование — всичко това напразно ли беше? Хората имат мозък и ум, имат способността да мислят самостоятелно за проблемите. Да основаваш всичко на божиите слова и на истината — не е ли това малко прекалено догматично?“. Какво ще бъде отношението му, когато му се случи нещо и ти му кажеш, че трябва да се моли на Бог, да Го търси и да чете Неговите слова? „Да чета божиите слова? Когато ни се случи нещо, това си е наш проблем. Какво общо имат проблемите на човека с бог? Какво общо имат те с истината? Наистина ли мислиш, че всичко го има в божиите

слова, че те са енциклопедия? Божиите слова не споменават непременно всичко. Проблемите на хората трябва да се разрешават от самите тях, а конкретните проблеми изискват конкретни решения. Ако не можеш да се справиш с нещо, потърси го в интернет или се консултирай с експерт по въпроса. В нашата църква дори има университетски преподаватели, а много от братята и сестрите са студенти. Не можем ли всички ние заедно да се мерим с истината?“. Щом споменеш търсенето на Бог и търсенето на истината, щом кажеш, че трябва да чете Божиите слова, той си наумява да те гледа отвисоко. Той не желае да практикува по този начин. Ще го сметне за твърде унизително и срамно и ще смята, че това би го направило да изглежда некомпетентен. Не е ли това форма, която е възприета от презирането? Това е действително проявление, действително поведение на презиране на истината. Такива хора не са малцинство. Те често може да слушат проповеди, да държат в ръцете си томове с Божии слова и да изпълняват дълг в Божия дом, но когато им се случи нещо и им се каже да търсят истината и да четат Божиите слова, те го намират за нелепо и изпитват неприязън към него. Не могат да го приемат, дори се отвращават от него. Ето защо, когато им се случи нещо, те използват човешки методи, за да се справят с него, като твърдят: „Конкретните въпроси изискват конкретни решения, а проблемите на хората трябва да се разрешават от тях самите. Няма нужда да се търси бог. Бог не трябва да се грижи за всичко. Освен това има някои неща, за които бог не може да се погрижи. Това са наши лични дела, които нямат нищо общо с бог и нищо общо с истината. Бог не бива да се меси в личната ни свобода и в личния ни живот. Имаме право на собствен избор — и имаме право да избираме как да живеем, как да постъпваме и как да говорим. Истината и божиите слова са за моменти на най-голяма нужда, за критични моменти, за моменти на най-голяма необходимост, когато на някого му се случи нещо, с което не може да се справи, срещу което не разполага с никакви средства — тогава трябва да извади божиите слова и да ги почете малко, за облекчение, за да му дадат малко духовна утеха. Това е повече от достатъчно“. От тук може да се види, че отношението към истината на такива хора като антихристите очевидно е такова, което не признава, че истината може да бъде животът на човека или че Божиите слова са свързани с всичко, което се случва на хората в реалния им живот. А още по-малко вярват във факта, че Бог държи всичко човешко в ръката Си.

Антихристите презират истината. Това обхваща много неща. Какво означава да се каже, че антихристите презират истината? Какъв е обхватът на това твърдение? Ще го разделим на три точки за разнищване. Така ще ви стане по-ясно. Първо, те презират Божията идентичност и същност. Божията идентичност и същност не означават ли истината? (Означават.) Второ, те презират плътта, в която Бог е въплътен. Плътта, в която Бог е въплътен, и делото, което Той върши, не са ли истината? (Истината са.) Остава това, че презират Божиите слова.

Първото е, че презират Божията идентичност и същност. Второто може да се съкрати, като се каже, че презират Христос. А третото е, че презират Божиите слова. Ще продължим да разнищваме всяко едно от тези неща поотделно.

I. Презиране на Божията идентичност и същност

Първо ще разговаряме за това какво е отношението на антихристите към Божията идентичност и същност, което ще покаже, че те презират истината в това отношение. Какво е отношението на антихристите към Божията идентичност и към Божията същност? Какво мислят те за тези неща? Как ги определят? Как гледат на тях? Какво включва Божията същност? Божият праведен нрав, Божието всемогъщество, Божията святост и Божията уникалност. Що се отнася до факта, че Божията идентичност е идентичност на Създател, че Той господства над съдбата на цялото човечество, антихристите признават ли това? (Не.) В какво конкретно се проявява тяхното непризнаване? (Антихристите няма да приемат от Бог хората, събитията и нещата, които ги сполетяват всеки ден. Вместо това те просто ще анализират прекалено тези въпроси и ще се отнасят към тях с човешки представи и фантазии.) Ще се отнасят към тях с човешки представи и фантазии? Първата половина от това, което каза, беше правилна: когато нещо се случи на антихриста, той само ще анализира прекалено въпроса. Втората половина обаче, в която каза, че те ще се отнасят към нещата с човешки представи и фантазии — това са поведения, които проявяват обикновените, покварени хора. Това, за което разговаряме и което разобличаваме тук, е, че антихристите презират истината и факта на Божието върховенство над съдбата на човечеството. За да намериш доказателства за това, трябва да откриеш съответните методи и поведения на антихристите. Всъщност антихристите признават с думите си, че „човекът е създаден от бог, че съдбата на човека е в божиите ръце и че хората трябва да се покоряват на божието господство“ — но така ли го приемат, когато нещо им се случи? Думите, които изричат, са доста приятни и правилни, но не така практикуват, когато им се случи нещо. Именно техният подход и отношението им към нещата, когато им се случи нещо, разкриват, че думите, които казват, са лозунги, а не истинско знание. Когато им се случи нещо, какви възгледи, какви мисли, твърдения и нагласи имат те, които доказват, че притежават същността на антихрист? Когато нещо се случи на антихриста, може ли той да приеме този факт като първа реакция? Да се успокои и да се покори на Бог, и да приеме средата, която Бог е нагласил, независимо дали е добра или лоша и дали му е от полза или не — такова отношение ли има той? Очевидно е, че няма такова отношение. Първото му съображение, когато му се случи нещо, е как това засяга неговите интереси и позиция. След това крои планове как да се измъкне от него, да намери изход, да го избегне. Като не желае да поеме отговорност за случилото се, той търси причини и извинения по заобиколен начин, използва човешки методи, за да

го разреши, използва ума си, за да анализира проблема и да се справи с него. Дори ще прехвърли отговорността на друг, ще се оплаче, че този човек греши, а онзи не прави, каквото му се казва, и същевременно ще съжалява, че е бил небрежен и невнимателен като за начало, че е постъпил еди-как си като за начало. Той очевидно има отношение на съпротива, уклончивост, отхвърляне и неприемане на обстоятелствата, които го сполетяват, обстоятелствата, които Бог устройва. Първата му реакция на тези обстоятелства е да се бори с появата им. Втората е да използва човешки методи, за да ги заглади, да премине през бурята с човешки средства и дори да използва човешки средства, за да прикрие фактите и загубите, които нанася на делото на църквата и на навлизането в живота на братята и сестрите. Той влага цялата си умствена енергия в използването на човешки средства, за да прикрие и скрие злодеянията си. Той не признава естеството на лошите неща, които е извършил, или кои истини принципи е нарушил, дори наставлява хората около себе си: „Не позволявайте това да се разчуе. Нека никой от нас не казва нищо. Никой друг не трябва да узнае“. Той не само не се покорява и отказва да приеме тези обстоятелства, но също така ще отправи лъжливи контраобвинения, като мами и укрива, като се опитва да прикрие какви са фактите в действителност, с надеждата да направи от слона муха, да ги омаловажи, за да не позволи на своите висшестоящи водачи или на Бог да узнаят за тях. Ето как антихристите се справят с нещата, които им се случват. Дали начинът им на справяне с нещата е в съответствие с лозунгите, които скандират? От лозунгите, които скандират, и от отношението им, когато нещо им се случи, кое представлява разкриване на тяхната природа същност? (Тяхното отношение, когато нещо им се случи.) И така, какво всъщност е това отношение? Имат ли те отношение на покорство? Имат ли отношение, което смирено би приело Божието дисциплиниране и кастрене? Имат ли готовност да се покорят на Божието върховенство? Дали тяхното отношение и техните истински поведения са на истинска вяра, на това, че каквото и да им се случва, Бог е Този, Който господства над всичко човешко? (Не.) Ни най-малко. Какво е тогава тяхното отношение? Съвсем очевидно е: те възнамеряват да отказват неща, да прикриват неща и да мамят, възнамеряват да се противопоставят докрай и да не позволят на Бог да действа или да господства. Те смятат, че имат способността и капацитета да оправят всичко. На тяхна територия никой не може да се намесва в работата им или да ги управлява — те трябва да са най-великите. Тогава дали в този момент богът, в когото вярват, все още съществува? Вече не — той вече е празна черупка. И така, каква е тяхната вяра в този момент? Тя е нереалистична и куха и носи измама в себе си. Те нямат истинска вяра.

Когато нищо не се е случило на антихриста, той се преструва, че слуша проповеди, чете Божиите слова и учи химни. Участва в църковния живот и активно участва във всички проекти на църковното дело, като често казва: „Ние вярваме в

бог, затова трябва да вярваме в неговото върховенство и да се покоряваме на неговото върховенство. Всичко е в божиите ръце и всичко, което той прави, е добро“. Освен това той често наставлява другите: „Хората не бива да настояват да действат по свой собствен начин. Когато нещо се случи, трябва да се молят на бог, защото всичко е в неговите ръце“. Той скандира тези лозунги доста високопарно и отношението му изглежда доста решително и непоклатимо — но не отговаря на очакванията, тъй като когато нещо му се случи, истината на фактите и това, което истински разкрива, разобличават напълно и изцяло неговия истински духовен ръст и неговата същност. Разобличава се, че не вярва във факта на идентичността и същността на Създателя, нито във факта, че Той господства над всичко. Той не желае да приеме тези факти, а още по-малко желае да ги признае. Още по-лошо — той не само не ги признава или приема, но и упорито остава в опозиция докрай. Когато му се случи нещо, той се оплаква, ако не от едно, то от друго. Не идва пред Бог по възпитан и покорен начин, за да търси Неговите желания и Неговите намерения. Не идва покорно пред Бог и не се покорява на Неговото върховенство и подредби, не приема устроеното от Него и Неговото върховенство, не приема покорно Неговото дисциплиниране. Вместо това той иска да замаже нещата с човешки техники и кроежи, с човешки средства — да потули нещата, да заблуди другите и Бог. Вярва, че ако замаже въпроса, на практика ще е приключил с него. Вярва, че ако го замаже и грешките му и поквареният му нрав бъдат прикрити, ако никой не знае за тези неща и ако никой не е способен да открие нещо нередно у него или да изследва въпроса допълнително, той ще е постигнал нещо огромно. Тогава ще се почувства спокоен. Ако се съди по думите и по моделите на поведение на антихриста, по неговите дела и действия, когато нещо му се случи, както и по същността на неговото поведение и представяне, той упорито се съпротивлява на Божието върховенство. Той упорито се бори с него докрай. Каквото и да е направил погрешно, той няма да позволи на Бог да го кастри или да нагласи среда, с която да го дисциплинира, а още по-малко ще Му позволи да го разкрие и разобличи. Щом бъде разобличен, щом истината излезе наяве, той изпада в паника и става объркан и раздразнен. Дори обръща ситуацията и превантивно хвърля обвинения, като казва, че Бог не го е защитил, че не го е благословил, че е несправедлив — защо иначе, когато същите неща са се случили на него и на някой друг, Бог не разкрива другия човек, а само него? Защо иначе, когато се случват едни и същи неща на него и на друг човек, Бог не дисциплинира другия човек, а само него? Той дори ще каже: „Като се има предвид, че бог не е праведен, ще трябва да се защитя с човешки методи, със собствените си методи“. Той вярва, че бог не може да го дисциплинира и да го разобличи, когато е направил нещо нередно, а трябва да го прикрива, да му дава зелена светлина на всяка крачка, да му дава лесния изход, да търпи всяко негово прегрешение. Той вярва, че това е, което би следвало да направи бог. Ако Бог го разкрие и не се отнесе към

него със специално благоволение, когато нещо му се случи, и ако не му даде специално видение или водачество, той смята, че такъв Бог не е обичлив, че е непригоден да господства над съдбата му. И така, когато му се случи нещо, той не иска да се покори на Бог и да приеме всичко, което идва от Него като сътворено същество. Вместо това той иска Бог да му служи, да му помага във всичко и дори да не го укорява или дисциплинира за прегрешенията, които извършва, или за покварата, непокорството или съпротивата, които разкрива. От всяко поведение и проявление на антихриста може да се види, че той няма истинска вяра в Бог. Тази негова така наречена истинска вяра е просто опит да извлече ползи и да придобие облаги. Той не се покорява на устроеното от Бог, а самият той би устройвал Бог, като желае да Го използва, за да върши всичко за него и да му отваря врати. Той не приема Божието върховенство и Божиите подредби, нито Неговото спасение като покварено сътворено същество. Вместо това той смята, че оказва на Бог изключително благоволение, като вярва в Него, и че Бог трябва да помни това, да го защитава и безусловно да го благославя, да му прощава, независимо какво лошо е направил, като му дава специална прошка. Хората, които са антихристи, са наистина зли. Те нямат никакъв срам. Дори не знаят какви са и кои са. Затова когато им се случи нещо, безсрамно предлагат оправдания и извинения, застъпват се и настояват за своята правота, прехвърлят отговорността и крият фактите — противопоставят се на Бог докрай. Боят се, че ако бъдат разкрити и хората ги прозрат, вече няма да имат статус или престиж. Вярата им в Бог е само на думи. Те не влагат нищо и не се покоряват истински, а още по-малко се приближават до приемане. Следователно по отношение на факта на Божията идентичност в същността на антихриста може да се види, че той се съпротивлява от дъното на сърцето си — не желае да позволи на Бог да господства над съдбата му и да устройва всичко, което е негово. Не иска да позволи на Бог да господства — кого би искал да господства? Би искал самият той да има последната дума, което косвено означава да позволи на Сатана да манипулира нещата и да позволи на покварения нрав и на сатанинската покварена същност да бъдат негов живот и да царуват в сърцето му. Така стоят нещата. А що се отнася до същността на Бог — как се отнася антихристът към нея? Антихристът таи съмнения относно елементите, които съдържа Божията същност. Той не вярва, той се съмнява. Дори има представи за всички тези елементи, наред със заклеймяването им. Понякога дори използва своите фантазии, знания и ум, за да анализира и тълкува тези елементи. Някои глупави хора дори вярват, че техните тълкувания са доста добри, духовни, основателни и практически. Това е още по-отвратително.

А. Презиране на Божията праведност

Хора като антихристите винаги се отнасят към Божията праведност и към Божия нрав с представи, съмнения и съпротива. Те си мислят: „Само теория е, че

бог е праведен. Има ли наистина такова нещо като праведност в този свят? През всичките години на живота си нито веднъж не съм я открил или видял. Светът е толкова мрачен и зъл, а злите хора и дяволите се справят доста добре, живеят в доволство. Не съм видял да получават това, което заслужават. Не мога да видя къде е божията праведност в това. Чудя се: дали божията праведност изобщо съществува? Кой я е виждал? Никой не я е виждал и никой не може да свидетелства за нея“. Това си мислят те. Не приемат цялото Божие дело, всичките Божии слова и всичко устроено от Бог въз основа на вярата, че Той е праведен, а винаги се съмняват и преценяват, винаги са пълни с представи, за които никога не търсят истината, за да ги изкоренят. Антихристите винаги вярват в Бог по този начин. Имат ли те истинска вяра в Бог? Не. Антихристите винаги поддържат отношение на съмнение, когато става въпрос за Божията праведност. Разбира се, те имат своите съмнения относно Божия нрав, Божията святост и това, което Бог притежава и представлява. Те не вярват в тези неща, а се ръководят само от това, което може да видят очите — ако не могат да видят нещо със собствените си очи, никога няма да повярват в него. Те са точно като Тома, винаги се съмняват в Господ Исус, като не вярват, че Господ Исус е възкръснал от мъртвите, не вярват във великото Божие могъщество. Може ли такава измет като антихристите, които нямат духовно разбиране, нито се стремят към истината, да повярва, че Божиите слова са истината? Могат ли те да повярват в Божието всемогъщество и в Божията мъдрост? Те не вярват в нищо от това. В сърцето си винаги имат своите съмнения. Ако се съди по същността на антихристите, те се ръководят от това, което виждат с очите си, така че те са материалисти. Те не могат да видят Божието всемогъщество и не вярват, че Божиите слова са истината, че са факти, които Бог вече е осъществил. Тъй като нямат духовно разбиране и нямат истинска вяра, те няма как да видят Божиите дела. Факт е, че имат скрит мотив да вярват в Бог. Те са безразсъдни нарушители на реда — слуги на Сатана. Може ли човек, който не приема истината или не вярва в съществуването на Бог, който гледа на всичко с човешки очи, да открие съществуването на истината? Може ли да открие факта на Божието върховенство над човечеството? Със сигурност не. Те гледат на нещата с изпитателен поглед, с подозрителен поглед и със скептично отношение и дори се съпротивляват на всичко, което Бог върши, така че антихристите не вярват в Божия праведен нрав. Те имат своите съмнения и не го приемат. Кои поведения на антихристите показват на другите хора, че те не приемат истината или не признават Божията същност? Има много такива конкретни поведения. Например: когато възникне проблем в делото на църквата, независимо от тежестта на вината за него или какви са последствията му, първата реакция на антихриста е да се измъкне и да прехвърли вината на друг. За да не бъде държан отговорен, той дори ще отклони погледите от себе си, като каже няколко правилни, приятно звучащи неща, и създаде привидна суматоха, за да прикрие истината по въпроса. В

обикновени моменти хората не могат да го видят, но когато нещо му се случи, грозотата на антихриста бива разобличена. Подобно на настръхнал таралеж, той се защитава с всички сили, като не иска да поеме никаква отговорност. Що за отношение е това? Не е ли това отношение на неверие, че Бог е праведен? Те не вярват, че Бог проучва внимателно всичко или че е праведен. Те искат да използват собствените си методи, за да се защитят. Те вярват, че „ако не се защитя сам, никой няма да го направи. Бог също не може да ме защити. Казват, че е праведен, но когато хората изпаднат в беда, той наистина ли се отнася справедливо с тях? Няма начин — бог не прави това“. Когато са изправени пред неприятности или преследване, те се чувстват безпомощни и си мислят: „И така, къде е бог? Хората не могат да го видят или докоснат. Никой не може да ми помогне. Никой не може да ми въздаде справедливост и да отстоява правдата за мен“. Те смятат, че единственият начин да се защитят е със собствените си методи, че в противен случай ще претърпят загуба, ще бъдат тормозени и преследвани — и че Божият дом не прави изключение от това. Антихристът вече е планирал всичко за себе си, преди нещо да му се е случило. Отчасти това, което прави, е да се опитва усилено да се изкара за толкова силен човек, че никой да не смее да го притеснява, да се заяжда с него или да го тормози. От друга страна, е придържането му на всяка крачка към философиите на Сатана и към неговите закони за съществуване. Кои са те главно? „Всеки човек за самия себе си, а за дявола остават последните“, „Остави нещата такива, каквито са, ако не те засягат лично“, „Разумните хора умеят да се защитят, като се стремят единствено да не допускат грешки“, действат според обстоятелствата, умели са и ловки са, „Няма да нападна, освен ако не ме нападнат“, „Хармонията е безценна, търпението е благородно“, „Говори добри думи в хармония с чувствата и разума на другите, тъй като откровеността дразни другите“, „Мъдрият човек се подчинява на обстоятелствата“ и други подобни сатанински философии. Те не обичат истината, а приемат сатанинските философии, сякаш са положителни неща, като вярват, че те ще могат да ги защитят. Те живеят според тези неща. Не казват истината на никого, а неизменно говорят приятни неща, подмазвачески, ласкателни неща, като не оскърбяват никого, мислят за начини да се покажат, така че другите да ги уважават. Грижат се само за собствения си стремеж към слава, придобивки и статус и изобщо не правят нищо, за да поддържат делото на църквата. Който и да направи нещо лошо и да навреди на интересите на Божия дом, те не го разобличават и не го докладват, а се правят, че не са го видели. Ако погледнем техните принципи за справяне с нещата и отношението им към случващото се около тях, имат ли те някакво познание за Божия праведен нрав? Имат ли някаква вяра в него? Нямат никаква вяра. „Никаква“ тук не означава, че нямат осъзнатост за него, а че имат съмнения относно Божия праведен нрав в сърцето си. Те нито приемат, нито признават, че Бог е праведен. Когато видят много хора да

свидетелстват, че истината и праведността царуват в Божия дом, те се съпротивляват на това и го осъждат в сърцето си, като казват: „Защо големият червен змей не е получил възмездие за това, че преследва по този начин божиите избраници? Злите хора сред невярващите тормозят божиите избраници, клеветят ги и ги осъждат, но те също не са получили възмездие. Всички те са добре — защо вярващите в бог винаги са тези, които биват тормозени?“. В сърцето си те не вярват в Божия праведен нрав. Не вярват, че Бог се отнася към всеки човек с праведност, нито вярват в идеите, че Бог ще въздаде на всеки според делата му и че само онези, които се стремят към истината, ще бъдат благословени от Бог и ще получат красива крайна цел. Антихристите не вярват в тези неща. Те си казват: „Ако това са факти, как така не съм ги видял? Ти казваш, че онези, които се стремят към истината, ще бъдат благословени от бог. Е, еди-кой си в нашата църква се стреми към истината, отдава всичко на бог и изпълнява дълга си доста предано. И какво става с него накрая? Преследван е от големия червен змей до такава степен, че едва може да се прибере у дома, семейството му е разбито — дори не може да види децата си. Това ли е божията праведност? А еди-кой си, който беше хвърлен в затвора, защото вярваше в бог, и беше измъчван почти до смърт. Къде беше тогава божият праведен нрав? Той остана непоколебим в свидетелството си, не беше Юда. Защо бог не го благослови и защити? И защо бог позволи на големия червен змей да го пребие почти до смърт? Имаше и един водач в нашата църква, който се отказа от семейството и от професията си заради делото на църквата. Години наред изпълняваше дълга си и премина през немалко несгоди, а накрая беше заклеймен и премахнат, защото беше извършил малко зло и беше смутил делото на църквата. Къде беше божият праведен нрав? А има и някои братя и сестри, които изпълняват дълг в божия дом съвсем млади, като понасят несгоди и се трепят, но щом направят грешка и нарушат принципите, биват кастрени. Някои от тях плачат доста жално от страх да не бъдат премахнати и отстранени, без да има кой да ги утеши. Защо не мога да видя божията праведност в това? По какъв точно начин се проявява божият праведен нрав в тези неща? Защо не мога да го видя? А ето и моя собствен случай — може да съм малко нехаен при изпълнението на дълга си и понякога да разкривам малко покварен нрав, но все пак имам талант. Защо божият дом не ме повиши?“. При всички тези въпроси антихристите не могат да видят ясно какво става. Те виждат само външни явления, но не могат да видят какви са Божиите намерения зад нещата. Дълбините на сърцата им са изпълнени с опасения и съмнения, с идеи и представи — в сърцата им има много възли, които не могат да разплетат. Винаги когато мислят за тези неща, те са изпълнени с оплаквания, със заклеймяване и хули срещу Божия праведен нрав. Огорчени, те си казват: „Ако бог е праведен, защо простодушните хора биват кастрени? Ако е праведен, защо не извинява хората за това, че разкриват малко поквара? Ако е праведен, защо някои хора, които са

изпълнявали дълга си и са страдали толкова много, биват освобождавани от длъжност, само защото не са свършили истинска работа? Ако е праведен, защо ние, които го следваме с непоколебима отдаденост, биваме преследвани и измъчвани и евентуално изпращани в затвора, а в някои случаи дори бити до смърт?“. Антихристите нямат ясно обяснение за нито едно от тези явления. Те не знаят какво става с тях, не могат да го видят ясно. Често се питат: „Праведен ли е богът, в когото вярвам, или не? Съществува ли богът, който е праведен, или не? Къде е той? Когато сме изправени пред трудности, когато сме преследвани — какво прави той тогава? Може ли да ни спаси, или не може? Ако бог е праведен, защо не унищожи Сатана? Защо не унищожи големия червен змей? Защо не накаже това нечестиво човечество? Защо не въздаде справедливост и не отстоява правдата за нас, които вярваме в него и сме страдали ужасно? Защо не се застъпи за нас? Ние мразим дяволите и Сатана и мразим злите хора — защо бог не отмъсти за нашите оплаквания?“. Един след друг въпроси „защо“, които излизат неспирно от сърцето на антихриста, като картечница, без какъвто и да е контрол. Когато не може да контролира тези неща, защо не дойде пред Бог да се моли и да търси или да чете Неговите слова и да търси братя и сестри за общение? Няма ли тогава да разреши тези проблеми, един по един? Наистина ли е трудно разрешаването на тези проблеми? Ако възприемеш отношение на покорство пред Бог и към истината, на приемане на истината, тези проблеми вече не са проблеми — всички те могат да бъдат разрешени. Защо антихристите не са способни да направят това? Защото не приемат истината, не вярват, че Божиите слова са истината, или не признават истината. Те не могат да се покорят на цялото Божие върховенство и на всички Божии подредби, камо ли да приемат от Бог всичко случващо се. Затова антихристите са изпълнени в сърцето си със съмнения относно Божията праведност. Когато са изправени пред изпитания, съмненията, които изпълват сърцето им, се отприщват и вътрешно те започват да се съмняват в Бог: „Ако бог е праведен, защо ни оставя да страдаме толкова много? Ако бог е праведен, защо не изпитва милост към онези от нас, които са изтърпели докрай нещастията, следвайки христос? Ако бог е праведен, защо не защитава онези от нас, които му отдават всичко и изпълняват дълга си, или не защитава семействата ни? Ако бог е праведен, защо оставя някои хора, които искрено вярват в него, да умрат в затвора, в ръцете на големия червен змей?“. Тогава те започват да протестират шумно срещу Бог: „Ако бог е праведен, не бива да ни оставя да страдаме толкова много. Ако бог е праведен, не бива да ни дисциплинира и да ни разкрива без никакъв смисъл. Ако бог е праведен, трябва да бъде толерантен към всички злодеяния, които вършим, да ни прощава цялата ни негативност и слабост и да проявява снизхождение към всички наши прегрешения. Ако не можеш да правиш дори тези неща, тогава не си праведен бог!“. Всички тези неща се въртят в главата на антихристите. Те са изпълнени с представи за Бог и изобщо не търсят истината,

за да ги изкоренят. Когато дойде денят, в който бъдат разкрити, тези представи със сигурност ще се отприщят. Такъв е грозният начин на мислене и такова е истинското лице на антихристите.

Антихристите не признават или не приемат истината, а още по-малко признават факта, че Бог е Създателят, затова за тях праведният Божи нрав остава голям, открит въпрос. И с течение на времето, с настъпването на събития и с появата на различни проблеми, този техен въпросителен знак става все по-голям и по-голям — и постепенно се превръща в зачеркване с кръстче. Какво означава това зачеркване с кръстче? Означава, че те напълно отричат факта, че Бог е праведен. И когато това зачеркване бъде направено — когато антихристът отрече, че Бог е праведен — всичките му фантазии и желания се изпаряват. Помислете върху това: каква е отправната точка, която води до такова последствие? (Антихристите смятат, че щом вярват в Бог, трябва да бъдат благословени и да получат Неговата закрила. Затова когато Бог извърши дело, което не е в съгласие с техните представи и фантазии, те смятат, че Той не е праведен и не могат да го приемат от Него. Освен това, след като у тях възникнат представи за Бог, те не се молят на Бог, не търсят истината и не могат своевременно да ги изкоренят. По този начин техните представи се трупат и натрупват — ето това в крайна сметка води до такова последствие.) Вие говорите за повърхностни явления. Не стигате до първопричината. Защо казвам това? Защото има нещо в основата на способността на антихристите да се държат така и да имат такива възгледи, на способността им да се съмняват и да отричат Бог. Това се определя, разбира се, от природата същност на антихриста. Това е първопричината — ще я оставим така. Основната първопричина тогава е, че от самото начало на антихристите е липсвала любов към истината или приемане на същата. Защо не приемат истината? И за това си има първопричина: те не признават, че Бог е истината, че Неговите слова са истината — и тъй като не признават това, не могат да го приемат. Като се има предвид, че не приемат истината, могат ли да погледнат на който и да е проблем изобщо през призмата на истината? (Не.) Те не могат да направят това — и така, какви са последствията? Те не могат да прозрат нещата, които им се случват, каквито и да са те — големите и малките неща, които се случват около тях, както и думите на другите хора. Те не могат да прозрат хората или събитията — не могат да прозрат нищо. Някои неща външно изглеждат така, както те казват, но по същество не са така. Това е свързано с истината. Ако не разбираш истината или не я приемаш, можеш ли да разбереш истината, свързана с тези неща? Не можеш, така че всичко, което можеш да направиш, е да анализираш и да изучаваш нещата с човешки поглед, с човешко знание и с човешки ум. До какви резултати ще доведе такова изучаване? Ще бъдат ли те в съответствие с истината? Ще бъдат ли те в съответствие с Божиите изисквания и намерения? Не, никога няма да бъдат. Също както в историята за Йов, която

всички, които вярват в Бог, знаят. Всеки, който признава и приема истината и който е способен да вярва в Бог и да Му се покорява, възхвалява и се възхищава на Йов в сърцето си. Всеки такъв човек иска да бъде като Йов. Освен това, всеки такъв човек хвали и се възхищава на изразите на възхвала на Йов към Бог и на познанието му за Него сред изпитанията му. Хората могат да разберат в сърцата си, че различните премеждия и мъки, сполетели Йов, са дело на Бог. Като цяло личността на Йов е въжделение за всички, които се стремят към истината. Всички те искат да следват примера му и да бъдат като него. И така, как се постига такъв положителен резултат? Каква е основата му? Сърдечната вяра и признанието, че това е истината, че всичко това е Божие дело — именно на тази основа човек стига стъпка по стъпка до желанието да бъде като Йов, да желае да стане някой, който се бои от Бог и отбягва злото. Те вярват във всичко това и го признават в сърцето си и накрая постигат въжделение за него, към което продължават да се стремят в живота си. За да се постигне такъв резултат, най-съществено е човек да признае всичко това и да вярва в него в сърцето си. И така, имат ли антихристите такова признание и вяра? Нямат. Как гледат антихристите на всичко, през което премина Йов? Смятат ли, че има смисъл във всичко, което Бог направи? Могат ли да видят, че всичко това е под Божието върховенство? Те не могат да видят това, нито че има смисъл във всичко, което Бог свърши. Какво виждат те в това? Че Йов имаше голямо богатство, с овце и волове, които да изпълнят цяла планина, и най-красивите синове и дъщери в страната. Това виждат те. И тогава, след всичките му страдания, Бог отново го благослови. Какво виждат те в това? Те биха казали: „Той е дал нещо в замяна на тези благословии — той си ги е спечелил. Съвсем редно е било бог да му ги дари“. В цялостното им разбиране на въпроса има ли една гледна точка, в която антихристите приемат истината и се покоряват на Бог? (Не.) Каква гледна точка имат тогава? Има само една гледна точка, от която антихристите гледат на целия въпрос, и това е гледната точка на неверника. Неверникът гледа дали има получени облаги или придобити ползи, или претърпени загуби, как да се възползва и как да не се възползва, какво би довело до загуба и страдание, какво не си струва да се прави и какво си струва. Това е перспективата на неверниците. Неверниците гледат и се отнасят към всичко по този начин, правят всичко по този начин, с такъв вид същност. Това е отношението на антихристите към Божия праведен нрав.

Б. Презиране на Божието всемогъщество

Как антихристите гледат на Божието всемогъщество? Справедливо е да се каже, че за антихриста думата „всемогъщество“ е много емоционална — дума, която може да стимулира неговите амбиции и желания. Това е така, защото той много би искал да бъде такъв тип човек. Да бъдеш всемогъщ, всесилен и вездесъщ, да си способен на всичко, да знаеш как да правиш всичко, да си в

състояние да правиш всичко — ако някой придобие тази способност, ако има тази сила, тогава всичко би било лесно за него. Той не би трябвало да се страхува от никого, би имал най-върховната власт, най-висшия статус и би могъл да властва над другите. Би имал абсолютна власт да контролира и манипулира другите хора. Това е далеч извън възможностите на антихриста и издава неговите амбиции, неговите желания и истинската му същност. От една страна, изразът „Божието всемогъщество“ го изпълва с всякакви фантазии, любопитство и представи. От друга страна, той би искал да придобие прозрение за Божието всемогъщество чрез вярата в Него, за да може да разшири собствените си хоризонти, да стане по-проницателен и да задоволи любопитството си. От трета страна, той също се стреми да бъде всесилен, да бъде почитан от хиляди хора, все повече хора да му се покланят и да пазят място за него в сърцата си. И така, имат ли антихристите истинско познание за Божието всемогъщество? Имат ли истинска вяра в него? Отново и тук е същото, както с Божия праведен нрав — антихристите не просто са изпълнени с представи, с нереалистични и кухи фантазии, които не отговарят на фактите — те изпитват също така дълбоки съмнения относно Божието всемогъщество. Те са скептични, те не вярват в него: „Всемогъщество? Къде на този свят има някой, който е всемогъщ? Къде има някой, който е всесилен и вездесъщ? Няма такъв човек! В света има много велики и известни хора, има и много хора със свръхестествени сили: пророци например, както и всякакви астролози и тълкуватели на пророчества, и дори те не са всесилни. Все още трябва да се поставя въпросителен знак след „божието всемогъщество“, то трябва да бъде щателно проучено“. И така, за антихриста Божията същност на всемогъществото не съществува, защото, както той вярва: „Не мога да си представя или да разбера как бог би могъл да бъде всемогъщ, така че това негово „всемогъщество“ не съществува. Аз не го признавам. Колко големи са всъщност божиите способности и възможности? Никой — в миналото, в настоящето или в бъдещето — нито ги е виждал, нито ще ги види“. Антихристите постоянно се съмняват и са несигурни в сърцето си, така че всичко, което се случва в църквата и на братята и сестрите, става обект и обхват на техните изследвания. Какво изследват те? Те изследват всичко, което възниква, всичко, което се случва в дадена група или на даден човек, какво е направил Бог, как е действал, дали има някакви знамения и чудеса в това, някакви нови и уникални събития, които са отвъд това, което човек може да си представи, или отвъд човешките способности и досег. Освен това те изследват дали някой от братята или сестрите е говорил за преживяване, в което Бог е извършил в тях такова дело, което надхвърля човешките очаквания. Пример за това би било момиче, което излиза от черупката на речен охлюв, както в народната приказка, и им приготвя пиршество, когато са най-гладни. Друг пример би била появата на злато в къщата им, незнайно откъде, когато не са имали достатъчно средства, или когато са преследвани,

преследвачите им внезапно да ослепеят, неспособни да видят нищо, и ангел да слезе и да им каже: „Не бой се, дете — тук съм, за да ти помогна“. Друг пример би бил, когато братята и сестрите са подложени на зверски побои и жестоки мъчения, божията велика светлина да освети и ослепи очите на извършителите, да ги остави да се търкалят по пода, молейки за милост, като никога повече не посмеят да удрят братята и сестрите, тъй като бог е отмъстил за тях. Или когато са чели Божиите слова, но не са могли да ги разберат, колкото и да са се старали, и са били напът да заспят, да видят в мъглата образ, който им казва: „Не спи, събуди се — ето какво означават моите слова“. Или когато нещо се е случило и са напът да направят грешка, да бъдат предупредени от силен вътрешен укор и дисциплиниране, че да се прави това би било погрешно, а да се прави онова би било правилно. Ако някое от тези неща, които обикновените хора не могат да преживеят и не са способни да направят, се случи в църквата, в Божия дом, във всеки, който следва Бог, това би било достатъчно, за да му докаже, че Бог е всемогъщ. Ако такива неща не се случват или ако се случват доста рядко, но дори да се случат, това все пак е само слух и така тяхната фактологичност и достоверност са силно компрометирани, тогава Божието всемогъщество факт ли е, или не е? Притежава ли Бог същността на всемогъществото или не? В сърцето си антихристът поставя въпросителни след тези идеи.

Антихристите неизменно преследват тези знамения, чудеса и паранормални сили, докато Бог върши дела, говори и спасява човека. Те преследват неща, които не отговарят на реалността или на фактите. Нещата, които преследват, нямат изобщо нищо общо с Божието дело за спасението на човека, нито с истината, нито с промяната в нрава на човека. Но въпреки това те са решени да ги преследват. Изпълнени са с любопитство относно Божието всемогъщество. Често в молитвите си искат от Бог: „О, боже, би ли ми разкрил своето всемогъщество? О, боже, не си ли всемогъщ? Ако си всемогъщ, моля те да уредиш този въпрос за мен. Боже, ако си всемогъщ, всесилен и вездесъщ, моля те да ми помогнеш, тъй като сега съм изправен пред предизвикателства. Боже, ако си всемогъщ, моля те, премахни болежките от тялото ми, премахни обстоятелствата, пред които съм изправен, за да ми помогнеш да избегна опасност. Боже, ако си всемогъщ, моля те, докато изпълнявам дълга си, направи ме умен и хитър, талантлив и надарен за една нощ, така че да мога да овладея професионалните умения, без да се налага да ги уча, да стана експерт и да се отличавам от другите. О, боже, ако си всемогъщ, моля те, накажи и отмъсти на онези, които злословят и се подиграват на вярата ми в теб. Направи ги слепи и глухи, с рани по главите и гной по стъпалата. Нека умрат като кучета. Боже, ако си всемогъщ, моля те, позволи ми да видя твоето всемогъщество“. Бог е изрекъл толкова много слова и е извършил толкова много дела, но антихристите не обръщат внимание на това и го пренебрегват. Те никога не приемат присърце Божиите слова, нито приемат присърце Неговото дело и

всяка стъпка от Неговото важно дело по спасяването на човека, нито го приемат сериозно. Вместо това са решени да искат знамения и чудеса, Бог да извършва чудеса насред Своето дело, като искат от Бог да върши специални неща, които да отворят очите им и да задоволят любопитството им, за да докажат Неговото съществуване и да докажат, че Той е всемогъщ. Още по-смешното е, че антихристите дори се обръщат към Бог в молитва: „О, боже, не мога да те видя и затова вярата ми е малка. Моля те, разкрий ми истинската си форма, дори само насън — моля те, разкрий ми твоето всемогъщество, за да мога да имам вяра в теб и уверено да вярвам в твоето съществуване. Ако не го направиш, винаги ще имам опасения във вярата си в теб“. Те не могат да видят Божието съществуване или да познаят Неговата същност и нрав сред Неговото дело и Неговите слова, но биха искали Той да извърши допълнителни неща, неща, които са невъобразими за човека, за да укрепи тях и да утвърди вярата им. Бог е изрекъл много слова и е извършил много дела, но колкото и практични да са Неговите слова, колкото и поучителни за хората да са истините, които Той говори, колкото и спешно да се нуждаят те да ги разберат, антихристите не се интересуват и не ги приемат присърце. В действителност колкото повече говори Бог, колкото по-конкретни дела върши Той, толкова по-отвратени, по-раздразнителни и по-изпълнени със съпротиви се чувстват те. Нещо повече — в тях дори ще възникне заклеймяване на Бог и богохулство срещу Него. Те ще протестират шумно срещу Него: „В тези слова ли е твоето всемогъщество? Това ли е всичко, което правиш — да изразяваш слова? Ако не говореше, нямаше ли да си всемогъщ? Ако си всемогъщ, тогава не говори. Не използвай реч или общение за истината и не предоставяй истината на човека, за да ни дадеш възможност да придобием живот и да постигнем промяна в нрава. Ако беше направил всички ни ангели за една нощ, твои пратеници — това вече би било всемогъщество!“. Докато Бог изрича Своите слова и върши Своето дело, природата на антихристите се разкрива и разобличава малко по малко, без никакво прикриване, а същността им на неприязън към истината и съпротива срещу нея също излиза изцяло наяве. Нравът и същността на антихристите, които презират Божията идентичност и Неговата същност, също биват разобличени и се разкриват малко по малко, с течение на времето и с непрестанния напредък, който Бог постига в Своето дело. Антихристите преследват нереалистични неща. Те се стремят да зърнат знамения и чудеса — и водена от тази амбиция и от това желание, които не отговарят на реалността, тяхната природа на неприязън към истината и на омраза към нея излиза наяве. За разлика от тях, онези, които наистина се стремят към реалността и към истината, които вярват в положителните неща и ги обичат, виждат Божието всемогъщество в процеса на Неговото дело и слова — и това, което тези хора могат да видят, това, което могат да придобият, и това, което могат да познаят, е точно това, което антихристите никога не са способни да познаят и да придобият.

Антихристите вярват, че ако хората придобият живот от Бог, трябва да има знамения и чудеса. Те вярват, че без знамения и чудеса придобиването на живота и истината само от Божиите слова и постигането по този начин на промяна в нрава и на спасение е невъзможно. За един антихрист това е абсолютно невъзможно — то е несъстоятелно. Ето защо те неуморно чакат и се молят, като се надяват Бог да им разкрие знамения и удивителни неща и да извърши чудеса за тях — а ако Той не го направи, тогава Неговото всемогъщество не съществува. Подтекстът на това е, че ако Божието всемогъщество не съществува, тогава Бог със сигурност не съществува. Това е логиката на антихристите. Те заклеймяват Божията праведност и заклеймяват Неговото всемогъщество.

Докато Бог спасява хората, антихристите изобщо не се интересуват от Неговите слова, от различните Му изисквания и от Неговите намерения. Те се съпротивляват на тези неща и изпитват неприязън към тях от дълбините на сърцата си. Това, което ги интересува, не е реалността на всички положителни неща, нито спасението и това да бъдеш доведен до съвършенство, които човек може да постигне в резултат на стремежа си към истината и покоряването пред Божиите устройвания. И така, какво ги интересува тогава? Интересува ги бог да им разкрива знамения и чудеса и да извършва чудеса, за да ги видят, да им даде възможност да придобият прозрение чрез това и да им даде възможност да се превърнат в забележителни хора, в свръхчовеци, в хора със специални сили, в необикновени хора. Те искат да се отърват от наименованието, идентичността и статуса на обикновени хора, на простолюдие и на покварени хора чрез божието всемогъщество. Затова каквито и представи или проблеми да има за тях сред Божието дело, те не търсят истината, за да ги разрешат. Те не само че не са способни да разберат истината или да постигнат промяна в нрава — не, те също така съдят Бог, заклеймяват Го и Му се съпротивляват заради всичко, което Той върши и което не е в съгласие с техните представи. В очите на антихристите цялата практическо дело, което Бог върши, е нещо, което те не признават — именно това те заклеймяват. В крайна сметка именно тези възгледи и тези определения за Бог ги карат да отричат напълно в сърцата си съществуването на Божията същност и още по-крайно да заклеймяват, да очернят и да хулят съществуването на Божията същност. Това е така, защото вярата им в Бог се основава на убеждението, че бог е всемогъщ, че бог ще поправи неправдите, че ще отмъсти за тях, че заради тях ще победи всички онези, които те мразят и на които гледат отвисоко — че бог ще удовлетвори техните желания и амбиции. Това е основата на тяхната вяра в Бог. Но стигнали вече до настоящето, тези зли хора сега виждат, че такъв бог не съществува и че няма никаква възможност Бог да направи нещо за тях. От тяхна гледна точка това е доста неблагоприятна ситуация за тях — тя е ужасна. И така, след като са преживели много неща, техните опасения и съмнения относно Бог стават все по-силни, докато не вземат решение

да напуснат Бог и Неговия дом, да се стремят към света, да следват злите тенденции и да се хвърлят в обятията на Сатана. Ето как завършват нещата за тези хора. Ако се съди по отношението, което антихристите таят към Божия праведен нрав и към Божието всемогъщество, те наистина са неверници. Нямат ни най-малка вяра в Бог, нито най-малко покорство или приемане на това, което Бог върши. Когато става въпрос за положителни неща и за истината, те са отвратени от тях и им се съпротивляват. Ето защо, независимо как гледате на това, неверническата същност на антихристите наистина съществува. Това не е нещо, което другите им налагат, и не е превръщане на мухата в слон — тази тяхна същност се определя въз основа на всичките възгледи и подходи, които разкриват, когато им се случи нещо.

Антихристите вярват в Бог с години, без да са способни да видят факта, че Бог господства над съдбата на човека. Те не могат да разберат този факт. Не могат да разберат един факт, макар че е изложен пред очите им — това не е ли слепота? Божият праведен нрав и Божието всемогъщество често се разкриват в църковното дело, в Божиите избраници и във всякакви неща, които се случват. Бог позволява на хората да виждат тези неща навсякъде — но антихристите, бидейки слепи, не могат да ги видят. Когато антихристите са следвали Бог в продължение на много години, те изричат онази известна фраза: „Вярвам в бог от толкова много години, но какво съм придобил?“. Изглежда, че наистина не са придобили нищо. Бог е отдал живота Си за човека, но антихристите не са придобили нищо. Не е ли това жалко? Наистина е жалко! Тази фраза на антихристите илюстрира проблема толкова добре. Всеки, който чува Божиите слова и преживява Неговото дело, който приема Неговите слова като свой живот, би казал: „Вярваме в Бог от толкова много години и сме придобили толкова много от Него. Не само благодат и благословии, Неговата закрила и Неговата милост — но по-важното е, че от Бог сме разбрали и придобили толкова много истини. Живеем с подобието на човешки същества, с достойнство. Знаем как да постъпваме. Дължим на Бог толкова много. В сравнение с цената, която Той плаща, с това, което Той върши за нас, нашите малки несгоди дори не си струва да се споменават. Човек трябва да се отплати за Божията любов“. Антихристите обаче правят точно обратното. Те казват: „Бог върши делото Си през последните няколко години, но как така не съм придобил нищо? Всички казвате, че сте придобили това и онова, имали сте това или онова преживяване — но тези преживявания ще ви нахранят ли? Какво означават тези преживявания? В сравнение с благословиите, с благодатта, с виждането на знамения и чудеса, не са ли те напълно недостойни за споменаване? Ето защо чувствам, че през многото си години на вяра в бог не съм придобил нищо. В сравнение със страданието, което съм понесъл, с това, от което съм се отрекъл и което съм отдал на бог, нещата, които съм придобил, изобщо не си струват! Какво е истината освен няколко твърдения и теории? Какво е тя освен няколко доктрини? Чувал съм тези

слова, тези истини и не усещам да е постигната някаква огромна промяна в мен! Като за начало, умът ми не е толкова пъргав, когато мисля за нещата. Нещо повече, остарявам и здравето ми не се подобрява в сравнение с преди. Косата ми е посивяла, имам повече бръчки по лицето — дори съм изгубил няколко зъба и не са ми поникнали нови. Бог казва, че спасените са като свежи, жизнени деца, а ето ме мен, стара торба кости, с лице на старец. Не съм се превърнал в дете. Според божиите слова сивокосите старци могат да се превърнат в младежи с гарвановочерни коси. Как така аз не съм се променил? Бог казва, че ще преобрази напълно хората, но това не се е случило с мен. Не съм станал нов човек. Все още съм си аз и когато ми се случват неща, все още трябва сам да измислям как да се справям с тях. Плътските ми трудности също се увеличават — често съм слаб и негативен. И нещо повече, паметта ми е зле през последните две години. Толкова много чета божиите слова, но той не е засилил паметта ми. Не може ли бог да даде на хората малко специална способност, такава, която да предпазва телата им от стареене? Считам, че най-големият проблем в момента е пълното преобразяване на хората. Истината изглежда не може да разреши този проблем. Ако бог кажеше нещо, което наистина би могло да превърне някого в нов човек, с вид на сияен ангел, който може да се отдели от тялото, който може да избяга през плътни стени, който, когато е изправен пред преследване и опасност, може да произнесе заклинание и да изчезне, и винаги да е недосегаем — ако, в резултат на честото четене на божиите слова, косите на хората не посивяваха и лицата им не се набръчкваха, а на мястото на падналите зъби израстваха нови — това би било страхотно! Ето това е да бъдеш напълно преобразен! Ако бог правеше тези неща, тогава щях да повярвам, че той е бог, без никакви резерви. Ако той продължава да говори и да проповядва истината, тогава вярата ми скоро ще се изчерпи. Скоро няма да мога да продължа да вярвам и може би вече няма да съм способен да изпълнявам дълга си. Няма да искам“. През времето, в което един антихрист следва Бог, в сърцето му често ще възникват едни или други изисквания към Него, в представите му често ще възникват всякакви съмнения и прекомерни изисквания, а в отговор на обкръжението и личните му желания ще го спохождат всякакви странни мисли. Има само едно нещо обаче: той не може да разбере словата, които Бог изрича, и не може да види факта, че Бог върши делото Си, за да спаси човека, а още по-малко може да разбере, че всичко, което Бог върши, е предназначено да спаси човека, че всичко е предназначено да даде възможност на човека да постигне промяна в нрава. Така че, докато продължава да вярва, той губи ентусиазма си. Докато продължава да вярва, в сърцето му възникват чувства на негативност и униние и в него се появяват чувства и мисли за оттегляне, за отказване. Що се отнася до Божията същност, забравете, че той ще повярва в нея, ще я признае или ще я приеме — докато продължава да вярва дори не му се занимава с този въпрос. Ето защо, когато кажеш в общение, че нещо е Божията

праведност и Божието всемогъщество и върховенство, че хората трябва да им се покорят и да ги познаят, антихристите външно няма да издадат звук — изобщо няма да изразят някакви възгледи. Вътрешно обаче в тях ще възникне отвращение: няма да искат да слушат; няма да имат желание да слушат; някои от тях просто ще станат и ще си тръгнат. Когато всички слушат проповеди, когато другите разговарят за Божиите слова, когато братята и сестрите разговарят с голям плам за своето свидетелство за преживяване — какво правят антихристите? Пият чай, четат списания, играят си с телефоните си, клюкарстват безцелно. И като протестират и се съпротивляват чрез тези мълчаливи действия, те се стремят да потвърдят с поведението си, че всичко, което прави Бог, е безполезно: „Вие просто се опитвате да рационализирате нещата, като заблуждавате себе си — бог и истината просто не съществуват и е просто невъзможно човечеството да бъде спасено от бог!“. В техните очи всички, които вярват в истината, които се покоряват на Бог и които вярват във факта, че Бог може да спаси човечеството, са глупаци — всички те са безмозъчни и всички са били измамени. Те вярват, че съдбата на човека е в собствените му ръце, че той не може да позволи на другите да я устройват вместо него, че хората не са кукли, а имат умове и способността да мислят самостоятелно за проблемите — и ако някой не може дори да поеме контрол над собствената си съдба, тогава той е боклук, непълноценен човек. Така че каквото и да става, те не са готови да предадат съдбата си на Бог, за да я контролира Той. Това е отношението на антихристите към всичко, което Бог върши. Те остават от начало до край зрители и неверници, които играят ролята на слуги на Сатана. Те са използвачи и размирници — те са злодеи, които са успели да се промъкнат.

В. Презиране на Божията святост и уникалност

Антихристите ни най-малко не признават или вярват в праведността и всемогъществото в Божия нрав същност, а още по-малко имат някакво познание за тях. Разбира се, още по-трудно им е да вярват в Божията святост и уникалност, да ги признаят и да ги познаят. И така, когато Бог споменава, че иска хората да бъдат честни, да бъдат практични сътворени същества, които си знаят мястото, у антихристите възникват идеи и им идва определено отношение и чувство. Те казват: „Не е ли бог възвишен? Не е ли той върховен? Ако е така, изискванията, които той предявява към човека, трябва да са грандиозни и възвишени. Мислех, че бог е толкова тайнствен. Не бих си помислил, че той ще поставя такива незначителни изисквания към човека. Могат ли те да се считат за истината? Те са твърде прости! Би било правилно божиите изисквания да бъдат високи: човекът трябва да бъде свръхчовек, велик човек, способен човек — това е, което бог трябва да изисква от човека. Той иска от човека да бъде честен — това наистина ли е божие дело? Не е ли подправено?“. В дълбините на сърцата си антихристите

не само се съпротивляват на истината, но докато го правят, в тях се появява и богохулство. Не е ли това презиране на истината? Те са изпълнени с презрение и пренебрежение към Божиите изисквания. Определят ги и се отнасят към тях с презрение, незачитане, сарказъм и присмех. Очевидно антихристите са противни в своя нрав същност. Те не са способни да приемат неща или думи, които са истински, красиви и практически. Божията същност е истинска и практическа, а Божиите изисквания към хората са съгласно това, от което те се нуждаят. „Грандиозно и възвишено“, както поставят въпроса антихристите — какво е това? То е фалшиво, високопарно и кухо. То покварява хората и ги подвежда, кара ги да падат и ги отдалечава от Бог. Истините, които Бог изразява, и Неговият живот, от друга страна, са достоверни, обичливи и практически. След като човек преживява известно време Божиите слова, той ще открие, че само Божият живот е най-обичлив, че само Неговите слова могат да променят хората и да бъдат техен живот, и че именно те са това, от което хората се нуждаят — докато онези грандиозни, възвишени мнения и поговорки, изтъквани от Сатана и антихристите, са коренно противоположни на истинността и практичността на Божиите изисквания към човека. Следователно, с оглед на този вид същност на антихристите, те са напълно неспособни да приемат Божията святост и уникалност. Изобщо няма как да признаят тези неща. А що се отнася до различните аспекти на покварения нрав и покварената същност на хората, които са разобличени от Бог — тяхната непримиримост и надменност, техния нрав на измамност, нечестивост, на неприязън към истината и на жестокост — антихристите изобщо не ги приемат. А що се отнася до Божия съд над хората и Неговото строго порицание към тях, антихристите не само че не са способни да познаят Божията святост и обичливост в тези неща — напротив, в сърцето си те изпитват неприязън към тези слова, които Бог говори, и им се съпротивляват. Всеки път, когато четат Божиите слова, които наказват, съдят и разобличават покварения нрав на човека, те ги мразят и искат да ругаят. Ако някой каже, че са надменни, непримирими, нечестиви хора, които изпитват неприязън към истината, те ще спорят с този човек и ще ругаят предците му. А ако някой разобличи покварената им същност и ги заклейми, това е като да иска да ги убие — в никакъв случай няма да го приемат. Именно защото антихристите имат такава същност и разкриват такива неща, те биват разпознавани, без да знаят за това, и несъзнателно биват изолирани и разкривани в Божия дом и в църквата. Тяхната амбиция и тяхното желание често остават неизпълнени и затова омразата им към словата, които Бог изрича, към Неговото съществуване и към фразата „истината царува в Божия дом“ нараства. Ако им кажеш тази фраза, те ще искат да се бият с теб до смърт, да те измъчват до смърт. Само по себе си това не показва ли, че антихристите са враждебни към Бог? Да, така е наистина! Ако някой каже: „Бог е уникален. Човек не може да се покланя на никого другиго, освен на Него, нито на който и да е идол“, би ли искал един антихрист да чуе това? (Не.) Защо не? Тези

думи го заклеймяват, нали? Не го ли лишават от правото му да бъде бог? Би ли бил щастлив без правото да бъде бог, с угаснала надежда за това? (Не.) Ето защо, ако го разобличиш, ако го оставиш съсипан по отношение на положение и репутация, без никой да му се покланя, ако го оставиш неспособен да печели хората на своя страна, без статус, той ще протегне към теб своите злобни, демонични нокти, за да те измъчва. Когато в една църква се случат неща и някой иска да ги докладва на Горното, ако водачът на църквата е антихрист, ще му позволи ли да докладва? Той няма да позволи това да се случи. Ще каже: „Ако докладваш за това, ще си носиш последствията! Ако горното ни кастри и премахне хора от нашата църква, ще се погрижа да съжаляваш за това — ще накарам всички да те изоставят. Тогава ще усетиш какво е чувството да бъдеш премахнат!“. Това не плаши ли и не заплашва ли човека, който би докладвал? Антихристът казва: „Бог е уникален, нали? Добре. И аз ще бъда уникален. Каквото кажа аз, това става в нашата църква. Каквото и да искаш да направиш, трябва да минеш през мен — няма как да ме заобиколиш. Искаш да ме заобиколиш? Ще трябва да го направиш през трупа ми! Аз царувам в нашата църква. Каквото кажа аз, това става. Аз съм истината — аз съм уникалният!“. Не е ли това проявление на дявол? Да — неговото дяволско лице е разобличено, неговите дяволски думи са изречени.

По отношение на това как антихристите се отнасят към Божията същност, те преминават от неверие и съмнения към изчакване и изпитване, и накрая стигат до осъждане и богохулство. Това ги води стъпка по стъпка в тресавище, в бездънна пропаст и ги насочва към пътя на съпротивата срещу Бог и на вражда с Него, на пълно противоречие с Него и на шумно протестиране срещу Него до края, от който няма връщане. Те не само че не признават съществуването на Божията същност — вместо това в тях възникват всякакви представи и фантазии за всеки аспект на Божията същност, с които подвеждат хората около себе си и хората, с които влизат в контакт. Целта им е да направят повече хора същите като тях — изпълнени със съмнения в съществуването на Бог и в съществуването на Неговата същност. Дори когато умират, биха повлекли други хора със себе си. Не им е достатъчно да вършат лоши неща сами — искат да намерят и други, които да ги придружават, да вършат лоши неща с тях, да се съпротивляват на Бог и да смущават делото на Неговия дом с тях, да се съмняват в Бог и да Го отричат с тях. Антихристите са изпълнени с представи и фантазии за всеки аспект на Божията същност. Те не само че не са способни да познаят Божията същност от всичко, което Той върши — те също така щателно анализират, изучават, изпитват и осъждат Божията същност, и дори тайно се съревновават с Бог, като казват: „Не си ли уникален? Не си ли богът, който господства над съдбата на човечеството? Как можа да допуснеш да се случат такива неща на хора, които вярват в теб? Ако ти си уникалният бог, изобщо не бива да позволяваш на никаква вражеска сила да прониква в твоето работно място“. Що за приказки са това? Винаги, когато нещо се случи в църквата,

антихристите са първите, които ще се изправят и ще кажат подривни неща, негативни и осъдителни думи. Те са първите, които ще се изправят и ще спорят с Бог, ще Му се противопоставят, като изискват от Него да направи това и онова. Именно в онези моменти, когато Божият дом е изправен пред трудности или заплетени проблеми, антихристите са преизпълнени с радост. Това са моментите, когато са най-щастливи и доволни, когато изпитват най-силна радост. Те не само че не са способни да отстояват интересите на Божия дом — не, те стоят отстрани, наблюдават и се смеят, очакват с нетърпение да избухне бунт в Божия дом, всички Негови избраници да бъдат заловени и разпръснати, а делото на Неговия дом да не може да напредва повече. Тогава те биха били толкова щастливи, колкото са навръх Нова година. И всеки път, когато бъде уредено и разрешено нещо, което се е случило в Божия дом, когато братята и сестрите си извлекат поука от него, тогава се произнася „присъдата“ на антихристите. Това е и моментът, в който антихристите са най-унили, тъжни и отчаяни. Те не могат да понасят да виждат братята и сестрите да се справят добре или последователите на Бог да имат вяра и да са изпълнени с увереност, докато Го следват. Те не могат да понасят да виждат братята и сестрите да променят нрава си под напътствието на Божиите слова и да изпълняват дълга си предано, а делото да става все по-добро. Те не могат да понасят да виждат църквата да процъфтява или Божият план за управление да се развива постепенно в добра посока — а още повече мразят, когато хората постоянно проповядват Божиите слова, свидетелстват за Бог и възхваляват Неговата обичливост и Неговия праведен нрав. Нещо повече — те ненавиждат, когато хората търсят Бог, когато Му се молят и търсят Неговите слова, каквото и да им се случи, покоряват Му се и спазват Неговото устройване. Дори докато антихристите се хранят от Божия дом, наслаждават се на Божиите слова и на всички блага на Неговия дом, често им се иска да имат възможност да се присмеят на Божия дом. Те с нетърпение чакат всички вярващи в Бог да се разпръснат и Божието дело да не може да напредва повече. Затова, когато нещо се случи с Божия дом, вместо да го защитят или да мислят за начини за разрешаване на проблема, или да защитят братята и сестрите с всички сили, или да се обединят с тях, за да се справят с въпроса в единомислие, като дойдат заедно пред Бог и се покорят на Неговото върховенство, антихристите стоят отстрани, като се смеят, предлагат лоши съвети, унищожават и смущават. В критичен момент те дори подават ръка на външни хора за сметка на Божия дом, като така действат като слуги на Сатана, умишлено смущават и чупят неща. Не са ли такива хора врагове на Бог? Колкото по-критичен е моментът, толкова по-явно се разобличава тяхното дяволско подобие. Колкото по-критичен е моментът, колкото по-богат на събития е той, толкова повече се разобличава тяхното дяволско подобие в най-големи подробности и в най-пълна степен. Колкото по-критичен е моментът, толкова повече помощ оказват те на външни хора за сметка

на Божия дом. Що за нещо са те? Такива хора братя и сестри ли са? Те са хора, които вършат разрушителни, отвратителни неща. Те са Божии врагове, те са дяволи, сатани, зли хора, антихристи. Те не са братя и сестри и не са кандидати за спасение. Ако наистина бяха братя и сестри, хора от Божия дом, тогава при всеки проблем, който възниква в Божия дом, те щяха да обединят сърце и ум с братята и сестрите си, за да се изправят срещу него и да се справят с него в единомислие. Нямаше да бъдат странични наблюдатели, а още по-малко щяха да гледат отстрани и да се смеят. Само хора като антихристите биха стояли отстрани, биха се смели и биха чакали с нетърпение Божият дом да бъде сполетян от нещо лошо.

Същността на антихристите може да бъде разобличена в който и да е и във всеки въпрос. Тя е съвсем неприкрита. Каквото и да правят, какъвто и да е въпросът, всички възгледи и всички видове нрав, които разкриват, са отблъскващи за човека и за Бог. Те не само причиняват унищожение, прекъсване и смущение във всички неща, които възникват, като се смеят отстрани, но често се изправят срещу Бог и Го изпитват. Какво означава да изпитваш Бог? (В сърцето си те не вярват в Бог и казват някои неща или използват някои хитрости, за да изпитат Неговите мисли, като се опитват да разберат какви са те.) Това се случва често. В случая с Йов как Сатана изпита Бог? (Първия път, когато Сатана проговори, той каза, че ако Бог лиши Йов от домакинството и от притежанията му, Йов вече няма да се покланя на Бог. Втория път каза, че ако Бог порази плътта и костите на Йов, той ще се отрече от Бог. Сатана искаше да изпита Бог, като направи така, че бедствия да сполетят Йов.) Това изпитване ли е? Това точно определение за понятието ли е? (Не.) Строго погледнато, тези пасажи се отнасят до обвинение. Това, което Сатана имаше предвид, като каза тези неща, беше: „Не каза ли, че Йов е съвършен човек? С всички добри неща, които си му дал, как би могъл да не ти се покланя? Ако го лишиш от тези добри неща, мислиш ли, че той пак ще ти се покланя тогава?“. Това е обвинение. Какво тогава означава изпитването? Сатана накара разбойници да ограбят и плячкосат притежанията на Йов. За Йов това беше изпитване. Как така е изпитване? Ето така: „Не вярваш ли в бог? След като те лиша от тези неща, да видим дали все още ще вярваш в него тогава!“. А как го разбра Йов все пак? Като вярваше, че това е изпитание от Бог, той не се бореше, нито спореше, нито каза нещо — покори се и го прие от Бог. Такива са и нещата, които се случиха на Господ Исус: Сатана Го накара да превърне камъни в храна и показа на Господ Исус цялата слава и богатства на света, и Го накара да се преклони в обожание пред него. Това бяха изкушения. А какви неща вършат антихристите, за да изпитват Бог? (Антихристите нямат богобоязливи сърца. Те вършат зло, дори когато знаят, че е такова. Искат да изпитат Бог, за да видят дали ще ги споходи Неговото наказание. Тъй като не вярват в Божия праведен нрав, когато вършат зло, на тях им липсва осъзнатостта за съвест.) Това е изпитване. Те подхождат към него с нагласата „да опитаме и да видим“. Искат да видят какво точно ще

направи Бог: „Не е ли бог величествен и гневлив? Е, аз тиранизирам църквата и съм извършил толкова много лоши неща зад гърба на бог и на човека — знае ли бог за това? Ако в мен няма тъга и не изтърпя някакво плътско наказание, това означава, че бог не знае“. Те прилагат малки номерца, за да проверят дали Бог е всемогъщ, да проверят дали Той наблюдава най-съкровените кътчета в сърцата на хората. Ето това са изпитванията. Те искат да потвърдят истинността на въпроса, да проверят дали Бог наистина ще предприеме действия и дали Той наистина съществува. Ето това са изпитванията.

Някога в континентален Китай имаше един антихрист, който подведе група хора. Той видя, че Божият дом организира хорове и пее химни в чужбина, и си помисли: „Ако вие можете да имате хорове в чужбина, и ние можем да го направим тук“. И така, той събра хора от различни места, за да пеят в хор. Събра и голяма публика за тях. Беше голяма сцена. Защо направи това? От една страна, той установяваше независимо царство, което няма нужда от обяснение. От друга страна, това, което имаше предвид, беше: „Богът, в когото вярваме, е истинският бог и ние имаме делото на светия дух. Може да сме във враждебна среда, в която големият червен змей ни преследва и ни държи под строго и внимателно наблюдение, но нека покажем на хората дали бог ни закриля. Да видим дали нещо може да ни се случи. Да видим дали можем да бъдем арестувани“. Що за нагласа е това? (На изпитване.) Това е изпитване — той развява такива знамена и използва такива лозунги като вярата, че Бог е всемогъщ и вездесъщ, за да провери какво всъщност ще направи Бог, обзалага се с Него и се съревновава с Него. Това се нарича „изпитване“. Когато на някои хора им кажат: „Не може да ядеш това. Ще ти разстрои стомаха“, те казват: „Не ви вярвам, ще го ям! Да видим дали Бог ще ми разстрои стомаха или не“. И така, те го изяждат и то наистина им разстройва стомаха. А те си мислят: „Защо Бог не ме защити? На другите хора им разстрои стомаха, но това се случи, защото те не вярват в Бог. Аз вярвам в Бог. Защо и на мен ми разстрои стомаха като на всички останали?“. Що за поведение е това? (Изпитване.) То е резултат от това, че не познават Бог. Но при антихристите има нещо допълнително: те изобщо не признават съществуването на Божията същност, затова правят нещата със собствени усилия и според собствените си фантазии, а не ги правят с вяра. Вместо това те изпитват Бог. Използват поведението си и моментните си мисли и импулси, за да проверят дали Бог съществува, дали Неговото всемогъщество е реално и дали Той наистина може да ги защити. Ако експериментът им е успешен, тогава вярата им ще продължи въз основа на това. Ако се провали, ако Бог ги разочарова, какво ще направят? Ще кажат: „Няма повече да вярвам в бог. Не изглежда да го е грижа за хората. Всички казват, че бог е убежище за човека — както аз го виждам, не е задължително да е така. По отношение на тези думи хората трябва да си направят някакви резервни планове за в бъдеще. Не могат да бъдат толкова глупави по отношение на нещата.

Хората трябва сами да се справят с делата си — не могат да разчитат на бог за всичко“. Това е резултатът, който са извлекли от изпитването си. Какво ще кажете за този резултат? Такъв ли ще бъде резултатът за хората, ако се стремят към истината? (Не.) Защо не? Ако хората се стремят към истината, в крайна сметка ще постигнат добър, положителен резултат и награда. Тоест, независимо какви неща правят хората, Бог има Своите начини и принципи на действие в отговор на тези неща и на отнасяне към тях, а хората имат своите задължения, които да изпълняват, и собствените си инстинкти. Бог им дарява техните инстинкти. Той вече им е дал принципи, така че хората трябва да действат според тези принципи под напътствието на Божиите слова. При някои неща на пръв поглед изглежда, че Бог трябва да закриля човека, но това „трябва“ от човека ли идва или от Бог? (От човека.) То е измислено в ума на човека. Това „трябва“ не е истината. То не е отговорност на Бог. И така, какво точно ще направи Бог тогава? Бог има Своите начини на действие и Той има Своите принципи. Понякога, като не те закриля, Той те разкрива, като вижда какъв път избираш. Понякога, посредством враждебна среда, Той усъвършенства познанието ти в някоя област, като ти позволява да придобиеш аспект от истината и да се промениш в някакво отношение. Той те укрепва и те кара да растеш. Накратко казано, както и да действа Бог, Той има Своите принципи и причини, както и Своите цели и задачи. Ако приемеш за истина идеята, че „Бог трябва да ме закриля и Той трябва да действа по еди-какъв си начин“, и я отстояваш като такава, като предявяваш изисквания към Бог въз основа на нея, тогава когато Бог не действа по този начин, между теб и Бог ще възникне конфликт. Когато възникне този конфликт, Бог няма да е виновен. Кой ще е виновен? (Човекът.) Започва се с проблем във възгледите на хората, в това, че заемат грешната позиция, че заемат грешното положение. Когато искаш от Бог да действа по определен начин, ти ще се чувстваш доста обоснован. Но ако погледнеш през друга призма, когато можеш да се покориш и да приемеш, тогава ще почувстваш, че твоите обосновки не издържат и че това са твоят покварен нрав и неразумни изисквания. Когато можеш да приемеш, Бог ще ти дари мярката истина и познание, които трябва да придобиеш. Както Той го вижда, това е елементът на истината, който най-много трябва да придобиеш, а не някаква дребна благодат или благословия. Само Бог знае кое е най-важно за теб и Той предоставя ресурс на хората и им дава в правилния момент и в точната мярка. Антихристите, от друга страна, не признават истината или делото на Светия Дух. Който и да разговаря за истината и да свидетелства за Божията любов и спасение, антихристът не само ще откаже да го приеме, но и ще бъде отвратен от него и ще му се съпротивлява. Това е разликата между антихристите и обикновените покварени хора.

Тук ще приключим нашето общение по темата за отричането от страна на антихристите на Божията идентичност и Неговата същност на уникалност. Имате

ли още въпроси? (Боже, имам въпрос. Срещам много вярващи в Господ, когато проповядвам евангелието, и всички те твърдо се придържат към онзи възглед на Павел, който гласи: „За мене да живея е Христос“. Те смятат, че ако могат да изпълнят критерия на думите на Павел, могат да станат бог. Това друго проявление на антихристите ли е, а също и отричане на Божията същност на уникалност?) В общи линии, да. Това, че антихристите отричат уникалността на Бог, се дължи главно на факта, че те самите искат да бъдат бог. Думите на Павел са им особено любими: „За мене да живея е христос, да живея е бог, с живота на бог аз съм бог“. Те вярват, че ако този възглед е валиден, имат надежда да станат бог, да царуват като царе и да упражняват контрол над хората. Ако не е, тогава надеждите им да царуват като царе и да станат бог са разбити. Накратко казано, Сатана винаги иска да бъде наравно с Бог — същото важи и за антихристите: те също притежават тази същност. Например сред онези, които следват Бог, има хора, които постоянно възхваляват Бог и свидетелстват за Него, свидетелстват за Неговото дело и за въздействието, което съдът и наказанието на Неговите слова имат върху човека. Те възхваляват цялото дело, което Бог върши, за да спаси човека, и възхваляват цената, платена от Бог. Антихристите искат ли също да се наслаждават на всичко това? Те искат да се наслаждават на подкрепа, ласкателства, възхвала — дори на похвала от хората. И какви други срамни идеи им хрумват? Те искат хората да вярват в тях, да зависят от тях във всичко. Добре е хората да се уповават и на Бог — но ако докато зависят от Бог, за тях е по-реалистично и по-истинско да се уповават на антихристите, тогава антихристите ще бъдат изключително доволни. Ако докато възхваляваш Бог и изброяваш благодатта, която Бог ти е дал, изброяваш и всички заслуги на антихристите и пееш в тяхна възхвала сред братята и сестрите си, като разгласяваш надлъж и нашир всичко, което те правят, тогава те ще бъдат страшно удовлетворени в сърцата си и ще се чувстват доволни. И така, ако погледнем от гледна точка на природата същност на антихристите, когато кажеш, че Бог притежава власт, че Той е праведен и че е способен да спасява хората, когато кажеш, че само Бог притежава такава същност, че само Бог може да върши такова дело и никой не може да заеме Неговото място или да Го представлява при вършенето на тези неща, нито някой би могъл да притежава тази същност и да върши тези неща: когато кажеш това, антихристите не приемат тези думи в сърцата си и отказват да ги признаят. Защо не ги приемат? Защото имат амбиции — това е едната страна на въпроса. Другата страна е, че те не вярват, нито признават, че въплътената плът е Бог. Винаги, когато някой каже, че Бог е уникален, че само Бог е праведен, те възразяват в сърцата си и вътрешно се съпротивляват, като казват: „Грешка — и аз съм праведен!“. Когато кажеш, че само Бог е свят, те казват: „Грешка — и аз съм свят!“. Павел е пример за това: когато хората разпространяваха словото на Господ Исус Христос, като казваха, че Господ Исус Христос е дал Своята

скъпоценна кръв за човечеството, че Той е служил като принос за грях и е спасил цялото човечество, и е изкупил цялото човечество — как се почувства Павел, като чу това? Призна ли той, че всичко това е Божие дело? Призна ли, че Онзи, Който беше способен да направи всичко това, е Христос и че само Христос би могъл да направи всичко това? И призна ли, че само Онзи, Който беше способен да направи всичко това, може да представлява Бог? Не. Той каза: „Щом Исус можа да бъде разпнат, тогава и хората могат да бъдат разпнати! Ако той можа да даде своята драгоценна кръв, тогава и хората могат! Освен това и аз мога да проповядвам, и съм по-знаещ от него, и мога да понасям страдания! Ако казваш, че той е христос, тогава не трябва ли и аз да бъда наречен христос? Ако прогласяваш неговото свято име, тогава не трябва ли да прогласяваш и моето? Ако той е пригоден да бъде наречен христос, ако той може да представлява бог и ако той е синът на бог, тогава не сме ли и ние такива? Ние, които сме способни да страдаме и да плащаме цена, и които можем да се трудим и да работим за бог — не можем ли и ние да бъдем наречени христос? По какъв начин това да бъдеш одобрен от бог и да бъдеш наречен христос се различава от христос?“. Накратко, антихристите не са схванали аспекта на Божията същност, който е Неговата уникалност, и не разбират какво всъщност представлява уникалността на Бог. Те вярват: „Да бъдеш христос или да бъдеш бог е нещо, към което човек се стреми със силата на уменията и способностите, точно както човек придобива власт чрез борба. Като имаш същността на бог, това не означава, че можеш да бъдеш наричан христос. Да бъдеш христос е трудно извоюваният резултат от собствените умения. Точно както е в света — който е по-умел и по-способен, може да бъде голям чиновник и да има последната дума“. Това е тяхната логика. Антихристите не признават Божието слово за истината. Същността и нравът на Бог, за които се говори в Божиите слова, са неразбираеми за тях. Те са лаици и външни хора, те са невежи, затова речта им се състои изцяло от думите на външни хора, от думи без духовно разбиране. Ако са работили няколко години и смятат, че са способни да страдат и да плащат цена, че могат да говорят празни приказки, докато проповядват доктрини, че са се научили да бъдат лицемери и могат да подвеждат другите и са спечелили одобрението на някои от тях, тогава те вярват, разбира се, че са способни да станат христос и да станат бог.

Имате ли още въпроси? (Боже, би ли разговарял още малко с нас за това какво означава да се изпитва Бог? По какви начини у хората се проявява изпитването на Бог?) Бог е подлаган на изпитване, когато хората не знаят как действа Бог, не Го познават или разбират, и затова често предявяват към Него някои неразумни изисквания. Например, когато някой е болен, той може да се моли на Бог да го излекува. „Няма да търся лечение — да видим дали Бог ще ме излекува“. И така, след като се е молил доста време без никакви действия от страна на Бог, той казва: „Тъй като Бог не направи нищо, ще взема лекарство и ще видя дали Той ще ми

попречи. Ако лекарството ми заседне в гърлото или ако разлея малко вода, това може да е начинът, по който Бог ми пречи и ме спира да го взема“. Ето това е изпитване. Или например ти си изпратен да проповядваш евангелието. При нормални обстоятелства всички решават чрез общение и обсъждане какво изисква твоят дълг и какво трябва да направиш, а след това ти действаш, когато му дойде времето. Ако нещо се случи, докато действаш, това е Божие върховенство — ако Бог би ти попречил, Той ще го направи активно. Да кажем обаче, че казваш в молитва: „О, Боже, днес излизам да проповядвам евангелието. В съответствие с Твоето намерение ли е да изляза? Не знам дали днешният потенциален приемник на евангелието може да го приеме, нито как точно Ти ще упражниш върховенството Си над това. Моля за Твоите подредби, за Твоето напътствие, да ми покажеш тези неща“. След като се помолиш, седиш там, неподвижен, след което казваш: „Защо Бог няма какво да каже по въпроса? Може би не чета достатъчно Неговите слова, затова Той не може да ми покаже тези неща. Ако е така, веднага ще изляза. Ако падна по лице там, това може да означава, че Бог ме спира да отида, а ако всичко мине гладко и Бог не ми попречи, това може да означава, че Бог ми позволява да отида“. Това е изпитване. Защо го наричаме изпитване? Божието дело е практическо. Достатъчно е хората просто да изпълняват дълга, който трябва да изпълняват, да подреждат ежедневието си и да живеят живота си на нормална човешка природа по начин, който е в съгласие с принципите. Не е нужно да изпитват как ще действа Бог или какви насоки ще даде Той. Занимавай се само с това, което трябва да правиш. Недей винаги да имаш допълнителни мисли като например: „Позволява ли ми Бог да направя това? Ако го направя, как ще се отнесе Бог с мен? Правилно ли е да го направя по този начин?“. Ако нещо е очевидно правилно, тогава се занимавай само с неговото извършване. Не мисли за това и онова. Разбира се, добре е да се молиш, да се молиш за Божието напътствие, Той да напътства живота ти през този ден, Той да напътства дълга, който изпълняваш днес. Достатъчно е човек да има сърце и отношение на покорство. Например ти знаеш, че ако докоснеш ток с ръка, ще получиш токов удар и може да изгубиш живота си. И все пак си мислиш: „Няма страшно, Бог ме закриля. Просто трябва да опитам, да видя дали Бог ще ме защити и да видя какво е усещането да бъда закрилян от Бог“. След това докосваш тока с ръка и в резултат на това получаваш токов удар — това е изпитване. Някои неща са очевидно погрешни и не бива да се правят. Ако въпреки това ги направиш, за да видиш каква ще е реакцията на Бог, това е изпитване. Някои хора казват: „На Бог не му харесва хората да се гиздят прекалено и да носят тежък грим. Тогава аз ще направя това и ще видя какво е усещането Бог да ме укорява вътрешно“. И така, след като са се гримирали, те се поглеждат в огледалото: „Божичко, приличам на жив призрак, но чувствам само, че е малко отвратително и не мога да се погледна в огледалото. Не чувствам нищо друго — не чувствам Божията

ненавист и не чувствам Неговите слова да слизат веднага, за да ме поразят и осъдят“. Що за поведение е това? (Изпитване.) Ако понякога си нехаен в дълга си и ясно съзнаваш, че е така, достатъчно е просто да се покаеш и да направиш обрат. Но ти винаги се молиш така: „О, Боже, бях нехаен — моля Те, дисциплинирай ме!“. Каква роля играе съвестта ти? Ако имаш съвест, трябва да поемеш отговорност за собственото си поведение. Трябва да го овладееш. Не се моли на Бог — тази молитва ще се превърне в изпитване. Да превърнеш едно много сериозно нещо в шега, в изпитване, е нещо, което Бог ненавижда. Когато хората се молят на Бог и Го търсят, когато са изправени пред проблем, а също и в някои от техните нагласи, изисквания и начини на действие в отношението им към Бог, често възникват някои изпитвания. Главно какво включват тези изпитвания? Това, че искаш да видиш как ще действа Бог или искаш да видиш дали Бог може или не може да направи нещо. Искаш да изпитваш Бог, искаш да използваш този въпрос, за да провериш какъв е Бог, да провериш кои слова, изречени от Бог, са правилни и точни, кои могат да се сбъднат и кои Той може да осъществи. Всичко това са изпитвания. Тези начини на действие редовно ли се проявяват у вас? Да кажем, че има нещо, за което не знаеш дали си го направил правилно или дали то е съгласно истините принципи. Ето два метода, които могат да потвърдят дали това, което си направил по този въпрос, е изпитване, или е нещо положително. Единият метод е да имаш смирено и търсещо истината сърце, като казваш: „Ето как се справих с това, което ми се случи, и как погледнах на него, и какъв е резултатът сега, след като се справих по този начин. Не мога да преценя дали всъщност трябваше да направя това“. Какво мислите за това отношение? Това е отношение на търсене на истината — в него няма изпитване. Да предположим, че кажеш: „Всички заедно вземаме решение за това след общение“. Някой пита: „Кой отговаря за това? Кой е главният вземащ решение?“. А ти казваш: „Всички“. Намерението ти е следното: „Ако кажат, че това нещо е било решено съгласно принципите, ще кажа, че аз съм го направил. Ако кажат, че не е било решено съгласно принципите, първо ще премълча за това кой го е направил и кой е взел решението. По този начин дори да настояват и да се опитат да хвърлят вината върху някого, няма да я хвърлят върху мен, и ако някой бъде опозорен, няма да съм само аз“. Ако говориш с такова намерение, това е изпитване. Някой може да каже: „Бог ненавижда човек да следва светските неща. Той ненавижда неща като възпоменателните дни и празниците на човечеството“. Сега, след като знаеш това, можеш просто да направиш всичко възможно да избягваш такива неща, доколкото обстоятелствата позволяват. Да кажем обаче, че умишлено следваш светските въпроси, докато правиш неща по време на празник, и докато ги правиш, намерението, което таиш, е следното: „Просто гледам дали Бог ще ме дисциплинира за това, което правя, дали Той ще ми обърне внимание. Просто гледам какво отношение наистина има Той към мен, колко дълбока е Неговата

ненавист. Казват, че Бог ненавижда това, казват, че Той е свят и се отвращава от злото, така че ще видя как Той се отвращава от злото и как ще ме дисциплинира. Ако, когато правя тези неща, Бог ми изпрати повръщане и диария, и ако ме накара да се чувствам замаян, неспособен да стана от леглото, тогава ще изглежда, че Бог наистина ненавижда тези неща. Той няма просто да говори — фактите ще го потвърдят“. Ако винаги се надяваш да видиш такава сцена, що за поведение и намерения имаш? Ти изпитваш. Човек никога не трябва да изпитва Бог. Когато изпитваш Бог, Той се крие от теб и отвръща лицето Си от теб, и молитвите ти са безполезни. Някои може да попитат: „Няма ли да проработи, дори ако съм искрен в сърцето си?“. Да, дори ако си искрен в сърцето си. Бог не позволява на хората да Го изпитват. Той се отвращава от злото. Когато таиш тези нечестиви идеи и мисли, Бог ще се скрие от теб. Той вече няма да те просветлява, а ще те остави настрани и ти ще продължиш да вършиш глупави, прекъсващи и смущаващи неща, докато не бъдеш разкрит. Това е последствието, което настъпва, когато хората изпитват Бог.

(Боже, имам въпрос. Аз управлявам оборудването в църквата. Отношението ми към този дълг винаги е лекомислено и несериозно. Братята и сестрите посочиха грешките ми и ме кастриха, и разговаряха с мен за примера, който Бог някога е дал с един човек, който тайно пиел сироп за кашлица: Бог не го дисциплинирал, нито го укорил, а го отстранил, след като човекът изпил сиропа. Божият нрав не търпи човешките оскърбления — зная тези слова, но моят възглед е, че Бог е милостив и любящ, че Той вероятно няма да се отнесе с мен така, както се е отнесъл с онзи човек. Затова не съм се страхувал. Въз основа на днешното Божие общение чувствам, че подхождам със съмнение към Неговия праведен нрав и че имам поведение на антихрист: изпитвам Бог, без никога да се боя от Него.) Отношението, което Бог има към даден човек, не се основава на това дали този човек се бои от Него, нито се основава на преходното отношение, което този човек може да има към даден въпрос. Бог не счита за сериозни проблеми лошите навици и безотговорните порядки, които човек може да покаже и разкрие в банални житейски въпроси. Достатъчно е просто да си способен да се посветиш на съществения си дълг и да поемеш отговорност за него. Ако чувстваш, че вечно си неспособен да поемеш отговорност за управлението на оборудването и не можеш да вложиш всичките си сили, за да го управляваш добре, какво показва това? Отчасти показва, че не си добър в управлението. Освен това показва, че не си много подходящ за тази работа. Ако считаш, че ако останеш на тази работа, това може да доведе един ден до бедствие, по-добре е да препоръчаш някой друг за нея. Нека някой в църквата, който е подходящ за задачата, да те замести, а след това иди да вършиш работа, в която си добър и която ти е интересна, и бъди предан в изпълнението на този дълг. Освен това, ако някой наистина обича истината и наистина желае да се бои от Бог и да отбягва злото, да живее с

достойнство и да не бъде ненавиждан от другите, а уважаван от тях, тогава той трябва да е решен да върши всичко добре. И докато го прави, трябва да има решимостта пред Бог да каже: „Боже, моля Те, дисциплинирай ме, ако се представя зле — моля Те, извърши Своето дело“. Хората са лоши управители на другите. В най-добрия случай те могат да научат някого да стане талант в една област. Но когато става въпрос за пътя, по който върви някой, за неговите възгледи за живота, за целите, които избира в живота, и за това какъв тип човек ще избере да бъде, никой не може да му помогне. Божиите слова и единствено Бог могат да променят хората. Как се осъществява това? В това отношение самите хора са безпомощни, те трябва да оставят Бог да се справи с нещата. И така, какви критерии трябва да изпълни човек, за да позволи на Бог да върши делото Си, преди Той да има желание за това? Първо, трябва да има решителност, трябва да има такова желание, като каже: „Знам, че никога не съм успявал да свърша тази задача добре. Братята и сестрите не са доволни — аз самият не съм доволен — но искам да я свърша добре. Какво да направя? Ще застана пред Бог в молитва и ще Му позволя да върши делото Си в мен“. Ако искаш Бог да върши делото Си в теб, първото нещо, което се изисква от теб, е да си способен да страдаш — когато Бог те дисциплинира, когато Той те укорява, трябва да си способен да го приемеш. Да бъдеш покорен и приемащ в сърцето си, е началото на доброто вършене на всяко нещо. Справедливо е да се каже, че преди да бъде напълно спасен, всеки ще има съмнения относно Божията праведност и всемогъщество. Различното е, че обикновените, покварени хора могат, макар просто да се съмняват, да изпълняват дълга си нормално, да се стремят към истината и да опознават Бог малко по малко. Тяхното субективно желание е активно и положително. При антихристите е точно обратното: техните субективни желания не са приемащи и покорни и те не се домогват до признаване. Вместо това се съпротивляват. Не приемат. Какво тогава е доброто у обикновените, покварени хора? В дъното на сърцето си те приемат и обичат положителните неща — просто поради покварения си нрав на моменти не могат да се въздържат, когато се справят зле и нещата са извън техните възможности, извън техния обсег, и затова често са негативни и слаби в сърцето си, и чувстват, че Бог не ги иска, че Той ги ненавижда. Добро чувство ли е това? Добре е да имаш такова чувство — това означава, че имаш шанс да бъдеш спасен, и е знак, че можеш да бъдеш спасен. Ако дори не чувстваш това, тогава надеждите ти да придобиеш истината и да бъдеш спасен са доста малки. Именно наличието на това чувство показва, че ти все още имаш съвест, достойнство и почтеност — че в теб все още има рационалност. Ако нямаш дори тези неща, тогава ти наистина си антихрист, неверник. В момента ти имаш само някои модели на поведение на неверник, малко от това, което той разкрива, малко от неговия нрав, но все пак не си неверник. В очите на Бог ти вярваш в Него и си Негов последовател, въпреки че за теб остават много проблеми и недостатъци по

пътя на вярата в Него, в твоя стремеж, във възгледите ти и във всеки аспект на личния ти живот. Как тогава да бъдат разрешени тези проблеми? Това е лесно. Щом отговаряш на основните изисквания да имаш съвест и разум, да се стремиш към истината и да обичаш положителните неща, всички тези проблеми могат да бъдат разрешени — това е просто въпрос на време. Щом можеш да приемеш истината и укора и дисциплинирането, които идват от Бог, ти вече си преминал първото препятствие. Второто препятствие е, че от своя страна трябва да се научиш да преодоляваш покварения си нрав и различните състояния, които възникват в теб, когато ти се случи всяко нещо, и да се научиш да разрешаваш проблемите с Божиите слова, докато четеш Божиите слова, слушаш общение и свидетелствата за преживяване на братята и сестрите. Трябва да си способен да заставаш често пред Него, като Му разказваш за положението и състоянията си, както и за проблемите, пред които си изправен, като Му ги казваш открито и искрено приемаш Неговото кастрене, Неговото дисциплиниране и укор, и дори Неговото разкриване относно теб и отношението Му към теб — сърцето ти трябва да остане отворено за Него, а не затворено. Докато сърцето ти остава отворено, съвестта и разумът ти могат да служат за цел и истината ще е способна да влезе в теб и да предизвика промяна в теб. Всички тези проблеми тогава могат да бъдат разрешени. Те не са неразрешими. Нито един от тях не е голям проблем. Обичайно е хората да бъдат нехайни при изпълнението на дълга си. Това е най-честото състояние, в което се намира цялото покварено човечество. Едното състояние е да си пълен с лъжи, другото е да лентяйстваш, да си нехаен и безотговорен във всичко, да си в състояние на мотаене, в състояние на претупване — това е нормата за цялото покварено човечество. Тези неща са в много по-малка степен лоши от съпротивата на човека срещу Бог и отказа му от истината. Те дори не са онова, което Бог гледа в човека. Ако Бог измерваше педантично хората, тогава при всяка казана от тях грешна дума Той нямаше да ги иска. Ако някога са направили малка грешка, Той нямаше да ги иска. Ако хората бяха прибързани поради младостта си и вършеха нещата нетърпеливо, Бог нямаше да ги харесва и тогава те щяха да бъдат онези, които Той би изоставил и отстранил. Ако нещата стояха така, нито един човек нямаше да бъде спасен. Някои ще кажат: „Нима Ти не каза, че Бог заклеймява хората и решава изхода им чрез тяхното поведение?“. Това е друг въпрос. По човешкия път на стремеж към истината, за да се постигне промяна в нрава и спасение, такива състояния на човека са, както Бог ги вижда, най-честите от всички, толкова обикновени и банални, че няма накъде повече. Бог дори не ги гледа. Какво гледа Той? Той гледа дали имаш положителен стремеж и какво е отношението ти към истината и към положителните неща, както и към стремежа към промяна в нрава. Той гледа дали имаш такова желание, дали се стремиш. Когато Бог види, че имаш тези неща, че съвестта ти те укорява, когато сгрешиш, и че знаеш да мразиш това, че знаеш да

дойдеш пред Бог в молитва и да Му се изповядаш и да се покаеш, тогава Той казва, че за теб има надежда, че няма да бъдеш отстранен. Мислиш ли, че Божият праведен нрав, Неговата милост и любов са все празни фрази? Именно защото Бог има такава същност, Той има отношение към всеки тип човек и тези отношения са изключително практически — изобщо не са празни.

Този разговор за същността на антихристите, който водим от известно време, е предназначен да бъде чут от всички, отчасти за да могат да разбират и да разпознават антихристите, да определят кои са те и да ги отхвърлят. Също така го водим и за да знаят всички, че всеки има нрав на антихрист, подобно на антихристите, но само истинските антихристи трябва да бъдат отстранени и изоставени, докато обикновените хора с нрав на антихрист са онези, които Бог ще спаси, а не онези, които Той ще отстрани. Общението с хората за същността на антихристите и за всеки аспект на техния нрав не е с цел да се заклеймяват хората — то е с цел да се спасяват хората, да им се дава път, да им се позволи да видят ясно какъв покварен нрав имат те всъщност, за какво в действителност говори Бог, когато казва, че човечеството е Негов враг, и защо Той би казал това — какви точно видове покварен нрав у човека и какви разкривания на съпротива и непокорство срещу Бог у човека Го карат да говори така, да прави тези заклеймявания. Именно защото Бог иска да спаси човека, защото Той не изоставя човечеството, нито Своите последователи, нито онези, които Той е избрал, Той неуморно говори и работи по такъв начин. Бог говори и върши делото Си така, не просто за да накара хората да разберат колко обичлив е Той, колко искрен и търпелив е с хората, колко много усилия е положил. Каква е ползата от разбирането на тези неща? Когато хората разбират тези неща, те изпитват не повече от малко благодарност към Бог — но покварeният им нрав изобщо не е изкоренен. Бог говори с такова искрено търпение, за да позволи на хората да видят, че Бог е положил усилия и е взел решение да спаси хората — Той не се шегува. Бог иска да спаси човечеството и е решен да го направи. Как да се види това? Няма аспект на истината, по който Бог да говори от една страна или от един ъгъл, нито говори по един-единствен начин — вместо това Той го казва на хората от различни ъгли, по различни начини, с различен език и в различна степен, за да могат хората да познаят покварения си нрав и себе си, и от това да разберат посоката, която трябва да поеме техният стремеж, и какъв път трябва да поемат. Той прави това, за да изоставят и променят хората своя сатанински, покварен нрав и да се избавят от философиите за светските отношения, от начините на оцеляване и от методите и начините на живот, с които Сатана покварява хората, като вместо това ги накара да живеят според начините, методите, посоките и целите, които Бог е показал на хората и които им е казал. Бог не върши всичко това, за да накара хората да го приемат, да им позволи да видят Неговите ревностни и грижовни намерения или колко трудно е да върши всичко, което върши. Не ти е нужно да знаеш това. Съсредоточи се

само върху намирането на това, което трябва да практикуваш в словата, които Бог казва, и върху разбирането на истината и Божиите намерения в тях. Навлез в истината реалност, живей според истините принципи, постъпвай и действай според истините принципи и изпълни поръчението, дадено ти от Бог, така че да постигнеш спасение. Така Бог ще бъде удовлетворен и въпросът за спасението на човека ще бъде изцяло осъществен, което ще бъде от полза и за човека. А що се отнася до онези моменти, когато в това, което хората казват, все още има голяма доза доктрина, когато са твърде повърхностни в действията си, когато винаги са нехайни, когато немарливостта им е непреодолима — особено при младите хора, които не са склонни да спазват правила, които понякога обичат да си поспиват по-дълго, които имат някои навици, които не са съвсем разумни или не са поучителни за другите — не насилвайте тези неща. Подхождайте бавно към тях. Щом си готов да се стремиш към истината и можеш да полагаш усилия с Божиите слова, и можеш често да идваш пред Бог, като отваряш сърцето си за Него, Той ще върши делото Си. Никой не може да промени някой друг с човешка сила или с човешки средства, включително родителите ти, които не могат да те променят.

Това, че днес си дошъл в Божия дом, е дело на Бог, и това, че можеш да слушаш проповеди тук, сигурно и неизменно, дори в тази епоха, сред злите тенденции, и да изпълняваш дълга си, без да печелиш и стотинка — това е делото на Бог. Защо Бог върши това? Какво у теб Бог намира за благоприятно? Това, че имаш известно чувство за справедливост и имаш съвест, изпитваш неприязън към злите тенденции и харесваш положителните неща, очакваш с нетърпение идването на Божието царство, царуването на Христос и на истината. Ти имаш тези желания и Бог гледа благосклонно на тях, което е и причината Той да те доведе в Своя дом. Мислиш ли, че Бог не вижда тези твои лоши недостатъци и навици? Бог възприема недостатъците ти — Той знае за всички тях. Ако Той знае, защо не се погрижи за тях? Такива неща карат хората да изпитват противоречия в сърцето си в много случаи. Те казват: „Би ли спасил Бог някого като мен? Може ли някой като мен да постигне спасение? Аз съм толкова нечестив и покварен, толкова неохотно се покорявам на дисциплиниране, толкова съм непокорен — и се съпротивлявам на Бог, и се съмнявам в Него. Как може Бог все пак да ме е избрал?“. Какво те яде отвътре? Само Бог може да те спаси. Трябва да вярваш, че Той може да го направи. Достатъчно е просто да се съсредоточиш върху слушането на Божиите слова, върху приемането и практикуването им. Не оставай блокиран в тези други въпроси — недей да си винаги негативен заради тях. Никой не се опитва да използва недостатъците ти срещу теб, никой няма компромат срещу теб. Бог не гледа тези неща. Ако в стремежа си към правилния път и истината си смутен от лошите навици, недостатъци или немарливост, които се пораждат от такива незначителни дреболии от ежедневието, това не е ли загуба? Това не си струва, нали? (Да.) В момента би трябвало да има доста хора, попаднали в капана на

такова състояние. Някои хора казват, че като индивидуалност са твърде прибързани, че са толкова груби във всичко, което правят, и че не обичат да учат. Казват, че имат и лоши навици: не обичат да стават сутрин или да си лягат вечер, обичат да играят игри. Понякога обичат да водят празни разговори, а понякога обичат да разказват вицове. Те питат: дали Бог ще ме спаси? Не е ли проблем, че имаш толкова много представи и фантазии за себе си? Защо не потърсиш малко? Какъв е всъщност възгледът на Бог и какво всъщност казват Неговите слова? Тези неща споменати ли са като проблеми в Неговите слова? Някои хора казват, че обичат да се кипрят и трябва винаги да се въздържат. Други казват, че обичат да ядат месо — с прекомерен апетит. Това са малки проблеми. Тези недостатъци, тези индивидуалности или тези житейски навици са най-много недостатъци в човешката природа на даден човек. Те не се считат за покварен нрав. Това, което хората наистина трябва да изкоренят, е покварeният си нрав. Не губете от поглед по-голямата картина. Когато научиш, че имаш покварен нрав, и започнеш да се съсредоточаваш върху размишлението за него и върху разпознаването му, когато полагаш усилия за това и започнеш да го мразиш, тези твои малки недостатъци бавно ще се променят — те вече няма да бъдат проблеми. Някои млади хора обичат да се забавляват. След като са се погрижили за същинската си работа, е добре да се позабавляват малко. Някои млади жени обичат да бъдат красиви, да се кипрят и да се гримират. И това е добре, стига да не прекаляват и да не носят странни дрехи или тежък грим. Всичко е наред, никой не ги ограничава. Нито едно от тези неща не е проблем. Тези житейски навици, изискванията за качеството на живота ти и малките проблеми с индивидуалността — нито едно от тези неща не може да те накара да се съпротивляваш на Бог, нито може да те накара да се противопоставиш на истината. Това, което наистина те кара да се съпротивляваш на Бог, което те възпира да дойдеш пред Него и което те кара да се бунтуваш срещу Него, е покварeният ти нрав. Когато можеш да откриеш, да познаеш и да намразиш покварения си нрав и придобиеш субективното желание да практикуваш според истините принципи, всички тези малки недостатъци може да бъдат изкоренени. И след като покварeният ти нрав бъде изкоренен — най-големият проблем, съпротивата ти срещу Бог, разрешен — ще се считат ли все още тези твои малки недостатъци за проблеми? Когато дойде този момент, такива малки неща като как постъпваш и как живееш, какво ядеш, какво пиеш, как си почиваш, как изпълняваш дълга си и как се разбираш с другите, ще стават все повече основани на принципи, малко по малко. Едва тогава ще научиш, че изкореняването на покварения нрав е било и остава големият въпрос в живота на човека, че след като покварeният нрав на човека бъде изкоренен, всички други проблеми също са разрешени. Когато си разрешил проблема с бунтарството срещу Бог, тогава ще живееш с подобие на човек, с достойнство. Може би сега има някои незначителни недостатъци, които вече не проявяваш. Хората може да те хвалят, като ти казват,

че си добър млад човек, че си искрен във вярата си в Бог, че изглеждаш като вярващ в Бог. Но ако Бог каже, че ти все още е възможно да се бунтуваш срещу Него, тогава външните ти добри модели на поведение са безполезни, колкото и велики да са те. Основният проблем не е разрешен — покваренията ти нрав все още не е изкоренен и ти все още можеш да се бунтуваш срещу Бог. Ти си все още толкова далече от спасението! Каква полза има от това просто да имаш добри модели на поведение? Не се ли самозалъгваш с тях?

Какъв проблем е от жизненоважно значение за вас да разрешите сега? (Проблемът с покварения нрав.) Някои може да кажат: „Обичам да нося цветни дрехи, но Божият дом не ги харесва, затова ще се опълча на това поведение“. Не е нужно — носи ги, ако искаш. Някои казват: „Обичам да си слагам пудра и грим и да изглеждам красиво, когато се срещам с хора всеки ден — толкова е хубаво!“. Щом имаш време, няма проблем. Някои казват: „Обичам да ям гурме храна — обичам люто, а също и кисело“. Щом имаш средствата, възможността и свободното време, можеш да ядеш тези неща до насита. Дори ако не изпълниш тези желания, ако се въздържаш от тях и им се опълчваш, покваренията ти нрав няма да бъде изкоренен. Какво би могло да произлезе от това, че се въздържаш от тях? Ще понесеш много плътски страдания, но ще се чувстваш доста онеправдан в сърцето си — и какво негативно последствие би ти донесло това като косвена вреда? Ще чувстваш, че си страдал много за Бог, че си придобил истината, докато всъщност няма да имаш нищо или няма да бъдеш нищо. Ти може да се обличаш елегантно, с достойнство и трезво — може да изглеждаш като брат или сестра и да си добре организиран — но ако не можеш дори да намериш истините принципи, когато те накарат да изпълняваш дълг, и ако можеш да продължиш да прекъсваш и смущаваш делото на църквата, разрешен ли е основният ти проблем? (Не.) Следователно, както и да го погледнеш, най-съществено е да разбираш Божиите слова, истината, да навлезеш в истината реалност и да изкориниш покварения си нрав. Не влагай усилията си в няколко банални проблема и външни модели на поведение, като се вкопчваш в тях и не ги пускаш, винаги се чувстваш виновен и задължен в сърцето си, винаги разрешаваш тези неща, сякаш са важни въпроси. Резултатът, който произтича от това, е, че покваренията ти нрав остава вечно неизкоренен. Ако дори не знаеш що за човек си или какъв вид покварен нрав имаш — ако нямаш ни най-малко разбиране за това, няма ли това да объркa нещата? Когато опознаеш покварената си същност, тези твои малки проблеми вече няма да бъдат проблеми. Естествено, щом разбираш истината и навлезеш в истината реалност, и станеш способен да действаш според истините принципи, ти постепенно ще се отървеш от тези малки проблеми. Същото е и с нетърпеливите индивидуалности или с мудните хора, или с това да си приказлив или мълчалив — това не са проблеми. Това са въпроси на индивидуалност. Някои хора имат ясна дикция, а други нямат. Някои хора са

по-смели и се осмеляват да говорят пред много хора, а други не са толкова смели и не смеят да говорят, когато наоколо има много хора. Някои хора са екстроверти, а други са интроверти. Нито едно от тези неща не е проблем. Какво е проблем? Нравът на антихристите, който се съпротивлява на Бог — това е проблем. Това е най-големият проблем, източникът на цялата поквара на човека. Ако разрешиш проблема с покварения нрав, никой друг проблем вече не е проблем.

Имате ли още въпроси? (Боже, имам въпрос: в моя стремеж към истината имам нормален духовен живот, но все пак сърцето ми, което обича истината и се стреми към нея, не е толкова голямо. Когато почувствам, че състоянието ми е погрешно, усърдно се старая няколко дни, но след като тези дни минат, отново се отпускам. Това състояние се повтаря отново и отново и аз знам, че това е нрав, който изпитва неприязън към истината, но все още не мога да го изкореня.) Няма как да се избегне това — такова е навлизането на човека в живота. Правиш грешка с това, че винаги искаш да разрешиш този проблем. Например някои жени, когато търсят съпруг, имат критерий, че не е кой знае колко важно, ако той има само средна хубост, но трябва да е романтичен. Трябва да помни кога и къде са се срещнали за първи път, рождения ѝ ден и годишнината от сватбата им, и така нататък. Трябва да помни всеки важен ден и също така трябва да помни да казва: „Обичам те, скъпа!“ от време на време и да ѝ купува подаръци от време на време. Тя ще го изпитва: „На коя дата беше първата ни среща? Кога е Свети Валентин?“. Те често търсят такава романтика и стимулация и ако животът им стане малко по-безвкусен, се възпротивяват и се оплакват на съпруга си: „Виж се, грубиян такъв. Не разбираш от романтика. Толкова е скучно да прекарвам дните си с теб! Животът ми е съсипан в твоите ръце!“. Не са ли много жените, които проявяват този недостатък? И когато кажеш, че съпругът на някоя друга е романтичен, че знае как да ухажва жена, че се отнася към жена си като към принцеса, тези жени изпитват непоносима завист и искат да отмъкнат този съпруг за себе си. Те просто не желаят да живеят банален, обикновен живот. Ти проявявал ли си този недостатък? (Да.) Докато Бог върши делото Си и спасява хората, няма толкова много вълнуващи, възбуждащи моменти и Той няма да ти създава изненади. Това е банално и обикновено — ето какво означава да бъдеш практичен. Стремежът към истината не изисква чувство. Стига стремежът да е там, в сърцето ти, и стига от време на време да изследваш дали пътят, по който вървиш, се отклонява, и дали има някакви пропуски или загуби, причинени от човешка грешка в дълга, който изпълняваш, и да разговаряш дали през това време братята и сестрите имат някакви нови прозрения или познания относно изпълнението на дълга, които на теб ти липсват, за това дали е имало изопачавания в твоето възприемане на Божиите слова, когато си ги чел, за това дали е имало неща в тях, които са извън твоя досег, или които не си преживял, или си пренебрегнал, и така нататък — стига всички такива пътища, цели и посоки да са нормални и правилни, това е

достатъчно. Стига общата ти посока да е правилна, това е достатъчно. Не търси вълнение и не търси изненади. Никой няма да те изненада. Да вярваш в Бог и да се стремиш към истината е същото като начина, по който нормалните хора живеят живота си. През повечето време е доста безинтересно, защото живееш в този свят, където нищо не е свръхестествено и нищо не е откъснато от реалния живот. Толкова е безинтересно. Но има разлика между този вид безинтересен живот и живота на онези, които не вярват: докато вярваш в Бог и изпълняваш дълга си, ти постоянно научаваш за покварения си нрав, постоянно коригираш и променяш връзката си с Бог и постоянно научаваш за истините, които не разбираш, опознаваш и приемаш истините, които не знаеш или не разбираш. Това е разликата. Това вече е доста голяма разлика — така че какво още бихте могли да искате вие? Не се ли случват достатъчно неща в Божия дом, в църквата и около теб? Нещата, които са се случили от началото на Божието дело досега, са достатъчни, за да размишляват хората по тях. Дните минават толкова бързо: десет, двадесет години минават като миг, след това, в още един миг, минават тридесет, петдесет години. Това е горе-долу животът на един човек. Какво друго вълнение да се търси? Тези неща са достатъчно вълнуващи. Всички неща, които се случват около теб, би трябвало да ти позволят да откриваш уникални неща, да разкриваш истината и да са изненадващи за теб. Това не е безинтересно, нали? (Не, не е.) Да се стремиш към истината, не означава да търсиш вълнение. Така стоят нещата при хората, които живеят в своята нормална човешка природа, в този материален свят. Не търсете вълнение — търсенето на вълнение и чувства е това, което правят хората, които имат прекалено много свободно време. При изпълнението на дълга си и стремежа си към истината хората всеки ден имат да учат нови уроци. Някои ще кажат: „Тогава защо аз не уча?“. Е, може би напредъкът ти е по-бавен. Ако има неща, които учиш всеки месец, това е достатъчно. Щом напредваш и се стремиш към истината, ще имаш резултат. Това общение разреши ли въпроса? (Да.) Как? Кои думи го разрешиха? (Разреши го, защото знам, че гледните точки зад моя стремеж във вярата ми в Бог не са практически — моят начин на стремеж не е прагматичен. Винаги търся стимулация, винаги преследвам чувства и се отнасям към Бог само с представи и фантазии, поддържам връзка с Него на почтително разстояние, но пренебрегвам факта, че хората ще имат слабост в хода на навлизането си в живота и ще растат, докато го правят, и че ще бъдат изправени пред всякакви обстоятелства. Това е нормално.) Разбрал си правилно. Когато не са възникнали никакви обстоятелства, хората трябва да изпълняват дълга си, както трябва, и да продължават със стремежа си, както трябва. Не търси вълнение, нито чувства. Не бъди свръхчувствителен и не казвай: „Защо днес съм в лошо настроение? О, връзката ми с Бог е отдалечена — бързо ще се помоля!“. Няма нужда от такава свръхчувствителност. Бог не обръща внимание. Бог не се занимава с тези твои дребни въпроси! Ти може да кажеш: „От

дни не съм се молил, но когато действам, често търся Бог в сърцето си и поддържам богобоязливо сърце“. Тук няма проблем. Някои ще кажат: „О, толкова съм зает с дълга си, че от дни не съм чел Божиите слова“. Ти не си преминал през тази процедура — ти си я пренебрегнал — но в хода на изпълнението на своя дълг си открил много проблеми и си разкрил нещо от покварения си нрав, а през това време си слушал общението на други хора, което те е поучило много. Не е ли това истинска придобивка? Не четеш ли Божиите слова, за да разбереш истината и да я придобиеш? Каква е ползата да настояваш да го правиш по определен начин или в определена форма? Добре. Тук ще приключим днешното общение. Довиждане! (Благодаря Ти, Боже, и довиждане!)

30 май 2020 г.

ДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ ПРЕЗИРАТ ИСТИНАТА, ОТКРИТО НАРУШАВАТ ПРИНЦИПИТЕ И ПРЕНЕБРЕГВАТ ПОДРЕДБИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ (ВТОРА ЧАСТ)

Днес продължаваме общението по десета точка за различните проявления на антихристите: те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом. Миналия път проведохме известно конкретно общение, насочено към презирането на истината, така че нека първо да се спрем на него. Какво беше вашето обяснение за „презиране“ миналия път? (Обяснихме го като неотдаване на значение на истината, като гледане отвисоко, като присмиване над истината и омаловажаването ѝ, и като показване на пренебрежение към истината.) Ясно ли обяснихте същността на тази дума с практически термини? (Нашето обяснение се свеждаше само до синоними на думата презиране. То беше повърхностно и не изясни подробностите на презирането на истината, нито нашите нагласи и проявления в отношението ни към истината. Не обяснихме същността му.) Какво е естеството на такова обяснение? Към коя категория спада то? (Към думи и доктрини.) Нещо друго? Принадлежи ли то към знанието? (Да.) Как беше придобито това знание? То беше придобито от училища, от учители, а също и от речници и книги. И така, каква е разликата между Моето обяснение и вашето? (Божието общение е за отношението на всеки човек към истината — тоест хората ѝ се съпротивляват, отвращават се от нея и я ненавиждат от дълбините на сърцата си, не я приемат и дори я заклеймяват, враждебно я съдят и клеветят. Божието обяснение идва от същността на отношението на хората към истината.) Аз обяснявам същността на думата „презиране“ от гледна точка на различните съществени поведения, практики, нагласи и гледни точки. Кое обяснение всъщност е истината? (Божието обяснение е истината.) И така, какви са недостатъците на вашето обяснение? (Ние не разбираме истината. Гледаме на нещата само повърхностно и ги тълкуваме буквално, като разчитаме на знания и доктрини, за да разглеждаме проблемите.) Вие тълкувате тази дума въз основа на знанието, което сте усвоили, и според вашето разбиране за буквалния ѝ смисъл, но изобщо не знаете по какъв начин тази дума е свързана с природата същност на човека и с покварения му нрав. Това е разликата между знанието и доктрините, и истината. Вие използвате ли обикновено и този метод и гледна точка, когато четете Божиите слова и разговаряте за истината? (Да.) Нищо чудно, че повечето хора, независимо как четат Божиите слова, не могат да разберат каква всъщност е истината в тях. И така, много хора вярват в Бог от дълги години, без да разбират истината реалност или да навлизат в нея. Затова винаги се казва: „Хората не разбират истината и не притежават способността да я възприемат“.

Ще продължим да разговаряме по десета точка от проявленията на антихристите: те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом. На последното събиране разделихме презирането на истината на три точки. Кои бяха те? (Първо, презиране на Божията идентичност и същност; второ, презиране на плътта, в която Бог е въплътен; трето, презиране на Божиите слова.) Нека да разнищим темата „антихристите презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом“ въз основа на тези три точки. Миналия път в общи линии разгледахме първата точка, но не разговаряхме твърде подробно за святостта и уникалността на Божията същност, като целта беше да ви остане известно пространство за размисъл и да разговаряте по-конкретно въз основа на аспектите на Божията праведност и Божието всемогъщество, за които разговарях. Днес ще разговаряме по втората точка, която засяга въпроса как антихристите се отнасят към плътта, в която Бог е въплътен, за да разнищим темата за това как антихристите презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом.

II. Презиране на плътта, в която Бог е въплътен

Перспективите и гледните точки на антихристите за въплътения Бог — тоест за Христос — както и тяхната връзка с Него, също имат някои конкретни проявления и същностни разкривания. Ако трябваше просто да изложим директно някои от конкретните проявления на хората или конкретните практики на определени хора, може би представянето щеше да ви се стори малко неясно. Нека вместо това да го разделим на няколко точки, за да разберем от тях какво точно е отношението на антихристите към плътта, в която Бог е въплътен, и да потвърдим и разнищим как антихристите презират истината. Първата точка е подмазване, ласкателство и благозвучни думи. Втората точка е внимателно проучване и анализ, наред с любопитство. Третата точка е, че начинът, по който те се отнасят към Христос, зависи от настроението им. Четвъртата точка е само слушат това, което казва Христос, но нито се подчиняват, нито се покоряват. Като се съди по изразите на всяка от тези точки, както и по възгледите и проявленията, които можете да разберете от буквалните им значения, положителна ли е всяка от тях? Има ли някоя точка, която да изглежда доста положителна? За какво се отнася „положителна“? Най-малкото се отнася до притежаването на човешка природа и разум. Не е необходимо да се издига до нивото на притежаване на покорство или на отношението и позицията, които трябва да има едно сътворено същество. Ако се използва само мярката на човешкия разум, коя от тях е на нужното ниво?

Първо, нека разгледаме първата точка: подмазване, ласкателство и благозвучни думи. Считат ли се тези три термина за похвални или положителни в човешкия език? (Не.) Обикновено речта и поведението на какъв тип хора описват тези думи? (Измамни хора, предатели, подли хора, подмазвачи.) Предатели, подли хора и

изменници, типът хора, свързани с измамност, низост и нечестивост. Действията на такива хора се възприемат от другите предимно като достойни за презрение и низки, неискрени към хората и недобросърдечни. Те често се подмазват, ласкаят и говорят благозвучни думи, като се подмазват на онези, които имат влияние или висок статус, и ги ласкаят. Този тип хора са презирани от другите и обикновено биват възприемани като негативни личности.

Нека разгледаме втората точка: внимателно проучване и анализ, наред с любопитство. Тези думи похвални ли са, или са обидни? (Обидни са.) Обидни? Обяснете Ми защо бихте ги категоризирали като обидни? Без контекст тези думи са неутрални и не могат да бъдат наречени нито похвални, нито обидни. Например, да се подходи с внимателна проверка към научен проект, да се анализира същността на даден проблем, да се прояви любопитство към определени неща — тези проявления по принцип не могат да бъдат наречени положителни или негативни и са доста неутрални. В случая обаче има контекст: обектът на внимателната проверка, на анализа и на любопитството на хората не е някаква тема, подходяща за човешко изследване, а по-скоро е плътта, в която Бог е въплътен. И така, очевидно с този добавен контекст, въз основа на тези неща, извършени от този тип хора, както и на техните проявления и поведения, тези думи тук стават обидни. Кой тип хора обикновено проучват внимателно и анализират плътта, в която Бог е въплътен? Дали са онези, които се стремят към истината, или онези, които не го правят? Дали са онези, които истински вярват в Христос от сърце, или онези, които имат скептично отношение към Христос? Очевидно са онези, които имат скептично отношение. Те нямат истинска вяра в Христос и освен че проучват внимателно и анализират, те са и особено любопитни. За какво точно са любопитни? Скоро ще разговаряме конкретно за подробностите на тези проявления и същности.

Сега нека разгледаме третата точка: начинът, по който те се отнасят към Христос, зависи от настроението им. Тази точка не съдържа конкретни думи, които да анализираме по отношение на техния похвален или обиден смисъл. Какъв факт се разкрива от този вид проявление и конкретна практика на такива хора? Какъв нрав има човек, който върши такива неща и който има такива проявления? Първо, безпристрастен ли е той в отношението си към другите? (Не.) От коя фраза може да се заключи това? („Зависи от настроението им“.) Тази фраза означава, че тези хора действат и се отнасят към другите хора или въпросите без принципи, без морални устои и, по-специално, без никаква съвест или разум — те изцяло се ръководят от настроението си. Ако някой се отнася към един обикновен човек въз основа на настроението си, това може да не е голям проблем. Няма да наруши управленските закони, нито да накърни Божия нрав, а просто ще покаже нагледно, че този човек е своеволен, че не се стреми към истината, че действа без принципи и че прави каквото си иска въз основа на настроението и предпочитанията си, като проявява внимание

единствено към собствените си плътски желания и чувства, а не към чувствата на другите, и не показва никакво уважение към тях. Това обяснение се основава на отношението им към един обикновен човек — но в случая кой е приемникът на тяхното отношение, основано на настроението? Това не е обикновен човек, а плътта, в която Бог е въплътен — Христос. Ако се отнасяш към Христос въз основа на настроението си, това е сериозен проблем, чиято степен няма да обсъждаме сега.

Сега нека разгледаме четвъртата точка: просто слушане на това, което Христос казва, но без подчинение и без покорство. Тук няма конкретни термини, които да окачествят точно какво е това. Това е вид проявление, обичайно състояние и специфично отношение спрямо начина, по който хората се отнасят към нещата, но то касае нрава на човека. Какъв е нравът на такива хора? Те слушат, но нито се подчиняват, нито се покоряват. Привидно те все още могат да слушат, но дали това, което показват външно, е същото като това, което мислят, или като истинското им вътрешно отношение? (Не.) Външно те може да изглеждат хрисими и да изглежда, че слушат, но вътрешно не е така. Вътрешно имат настроение и отношение на неподчинение, наред с настроение и отношение на съпротива. Те си мислят: „Аз не ти се подчинявам в сърцето си; нима бих тръгнал открито да проявявам неподчинение? Просто слушам с ушите си думите, които казваш, но изобщо не ги вземам присърце, нито ги прилагам. Ще ти се противопоставя и ще ти се опълча!“. Ето какво означава нито да се подчиняваш, нито да се покоряваш. Ако такива хора влязат в контакт и взаимодействат с обикновени хора, като се отнасят към казаното от обикновените хора с такова състояние, с такава гледна точка и с такова отношение, независимо дали това е проявление, което е очевидно или забележимо, какъв е нравът на такива хора? Считат ли се те за това, което другите определят като добри хора с човешка природа и рационалност? Попадат ли в категорията на положителните личности? Очевидно не. Ако се съди само по фразата „просто слушане, без подчинение и без покорство“, тези хора са надменни. Колко са надменни? Изключително много, до степен да загубят рационалност, да са напълно обезумели, да не се подчиняват на никого и да са пренебрежителни към всеки. Тяхното отношение при взаимодействие с другите е: „Мога да говоря с теб, мога да общувам с теб, но ничии думи не могат да влязат в сърцето ми, нито нечии думи могат да станат принципи и напътствие за моите действия“. Те се съобразяват само със собствените си мисли, вслушват се само във вътрешния си глас. Нито слушат, нито приемат каквито и да било правилни или положителни твърдения и принципи, а вместо това им се съпротивляват в сърцата си. Има ли такива хора сред масите? В една група такива хора считат ли се за здравомислещи или за нездравомислещи? Категоризират ли се като положителни или като негативни личности? (Като негативни личности.) И така, как обикновено ги възприемат повечето хора в една група и как се отнасят към тях? Какви методи използват в отношението си към тях? Повечето хора готови ли са да

влязат в контакт и да взаимодействат с такива хора? (Не.) В църквата повечето хора не могат да се разбират с такива индивиди — каква е причината? Защо никой не харесва такива хора и всички се отвращават от тях? Две изречения могат да обяснят този проблем. Първо, тези хора не си сътрудничат с никого, искат да имат последната дума и не слушат никого. Изключително трудно е да ги накараш да се вслушат в нечии думи и за тях е невъзможно да потърсят чуждо мнение и идеи или да изслушат какво казват другите. Второ, те не са способни да си сътрудничат с никого. Не са ли тези две изречения най-конкретните проявления на този тип хора? Не са ли те същността на такъв човек? (Да.) Първо, с оглед на техния нрав, те не слушат никого и не се подчиняват на никого. Искат да имат последната дума, не искат да слушат другите и не си сътрудничат с тях. В сърцата им няма място за другите, нито за истината или за църковните принципи. Такъв е антихристкият нрав на тези типове хора. Освен това те не са способни да си сътрудничат или да се разбират с никого и дори ако в сърцето си неохотно са готови за това, когато дойде моментът, те пак не са способни да си сътрудничат с другите. Какво става в тази ситуация? Няма ли в нея определено състояние? Те гледат отвисоко другите, не ги слушат и колкото и думите на другите да са съобразени с принципите, те не ги приемат. Когато става въпрос за сътрудничество с другите, то може да се осъществи само по техния начин. Това хармонично сътрудничество ли е? Това не е сътрудничество. Това е предприемане на произволни действия, при които един човек раздава команди. Такъв е нравът на тези хора при взаимодействието им с другите и те се отнасят към Христос по същия начин. Заслужава ли си това да бъде разнищено? Проблемът тук е сериозен и заслужава да бъде разнищен! Сега нека поговорим за конкретните проявления и практики на антихристите по всяка точка и чрез тези конкретни проявления и практики да разберем същността на антихристите — презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом. Да започнем с разнищването на първата точка.

А. Подмазване, ласкателство и благозвучни думи

Подмазване, ласкателство и благозвучни думи — на пръв поглед всеки би трябвало да знае какво означават тези термини, а хората, които ги олицетворяват, са често срещани. Подмазването, ласкателството и говоренето на благозвучни думи най-често са начини на говорене, възприети за придобиване на благоволение, похвала или някаква полза от другите. Това е най-често срещаният начин на говорене за онези, които си служат с ласкателство и подмазване. Може да се каже, че всички покварени хора до известна степен се проявяват по този начин, а това е начин на говорене, който принадлежи на сатанинската философия. И така, дали хората имат същите проявления и практики пред въплътения Бог, вероятно също за да придобият някакви ползи? Разбира се, не е толкова просто. Когато хората се подмазват на плътта, в която Бог е въплътен, и я ласкаят, какъв вид гледна точка

или мисъл за Христос предизвиква в сърцата им такова поведение? Хората обикновено проявяват такова поведение към други хора. Ако хората се държат по този начин и към въплътения Бог, това косвено разкрива проблем: те считат въплътения Бог, Христос, просто за обикновен човек сред покварения човечество. От външна гледна точка Христос има кости и плът и има човешки вид. Това създава у хората илюзия, която ги кара да вярват, че Христос е просто човек, което им позволява да се отнасят безсрамно към Христос въз основа на логиката и мисленето им за отношението към хората. Според логиката и мисленето за отношението към хората, обикновено в отношението към някого със статус и известност най-добрата стратегия да се остави добро впечатление, за да се придобият безпроблемно ползи или бъдещо повишение, е думите на човека да звучат приятно и тактично, с което да се гарантира, че слушателят се чувства комфортно и е щастлив. Човек трябва да поддържа меко изражение на лицето и да не показва свирепо или мрачно лице, а в речта му не бива да има крайни, злонамерени или груби думи, или думи, които могат да накърнят нечия гордост. Само с такива проявления и с такива думи човек може да остави добро впечатление в присъствието на друг човек и да не го отблъсне. Изглежда, че говоренето на приятни неща, ласкателството и подмазването се считат за най-истинската форма на уважение към другите. По същия начин хората вярват, че за да покажат уважение към Христос и да поддържат хармония, трябва да положат големи усилия, за да проявят такова поведение, като се уверят, че думите им не съдържат обиден език или съдържание, и със сигурност в тях няма нищо оскърбително. Хората смятат, че това е най-добрият начин за взаимодействие и разговор с Христос. Те се отнасят към плътта, в която Бог е въплътен, като към най-обикновен човек с нормален, покварен нрав, и си мислят, че няма по-добър друг начин да се държат с Него или да се отнасят към Него. Ето защо, когато един антихрист дойде пред Христос, това, което таи в сърцето си, не е боязън, уважение или истинска искреност, а по-скоро желание да използва приятен и тактичен език, и дори да прибягва до илюзии, за да се подмазва открито и да ласкае плътта, в която Бог е въплътен. Те вярват, че всички хора са податливи на този подход и тъй като плътта, в която Бог е въплътен, е също човешка, Той също би отговорил на този подход и би го харесал. Следователно в отношението си към Христос, към плътта, в която Бог е въплътен, в сърцата си антихристите не приемат факта, че Христос притежава същността на Бог. Вместо това те използват някои човешки тактики, човешки философии за светските отношения и обичайните човешки трикове за отношение към другите хора и за манипулирането им, за да се отнасят към плътта, в която Бог е въплътен. Доказва ли същността на тези поведения факта, че антихристите презират плътта, в която Бог е въплътен? (Да.)

Антихристите се отнасят към Христос по същия начин, по който се отнасят към покварените хора, като при вида на Христос изричат само думи на подмазване и

ласкателство, а след това наблюдават реакциите на Христос и се опитват да угодят на Неговите предпочитания. Някои хора, щом видят Христос, казват: „Забелязах те отдалеч. Ти изпъкваш в тълпата. За разлика от другите, които нямат ореоли, ти имаш ореол над главата си. Веднага разбрах, че не си обикновен човек. Кой друг в божия дом не е обикновен, освен христос? В момента, в който те видях, разбрах, че това е безпогрешно вярно. Плътта, в която бог е въплътен, наистина е различна от другите“. Не е ли това явна глупост? Външният Ми вид е обикновен, често срещан. Ако не правя нищо или не казвам нищо в някоя тълпа, може би дори след една-две години пак няма да има кой да разпознае кой съм Аз. Във всяка група Аз съм просто обикновен член. Никой не може да види нищо специално в Мен. Сега работя в църквата и заради Божието свидетелство вие слушате, когато говоря сред вас. Но без Божието свидетелство колко души биха Ме слушали или биха Ми обърнали внимание? Това остава въпрос, неизвестна. Някои хора казват: „Той ми изглежда точно като бог. Винаги съм чувствал, че е необикновен, че е различен от другите“. С какво съм различен? Да не би да имам три глави и шест ръце? Как можеш да видиш разликата? Бог веднъж каза: Аз умишлено не позволявам на хората да възприемат дори намек за божественост в Мен. Ако Бог не позволява на хората да възприемат Неговата божественост, как можеш ти да я видиш? Не е ли проблематично това, което казват тези хора? Очевидно това не е нищо друго освен безсмислените приказки на достойни за презрение подмазвачи, чиито думи нямат никаква тежест. Външният вид на въплътения Бог е същият като на обикновен човек. Как могат човешките очи да различат божествеността на Христос? Ако Христос не вършеше дело и не говореше, никой не би могъл да Го разпознае или да познае Неговата идентичност и същност. Това е факт. А какво да кажем за онези, които казват: „От пръв поглед разбрах, че ти си плътта, в която бог е въплътен, която е различна от другите“ или „Още щом те видях, знаех, че можеш да вършиш велики неща.“? Какви са тези твърдения? Това са пълни глупости! Когато Бог не беше дал Своето свидетелство, как можеше да не го разпознаеш, колкото и пъти да поглеждаше? След Божието свидетелство, когато започнах Моето дело, как можа изведнъж да го видиш от пръв поглед? Това са очевидно измамни думи, чиста лудост.

Някои хора, когато се срещат или общуват с Мен, искат да се изтъкнат. Те си мислят: „Човек не среща често въплътения бог. Това е рядък шанс, който се дава веднъж в живота. Трябва да се представя добре, като съобщя за резултатите от годините си на вяра в бог и за добрите си постижения след като приех сегашния етап на божието дело, за да бъде бог уведомен“. Какво имат предвид, като Ме уведомяват? Надяват се да получат възможност да бъдат повишени. Ако беше в църквата, може би през целия си живот нямаше да имат възможност да изпъкнат или да бъдат повишени. Никой нямаше да ги избере. Те смятат, че сега им се е удала възможност, затова обмислят как да говорят така, че да не се разкрият

никакви проблеми и да не се разбере, че се опитват да се изтъкнат. Трябва да бъдат по-тактични и умели, като приложат някои схеми и трикове, като прибягнат до дребни хитрини. Казват: „Боже, ние със сигурност сме получили много ползи от вярата си в теб през тези години! Цялото ни семейство вярва, всички се отрекохме от всичко, за да отдадем всичко на бог. Но това не е най-важното. Най-важното е, че твоите слова са толкова велики и ти си свършил толкова много работа. Всички ние сме готови да изпълняваме дълга си и да отдаваме всичко на бог“. На което Аз казвам: „Но от това всъщност няма никаква полза“. „Има — благодатта, която бог е дал, е изобилна. В божиите слова придобихме много нова светлина, прозрения и разбирания. Братята и сестрите са толкова ентусиазирани, всички са готови да отдадат всичко на бог“. „Има ли такива, които са слаби и негативни? Има ли такива, които причиняват прекъсвания и смущения?“. „Не, нашият църковен живот е много добър. Всички братя и сестри се стремят да обичат бог, отричат се от всичко, за да проповядват евангелието. Всичко, което бог казва, е добро. Всички ние сме мотивирани и вече не можем да вярваме както преди, като търсим благодат и търсим насищане с хляб. Трябва да се отречем от всичко заради бог, да се предложим на бог и да отдадем всичко на бог“. „Тогава през изминалите няколко години придобихте ли някакво разбиране за Божиите слова?“. „Да, придобихме. Твоите слова, боже, са толкова велики, всяко изречение поразява директно ключовите ни проблеми, разобличава нашата природа същност! Получихме голяма светлина в себеразбирането си и в твоите слова. Боже, ти си животоспасителят на цялото ни семейство, на цялата ни църква. Без теб отдавна да сме загинали незнайно къде. Без теб нямаше да знаем как да продължим. Всички в нашата църква копнеят да те видят, като се молят всеки ден да те срещнат насън, надяват се да бъдат с теб всеки ден!“. Има ли в речта им някакви по същество сърдечни или истински думи? (Не.) Какви са тогава тези думи? Те са лицемерни, празни и безполезни. Когато ги помоля да говорят за себепознание, те казват: „Откакто приех божието дело, чувствам, че съм дявол и Сатана, че ми липсва човешка природа“. „Как така ти липсва човешка природа?“. „Действам безпринципно“. „В кои действия ти липсват принципи?“. „Не мога да си сътруднича хармонично с другите, във взаимодействията ми с другите липсват принципи, в отношенията ми с хората липсват принципи. Аз съм дявол и Сатана, произлизам от Сатана, дълбоко съм покварен от Сатана. Съпротивлявам се на бог на всяка крачка, постоянно се противопоставям на бог и му се опълчвам“. Тези думи звучат добре на пръв поглед. Когато ги попитам: „Как е еди-кой си във вашата църква сега?“, те казват: „Сега е добре. Преди беше освободен от църковното ръководство, но после се покая и братята и сестрите го избраха отново“. „Този човек стреми ли се към истината?“. „Ако бог казва, че се стреми към истината, значи е така. Ако бог казва, че не се стреми, значи е така“. „Този човек изглежда ентусиазиран, но заложбите му са доста малки, нали?“. „Малки ли? Да, малко. Иначе защо братята

и сестрите са го освободили от длъжност миналия път?“. „Ако заложбите му са малки, може ли да върши конкретна работа? Може ли да изпълнява задължението на църковен водач?“. Като чуят думите Ми, те ги тълкуват като намек, че човек с малки заложби не може да изпълнява задължението, и казват: „Значи не може да го изпълнява. Братята и сестрите го избраха като най-добрия измежду най-лошите. Нямаше по-добър, затова избраха него. Всички братя и сестри казват, че заложбите му са средни, но все пак той може да ни води. Ако заложбите му са малки, мисля, че следващия път братята и сестрите може и да не го изберат. Боже, трябва ли да поработя върху това да повлияя на братята и сестрите?“. „Този въпрос зависи от духовния ръст на братята и сестрите във вашата църква. Те избират някого, когото смятат за добър, въз основа на принципи — този процес е правилен, но някои хора са глупави и не могат да прозрат хората или нещата, и понякога избират неправилния човек“. Какво имах предвид, като казах това? Просто констатирах факт, без умишлено да целя да освободя от длъжност този човек. Но как антихристът възприе това, след като го чу? Не го каза на глас, но си помисли: „Това намек ли е от бог да освободим от длъжност този човек? Е, добре тогава, трябва да проуча допълнително какво точно има предвид бог. Ако този човек бъде освободен от длъжност, кой друг може да води църквата, кой може да върши тази работа?“. Антихристите са слепи за Бог, Той няма място в сърцата им. Когато се сблъскат с Христос, те се отнасят към Него не по-различно отколкото към обикновен човек, постоянно се водят по израза и тона Му, запяват друга песен съобразно ситуацията, никога не казват какво се случва в действителност, никога не казват нищо искрено, говорят само празни приказки и доктрини, като се опитват да измамят и заблудят практическия Бог, Който стои пред очите им. Те изобщо нямат богобоязливо сърце. Дори не са способни да говорят на Бог от сърце, да кажат нещо истинско. Говорят така, както змията се плъзга, по криволичещ и заобиколен път. Стилът и посоката на думите им са като динен ластар, който си проправя път нагоре по пръта. Когато кажеш например, че някой е с добри заложби и може да бъде повишен, те веднага започват да говорят за това колко добър е той и какво се проявява и разкрива в него. А ако кажеш, че някой е лош, бързо започват да говорят за това колко лош и зъл е той, за това, че предизвиква смущения и прекъсвания в църквата. Когато попиташ за някои реални ситуации, те нямат какво да кажат. Увъртат, чакат ти да направиш заключение, вслушват се в смисъла на твоите думи, за да съобразят думите си с твоите мисли. Всичко, което казват, е приятно звучащи думи, ласкателства и угодничене. От устата им не излиза нито една искрена дума. По този начин те взаимодействат с хората и така се отнасят към Бог — те са просто толкова измамни. Това е нравът на антихриста.

Някои хора влизат в контакт с Мен, без да знаят какви думи или неща бих искал да чуя. Въпреки това, дори без да знаят, те намират начин. Подбират определени теми, за да ги обсъждат с Мен, като си мислят: „Тези теми може да те

заинтересуват, може да са това, което искаш да знаеш или да чуеш, но си твърде любезен да попиташ, затова ще поема инициативата да ти кажа“. Когато се срещнем, те казват: „Наскоро в нашия район имаше проливни дъждове, които наводниха целия град. Общественият ред също се влошава, сега има толкова много крадци. Когато човек излезе навън, рискува да бъде обран или ограбен. Чух, че на някои места са отвлечени много деца и хората са в паника. Невярващите казват, че обществото е станало твърде хаотично, абсолютно ненормално. Хората в религията все така са се вкопчили в Библията и проповядват евангелието, като казват, че са дошли последните дни, че бог ще слезе скоро и че ни очакват големите катаклизми“. А има и хора, които щом Ме срещнат, веднага казват: „Преди няколко дни на едно място на небето се появиха три луни и много хора ги снимаха. Някои народни гадатели казват, че на небето ще се появят велики видения, че се е явил истинският господ“. Казват такива неща — те особено се интересуват от възникването на такъв обществен хаос, на бедствия и на различни необичайни събития и астрономически явления и събират информация за тях. Когато се срещнат с Мен, използват това като тема за разговор, за да изградят по-близки отношения с Мен. Някои вярват, че „въплътеният бог е обикновен човек. Разликата между него и другите се състои в това, че той върши божието дело и представлява бог. Затова, докато повечето хора се надяват на световен мир, на това хората да живеят в хармония и доволство, христос в плътта е различен от нормалните хора. Той се надява на голям хаос в света, на появата на видения и големите катаклизми, на бързото завършване на великото божие дело и на бързото приключване на божието дело на управлението, за да се изпълнят изречените от него слова. Това са темите, които го интересуват и от които се вълнува. Затова, когато се срещна с него, ще говоря за тези неща и той ще бъде особено доволен. С това удоволствие може би ще бъда повишен и може да имам възможност да прекарам повече дни до него“. Има ли такива хора? Веднъж срещнах едно младо момиче, мед му капеше от устата. Беше красноречиво, съобразително и знаеше точно на кого какво да каже, умееше да играе според случая и да прави впечатление на всички, беше особено умело в общуването с хора с власт и статус. Когато общуваше с Мен, щом се срещнехме, то веднага казваше: „На еди-кое си място престъпният свят върлува. Дори в местната полиция има членове на банди. Имаше един главатар на банда, който извърши много лоши неща на местно ниво. Един ден той срещнал на пътя високопоставен чиновник, главен демон. Колата му изпреварила колата на главния демон и главният демон казал на бодигарда си: „Чия е тази кола? Не искам повече да го виждам!“. На следващия ден той беше премахнат“. Има ли такива неща в обществото? (Да.) Такива неща наистина съществуват, но полезно ли е да бъдат превръщани в основна тема на разговор при среща с Мен? Това не са темите, които Ме интересуват или които искам да чуя, но момичето не знаеше това. То

мислеше, че обичам да слушам тези сензационни истории. Кажете Ми, бедствията, виденията, природните и причинените от човека катастрофи ли са темите, които Ме интересуват и за които искам да чуя? (Не.) Тези неща може да се слушат за убиване на времето, но ако си мислиш, че Аз наистина обичам да ги слушам, тогава грешиш. Не се интересувам от тези неща, не държа да слушам за тях. Някои хора питат: „Слушаш ли, когато хората говорят за тези неща?“. Нямам нищо против да слушам, но това не означава, че обичам да слушам, нито означава, че искам да събирам тази информация, тези истории. Какво означава това? Означава, че дълбоко в сърцето Си не проявявам никакво любопитство към тези въпроси — никакъв интерес. Някои хора дори си мислят: „В сърцето си не мразиш ли особено много големия червен змей? Ако мразиш големия червен змей, ще ти разкажа за наказание, сполетяло големия червен змей: имаше вътрешни борби сред висши бюрократи на големия червен змей, няколко фракции воюваха помежду си, като почти убиха определен главен демон. Тези главни демони са преживели няколко опита за убийство, наистина е опасно! Ще се радваш ли да чуеш това?“. Всички вие ще се радвате ли да чуете за такива неща? Ако ще се радвате, тогава радвайте се. Ако не ви харесва да ги чувате, тогава не слушайте — това не е свързано с Мен. Накратко казано, по отношение на тези въпроси, независимо дали става въпрос за епидемия в някоя държава, как е възникнала епидемията, колко хора са умрели, коя държава е претърпяла голямо бедствие, какво е състоянието на правителството на някоя държава, колко брутални са вътрешните борби във висшите ешелони на някоя държава, или става въпрос за социални вълнения, може и да послушам, ако случайно чуя за тях, но няма да положа усилия да търся конкретни подробности за тези събития, да слушам новини, да чета вестници или да търся онлайн съдържание, свързано с тези събития, само защото не знам нищо за тях. Категорично няма да го направя и никога не правя такива неща. Не се интересувам от тези въпроси. Някои хора казват: „Всичко това е под Твой контрол, всичко това е Твое дело. Затова не се интересуваш“. Правилно ли е това твърдение? От гледна точка на доктрината е правилно, но по същество не е така. Бог господства над човешката съдба, над всяка раса, над всяка група хора, над всяка епоха. Съвсем нормално е във всяка епоха да се случват някакви бедствия и необичайни събития — всичко това е в Божиите ръце. Независимо от епохата, дали се случват значими или незначителни събития, когато дойде време една епоха да се промени, дори да няма промяна в нито една тревичка или дърво, тази епоха трябва да отмине. Това е въпрос на Божието върховенство. Ако на една епоха не ѝ е дошло времето да свърши, тогава дори да има големи промени в небесните явления или във всички неща на земята, тя не бива да свършва. Всичко това са Божии дела, извън човешката намеса или помощ. Това, което хората най-много трябва да правят, е да не се занимават с тези въпроси, да не събират доказателства и информация за тези събития, за да

задоволят любопитството си. По отношение на нещата, които Бог върши, трябва да разбереш толкова, колкото можеш, а там, където не е възможно, да не се насилваш да разбираш. Сред покварения човечество тези въпроси са твърде нормални, твърде обичайни. Всички тези неща — промяната на епохите, преобразуването на световния ред, съдбата на една раса, управлението и статусът на един режим и така нататък — всичко това е в Божиите ръце, всичко е под Неговото върховенство. Хората трябва само да вярват, да приемат и да се покоряват. Това е достатъчно. Недейте да таите мисълта за това да разбирате повече мистерии, като си мислите, че колкото повече мистерии разбирате, толкова по-модерно изглежда това, сякаш като вярваш в Бог, имаш голям духовен ръст и духовност. Поддържането на такава нагласа означава, че възгледът ти за вярата в Бог е неправилен. Тези неща не са значими. Истински значимото нещо, това, от което хората трябва най-много да се интересуват, е сърцевината на Божия план за управление — спасението на човечеството, даването на възможност на човечеството да бъде спасено в рамките на делото на Божия план за управление. Това е най-великото и най-централното нещо. Ако разбираш истините и виденията, свързани с този въпрос, тогава приеми това, което Бог върши в теб, и истината, която Той ти предоставя, и приеми всяко кастрене, съдене и наказание, на което си подложен. Ако приемеш всичко това, тогава то е по-ценно от изследването на небесни явления, мистерии, бедствия или политика.

Някои хора научават малко история, разбират малко от политика и, от една страна, обичат да се перчат, а от друга, си мислят: „Въплътеният бог притежава божията същност и истина. Той е наясно с факта, че бог господства над всички неща и разбира съответните подробности. И така, ако разбирам от политика и история, мога ли да отговоря на нуждите му? Мога ли да задоволя любопитството му към всички тези неща?“. Казвам ти, грешиш! Това, което най-много Ме отблъсква, е първо политиката, и второ, историята. Ако говориш за история, като споделяш хумористични, подобни на разкази анекдоти или разговаряш непринудено за убиване на времето, става. Но ако се отнасяш към тези думи, към тези въпроси, като към нещо сериозно, което да обсъждаш с Мен, за да се подмажеш, да изградиш връзка, тогава грешиш. Нямам никакво желание да слушам тези неща. Някои хора погрешно си мислят: „Ти общуваш за истината и провеждаш събирания за хората, защото трябва да го направиш. Дълбоко в себе си това, което най-много обичаш, е голям хаос в света. Ти се страхуваш, че светът може да не е достатъчно хаотичен. Винаги, когато има бедствие, кой знае колко си щастлив зад кулисите, може би дори пускаш фойерверки, за да празнуваш!“. Казвам ти, не е така. Дори големият червен змей да загине и да се срине, Аз ще остана такъв, какъвто съм. Някои хора питат: „Ти няма ли да се радваш, ако големият червен змей се срине? Когато големият червен змей бъде унищожен и наказан, не трябва ли да пуснеш фойерверки? Не трябва ли да организираш голямо угощение и да празнуваш с

Божиите избраници?“. Кажете Ми, това ли трябва да направя? Правилно ли е, или е погрешно да го направя? Това съответства ли на истината? Някои казват: „Големият червен змей толкова много е преследвал Божиите избраници, разпространявал е безпочвени слухове за Бог и е клеветил Неговото име, хулил е и е осъждал Бог. Не трябва ли да празнуваме малко, когато получи своето възмездие?“. Ако вие празнувате, Аз позволявам това, защото имате своите настроения. Ако всички сте радостни, като стоите будни три дни и три нощи, събирате се заедно да четете Божиите слова, да пеете химни и да танцувате, за да възхвалявате Божията праведност, да се радвате, че Бог най-накрая е унищожил и стъпкал под нозете Си големия червен змей, врага, и Божиите избраници вече няма да страдат от неговото преследване и мъчения, вече няма да са неспособни да се върнат по домовете си и най-накрая могат да се върнат при семействата си, настроението на всички е разбираемо. Ако искате да празнувате и да се отпуснете по този начин, Аз съм съгласен. Но що се отнася до Мен, Аз ще правя това, което трябва да правя. Аз не се занимавам с такива дейности. Някои хора питат: „Защо имаш такова отношение? Това не обезсърчава ли духа на хората? Защо не покажеш малко плам? Ако не присъстваш в най-критичния момент, как можем да празнуваме?“. Празнуването не е погрешно, но има едно нещо, за което трябва да разговаряме ясно: да кажем, че големият червен змей е наказан, че Бог го е отстранил. Този дяволски цар, който някога е служил за усъвършенстването на Божиите избраници, е унищожен и изкоренен — е, какво да кажем за духовния ръст на Божиите избраници? Колко истина сте разбрали? Ако всички вие можете да изпълнявате дълга си съгласно критериите, ако всички сте сътворени същества съгласно критериите, които са способни да се боят от Бог и да отбягват злото, като всеки човек притежава духовния ръст на Йов и Петър, и ако всички вече сте спасени, тогава наистина моментът е радостен, нещо, което е достойно за празнуване. Ако един ден обаче големият червен змей падне, а вашият духовен ръст не достигне нивото на предано изпълнение на дълга ви, ако все още няма боязън от Бог у вас и ако не сте способни да отбягвате злото, ако сте изключително далеч от духовния ръст на Йов и Петър, ако сте неспособни да се покорите истински на Божието върховенство и не можете да бъдете считани за сътворени същества, които са съгласно критериите, тогава за какво да се радвате? Не е ли това просто празна радост? Такова празнуване би било безсмислено и без стойност. Някои хора казват: „Големият червен змей ни преследва толкова много. Със сигурност е добре да го мразим, нали? Би трябвало да е добре да разпознаем същността му, нали? Той ни е преследвал толкова много. Защо да не можем да се радваме, когато бъде отстранен?“. Добре е да се радвате, да изразявате емоциите си. Ако мислиш обаче, че унищожаването на големия червен змей означава приключване на Божия план за управление, че човечеството е спасено, като приравняваш унищожаването на големия червен змей със завършването на Божия

план за управление, както и със собственото си спасение и усъвършенстване, не е ли това разбиране погрешно? (Да, така е.) И така, какво разбирате сега? По отношение на Божия враг, големия червен змей, каква е съдбата му и какво се случва с него са Божии дела и те нямат никаква връзка с твоя стремеж към промяна на нрава или към спасение. Големият червен змей е просто контрастиращ предмет, средство за обслужване, което е подчинено на Божието устройване. Какво прави той и как Бог го използва, за да служи, са Божии дела, несвързани с хората. Следователно, ако си твърде загрижен за съдбата му, като му позволяваш да разсейва сърцето ти, тогава има неприятност, има проблем. Бог господства над всички неща, включително над големия червен змей и над всички дяволи и сатани, така че каквото и да правят дяволите и сатаните, както и да са те, това няма връзка с твоето навлизане в живота или с твоята промяна на нрава. Какво те засяга? Трябва да разпознаеш нечестивата и жестока същност на неговата съпротива срещу Бог, неговата същност на враждебност към Бог и на враг на Бог — това е, което трябва да разбереш. Що се отнася до останалото, какви бедствия Бог му изпраща, как Бог устройва съдбата му, това няма нищо общо с теб и няма полза да го знаеш. Защо няма полза? Защото дори да знаеш, не можеш да разбереш защо Бог действа по такъв начин. Дори да го видиш, няма да знаеш защо Бог избира да действа така, не можеш да разбереш напълно истината зад това. Ще приключа темата тук само с тези кратки бележки.

Проявленията на антихристите, които използват подмазване, ласкателство и благозвучни думи, разбира се, се срещат и при обикновените покварени хора, но по какво се различават антихристите от обикновените покварени хора? В тяхното подмазване, ласкателство и благозвучни думи няма уважение, няма искреност. Вместо това те целят да си играят с въплътения Бог, да Го изпитват и да Го използват и така възникват тези практики. Те имат свои собствени цели. Стремят се да си играят с обикновения човек, когото виждат пред себе си, чрез подмазване, ласкателство и благозвучни думи, да заблудят Христос, като направят Христос неспособен да прозре кои са те в действителност, какъв покварен нрав имат, каква почтеност, каква същност притежават те и към коя категория хора принадлежат. Искат да заблуждават и да мамят, нали? (Да.) В тяхното подмазване, ласкателство и благозвучни думи има ли поне една искрена дума? Нито една. Намерението и целта на антихристите са да мамят, да заблуждават и да си играят. Не са ли тези практики същността на това, че антихристите презират истината? (Да.) Те смятат, че всички обикновени хора обичат да слушат приятни думи, да се радват на ласкателства и обичат другите да пълзят пред тях, което им дава чувство за значимост и прави статуса им да изглежда по-уважаван и по-величествен от този на обикновения човек. Точно обратното, ако някой се държи прекалено раболепно пред Христос, като му липсват почтеност и достойнство, говори уклончиво, винаги се опитва да мами и винаги се опитва да прикрива факти, отнася се към Христос с

преструвка и лъжа, Христос не само няма да се хване на това, но и ще ти се подразни в сърцето Си. До каква степен? Бог би казал, че този човек е отвратителен, като не изрича нито една истина, мисли само как да лиже подметки, че не е нищо добро, че не е положителна личност — такъв човек е ненадежден и недостоен за доверие. Ненадежден и недостоен за доверие — това е определението, дадено за такива хора. На пръв поглед това са само две фрази, но в действителност такъв човек не обича истината, не може да я получи и е малко вероятно да бъде спасен. Какво е значението и стойността на това такъв човек да вярва в Бог, ако не може да придобие истината и е малко вероятно да бъде спасен? Ако не причинява прекъсвания или смущения, той може да играе ролята само на контрастиращ предмет или на средство за обслужване в Божия дом, точно като големия червен змей. Какво означава да играе ролята на нещо? Означава временно, като стигне, докъдето може, подобно на теглене на каруца, при което продължава, докато не я преобърне. Защо трябва да играе роля? Защото такива хора не се стремят към истината. Те толкова презират и поругават истината в сърцата си, толкова се подиграват на истината и си играят с нея, че крайният им завършек гарантирано ще бъде като на Павел, неспособни да стигнат до края. Следователно този тип хора могат да играят ролята само на временни обслужващи в Божия дом. От една страна, те позволяват на онези, които истински се стремят към истината, да израснат в проницателност и разбиране. От друга страна, те вършат това, на което са способни в Божия дом, като служат, доколкото могат, защото такива хора не могат да стигнат до края на пътя.

Един ден, когато излязох навън, срещнах позната. Преди да успея да кажа и дума, тя първа Ме попита: „Толкова отдавна не сме се виждали. Всеки ден те чакам тук, толкова много ми липсваше, че не можех да остана вкъщи. Просто все те търся сред тълпите, които идват и си отиват оттук!“. Помислих си, че може би тази жена е малко недобре психически. Уговарял ли съм се с теб? Защо ще Ме чакаш тук всеки ден? Щом се срещнахме, нека поговорим по същество. Попитах я: „Как си напоследък?“ Тя отговори: „О, не ме карай да започвам. От последната ни среща мислех толкова много за теб, че не можех нито да ям, нито да спя. Просто се надявах един ден да те видя“. Казах: „Нека поговорим по същество. Какво беше състоянието ти през този период?“ „Доста добро. Добре беше.“ „Проведохте ли избори във вашата църква? Все още ли е същият водач?“ „Не, избраха еди-кого си.“ „Как е той?“ „Добре е.“ „Тогава защо беше освободен от длъжност предишният църковен водач?“ „Не съм сигурна. Той се справяше добре.“ „Бъди по-конкретна, не повтаряй само „добре“. Да не би да не можеше да върши конкретна работа?“ „Според мен се справяше добре“. „А какво ще кажеш за човешката природа на новоизбрания водач? Как възприема истината? Може ли да върши конкретна работа?“ „Справя се добре“. Каквото и да я питах, отговорът ѝ винаги беше „добре“, което правеше разговора невъзможен. Затова си тръгнах. Какво

мислите за тази история? Как трябва да се казва тази история? („Добре“.) Тази история се казва „Добре“. При взаимодействията Ми с много хора малцина са тези, които говорят от позицията на човешкия разум, камо ли в съответствие с истините принципи. Устите на повечето хора са пълни с лъжи, безсмислици, заблуди и нагли думи. Няма нито едно истинско твърдение. Дори не изисквам всяко изречение, което казваш, да съответства на истината или да има истината реалност, но поне трябва да можеш да говориш като човек, да покажеш малко искреност, да покажеш малко истинско чувство. Без тези неща може ли да има диалог? Не може. Ти винаги изричаш празнословия и лъжи. Когато се сблъскаш със ситуации, излизат все безсмислици, заблуди, обидни и нагли думи и се появяват думи за оправдание и защита, което прави невъзможно да се разбираме или да общуваме, нали? (Да, така е.)

Много хора ядат и пият Божиите слова, като вярват, че тези слова са свързани само с Бог на небето, само с Божия Дух и само с Онзи Бог, Който е невидим и неосезаем. Тъй като Онзи Бог е толкова далечен, словата Му се считат за достатъчно дълбоки, че да бъдат наречени истина. Обаче за този обикновен човек пред тях, за този човек, когото могат да видят и чийто глас могат да чуят, когато говори, се счита, че има малка връзка с истината, с Бог или с Божията същност. Това е така, защото Той е видим и е много близо до хората, не въздейства по никакъв начин на сърцата или очите им и не им носи никакво чувство на загадъчно любопитство. Хората смятат, че този обикновен, осезаем и говорещ човек е твърде лесен за разгадаване, твърде прозрачен. Дори си мислят, че могат да проникнат с един поглед в Него и да Го прозрат напълно. В резултат на това хората несъзнателно се отнасят към Христос по същия начин, по който биха се отнесли към един човек, по същия начин, по който биха се отнесли към всеки човек със статус или власт. Това съгласно истините принципи ли е? Как може Христос да бъде приравняван с покварените хора със статус и власт? Когато хората се подмазват на покварени личности със статус и власт и ги ласкаят, те придобиват ползи и тяхното одобрение. Покварените се наслаждават на това. Те желаят подмазването, ласкателството и раболепието на другите, тъй като то ги кара да изглеждат по-благородни и по-висши, като допълнително подчертава собствения им статус и власт. Христос обаче, Който има Божията същност, е точно обратното на това. Когато човек има статус и слава, то не е защото притежава благородна същност или характер. Затова трябва да използва всякакви средства, за да накара другите да го боготворят и ласкаят, така че да покаже своята слава и статус. За разлика от него, Христос, Който има Божията същност, поначало притежава идентичността и статуса на Бог, които са по-висши от същността и статуса на всяко сътворено същество. Неговата идентичност и същност съществуват обективно, като не се нуждаят от превъзнасянето на някое сътворено същество за потвърждение, нито Той се нуждае от подмазването или ласкателството на някое

сътворено същество, за да докаже Своята идентичност, същност или Своя благороден статус. Това е така, защото е присъщ факт, че Христос притежава Божията същност. Тя не Му е дадена от никой човек, още по-малко е спечелена чрез години на преживяване сред човечеството. Тоест, без всички сътворени същества, идентичността и същността на Бог остават такива, каквито са. Без никое сътворено същество да се покланя на Бог или да Го следва, Божията същност остава непроменена — това е факт, който не се променя. Антихристите погрешно вярват, че каквото и да каже или да направи Христос, хората трябва да използват благозвучни думи, да Го аплодират, да следват течението и да се подмазват, за да угодят на Неговите предпочитания и да не противоречат на Неговите намерения, като си мислят, че това може да накара Христос да почувства съществуването на Своята идентичност и на Своя статус. Това е груба грешка! Как някой сред покварeното човечество със слава, власт и статус придобива своята слава и власт? (Чрез подмазване и раболепие.) Това е един аспект. В допълнение към този аспект — постига това главно чрез своите борби и усилия сред хората, дори чрез манипулация и чрез спечелването или заграбването ѝ посредством различни средства. Това е просто репутация, висока позиция или ранг сред хората. Тази висока репутация, висок ранг и висок статус правят така, че човекът да изпъква сред тълпата, да стане водач, човек, който взема решения с правото да има последната дума. Но каква е същността на този човек със статус и слава, който стои над другите хора? Има ли някаква разлика между него и останалите? Неговата идентичност и същност са абсолютно същите като на всеки обикновен покварен човек. Той е обикновено сътворено същество, покварено под властта на Сатана, способно да предава истината и положителните неща, да изопачава правилното и грешното, да противоречи на фактите, да върши зло, да се съпротивлява на Бог, да се противопоставя на Небето и да Го проклина. Неговата истинска идентичност и същност са на човек, покварен от Сатана, на човек, който може да се съпротивлява на Бог, което прави славата и статуса му просто празни титли. Онези, които са достатъчно безмилостни, жестоки и злобни, които биха убивали или наранявали другите заради статус и слава, придобиват високи позиции. Онези, които умеят да кроят схеми, които имат методи и които могат да заговорничат, стават водачи на другите. Тези индивиди са по-злобни, по-жестоки и по-нечестиви от обикновените покварени хора. Те обичат да се отнасят към тях единствено с благозвучни думи, с раболепие, с подмазване и с ласкателство. Ако им кажеш истината, рискуваш живота си. Антихристите внасят тези светски правила на играта и философии за светските отношения в Божия дом, като ги прилагат във взаимодействията си с Христос. Те допускат, че ако Христос иска да се утвърди, Той също трябва да обича да Му се подмазват, да Го ласкаят и да Му говорят благозвучни думи. По този начин те неусетно се отнасят към плътта, в която Бог е въплътен, просто като към член на покварeното човечество, какъвто е

подходът на антихристите. Поради това нравът, който антихристите проявяват в своите взаимодействия с Христос, несъмнено е нечестив. Те са с нечестив нрав, обичат да спекулират и да разсъждават за мислите на хората, обичат да оценяват думите и израженията на другите хора и обичат да използват определени средства, някои правила на играта, използвани от светските хора, в отношението си към Христос и по въпроси, засягащи техните взаимодействия с Него. Коя е най-сериозната грешка, която допускат? Защо могат да действат по този начин? Къде се крие първопричината? Бог казва, че въплътеният Бог е обикновен човек. Щом чуят това, антихристите се радват, като казват: „Е, добре тогава, ще се отнасям към теб като към обикновен човек. Сега имам основа за отношението си към теб“. Когато Бог казва, че плътта, в която Бог е въплътен, има Божията същност, антихристите отговарят: „Божията същност? Защо не я виждам тогава? Къде е тя? Как се проявява? Какво разкрива той, за да докаже, че има божията същност? Аз знам само да се подмазвам на тези със статус и да ги лаская. Никога не мога да сгреша, ако се подмазвам на хората и ги лаская. Това винаги е най-доброто. Във всеки случай е по-добре, отколкото да казвам истината“. Това е нечестивостта на антихристите. Ето как антихристите не вярват в истината, нито я приемат, като живеят единствено според философията на Сатана.

Някои хора казват: „Всички харесват хората, които умеят да се подмазват, да ласкаят и да изричат приятни думи. Единствено Бог не харесва такива хора. Тогава какъв тип хора всъщност харесва Бог? Как човек трябва да взаимодейства с Бог, за да бъде харесван от Него?“. Вие знаете ли? (Бог харесва честните хора, хората, които говорят на Бог това, което им е на сърцето, хората, които отварят сърцата си и общуват с Бог без измама.) Нещо друго? (Онези, които имат богобоязливо сърце, които са способни да слушат и да приемат Божиите слова.) (Онези, чието сърце е обърнато към Божия дом, които са в единомислие с Бог.) Всички вие споменахте няколко аспекта на това да бъдеш честен човек, които трябва да се практикуват. Да бъдеш честен човек е изискване на Бог към човека. Това е истина, която човек трябва да практикува. Какви са тогава принципите, които човек трябва да спазва в отношенията си с Бог? Да бъде искрен: това е принципът, който трябва да се следва при взаимодействието с Бог. Не прилагайте практиките на невярващите на подмазване или ласкателство. Бог няма нужда от човешко подмазване и ласкателство. Достатъчно е да бъдете искрени. А какво означава да бъдеш искрен? Как трябва да се приложи това на практика? (Просто да се отвориш към Бог, без да се преструваш, без да криеш нищо или да пазиш тайни, като взаимодействаш с Бог с честно сърце и бъдеш прям, без зли помисли или хитрости.) Точно така. За да бъдеш искрен, първо трябва да оставиш настрана личните си желания. Вместо да се съсредоточаваш върху това как Бог се отнася към теб, трябва да се разкриеш напълно пред Бог и да кажеш каквото ти е на сърцето. Недей да разсъждаваш или да обмисляш какви ще бъдат последствията

от думите ти. Кажи каквото мислиш, остави настрана мотивите си и не казвай неща, само за да постигнеш някаква цел. Имаш твърде много лични намерения и примеси, винаги си пресметлив в начина, по който говориш, като си мислиш: „Трябва да говоря за това, а не за онова, трябва да внимавам какво казвам. Ще го кажа по начин, който е изгоден за мен, който прикрива недостатъците ми и който ще остави добро впечатление у бог“. Това не е ли таене на мотиви? Преди да си отвориш устата, умът ти е изпълнен с коварни мисли, премисляш по няколко пъти това, което искаш да кажеш, а когато думите излязат от устата ти, те вече не са толкова чисти, ни най-малко не са истински и съдържат собствените ти мотиви и схемите на Сатана. Това не е искреност. Това означава да имаш зловещи мотиви и лоши намерения. Нещо повече, когато говориш, винаги следиш изражението на лицето и погледа на хората: ако имат положително изражение на лицето, продължаваш да говориш. Ако не, сдържаш се и не казваш нищо. Ако погледът им е лош и изглежда сякаш не им харесва това, което чуват, премисляш и си казваш: „Е, ще кажа нещо, което те интересува, което те прави щастлив, което ще ти хареса и с което ще спечеля благоразположението ти“. Това ли е да си искрен? Не е. Някои хора не докладват, когато видят някой да върши зло и да причинява смущения в църквата. Те си мислят: „Ако пръв докладвам това, ще обидя този човек, а ако случайно сгреша, ще трябва да бъда кастрен. Ще изчакам другите да го докладват и ще се присъединя към тях. Дори да сгрешим, не е голяма работа — в крайна сметка не можеш да осъдиш тълпата. Както се казва в поговорката, „Вятърът брули високите дървета“. Аз няма да бъда това високо дърво. Само глупак би настоявал на това“. Това ли е да си искрен? Със сигурност не е. Такъв човек всъщност е много хитър. Ако стане църковен водач или надзорник, няма ли да причини загуба на църковното дело? Със сигурност ще го направи. Такъв човек не трябва да бъде използван в никакъв случай. Можете ли да разпознаете този тип хора? Да кажем например, че има водач, който е извършил някои лоши неща и е смутил църковното дело, но все пак никой не разбира какво всъщност се случва с този човек, нито Горното знае какъв е той — само ти знаеш какво всъщност се случва с него. Би ли отнесъл честно проблема към Горното при такива обстоятелства? Именно този въпрос най-добре разкрива човека. Ако скриеш въпроса и не кажеш нищо на никого, дори на Бог, като чакаш да дойде денят, в който този водач вече е извършил толкова много зло, че е провалил църковното дело и всички вече са го разобличили и са се справили с него, за да се изправиш и кажеш: „През цялото време знаех, че не е добър човек. Просто някои хора го мислеха за такъв. Ако бях казал нещо, никой нямаше да ми повярва. Затова не проговорих. Сега, след като е извършил някои лоши неща и всички могат да преценят кой е, мога да кажа какво всъщност се случва с него“, това ли е да си искрен? (Не.) Ако всеки път, когато се разобличават нечии проблеми или се докладва проблем, следваш тълпата и си последният, който се изправя, за да го

разобличи или да докладва проблема, дали си искрен? Нищо от това не е да си искрен. Ако някой не ти е по вкуса или някой те е обидил и знаеш, че не е зъл човек, но понеже си дребнав, си го намразил и искаш да му отмъстиш, да го изложиш, може да измислиш начини и да потърсиш възможности да кажеш някои лоши неща за него на Горното. Може просто да излагаш факти, без да заклеймяваш този човек, но когато излагаш тези факти, намерението ти вече е разкрито: искаш да се възползваш от Горното или да накараш Бог да каже нещо, за да се справи с него. Като докладваш проблеми на Горното, ти се опитваш да постигнеш целта си. Това очевидно е примесено с лични користни цели и със сигурност не е проява на искреност. Ако той е зъл човек, който смущава църковното дело, и ти докладваш проблема на Горното, за да защитиш това дело, и освен това проблемите, които докладваш, са напълно достоверни, това е различно от справянето с нещата посредством сатанински философии. Това произтича от чувство за справедливост и отговорност и е изпълнение на твоята преданост. Ето как се проявява искреността.

Бог не харесва хора, които се подмазват, ласкаят или изричат благозвучни думи. Тогава какъв тип хора харесва Бог? Как се харесва на Бог хората да взаимодействат и да разговарят с Него? Бог харесва честните хора, харесва хората да бъдат искрени с Него. Няма нужда да следиш тона и изражението Му или да Му се подмазваш. Трябва само да бъдеш искрен, да имаш искрено, неприкрито сърце, без преструвки, без маска, и външният ти вид да отговаря на това, което е в сърцето ти. Тоест, когато се отнасяш към Христос и когато взаимодействаш с Него, няма нужда да полагаш никакви усилия, да си пишеш „домашното“, нито да подготвяш или да правиш нещо предварително. Нищо от това не е необходимо. Бог харесва искреността: сърдечния, нормален, естествен разговор и взаимодействие. Дори да кажеш нещо погрешно или да използваш неподходящи думи, това не е проблем. Например да кажем, че отида на някое място и готвачът пита: „Имаш ли някакви ограничения в диетата? Кои храни ядеш и кои не? Какво да приготвя?“ Аз казвам: „Да не е твърде солено, без люта храна, а също така да не е твърде мазно и без пържени храни. За основна храна може ориз или тестени изделия“. Тези указания дълбокомислени ли са? (Не.) Всеки, който знае да готви, би разбрал веднага, без да има нужда от гадаене, премисляне или конкретни насоки или обяснения. Просто готви според опита си, това е нещо просто. Но дори най-простото нещо е непостижимо за хората, защото те имат покварен нрав и егоизъм. Казвам му да не е твърде мазно, но след това по време на готвенето той използва голяма лъжица мазнина за малка чиния със зеленчуци, като на практика ги запържва и им придава много тежък и мазен вкус. Казвам му да не е твърде солено, а той слага съвсем малко сол, така че е почти безвкусно. С толкова много мазнина и такъв блудкав вкус, може ли все още да е апетитно? Готвачът не може да свърши както трябва даже тази малка задача и дори казва:

„Трудно е да се проумеят божиите намерения. Всяка дума, която бог казва, е истина. Трудно е за хората да я приложат на практика!“. Какво означава „трудно е да се приложи на практика“? Не че е трудно да се практикува, а че ти не го практикуваш. Егоизмът ти е твърде голям. Винаги имаш собствени намерения и лични примеси. Винаги искаш да правиш нещата според собствената си воля, като вършиш всичко според собствения си вкус. Аз казвам: „Не подлютвай ястията, когато готвиш. Ако всички обичате люта храна, направи някакви нелюти ястия за Мен“. Но когато готви, той настоява да ги подлюти; започва да яде енергично и смята, че е страхотно. Аз казвам: „Казах ти да не го подлютваш. Защо го подлюти?“ „Това ястие трябва да е люто. Не е ароматно без лютото, губи вкуса си без него“. Що за човек е това? Има ли добри намерения? Някои хора обичат да ядат месо. Аз казвам: „Ако обичаш месо, направи ястие с много месо за себе си. Сложи по-малко месо в ястията, които готвиш за Мен, или просто ми направи зеленчуково ястие“. Той с готовност се съгласява, но когато готви, не се съобразява с молбата Ми и слага големи парчета месо в тенджерата, като дори добавя люти чушки. Месото вече е мазно, но въпреки това той го пържи, като прави всичко по собствения си тежък вкус. Ако не му позволя да прави това, за него е неприемливо. Той дори казва: „Твърде трудно е да ти се угоди. Това е вкусно! Всички останали го ядат, защо не го ядеш? Не готвя ли това за теб? Да ядеш повече е добре за здравето ти, дава ти енергия. Ако си здрав, не може ли да изнасяш повече проповеди? Аз мисля както за теб, така и за братята и сестрите в църквата“. Този човек не е ли ужасно досаден? Има силни желания във всичко, собствени мнения и идеи за всичко. Да не говорим дали притежава някаква истина или не, той няма дори най-основната човешка природа. Това ли е да си искрен? (Не.) В началото, когато този човек Ме попита, Ми се струваше, че е порядъчен, че би трябвало да може да готви много добре. Но щом ястието е сервирано, разбирам — той говори любезно, изглежда, че се държи добре с Мен, но всъщност е просто един егоистичен и достоен за презрение тип.

Има един такъв човек, когото виждам често. По природа тя е пресметлива и съобразителна. Когато взаимодейства с Мен, щом Аз взема лекарството Си, вече Ми носи вода. Когато съм на път да изляза, тя веднага грабва чантата Ми, а като види, че навън е студено, Ми носи шал и ръкавици. Мисля си: бърза е, но защо се чувствам неловко? Независимо дали влизам или излизам, дали обличам дрехи, обувам обувки или слагам шапка, винаги има някой по-бърз от Мен. Как мислите, че се чувствам? Трябва ли да съм щастлив или раздразнен? (Раздразнен.) Вас би ли ви подразнило такова поведение? (Да.) Щом всички вас би ви подразнило, мислите ли, че Аз съм подразнен? (Да.) Някои хора, след като направят всичко това за Мен, се чувстват доста доволни и горди от себе си и заявяват: „Когато работех, шефът ми ме харесваше. Където и да отида, хората ме харесват, защото съм съобразителен“. Подтекстът е, че знаят как да раболепничат, да се подмазват

и да ласкаят. Не са тъпи, бавни или глупави, бързи са в действията си и имат остър ум, така че ги харесват, където и да отидат. Казват, че всички ги харесват, което означава, че и Аз трябва да ги харесвам. Аз харесвам ли ги? Напълно Ми е писнало от тях! Избягвам такива хора, щом ги видя. Има и други, които като виждат как бодигардовете и подмазвaческите лакеи на босовете на подземния свят и главните демони отварят вратите на колите и прикриват главите на шефовете си с ръка в света, правят същото и с Мен. Преди дори да се кача в колата, те вече протягат ръка да отворят вратата, след което прикриват главата Ми с ръка, като се отнасят към Мен така, както невярващите се отнасят към висш кадър. Такива хора ме отблъскват. Тези хора, които ни най-малко не се стремят към истината, имат човешка природа, която е егоистична, долна и достойна за презрение, и им липсва всякакво чувство за срам. Когато взаимодействаш с другите, като се подмазваш на онези със статус и слава и ги ласкаеш, и непрестанно раболепничиш, дори някои почтени хора намират това за отблъскващо и гледат отвисоко на такива хора. Ако правиш това с Мен, Аз го намирам за още по-отвратително. Никога не постъпвай така с Мен. Нямам нужда от това, то Ме отвращава. Това, от което се нуждая, не е твоето подмазване, ласкателство или раболепие. Нуждая се да бъдеш искрен с Мен, да говорим сърдечно, когато се срещнем, да говориш за своето разбиране, за своите преживявания и недостатъци, да обсъждаш покварата, която разкриваш в процеса на изпълнение на дълга си, и нещата, за които чувстваш, че не си на ниво в своите преживявания. Можете да участвате в търсене и общение по отношение на всички тези неща, а можете и да ги изследвате. Без значение за каква тема провеждаме общение или разговаряме, трябва да бъдете искрени и да имате такова сърце и отношение. Не си мислете, че чрез подмазване, раболепие, ласкателство или умилкване можете да оставите добро впечатление — това е напълно безполезно. Напротив, такова поведение не само не носи никаква полза, но може и да те изложи и да разобличи твоята глупост.

Онези, които не могат да бъдат искрени дори с Христос, що за хора са те? Ако си искрен в отношението си към другите, ти се страхуваш те да не узнаят истинското ти положение и да ти навредят, страхуваш се да не те измамят, да не те използват, да не ти се подиграват или да не те презират. От какво се страхуваш обаче, когато си искрен с Христос? Ако в сърцето ти има такива опасения, това е проблем. Ако не можеш да бъдеш искрен, това също е твой проблем. Това е област, в която трябва да се стремиш към истината и да се бориш за промяна. Ако наистина вярваш и признаваш, че човекът пред теб е Богът, в Когото вярваш, Богът, Когото следваш, тогава е по-добре да не взаимодействаш с Него чрез подмазване, ласкателство и говорене на благозвучни думи. Вместо това бъди искрен, говори от сърце и казвай истината. Не казвай неща, които служат за преструвка, нито изричай лъжи или думи на прикриване, нито се занимавай с хитрости или кроежи. Това е най-добрият начин за взаимодействие с Христос.

Можете ли да постигнете това? Кое е положително: да бъдеш искрен или да се подмазваш и да ласкаеш? (Да бъдеш искрен.) Да бъдеш искрен е нещо положително, докато подмазвачеството и ласкателството са негативни. Ако хората не могат да постигнат такова положително нещо като да бъдат искрени, това показва проблем у тях, покварен нрав. Прекомерно ли е това Мое изискване? Ако смятате, че е прекомерно, ако смятате, че не заслужавам такова отношение, че не заслужавам да взаимодействате с Мен по такъв искрен начин и с такова искрено отношение, тогава имате ли по-добър метод, по-добър начин? (Не.) Тогава практикувайте този подход. Нека с това приключим нашето общение по тази точка.

Б. Внимателно проучване и анализ, наред с любопитство

Сега преминаваме към втората точка — внимателно проучване и анализ, наред с любопитство. Тази точка лесна ли е за разбиране? Що се отнася до действията и словата на въплътения Бог, както и до индивидуалността или нрава, които се разкриват във всяко Негово слово и дело, или дори до предпочитанията Му, нормалните хора трябва да се отнасят правилно към тях. Онези, които истински следват Бог и се стремят към истината, считат тези външни разкривания на Христос за нормалната страна на Неговата плът. Що се отнася до словата, които Христос изрича, те могат да ги слушат и да ги схващат с нагласата да се отнасят към тях като към истината, като от тези слова разбират Божиите намерения, разбират принципите на практикуване и намират път на практикуване, за да навлязат в истината реалност. Но антихристите се държат различно. Когато наблюдават как Христос говори и действа, това, което е в сърцата им, не е приемане или покорство, а внимателна проверка: „Откъде идват тези слова? Как са изречени? Изречение след изречение — предварително обмислени ли са, или са вдъхновени от светия дух? Тези слова заучени ли са, или са подготвени предварително? Защо аз не знам? Някои от тези слова звучат доста обикновено, просто като ежедневен разговор. Това не прилича на бог. Бог говори ли наистина толкова нормално, толкова обикновено? Не мога да го разбера чрез внимателна проверка, затова ще наблюдавам какво прави той задкулисно. Чете ли вестници? Чел ли е някакви известни книги? Изучава ли граматика? С какви хора обикновено взаимодейства?“. Те нямат нагласа на покорство или на приемане на истината, а по-скоро внимателно проучват Христос с нагласата на учен, който провежда научно изследване или изучава академични предмети. Внимателно проучват съдържанието на Христовите слова и Неговия начин на говорене, слушателите, към които Христос се обръща, както и отношението и целта на Христос всеки път, когато говори. Винаги, когато Христос говори или действа, всичко, което достига до ушите им, всичко, което могат да видят, и всичко, за което чуят, става обект на тяхната внимателна проверка. Те внимателно проучват всяко слово и изречение,

изречено от Христос, всяко действие, което Той предприема, всеки човек, с когото Той се занимава, начина, по който се отнася към хората, Неговата реч и поведение, поглед и изражение на лицето, дори Неговите житейски навици и ежедневие, Неговия начин на взаимодействие с другите и отношението Му към тях — те проучват внимателно всичко това. Чрез тази внимателна проверка антихристите стигат до заключението: „Както и да гледам на христос, той изглежда притежава нормална човешка природа. Той е доста обикновен, няма нищо особено специално в него, освен способността да изразява истината. Може ли това да е наистина въплътеният бог?“. Колкото и внимателно да проучват, те не могат да стигнат до категорично заключение, колкото и внимателно да проучват, те не могат да установят дали Христос е богът, когото признават в сърцата си. Те са хората, които внимателно проучват Христос, а не са хората, които преживяват Божието дело — как могат да постигнат познание за Бог?

При своята внимателна проверка на Христос антихристите не са способни да видят величието на Бог, не са способни да видят праведността, всемогъществото и властта на Бог. Колкото и внимателно да проучват, те не могат да стигнат до заключението, че Христос притежава същността на Бог. Не са способни да прозрат и да разберат това. Някои хора казват: „Там, където не можеш да прозреш или да разбереш, има истина, която трябва да се търси“. На което антихристът би отговорил: „Не виждам тук никаква истина за търсене. Има само подозрителни детайли, които си струва да бъдат дълбоко и внимателно проучени“. След своята внимателно проучване и анализ те заключават: „Този Христос може да изрича само някакви слова и освен това по нищо не се различава от обикновените хора. Липсват Му специални дарби, няма уникални способности и дори не притежава свръхестествените сили да извършва знамения и чудеса, както правеше Исус. Всичко, което Той казва, са слова на смъртен. И така, наистина ли Той е Христос? Този резултат се нуждае от допълнителен анализ и от внимателна проверка“. Колкото и да гледат, те не могат да видят същността на Бог в Христос. Колкото и внимателно да проучват, те не могат да стигнат до заключението, че Христос има идентичността на Бог. В очите на антихриста плътта, в която бог се е въплътил, трябва да притежава изключителни сили, специални дарби, способността да показва чудеса, както и същността и способността да проявява и да упражнява божията власт. Този обикновен човек пред тях обаче няма нито едно от тези качества, а речта Му не е особено красноречива. Дори когато описва много неща, Той използва разговорен език, който не съответства на човешките представи, като дори не достига нивото на университетски професор. Колкото и внимателно антихристите да проучват речта на Христос, колкото и внимателно да проучват действията на Христос, както и Неговото отношение и начин на вършене на нещата, те не могат да видят, че Христос — този обикновен човек — притежава същността на Бог. Затова в сърцата на антихристите това, което прави този

обикновен човек най-достоен за следване, са многото неща, слова и явления, които те не могат да прозрат — това е, което заслужава тяхната внимателно проучване и анализ, това е тяхната най-голяма мотивация да следват този човек. Какво съдържание и кои теми си струва да бъдат внимателно проучвани и анализирани от тях? Това са словата за навлизането в живота, изречени от Христос. Обикновените хора наистина не могат да казват такива неща, те наистина ги нямат и тези слова наистина не се срещат у друг човек сред човешкия род — неизвестно е откъде идват те. Антихристите проучват внимателно отново и отново, но никога не могат да стигнат до заключение по този въпрос. Например, когато Аз говоря за това какъв е някой, каква е неговата същност и нрав, обикновените хора педантично ще съпоставят тези подробности с действителния човек и ще проверят въпроса. Когато антихристите чуят тези слова, те не възприемат нагласа на приемане, за да съпоставят и разберат въпроса, а за да го анализират. Какво анализират? „Откъде знаеш за положението на този човек? Откъде знаеш, че той има такъв нрав? На какво основание го окачествяваш? Ти не си имал много контакти с него, тогава как така го разбираш? Ние сме в контакт с него от толкова дълго време, защо не можем да го прозрем или да го разберем? Трябва да наблюдавам, а не просто да вярвам на думите ти. Това, което казваш, може да не е точно или правилно“. В хода на взаимодействието на някои хора с Мен, Аз мога да ги напътствам в определена работа или професия. Ако начинът и методът на това напътствие са съобразени с техническите знания, които те притежават, и ги удовлетворяват, те неохотно ще го изпълнят. Но ако не ги удовлетворява, те ще се съпротивляват в сърцата си и ще разсъждават: „Защо правиш това по този начин? Не противоречи ли то на тази област? Защо трябва да те слушам? Ако това, което казваш, е погрешно, не мога да те слушам. Трябва да следвам собствения си път. Ако си прав, трябва да разбера как така си прав, как си стигнал до това знание. Изучавал ли си го? Ако не си изучавал, как би могъл да знаеш? Ако не си го изучавал, не би трябвало да го разбираш. Ако го разбираш, това е ненормално. Как така го разбираш? Кой ти го каза или си го научил тайно сам?“. Те вътрешно анализират и проучват внимателно. Всяко изречение, което изричам, всеки въпрос, с който се занимавам, трябва да премине през филтъра на антихристите, да премине тяхната проверка. Само ако премине проверката им, ще го приемат. Ако не премине, ще критикуват, ще издават присъди и ще пораждат съпротива.

Плътта, в която Бог се въплъщава, е най-голямата загадка за всички хора. Никой не може да проумее какво наистина се случва в това отношение, нито някой може да разбере как Божията същност се осъществява в тази плът — как Бог е станал човек, как този човек може да изрича словата от Божията уста и да върши Божието дело, и как точно Божият Дух напътства и ръководи този човек. В цялото това дело хората нито са имали велики видения, нито са наблюдавали някакви значителни движения от тази плът — не изглежда да се случва нещо специално.

Всичко изглежда нормално. Неусетно Бог е пренесъл славата, която беше в Израел, на изток. Чрез говоренето и извършването на делото на този човек е започнала по този начин нова епоха, а старата е приключила, без никой да осъзнае как се е случило. Онези, които истински вярват в Бог обаче, които са простодушни и чистосърдечни, които притежават човешка природа и разум, не проучват внимателно тези въпроси. Ако не проучват внимателно, какво правят? Просто чакат пасивно? Не — те виждат, че тези слова са истината, вярват, че източникът на всички тези слова е Бог, и така признават факта, че този обикновен човек е Христос, като Го приемат за свой Господ и Бог, без да обмислят нищо друго. Антихристите, от друга страна, не могат да видят, че всички тези слова и цялото това дело идват от Бог, че източникът на цялото това говорене и извършване на дело е Бог, и затова не приемат този обикновен човек за свой Господ и Бог. Вместо това те засилват своята внимателна проверка и се съпротивляват в сърцата си. На какво се съпротивляват? „Без значение колко говориш, без значение колко велико е делото, което вършиш, без значение кой е твоят източник, щом си обикновен човек, щом начинът ти на говорене не съответства на моите представи, щом външният ти вид не е достатъчно величав, за да привлече погледа ми или да спечели уважението ми, аз ще те проучвам внимателно и ще те анализирам. Ти си обект на моята внимателна проверка. Не мога да те приема за свой господ, за свой бог“. В процеса на своята внимателно проучване и анализ антихристите не само не успяват да изкоренят своите представи, непокорство и покварен нрав, но техните представи се увеличават с всеки изминал ден и стават все по-сериозни. Например, когато един църковен водач бъде разкрит като антихрист, който причинява смущения и унищожение в тази църква, първата реакция на антихристите, когато се случи такова събитие, е да попитат: „Христос знае ли за това? Кой е назначил този църковен водач? Каква е реакцията на христос на това? Как се справя той с това? Познава ли христос този човек? Казвал ли е христос преди, че този човек е антихрист, или пророкувал ли е това събитие? Сега, когато в тази църква е възникнал такъв голям проблем, христос пръв ли научи?“. Аз казвам, че не съм знаел, току-що съм научил и аз. „Това не е правилно — ти си бог, ти си христос, защо не знаеш? Би трябвало да знаеш“. Именно защото съм Христос, обикновен човек, не се изисква от Мен да знам. Църквата има своите управленски закони и принципи за справяне с хората. Когато се появят антихристи, те могат да бъдат премахнати и отлъчени според принципите на църквата. Това отразява, че Бог държи властта, отразява, че истината държи властта. Няма нужда да знам всичко. Ако църквата не успее да се справи с въпросите според своите управленски закони и принципи за справяне с хората, тогава ще се намеся. Но ако братята и сестрите разбират принципите на Божия дом за премахване и отлъчване на хора, няма нужда да се намесвам. Там, където истината държи властта, няма нужда да се намесвам. Това не е ли съвсем нормално? (Да, така е.) Но антихристите могат да

създават проблеми и да развиват представи по този въпрос, като дори използват тези представи, за да отричат Христос и да заклеймяват факта, че Христос притежава Божията същност. Точно това правят антихристите. Понеже нещо не съответства на техните представи, фантазии или очаквания, те могат да отрекат същността на Христос. Тяхната внимателна проверка на всеки един аспект на Христос води до това заключение: те не виждат Божията същност в Христос, затова не могат да определят този човек като притежаващ Божията същност и идентичност. Това води до ситуация, при която, когато нищо не се случва, всичко е наред, но щом нещо се случи, антихристите са първите, които изскачат, за да отрекат Христовата идентичност и да заклеймят Христос. И така, каква точно е целта на внимателната проверка на антихристите? Тяхната внимателно проучване и анализ не са, за да разберат по-добре истината, а за да намерят доказателства и да си осигурят лост за влияние, за да отрекат факта, че Бог се въплъщава в плът, да отрекат факта, че плътта, в която Бог се въплъщава, е Христос, е Бог. Това е мотивът и целта на внимателното проучване и анализиране на Христос от страна на антихристите.

Докато следват Христос и се представят за последователи, антихристите подхождат с нагласа за внимателно проучване и анализ и в крайна сметка не успяват да разберат истината, нито да установят факта, че Христос е Господ, че е Бог. Но защо въпреки това те следват толкова неохотно, с такова нежелание, и пребивават в Божия дом? Една точка, която обсъждахме преди, е, че те таят намерението да получат благословии, те са амбициозни. Друга точка е, че антихристите притежават любопитство, което не се среща у обикновените хора. Какво любопитство? Това е тяхното увлечение по странни и необичайни събития. Антихристите са особено любопитни към всички странни и необичайни събития, към всички събития в света, които отиват отвъд природните закони. Те имат желание да се задълбочат в много неща и да стигнат до същината им. Каква е същността на това проучване? Това е чиста надменност, желание да разберат всичко, да узнаят истината зад всичко, за да не изглеждат некомпетентни. Независимо от въпроса, те искат да бъдат първите, които научават, да бъдат най-информираните и най-знаещите за всички подробности по този въпрос — искат да станат „най-“ във всяко отношение. Затова не пропускат и не пренебрегват и въпроса за Божието въплъщение в плът. Те казват: „Въплъщението на бог е най-голямата тайна в човешкия свят. Какво точно се случва с тази най-голяма загадка, с това най-чудно нещо? Тъй като то надхвърля обикновените очаквания и тази плът е различна от обикновените хора, в какво се състои разликата? Трябва сам да видя и да разбера“. Какво имат предвид, когато казват „сам да видя и да разбера“? Имат предвид: „Пътувал съм до различни държави по света, посещавал съм известни планини и исторически обекти, интервюирал съм известни и мъдри личности. Всички те са просто обикновени хора. Единственият, когото не съм

срещал и от когото не съм се учил, е този христос. Каква точно е същността на този христос? Трябва сам да видя и да разбера“. Какво точно искат да видят и да разберат? „Чувал съм, че бог може да върши знамения и чудеса. Казват, че Исус е господът, че е христос. Какви знамения и чудеса е извършил той, за да задоволи любопитството на хората? Спомням си един случай, в който, след като господ Исус прокле една смокиня, тя изсъхна. Може ли този христос сега да направи същото? Трябва да видя и да разбера, и ако имам възможност, да го изпитам, за да видя дали може да извърши такива дела. Казва се, че въплътеният бог притежава божията власт, като дава възможност на парализираните да проходят, слепите да прогледнат, глухите да започнат да чуват и болните да се излекуват. Това са чудотворни и нови събития. В човешкия свят те се считат за изключителни способности, които обикновените хора нямат. Това е нещо, което трябва сам да видя“. Освен това има и друг, най-значим въпрос, който занимава ума им. Те казват: „Какво точно представляват миналите и настоящите животи и цикълът на прераждането в този човешки свят? Обикновените хора не могат да обяснят това ясно. Тъй като бог се е въплътил и бог управлява всичко, знае ли христос за това? Когато има възможност, трябва да го попитам и да се осведомя по този въпрос. Ще го накарам да разгледа външния ми вид и да види дали съдбата ми е добра, какъв съм бил в миналия си живот, дали съм бил животно или човек. Ако знае тези неща, тогава ще бъда впечатлен. Това би го направило необикновен, над обикновените хора, и вероятно христос. Освен това казват, че на небето е божият престол и божието обиталище, така че знае ли този въплътен бог къде е божието обиталище и небесното царство? Говори се, че небесното царство има улици, постлани със злато, пищни и великолепни. Ако този въплътен бог можеше да ни заведе на обиколка, нямаше ли целият ни живот да си е струвал, вярата ни да не е била напразна? Освен това нямаше да ни се налага да обработваме земята. Когато сме гладни, христос би могъл просто с едно изречение да превърне камъните в храна. С пет хляба и две риби той нахрани пет хиляди души. Нямаше ли това да е голямо предимство за нас? А какво да кажем за това, когато христос говори? Казват, че той осигурява жива вода, но къде е тази жива вода? Как се доставя, как тече? Всичко това са въпроси, които си струва да се изследват, всеки един от тях е доста нов. Ако можех да стана свидетел само на едно от тези неща със собствените си очи, тогава щях да стана човек с богати познания и преживявания в този живот, а не обикновен човек“. Това любопитство не ги ли завладява? (Да, така е.)

Някои хора вярват в Бог, приемат Христос и Го следват не за да придобият истината, а с други идеи наум. Някои хора, щом се срещнат с Мен, питат: „Какво означават седемте язви и седемте чаши в Откровение? Какво символизира белият кон? Настъпил ли е вече три и половина годишният катаклизъм?“. Аз отговарям: „За какво питаш? Какво е Откровение?“. Те отвръщат: „Ти дори не знаеш за

Откровение? Казват, че си бог, но не съм толкова сигурен!“. Други питат: „По време на проповядването на евангелието срещаме хора, които питат за мистични въпроси. Какво да правим?“. Аз дори не ги изчаквам да довършат и казвам: „Никой, който винаги пита за мистерии, вместо да търси истината, не е човек, който приема истината. Той не може да бъде спасен в бъдеще. Онези, които винаги търсят мистерии, не са добри. Не проповядвайте евангелието на такива хора“. Защо казвам това? В крайна сметка кой задава тези въпроси? Не е някой друг, а самите те. Те искат да зададат тези въпроси и да узнаят отговорите им, и си мислят, че не знам кой пита, сякаш не мога да ги прозра! След като кажа това, те го чуват и си мислят: „Бог каза, че не съм добър, така че повече няма да питам“. Какво ще кажете за Моя подход? Не ги ли накара той ефективно да млъкнат? Ако им бях отговорил, нямаше ли това да е точно по техния план? Тогава, след като са получили малко, щяха да поискат още и още и да задават въпроси безкрай. Длъжен ли съм да им обяснявам тези неща? Какво изобщо би могъл да направиш с това знание? Дори да знам, няма да ти кажа. Защо да ти казвам? Тълкувател на писанията ли съм? За богословски науки ли си дошъл тук? Идваш да Ме проучваш внимателно, а Аз трябва просто да отворя сърцето Си за твоята внимателна проверка ли? Уместно ли е това? Идваш да Ме изпитваш, а Аз трябва да ти позволя да Ме изпитваш ли? Уместно ли е това? Ти не си тук, за да приемеш истината. Идваш, като задаваш въпроси с враждебно, изпълнено със съмнения и разпитващо отношение. Няма как да ти дам отговори. Някои хора казват: „Не трябва ли да се отговори на всеки въпрос?“. Зависи от материята. Когато става въпрос за истината и църковното дело, все пак трябва да преценя ситуацията. Ако вече съм ти казал преди, а ти все още се преструваш, че не знаеш, като се преструваш, че питаш смирено, тогава няма да ти отговоря. Ще те кастря и след това ще разбереш. От гледна точка на това как антихристите проучват внимателно и анализират Христос, както и на тяхното любопитство относно същността на Христос и Бог, какво точно проучват внимателно антихристите? Те проучват внимателно истината. Отнасят се към всичко, което Бог прави, като към обект на своята внимателно проучване и анализ, като го използват като начин да убиват времето. Те следват Бог, сякаш са учени, които изучават определена област или определен обем знания, точно както неверници, които посещават богословско училище. Могат ли такива хора да получат Божието просветление? Могат ли да получат светлина? Могат ли да разберат истината? (Не.)

В църквата има някои задачи, несрещани преди, а някои включват професионална работа. Когато напътствам такава работа, някои хора слушат усърдно и смирено, като схващат принципите, които трябва да се спазват при изпълнението на този дълг, и истината реалност, която трябва да се практикува и в която трябва да се навлезе. Някои хора обаче си блъскат главите, като проучват внимателно в сърцата си. Те си мислят: „Ти не си изучавал тези области. Освен това можеш ли

наистина да изучиш толкова много области? Кой може да разбира и да знае всичко? На какво основание ни напътстваш? Защо трябва да те слушаме? Въпреки че понякога това, което казваш, когато ни напътстваш, наистина има смисъл, откъде го знаеш? Ако не изучавам нещо, няма да знам за него. Трябва да разсъждавам, да се стремя да науча повече, да видя повече, да чуя повече и да се опитам да стигна до момента, в който не се нуждая от твоето напътствие и да мога да го правя сам. Изглежда, че и ти се учиш в движение, като го овладяваш малко по малко“. Те гледат само външния вид, без да виждат, че, от една страна, каквото и да казва или да прави този човек, има принципи — независимо коя работа се напътства, тя се извършва според принцип и този принцип е свързан с действителните нужди на хората и с желаните резултати от действителната работа. От друга страна, и най-важното, този човек не е учил нищо. Неговото знание, ученост, прозрение и преживяване не са забележителни. Но има едно нещо, което хората не бива да забравят: независимо дали Неговото прозрение, знание, преживяване и експертиза са богати или заслужаващи внимание, източникът, отговорен за извършването на настоящата работа, не е тази външна плът, а същността на тази плът — Самият Бог. Следователно, ако съдиш въз основа на външния вид на тази плът — по Неговия ръст и външност, по тона, интонацията и начина на говорене — няма да можеш да обясниш или да проумееш защо Той може да поеме и да бъде компетентен в тези задачи, няма да си способен да прозреш това. Това, че не можеш да го прозреш, означава ли, че въпросът е неразрешим? Не, той може да бъде разрешен. Няма нужда да го прозираш. Трябва само да знаеш, да помниш и да признаеш едно нещо: Христос е плътта, в която Бог е въплътен. Принципите, позицията и отношението, които хората трябва да имат към Христос, не са да проучват внимателно, да анализират или да задоволяват любопитството си, а да признават, да приемат, да слушат и да се покоряват. Ако проучваш внимателно и анализираш, това в крайна сметка ще ти позволи ли да видиш Божията същност? Няма. Бог не позволява на никого да Го анализира или да Го проучва внимателно. Колкото повече проучваш внимателно и анализираш, толкова повече Бог ще крие от теб. Какво чувстват хората, когато Бог крие? Те чувстват, че представата за Бог в сърцето им става неясна, понятието им за истината става неопределено и всичко за пътя, който трябва да следват, е замъглено. Сякаш има стена, която ти пречи да виждаш. Не можеш да видиш посоката напред, всичко е мъгливо. Къде е Бог? Кой е Бог? Наистина ли Бог съществува? Тези въпроси са като черна стена, изпречила се пред теб, което означава, че Бог крие лицето Си от теб, и прави така, че да не можеш да Го видиш. Всички тези видения стават нереалистични за теб, губят се и мрак изпълва сърцето ти. Когато сърцето ти е помрачено, имаш ли все още път напред? Знаеш ли все още какво да правиш? Не знаеш. Без значение колко ясни са били първоначалната ти посока и цели, когато проучваш внимателно и

анализираш Бог, те ще станат нереалистични и мрачни. Когато хората изпаднат в такава ситуация, в такова състояние, те са в опасност. Това се случва с онези, които се съсредоточават върху внимателното проучване на Бог. Антихристите винаги са в такава ситуация, с непрогледен мрак пред себе си, неспособни да различат кои са положителните неща, коя е истината. Без значение какво прави Бог, те са неспособни да потвърдят, че това наистина е Бог, че това е Самият Бог. Колкото и да гледат, те виждат въплъщението само като човек, защото винаги проучват внимателно и анализират, така че и Бог продължава да ги заслепява. Ти ги виждаш с широко отворени очи, светли и големи, но те все още са слепи. Когато Бог скрие лицето Си от хората, сърцата им сякаш са загрубели, потопени в пълен мрак. Те виждат само повърхностните явления, неспособни са да възприемат пътя, който се крие в тях, не успяват да разберат скритата истина — нещо повече, те не могат да видят Божията същност или Неговия нрав.

Подлагането на Божието явяване и дело на анализ и внимателна проверка няма да доведе до никакви резултати. Жизненоважно е да не се изпада в състояние на анализиране и внимателно проучване. Това е път на негативност. Тогава какъв е положителният път? Тъй като твърдо вярваш, че това е Божие дело, че този обикновен човек е плътта, в която Бог е въплътен и че има Божията същност, тогава трябва да приемеш и да се покориш безусловно. Хората чувстват, че тази плът има много аспекти, които са неприятни, много аспекти, които противоречат на човешките представи и фантазии. Това е проблем за хората. Бог действа по този начин и това, което трябва да се промени, са представите на хората, техният покварен нрав и тяхното отношение към Бог, а не плътта, в която Бог е въплътен. Хората трябва да търсят истината тук, да търсят Божиите намерения и да заемат своята правилна гледна точка и позиция, вместо да Го признават за Бог и въпреки това да искат да Го проучват внимателно или да анализират и обсъждат това, което Той върши и казва. Това би било голям проблем. Когато твоята позиция и ъгъл, под който приемаш истината, са погрешни, резултатът от начина, по който възприемаш всичко, ще се промени, като засегне пътя и посоката на твоя стремеж. Във всичко, което Бог върши или казва, дали то отговаря на човешките представи или не, е само временен въпрос. Приносът и стойността за човешкия род на всичко, което Бог прави, стойността, която то носи на човешкия живот, са вечни. Те не могат да бъдат променени от никой човек, от никоя академична дисциплина, от никакво твърдение или аргумент, или от никаква тенденция. Това е стойността на истината. Възможно е понастоящем словата и действията на този обикновен човек да не могат да задоволят твоето любопитство или суета, нито да могат напълно да те убедят или да те спечелят както в сърцето, така и в думите. Но приносът на всички слова, които Той изрича днес, и на цялото дело, което Той върши в тази епоха и през този период за целия човешки род, за цялата епоха и за целия Божи план за управление, е во веки непроменим — това

е факт. Затова един ден ти ще осъзнаеш: „Преди двадесет-тридесет години проучвах внимателно, тълкувах погрешно, съпротивлявах се и дори осъждах и заклеймявах определено твърдение, направено от този обикновен човек. Двадесет-тридесет години по-късно, когато отново преглеждам това твърдение, сърцето ми е изпълнено с чувство за задълженост и самообвинение“. Покварените хора са низши и незначителни пред Бог, те са завинаги младенци, недостойни за споменаване. Без значение колко работа върши човек, в сравнение с приноса за целия човешки род на всяко слово, изречено от Бог през който и да е период и при каквито и да са обстоятелства, разликата е като между небето и земята! Така че ти трябва да разбереш, че Бог не е обект, който хората да проучват внимателно, да анализират и да подлагат на съмнение. Божието дело и плътта, в която Бог е въплътен, не са тук, за да задоволяват любопитството на хората. Той върши цялото това дело не за да убива време или да пропилява дните — Неговото намерение е да спаси хората на една епоха, да спаси целия човешки род, а резултатите от делото, което Той възнамерява да извърши, трябва да траят вечно. Антихристите се отнасят към Христос като към обикновен човек, когото да проучват внимателно и да анализират, за да задоволят любопитството си. Какво е естеството на това, което правят? Може ли то да бъде разбрано или простено? Те са грешници во веки веков, прокълнати и навеки непростими! Ако човек има човешка природа, ако разбира истината и притежава истината реалност, дори да го проучват внимателно е доста отблъскващо. Да се отнасяш към Христос като към обикновен човек и вътрешно да Го проучваш внимателно, да се отнасяш към всичко, което Той прави, с враждебност и клевета, и да се опитваш единствено да задоволиш своето любопитство относно словата, които Той изрича — дори някои хора, щом Ме видят, казват: „Разговаряй още за истината, разговаряй още за езика на третото небе, кажи още неща, които не знаем“ — за какво смятат те този човек? За някой, който да им разсейва скуката? Как Бог окачествява този въпрос? Не е ли това богохулство? Ако е насочено към хора, това се нарича подигравка и присмех. Ако е насочено към Бог, това е богохулство.

В съдържанието на това проявление — внимателно проучване, анализ и любопитство — природата същност на антихристите се разкрива като нечестивост, като неприязън към истината. Те пренебрегват всички положителни неща, презират ги и се отнасят към тях пренебрежително, като не щадят дори плътта, в която Бог е въплътен. Те трябва да задоволят любопитството си по всички въпроси, като подлагат всичко на своята внимателна проверка и искат да правят заключения и да стигнат до същината на всичко, за да проумеят какво се случва, така че да изглеждат знаещи и интелигентни. Това е покваренията нрав на хората. Свикнали да проучват внимателно всичко, сега те насочват своята внимателна проверка към Бог. И какво им носи това? Усъвършенстване и спасение? Не, то им носи само погибел и унищожение! Ето как се окачествяват антихристите. Те са

прокълнати и заслужаващи заклеймяване. В подхода си към плътта, в която Бог е въплътен, те никога не заемат позицията на последователи или сътворени същества, за да Го приемат и възприемат. Вместо това те Го възприемат и подхождат към Него от гледната точка и позицията на учен, на всезнайко, на човек, изпълнен с любопитство, и на надменен индивид, който е неспособен да възприеме истината и който презира положителните неща. Съвсем ясно е, че такива хора не могат да бъдат спасени.

6 юни 2020 г.

ДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ ПРЕЗИРАТ ИСТИНАТА, ОТКРИТО НАРУШАВАТ ПРИНЦИПИТЕ И ПРЕНЕБРЕГВАТ ПОДРЕДБИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ (ТРЕТА ЧАСТ)

II. Презиране на плътта, в която Бог е въплътен

Темата на последното общение беше десетото проявление на антихристите — презиране на истината, открито нарушаване на принципите и пренебрегване на подредбите на Божия дом. Тази точка е разделена на свой ред на още три раздела за по-подробно общение. Първият раздел е презиране на Божията идентичност и същност, вторият е презиране на плътта, в която Бог е въплътен, а третият е презиране на Божиите слова. Тези три раздела се използват, за да се разнищи десетата точка от различните проявления на антихристите. Вече разговаряхме за първия раздел, а вторият раздел, „Презиране на плътта, в която Бог е въплътен“, е разделен на четири части за общение. Кои са тези четири части? (Първо, подмазване, ласкателство и благозвучни думи; второ, внимателно проучване и анализ, наред с любопитство; трето, начинът, по който се отнасят към Христос, зависи от настроението им; и четвърто, само слушат това, което казва Христос, но нито се подчиняват, нито се покоряват.) Миналия път разговаряхме за първите две части, а този път ще разговаряме за третата.

В. Начинът, по който се отнасят към Христос, зависи от настроението им

Третата част е „начинът, по който се отнасят към Христос, зависи от настроението им“. Въз основа на тази проста фраза ще разгледаме различните проявления на антихристите. Според вашите впечатления или според това, което сте видели и преживели, не би ли трябвало да има някакви примери по отношение на тази част? Някои хора казват: „Никога не съм влизал в контакт с Христос, само съм слушал Неговите проповеди. Нямам реално преживяване на това проявление, нито съм виждал други да го проявяват в действителност“. А онези, които имате реално преживяване на тази част, имате ли някакви чувства или разбирания, които съответстват на нея? Нямате? Тогава наистина трябва да проведем задълбочено общение, нали? (Да.) На пръв поглед тази част включва различни отношения и проявления, когато хората влизат в контакт с Христос. Всъщност от тази част не само може да се видят различните проявления и отношения на хората към плътта, в която Бог се е въплътил, но и по отношението на хората към плътта, в която Бог се е въплътил, да се разпознае тяхното истинско отношение към Бог и истинските им проявления спрямо Бог. С други думи, от това става ясно как хората се отнасят към Самия Бог, Който притежава Божията идентичност и същност, и дали имат богобоязливо сърце, искрена вяра и истинско покорство. Когато се сблъскват с

различни ситуации, отношението на хората към Христос разкрива отношението им към Бог, в Когото вярват. Отношението ти към този обикновен човек, Христос, това дали имаш някакви представи, искрена вяра или истинско покорство, показват дали имаш искрена вяра и истинско покорство към Бог, в Когото вярваш, към Самия Бог. В отношението на хората към Бог на небето — тяхната нагласа, възгледи и това, което наистина мислят — те са доста нереалистични и не разкриват истинското си отношение към Бог. Когато обаче хората действително се сблъскат с Бог и видят осезаемото, от плът и кръв тяло, в което Бог се е въплътил, тяхното истинско отношение към Бог се разкрива напълно. Думите, които хората изричат, мислите в главите им, възгледите, които си съставят и поддържат в сърцата си, и дори мислите и отношението им към Христос в сърцата им са всъщност различни проявления на начина, по който се отнасят към Бог. Тъй като Богът на небето е невидим и неосезаем, по отношение на това какво хората мислят за Него, как се отнасят към Него, как Го ограничават и дали са покорни, всъщност хората нямат критерий, по който да преценяват дали проявленията им са правилни или дали съответстват на истината. Но когато Бог се въплъти като Христос, всичко това се променя: появява се критерий, по който да се преценяват всички тези проявления и отношения на хората към Бог, и така става ясно какво е истинското отношение на хората към Бог. Често те си мислят, че имат голяма и искрена вяра в Бог, като чувстват, че Бог е велик, върховен и обичлив. Но дали това е отражение на истинския им духовен ръст, или е просто настроение? Трудно е да се определи. Когато хората не могат да видят Бог, колкото и добронамерени да са в отношението си към Него, то винаги е примесено с неяснота, празнота и непрактичност, винаги е изпълнено с някакви празни фантазии. Когато хората действително видят Бог и влязат в контакт с Него, степента на тяхната вяра в Бог, нивото на покорството им пред Бог и това доколко имат истинска любов към Бог се разкриват напълно. Ето защо, когато Бог се въплъти, особено когато стане човек, който е възможно най-обикновен, за всички хора тази плът, този обикновен човек се превръща в изпитание и също така разкрива вярата и истинския духовен ръст на всеки човек. Може да си бил способен да следваш Бог, когато за първи път си признал Неговото съществуване, но когато приемеш въплътения Бог и видиш, че Бог се превръща в обикновен човек, умът ти се изпълва с представи. В този момент Христос, в Когото вярваш — този обикновен човек — се превръща в най-голямото предизвикателство за твоята вяра. Затова днес ще разговаряме за въздействието, което този обикновен човек, плътта, в която Бог се е въплътил, Христос, оказва върху хората, и за реалните проявления, които хората показват спрямо този обикновен човек, Христос, които разкриват различните им истински нагласи към Бог и възгледите им за Бог.

Основното съдържание на третата част е, че начинът, по който хората се отнасят към Христос, зависи от настроението им. За какво точно се отнася това настроение е центърът, акцентът на днешното общение. Разбира се, това

настроение е просто метонимия, обобщение. То не е настроение — зад него се крият различни представи и фантазии на хората, както и всякакви видове покварен нрав, дори сатанинската им природа същност. Когато човек не среща никакви пречки при изпълнението на дълга си в Божия дом, няма нищо, което да влияе на настроението му, и всичко върви гладко, той може често да се моли пред Бог и да живее съвсем подреден живот, изпълнен с радост и мир. Средата около него също е спокойна, повечето братя и сестри се разбират помежду си, Бог често ги напътства при изпълнението на дълга им и при усвояването на професионални умения, като им предоставя просветление и озарение, а принципите на практикуване са относително ясни — всичко е толкова нормално и върви толкова гладко. В този момент хората чувстват, че имат голяма вяра в Бог, чувстват се особено близки до Бог в сърцата си, могат често да идват пред Бог, за да се молят и да се доверяват, чувстват се интимно свързани с Бог и намират Бог за особено обичлив. Настроението им в този момент е много добро. Те често живеят в мир и радост, говорят активно на събиранията и са способни да четат с молитва Божиите слова и да учат химни редовно всеки ден. Когато всичко върви толкова добре и толкова гладко, хората непрекъснато благодарят на Бог в сърцата си, мълчаливо се молят на Бог и решават да отдадат всичко на Бог през целия си живот, да предложат всичко, което имат, да понасят несгоди и да плащат цена, за да изпълняват добре дълга си. Чувстват, че Бог е толкова велик, толкова обичлив, и имат решимостта и готовността да се отдадат на Бог, като посветят целия си живот на Него. Това положение не е ли особено проактивно и положително? Въз основа на него изглежда, че можем да видим предаността на хората, тяхната любов към Бог и жертвите, които правят. Всичко изглежда толкова прекрасно, мирно и безпроблемно. От всички тези проявления изглежда, че хората просто активно се стараят, като сътрудничат на Божието дело и на Неговите изисквания, без нищо неблагоприятно. Затова в сърцата си те непрекъснато благодарят на Бог, благодарят на Бог на небето и благодарят на Христос на земята, изпълнени с безкрайна любов и благоговение към Христос. Всеки път, когато пеят думите „този незначителен човек“ в химните, те се чувстват изключително развълнувани и си мислят: „Наистина именно този незначителен човек ме спаси, даде ми тази възможност, като ми позволи днес да изпълнявам дълга си като сътворено същество в Божия дом!“. Някои хора дори се молят директно: „О, практически Боже, въплътени Боже, Христе: благодаря Ти, възхвалявам Те, защото Ти ми даде всички тези благословии и ме удостои с благодатта Си. Ти си Богът в моето сърце, Ти си Създателят, Ти си Този, Когото искам да следвам. Готов съм да отдам всичко за Теб през целия си живот“. Всички тези сцени са толкова мирни, толкова красиви и изглеждат толкова съвършено хармонични, сякаш да бъдеш спасен е толкова лесно и не изисква никакво усилие. Но може ли тази хармония и този мир наистина да продължат вечно? Може ли да останат непроменени? Не е толкова просто.

1. Поведението им, когато се сблъскат с кастрене

В процеса на изпълнение на дълга си за хората е неизбежно да разкрият своя покварен нрав, да роптаят срещу обстоятелствата, с които се сблъскват, да имат свои собствени възгледи и още повече да постъпват своеволно и прибързано. В такива ситуации хората неизбежно се сблъскват с кастрене. Когато се сблъска с кастрене, дали човек, който е пълен с ентусиазъм, който е изпълнен с фантазии и представи за Бог, наистина има духовния ръст да се изправи пред всичко това, да го преживее истински и да се справи успешно с такива ситуации? Това повдига въпрос и в това се крие проблемът. Когато хората чувстват, че всичко е толкова прекрасно, когато чувстват, че Бог е толкова обичлив, че Бог обича хората толкова много, че Неговата любов е толкова велика и толкова истинска, а след това се сблъскат с кастрене, с разкриване, онези, които не разбират истината, често се чувстват озадачени и объркани, ужасени и уплашени. Те изведнъж се чувстват така, сякаш са попаднали в мрак, неспособни да видят пътя пред себе си, без да знаят как да се изправят пред създалата се ситуация. Когато дойдат пред Бог, те търсят същите чувства, които са имали преди, молят се със същото настроение, със същите мисли, възгледи и отношение, както преди. Но тогава чувстват, че вече не могат да усетят Бог. Когато почувстват, че не могат да усетят Бог, те започват да си мислят: „Нима Бог вече не ме иска? Нима Бог ме отритва? Възможно ли е заради моя покварен нрав Бог вече да не ме харесва? Нима Бог ще ме отстрани? Ако е така, не съм ли свършен? Какъв е смисълът от съществуването ми сега? Какъв е смисълът да вярвам в Бог? По-добре да не вярвам. Ако не вярвах, може би сега щях да имам добра работа, хармонично семейство, светло бъдеще! Досега вярата ми в Бог не ми е донесла нищо, но ако наистина спра да вярвам, няма ли това да означава, че всичките ми предишни усилия са били напразни, че цялото ми предишно себеотдаване и всичките ми предишни жертви са били напразни?“. При тези размишления те изведнъж се чувстват напълно опустошени, става им неудобно и си мислят: „Богът на небето е толкова далече, а този Бог на земята, освен че разговаря за истината и я предоставя, с какво друго може да ми помогне? Какво друго може да ми даде? Той изглежда толкова незначителен и толкова невнимателен. Какво толкова от това, че имам малко покварен нрав? Ако към това се прилагаше човешки подход, Бог би пренебрегнал това, че хората имат малко покварен нрав. Той би се отнесъл към това със снизхождение и не би се заяждал за дребните недостатъци на хората. Защо Бог ме кастри и дисциплинира по този начин и дори ме пренебрегва заради такъв дребен въпрос? Не е кой знае какво да се разкрие такъв покварен нрав в такава ситуация, но Бог всъщност ме ненавижда. Той наистина ли обича хората, или не? Къде се разкрива Неговата любов? Как точно обича Той хората? Както и да е, в този момент вече не мога да почувствам Божията любов“. Когато не могат да почувстват Божията любов, те мигновено се

чувстват много отдалечени от Бог на небето и още по-отдалечени от този Христос на земята, от този обикновен човек. Когато почувстват тази пустота в сърцето си, те се молят многократно и се утешават отново и отново: „Не се страхувай, уповавай се на Бог на небето. Бог е моят щит, Бог е моята сила, Бог все още обича хората“. В този момент къде е Богът, за Когото говорят? На небето, сред всички неща, този Бог е Богът, Който истински обича хората, Богът, към Когото хората отправят взор и Когото обожават, Който може да бъде техен щит, тяхна неизменна помощ и Който може да утеши сърцата им. Той е упованието на техния дух, сърце и плът. Но предвид това, което е способен да върши този Бог на земята, в сърцата на хората вече няма никакво упование. Отношението им се променя. В каква ситуация се променя то? Тяхната истинска вяра се разкрива, когато се сблъскат с кастрене и разкриване и когато се изправят пред неуспехи.

Щом хората се сблъскат с кастрене, тяхната така наречена истинска вяра веднага търси упование в нереалистичния Бог на небето. А какво е отношението им към видимия Бог на земята? Първата реакция на хората е да Го отхвърлят и да се избавят от Него, да не се уповават повече на Него и да не Му вярват, а да Го избягват, да се крият и да се отдалечават от Него. Такова е настроението на хората. Когато се сблъскат с кастрене, истината, която хората разбират, тяхната така наречена истинска вяра, преданост, любов и покорство, стават толкова крехки. Когато всички тези обстоятелства се променят, отношението им към въплътения Бог също се променя съответно. Предишните им жертви — тяхната така наречена преданост, пълно отдаване и цената, която са платили, както и тяхното така наречено покорство — в този момент се разкриват не като някаква преданост или истинско покорство, а просто като ентусиазъм. А какво е примесено с този ентусиазъм? Той е примесен с човешки чувства, човешка доброта и човешка вярност. Тази вярност може да се разбира и като избухливост, подобно на израза: „Ако следвам някого, трябва да покажа истинска братска вярност, да съм готов да дам живота си за него, да положа усилия, да поема куршум за него, да жертвам всичко за него“, което е проявление на човешката избухливост. Такива човешки проявления се разкриват в този момент. Защо се разкриват? Защото в мислите и във възгледите си хората изглежда са приели, че този обикновен човек е въплътеният Бог, че е Христос, че е Бог и че притежава Божията идентичност — но ако се погледне действителният им духовен ръст, истината, която разбират, и познанието им за Бог, те не са приели истински този обикновен човек, нито са се отнесли към него като към Христос, като към Бог. Когато всичко върви добре, когато всичко е според желанията на човека, когато хората чувстват, че Бог ги благославя, озарява, води и удостоява с благодатта Си, и когато това, което хората получават от Бог, е съобразено с техните представи и фантазии, те могат субективно да приемат обикновения човек, за когото Бог свидетелства, че е Богът на човека. Когато обаче всички тези обстоятелства се променят, когато Бог отнеме

всички тези неща и когато на хората им липсва истинско разбиране и те не притежават истински духовен ръст, всичко в тях се разкрива и това, което те изразяват, е именно тяхното истинско отношение към Бог. Как възниква това истинско отношение? Откъде произлиза то? То произлиза от покварения нрав на хората и от липсата им на познание за Бог. Защо казвам това? Какъв е този покварен нрав у хората? (След като са покварени от Сатана, хората вътрешно се предпазват от Бог и издигат преграда срещу Него. Каквото и да прави Бог, те винаги се чудят: „Дали Бог ще ми навреди?“.) Дали връзката между хората и Бог е просто въпрос на съществуване на преграда? Толкова ли е просто? Не е просто въпрос на съществуване на преграда. Това е проблем на две различни същности. Хората имат покварен нрав — Бог има ли покварен нрав? (Не.) Тогава защо има раздор между хората и Бог, защо хората са враждебни към Бог? Къде се крие причината? В Бог ли е, или в хората? (В хората.) Например, ако двама души се скарат и спрат да си говорят, дори да си говорят, това ще е само външно, а в сърцата им ще има преграда. Как се появява тази преграда? Тя възниква, защото имат различни възгледи, които не могат да се помирят, и никой не е готов да се откаже от своя възглед, което пречи на единството. Ето как се създават преградите между хората. Но ако опишем връзката между хората и Бог просто като съществуване на преграда, не е ли това известно омаловажаване, което не отразява в пълна степен нещата? Вярно е, че има преграда, но ако просто използваме понятието „преграда“, за да обясним проблема с покварения нрав на хората, това би било твърде меко. Това е така, защото след като са били покварени от Сатана, хората имат сатанински покварен нрав и същност, а тяхната присъща природа е враждебна към Бог. Сатана е враждебен към Бог. Отнася ли се той към Бог като към Бог? Има ли вяра в Бог или покорство пред Него? Той няма нито истинска вяра, нито истинско покорство — такъв е Сатана. Хората са същите като Сатана. Те притежават покварения нрав и същност на Сатана и на тях също им липсва истинска вяра в Бог и покорство пред Него. Можем ли тогава да кажем, че между хората и Бог има преграда поради тази липса на истинска вяра и на покорство? (Не.) Това само показва, че хората са враждебни към Бог. Когато това, което Бог върши, е съобразено с вкусовете, настроенията и нуждите на хората, когато удовлетворява техните предпочитания и прави всичко да върви гладко и според желанията им, тогава хората чувстват, че Бог е много обичлив. Но дали това чувство, че Бог е обичлив, е истинско в такива моменти? (Не.) То означава просто, че хората се възползват, като в замяна казват няколко хубави думи. Това е известно като извличане на полза и след това престорена любезност. В такива ситуации думите, които хората казват, отразяват ли истинско познание за Бог? Това познание за Бог истинско ли е, или е фалшиво? (Фалшиво е.) Това познание не съответства на истината, нито на същността на Бог. То не е истинско познание, а е фантазия, представа, която възниква от човешките чувства и избухливост.

Когато тази представа бъде разбита, разобличена и разкрита, хората се чувстват обезсърчени. Това означава, че всичко, което са искали да придобият, им е отнето. Нима предишното възприятие на хората, че Бог е обичлив и добър по различни начини, не е критикувано и заклеймено? Това е точно обратното на онова, в което са вярвали преди. Могат ли хората да приемат този факт? (Не.) Когато Бог не ти дава нищо, Той просто те оставя да живееш според Неговите слова, да говориш и да действаш, да изпълняваш дълга си, да служиш на Бог, да се разбираш с другите и така нататък, изцяло според Неговите слова. Когато наистина живееш според Неговите слова и можеш да почувстваш ревностните и грижовни намерения на Бог, и можеш истински да обичаш Бог и да Му се покоряваш, тогава нечистотиите в теб са по-малко, а обичливостта и същността на Бог, които чувстваш, са истински.

Когато хората се сблъскат с дисциплиниране и кастрене, те развиват представи, оплаквания и погрешни разбирания за Бог. Когато тези неща се появят, хората изведнъж чувстват, че Бог е безчувствен, сякаш не е толкова обичлив, колкото са си представяли: „Всички казват, че Бог е обичлив, но защо не мога да почувствам това? Ако Бог наистина е обичлив, Той би трябвало да ме благослови и да ме утеши. Когато съм напът да направя грешка, Той би трябвало да ме предупреди, вместо да ме оставя да се изложа или да сгреша. Той би трябвало да направи тези неща, преди да сгреша, като ми попречи да правя грешки или да поема по грешен път!“. Такива представи и мисли се въртят в умовете на хората, когато се сблъскат със злочестини. В този момент начинът, по който те говорят и действат, става по-малко открит. Когато хората се сблъскат с кастрене, когато се сблъскат със злочестини, настроението им се влошава. Те започват да чувстват, че Бог не ги обича толкова много или че не се отнася към тях с толкова много благодат, че не са толкова облагодетелствани. Те си мислят: „Ако Бог не ме обича, защо аз да Го обичам? И аз няма да обичам Бог“. Преди това в разговорите си с Бог, каквото и да ги попиташе Бог, те отговаряха; бяха много активни. Винаги искаха да споделят повече, това, което имаха да кажат, никога не свършваше, искаха да изразят и да предадат всичко в сърцата си, желаеха да бъдат довереници на Бог. Но когато се сблъскат с кастрене, те чувстват, че Бог вече не е толкова обичлив, че Бог не ги обича толкова много и че те също не искат да обичат Бог. Когато Бог попита нещо, те просто отговарят кратко и нехайно, като дават само едносрични отговори. Ако Бог попита: „Колко добре изпълняваш дълга си напоследък?“, те отговарят: „Добре“. „Имаш ли някакви трудности?“ „Понякога.“ „Можеш ли да си сътрудничиш хармонично с братята и сестрите?“ В ума си те си мислят: „Та аз дори не мога да се грижа за себе си, как бих могъл да си сътруднича хармонично с другите?“. „Имаш ли някаква слабост?“ „Добре съм.“ Те не желаят да говорят повече, като показват напълно негативно, хленчещо отношение. Цялото им същество става унило и потиснато, изпълнено с оплаквания и чувство на онеправданост, и те не желаят да кажат нищо повече от необходимото. Защо е

така? Защото настроението им в този момент не е добро, състоянието им е относително унило и те не са в настроение да говорят с никого. Когато ги попитат: „Молил ли си се напоследък?“, те отговарят: „Молитвите ми са с все същите думи“. „Състоянието ти напоследък не е добро. Търсил ли си истината, когато си се сблъсквал с трудности?“ „Разбирам всичко, просто не мога да бъда позитивен.“ „Развил си погрешни разбирания за Бог. Виждаш ли къде е проблемът ти? Какъв покварен нрав те спира да дойдеш пред Бог? Какво те кара да си толкова негативен, че дори не ти се иска да дойдеш пред Бог да се молиш?“ „Не знам.“ Какво е това отношение? (На негативност и конфронтация.) Правилно, няма и намек за покорство, а по-скоро те са изпълнени с оплаквания и жалвания. В своя духовен и мисловен свят те възприемат бог като подобен на статуя на Буда или Бодхисатва, както ги описват хората. Независимо какво правят хората или как живеят, тези статуи на Буда или Бодхисатва никога не проронват и дума, просто се покоряват на манипулациите на хората. Те вярват, че бог не бива да ги кастри, а още по-малко да им вреди. Каквото и зло да извършат, бог трябва само да ги успокоява, а не да ги кастри, разобличава или разкрива, и със сигурност не трябва да ги дисциплинира. Те искат да вярват в Бог и да изпълняват дълга си според собствените си настроения и нрав, като правят каквото си искат и си мислят, че каквото и да направят, Бог трябва да е доволен, щастлив и приемащ. Нещата обаче не се случват според желанията им. Бог не действа по този начин. Тогава хората си мислят: „Ако не действа, както си представях, все още ли е бог? Все още ли си струва моята инвестиция, себеотдаване и жертва? Ако не, тогава би било глупаво да предложа искреното си сърце, нали?“. Така, когато дойде време за кастрене, първоначалната им реакция не е да слушат от гледната точка на сътворено същество какво казва Бог или какви са Неговите изисквания, нито какви са човешките проблеми, състояния или нрав, които Бог разобличава, нито как човек трябва да приема тези неща, да се отнася към тях или да им се покорява. Такива неща не са в умовете на хората. Независимо как Бог говори на хората или как ги напътства, ако тонът или начинът Му на говорене е безчувствен — ако техните настроения, себеоценка и слабост не са взети предвид — тогава хората си създават представи и не искат да се отнасят към Бог като към Бог, нито искат да бъдат сътворени същества. Най-големият проблем тук е, че когато Бог предоставя добри времена, като позволява всичко да върви по начина, по който хората искат, те са готови да действат като сътворени същества, но когато Бог дава злочестини, за да дисциплинира и разкрива хората, за да ги накара да се поучат и да им позволи да разберат истината и да познаят Неговото намерение — в тези моменти хората веднага Му обръщат гръб и вече не желаят да бъдат сътворени същества. Когато човек не иска да бъде сътворено същество, тогава ще е способен ли да се покори на Бог от тази гледна точка и от тази позиция? Ще може ли да приеме идентичността и същността на Бог? Няма да може. Когато

времената на добри настроения, хубави състояния и ентусиазъм — онези времена, когато хората искат да бъдат довереници на Бог — отстъпят място на времена, когато хората искат да изоставят Бог пред лицето на кастренето, на нагласените от Бог среди, каква драматична промяна е това! Каква точно е истината по този въпрос? Какво е онова, което хората трябва да знаят? Не трябва ли човек да знае какво отношение трябва да има към Бог като сътворено същество? Кои са принципите, които трябва да следва? Като човек — покварено човешко същество — каква точно гледна точка и позиция трябва да заеме човек спрямо всичко, което Бог му дава, и спрямо средите, които Той нагласява? Какво отношение и какъв подход трябва да имат хората към това, че Бог ги кастри? Не трябва ли хората да разсъждават върху такива въпроси? (Да.) Хората трябва да размишляват и да разсъждават върху тези неща. Без значение кога и как човек се отнася към Бог, идентичността му всъщност не се променя. Хората винаги са сътворени същества. Ако не си примирен с мястото си на сътворено същество, това означава, че си много непокорен и си далеч от промяна на нрава, далеч си от това да се боиш от Бог и да отбягваш злото. Ако си примирен с мястото си на сътворено същество, тогава какво отношение трябва да имаш към Бог? (Безусловно покорство.) Най-малкото трябва да притежаваш това единствено нещо: безусловно покорство. То означава, че по всяко време това, което Бог прави, никога не е погрешно. Само хората грешат. Независимо от средата, с която човек се сблъсква — особено пред лицето на несгодите и особено когато Бог го разкрива или разобличава, — първото нещо, което той трябва да направи, е да се изправи пред Бог, за да се самоанализира и да изследва своите думи и дела и своя покварен нрав, вместо да изследва, да проучва внимателно и да преценява дали Божиите слова и дела са правилни, или не. Ако останеш на правилната си позиция, би трябвало да знаеш точно какво трябва да правиш. Хората имат покварен нрав и не разбират истината. Това не е толкова голям проблем. Когато обаче хората имат покварен нрав и не разбират истината, но въпреки това не я търсят, това е голям проблем. Ти имаш покварен нрав и не разбираш истината, и затова си способен да съдиш Бог произволно и да се отнасяш към Него и да взаимодействаш с Него, както ти диктуват настроението, предпочитанията и емоциите. Ако обаче не търсиш и не практикуваш истината, нещата няма да са толкова прости. Не само че няма да можеш да се покориш на Бог, но може да Го разбереш погрешно и да се оплакваш от Него, да Го заклеймяваш, да Му се противопоставяш и дори да Го проклинаш и да Го отхвърляш в сърцето си, като казваш, че Той не е праведен, че не всичко, което прави, е непременно правилно. Не е ли много опасно, че в теб все още може да се зараждат такива неща? (Така е.) Това е толкова опасно. Да не търси истината може да коства живота на човек! И това може да се случи по всяко време и навсякъде. Колкото и силни да са твоите емоции, твоята решимост, твоите желания или въжделения в момента и колкото и много да обичаш Бог в сърцето

си в този момент, всичко това е временно. Точно както когато пастор води сватбена церемония и пита и двете страни: „Вземаш ли го (я) за свой съпруг (своя съпруга)? В болест и в здраве, в бедствие, в бедност и така нататък, готов ли си да прекараш живота си с него (нея)?“. И двете страни, с очи, пълни със сълзи, и сърца, преливащи от емоции, се заричат да посветят живота си един на друг и да поемат доживотна отговорност един за друг. Какво представляват тези тържествени клетви в този момент? Това са просто мимолетни емоции и желания на хората. Но дали и двете страни наистина притежават такава почтеност? Дали наистина притежават такава човешка природа? Това остава неизвестно. Истината ще се разкрие през следващите десет, двадесет или тридесет години. Някои двойки се развеждат след три до пет години, някои след десет години, а други след тридесет години скъсват един с друг просто така. Къде отидоха първоначалните им желания? Какво се случи с тържествените им клетви? Те отдавна са останали зад гърба им. Каква роля играят тези тържествени клетви? Никаква. Те са просто желания, моментни емоции — емоциите и желанията не определят нищо. Какво се изисква от една двойка, за да прекара наистина цял живот заедно, да остарее заедно? В идеалния случай, най-малкото и двамата трябва да имат почтеност и порядъчен характер. По-конкретно казано, през живота си те ще се сблъскат с много неща — големи и малки, добри и лоши, мъки, неуспехи, трудности, предимно неща, които не са според желанията им. Това изисква и двете страни да имат истинска толерантност, търпение, любов, внимание, грижа и други относително положителни неща в човешката си природа, за да се подкрепят взаимно до края на пътя. Без тези качества, разчитайки единствено на клетвите и на въжделенията, желанията и фантазиите от времето, когато са се оженили, те със сигурност няма как да стигнат до края. Същото важи и за вярата в Бог. Ако човек не търси истината, а разчита само на известен ентусиазъм и желание, той определено не може да остане непоколебим и категорично не може да следва Бог до края.

Как може човек да вярва в Бог и да Го следва, без да зависи от настроението си и без да се влияе от настроението или от средата си? Как точно може да се постигне това? Какво е минималното изискване, за да вярваш в Бог? Изисква се да имаш отношение на любов към истината и на търсене на истината. Някои хора питат: „Важни ли са решимостта и даването на клетви?“. Те са незаменими, но зависят от етапа на вярата. Ако някой е в първата или във втората година на вярата си, без тях ентусиазмът му не може да бъде запален. Без ентусиазъм човек, който започва да вярва в Бог, може да е равнодушен, нито много ревностен в стремежа си, нито се отказва, а просто да прави, каквото му се каже. Такъв човек трудно напредва и му липсва ясно отношение. Затова новоповярвалите се нуждаят от този ентусиазъм. Този ентусиазъм може да донесе много положителни неща на човек, като му позволи бързо да разбере истината, видението и целта на

Божието дело и бързо да положи основата. Освен това, когато хората отдават всичко и плащат цената активно и ентусиазирано, те навлизат в истината реалност по-бързо. Първоначално човек се нуждае от този ентусиазъм и трябва да има решимост и въжделения. Ако обаче след повече от три години вяра в Бог човек остане на етапа на ентусиазма, може да има опасност. В какво се крие тази опасност? Хората винаги се отнасят към вярата си в Бог и към въпросите за промяна в нрава въз основа на своите фантазии и представи. Те се опитват да опознаят Бог и да придобият разбиране за Неговото дело и за Неговите изисквания към хората въз основа на своите фантазии и представи. Могат ли такива хора да навлязат в истината реалност или да разберат Божиите намерения? (Не.) Ако човек не може да разбере истината, възникват проблеми. Има ли някой, който вярва в Бог и живее целия си живот в обгрижвана среда, винаги в благодат и в благословии? Не, рано или късно всеки трябва да се сблъска с реалния живот и с различните среди, които Бог е нагласил за него. Когато се сблъскаш с тези различни среди и се изправиш пред различни проблеми в реалния живот, каква роля може да играе твоят ентусиазъм? Той може само да те подтикне да се въздържаш, да платиш цена, да страдаш, но не може да те доведе до разбиране на истината или на Божиите намерения. Ако обаче търсиш истината и я разбираш, е различно. С какво е различно? Когато разбираш истината и се сблъскаш с тези ситуации, ти вече не се отнасяш към тях въз основа на своя ентусиазъм или представи. Когато се сблъскаш с нещо, ти първо идваш пред Бог, за да търсиш и да се молиш, за да намериш истините принципи. Тогава можеш да станеш покорен и да имаш такава осъзнатост и такова отношение. Това отношение и тази осъзнатост са от решаващо значение. Може да се случи така, че в определено изпитание да не придобиеш нищо, да не навлезеш твърде дълбоко в истината и да не разбереш каква точно е реалността на истината. По време на това изпитание обаче наличието на такава покорна осъзнатост и покорно отношение ти позволява истински да преживееш как трябва да действат и какво трябва да правят хората като сътворени същества, за да бъдат най-нормални и най-уместни пред Бог. Въпреки че може да не разбираш Божието намерение или да не знаеш точно какво Бог иска да постигнеш или да придобиеш в такава среда, ти чувстваш, че можеш да се покориш на Бог и на такива обстоятелства. От дълбините на сърцето си можеш да приемеш средата, която Бог е нагласил за теб. Чувстваш, че си запазил правилното си място като сътворено същество, като не се бунтуваш срещу Бог и не Му се противопоставяш, и сърцето ти се чувства сигурно. Докато се чувстваш сигурен, твоето упование на Бог на небето не е нереалистично и ти не се чувстваш далече от Бог на земята, нито Го отхвърляш. Вместо това в дълбините на сърцето ти има малко повече боязън, а също и малко повече близост. Вижте това, разликата между човек, който търси истината и може да се покори, и човек, който се уповава на ентусиазъм и има само малко решимост — съществена ли е? Разликата е

огромна. Човек, който се уповава на ентусиазъм и има само решимост, когато се сблъска със ситуации, ще се съпротивлява, ще спори, ще се оплаква и ще се чувства онеправдан. Той може да си помисли: „Защо Бог се отнася така с мен? Все още съм млад, защо Бог не ме придумва? Защо Бог не брои миналите ми постижения? Защо ме наказва, вместо да ме възнаграждава? Все още съм толкова млад, какво разбирам аз? Дори родителите ми вкъщи никога не са се отнасяли така с мен. Те ме ценяха като свое скъпоценно дете, като свое малко бебе. Сега, след като съм пораснал много, откакто дойдох в Божия дом, това, че Бог се отнася така с мен, изглежда твърде безчувствено!“. Това са видовете погрешни доводи, които те изтъкват. Как възникват такива погрешни доводи? Ако човек търси и разбира истината, може ли все пак да има тези погрешни доводи? Ако човек разбира и познава тези истини, докато изпълнява дълга си обичайно, може ли все още да таи такива оплаквания и прибързаност, когато се сблъска със ситуации? (Не.) Той определено не би говорил така. Вместо това би видял себе си като обикновено сътворено същество и би дошъл пред Бог, без оглед на възраст, пол, положение и статус, като просто се покори на Божиите слова и ги слуша. Когато хората могат да слушат словата, които Бог казва, и Неговите изисквания, те имат покорство в сърцата си. Когато човек може съзнателно да се покори, когато има отношение на покорство, той наистина стои на позицията на сътворено същество, има любов, покорство и боязън към Бог, а не се уповава на своите настроения или емоции. Това са някои от реакциите, когато хората се сблъскат с кастрене. Какви са основните реакции? Да се чувстваш зле, да се чувстваш обезсърчен, да се чувстваш онеправдан и да се нуждаеш от утеха. Когато хората не получат утеха или топлина, те започват да таят оплаквания и погрешни разбирания за Бог в сърцата си. Те вече не желаят да се молят на Бог и дълбоко в себе си обмислят да изоставят Бог, като искат да се отдалечат от Него — както от Бог на небето, така и от Бог на земята. Някои хора, ако ги скастря малко, ще Ме избягват следващия път, когато се срещнем, няма да искат да общуват с Мен. Обикновено, когато не са кастрени, те винаги са около Мен, предлагат чай, питат дали имам нужда от нещо, в добро настроение са, усърдни са, разговорливи са и са близки във връзката си с Бог. Но щом бъдат скастрени, вече не е същото — вече не предлагат чай, нито изпращат поздрави, и ако им задам още няколко въпроса, просто си тръгват и повече не се появяват.

Преди, когато бях в континентален Китай, отсядах в домовете на някои братя и сестри. Някои от тези хора имаха лоша човешка природа, някои бяха новоповярвали, някои развиха многобройни представи при първия ни контакт и не разбираха истината, а други изобщо не се стремяха към нея. Като виждах тези хора да разкриват своята поквара, не можех да ги скастря — трябваше да говоря меко и тактично. Ако наистина ги скастриш, те ще развият представи и непокорство, затова ще трябва да ги придумваш и да преговаряш с тях, да

разговаряш повече за истината, за да ги напътстваш. Ако не преговаряш или не разговаряш, а просто отправяш директни изисквания, това категорично няма да проработи. Например, би могъл да кажеш: „Това ястие е леко пресолено. Може би следващия път трябва да сложиш по-малко сол. Приемането на твърде много сол не е полезно за здравето ти. Като вярващ в Бог трябва също да прилагаш здрав разум и да не бъдеш невеж. Трябва да приемаш положителните неща. Ако не ми вярваш, можеш да попиташ някого, който практикува традиционна китайска медицина, за последствията за бъбреците от приемането на твърде много сол“. Този подход е приемлив за тях. Но ако кажеш: „Тази храна е толкова солена, да не би да искаш да ни умориш със сол? Защо винаги я правиш толкова солена? Не може да се яде от сол! Как може да си толкова невеж? Следващия път не я соли толкова много!“, тогава това няма да проработи. Следващия път може изобщо да не сложи сол. Тогава ти казваш: „Защо е толкова безсолно?“ „Безсолно? Не каза ли, че е твърде солено? Твърде много сол вреди на бъбреците, така че не е ли по-добре изобщо да не се слага сол? Тогава няма да навреди на бъбреците“. Няма да успееш, ако си твърде суров. Трябва да преговаряш и да придумваш. Много хора са доста проблемни. Когато говориш с тях, трябва да внимаваш за начина, по който говориш, и за момента, в който говориш, а също и да се съобразяваш с настроението им — трябва да преговаряш малко. Понякога, ако случайно говориш малко по-сурово, може да ги нараниш и те може да се съпротивляват вътрешно. На пръв поглед може да не изглежда така, но вътре в тях е различно. Обикновено, когато ги помолиш да направят нещо, те го правят веднага, но ако нараниш чувствата им, те стават по-малко ентусиазирани да вършат нещата, размотават се и желанието им се изпарява. Те казват: „Как мога да бъда добър с теб, когато съм в лошо настроение? Ще бъда по-мил, когато съм в добро настроение, но когато не съм, е достатъчно да отбия номера“. Що за същество е това? Не е ли трудно да се справяш с хората? (Да.) Хората са точно такива, с тях не може да се спори, с тях не може да се излезе наглава. Когато по-късно се самоанализират, те може да сведат глави, да признаят греховете си и да плачат горчиво, но когато отново се сблъскат с такива въпроси и бъдат скастрени, пак реагират по същия начин. Това човек, който търси истината, ли е? (Не.) Що за човек е това? Такъв човек е своенравен и изобщо не приема истината. Такова е отношението, което хората имат към Бог, когато се сблъскат с кастрене и несгоди. Накратко казано, те не са покорни, не могат да приемат истината и когато са наранени, се отнасят към Бог според своята прибързаност. Не е ли това сериозен проблем? Когато се сблъскам с някои хора, дори преди да ги кастря, само като говоря по същество по конкретния въпрос, лицата им помръкват, говорят с раздразнение, показват лошо отношение и дори хвърлят предмети. Не можеш да им говориш откровено. Трябва да говориш със заобикалки и да бъдеш тактичен. Мога ли да увъртам като хората? Независимо дали можеш да го приемеш, или не, трябва да кажа това, което е

вярно — в Божия дом нещата трябва да се вършат според истините принципи. Някои хора не показват външна реакция, когато са кастрени, но вътрешно се цупят. Може ли такъв човек да изпълнява добре дълга си? (Не.) Ако не може да изпълнява добре дълга си и продължава да прави грешки, църквата трябва да се справи с него според принципите.

2. Поведението им към Христос, когато Той беше преследван и нямаше къде глава да положи

Да вярваш в Бог и да Го следваш в континентален Китай е свързано с ежедневна опасност. Средата за това е изключително сурова и човек може да бъде арестуван по всяко време. Всички вие сте преживели среда на преследване — и с мен беше същото, нали? Живеехме в една и съща среда, така че в онази среда не можех да избегна това да се укривам често. Имаше моменти, в които трябваше да сменям местонахождението си по два-три пъти на ден. Имаше дори моменти, в които трябваше да отида на място, на което не съм си и помислял, че ще отида. Най-трудните моменти бяха, когато почти нямаше къде да отида — през деня провеждах събиране на едно място, а вечерта не знаех къде е безопасно. Понякога, след като с големи усилия намирах място, трябваше да го напусна на следващия ден, защото големият червен змей го връхлиташе заплашително. Какво си мислят хората, които истински вярват в Бог, когато видят такава сцена? „Това, че Бог дойде на земята в плът, за да спаси човека, е цената, която Той е платил. Това е едно от страданията, които Той е понесъл, и то е пълно изпълнение на Неговите слова, които гласят: „Лисиците си имат леговища и небесните птици — гнезда; а Човешкият Син няма къде глава да подслони“ (Матей 8:20). Нещата наистина стоят така — и въплътеният Христос лично преживява такова страдание, също като човека“. Всички, които истински вярват в Бог, могат да видят колко трудно е Неговото дело за спасението на човека и затова ще обичат Бог и ще Му благодарят за цената, която Той плаща заради човечеството. Онези с особено лоша човешка природа, които са злобни и напълно отхвърлят истината, както и онези, които следват Христос само от любопитство или с желание да станат свидетели на чудеса, не мислят по този начин, когато видят такива сцени. Те си мислят: „Ти нямаш къде да пренощуваш? Ти си бог, вършиш делото по спасяването на хората, но не можеш да спасиш дори себе си и не знаеш къде ще пренощуваш утре. Сега дори нямаш къде да се подслониш — как мога да вярвам в теб или да те следвам?“. Колкото по-опасни са обстоятелствата, толкова повече те се радват и си мислят: „За щастие не се отрекох напълно от всичко. За щастие си оставих резервен план. Виждаш ли? Сега нямаш място, което да наречеш свой дом! Знаех си, че ще се стигне дотук — нямаш къде да положиш глава, а пък аз дори трябва да ти помагам да си намериш подслон“. Те са разкрити, нали? Ако такива хора станат свидетели на сцената с разпъването на Господ Исус, как биха

се държали? Когато Господ Исус носеше кръста към Голгота, къде бяха такива хора? Биха ли могли да продължат да Го следват? (Не.) Те биха отричали Божията идентичност, Неговата същност и дори Неговото съществуване. Биха избягали, за да се спасяват сами, и вече не биха следвали Бог. Независимо колко проповеди са чули преди това, всички те биха изчезнали от сърцата им, биха се изпарили безследно. Те биха вярвали, че всичко, което виждат пред себе си, е реално и е от човешки произход, че не е свързано с Бог. Биха си мислили: „Този човек е просто човек. Къде в него е идентичността или същността на бог? Ако беше бог, щеше ли да се крие и да се потулва така, да бъде преследван от Сатана, без място, където да положи глава, без място, където да намери убежище? Ако беше бог, трябваше внезапно да се преобрази и да изчезне пред очите на всички, когато го преследват, така че никой да не може да го види, и трябваше да знае как да стане невидим — това би бил бог!“. В опасната среда на континентален Китай някои братя и сестри, като видяха, че съм отишъл при тях, рискуваха безопасността си, за да Ме приютят и защитят, докато други избягаха, изчезвайки безследно. Някои дори гледаха със забавление и наблюдаваха отстрани. Кои са тези хора? Това са неверниците, антихристите. Когато тези хора видяха Христос да бъде преследван от един град в друг, как възприеха тази ситуация? Как я разбраха? „Христос също е в опасност. Ако го арестуват, тогава с делото на църквата е свършено, а делото на божия дом ще спре. Това ще докаже, че онова, за което бог е свидетелствал, е погрешно — че то не идва от бог, а от човек. По-добре да се прибирам бързо вкъщи, за да си живея живота. Отивам да правя състояние!“. Това е поведението на антихристите. Когато Христос беше изправен пред преследване и нямаше къде да се скрие и нямаше място, където да положи глава, вместо да бъдат в единомислие с Бог, да страдат с Него и да продължат делото на църквата с Него в такава среда, те станаха странични наблюдатели, които Го гледаха и Му се подиграваха. Те дори подстрекаваха други да причиняват унищожения, прекъсвания и смущения, а освен това, когато някои хора видяха, че Аз нямам къде да се скрия и къде да се установя, те се възползваха от възможността да смущават делото на църквата и да заграбят имуществото на Божия дом. Това е същото, както когато Исус беше разпънат и много неверници и антихристи си мислеха: „С църквата е свършено, божието дело е приключило, то е напълно разрушено от Сатана. По-добре да побързаме да избягаме и да започнем да си разпределяме благата!“. Независимо от обстоятелствата, пред които са изправени, тези неверници и антихристи винаги ще разкриват своя жесток нрав, като разкриват истинските черти на неверниците. Винаги, когато църквата се сблъска и с най-малкия признак на неприятности или неблагоприятни обстоятелства, те искат веднага да избягат, нетърпеливи са всички братя и сестри да се разпръснат, да се оттеглят и повече да не следват Христос. Те искрено желаят този поток да е погрешен и Божието дело да остане незавършено. Това са

истинските черти на антихристите. Това е отношението на антихристите към Христос, когато са изправени пред такива обстоятелства.

3. Поведението им, когато си създават представи за Христос

Друга точка са проявленията на антихристите, когато си създават представи за плътта на въплътения Бог. Например, когато видят въплътения Бог да върши определени неща или да казва определени слова, които са много човешки, без да долавят и най-малкия намек за божественост, от дълбините на сърцата им се надигат съпротива, представи и заклеймяване и те си мислят: „Колкото и да го гледам, този човек не прилича на бог. Той изглежда досущ като обикновен човек. Ако изглежда като човек, тогава може ли все пак да е бог? Ако е човек, няма ли да е невероятно глупаво да го следвам по този начин?“. Те си създават представи за речта и действията на Христос, за начина на живот на Христос, за облеклото и за външния Му вид и дори за начина, по който говори, за тона Му, за избора Му на думи и така нататък — те могат да си създадат представи за всички тези неща. Когато тези представи възникнат, как се отнасят те към тях? Те таят тези мисли и не се отказват от тях, като вярват, че да се хванат за тези представи е като да сграбчат ключа. Те си мислят, че този „ключ“ идва точно навреме, че щом имат тези представи, това им дава претекст, а щом имат претекст, става лесно да се справят. Ето как мислят антихристите. Те чувстват, че да имат представи е равносилно на това да имат претекст, и така могат да отрекат Христос по всяко време и на всяко място и да отрекат факта, че плътта, в която е въплътен Бог, притежава същността на Бог. Някои хора питат: „Защо антихристите таят такива намерения?“. Кажете Ми, антихристите, които са от кохортата на Сатана, надяват ли се на успешното завършване на Божието дело, или не? (Не.) Защо не се надяват? Какво ги издава? За антихристите е присъщо да изпитват неприязън към истината, а всички слова, изразени от Бог, са истината, която те намират за напълно отблъскваща в сърцата си и не желаят да я слушат или да я приемат. Божиите слова на разобличаване и на съд на човечеството са заклеймяване на тези антихристи и зли хора, като за тях тези слова са заклеймяване, съд и проклятия, които ги карат да се чувстват неудобно и неспокойно, когато ги чуят. Какво си мислят в сърцата си? „Всички тези слова, които бог изрича, ме съдят и заклеймяват. Изглежда, че човек като мен не може да бъде спасен. Аз съм от типа, който бива отстранен и отхвърлен. След като нямам надежда да бъда спасен, какъв е смисълът да вярвам в бог? Но факт е, че той все още е бог, той е плътта, в която е въплътен бог, който е изрекъл толкова много слова и има толкова много последователи. Какво да направя по този въпрос?“. Този въпрос ги тревожи. Ако не могат да придобият нещо, не искат и другите да го имат. Ако другите могат да го придобият, а те не могат, те се изпълват с горчива омраза и стават нещастни. Надяват се, че въплътеният Бог не е Бог и че делото, което Той върши, е лъжливо

и не е извършено от Бог. Ако беше така, те биха се почувствали вътрешно уравновесени и проблемът би бил разрешен из основи. Те си мислят: „Ако този човек не е въплътеният бог, тогава това не означава ли, че онези, които го следват, са били заблудени? Ако беше така, тогава рано или късно тези хора щяха да се разпръснат. Ако се разпръснат и никой от тях не придобие нищо, тогава аз бих могъл да бъда спокоен и да се чувствам уравновесен, като знам, че не съм придобил нищо, нали?“. Това е тяхната нагласа. Те не могат да придобият нищо, затова не искат и другите да придобият нищо. Най-добрият начин да попречат на другите да придобият нещо е да отрекат Христос, да отрекат същността на Христос, да отрекат делото, което Христос е извършил, и да отрекат всички слова, изречени от Христос. По този начин те няма да бъдат заклеймени, ще се примирят и ще бъдат спокойни, че не са придобили нищо, и вече няма да е необходимо да се тревожат за този въпрос. Това е природата същност на хора като антихристите. И така, имат ли те представи за Христос? И когато имат представи, преобръщат ли ги? Могат ли да се откажат от тях? Не могат. Как се пораждат техните представи? За тях е лесно да си създават представи: „Когато говориш, аз те проучвам внимателно, опитвам се да разбера мотива зад думите ти и откъде идват те. Дали са нещо, което си чул или научил, или някой те е инструктирал да ги кажеш? Дали някой ти е докладвал, или е подал жалба до теб? Кого разобличаваш?“. Те проучват внимателно по този начин. Могат ли да разберат истината? Те никога не могат да разберат истината. Те ѝ се съпротивляват в сърцата си. Изпитват неприязън към истината, съпротивляват ѝ се и я мразят, и слушат проповеди с този вид природа същност. Освен теории и доктрини всичко, което трупат, са представи. Какви представи? „Христос говори по този начин, понякога дори разказва шеги. Това не е почтително! Понякога използва алегорични поговорки. Това не е сериозно! Речта му не е никак красноречива, той не е високообразован! Понякога трябва да разсъждава и да мисли върху избора си на думи. Не е учил в университет, нали? Понякога речта му е насочена към конкретен човек — към кого? Някой подал ли е жалба? Кой е бил? Защо христос винаги ме критикува, когато говори? Дали ме наблюдава и следи по цял ден? Дали прекарва целия ден в разсъждения за хората? Какво си мисли христос в сърцето си? Речта на въплътения бог не звучи като гръмовния глас на бог на небето с неговата неоспорима власт — защо това, което той проявява, изглежда толкова човешко? Той е просто човек, откъдето и да го погледна. Има ли въплътеният бог някакви слабости? Мрази ли хората в сърцето си? Има ли някаква философия за светските отношения в общуването си с хората?“. Не са ли многобройни тези представи? (Да.) Мислите на антихристите са изпълнени с несвързани с истината неща и всички те произтичат от мисленето и логиката на Сатана, от философията на Сатана за светските отношения. Дълбоко в себе си те са изпълнени с нечестивост, със състояние и нрав, в които има неприязън към истината. Те идват не за да

търсят или да придобият истината, а за да проучват внимателно Бог. Техните представи могат да възникнат по всяко време и на всяко място, и те си създават представи, докато наблюдават, докато проучват внимателно. Техните представи се оформят по време на тяхното осъждане и заклеймяване и те се придържат твърдо към тези представи в сърцата си. Когато наблюдават човешката страна на въплътения Бог, те си създават представи. Когато видят божествената страна, те стават любопитни и изумени, което също води до създаването на представи. Тяхното отношение към Христос и към плътта, в която е въплътен Бог, не е на покорство или на истинско приемане от дълбините на сърцата им. Вместо това те застават срещу Христос, наблюдават и проучват внимателно Неговия поглед, Неговите мисли и поведение, и дори наблюдават и проучват внимателно всеки Негов израз, вслушват се във всеки тон, интонация и избор на думи, както и в това, за което се говори в речта на Христос, и така нататък. Когато антихристите наблюдават и проучват внимателно Христос по този начин, тяхното отношение не е с намерение да търсят истината и да я разберат, така че да могат да приемат Христос като свой Бог и да приемат Христос да бъде тяхната истина и да стане техен живот. Напротив, те искат да проучат внимателно този човек, да го проучат задълбочено и внимателно и да го разберат напълно. Какво се опитват да проумеят? Те проучват внимателно по какво този човек прилича на Бог и ако Той наистина прилича на Бог, те Го приемат. Ако, независимо от начина, по който Го проучват внимателно, Той не изглежда като Бог, тогава напълно се отказват от идеята и продължават да се придържат към представите за въплътения Бог, или, понеже вярват, че няма надежда да получат благословии, търсят възможност бързо да си тръгнат.

Съвсем нормално е за антихристите да си създават представи за плътта, в която е въплътен Бог. Поради същността им на антихристи, поради същността им, която изпитва неприязън към истината, за тях е невъзможно да се откажат от представите си. Когато нищо не се случва, те четат от книгата с Божиите слова и считат тези слова за Бог, но щом влязат в контакт с въплътения Бог и установят, че Той не прилича на Бог, те веднага си създават представи и отношението им се променя. Когато не са в контакт с въплътения Бог, те просто държат книгата с Божиите слова и считат Неговите слова за Бог и все още може да таят нереалистична фантазия и намерение да получат благословии, да положат неохотно известни усилия, да изпълнят неохотно някой дълг и да играят роля в Божия дом. Но щом влязат в контакт с плътта, в която е въплътен Бог, умовете им се изпълват с представи. Дори да не бъдат кастрени, ентусиазмът им за изпълнение на дълга може значително да намалее. Ето как антихристите се отнасят към Божиите слова и към плътта, в която е въплътен Бог. Те често отделят Божиите слова от плътта, в която е въплътен Бог, като се отнасят към Божиите слова като към Бог, а към плътта, в която е въплътен Бог, като към човек. Когато

плътта, в която е въплътен Бог, не е съобразена с техните представи или ги нарушава, те бързо се обръщат към Божиите слова и ги четат с молитва, като се опитват насила да потиснат представите си и да ги заключат. След това се прекланят пред Божиите слова, сякаш се прекланят пред Самия Бог, и изглежда така, сякаш представите им са били преобърнати. В действителност обаче тяхното вътрешно непокорство към Христос, възмущението и презрението им към Христос изобщо не са преобърнати. В отношението си към Христос антихристите непрекъснато си създават представи и упорито се придържат към тях до смърт. Когато нямат представи, те проучват внимателно и анализират. Когато имат представи, те не само проучват внимателно и анализират, но и упорито се придържат към тях. Те нито преобръщат представите си, нито търсят истината, и са убедени, че са прави. Не са ли те от Сатана? (Да.) Това са проявленията на антихристите, когато имат представи за въплътения Бог.

4. Поведението им, когато биват повишавани или освобождавани от длъжност

В църквата има хора, които притежават известни заложби и работоспособност. Когато бъдат повишени, ентусиазмът им е голям, активно изпълняват дълга си, поемат отговорност, готови са да платят цената и освен това са предани. Когато обаче бъдат освободени от длъжност поради неспособност да изпълняват работата и загубят статуса си, отношението им към Бог се променя. Когато имаха статус, те говореха на Бог така: „Братята и сестрите от нашето семейство са такива и такива, сградата на нашето семейство се нуждае от ремонт, дворът на нашето семейство трябва да се почисти…“. Всичко е свързано с „нашето семейство“. Когато бяха повишени, те станаха част от Божия дом, привидно бяха в единомислие с Бог, като семейство, бяха способни да се грижат за делото на Божия дом с внимание към Божието сърце и редом с Него, както и да общуват с Бог като равни. Когато бяха повишени и поставени на важна позиция, те почувстваха, че им е оказана чест, но същевременно чувстваха своята отговорност. Независимо дали говореха с Мен, или с братята и сестрите, те често казваха „нашето семейство“. Като чуеш това, си мислиш, че този човек не е лош, че има добро сърце, че е топлосърдечен, че се отнася към Божия дом като към свой собствен дом, че е толкова грижовен, че има толкова голяма отговорност към всичко и че обмисля всичко предварително, че изглежда като човек, който се стреми към истината и който е ентусиазиран да плати цената. Но дали все още говорят така, след като бъдат освободени от длъжност? Щом бъдат освободени от длъжност, те вече нямат същото настроение — това отношение изчезва. Вече не казват „нашето семейство“ и когато ги помолят да направят нещо, вече не са толкова ентусиазирани. Какво си мислят? „Преди, когато ме повиши, имах статус и бях с теб от цялото си сърце. Сега, когато нямам статус, вече не сме семейство, така че

го направи сам. Не се съветвай с мен как да го направиш и не ме уведомявай, това няма нищо общо с мен. Аз само ще предавам съобщенията от твое име и това е всичко — ще правя по малко от всичко, за което ме помолиш, но вече не съм в единомислие с теб“. След това те се отнасят към теб като към външен човек. Ако ги помолиш да направят нещо, те работят така, сякаш просто вършат работа за някой друг, като повърхностно отбиват номера. Преди може да са изпълнявали пет задачи, но сега изпълняват само една или две, просто преминават през процеса, карат го през пръсти, вършат някаква повърхностна работа и това е всичко. Защо е така? Те казват: „Преди бях с теб от цялото си сърце, помагах ти с това-онова, отнасях се към твоите въпроси като към мои собствени, като към наша обща задача, работех от твое име. Но след това ти просто ме освободи от длъжност, без изобщо да се съобразяваш с чувствата ми! Ти не се съобразяваш с чувствата ми — как мога да работя за теб? Ако ме повишиш отново и ми дадеш статус, тогава може. Но ако не ми дадеш статус, тогава забрави. Ако искаш отново да ме повикаш да върша нещо, няма да стане толкова лесно, колкото преди. Ако ме използваш, трябва да ми дадеш слава и статус. Ако няма статус, а вместо това просто ми заповядаш и очакваш да свърша някаква работа, къде е признанието в това? Трябва да има някакво обяснение!“. Когато им говориш сега, това вече няма ефект. Когато ги помолиш да направят нещо, те вече не са толкова всеотдайни, както преди, вече не влагат цялото си сърце и ум. Отношението им се е променило. Ако ги помолиш отново да направят нещо или ако Божият дом ги помоли да направят нещо, те се отнасят към това като към допълнителна задача, като към работа на външен човек, сякаш с това, че отиват да го свършат, вече са ти оказали голяма чест. Те смятат, че ако не го направят, изглежда неоправдано, особено след като вярват в Бог. Но ако отидат да го направят, го правят неохотно и просто отбиват номера. Защо правят това? Те си мислят: „Преди ти вярвах на 100%, отнасях се към твоите въпроси като към мои собствени, но след това ти ме захвърли просто ей така, което нарани сърцето и самооценката ми. Ти ме пренебрегна. Добре, ако ти си нелюбезен с мен, не ме обвинявай, че съм безсърдечен. Ако ме използваш отново, не мога да бъда както преди, защото връзката ни вече е разбита. Не може толкова лесно да ме командваш, да се явявам, когато ме повикаш, и да си тръгвам, когато ме отпращаш. Кой съм аз? Ако не беше вярата ми в бог, щях ли да позволя на другите да ме манипулират така?“. Когато антихристите бъдат освободени от длъжност и загубят статуса си, отношението им може да претърпи такава съществена промяна. Когато имаха статус, макар че наричаха Божия дом „нашето семейство“ и често говореха за него, те всъщност не се отнасяха към въпросите на Божия дом като към свои собствени. След като бъдат освободени от длъжност и загубят статуса си, ако Божият дом ги помоли да изпълнят дълга си, те не желаят да го направят без преговори, а дори тогава изискват обяснение или някакъв вид признание. Някои дори казват: „Последния път ме освободи от длъжност, захвърли

ме просто ей така. Ако искаш сега да направя нещо, освен ако човекът, използван от светия дух, не дойде лично да говори с мен, или самият въплътен бог не дойде да говори с мен, забрави!“. Колко са нагли! Кажете Ми, трябва ли Божият дом да използва такива хора? (Не.) Те си мислят, че са важни личности, но всъщност Божият дом не цени такива хора. Независимо колко си талантлив, способен или умел в ръководството, Божият дом няма да те използва. Някои може да попитат: „Дали това е така, защото Ти не се прекланяш пред злите хора?“. Не, това е управленският закон на Божия дом и неговият принцип на използването на хора. Ако на антихристите бъде позволено да държат властта в Божия дом, това добро или лошо нещо ще бъде за братята и сестрите, за църквата? (Лошо нещо.) Може ли Божият дом да направи такова лошо нещо? Категорично не. Преди да бъдат разкрити като антихристи, Божият дом неохотно ги е повишавал, за да служат. След като бъдат разкрити като антихристи, може ли Божият дом все още да ги повишава? Не е възможно. Те се самозалъгват и хранят напразни надежди. Някои антихристи мислят така: „Хм, божият дом не може да функционира без мен. Никой в божия дом не може да се нагърби с тази работа освен мен. Кой би могъл да ме замени?“. Антихристите искат да направят това твърдение. Нека им покажем дали Божието дело може да продължи безпроблемно и да бъде завършено без тези антихристи в Божия дом.

Дали безпроблемният напредък и развитието на различните видове работа в Божия дом сега имат нещо общо с премахването и отлъчването на всякакви антихристи и зли хора от църквата? Да, тези неща са изключително свързани! Антихристите не осъзнават това. Те не си дават сметка, че именно поради тяхното премахване, отлъчване и ограничаване делото на Божия дом може да напредва безпроблемно — те дори си придават важност и се оплакват! За какво се оплакваш? Мислиш си, че имаш талант и ум, заложби и работоспособност, но какво можеш да вършиш в Божия дом? Тези хора просто играят ролята на слуги на Сатана, на смутители и саботьори на Божието дело. Без тяхното присъствие църковният живот на Божиите избраници, животът на изпълнение на техния дълг и ежедневният им живот биха били по-спокойни, по-безпроблемни и по-мирни — нещо, което антихристите не осъзнават. Тези антихристи надценяват способностите си и не осъзнават какви са в действителност. Те си мислят, че Божият дом не може да функционира без тях, че делото не може да се извършва без тях и че различните професионални дейности не могат да продължат без тях. Те не разбират, че в Божия дом властват праведността и истината. Защо не знаят? Защо антихристите не могат да разберат такъв прост въпрос? Това само показва, че антихристите имат същност, която изпитва неприязън към истината и е враждебна към нея. Именно защото изпитват неприязън към истината и са враждебни към нея, те не знаят какво представлява истината, не знаят какво са положителните неща. Напротив, те мислят, че тяхното нечестиво, злобно и съпротивляващо се на

Бог поведение е добро и правилно, без никакви грешки. Те вярват, че само те разбират истината, че само те са предани на Бог и че само те са достойни да държат властта в Божия дом. Дълбоко се лъжат! Именно истината властва в Божия дом. Всички антихристи трябва да бъдат заклеймени, отхвърлени и отстранени. Те в никакъв случай не могат да имат място в Божия дом и могат само да бъдат отхвърлени завинаги.

Някои антихристи притежават известни дарби, малко заложби и някои способности и са умели във властовите игри. Те смятат, че именно те трябва да бъдат повишавани и поставяни на важни позиции в Божия дом. Но ако погледнем въпроса днес, нещата не стоят така. Тези хора са заклеймени, ограничени и отхвърлени, а някои дори са премахнати или отлъчени от църквата. Те никога не са си представяли, че такива „благородни“ личности като тях, с големи способности и добри таланти, всъщност ще се препънат в Божия дом и ще бъдат отхвърлени. Те просто не могат да разберат защо. И така, трябва ли да продължим да работим върху тях? Няма нужда. Можеш ли да убедиш сатани? Да се опитваш да убедиш сатани е като да говориш на стена. Има само един начин да се опишат сатаните — неподатливи на разум. Както казват някои хора: „Бог иска от хората да бъдат честни, но какво толкова хубаво има в това да си честен? Какво лошо има в това да кажеш няколко лъжи, да мамиш хората? Какво лошо има в това да си крив и измамен? Какво лошо има в това да не си предан? Какво лошо има в това да си хитър, да си нехаен? Какво лошо има в това да съдиш бог? Какво лошо има в това да имаш представи за бог? Какво лошо има в това да се бунтуваш срещу бог, колко голяма грешка е това? Това всъщност не е въпрос на принципи!“. Някои хора дори казват: „Не е ли съвсем нормално някой способен да създаде свое собствено независимо царство? В този свят важи правилото, че силният изяжда слабия. Ако имаш способността, трябва да действаш и да създадеш свое собствено царство, какво лошо има в това? Всеки има толкова власт, колкото му позволяват способностите му, и трябва да управлява толкова хора, колкото му позволява властта!“. Други казват: „Какво лошо има в това да си сексуално разпуснат? Какъв е проблемът със сексуалната разпуснатост? Какво лошо има в това да следваш нечестивите тенденции?“. И така нататък. След като чуете тези думи, какво изпитвате? (Отвращение.) Само отвращение? След като чуе тези думи, човек си мисли: „Всички сме облечени в човешка плът, така че защо някои хора не само не мразят тези негативни неща, но дори ги ценят? И защо някои хора ненавиждат тези неща? Защо има толкова голяма разлика между хората? Как така онези, които изпитват неприязън към истината и към положителните неща, не обичат положителните неща? Защо ценят толкова много негативните неща, като дори ги смятат за съкровища? Защо не могат да разпознаят нечестивостта и отвратителността на тези негативни неща?“. Такива размишления възникват в сърцата на хората. Когато чуят тези думи от антихристите, от една страна, хората

се чувстват отвратени, а от друга страна, нямат думи. Природата на такива хора е непроменима. Те не могат да се променят, затова Бог казва, че не спасява дяволи или сатани. Божието спасение е за човешкия род, не за зверове или демони. Хора като тези антихристи са точно това, което Бог нарича дяволи и зверове. Те не могат да бъдат причислени към човешкия род. Това е ясно, нали?

5. Поведението им към църквата при променящи се обстоятелства

Начинът, по който антихристите се отнасят към Христос, зависи от настроението им — за колко аспекта на тази точка разговаряхме току-що? Когато се сблъскат с кастрене, те се отнасят към Христос по определен начин — това е един аспект. Какво друго? (Когато си създават представи за въплътения Бог, когато биват повишавани или освобождавани от длъжност и когато Христос е бил преследван.) Това са общо четири аспекта. Нека продължим общението. Антихристите изпитват неприязън към истината, така че те вярват в Бог не за да придобият истината — те вярват в Бог, за да получат благословии. Те имат свои собствени планове, намерения и цели. Освен това те обичат властта и влиянието, затова вярват в Бог, като възприемат отношение на изчакване и наблюдение. Как изчакват и наблюдават? Това означава, че докато вярват, те също така наблюдават, за да видят дали броят на хората в Божия дом се увеличава, как се разпространява евангелската работа, дали е гладко, или не, и дали влиянието на Божия дом непрекъснато нараства. Освен това те наблюдават и дали броят на хората, които изпълняват дълга си в Божия дом, се увеличава, дали има все повече хора, които доброволно служат на Бог, и дали има все повече хора, които са готови да вършат неща за Божия дом. Те наблюдават също така социалния произход и образователното ниво на онези, които изпълняват дълга си в Божия дом, какви са в действителност тяхната идентичност и техният статус в обществото. Чрез наблюдение те виждат, че все повече хора вярват в Бог, че броят на хората в Божия дом се увеличава и че повече хора са готови да се отрекат от семействата си, от работата си и от перспективите си, за да изпълняват дълга си в Божия дом. Когато забележат тези неща, те чувстват, че не могат повече да останат безразлични и също трябва да се посветят на делото на Божия дом, да се влеят в редиците на онези, които изпълняват дълга си, за да станат едни от тях, така че и те да имат дял в бъдещите благословии. Въпреки че могат да изпълняват дълга си в Божия дом и да играят роля в него, те никога не се отказват от своите перспективи и от своята съдба и непрекъснато пресмятат в сърцата си. Тъй като тази група, тези антихристи, имат такива амбиции и такъв нрав, това определя, че тяхното отношение към Христос и Бог ще се промени, докато статусът и славата на Божия дом продължават да нарастват. Следователно в процеса на изпълнение на дълга си, от една страна, те енергично планират, пресмятат и кроят в името на собствените си перспективи и съдба. От друга страна, те също така наблюдават

развитието на Божия дом, неговото влияние в чужбина и в страната, това дали броят на хората постепенно се увеличава, дали мащабът на църквата непрекъснато се разширява, дали църквата се е свързала с някои известни хора в обществото, дали е придобила определено ниво на популярност на Запад и дали е установила солидна основа. Те постоянно наблюдават и разпитват по тези въпроси. Дори някои хора, които не участват в делото на църквата и не изпълняват дълга си, постоянно пресмятат в името на собствените си перспективи и съдба, като проявяват голямо любопитство към развитието на църквата. Така те едновременно търсят тази информация на уебсайта на църквата и разпитват по тези въпроси вътре в църквата. Когато установят, че делото на Божия дом в чужбина се разпространява безпроблемно и става все по-обещаващо, че на Запад делото се разпространява по-добре и ситуацията се подобрява, те чувстват успокоение в сърцата си. Дали чувството им на успокоение е показателно за истинска промяна в тях? (Не.) Докато се чувстват уверени, тяхното отношение към въплътения Бог, към Христос, се изразява само в малко повече „уважение“ и възхищение, без истинско покорство.

Когато Христос вършеше делото Си в континентален Китай, антихристите често се чудеха: „Може ли въплътеният бог да бъде арестуван? Може ли да попадне в ръцете на управляващите власти?“. Когато мислеха по този начин, те развиваха известно пренебрежение към този „незначителен човек“. Когато чуха, че въплътеният Бог често няма място, което да нарече свой дом, няма къде да положи глава и се крие, където свари, за да не бъде хванат, тяхното леко любопитство и много неохотно „уважение“ към въплътения Бог биваха напълно разбити. Когато обаче чуха, че въплътеният Бог, Христос, е в Съединените щати, в земята на свободата, за която човечеството копнее, те изпитаха завист към въплътения Бог — не уважение, а завист. Но когато чуха, че въплътеният Бог е на Запад, отхвърлен, оклеветен, заклеймен и съден сред човечеството, вълни на смут се надигнаха в дълбините на сърцата на антихристите: „Ти си бог, защо хората не те приемат? Ти си бог, защо религиозният свят не те приема, а вместо това разпространява толкова много безпочвени слухове за теб? Защо не излезеш да се защитиш? Трябва да наемеш екип от адвокати! Виж тези клеветнически и злобни думи онлайн, слуховете, създадени от религиозния свят, които те представят в толкова ужасна светлина! Срамуваме се да те следваме и ни е неудобно дори да споменаваме за тези неща. Ти си заклеймен на Изток и на Запад, отхвърлен си от религиозния свят, от човечеството, от този свят. Чувстваме се опозорени, като те следваме“. Това е нагласата на антихристите. Докато се чувстваха опозорени в сърцата си, те развиха и презрение и съчувствие — най-неохотно съчувствие — към този „незначителен човек“, както Го виждаха те в очите и в сърцата си. Как възникна това съчувствие? Те си мислеха: „Ти вършиш такова велико дело, без да се тревожиш за личните придобивки или загуби, което може

да се счита за безкористно посвещение. След като понасяш такова голямо страдание и унижение, към какво се стремиш? Логично погледнато, ти трябва да си добър човек. В противен случай как би могъл да понасяш толкова голямо унижение и да страдаш от толкова много болка? Това е доста жалко и не е лесно. Сигурно се чувстваш много онеправдан в сърцето си“. Така те изпитаха малко съчувствие към Христос. После разсъждаваха: „Ако бях аз, не бих могъл да понеса такова голямо страдание. Бих се защитил пред човечеството. От една страна, бих нает екип от адвокати, за да залича тези лъжливи слухове онлайн, а от друга страна, бих показал някои чудеса и знамения в религиозния свят, за да им покажа кой е бог — кой е истински и кой е лъжлив — за да затворя устите на онези, които клеветят и заклеймяват, да ги накажа и да им дам урок. Няма ли тогава да не смеят повече да правят това? Защо не направиш това? Защо никога не се защитаваш? Дали защото ти липсва сила, кураж или смелост? Какво всъщност се случва? Може би е малодушие? О, ти таиш толкова много в сърцето си, понасяш такава голяма несправедливост и си мълчиш, и все още разпространяваш делото и говориш търпеливо и искрено на хората в църквата, снабдяваш ги с ресурс, а те все още имат представи и са непокорни. Сърцето ти сигурно страда! След като можеш да понасяш всичко това, значи наистина си доста добър човек, който заслужава съчувствие“. Ето как се появи тяхното съчувствие. Това е съчувствието на антихристите. От началото на разобличаването на антихристите досега това е единственият вид „добро“, което са направили. Колко добре е направено това „добро“? Истинско ли е? (Не.)

Антихристите следват Христос и приемат словата, изречени от Христос, в продължение на много години, но никога не са почувствали, че за тях е чест да са способни да приемат Христос като свой Спасител в този живот, нито някога са чувствали, че за тях е чест да страдат като Христос, да бъдат заклеймени и отхвърлени от света точно като Христос. Вместо това те считат страданията на Христос за лост за влияние и за доказателство, с което да презират и да отричат Христос. Те нямат желанието или нагласата да споделят всички тези страдания с Христос. По-скоро те стоят като странични наблюдатели, като наблюдават всички страдания, които Христос понася, наблюдават как човечеството се отнася към Христос и основават своето отношение към Христос на тези наблюдения. Когато Божието име се провъзгласява и евангелската работа постепенно се разпространява сред цялото човечество, а перспективите на евангелската работа изглеждат обещаващи, антихристите постепенно се приближават до въплътения Бог, изпитвайки малко уважение и завист към Него. В същото време те полагат големи усилия да се доближат до Божия дом, като се стремят да станат членове на Божия дом и част от разпространението на Божието дело. Само това ли е? Толкова ли е просто? Не. Те променят отношението си към Божия дом и към Христос въз основа на статуса на разширяването на различни работни проекти в

Божия дом, като го правят по всяко време и на всяко място. Ако чуят, че сред човечеството, и особено на Запад, определена раса хора казва: „Тези слова са наистина Божии слова, те наистина имат власт! От Божиите слова виждаме Божията същност, сигурни сме, че този обикновен човек е Бог и този път е истинският път“, антихристите тайно се радват в сърцата си: „За щастие не си тръгнах. Това наистина е истинският път! Вижте, дори западняците говорят къде е въплътеният бог. Трябва да слушам повече неговите слова, трябва да побързам и да слушам проповедите!“. В този момент антихристите чувстват, че Божият глас е толкова красив, толкова пречистващ за душите им и че той трябва да бъде ценен. Когато обаче Божият дом се сблъска с някои случайни неуспехи в разпространението на своето дело отвъд океана и сред човечеството или когато делото на Божия дом е смущавано или засягано, когато външни сили се намесват или дори когато Божият дом се сблъска с някои трудности, в сърцата на антихристите отново се надига безпокойство: „Къде е въплътеният бог? Говори ли? Как се решава този въпрос? Бог оправя ли нещата? Божиите избраници уплашени ли са? Има ли такива, които са напуснали божия дом? Има ли известни или високопоставени хора от външния свят, които се застъпват или предприемат действия за божия дом, или застават зад него? Чух, че няма. Какво да се прави тогава? Свършено ли е с божията църква? Трябва ли да се измъкна, докато мога?“. Значим ли е този смут? В този момент, когато отново слушат Божиите проповеди, те си мислят: „Не казвай повече тези празни думи и не говори толкова високопарно. Вече не те слушам. Божият дом може да бъде погълнат от света във всеки един момент. Каква е ползата от тези слова? Могат ли те да спасят хората? Влиянието на божия дом може да изчезне за миг. Неговите хора ще се разпръснат просто ей така“. Те вече не обичат да слушат това, което казвам. Останало ли е някакво уважение? Някакво съчувствие? (Никакво.) Какво остава? Само желание да гледат и да се подиграват. Някои хора говорят лоши неща зад кулисите, изричат вредни думи и злорадстват над нещастията на Божия дом: „Мисля, че се задава беда, не мисля, че можеш да останеш непоколебим. Тези истини от полза ли са? Словата ти ефективни ли са? Ами сега? Бедата дойде, нали?“. Демоничната им страна се проявява. Нима всичко, което правят антихристите, не е точно това, което биха направили дяволите? На тях им липсва дори най-елементарен човешки морал. Те са напълно нечестиви, хапят ръката, която ги храни! Те се хранят от Божия дом, наслаждават се на ресурса на Божиите слова, наслаждават се на Божията закрила и благодат, но при първия признак за неприятности застават на страната на външните хора, предават интересите на Божия дом и злорадстват над нещастията му. Какви са те, ако не дяволи? Те са дяволи до мозъка на костите си! Когато видят, че Божият дом набира инерция, те падат изведнъж на колене пред въплътения Бог, сякаш са последователи на Бог. Но когато видят, че Божият дом е обсаден и заклеймен от Сатана, те вече не се просват на земята пред Бог.

Вместо това стоят горди и изправени, вярвайки, че са твърде достойни, за да коленичат пред когото и да било, и чакат с нетърпение да ти се подиграят. Когато говорят с теб, тонът и гласът им също се повишават. Те започват да говорят официално, да се държат ненормално, демоничното им поведение се проявява и се променя бързо. Кажете Ми: кога тези хора изобщо ще се убоят от Бог? (Никога.) Точно така, това е много вярно твърдение. Тези хора са от рода на Сатана. Те никога няма да се боят от Бог, защото не приемат истината — те принадлежат на Сатана. Това е сатанинската природа същност, отвратителното лице на антихристите, които принадлежат на Сатана. Те винаги са готови да се подиграват на Божия дом, винаги търсят да се подиграват на въплътения Бог, постоянно подготвят и събират материали, с които да отрекат Христос и да отрекат Божията същност, и винаги са готови да застанат на страната на външните хора и да предадат интересите на Божия дом. Колкото повече неприятности има в Божия дом, толкова по-щастливи и по-доволни са антихристите. Когато братята и сестрите могат да изпълняват дълга си нормално и всичко в делото на Божия дом е в ред, те се чувстват неудобно и са недоволни, като си пожелават неприятностите бързо да сполетят Божия дом и се надяват делото на Божия дом да не протича гладко, да се сблъска с неуспехи и пречки. Накратко казано, ако всичко върви добре в Божия дом и братята и сестрите могат да изпълняват дълга си нормално и да действат според истините принципи, антихристите не намират радост в сърцата си. Когато братята и сестрите слушат Божиите слова, когато практикуват според Неговите слова, когато почитат Бог и Христос като велики и когато могат да свидетелстват за Христос и да Го възхваляват, това е най-непоносимото време за антихристите, времето, в което те са най-много съдени и измъчвани.

Антихристите разпитват за различни новини в Божия дом. Ако дълго време не могат да установят как напредва разпространението на евангелската работа на Божия дом, как се развиват различните професионални дейности в Божия дом, дали протичат гладко, дали броят на хората в чужбина се увеличава, дали мащабът на църквата се разраства, дали са създадени църкви в различни държави, или ако не могат да чуят за повече амбициозни личности или известни хора в обществото, които влизат в Божия дом, тогава те смятат, че да вярват във въплътения Бог е скучно и безинтересно. Престават да обръщат внимание на въплътения Бог и дори обмислят да се присъединят към други, по-енергични или влиятелни вероизповедания. Когато обаче от време на време чуят добри новини за Божия дом, като например видеоклипове със свидетелства на братя и сестри, които предизвикват интерес и привличат значително внимание в някои правозащитни организации, сърцата им се изпълват с щастие, надежда и радост. Например, ако Божият дом получи внимание или отразяване от известна група, те стават още по-доволни и развълнувани: „Изглежда, че този обикновен човек изобщо не е обикновен. Изглежда, че ще постигне нещо велико!“. Ако името на

църквата бъде споменато от видна личност или дори от лидер, антихристите се вълнуват още повече: „В този живот направих най-големия и най-точния избор, а именно да следвам всемогъщия бог. Отсега нататък решавам никога да не напускам всемогъщия бог, да се отнасям към него като към бог и да го почитам в сърцето си, защото този бог е уважаван от еди-кой си лидер. Щом той го уважава, тогава и аз трябва да го уважавам. Този бог е назоваван и признаван от лидери, така че за какво може да съжалявам, като вярвам в него и го следвам? Не трябва ли да го следвам още по-решително? Отсега нататък съм решен никога да не се поддавам на идеята да напусна църквата на всемогъщия бог. Трябва да се представям добре, да понасям повече страдания, да плащам по-висока цена, да се съветвам повече с братята и сестрите, когато върша нещо, и да следвам всичко, което казва църквата. Може би в бъдеще, когато църквата се разрасне и придобие по-голяма известност, ще мога да получа висок пост и да се издигна!“. Като мислят за това, те се чувстват доволни в сърцето си: „Направих толкова добър, толкова точен избор! Колко съм умен! Преди дори си мислех да напусна — колко глупав и невеж бях тогава! Бях млад и импулсивен, бях склонен да правя грешни избори и преценки. С възрастта обаче станах по-стабилен и знам как да се прикривам, и най-накрая виждам надежда. За щастие не напуснах, не повярвах на тези слухове и не бях подведен или разколебан от тях. Това беше доста опасно! Трябва да бъда по-внимателен в бъдеще. Изглежда, че този човек е необикновен и трябва да се отнасям добре с него!“. След като се развълнуват и станат импулсивни, те купуват няколко хранителни добавки и няколко хубави неща, за да ги предложат, като ги надписват: „Посветено на моя възлюбен Бог. Прилагам следните неща“. Най-отдолу подписват: „Специално подарено, с уважение предоставено от еди-кого си на еди-коя си дата“. Това е специален и ценен дар, но зад него има история, има скрит мотив. Като чуете това, няма ли да кажете: „Значи така разбираш приношенията, които хората дават на Бог?“. Не че го разбирам по този начин, нито всички хора действат по този начин, и не всички приношения идват с такива мотиви. Не може да се отрече обаче, че актът на някои хора да принасят неща наистина е повлиян и движен от такива намерения и от такъв контекст. Това обективен възглед ли е? (Да.)

Когато антихристите пресмятат всичко в ума си, основното им съображение е личният интерес. Те са егоистични и достойни за презрение и имат свои собствени сметки за всичко. Що се отнася до напредъка на различните задачи в Божия дом, повечето от онези, които се стремят към истината, както и мнозинството от всички обикновени вярващи, не желаят да знаят или да разпитват за такива въпроси, защото осведомяването за тези общи дела няма връзка със стремежа към истината. Да си наясно с тях е безполезно. Това не означава, че притежаваш живот или истината, нито непознаването им предполага, че си с малък духовен ръст. Тези въпроси не са свързани с истината и изобщо не помагат за разбирането на

истината или за постигането на боязън от Бог. Това е ниво, което хората с разум могат да достигнат. Антихристите обаче упорито се придържат към тези въпроси, отнасят се към тях като към върховна истина. Те разпитват и събират информация по тези въпроси. След като съберат информация по тези въпроси, те не я пазят само за себе си, а я разпространяват навсякъде, вярвайки, че всеки брат и сестра е любопитен да знае за тези неща, въпреки че в действителност много хора не се интересуват. Аз Самият рядко разпитвам по тези въпроси. Ако случайно срещна някой замесен, може да поговоря за това, но не търся активно хора, за да се информирам. Има само една ситуация, в която се интересувам: относно това как трябва да се свърши някаква работа, за напредъка на вашата работа и дали има някакви проблеми или пропуски. Само в този случай разпитвам, но извън него категорично не разпитвам от любопитство или загриженост. Моите разпитвания са свързани само с работата, а не с източника на информацията или с любопитство. Антихристите, които не обичат истината, са склонни да се задълбочават в тези въпроси и го правят с конкретна цел. Те използват външни ситуации и среди, включително обстоятелствата на църквата в различни периоди и сред различни вероизповедания, раси и етнически групи, за да преценят правилността или погрешността на Божието дело и дори да преценят дали Христос е Бог. Що за същества са те? Вярват ли в Бог? Ясно е, че са неверници. Колкото и да разговаряш за истината, те не могат да я чуят или да я разберат. Те обаче разпитват в големи подробности от външните оценки за църквата и от статуса и обстоятелствата на църквата в различни държави и по нищо не се различават от неверниците. Това са проявленията на неверници със скрити планове. Има ли такива хора около вас? Може би не сте ги забелязали. Всеки път, когато се събираме и разобличаваме различните същности на антихристите, част от тези хора биват заклеймявани. Веднъж разобличени, те подвиват опашки и не смеят да се покажат. Особено след това общение някои хора вече няма да смеят да разпитват. Но въпреки че може вече да не смеят да питат директно, те все пак събират клюки задкулисно. Те спират да питат сред братята и сестрите, но тайно се информират в интернет. Освен това правят всичко възможно да разберат какво мислят и казват за нашата църква невярващите, вероизповеданията и западните държави, почти като полудели. Не е ли това някак ненормално? Те са обсебени и не могат да се сдържат. Хората, които не обичат истината и изпитват неприязън към нея, просто не могат да се вразумят.

Това, което току-що разобличихме, е как антихристите се отнасят към църквата и към плътта, в която е въплътен Бог, в зависимост от обстоятелствата на църквата и разпространението на Божието дело. Това е един аспект от това, че антихристите се отнасят към Христос в зависимост от настроението си. Тези неща, които обсъдих, случват ли се в църквата? Сериозни ли са тези въпроси? Струва ли си да се споменават? (Да.) Каква е стойността на общението по тези въпроси?

Означава ли, че след като чуят това, някои хора вече няма да смеят да разпитват по тези въпроси, няма да смеят да бъдат любопитни относно положението и обстоятелствата на църквата? Това ли е единствената стойност? (Не.) Тогава каква е стойността на разобличаването на тези неща? Каква истина трябва да разберат хората от него? Ако все още не сте се досетили, може да не отговаряте. Ще разговарям с вас за това накрая. Тези въпроси са твърде далечни за вас, затова може да ви е трудно да ги изразите веднага. Трябва да съберете мислите си и да организирате речта си. Може да не знаете откъде да започнете или да не сте способни да го изразите ясно. Това, което хората разбират, е твърде малко, много е жалко. Да не си способен ясно да обясниш същността и причината на даден въпрос е знак, че не прозираш нещата.

Когато хората вярват в Бог на небето, отдават всичко от себе си и изпълняват дълга си за Бог, може да се каже, че църквата, Божият дом и Бог по същество са едно и също понятие за тях. Изпълнението на дълга в църквата се счита за отдаване на всичко за Бог. Вършенето на неща за Божия дом е същото като вършенето на неща за църквата и е също така проява на преданост към Бог и на приемане на Божието поръчение. Тези три неща може да се обсъждат взаимозаменяемо и да се разглеждат като едно понятие. Когато обаче Бог се въплъщава и се явява като обикновен човек, за повечето хора църквата, Божият дом и Бог (тоест Христос) стават лесно отделими. Хората си мислят: „Да вършиш неща за църквата е същото като да вършиш неща за Божия дом, за Бог. Да вършиш неща за Божия дом е да изпълняваш дълга си. Но когато става въпрос за вършене на неща за Христос, не съм толкова сигурен. Не означава ли това да служиш на човек? Някак си изглежда все едно работиш за човек“. Дълбоко в сърцата на мнозина е трудно да се направи ясно разграничение и да се свържат тези три неща. За повечето хора, когато изпълняват дълга си в Божия дом, това е основното им схващане относно това за кого го изпълняват: когато изпълняват дълга си в църквата, те го изпълняват в името на църквата като субект, в името на това название. Тогава кой е така наречения началник на църквата? Разбира се, това е Бог на небето, което е неоспоримо в съзнанието на всеки. Вършенето на неща за Божия дом се разбира от повечето хора като служене на названието и на групата на братята и сестрите и със сигурност може да се категоризира като изпълнение на дълг. Това е изпълнение на дълг, което, разбира се, също е насочено към Бог. Следователно в съзнанието на хората църквата, братята и сестрите и Божият дом могат да бъдат приравнени, като всички те са насочени към нереалистичния Бог на небето. Какво се подразбира под това? Повечето хора в Божия дом, независимо дали изпълняват дълга си, или управляват дела, правят това за църквата като нематериална институция, за осезаемата група на братята и сестрите и особено за нереалистичния, невидим Бог на небето — именно за тези три неща те изпълняват дълга си. Що се отнася до въплътения Бог, хората може

да Го считат за член на църквата или за най-висшия водач сред братята и сестрите, и, разбира се, някои хора разбират Христос и като говорител или представител на Божия дом. Следователно за много хора понятието за кого изпълняват дълга си в църквата е много неясно. Например, ако някой бъде помолен да направи нещо за братята и сестрите или да предостави услуга, той чувства, че е напълно обосновано да го направи. Или ако бъде помолен да направи нещо за църквата или за Божия дом, той с радост го прави и чувства, че това е негов неоспорим дълг. Ако обаче въплътеният Христос му нареди или му повери подобна задача, той се обезсърчава: „Да работя за човек? Не съм повярвал в бог, за да служа на хора. Дойдох да изпълнявам дълга си. Не съм тук, за да прислужвам на някого, не съм тук, за да служа на някого или да го обслужвам!“. Има много хора, които изпълняват дълга си в църквата. Ако ги помолиш да направят нещо за църквата, да свършат нещо за Божия дом или за братята и сестрите, те приемат тези задачи с радост, тъй като чувстват, че имат солидно основание за това. Какво основание? „Приемам това от бог. Това е моят дълг, моята отговорност“. Но когато въплътеният Бог ги помоли да направят нещо, тяхната теоретична основа „да го приемат от бог“ изчезва и те стават неохотни и недоволни, и не желаят да го направят. Мислят си: „Ако е за църквата, добре, защото аз съм човек, който работи за църквата. Ако е за братята и сестрите, тогава пак е добре, тъй като всички те принадлежат на божия дом, на бог. Ако е за божия дом, тъй като името „божи дом“ е толкова свято, толкова велико и благородно, тогава да върша неща за божия дом е напълно обосновано и ми носи слава и признание. Но да правя нещо за незначителен човек като теб, какво е това? Това изпълнение на дълг ли е? Не изглежда правилно или редно. Това не е изпълнение на дълг, нито е работа. Как да се отнеса към това?“. Те се изправят пред дилема, несигурни как да постъпят. Разсъждават: „Това не е работа, нито е изпълнение на дълга ми, и със сигурност не е в полза на братята и сестрите. Ако ме помолиш да го направя за теб, добре, ще го направя как да е, но няма да съм щастлив или доволен от това. Не изглежда правилно или редно! Кой ще си спомни или ще узнае какво правя за теб? Може ли това да спечели нечие благоволение? Ще ми донесе ли някаква награда? Това брои ли се за изпълнение на дълга ми? Трябва ли да го направя според истините принципи?“. Те са неохотни в сърцето си, чувстват го като неудобство, като нещо излишно, сякаш са приели задача, която не е трябвало да приемат. Чувстват се обременени и го правят неохотно, като през цялото време се надяват на някаква полза и дори казват на глас: „Не искам да правя това“, като показват голяма неохота. Аз ти казвам, че ако не искаш да го направиш, не е нужно. Не принуждавам никого да изпълнява лични задачи за Мен. Ако искаш да го направиш, направи го. Ако не, ще намеря някой друг. Който е съгласен, него ще помоля. Не е ли просто? С толкова много хора, които следват в Божия дом, е лесно да се намери някой, който е сговорчив и готов да свърши работата. Мога да намеря

такъв човек. Не е задължително да избера теб. Това е много лесно! Трудно ли е да се намери в Божия дом някой, който е надежден, простодушен и способен да се справя със задачи? (Не.) Въпреки че не съм развил особено близки или добри отношения с никого лично, нито съм имал лични приятелства или дълбоки емоционални връзки, през тези тридесет години всички в Църквата на Всемогъщия Бог са яли, пили и слушали изцяло Моите слова. Тези хора, било то в същността си или дълбоко в сърцата си, привидно или на думи, вярват в Мен и Ме следват. Въпреки че пряко не съм давал на никого специални ползи или обещания, нито пряко съм хвалил или повишавал някого, всеки, който Ме е следвал от началото до сега, е ял и пил изобилно от Божиите слова. Посредством това, което съм говорил, независимо дали тези хора са разбрали някои истини, или са разбрали доктрини за постъпките си, нима всички те не са придобили доста? (Да, така е.) От тази гледна точка, не би трябвало да ви дължа нещо, нали? Не би трябвало да казвам това, но днес трябва да го спомена тук. Не трябва ли вие да Ми дължите нещо? (Да.) И така, ако лично помоля някого от вас да направи нещо, не би трябвало да сте неохотни, нали? (Готови сме да го направим.) Независимо от гледната точка, когато ви моля да направите нещо, трябва ли да ви придумвам или да ви се подмазвам, или да ви поднасям приятни думи и обещания? (Не.) Но някои хора нямат желание и казват: „Защо е толкова невдъхновяващо да направя нещо за теб? Не само че няма никаква полза, но е уморително и неприятно!“. Как се чувствате, когато чуете това? (Възмутени.) Ако един обикновен човек, незабележим в очите на света, бъде посетен от високопоставен чиновник, който му повери задача, той може да се опита да го ласкае по всякакъв начин, да се чувства безкрайно щастлив, като човек, на когото е оказана чест, и никога през целия си живот няма да забрави тази дребна случка. Ако хората могат да се отнасят така към човек със статус, защо не могат да направят същото за Христос? Защо това е непостижимо за тях? Как е възможно? (Защото хората по природа са враждебни към Бог.) Точно така. Това само доказва тази теза. Хората могат да бъдат в съответствие с високопоставен Сатана, но от сърце презират Христос, съпротивляват Му се, отхвърлят Го, отричат Го и Го изоставят. Ако бъдат помолени да се поклонят на дявол и да го почитат, те с радост биха пълзели на колене, но когато става въпрос за Христос, този обикновен човек, от когото са получили толкова много, те не желаят дори да се изправят и да говорят или да общуват с Бог като равни. Що за същества са това? Те са дяволи, те не са хора. След това помолих някой друг да се заеме със задачата и този човек се справи добре. Човекът, който ми предаде съобщението за това, каза: „Човекът, който се занимава със задачата този път, е наистина щастлив, той има голямо желание да направи нещо за Бог“. Аз му казах: „Добре, щом има желание, това е хубаво. Но какво толкова има в това да се свърши такава малка задача? Това е в реда на нещата, няма нужда да се изпраща съобщение, за да се заявява“. Какво мислите

за това предадено съобщение? Как се чувствате, когато го чуете? Кара ли ви да се чувствате безкрайно разочаровани? (Да.) Защо ви кара да се чувствате безкрайно разочаровани? (Това е нещо, което хората трябва да правят, но той се опитва да се подмаже пред Бог, сякаш вършенето на нещо за Бог е огромна услуга, която прави на Бог.) И така, що за човек е този, който е казал това? Какъв е неговият характер? (Той е непочтен човек, липсва му съвест.) Това е липса на човешка природа.

Някои хора, щом чуят за Божията благодат и за Божиите благословии, за това как Бог предоставя ресурс на човека, сърцата им са дълбоко трогнати и те непрестанно благодарят на Бог: „Бог толкова много обича човека!“. Те са изключително развълнувани! Винаги, когато се споменат тези теми, очите на тези хора се напълват със сълзи, сърцата им се вълнуват и те решават да се отдадат усърдно на Бог. Но когато бъдат помолени да направят нещо малко за този видим и осезаем въплътен Бог, те се чувстват дълбоко унизени, неохотни и нежелаещи. Какво става в тази ситуация? (Те вярват в един нереалистичен Бог, а не във въплътения Бог. Считат нереалистичния Бог на небето за велик, но гледат на въплътения Бог като на незначителен.) Чувал съм, че някои хора са повече от склонни да чистят обувки, да перат чорапи и да пускат пералня за братята и сестрите, но когато бъдат помолени да направят нещо малко за Христос, не желаят да го направят. Други не могат да понасят да гледат това и казват: „Какво му става на този човек? Предпочита да прави неща за братята и сестрите, отколкото за Христос. Що за човек е това?“. Някои хора, когато им възложа задача и им кажа да действат според принципите на Божия дом и според правилата на църквата, не я приемат на сериозно, след като я чуят. Те казват: „За какво говориш? Трябва да попитам братята и сестрите. Трябва да се съобразя с братята и сестрите, да го направя в полза на мнозинството от тях“. Например възложих на няколко човека отговорността да засадят овощни дървета и ги инструктирах да идат на пазара, за да видят какви видове овощни дървета са подходящи за отглеждане в този район. От една страна, те трябва да са подходящи за местния климат и за местната почва, а от друга страна, трябва да видим кои плодове са с висока хранителна стойност според местните хора и да изберем тях за засаждане в подходящи количества. След като казах всичко, как трябва да постъпят онези, които Ме чуха? (Трябва незабавно да изпълнят това, което Ти си поискал.) Как трябва да го изпълнят? (Трябва да потърсят съответната информация, да попитат знаещи хора, да научат някои подробности и след това да го изпълнят.) Изпълнението по този начин е следване на Моите инструкции, които са да се вземе предвид местният климат и да се провери кои плодове са с хранителна стойност. Сега смятате ли, че Моите съображения бяха изчерпателни и практически? Как обаче ги изпълниха онези, които чуха Моите слова? Те поискаха мнението на всички братя и сестри в местната църква, попитаха всички какви плодове обичат

да ядат, а след това преброиха любимите плодове на всички, за да ги засадят според броя и пропорцията. Ето как го изпълниха. Те потърсиха мнението на братята и сестрите, считайки тази група, това название, за върховно в сърцата си. Служенето на братята и сестрите е целта и задачата на техния дълг. Те вярват, че да служиш на братята и сестрите е да служиш на Божия дом, а да служиш на Божия дом е да служиш на братята и сестрите. Ако братята и сестрите са щастливи и доволни, Бог също е щастлив и доволен. Братята и сестрите са пълноправни представители на Бог, символи на истината и говорители на Бог. Братята и сестрите имат последната дума, те са опората в Божия дом. Следователно, каквото и да се прави, то не може да бъде отделено от названието и групата на братята и сестрите. За всеки, който върши неща или изпълнява дълга си в Божия дом, единственият правилен обект на неговото служене са братята и сестрите. Ето как го изпълниха. Това, което казах, нямаше значение. Колкото и подробни да бяха Моите инструкции, за тях те бяха просто празни доктрини, обикновени лозунги. Те вярваха, че да се позволи на братята и сестрите да изразят напълно мненията си, да им се предоставят широки права на говорене и вземане на решения и да се практикува демокрация в Божия дом е най-висшата истина. Без значение какво казвах, ето как го възприеха те: „Ти просто стреляш с халосни патрони, спазваш формалностите, след което то се превръща в работа на братята и сестрите, вече не е твоя работа. Можеш да се отдръпнеш! Това, което ядем и пием, няма нищо общо с теб. Просто развържи кесията и това е. Ние имаме храна и напитки и това е върховната истина. Да служиш на божия дом, да служиш на братята и сестрите, да правиш братята и сестрите щастливи, да им позволиш да се радват на пълни човешки права и свобода, това е най-висшата истина“. Що за хора са това? Антихристите не биха ли направили точно това? Първото проявление на това, че антихристите изпитват неприязън към истината, е, че те заклеймяват и отричат истината. След това намират алтернативен набор от теории и лозунги, които смятат за жизнеспособни и издържани, за да ги приложат, като открито и явно нарушават истината, публично заклеймяват и отхвърлят Христос. Именно в такъв малък въпрос се разкриват антихристите. Дали те са хора, които приемат истината? (Не.)

Често чувам някои хора да казват: „О, вижте колко са разстроени братята и сестрите“, или: „О, вижте колко са щастливи братята и сестрите“, или: „О, вижте колко са съкрушени братята и сестрите, те наистина страдат“. Защо братята и сестрите имат толкова висок статус в сърцата им? Защо толкова много обичат братята и сестрите? За да обичаш толкова много хора, колко голямо сърце трябва да имаш? Добре тогава. Ще кажа нещо и ти ще направиш, каквото ти казвам, нали? Щом имаш място за толкова много хора, добавянето на още един човек като Мен не би трябвало да е проблем, нали? Би трябвало да имаш място и за Мен? Точно обратното, той няма място за това, което казвам, нито има място за Мен. Той има

място за всички братя и сестри, има място за всеки в църквата, но просто няма място за Христос. Що за същество е това? Това човешко същество ли е? Такъв човек достоен ли е да бъде последовател на Христос? (Не.) Тогава как трябва да го окачествим? (Той е дявол, антихрист.) Не тълкува ли погрешно понятието за демократични избори в Божия дом? Като въвлича братята и сестрите в делата на Божия дом, като им позволява да изразяват мненията си, като им позволява да избират и освобождават водачи и като им позволява да вземат решения — нима той мисли, че братята и сестрите са върховни в Божия дом? Не е ли това погрешно разбиране на демократичните избори в Божия дом? Какъв е принципът на демократичните избори? Да се позволи на братята и сестрите да гласуват демократично, означава ли, че те имат последната дума? Означава ли да се позволи на покварения нрав на хората да има последната дума? Означава ли да се позволи на дяволите и сатаните да държат властта? Не, това означава да се позволи на разбираната в сърцата на братята и сестрите истина да държи властта, а не на самите братя и сестри, на тези естествени и покварени хора. Не означава да се позволи на избухливостта да държи властта, не означава да се позволи на човешките представи да държат властта, не означава да се позволи на човешкото бунтарство и на човешката съпротива да държат властта и не означава да се позволи на нечестивия нрав на хората да държи властта — а означава да се позволи на истината да държи властта. Някои хора питат: „Защо на някои църковни избори се стига до избиране на антихристи или защо църковните водачи и работници вземат грешни решения?“. Това е така, защото духовният ръст на хората е твърде малък. Те не разбират истината и не могат да разпознават хората. Принципът на църковните избори обаче се основава на истините принципи. Той се основава на истината. И така, тези антихристи — хората, които нямат духовно разбиране — в какво вярват погрешно? Те мислят, че в Божия дом братята и сестрите са почитани като велики, че братята и сестрите са възвеличавани, че названието и групата на братята и сестрите се считат за достойни за уважение в очите на Бог. Но в действителност дали братята и сестрите са достойни за уважение? Притежават ли те истината? Повечето братя и сестри не притежават истината реалност, липсват им принципи в действията и дори могат да предизвикат хаос в различните работни проекти на Божия дом. Ако не беше намесата и своевременното коригиране и разрешаване на проблемите от Горното, щяха ли да могат тези братя и сестри да изпълняват добре дълга си? Не само че нямаше да могат да изпълняват добре дълга си, но можеше да причинят и много смущения и прекъсвания. Тези хора притежават ли истината? Достойни ли са да бъдат почитани като велики? Не са. Тогава защо антихристите все още действат по този начин? Това е тяхната вродена природа. Те намират извинение, за да отрекат истината и да заклеймят Христос — не е ли това тяхната вродена природа? Те имат природата на Сатана. Те са неконтролируемо движени от нея!

Основният акцент в днешното общение е върху това, че антихристите се отнасят към Христос в зависимост от настроението си. Всеки аспект от това, за което разговаряме, е свързан с настроението на антихристите. На пръв поглед изглежда така, но всъщност как възниква това настроение? То се определя от покварения нрав и от същността на антихристите. Поради това, че притежават същността на антихристи, в тях се пораждат всякакви мисли и под властта на тези различни мисли у тях се пораждат различни представи, възгледи, гледни точки и позиции, като по този начин се създават различни настроения. След като възникнат тези настроения, антихристите се отнасят към Бог на небето и към Бог на земята — Христос — по различни начини и с различни методи и отношение. Въз основа на тези начини, методи и отношение е достатъчно да се докаже, че същността на антихристите изпитва неприязън към истината, враждебна е към истината, отрича и заклеймява Христос. Винаги, когато се сблъскат с въпроси, свързани с истината, и със същността и идентичността на въплътения Бог, те съзнателно застават в опозиция на Бог и играят ролята на Божии врагове. Когато нищо не се случва, те скандират Божието име, дори постоянно се обръщат с „боже, боже мой“ в речта си. Всичко, което казват, трябва да започва с обръщението: „Боже, виж“, „Боже, знаеш ли“, „Боже, чуй ме“, „Боже, искам да се допитам до теб по един въпрос“, „Боже, такава е ситуацията“ и така нататък. Докато викат „боже“, сърцата им са пълни с представи, враждебност и презрение към Христос. Когато църквата, Божият дом и Христос се сблъскат с различни среди и обстоятелства, отношението на антихристите към Христос и Бог се променя многократно и претърпява различни трансформации. Когато Христос предявява изисквания към тях и им показва доброта и дружелюбност, отношението им изглежда доста мило и кротко. Когато Христос е строг с тях и ги кастри, отношението им към Христос се променя в отношение на отвращение, ненавист и презрение, дори на избягване и отхвърляне на Христос. Когато Христос ясно им обещава награди и благословии, те тайно се радват в сърцата си и дори Му се подмазват, ласкаят Го и Му се умилкват, без да се колебаят да пожертват достойнството и почтеността си, за да получат тези ползи. Независимо от отношението им обаче те никога не приемат истински Христос и не вярват в Него, а още по-малко Му се покоряват истински. Отношението им към Христос винаги е отношение на избягване, заклеймяване и наблюдателна предпазливост и те Го отхвърлят от дълбините на сърцата си. Независимо къде се намират или какво е настроението им, същността им остава непроменена. Дори ако понякога показват някои неочаквани промени или обрати, те са временни. Причината за това е, че природата същност на антихристите е враждебна към Христос, така че те никога няма да приемат искрено този обикновен човек за свой Господ, за свой Бог.

Общението по различните аспекти на начина, по който антихристите се отнасят към Христос в зависимост от настроението си, по същество приключи. Последният

въпрос, който трябва да разгледаме, както ви попитах преди, е каква е стойността на разобличаването на тези въпроси и каква е истината, която хората трябва да разберат. Стойността на разобличаването на тези въпроси може да бъде изразена просто в два аспекта. Единият аспект е, че се разобличава същността на истинското отношение на хората към Бог, като им се дава възможност да разпознаят различните проявления на покварата на човечеството. Това е полезно за себеопознаването и за опознаването на покварения нрав на хората. Другият аспект е, че това позволява на хората да узнаят какво всъщност трябва да бъде правилното отношение към Бог. Може да си мислиш, че начинът, по който се отнасяш към Бог, вече е отношение към Него като към Бог, но всъщност в това има много примеси, много елементи, принадлежащи на Сатана — това са проявления на антихристи, които Бог не признава и не приема. Това е примес, който трябва да бъде пречистен. Тук има стойност както от положителна, така и от негативна гледна точка: най-малкото, от негативна гледна точка, това ти позволява да знаеш, че тези неща са негативни, че са проявления на антихрист. Положителният аспект е, че ти позволява да знаеш, че Бог не харесва тези неща, че Той не приема ти да се отнасяш към Него по този начин. Подтекстът е, че колкото и правилно, колкото и добро, колкото и логично или съобразено с човешките чувства да смятат хората, че е тяхното отношение към Бог, на Бог това не Му минава. Ако на Бог това не Му минава, тогава какво трябва да направиш? Ако кажеш: „Ще го направя по този начин, вярвам, че е добре и ще се придържам към него. Независимо дали Ти го приемаш, или не, аз просто се държа порядъчно“, това добре ли е? (Не.) Няма да обсъждаме дали това отношение е правилно по отношение на други въпроси. Да действаш по този начин в отношението към Бог е много опасно и трябва да промениш посоката. Какво трябва да бъде отношението на хората към нещата, които Бог не може да приеме? Единственото отношение, което хората трябва да имат, е да приемат всичко, което идва от Бог. Независимо дали им се струва добро, или лошо, дали звучи приятно, или грубо и неприятно, те трябва безусловно да приемат и да се покорят, като се отнасят към него като към истината, за да се променят и пречистят. Каква е стойността на разобличаването на тези въпроси? Не беше ли разгледана тя както от негативните, така и от положителните страни? Тогава каква е истината, която хората трябва да разберат? (Бог е истината, Бог е Създателят. Независимо дали е въплътен в плът, или се явява по някакъв друг начин, словата, които Той изрича, са истината и ние трябва безусловно да се покорим и да приемем.) Може ли всеки да каже амин на това твърдение? (Амин.) Аз също казвам амин. Безусловното приемане и покоряване, това е истината. Без значение в каква форма или по какъв начин Бог се явява и живее сред хората, и независимо в каква форма съществува Бог, Бог вечно е Бог. Това е истината и именно нея хората най-вече трябва да разберат. Второ, отношението, което едно сътворено същество трябва да има към Бог, е на безусловно покорство. Освен

това има още една точка, която хората не разбират: защо следват Бог? Дали за да убият скуката, за да запълнят умовете си и да се справят с духовната си празнота? Дали за да решат бъдещата си съдба? Дали за да бъдат пречистени, или за да посещават университет на истината? Какво се стремят да разрешат хората, като следват Бог? Това е нещо, което хората трябва да знаят. (Те се стремят да преодолеят покварения си нрав.) Правилно. Хората следват Бог, за да преодолеят покварения си нрав. Могат ли хората сами да преодолеят покварения си нрав? Могат ли хората със слава, знания и образование да го преодолеят? Има ли някой сред човечеството, който може да реши този въпрос? (Никой не може да го реши.) Бог е дошъл днес, за да разреши този проблем. Само въплътеният Бог, само Самият Бог може да го разреши. Защо въплътеният Христос, Който изглежда като човек, може да разреши този проблем? Хората имат език, мисли и идеи, така че защо да не могат да го разрешат? Къде се крие разликата? (Бог е истината, пътят и животът. Хората не притежават истината.) Бог е истината, пътят и животът. Само като приемат този факт и приемат цялата плът, в която Бог е въплътен, поквареният нрав на хората може да бъде преодолян. От това се подразбира, че хората идват пред Бог, за да преодолеят покварения си нрав, което означава, че идват при Бог, за да придобият истината. Поквареният нрав на хората може да бъде преодолян само чрез придобиване на истината. Как можеш да го преодолееш, без да придобиеш истината? Могат ли доктрините да преодолеят покварения нрав? Може ли знанието? Могат ли представите и фантазиите? Не могат. Само практическият въплътен Бог може да ти помогне да го преодолееш. Затова е безполезно да се прекланяш пред която и да е известна личност, велик човек или мъдрец. Те не могат да разрешат реалните ти трудности или да те спасят. Освен това изучаването на който и да е предмет, професия или съвкупност от знания не може да разреши реалните ти трудности или реалните ти проблеми. Ако казваш: „Аз просто гледам отвисоко на този обикновен човек“, тогава възгледът ти трябва да се промени. Фактът е такъв, какъвто е. Така е действал Бог. Ако искаш да приемеш Бог като свой живот, трябва да приемеш всяко изречение, което Бог казва, и всяко действие, което Бог предприема. Ако признаваш Бог като истината, тогава трябва да вярваш и да признаваш недвусмисления и абсолютен факт, че без значение по какъв начин или в каква форма Бог съществува или се явява, Той винаги е истината. След като признаеш този факт, тогава с какво отношение трябва да се отнасяш към плътта, в която Бог е въплътен, към този обикновен човек? В това се намира истината, която трябва да се търси.

Като разобличаваме проявленията на това, че антихристите се отнасят към Христос в зависимост от настроението си, каква е основната истина, която хората трябва да разберат? Създайте обобщение, което съдържа няколко точки, след което те ще бъдат изяснени и ще разберете и ще си изясните напълно тази истина.

(Създадохме обобщение, което съдържа четири точки: първата е, че Бог е вечно Бог и това е истината. Втората е, че отношението, което едно сътворено същество трябва да има към Бог, е на безусловно покорство. Третата е, че Бог е истината, пътят и животът и покваренията нрав на хората може да бъде преодолян само чрез приемане на този факт и приемане на цялата плът, в която Бог е въплътен. Четвъртата е, че ако хората признават Бог като истината, те трябва да вярват и да признават недвусмисления факт, че независимо по какъв начин или в каква форма Бог съществува или се явява, Той винаги е истината.) Тези четири точки от решаващо значение ли са? (Да.) Всъщност всеки знае за всяка от тези точки само като доктрина, но когато става въпрос за това кои истини принципи са свързани с начина, по който да се отнасяме към Христос, хората се объркват, когато се сблъскат с реални ситуации. Те не знаят как да ги практикуват и истините, които преди това са разбирали, се превръщат просто в доктрини, които не могат да бъдат приложени. Това показва в достатъчна степен, че колкото и много доктрини да разбират хората, това е безполезно. Ако не разбират истината, проблемите им все пак не могат да бъдат разрешени.

20 юни 2020 г.

ДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ ПРЕЗИРАТ ИСТИНАТА, ОТКРИТО НАРУШАВАТ ПРИНЦИПИТЕ И ПРЕНЕБРЕГВАТ ПОДРЕДБИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ (ЧЕТВЪРТА ЧАСТ)

II. Презиране на плътта, в която Бог е въплътен

В последното си общение разговаряхме за втората подтема от десетото проявление на антихристите — презрение към плътта, в която Бог е въплътен. Докъде стигнахме в нашето общение? (Начинът, по който антихристите се отнасят към Христос, зависи от настроението им.) Стигнахме до точката „начинът, по който се отнасят към Христос, в зависимост от настроението им“. Нека първо да прегледаме за кои аспекти разговаряхме. Колко ситуации бяха разнищени по отношение на това „зависи от настроението им“? (Имаше пет ситуации: поведението им, когато се сблъскат с кастрене, поведението им към Христос, когато Той беше преследван, когато си създават представи за въплътения Бог, когато са повишавани или освобождавани от длъжност и когато са изправени пред различни среди.) В общи линии това е. Когато слушате съдържанието на тези аспекти, само за събитията в тях ли слушате, или ги съпоставяте със себе си, като придобивате и разбирате истината чрез тези събития? С каква гледна точка слушате? (Когато Бог разобличава и разнищва тези състояния и проявления, мога да ги съпоставя със себе си. Понякога поведението ми може да не е съвсем същото като проявленията на антихристите, но разкритите нрав и природа същност са същите.) Разобличените състояния, проявления и същности съществуват в различна степен у всеки. Когато хората за първи път повярват в Бог, им е трудно да забележат проявленията на този покварен нрав у себе си, но с постепенното задълбочаване на преживяването им във вярата в Бог те несъзнателно си дават сметка за определени нрави и модели на поведение. Ето защо, независимо дали конкретните проявления, засегнати в съдържанието, за което разговаряме, в момента се отнасят за теб, или дали в миналото си проявявал подобно поведение, това не означава, че тези въпроси не са свързани с теб, не означава, че няма да правиш такива неща в бъдеще, нито означава, че не притежаваш такъв нрав и поведение. Вече повече от година разговаряме за различните проявления на антихристите и ги разобличаваме. След като сме прекарали повече от година в общение по дадена тема и все още не сме я приключили, смятате ли, че съдържанието на нашето общение е конкретно и задълбочено? (Задълбочено е.) То е изключително конкретно и задълбочено! Въпреки че общението е достигнало това ниво, много хора все още проявяват първоначалното си поведение, без да се променят ни най-малко. Тоест изречените слова и разобличените състояния, нрав и същност не им помагат ни най-малко. През този период все още има някои, които продължават

да се държат безразсъдно и безскрупулно, да действат произволно и диктаторски и да постъпват своеволно и капризно. Те си остават същите, каквито са били преди, или дори стават още по-безогледни, след като придобият статус, като се разкриват още по-цялостно. Освен това винаги има хора, които биват освобождавани от длъжност и премахвани — защо се получава така? (Защото тези хора никога не са приемали истината. Чули са толкова много проповеди, но не са ги взели присърце.) Една от причините е, че тези хора никога не приемат истината. Те изпитват неприязън към истината и не обичат положителните неща. Друга причина е, че по рождение притежават същността на антихристи и не са способни да приемат истината или положителните неща. Ето защо, въпреки че съм разговарял толкова конкретно за различните същности и проявления на антихристите и съм ги разобличавал, тези антихристи и зли хора все още действат необуздано и без страх и правят каквото си искат. Това не се ли определя от тяхната същност? Наистина е невъзможно тези хора да променят природата си. Те остават неповлияни от проповедите, колкото и много от тях да чуят, и също така не се покайват. Съдейки по ежедневието им, по отношението им към изпълнението на дълга им и по начина, по който го изпълняват, те изобщо не приемат истината и нравът им не се е променил ни най-малко. Тези слова са като да проповядваш на глухи — напълно са безполезни. Антихристите не се влияят от тези слова, но имаха ли те някакъв възпиращ ефект върху вас? Послужиха ли за въздържане на определени модели на поведение и за издигане на стандартите на вашата съвест и морал? (Донякъде.) Ако не са оказали такова въздействие върху някого, тогава той все още човек ли е? Не е. Той е дявол. Разбира се, след като чуха тези слова, повечето хора придобиха известна проницателност по отношение на различните видове нрав същност на антихристите и развиха омраза към нрава на антихристите дълбоко в себе си, като същевременно придобиха известно разбиране и познание за собствената си покварена природа същност. Това е добър знак, нещо хубаво. Но има ли хора, които, колкото повече слушат, толкова по-негативни стават? Като чуят тези слова, те си мислят: „Край. Всеки път, когато се разобличават проявленията, състоянията и нравът на антихристите, те напълно съвпадат с моите. Винаги се отнасят за мен. Кога ще мога напълно да се разграничa от нрава на антихристите? Кога ще мога да покажа някои проявления на Божия народ, на възлюбените Божии синове?“. Колкото повече слушат, толкова по-негативни стават, толкова повече чувстват, че нямат път, който да следват. Нормална ли е тази реакция? (Не.) Чувствате ли се негативни? (Не.) Всеки път, когато Ме чуете да разобличавам тези проявления и събития на антихристите, нещо жегва ли ви, причинява ли ви дискомфорт? Срамувате ли се? (Жегва ни, срамуваме се.) Независимо какви чувства изпитвате, добре е, че това не води до негативизъм. Вие сте останали непоколебими. Да не бъдеш негативен обаче не е достатъчно. Това не постига целта, не е крайната цел. Трябва да достигнете до

познание за себе си чрез тези слова. Не става въпрос за разбиране на един аспект от поведението, а за познаване на собствения ти нрав и същност. Това разбиране трябва да ти даде възможност да намериш пътя за практикуване в живота и в процеса на изпълнение на дълга ти, като знаеш кои действия са съгласно поведението на антихристите, кои действия разкриват нрава на антихриста и кои действия са принципни. Ако можеш да постигнеш това, тогава не си слушал тези слова напразно. Те са оказали въздействие върху теб. Сега ще продължим да разговаряме за четвъртото проявление на това как антихристите се отнасят към въплътения Бог — само слушат това, което казва Христос, но нито се подчиняват, нито се покоряват.

Г. Само слушат това, което казва Христос, но нито се подчиняват, нито се покоряват

Антихристите само слушат това, което казва Христос, но нито се подчиняват, нито се покоряват. И така, как слушат те? Тази фраза по същество обобщава отношението, с което слушат: няма съобразяване, няма истинско покорство. Те не приемат със сърцето, а просто слушат с ушите си, не слушат и не възприемат със сърцата си. Буквално погледнато, поведението и нравът на антихристите в това отношение могат да бъдат обобщени с тези основни елементи. От гледна точка на нрава същност на антихристите такива хора нито се подчиняват, нито се поддават на нещо, което идва от Бог, или на нещо, което се счита за добро и положително от Бог или от хората, и на нещо, което е в съответствие с природните закони. Вместо това те гледат на тези неща отвисоко и имат свои собствени гледни точки и възгледи. Дали техните гледни точки са съгласно правилата и законите на положителните неща? Не. Техните гледни точки се свеждат до два аспекта: единият са законите на Сатана, а другият е съгласно интересите на Сатана и неговата природа същност. Ето защо, що се отнася до плътта, в която Бог е въплътен, гледните точки и нагласите на антихристите по същество се свеждат до две неща: едното е логиката и законите на Сатана, а другото е нравът същност на Сатана. Христос е говорителят на Бог, докато Той извършва етап от делото на земята, Той е изразът и въплъщението на Бог, докато Той извършва етап от делото на земята. Към такава роля антихристите освен любопитство, склонност към внимателна проверка и отношение към Него като към човек със статус, на когото да се подмазват и когото да ласкаят, нямат истинска вяра и следване в сърцата си, а още по-малко истинска любов и покорство. Що се отнася до Христос, фигура, която изглежда незначителна в очите на покварения човечество, Неговият външен вид е обикновен и нормален, Неговата реч, поведение и държание, както и всички аспекти на Неговата човешка природа, също са обикновени и нормални. Нещо повече, формата, начинът и методът на делото, което Той извършва, изглеждат изключително обикновени, нормални и практически в очите на всички. Те

не са свръхестествени, не са кухи, не са нереалистични и не са откъснати от реалния живот. Накратко казано, отвън Христос не изглежда внушителен. Неговата реч, неговите действия и държание не са дълбоки или абстрактни. Ако се наблюдава с човешки очи, не се виждат никакви тайни, нито нещо неразбираемо. Той е просто твърде практически, твърде нормален. Преди да обсъдим същността и природата на цялото дело, извършено от въплътения Бог, нека разгледаме всичко, което е видимо за хората в тази роля на въплътения Бог: речта Му, поведението Му, държанието Му, ежедневието Му, индивидуалността Му, интересите Му, образователното Му ниво, въпросите, които Го вълнуват и които обсъжда, начинът, по който се отнася и общува с хората, както и нещата, за които Той изразява познание, и така нататък. Всичко това, според възгледа на човека, не е свръхестествено, възвишено или кухо, а е особено практическо. Всички тези аспекти са изпитание за всеки, който следва Христос. Но за онези, които истински вярват в Бог, които имат съвест и разум, след като разберат някои истини, те категоризират всички тези нормални и практически външни проявления на Христос в категорията на въплътения Бог, за да разберат, да възприемат и да се покорят. Само антихристите обаче не правят това. Те не могат да го правят. Дълбоко в сърцата им такава изключително обикновена фигура като Христос им изглежда така, сякаш ѝ липсва нещо. Какво точно липсва? Дълбоко в себе си антихристите често усещат, че такъв обикновен човек не им прилича съвсем на бог. Те също така често изискват такъв обикновен човек да говори, да действа и да се държи по начин, който според тях би подхождал на истинския бог, на христос от тяхното въображение. Ето защо, като погледнем дълбоко в сърцата на антихристите, ще видим, че те не желаят да приемат такъв обикновен човек за свой господ, за свой бог. Колкото по-нормален, практически и обикновен е даден аспект на Христос, толкова повече той е презиран, незачитан и дори приеман с враждебност от антихристите. Така че антихристите дълбоко в себе си не могат да приемат който и да е аспект от поведението на Христос, включително Неговите слова, и дори им се съпротивляват.

Какво включва Христовата реч? Понякога става въпрос за работни разпоредби, понякога за посочване на нечии недостатъци, понякога за разобличаване на покварената същност на определен тип хора, понякога за анализ на същността и всички подробности на даден въпрос, за да се разнищят свързаните с него проблеми, понякога за преценка на правилното и грешното в даден въпрос, понякога за определяне на изхода за определен тип хора, понякога за повишаване на някои хора, понякога за освобождаване от длъжност на някои хора, понякога за кастрене на някои хора, а понякога за утешаване и увещаване на някои хора. Разбира се, освен истините, свързани с живота нрав на хората, за които Христос говори по време на Своето дело, Той често засяга и всякакви неща, както и някои теми, свързани с човешкото познание и различни професионални области. Христос

е нормален и практически човек. Той не живее във вакуум. Той има мисли и гледни точки по всички въпроси, засягащи човешкото съществуване и живот, и Той подхожда към тези въпроси въз основа на принципи. Ако тези принципи се отнасят до темите за оцеляването на хората, за навлизането им в живота, за почитането на Бог, може ли да се каже, че всички те са истини? (Да.) Словата, засягащи човешкото познание, философия и някои професионални въпроси, за които Христос говори, не могат да бъдат наречени пряко истина, но те се различават по гледната точка, отношението и принципа от това, което хората знаят по тези теми. Например хората може да възприемат благоговейно отношение към дадено познание, като живеят според него, докато Христос може да разнищва и разпознава всякакви знания и да се отнася правилно към тях. Вземете например вашия експертен опит в определена професия и вашето овладяване на свързаните с нея знания. Какво можете да постигнете с прилагането на тези знания? Как прилагате тези знания в процеса на изпълнение на дълга си? Има ли някакви истини принципи в това? Ако не разбираш истината, тогава няма принципи и при изпълнението на дълга си разчиташ единствено на знания. Въпреки че може да не съм експерт в тази професия, нито да имам задълбочено разбиране на тези знания, а само да схващам общата идея и да знам някои основни положения, Аз знам как да прилагам тези знания по такъв начин и въз основа на такива принципи, които дават възможност за ефективно служене на Божието дело. В това е разликата. Понеже антихристите не приемат истината, никога няма да проумеят това и никога няма да разберат каква действително е същността на Христос. Христос притежава Божията същност — къде точно се осъществява и проявява това твърдение, как трябва да се отнасят хората към него и какви ползи и придобивки получават хората от него? Антихристите никога няма да разберат този аспект. Защо е така? Има една най-важна причина: независимо как антихристите гледат на плътта, в която Бог е въплътен, те виждат само човек. Те оценяват от човешка гледна точка, като използват човешки знания, опит, интелект, интриги и хитрости, за да гледат, но колкото и да гледат, не могат да видят нищо специално в този човек, нито могат да разпознаят, че Той има Божията същност. Кажете Ми, могат ли те да го видят с просто око? (Не.) Ами ако използват микроскоп или рентген? Тогава още по-малко ще могат да го видят. Някои хора питат: „Ако не може да се види с просто око или с микроскоп, могат ли да го видят онези, които са в контакт с духовния свят?“. (Не.) Онези, които са в контакт с духовния свят, могат да виждат в този свят и да възприемат духове — как така не могат да разпознаят въплътения Бог? Смятате ли, че Сатана може да види Бог в духовния свят? (Да.) Подобно на Бог, Сатана съществува в духовния свят, но признава ли той Бог за Бог? (Не.) Следва ли той Бог или вярва ли в Него? (Не.) Сатана може да вижда Бог всеки ден, но въпреки това нито вярва в Него, нито Го следва. И така, дори ако онези, които са в контакт с духовния свят, можеха да видят Божия Дух,

щяха ли да признаят този Дух за Бог? (Не.) Това обяснение разрешава ли първопричината на проблема? (Да.) Каква е първопричината тук? (Те не признават Бог и не се боят от Него.) Дълбоко в себе си антихристите не признават Бог. Техните предци, самите им корени, не са признавали Бог. Дори и Бог да е пред очите им, те нито Го признават, нито Му се покланят. Тогава как биха могли да се поклонят на въплътения Бог, Който изглежда толкова обикновен и незначителен? Те категорично не биха могли да сторят това. Ето защо, независимо какви средства използват антихристите, за да виждат, това е безполезно. От времето, когато Бог е започнал Своето дело, досега, Бог е изрекъл толкова много слова и е извършил толкова велико дело. Не е ли това най-великото знамение и чудо в човешкия свят? Ако антихристите можеха да го признаят, щяха да са повярвали отдавна. Нямаше да чакат досега. Дали някои хора си мислят: „Антихристите просто не са видели достатъчно от действителните дела на Бог, затова остават неубедени. Ако Бог беше показал някои знамения и чудеса, ако беше им позволил да видят какъв е всъщност духовният свят и ако те бяха видели Истинската форма на Бог и това, че всичките Му слова са се изпълнили, тогава те биха признали и последвали Бог.“? Така ли е? След като са се съревновавали с Бог в духовния свят толкова много години, без да бъдат убедени, дали антихристите изведнъж ще се покорят само за няколко години? Това е невъзможно. Тяхната природа същност е неизменна. Въплътеният Бог е извършил толкова много дела и е изрекъл толкова много слова, но нищо от това не може да ги завоюва, нито те могат да признаят Божията идентичност и същност. Това е тяхната вродена природа. Какво показва тази природа? Тя означава, че такива хора като антихристите вечно ще водят война срещу Бог, срещу истината и срещу положителните неща, ще се борят до горчивия край, без да спрат до смъртта си. Не са ли те справедливи обекти за унищожение? Какво означава „без да спрат до смъртта си“? Означава, че по-скоро биха умрели, отколкото да признаят Божиите слова за истината, по-скоро биха умрели, отколкото да се покорят на Бог. Това заслужава смърт.

Когато става въпрос за Христос, този обикновен човек, антихристите Го проучват внимателно не само външно, но и отвътре. Затова, когато Христос говори и действа, антихристите проявяват най-различни модели на поведение. Нека разобличим тяхната природа същност чрез различните проявления, които антихристите показват в отговор на Христовата реч и Христовите действия. Например, когато Христос разговаря с хората за работата и за истините принципи, Той споменава някои конкретни практики. Те включват начина, по който хората трябва конкретно да извършват и прилагат дадена задача по време на процеса на изпълнение на своя дълг. Най-общо казано, никоя задача не се състои в това да се обсъжда теория, да се скандират лозунги, да се повдига духът на всички, а след това всички да положат клетва и с това да се приключи. Всяка задача, свързана с дълга, е сложна и включва определени подробности. Например, как да се избере човек на място,

как да се подхожда и да се отнася човек към различните състояния на различните хора, как да се подходи към различните проблеми, които възникват в процеса на изпълнение на дълга според принципите, как да се постигне хармонично сътрудничество между хората, без да се действа произволно и диктаторски или да се постъпва своеволно и капризно, и така нататък, като се обхващат различни теми. Когато хората трябва да изпълнят конкретна работа, за която Христос е разговарял с тях, и да поемат отговорността за конкретни проекти, те може да се сблъскат с трудности. Скандирането на лозунги и проповядването на доктрини е лесно, но реалното изпълнение не е толкова просто. Най-малкото хората трябва да положат усилия, да платят цена и да отделят време, за да отидат и да изпълнят тези задачи. Това включва, от една страна, намирането на подходящи лица, а от друга — изучаването на съответната професия, проучването на общите знания и теории, свързани с различни професионални аспекти, както и специфичните методи и подходи на работа. Освен това те може да се сблъскат с някои трудни въпроси. Обикновено нормалните хора се чувстват малко обезсърчени, когато чуят за тези трудности, и се чувстват под напрежение, но онези, които са предани и покорни на Бог, когато се сблъскат с трудности и се чувстват под напрежение, се молят тихо в сърцата си, молят се на Бог за напътствие, за засилване на вярата им, за просветление и за помощ, а също така се молят за защита срещу допускане на грешки, за да могат да осъществят предаността си и да положат максимални усилия, така че да постигнат чиста съвест. Хората като антихристите обаче не са такива. Когато чуят от Христос за конкретни работни разпоредби, които трябва да приложат, и че в работата има някои трудности, те започват да изпитват вътрешна съпротива и не желаят да продължат. Как изглежда това нежелание? Те казват: „Защо никога не ми се случват добри неща? Защо винаги ми се поставят проблеми и изисквания? Да не би да ме смятат за безделник или роб, на когото трябва да се казва какво да прави? Аз не съм толкова лесен за манипулиране! Като го казваш с такава лекота, защо не се опиташ да го направиш сам!“. Това покорство ли е? Това отношение на приемане ли е? Какво правят те? (Съпротивляват се, противопоставят се.) Как възникват тази съпротива и това противопоставяне? Например, ако им се каже: „Иди да купиш няколко килограма месо и приготви ястие от задушено свинско за всички“, ще се противопоставят ли на това? (Не.) Но ако им се каже: „Днес иди и обработвай тази земя, а докато я обработваш, първо трябва да приключиш с премахването на камъните, преди да седнеш да се храниш“, те ще започнат да изпитват нежелание. Щом нещо е свързано с физическо страдание, трудност или натиск, на повърхността изплува тяхното негодувание и те не желаят да продължат. Започват да се противопоставят и да се оплакват: „Защо не ми се случват хубави неща? Когато дойде време за лесни или леки задачи, защо ме пренебрегват? Защо ме избират все за тежката, уморителна или мръсна работа? Дали защото изглеждам простодушен и лесно могат да ме командарят?“. Оттук

започва вътрешната съпротива. Защо се съпротивляват толкова? Каква е тази „мръсна и уморителна работа“? Какви са тези „трудности“? Нима всичко това не е част от техния дълг? На когото е възложен, трябва да го свърши. Какво има да се избира? Дали става дума за умишлено затрудняване на работата им? (Не.) Но те вярват, че става дума за умишленото им затрудняване, като ги злепоставят, затова не приемат този дълг от Бог и не желаят да го приемат. Какво означава това? Дали те се съпротивляват, когато се сблъскат с трудности, когато трябва да понесат физическо страдание и вече не могат да живеят в удобство? Това ли е безусловното, безропотно покорство? Те проявяват нежелание при най-малката трудност. Яростно се съпротивляват на всичко, което не искат да вършат, всяка работа, която възприемат като трудна, нежелана, унизителна или на която другите гледат с пренебрежение, възразяват срещу всичко това и го отказват, без да проявяват ни най-малка доза покорство. Първата реакция на антихристите, когато се сблъскат с Христовите слова, заповеди или принципи, за които Той разговаря — веднага щом им причинят трудности или щом изискат от тях да страдат или да платят цена — е на съпротива и отказ, на отвращение в сърцата им. Когато обаче става въпрос за неща, които желаят да направят или които са им от полза, отношението им не е същото. Антихристите искат да се отдадат на удобства и да се открояват, но с удоволствие и радост ли приемат, когато се сблъскат със страданията на плътта, с необходимостта да платят цена или дори да рискуват да оскърбят другите? Тогава могат ли да постигнат абсолютно покорство? Никак даже. Тяхното отношение е изцяло на неподчинение и съпротива. Когато хора като антихристите се сблъскат с неща, които не искат да правят, неща, които не са съобразени с техните предпочитания, вкусове или лични интереси, отношението им към Христовите слова се превръща в абсолютен отказ и съпротива, без следа от покорство.

Докато слушат Христос да говори, някои хора започват да си мислят: „Защо Христос казва това? Как може да се отнася към този въпрос с такъв възглед? Как може да има такова мнение, как може да определя нещо по този начин? Това също ли е истината? Това също ли са Божиите слова? Не мисля. Начинът, по който Бог говори в Библията, е записан по различен начин, с определен вид рационалност, без да се навлиза в тези подробни и банални въпроси. Защо Христос говори така? Винаги става въпрос за подробности и за разнищване на подробности. Може ли Бог наистина да говори така?“. Те нямат представи всеки път, когато четат Божиите слова, и си мислят: „Това са Божиите слова. Трябва да разчитам на тях, за да придобия живот, спасение и благословии“. Когато обаче действително взаимодействат с Христос, те започват да си създават мнения за Неговите възгледи, коментари и нагласи по някои въпроси, както и за начините Му на справяне с определени хора, и тези мнения могат да се считат за човешки представи. Когато антихристите си създават представи в сърцата, ще се молят ли

на Бог да кастри тези представи? Категорично не. Те непрекъснато оценяват Христовите слова със собствените си представи, без следа от покорно сърце. Така че, когато си създадат представи за Христос, те започват да изпитват вътрешна съпротива и постепенно стават враждебни към Христос. Когато възникне такава враждебност, антихристите все още ли планират да се покорят? Все още ли планират да приемат? В сърцата си те започват да се съпротивляват, като си мислят: „Хм, сега те хванах. Не се ли предполага, че си бог? Не са ли всичките ти слова истината? Оказва се, че и ти разсъждаваш логично, когато вършиш нещата, и отсъждаш по въпросите въз основа на това, което виждаш с очите си. Твоите действия не са съобразени с божията същност!“. Те започват да изпитват неподчинение вътре в себе си. Когато това неподчинение възникне, то се разкрива външно. Те може да кажат: „Това, което казваш, изглежда правилно, но трябва да проверя божиите слова, за да видя какво казва той по този въпрос. Трябва да се моля на бог, за да видя как ме води. Трябва да почакам и да потърся, за да видя как бог ме напътства и просветлява. Що се отнася до това, което си казал, то вече не е в обсега на моите съображения и не може да бъде основа за моите действия“. Какво проявление е това? (Отричане на Христос.) Те отричат Христос, но защо все още четат „Словото се явява в плът“? (Боже, мисля, че те признават само нереалистичния Бог на небето и категорично отричат Христос на земята.) Антихристите постоянно живеят в рамките на кухи думи и доктрини, като почитат един възвишен, невидим Бог. Ето защо те силно почитат и уважават писаните слова, които са записаните изказвания на Христос, но въпреки това смятат, че Христос, който е наистина съвсем обикновен, няма абсолютно никакъв статус в сърцата им. Не е ли това противоречиво? Когато таят представи за Христос, те казват: „Трябва да се моля и да търся, за да видя какво казват божиите слова“. Като признават само Божиите слова, но не и Христос, кои са те? (Антихристи.) Колкото и значими или дълбоки да са техните представи за Христовите слова, щом тези слова са напечатани, техните представи изчезват. Щом словата се превърнат в текст, те им се покланят като на Бог. Не е ли това същата грешка, допускана от фарисеите и от хората в религиозните среди? Неразбирането на истината улеснява възникването на тези проявления и представи. След като антихристите си създадат представи, сърцата им не могат да се покорят. Няма покорство, има само съпротива.

При какви обстоятелства обикновените хора развиват представи или какъв тип хора са склонни да развиват представи? Единият тип са онези, които не разбират Божиите слова, а другият са онези, които нямат духовно разбиране и не приемат истината. Те са склонни да развиват представи. Щом възникнат представи, те започват да се съпротивляват в сърцата си. Например бих могъл да кажа на хората да направят нещо по определен начин въз основа на условията, средата и човешките потребности в съответния момент. По-късно, с течение на времето и с

промяната на ситуациите, начинът и методът за справяне с въпроса също биха могли да се променят. Тази промяна обаче дава възможност на антихристите да развият представи: „Преди ни казваше това, обявяваше го за истина и приканваше хората да го практикуват по този начин. Накрая го разбрахме и бяхме способни да го практикуваме, да се придържаме към него, като си мислехме, че имаме надежда за благословии, а сега ни казваш да го правим по различен начин — какво означава това? Не ни ли тормозиш? Не се ли отнасяш с нас като с нещо по-долно от човешко същество? Какъв точно е правилният начин да се направи това?“. Всяка промяна в метода, подхода или в изказването може да вбеси някои хора — тези индивиди са хората, които изобщо не разбират истината и не могат да я възприемат. Те измерват всичко, което Бог върши, със стари гледни точки, със стари теории, с някои човешки морални критерии, с критериите на съвестта и дори с някакво логическо мислене и човешко познание. Когато всичко това противоречи на казаното от Христос или когато междувременно възникнат несъответствия, те не знаят как да се справят. Когато не са сигурни как да постъпят, нормалните хора би трябвало да са способни първо да се успокоят и да приемат, а след това постепенно да се стремят да разберат. Антихристите обаче не са такива. Те първо се съпротивляват, след това се молят пред нереалистичния Бог и външно правят така, сякаш практикуват истината и много обичат Бог. Каква е целта на тяхната молитва? Целта е да намерят достатъчно доказателства, с които да отрекат Христовите слова, да заклеймят и да критикуват казаното от Христос, да постигнат душевен мир. По този начин изкореняват своите представи. Може ли по този начин да си изкоренят представите? (Не.) Защо не? (Защото те не приемат истината. Не търсят истината от Божиите слова, а се опитват да отрекат Бог.) Точно така, те не изкореняват своите представи с нагласата да приемат истината, нито го правят по начин, по който да приемат истината. Техните представи не са отхвърлени. Те упорстват в сърцата им. Затова такъв подход никога няма да разреши представите им, никога няма да им позволи да се избавят от представите си. Вместо това тези представи се натрупват с времето. С течение на времето и с годините на тяхната вяра в Бог се увеличават и техните представи и фантазии. Вследствие на това тяхното отношение към Христос, към този обикновен човек, неизбежно става все по-обременено с представи. В същото време преградата в сърцата им спрямо Христос и негодуванието им към Него също нарастват. Щом носят тези прегради и представи, докато изпълняват дълга си, докато посещават събирания и ядат и пият Божиите слова, какво могат да придобият в крайна сметка? Освен че желанията им за благословии се увеличават с всеки изминал ден, те не придобиват нищо.

Имате ли някакви представи за Христос? Изискванията на хората към Бог формират представите им за Христос. Откъде идват тези изисквания? Те произтичат от човешките амбиции, желания, представи и фантазии. И така, какви представи развиват хората? Те вярват, че Христос трябва да каже това или онова,

че Той трябва да говори и да действа по определен начин. Например, когато някой се чувства негативен и слаб, той може да си помисли: „Нима Бог не е любов? Бог е като любяща майка, като състрадателен баща. Бог трябва да предоставя утеха на хората. Забравете за Бог на небето, Той е недостижим. Сега, когато Бог е слязъл на земята, хората имат този удобен достъп. Щом се чувствам негативен, трябва да отида пред Бог и да излея сърцето си“. И докато излива сърцето си, той пролива сълзи, говори за своите трудности, слабости и открито обсъжда покварения си нрав. Какво всъщност търсят хората в сърцата си? Те искат да бъдат утешени, искат да чуят приятни думи, искат Бог да каже слова, които ще облекчат тъгата им, ще ги развеселят, ще им донесат утеха и ще ги накарат да не се чувстват повече негативни. Не е ли така? Особено за определен тип хора, които таят тази фантазия: „За хората слабостта и негативността са нещо нормално, но само едно изречение от Бог може да направи така, че човек да се почувства напълно ободрен, и всички грижи и скърби да изчезнат мигновено от сърцето му. Слабостта и негативността ще се разсеят като дим и той ще може да бъде силен пред всичко, вече няма да е слаб или затънал в негативност, ще остане непоколебим в свидетелството си. Е, тогава нека Христос да говори!“. Кажете Ми, какво трябва да кажа, когато се сблъскам с такава ситуация? От една страна, трябва да разбера защо този човек се чувства негативен и какъв дълг изпълнява. От друга страна, трябва да разговарям за принципите, които човек трябва да спазва в процеса на изпълнение на своя дълг. Това не е ли казано ясно? За някои, които са глупави и упорити и не приемат истината, е необходимо да се каже нещо дисциплиниращо, за да ги стимулира и да ги окуражи. Същевременно е необходимо да се разобличи природата същност на този тип хора, за да разберат какво означава това, че си винаги негативен, и защо постоянно са негативни. Ако кажа, че онези, които винаги са негативни, са хора, които не приемат истината, които не обичат истината, могат ли те да намерят утеха, след като чуят това? (Не.) Да предположим, че кажа следното: „Нормално е да си постоянно негативен. Това е детинско проявление, все едно дете да носи бремето на възрастен, като става постоянно негативно поради тежестта. Ти си с малък духовен ръст, млад си и не си преживял много, така че трябва да се учиш постепенно. Освен това родителите ти също носят отговорност. Те не са те учили добре, така че вината не е твоя“. Тогава той може да попита: „И така, какъв е този мой покварен нрав?“. „Това не е покварен нрав. Просто си твърде млад и произхождаш от добра семейна среда, разглезен си и си отглеждан в охолство. След няколко години, като пораснеш, нещата ще се оправят“. Ще се почувства ли утешен, като чуе това? Ако добавя една голяма прегръдка и предам малко положителна енергия, няма ли да се почувства стоплен отвътре? По този начин той ще почувства, че е преживял Божията любов и Божията топлина. Но Христос обикновено не постъпва така. Всъщност Той може да го направи за някое по-голямо дете като форма на утеха,

но не би направил това с някой възрастен. Може да се каже, че това би било да мамиш глупак. Вместо това Той ще говори по същество, ще ти покаже път, ще изясни какво всъщност се случва и ще те остави да избереш свободно. Това какъв човек си определя пътя, по който вървиш. Ако се погледне същността на всичко, което Христос върши, Той не мами хората и не си играе с тях, но те не могат да приемат това. Те не се изправят пред фактите, въпреки че това е самата същност на Христос. Той може да действа само по този начин. Ако хората не могат да приемат това, не създава ли то конфликт между хората и Бог? Ако те не могат да постигнат целта си и не приемат истината, не издига ли това преграда? (Да.) Това се загнездва в сърцата на хората. Хората първоначално са си мислели, че Бог е много любящ, че е нежен като майка или баба. Но когато виждат, че нещата не стоят така, и когато не усещат дори малко топлина, те се чувстват обезсърчени. Може ли тяхната фантазия, че „само едно изречение от Христос може да ме измъкне от негативността“, да се изпълни? „Стига Христос да дойде да разреши проблемите ми, гарантирам, че веднага ще усетя вътрешна топлина и никога повече няма да бъда негативен. Всичко ще се изясни и ще се отвори път“. Реалистична ли е тази фантазия? Може ли тази цел да бъде постигната? (Не.) Ето защо, ако хората винаги разчитат на своите представи и фантазии по този въпрос, няма как да се получи. Те трябва да търсят истината, за да разрешат проблема.

Някои хора вършат определени неща задкулисно и когато се срещнат с Мен, Ми казват: „Извърших греха на нецеломъдрието, когато бях в тийнейджърските си години“. Аз казвам: „Моля те, не Ми разказвай за това. Моли се искрено насаме и се покай истински, тогава проблемът ще бъде разрешен и Бог няма да го помни. Няма нужда да Ми го казваш в лицето. Аз не се ровя в тези неща“. Когато ги прекъсна да не говорят, те започват да си мислят: „Наистина ли си Бог? Сърцето ми е толкова искрено, сърце, което гори, а Ти го заля с кофа студена вода. Просто исках да си поговорим от сърце, защо не искаш да слушаш? Щеше да е добре, ако слушаше. Имам още подробности за разказване“. Аз му казвам: „Крайната цел на това да признаеш греховете си е да се покаеш, а не да разказваш множество подробности. Ако си се покаял истински и дълбоко в сърцето си, формата няма значение. Преминаването през този процес е безполезно. Изясняването на всички подробности и обстоятелства пред Мен не означава, че си се покаял. Ако си се покаял истински, дори да не кажеш нищо, все пак си се покаял. А ако не си се покаял, дори и да говориш за това, би било безполезно“. Някои хора не разбират и си мислят, че искам да чуя всичко, като например, че са били нецеломъдрени, че са крали или че са заклеймявали и натопявали други, преди да повярват в Бог. Те мислят, че съм готов да слушам всички тези лични житейски въпроси, че искам да знам и да възприема най-дълбоките мисли на всеки човек и всички действия, които е предприел, добри или лоши. Не е ли това човешка представа? Те грешат. Аз трябва да знам само за покварения нрав на хората, за тяхната същност и за

пътя, по който вървят. Това е достатъчно, за да се справя със значимия въпрос за тяхното спасение. Няма нужда да знам за настоящия или следващия живот на всеки човек. Няма нужда от такива подробности. Хората предполагат: „Ти също си нормален и практичен. Има някои неща, които не знаеш, така че може би искаш да разбереш семейния произход на всеки човек, средата, в която е израснал, и тези специални преживявания по време на израстването, за да ги опознаеш из основи за целите на работата, за да имаш лост за влияние върху тях, чрез който да ги съдиш и разобличаваш“. Така ли е? (Не.) Някои хора, които носят в себе си тези представи и фантазии, винаги искат да споделят с Мен за миналите си дела, когато Ме срещнат, и казват: „О, Ти не знаеш, моето семейство беше такова и такова…“. Аз казвам: „Не говори за семейните си въпроси. Сподели някои преживявания за вярата си в Бог“. Други казват: „О, Ти не знаеш, имал съм толкова много партньори преди“ или „Ти не знаеш кого съм натопил преди“. Полезно ли е да се казват тези неща? (Не.) Те мислят, че въплътеният Бог наистина е готов да узнае за тези въпроси, че е нетърпелив да разбере всичките срамни модели на поведение на хората и различните подробни аспекти на покварения им живот. Когато се сблъскам с такива хора, Аз им казвам: „Ако искаш да се изповядаш и да се покаеш, моли се пред Бог насаме, не Ми казвай на Мен. Аз съм отговорен само за това да те науча как да изпълняваш добре дълга си и как да почиташ Бог в реалния живот, за да ти помогна да постигнеш спасение. Можем да говорим за всичко, свързано с това, когато се срещнем, но е най-добре да не споменаваме несвързани въпроси“. Като чуят това, някои хора започват да си мислят: „Бог наистина няма любов, Бог не е толерантен“. Според тях какъв човек има любов? Някой квартален отговорник, който специално се занимава с ежедневните банални въпроси на другите хора. Трябва ли Аз да се занимавам с такива неща? Изобщо не Ме интересуват тези въпроси! Как живееш живота си, какво ядеш и как се обличаш, как печелиш пари, какво е икономическото ти положение, как се разбираш със съседите си — Аз не се меся в нито едно от тези неща. Това е отношението, което хората имат към Христос, когато таят представи. Особено когато развиват представи към Христовите слова или когато Христовите слова напълно противоречат на техните собствени представи, антихристите не се избавят от своите представи, нито приемат истината, нито разнищват своите представи, нито търсят истината. Вместо това те се вкопчват в представите си и тайно заклеймяват казаното от Христос в сърцата си.

В този последен период Бог извършва делото на правосъдието в последните дни. С разпространяването на евангелието на Божието царство в Божия дом се появиха доста работни дейности, свързани с различни професии, като например работата, свързана с музика, работата с текст, работата по филмопроизводството и така нататък. В хода на тази работа Христос също се е включвал в някои работни проекти, свързани с тези професии, разбира се, главно като е предоставял

напътствия и е определял посоката на различните работни проекти. Той работи в този обхват. Неизбежно е Христос да не е запознат с някои знания или обща информация, свързани с тези области, и може да има някои неща, които Той не разбира. Не е ли това съвсем нормално? За повечето хора това изглежда напълно нормално и не е нещо съществено, защото всички са в процес на учене и под Божието ръководство всяка работа може само да става все по-добра, като се произвеждат все повече готови продукти и висококачествени резултати. Но за антихристите това въобще не е маловажен въпрос. Те казват: „Ти изобщо не си запознат с определена област, дори си невеж. Какво право имаш да се месиш, да ни ръководиш и да ни напътстваш? Защо трябва да имаш последната дума? Защо всички трябва да те слушаме? Дали това, че те слушаме, е непременно правилно? Няма да поемем по грешен път или да направим грешки в работата си, ако те слушаме? Не съм толкова сигурен в това“. Когато Христос предоставя напътствия в работата, някои хора подхождат към това със скептично отношение: „Нека първо да видим дали това, което казва, има смисъл и дали е в рамките на правилния обхват на експертните познания, и дали е по-добро от нашите собствени идеи. Ако е така, ще го приемем и ще следваме Неговите напътствия. Ако не е, ще направим друг избор, ще намерим друг начин“. Антихристите обаче таят вътрешна нагласа на пълно неподчинение: „Ние сме професионалисти, работили сме в тази област в продължение на много години. Можем да изпълним тази задача със затворени очи. Да следваме твоите напътствия, би означавало просто да отбиваме номера, нали? Защо да те слушаме? Не са ли твоите предложения просто официални приказки? Ако те слушахме, това не би ли ни накарало просто да изглеждаме некомпетентни? Но сега всички слушат и аз не мога да се изправя и да ти възразя, тъй като това може да доведе до третирането ми като антихрист. Така че ще се преструвам за малко, ще се правя, че слушам, ще отбивам номера, а по-късно ще продължа както обикновено, без да засягам нищо“. Така че, независимо как Христос разговаря за истините принципи, независимо колко ясно обяснява нещата, антихристите винаги имат свои собствени установени идеи и винаги вярват, че разбират професията и че са експерти в областта, поради което не разбират какви са истините принципи, за които Христос разговаря. Винаги, когато Христос предоставя напътствия за работа, свързана с техните професии, това се превръща в момент, в който антихристите сравняват своите способности и таланти с тези на Христос. Още по-лошо, понякога, когато Христос говори по въпроси, свързани с техните професии, антихристите виждат това като момент, в който Христос проявява невежество, и те тайно се подиграват на Христос и Го презират, и въпреки себе си изпитват още по-голяма съпротива и неприязън към напътствията на Христос относно работата им. Те са напълно неубедени в сърцата си и заявяват: „Казваш ни да правим това и онова, но какво знаеш ти? Изобщо разбираш ли различните стъпки, свързани с тези области? Знаеш ли

конкретните подробности за това как функционират те? Когато ни напътстваш във филмопроизводството, знаеш ли какво е истинска актьорска игра или как се прави звукозапис?“. Винаги, когато се сблъскат с тези въпроси, антихристите не слушат усърдно в сърцата си истините принципи, свързани с всяка професия. Вместо това тайно се съревновават с Христос вътре в себе си, дори застават отстрани като зяпачи, за да се подиграват на Христос и да Го осмиват, а сърцата им са изпълнени с неподчинение. Когато продължат да изпълняват работата си, те преминават през процеса повърхностно, като първо преглеждат бележките от Божието общение, за да видят какво е казал Бог, а след това просто започват да работят, като правят нещата по стария начин. Някои може да кажат: „Бог не е казал това, защо го правиш така?“, на което те отговарят: „Бог не го е казал, но дали бог знае действителната ситуация? Не сме ли ние тези, които трябва действително да го свършат? Какво знае бог? Бог просто е дал принцип, но ние трябва да се справим според действителната ситуация. Дори бог да беше тук, пак трябваше да се справим по този начин. Ние слушаме божиите слова, когато те включват истината, но когато става въпрос за професионална работа, която не включва истината, ние имаме последната дума“. Те са слушали истините принципи, за които Бог е разговарял, и са си водили бележки по тях, и всеки е преминал през процеса и е прегледал бележките, но когато става въпрос за това как трябва да се свършат нещата, кой има последната дума? В техния случай не властва истината, а още по-малко може да се говори, че Христос има власт. И така, кой има власт? Антихристът има власт. Човекът е този, който има последната дума. От тяхна гледна точка истината е като въздух, просто доктрини и лозунги, които се споменават небрежно и след това се приключва с тях — хората все пак правят каквото трябва да правят, както искат да го правят. В онзи момент те са се съгласили много любезно и отношението им е изглеждало изключително искрено, но щом се стигне до реалния живот, всичко се променя. Не е така, както е изглеждало.

Тъй като антихристите постоянно таят представи и съпротива по отношение на въплътения Бог и са вътрешно неубедени, те по принцип не признават въплътения Бог в сърцата си, а вярват само в Бог на небето. Те са точно като Павел: той не беше истински убеден във въплътения Исус, а беше пълен с представи. Затова във всички писма, които написа, никога не свидетелства за Исус, никога не засвидетелства, че словата Му са истина, и никога не обсъди дали изпитва любов към Него. Това са неща, които хората могат да видят. Павел е истински антихрист. Сега всички можете да признаете, че Павел е класически пример за антихрист. Дори ако тези, които принадлежат към категорията на антихристите, признаят, че словата, изразени от Бог, са истина, могат ли да приемат истината? Могат ли да се покорят на Христос? Могат ли да свидетелстват за Него? Това е друг въпрос. Могат ли да се покорят на всичко, което Христос прави? Ако Той организира или възлага работа, като наставлява хората как да я вършат, могат ли антихристите

да се подчинят? Този въпрос разкрива хората най-ясно. Антихристите не могат да се подчиняват. Те пренебрегват и омаловажават словата на Христос. Затова, независимо какви конкретни напътствия им дава Христос или какви задачи им възлага за някаква работа, те никога няма да ги изпълнят. Те просто не желаят да Му се покорят. Независимо как Той организира работата, те не желаят да я изпълнят, винаги вярват, че собствените им идеи са по-мъдри, и смятат, че е най-добре да следват собствените си планове. Ако им кажеш: „Когато се сблъскате със ситуации, трябва да си сътрудничите с трима или четирима души, да се съветвате заедно, да общувате повече за истините принципи и да действате според тях, без да ги нарушавате“, ще те послушат ли? Те изобщо не слушат. Отдавна са отхвърлили тези думи на заден план и искат сами да имат последната дума. Казваш им: „Ако има проблем, който не може да бъде решен, можете да се допитате Горното“, но когато наистина има проблем и всички мислят да се допитат до Горното, антихристите казват: „Защо да питаме за такъв незначителен въпрос? Това само ще обезпокои горното. Можем да се справим сами, няма нужда да питаме! Аз имам последната дума и ще понеса последствията, ако нещо се объркa!“. Колко хубаво звучат тези думи, но дали действително могат да понесат последствията, когато нещо наистина се объркa? Ако работата на църквата претърпи загуби, могат ли те да понесат последствията? Например, ако поради небрежност на водачите и работниците при организирането на събиранията братята и сестрите са арестувани по време на някое от тях, което води до негативизъм и слабост у някои от тях, както и до колебание, кой може да понесе такава отговорност? Отговорни ли са антихристите за своите думи? Те са напълно безотговорни! Такова е отношението им към работата. Кажете Ми, могат ли антихристите наистина да приемат и да се покорят на изречените от Христос слова? (Не.) Какво е отношението в сърцата им към практикуването на истината и към покорството към Христос? Една дума: противопоставяне. Те продължават да се противопоставят. И какъв е нравът, който се съдържа в това противопоставяне? Какво го поражда? Непокорството е това, което го поражда. Що се отнася до нрава, това е неприязън към истината, в сърцата им има непокорство, те не искат да се покорят. И така, какво мислят антихристите в сърцата си, когато Божият дом иска от водачите и работниците да се научат да си сътрудничат в хармония, вместо един човек да командва всичко, да се научат да обсъждат с другите? „Прекалено е трудно да се обсъжда всичко с хората! Мога сам да вземам решения за тези неща. Да работиш с другите, да обсъждаш с тях, да правиш нещата според принципа — колко страхливо, колко срамно!“. Антихристите си мислят, че разбират истината, че всичко им е ясно, че имат свои собствени прозрения и начини на действие, и затова са неспособни да си сътрудничат с другите, не обсъждат нищо с хората, правят всичко по свой начин и не отстъпват пред никого! Въпреки че на думи заявяват, че са готови да се покорят и че са готови да си сътрудничат с

другите, колкото и добри да изглеждат отговорите им външно, колкото и хубаво да звучат думите им, те не са способни да променят непокорното си състояние и сатанинския си нрав. Вътре в себе си обаче те яростно се противопоставят. До каква степен? Ако го обясним на езика на познанието, това е явление, което възниква, когато две неща с различна природа се съберат заедно: отблъскване, което можем да тълкуваме като „противопоставяне“. Точно такъв е нравът на антихристите: противопоставяне на Горното. Те обичат да се противопоставят на Горното и да не се подчиняват на никого.

Когато се сблъскат с Христовите слова, антихристите имат само едно отношение: неподчинение, а единственият им подход е противопоставяне. Например, Аз казвам: „Дворът ни е доста голям и няма сянка. През зимата слънцето грее навсякъде, което дава възможност на хората да се пекат на слънце, но през лятото става малко горещо. Нека купим няколко дървета, от тези, които растат бързо и ще осигурят достатъчно сянка в бъдеще, които са относително чисти и приятни за окото“. Колко принципа има тук? (Три.) Единият е дърветата да растат бързо, другият е те да са чисти и относително красиви, а третият е да осигуряват достатъчно сянка в бъдеще, което означава, че трябва да имат гъста корона. Хората само трябва да приложат тези три принципа. Що се отнася до това колко да купят, къде да ги засадят и какви да са видовете дървета, Аз ги информирах и за това. Лесна ли е за изпълнение тази задача? (Да.) Смята ли се тя за трудна задача? (Не.) Не е трудна задача. Защо не е трудна? Има места, където се продават дървета, Божият дом осигурява средствата и основните условия за закупуването на дърветата са налице. Остава само хората да го изпълнят. В тази задача няма нищо трудно. Но за един антихрист има трудност: „Какво? Да купим дървета? Да харчим пари само за да има сянка и за да направим средата по-красива? Не е ли това отдаване на плътски удобства? Тези пари са приношение за бог, може ли да се харчат толкова небрежно? Какво лошо има в това да е малко топло? Слънцето е създадено от бог. Дали стоенето на слънце ще те убие? Това се нарича да приемаш слънчева светлина и да се наслаждаваш на дъжда. Ако не искаш да си на слънце, стой вътре. А сега искаш да харчиш пари за това удобство — май че сънуваш!“. Те разсъждават: „Аз нямам последната дума по този въпрос самостоятелно. Ако се противопоставя пряко, това няма да е добре. Може да бъда заклеймен, а другите може да не са съгласни. Затова ще докладвам това на групата за вземане на решения. Освен това ще е най-добре да оставя и братята и сестрите да изразят мнението си. Ако групата за вземане на решения одобри, тогава ще купим дърветата. Ако не одобри, тогава няма да ги купим, дори ако братята и сестрите са съгласни“. Те събират всички на едно място, поставят въпроса и след това оставят всички да го обсъдят и да изразят мнението си. Всички казват: „Купуването на дървета е добро нещо. Носи полза за всички“. Антихристът чува това и казва: „Защо да е добро нещо? Може ли да е добро само защото носи полза на всички?

От чии пари се възползват всички? Това е харчене на божиите пари. Не е ли това разхищение на приношения? Това съгласно принципите ли е?“. Всеки разсъждава: „Разхищаването на приношения в полза на всички, в интерес на хората наистина изглежда донякъде неуместно“. След като обсъждат едно или друго, окончателното им решение е да не се купуват дървета. Парите трябва да се пестят. Независимо кой е наредил, това не може да се направи. След такова обсъждане се стига до заключение. Какво е заключението? „По отношение на заповедта на христос този път нашето окончателно решение е да ѝ се противопоставим. Няма да харчим приношенията или да прахосваме и стотинка от парите на божия дом. По-конкретно казано, това означава, че няма да купуваме дървета, че няма да засаждаме нищо в двора“. Това е взетото решение. Няколко дни по-късно забелязвам, че дърветата все още не са купени, затова питам: „Защо не си купил дърветата?“. „О, скоро ще го направим“. Когато сезонът настъпи и дърветата на другите са се разлистили, защо все още не са купили нищо? След като ги попитам, разбирам, че след като са обсъдили въпроса, те не са се съгласили да купят дърветата. Моите слова са били напразни. След като са се допитали, обсъдили и анализирали, всички колективно са решили да отхвърлят Моята заповед, което означава: „Ние имаме последната дума тук. Ти стой настрана. Това е нашият дом, той няма нищо общо с теб“. Що за подход е това? Това не е ли противопоставяне? До каква степен се противопоставят? Те имат основание, твърдят, че не прахосват и стотинка от парите на Божия дом, че не харчат Божиите приношения. Какво мислите за това основание? Правилни ли са тези думи? (Не.) Често онези, които разхищават приношенията и злоупотребяват с тях, са именно същите тези антихристи. Те искат да имат последната дума, затова измислят цял куп теории, за да подвеждат онези, които са глупави, невежи и нямат проницателност. И наистина, някои хора се хващат на въдицата и действат според техните думи, докато словата на Христос биват смущавани и саботирани от антихристите, което причинява забавяне в изпълнението. Каква е първопричината на този проблем? Ключът се крие в това, че Божиите избраници не прозират лицемерието на антихристите, като винаги биват подвеждани от повърхностната страна на нещата, без да възприемат същността на нещата. Антихристите тиранично създават препятствия сред тези хора, в резултат на което някои от непроницателните хора сред Божиите избраници често биват подвеждани и контролирани от тях.

При всяка конкретна работна разпоредба и заповед, които Христос дава в църквата, ако няма антихристи, които да предизвикват смущения, те може да бъдат бързо изпълнени. Щом обаче се намеси антихрист, изпълнението на задачата се забавя и тя не може да бъде осъществена. Понякога разпоредбите и заповедите, които Христос предвижда да бъдат изпълнени от хората, биват категорично отхвърляни от антихристите под някакъв предлог. При това те възприемат форма на вземане на решения, в която участват всички, като казват:

„Това беше прието с гласовете на братята и сестрите. Това е резултат от колективно решение, а не е еднолично мое решение“. Какво се подразбира от това? Че решенията на братята и сестрите са в съответствие с истината и че когато възникне проблем, колективното решение на братята и сестрите означава, че истината властва. Но когато един антихрист, който има власт над нещо, се противопоставя на казаното от Христос, дали истината властва? Ясно е, че всъщност властва антихристът. Не е ли абсурдно и измамно да се казва, че истината властва, когато антихристът контролира цялата ситуация? Антихристите наистина са вещи в това да се прикриват! Когато Христос поиска от тях да изпълнят нещо и на всички стане известно, че това е Божие дело, че Той действа от загриженост за всички и че всички са признателни за Божията благодат, това притеснява антихристите и ги безпокои. Тогава те си блъскат главите и търсят начини да смущават и да саботират. Ако обаче инициативата е тяхна и накрая всички са им дълбоко благодарни и признателни, те я изпълняват по-активно от всеки друг, готови са да понесат всяко страдание. Нима не са отвратителни такива хора като антихристите? (Да, така е.) Що за нрав е това? (Нечестив нрав.) Антихристите са способни да се прикриват, да се преструват на добри хора, като подвеждат и увличат другите, и дори се преструват, че практикуват истината. Това е нечестивост. Каква истина практикуваш? Ти отхвърляш словата и заповедите, дадени от Христос, неспособен си да се покориш и да ги изпълниш. Къде е истината, която твърдиш, че практикуваш? Дали си вярващ в Бог? Отнасяш ли се към Бог като към Бог? Бог, в Когото вярваш, не е твой колега, не е твой съработник, не е твой приятел. Той е Христос, Той е Бог! Не го ли признаваш? Винаги анализираш и проучваш внимателно Христовите слова, опитваш се да разпознаеш правилността им, претегляш плюсовете и минусите — не заемаш ли погрешната позиция? Антихристите са умели в това да проучват внимателно и да анализират думите на хората, а накрая прилагат тази непрестанна внимателна проверка и към Христос. Това, че проучват внимателно Христос и се отнасят към Него по този начин, прави ли ги последователи на Бог? Не са ли те просто неверници? Те винаги проучват внимателно Христос, но могат ли да разберат Христовата божествена същност? Колкото повече проучват внимателно Христос, толкова повече съмнения се пораждат в тях и накрая определят, че Христос е обикновен човек. Остава ли в тях някаква истинска вяра или покорство? Ни най-малко. В сърцето на антихриста Христос е считан просто за обикновен човек. Да се отнася към Христос като към човешко същество, му се струва естествено, затова смята, че може да пренебрегва Христовите слова и заповеди, като не ги взема присърце, а просто ги предлага за обсъждане и внимателна проверка по време на събиранията. В крайна сметка този, който решава как да се свършат нещата, е антихристът, а не Бог. За какво смята той Христос? Смята Го просто за обикновен водач, без изобщо да се отнася към Христос като към Бог. Естеството на това

отношение не е ли същото като вярата на Павел в Бог? Павел никога не се е отнасял към Господ Исус като към Бог, никога не е ял и пил словата на Господ Исус, нито се е стремил да Му се покори. Той винаги е смятал, че за него да живее е христос, като се е опитвал да замести Господ Исус, и впоследствие е получил Божието наказание. След като си приел, че Христос е въплътеният Бог, трябва да се покориш на Христос. Независимо какво казва Христос, трябва да приемеш и да се покориш, а не да проучваш внимателно и да обсъждаш дали Божиите слова са правилни и дали са съобразени с истината. Божиите слова не са предназначени да ги анализираш и проучваш внимателно, а да им се покориш и да ги изпълняваш. Как да подхождате към вършенето на нещата и как да определяте стъпките за изпълнението им — това е обхватът на вашето общение и обсъждане. Тъй като в сърцата си антихристите винаги се съмняват в божествената същност на Христос и винаги имат непокорен нрав, когато Христос поиска от тях да направят нещо, те винаги го проучват внимателно и го обсъждат, както и искат от хората да определят дали е правилно, или не. Това сериозен проблем ли е? (Да.) Те не подхождат към тези неща с покорство към истината, а с противопоставяне на Бог. Такъв е нравът на антихристите. Когато чуят заповедите и работните разпоредби на Христос, те не ги приемат и не им се покоряват, а започват да обсъждат. И какво обсъждат? Обсъждат ли как да практикуват покорство? (Не.) Обсъждат дали словата и заповедите на Христос са правилни, или не, и изследват дали трябва да бъдат изпълнени. Дали имат нагласата действително да изпълнят тези неща? Не — те искат да насърчат повече хора да бъдат като тях, да не вършат тези неща. А дали практикуват истината за покорството, като не ги вършат? Очевидно не. Какво правят те тогава? (Противопоставят се.) Не само че самите те се противопоставят на Бог, но търсят и колективно противопоставяне. Това е естеството на техните действия, нали? Колективно противопоставяне: да накарат всички да са като тях, всички да мислят като тях, да казват и да решават като тях, колективно да се противопоставят на Христовото решение и на Неговите заповеди. Това е начинът на действие на антихристите. Те вярват, че „законът не може да бъде приложен, когато всеки е нарушител“, и затова призовават другите да се противопоставят на Бог заедно с тях, като смятат, че в този случай Божият дом няма да може да им направи нищо. Това не е ли глупаво? Способността на самите антихристи да се противопоставят на Бог е крайно ограничена, те са съвсем сами. Затова се опитват да вербуват хора, за да се противопоставят колективно на Бог, като мислят в сърцето си: „Ще подведа група хора и ще ги накарам да мислят и действат по същия начин като мен. Заедно ще отхвърлим христовите слова, ще възпрепятстваме божиите слова и ще им попречим да се осъществят. А когато някой дойде да провери работата ми, ще кажа, че всички са решили да го направят по този начин — тогава ще видим как ще се справиш с това. Няма да го направя за теб, няма да го изпълня — да видим какво ще ми направиш

тогава!“. Те си мислят, че имат власт, че нито Божият дом, нито Христос може да направи нещо, за да се справи с тях. Как ви се струва, лесно ли е да се справиш с такъв човек? Как трябва да се постъпва с такъв тип хора? Най-простият начин е да ги освободим и да ги разследваме. Щом дяволът се разкрие, отстранете го с един ритник и това е краят му. Божият дом ти позволява да бъдеш водач, но ти не се покоряваш и дори се осмеляваш да се противопоставяш на Бог. Не си ли дявол? Божият дом ти възлага да ръководиш, за да можеш да вършиш реална работа, да се покоряваш на работните разпоредби в Божия дом и да изпълняваш добре дълга си. Трябва да приемеш и да се покориш на Божиите слова. Каквото и да казва Бог, трябва да приемеш и да изпълняваш словата Му, а не да Му се противопоставяш. Приел си противопоставянето на Бог за свой дълг — е, тогава съжалявам, но освобождаването ти е най-простото решение. Божият дом има властта да те оползотвори, но и да те освободи. Някои хора казват: „Справях се добре като водач, защо ме освободиха? Не е ли това просто да убиеш магарето веднага след като е смляло зърното?“. Наистина ли се справяше добре, когато те освободиха? Магаре, което рита и хапе бясно и не се съсредоточава върху съответните си задачи, независимо от начина, по който е било обучено, наистина ще трябва да бъде убито, след като „смели зърното“. Що се отнася до въпроса кога да се убие, това зависи от неговото представяне. Кажете Ми, някой ще се отърве ли доброволно от едно добро магаре? По време на меленето магарето е най-основният и важен помощник. Някой ще бъде ли толкова глупав, че да го убие, когато то е най-необходимо, да спре меленето и да остане без зърно? Някой ще направи ли това? (Не.) Има само една ситуация, в която това би се случило: когато магарето не се вслушва в обучението и продължава да рита и да хапе бясно, което прави невъзможно смилането на каквото и да е. Тогава би трябвало да спрете меленето и да убиете магарето, нали? (Да.) Тези, които имат проницателност по този въпрос, могат да го видят ясно. И така, как трябва да се постъпва с антихристите, които са непокорни и своеволни и не изпълняват никаква работа? Най-простият начин е първо да ги освободим от техните позиции. Някои хора питат: „Освобождаването означава ли край?“. Защо да се бърза? Наблюдавайте поведението им. След като бъдат освободени и изгубят властта си, ако все още могат да полагат труд в Божия дом, те няма да бъдат отлъчени. Ако обаче не полагат труд, а вместо това влошават още повече нещата, като разпространяват представи, вършат зло и предизвикват смущения навсякъде, тогава, според принципите, трябва да бъдат отлъчени. Като цяло, тези неща, които се проявяват в антихристите, не са ли омразни? (Изключително омразни са.) А какво ги прави омразни? Тези антихристи искат да завземат властта в Божия дом. Словата на Христос не могат да бъдат осъществени от тях, те няма да ги изпълнят. Разбира се, може да става въпрос и за друг вид ситуация, в която хората не са способни да се покорят на Христовите слова: някои хора имат малки заложби, не могат да

разберат Божиите слова, когато ги чуят, и не знаят как да ги изпълняват. Дори да ги учиш как да го правят, те пак няма да могат. Това е друг въпрос. Темата, по която общуваме в момента, е същността на антихристите, която не е свързана с това дали хората са способни да вършат нещо, или какви са техните заложби. Тя се отнася до нрава и същността на антихристите. Те се противопоставят напълно на Христос, на работните разпоредби в Божия дом и на истините принципи. В тях няма покорство, а само противопоставяне. Това е антихристът.

Разгледайте и разпознайте към кое от споменатите преди това проявления на антихристите спада следната ситуация. Имаше един водач, който работеше всеки ден от зори до здрач и изглеждаше доста отговорен. Но все пак той рядко се появяваше, което създаваше впечатлението, че е много зает с работа и вероятно не бездейства, като на пръв поглед плащаше цената, за да изпълнява дълга си. По-късно, когато имаше работа за вършене в жилищните им помещения и в двора, уредихме някой да ги напътства в работата. Когато нас ни нямаше, той трябваше да се намеси, за да помогне с напътствия и да отговаря за работата, трябваше да поеме инициативата. Не е ли това разумно и уместно? Трябва ли винаги да съм там, за да надзиравам тези домакински задължения и задачи? (Не.) В повечето случаи този вид тежки задачи всъщност не касаят истината. Хората трябва само да работят усърдно, да не извършват разрушителни действия, да изпълняват и да правят това, което се иска от тях — нещо просто и лесно за постигане. По-късно, когато задачите в тази сфера по същество бяха завършени, но все още се нуждаеха от текущо управление, Аз предадох отговорността на този водач. Казах му да поддържа чистотата в района, като се увери, че всичко, което се нуждае от поддръжка, е добре обгрижвано. Имаше главно две неща: първо, да поддържа всички определени пространства и стаи отвътре и отвън чисти и подредени. Второ, да се грижи добре за растенията, например да полива новозасадените, за да не изсъхнат, да ги подрязва, когато е необходимо, според сезона и растежа им, и да ги наторява, когато е нужно. Само тези две задачи — смятате ли, че е много? Може ли да е уморително? (Не.) Тези две задачи не са кой знае какво. Човек може да ги свърши, докато се разхожда след хранене. Освен това не трябва ли да се грижиш и за собствената си жизнена среда? Просто такива са нещата, когато живееш като човек. Този вид задачи са от съществено значение за нормалния човешки живот. Трябва да управляваш собствената си жизнена среда. Ако не го правиш, не си по-различен от животните. Можеш ли тогава все още да се наричаш човек? Животните не управляват заобикалящата ги среда. Те нямат определени места за телесните си нужди, нито имат определени места за хранене и спане. В това отношение хората превъзхождат животните. Хората управляват средата си, грижат се за чистотата и имат изисквания към заобикалящата ги среда. Тогава това, че поисках тези неща от него, не беше прекалено, нали? (Да.) След като възложих тези задачи, заминах за друго място, а водачът трябваше да свърши

конкретната работа. Един ден отидох да проверя как се управлява заобикалящата среда и по време на пътуването почувствах сърдечна болка, раздразнение и гняв! Какво мислите, че се беше случило? Какво би могло да предизвика подобни емоции? (Той не е изпълнил Божиите заповеди и подредби.) Точно така, това е единственият начин да се опише с думи — не ги изпълняваше. През периода, в който ме нямаше, времето не беше особено сухо, но много от новозасадените фиданки имаха пожълтели листа, а някои дори капеха на земята. Вбесяващото беше, че листата на две известни цъфтящи дървета бяха станали от тучнозелени — пурпурночервени, почти пожълтели. Ядосвате ли се, щом чуете това? Още по-вбесяващо беше, че чистата циментова площадка на входа беше осеяна с кошници, найлонови торбички, боклук, дървени стърготини от свършената работа, пирони, инструменти — всичко беше разхвърляно, превърнато в мръсен и разхвърлян безпорядък! Кой не би се ядосал, когато види такава сцена? Има само един тип хора, които не биха се ядосали — онези, които принадлежат към категорията на животните, без критерии или чувствителност към заобикалящата ги среда, безразлични към миризмата, чистотата или удобствата и напълно неосъзнаващи кое е добро и кое е лошо. Всеки с нормална човешка природа, който има критерии за заобикалящата го среда и способността да мисли, би се ядосал, когато види подобно нещо. Там живееше голяма група хора, но те не можеха да се справят дори с тази незначителна задача. Що за хора са това? След като им дадох инструкции, ето как се отнесоха към тях, ето какво направиха. Да управляваш заобикалящата среда и да се грижиш за тези няколко неща не е изтощително, нали? Не пречи на никоя от дейностите ти, нали? Не влияе на събиранията, на молитвите или на четенето на Божието слово, нали? Тогава защо не може да се свърши? Когато съм наоколо, когато надзиравам и наблюдавам, тези хора вършат някаква работа, но щом си тръгна, спират. Никой не поема отговорност. Какво се случва в тази ситуация? Смятат ли това място за свой дом? (Не.) Те пак казват, че Христовото царство е техният топъл дом, но дали наистина мислят така? Дали наистина постъпват така? Не. Те дори не управляват средата, в която живеят. Дори след като ги инструктирах, никой не поема отговорност и никой не се интересува. Когато им се каже да работят, те правят нещо малко, но след като го свършат, небрежно хвърлят инструментите настрана и си мислят: „Който го е грижа, да се оправя, не е моя работа. Стига да имам храна и подслон, всичко ми е наред“. Що за човешка природа е това? Що за морал? Притежава ли такъв човек дори частица нормална човешка природа? Да вярваш в Бог толкова много години без никаква промяна, е наистина непонятно! Полагах толкова много усилия, за да направя тези неща за вас, подредих всичко толкова добре. Аз не живея тук, не се наслаждавам на нищо от това — всичко това е за вас. Не е нужно да сте благодарни. Просто управлявайте собствената си жизнена среда и това е достатъчно — защо е толкова трудно да се направи? По-късно осъзнах, че има

причина за това поведение. Хората идват в Божия дом, независимо дали са напуснали семействата и кариерите си, или са се отказали от ученето и бъдещите си перспективи, за да изпълняват дълга си, а не за да Ми бъдат дългогодишни работници. Защо? Те не получават нито стотинка, така че защо да Ме слушат? Защо да управляват средата за Мен? Защо да полагат тези усилия за Мен? Ето как мислят те. Чувстват, че е достатъчно да си вършат добре работата и да изпълняват дълга си, че като се занимават с въпроси от тяхната сфера на дейност, изпълняват отговорностите си. Всичко друго, което поискам, ако се отнася до техния дълг и професия, може и да го обмислят, но за останалото трябва да намеря някой друг. Подразбиращото се послание е: „Ние сме хора на царството. Как може да вършим такава мръсна и уморителна работа? Ние сме извисени хора. Това, че постоянно ни караш да вършим долна и унизителна работа, вреди на имиджа ни! Ние сме хора с определена идентичност, защо продължаваш да ни затрудняваш?“. След като разбрах това, придобих известно прозрение защо повечето хора изпитват неприязън към работата, съпротивляват ѝ се и не желаят да я вършат, защо се сравняват с другите и прибягват до хитрости, за да се измъкнат от дълга си, когато работят — защото повечето от тях не се стремят към истината. Да не се стремиш към истината, е обичайно твърдение, но в действителност много хора имат естествено предразположение да обичат спокойствието и да мразят работата. В съчетание с това, че са контролирани от нагласата просто да преживяват как да е, те вярват, че да се стремят към истината означава да седят заедно, да говорят и да обсъждат, точно както се случва в страната на големия червен змей, където хората постоянно имат събрания, четат вестници и пият чай — те мислят, че това означава да вярват в Бог и да изпълняват дълга си. Щом се заговори за работа и за труд като тези на земеделците, мнозина смятат, че такъв живот няма нищо общо с нас, християните. Животът на християнина е живот, откъснат от „низките удоволствия“. По подразбиране те вярват, че са над прозаичните задачи на света — чистенето, борбата с вредители, земеделието, подрязването, засаждането на цветя и т.н. са все неща, които не са свързани с тях. Те отдавна са се извисили над този низък начин на живот. Не е ли това състоянието на повечето хора? (Да, така е.) Лесно ли се коригира такова състояние? Някои хора, когато ги помолят да се научат да работят с машини, не го приемат насериозно и дори умишлено ги използват неправилно, като повреждат машината само за няколко дни. Новозакупени машини се чупят, а цената на ремонта не е малка. Те си мислят: „Нали ме помоли да се науча? Сега, след като счупих машината и вече няма машина, имам извинение да си почина, нали? Вече не трябва да работя, нали? Все ме молеше да се науча и ето го резултата. Това ли искаше да видиш?“. Цената на ремонта на някои машини е почти колкото закупуването на нови. Някои хора изобщо не се чувстват зле или виновни, след като направят такива грешки. Когато сравните това с гореспоменатата представа

„да не харчиш и стотинка от парите на Божия дом, защото това е приношение за бог“, кое твърдение е изречено искрено и кое поведение е реалността? Те съсипват машините, а цената на няколко ремонта е достатъчна, за да се купи нова машина. Това разточително поведение е реалността, докато твърдението за неразхищаването на приношенията е фалшиво, измамно и подвеждащо. Позовавайки се на обсъдения по-горе пример, ако трябва да го категоризираме по отношение на нрава или същността на антихриста, към кой аспект от днешното обсъждане бихте го отнесли? Към кой аспект бихте го причислили? Той казва: „Тук съм, за да изпълнявам дълга си, а не за да бъда твой дългогодишен полагащ труд“. Правилно ли е това твърдение? Ти си тук, за да изпълняваш дълга си, но кой е определил какво включва и какво не включва този дълг? Тези задачи не са ли част от това, което трябва да вършиш? Точно както в ежедневието, твоя отговорност е да излизаш да печелиш пари, за да издържаш семейството си. Ако искаш зеленчуци и решиш да си ги отглеждаш сам, това е твой избор, но означава ли това, че другите домашни задължения не са твоя отговорност? Твърдението, че си тук, за да изпълняваш дълга си, е правилно, но да кажеш, че не си тук, за да бъдеш дългогодишен полагащ труд, е проблемно. Какво означава „дългогодишен полагащ труд“? Кой се отнася с теб като с такъв? Никой не те смята за дългогодишен полагащ труд и това, че вършиш тези задачи или полагаш малко усилия, не те прави такъв. Аз не гледам на теб като на дългогодишен полагащ труд, нито Божият дом те използва като такъв. Ти изпълняваш работата, която е твоя отговорност. Всичко това е в обхвата на твоя дълг. В по-тесен аспект това е свързано с поддържането на ежедневието ти, с осигуряването на физическото ти благополучие и с нормалните ти физиологични функции, с осигуряването на добър живот. В по-широк аспект всяка задача е свързана с разпространението на Божието дело. Тогава защо си готов да вършиш някои от тези задачи, а други — не? Защо подбираш и придиряш? Защо смяташ полагането на малко усилия, почистването и управлението на заобикалящата среда за работа на дългогодишен полагащ труд, за слугинаж? Тук има една причина: когато става въпрос за заповедите на Христос и всичките Му изисквания, хората смятат задачите, които са готови да изпълняват, за част от своя дълг, а тези, които не желаят да изпълнят или на които се съпротивляват, считат за задачи на дългогодишен полагащ труд. Не е ли това изопачаване на фактите? Това е отклонение в разбирането на хората. От какво е породено това отклонение? От предпочитанията на хората. А накъде клонят тези предпочитания? Те зависят от това дали плътта страда. Ако плътта не може да се наслаждава на удобства, ако понася трудности или умора, хората започват да се съпротивляват. Задачите, които са готови да вършат, тези, които са бляскави и уважавани, се приемат неохотно и се считат за изпълнение на дълг. Може ли това отношение да се категоризира като противопоставяне на Христос? Хората твърдо се противопоставят на задачи, които не желаят, и отказват да

ги вършат. Колкото и добре да се аргументираш, те просто отказват и се противопоставят. Лесно ли се разрешават тези състояния и проблеми на хората? Всичко зависи от това доколко човек обича истината. Ако някой изобщо не обича истината и изпитва неприязън към нея, тогава той никога няма да се промени. Ако обаче имаш решимостта да страдаш, ако можеш да се опълчиш на плътта и да притежаваш истинско покорство и отношение на покорство, тогава тези проблеми лесно могат да бъдат преодолени, нали? (Да.) В живота на човека няма положение, в което да не върши никаква работа. Някои хора казват: „Императорите в миналото не са вършили никаква работа“. Наистина ли е така? Повечето императори не са прекарвали всичките си дни в наслаждаване на дворцовия живот. Някои са започвали да изучават поезия и литература от ранна възраст, работели са от зори до здрач. След като се възкачат на трона, са правели тайни посещения, за да разберат неволите на народа, а по време на национална криза някои дори са отивали на бойното поле. Въпреки че не е имало много такива императори, все пак е имало такива в действителност. Дори и да е имало императори, които са правили малко или нищо, както казват някои хора, те са били единици. Човек, който не се занимава с никаква същинска дейност, а само мечтае да се наслаждава на най-доброто, просто си фантазира.

Много хора винаги смятат полагането на физически труд за нещо недостойно. Правилен ли е този възглед? Има и такива, които гледат на подобно усилие като на полагане на труд, и вярват, че само водачите и работниците, които вършат църковна работа, изпълняват дълг — правилно ли е това разбиране? (Не.) Трябва да разбираш този въпрос по следния начин: всичко, което Бог изисква да направят хората, и всички различни видове работа в Божия дом са неща, които хората трябва да вършат — всички те се смятат за човешки дълг. Независимо каква работа вършат хората, това е дългът, който трябва да изпълняват. Дългът има много широк обхват и засяга множество сфери, но какъвто и дълг да изпълняваш, казано просто, това е твое задължение и нещо, което трябва да правиш. Стига да го изпълняваш добре със сърцето си, Бог ще те одобри и ще те признае за истински вярващ в Бог. Който и да си, ако винаги се опитваш да се скриеш от дълга си или да го избегнеш, има проблем. По-меко казано, ти си твърде мързелив, твърде хитър, ти си ленив, обичаш удоволствията и ненавиждаш труда. Казано по-сериозно, ти не желаеш да изпълняваш дълга си и нямаш отдаденост или покорство. Ако не можеш да понесеш дори физически да полагаш усилия, какво можеш да правиш? Какво си способен да правиш подобаващо? Ако човек наистина е отдаден и има чувство за отговорност, що се отнася до дълга му, тогава, стига Бог да го изисква и то да е нужно за Божия дом, той ще направи всичко, което се иска от него, без да прави собствен избор. Един от принципите на изпълнението на дълга на човека не е ли човек да свърши добре и да поеме онова, което може и трябва да направи? (Да.) Някои, които полагат физически труд навън, не са

съгласни и казват: „Вие прекарвате целия ден в изпълнение на дълга си в стаята, защитени от вятъра и слънцето. В това няма никакви трудности, вашият дълг е много по-лек от нашия. Поставете се на наше място, да видим дали ще издържите да работите навън няколко часа и да сте изложени на вятър и дъжд“. Всъщност всеки дълг включва известни трудности. Физическият труд включва физически трудности, а умственият труд включва умствени трудности и всеки има своите затруднения. Всичко е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Когато хората наистина се заемат с дадена задача, от една страна, от решаващо значение е техният характер, а от друга — дали обичат истината, или не. Нека първо поговорим за характера. Ако човек е с добър характер, той вижда положителната страна на всичко и е способен да приема и да възприема нещата от положителна гледна точка и въз основа на истината. Тоест неговото сърце, характер и дух са порядъчни — това е от гледна точка на характера. Сега нека поговорим за друг аспект — дали човек обича истината, или не. Да обичаш истината, е свързано с това да си способен да приемеш истината, което ще рече, че независимо дали възприемаш Божиите слова и дали разбираш Божието намерение, независимо дали твоят възглед, мнение и гледна точка за задачата, за дълга, който трябва да изпълняваш, са съгласно истината, ти все пак си способен да я приемеш от Бог. Ако си покорен и искрен, тогава това е достатъчно, това те прави пригоден да изпълняваш дълга си и това е минималното изискване. Ако си покорен и искрен, то, когато вършиш работа, ти няма да си нехаен и няма да се скатаваш с измама, а вместо това ще влагаш цялото си сърце и цялата си сила в нея. Ако вътрешното състояние на човек е погрешно и в него се поражда негативност, то той ще загуби порив и ще иска да бъде нехаен. Ако в сърцето си знае отлично, че състоянието му не е правилно, но въпреки това не се стреми да го преодолее чрез търсене на истината, то такъв човек няма любов към истината — има някакво желание да изпълнява дълга си, но не иска да положи усилие или да понесе трудност, и винаги с измама се опитва да не си дава зор. Всъщност Бог вече е проучил внимателно всичко това — защо тогава не обръща внимание на тези хора? Бог просто чака избраниците Му да се събудят, да разпознаят и да разобличат тези хора, и да ги отстранят. Такива хора обаче все пак си мислят: „Вижте колко съм умен. Ядем една и съща храна, но след работа вие сте напълно изтощени, а аз изобщо не съм уморен. Аз съм умникът. Не работя толкова усърдно. Всеки, който работи усърдно, е идиот“. Правилно ли е да гледат на честните хора по този начин? Не. Всъщност хората, които работят усърдно, когато изпълняват дълга си, практикуват истината и удовлетворяват Бог, така че те са най-умните от всички. Какво ги прави умни? Те казват: „Не правя нищо, което Бог не иска от мен, и правя всичко, което Той иска от мен. Правя каквото Той поиска, влагам сърцето си и цялата си енергия в това и изобщо не отбивам номера. Не го правя за някой човек, правя го за Бог. Бог ме обича толкова много. Трябва да го направя, за да удовлетворя Бог“. Това е

правилната нагласа. В резултат на това, когато църквата изчиства хора, онези, които са хитри при изпълнението на дълга си, биват отстранени, докато честните хора, които приемат Божията внимателна проверка, остават. Състоянието на тези честни хора продължава да се подобрява и те са закриляни от Бог във всичко, което ги сполети. А какво им печели тази закрила? Това, че в сърцата си са честни. Не се страхуват от несгоди или изтощение, когато изпълняват дълга си, и не са придирчиви към нищо, което им се възлага. Не питат защо, просто правят, каквото им се каже, подчиняват се, без да правят проучвания или анализи или да вземат под внимание нещо друго. Те не правят изчисления и са способни на подчинение във всичко. Вътрешното им състояние винаги е много нормално. Когато са изправени пред опасност, Бог ги закриля, когато ги сполети болест или епидемия, Бог също ги закриля, а в бъдеще те ще се радват само на благословии. Някои хора просто не могат да прозрат този въпрос. Когато видят честни хора доброволно да понасят несгоди и изтощение в изпълнението на дълга си, те смятат, че тези честни хора са глупави. Кажете Ми, това глупост ли е? Това е искреност, това е истинска вяра. Без истинска вяра има много неща, които човек никога няма да може наистина да разбере или да обясни. Само онези, които разбират истината, онези, които винаги живеят пред Бог и имат нормална връзка с Него, и онези, които наистина се покоряват на Бог и истински се боят от Него, знаят най-ясно в сърцата си какво всъщност се случва. Защо те знаят, а другите не? Това е така, защото те придобиват преживяване чрез практикуване на истината и защото са честни хора. Това преживяване не може да бъде дадено от никой човек, нито може да бъде откраднато или отнето от някого. Не е ли това благословия? Такава благословия не може да бъде получена от обикновените хора. А защо е така? Защото хората са твърде измамни и нечестиви. Те не са достатъчно честни, не са способни да бъдат честни хора и им липсват истински сърца, така че това, което получават, е ограничено. Що се отнася до антихристите, дори няма нужда да ги споменаваме. Въз основа на техните нагласи към различни въпроси, както и на тяхната природа същност, и особено въз основа на тяхното отношение към Христос, хора като антихристите никога няма да получат тази благословия. Защо това е така? Защото сърцата им са твърде нечестиви и лукави! Те се отнасят към хората различно в зависимост от човека, сменят си цветовете като хамелеон и мислите им винаги препускат, не пускат сокола, преди да са видели заека, не са искрени към Бог, нямат никакво покорство към Него и само искат да сключват сделки с Него. Каква е последицата от такива нагласи и такава същност? Тя е, че по всеки въпрос те не са способни да прозрат или да разберат същността на различните хора и ситуации, както и истините, свързани с тези ситуации. Божиите слова са изложени пред тях, те са образовани, знаят как да четат и да анализират, имат интелект и знаят как да проучват внимателно, така че защо не могат да разберат? Без значение до каква възраст ще доживеят, дори да стигнат 80 години, те пак няма

да разберат. Защо няма да разберат? Най-важната причина е, че очите им са били с превръзка. Някои хора казват: „Но ние не сме видели очите им да са закрити“. Сърцата им са тези, които са били закрити. Какво означава да си закрит? Означава, че сърцата им са непросветлени, че са вечно обвити. Преди се казваше, че „сърцата на хората са закоравели“. Тогава кой е направил така, че сърцата на антихристите да загрубеят? В действителност Бог е този, който не ги е просветил. Той не възнамерява да ги доведе до съвършенство или да ги спаси. Той просто се намесва в подходящи моменти, в критични, важни моменти, за да ги възпре малко и да предотврати накърняването на интересите на Божия дом. Но през повечето време, когато става въпрос за Божиите слова, за истината, за това да Му се покорят, за себепознанието и за познаването на Бог, Той никога не ги просветлява. Някои може да кажат: „Това не е правилно. Как можеш да кажеш, че Той не ги просветлява? Някои, които са били окачествени като антихристи, са много умни. След като чуят проповед, ако ти си говорил три часа, те могат да говорят шест. Не е ли това просветление?“. Без значение колко часа могат да говорят, дори да са 30, това са просто куп думи и доктрини. Можели ли са фарисеите и книжниците да говорят по-добре от тези хора? Всеки от тях е бил експерт в проповядването и всеки от тях е говорил красноречиво, но каква полза от това? Когато Бог дойде, те пак Му се съпротивляваха и Го заклеймяваха. Какво им донесе това? Донесе им унищожение, погибел и голямо бедствие. Външно всички в Божия дом изглежда, че изпълняват дълга си, като всеки човек се храни по три пъти на ден, изпълнява дълга си през деня и си почива през нощта. След няколко години обаче разликите между различните типове хора стават значителни, а изходът на различните типове хора се разкрива и разграничава. Някои хора на думи тръбят, че вярват в Бог, но не следват правилния път, а вместо това се втурват към ада. Други обичат истината и непрекъснато се стремят към нея, и така постепенно навлизат в истината реалност. Някои винаги искат да живеят удобен живот и стават все по-хитри в изпълнението на дълга си, и в крайна сметка биват отстранени. Някои могат да приемат истината, стават все по-честни в сърцата си и преживяват промяна в своя живот нрав, като стават обичани както от Бог, така и от хората. Някои винаги се съсредоточават върху проповядването на думи и доктрини и след цялото си проповядване биват отритнати от Бог и затова са съсипани. На някои им липсва духовно разбиране и колкото повече слушат проповеди, толкова по-объркани, по-малко заинтересовани от истината и по-малко покорни стават, искат да действат своеволно и капризно, винаги търсят да удовлетворят собствените си желания и се стремят към слава, придобивки и статус — това е опасно. Някои хора следват Бог в продължение на няколко години и след като ядат и пият Божиите слова и преживеят много неща, започват да разбират много истини, имат все повече вяра в Бог и печелят Неговото одобрение. Всички тези хора вярват в Бог, живеят църковен живот и изпълняват дълга си, така че защо след осем или десет

години резултатите им са различни в зависимост от вида им? Какво илюстрира това? Няма ли разлики в природата същност на хората? (Има.)

Ето още един въпрос, който да чуете и да прецените към коя категория спада измежду проявленията на антихристите, които обсъдихме. В някои църкви има очевидно зли хора, които действат тиранично и неразумно. Те не могат да вършат никаква конкретна работа, но винаги искат да държат властта. С каквато и работа да се заемат, те създават смущения и унищожение и не се придържат към принципите, а каквито и неща да вършат, никога не искат да платят цената, но винаги искат другите да ги слушат. Накратко казано, докато такъв човек е в дадена църква, мнозина други ще бъдат смущавани от него, а делото на Божия дом и редът в църквата ще бъдат засегнати и увредени. Въпреки че такива хора не са извършили никакви явни дела на голямо зло и не са навредили на братята и сестрите, когато погледнете човешката им природа, същността им, гледните им точки по различни въпроси, както и отношението им към братята и сестрите, към делото на Божия дом и към собствения им дълг, те са чисто и просто сред редиците на злите. Как трябва да се справя с такъв човек, ако го срещна, преди братята и сестрите да са го забелязали? Трябва ли да чакам, докато направи тежка грешка или причини голямо бедствие, за да го премахна, като го отпратя, когато „направи голям фурор“? Необходимо ли е това? (Не.) Тогава какво трябва да направя? Най-малкото трябва да го освободя от дълга му. След това трябва да го изолирам или да го премахна, като му попреча да изпълнява дълга си, за да не засяга другите. В жизненоважното дело на Божия дом присъствието на такива зли хора не е позволено — правилен ли е този принцип? Ако не са разкрити, така да бъде, но щом бъдат разкрити, щом бъдат видени ясно и окачествени като зли хора, правилно ли е да бъдат изчистени? (Да.) Някои хора може да кажат: „Това няма да стане. Ти си ги прозрял, но другите не са. Изчистването им ще засегне другите. Ако просто ги изчистиш, защото си ги прозрял, това няма ли да означава, че вземаш решението сам? Това наистина ли е позволяване на истината да властва? Трябва да се съберем и да разговаряме с братята и сестрите, да разнищваме заедно, да работим с тях, да съберем материали и да получим одобрението на всички, преди да продължим. Трябва да следваш процедурите, а ако не го направиш, не нарушаваш ли работните разпоредби на църквата? Няма ли това да е погрешно? На първо място ти самият трябва да се придържаш към работните разпоредби на църквата. Не може да ги саботираш. Освен това не се ли прави всичко, независимо какво е то, от загриженост за братята и сестрите? Щом е така, тогава трябва да накараш всички братя и сестри да са напълно наясно с това и да осъзнават този аспект на истината. Не можеш да ги оставяш объркани. Трябва да дадеш възможност на всички братя и сестри да разпознават“. Ако тези процедури не се следват и Аз кажа, че трябва да премахнем някого, как бихте постъпили? Ще се объркате, нали? Това, че се затруднявате, доказва, че такива гледни точки

съществуват сред вас. Това, за което говоря, се е случвало. В една жизненоважна работна среда имаше един дявол с лоша човешка природа, който, докато изпълняваше дълга си, измамно се скатаваше и се опитваше да избегне несгодите и изтощението. Той прекъсваше и смущаваше църковното дело на всяка крачка, а когато бе кастрен, ставаше непокорен и напълно отхвърляше истината. Винаги искаше да заема длъжност и да има последната дума, като същевременно командваше другите и никога не се съобразяваше с интересите на църквата и не се придържаше към принципите, а действаше единствено въз основа на своите предпочитания. Докато ръководеше работата, той пренебрегна няколко неща, които му наредих да направи, и се отнесе към думите Ми, сякаш са вятър в ушите му. Освен че не изпълняваше задачите си, той предизвикваше смущения. Църквата е важно работно място за изпълнение на дълга — ако си е мислил, че е дошъл не за да изпълнява дълга си, а за да живее като принц или да се радва на ранно пенсиониране, тогава се е заблуждавал. Божият дом не е нито институция за социално подпомагане, нито приют. Където и да отиде, такава измет като него не става за нищо. Той никога не е предан към нищо от своя дълг, винаги е нехаен и просто се носи безцелно. Затова казах, че той трябва веднага да бъде премахнат. Лесно ли би било това да се приложи на практика? (Да.) За определен тип хора обаче дори такъв прост въпрос е труден за изпълнение. Три месеца след като се изказах, този зъл човек най-накрая беше насилствено отпратен. Каква беше причината за това? След като издадох заповедта да се премахне този човек, водачът на тази църква започна да „изпълнява“ задачата. Как я изпълняваше? Свика събиране, за да гласуват всички по решението. След дълго обсъждане мнозинството най-накрая се съгласи да го премахне, но имаше един глас против, така че въпросът беше оставен на изчакване. Този водач каза, че трябва да поработи с човека, който не е съгласен, да обсъди с него и да потърси съгласието му. Междувременно два пъти попитах дали човекът е бил отпратен, а водачът отговори, че не е, че все още провежда събирания и обобщава материали. Зад гърба Ми той каза още: „Щом един човек не е съгласен, не можем да го премахнем“. Смисълът на думите му беше, че не иска да премахне този човек, затова намери тази абсурдна причина. В действителност той мамеше другите, страхуваше се да не оскърби този човек и не смееше да го премахне. Накрая дойде ултиматум от Горното: „Този човек трябва да бъде отпратен. Ако той не си тръгне, тогава ти трябва да си тръгнеш. Един от вас трябва да си тръгне. Ти избираш!“. Когато чу това, той си помисли: „Не мога да си тръгна. Не съм се наслаждавал достатъчно дълго на позицията си!“. Едва тогава отпрати този дявол. Кажете Ми, защо този водач закриляше дявола? Не е ли това подходът на антихрист? Това е точно поведението на антихрист.

Някои хора постоянно провъзгласяват вярата си в Бог, а когато им се случат неща, търсят мнението на всеки брат и сестра, но никога не търсят мнението на

Христос. Не питат какво казва Христос, какво е Неговото заключение, защо иска да направи това или как хората трябва да се покорят. Те са потърсили мнението на всеки брат и сестра и са способни да уважават всичките им мнения и мисли, но не приемат нито едно изречение, изречено от Христос, и не показват никакво намерение да се покорят. Какво е естеството на този въпрос? Не са ли това антихристи? (Да, така е.) Какво се случва в тази ситуация? Защо не изпълняват този въпрос? Защо им е толкова трудно да го изпълнят? Има причина за това. Те си мислят: „Христос има истината и божията същност, но това са все официални приказки, просто доктрини и лозунги. Когато става въпрос за реални въпроси, ти изобщо не можеш да прозреш никого. Думите ти са изречени само за да ги чуем, напечатани са в книги и нямат нищо общо с действителните ти способности. Така че, ако окачествиш някого като зъл човек или антихрист, това може да не е точно. Защо аз не забелязах, че е зъл или че е антихрист? Защо не разбирам този въпрос?“. Не мислят ли така? Те вярват: „Срещал си се с този човек само два пъти, видял си го да казва няколко думи и да прави едно нещо, и казваш, че е зъл. Братята и сестрите не мислят, че е такъв, а ти как можеш да правиш това? Защо думите ти трябва да имат толкова голяма тежест? Не съм видял никакви злодеяния от този човек, нито знам какви лоши неща е направил, така че не мога да кажа „Амин“ на това, което казваш. Имам представи и резерви относно това, което правиш. Но въпреки че имам представи, не мога да ги изразя открито, затова трябва да прибягна до косвени методи: ще оставя братята и сестрите да решат този въпрос чрез гласуване. Ако братята и сестрите не са съгласни, тогава няма какво да се направи — можеш ли наистина да кастриш всички тях? Освен това ти си взаимодействал с този човек само няколко пъти и след това го окачествяваш като зъл. Защо не му дадеш малко шанс? Виж колко толерантни и любящи са братята и сестрите. Аз не мога да бъда лошият. Аз също трябва да бъда любящ и да давам шанс на хората — не като теб, толкова бързо да отсъждаш за хората. Да премахнеш някого, не е толкова просто нещо — какво ще стане, ако човекът стане слаб след това? Когато се сблъска с проблеми, христос трябва да защитава братята и сестрите. Той трябва да търпи всяка глупост, бунт или невежество на братята и сестрите и да не бъде толкова решителен и нелюбящ. Не трябва ли бог да бъде изобилно милостив? Къде се е изпарила тази милост? Да окачествяваш всеки, когото не харесваш, като зъл и да искаш да го премахнеш, това изобщо не отговаря на правилата!“. Това са представи, нали? (Да.) Когато Христос прави нещо или взема решение, ако те не са съгласни с него, става трудно за изпълнение. Те се размотават, използват различни извинения и методи, за да се противопоставят, просто отказват да го изпълнят или да се подчинят. Намерението им е: „Ако не изпълня това, тогава задачата ти няма да бъде изпълнена!“. Знаеш ли, ако не го изпълниш, тогава ще намеря някого, който може да бъде водач, а ти можеш да се върнеш там, откъдето си дошъл! Не трябва ли

този въпрос да се реши по този начин? (Да.) Отпратих го точно така, незабавно и ефективно — нямаше нужда да се съветвам с никого.

Някои хора никога не разбират истината и винаги имат съмнения относно Божиите слова. Те казват: „Дали това истината да властва е същото като това Христос да властва? Христовите слова не са непременно винаги правилни, защото той има човешки аспект“. Те не могат да приемат Христос да властва. Ако властваше Божият Дух, нямаше да имат представи. Какъв е проблемът в тази ситуация? Такива хора нямат ни най-малко съмнение относно Бог на небето, но винаги се съмняват във въплътения Бог. Христос е изразил толкова много истина, а те все още не Го разпознават като въплътен Бог. Така че могат ли да признаят, че Христос е истината, пътят и животът? Трудно е да се каже. Дори такива хора да следват Христос, могат ли те да свидетелстват за Него? Съответстващи ли са те на Христос? Няма категоричен отговор на тези въпроси. Също така е несигурно дали такива хора могат да следват до края на пътя. Някои хора напълно признават в сърцата си, че истината властва в Божия дом. Но какво разбират под това, че истината властва? Те смятат, че каквато и работа да се върши, щом е свързана с Божия дом, всички трябва да я обсъждат и да вземат решенията заедно. Независимо от резултата, стига да се постигне консенсус, той трябва да се изпълни. Това, според тях, означава да властва истината. Правилен ли е този възглед? Това е абсолютно погрешно схващане. Това е най-абсурдното и нелепо твърдение. Откъде идва истината? Тя се изразява от Христос. Само Христос е истината, докато покварeното човечество не притежава изобщо никаква истина, така че как могат хората да произведат истината чрез обсъждане? Ако хората можеха да произведат истината чрез обсъждане, това би означавало, че покварeното човечество притежава истината. Не е ли това най-абсурдното нещо? Следователно истината да властва означава Христос да властва, означава Божиите слова да властват, а не всички да имат власт или да имат думата. Да се събираме, за да разговаряме за истината и Божиите слова, е правилно. Това е църковен живот. Но какъв е резултатът от практикуването по този начин? Той е да се позволи на всички да разберат истината и да познават Божиите слова, и да се направи така, че всички да са способни да се покорят на Божиите слова и да работят според тях. Хората се събират, за да разговарят за истината, именно защото не я разбират. Ако разбираха истината, те биха могли директно да се покорят на Христос и на Божиите слова. Това би било истинско покорство. Ако един ден всички Божии избраници разберат истината, всички те могат директно да се покорят на Христос, да Го възхваляват и да свидетелстват за Него, това ще означава, че Божиите избраници са били направени пълноценни. Още повече това ще свидетелства, че Божият дом се управлява от истината, от Христос. Само такива факти и свидетелства биха доказали, че Бог е управлявал като цар на земята и че Христовото царство се е явило. Но как някои антихристи и лъжеводачи

разбират това, че истината властва? В тяхното практикуване властването на истината означава властване на братята и сестрите. Без значение каква работа вършат, ако могат да я схванат напълно, те я вършат според собствената си воля. Ако не могат, общуват с няколко души и оставят групата да реши. Може ли това да докаже, че се практикува истината? Дали решението на групата непременно е съобразено с Божиите намерения? Може ли такава практика да доведе до това истината да властва? Може ли да свидетелства, че Христос властва в Божия дом? Те третират това да позволяват на братята и сестрите да изразяват мненията си, да обсъждат възгледите си и накрая да постигнат консенсус и да вземат решения, като това истината да властва, което предполага, че братята и сестрите са говорителите на истината, синоним на самата истина. Правилно ли е да се разбира по този начин? Ясно е, че не е, но някои антихристи и лъжеводачи наистина действат по този начин и го изпълняват така. Те смятат, че като правят това, практикуват демокрация, че вземат демократично решение и че това трябва да се направи по този начин, независимо дали е съобразено с истината, или не. Каква е същността на това да се действа по този начин? Дали въпросите, решени демократично, автоматично са съобразени с истината? Дали те автоматично представляват Бог? Ако демокрацията беше истината, нямаше да има нужда Бог да изразява истината. Нямаше ли да е достатъчно просто да оставим демокрацията да управлява? Колкото и покварено човечество да практикува демокрация, то не може да произведе истината чрез практикуване на демокрация. Истината идва от Бог, от изразите на Христос. Колкото и един човешки метод да е съобразен с човешките идеи или вкусове, той не може да представлява истината. Това е факт. Същността на подходите на лъжеводачите и антихристите е под прикритието на властването на истината напълно да изолират Христос, да заменят Христос с демокрация и да заменят управлението на Христос с метода на общностното общение и демократичното управление. Лесно ли се разпознават естеството и последиците от това? Проницателните хора би трябвало да са способни да ги видят. Лъжеводачите и антихристите не са хора, които се покоряват на Христос, а са хора, които Го отричат и Му се противопоставят. Без значение за какво Христос разговаря в църквата, дори да слушат и да разбират, хората се отнасят към това, сякаш е вятър, който минава покрай ушите им, и не желаят да го изпълнят. Вместо това те обръщат внимание на това, което казват лъжеводачите и антихристите. В крайна сметка техните думи са тези, които имат значение. Това дали хората могат да практикуват според словата на Христос зависи от решенията на тези лъжеводачи и антихристи, и повечето хора са склонни да ги следват. Антихристите упражняват строг надзор над работата в църквата, позволяват само на себе си да вземат решения и не оставят Бог да има думата или да властва. Те си мислят: „Христос е тук само за да инспектира работата. Ти можеш да си кажеш думата и да подредиш работата, но как ще се

изпълни, зависи от нас. Не се намесвай в нашата работа“. Не правят ли антихристите точно това? Антихристите винаги казват „всички братя и сестри са разговаряли“ или „всички братя и сестри са постигнали консенсус“ — дали тези, които казват такива неща, всъщност разбират истината? Кои са братята и сестрите? Не са ли те просто група хора, дълбоко покварени от Сатана? Колко истина разбират те, колко от истината реалност притежават? Могат ли те да представляват Христос? Дали те са въплъщение на истината? Могат ли да бъдат говорители на истината? Имат ли някаква връзка с истината? (Не.) Щом нямат връзка, защо хората, които казват такива неща, винаги смятат братята и сестрите за върховни? Защо не възхваляват Бог и не свидетелстват за Него? Защо не говорят и не действат според истината? Не са ли тези, които говорят по този начин, абсурдни хора? След като четат Божиите слова и слушат проповеди толкова много години, те не разбират никаква истина и не могат да видят какви са истинските братя и сестри. Нима не са слепи? Сега всички са сортирани според вида си. Мнозина са разкрили истинския си характер, всички те са от рода на Сатана — те са истински зверове. Не можете ли да видите това ясно? Вие изобщо не притежавате никаква истина! Някои хора не желаят да Ме слушат да разнищвам антихристите. Те казват: „О, не говори винаги за такава дреболия като антихристите. Неудобно е. Защо винаги разнищваш антихристите?“. Дали би било добре да не ги разнищвам? Те трябва да бъдат разнищвани по този начин, за да се научат хората да разпознават. В противен случай, щом се появят антихристи, те ще разпространят много ереси и заблуди, ще подведат много хора и дори ще контролират църквата и ще установят свое собствено независимо царство. Виждате ли ясно колко сериозни са последиците от този въпрос? Току-що разговаряхме за това какво означава истината да властва. Чрез общението хората видяха абсурдните методи и нелепите възгледи на антихристите. Антихристите винаги искат да властват сами и не искат Христос да властва, затова превръщат управлението на истината в демократична форма, като се застъпват за тезата, че истината властва, когато всички се съветват заедно по въпросите. Не се ли съдържа в това хитростта на Сатана? Дали истината е нещо, до което всеки може да стигне чрез обсъждане? Истината се изразява от Бог и произлиза от Бог. Защо не можете директно да практикувате Божиите слова, директно да се покорявате на Бог и директно да се покорявате на Божиите подредби? Защо заповедите на Христос трябва да се определят чрез обсъждане от всички? Не е ли това заговор на Сатана? Антихристите често разпространяват набор от теории, за да подведат хората, и независимо коя работна задача изпълняват, имат последната дума, като напълно нарушават истините принципи. Ако погледнем на това през призмата на проявленията на антихристите, какъв точно е техният нрав? Дали са хора, които обичат положителните неща и истината? Имат ли истинско покорство към Бог? (Не.) В същността си те изпитват неприязън към истината и я мразят. Нещо повече,

те са толкова надменни, че губят всякаква рационалност, липсват им дори елементарна съвест и разум, които се изискват от хората. Те не са достойни да бъдат наричани хора. За тях може да се каже само, че са от рода на Сатана. Те са дяволи. Всеки, който изобщо не приема истината, е дявол — това е извън всякакво съмнение.

Има и някои хора, които не възприемат нито смирено, нито надменно отношение към Христовите слова. Те нито изразяват пълно приемане, нито се противопоставят. Когато Христос говори, когато разговаря за истината, когато разпознава даден човек или когато възлага работна задача, на пръв поглед изглежда, че те слушат и си водят бележки, че показват сериозност и сътрудничество. Водят си подробни бележки за всичко, отбелязват си с различни знаци, привидно много заинтересовани от истината и високо ценящи казаното от Христос, сякаш особено силно обичат истината и са непоколебимо верни на Христос. Но може ли от такива повърхностни явления да се види отношението на тези хора към истината, техният нрав и тяхната същност? Не може. Външно изглежда, че си водят бележки и слушат, но какво всъщност мислят в сърцата си? Когато погледнат това, което са си отбелязали, си мислят: „Какво е всичко това? Нито един полезен ред, нищо, което да изглежда възвишено или съобразено с истината, нищо, което да ми се струва логично. По-добре да го скъсам!“. Не е ли това вид отношение? Виждал съм много хора да кимат и да правят различни гримаси на лицето си, докато слушат проповеди, като същевременно си водят бележки, но след това изобщо не ги приемат сериозно. Не помнят какво трябва да изпълнят, нито го пазят в сърцата си, нито действат според него. Що се отнася до практикуването на необходимото, то е още по-малко вероятно да се случи. Това, което трябва да изпълнят, е свързано с работата в Божия дом и с техния дълг, а това, в което трябва да навлязат, се отнася до тяхното лично навлизане. Те не изпълняват това, което трябва, а още по-малко приемат сериозно личното си навлизане. Те казват: „Казано е, че всяко изречение, изречено и изразено от христос, е истината, че е това, в което хората трябва да навлязат, че всичко това е истината, пътят и животът — но аз не виждам никаква истина или път в това, което си записвам всеки път, нито го чувствам като живот. Следователно как може да се изпълни твърдението, че христос има същността на бог? Как може да се осъществи? Как може да съответства на това, което виждам? Не ми се връзва“. Някои хора казват: „Ако това е тяхното отношение след слушане, тогава защо изобщо са си водили бележки? Изглеждаше, че имат правилно, сериозно и отговорно отношение. Какво става?“. Има само една причина. Ако някой, който не обича истината и изпитва изключително силна неприязън към нея, може да изглежда особено сериозен и внимателен, когато Христос говори, единственото му намерение не е нищо повече от това просто да отбие номера с половин сърце, а не да има истинско приемане. Всеки път, когато чете Божиите слова или влиза в контакт с Христос и разговаря с Него, това, което възприема, не са така наречените възвишеност, неразгадаемост

или великолепие на Бог, а Неговата практичност, нормалност и незначителност. Следователно от негова гледна точка и позиция е невъзможно той да свърже думите на този обикновен човек с истината, пътя или живота. Колкото и да гледа този човек, той вижда просто човек. Не може да Го счита за Бог или за Христос. Така че той не може да счита тези изключително обикновени думи за истината, която да спазва, да практикува и да използва като напътствие за живот, като цел за съществуване и т.н. — той намира това за мъчително. Той казва: „Как така не виждам никаква истина в тези обикновени думи? Как можете всички вие да я видите? Не са ли това просто обикновени думи? Те са човешки език, човешки текст, човешка граматика, дори използване на някои човешки фрази и думи и разнищване на някои човешки поговорки и аспекти на културата. Как може тези думи да съдържат истината? Защо не мога да я видя? Щом всички вие казвате, че това е истината, тогава просто ще следвам примера и ще повтарям като папагал след всички останали. Ще си водя бележки, защото това правят всички останали, но докато всички вие го считате за истината, аз със сигурност не го считам. „Истина“ е толкова свещена дума, тя трябва да е нещо изключително възвишено! Когато става въпрос за истината, става въпрос за бог, а когато става въпрос за бог, не може да е толкова обикновено, толкова незначително, толкова обичайно. Така че, колкото и да проучвам внимателно и да анализирам, не мога да намеря и намек за бог в него. Ако в него няма и намек за бог, как може той да ни спаси? Това е невъзможно. Ако неговите слова не могат да ни спасят или да ни бъдат от полза, защо да го следваме? Защо да изпълняваме неговите слова? Защо да живеем според неговите слова?“. Сега той показа истинското си лице на антихрист, нали? От началото до края отношението му към плътта, в която Бог се е въплътил, е отношение на внимателна проверка. В начина, по който се отнася към Божиите слова, няма нито приемане, нито покорство, а още по-малко той ги практикува или преживява. Вместо това той се отнася към Божиите слова с нагласа на съпротива, противопоставяне и отхвърляне. Неохотно си води бележки, когато Христос разговаря с хората, но дълбоко в себе си не приема и частица от тях. След като взаимодействат с Христос, някои хора казват: „Да говориш и да разговаряш с Бог лице в лице, е наистина приятно“. Антихристът казва: „И аз ще опитам. Ще говоря лице в лице с христос и ще видя какви са всъщност израженията на лицето, действията и речта на христос, когато говори с хората. Ще видя какво може да се придобие или открие от това, дали е от полза за хората да положат основа и да утвърдят вярата си в него като в истинския бог“. С такова отношение към Христос и Неговите слова може ли той да има някакво реално практикуване или изпълнение? Не, не може. Той не е нищо повече от зрител, дошъл да гледа сеир, изобщо не е тук, за да търси истината. Смятате ли, че отношението, с което тези хора се отнасят към Христос и разговарят с Него, е малко като на група съседки, които си бъбрят на верандата, където говоренето с когото и да било не изисква

сериозност и всеки просто казва, каквото му хрумне? Тези хора се отнасят към Христос по същия начин: „Ти изразяваш своите възгледи, аз ще се придържам към моите. Нека се съгласим, че не сме на едно мнение. Не очаквай да ме убедиш, а аз със сигурност няма да приема това, което казваш“. Не става ли въпрос за такъв вид отношение? Какво е това отношение? (Презрително и непочтително.) Тези хора са странни. Щом не признаваш Христос като плътта, в която Бог се е въплътил, тогава защо вярваш в Него и Го следваш? Ако не вярваш, защо просто не си тръгнеш и не приключиш с това? Кой те принуждава да вярваш? Никой не те принуждава да вярваш в Бог. Това е твой собствен избор.

Когато някои хора слушат Моето общение по даден въпрос, те бързо развиват различни мнения: „Ти мислиш така, но аз мисля иначе. Ти имаш своите идеи по всеки въпрос, а аз имам моите. Всеки има свои собствени идеи“. Що за създание би казало това? Когато Бог предоставя истината на хората, това вид аргумент ли е? Дали Божиите слова са академична теория? (Не.) Тогава какво са те? (Те са истината.) Бъдете по-конкретни. (Те са принципите и посоката за човешките постъпки, те са потребностите на човешкия живот.) Защо казваме, че Бог предоставя истината на хората? Някога споменавано ли е, че Той предоставя знание? (Не.) Защо казваме, че словата на Бог са, за да ги ядат и пият хората? Словата на Бог са като храна за хората. Те могат да поддържат физическото ти тяло и да ти позволят да живееш, и освен това ти позволяват да живееш добре, позволяват ти да живееш с човешко подобие. Те са живот за човека! Божиите слова не са форма на знание, аргумент или твърдение. Знанието, аргументите и човешката традиционна култура могат само да покварят хората. Хората могат да живеят със или без тях, но ако човек иска да живее и да стане сътворено същество, което покрива изискванията и отговаря на критериите, това не може да стане без истината. И така, какво точно е истината? (Тя е критерият за това как да постъпваш, да действаш и да почиташ Бог.) Точно така, това е по-конкретно. Дали антихристите го виждат по този начин? Те не приемат този факт. Те възразяват и се съпротивляват на този факт, и го заклеймяват, затова не могат да придобият истината. В своите мисли и възгледи те си мислят: „Ти си просто един обикновен човек. Казваш нещо и другите хора отиват да го практикуват според думите ти, така че защо аз да не мога да кажа нещо правилно и да накарам хората също да отидат да го практикуват? Защо това, което ти казваш, винаги е правилно, а това, което аз казвам, винаги е погрешно? Защо твоите думи се считат за истината, а моите се считат за знание и доктрини?“. Това не се основава на нищо — то е факт и той се определя от същността. Христос е плътта, в която се е въплътил Бог, и Неговата същност е Бог. Никой не може да отрече това. Дори антихристите да откажат да го признаят или приемат, те не могат да го отрекат. Моментът, в който човек се отвърне от Христос и Го отхвърли, е моментът на унищожението на човека. Без Христос и Неговите слова никой не може да бъде спасен. Не е ли това

факт? (Да, така е.) Какво назидаване могат да донесат на хората тези думи и теории на антихристите? Ако хората не ги приемат, ще претърпят ли някаква загуба? Не, няма да има никаква загуба. Думите на антихристите нямат никакво положително влияние върху никого, а по-скоро имат много негативни въздействия. Ако Христос не беше казал нито едно изречение и просто беше дошъл да живее нормален живот в продължение на години, преди да си тръгне, какво щеше да придобие човечеството? Освен да носи кръста, какво друго би могло да придобие човечеството? То все още щеше да живее в грях, да се изповядва и да се разкайва, неразривно впримчено в грях, ставайки все по-покварено, и накрая, когато Божието дело завърши, всички щяха да бъдат унищожени. Ето какво щеше да стане с човечеството. Но Христос дойде, изрази всички слова, които Бог възнамеряваше да каже на човека, предостави цялата истина, от която човек се нуждае, и разкри на човека това, което Бог притежава и представлява. Не доведе ли това до повратен момент за човека? С други думи, не създадоха ли Христовите слова повратен момент за човека? (Да.) Какъв е този повратен момент? Основно това е промяната за хората от изправяне пред заклеймяване и унищожение към възможността и надеждата да бъдат спасени. Не е ли това повратен момент? Надеждата на хората е дошла. Те виждат зората и имат надеждата да бъдат спасени и да оцелеят. Когато Бог унищожава и наказва човечеството, те могат да избегнат унищожението и наказанието. И така, за такова човечество, което може да оцелее, дали Христос и Неговите слова са нещо добро, или са нещо лошо? (Нещо добро са.) Те са нещо добро. Това, че антихристите са толкова враждебни към такъв Христос, към такъв обикновен човек, и Го ненавиждат толкова много, се определя от тяхната същност.

Има и друго проявление на антихристите в отношението им към въплътения Бог. Те казват: „Щом видях, че христос е обикновен човек, в ума ми се породиха представи. „Словото се явява в плът“ е израз на бог, то е истината и аз го признавам. Имам екземпляр от „Словото се явява в плът“ и това е достатъчно. Няма нужда да влизам в контакт с христос. Ако имам представи, негативност или слабост, мога да ги преодолея, като просто чета божието слово. Лесно е да си формирам представи, ако вляза в контакт с въплътения бог, и това ще покаже, че съм твърде дълбоко покварен. Ако стане така, че бъда заклеймен от бог, няма да имам надежда за спасение. Затова е по-добре просто да чета божието слово сам. Бог на небето е този, който може да спасява хората“. Настоящите Божии слова и общение, особено онези слова, които разобличават нрава и същността на антихристите, са това, което най-много жегва сърцата на антихристите и те са най-болезнени за тях. Това са словата, които антихристите най-малко желаят да четат. Затова антихристите желаят в сърцата си Бог да напусне земята скоро, за да могат те сами да царуват на земята. Те смятат, че плътта — този обикновен човек — в която Бог, се е въплътил, е излишна за тях. Те винаги разсъждават: „Преди да

слушам проповедите на христос, чувствах, че разбирам всичко и че съм добре във всяко отношение, но след като слушах проповедите на христос, е различно. Сега се чувствам сякаш нямам нищо, чувствам, че съм толкова незначителен и жалък“. Затова решават, че Христовите слова не разобличават тях, а другите, и смятат, че няма нужда да слушат проповедите на Христос, че четенето на „Словото се явява в плът“ е достатъчно. Основното намерение в сърцата на антихристите е да отрекат факта, че Бог е станал плът, да отрекат факта, че Христос изразява истината, като си мислят, че по този начин има надежда да бъдат спасени чрез вярата си в Бог и че могат да царуват като царе в църквата, като по този начин удовлетворят първоначалното си намерение да вярват в Бог. Антихристите имат вродена природа да се съпротивляват срещу Бог. Те не съответстват на въплътения Бог като огъня и водата, във вечно несъгласие. Те смятат, че всеки ден, в който Христос съществува, е ден, в който ще им бъде трудно да блеснат, и че има опасност да бъдат заклеймени, отстранени, унищожени и наказани. Щом Христос не говори и не върши делото Си, и щом Божиите избраници не уважават Христос, тогава антихристите имат възможност. Те имат шанс да покажат способностите си. Щом махнат с ръка, маси от хора ще преминат на тяхна страна и антихристите ще могат да царуват. Природата същност на антихристите е да изпитват неприязън към истината и да мразят Христос. Те се съревновават с Христос за това кой е по-талантлив или кой е по-способен. Те се съревновават с Христос за това чии думи носят повече сила и чии способности са по-големи. Когато правят същото като Христос, те се стремят да накарат другите да видят, че макар че и те, и Той да са хора, способностите и ерудицията на Христос не са по-добри от тези на обикновен човек. Антихристите се съревновават с Христос по всякакъв начин, като оспорват кой е по-добър и се опитват да отрекат от всеки ъгъл факта, че Христос е Бог, че Той е въплъщението на Божия Дух и че Той е въплъщението на истината. Те също така измислят различни начини и средства във всяка област, за да попречат на Христос да държи властта сред Божиите избраници, да попречат на Христовите слова да бъдат разпространявани или изпълнявани сред Божиите избраници и дори да попречат на нещата, които Христос върши, както и да попречат Неговите изисквания и надежди за хората да бъдат осъществени сред Божиите избраници. Сякаш когато Христос присъства, те са пренебрегнати и са заклеймени и отхвърлени от църквата — група хора, поставени в тъмен ъгъл. В различните проявления на антихристите можем да видим, че по същност и нрав те са непримирими с Христос — не могат да бъдат под едно небе с Него! Антихристите са враждебни на Бог от рождението си. Те са специално тук, за да се противят на Христос, и искат да победят и да надвият Христос. Те искат цялото дело, което Христос върши, да бъде напразно и за нищо, така че в крайна сметка Христос да не придобие много хора и където и да върши делото Си, да не получи никакви резултати. Само тогава антихристите ще бъдат

щастливи. Ако Христос изразява истини и хората жадуват за тях, търсят ги, с радост ги приемат, желаят да отдадат всичко на Христос, да се отрекат от всичко и да разгласяват Христовото евангелие, тогава антихристите униват и чувстват, че няма надежда за утрешния ден, че никога няма да имат шанс да блеснат, сякаш са хвърлени в ада. Като виждаме тези проявления на антихристите, дали тази тяхна същност да се бунтуват срещу Бог и да се отнасят враждебно към Него им е внушена от някой друг? Категорично не. Те са родени с нея. Следователно антихристите са тип хора, които по рождение са превъплъщение на дявола, на дявола, дошъл на земята. Те никога не могат да приемат истината и никога няма да приемат Христос, да възхваляват Христос или да свидетелстват за Христос. Макар че външно няма да ги видите публично да съдят или да заклеймяват Христос и въпреки че могат послушно да положат известно усилие и да платят цена, веднага щом имат шанс, когато моментът назрее, непримиримостта на антихристите с Бог ще се прояви. Фактът, че антихристите се бунтуват срещу Бог и установяват независимо царство, ще стане публичен. Всички тези неща са се случвали преди на места, където има антихристи, и са били особено чести през тези години, когато Бог върши Своето дело на правосъдието от последните дни. Много хора са ги преживели и са ги наблюдавали.

27 юни 2020 г.

ВТОРИ ЕКСКУРС

КАК НОЙ И АВРААМ СЕ ПОДЧИНИХА НА БОЖИИТЕ СЛОВА И МУ СЕ ПОКОРИХА (ПЪРВА ЧАСТ)

I. Ной построи ковчега

Днес ще започна с това да ви разкажа няколко истории. Слушайте и вижте за каква тема говоря и дали тя има някаква връзка с темите, които разгледахме преди това. Тези истории не са задълбочени, вероятно всички вие ще ги разберете. Разказвали сме ги и преди, това са стари истории. Първата е историята на Ной. По времето на Ной човечеството беше изключително покварено: хората се покланяха на идоли, съпротивляваха се на Бог и вършеха всякакви злодеяния. Вършенето на злодеяния беше видяно от Божиите очи, думите, които те говореха, достигнаха до Божиите уши и Бог реши, че ще унищожи този човешки род с потоп, че ще заличи този свят. И така, трябваше ли всички хора да бъдат изтребени, без да остане нито един? Не. Един човек беше късметлия. Той намери благосклонно отношение в Божиите очи и нямаше да бъде обект на Божието унищожение: този човек беше Ной. Ной щеше да остане, след като Бог унищожи света с потоп. След като реши, че ще сложи край на тази епоха и ще унищожи този човешки род, Бог направи нещо. Какво беше то? Един ден Бог призова Ной от небето. Той каза: „Ной, злото на това човечество достигна до ушите Ми и Аз реших да унищожа този свят с потоп. Ще построиш ковчег от гоферово дърво. Ще ти дам размерите на ковчега и ти трябва да събереш всички видове живи същества, за да ги поставиш в него. Когато ковчегът бъде завършен и в него бъдат събрани по едно мъжко и едно женско от всяко живо същество, създадено от Бог, ще дойде Божият ден. Тогава ще ти дам знак“. След като изрече тези слова, Бог си тръгна. И след като чу Божиите слова, Ной започна да изпълнява всяка една задача, която Бог му беше дал, без никакъв пропуск. Какво направи той? Той потърси гоферовото дърво, за което говореше Бог, и различните материали, необходими за построяването на ковчега. Той също така се подготви за събирането и отглеждането на всички видове живи същества. И тези две велики начинания се запечатаха в сърцето му. От момента, в който Бог поверява на Ной построяването на ковчега, в нито един момент Ной не си помисля: „Кога Бог ще унищожи света? Кога ще ми даде знак, че ще го направи?“. Вместо да размишлява върху тези въпроси, Ной приема искрено и присърце всички неща, които Бог му казва, и след това извършва всяко едно от тях. След като приема това, което му е поверено от Бог, Ной се заема да извърши и да изпълни строежа на ковчега, за който Бог му говори, като най-важното нещо в живота му, без ни най-малък намек за недоглеждане. Дните минават, годините се нижат, ден след ден, година след година. Бог не надзирава Ной, нито го

пришпорва, но през цялото това време Ной упорито изпълнява важната задача, поверена му от Бог. Всички Божии слова и фрази се запечатват в сърцето му като издълбани в каменна плоча думи. Без да обръща внимание на промените във външния свят, на подигравките на околните, на несгодите, свързани с това, на трудностите, които среща, той упорито изпълнява това, което Бог му е поверил, като никога не се обезсърчава и не помисля да се откаже. Божиите слова са се запечатали в сърцето на Ной и той ги изпълнява в ежедневието си. Ной подготвя всеки един от материалите, необходими за построяването на ковчега, и с всеки внимателен удар на неговия чук и длето ковчегът постепенно приема формата и характеристиките, възложени от Бог. В дъжд и вятър, независимо от подигравките или злословията на хората, животът на Ной продължава по този начин година след година. Бог тайно наблюдава всяко действие на Ной, без да му каже нито дума, а сърцето Му е затрогнато от него. Ной обаче нито знае, нито усеща това. От началото до края той просто строи ковчега и събира всички видове живи същества с непоколебима преданост към Божиите слова. В сърцето на Ной Божиите слова са най-висшата заръка, която да следва и да изпълнява, и те са неговата житейска посока и цел, към които се стреми през целия си живот. Така че независимо какво му казва Бог, независимо какво иска от него, какво му заповядва да направи, Ной го приема напълно и го взема присърце, счита го за най-важното нещо в живота си и се отнася към него по този начин. Той не само че не го забравя, не само че го пази в сърцето си, но го осъществява в ежедневието си, като приема и изпълнява Божието поръчение с живота си. И така, дъска по дъска, ковчегът беше построен. Всяко действие на Ной и всеки негов ден бяха посветени на Божиите слова и заповеди. Може да не изглежда така, сякаш Ной извърши разтърсващо, грандиозно начинание, но в Божиите очи всяко движение на Ной, дори всичко, което се опита да направи с всяка своя стъпка, всеки положен от ръката му труд — всичко това беше ценно, заслужава да бъде запомнено и трябва да му се подражава от това човечество. Ной се придържаше към това, което му е поверено от Бог. Той беше непоколебим в убеждението си, че всяко слово, произнесено от Бог, е истина. Той нямаше никакво съмнение в това. В резултат на това ковчегът беше завършен и в него можеха да живеят всякакви живи същества. Преди Бог да унищожи света, Той даде на Ной знак, с който му каза, че потопът приближава и че трябва да се качи на ковчега незабавно. Ной направи точно както Бог беше казал. Когато Ной се качи на ковчега, когато от небето се изля голям порой, Ной видя, че Божиите слова се бяха сбъднали, че Неговите слова се бяха изпълнили: Божият гняв се беше спуснал над света и никой не можеше да промени всичко това.

Колко години бяха необходими на Ной да построи ковчега? (120 години.) Какво представляват 120 години за хората днес? Това е повече от продължителността на живота на един нормален човек. Може би дори повече от продължителността на живота на двама души. И все пак през тези 120 години Ной вършеше едно нещо

и всеки ден вършеше едно и също нещо. В онова прединдустриално време, в онази ера преди информационните комуникации, в онази епоха, в която всичко зависеше от двете ръце на хората и от физическия труд, Ной вършеше едно и също нещо всеки ден. В продължение на 120 години той не се отказа, нито спря. Сто и двадесет години: как можем да осмислим това? Може ли някой друг от човешкия род да остане отдаден на вършенето на едно нещо в продължение на 120 години? (Не.) Това, че никой не може да остане отдаден на вършенето на едно нещо в продължение на 120 години, не е изненадващо. И все пак имаше един човек, който, в продължение на 120 години, упорстваше неотклонно в това, което Бог му беше поверил, без никога да се оплаква или да се отказва, неподатлив на никаква външна среда, и накрая го завърши точно както Бог беше казал. Що за нещо беше това? В човешкия род това беше рядко, необичайно — дори уникално. В дългия ход на човешката история, сред всички човешки родове, които са следвали Бог, това беше изцяло без аналог. По отношение на мащабите и трудността на свързаното с него инженерство, нивото на физическа сила и усилие, които изискваше, и времето, което отне, това не беше лесно начинание, поради което, когато Ной свърши това нещо, то беше уникално за човечеството и той е модел и пример за всички, които следват Бог. Ной беше чул само няколко послания, а и по онова време Бог не беше изразил много слова, затова няма съмнение, че Ной не разбираше много истини. Не разбираше нито съвременната наука, нито съвременните знания. Беше изключително обикновен човек, незабележим член на човешкия род. И все пак по едно се различаваше от всички останали — знаеше как да се подчинява на Божиите слова, знаеше как да ги следва и как да се придържа към тях, знаеше кое е правилното място на човека и имаше способността наистина да вярва и да се покорява на Божиите слова и нищо повече. Тези няколко прости принципа бяха достатъчни, за да му позволят да изпълни всичко, което Бог му беше поверил, и той упорито ги следваше не само в продължение на няколко месеца, на няколко години или на няколко десетилетия, а в продължение на повече от век. Не е ли изумителен този брой години? Кой друг освен Ной би могъл да го направи? (Никой друг.) И защо не? Някои хора казват, че се дължи на неразбирането на истината, но това не съответства на фактите. Колко истини разбираше Ной? Защо беше способен на всичко това? Днешните вярващи са чели много от Божиите слова и разбират част от истината. Защо тогава не са способни да го направят? Други казват, че това е заради покварения нрав на хората. А нима Ной нямаше покварен нрав? Защо Ной беше способен да го постигне, а хората днес не могат? (Защото съвременните хора не вярват в Божиите слова и нито се отнасят към тях, нито се придържат към тях като към истината.) И защо не са способни да се отнасят към Божиите слова като към истината? Защо не са способни да се придържат към Божиите слова? (Те нямат богобоязливо сърце.) Как тогава се поражда богобоязливо сърце в тях, когато

изобщо не разбират истината и не са чули много истини? (Трябва да имат човешка природа и съвест.) Точно така. В човешката природа на хората трябва да присъстват две най-ценни неща: първото е съвестта, а второто е разумът на нормалната човешка природа. Притежаването на съвест и разум на нормалната човешка природа е минималният критерий за това да си човек. Това е минималният, най-основен критерий за оценяването на човека. Това обаче липсва на днешните хора и затова, колкото и истини да чуят и разберат, това да притежават богобоязливо сърце надхвърля възможностите им. Каква тогава е съществената разлика между днешните хора и Ной? (Те нямат човешка природа.) И каква е същността на тази липса на човешка природа? (Те са зверове и демони.) „Зверове и демони“ не звучи много приятно, но съответства на фактите. По-учтиво казано, нямат човешка природа. Хората без човешка природа и разум не са човеци, а са по-долу и от животните. Ной успя да изпълни Божието поръчение, защото когато чу Божиите слова, той можеше да ги пази неизменно в сърцето си. За него Божието поръчение беше начинание за цял живот, вярата му беше непоколебима, волята му не се промени в продължение на сто години. Именно понеже той имаше богобоязливо сърце, беше истински човек и беше крайно разумен, Бог му повери да построи ковчега. Хора с толкова човешка природа и разум, колкото Ной, са изключителна рядкост и ще е много трудно да се намери друг.

Всъщност Ной беше способен да направи само едно нещо. То беше много просто: след като чу Божиите слова, той ги изпълни и го направи безкомпромисно. Той никога не се съмняваше, нито се отказваше. Продължаваше да върши всичко, което Бог му поискаше, вършеше го и го изпълняваше по начина, по който Бог му беше казал, безкомпромисно, без да се замисля защо или за собствената си изгода или загуба. Той помнеше Божиите слова: „Бог ще унищожи света. Трябва незабавно да построиш ковчег и когато бъде завършен и дойдат водите на потопа, всички вие ще се качите на ковчега, а всички онези, които не са се качили на ковчега, ще загинат“. Той не знаеше кога ще се осъществи това, за което Бог беше говорил, а само че казаното от Бог трябва да се изпълни, че всички Божии слова са истински, без нито една лъжлива дума сред тях, и че от Бог зависи кога те ще се осъществят и в кой момент ще се материализират. Той знаеше, че единствената му задача в онзи момент беше да запази неизменно в сърцето си всичко, което Бог беше казал, и след това да не губи време при изпълнението му. Такива бяха мислите на Ной. Това мислеше той, това и направи, и това са фактите. И така, каква е съществената разлика между вас и Ной? (Когато чуем Божието слово, ние не тръгваме да го практикуваме.) Това е поведение, а каква е съществената разлика? (Липсва ни човешка природа.) Разликата е, че Ной притежаваше двете неща, които са най-малкото, което човек трябва да притежава — съвестта и разума на нормалната човешка природа. Вие не притежавате тези неща. Справедливо ли е да се каже, че Ной може да бъде наречен човешко същество, а вие не заслужавате

да бъдете наричани така? (Да.) Защо казвам това? Фактите са налице: по отношение на това, което Ной направи, вие не бихте могли да направите дори една мъничка част от него, камо ли половината. Ной беше способен да упорства 120 години. Колко години бихте могли да упорствате вие? 100? 50? 10? Пет? Две? Половин година? Кой от вас би могъл да упорства половин година? Да излезете и да търсите дървото, за което Бог говори, да го отсечете, да му свалите кората, да го изсушите, след това да го нарежете в различни форми и размери — бихте ли могли да издържите на това половин година? Повечето от вас клатят глави — не бихте могли да се справите дори половин година. Ами три месеца? Някои хора казват: „Мисля, че и три месеца ще е трудно. Аз съм дребен и деликатен. В гората има комари и други буболечки, мравки и бълхи също. Не бих могъл да понеса всички те да ме хапят. Нещо повече, ако сека дърва всеки ден, ако върша тази мръсна, уморителна работа навън под палещото слънце и брулещия вятър, няма да минат и два дни, и ще изгоря от слънцето. Това не е работата, която искам да върша — има ли нещо по-лесно, което може да ми бъде заповядано да направя?“. Можеш ли да избираш какво Бог ти повелява да направиш? (Не.) Ако не можеш да издържиш три месеца, имаш ли истинско покорство? Притежаваш ли реалността на покорството? (Не.) Не бихте издържали три месеца. Има ли тогава такива, които биха издържали половин месец? Някои хора казват: „Не мога да разпозная гоферовото дърво, нито да сека дървета. Дори не знам накъде ще падне дървото, когато го отсека — ами ако падне върху мен? Освен това, след като отсека дърветата, мога да нося най-много един или два ствола. Повече от това ще съсипе гърба и раменете ми, нали?“. Не можете да се справите дори половин месец. И така, какво можете да направите? Какво можете да постигнете, когато от вас се иска да се подчинявате на Божиите слова, да се покорявате на Божиите слова, да изпълнявате Неговите слова? Освен да използвате компютри и да давате заповеди, какво сте способни да правите? Ако това беше времето на Ной, вие ли щяхте да бъдете тези, които Бог призовава? Категорично не! Вие нямаше да бъдете тези, които Бог призовава; нямаше да бъдете тези, на които Бог гледа благосклонно. Защо? Защото ти не си човек, който е способен да се покори, след като чуе Божиите слова. А ако не си такъв тип човек, заслужаваш ли да живееш? Когато дойде потопът, заслужаваш ли да оцелееш? (Не.) Ако не заслужаваш, тогава ще бъдеш унищожен. Що за човек си ти, ако не можеш да се справиш с прилагането на Божиите слова дори за половин месец? Ти човек, който наистина вярва в Бог, ли си? Ако, след като чуеш Божиите слова, си неспособен да ги изпълниш, ако не можеш да издържиш половин месец, ако не можеш да понесеш дори две седмици несгоди, какъв ефект има върху теб тази малка частица истина, която разбираш? Ако тя няма дори малък ефект да те възпира, тогава за теб истината е просто някакви думи и тя е абсолютно безполезна. Що за човек си ти, ако разбираш всички тези истини, но когато от теб се иска да приложиш Божиите

слова и да понесеш 15 дни несгоди, не можеш да ги понесеш? В Божиите очи ти сътворено същество, което отговаря на критериите, ли си? (Не.) Като се имат предвид страданията на Ной и 120-те години упорство, между вас има нещо повече от малка разлика — не може да се прави сравнение. Причината, поради която Бог призова Ной и му повери всичко, което искаше да бъде направено, беше, че в Божиите очи Ной беше способен да се подчини на Неговите слова, той беше човек, на когото можеше да се повери голямо начинание, беше надежден човек и човек, който можеше да превърне в реалност това, което Бог искаше да бъде направено. В Божиите очи това беше истински човек. А вие? Вие не можете да постигнете нито едно от тези неща. Не е трудно да си представим какви сте всички вие в Божиите очи. Вие човешки същества ли сте? Годни ли сте да бъдете наричани човешки същества? Отговорът е ясен: не сте! Аз съкратих времето максимално до 15 дни, само две седмици, и нито един от вас не каза, че може да го направи. Какво показва това? Че вашата вяра, преданост и покорство не се равняват на нищо. Това, което вие смятате за вяра, преданост и покорство, Аз го виждам като едно нищо! Вие се хвалите, че сте доста добри, но според Мен сте много далече от това!

Най-невероятното, най-възхитителното и най-достойното за подражание в историята за Ной са неговите 120 години упорство, неговите 120 години покорство и преданост. Значи сгрешил ли е Бог в избора Си на човек? (Не.) Бог е Богът, Който наблюдава най-съкровената същност на човека. Сред онова огромно море от хора Той избра Ной, призова Ной и Бог не сгреши в избора Си: Ной оправда очакванията Му, той успешно завърши онова, което Бог му беше поверил. Това е свидетелство. Това е, което Бог искаше, това е свидетелство! Но във вас има ли някакъв намек или загатване за това? Няма. Ясно е, че такова свидетелство липсва във вас. Това, което се разкрива във вас, това, което Бог вижда, е белегът на срама. Няма нито едно нещо, за което, когато се говори, да може да трогне хората до сълзи. По отношение на различните проявления на Ной, особено на твърдата му вяра в Божиите слова, която не се поддаде на съмнение и не се промени в продължение на един век, и на упорството му да строи ковчега, което не се разколеба в продължение на един век, както и по отношение на тази негова вяра и воля, никой в съвременността не може да се сравни с него, никой не може да се мери с него. И въпреки това никой не се интересува от предаността и покорството на Ной, никой не вярва, че в това има нещо, което е достойно да бъде ценено от хората и на което те да подражават. Вместо това какво е по-важно за хората сега? Повтарянето на лозунги и говоренето на доктрини. Те изглежда разбират много истини и са придобили истината — но в сравнение с Ной те не са постигнали и една стотна, една хилядна от това, което той е направил. Колко са далече! Разликата е от земята до небето. От построяването на ковчега от Ной открихте ли какви хора са обичани от Бог? Какви точно качества, сърце и почтеност се откриват

в онези, които са обичани от Бог? Вие притежавате ли всички неща, които Ной притежаваше? Ако считаш, че имаш вярата и характера на Ной, тогава би било донякъде простимо да поставяш условия на Бог и да се опитваш да се пазариш с Него. Ако считаш, че те напълно ти липсват, тогава ще ти кажа истината: не се ласкай — ти си нищо. В Божиите очи ти си по-нищожен от глист. И въпреки това имаш наглостта да се опитваш да поставяш условия на Бог и да се пазариш с Бог? Някои хора казват: „Ако съм по-нищожен от глист, какво ще кажеш да служа като куче в Божия дом?“. Не, ти не си подходящ за това. Защо? Ти не би могъл дори да пазиш добре вратата на Божия дом, така че в Моите очи ти не си равен дори на куче пазач. Тези думи наранява ли ви? Неприятно ли ви е да чуете това? Това не е с цел да се нарани вашето самочувствие. Това е изявление, основано на факти, твърдение, основано на доказателства, и ни най-малко не е лъжливо. Точно така действате вие, точно това се проявява във вас. Точно така се отнасяте към Бог и така се отнасяте и към всичко, което Бог ви поверява. Всичко, което казах, е вярно и идва от сърцето. Тук ще приключим с обсъждането на историята на Ной.

II. Авраам принесе Исаак

Има още една история, която си струва да се разкаже: историята на Авраам. Един ден двама пратеници дойдоха в дома на Авраам, който ги прие с ентусиазъм. Задачата на пратениците беше да кажат на Авраам, че Бог ще го дари със син. Щом чу това, Авраам беше безкрайно щастлив: „Благодаря на моя Господ!“. Но зад тях жената на Авраам, Сара, тихо се изкикоти. Кикотът ѝ означаваше: „Това е невъзможно, стара съм — как бих могла да родя дете? Да ми бъде даден син, що за шега!“. Сара не повярва. Чуха ли пратениците смеха на Сара? (Да.) Разбира се, че чуха, а и Бог видя това. И какво направи Бог? Бог наблюдаваше незабелязано. Сара, тази невежа жена, не повярва — но това, което Бог е решил да направи, може ли да бъде смутено от хората? (Не.) То не подлежи на смущението на никое човешко същество. Когато Бог реши да направи нещо, някои хора може да кажат: „Не вярвам, против съм, отказвам, възразявам, имам проблем с това“. Издържани ли са думите им? (Не.) И така, когато Бог види, че има хора, които не са съгласни, които имат какво да кажат, които не вярват, трябва ли да им даде обяснение? Трябва ли да им обясни как и защо върши това, което върши? Бог прави ли така? Не. Той не обръща внимание на това, което тези невежи хора правят и казват, не Го е грижа какво е тяхното отношение. Това, което Бог е решил да направи, отдавна е твърдо решено в сърцето Му: Той ще го направи. Всички неща и събития са под контрола и върховенството на Божиите ръце, включително кога някой ще има дете и какво ще бъде то — от само себе си се разбира, че и това е в Божиите ръце. Когато Бог изпрати пратениците да кажат на Авраам, че ще му даде син, всъщност Бог отдавна беше планирал многото неща, които щеше да направи по-късно. Какви отговорности щеше да поеме синът, какъв живот щеше да има, какви

щяха да бъдат потомците му — Бог отдавна беше планирал всичко това и нямаше да има никакви грешки или промени. И така, можеше ли подсмихването на една глупава жена да промени нещо? Не можеше да промени нищо. И когато му дойде времето, Бог постъпи, както беше планирал, и всичко това се изпълни, както Бог беше казал и решил.

Когато Авраам беше на 100 години, Бог му даде син. Авраам беше живял 100 години без син и дните му бяха еднообразни и самотни. Как се чувства един 100-годишен мъж без деца, особено без син? „Нещо липсва в живота ми. Бог не ми е дал син и животът ми е малко самотен, малко изпълнен със съжаление“. Но какво беше настроението на Авраам, когато Бог изпрати пратениците да му кажат, че ще му бъде даден син? (Наслада.) Освен че беше изпълнен с огромна радост, той беше изпълнен и с очакване. Той благодари на Бог за Неговата благодат, за това, че му позволи да отгледа дете в оставащите му години. Какво чудно нещо беше това и точно така се случи. И така, на какви неща трябваше да се радва? (Че имаше потомци, че родът му щеше да бъде продължен.) Това е едното нещо. Имаше и друго, най-радостното нещо — какво беше то? (Това дете му беше лично дарено от Бог.) Точно така. Когато на обикновен човек трябва да се роди дете, идва ли Бог да му каже? Той казва ли: „Аз лично те дарявам с това дете, което ти обещах.“? Така ли постъпва Бог? Не. И така, какво беше специалното на това дете? Бог изпрати пратеници, за да кажат лично на Авраам: „На 100-годишна възраст ще получиш дете, което е лично дарено от Бог“. Ето това беше специалното на детето: за него беше казано от Бог и то беше лично дадено от Бог. Колко радостно нещо беше това! И нима специалното значение на това дете не е причина в умовете на хората да се роят мисли? Как се почувства Авраам, когато стана свидетел на раждането на това дете? „Най-накрая имам дете. Божиите слова се изпълниха. Бог каза, че ще ми даде дете, и наистина го направи!“ Когато това дете се роди и той го държеше в ръцете си, първото нещо, което почувства, беше: „Това дете не съм го получил от човешки ръце, а от Божиите ръце. Детето дойде толкова навреме. То беше дарено от Бог и аз трябва да го отгледам добре, да го възпитам добре и да го накарам да се покланя на Бог и да се подчинява на Божиите слова, защото идва от Бог“. Той ценеше ли много това дете? (Да.) То беше специално дете. Като се прибави и възрастта на Авраам, не е трудно да си представим колко много е ценял това момче. Обожанието, нежността и обичта на нормалния човек към детето му се срещаха и у Авраам. Авраам вярваше на словата, изречени от Бог, и със собствените си очи беше станал свидетел на изпълнението на Неговите слова. Той беше свидетел на тези слова от тяхното изричане до изпълнението им. Той почувства колко властни са Божиите слова, колко чудодейни са Неговите дела и, най-важното, колко много Бог се грижи за човека. Макар че, когато гледаше детето, Авраам изпитваше сложни и силни емоции, в сърцето си той имаше само едно нещо, което да каже на Бог. Кажете

Ми, какво мислите, че е казал той? (Благодаря на Бог!) „Благодаря на моя Господ!“ Авраам беше благодарен, а също така поднесе своята дълбока благодарност и възхвала на Бог. За Бог и за Авраам това дете имаше изключително значение. Това е така, защото от момента, в който Бог каза, че ще даде на Авраам дете, Бог беше планирал и решил, че ще извърши нещо: имаше важни неща, велики неща, които Той искаше да постигне чрез това дете. Такова беше значението на детето за Бог. А за Авраам, поради специалната Божия благодат към него, поради това, че Бог му беше дарил дете, в хода на историята на целия човешки род и по отношение на цялото човечество, стойността и значимостта на неговото съществуване бяха изключителни, бяха необикновени. И това ли е краят на историята? Не. Най-важната част тепърва предстои.

След като Авраам получи Исаак от Бог, той го отгледа, както Бог му беше заповядал и както Бог беше поискал от него. В ежедневието си през тези незабележителни години Авраам водеше Исаак да принася жертви и му разказваше истории за Бог на небето. Малко по малко Исаак започна да разбира нещата. Научи се как да благодари на Бог и да Го възхвалява, научи се как да се подчинява и да дава приношения. Знаеше кога се дават приношения и къде е олтарът. Сега следва ключовият момент от историята. Един ден, по времето, когато Исаак започна да разбира нещата, но все още не беше достигнал зрялост, Бог каза на Авраам: „Не искам агне за това жертвоприношение. Вместо това принеси Исаак“. За човек като Авраам, който толкова много ценеше Исаак, Божиите слова не бяха ли като гръм от ясно небе? Да оставим Авраам, който беше на такава преклонна възраст — колко ли хора в разцвета на силите си — хора на по 30 и 40 години — биха могли да понесат тази новина? Някой би ли могъл? (Не.) И каква беше реакцията на Авраам, след като чу Божиите слова? „Ах? Дали Бог не е сгрешил в това, което каза? Бог никога не греши, така че дали старите ми уши не са чули погрешно? Ще проверя отново“. Той попита: „Боже, Ти искаш от мен да принеса Исаак ли? Исаак ли е жертвата, която искаш?“. Бог каза: „Да, точно така!“. След като се увери, Авраам знаеше, че Божиите слова не са погрешни, нито ще се променят. Точно това имаше предвид Бог. И болезнено ли беше за Авраам да чуе това? (Да.) Колко болезнено? Авраам си помисли наум: „След всичките тези години детето ми най-накрая започна да расте. Ако бъде принесено като жива жертва, това означава, че ще бъде заклано на олтара като агне на заколение. Да бъде заклано означава, че ще бъде убито, а убийството му означава, че от днес нататък ще бъда без това дете…“. След като мислите му стигнаха дотук, осмели ли се Авраам да мисли повече? (Не.) Защо не? Да мисли повече, би му донесло още по-голяма болка, като нож в сърцето. Да мисли повече, не би означавало да мисли за щастливи неща — би означавало агония. Детето нямаше да бъде отведено и да не го вижда няколко дни или години, но все пак щеше да е живо. Не беше така, че Авраам постоянно да мисли за него, а след това да го срещне отново

в подходящ момент, след като порасне. Не беше така. Щом детето беше принесено на олтара, вече нямаше да го има, никога повече нямаше да го види, щеше да бъде принесено на Бог и щеше да се върне при Бог. Нещата щяха да бъдат както преди. Преди детето животът беше самотен. И щеше ли да е болезнено, ако нещата се бяха развили така, че той никога да не беше имал дете? (Нямаше да е много болезнено.) Да имаш дете и след това да го загубиш — това е изключително болезнено. Това е нещо съкрушително! Връщането на това дете на Бог би означавало, че оттам насетне детето никога повече нямаше да бъде видяно, гласът му никога повече нямаше да бъде чут, Авраам никога повече няма да го гледа как играе, нямаше да може да го възпитава, нямаше да може да го кара да се смее, нямаше да го вижда как расте, нямаше да може да се наслаждава на всички семейни радости, които идваха с неговото присъствие. Всичко, което щеше да остане, щеше да бъде болка и копнеж. Колкото повече Авраам мислеше за това, толкова по-болезнено ставаше. Но колкото и да беше трудно, едно нещо беше ясно в сърцето му: „Това, което Бог каза и което Бог ще направи, не беше шега, не може да е погрешно, а още по-малко може да се промени. Освен това детето е дошло от Бог, така че е напълно естествено и обосновано то да бъде принесено на Бог, а когато Бог го пожелае, мой дълг е да Му го върна без компромиси. Изминалото десетилетие на семейна радост беше специален дар, на който се наслаждавах в изобилие. Трябва да благодаря на Бог и да не предявявам неразумни изисквания към Него. Това дете принадлежи на Бог, не бива да го смятам за свое, то не е моя лична собственост. Всички хора идват от Бог. Дори да бъда помолен да принеса собствения си живот, не бива да се опитвам да споря с Бог или да диктувам условия, още по-малко когато детето е лично обявено и дарено от Бог. Щом Бог казва да го принеса, ще го направя!“.

Минута по минута, секунда по секунда, времето минаваше така, а моментът на жертвоприношението наближаваше все повече. Но вместо да става все по-нещастен, Авраам се чувстваше все по-спокоен. Какво го успокои? Какво даде възможност на Авраам да избяга от болката и да има правилното отношение към това, което предстоеше да се случи? Той вярваше, че отношението на човека към всичко, което Бог е направил, трябва да бъде единствено на покорство, а не на опити да се спори с Бог. След като мислите му стигнаха дотук, той вече не изпитваше болка. Като взе малкия Исаак, стъпка по стъпка той пристъпи към олтара. На олтара нямаше нищо — не както обикновено, когато там вече щеше да има агне. „Татко, още ли не си подготвил днешното жертвоприношение?“, попита Исаак. „Ако не си, тогава какво ще бъде пожертвано днес?“. Какво почувства Авраам, когато Исаак попита това? Възможно ли е да се е почувствал щастлив? (Не.) И така, какво направи той? В сърцето си мразеше ли Бог? Оплакваше ли се на Бог? Съпротивляваше ли се? (Не.) Нищо от това. Какво показва това? От всичко, което се случи след това, е ясно, че Авраам наистина не мислеше такива

неща. Той сложи на олтара дървата, които щеше да запали, и повика Исаак. И при вида на Авраам, който вика Исаак към олтара, в този момент какво си мислят хората? „Какъв безсърдечен старец си. Нямаш човешка природа. Ти не си човек! Той е твой син, наистина ли можеш да понесеш да направиш това? Наистина ли можеш да го направиш? Наистина ли си толкова жесток? Имаш ли изобщо сърце?“. Не мислят ли така? А Авраам мислеше ли тези неща? (Не.) Той повика Исаак до себе си и, неспособен да каже и дума, извади въжето, което беше подготвил, и върза ръцете и краката на Исаак. Тези действия предполагат ли, че това приношение щеше да бъде истинско или измамно? То щеше да бъде истинско, без примеси, не за показ. Той издигна Исаак на раменете си и колкото и да се бореше и да викаше малкото дете, Авраам изобщо не си помисли да се откаже. Той решително постави собствения си малък син върху дървата, за да бъде изгорен на олтара. Исаак плачеше, крещеше, бореше се, но Авраам извършваше действията за жертвоприношение на Бог, като подготвяше всичко за жертвоприношението. След като постави Исаак на олтара, Авраам извади ножа, който обикновено използваше за клане на агнета, и го хвана здраво с две ръце, вдигна го над главата си и го насочи към Исаак. Той затвори очи и точно когато ножът щеше да се спусне, Бог проговори на Авраам. Какво каза Бог? „Авраме, спри ръката си!“. Авраам никога не си бе представял, че Бог може да каже такова нещо, докато се канеше да Му върне Исаак. Това не беше нещо, което се беше осмелил да си помисли. И все пак, едно по едно, Божиите слова се забиваха в сърцето му. Така Исаак беше спасен. В този ден жертвоприношението, което наистина щеше да бъде дадено на Бог, беше зад Авраам. Това беше агне. То беше подготвено от Бог много по-рано, но Бог не беше дал никакъв предварителен знак на Авраам, а му каза да спре точно когато той беше вдигнал ножа и беше готов да го забие. Никой не би могъл да си представи това, нито Авраам, нито Исаак. Като гледаме принасянето на Исаак от Авраам, Авраам наистина ли възнамеряваше да пожертва сина си, или се преструваше? (Наистина възнамеряваше да направи това.) Той наистина възнамеряваше да направи това. Действията му бяха чисти, в тях нямаше никаква измама.

Авраам принесе собствената си плът и кръв в жертвоприношение на Бог, а и когато Бог го накара да направи това приношение, Авраам не се опита да спори с Него с думите: „Не може ли да използваме някой друг? Нека бъда аз или който и да е друг човек“. Вместо да каже такива неща, Авраам даде на Бог своя най-ценен и скъп син. И как беше направено това приношение? Той беше чул какво каза Бог и след това просто отиде и го направи. Щеше ли да има смисъл за хората, ако Бог дадеше на Авраам дете и след като детето пораснеше, Той поискаше от Авраам да Му го върне и поискаше да Му го отнеме? (Не.) От човешка гледна точка това не би ли било напълно неразумно? Нямаше ли да изглежда така, сякаш Бог си играе с Авраам? Бог даде на Авраам това дете един ден, а само няколко години по-късно Той искаше да го отнеме. Ако Бог искаше детето, Той трябваше просто

да го вземе. Нямаше нужда да причинява на този човек такова страдание, като иска от него да пожертва детето на олтара. Какво означаваше детето да бъде принесено на олтара? Че Авраам трябваше да го заколи и след това да го изгори със собствените си две ръце. Дали това е нещо, което човек би могъл да понесе да направи? (Не.) Какво имаше предвид Бог, когато поиска тази жертва? Че Авраам трябваше лично да направи тези неща: лично да върже сина си, лично да го постави на олтара, лично да го убие с нож и след това лично да го изгори като приношение на Бог. За хората нищо от това не би изглеждало като проява на внимание към чувствата на човека. Нито едно от тези неща не би имало смисъл според техните представи, начин на мислене, етична философия или морал и обичаи. Авраам не живееше във вакуум, нито живееше в свят на фантазии. Той живееше в света на хората. Имаше човешки мисли и човешки възгледи. И какво си мислеше, когато му се случи всичко това? Освен страданието му и освен някои неща, които го озадачиха, имаше ли в него бунт или отхвърляне? Нападаше ли и обиждаше ли Бог словесно? Ни най-малко. Точно обратното: от момента, в който Бог му заповяда да направи това нещо, Авраам не смееше да се отнесе несериозно към него, а веднага започна да се подготвя. И какво беше настроението му, докато започваше тези приготовления? Беше ли радостен, весел и щастлив? Или го болеше, беше тъжен и с натежало сърце? (Болеше го и беше тъжен.) Болеше го! Всяка негова стъпка беше тежка. След като осъзна това и след като чу Божиите слова, на Авраам всеки ден му се струваше като година. Той беше нещастен, неспособен на радост и с натежало сърце. Какво обаче беше единственото му убеждение? (Че трябва да се подчини на Божиите слова.) Точно така, то беше, че трябва да се подчини на Божиите слова. Той си каза: „Благословено да бъде името на моя Господ Йехова. Аз съм един от Божия народ и трябва да се подчинявам на Божиите слова. Независимо дали това, което Бог казва, е правилно, или погрешно, и независимо как Исаак дойде при мен, ако Бог поиска, тогава трябва да дам. Такъв е разумът и такова е отношението, което трябва да има човек“. Авраам не беше лишен от болка или трудности, след като прие Божиите слова. Той изпитваше болка и имаше свои собствени трудности, и те не бяха лесни за преодоляване! Въпреки това какъв беше крайният резултат? Както Бог беше пожелал, Авраам донесе собствения си син, малкото дете, до олтара и всичко, което направи, беше видяно от Бог. Както Бог беше наблюдавал Ной, така беше наблюдавал и всяко движение на Авраам и беше трогнат от всичко, което той направи. Макар че нещата не завършиха така, както всеки си мислеше, че ще завършат, това, което Авраам направи, беше уникално сред цялото човечество. Трябва ли той да служи за пример на всички, които следват Бог? (Да.) Той е модел за всички сред човечеството, които следват Бог. Защо казвам, че той е модел за човечеството? Авраам не разбираше много истини, нито беше чувал някакви истини или проповеди, изречени от Бог лично на него. Той просто беше

повярвал, беше признал и се беше подчинил. Какво притежаваше неговата човешка природа, което беше толкова уникално? (Разума на сътворено същество.) Кои думи отразяват това? (Той каза: „Благословено да бъде името на моя Господ Йехова. Трябва да се подчинявам на Божиите слова и независимо дали те съответстват на представите на човека, или не, трябва да се покоря“.) В това Авраам притежаваше разума на нормалната човешка природа. Нещо повече, той притежаваше и съвестта на нормалната човешка природа. И къде се отразяваше тази съвест? Авраам знаеше, че Исаак е дарен от Бог, че е нещо Божие, че принадлежи на Бог и че трябва да Му го върне, когато Той поиска, а не винаги да се вкопчва в него. Такава е съвестта, която човек трябва да притежава.

Днешните хора притежават ли съвест и разум? (Не.) В кои неща се отразява това? Независимо колко благодат Бог дарява на хората и независимо на колко благословии или на колко благодат се наслаждават те, какво е отношението им, когато от тях бъде поискано да се отплатят за Божията любов? (Съпротива, а понякога и страх от несгодите и умората.) Страхът от несгодите и умората е конкретно проявление на липсата на съвест и разум. Измислянето на извинения, опитът да се поставят условия и да се сключват сделки също са конкретни проявления, нали? (Да.) Има и жалване, нехайно и хитро вършене на нещата, както и ламтене за плътски удобства — всичко това са конкретни проявления. Хората днес нямат съвест, но въпреки това често хвалят Божията благодат, преброяват всички тези благодати и се трогват до сълзи, докато ги броят. Щом приключат с броенето обаче, всичко свършва дотук. Те продължават да бъдат нехайни, да вършат нещата механично, да бъдат измамни, да бъдат хитри и да се отпускат, без изобщо да проявяват покаяние. Тогава какъв беше смисълът от броенето ти? Това е проявление на липса на съвест. Как тогава се проявява липсата на разум? Когато Бог ви кастри, вие се оплаквате, чувствата ви са наранени, вече не желаете да изпълнявате дълга си и казвате, че Бог няма любов. Когато страдате малко, докато изпълнявате дълга си, или когато средата, която Бог ви е нагласил, е малко трудна, малко предизвикателна или малко тежка, вие вече не желаете да го изпълнявате. И в нито една от различните обстановки, нагласени от Бог, не сте способни да търсите да се покорите, обръщате внимание само на плътта и искате единствено да се отскубнете и да се развихрите. Това ли означава да си лишен от разум, или не? Не искате да приемете върховенството и разпоредбите на Бог, а просто искате да придобиете ползи от Него. Когато изпълнявате малко работа и страдате малко, вие изтъквате своите квалификации, мислите се за по-висши от другите, докато се наслаждавате на предимствата на статуса си, и започвате да си придавате важност на чиновник. Нямате желание да вършите никаква реална работа, нито сте способни да изпълнявате някаква реална работа — искате само да давате заповеди и да бъдете чиновници. Искате да бъдете закон за себе си, да правите каквото ви е угодно и безразсъдно да

злосторничите. Освен да се отскубнете и да се развихрите, нищо друго не се проявява във вас. Това притежаване на разум ли е? (Не.) Ако Бог ви беше дал добро дете, а по-късно ти беше казал направо, че ще ти го отнеме, какво щеше да бъде твоето отношение? Би ли могъл да имаш същото отношение като Авраам? (Не.) Някои биха казали: „Как бих могъл да не го направя? Синът ми е на двайсет години и аз го принесох на Божия дом, където сега изпълнява своя дълг!“. Това жертва ли е? В най-добрия случай ти просто си повел детето си по правия път, но имаш и скрит мотив: страхуваш се, че в противен случай детето ти може да загине в бедствие. Не е ли така? Това, което правиш, не се нарича правене на жертва. То изобщо не е същото като жертването на Исаак от Авраам. Просто няма сравнение. Когато Авраам чу какво му заповяда Бог, колко трудно щеше да бъде това наставление за него — или за всеки друг член на човечеството — да го изпълни? Това би било най-трудното нещо на света, няма нищо по-трудно. Това не беше принасяне на нещо като агне или малко пари, не беше светско притежание или материален предмет, нито беше животно, което нямаше връзка с човека, който правеше приношението. Това са неща, които човек може да даде с краткотраен изблик на усилие — докато жертвата, която Бог поиска от Авраам, беше животът на друг човек. Тя беше от собствената плът и кръв на Авраам. Колко трудно трябва да е било! Детето също така имаше специален произход, тъй като беше дадено от Бог. Каква беше целта на Бог, когато му дари дете? Да има син, който да порасне, да се ожени, да има деца и така да продължи рода. А сега това дете трябваше да бъде върнато на Бог, преди да е достигнало зряла възраст, и тези неща никога нямаше да се случат. Тогава какъв беше смисълът Бог да даде дете на Авраам? Можеше ли някой наблюдател да разбере смисъла на всичко това? Според човешките представи това няма смисъл. Покварeното човечество е егоистично. Никой не би могъл да разбере смисъла на това. Авраам също не можеше да се досети. Той не знаеше какво в крайна сметка искаше да направи Бог, освен че му беше казал да пожертва Исаак. И така, какъв избор направи Авраам? Какво беше неговото отношение? Въпреки че не беше способен да проумее всичко това, той все пак беше способен да направи това, което Бог му заповяда. Той се подчини на Божиите слова и се покори на всяка дума от това, което Бог поиска, без да се съпротивлява или да иска избор, камо ли да се опитва да диктува условия на Бог или да спори с Бог. Преди Авраам да може да разбере смисъла на всичко, което се случваше, той беше способен да се подчини и да се покори — което е изключително рядко и похвално и е извън възможностите на всеки от вас, които седите тук. Авраам не знаеше какво се случва и Бог не му беше разказал цялата история. Въпреки това той прие всичко сериозно, като вярваше, че хората трябва да се покоряват на всичко, което Бог иска да направи, и че не бива да задават въпроси, че ако Бог не казва нищо повече, тогава то не е нещо, което хората трябва да разберат. Някои хора казват: „Трябва обаче да разбереш всичко докрай,

нали? Дори ако това означава да умреш, трябва да разбереш защо“. Това ли е отношението, което трябва да има едно сътворено същество? Когато Бог не ти е позволил да разбереш, трябва ли да разбереш? Когато от теб се поиска да направиш нещо, ти го правиш. Защо трябва да усложняваш нещата? Ако Бог искаше от теб да разбереш, Той вече щеше да ти го е обяснил. Щом не го е направил, няма нужда да разбираш. Когато не се изисква от теб да разбереш и когато си неспособен да разбереш, всичко зависи от това как действаш и дали можеш да се покориш на Бог. Това е трудно за вас, нали? В такива обстоятелства вие не се покорявате и у вас не остава нищо друго освен жалване, погрешно тълкуване и съпротива. Авраам беше точно обратното на това, което се проявява във вас. Подобно на вас, той не знаеше какво щеше да направи Бог, нито знаеше какви са мотивите за действията на Бог. Той не разбираше. Искаше ли да попита? Искаше ли да знае какво се случва? Искаше, но ако Бог не му беше казал, къде другаде можеше да отиде, за да попита? Кого можеше да попита? Божиите неща са мистерия. Кой може да отговори на въпроси за Божиите неща? Кой може да ги разбере? Хората не могат да заместват Бог. Попитайте някой друг и той също няма да разбере. Можете да го обмислите, но няма да го проумеете, то ще е непонятно за вас. Така че, ако не разбирате нещо, това означава ли, че не трябва да правите това, което Бог казва? Ако не разбирате нещо, можете ли просто да наблюдавате, да се бавите, да чакате възможност и да търсите друг вариант? Ако не можете да разберете нещо — ако то е непонятно за вас — означава ли това, че не трябва да се покорите? Означава ли това, че можете да се вкопчвате в човешките си права и да кажете: „Имам човешки права. Аз съм независим човек, така че какво Ти дава право да ме караш да правя глупави неща? Аз се извисявам между небето и земята — мога да Ти се противопоставя.“? Това ли направи Авраам? (Не.) Тъй като вярваше, че е просто едно обикновено и незабележимо сътворено същество, човек под Божието върховенство, той избра да се подчини и да се покори, да не се отнася несериозно към нито едно от Божиите слова, а да ги практикува в тяхната цялост. Каквото и да каже Бог, и каквото и да им каже да направят, хората нямат друг избор. Те трябва да слушат, а след като са слушали, трябва да отидат и да го приложат на практика. Освен това, когато го прилагат на практика, хората трябва да се покоряват напълно и с мир в душата. Ако признаваш, че Бог е твоят Бог, тогава трябва да се подчиняваш на Неговите слова, да запазиш място за Него в сърцето си и да прилагаш Неговите слова на практика. Ако Бог е твоят Бог, тогава не бива да се опитваш да анализираш това, което ти казва. Нещата стоят така, както Той казва, и няма значение, че не разбираш или не възприемаш. Важното е, че трябва да приемеш и да се покориш на това, което Той казва. Такова отношение имаше Авраам, когато ставаше въпрос за Божиите слова. Именно защото Авраам имаше такова отношение, той беше способен да се подчинява на Божиите слова, да се покорява на това, което Бог му заповядваше да прави, и да стане праведен

и съвършен човек в очите на Бог. Това беше така независимо от факта, че в очите на всички тези високомерни и надменни хора Авраам изглеждаше глупав и объркан от това, че пренебрегва живота на собствения си син заради вярата си и небрежно го поставя на олтара, за да бъде заклан. Какво безотговорно действие, мислеха си те, какъв неспособен и безсърдечен баща е той и колко егоистично е от негова страна да направи такова нещо заради вярата си! Авраам беше възприеман по този начин в очите на всички хора. Но дали Бог го виждаше по същия начин? Не. Как го виждаше Бог? Авраам беше способен да се подчини и да се покори на това, което Бог каза. До каква степен беше способен да се покори? Той го направи без компромиси. Когато Бог поиска това, което беше най-ценно за него, Авраам го върна на Бог, като го принесе на Бог. Авраам се подчини и се покори на всичко, което Бог поиска от него. Независимо дали се възприема през призмата на представите на човека или през очите на покварените, Божието искане изглеждаше изключително неразумно, но въпреки това Авраам беше способен да се покори. Това се свеждаше до неговата почтеност, която се характеризираше с истинска вяра и покорство пред Бог. Какво беше отражението на тази истинска вяра и на това покорство? Само с две думи: неговото подчинение. Нищо не е по-ценно и по-скъпо притежание за едно истинско сътворено същество и нищо не е по-рядко и по-похвално. Именно това най-ценно, рядко и похвално нещо напълно отсъства у последователите на Бог днес.

Днешните хора са образовани и знаещи. Те разбират съвременната наука и са дълбоко пропити, обусловени и повлияни от традиционната култура и от покварените социални нрави. Умовете им са объркани, имат заплетени представи, а вътре в тях е пълен хаос. След като са слушали проповеди в продължение на много години и макар да признават и да вярват, че Бог е Върховният владетел на всички неща, те все още имат пренебрежително и безразлично отношение към всяко от Божиите слова. Отношението им към тези слова е да ги пренебрегват, да си затварят очите и ушите за тях. Що за хора са това? Те питат „защо“ за всичко, чувстват необходимост да проумеят всичко и да разберат абсолютно всичко. Изглежда, че са много сериозни по отношение на истината. Външното им поведение и усилия, както и нещата, от които се отказват външно, предполагат непоколебимо отношение към вярата и вярването в Бог. Запитай се обаче следното: придържали ли сте се към Божието слово и към всяко Негово наставление? Изпълнили ли сте ги всички? Послушни хора ли сте? Ако в сърцето си продължаваш да отговаряш на тези въпроси с „не“ и „не съм“, тогава каква точно е твоята вяра? С каква цел всъщност вярваш в Бог? Какво точно си придобил от вярата си в Него? Струва ли си да се изследват тези неща? Струва ли си да се задълбаваме в тях? (Да.) Всички вие носите очила. Вие сте съвременни, цивилизовани хора. Какво у вас е наистина съвременно? Какво у вас е цивилизовано? Това, че си „съвременен“ и „цивилизован“, доказва ли, че си човек, който се подчинява на Божиите слова? Такива неща не

означават нищо. Някои хора казват: „Аз съм високообразован и съм учил богословие“. Други казват: „Чел съм класическата Библия няколко пъти и говоря иврит“. Трети казват: „Бил съм в Израел много пъти и лично съм докосвал кръста, който е носил Господ Исус“. Някои казват: „Бил съм в планината Арарат и съм видял останките от ковчега“. Други казват: „Видял съм Бог“ и „Бил съм грабнат пред Бог“. Каква е ползата от всичко това? Бог не изисква от теб нищо трудно, само да се подчиняваш искрено на Неговите слова. Ако това е извън твоите възможности, тогава забрави всичко останало. Каквото и да кажеш, то няма да е от полза. Всички вие знаете историите на Ной и Авраам, но само да ги познавате е безполезно. Замисляли ли сте се някога кое е било най-рядкото и похвално нещо у тези двама мъже? Искате ли да бъдете като тях? (Да.) Колко много го искате? Някои хора казват: „Толкова много искам да бъда като тях. Мисля за това, когато се храня, когато сънувам, когато изпълнявам дълга си, когато чета Божиите слова и когато уча химни. Молил съм се за това толкова много пъти и дори съм написал обет. Нека Бог ме прокълне, ако не се подчинявам на Неговите слова. Просто не знам кога Бог ми говори. Не е като да ми казва с гръм от небето“. Каква е ползата от всичко това? Какво означава, когато казваш: „Толкова много искам.“? (Това е просто самозалъгване, това е просто въжделение.) Каква е ползата от едно въжделение? То е същото като това един комарджия да ходи в казиното всеки ден. Дори когато е загубил всичко, той все още иска да залага. Понякога може да си помисли: „Само още един опит и тогава обещавам, че ще се откажа и никога повече няма да залагам“. Той мисли същото, докато мечтае или се храни, но след като помисли за това, пак се връща в казиното. Всеки път, когато залага, казва, че ще е за последен път. И всеки път, когато излезе от вратите на казиното, казва, че никога няма да се върне — в резултат на което, след като цял живот е правил опити, пак не успява да се откаже. Вие като този комарджия ли сте? Често решавате да направите нещо и след това се отричате от решенията си. Ваша втора природа е да мамите Бог и това не се променя лесно.

III. Разобличаване на това как хората днес се отнасят към Божиите слова

Каква беше темата на историите, които току-що разказах? (За отношението към Бог и за това как можем да се подчиняваме на Божието слово и да се покоряваме на Бог, когато се случват неща.) Кое беше основното нещо, на което ви научиха тези две истории? (Да се подчиняваме и да се покоряваме, и да действаме според изискванията на Божието слово.) Важно е да се научим да се подчиняваме и да практикуваме подчинение на Божиите слова. Ти казваш, че си Божи последовател, че си сътворено същество, че си човешко същество в Божиите очи. В това, което изживяваш и проявяваш обаче, няма и следа от покорството или от практикуването, които идват, след като чуеш Божиите слова. И

така, не трябва ли да има въпросителни знаци след понятията „сътворено същество“, „някой, който следва Бог“ и „човешко същество в очите на Бог“, когато те се приложат спрямо теб? И предвид тези въпросителни знаци колко голяма е надеждата ти за спасение? Това е неизвестно, шансовете ти са малки и ти самият не смееш да кажеш. Преди това разказах две класически истории за това как да се подчиняваме на Божиите слова. Всеки, който е чел Библията и е следвал Бог в продължение на много години, вече е запознат с тези две истории. Но от четенето на тези истории никой не е извлякъл една от най-важните истини: да се подчиняваш на Божиите слова. Сега, след като чухме истории за това как да се подчиняваме на Божиите слова, нека да пристъпим към истории за хора, които не се подчиняват на Божиите слова. Щом се спомена за неподчиняване на Божиите слова, това трябва да са истории за днешните хора. Някои от нещата, които казвам, може да са неприятни за слушане и може да накърнят вашата гордост и самочувствие, и да покажат, че ви липсват почтеност и достойнство.

Аз казах на няколко души да засадят зеленчуци на един парцел земя. Това беше с цел да могат хората, които изпълняват дълга си, да имат органична храна и да не се налага да купуват неорганични зеленчуци, третирани с пестициди. Това беше нещо хубаво, нали? От една страна, всички живеят заедно като едно голямо семейство и могат да вярват в Бог заедно, като стоят настрана от тенденциите и борбите в обществото. Създаването на такава среда позволява на всички да се успокоят, за да изпълняват дълга си. Това е от по-тясна гледна точка. От по-обща гледна точка засаждането на зеленчуци, които да се консумират от изпълняващите дълга си, и участието в разпространението на Божието евангелие също е уместно. Когато казвам: „Засадете малко зеленчуци, за да ядат хората, които изпълняват дълга си наблизо“, тези думи не са ли съвсем лесни за разбиране? Когато казах на един конкретен човек да направи това, той разбра и засади някои често консумирани зеленчуци. Мисля, че засаждането на зеленчуци е нещо просто. Всички обикновени хора могат да го направят. Не е толкова трудно, колкото проповядването на евангелието или различните елементи от църковната работа. Затова не обърнах голямо внимание на това. След известно време отидох там и видях, че всички ядат зеленчуците, които сами са засадили, и чух, че понякога остават излишъци, които дават на кокошките. Казах: „Засадили сте толкова много зеленчуци и сте имали добра реколта. Изпращахте ли от нея на църквите? Хората в другите църкви успяха ли да ядат от зеленчуците, които засадихме?“. Някои хора казаха, че не знаят. Други казаха, че хората на други места си купуват собствени зеленчуци и не ядат от тези тук. Всеки каза нещо различно. Никой не го беше грижа за това. Щом самите те имаха зеленчуци за ядене, смятаха, че няма проблем. Не е ли това отвратително? Впоследствие казах на отговорника: „Напълно разумно е вие да ядете това, което отглеждате, но и другите хора трябва да ядат. Правилно ли е, че сте засадили толкова много и не можете да изядете всичко, докато на

други места все още трябва да си купуват зеленчуци? Не ти ли казах, че тези зеленчуци не се садят само за вас — трябва да ги изпращаш и на другите близки църкви?“. Мислите ли, че трябва да им повтарям какво да правят и да им давам изрични правила, що се отнася за такъв дребен въпрос? Трябваше ли да вдигам голям шум за това, да свиквам всички на събиране и да държа проповед? (Не.) И аз не мисля така. Възможно ли е на хората да им липсва тази малка частица внимание? Ако беше така, те не биха били хора. Затова отново казах на този човек: „Побързай и ги изпрати на другите църкви. Иди и го свърши“. „Добре“, каза той, „ще го погледна“. Това беше отношението му. След известно време отново отидох там и видях на полето голяма площ със зеленчуци от всякакъв вид, който можете да си представите. Попитах хората, които ги бяха засадили, дали реколтата е голяма. Те казаха, че има толкова много, че не могат да ги изядат всичките, а някои са се развалили. Попитах отново дали са изпратили на близките църкви. Те отговориха, че не знаят, че не са сигурни. Казаха го по доста неясен и нехаен начин. Беше ясно, че никой не е приел този въпрос сериозно. Щом имаха какво да ядат, не ги интересуваше никой друг. Отново отидох да търся отговорника. Попитах го дали са изпратили някакви зеленчуци. Той каза, че са изпратили. Попитах го как е минала доставката. Той каза, че са били доставени. В този момент струва ли ви се, че имаше проблем? Отношението на тези хора не беше правилно. Те нямаха отношение на преданост и отговорност, когато изпълняваха дълга си, което е отвратително — но това, което последва, беше още по-отвратително. По-късно попитах братята и сестрите в близките църкви дали са получили доставки на зеленчуци. „Изпратиха ги — отговориха те, — но бяха в по-лошо състояние от зеленчуците, които можеш да намериш хвърлени на земята на пазара. Нямаше друго освен гнили листа, смесени с пясък и пръст. Не ставаха за ядене“. Как ви кара да се чувствате това, което чувате? Има ли ярост в сърцето ви? Вбесени ли сте? (Да.) И ако всички вие сте вбесени, мислите ли, че Аз щях да съм ядосан? Те неохотно изпратиха зеленчуци, но свършиха лоша работа. И кой беше причината за това лошо представяне? На това място имаше един зъл човек, който спря изпращането им. Какво каза той, след като наредих зеленчуците да бъдат доставени? „Щом ти ми казваш да направя това, ще събера малко гнили листа и зеленчуци, които не искаме да ядем, и ще им ги изпратя. Това се брои за доставка, нали?“. Когато научих това, наредих този демоничен боклук да бъде изхвърлен. Къде се намираше той, че се осмеляваше да се държи като тиранин тук? Това е Божият дом. Не е обществото и не е свободен пазар. Ако избухваш и се държиш като тиранин, значи не си добре дошъл тук и не мога да те търпя под носа Си, затова побързай и се махай! Махай се колкото се може по-далеч от Мен, върни се там, откъдето си дошъл! Мислите ли, че беше правилно да постъпя така? (Да.) Защо? (На такъв тип човек твърде много му липсва човешка природа.) Тогава защо някои хора, на които им липсва човешка природа, не са били отпратени? Някои

хора нямат съвест или разум и не се стремят към истината, но не вършат зли неща, не смущават работата в църквата, не влияят на изпълнението на дълга на другите хора, нито влияят на църковния живот. Този тип човек трябва да бъде задържан засега, за да служи, но когато извърши зло и причини прекъсвания и смущения, тогава не е твърде късно да му се покаже вратата. И така, защо трябваше да изхвърля този боклук? Той искаше да се държи като тиранин и да командва в Божия дом. Той повлия на нормалния живот на братята и сестрите и засегна делото на Божия дом. Някои хора казаха, че е твърде егоистичен, твърде мързелив, че е изпълнявал дълга си нехайно. Така ли беше? Той искаше да се изправи срещу всички братя и сестри, срещу всички, които изпълняват дълг, и срещу Бог. Искаше да превземе Божия дом. Искаше да командва в Божия дом. Ако искаше да командва, тогава трябваше да направи нещо добро. Но той не направи нищо добро. Всичко, което правеше, вредеше на интересите на Божия дом и причиняваше вреда на Божиите избраници. Бихте ли могли да търпите такъв човек? (Не.) И ако никой от вас не би могъл, мислите ли, че Аз бих могъл? И днес има хора, които все още са недоволни от факта, че злият човек беше премахнат. Те не могат да го прозрат и все още Ми се противопоставят в мислите си. И днес има хора, които при споменаването на този човек все още не смятат, че съм се справил с този въпрос по подходящ начин, и които смятат, че Божият дом не е праведен. Що за банда е това? Знаете ли как този човек е брал китайското зеле, което е отглеждал? Обикновено се изскубва цялото стъбло, за да се яде, нали? Някой къса ли само листата? (Не.) Е, този странен тип не позволяваше на другите да изскубват цялото растение със стъблото. Казваше им просто да късат листата. За първи път се сблъсквах с подобно нещо. Защо мислите, че е вършил това? Защо не е позволявал на другите да изскубват цялото растение? Защото, ако изскубнат цялото растение, тогава полето ще се опразни и ще трябва да се прекопае и засади отново. За да си спести труда, той е искал от другите да късат листата. Когато им каза да правят това, никой не посмя да му се противопостави. Те бяха като негови роби — правеха всичко, което им казваше. Той командваше там. И така, мислите ли, че би било приемливо да не се отървем от него? (Не.) Да се позволи на такъв човек да остане, би било пагубно. Когато от време на време той проявява нещо добро, това е, защото то не засяга собствените му интереси. Вгледайте се внимателно във всичко, което той върши: няма нито едно нещо, което да не смущава и да не вреди на интересите на другите, няма нито едно нещо, което да не вреди на интересите на Божия дом. Този човек е роден демон, той се противопоставя на Бог и е антихрист. Може ли на такъв човек да му бъде позволено да остане в Божия дом? Заслужава ли той да изпълнява дълг? (Не.) И все пак някои хора се опитват да защитят такъв човек. Колко ли са объркани? Това не е ли отвратително? Опитваш се да покажеш, че имаш любов ли? Ако имаш любов, тогава му предоставяй ресурс. Ако имаш любов, остави го да ти навреди — но не му

позволявай да вреди на интересите на Божия дом! Ако имаш любов, тогава, когато бъде изчистен, иди с него — защо продължаваш да се мотаеш тук? Тези хора послушни и покорни ли са? (Не.) Те са родени като банда демони. Този човек не се подчиняваше на нищо, което казвах. Ако кажех на запад, той тръгваше на изток, а ако кажех на изток, той тръгваше на запад. Държеше да Ми се противопоставя във всичко. Защо му беше толкова трудно да Ми се подчини дори малко? Това, че му казах да изпрати зеленчуци на другите братя и сестри, означаваше ли, че ще бъде лишен от своя дял? Лишавах ли го от правото му да яде тези зеленчуци? (Не.) Тогава защо не ги изпрати? Не трябваше да ги носи сам, това нямаше да му коства никакви усилия. Но той не само че не даде на другите от хубавите зеленчуци, а им даде от гнилите. Колко лош трябва да е, за да направи това? Може ли да се счита за човек? Казах му да изпрати зеленчуци, а не боклук. Нещо толкова просто, толкова лесно, само въпрос на помръдване на ръцете, а той дори и това не можа да направи. Човек ли е това? Ако дори нещо такова не ти е по силите, как можеш да твърдиш, че се покоряваш на Бог? Ти тръгваш с рогата напред, отвръщаш на удара и въпреки това все още се опитваш да паразитираш на гърба на Божия дом. Възможно ли е това някога да се случи? Дори днес има такива, които не са забравили: „Ти някога нарани чувствата ни. Ти някога изгони няколко от нас, но ние не бяхме съгласни. Искахме те да останат, но ти не им даде шанс. Ти праведен бог ли си?“. Мислите ли, че демоните някога биха казали, че Бог е праведен? (Никога.) Устата им може да казва, че Бог е праведен, но когато Бог действа, това не им се нрави. Те не могат да се заставят да възхваляват Божията праведност. Това са демони и лицемери.

Какво показва дори един толкова дребен въпрос като доставянето на зеленчуци? Лесно ли е хората да се покоряват на Бог и да се подчиняват на Божиите слова? (Не.) Хората ядат храна, предоставена от Бог, живеят в къщи, предоставени от Бог, използват неща, предоставени от Бог, но когато Бог поиска от тях да споделят излишните си зеленчуци с другите, покорни ли са? Могат ли тези слова да се осъществят при тях? При хората могат. Те могат да бъдат осъществени. Но при демоните, сатаните и антихристите те никога няма да се осъществят. Този човек си помисли: „Ако изпратя тези зеленчуци, ще си спомни ли някой, че съм направил нещо добро? Ако другите ядат тези зеленчуци и кажат, че това е божията благодат, че бог е поискал да го направя, ако всички благодарят на бог, кой ще благодари на мен? Аз съм героят зад кулисите, аз бях този, който се труди усилено. Аз бях този, който засади зеленчуците. Ти трябва да ми благодариш. А ако не го направиш, ако не знаеш, че аз съм го направил, тогава сънуваш, ако си мислиш, че можеш да ядеш зеленчуците, които аз отгледах!“. Не си ли е помислил това? И не е ли това зло? Толкова е зло! Как е възможно един зъл човек да практикува истината и да се подчинява на Божиите слова? Този човек е роден демон и Сатана. Той се противопоставя на Бог, съпротивлява се на

истината и я презира. Той е неспособен да се подчинява на Божиите слова, така че има ли нужда да им се подчинява? Не. И така, как трябва да се разреши този въпрос? Изритваш го и намираш някого, който може да се подчинява, за да заеме мястото му. Това е, толкова е просто. Уместно ли е нещата да се разрешават по този начин? (Уместно е.) И Аз така мисля. Ако не си тръгне, ще създаде неприятности и ще навреди на всички останали. Някои хора казват: „Да не би Ти да си недоволен, защото той не се подчини на Твоите слова? Всичко, което е направил, е да не Ти се подчини — толкова сериозно ли е било това? Ти си го отпратил за нещо толкова дребно, но той всъщност не е направил нищо лошо. Просто е изпратил някакви гнили зеленчуци, а няколко пъти не е изпратил нищо и не Ти се е подчинил. Това е просто дребен въпрос, нали?“. Така ли е? (Не.) И така, как според вас Аз възприемам това? Той не можа да се подчини дори когато ставаше въпрос за нещо толкова дребно, но въпреки това се опита да възпрепятства нещата тук по неразумен начин. Това е Божият дом, тук нищо не му принадлежеше. Всеки стрък трева, всяко дърво, всяко хълмче, всеки воден басейн тук — той нямаше власт да контролира или да командва нито едно от тези неща. Опита се да командва, да възпрепятства нещата по неразумен начин. Какво беше той? Нищо негово нямаше да бъде взето или използвано, нито нещо, което му принадлежи, щеше да бъде изпратено. Всичко, което се искаше от него, беше да се помръдне и да изпълни отговорностите, които имаше, но той дори това не можа да направи. Тъй като не можа да направи това, Аз не го признах за вярващ и той трябваше да се махне от Божия дом, трябваше да бъде премахнат! Разумно ли беше да направя това? (Да.) Това са управленските закони на Божия дом. Ако се натъкна на такъв зъл човек, който върши зло, и не го изчистя, ако не изразя никакво отношение към него, тогава колко хора мислите, че ще понесат вреда? Няма ли това да хвърли Божия дом в безпорядък? И няма ли управленските закони на Божия дом да се превърнат в празни думи? И така, какво предвиждат управленските закони на Божия дом по отношение на тези антихристи и зли демони, които са непокорни, причиняват смущения, неразумно възпрепятстват нещата и се държат безсрамно? Да бъдат премахнати и отлъчени от Божия дом. Да бъдат изчистени от редиците на братята и сестрите. Те не се броят за членове на Божия дом. Какво мислите за това с тях да се постъпва по този начин? След като този тип хора бъдат изчистени, тогава цялата работа ще върви гладко. Демоните и сатаните се стремят да се възползват дори от нещо толкова дребно като яденето на зеленчуци. Дори с това се опитват да командват и да правят каквото си искат. Всичко, за което говорихме, е дреболия, но въпреки това то засяга най-елементарната от всички истини. Най-елементарната от истините е да се подчиняваш на Божиите слова. Какъв е нравът на онези, които дори това не могат да направят? Притежават ли те съвестта и разума на нормални хора? Ни най-малко. Това са хора, на които им липсва човешка природа.

Освен зеленчуци хората трябва да консумират и месо и яйца в ежедневието си. Затова казах на някои хора да отглеждат няколко кокошки и да ги хранят със зърно, зеленчуци и други подобни. Трябваше да бъдат свободно отглеждани. По този начин щяха да снасят по-добри яйца от тези, които се продават на пазарите. Самото пилешко месо също щеше да бъде органично. Най-малкото нямаше да има хормони в него и нямаше да бъде вредно за хората, когато го ядат. Кокошките можеше да не произвеждат голямо количество яйца или месо, но качеството щеше да е гарантирано. Разбирате ли какво имам предвид с това? (Да.) Тогава Ми кажете, колко информация се съдържа в това, което току-що казах? Първо, отглеждането на кокошки по този начин щеше да ни даде органични яйца за ядене. Независимо колко яйца щяхме да изядем, най-малкото нямаше да се налага да ядем яйца, които съдържат антибиотици. Това беше изискването за яйцата. Второ, изискването за месото беше да не съдържа хормони, така че хората да нямат никакви притеснения да го ядат. Бяха ли тези две изисквания прекалени? (Не.) Исканията, които отправих, не само че не бяха прекомерни, но бяха и практични, нали? (Да.) По-късно пилетата бяха купени и хранени. Когато започнаха да снасят, ядохме яйцата, но се усещаше лек вкус на антибиотици, подобно на яйцата, купени от супермаркета. Замислих се: дали не са им давали храна, която съдържа антибиотици? По-късно попитах хората, които се грижеха за кокошките, с каква храна са ги хранили, и те казаха, че са ги хранили с костно брашно. „Не е нужно да караме тези кокошки да снасят преждевременно. Хранете ги съгласно нормалните органични методи на свободното отглеждане. Оставете ги да снасят яйца нормално“, казах Аз. „Ние не ги отглеждаме, за да получим много яйца, а само за да може да ядем органични яйца. Това е всичко, което се изисква“. Какво имах предвид, когато казах това? Казах им да не хранят кокошките с нищо, което съдържа антибиотици, хормони и други подобни. Кокошките трябваше да получават различна храна от тази, която ядат кокошките на други места. На други места те порастват напълно само след три месеца, снасят яйца всеки ден и се използват като машини за снасяне на яйца до деня, в който бъдат заклани. Това дава ли добри яйца? И вкусно ли е месото? (Не.) Поисках кокошките да бъдат свободно отглеждани, да им се позволи да търсят храна навън, да ядат насекоми и плевели, а след това да бъдат хранени с малко зърнено-житни храни, зърна и други подобни. Въпреки че това щеше да означава по-малко яйца, качеството щеше да е по-добро. Щеше да е добре както за кокошките, така и за хората. Лесно ли беше да се постигне това, което поисках? (Да.) И лесно ли беше за разбиране? Имаше ли някаква трудност да се подчинят на това, което казах? (Било е лесно за разбиране. Това не е било трудно.) Не счетох, че има някаква трудност. Беше лесно. Не поставих никакви изисквания за броя на произведените яйца, а само за тяхното качество. Хората с нормален разум и с нормален начин на мислене щяха да разберат това веднага щом го чуят. Щяха да почувстват, че това е просто, че е

изпълнимо, и скоро след това щяха да го изпълнят. Това се нарича да си послушен. И така, това ли направиха хората, които отглеждаха кокошките? Способни ли бяха на това? Да си способен да направиш това, би означавало да притежаваш разума на нормалната човешка природа. Да не си способен да направиш това, би означавало, че има проблем. Скоро след като казах това, времето застудя. Според нормалните природни закони това щеше да накара кокошките да спрат да снасят. Но имаше нещо много показателно: когато стана по-студено, кокошките не снасяха по-малко яйца, а повече. Имаше яйца за ядене всеки ден, но жълтъците не бяха толкова жълти, колкото преди, а белтъците ставаха все по-твърди. Яйцата ставаха все по-малко вкусни. Какво ставаше? Казах: „Какво става тук? И без това на тези кокошки им е достатъчно трудно да преживеят зимата, какво правите, като се опитвате да ги карате да снасят яйца за хората сега? Това е малко жестоко!“. Когато отидох и попитах по-късно, открих, че кокошките все още получават храна, която е била закупена от друго място — храна, която гарантираше, че ще продължат да снасят, независимо дали е пролет, лято, есен или зима. „Обикновено кокошките не снасят през този сезон. Можем да минем и без яйца. Просто продължавайте да се грижите за тях. Напролет те отново ще започнат да снасят яйца и те ще бъдат с добро качество“, казах аз. „Не бъдете лакоми. Не съм искал от теб да ги караш постоянно да снасят яйца, нито да осигуряваш яйца през зимата. Щом не съм искал това от теб, защо продължи да им даваш тази храна, която купи? Забранено ти е да ги храниш отново с нея“. Ясно ли се изразих? Първо, не изисквах да има яйца за ядене на всяка цена, независимо от сезона. Второ, казах им да не дават на кокошките тази храна, да не ускоряват процеса на снасяне на яйца. Трудно ли беше да се постигне това малко искане? (Не.) Но резултатът беше, че след известно време отново ядох яйца, снесени от нашите кокошки. Казах си: „Колко объркана е тази група, как така не се подчиниха на това, което им казах?“. Кокошките все още снасяха яйца, така че определено не бяха сменили храната — ето какво ставаше.

Какво можете да разпознаете от случилото се с отглеждането на кокошките? (Че хората нито се покоряват, нито се подчиняват на Божиите слова.) Някои хора казаха: „Да се подчиняваш на божиите слова — това означава да следваш божията воля. Трябва да се подчиняваме, когато става въпрос за велики и възвишени въпроси, тези, които засягат божията воля, изпълнението на божието дело и неговото основно дело. Всичко, за което ти говориш, се отнася до дребни въпроси от ежедневието, което няма нищо общо със следването на божията воля — така че не е нужно да правим това, което казваш. Това, за което говориш, не е свързано с нашия дълг, нито с нашето покорство и подчинение на божиите слова, така че е оправдано да ти се противопоставим, да изберем дали да ти се подчиним, или не. Нещо повече, какво знаеш ти за нормалния човешки живот, за семейните дела? Ти не разбираш, така че нямаш право да говориш. Не ни бълвай глупости — не е

нужно да ти се подчиняваме за това“. Не е ли това, което си мислеха? А правилно ли беше да мислят така? (Не.) Къде беше грешката? (При следването на Божията воля не се прави разлика между важни и дребни въпроси. Щом са Божии слова, хората трябва да се подчиняват, трябва да се покоряват и да ги прилагат на практика.) Някои хора казаха: „Аз се подчинявам на божиите слова, които са истината. Не е нужно да се подчинявам на тези, които не са истината. Аз се покорявам само на истината. „Да следваш божия път“, означава да следваш онази част от словата от божията уста, които са истината, да им се подчиняваш и да им се покоряваш. Словата, които засягат живота на хората и които не са свързани с истината, могат да бъдат пренебрегнати“. Правилно ли е това разбиране? (Не.) И така, как гледате вие на истината и на Божиите слова? Не направиха ли те разграничение между Божиите слова и истината? И по този начин не превърнаха ли истината просто в нещо формално? Не счетоха ли истината за нещо много кухо? Божието сътворение на всички неща, формите и цветовете на листата на дърветата, формите и цветовете на цветята, съществуването и размножаването на всички неща — всичко това има ли нещо общо с истината? Има ли нещо общо със спасението на човека? Свързана ли е структурата на човешкото тяло с истината? Нито едно от тези неща не е свързано с истината, но всички те идват от Бог. Ако нито едно от тези неща не засяга истината, можеш ли да не признаеш тяхната правилност? Можеш ли да отречеш тяхната правилност? Можеш ли да унищожиш законите на Божието творение, както ти е угодно? (Не.) И така, какво трябва да бъде твоето отношение? Трябва да се придържаш към неговите закони. Когато има неща, които не разбираш, е правилно да се довериш на казаното от Божията уста. Не е нужно да ги изучаваш или да се опитваш да ги разбереш твърде дълбоко — трябва само да не нарушаваш законите им. Това означава да се довериш и да се покориш. Когато става въпрос за навиците, здравия разум и правилата на ежедневието и така нататък, които Бог изисква в ежедневния живот на хората, които не засягат спасението на човека, въпреки че може да не са на същото ниво или степен като истината, всички те са положителни неща. Всички положителни неща идват от Бог, така че хората трябва да ги приемат — тези слова са правилни. Освен това, след като са хора, какъв разум и каква съвест трябва да открият в тях? Номер едно е, че те трябва да се научат как да се подчиняват. На чии думи да се подчиняват? На думите на дяволите и на Сатана? На думите на хората? На думите на великите хора, на изключителните хора? На думите на антихристите? На нито едно от тези. Те трябва да се подчиняват на Божиите слова. Какви са принципите и конкретните практики на подчиняване на Божиите слова? Не е нужно да анализираш дали са правилни, или грешни, и не е нужно да питаш защо. Не е нужно да чакаш, докато ги разбереш, за да ги приложиш на практика. Вместо това трябва първо да слушаш, да изпълняваш, да прилагаш и да се придържаш, което трябва да бъде и първото ти отношение. Едва тогава ще

бъдеш сътворено същество, годно и достойно човешко същество. Ако дори тези най-елементарни критерии за това да си човек са извън твоите възможности и Бог не признава, че си човек, можеш ли тогава да дойдеш пред Него? Достоен ли си да чуеш Божиите слова? Достоен ли си да чуеш истината? Достоен ли си за спасение? Ти не си пригоден за нито едно от тези неща.

Дали хората, за които току-що говорих, които се занимаваха с кокошките и яйцата, се подчиниха и покориха? (Не.) За какво счетоха те Божиите слова? За бриз, който духа покрай ушите им, а в главите си имаха определен възглед: „Ти си говори каквото искаш, а аз ще си правя каквото си знам. Не ме интересуват твоите изисквания! Достатъчно е, че ти осигурявам яйца за ядене — на кого му пука какви яйца ядеш. Искаш да ядеш органични яйца? Няма начин. Мечтай си! Ти ме помоли да гледам кокошки и ето как ги гледам, но ти добавяш и свои собствени изисквания — имаш ли право на глас по този въпрос?“. Това хора, които се подчиняват и покоряват, ли са? (Не.) Какво се опитват да направят? Опитват се да се бунтуват! Божият дом е мястото, където Бог говори и работи, и мястото, където властва истината — ако, когато Бог им каза нещо в лицето, тези хора не се подчиниха, не се покориха, могат ли те да практикуват Божието слово зад гърба Му? Това е дори още по-малко вероятно! От невероятно до още по-малко вероятно: предвид тези две неща, дали Бог е техният Бог? (Не.) И така, кой е техният бог? (Те самите.) Точно така — те се отнасят към себе си като към бог, вярват в себе си. В такъв случай за какво се мотаят още тук? Щом самите те са си бог, защо развяват знамето на вярата в Бог? Не е ли това мамене на другите хора? Не мамят ли самите себе си? Ако такова е отношението на тези хора към Бог, способни ли са те да се подчиняват? (Категорично не.) Дори за нещо толкова незначително те не могат да се подчинят на Божиите слова или да се покорят на Бог, Божиите слова не им въздействат, те не ги приемат и не могат да им се покорят. Могат ли такива хора да бъдат спасени? (Не.) И така, колко далече са те от спасението? Твърде далече, дори не са близо! Вътрешно Бог желае ли да спаси онези, които не се подчиняват на словата Му, които се изправят срещу Него? Определено не. Дори хората, ако преценяват това въз основа на собствените си мисли, не биха били готови да го направят. Ако дяволи и сатани като тези застанат срещу теб, за да ти се противопоставят във всяко едно отношение, ще ги спасиш ли? Невъзможно. Никой не иска да спасява такива хора. Никой не иска да се сприятелява с такива хора. По въпроса с отглеждането на кокошките — нещо толкова незначително — природата на хората беше разобличена. По отношение на нещо толкова незначително хората не бяха способни да се подчинят на казаното от Мен. Не е ли това сериозен проблем?

Сега нека поговорим за един въпрос, свързан с овцете. Разбира се, той все пак е свързан и с хората. Пролетта беше дошла. Времето беше топло и цветята цъфтяха. Зеленината избуяваше, тревата беше зелена. Всичко започваше да

излъчва живот. Овцете бяха яли сено цяла зима и вече не искаха да го ядат, затова с нетърпение очакваха тревата да се раззелени, за да могат да ядат свежа трева. Случи се така, че това беше и времето, когато овцете раждаха агнета, което означаваше, че за тях беше още по-необходимо да ядат зелена трева. Колкото по-качествена беше тревата и колкото повече беше тя, толкова повече мляко щяха да произвеждат и толкова по-бързо щяха да растат агнетата. Хората също щяха да се радват да видят това, то беше нещо, което се очакваше с нетърпение: хубаво тлъсто агне за ядене до настъпването на есента. И с оглед на това, че хората имаха какво да очакват, не трябваше ли да измислят начини да дадат на агнетата повече хубава трева за ядене, да ги охранят, така че да са силни и тлъсти? Не трябваше ли да се замислят: „Тревата на полето в момента не е хубава. Агнетата ще растат бавно, ако я ядат. Къде има хубава трева?“. Не трябваше ли да положат малко усилия за това? Но кой знае какво си е мислел човекът, който се грижеше за овцете. Един ден отидох да видя овцете. Видях, че агънцата са добре и подскачаха при вида на хората, като поставяха предните си крака на подбедриците на хората, за да се изправят, понеже искаха да говорят с тях. Някои от агнетата имаха рога, затова хванах малките им рогца и си поиграх с тях. Тези агнета бяха живи, но бяха много слаби и кльощави. Помислих си за това, че агнетата са меки и вълната им не е гъста, но въпреки това са топли, и си помислих колко по-добре би било, ако бяха малко по-охранени. Като си мислех за това, попитах човека, който отглеждаше овцете: „Тази трева с лошо качество ли е? Няма ли достатъчно на полето, за да ядат овцете? Трябва ли земята да се прекопае и да се засади нова трева, за да имат достатъчно за ядене?“. Той каза: „Няма достатъчно зелена трева за ядене. В момента овцете все още ядат сено“. Като чух това, казах: „Не знаеш ли кой сезон е? Защо все още ги караш да ядат сено? Овцете са родили агнета, трябва да ядат хубава зелена трева. Защо все още ги карате да ядат сено? Замисляли ли сте се да разрешите този проблем?“. Той изтъкна куп оправдания. Когато му казах да прекопае полето, той каза, че не може — ако го направел, овцете нямало да имат какво да ядат сега. Какво мислите, след като чухте всичко това? Чувствате ли някакво бреме? (Бих измислил начини да намеря добро пасище или да окося трева от друго място.) Това е един от начините да се разреши проблемът. Трябва да измислиш решение. Недей просто да си пълниш корема и да забравяш за всичко останало — овцете също трябва да се нахранят до насита. След това казах на няколко други души: „Може ли това поле да се прекопае? Дори да го засадите през есента, овцете ще могат да ядат зелена трева догодина. Нещо повече, на други места има две пасища, не може ли овцете да бъдат водени там всеки ден, за да ядат свежа трева? Ако двете пасища се редуват, няма ли овцете да могат да ядат свежа трева?“. Лесно ли беше за изпълнение това, което казах? (Да.) Някои хора казаха: „По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Винаги казваш, че нещата са лесни за правене — как така е толкова лесно? Има толкова

много овце и когато тичат наоколо, изобщо не е лесно да се пасат“. Дори пасенето на овцете беше толкова тежко за тях, имаха толкова много оправдания и трудности, но накрая се съгласиха. Няколко дни по-късно отидох да погледна отново. Тревата беше пораснала толкова, че беше почти до кръста. Чудех се как е могла да стане толкова висока, след като овцете ядяха от нея. След като зададох няколко въпроса, разбрах: овцете изобщо не бяха извеждани да пасат тук. Хората имаха и извинение: „На това пасище няма навес, на овцете им ставаше твърде горещо“. Аз казах: „Защо просто не им построите навес? Има само няколко овце. Какво се предполага, че трябва да правите тук? Не трябва ли да се занимавате с тези прости въпроси?“. Те отговориха: „Не можем да намерим кой да го построи“. Аз казах: „Има хора, които да вършат други неща, защо няма кой да свърши това? Ти търсил ли си някого? Теб те интересува само да ядеш месото на овцете, а не да ги отглеждаш. Как може да си толкова егоистичен? Искаш да ядеш агнешко, но не им позволяваш да ядат зелена трева — как може да си толкова неморален!“. След като бяха принудени, навесът беше построен и овцете започнаха да ядат зелена трева. Лесно ли беше да ядат малко прясна трева? Нещо толкова просто беше толкова трудно за изпълнение от тези хора. На всяка крачка те си измисляха извинения. Когато имаха извинение, когато имаше някакви трудности, те се отказваха и чакаха Аз да дойда и да разреша проблема. Винаги трябваше да следя какво се случва, винаги трябваше да ги държа под око, винаги трябваше да им оказвам натиск — не можех да не им оказвам натиск. Защо трябва Аз да се тревожа за нещо толкова незначително като храненето на овцете? Аз подготвям всичко за вас, защо тогава е необходимо толкова много усилие, за да ви накарам да се подчините на няколко Мои слова? Нима искам да се изкачиш на планина от ножове или да плуваш в море от огън? Или това е твърде трудно за изпълнение? Нима това не е твоя отговорност? Всичко това е по силите ти, то е в рамките на твоите способности. Не е кой знае какво изискване. Как така не си способен да го постигнеш? В какво се състои проблемът? Нима поисках от теб да строиш ковчег? (Не.) И така, колко голяма е разликата между това, което поисках да направиш, и построяването на ковчег? Огромна е. Задачата, която поисках от теб да изпълниш, щеше да отнеме само ден-два. Щеше да е достатъчно само да се кажат няколко думи. Беше постижимо. Строежът на ковчега беше огромно начинание, начинание за 100 години. Смея да твърдя, че ако вие бяхте родени в същата епоха като Ной, нито един от вас нямаше да е способен да се подчини на Божиите слова. Когато Ной се подчини на Божиите слова, когато строеше ковчега малко по малко, както беше заповядал Бог, вие щяхте да сте хората, които стоят отстрани, пречат на Ной, закачат го, подиграват му се и му се присмиват. Вие сте точно такъв тип хора. Напълно сте лишени от отношението на подчинение и покорство. Напротив, ти изискваш от Бог да ти окаже особена благодат и особено да те благослови и просветли. Как може да сте толкова безсрамни? Какво ще кажете, кое от нещата,

за които току-що говорих, е Моя отговорност? Кое трябва да направя Аз? (Нито едно от тях.) Всички тези неща са човешки въпроси. Те не са Моя работа. Би трябвало да мога да ви оставя на мира. Защо тогава трябва да се намесвам? Не го правя, защото е Мое задължение, а за ваше добро. Никой от вас не е загрижен за това, никой от вас не е поел тази отговорност, никой от вас няма тези добри намерения — затова Аз трябва да положа повече усилия за това. Всичко, което е необходимо, е вие да се подчинявате и да сътрудничите, много е просто — но вие дори това не можете да направите. Изобщо хора ли сте?

Имаше и друг, по-сериозен инцидент. Имаше едно място, където се строеше сграда. Сградата беше доста висока и заемаше доста голяма площ. Вътре бяха поставени сравнително голям брой мебели и за да е удобно да се преместват, щеше да е необходима поне двойна врата, която трябваше да е висока поне 2,44 метра. Нормалните хора биха се сетили за всичко това. Но някой настояваше да се монтира единична врата с височина 1,83 метра. Той пренебрегна предложенията на всички останали, независимо от кого идваха. Объркан ли беше този човек? Той беше отявлен негодник. По-късно, когато един човек Ми разказа за това, Аз казах на този човек: „Трябва да монтираш двойна врата и тя трябва да е по-висока“. Той неохотно се съгласи. Е, привидно се съгласи, но какво каза тайно? „Какъв е смисълът да е толкова висока? Какво лошо има да е по-ниска?“. По-късно отидох да погледна отново. Беше добавена само още една врата, но височината беше същата. И защо височината беше същата? Невъзможно ли беше да се направи по-висока врата? Или вратата щеше да опре в тавана? Какъв беше проблемът? Проблемът беше, че той не искаше да се подчини. Това, което всъщност си мислеше, беше: „От теб ли зависи? Аз съм шефът тук, аз командвам. Другите правят каквото аз кажа, а не обратното. Какво знаеш ти? Разбираш ли от строителство?“. Това, че не разбирам от строителство, означава ли, че не мога да видя как изглеждат размерите? С толкова ниска врата в толкова висока сграда, когато човек, висок над метър и деветдесет, мине през нея, ако не се наведе, ще си удари главата в рамката. Що за врата беше това? Нямаше нужда да разбирам от строителство — кажете Ми, разумно ли беше Моето мнение по въпроса? Практично ли беше? Но такава практичност беше непонятна за този човек. Всичко, което знаеше, бе да спазва правилата, като казваше: „В нашия край всички врати са такива. Защо да е трябвало да я направя толкова висока, колкото каза ти? Ти ме помоли да го направя и ето как го направих. Ако нямаш нужда от мен, забрави! Това е начинът, по който правя нещата, и няма да ти се подчиня!“. Що за човек беше това? Смятате ли, че той все още може да бъде използван от Божия дом? (Не.) И така, какво трябва да се направи, след като не може да бъде използван? Макар че такива хора полагат някакво символично усилие в Божия дом и не биват изритвани веднага, и макар че братята и сестрите са способни да ги търпят, а и Аз съм способен да ги търпя, що се отнася до тяхната човешка природа — да

забравим дали разбират истината, или не — щом работят и живеят в среда като Божия дом, вероятно ли е да се задържат? (Не.) Трябва ли да ги изритаме? (Не.) Вероятно ли е те да се задържат в църквата за дълго? (Не.) Защо не? Да оставим настрана дали могат да разберат какво им се казва. С нрава, който имат, след като положат някакво символично усилие, те започват да се държат надменно и да се опитват да командват. Може ли това да мине в Божия дом? Те са нищо, но въпреки това си мислят, че са доста добри, че са стълб и опора в Божия дом, където безразсъдно злосторничат и се опитват да командват. Те със сигурност ще се сблъскат с проблеми и няма да останат дълго. Такива хора, дори Божият дом да не ги изрита, след като останат известно време, ще забележат, че в Божия дом хората винаги говорят за истината, за принципите. Те не се интересуват от това, техният начин на действие тук е безполезен. Където и да отидат и каквото и да правят, те не са способни да си сътрудничат с другите и винаги искат да командват. Но това не работи и те се оказват ограничени във всяко едно отношение. С течение на времето повечето братя и сестри започват да разбират истината и принципите. Докато тези хора се опитват да правят каквото си искат, да бъдат началници и да командват, и не действат според принципите, много хора отправят презрителни погледи към тях — способни ли са те да понесат това? Когато дойде това време, те ще усетят, че не съответстват на тези хора, че те изначално не се вписват тук, че са на грешното място: „Как така случайно се озовах в божия дом? Мисленето ми беше твърде опростенческо. Мислех, че ако положа малко усилия, ще мога да избегна бедствието и ще бъда благословен. Никога не ми е хрумвало, че това няма да се случи!“. Те по същество не принадлежат на Божия дом. След като останат известно време, губят интерес, стават безразлични и няма нужда да бъдат изритвани — те се измъкват сами.

Някои хора казват: „Нима няма нещо, в което Ти да не си пъхаш носа? Месиш се навсякъде, нали? Ти просто утвърждаваш престижа Си, заявяваш присъствието Си и даваш на хората да разберат за всесилието Ти, като се месиш в чуждите работи, нали?“. Кажете Ми, щеше ли да е добре, ако не се грижех за тези неща? В действителност не искам да се грижа за тези неща, те са отговорност на водачите и работниците, но ако не го правех, щеше да има неприятности и бъдещата работа щеше да бъде засегната. Щеше ли да Ми се налага да се замесвам в такива въпроси, ако вие бяхте способни да ги решавате, ако правехте това, което исках от вас? Ако Аз не се занимавах с вас, вие нямаше да изживеете никакво човешко подобие, нито щяхте да живеете добре. Нямаше да сте способни да направите нищо сами. И въпреки това пак не Ми се подчинявате. Ще ви говоря за нещо изключително просто: невероятно незначителния въпрос за хигиената и грижата за средата, в която живеете. Как действате по отношение на този въпрос? Ако отида някъде и не ви уведомя предварително, ще бъде изключително неподредено и ще трябва да почистите веднага, което ще ви накара да се чувствате притеснени и

неспокойни. Ако ви бях казал предварително, че идвам, тогава положението нямаше да е толкова лошо — но мислите ли, че не знам какво се случва зад кулисите? Всичко това са незначителни въпроси, едни от най-простите и най-основните аспекти на нормалната човешка природа. Но вие сте толкова мързеливи. Наистина ли сте способни да изпълнявате добре дълга си? Останах на някои места в континентален Китай в продължение на десет години, като учех хората там да сгъват юргани и да ги сушат на слънце, да чистят домовете си и да палят печки в тях. Но след десет години преподаване не успях да ги науча. Дали защото съм неспособен да преподавам? Не, тези хора са просто твърде мерзки. По-късно спрях да преподавам. Когато отидех някъде и попаднех на несгънат юрган, просто се обръщах и си тръгвах. Това място е прекалено скверно; прилошава Ми само като го гледам. Още от пръв поглед си личи, че това е място, където живеят зверове, не по-различно от кочина или кучешка колиба. Хората там са толкова немарливи — имат ли все още човешка природа? Споменатите по-горе дребни проблеми очевидно са неща, които могат да се променят, тогава защо те не могат да ги променят? Могат ли хора като тези, с такива заложби, да разберат истината? Могат ли да достигнат нивото да следват Божията воля и Божия път? За тях това е изключено. Сега ще ви кажа направо: заложбите ви са твърде лоши — вие дори не можете да се доближите до истината. Каква е основната мисъл, която излагам днес? Да се подчинявате на Божиите слова, е много важно и вие не трябва да го пренебрегвате. Да се подчиняваш на Божиите слова, не означава, че трябва да ги анализираш, изучаваш, обсъждаш или изследваш, или че трябва да проучваш причините зад тях и да се опитваш да разбереш защо е така. Вместо това трябва да прилагаш словата Му и да ги изпълняваш. Когато Бог ти говори, когато ти заповядва да изпълниш задача или ти поверява нещо, това, което Бог иска да види след това, е твоето действие и как го прилагаш стъпка по стъпка. Бог не се интересува дали разбираш този въпрос, или не, нито Го е грижа дали в сърцето си си любопитен за това, или имаш някакви съмнения по въпроса. Това, което Бог гледа, е дали го вършиш, дали имаш отношение на подчинение и покорство.

Случайно разговарях с някои хора за костюмите за представленията. Основният принцип беше цветът и стилът на костюмите да бъдат прилични, внушаващи респект, изискани и елегантни. Не трябваше да изглеждат като странни облекла. Освен това нямаше нужда да се харчат твърде много пари. Не беше необходимо да са от определен дизайнер, а още по-малко имаше нужда да се ходи в луксозни маркови магазини, за да се купуват. Моето мнение беше, че костюмите трябва да правят изпълнителите да изглеждат елегантни, прилични и внушаващи респект, че трябва да са представителни. Нямаше ограничения за цветовете, освен да се избягва всичко, което изглежда твърде скучно или тъмно на сцената. Повечето други цветове бяха подходящи: червено, оранжево, жълто, зелено, синьо, индиго, виолетово — нямаше правила за това. Защо този принцип?

Божието творение съдържа всички цветове. Цветята се появяват в различни цветове, както и дърветата, растенията и птиците. Затова не трябва да имаме никакви представи или правила за цветовете. След като казах това, се страхувах, че те няма да разберат. Попитах ги отново и се успокоих едва когато всички онези, които Ме чуха, казаха, че са разбрали. Оставаше им да изпълнят задачата според принципа, за който бях говорил. Прост въпрос ли беше това? Нещо голямо ли беше? По-голямо или по-малко начинание беше от построяването на ковчег? (По-малко.) В сравнение с принасянето на Исаак от Авраам по-трудно ли беше? (Не.) Нямаше абсолютно никаква трудност и беше просто — въпрос на облекло. Хората са в досег с облеклото от момента на раждането си. Това не беше труден въпрос. Нещата станаха още по-лесни за изпълнение от хората, когато определих даден принцип. Ключовото беше дали ще се подчинят и дали са готови да го направят. След известно време, когато бяха продуцирани няколко представления и филми, видях, че всички костюми на главните герои бяха сини. Замислих се: „Има ли проблем с умовете на хората, които продуцират тези представления? Бях много ясен в това, което казах. Не съм въвеждал правило костюмите да са сини и че всеки, който не носи синьо, няма да бъде допуснат на сцената. Какво не е наред с тези хора? Какво ги подтикваше и владееше? Дали тенденциите във външния свят са се променили и хората вече носят само синьо? Не. Външният свят няма правила за цветове и стилове, хората носят всякакви цветове. Затова е странно, че такава ситуация се случва в нашата църква. Кой прави окончателната преценка на костюмите? Кой контролира този въпрос? Има ли някой, който дърпа конците?“. Наистина имаше един човек, който дърпаше конците. В резултат на това, независимо от стила, всички костюми без изключение бяха сини. Казаното от Мен нямаше никакво значение. Те вече бяха определили, че всички дрехи трябва да са сини — хората нямаше да носят нищо друго освен синьо. Синьото представляваше духовност и святост. То беше запазеният цвят на Божия дом. Ако костюмите им не бяха сини, тогава нямаше да позволят представлението да се играе и нямаше да се осмелят да го направят. Казах, че с тези хора е свършено. Това беше толкова просто нещо, обясних всяка точка много ясно и се уверих, че са разбрали, след като го направих. Едва след като всички се съгласихме, приключих темата. И какъв беше крайният резултат? Това, което казах, беше на вятъра. Никой не го счете за важно. Те все още действаха и практикуваха, както си искаха. Никой не изпълни това, което казах, никой не го осъществи. Какво всъщност имаха предвид, когато казаха, че са разбрали? Тези хора просто Ми угаждаха. Те клюкарстваха по цял ден като уличните клюкарки. По същия начин говореха и с Мен и такова беше отношението им. Затова в сърцето Си имах чувството: отношението, което тези хора имаха към Христос, беше тяхното отношение към Бог и то беше много притеснително отношение, опасен знак, лош сигнал. Искате ли да знаете какво сигнализира то? Трябва да знаете. Трябва да

ви кажа това и трябва да слушате внимателно: ако се съди по това, което се проявява у вас, по вашето отношение към Божиите слова, много от вас ще бъдат потопени в бедствие. Някои от вас ще бъдат потопени в бедствие, за да бъдат наказани, а някои — за да бъдат облагородени, и бедствието не може да бъде избегнато. Онези, които бъдат наказани, веднага ще умрат, ще погинат. Обаче за онези, които бъдат облагородени в бедствието, ако то ги направи способни да се подчиняват и покоряват, и да останат непоколебими, и те придобият свидетелство, тогава най-трудното изпитание ще е приключило. В противен случай за тях няма надежда в бъдеще, те ще бъдат в опасност и няма да имат повече шансове. Чувате ли Ме ясно? (Да.) Това изглежда ли ви като нещо добро за вас? С една дума, за Мен то не предвещава нищо добро. Считам, че е лош знак. Казах ви фактите. Изборът, който ще направите, зависи от вас. Повече няма да говоря по този въпрос, нито ще се повтарям, нито ще го повдигам отново.

Темата, за която разговарях днес, е как да се отнасяте към Божиите слова. Да се подчиняваш и да се покоряваш на Божиите слова, е много важно. Много е важно да си способен да ги изпълняваш, прилагаш и практикуваш. Някои хора казват: „Дори и днес все още не знаем как точно да се отнасяме към Христос“. Как да се отнасяш към Христос е нещо много просто: твоето отношение към Христос е твоето отношение към Бог. В Божиите очи твоето отношение към Бог е твоето отношение към Христос. Разбира се, отношението, което имаш към Христос, е отношението, което имаш към Бог на небето. Твоето отношение към Христос е най-реалното от всичко — то може да се види и точно това Бог проучва внимателно. Хората искат да разберат как да се отнасяме към Бог по начина, по който Бог желае, и това е просто. Има три точки: първата е да бъдеш искрен; втората е уважение, да се научиш как да уважаваш Христос; а третата — и това е най-важната точка — е да се подчиняваш на словата Му. Да се подчиняваш на словата Му: това означава ли да слушаш с ушите си, или с нещо друго? (Със сърцата си.) Имаш ли сърце? Ако имаш сърце, тогава слушай с него. Само ако слушаш със сърцето си, ще разбереш и ще си способен да приложиш на практика това, което чуеш. Всяка от тези три точки е много проста. Буквалното им значение би трябвало да е лесно за разбиране и, логично погледнато, те би трябвало да са лесни за изпълнение — но как ги изпълнявате и дали сте способни, зависи от вас. Няма да обяснявам повече. Някои хора казват: „Ти си просто обикновен човек. Защо трябва да сме искрени с теб? Защо трябва да те уважаваме? Защо трябва да се подчиняваме на твоите слова?“. Аз имам Своите причини. И те са три. Слушайте внимателно и вижте дали това, което казвам, има смисъл. Ако има, трябва да го приемете; ако смяташ, че няма, не е нужно да го приемаш и можеш да потърсиш друг път. Причина номер едно е, че откакто прие този етап от Божието дело, ти ядеш, пиеш, наслаждаваш се и четеш с молитва всяко слово, което съм казал. Номер две е, че ти самият признаваш, че си последовател на Всемогъщия

Бог, че си един от Неговите вярващи. Може ли тогава да се каже, че признаваш, че си последовател на обикновената плът, в която Бог е въплътен? Може. Накратко, номер две е, че ти признаваш, че си последовател на Всемогъщия Бог. Причина номер три е най-важната от всички: сред цялото човечество само Аз гледам на вас като на хора. Важна ли е тази точка? (Да.) Коя от тези три точки не сте способни да приемете? Какво ще кажете, има ли някоя от тези точки, за които току-що говорих, която да е невярна, необективна, несъответстваща на фактите? (Не.) И така, общо има шест точки. Няма да навлизам в подробности за всяка от тях. Разсъждавайте сами върху тях. Вече говорих надълго и нашироко по тези теми, така че би трябвало да сте способни да разберете.

4 юли 2020 г.

ТРЕТИ ЕКСКУРС

КАК НОЙ И АВРААМ СЕ ПОДЧИНИХА НА БОЖИИТЕ СЛОВА И МУ СЕ ПОКОРИХА (ВТОРА ЧАСТ)

На последното събиране разговаряхме за десетата точка от различните проявления на антихристите: „Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом“. За какви подробности разговаряхме по-конкретно? (Бог основно разговаряше за това как да се отнасяме към Божието слово.) Това свързано ли е с десета точка? (Да. Защото в точката „те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом“ един от начините на поведение на антихристите е, че те само слушат това, което Христос казва, но нито му се подчиняват, нито му се покоряват. Те не се подчиняват на Божиите слова и не практикуват според Божиите слова. На последното събиране Бог разговаряше за това как да се отнасяме към Божието слово, как да се подчиняваме на Божието слово и след това как да прилагаме и изпълняваме Божието слово.) Всичко това е разбрано, нали? По време на предишното ни събиране разказах две истории: едната беше историята на Ной, а другата — на Авраам. Това са две класически истории от Библията. Много хора знаят за тези истории и ги разбират, но след като са ги разбрали, много малко хора знаят как да се отнасят към Божиите слова и изисквания. И така, каква беше основната цел на нашето общение за тези две истории? Целта беше да накара хората да узнаят как, като хора и като сътворени същества, трябва да се отнасят към Божиите слова и изисквания — и да узнаят позицията, която едно сътворено същество трябва да заеме, и отношението, което трябва да има, когато е изправено пред Божиите изисквания и когато слуша Божиите слова. Това са основните неща. Това е истината, която хората трябваше да узнаят и да разберат, когато разговаряхме за тези две истории последния път. И така, след като разговаряхме за тези две истории, ясно ли ви е сега как да се покорявате на Христос и да се подчинявате на Неговите слова, какво отношение трябва да имат хората и каква трябва да бъде тяхната гледна точка и позиция спрямо Христос и спрямо изречените от Христос слова, както и как хората трябва да се отнасят към словата и изискванията, които идват от Бог, и какви истини трябва да бъдат разбрани в тази връзка? (Номер едно е да бъдем искрени с Христос, номер две е да се научим да уважаваме Христос и номер три е да се подчиняваме на Неговите слова, да слушаме Божиите слова със сърцата си.) Вие помните правилата. Ако не бях говорил за тези правила, щяхте ли да можете да ги извлечете от двете истории, които разказах? (Единственото, което можем да заключим, е, че трябва да се подчиняваме на всичко, което Бог казва.) Всичко, което можете да извлечете,

са прости, догматични и теоретични начини на действие; вие все още не сте способни да разберете или да познаете в това истините, които хората трябва да търсят и да разберат. И така, нека да разговаряме подробно за историите на Ной и Авраам.

I. Отношението на Ной към Божиите слова

Нека първо да поговорим за историята на Ной. На последното събиране разгледахме в общи линии причините и последиците от историята на Ной. Защо не бяхме по-конкретни? Защото повечето хора вече знаят причините, последиците и конкретните подробности на тази история. Ако има подробности, които не са ви съвсем ясни, можете да ги намерите в Библията. Това, за което разговаряме, не са конкретните подробности от тази история, а как Ной, главният герой на историята, се е отнесъл към Божиите слова, кои аспекти на истината хората трябва да разберат от това, какво е било отношението на Бог, какво е мислил Той и каква е била оценката Му за Ной, след като е видял всяко негово действие. Това са подробностите, за които трябва да разговаряме. Отношението на Бог към Ной и оценката Му за това, което Ной е направил, са достатъчни, за да ни кажат какво точно ниво изисква Бог от човешкия род, от онези, които Го следват, от онези, които Той спасява. Има ли истина, която трябва да се търси в това? Там, където има истина, която трябва да се търси, си струва да се разнищва, да се обмисля и за която да се разговаря подробно. Няма да разглеждаме отново конкретните подробности от историята на Ной. Това, за което ще разговаряме днес, е истината, която трябва да се търси в различните отношения на Ной към Бог, както и изискванията и намеренията на Бог, които хората трябва да разберат от Божията оценка за Ной.

Ной беше обикновен член на човешкия род, който се покланяше на Бог и Го следваше. Когато Божиите слова достигнаха до него, отношението му не беше да действа бавно, да протака или да се размотава. Вместо това той слушаше Божиите слова с голяма сериозност, слушаше всяко слово на Бог с голяма грижа и внимание, като добросъвестно слушаше и се опитваше да запомни всичко, което Бог му заповяда, без да смее да бъде и най-малко небрежен. В отношението му към Бог и към Божиите слова имаше богобоязливо сърце, което показваше, че Бог има място в сърцето му и че той е покорен на Бог. Той слушаше внимателно какво казва Бог, съдържанието на Божиите слова, какво Бог поиска от него да направи. Той слушаше внимателно — не анализираше, а приемаше. В сърцето му нямаше отказ, антипатия или нетърпение. Вместо това той мирно, внимателно и съсредоточено отбелязваше в сърцето си всяко слово и всяко нещо, в което Бог поставяше изисквания към него. След като Бог му даде всяко едно наставление, Ной записа подробно и по свой собствен начин всичко, което Бог му беше казал и поверил. След това остави настрана собствения си труд, скъса с рутината и

плановете на стария си живот и започна да се подготвя за всичко, което Бог му беше поверил да направи, и за всички запаси, необходими за ковчега, който Бог беше поискал от него да построи. Той не смееше да пренебрегне нито едно от Божиите слова, нито нещо от това, което Бог поиска, нито някоя подробност от това, което се изискваше от него в Божиите слова. По свой собствен начин той записа основните точки и подробности за всичко, което Бог поиска и му повери, след което ги обмисляше и разсъждаваше върху тях отново и отново. След това Ной тръгна да търси всички материали, които Бог беше поискал от него да подготви. Естествено, след всяко напътствие, което Бог му даде, той по свой собствен начин направи подробни планове и подредби за всичко, което Бог му беше поверил и наредил да направи — след което, стъпка по стъпка, той приложи и изпълни своите планове и подредби, както и всяка подробност и отделна стъпка от това, което Бог поиска. По време на целия процес всичко, което Ной направи, било то голямо или малко, забележително или не в очите на човека, беше това, за което беше наставляван от Бог, и беше това, което беше изречено и изисквано от Бог. От всичко, което се прояви у Ной, след като той прие Божието поръчение, е видно, че отношението му към Божиите слова не беше просто да слуша и нищо повече — още по-малко беше така, че след като чу тези слова, Ной избра време, когато беше в добро настроение, когато средата беше подходяща или когато моментът беше благоприятен, за да извърши това. Вместо това той остави настрана целия си труд, скъса с рутината на живота си и превърна построяването на ковчега, което Бог беше наредил, в най-големия приоритет в ежедневния си живот и съществуването си от този момент нататък и го приложи съответно. Отношението му към Божието поръчение и Божиите слова не беше на лекомислие, нехайство или каприз, още по-малко беше на отхвърляне. Вместо това той слушаше внимателно Божиите слова и влагаше сърцето си в това да ги запомни и да разсъждава върху тях. Отношението му към Божиите слова беше на приемане и покорство. За Бог само това е отношението, което Той изисква едно истинско сътворено същество да има към Неговите слова. В това отношение нямаше съпротива, нямаше нехайство, нямаше своеволие или безразсъдство, нито беше примесено с човешка воля. То беше, изцяло и напълно, отношението, което едно сътворено човешко същество трябва да има.

След като прие Божието поръчение, Ной започна да планира как да създаде ковчега, който Бог му беше поверил. Той потърси различни материали, както и хората и инструментите, необходими за построяването на ковчега. Естествено, това включваше много неща. Не беше толкова лесно и просто, колкото се предполага от текста. В онази прединдустриална епоха, епоха, в която всичко се правеше на ръка, чрез физически труд, не е трудно да си представим колко трудно е било да се построи такъв ковчег, такъв гигант, за да се изпълни задачата за построяването на ковчег, поверена от Бог. Разбира се, начинът, по който Ной

планира, подготви, проектира и намери различни неща като материали и инструменти, не беше прост въпрос и Ной може би никога не е виждал толкова огромна лодка. След като прие това поръчение, като четеше между редовете на Божиите слова и съдеше по всичко, което Бог беше казал, Ной знаеше, че това не е прост въпрос, не е лесна задача. Това не беше проста или лесна задача — какво означаваше това? От една страна, това означаваше, че след като приеме това поръчение, Ной щеше да носи тежко бреме на раменете си. Нещо повече, ако се съди по това как Бог лично призова Ной и лично го наставляваше как да построи ковчега, това не беше нещо обикновено, не беше малък въпрос. Ако се съди по подробностите на всичко, което Бог каза, това не беше нещо, което всеки обикновен човек би могъл да понесе. Фактът, че Бог призова Ной и му възложи да построи ковчег, показва колко важен е бил Ной в Божието сърце. По този въпрос Ной, разбира се, беше способен да разбере някои от Божиите намерения — и след като го направи, Ной осъзна какъв живот щеше да го очаква през следващите години и беше наясно с някои от трудностите, с които щеше да се сблъска. Въпреки че Ной осъзна и разбра голямата трудност на това, което Бог му беше поверил, и колко големи щяха да бъдат изпитанията, пред които щеше да се изправи, той нямаше намерение да откаже, а вместо това беше дълбоко благодарен на Бог Йехова. Защо Ной беше благодарен? Защото Бог неочаквано му беше поверил нещо толкова значимо и лично му беше казал и обяснил всяка подробност. Още по-важно е, че Бог беше разказал на Ной и цялата история, от началото до края, защо трябваше да бъде построен ковчегът. Това беше въпрос от собствения план за управление на Бог, беше собствена дейност на Бог, но Бог му беше разказал за този въпрос, така че Ной усети неговата важност. В обобщение, като се съди по тези различни знаци, като се съди по тона на Божията реч и различните аспекти на това, което Бог предаде на Ной, Ной можеше да почувства важността на задачата за построяването на ковчега, която Бог му беше поверил, можеше да оцени това в сърцето си и не смееше да се отнесе лекомислено към нея, нито смееше да пренебрегне някоя подробност. Затова, след като Бог завърши да дава Своите наставления, Ной състави своя план и се зае да направи всички приготовления за построяването на ковчега, като търсеше работна ръка, подготвяше всякакви материали и, в съответствие с Божиите слова, постепенно събираше различните видове живи същества в ковчега.

Целият процес на построяване на ковчега беше изпълнен с трудности. За момента нека оставим настрана как Ной е преживял брулещите ветрове, жаркото слънце и проливния дъжд, палещата жега и лютия студ, както и четирите сменящи се сезона, година след година. Нека първо да поговорим за това какво колосално начинание е било построяването на ковчега, за подготовката му на различните материали и за безбройните трудности, с които се е сблъсквал в хода на построяването на ковчега. Какво включваха тези трудности? Противно на

схващанията на хората, някои физически задачи невинаги се получаваха от първия път и Ной трябваше да премине през много неуспехи. След като завършеше нещо, ако то изглеждаше погрешно, той го разглобяваше, а след като приключеше с разглобяването, трябваше да подготви материали и да го направи наново. Не беше като в съвременната епоха, в която всеки прави всичко с електронно оборудване и след като то бъде настроено, работата се извършва по зададена програма. Когато днес се извършва такава работа, тя е механизирана и след като включиш машината, тя може да свърши работата. Но Ной живееше в епохата на първобитното общество и цялата работа се вършеше на ръка, трябваше да вършиш всичко с двете си ръце, като използваш очите и ума си, както и собственото си усърдие и сила. Разбира се, най-вече хората трябваше да разчитат на Бог. Трябваше да търсят Бог навсякъде и по всяко време. В процеса на сблъскване с всякакви трудности и в дните и нощите, прекарани в построяването на ковчега, Ной трябваше да се изправя не само пред различните ситуации, възникнали при завършването на това колосално начинание, но и пред различните среди около него, както и пред подигравките, клеветите и словесните обиди на другите. Макар че не сме преживели лично тези сцени, когато са се случили, не е ли възможно да си представим някои от различните трудности, с които Ной се е сблъскал и които е преживял, както и различните предизвикателства, пред които се е изправял? В хода на построяването на ковчега първото нещо, с което Ной трябваше да се сблъска, беше неразбирането от страна на семейството му, тяхното натякване, оплаквания и дори очерняне. Второто е, че той беше оклеветяван, осмиван и осъждан от хората около себе си — неговите роднини, приятели и всякакви други хора. Но Ной имаше само една нагласа, а именно да се подчинява на Божиите слова, да ги изпълнява до самия край и никога да не се отклонява от това. Какво беше решил Ной? „Докато съм жив, докато все още мога да се движа, не мога да изоставя Божието поръчение“. Това беше неговата мотивация да извърши великото начинание по построяването на ковчега, както и отношението му, когато му бяха представени Божиите заповеди и след като чу Божиите слова. Изправен пред всевъзможни неприятности, трудни ситуации и предизвикателства, Ной не отстъпи. Дори когато някои от по-трудните му инженерни задачи често се проваляха и нещата се повреждаха, въпреки че в сърцето си Ной се чувстваше разстроен и тревожен, когато си помисляше за Божиите слова, когато си мислеше за всяко слово, което Бог му заповядваше, както и за въздигането си от Бог, той често се чувстваше изключително мотивиран: „Не мога да се откажа, не мога да отхвърля това, което Бог ми заповяда и ми повери да направя. Това е Божието поръчение и щом съм го приел, щом съм чул изречените от Бог слова и Божия глас, щом съм приел това от Бог, значи трябва да се покоря напълно, значи то е нещо, което едно човешко същество трябва да постигне“. Затова с каквито и трудности да се сблъскваше, каквито и подигравки или клевети да отнасяше,

колкото и да се изтощаваше тялото му, колкото и уморен да беше, той не изостави това, което му беше поверено от Бог, и постоянно помнеше всяко едно слово от това, което Бог му беше казал и заповядал. Независимо как се променяше обкръжението му, колко големи бяха трудностите, с които се сблъскваше, той вярваше, че нищо от това няма да продължи вечно, че единствено Божиите слова никога няма да преминат и само онова, което Бог е заповядал да се направи, със сигурност ще бъде изпълнено. Ной имаше в себе си истинска вяра в Бог и покорството, което трябваше да има, и продължи да строи ковчега, който Бог поиска от него да построи. Ден след ден, година след година Ной остаряваше, но вярата му не намаляваше и не настъпи промяна в отношението и решимостта му да довърши Божието поръчение. Макар че имаше моменти, в които тялото му се чувстваше уморено и изтощено, разболяваше се и в сърцето си беше слаб, решимостта и упоритостта му при завършването на Божието поръчение и покоряването му на Божиите слова не намаляваха. През годините, в които Ной строеше ковчега, той практикуваше да слуша изречените от Бог слова и да им се покорява, и едновременно с това практикуваше важната истина, че едно сътворено същество и обикновен човек трябва да довърши Божието поръчение. На пръв поглед целият процес всъщност беше само едно нещо: построяването на ковчега, изпълняването на това, което Бог му бе казал да направи добре и да завърши. Но какво се изискваше, за да изпълни това нещо добре и да го завърши успешно? Не се изискваха нито пламенността на хората, нито техните лозунги, още по-малко някакви клетви, дадени по мимолетна прищявка, нито така нареченото възхищение на хората към Създателя. Не се изискваха тези неща. Изправени пред построяването на Ноевия ковчег така нареченото възхищение на хората, техните клетви, пламенност и вяра в Бог в техния духовен свят — всичко това е абсолютно безполезно. На фона на истинската вяра на Ной и истинското покорство пред Бог хората изглеждат толкова бедни и жалки, а малкото доктрини, които разбират, изглеждат толкова кухи, бледи, немощни и слаби — да не кажем срамни, достойни за презрение и долни.

На Ной му бяха необходими 120 години, за да построи ковчега. Тези 120 години не бяха 120 дни, нито 10 години, нито 20 години, а десетилетия повече от продължителността на живота на един нормален човек днес. Като се има предвид продължителността на времето, трудността на изпълнението и мащабът на инженерната работа, ако Ной не притежаваше истинска вяра, ако вярата му беше просто мисъл, възлагане на надежди, пламенност или някакъв вид неясна и абстрактна вяра, щеше ли ковчегът изобщо да бъде завършен? Ако покорството му пред Бог беше само устно обещание, ако беше само бележка, направена писмено, с писалка, като тази, която вие записвате днес, можеше ли ковчегът да бъде построен? (Не.) Ако покорството му при приемането на Божието поръчение не беше нищо повече от воля и решителност, от едно желание, можеше ли

ковчегът да бъде построен? Ако покорството на Ной пред Бог беше просто спазване на формалностите на отричане, себеотдаване и плащане на цена, или просто вършене на повече работа, плащане на по-висока цена и преданост към Бог на теория или под формата на лозунги, тогава можеше ли ковчегът да бъде построен? (Не.) Това би било твърде трудно! Ако отношението на Ной към приемането на Божието поръчение беше вид сделка, ако Ной го беше приел просто за да бъде благословен и възнаграден, можеше ли ковчегът да бъде построен? Категорично не! Пламенността на един човек може да продължи 10 или 20 години, или 50, или 60, но когато той е близо до смъртта и вижда, че не е придобил нищо, той ще загуби вяра в Бог. Тази пламенност, която устоява 20, 50 или 80 години, не се превръща в покорство или истинска вяра. Това е много трагично. Истинската вяра и истинското покорство, които се откриват у Ной, впрочем са точно това, което липсва на хората днес, и точно нещата, които хората днес не могат да видят и към които се отнасят с пренебрежение и презрение, или на които дори гледат отвисоко. Разказването на историята за построяването на Ноевия ковчег винаги се посреща с оживени обсъждания. Всеки може да говори за нея, всеки има какво да каже. Но никой не се замисля и не се опитва да проумее какво е имало у Ной, какъв път на практикуване е имал, какво желано от Бог отношение към Божиите заповеди и какъв възглед за тях е притежавал, или какъв характер е имал, когато е ставало въпрос за слушане и практикуване на Божиите слова. Затова казвам, че днешните хора не са годни да разказват историята на Ной, защото когато някой разказва тази история, той се отнася към Ной просто като към легендарна личност, дори като към обикновен старец с бяла брада. Те се питат в ума си дали наистина е имало такъв човек, какъв е бил той в действителност, и не се опитват да разберат как Ной е стигнал до тези проявления, след като е приел Божието поръчение. Днес, когато се връщаме към историята за построяването на Ноевия ковчег, смятате ли, че това е важно или незначително събитие? Дали това е просто обикновена приказка за един старец, който е построил ковчег в едни отминали времена? (Не.) Сред всички хора Ной беше човекът, който се боеше от Бог, покоряваше се на Бог и изпълняваше Божието поръчение, който е най-достоен за подражание. Той беше одобрен от Бог и трябва да бъде модел за онези, които следват Бог днес. А кое беше най-ценното в него? Той имаше само едно отношение към Божиите слова: да слуша и да приема, да приема и да се покорява, и да се покорява до смъртта. Именно това отношение, което беше най-ценното от всичко, му спечели Божието одобрение. Когато ставаше въпрос за Божиите слова, той не беше нехаен, не отбиваше номера и не ги проучваше внимателно, не ги анализираше, не им се съпротивляваше и не ги отхвърляше в главата си, след което да ги изтласква в задната част на съзнанието си. Вместо това той слушаше внимателно, приемаше ги малко по малко в сърцето си и след това разсъждаваше как да ги приложи на практика, как да ги изпълни, как

да ги практикува според първоначалното намерение, без никакво отклонение. И докато разсъждаваше върху Божиите слова, той си казваше насаме: „Това са Божиите слова, това са Божиите наставления, Божието поръчение, аз съм обвързан от дълга, трябва да се покоря, не мога да пропусна нито една подробност, не мога да наруша нито едно от Божиите желания, нито мога да пренебрегна някоя от подробностите на казаното от Него, в противен случай не бих бил годен да се нарека човек, не бих бил достоен за Божието поръчение и за Неговата възхвала. В този живот, ако не успея да изпълня всичко, което Бог ми е казал и поверил, ще имам съжаления. Нещо повече, ще бъда недостоен за Божието поръчение и за Неговото възхваляване и няма да имам очи да се върна пред Създателя“. Всичко, което Ной беше мислил и обмислял в сърцето си, всяка негова гледна точка и всяко негово отношение, всяко от тях предопределяше това, че той в крайна сметка е способен да приложи на практика Божиите слова, да превърне Божиите слова в реалност, да доведе Божиите слова до резултат и да направи така, че те да бъдат изпълнени и осъществени чрез неговия усърден труд и да се превърнат в реалност чрез него, и така Божието поръчение да не пропадне. Ако се съди по всичко, което Ной мислеше, по всяка идея, която възникваше в сърцето му, и по отношението му към Бог, Ной беше достоен за Божието поръчение, той беше човек, на когото Бог се доверяваше, и човек, на когото Бог гледаше благосклонно. Бог наблюдава всяка дума и дело на хората, Той наблюдава техните мисли и идеи. В Божиите очи, щом Ной е способен да мисли по този начин, Той не е сгрешил в избора Си. Ной можеше да понесе Божието поръчение и Божието доверие и беше способен да изпълни Божието поръчение: той беше единственият избор сред целия човешки род.

В Божиите очи Ной беше Неговият единствен възможен избор за осъществяването на такова велико начинание като построяването на ковчег. И така, какво се откриваше у Ной? Две неща: истинска вяра и истинско покорство. В Божието сърце това са критериите, които Той изисква от хората. Просто е, нали? (Да.) „Единственият възможен избор“ притежаваше тези две неща, неща, които са толкова прости — но освен у Ной, те не се откриват у никой друг. Някои хора казват: „Как е възможно това? Отказали сме се от семействата и кариерите си, отрекли сме се от работа, перспективи и образование, изоставили сме имуществото и децата си. Вижте колко голяма е вярата ни, колко много обичаме Бог! С какво сме по-низши от Ной? Ако Бог поиска от нас да построим ковчег — е, съвременната индустрия е силно развита, нима нямаме достъп до дървен материал и изобилие от инструменти? Ние също можем да работим под жаркото слънце, ако използваме машини. Ние също можем да работим от зори до здрач. Не е кой знае какво да се свърши една малка работа като тази. На Ной му отне 100 години, но ние ще го направим за по-малко, за да не се тревожи Бог — ще ни отнеме само 10 години. Ти каза, че Ной е бил единственият възможен избор, но

днес има много перфектни кандидати. Хора като нас, които са се отрекли от семействата и кариерата си, които имат истинска вяра в Бог, които наистина отдават всичко — всички те са перфектни кандидати. Как можеш да кажеш, че Ной е единственият възможен избор? Ти ни подценяваш, нали?“. Има ли проблем с тези думи? (Да.) Някои хора казват: „По времето на Ной науката и технологиите са били все още много слабо развити, той не е имал електричество, нито съвременни машини, дори най-простите електрически бормашини и верижни триони, нито дори пирони. Как изобщо е успял да построи ковчега? Днес ние имаме всички тези неща. Няма ли да ни е невероятно лесно да изпълним това поръчение? Ако Бог ни говореше от небето и ни кажеше да построим ковчег, тогава забравете само за един — лесно бихме могли да построим 10 ковчега. Това не би било нищо, съвсем проста работа е. Боже, заповядай ни каквото пожелаеш. Каквото изискваш, кажи ни. Изобщо няма да е трудно за толкова много от нас да построят ковчег! Можем да построим 10, 20, дори 100. Колкото пожелаеш“. Толкова ли са прости нещата? (Не.) Щом кажа, че Ной е бил единственият възможен избор, някои хора искат да се карат с Мен, те не са убедени: „Ти мислиш добро за древните, защото не са тук. Днешните хора са точно под носа Ти, но Ти не можеш да видиш доброто у тях. Ти си сляп за всички добри неща, които днешните хора са направили, за всичките им добри действия. Ной е направил само едно малко нещо. Нима не е защото тогава не е имало индустрия и целият физически труд е бил тежък, че Ти мислиш, че това, което той е направил, е достойно да се помни, че го смяташ за пример, за модел, и си сляп за страданията на днешните хора и за цената, която плащаме за Теб, и за нашата вяра днес?“. Така ли е? (Не.) Независимо от епохата или ерата, независимо какви условия има в средата, в която живеят хората, тези материални обекти и общата среда не значат нищо, те не са важни. Какво е важно? Най-важното не е в коя епоха живееш, нито дали си овладял някаква технология, нито колко от Божиите слова си прочел или чул. Най-важното е дали хората притежават истинска вяра, дали имат истинско покорство. Тези две неща са най-важни и нито едно от тях не може да липсва. Ако вие бяхте поставени по времето на Ной, кой от вас би могъл да изпълни това поръчение? Смея да твърдя, че дори всички вие да работите заедно, не бихте могли да постигнете това. Не бихте могли да направите дори половината от него. Още преди всички материали да са подготвени, много от вас биха избягали, като се оплакват от Бог и се съмняват в Него. Малък брой от вас биха могли да постоянстват с голяма трудност, да постоянстват поради своята непреклонност, пламенност и мисли. Но колко дълго бихте могли да постоянствате? Каква мотивация ви е необходима, за да продължите? Колко години бихте издържали без истинска вяра и истинско покорство? Това зависи от характера. Онези с по-добър характер и малко съвест биха могли да издържат осем или 10 години, 20 или 30, може би дори 50 години. Но след 50 години те щяха да си помислят: „Кога ще дойде Бог? Кога ще дойдат

потопите? Кога ще се появи знакът, даден от Бог? Прекарах целия си живот във вършене на едно нещо. Ами ако потопите не дойдат? Страдах много през целия си живот, постоянствах 50 години — това е достатъчно добро, Бог няма да го запомни или да го заклейми, ако се откажа сега. Така че ще си живея собствения живот. Бог не говори и не реагира. Цял ден гледам синьото небе и белите облаци и не виждам нищо. Къде е Бог? Този, Който някога беше гърмял и проговорил — Бог ли беше това? Илюзия ли беше? Кога ще свърши това? Бог не се интересува. Колкото и да викам за помощ, всичко, което чувам, е тишина, и Той не ме просветлява и не ме напътства, когато се моля. Стига толкова!“. Щяха ли все още да имат истинска вяра? С течение на времето те вероятно щяха да се усъмнят. Щяха да помислят за промяна, щяха да потърсят изход, да загърбят Божието поръчение и да изоставят своята мимолетна пламенност и мимолетни обети. В желанието си да контролират собствената си съдба и да водят собствения си живот те щяха да изтласкат Божието поръчение на заден план в съзнанието си. И когато един ден Бог дойдеше лично да ги подтикне, когато попиташе за напредъка в построяването на ковчега, те щяха да кажат: „О! Бог наистина съществува! Значи наистина има Бог. Трябва да се захващам да строя!“. Ако Бог не говореше, ако не ги пришпорваше, те нямаше да гледат на това като на неотложен въпрос. Щяха да си мислят, че може да почака. Такъв непостоянен начин на мислене, това отношение на неохотно претупване — това ли е отношението, което хората с истинска вяра трябва да проявяват? (Не.) Погрешно е да имат такова отношение, то означава, че те не притежават истинска вяра, а още по-малко истинско покорство. Когато Бог ти говореше лично, твоята моментна пламенност би показала твоята вяра в Бог, но когато Бог те оставеше настрана и не те подтикваше, не те надзираваше и не правеше никакви запитвания, твоята вяра щеше да изчезне. Времето щеше да минава и когато Бог не ти говореше и не ти се явяваше, и не извършваше никакви проверки на работата ти, твоята вяра щеше напълно да изчезне; ти щеше да искаш да живееш собствения си живот и да се занимаваш със собствените си дела, а Божието поръчение щеше да бъде забравено на заден план в съзнанието ти. Твоята пламенност, клетви и решителност от онова време нямаше да значат нищо. Смятате ли, че Бог би се осмелил да повери велико начинание на такъв човек? (Не.) Защо не? (Той е ненадежден.) Точно така. Една дума: ненадежден. Ти не притежаваш истинска вяра. Ти си ненадежден. И така, ти не си годен да ти бъде поверено нещо от Бог. Някои хора казват: „Защо не съм годен? Ще изпълня всяко поръчение, което Бог ми повери — кой знае, може и да мога да го осъществя!“. Можеш да вършиш нещата в ежедневието си небрежно и няма значение дали резултатите са малко по-слаби. Но нещата, поверени от Бог, това, което Бог желае да бъде осъществено — кога изобщо е просто? Ако те бяха поверени на тъпак или на измамник, на човек, който е нехаен във всичко, което прави, на човек, който, след като приеме поръчение, е склонен да действа недобросъвестно навсякъде и по всяко време,

това нямаше ли да забави едно велико начинание? Ако ви помолят да изберете, ако трябва да повериш голямо начинание на някого, на какъв човек би го поверил? Какъв тип човек би избрал? (Надежден човек.) Най-малкото този човек трябва да е надежден, да има характер и без значение кога или колко големи трудности среща, той ще вложи цялото си сърце и енергия, за да завърши това, което си му поверил, и ще ти даде отчет. Ако хората биха избрали такъв тип човек, на когото да поверят задача, какво остава за Бог! И така, за това голямо събитие, унищожаването на света от потопи, събитие, което изискваше построяването на ковчег и някой, достоен да оцелее, за да остане, кого би избрал Бог? Първо, на теория Той би избрал някой, който е годен да остане, който е годен да живее в следващата епоха. В действителност, преди всичко този човек трябва да е способен да се подчинява на Божиите слова, трябва да има истинска вяра в Бог и да се отнася към всичко, което Бог казва — без значение какво включва, дали отговаря на собствените му представи, дали е по негов вкус, дали е съгласно собствената му воля — като към Божиите слова. Без значение какво Бог поиска от него да направи, той никога не бива да отрича идентичността на Бог, винаги трябва да се счита за сътворено същество и винаги да се отнася към подчиняването на Божиите слова като към неотменен дълг. Това е типът човек, на когото Бог поверява това конкретно начинание. В Божието сърце Ной беше точно такъв човек. Той не само беше човек, достоен да остане в новата епоха, но беше и човек, който можеше да понесе тежка отговорност, който можеше да се покори на Божиите слова, без компромис, до самия край, и който щеше да използва живота си, за да завърши това, което Бог му беше поверил. Това Той откри у Ной. От момента, в който Ной прие Божието поръчение, до момента, в който завърши всяка една задача, която му беше поверена — през целия този период вярата на Ной и неговото отношение на покорство към Бог изиграха абсолютно решаваща роля; без тези две неща делото не можеше да бъде завършено и това поръчение нямаше да бъде осъществено.

Ако в хода на приемането на Божието поръчение Ной имаше свои собствени идеи, планове и представи, как щеше да се промени цялото начинание? Първо, изправен пред всяка подробност, предадена му от Бог — спецификациите и вида на материалите, средствата и методите за построяване на целия ковчег, както и мащаба и размерите на целия ковчег — когато Ной чуеше всичко това, щеше ли да си помисли: „Колко години ще са необходими, за да се построи нещо толкова голямо? Колко усилия и трудности ще са необходими, за да се намерят всички тези материали? Ще се изтощя! Със сигурност такова изтощение би съкратило живота ми, нали? Вижте на колко години съм, а Бог не ми дава почивка и иска от мен да направя нещо толкова изтощително — бих ли могъл да го понеса? Е, ще го направя, но имам един ас в ръкава си: просто ще направя в общи линии това, което Бог казва. Бог каза да намеря вид водоустойчив бор. Чувал съм за едно място,

където мога да намеря, но е доста далеч и доста опасно. Намирането и получаването му ще изисква много усилия, ами ако намеря подобен вид наблизо като заместител, който е горе-долу същият? Ще бъде по-малко рисковано и ще изисква по-малко усилия — това също би било добре, нали?“. Имаше ли Ной такива замисли? Ако имаше, това щеше ли да бъде истинско покорство? (Не.) Например: Бог каза ковчегът да бъде построен с височина 100 метра. Като чува това, щеше ли той да си помисли: „Сто метра е твърде високо, никой не би могъл да се качи на него. Няма ли да е смъртоносно опасно да се катериш и да работиш на него? Затова ще направя ковчега малко по-нисък, да кажем 50 метра. Това ще бъде по-малко опасно и по-лесно за хората да се качват. Това би било добре, нали?“. Щеше ли Ной да има такива мисли? (Не.) И така, ако имаше, смятате ли, че Бог щеше да е избрал грешния човек? (Да.) Истинската вяра и покорството на Ной пред Бог му позволиха да загърби собствената си воля. Дори да е имал такива мисли, той никога не би действал според тях. По този въпрос Бог знаеше, че Ной е надежден. Първо, Ной нямаше да прави никакви промени в подробностите, определени от Бог, нито щеше да добавя свои собствени идеи, а още по-малко щеше да променя някоя от подробностите, определени от Бог, за своя лична изгода. Вместо това той щеше да изпълни дословно всичко, което Бог беше поискал, и независимо колко трудно беше да се набавят материали за построяването на ковчега, независимо колко тежка или изтощителна беше работата, той щеше да направи всичко възможно и да вложи цялата си енергия, за да я завърши правилно. Не е ли точно това, което го правеше надежден? И не беше ли това истинско проявление на неговото истинско покорство пред Бог? (Да.) Абсолютно ли беше това покорство? (Да.) И то не беше опетнено от нищо, не съдържаше нито едно от неговите собствени желания, не беше примесено с лични планове, а още по-малко с лични представи или интереси. Вместо това то беше чисто, просто, абсолютно покорство. И лесно ли беше да се постигне това? (Не.) Някои хора може да не са съгласни: „Какво толкова трудно има в това? Нима не включва просто да не мислиш, да бъдеш като робот, да правиш каквото Бог каже — не е ли лесно това?“. Когато дойде време за действие, възникват трудности. Мислите на хората винаги се променят, те винаги имат свои собствени желания и затова са склонни да се съмняват дали Божиите слова могат да бъдат осъществени. Божиите слова са лесни за приемане, когато ги чуят, но когато дойде време за действие, става трудно. Щом започнат несгодите, те са склонни да станат негативни и не им е лесно да се покорят. Очевидно е тогава, че характерът на Ной и неговата истинска вяра и покорство наистина са достойни за подражание. И така, ясно ли ви е сега как Ной е реагирал и се е покорил, когато е бил изправен пред Божиите слова, заповеди и изисквания? Това покорство не беше опетнено от лични идеи. Ной изискваше от себе си абсолютно покорство, подчинение и изпълнение на Божиите слова, без да се отклонява, без да хитрува, без да се прави на умен, без да има

високо мнение за себе си и да си мисли, че може да дава предложения на Бог, че може да добавя свои собствени идеи към Божиите заповеди и без да допринася със собствените си добри намерения. Не е ли това, което трябва да се практикува, когато се опитваме да постигнем абсолютно покорство?

Колко време отне на Ной да построи ковчега, след като Бог му заповяда да го направи? (Сто и двадесет години.) През тези 120 години Ной направи едно нещо: построи ковчега и събра различни видове живи същества. И макар че това беше само едно нещо, а не много различни задачи, това едно нещо включваше огромно количество работа. И така, каква беше целта му? Защо построи този ковчег? Каква беше целта и значимостта на това начинание? Целта беше всеки вид живо същество да може да оцелее, когато Бог унищожи света с потоп. И така, Ной направи това, което направи, за да подготви оцеляването на всеки вид живо същество, преди Бог да унищожи света. А за Бог това беше ли много неотложен въпрос? От тона на Божията реч и от същността на това, което Бог заповяда, можеше ли Ной да чуе, че Бог бърза и че намерението Му е неотложно? (Да.) Да кажем например, че ви кажат: „Идва чума. Започнала е да се разпространява във външния свят. Имате да направите едно нещо и действайте бързо: побързайте и купете храна и маски. Това е всичко!“. Какво чувате в това? Спешно ли е? (Да.) И така, кога трябва да се направи това? Трябва ли да чакате до следващата година, още една година след това или след няколко години? Не — това е спешна задача, важен въпрос. Оставете всичко останало настрана и първо се погрижете за това. Това ли чувате от тези думи? (Да.) И така, какво трябва да направят онези, които са покорни на Бог? Те трябва незабавно да оставят настрана текущата си задача. Нищо друго няма значение. Бог много бърза по отношение на това, което току-що е заповядал да се направи. Те не бива да губят време за изпълнението и осъществяването на тази задача, която е неотложна за Бог и която занимава Бог; те трябва да я свършат, преди да се заемат с други работи. Това означава покорство. Но ако го анализираш, като си мислиш: „Идва чума? Разпространява се? Ако се разпространява, нека се разпространява — не се разпространява към нас. Ако се разпростран, тогава ще се справим с нея. Да купуваме маски и храна? Маски винаги има. И няма значение дали ги носиш, или не. Все още имаме храна, защо да се тревожим за това? Защо да бързаме? Ще изчакаме, докато чумата дойде тук. В момента имаме други неща за вършене“, това покорство ли е? (Не.) Какво е това? Събирателно това се нарича бунтарство. По-конкретно, това е безразличие, противопоставяне, анализ и изследване, както и да имаш презрение в сърцето, да мислиш, че това никога не би могло да се случи, и да не вярваш, че то е реално. Има ли истинска вяра при такова отношение? (Не.) Цялостното им състояние е следното: по отношение на Божиите слова и към истината те неизменно проявяват отношение на протакане, безразличие, небрежност. В сърцето си те изобщо не смятат това за важно. Те си мислят: „Ще слушам нещата,

които Ти казваш, които са свързани с истината, и Твоите възвишени проповеди — няма да се колебая да си ги запиша, за да не ги забравя. Но нещата, които Ти казваш за купуването на храна и маски, не са свързани с истината, така че мога да ги отхвърля, мога да им се подигравам в сърцето си и мога да се отнасям към Теб с безразличие и пренебрежение; достатъчно е, че слушам с ушите си, но това, което мисля в сърцето си, не е Твоя грижа, не е Твоя работа“. Такова ли беше отношението на Ной към Божиите слова? (Не.) Какво показва, че той не е бил такъв? Трябва да поговорим за това. То ще те научи, че отношението на Ной към Бог е било напълно различно. И има факти, които го доказват.

В онази прединдустриална епоха, когато всичко трябваше да се извършва и завършва на ръка, всяка ръчна работа беше много изнурителна и отнемаше много време. Когато Ной чу Божието поръчение, когато чу всичко, което Бог описа, той почувства сериозността на този въпрос и тежестта на ситуацията. Той знаеше, че Бог ще унищожи света. И защо щеше да направи това? Защото хората бяха толкова зли, не вярваха в Божието слово и дори го отричаха, и Бог ненавиждаше това човечество. Дали Бог беше ненавиждал това човечество само ден-два? Дали Бог импулсивно каза: „Днес не харесвам това човечество. Ще го унищожа, така че се залавяй за работа и Ми направи ковчег.“? Така ли е? Не. След като чу Божиите слова, Ной възприе какво имаше предвид Бог. Бог не беше ненавиждал това човечество само ден-два. Той бързаше да го унищожи, за да може човечеството да започне отначало. Но този път Бог не пожела да създаде отново друго човечество. Вместо това Той щеше да позволи на Ной да има достатъчно късмет да оцелее като господар на следващата епоха, като прародител на човечеството. Щом проумя този аспект от Божия замисъл, Ной можа да почувства от дълбините на сърцето си неотложното намерение на Бог, можа да почувства колко неотложно е за Бог — и така, когато Бог говореше, освен че слушаше внимателно, съсредоточено и усърдно, Ной почувства нещо в сърцето си. Какво почувства той? Спешност — емоцията, която би трябвало да изпита едно истинско сътворено същество, след като е разбрало неотложните намерения на Създателя. И така, какво си помисли Ной в сърцето си, щом Бог му заповяда да построи ковчег? Помисли си: „От днес нататък няма нищо по-важно от това да построя ковчега, няма нищо по-значимо и по-спешно от това. Чух словата от сърцето на Създателя, почувствах неотложното Му намерение, затова не трябва да се бавя; трябва да построя ковчега, за който Бог ми говори и който поиска, по най-бързия начин“. Какво беше отношението на Ной? Той не посмя да се отнесе пренебрежително. И как изпълни построяването на ковчега? Незабавно. Той изпълни и приложи всеки детайл от това, което Бог му каза и от това, което Бог му поръча, незабавно и с цялата си енергия, и изобщо не беше нехаен. В общи линии отношението на Ной към повелята на Създателя беше покорство. Той не се отнесе с незаинтересованост към нея, а в сърцето му нямаше нито съпротива, нито безразличие. Напротив — той усърдно

се стараеше да разбере намерението на Създателя, докато запомняше всеки детайл. Когато проумя какво е неотложното Божие намерение, той реши да побърза и да изпълни предаденото му от Бог по най-бързия начин. Какво означава „по най-бързия начин“? Означава да изпълни във възможно най-кратък срок работа, която преди би отнела един месец, да я свърши може би три или пет дни преди крайния срок, без въобще да се мотае и без да отлага абсолютно нищо, като придвижва напред целия проект по най-бързия начин. Естествено, докато изпълняваше всеки етап от работата, той полагаше всички усилия да сведе до минимум загубите и грешките и да не му се налага да преправя нещо вече направено; той също така завършваше всеки етап и всяка процедура навреме, и то добре, което гарантираше качеството на работата му. Това е истинско проявление на това да не се мотаеш. И така, какви са предпоставките за това, че той не можеше да не се мотае? (Чул е Божията повеля.) Да, такива бяха предпоставките и обстоятелствата за това. Е, защо Ной успя да не се мотае? Някои казват, че Ной е притежавал истинско покорство. И така, какво притежаваше, че да постигне такова истинско покорство? (Проявяваше внимание към Божието сърце.) Точно така! Това е то да имаш сърце! Хората, които имат сърце, са способни да проявят внимание към Божието сърце; тези, които нямат сърце, са празни черупки, глупаци, те не знаят как да са внимателни към Божието сърце. Начинът им на мислене е следният: „Не ме интересува колко спешно Му е това на Бог, ще го направя, както искам; във всеки случай не съм ленив или мързелив“. Това отношение, тази негативност, пълната липса на собствена инициатива — те не са присъщи на човек, който проявява внимание към Божието сърце, нито на човек, който разбира как да проявява внимание към Божието сърце. В такъв случай този човек притежава ли истинска вяра? Определено не. Ной проявяваше внимание към Божието сърце, имаше истинска вяра и поради това успя да изпълни Божието поръчение. Следователно не е достатъчно просто да приемеш Божието поръчение и да си склонен да положиш някакви усилия. Трябва също така да проявяваш внимание към Божиите намерения, да даваш всичко от себе си и да бъдеш предан, а това изисква да притежаваш съвест и разум; именно това е, което хората трябва да имат, и това е, което откриваме у Ной. Какво казвате вие, колко години щеше да отнеме построяването на такъв голям ковчег по онова време, ако Ной се беше забавил и нямаше чувство за неотложност, нямаше безпокойство, нямаше ефикасност? Можеше ли да бъде завършен за 100 години? (Не.) Щеше да отнеме няколко поколения на постоянно строителство. От една страна, построяването на солиден обект като ковчег би отнело години. Нещо повече, събирането на всички живи същества и грижата за тях също биха отнели много време. Лесно ли беше да се съберат тези същества? (Не.) Не беше. И така, след като чу Божиите заповеди и проумя неотложното Божие намерение, Ной почувства, че това няма да е нито лесно, нито просто. Той осъзна, че трябва да го

осъществи съгласно Божиите желания и да завърши даденото от Бог поръчение, така че Бог да бъде удовлетворен и успокоен, за да може следващият етап от Божието дело да протече гладко. Такова беше сърцето на Ной. А какво беше това сърце? То беше сърце, което проявява внимание към Божиите намерения. Ако се съди по поведението на Ной при построяването на ковчега, той несъмнено е бил човек с огромна вяра и в продължение на сто години не е изпитвал никакви съмнения към Божието слово. На какво се е уповавал? Уповавал се е на вярата си в Бог и на покорството си към Него. Ной е бил способен да се покори напълно. Какви са подробностите относно неговото пълно покорство? Проявяването му на внимание. Вие имате ли такова сърце? (Не.) Вие сте способни да изричате доктрини и да скандирате лозунги, но не можете да практикувате и когато се сблъскате с трудности, не можете да изпълните Божиите заповеди. Когато говорите, говорите много ясно, но когато става въпрос за реални действия и когато се сблъскате с някаква трудност, ставате негативни, а когато страдате малко, започвате да се оплаквате и искате просто да се откажете. Ако в продължение на осем или десет години не валеше проливен дъжд, щяхте да станете негативни и да се усъмните в Бог, а ако минеха още 20 години без проливен дъжд, щяхте ли да продължите да бъдете негативни? Ной прекара повече от 100 години в построяване на ковчега и никога не стана негативен, нито се усъмни в Бог, а просто продължи да строи ковчега. Кой друг освен Ной би могъл да направи това? Какво не ви достига? (Не притежаваме нормална човешка природа и съвест.) Точно така. Вие не притежавате характера на Ной. Колко истини е разбирал Ной? Мислите ли, че е разбирал повече истини от вас? Вие сте чули толкова много проповеди. Тайнствата на Божието въплъщение, истинската история за трите етапа на Божието дело, Божият план за управление. Това са най-висшите и най-дълбоките тайнства, изразени пред човечеството, и всички те са ви разяснени, но как става така, че все още не притежавате човешката природа на Ной и не сте способни да направите това, което Ной е бил способен да направи? Вашата вяра и човешка природа са толкова по-лоши в сравнение с тези на Ной! Може да се каже, че нямате истинска вяра, нито минималната съвест или разум, които трябва да се притежават в рамките на човешката природа. Макар че сте слушали много проповеди и на пръв поглед изглежда, че разбирате истините, качеството на вашата човешка природа и поквареният ви нрав не могат да се променят веднага след като слушате повече проповеди или след като разбирате истините. Без проницателност за тези неща хората смятат, че не са много по-лоши от древните светци, като си мислят: „Ние сега също приемаме Божието поръчение и слушаме Божието слово от собствената уста на Бог. Ние също така приемаме насериозно всяко нещо, което Бог иска от нас да направим. Всички разговарят заедно за тези неща, а след това вършат работата по планиране, разгръщане и изпълнение. С какво се различаваме от древните светци?“. Голяма ли е разликата, която виждате

сега, или не? Тя е огромна, предимно по отношение на характера. Днешните хора са толкова покварени, егоистични и достойни за презрение! Те не си мръдват и пръста, ако нямат полза от това! Да вършат добри дела и да подготвят добри дела е толкова изнурително за тях! Те са готови да изпълняват дълг, но нямат воля, готови са да страдат, но не могат да го понесат, искат да платят цена, но не могат да го направят, готови са да практикуват истината, но не могат да я изпълнят, и искат да обичат Бог, но не могат да приложат това на практика. Кажете Ми какво не достига на този тип човешка природа! Колко истина трябва да се разбере и притежава, за да се компенсира това?

Току-що разговаряхме за проявеното от Ной внимание към Божиите намерения, което беше ценна част от неговата човешка природа. Има и още нещо — какво е то? След като чу Божиите слова, Ной узна един факт. Както и узна какъв беше Божият план. Планът не беше просто да се построи ковчег, който да служи за паметник, или да се създаде увеселителен парк, или да се направи някаква голяма сграда като забележителност — случаят не беше такъв. От казаното от Бог Ной узна един факт: Бог ненавиждаше това човечество, което беше нечестиво, и беше решил то да бъде унищожено от потоп. Междувременно онези, които щяха да оцелеят до следващата епоха, щяха да бъдат спасени от потопа чрез този ковчег. Той щеше да им даде възможност да оцелеят. И какво беше ключовото в този факт? Че Бог щеше да унищожи света с потоп и че Той възнамеряваше Ной да построи ковчег и да оцелее, както и всеки вид живо същество да оцелее, но човечеството да бъде унищожено. Това нещо голямо ли беше? Това не беше някакъв дребен семеен въпрос, нито някакъв маловажен въпрос, засягащ отделен човек или племе. Напротив, той включваше голяма операция. Какъв вид голяма операция? Такава, която беше свързана с Божия план за управление. Бог щеше да направи нещо голямо, нещо, което засягаше цялото човечество и което беше свързано с Неговото управление, с Неговото отношение към човечеството и с неговата съдба. Това е третото сведение, което Ной научи, когато Бог му повери това начинание. И какво беше отношението на Ной, когато чу за това от Божиите слова? Дали беше на вяра, на съмнение или на пълно неверие? (На вяра.) До каква степен вярваше той? И какви факти доказват, че е вярвал в това? (Щом чу Божиите слова, той започна да ги прилага на практика и построи ковчега, както беше казал Бог, което означава, че отношението му към Божиите слова беше отношение на вяра.) От всичко, което Ной прояви — от степента на прилагане и изпълнение, след като Ной прие това, което Бог му беше поверил, до факта на това, което в крайна сметка беше постигнато — може да се види, че Ной е имал пълна вяра във всяко слово, което Бог е изрекъл. Защо е имал пълна вяра? Как така не е имал съмнения? Как така не се е опитал да анализира, не е изследвал това в сърцето си? С какво е свързано това? (С вярата в Бог.) Точно така, това беше истинската вяра на Ной в Бог. Следователно, когато ставаше въпрос за всичко, което Бог говореше, и за

всяко Негово слово, Ной не просто слушаше и приемаше, а вместо това той имаше истинско познание и вяра в дълбините на сърцето си. Макар че Бог не му беше казал различните подробности, като например кога ще дойдат водите на потопа или колко години ще минат, преди да дойдат, или какъв ще бъде мащабът на тези потопи, или какво ще бъде, след като Бог унищожи света, Ной вярваше, че всичко, което Бог беше казал, вече е станало факт. Ной не се отнасяше към Божиите слова като към история, мит, някакво твърдение или писмено произведение, а в дълбините на сърцето си вярваше и беше сигурен, че Бог ще направи това и че никой не може да промени това, което Бог реши да осъществи. Ной смяташе, че хората могат да имат само едно отношение към Божиите слова и към това, което Бог желае да осъществи, а именно да приемат този факт, да се покорят на заповяданото от Бог и да изпълнят добре задачите, които Бог иска от тях да изпълнят — такова беше неговото отношение. И именно защото Ной имаше такова отношение — не анализираше, не изследваше, не се съмняваше, а вярваше от дълбините на сърцето си, и след това решаваше да изпълни това, което Бог изискваше, и да изиграе своята роля в това, което Бог желаеше да бъде осъществено — именно поради това беше постигнат фактът на построяването на ковчега и събирането и оцеляването на всеки вид живо същество. Ако, когато Ной чу Бог да казва, че ще унищожи света с потоп, Ной се съмняваше, ако не смееше да повярва напълно в това, защото не го беше видял и не знаеше кога ще се случи, тъй като имаше много неизвестни, тогава дали нагласата му и убеждението му да построи ковчега щяха да бъдат засегнати, щяха ли да се променят? (Да.) Как щяха да се променят? Докато строеше ковчега, той можеше да претупа работата, можеше да пренебрегне Божиите спецификации или да не събере в ковчега всеки вид живо същество, както Бог беше поискал. Бог каза, че трябва да има едно мъжко и едно женско от всеки вид, на което той можеше да каже: „За някои от тях е достатъчно да има само женски. Някои от тях не мога да намеря, така че да ги забравим. Кой знае кога ще се случи потопът, който ще унищожи света“. Великото начинание по построяването на ковчега и събирането на всеки вид живо същество отне 120 години. Щеше ли Ной да постоянства през тези 120 години, ако не беше имал истинска вяра в Божиите слова? Категорично не. С намесата от външния свят и различните оплаквания от членовете на семейството му, за човек, който не вярва, че Божиите слова са факт, актът на построяване на ковчег би бил много труден за осъществяване, да не говорим, ако щеше да отнеме 120 години. Миналия път ви попитах дали 120 години е дълъг период. Всички казахте, че е така. Попитах ви колко дълго бихте издържали и когато накрая попитах дали можете да се справите за 15 дни, никой от вас не каза, че може, и сърцето Ми се сви. Вие сте много по-лоши от Ной. Не струвате и колкото косъм от главата му, не притежавате дори една десета от неговата вяра. Колко сте жалки! От една страна, вашата човешка природа и почтеност са твърде ниски. От друга страна, може да

се каже, че вашият стремеж към истината на практика отсъства. И така, вие не сте способни да постигнете истинска вяра в Бог, нито имате истинско покорство. Тогава как успяхте да издържите досега — защо, докато Аз разговарям, вие все още седите там и слушате? Във вас се откриват два аспекта. От една страна, повечето от вас все още желаят да бъдат добри. Вие не искате да сте лоши хора. Искате да поемете по добрия път. Имате тази малка решимост, имате това малко добро въжделение. В същото време повечето от вас се страхуват от смъртта. До каква степен се страхувате от смъртта? При най-малкия признак на неприятности във външния свят има такива сред вас, които полагат допълнителни усилия в изпълнението на дълга си. Когато нещата се успокоят, те се отдават на удобства и полагат много по-малко усилия в дълга си. Те винаги се грижат за плътта си. В сравнение с истинската вяра на Ной има ли някаква истинска вяра в това, което се проявява у вас? (Не.) И Аз мисля така. И дори да има малко вяра, тя е жалко малка и не е способна да издържи проверката на изпитанията.

Аз никога не съм създавал работни разпоредби, но често съм чувал те да бъдат предшествани от думи като тези: „В момента различните държави са в сериозен хаос, светските тенденции стават все по-нечестиви и Бог ще накаже човешкия род. Ние трябва да изпълняваме дълга си съгласно критериите, като правим еди-какво си, и да предложим своята преданост на Бог“. „В днешно време язвите стават все по-тежки, средата е все по-неблагоприятна, бедствията са все по-сериозни, хората са изправени пред заплахата от болести и смърт и само ако вярваме в Бог и се молим повече пред Бог, ще избегнем чумата, защото само Бог е нашето убежище. Днес, изправени пред такива обстоятелства и такава среда, ние трябва да подготвим добри дела, като правим еди-какво си, и да се въоръжим с истината, като правим еди-какво си — това е неотложно“. „Тази година напастта от вредители беше особено тежка, човечеството ще се сблъска с глад и скоро ще се изправи пред мародерства и социална нестабилност, така че онези, които вярват в Бог, трябва често да идват пред Бог, за да се молят и да искат Божията закрила, и трябва да поддържат нормален църковен живот и нормален духовен живот“. И така нататък. И след това, след като се изрече предисловието, започват конкретните разпоредби. Всеки път тези предисловия са играли навременна и решаваща роля във вярата на хората. Затова се чудя, дали работните разпоредби нямаше да бъдат изпълнени, ако тези предисловия и изявления не бяха направени? Без тези предисловия работните разпоредби нямаше ли да бъдат работни разпоредби? Нямаше ли да има причина да бъдат издадени? Отговорът на тези въпроси със сигурност е „да“. Това, което искам да знам сега, е каква цел имат хората, като вярват в Бог? Какво точно е значението на тяхната вяра в Бог? Разбират ли те, или не, фактите, които Бог желае да осъществи? Как хората трябва да се отнасят към Божиите слова? Как трябва да се отнасят към всичко, което Създателят изисква? Тези въпроси заслужават ли да бъдат обмислени? Ако

хората се преценяваха според критерия на Ной, според Мен нито един от тях не би заслужил званието „сътворено същество“. Те не биха били достойни да дойдат пред Бог. Ако вярата и покорството на днешните хора се измерваха с отношението на Бог към Ной и с критериите, по които Бог е избрал Ной, щеше ли Бог да бъде удовлетворен от тях? (Не.) Те са много далеч от него! Хората винаги казват, че вярват в Бог и се прекланят пред Него, но как тази вяра и преклонение се проявяват в тях? Всъщност те се проявяват посредством уповаването им на Бог, техните изисквания към Него, както и тяхното истинско бунтарство срещу Него, и дори тяхното презрение към въплътения Бог. Може ли всичко това да се счита за презрение на човечеството към истината и за открито нарушаване на принципите? Всъщност случаят е точно такъв — това е неговата същност. Всеки път, когато работните разпоредби съдържат тези думи, „вярата“ на хората се увеличава. Всеки път, когато се издават работни разпоредби, когато хората осъзнаят изискванията и значимостта на работните разпоредби и са способни да ги изпълнят, тогава те вярват, че тяхната степен на покорство се е увеличила, че сега притежават покорство — но дали те всъщност наистина притежават вяра и истинско покорство? И какво точно е тази предполагаема вяра и покорство, когато се измерват според критерия на Ной? Един вид сделка, всъщност. Как би могло това да се счита за вяра и истинско покорство? Каква е тази така наречена истинска вяра на хората? „Последните дни са тук — надявам се Бог да действа скоро! Толкова е голяма благословията, че ще бъда тук, когато Бог унищожи света, че ще бъда благословен да остана и няма да страдам от опустошенията на унищожението. Бог е толкова добър, Той толкова много обича хората, Бог е толкова велик! Той е издигнал човека толкова много, Бог наистина е Бог, само Бог може да върши такива неща“. А тяхното така наречено истинско покорство? „Всичко, което Бог казва, е правилно. Прави каквото Той поиска. В противен случай ще бъдеш връхлетян от бедствие и всичко ще свърши за теб, никой няма да може да те спаси“. Тяхната вяра не е истинска вяра, а и покорството им не е истинско покорство — това не са нищо друго освен лъжи.

Днес на практика всеки по света знае за построяването на ковчега от Ной, нали? Но колко хора са наясно с истинската история? Колко хора разбират истинската вяра и покорство на Ной? И кой знае — и го интересува — каква е била Божията оценка за Ной? Никой не обръща внимание на това. Какво показва това? Показва, че хората не се стремят към истината и не обичат положителните неща. Миналия път, след като разговарях за историите на тези две личности, някой върна ли се към Библията, за да прочете подробностите от тези истории? Бяхте ли трогнати, когато чухте историите на Ной, Авраам и Йов? (Да.) Не се ли възхищавате на тези трима души? (Да.) Искате ли да бъдете като тях? (Да.) И така, проведохте ли подробни общения за техните истории и за същността на тяхното поведение, за тяхното отношение към Бог, както и за тяхната вяра и покорство?

Откъде трябва да започнат хората, които искат да бъдат като този тип хора? Аз за пръв път прочетох историята на Йов много отдавна и имах известно разбиране и за историите на Ной и Авраам. Всеки път, когато чета и мисля в сърцето Си за това, което тримата мъже са проявили, какво Бог им е казал и направил, както и за различното им отношение, ми идва да заплача — трогнат съм. И така, какво ви трогна, когато ги четохте? (След като изслушах Божието общение, най-накрая разбрах, че когато Йов е преминавал през своите изпитания, той е мислил, че Бог страда заради него, и тъй като не е искал Бог да страда, е проклел самия ден, в който се е родил. Всеки път, когато четях това, чувствах, че Йов наистина е проявявал внимание към Божиите намерения и бях много трогнат.) Какво друго? (Ной е преминал през такива несгоди, когато е строил ковчега, но въпреки това е бил способен да прояви внимание към Божиите намерения. На Авраам му е било дадено дете на 100-годишна възраст и е бил изпълнен с радост, но когато Бог го помолил да принесе детето си, той е бил способен да се подчини и да се покори, а ние не можем да направим това. Ние нямаме човешката природа, съвестта и разума на Ной или Авраам. Изпълнен съм с възхищение, когато чета техните истории, и те са модели, които да следваме.) (Последния път, когато Ти разговаряше, спомена, че Ной е бил способен да постоянства 120 години при построяването на ковчега и че е изпълнил перфектно нещата, които Бог му е заповядал да направи, и не е разочаровал очакванията на Бог. Като сравнявам това с моето отношение към моя дълг, виждам, че нямам никакво постоянство. Това ме кара да се чувствам виновен, както и трогнат.) Всички сте трогнати, нали? (Да.) Засега няма да разговаряме по тази тема. Ще обсъдим всичко това, след като приключим с историите на Ной и Авраам. Ще ви кажа кои части Ме трогнаха и ще видим дали са същите, които трогнаха и вас.

Току-що разговаряхме за истинската вяра на Ной в Бог. Установените факти за построяването на ковчега са достатъчни, за да покажат неговата истинска вяра. Истинската вяра на Ной се проявява във всяко негово действие, във всяка негова мисъл и идея, и в отношението, с което е действал спрямо това, което Бог му е заповядал. Това е достатъчно, за да покаже истинската вяра на Ной в Бог — вяра, която е извън всяко съмнение и е лишена от примеси. Независимо дали това, което Бог е поискал от него да направи, е било съгласно собствените му представи, независимо дали е било това, което е планирал да прави в живота си, и независимо как е влизало в противоречие с нещата в живота му, а още по-малко колко трудна е била тази задача, той е имал само едно отношение: на приемане, покорство и изпълнение. В крайна сметка фактите показват, че построеният от Ной ковчег е спасил всеки вид живо същество, както и собственото семейство на Ной. Когато Бог изпрати потопа и започна да унищожава човешкия род, ковчегът носеше семейството на Ной и различни видове живи същества, плавайки по водата. Бог унищожи земята, като изпрати голям потоп в продължение на четиридесет дни, и

оцеляха само осемте души от семейството на Ной и различните живи същества, които влязоха в ковчега, а всички останали хора и живи същества бяха унищожени. Какво се вижда от тези факти? Понеже Ной притежаваше истинска вяра и истинско покорство към Бог — чрез истинското сътрудничество на Ной с Бог — това, което Бог желаеше да направи, беше осъществено. То стана реалност. Именно на това Бог гледаше благосклонно у Ной и Ной не разочарова Бог. Той изпълни важното поръчение, което Бог му беше дал, и свърши всичко, което Бог му беше поверил. Това, че Ной беше способен да изпълни Божието поръчение, от една страна, се дължеше на Божиите заповеди, а в същото време, до голяма степен, се дължеше и на истинската вяра на Ной и на безпрекословното му покорство към Бог. Именно защото Ной притежаваше тези две най-ценни неща, той стана обичан от Бог, и именно защото Ной притежаваше истинска вяра и безпрекословно покорство, Бог го видя като човек, който трябва да остане, и като някой, който е достоен да оцелее. Всички освен Ной бяха обект на Божията ненавист, като се подразбираше, че всички те бяха недостойни да живеят сред Божието творение. Какво трябва да видим от построяването на ковчега от Ной? От една страна, видяхме благородния характер на Ной. Той притежаваше съвест и разум. От друга страна, видяхме истинската вяра и истинското покорство на Ной към Бог. Всичко това е достойно за подражание. Именно поради вярата и покорството на Ной към Божието поръчение Ной стана обичан в Божиите очи, сътворено същество, което беше обичано от Бог — което беше нещо щастливо и благословено. Само такива хора са годни да живеят в светлината на Божия лик. В Божиите очи само те са годни да живеят. Хора, които са годни да живеят: какво означава това? Означава онези, които са достойни да се наслаждават на всичко, на което могат да се наслаждават и което Бог е дарил на човечеството, които са достойни да живеят в светлината на Божия лик, които са достойни да получат Божиите благословии и обещания. Хора като тези са обичани от Бог, те са истински сътворени човешки същества и са тези, които Бог желае да придобие.

II. Отношението на Авраам към Божиите слова

Сега нека разгледаме нещата при Авраам, които са достойни за подражание от по-късните поколения. Главното дело на Авраам пред Бог беше именно това, с което по-късните поколения са добре запознати и което познават много добре: принасянето на Исаак. Всеки аспект от това, което Авраам прояви по този въпрос — било то неговият характер, неговата вяра или неговото покорство — е достоен за подражание от по-късните поколения. И така, какви точно бяха конкретните проявления, които той показа и които са достойни за подражание? Естествено, тези различни неща, които той прояви, не бяха празни, още по-малко бяха абстрактни и със сигурност не бяха съчинени от някой човек, за всички тези неща има доказателства. Бог дари Авраам със син. Бог лично му каза за това и когато

Авраам беше на 100 години, му се роди син на име Исаак. Ясно е, че произходът на това дете не беше обикновен, то не беше като никой друг — беше лично дарено от Бог. Когато едно дете е лично дарено от Бог, хората си мислят, че Бог със сигурност ще извърши нещо велико в него, че Бог ще му повери нещо голямо, че Бог ще извърши необикновени дела върху него, че ще направи детето изключително и така нататък — това бяха нещата, за които Авраам и другите хора имаха големи надежди. И все пак нещата поеха в друга посока и на Авраам се случи нещо, което никой не би могъл да очаква. Бог дари Исаак на Авраам и когато дойде времето за приношение, Бог каза на Авраам: „Днес не е нужно да принасяш нищо, само Исаак — това е достатъчно“. Какво означаваше това? Бог беше дал на Авраам син и когато този син тъкмо щеше да порасне, Бог искаше да го вземе обратно. Гледната точка на другите хора по този въпрос би била: „Ти беше Този, Който даде Исаак. Аз не вярвах в това, но Ти настоя да дадеш това дете. Сега искаш той да бъде принесен в жертва. Не означава ли това, че го взимаш обратно? Как можеш да вземеш обратно това, което си дал на хората? Ако искаш да го вземеш, тогава го вземи. Можеш просто да го вземеш обратно тихомълком. Няма нужда да ми причиняваш такава болка и несгоди. Как можеш да искаш аз да го пожертвам със собствената си ръка?“. Това много трудно изискване ли беше? Беше изключително трудно. Като чуят това изискване, някои хора биха казали: „Това наистина ли е Бог? Да действа по този начин е толкова неразумно! Ти беше този, който даде Исаак, а сега го искаш обратно. Наистина ли винаги си оправдан? Всичко, което правиш, винаги ли е правилно? Не непременно. Животът на хората е в Твоите ръце. Ти каза, че ще ми дадеш син, и го направи. Ти имаш тази власт, както имаш и властта да го вземеш обратно — но начинът, по който го взимаш обратно, и този въпрос не са ли малко неоправдани? Ти даде това дете, така че трябва да му позволиш да порасне, да върши велики дела и да види Твоите благословии. Как можеш да искаш той да умре? Вместо да заповядаш смъртта му, по-добре да не ми го беше давал! Защо тогава ми го даде? Ти ми даде Исаак, а сега ми казваш да го принеса — не ми ли причиняваш допълнителна болка с това? Не ми ли създаваш трудности? Какъв беше смисълът тогава изобщо да ми даваш този син?“. Те не могат да разберат логиката на това изискване, колкото и да се опитват. Както и да го представят, то им звучи несъстоятелно и никой не може да го разбере. Но Бог каза ли на Авраам каква е логиката зад това? Каза ли му причините за това и какво беше Неговото намерение? Каза ли му? Не. Бог само каза: „По време на утрешното жертвоприношение принеси Исаак“, това беше всичко. Даде ли Бог обяснение? (Не.) И така, какво беше естеството на тези думи? Погледнато от гледна точка на Божията идентичност, тези думи бяха заповед, която трябваше да бъде изпълнена, на която трябваше да се подчинят и покорят. Но погледнато от гледна точка на това, което Бог каза, и на самия въпрос, нямаше ли да е трудно за хората да направят това, което трябваше да направят? Хората

смятат, че нещата, които трябва да се направят, трябва да са разумни и да са в съгласие с човешките чувства и с универсалната човешка сантименталност — но дали нещо от това се отнасяше за казаното от Бог? (Не.) И така, трябваше ли Бог да даде обяснение и да изрази Своите мисли и Своя замисъл, или да разкрие дори малко от това, което имаше предвид между редовете на Своите слова, за да могат хората да разберат? Направи ли Бог нещо от това? Не го направи, нито планираше да го направи. Тези слова съдържаха това, което Създателят изискваше, това, което Той заповяда, и това, което очакваше от човека. Тези много прости думи, тези неразумни думи — тази заповед и изискване, в които липсваше съобразяване с чувствата на хората — щяха просто да бъдат сметнати за трудни, мъчителни и неразумни от другите хора, от всеки човек, който гледаше тази сцена. Но за Авраам, който всъщност беше замесен, първото му чувство, след като чу това, беше сърцераздирателна болка! Той беше получил това дете, дарено от Бог, беше прекарал всички тези години в отглеждането му и се беше наслаждавал на всички тези години на семейна радост, но с едно изречение, с една заповед от Бог, това щастие, това живо човешко същество щеше да изчезне и да бъде отнето. Това, пред което беше изправен Авраам, не беше просто загубата на тази семейна радост, а болката от вечната самота и копнеж след загубата на това дете. За един възрастен човек това беше непоносимо. След като чуе такива думи, всеки обикновен човек би си изплакал очите, нали? Нещо повече, в сърцето си той би проклинал Бог, би се оплаквал от Бог, би разбирал погрешно Бог и би се опитал да спори с Бог. Той би проявил всичко, което е способен да направи, всичките си способности и цялото си бунтарство, грубост и неразумност. И въпреки това, макар и също толкова измъчен, Авраам не направи това. Като всеки нормален човек, той веднага почувства тази болка, веднага преживя чувството, че сърцето му е пронизано, и веднага почувства самотата от загубата на син. Тези Божии слова не проявяваха внимание към човешките чувства, бяха невъобразими за хората и несъответстващи на техните представи, не бяха изречени от гледна точка на човешките чувства. Те не бяха съобразени с човешките трудности или емоционалните нужди на хората и със сигурност не бяха съобразени с човешката болка. Бог хладно подхвърли тези думи на Авраам — интересуваше ли се Бог колко болезнени бяха тези думи за него? Външно Бог изглеждаше едновременно безучастен и незаинтересован. Всичко, което Авраам чу, беше Божията заповед и Неговото изискване. За всекиго това изискване би изглеждало несъответстващо на човешката култура, обичаи, сантименталност, дори на човешкия морал и етика. То беше преминало морална и етична граница и беше в разрез с човешките социални норми и правила за общуване с хората, както и с човешките чувства. Има дори такива, които вярват: „Тези думи са не само неразумни и неморални — нещо повече, те просто създават проблеми без основателна причина! Как може тези думи да са изречени от Бог? Божиите слова трябва да бъдат разумни и

справедливи и трябва напълно да убеждават човека. Те не бива да създават неприятности без основателна причина и не бива да бъдат неетични, неморални или нелогични. Наистина ли тези думи са изречени от Създателя? Може ли Създателят да каже такива неща? Може ли Създателят да се отнася така с хората, които е създал? Няма начин това да е така“. И все пак тези слова наистина излязоха от устата на Бог. Ако се съди по Божието отношение и по тона на Неговите слова, Бог беше решил какво иска и нямаше място за обсъждане, а хората нямаха право на избор. Той не даваше на човека право на избор. Божиите слова бяха изискване, те бяха заповед, която Той беше издал на човека. За Авраам тези Божии слова бяха безкомпромисни и неоспорими. Те бяха безкомпромисно изискване, което Бог му поставяше, и не подлежаха на обсъждане. И какъв избор направи Авраам? Това е ключовият момент, за който ще разговаряме.

След като чу Божиите слова, Авраам започна приготовленията си, като се чувстваше измъчен, сякаш голяма тежест го притискаше. Той се молеше мълчаливо в сърцето си: „Господи мой, Боже мой. Всичко, което Ти правиш, е достойно за възхвала. Този син беше даден от Теб и ако Ти искаш да го вземеш обратно, тогава аз трябва да го върна“. Авраам може и да изпитваше болка, но отношението му не беше ли очевидно от тези думи? Какво могат да видят хората тук? Те могат да видят слабостта на нормалната човешка природа, емоционалните нужди на нормалната човешка природа, както и здравомислещата страна на Авраам, страната му с истинска вяра и покорство към Бог. Коя беше неговата здравомислеща страна? Авраам беше напълно наясно, че Исаак е даден от Бог, че Бог имаше властта да се отнася с него, както пожелае, че хората не бива да отсъждат за това, че всичко, изречено от Създателя, представлява Създателя, и че независимо дали за човека изглежда разумно, или не, дали е в съответствие с човешкото знание, култура и морал, или не, Божията идентичност и естеството на Неговите слова не се променят. Той ясно знаеше, че ако хората не могат да разберат, възприемат или проумеят Божиите слова, то това си е тяхна работа, че няма причина Бог да трябва да обяснява или разяснява тези слова и че хората не трябва да се покоряват само когато разбират Божиите слова и намерения, а трябва да имат само едно-единствено отношение към Божиите слова, независимо от обстоятелствата: да слушат, след това да приемат, след това да се покорят. Това беше ясно разграничимото отношение на Авраам към всичко, което Бог поиска от него да направи, и в него се съдържаше рационалността на нормалната човешка природа, както и истинската вяра и истинското покорство. Какво преди всичко трябваше да направи Авраам? Да не анализира кое е правилно и кое е грешно в Божиите слова, да не изследва дали са казани на шега, или за да го изпита, или нещо друго. Авраам не изследваше такива неща. Какво беше непосредственото му отношение към Божиите слова? То беше, че спрямо Божиите слова не може да се разсъждава с логика — независимо дали са разумни или не,

Божиите слова са Божии слова и не би трябвало да има място за избор, нито изследване в отношението на хората към Божиите слова. Разумът, който хората трябва да имат, и това, което трябва да правят, е да слушат, да приемат и да се покоряват. В сърцето си Авраам знаеше много ясно какви са идентичността и същността на Създателя и какво положение трябва да заема едно сътворено човешко същество. Именно защото Авраам притежаваше такава рационалност и такова отношение, макар да изпитваше огромна болка, той принесе Исаак на Бог решително и без никакво колебание, като го върна на Бог, както Той пожела. Авраам смяташе, че щом Бог е поискал, той трябва да Му върне Исаак и не бива да се опитва да спори с Него, нито да има собствени желания или изисквания. Точно това е отношението, което едно сътворено същество трябва да има към Създателя. Най-трудното в това беше най-ценното у Авраам. Тези думи, които Бог изрече, бяха неразумни и не се съобразяваха с човешките чувства — хората не могат да ги проумеят или приемат и независимо от епохата или на кого се случва това, тези думи нямат смисъл, те са неосъществими — но все пак Бог поиска това да бъде направено. И така, какво трябваше да се направи? Повечето хора биха изследвали тези думи и след няколко дни щяха да си помислят: „Божиите слова са неразумни — как може Бог да действа по този начин? Не е ли това форма на мъчение? Бог не обича ли човека? Как може да измъчва хората така? Аз не вярвам в Бог, който измъчва хората така, и мога да избера да не се покоря на тези думи“. Но Авраам не направи това; той избра да се покори. Макар всички да вярват, че това, което Бог каза и изиска, беше погрешно, че Бог не бива да поставя такива изисквания към хората, Авраам беше способен да се покори — което беше най-ценното от всичко у него и точно това, което липсва на другите хора. Това е истинското покорство на Авраам. Освен това, след като чу какво Бог изискваше от него, първото нещо, за което беше сигурен, беше, че Бог не е казал това на шега, че това не е игра. И щом Божиите слова не бяха тези неща, какви бяха те? Дълбоката вяра на Авраам беше, че е вярно, че никой човек не може да промени това, което Бог определи, че трябва да се направи, че в Божиите слова няма шеги, изпитание или измъчване, че Бог заслужава доверие и всичко, което Той казва — независимо дали изглежда разумно или не — е вярно. Не беше ли това истинската вяра на Авраам? Дали той каза: „Бог ми каза да принеса Исаак. След като получих Исаак, не благодарих на Бог както трябва — дали Бог иска моята благодарност? Тогава трябва да покажа благодарността си както трябва. Трябва да покажа, че съм готов да принеса Исаак, че съм готов да благодаря на Бог, че познавам и помня Божията благодат и че няма да карам Бог да се тревожи. Без съмнение Бог каза тези думи, за да ме изследва и изпита, така че трябва да отбия номера. Ще направя всички приготовления, след това ще взема една овца заедно с Исаак и ако по време на жертвоприношението Бог не каже нищо, ще принеса овцата. Достатъчно е просто да отбия номера. Ако Бог наистина поиска от мен да принеса

Исаак, тогава трябва просто да го накарам да разиграе театър на олтара. Когато дойде времето, Бог може все пак да ме остави да принеса овцата, а не детето си.“? Това ли си мислеше Авраам? (Не.) Ако си беше мислил така, в сърцето му нямаше да има мъка. Ако си беше мислил такива неща, каква почтеност би имал? Щеше ли да има истинска вяра? Щеше ли да има истинско покорство? Не, нямаше да има.

Ако се съди по болката, която Авраам почувства и която се породи у него по въпроса за жертвоприношението на Исаак, е ясно, че той напълно вярваше в Божието слово, че вярваше на всяка дума, която Бог каза, че от дълбините на сърцето си разбираше всичко, което Бог каза, точно по начина, по който Бог имаше предвид, и нямаше никакви подозрения към Бог. Това истинска вяра ли е? (Да.) Авраам имаше истинска вяра в Бог и това потвърждава едно нещо, а именно, че Авраам беше честен човек. Единственото му отношение към Божиите слова беше на подчинение, приемане и покорство — той щеше да се подчини на всичко, което Бог кажеше. Ако Бог кажеше, че нещо е черно, дори Авраам да не можеше да го види като черно, той щеше да повярва, че казаното от Бог е вярно, и щеше да се убеди, че е черно. Ако Бог му кажеше, че нещо е бяло, той щеше да е убеден, че е бяло. Толкова е просто. Бог му каза, че ще го дари с дете, и Авраам си помисли: „Аз съм вече на 100 години, но щом Бог казва, че ще ми даде дете, тогава съм благодарен на моя Господ, Бог!“. Той нямаше твърде много други идеи, просто вярваше в Бог. Каква беше същността на тази вяра? Той вярваше в същността и идентичността на Бог и неговото познание за Създателя беше реално. Той не беше като онези хора, които казват, че вярват, че Бог е всемогъщ и че е Създателят на човечеството, но таят съмнения в сърцата си, като например: „Дали хората всъщност са еволюирали от маймуни? Казва се, че бог е създал всички неща, но хората не са го видели със собствените си очи“. Независимо какво казва Бог, тези хора винаги са на границата между вярата и съмнението и разчитат на това, което виждат, за да определят дали нещата са истински, или лъжливи. Те се съмняват във всичко, което не могат да видят с очите си, затова винаги, когато чуят Бог да говори, поставят въпросителни знаци след Неговите слова. Внимателно, усърдно и предпазливо изследват и анализират всеки факт, въпрос и заповед, които Бог представя. Смятат, че във вярата си в Бог трябва да изследват Божиите слова и истината с отношение на научно изследване, за да видят дали тези слова всъщност са истината, в противен случай ще бъдат изложени на риск от измама и заблуда. Но Авраам не беше такъв, той слушаше Божието слово с чисто сърце. В този случай обаче Бог поиска от Авраам да Му принесе в жертва единствения си син Исаак. Това причини болка на Авраам, но той все пак избра да се покори. Авраам вярваше, че Божиите слова са неотменими и че Божиите слова ще станат реалност. Сътворените човешки същества трябва да приемат и да се покоряват на Божието слово като нещо естествено и пред Божието слово сътворените човешки същества нямат право на избор, а още

по-малко трябва да анализират или да изследват Божието слово. Това беше отношението, което Авраам имаше към Божието слово. Макар че Авраам изпитваше голяма болка и макар че неговата любов към сина му и нежеланието му да се откаже от него му причиняваха изключителен стрес и болка, той все пак избра да върне детето си на Бог. Защо щеше да върне Исаак на Бог? Ако Бог не беше поискал от Авраам да направи това, нямаше нужда той да поема инициативата да върне сина си, но тъй като Бог го беше поискал, той трябваше да върне сина си на Бог, нямаше извинения за това и не биваше да се опитва да спори с Бог — такова беше отношението, което Авраам имаше. Той се покори на Бог с такова чисто сърце. Това Бог искаше и това Бог желаеше да види. Поведението на Авраам и това, което той постигна по въпроса за жертвоприношението на Исаак, беше точно това, което Бог искаше да види, и това беше начинът, по който Бог го изпита и провери. И все пак Бог не се отнесе към Авраам така, както се отнесе към Ной. Той не каза на Авраам причините за това, не му каза процеса или всичко по въпроса. Авраам знаеше само едно нещо, а именно, че Бог поиска от него да върне Исаак — това беше всичко. Той не знаеше, че с това Бог го изпитваше, нито беше наясно какво Бог желаеше да постигне в него и в неговите потомци, след като беше подложен на това изпитание. Бог не каза на Авраам нищо от това, Той само му даде проста заповед, искане. И макар тези Божии слова да бяха много прости и да не се съобразяваха с човешките чувства, Авраам оправда очакванията на Бог, като направи това, което Бог желаеше и изискваше: той принесе Исаак в жертва на олтара. Всяко негово движение показваше, че принасянето на Исаак не беше отбиване на номера, че не го правеше нехайно, а беше искрено и го правеше от дълбините на сърцето си. Макар че не можеше да понесе да се откаже от Исаак, макар че изпитваше болка, когато беше изправен пред това, което Създателят беше поискал, Авраам избра метода, който никой друг човек не би избрал: пълно покорство на това, което Създателят поиска, покорство без компромиси, без извинения и без никакви условия — той действаше точно както Бог беше поискал от него. И какво притежаваше Авраам, когато можеше да направи това, което Бог поиска? От една страна, в него имаше истинската вяра в Бог. Той беше сигурен, че Създателят е Бог, неговият Бог, неговият Господ, Този, Който господства над всички неща и Който е създал човечеството. Това беше истинска вяра. От друга страна, той имаше чисто сърце. Той вярваше на всяка дума, изречена от Създателя, и беше способен просто и директно да приеме всяка дума, изречена от Него. И от трета страна, независимо колко голяма беше трудността на това, което Създателят поиска, колко болка щеше да му донесе, отношението, което той избра, беше на покорство, без да се опитва да спори с Бог, да се съпротивлява или да отказва, а на пълно и цялостно покорство, като действаше и практикуваше в съответствие с това, което Бог поиска, според всяка Негова дума и според заповедта, която Той издаде. Точно както Бог поиска и пожела да види, Авраам

принесе Исаак в жертва на олтара, принесе го на Бог — и всичко, което той направи, доказа, че Бог е избрал правилния човек и че в Божиите очи той беше праведен.

Какъв аспект от нрава и същността на Създателя беше разкрит, когато Бог поиска от Авраам да принесе Исаак? Че Бог се отнася към онези, които са праведни, които са считани за достойни от Него, изцяло според нивото, изисквано от Него, а то е изцяло съгласно Неговия нрав и същност. В това ниво не може да има компромис. То не може да бъде удовлетворено повече или по-малко. Това ниво трябва да бъде постигнато точно. Не беше достатъчно Бог да види праведните дела, които Авраам извършваше в ежедневието си, Бог все още не беше забелязал истинското покорство на Авраам към Него и именно поради това Бог направи това, което направи. Защо Бог искаше да види истинско покорство у Авраам? Защо подложи Авраам на това последно изпитание? Защото, както всички знаем, Бог искаше Авраам да бъде баща на множество народи. Дали „баща на множество народи“ е титла, която всеки обикновен човек би могъл да носи? Не. Бог изисква определено ниво и нивото, което Той изисква от всеки, когото иска и довежда до съвършенство, и от всеки, когото счита за праведен, е едно и също: истинска вяра и пълно покорство. Като се има предвид, че Бог искаше да извърши в Авраам такова велико нещо, щеше ли Той да действа прибързано и да го направи, без да види тези две неща в него? Категорично не. Следователно, след като Бог му даде син, беше неизбежно Авраам да премине през такова изпитание. Бог беше решил и вече беше планирал да направи именно това. Едва след като нещата се развиха, както Бог желаеше, и Авраам изпълни Божиите изисквания, Бог започна да планира да направи следващата стъпка от Своето дело: да направи потомците на Авраам многобройни като звездите на небето и пясъка на морския бряг — да го направи баща на множество народи. Докато изходът от това, че Той поиска от Авраам да пожертва Исаак, оставаше неизвестен и все още не се беше осъществил, Бог нямаше да действа прибързано. Но след като се осъществи, това, което Авраам притежаваше, отговаряше на Божиите критерии, което означаваше, че той щеше да получи всички благословии, които Бог беше планирал за него. Следователно от принасянето на Исаак тогава може да се види, че Бог има очаквания към хората и изисквано ниво от тях за всяко дело, което Той върши в тях, или за всяка роля, която Той изисква от тях да изпълняват, или за всяко поръчение, което Той изисква от тях да приемат в Неговия план за управление. Има два вида резултати за Божиите очаквания към хората: единият е, че ако ти не можеш да направиш това, което Той иска от теб, ще бъдеш отстранен. Другият е, че ако можеш да го направиш, Бог ще продължи да осъществява в теб това, което желае, в съответствие със Своя план. Истинската вяра и пълното покорство, които Бог изисква от хората, в действителност не са твърде трудни за постигане от хората. Но независимо дали са лесни, или трудни, това са двете неща, които според Бог трябва да съществуват в хората. Ако ти

можеш да преминеш проверката в това отношение, тогава Бог ще те сметне за отговарящ на критериите и Бог няма да иска нищо повече. Ако не можеш, тогава това е друг въпрос. Фактът, че Бог поиска от Авраам да принесе сина си, показва, че Той не смяташе, че досегашното притежаване на богобоязливо сърце и истинска вяра в Него от страна на Авраам е всичко, което беше необходимо, че в общи линии беше достатъчно добро. Това категорично не беше начинът на Божието изискване. Той поставя изисквания със Своите средства и според това, което хората са способни да постигнат, и това не подлежи на обсъждане. Не е ли това Божията святост? (Да.) Такава е светостта на Бог.

Дори добър човек като Авраам, който беше чист, имаше истинска вяра и притежаваше рационалност, трябваше да приеме Божието изпитание — така че в очите на човечеството това изпитание не беше ли донякъде несъобразено с човешките чувства? Но именно тази липса на съобразяване с човешките чувства е олицетворението на Божия нрав и същност и Авраам премина през този вид изпитание. В това изпитание Авраам показа на Бог своята безкомпромисна вяра и безкомпромисно покорство пред Създателя. Авраам премина изпитанието. По принцип Авраам никога не беше преживявал никакви превратности, но след като Бог го изпита по този начин, се доказа, че обичайната му вяра и покорство са истински. Те не бяха нещо външно, не бяха лозунг. Това, че Авраам все още беше способен на безкомпромисно покорство при това обстоятелство — след като Бог беше изрекъл такива слова и беше поставил такова изискване към него — означаваше едно нещо със сигурност: в сърцето на Авраам Бог беше Бог и винаги щеше да бъде Бог. Идентичността и същността на Бог бяха неизменни, независимо от всякакви променящи се фактори. В сърцето му хората завинаги щяха да бъдат хора и нямаха право да оспорват, да се опитват да спорят или да се съревновават със Създателя, нито имаха право да анализират словата, изречени от Създателя. Авраам вярваше, че когато става въпрос за словата на Създателя или за всичко, което Създателят поиска, хората нямат право на избор. Единственото нещо, което трябваше да направят, беше да се покорят. Отношението на Авраам беше много показателно — той имаше истинска вяра в Бог и в тази истинска вяра се роди истинско покорство, и така, независимо какво Бог му правеше или искаше от него, или каквото и дело Бог да извършеше, било то нещо, което Авраам видя, чу или лично преживя, нищо от това не можеше да повлияе на истинската му вяра в Бог, а още по-малко можеше да повлияе на покорното му отношение към Бог. Когато Създателят каза нещо, което не се съобразяваше с човешките чувства, нещо, което поставяше неоправдано изискване към човека, независимо колко много хора изпитваха неприязън към тези слова, съпротивляваха им се, анализираха ги и ги изследваха, или дори ги презираха, отношението на Авраам остана незасегнато от средата на външния свят. Неговата вяра и покорство към Бог не се промениха и те не бяха просто думи,

изречени от устата му, или формалности. Вместо това той използва факти, за да докаже, че Богът, в когото вярваше, беше Създателят, че Богът, в когото вярваше, беше Богът на небето. Какво виждаме от всичко, което се прояви в Авраам? Виждаме ли неговите съмнения относно Бог? Имаше ли той съмнения? Изследваше ли Божиите слова? Анализираше ли ги? (Не.) Някои хора казват: „Ако не е изследвал или анализирал Божиите слова, защо се е чувствал скръбен?“. Нима не му позволяваш да се чувства скръбен? Той се чувстваше толкова скръбен и въпреки това беше способен да се покори — ти способен ли си да се покориш, дори когато не се чувстваш скръбен? Колко покорство има в теб? Това, че тази скръб и болка не оказаха влияние върху покорството на Авраам, доказва, че това покорство беше истинско, че не беше лъжа. Това беше свидетелството на едно сътворено човешко същество за Бог пред Сатана, пред всички неща, пред цялото творение, и това свидетелство беше толкова силно, толкова ценно!

В историите на Ной и Авраам, както и в историята на Йов какво точно в тяхното поведение и реч, в тяхното отношение и във всяка тяхна дума и дело, когато Божиите слова и действия дойдоха при тях, трогна по-късните поколения? Това, което най-много трогна хората в отношението на тези трима души към Божиите слова, както и в тяхното отношение и всяка дума и дело, след като чуха Божиите слова и след като чуха какво Бог заповяда и изиска, е колко чиста и постоянстваща беше тяхната искреност към Бог, към Създателя. За днешните хора тази чистота и това постоянство може да бъдат наречени глупост и вманиаченост, но за Мен тяхната чистота и постоянство бяха най-трогателните и вълнуващи неща в тях, и още повече, нещата, които са толкова недостижими за другите хора. От тези хора Аз наистина разбрах и видях как изглежда един добър човек. От тяхното поведение и реч, както и от тяхното отношение, когато се изправиха пред Божиите слова и когато слушаха Божиите слова, виждам какви са хората, които Бог счита за праведни и съвършени. И какво е най-поразителното чувство, което изпитвам, след като прочета и разбера историите на тези хора? Това е дълбокият спомен, привързаността и обожанието към тези хора. Не е ли това чувство на трогване? Защо изпитвам такова чувство? През дългата история на човечеството никога не е имало историческа книга, която да се съсредоточи върху записването, възхваляването и разпространяването на историите на тези трима души, нито някой е използвал техните истории, за да образова по-късните поколения, като се отнася към тях като към хора, които да са пример за подражание на по-късните поколения. Но има едно нещо, което хората по света не знаят: в различни времена всеки от тези трима мъже е чул нещо различно от Бог, всеки е получил различно поръчение от Бог, към всеки са били поставени различни изисквания от Бог, всеки е направил нещо различно за Бог и е свършил различна работа, която му е била поверена от Бог — но всички те са имали едно общо нещо. Какво беше то? Всички те оправдаха очакванията на Бог. След като чуха Бог да говори, те бяха способни

да приемат това, което Бог им беше поверил и беше изискал от тях, и след това бяха способни да се покорят на всичко, което Бог каза, бяха способни да се покорят на всяко едно нещо, което чуха Бог да изисква от тях. Какво направиха те, за да оправдаят очакванията на Бог? Сред цялото човечество те станаха примери за слушане, приемане и покорство на Божиите слова и за даване на гръмко свидетелство за Бог пред Сатана. Именно на тях трябва да подражават хората, защото в Божиите очи те са съвършени и праведни. В крайна сметка тогава каква е най-важната информация, която ни съобщава това? Че те са типът хора, които Бог иска, хора, които са способни да разберат казаното от Бог, които могат да използват сърцата си, за да слушат словата на Създателя, да ги схващат, да ги проумяват, да ги възприемат, да им се покоряват и да ги прилагат; такива хора са обичани от Бог. Независимо колко големи са изпитванията и изпитанията, на които Бог ги подлага, преди да утвърди праведните им дела, щом дадат гръмко свидетелство за Бог, те се превръщат в това, което е най-ценно в Божиите ръце, и в тези, които ще живеят вечно в Божиите очи. Това е фактът, който ни се съобщава. Това е, което искам да ви кажа, като разговарям за историите на Ной и Авраам, и това е, което трябва да разберете. Подтекстът е, че онези, които все още не разбират словата на Създателя и все още не знаят, че слушането на словата на Създателя е тяхна отговорност, задължение и дълг, и не са наясно, че приемането и покорството на словата на Създателя е отношението, което сътворените човешки същества трябва да имат, независимо колко години са следвали Бог — точно това са хората, които ще бъдат отстранени от Бог. Бог не иска такива хора, Той ненавижда такива хора. И така, колко точно хора в крайна сметка са способни да слушат, да приемат и напълно да се покорят на словата на Създателя? Колкото са способни на това. Онези, които са следвали Бог в продължение на много години, но все още презират истината, нагло нарушават принципите и не са способни да приемат Божиите слова и да им се покорят, независимо дали са изречени в плът или в духовния свят, в крайна сметка пак ще се сблъскат с един изход: отстраняване.

Изминаха вече тридесет години, откакто Бог се въплъти и дойде да върши дело на земята. Той е изрекъл много слова и е изразил много истини. Независимо как говори Той, независимо какви методи използва, за да говори, и независимо колко е съдържанието, което изрича, Той има само едно изискване към хората — те да са способни да слушат, да приемат и да се покоряват. Въпреки това има мнозина, които не могат да схванат или да изпълнят това най-просто изискване. Това е много проблемно и показва, че човечеството е толкова дълбоко покварено, изпитва големи трудности да приеме истината и не може лесно да бъде спасено. Дори сега, в контекста на това, че хората признават, че човекът е създаден от Бог, и факта, че Бог в плът е Самият Бог, хората все още се противопоставят на Бог и Го предизвикват, и отхвърлят Божието слово и Неговите изисквания. Те дори

изследват, анализират, отхвърлят словата, изречени от Божието въплъщение, и са безразлични към тях, без да разбират как сътворените същества трябва да се отнасят към Божието слово и какво отношение трябва да имат към Божието слово. Това е наистина тъжно. Дори сега хората не знаят кои са, на каква позиция трябва да стоят или какво трябва да правят. Някои хора дори постоянно се оплакват от Бог и казват: „Защо Бог винаги изразява истини в Своето дело? Защо Той винаги изисква от нас да приемем истината? Когато Бог говори и върши дело, Той трябва да се консултира с нас и не бива винаги да ни затруднява. Нямаме причина да Му се подчиняваме напълно, искаме човешки права и свобода, трябва да гласуваме с вдигане на ръка за изискванията, които Бог ни поставя, и всички ние също така трябва да проведем обсъждания и да постигнем консенсус. Божият дом трябва да въведе демокрация и всички заедно трябва да вземат окончателните решения“. Дори сега много хора поддържат този възглед и макар да не го казват открито, го таят в сърцата си. Ако Аз нямам право да искам нищо от теб, ако нямам право да искам да се подчиняваш на това, което казвам, и да изисквам твоето абсолютно покорство на това, което казвам, тогава кой има право? Ако ти вярваш, че Бог на небето има право да го прави и че Бог на небето има право да ти говори от небето чрез гръм, тогава чудесно! Това означава, че няма да Ми се налага да бъда търпелив и сериозен или да си хабя дъха да говоря с теб — не искам да ти казвам нищо повече. Ако ти вярваш, че Бог на небето има право да ти говори от небето, от облаците, тогава давай, слушай, иди и търси Неговите слова — чакай Бог на небето да ти говори в небето, в облаците, сред огъня. Но има едно нещо, което трябва да ти е ясно: ако този ден наистина дойде, времето на твоята смърт ще е настъпило. По-добре би било този ден да не идва. „По-добре би било този ден да не идва“ — какво означават тези думи? Бог е станал човек, за да говори лично с човека лице в лице на земята, да издава истини, като казва на хората всичко, което трябва да правят, но хората са презрителни и лекомислени. В сърцата си те тайно се съпротивляват и се съревновават с Бог. Те не желаят да слушат, като вярват, че Бог на земята няма право да се опитва да управлява хората. Това отношение, което хората имат, радва ли Бог, или Го гневи? (Гневи Го.) И какво ще направи Бог, когато се разгневи? Хората ще се сблъскат с Божия гняв — разбирате това, нали? Божият гняв, а не Божието изпитание. Това са две отделни понятия. Когато Божият гняв се спусне над хората, те са в опасност. Мислите ли, че Бог е разгневен на онези, които обича? Разгневен ли е на онези, които са достойни да живеят в светлината на Божия лик? (Не.) На какъв тип хора е разгневен Бог? На онези, които са Го следвали в продължение на много години, но все още не разбират Неговите слова, които все още не знаят, че трябва да слушат Божиите слова, на които им липсва съзнанието да приемат и да се покорят на Божиите слова, Бог изпитва неприязън и отвращение към такива хора и не желае да ги спаси. Разбирате това, нали? И така, какво трябва да бъде отношението на хората към Бог, към

въплътения Бог и към истината? (Трябва да слушаме, да приемаме и да се покоряваме.) Точно така. Трябва да слушате, да приемате и да се покорявате. Няма нищо по-просто от това. След като го чуете, трябва да го приемете в сърцето си. Ако не сте способни да приемете нещо, трябва да продължите да търсите, докато сте способни на пълно приемане — тогава, веднага щом го приемете, трябва да се покорите. Какво означава да се покориш? Означава да практикуваш и да изпълняваш. Не отхвърляйте нещата, след като ги чуете, като външно обещавате да ги направите, записвате ги, оформяте ги в писмен вид, чувате ги с ушите си, но не ги приемате присърце и просто продължавате по стария си начин и правите каквото си искате, когато дойде време да действате, като изхвърляте записаното на заден план в съзнанието си и го третирате като маловажно. Това не е покорство. Истинското покорство пред Божиите слова означава да ги слушаш и да ги възприемаш със сърцето си и наистина да ги приемаш — да ги приемаш като неотменна отговорност. Не е просто въпрос на това да кажеш, че приемаш Божиите слова. Вместо това то е да приемеш Неговите слова от сърце, да превърнеш приемането на Неговите слова в практически действия и да прилагаш Неговите слова без никакво отклонение. Ако това, което ти мислиш, това, с което се захващаш, и цената, която плащаш, са все за да изпълниш Божиите изисквания, това е изпълнение на Божиите слова. Какво се подразбира под „покорство“? Подразбира се практикуване и изпълнение, превръщане на Божиите слова в реалност. Ако записваш думите, които Бог казва, и Неговите изисквания в тетрадка и ги оформяш писмено на хартия, но не ги записваш в сърцето си, и правиш каквото си искаш, когато дойде време да действаш, и отвън изглежда, сякаш си направил това, което Бог е поискал, но ти си го направил според собствената си воля, тогава това не е слушане, приемане и покорство на Божиите слова, това е презиране на истината, това е открито нарушаване на принципите и пренебрегване на подредбите на Божия дом. Това е бунтарство.

Веднъж възложих на един човек да свърши нещо. Докато му обяснявах задачата, той внимателно си я записа в тефтерчето. Видях колко старателно си водеше записки — изглеждаше така, сякаш изпитва чувство за бреме към работата и се отнася към нея с внимание и отговорност. След като му възложих задачата, зачаках да чуя как се развиват нещата; минаха две седмици, но той не беше изпратил нито дума. И така, Аз се заех с това да го намеря и го попитах как върви задачата, която му бях дал. Той каза: „О, не! Забравих за нея! Обясни ми отново какво трябваше да направя“. Как ви се струва този отговор? Такова беше неговото отношение към възложената задача. Помислих си: „Този човек наистина не заслужава доверие. Махни се от Мен, и то веднага! Не искам да те виждам повече!“. Така се почувствах. И така, ще ви кажа един факт: никога не бива да свързвате Божиите слова с лъжите на измамник — това е отвратително за Бог. Някои казват, че държат на думата си, че думата им на две не става. Ако е така,

когато става въпрос за Божиите слова, могат ли такива хора да действат според тях, когато ги чуят? Могат ли да ги изпълнят със същото внимание, с което вършат личните си дела? Всяко Божие изречение е важно. Той не говори на шега. Каквото каже, хората трябва да изпълняват и да прилагат. Когато Бог говори, Той консултира ли се с хората? Със сигурност не. А задава ли ти въпроси като в тест със затворени отговори? Със сигурност не. Ако можеш да осъзнаеш, че Божиите слова и поръчения са нареждания, че човекът трябва да действа според тях и да ги изпълнява, значи имаш задължението да ги изпълняваш и прилагаш. Ако мислиш, че Божиите слова са просто шега, несериозни забележки, които можеш да изпълниш, но можеш и да не изпълниш — както си решиш, и се отнасяш към тях по този начин, то ти си доста неразумен и негоден да бъдеш наречен човек. Бог никога повече няма да ти проговори. Ако човек действа на своя глава, когато става въпрос за Божиите изисквания, заповеди и поръчения, и се отнася към тях нехайно, значи той принадлежи към онези хора, които Бог ненавижда. За нещата, които ти заповядвам и ти поверявам пряко, ако постоянно се налага да те надзиравам и да те пришпорвам, да те проверявам, ако все Ме караш да се тревожа, да проучвам и да проверявам всичко на всяка крачка заради теб, то трябва да бъдеш отстранен. Сред отстранените в момента от Божия дом има много хора от този тип. Аз ги наставлявам за няколко неща и след това ги питам: „Записахте ли всичко това? Ясно ли е? Имате ли някакви въпроси?“. На което те отговарят: „Всичко записах, няма проблеми, няма нужда да се тревожиш!“. Те много лесно се съгласяват да ги свършат, дори слагат ръце на сърцето си и Ми се кълнат. Но дали наистина пристъпват към изпълнението на тези неща, след като се съгласят? Не, те просто изчезват безследно и повече няма новини от тях. Те веднага правят нещата, които харесват, като действат бързо и решително. С готовност се съгласяват с нещата, които им поверявам, но след това просто ги пренебрегват и когато по-късно ги потърся по въпроса, установявам, че не са направили абсолютно нищо. Този тип хора нямат никаква съвест или разум. Те са негодници и не са достойни да изпълняват дълг. Те са по-лоши от прасе или куче. Когато човек си вземе куче пазач, когато отсъства, кучето може да помогне, като пази къщата и двора, когато се появят непознати. Много хора са по-зле и от кучетата, когато трябва да се свърши нещо. При някои хора винаги трябва да има някой, който да ги надзирава, за да изпълняват дори малка част от дълга си, и винаги трябва да има някой, който да ги кастри и да ги наблюдава, преди да направят нещо. Това изпълнение на дълг ли е? Тези хора са лъжци! Ако не са планирали да го направят, защо тогава са се съгласили? Не е ли това умишлено заблуждаване на хората? Ако са смятали, че задачата ще бъде трудна, защо не са казали по-рано? Защо са обещали да я изпълнят, а след това не са го направили? Ако заблудят други хора, те не могат да им направят нищо, но ако заблудят Бог, какви са последствията? Този тип хора трябва да бъдат наказани и

отстранени! Не мислите ли, че хората, които презират истината и открито нарушават принципите, са лоши хора? Всички те са лоши хора, всички те са демони и трябва да бъдат отстранени! Тъй като тези хора действат безогледно, нарушават принципите, бунтовни са и са непокорни, устройват собствено царство и тъй като са мързеливи и безотговорни, те са донесли големи загуби на църквата! Кой може да си позволи да възстанови такива загуби? Никой не може да поеме такава отговорност. Тези хора се оплакват и остават неубедени и недоволни, когато ги кастрят. Тези хора не са ли неразумни демони? На тях наистина не може да им се помогне и отдавна е трябвало да бъдат отстранени!

Разбирате ли какъв е смисълът на историите на Ной и Авраам, за които разговаряхме днес? Високи ли са Божиите изисквания към човека? (Не.) Това, което Бог изисква от човека, е нещо, което трябва да бъде най-основното в едно сътворено човешко същество. Неговите изисквания изобщо не са високи и са най-практични и най-реалистични. Хората трябва да притежават истинска вяра и пълно покорство, за да бъдат одобрени от Бог. Само онези, които притежават тези две неща, са наистина спасени. Но за онези, които са дълбоко покварени, онези, които презират истината и изпитват неприязън към положителните неща, и за онези, които са враждебни към истината, няма нищо по-трудно от тези две неща! Това е постижимо само за онези, които имат чисто и открито сърце към Бог, които притежават човешка природа, разум и съвест и които обичат положителните неща. Тези неща откриват ли се във вас? И в кого се откриват постоянството и чистотата, които хората трябва да притежават по отношение на Бог? По отношение на възрастта всички вие, които седите тук, сте по-млади от Ной и Авраам, но по отношение на чистотата не можете да се сравнявате с тях. Чистота, интелигентност и мъдрост не се откриват във вас. От друга страна, дребните хитрости не ви липсват. И така, как може да се разреши този проблем? Има ли някакъв начин да се изпълнят Божиите изисквания? Има ли път? Откъде да се започне? (Като слушаме Божиите слова.) Точно така: като се научите да слушате и да се покорявате. Някои хора казват: „Понякога това, което Бог казва, не е истината и не е лесно да се покорим. Ако Бог беше казал няколко думи на истина, покорството щеше да е лесно“. Правилни ли са тези думи? (Не.) Какво открихте в историите на Ной и Авраам, за които говорихме днес? Да се подчиняваш на Божието слово и да се покоряваш на Божиите изисквания е неотменен дълг на човека. И ако Бог каже нещо, което не е в съгласие с представите на човека, той не бива да го анализира или изследва. Когото и да заклейми или отстрани Бог и независимо у колко хора поражда представи и съпротива с това, Божията идентичност, Неговата същност, Неговият нрав и Неговият статус са завинаги неизменни. Той е Бог навеки. Тъй като ти не се съмняваш, че Той е Бог, твоята единствена отговорност, единственото нещо, което трябва да направиш, е да се подчиняваш на това, което Той казва, и да практикуваш според Неговото слово. Това е пътят на практикуване. Едно

сътворено същество не бива да изследва, да анализира, да обсъжда, да отхвърля Божиите слова, да им противоречи, да се бунтува срещу тях или да ги отрича. Това е ненавиждано от Бог и не е това, което Той желае да види в човека. Как точно трябва да се отнасяте към Божиите слова? Как трябва да практикувате? Всъщност е много просто: научете се да им се подчинявате, слушайте ги със сърцето си, приемайте ги със сърцето си, разбирайте ги и ги възприемайте със сърцето си, а след това идете да ги практикувате и изпълнявате със сърцето си. Това, което ти чуваш и възприемаш в сърцето си, трябва да бъде тясно свързано с твоята практика. Не разделяй двете неща. Всичко — това, което ти практикуваш, това, на което се покоряваш, това, което вършиш със собствените си ръце, всичко, за което тичаш насам-натам — трябва да бъде съотнесено спрямо Божиите слова, след това трябва да практикуваш в съответствие с Неговите слова и да ги изпълняваш чрез действията си. Това означава да се покоряваш на словата на Създателя. Това е пътят на практикуване на Божиите слова.

18 юли 2020 г.

ДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ ПРЕЗИРАТ ИСТИНАТА, ОТКРИТО НАРУШАВАТ ПРИНЦИПИТЕ И ПРЕНЕБРЕГВАТ ПОДРЕДБИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ (ПЕТА ЧАСТ)

III. Презиране на Божиите слова

Днес продължаваме предишното ни общение, което разглеждаше десетото проявление на антихристите — те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом. Тази точка е разделена на три раздела. Вече разговаряхме за първите два, а днес ще разговаряме за третия: антихристите презират Божиите слова. Преди това разговаряхме за някои проявления и твърдения по този аспект, като например по какъв начин антихристите се съмняват в Божиите слова, не им вярват и са изпълнени с любопитство към тях, като им липсва всякакъв елемент на вяра, а има само съмнение, изпитване и предположения. Накратко казано, антихристите не приемат Божиите слова за истината, нито ги практикуват. Когато се сблъскат с въпроси, те не търсят принципите на практикуване според Божиите слова. В сърцата си често таят съмнение, съпротива и отричане на Божиите слова. Може да се каже, че всичко това са проявления на презрението на антихристите към Божиите слова. Днес ще разговаряме отново за по-задълбочените и конкретни отношения и действия на антихристите спрямо Божиите слова, за да разнищим точно по какъв начин те презират Божиите слова. Що се отнася до това по какъв начин антихристите презират Божиите слова, ще продължим да разговаряме точка по точка. Така няма ли да е по-ясно? (Да.) Ако сега разговарях общо и вие притежавахте определена способност за възприемане, достатъчно заложби и духовно разбиране и често получавахте светлина от Божиите слова, тогава това, за което разговарях преди, всъщност щеше да ви е достатъчно. Повечето хора обаче не притежават заложбите да възприемат Божиите слова. Те не достигат нивото, на което могат да се отнасят към Божиите слова като към истината, която трябва да бъде възприета. Затова трябва да разговаряме точка по точка. По-конкретно тази тема е разделена на няколко по-малки раздела.

А. Антихристите произволно фалшифицират и тълкуват Божиите слова

Първата точка е, че антихристите произволно фалшифицират и тълкуват Божиите слова. Преди това разговаряхме по този аспект чрез някои конкретни примери, макар и не в целенасочено, подробно разнищване, а само мимоходом. Какви са проявленията на произволното фалшифициране и тълкуване на Божиите слова от страна на антихристите? Какви са действията на антихристите по

отношение на тази точка? От гледна точка на природата им фактът, че могат да проявят такова поведение и да предприемат такива действия спрямо Божиите слова, показва, че те не вярват в сърцата си, че Божиите слова са истината, че са свещени и ненакърними. Независимо кой аспект от словата на истината изразява Бог, дали на хората им изглежда прост, или дълбок, това все пак са Божиите слова, това е истината и е неразривно свързано с навлизането в живота, с промяната на нрава и със спасението на човек. Антихристите обаче не го виждат по този начин. Те не осъзнават това в сърцата си, нито имат такова съзнание или разбиране. Те не вярват, че Божиите слова са истината, нито признават огромното значение на Божиите слова за навлизането на човек в живота. Напротив, те вярват, че на повърхността Божиите слова изглеждат просто като човешки думи и са съвсем обикновени. Те изглеждат толкова важни само защото всички, които следват Бог, Божият дом и църквата са ги обозначили като „Божии слова“. Но в действителност на повърхността Божиите слова изглеждат като обикновени фрази, често изричани от хората. Буквално тези слова съдържат елементи на човешкия език, съдържат логиката, мисълта и речника на човешкия език, включително някои разговорни изрази, идиоми, поговорки и дори двусъставни пословици. Антихристите не виждат Божиите слова като нещо толкова грандиозно, неразгадаемо или задълбочено, колкото може да си представи човек, не ги виждат като легендарните писания от небето. За тях те са просто банални и обикновени. Така, след много внимателна проверка, те в крайна сметка стигат до определение в сърцата си: тези слова са просто обикновен език, доста практични, нещо, което вярващите трябва да четат, слова, които могат да помогнат на поведението и вярата на човека. След много четене това е заключението, до което достигат. Дори някои антихристи и самолюбци взимат Божиите слова и прочитат толкова много глави и страници на един дъх. Някои дори прочитат книгата „Словото се явява в плът“ от началото до края в рамките на месец, която оставя някои дълбоки впечатления в ума и в мислите им. Те добиват общо разбиране за някои духовни термини, за тона и за начина на Божието говорене и дори за съдържанието на Божиите слова на различни етапи. След като ги прочетат, те казват: „Божиите слова просто не са нищо особено. Прочетох ги на един дъх и разбрах общото съдържание на шестхилядолетния план за управление на бог. Така че божиите слова не са толкова задълбочени. Да се издигат божиите слова до нивото на истината, като нещо съществено за навлизането на хората в живота, изглежда малко пресилено“. Следователно, независимо как гледат на тези слова, крайното им определение за Божиите слова в сърцето им е, че те не са толкова задълбочени или трудни за разбиране, колкото си представят хората. Всеки, който е образован и има очи, може да ги разбере. След многократно препрочитане те не само не успяват да разпознаят или да разберат различните истини за навлизането в живота, които хората би следвало да разберат от Божиите слова, като придобият просветление,

подхранване и помощ от тях, но и чувстват, че Божиите слова са далеч от истината и от небесните писания. След като стигнат до такова заключение, антихристите презират Божиите слова още повече. Те вярват, че Божиите слова са само това, че Бог е само това и че истината е само това. С такова отношение и разбиране вътрешната нагласа на антихристите спрямо Божиите слова и „Словото се явява в плът“ ги кара да презират още повече Божиите слова и истината. Те използват знанията и интелекта си, като разчитат на паметта и хитростта си, за да схванат бързо съдържанието и така наречените принципи на тези слова, както и част от тона, стила и речника, използвани в тях, като последният включва често срещани и идиоматични изрази. Впоследствие те чувстват, че са постигнали всичко и че вече имат всичко. Такова разбиране и отношение ги кара още по-безразсъдно да презират и да поставят под въпрос Божиите слова в сърцата си и още повече да се съмняват в идентичността и същността на Бог.

Погледнато от гледна точка на природата на антихристите, може да се види, че те изпитват неприязън към истината, презират положителните неща, презират смирението и скритостта на Бог и презират Божията вярност, реалност и обичливост. Тази поредица от презрение кара антихристите несъзнателно и естествено да извършват някои отвратителни действия, които Бог ненавижда и заклеймява. Тези действия включват произволно фалшифициране и тълкуване на Божиите слова. Какво означава фалшифициране? Антихристите не вярват, че в Божиите слова има истина, не вярват, че Божиите слова могат да дадат живот на хората, а още по-малко вярват, че тези слова са основата, на която човек разчита за оцеляването си, и посоката и пътят за напредъка на човека. Поради това те не разбират защо Бог говори по тези начини, нито знаят защо Бог изрича такива слова в определен контекст, а още по-малко са наясно защо Бог говори за това конкретно съдържание. Относно това как е възникнало това съдържание, какво мисли Бог и какво Бог цели да наблюдава, да осъществи и да постигне в хората, докато изрича тези слова, както и всичко, което Бог цели да постигне в рамките на тези слова, Неговите намерения и истината, антихристите са в пълно неведение и абсолютно невежи — в това отношение те са лаици. Затова в сърцата си те често чувстват, че Бог не е трябвало да казва тази фраза по този начин, че онова изречение трябва да следва това, че това изречение трябва да бъде формулирано така, че този откъс трябва да има този тон или онази интонация, че този подбор на думи е неправилен, а онзи термин е недобре обмислен и не подхожда на Божията идентичност, като така формират своите мнения. В техните очи Божиите слова не са толкова добри, колкото творбите на който и да е известен или велик човек в света. Те смятат, че речта на Бог не е достатъчно строга, че е многословна и че някои думи, ако се проучат внимателно, строго погледнато не отговарят на човешките граматически и лексикални правила. „Как може да има истина в тези слова? Как може това да са божиите слова? Как може те да са истината?“.

Антихристите пресмятат и размишляват в сърцата си, като едновременно с това се съмняват и заклеймяват. С такова отношение, с такива мисли и с такава гледна точка към Божиите слова антихристите изваждат дяволските си нокти.

Спомням си, че преди няколко години в екипа химни се случи един инцидент. Те искаха да композират музика за един съществен откъс от Божиите слова, за да се пее в църквата. По време на композирането откриха, че дължината на Божията реч и броят на думите не съответстват на мелодията. Всеки ред от текста имаше твърде много думи. Освен това цялата мелодия на песента, когато се приложи към Божиите слова, ги правеше да изглеждат твърде многобройни и твърде дълги. И какво беше тяхното решение? Те намериха начин: промениха част от формулировките и речника на Божиите слова, без да променят очевидния им смисъл — например като превръщаха идиом от четири срички в дума от две срички или изтриваха изречения, които изглеждаха дълги, ненужни и безсмислени. Като следваха този принцип, те пригодиха редактираната версия на Божиите слова към музиката и я разпространиха в църквата за пеене. Повечето хора, каквито си бяха объркани, помислиха, че това е химн с Божиите слова, но кой да знае, че този откъс изобщо не беше Божии слова? Това беше откъс, произволно променен и съкратен от антихристи, който беше преиначен и подправен. По-късно, когато този химн се подготвяше за една програма, Аз попитах от коя глава от Божиите слова е избран химнът. Казаха Ми, че е първият откъс от определена глава. Намерих този откъс и го сравних с този от сборника с химни, и това доста Ме шокира. Откъсът от сборника с химни на думи беше избран сегмент от онази глава от Божиите слова, но беше променен до неузнаваемост. Тонът на речта беше изчезнал, много важни думи бяха пропуснати, съдържанието на речта беше в безпорядък и дори последователността на думите беше обърната. Ако никой не Ми беше казал, че този откъс е извадка от определена глава от Божиите слова, не мисля, че някой би могъл да определи от коя глава е. Изобщо не съответстваше на оригинала. На пръв поглед тези хора изпълняваха дълга си: като обличат Божиите слова в музика, за да могат всички да ги пеят и усвояват, Божиите слова могат непрекъснато да водят и напътстват хората, а това може да им помогне да навлязат в Божиите слова. Какво прекрасно дело беше това! Поради пълната липса на богобоязливо сърце у антихристите обаче те се отнасяха към Божиите слова, сякаш са думи, изречени от обикновени хора в разговор, като произволно ги изтриваха и подменяха. Без да зададат нито един въпрос и без ничие разрешение или съгласие, а и без каквото и да е упълномощаване от когото и да било, те напълно промениха Божиите слова, но въпреки това караха хората да вярват, че изпълняват дълга си, че са облекли Божиите слова в музика. Какъв вид поведение и метод е това? Какъв нрав имат хората, които проявяват такова поведение и такъв метод? Онези, които се възползват от такъв метод, които се отнасят към Божиите слова с такава нагласа, имат ли в сърцата си всъщност

някаква боязън от начина, по който се отнасят към Божиите слова? Ценят ли Божиите слова? Отнасят ли се към Божиите слова като към истината? Ако се съди по тяхното непочтително и безотговорно отношение към Божиите слова, те не само не ги ценят, но и се отнасят към Божиите слова като към играчки, като ги променят безотговорно и по свое усмотрение. Не е ли тяхното отношение към Божиите слова показателно за отношението им към Самия Бог? (Да.) То е абсолютно същото. Божиите слова представляват Самият Бог. Те са израз на Бог, израз на Неговия нрав и разкриване на Неговата същност. Ако хората са толкова непочтителни и безотговорни към Божиите слова, от само себе си се разбира как се отнасят към Самия Бог. Това говори много.

Външно хората следват Бог, отричат се и отдават всичко за Бог, понасят трудности заради Него, но отношението им към Божиите слова е толкова непочтително и нехайно. Антихристите може дори да украсят красиво книгата „Словото се явява в плът“, да я увият в плат и да я съхранят на най-сигурното място. Но какво може да докаже това? Може ли да покаже, че те ценят Божиите слова, че имат богобоязливи сърца? Могат ли тези повърхностни действия да прикрият непочтителното им отношение към Божиите слова? Не могат. Когато четат Божиите слова, те винаги мислят да променят някои от термините, изразите и тона в тях. А до каква степен някои антихристи са дръзки? Когато открият в Божиите слова нещо, което не отговаря на техните представи, или смятат, че формулировката е неподходяща или граматически неправилна, или дори смятат, че някой препинателен знак е сгрешен, те гръмко обявяват и преувеличават въпроса, като искат целият свят да узнае за неправилно поставения препинателен знак, неуместно подбраната дума или привидно неразумното твърдение в Божиите слова. Те разпространяват това с подигравателен и пренебрежителен тон. Изглежда, че в тези моменти те най-накрая намират това, което смятат за доказателство за грешки в Божиите слова, лост за придобиване на влияние, недостатък, и най-накрая могат да се успокоят в сърцата си, че в Божиите слова също има грешки и че Бог не е съвършен. Не е ли това нравът на антихрист? Антихристите се стремят да намерят недостатъци и грешки в Божиите слова. Това е отношение на враждебност, а не на покорство и приемане. Когато се казва, че антихристите произволно фалшифицират и тълкуват Божиите слова, може ли инцидентът, който се случи в току-що споменатия екип химни, да се счита за фалшифициране на Божиите слова? (Да.) Кажете Ми, какъв тип човек би могъл да променя Божиите слова толкова произволно? Има ли той някакъв страх от Бог? (Не.) Що за нрав е това? Първо, отнася ли се той към Божиите слова като към Божии слова? (Не.) Тогава как се отнася той към Божиите слова? Той се отнася към тях като към човешки думи. Може да е приемливо да се променят статии със свидетелства за преживявания на хора, ако думите са несвързани или несъвършени, но да се осмеляваш да правиш същото с Божиите слова — какво е

естеството на това? Не е ли това своеволна и безразсъдна постъпка и липса на богобоязливо сърце? Да се осмеляваш произволно да коментираш и да изменяш Божиите слова, да ги променяш, когато не отговарят на собствените ти идеи или гледна точка — сериозно ли е естеството на това? (Да.)

Кой друг участва във фалшифицирането на Божиите слова? В процеса на проповядване на евангелието някои потенциални приемници на евангелието влизат в контакт с Божиите слова и имат различни представи за тона, стила, гледната точка, от която Бог говори, и дори за използваните формулировки и местоимения, наред с много други аспекти. Различните хора имат различни представи. Хората от различните вероизповедания имат различни вкусове и изисквания. Някои членове на евангелския екип казват: „Трудно е да се проповядва евангелието по този начин! Някои от божиите слова са твърде сурови. При някои от тях изглежда така, сякаш бог ругае хората. Те изобщо не са нежни, липсва им любов и са изцяло на ежедневен език. Някои от тях са специално насочени към определени етноси, а други разкриват тайни — хората не намират нищо от това за приемливо! Тези думи са се превърнали в препъникамък за потенциалните приемници на евангелието да приемат новото дело на бог. Какво трябва да направим?“. Някой казва: „Аз имам решение. След като потенциалните приемници на евангелието не могат да приемат новото дело на бог заради тези думи, защо просто не ги изтрием? Отбележете всички думи и цялото съдържание, които хората не са склонни да приемат, дори да е само едно изречение, и ги премахнете при отпечатването. По този начин, когато потенциалните приемници на евангелието го прочетат, в него няма да има думи, които да наранят гордостта им или да наранят чувствата им, нито ще има нещо, което да противоречи на техните представи. Всички божии слова ще бъдат подходящи, получателите няма да имат никакви представи и ще са способни безпроблемно да приемат новото дело на бог“. В евангелския екип някои действително са правили това и, без дори да се допитат до Горното или да поискат съгласието Му, отпечатваха и разпространяваха навсякъде брошури, съдържащи тези съкратени и преиначени Божии слова. Заради удобството в работата си, за да придобият повече хора, за да покажат работоспособността си и за да изглеждат предани в дълга си, те съчиниха този метод и дори го превърнаха в реалност, като го отпечатаха в книга. Но тази книга е напълно различна от „Словото се явява в плът“. Този метод не е ли фалшифициране на Божиите слова? (Да, така е.) Осъзнават ли повечето хора, че фалшифицирането на Божиите слова е начин да се съпротивляваш на Бог? (Да.) Дават ли си повечето хора сметка за това? Днес, след толкова пространно общение, вие с лекота можете да кажете „да“. Но ако проповядвахте евангелието преди три или пет години, щяхте ли да сте наясно, че нито едно Божие слово или изречение не бива да бъдат променяни? Дали щяхте да имате такова богобоязливо сърце? (Не.) И така, в какъв контекст нямаше да осъзнавате това?

Дали в контекста на пълната липса на богобоязливо сърце бихте се осмелили да фалшифицирате произволно Божиите слова? Ако на някого напълно му липсва богобоязливо сърце, той ще се осмели произволно да подправя Божиите слова, като променя първоначалния смисъл, стила на Божията реч и желаното въздействие на определен откъс от Божиите слова, заличавайки намеренията, сърцевината и акцента на това, което този откъс изразява — всичко това е равносилно на фалшифициране.

Преди няколко години, при една случайна среща, един човек от евангелския екип зададе въпрос: „Когато свидетелстваме относно новото дело на бог пред определена етническа група, те се чувстват отблъснати и не желаят да слушат частите, в които бог ги разобличава, и имат представи за тези части. Така че тези слова се превръщат в пречка за тях да приемат новото дело на бог. Мислим да променим тези слова. След като ги променим, те ще са способни да ги приемат и вече няма да имат представи за новото дело на бог или за това въплъщение на бог“. Какво мислите за този въпрос? Ако не беше тази възможност да се срещнем и да обсъдим евангелската работа, те може би щяха своеволно да променят тези слова. Може би според техните фантазии трима, петима, десетима или дори повече хора от тази етническа група биха могли тогава да приемат новото дело на Бог. Но ако оставим това настрана засега, онези, които проповядват евангелието, винаги искат да променят Божиите слова, за да са съобразени с човешките представи. Те винаги искат да изтрият словата, с които Бог разобличава и съди покварения човечество, с които Той разобличава същността на покварения човечество. Какво е естеството на такова поведение? Отразява ли този вид действие богобоязливо сърце? (Не.) По Мое мнение не хората от определена етническа група или вероизповедание имат представи за Божиите слова, а най-вече хората, които проповядват евангелието, имат представи. Божиите слова не отговарят на критериите им. Дълбоко в себе си те им се съпротивляват и изпитват неприязън към тях, не искат да слушат и не харесват тези слова от Бог. Те вярват, че ако това наистина са божиите слова, те трябва да са любящи и да не разобличават хората толкова открито и безпардонно, сякаш им удрят шамар. Затова те настоятелно изискват, ако трябва да проповядват евангелието, могат ли тези слова да бъдат премахнати? За да се проповядва евангелието и да се придобият хора, може ли Бог да направи отстъпки само веднъж, да говори по-тактично и по-приятно? За да накара повече хора да приемат новото дело на Бог, за да доведе повече хора пред Бог, може ли Бог да промени Своята стратегия и начин на говорене, да направи компромис и да отстъпи на покварения човечество, да се поклони, да се извини и да моли за прошка? Така че по същество проблемът се корени в евангелските работници, а не в хората от което и да е конкретно вероизповедание. Без да се променя нито една дума или изречение от Божиите слова и с оглед на това, че Божиите слова могат да накарат всички хора

да си създадат представи, все още има мнозина, които постепенно идват пред Бог и приемат Неговото ново дело. Попречили ли са им техните представи да приемат новото дело на Бог? Изобщо не. Ако словата, изречени от Бог, не са това, от което човек се нуждае, и ако не отразяват действителното положение на човека, тогава би било разбираемо хората да не приемат Божиите слова и Бог би могъл да обмисли промяна на начина Си на говорене и на съдържанието на речта Си. Всяка дума и всяко изречение, изречено от Бог обаче, отразява действителното положение на човека и е свързано с навлизането в живота и спасението на човека. Ако хората имат представи и не могат да ги приемат, това доказва, че хората са нечестиви, мръсни и толкова дълбоко покварени, както и че са недостойни да дойдат пред Бог. Това не доказва, че Божиите слова са погрешни или че не са истината.

Какво трябва да се направи с покварeното човечество, което има представи за Божиите слова и Божието дело? Онези, които проповядват евангелието, са били поени с Божиите слова и са ги слушали толкова много години. Да не говорим колко много истина разбирате, казано само теоретично, за виденията за Божието дело, Божиите намерения, целта на Божия шестхилядолетен план за управление, делото на Божието спасение на човека — нима не сте разбрали, запомнили и схванали всички тези аспекти на истината? Ако разполагаше с всички тези неща, щеше ли все пак да се страхуваш от това, че хората имат представи? Ако се страхуваш, трябва активно да разясняваш на потенциалните приемници на евангелието, да свидетелстваш относно Божиите намерения пред тях, да обясняваш ясно истината! Ако след като си слушал Божиите слова в продължение на толкова много години, все още не можеш да ги обясниш или разясниш, значи си напълно безполезен! Ти изпълняваш този дълг и всеки ден се занимаваш с тези теми, с това съдържание, с тези въпроси — защо все още мислиш да използваш такъв подъл метод като фалшифицирането на Божиите слова, за да проповядваш евангелието и да придобиваш хора? Външно това може да изглежда само като погрешно действие, като достойно за презрение средство, като проява на некомпетентност, но по същество това е несъмнено проявление на същността на антихриста — не по-малко. Божият народ е този, който цени Божието слово, който милее за Божието слово, който се бои от Божието слово, който уважава всяка дума и изречение, които Бог казва, както и начина, по който говори, гледната точка, от която говори, и какво казва във всеки откъс. Само Божиите врагове често се подиграват на Неговите слова и ги презират. Те ги презират. Не се отнасят към Божиите слова като към истина, като към слова, изразени от Създателя. Поради това в сърцата си те често желаят да подправят Божиите слова и да ги тълкуват произволно. Опитват се да използват своите начини, своите модели на мислене и логиката на своето мислене, за да променят Божиите слова, така че те да съответстват на покварените човешки вкусове, на покварените човешки гледни точки и на покварените човешки начини на мислене и философия в стремежа си в

крайна сметка да спечелят признанието на повече хора. Божието слово си е Божие слово, независимо от това коя част от Божиите слова е, как е изречено и от каква гледна точка е изречено. За да може покварено човечество по-лесно да разбере, по-добре да оцени и по-лесно да придобие Божието слово, за да може да разбере истината в Неговите слова, Бог често използва човешки езици, човешки методи, както и начини, тон на речта и словесна логика, които са много по-лесни за възприемане от хората, за да обясни Своите намерения и да каже на човечеството за това, в което трябва да влезе. И все пак именно тези незабележими методи и този незабележим тон, както и различните незабележими думи, се използват от антихристите, за да заклеймят Бог и да отрекат, че Неговото слово е истина. Не е ли такава ситуацията? (Да.) Тези антихристи често използват знанието и произведенията на известни хора, дори речите, речника и поведението на известни хора, за да ги сравняват с Божиите слова. Колкото повече сравняват, толкова повече им се струва, че Божиите слова са твърде повърхностни, твърде прями, твърде разговорни. Затова все повече искат да променят Божиите слова, да ги „коригират“, както и да „коригират“ тона, стила и гледната точка, от която Бог говори. Без значение как говори Бог и каква полза носят словата Му на човека, в сърцата си антихристите никога не смятат Божиите слова за истината. Те не търсят истината, принципите на практикуване или пътя за навлизане в живота в Божиите слова. Вместо това те непрекъснато подхождат към Божиите слова от гледна точка на внимателната проверка, с нагласата за изучаване, с нагласата за задълбочена внимателна проверка и изследване. След цялото това внимателно проучване и изследване те все още смятат, че има много Божии слова, които трябва да бъдат променени и изменени. И така, антихристите от деня, в който за първи път са влезли в контакт с Божиите слова, до ден днешен — след като са вярвали в продължение на 10, 20 или 30 години — дълбоко в себе си все още не вярват, че Божиите слова съдържат живота, истината, портата към царството или пътя към небето, за които хората говорят. Те не могат да го видят и не могат да го открият. И така, какво чувстват? Чудят се защо колкото повече вярват, толкова повече намират Божиите слова за твърде разговорни. Чудят се защо колкото повече вярват, толкова по-малко се интересуват от Божиите слова. Те започват да се съмняват дали Божиите слова действително са истината. Какъв знак е това? Добър или лош? (Лош.) Цяло чудо е, че са вярвали в Бог до този момент! Вярвали са и са стигнали до задънена улица, като напълно са изгубили от поглед истината. Не е ли това краят на тяхната вяра?

Забелязали ли сте този факт? От деня, в който всички започнаха да вярват в Бог, да четат Неговите слова, да се отричат от семействата си, от кариерите си, от ученето си и от перспективите си в света, всички бяха на една и съща стартова линия. Но неусетно по време на състезанието някои хора изостанаха и вече не искаха да изпълняват дълга си. Къде отидоха? Някои бяха преместени в група „Б“,

други — в обикновени църкви, а трети едва успяха да останат в църкви с непълно работно време. Онези, които не желаят да изпълняват дълга си в Божия дом и стават обект на премахване, които вече не са годни да изпълняват дълга си — защо са стигнали дотам, където са днес? Ако се опиташ да разбереш отношението им към Бог с човешки очи, няма да можеш да го видиш, защото не знаеш какво е в сърцата им. Не можеш да разбереш дали обичат Бог, или Го мразят, дали Му се съпротивляват, или Му се покоряват. И така, как се определя нравът същност на човек? Лесно е: просто погледнете отношението му към Божиите слова. Тази група хора има една обща характеристика въз основа на отношението си към Божиите слова: независимо от ситуацията те не изпитват нужда от Божиите слова за подхранване. Без значение с какви трудности се сблъскват, те не търсят принципи и не търсят истината в Божиите слова. Тези хора рядко четат Божиите слова и дори се чувстват отвратени, когато някой чете в молитва Божиите слова или разговаря за разбирането си за тях. Как показват отвращение? Те си мислят: „Вече знам всичко, което казваш. Не е нужно да го казваш. Чел съм тези божии слова и преди. Разбирам всичко“. Ако разбират всичко, защо са били премахнати? Защо са били преместени в група „Б“? Какво се случва? Първопричината е, че тези хора по същество не приемат Божиите слова. Те ги презират и са враждебни към тях. Може ли някой, който презира Божиите слова и е враждебен към тях, да ги практикува? Когато му кажеш: „Ако си се сблъскал с някаква ситуация, трябва да прочетеш Божиите слова!“, какво е отношението му? Какви са конкретните му реакции? (Той би казал, че практическите проблеми се нуждаят от практически решения. Няма нужда да се четат Божиите слова.) Той смята, че четенето на Божиите слова е нереалистичен подход, а практическите проблеми изискват практически решения. Това е тонът на антихрист. Какво има предвид? „Хората си имат свои начини. Каква е ползата да се четат божиите слова? Мислиш ли, че божиите слова могат да решат всичко?“. Те приемат, че ако човек се сблъска с някаква трудност, това е просто трудност, а изобщо не е отражение на вътрешното състояние или нрав на този човек. Те не виждат това, нито го признават за факт. Те вярват: „Човешките трудности са като машина, на която ѝ липсва винт. Просто поставете винта и всичко ще бъде наред. Защо да се търсят божиите слова? Всичко това е фалшива духовност. Никога не бих направил това, глупаво е! Мислиш ли, че божиите слова могат да решат всичко? Изобщо не е така“. Това очевидно е някой, който не приема истината. Освен това, когато някои хора се сблъскват с проблеми и ти разговаряш с тях, за да им помогнеш, като им четеш откъс от Божиите слова, те отговарят, след като са слушали: „Вече съм запомнил този откъс, рецитирал съм го много пъти. Защо ми го казваш? Разбирам го по-добре от теб и е безполезен, няма да разреши проблема ми!“. Какъв е проблемът тук? (Те не приемат истината.) Те не приемат истината и отказват да признаят собствената си поквара, което е проблематично. Те не признават покварата си,

затова смятат, че четенето на Божиите слова е просто отбиване на номера, че е безполезно. Те искат да намерят бързо решение, чудотворен лек за разрешаване на проблемите си, а същността на този проблем е отказ да се приеме истината.

Имате ли някакви примери относно това проявление на фалшифицирането и тълкуването на Божиите слова? (По време на изготвянето на 20-ото видео от хоровия албум Бог нареди писанията да бъдат изброени едно по едно на екрана. Към онзи момент някои братя и сестри сметнали писанията за твърде дълги и изтрили някои фрази. По-късно Бог открил този проблем и го разнищил доста строго, като казал, че това е богохулство срещу Божиите слова.) Що се отнася до оригиналните слова на Бог, записани в Библията, това са Божиите слова и те не трябва да бъдат променяни от хората. Същото важи и за пророчествата на някои пророци. Те също са Божии слова, вдъхновени са от Бог и също не бива да бъдат променяни. Според Мен, макар че тези слова не са на оригиналния език и са преводи, значението на преведения текст е станало до голяма степен точно след много години на редакции. Ти трябва да осъзнаеш това. Затова тези слова, ако се използват в обикновено общение, няма нужда да се преразказват изцяло. Може да се предаде същината. Действителните факти обаче не бива да се променят. Ако се цитира, трябва да се извадят оригиналните пълни изречения. Какво ще кажете за този принцип? (Добър е.) Защо се прави по този начин? Някои хора казват: „Всичко това е в миналото, трябва ли да сме толкова сериозни?“. Не, става дума за отношение, за нагласа. Независимо дали в миналото, настоящето или бъдещето, Божиите слова са Божии слова и не бива да се приравняват с човешки думи. Хората трябва да се отнасят към Божиите слова със строго отношение. След като Библията е била преведена от оригиналния текст на различни езици, някои значения може да не са съобразени точно с оригинала или може да има несъответствия между едно и също изречение в превода и в оригиналния текст. Преводачите може да добавят: „Забележка: еди-какво си“ или да добавят в скоби: „Или се превежда като…“. Мислите ли, че хората, които са превеждали оригиналните текстове на Библията, са били все вярващи в Бог? (Не е задължително.) Те със сигурност не са били хора, които са се боели от Бог и са отбягвали злото, тогава защо са могли да свършат тази задача с такава прецизност? Невярващите наричат това професионализъм, но вярващите в Бог трябва да го наричат богобоязливо сърце. Ако нямаш дори толкова богобоязливо сърце, все още ли си вярващ в Бог?

Трябва да имате благоговейно отношение към Божиите слова, а когато се събирате и разговаряте за Божиите слова, след като сте ги прочели, можете да включите личните си преживявания, докато говорите за собственото си познание и за това, което сте научили от тези преживявания. Не трябва обаче да се отнасяш към Божиите слова като към свои лични произведения и да ги тълкуваш, както ти е угодно. Божиите слова нямат нужда ти да ги обясняваш, нито ти би могъл да ги

обясниш ясно или разбираемо. Достатъчно е, че имаш някакво малко просветление и озарение или преживяване, но да се опитваш да обясняваш истината или да се опитваш да използваш обяснението си, за да дадеш възможност на хората да разберат Божиите намерения, би било невъзможно. Това е грешният начин за правене на нещата. Например някои хора четат в Божиите слова, че Бог обича честните хора. Бог веднъж казал на човека: „Но говорът ви да бъде: Да, да! Не, не! А каквото е повече от това, е от лукавия“ (Матей 5:37). Днес Божиите слова също призовават хората да бъдат честни. И така, какво трябва да бъде правилното отношение към Божиите слова и изисквания? Търсете в Божиите слова: Бог казал: „Но говорът ви да бъде: Да, да! Не, не!“. Как точно тогава се държат онези, които са честни в Божиите очи? Как говорят честните хора, как действат, как подхождат към своя дълг и как си сътрудничат хармонично с другите? Хората трябва да търсят в Божиите слова тези принципи и пътища на практикуване и да станат честните хора, които Той изисква. Това е правилното отношение, отношението, което трябва да имат онези, които търсят истината. И така, как се държат онези, които не търсят и не обичат истината и които нямат боязливо сърце към Бог и към Неговите слова? След като прочетат Божиите слова, те си мислят: „Бог изисква хората да бъдат честни. Така е казал господ Исус преди. Днес бог отново казва хората да бъдат честни. Разбрах — честните хора не са ли просто тези, които са простодушни? Не е ли така, както казват хората, че простодушните винаги ще възтържествуват, че добрите хора живеят спокойно и че е грях да се мамят простодушните? Вижте, бог поправя несправедливостите, претърпени от простодушните“. Тези думи истината ли са? Това истини принципи, които са установени от Божиите слова, ли са? (Не.) И така, какви са тези думи? Биха ли могли да бъдат наречени ереси и заблуди? (Да.) Онези, които нямат духовно разбиране и не обичат истината, винаги свързват Божиите слова с онова, което сред човечеството се смята за приятно за ухото и правилно. Това не омаловажава ли стойността на Божиите слова? Това не описва ли истината като вид лозунг сред човечеството, като аргумент за това как да се държи? Бог призовава хората да бъдат честни, но тези хора пренебрегват как се държат честните, как да бъдат честни и какви са предписанията за честност, като заявяват безсрамно, че Бог иска хората да бъдат простодушни и че простодушните, негодниците и глупаците са все честни. Това не е ли изопачено тълкуване на Божиите слова? Те тълкуват погрешно Божиите слова, но все още се смятат за много умни, като същевременно си мислят, че Божиите слова не са нищо повече от това: „Истината не е толкова дълбока, не е ли просто това да си простодушен човек? Много е просто да си простодушен човек: не кради и не псувай хората, нито ги удряй. „От екзекуция само падат глави. Бъди снизходителен, когато е възможно“. Бъди снизходителен към другите във всички неща, бъди строг към себе си и търпелив към другите, бъди добър човек и добрите хора живеят спокойно“. Те говорят много, но нищо от това

не е съгласно истината. То не е нищо друго освен ереси и заблуди. Изглежда, че има някакво отношение към Божиите слова, изглежда, че има малка връзка с тях, но след като човек размисли и разпознае въпроса, осъзнава, че това не е нищо друго освен подвеждащи твърдения, нищо друго освен заблуди, които смущават мислите на хората. Например Бог казва, че в същността Му има любов, че Той обича човека. Божията любов към човека се показва на хората чрез онова, което Той казва, чрез начина, по който се отнася към човека, чрез Неговото усърдно намерение да спаси човека и чрез безбройните аспекти на това как Той върши делото Си в човека. Същевременно, когато Бог показва Своето спасение на човека, Божието намерение и средствата, чрез които Той спасява човека, също се изясняват, така че хората да познаят Божията любов. Какво мислят тези хора, на които им липсва духовно разбиране? „Бог е бог, който обича човека, бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел. Бог е казал, че завърналият се блуден син е по-ценен от злато“. Бог казал ли е това? Това ли са оригиналните Божии слова? (Не.) Какво друго казват? „Спасяването на един живот е повече от изграждането на седеметажна пагода“ и „Буда е милостив“. Не обръщат ли нещата с главата надолу? Ясно е, че те само се преструват, че са духовни, че разбират Божиите слова и че обичат истината. Те очевидно са аутсайдери, лаици и глупаци без духовно разбиране. Срещал съм много такива хора — те са прибързани, смели на думи, но лишени от мозък, а мислите и поривите в умовете им не са нищо друго освен ереси, заблуди и фалшификации. Онези, които притежават най-големите сили да подвеждат другите и често могат да използват тези ереси и заблуди и някои привидно солидни богословски аргументи, за да заблуждават другите, като ги принуждават да се подчиняват на това, което те казват, и да го практикуват — тези хора са антихристи. На пръв поглед те изглеждат изключително духовни, често цитират откъси от Божиите слова пред другите и след като приключат с произволното им тълкуване, изпускат някои ереси и заблуди. Такива хора могат да бъдат намерени във всяка църква. Те помагат на хората и ги водят под претекст, че цитират Божиите слова и общуват за тях, но всъщност това, което втълпяват на хората, не е онова, което Божиите слова изискват от човека, нито истините принципи, съдържащи се в Божиите слова, а по-скоро ереси и заблуди, които те измислят чрез обработка, тълкуване и фантазиране въз основа на Божиите слова, като карат хората да се отклоняват от Божиите слова и да се подчиняват на тях и причиняват смущения, и подвеждат хората. Например има такива, които казват: „Като извършва делото на своя шестхилядолетен план за управление, бог е преживял изоставянето и съпротивата на цялото човечество. Бог е бог и сърцето му няма граници! Както казват хората: „Сърцето на министър-председателя е достатъчно голямо, за да не обръща внимание на дреболии“ и „Никога не е късно за достойния мъж да си отмъсти“. Колко великодушен е бог!“. На пръв поглед изглежда, че те свидетелстват пред хората

относно Бог и за това, което Бог притежава и представлява, но какво послание всъщност предават? Истината ли е? Наистина ли е същността на Бог? (Не.) За кого свидетелстват? Те свидетелстват за министър-председателя. Те оприличават Бог на министър-председател, на достоен мъж — това не е ли богохулство? Може ли такива думи да бъдат намерени в Божиите слова? (Не.) И така, откъде са дошли тези думи? От Сатана. Антихристите не само не свидетелстват за Бог, но и изопачават фактите и богохулстват, като често подвеждат онези, които нямат основа, на които им липсва истинска вяра в Бог и които не са способни да разберат истината. Тези хора са с малък духовен ръст, нямат основа и нямат способност да възприемат истината и затова са подведени от тези ереси и заблуди. Антихристите се отнасят към ересите и заблудите като към духовни твърдения и едно от нещата, които казват за Божията любов, е: „Бог иска всеки човек да бъде спасен и не иска никой да падне в погибел“. Когато говорят за това, което Бог изисква от човека, друго нещо, което казват, е: „Добрите хора живеят спокойно“. А за това, че Бог не помни прегрешенията на хората и им оставя шанс да се покаят, те казват: „От екзекуция само падат глави. Бъди снизходителен, когато е възможно“. Може ли такива думи да бъдат намерени в Божиите слова? (Не.) Защо се ядосвам толкова, щом чуя тези думи? Защо съм толкова раздразнен от тях? Защо се ядосвам толкова? Колко години тези хора четат Божиите слова? Те ниско интелигентни ли са, или са полудели? Къде в Божиите слова се споменават такива неща? Кога Бог е изисквал хората да бъдат простодушни? Кога Бог е изисквал от хората да се придържат към поговорката „от екзекуция само падат глави. Бъди снизходителен, когато е възможно“? Това ли прави Бог? Къде в тези ереси и заблуди, които те поддържат, може да се направи някаква връзка с това, което Бог изисква от човечеството, с Неговите намерения и с истините принципи? Те са напълно несвързани. Например Бог позволява на хората да имат стремеж, решителност и цели, но това, което казват антихристите, е: „Бог ни насърчава да имаме цели. Има една поговорка, която предава това добре: „Войник, който не иска да бъде генерал, не е добър войник“. Тази поговорка е вид обществена тенденция, обществена гледна точка — уместно ли е да се използва в Божия дом? Полезно ли е? (Не.) С кои от Божиите слова е съобразено това твърдение? Свързано ли е с Божиите слова? (Не.) Тогава защо антихристите го казват? Целта им, когато казват това, е да накарат хората да почувстват дълбоко, че те са много духовни, че разбират Божиите слова и имат просветление оттях, че имат способността да възприемат истината и че не са невежо простолюдие. Но постига ли очакваната си цел? Когато чуете тези думи, одобрение ли чувствате в сърцата си, или отвращение? (Отвращение.) По какъв начин ви кара да се чувствате отвратени? (Антихристите свързват заблудите на Сатана с Божиите слова, като ги тълкуват погрешно. Всички думи, които говорят, нямат духовно разбиране.) Антихристите говорят само думи, които отразяват липсата на духовно разбиране, и карат хората

да се чувстват отвратени и да изпитват неприязън, когато ги чуят. Те очевидно не разбират Божиите слова, не могат да ги схванат и им липсват заложбите и способността да възприемат Божиите слова, но се преструват, че ги разбират, и безсрамно ги тълкуват на другите, говорейки неуместни и аматьорски думи, които отвращават хората, като не предлагат поучение, а вместо това разстройват мислите на хората. Това е наистина отвратително! Какво трябва да правите, когато срещнете такива хора? (Трябва да разнищим погрешните части на това, което казват.) Как трябва да постъпите? Всъщност е доста лесно. Ти им казваш: „Твоето схващане на Божиите слова, след като си ги прочел, не ми се струва много добро“. Те отговарят: „Не мисля така, чувствам, че е добро“. Ти казваш: „Ти мислиш, че е добро, независимо от всичко, така че според теб означава ли това, че Божиите слова са равностойни на човешките ереси и заблуди? Ако си съгласен с тези ереси и заблуди, тогава защо изобщо четеш Божиите слова? Няма нужда да ги четеш. Този твой проблем вече е сериозен — ти се отнасяш към Божиите слова като към философията на нечестивото човечество за светските отношения, като към методите за справяне с нещата и възгледите на нечестивото човечество. Според теб честните хора, за които говори Бог, са същите като простодушните хора, огромни глупаци и наивници. Ти тълкуваш всяка дума, изречена от Бог, като използваш човешки понятия, и ги приравняваш със заблуди и поговорки, обобщени от нечестивото човечество. Да не би тогава да намекваш, че Божиите слова са човешки думи, човешки език и човешки ереси и заблуди? Ако разбираш Божиите слова по този начин, значи ти не ги възприемаш. Ти богохулстваш срещу тях и хулиш Бог“. Всички вие бихте ли били способни да изречете тези думи ясно? Ако Божиите слова означаваха това, което казват антихристите, тогава защо Бог просто да не каже директно тези думи? Когато Бог казва на хората да бъдат честни, защо просто не им каже да бъдат простодушни и добри хора и да спре дотам? Това само различна формулировка ли е? (Не.) Божиите слова са истината и в тях се крие път, по който хората да практикуват. Ако хората постъпват и живеят според Божиите слова, те могат да станат хора, които се боят от Бог и отбягват злото, хора, които са съгласно Божиите намерения. Междувременно действането и живеенето според това, което казват хората, напълно обърква човек, превръща го в отявлен жив Сатана. Признавате ли този аргумент? Какъв би бил резултатът, ако постъпвахте и практикувахте според това, което Бог е казал, за да бъдете честен човек? И какъв би бил резултатът, ако действахте и живеехте според това, което хората наричат добър или простодушен човек? Резултатите не биха ли били различни? (Да.) И така, какъв е резултатът от това да живееш като честен човек? (Да имаш нормална човешка природа, да можеш да почиташ Бог, да наричаш нещата с истинските им имена и да можеш да бъдеш откровен и открит с Бог. Ако човек се държи като простодушен или добър човек според определението на хората, той става все по-хитър и умел в прикриването, говори само приятни думи,

живее според философията на Сатана за светските отношения и се превръща в жив Сатана.) Виждаш, че има разлика, нали? Да действаш и да живееш според това, което Бог нарича честен човек, прави сърцето на човека все по-чисто. То може да е способно да се отвори за Бог и той може да отдаде сърцето си на Бог без прикриване, мамене или фалшифициране. Сърцето му не се крие от Бог, а просто е отворено за Него. Това, което мисли вътрешно, се разкрива и изживява външно, а това, което се разкрива и изживява външно, е в съответствие с това, което е вътре в него. Именно това иска Бог. Това е истината. От друга страна, какви са принципите на постъпване и принципите на практикуване за онези, които хората наричат простодушни или добри? Всъщност всичко е маска. Те не казват с готовност какво мислят, нито позволяват на другите да го видят. Те не наранява прибързано самочувствието или интересите на другите, но ненараняването на другите е и за самосъхранение. Вътре в себе си те са предпазливи, а външно се прикриват, като изглеждат особено благочестиви, толерантни, търпеливи и състрадателни. Но никой не може да види какво мислят отвътре. В тях има поквара, съпротива и непокорство, но другите не могат да го видят. Отвън те се преструват, че изглеждат особено духовно извисени, нежни и добри. Никой не може да различи истината, независимо колко лоши неща правят или колко непокорни или нечестиви са отвътре. Външно те също са готови да помагат на другите и да дават на нуждаещите се, винаги са готови да откликнат, истински жив Лей Фън. Те се усмихват и показват на другите най-добрата си страна по всяко време и без значение колко сълзи са пролели насаме, винаги са усмихнати пред другите, като карат хората да се чувстват духовно издигнати. Не е ли това, което хората наричат добър човек? Като сравните този добър човек с честен човек, кой е положителният? Кой притежава истината реалност? (Честният човек.) Честните хора притежават истината реалност, обичани са от Бог и отговарят на Божиите критерии, както Той изисква, за разлика от добрите и простодушните хора — те са точно типът хора, които Бог заклеймява и отритва. Когато антихристите произволно тълкуват честните хора, които Бог изисква, просто като добри или простодушни хора, не е ли това вид неуловимо заклеймяване на това, което Бог е казал? Не е ли това богохулство срещу Божиите слова? Не е ли то богохулство срещу истината? Това е очевиден факт. Антихристите не разбират Божиите слова, още по-малко разбират какво е истината, но прибягват до погрешни доводи и сляпо прилагат собствените си тълкувания, като се преструват, че разбират, когато нямат ни най-малка представа, като тълкуват безумно погрешно Божиите слова по свое усмотрение и заблуждават и смущават другите. Бихте ли постъпили така? Да се преструваш, че разбираш Божиите слова, когато очевидно не ги разбираш, и въз основа на буквалното си разбиране да използваш собствения си речник, изрази и гледни точки, за да тълкуваш и ограничаваш Божиите слова — това е нравът на антихрист.

Каква е разликата по същество между Божиите слова и човешките думи и между истината и доктрината? Божиите слова карат хората да израстват по разум и съвест, да действат с принципи, а това, което изживяват, все повече да притежава реалността на положителните неща. От друга страна, човешките думи може да изглежда, че напълно съответстват на вкусовете и представите на хората, но те не са истината, те са пълни с капани, изкушения, ереси и заблуди. Затова, ако хората действат според тези думи, това, което изживяват, все повече ще се отклонява от Бог и от Божиите критерии. Още по-сериозно е, че начинът, по който хората живеят, ще става все по-зъл и все по-подобен на Сатана. Когато хората живеят и действат изцяло според ересите и заблудите на човека, когато са възприели напълно тези доводи, те живеят като Сатана. А това, че живеят като Сатана, не означава ли, че са сатани? (Да.) Така те „успешно“ са станали живи сатани. Някои хора казват: „Не го вярвам. Просто искам да бъда простодушен човек, който е харесван от другите. Искам да бъда някой, когото повечето хора смятат за добър, и тогава ще видя дали бог ще ми се зарадва, или не“. Ако не вярваш на това, което Бог казва, иди и виж, и се увери дали Божиите слова са истината, или човешките представи са истината. По същество това е разликата между Божиите слова и човешките думи. Това е съществено разграничение между истината и ересите и заблудите. Колкото и ересите и заблудите на човека да изглежда, че отговарят на вкусовете на хората, те никога не могат да станат техен живот. Същевременно, колкото и неразкрасени да изглеждат Божиите слова, колкото и простонародни са, колкото и да са в разрез с представите на хората, тяхната същност е истината и ако това, което хората правят и изживяват, е в съответствие с принципите на Божиите слова, в крайна сметка един ден те ще станат истински сътворени същества, които отговарят на критериите, и ще бъдат способни да се боят от Бог и да отбягват злото. Обратно, ако хората не практикуват според Божиите слова и не действат според Божиите изисквания, те не могат да станат сътворени същества, които отговарят на критериите. Техните действия и пътят, по който вървят, ще бъдат само отритнати от Бог — това е факт. Чрез това общение имате ли ново разбиране или понятие за Божиите слова? Какви са Божиите слова? Те са истината, пътят и животът — в това няма никаква лъжа. Само антихристите, онези, които по рождение изпитват неприязън към положителните неща и ги мразят, се отнасят към Божиите слова с презрение, не смятат Божиите слова за истината и отричат факта, че Божиите слова са истината, пътят и животът. В нито един момент те няма да приемат Божиите слова за свой живот. Те са група хора, които са неспасяеми. След такова общение някои разбират, че тези проявления се свеждат до фалшифициране и произволно тълкуване на Божиите слова, което е проявление на антихристите. Бихте ли казали, че това включва онези, които организират Божиите слова? (Да.) Включва ли ги? Какво означава фалшифициране? (Означава произволно изтриване или

добавяне на нещо, като се променя оригиналното значение на Божиите слова. Това е фалшифициране. Ако Неговите слова се организират според принципите, тогава това не е фалшифициране.) Точно така, това е, което трябва да разберете. С това разбиране няма да имате никакви притеснения, когато организирате Божиите слова, нали? Можете ли сега да схванете правилно принципите? Когато от вас бъде поискано да организирате, това не е покана да фалшифицирате. Има и хора, които се занимават с превод — от тези хора се иска да превеждат Божиите слова директно и да превеждат оригиналното значение на Божиите слова и самите Божии слова на друг език, а не да тълкуват Божиите слова, докато превеждат. Ти не си квалифициран да тълкуваш и трябва да обърнеш внимание и да проявяваш грижа към това. Да схванеш добре принципите, да разбереш какво представлява фалшифициране и какво не — схвани добре тези принципи и ще бъде трудно да правиш такива грешки. Ако не разбираш тези принципи и винаги искаш да добавяш или да променяш значението, докато организираш, като винаги чувстваш, че начинът, по който Бог казва това, не е съвсем идеален, или че начинът, по който казва онова, изглежда погрешен, като си мислиш, че трябва да се каже по определен начин, такива мисли ще те направят склонен да извършиш грешката на фалшифицирането. Що се отнася до преводачите, които казват: „Знам какво означава това изречение от Божиите слова, така че ще преведа въз основа на това значение. След като бъде преведено, читателят няма ли да го разбере и това е всичко? Няма да има нужда да се търси или да се чете в молитва. Те директно ще получат просветление и светлина“, не е ли това грешка? Това нарушава принципите; това е произволно тълкуване на Божиите слова. В обобщение, никога не се отнасяйте към Божиите слова така, както бихте се отнесли към човешки думи, като към роман, като към произведение на известна личност или към нещо, свързано с научен дебат. Освен да не ги фалшифицира или да ги тълкува произволно, човек трябва да подхожда към Божиите слова с отношение на търсене, приемане и покорство, когато ги яде и пие, и ги чете с молитва. Само тогава човек може да види истината, да разбере Божиите намерения, да намери пътя за практикуване в Божиите слова и да преодолее своя покварен нрав и различните трудности, които среща при изпълнението на своя дълг и в живота. Постигането на този резултат доказва, че твоето отношение към Божиите слова е правилно. Нашето общение за първото проявление на антихристите, които презират Божиите слова — произволното фалшифициране и тълкуване на Божиите слова — приключва тук.

Б. Антихристите се отричат от Божиите слова, когато те не са в съгласие с техните представи

Второто проявление е, че антихристите се отричат от Божиите слова, когато те не са в съгласие с техните представи. В Божието дело, от самото начало досега,

Бог е изрекъл много слова. Обхватът на тези слова е широк и съдържанието им е богато, като включва аспекти, свързани с намеренията и гледните точки на хората, както и с тяхното служене на Бог. Разбира се, още повече е свързано с покварения нрав на хората, а още по-голяма част е свързана с Божиите намерения и изискванията на Бог към човечеството. Сред тези слова Бог е възприел най-различни начини на говорене. В рамките на тези най-различни начини на говорене някои тонове на речта в началото са сравнително близки до хората, последвани от съд и разобличаване на човечеството, както и от завоюването му, а след това постепенно се казват на хората различни аспекти на истината. Съдържанието на тези слова е многоизмерно, но колкото и да е обширно, то е всичко, от което покварeното човечество се нуждае. С изключение на една малка част от най-специалното съдържание, по-голямата част от тези слова са изречени според човешките езикови модели, с тон, с думи и с езикова логика, които всички хора могат да приемат. Накратко казано, стиловете и методите на тези форми на език и реч са съвсем обикновени и много лесни за разбиране. Стига човек да има нормално мислене и нормален ум и разум, той може да разбере тези Божии слова. Внушението от това е: стига мисленето на човек да е нормално, след като прочете тези слова, той може да намери път за практикуване, да опознае себе си, да разбере Божиите намерения и да намери принципите на практикуване. Стига човек да има сърце и да притежава нормално мислене, тези Божии слова могат да му помогнат и да го напътстват през различните трудности в живота, а също така могат да му дадат възможност да разбере собствения си покварен нрав. По-голямата част от съдържанието на Божиите слова е такава, но има една част, която е изречена от гледната точка на божествеността, от гледната точка на Духа. Тази част от съдържанието е много специална. В очите на цялото човечество тази част от Неговите слова е много дълбока и трудна за разбиране. Изглежда като мистерия, а също така изглежда като пророчество. Във всяко изречение, във всеки откъс и във всяка глава на речта за хората е много трудно да разпознаят Божия смисъл, трудно е да намерят контекста на Божиите слова и на Божиите изисквания към човека, както и истините принципи, които хората търсят. И така, коя част от Неговите слова са тези? Това са „Божиите слова към цялата вселена“ и приложенията към тях. Тази част от Неговите слова е много трудна за разбиране от хората. Нека първо оставим настрана въпроса защо Бог изрича тази част, която е трудна за разбиране от хората, и вместо това да поговорим за коя част от темата, по която ще разговаряме — „Антихристите се отричат от Божиите слова, когато те не са в съгласие с техните представи“ — е свързана с частта, която споменах. По отношение на повечето от обикновените, лесни за разбиране, и дълбоките, но просто изказани слова, които Бог изрича, както и Божиите предупреждения и напомняния към човека, увещания и слова на утеха към човека, слова на разобличаване и съд на човека, и слова на предоставяне на ресурс и напътствие

към човека, онези, които изобщо не се стремят към истината, онези, които са обожествили думата „Бог“ и биха предпочели да вярват в един нереалистичен бог, смятат, че тези слова не изглеждат като Божии слова. Намират ги за твърде обикновени, твърде директни — просто банални приказки. Смятат, че всяка глава е твърде дълга. Те не искат да четат тези слова. Смятат, че на словата им липсва дълбочина и мистерия и следователно не си струва да бъдат четени. Затова според тях тези слова не са Божиите слова. Те казват това, защото съдържанието, начинът и стилът на тези слова не са по техен вкус. И така, какъв е техният вкус? Те искат да четат дълбоки текстове, думи, които, колкото и да ги четат хората, остават неразбираеми, като неразгадаем том от небесата. Те искат да четат това. Антихристите презират вида слова, предоставени от Бог, които са изречени по начин, тон и стил, които отговарят на човешкия вкус. Те са пълни с представи, презрение и подигравки към тези слова. Затова тези хора не четат, не поглеждат и не слушат тези обикновени, лесни за разбиране слова, които могат да дадат живот на хората. В сърцата си те са враждебни, отблъснати и отказват да приемат тези слова. Защо могат да отказват, да бъдат отблъснати и да са враждебни към тези слова? Една причина е сигурна: те вярват, че тези слова са изречени от гледната точка на Бог в плът, затова смятат тези слова за човешки думи. Какво е понятието за човешки думи? Според антихристите само Божиите слова, само небесните писания са достойни да бъдат четени от тях. Само дълбоки, неразгадаеми и мистериозни слова заслужават да бъдат четени от тях. Тези обикновени и лесноразбираеми човешки текстове не заслужават да бъдат прочетени от тях, не могат да привлекат „проницателния“ им поглед и те ги презират. Те изобщо не четат тези слова, камо ли да приемат истината в тях.

Огледайте се и вижте кой не чете Божиите слова. Кой става и си тръгва, когато някой разговаря за Божиите слова. Кой, щом чуе да се четат Божиите слова или да се разговаря за истината, се прозява, протяга се, върти се, става нетърпелив и търси извинения да си тръгне или прекъсва, като сменя темата с нещо друго — такива хора са в опасност. Можеш да говориш за теология, за всякакви заблуди или за всякакви човешки гледни точки и те ще изслушат всичко. Но в момента, в който започнеш да проповядваш, да четеш с молитва или да разговаряш за Божиите слова, или да възхваляваш Божиите слова, те веднага се променят, като разкриват ненормално, демонично поведение. Когато чуят да се четат Божиите слова, те стават неспокойни и раздразнени, а в момента, в който чуят някой да разговаря за истината, стават конфликтни, стават и си тръгват. Каква е естеството на тези неща? Що за нрав е това? Ето такива са антихристите. Някои може да кажат: „Как можеш да ги окачествяваш като антихристи? Може би са новоповярвали, които не са развили интерес към Божиите слова или не са вкусили сладостта на Божиите слова. Ти не допускаш ли възможността новоповярвалите да са с малък духовен ръст?“. Ако са новоповярвали с малък духовен ръст и не се

интересуват от Божиите слова, защо тогава не се отвращават, когато говориш за други неща? Ако обсъждаш големите катаклизми, бъдещето на човечеството, тайните или книгата „Откровение“, виж дали могат да стоят мирно. Тогава се държат различно. От гледната точка на природата същност на антихристите те са враждебни към истината. Как се разкрива тази природа същност на враждебност към истината? Именно така: щом чуят Божиите слова, те се чувстват отвратени, доспива им се и разкриват различни изражения на презрение, нетърпение и нежелание да слушат. Така се разкрива демоничното им поведение. Външно изпълняват дълга си и се признават за последователи на Бог. Защо тогава стават непокорни, когато се разговаря за истината, когато се разговаря за Божиите слова? Защо тогава не могат да стоят мирно? Сякаш Божиите слова имат меч. Божиите слова прободоха ли ги? Божиите слова заклеймиха ли ги? Не. Повечето от тези слова са слова на ресурс и щом ги чуят, хората могат да се пробудят, да намерят начин да живеят, да бъдат съживени и да живеят с човешко подобие. Защо тогава някои хора реагират ненормално, щом чуят тези слова? Това са дяволи, които разкриват истинското си лице. Те не се чувстват отвратени, когато говориш за теология, ереси, заблуди или за книгата „Откровение“. Дори ако говориш за това да си раболепен, да си човекоугодник или да разказваш героични истории, те не се чувстват отвратени. Но в момента, в който чуят да се четат Божиите слова, те се чувстват отвратени, стават и искат да си тръгнат. Ако ги увещаваш да слушат внимателно, те стават конфликтни и очите им пламват от гняв. Защо такива хора не искат да слушат Божиите слова? Те не могат да стоят мирно, когато чуят Божиите слова — какво се случва тук? Това доказва, че духът им вътре в тях е ненормален, че това е дух, който изпитва неприязън към истината и е враждебен на Бог. Щом чуят Божиите слова, вътрешно те се дразнят и демонът в тях се раздвижва, което ги прави неспособни да стоят мирно. Това е същността на един антихрист. Така че външно антихристите презират Божиите слова, които не са в съгласие с техните представи. Но какво всъщност означава това „не са в съгласие с техните представи“? То ясно показва, че те заклеймяват тези слова, не ги признават за произхождащи от Бог и не ги признават за истината или за пътя на живота, който спасява хората. „Не са в съгласие с техните представи“ е просто извинение, повърхностно явление. Какво означава да не са в съгласие с представите им? Нима всеки един човек няма никакви представи за всички тези слова, изречени от Бог? Може ли всеки да ги приеме като Божии слова, като истината? Не — всеки човек, в по-голяма или по-малка степен, на някакво ниво, има някакви мисли, представи или гледни точки, които са в конфликт или в противоречие с Божиите слова. Повечето хора обаче имат нормална рационалност и тази рационалност може да им помогне да преодолеят отношението, което се появява, когато се сблъскат с Божии слова, които не са в съгласие с техните представи. Тяхната рационалност им казва: „Дори и да не са в съгласие с моите представи, това все

пак са Божии слова. Дори и да не са в съгласие с моите представи, да не ми се слуша, да го смятам за неправилно и да усещам, че е в противоречие с моите мисли, тези слова все пак са истината. Постепенно ще ги приема и един ден, когато осъзная всичко това, ще се откажа от представите си“. Тяхната рационалност им казва първо да оставят настрана собствените си представи. Техните представи не са истината и не могат да заменят Божиите слова. Тяхната рационалност им казва да приемат Божиите слова с отношение на покорство и честност, вместо да им се съпротивляват със собствените си представи и гледни точки. Така, когато чуят Божиите слова, те могат да приемат онези, които са в съгласие с техните представи, и да седнат да слушат мълчаливо. За онези, които не са в съгласие с техните представи, те също търсят решения, като се стремят да оставят настрана собствените си представи и да станат съответстващи на Бог. Това е нормалното поведение на повечето здравомислещи хора. Обаче „не са в съгласие с техните представи“, споменато от антихристите, не е същото като при обикновените хора. В случая на антихристите то има сериозни проблеми. То е нещо напълно противоположно на Божиите действия, слова, същност и нрав, нещо, което е със сатанински нрав същност. В техния случай това е заклеймяване и хулене на Божиите слова и подигравка с тях. Те вярват, че този обикновен и лесноразбираем човешки език, говорен от Бог, не е истината и не може да постигне ефекта на спасяване на хората. Това е точното значение на това, което антихристите имат предвид под „не са в съгласие с техните представи“. И така, каква е неговата същност? В действителност това е заклеймяването, отричането и хуленето на Бог.

Антихристите вярват, че когато Бог застава от гледната точка на човешката природа, от гледната точка на трето лице, като използва човешки езикови модели, структура и речник, за да говори на хората, тези думи не са достатъчно дълбоки, не са достойни да бъдат определени като Божии слова, затова те по-скоро биха умрели, отколкото да ги приемат. Някои хора казват: „Ти казваш, че те не приемат, но те също ядат и пият Божиите слова, понякога имат духовни практики, а понякога, когато разговарят с нас, дори цитират Божиите слова. Как би обяснил това?“. Това е друг въпрос. Това е само на повърхността, но по същество антихристите определят Божиите слова така: „Думите, изречени от въплътения човешки син, не се равняват на истината, още по-малко на божиите слова, затова не е нужно да ги приемам, да ги ям и пия или да им се покорявам“. Обаче по отношение на частта, изразена от плътта, в която Бог е въплътен от гледната точка на Духа, от гледната точка на божествеността — „Божиите слова към цялата вселена“ — това е нещо, което антихристите могат да видят, но не могат да достигнат. Това е част от Божиите слова, от която те са много въодушевени. Какво означава тази въодушевеност? Означава, че на антихристите им текат лигите по тези слова, и те си мислят: „Именно заради тази част от твоята реч, ти, един незначителен, незабележим човек, някой, който е нищо в нашите очи, си станал

бог. Толкова е несправедливо, няма никаква справедливост!“. Има един аспект обаче, който те намират за „достоен за възхваляване“. Именно заради изразяването на тази част от Божиите слова тяхното желание и амбиция да се възхищават на Бог на небето и да Го почитат са удовлетворени. Това им отваря нов хоризонт и те казват: „Чудесно, бог наистина е бог! Този бог е онзи от третото небе, най-великият от всички. Той наистина е достоен да бъде бог. Да се изричат такива слова, не е проста задача. Нито едно изречение не може да бъде разбрано от хората, тези слова са твърде дълбоки, дори повече от пророчествата на пророците!“. Всеки път, когато антихристите четат тези слова, сърцата им се изпълват със завист и ревност, изпълват се с възхищение към Бог на небето. Всеки път, когато четат тези слова, те чувстват, че са тези, които обичат Бог най-много. Всеки път, когато четат тези слова, те чувстват, че са най-близо до Бог. Тези слова удовлетворяват любопитството им към Бог в най-голяма степен. Въпреки че в тази част от Божията реч те изобщо не могат да разберат какви са Божиите намерения, какъв е контекстът на всяко изречено от Бог изречение, какъв е крайният ефект, който трябва да се постигне, или смисълът, изразен между редовете, те все пак очакват тази част от Неговите слова с голямо нетърпение. Защо? Защото тази част е трудна за разбиране, тя няма усещането за човешката природа, което се вижда във въплътения Бог, не е изречена от гледна точка на човешката природа или на трето лице. В тази част те виждат Божието величие, Неговата необозримост, а също така Го възприемат като нещо, което виждат, но не могат да достигнат. Колкото повече е така, толкова повече те вярват, че Бог на небето съществува, а Бог на земята е твърде незначителен, че е трудно да се вярва в Него и че не е достоен за вяра. Не е преувеличено да се каже, че някои хора са приели Божието дело в последните дни заради тази част от Неговите слова. Някои са дошли към Божието дело в последните дни специално заради тези слова, а някои са тук само за да чакат изпълнението на тази част от Неговите слова. Освен това чрез тези слова някои са потвърдили съществуването на Бог на небето и така презират още повече смирението и незначителността на Бог на земята. Колкото повече четат тази част от Неговите слова, толкова повече усещат, че Бог на земята, въплътеният Бог, говори твърде повърхностно. Те казват: „Твоите слова са твърде лесни за разбиране. Защо не кажеш нещо, което не можем да разберем? Защо не говориш за някакви тайни? Защо не говориш езика на третото небе? Защо не говориш на божествен език? Нека разширим хоризонтите си и да разширим умовете си. Ако говореше и действаше по този начин, нямаше ли вярата ни да бъде по-голяма? Нямаше ли да спрем да ти се съпротивляваме? Ако ни говореше и ни водеше по този начин, нямаше ли твоят статус да бъде по-висок? Тогава как бихме могли да те презираме?“. Не е ли това донякъде неразумно? Това е напълно ирационално! Хората, които са непроницаеми за разума, имат ли нормална човешка природа, имат ли мисленето на нормална човешка природа? (Не.) И така,

тези типове антихристи, тази група хора, които реагират по този начин на Божиите слова, притежават ли нормална рационалност? (Не.) Понякога, когато се натъкна на разговарящи хора, се присъединявам, за да поговоря с тях. Но за Моя изненада те обсъждат толкова възвишени теми, че не мога да се намеся или да се присъединя към разговора. Те казват: „Очевидно е, че ти не си подходящ за това. Ти не можеш да говориш езика на третото небе. Ние говорим езика на третото небе, който обикновените хора не могат да разберат. Какво от това, че си бог? Ти все пак не можеш да разбереш, така че не е нужно да ти позволяваме да се присъединиш“. Кажете Ми, какво трябва да правя в такива ситуации? Хората трябва да се научат да бъдат разумни. Когато видя, че говорят такъв високопарен и могъщ език на третото небе, а аз не мога да достигна това ниво, тогава трябва просто да си тръгна, вместо да се излагам. Някои антихристи открито проповядват тези ереси, заблуди и празни, непрактични думи, които очевидно произлизат от Сатана, от архангела. Думите, които говорят, звучат изтънчено и на високо ниво, извън обсега на повечето нормални хора. Какво означава да си извън обсега? Означава, че щом ги чуеш, ги разпознаваш като дяволски думи и трябва да ги отхвърлиш.

Каква е същността на това, че антихристите се отричат от Божиите слова, които не са в съгласие с техните представи? Прозряхте ли го ясно? Те дори не четат истински тези Божии слова. Първоначално, от любопитство, те преглеждат повърхностно Божиите слова. След бърз преглед си мислят: „Повечето от тези слова не си струва да се четат, няма нищо практическо, ценно или съществено, няма нищо достойно за задълбочено изследване“. Докато четат, те се натъкват на частта „Божиите слова към цялата вселена“. Усещат, че тази част има привкуса на божествен език, с висота и дълбочина, достойна за човешко изследване и проучване — това е по техен вкус. На какво се надяват сега? „Кой може да обясни тази част? Какво точно е намерението на бог? Какво означава всеки откъс от божиите слова и как ще се изпълни?“. Това е нещото, което антихристите най-много искат да разберат, но не могат да го разберат сами. Мислите ли, че трябва да им се каже? (Няма нужда.) Защо не? Заслужават ли дяволите да чуят Божиите слова? Заслужават ли да знаят Божиите тайни? (Не.) Божиите тайни се разкриват на онези, които вярват, които Го следват и които Му се покоряват, и са скрити от дяволите и сатаните, защото са недостойни. Затова, ако един ден Бог реши да разкрие тайните и същността на тази част от Неговите слова, както и корените и контекста на тези слова, те ще бъдат разкрити на Божиите избраници, за да ги узнаят, но никога на сатаните или дяволите. Ако вие се стремите към истината и имате щастието да останете до края, ще имате възможност да разберете съдържанието на тази част от Неговите слова. Има много тайни в Божиите слова, а също и в Неговото дело. Например настоящото въплъщение на Бог. Макар че — повече или по-малко, и в по-голяма и по-малка степен — има някои не толкова очевидни пророчества относно него в Библията и в предишни предсказания,

всички тези пророчества са доста скрити. Настоящото въплъщение на Бог, в цялото човечество и през целия шестхилядолетен план за управление, е най-голямата тайна и най-тайнственият въпрос. Хората не знаят, ангелите не знаят, всички Божии създания не знаят, дори Сатана, най-способният, не знае нищо по този въпрос. Защо не знае? Ако Бог искаше да му каже, нямаше ли да бъде твърде лесно за него да знае? И така, защо не знае? Едно нещо е сигурно: Бог не иска той да знае. Дори да има много знаци, много пророчества и много факти, които сочат към това събитие, които указват и предвещават неговата поява, докато Бог не пожелае Сатана да знае, той никога няма да узнае. Това е факт. Бог ще му каже директно, когато иска той да знае. Ако Бог не му каже и не говори за това, дори и тези факти и пророчески неща да се появят, Бог може да го заслепи и той няма да може да го узнае. Голяма ли е способността на Сатана? Погледнато по този начин, не е. Когато става въпрос за такова значимо действие като Божието въплъщение, дали в човешкия свят, в материалния свят или в духовния свят, нямаше ли да има някакви знаци за него? Ако всички тези знаци се разгледат заедно, би било лесно да се види това действие, което Бог е възнамерявал да извърши. И така, защо Сатана не знае за него? Защо, след толкова много години на Божието дело в страната на големия червен змей, той не разбира важността на това действие, което Бог е извършил? Докато го осъзнае, това действие вече е завършено, Сатана не може да се намеси в него, а резултатите и плодовете на това действие вече са установени. Тогава не е ли малко късно за Сатана да открие истината? Не изпълнява ли това твърдението, че „Сатана винаги ще бъде победен враг в Божиите ръце“? Точно така е. Антихристите погрешно вярват, че щом Божиите слова не са в съгласие с човешките представи или вкусове, те могат да се отричат от тях и тогава Бог престава да бъде Бог. Те си мислят, че Божието въплъщение не може да постигне нищо значимо, нито може да стане факт. Това не е ли груба грешка? Те са сбъркали в сметките си и са паднали в собствения си капан. Защо са паднали в собствения си капан? Начинът, по който Бог говори и върши делото Си, за да спаси хората, е именно чрез използването на тези незабележими слова, които не са в съгласие с човешките представи и не изглеждат високопарни. Именно скритият смисъл на тези непретенциозни слова съдържа Божиите намерения, истината, пътя и живота. Тези слова са достатъчни, за да спасят това покварено човечество и да осъществят Божия план за управление. Междувременно онези, които заклеймяват тези обикновени слова, ще бъдат отстранени, заклеймени и в крайна сметка наказани. Те погрешно си мислят: „Няма да приема тези твои слова, не ги ценя! Твоите слова не са в съгласие с моите представи, не са съобразени с моите представи, гледни точки или начин на мислене, затова мога да ги отхвърля, мога да им се съпротивлявам и да ги заклеймявам и тогава ти няма да постигнеш нищо!“. Те грешат. Като не приемат тези Божии слова, антихристите падат в собствения си капан. Бог никога не е

възнамерявал те да ги приемат. И защо е така? Защото те са от Сатана и са дяволи. Бог никога не е планирал да ги спаси или да ги промени. Така стоят нещата. И така, какъв е крайният извод? Антихристите, като отричат, заклеймяват и отхвърлят Божиите слова, са заклеймени и отритнати от Бог. Какво трябва да разберете от това? Това, че Божиите слова не са съгласно човешките представи и фантазии, не е причина да не ги приемаш. Това, че Божиите слова имат части, които не са в съгласие с твоите представи, не означава, че те не са истината, и това не е причина да ги отричаш. Напротив, колкото повече Божиите слова не са в съгласие с твоите представи, толкова повече трябва да оставяш настрана представите си, за да търсиш истината. Колкото повече Божиите слова не са в съгласие с твоите представи, толкова повече те представляват това, което нямаш, това, което ти липсва, това, което трябва да попълниш, и особено това, което трябва да търсиш, за да се промениш, и в което да навлезеш. Това е, което трябва да разберете.

Антихристите смятат себе си за величави, велики и благородни. Ако трябва да четат Божиите слова, те трябва да изберат божествените слова, словата, изречени от Бог от третото небе, или да четат някои дълбоки Божии слова, които са трудни за разбиране и пълно възприемане от обикновените и средностатистическите хора. Това, което те желаят в Божиите слова, не е истината или път за практикуване, а да задоволят любопитството си, своите празни мисли и своите амбиции и желания. Така че, ако видиш около себе си хора, които пренебрегват по-обикновените и лесно разбираеми части на Божиите слова, словата на Бог, изречени от гледна точка на човешката природа, или хора, които дори не ги пеят, когато са превърнати в музика, а вместо това гледат, слушат или четат Божиите слова избирателно, такива хора имат проблем. Някои може да попитат: „Какъв проблем? Проблем с мисленето или психологически проблем?“. Нито едното, нито другото. Такива хора имат проблем с нрава си. Забелязали ли сте, че някои хора, когато пеят химни от Божиите слова, не пеят онези, свързани с истини за ежедневния живот, не са склонни да пеят химни за себепознание, такива, които разобличават покварения нрав на хората, религиозните представи и погрешните възгледи за вярата в Бог, както и такива, в които Бог изисква от хората да бъдат честни? Особено по отношение на словата и съдържанието на Божието въплъщение, химните, които свидетелстват за смирението и скритостта на Бог, които възхваляват и свидетелстват за въплътения Бог, те не пеят и дума от тях и изпитват отвращение още щом някой друг започне да ги пее. Но когато пеят за свидетелстване за Бог и възхвала на Бог на небесата, за Божия Дух, за свидетелстване за Божия праведен нрав, за Неговото превъзходство, за Неговите дела, управленски закони и гняв, те пеят с голям ентусиазъм и дори разкриват неописуемо изражение. Когато пеят такива химни, те се превръщат в гротеска; чертите на лицето им се изкривяват и жестоката им физиономия излиза наяве.

Когато пеят за Божия праведен и величествен нрав, те удрят по масата и тропат с крака, докато побеснеят от ярост. Когато става въпрос за отприщването на Божия гняв и стоварването на големи бедствия върху цялото човечество, те пеят със стиснати зъби, със зачервени и подпухнали лица. Няма ли проблем с духа на такива хора? Например Бог казва: „Когато отприщя велик гняв, всяка страна ще бъде разтърсена“. След като това твърдение се превърне в мелодия, то се променя от първо лице и става „когато Бог отприщи велик гняв, всяка страна ще бъде разтърсена“ в трето лице. Нормалната нагласа е, че това са Божиите слова, че това е разбиране на Божия нрав чрез пеене на Неговите слова и разбиране на Божия нрав и нагласата и контекста на говорещия Бог от гледна точка на трето лице, от човешка гледна точка. Това е разумът и реакцията на нормалната човешка природа. Но как пеят антихристите? Те не променят третото лице, но тяхната нагласа е различна от тази на нормалните хора. Когато нормалните хора пеят „Бог“, те си мислят: „Това са Божиите дела, Божиите слова, това казва Бог“. Но какво става, когато антихристите пеят? Тяхната нагласа е: „Това съм направил аз, това съм казал аз, това е гневът, който аз ще отприщя, нравът, който аз ще разкрия“. Не е ли различно? Макар че не смеят открито да пеят пред всички „когато аз отприщя велик гняв, всяка страна ще бъде разтърсена“, така пеят в сърцата си. Те смятат, че самите те отприщват гнева и карат всяка страна да се разтърсва, затова пеят тези слова с истинска емоция. Това не показва ли, че вътре в тях има проблем? От началото до края причината антихристите да не признават Бог е, че те искат да бъдат Бог. Искат да утвърдят себе си, докато отричат Бог, като карат хората да вярват, че те са Бог и да ги признават за Бог на човечеството. Точно за това става въпрос. Следователно, когато четат откъс, в който Бог говори в Своята божественост, хората с разума на нормална човешка природа го възприемат и четат с молитва от гледна точка на трето лице, като разсъждават върху Божиите намерения. Антихристите обаче са различни. Докато пеят или четат тези слова, те самите изпитват подтика да изразяват такъв нрав, да живеят в такъв нрав и в такава същност. Те се стремят да заместят Бог, опитват се да подражават на тона, с който говори Бог, на Неговия маниер, речник и нрав в Божиите слова, на тона на Неговата реч, на всичките Му изрази и на нрава, който Той разкрива. Те са същински антихристи. Понеже не могат да говорят като Бог, не могат да изразяват Божия нрав и се провалят в подражанието си, когато Бог говори в Своята божественост, антихристите най-накрая виждат своя шанс да подражават на Бог и да се опитат да бъдат Бог. Божиите слова от гледна точка на Неговата божественост предоставят на антихристите подсказки и насоки, като им дават възможност да разберат как говори Бог, какъв тон използва, за да се обърне към човека, и какъв маниер, гледна точка и интонация използва, за да се обърне към човека. Това е една от целите им да обичат и да се покланят на Божиите слова, изречени в Неговата божественост. Затова в ежедневието често може да се видят

хора, които подражават на Божия тон, за да поучават другите под предлог, че са отговорни за делото на Божия дом или за живота на братята и сестрите. Те дори цитират дословно Божиите слова, за да поучават, заклеймяват, кастрят и разобличават хората. Целта зад техните действия, когато се изследва коренът и контекстът на много факти, не е истинска преданост, чувство за справедливост или отговорност — вместо това те се опитват да вършат Божието дело от позицията на Бог и от Божията гледна точка и се стремят да заместят Бог. Някои хора казват: „Те никога не са казвали, че искат да заместят Бог“. Няма нужда да го казват. Човек може да разбере само като наблюдава същността, корена и мотивацията на техните действия. Така може да се определи, че това са смущението и методите на антихриста. Независимо от проявлението, да искаш да бъдеш Бог, да таиш това намерение по какъвто и да е начин — дали това е нещо, което човек с разума на нормална човешка природа би направил? (Не.) Може ли такъв човек да бъде окачествен като антихрист само въз основа на това? (Да.) Само този аргумент е достатъчен. Колкото и да е голям духовният ти ръст, ако винаги искаш да бъдеш Бог и безразсъдно подражаваш на Бог, като изискваш от другите да те считат и да се отнасят с теб като с Бог, такива действия, поведение и нрав представляват същността на антихрист. Само този аргумент е достатъчен, за да бъде окачествен някой като антихрист. Това не е нрав на антихрист или следа от поведение на антихрист, а проявление на притежаването на същността на антихрист.

Кажете Ми, кое е по-сериозно по природа: да искаш да бъдеш Бог или да имаш амбиции и желания винаги да се стремиш към статус? (Да искаш да бъдеш Бог.) Хората имат амбиции, надменен нрав и обичат да утвърждават своя статус, като понякога се наслаждават на предимствата, които им носи този статус, и го ценят — това е покварен нрав и той може да се промени. Да искаш обаче да бъдеш Бог, да подражаваш на тона на говорене на Бог, да подражаваш на начина на говорене на Бог и дори да цитираш напълно Божиите слова, да ги рецитираш дословно, за да накараш другите погрешно да си помислят, че някой може да говори и да действа точно като Бог, като тонът и начинът му на говорене са толкова сходни с Божиите, което в крайна сметка кара другите погрешно да повярват, че той е Бог или почти същият като Бог, а някои дори се отнасят с него като с Бог — това е проблемно. Това е нелечим проблем, неизлечима болест. Нима да искаш да бъдеш Бог е незначителен въпрос? Божията идентичност се определя от Неговата същност. Същността и нравът на плътта, в която Бог се е въплътил, не са придобити чрез Неговите лични усилия, нито са развити от обществото, нациите, човечеството или който и да е индивид, нито дори са развити от Самия Бог. Вместо това Бог поначало притежава Божията същност. Той не се нуждае от човешка помощ или съдействие, нито от каквито и да било промени в средата или времето. Бог има Своята идентичност на Бог, така че Неговата същност отдавна е предопределена.

Тя е нещо вродено. Неговата способност да изразява истината не е нещо, което Той е научил от хората, нито е нещо, което е било развито от тях. Антихристите не успяват да прозрат този въпрос изцяло. Те глупаво вярват, че ако могат да подражават на тона и начина на говорене на Бог толкова добре, че хората да ги смятат за богоподобни в по-голяма степен, тогава те са пригодни да бъдат Бог. Освен това, като изричат някои празни, непрактични, неразбираеми така наречени „Божии слова“, които оставят хората в неведение и изгубени, те си мислят, че хората може да ги сметнат за Бог и че може да имат шанса да станат Бог. Това не е ли опасно?

Желанието и амбицията да станат Бог винаги се надигат в сърцата на антихристите. Макар че отхвърлят и заклеймяват Божиите слова, те също така подражават на Неговия тон на говорене. Какво достойно за презрение, нечестиво, безсрамно и подло действие! Те са обсебени и обезумели от желанието да бъдат Бог. Не е ли това отвратително? (Да.) Таи ли някой от вас желание да бъде Бог? Който иска да бъде Бог, ще бъде заклеймен! Който иска да бъде Бог, ще погине! Това е факт, а не преувеличение или опит да те плаша. Не вярваш? Опитай. Помисли в тази посока, после действай и виж дали можеш да го понесеш вътрешно, виж какво е усещането вътре в теб. Ако вътрешно се чувстваш доволен, горд и удовлетворен от такива действия, тогава ти не си стока и си в опасност. Но ако, като действаш така, изпитваш самообвинение, ако съвестта ти те гризе и си твърде засрамен да се изправиш пред другите хора или пред Бог, тогава ти имаш някаква съвест, някаква рационалност на нормална човешка природа. Много хора се стремят да бъдат Бог. Без да разбират какво е Божието въплъщение, без да познават тона и начина на говорене на Бог, без да разбират тази информация, те може да са заинтересовани от идеята и да имат амбиции и планове, но без да знаят как да процедират, не смеят да действат безразсъдно. Най-много да се преструват на духовни, на спасени, на свети или на достойни за спасение. Щом придобият някаква информация за Бог обаче, амбициите им започват да покълват и те започват да действат. Какво правят? Ясно проявление е, че четат повече от дълбоките и неразгадаеми слова, изречени от Бог. В тези слова те се запознават с отношението, маниера, тона и речника на Божията реч, а след това се опитват да им подражават, като ги изучават задълбочено. Колкото по-запознати, толкова по-добре, до такава степен, че да могат да усетят тона и маниера на Божията реч дори със затворени очи. Те усърдно ги запомнят и едновременно с това практикуват и репетират сред хората, като имитират този стил, маниер, тон и речник в своята реч, а след това задълбочено преживяват дали като действат и говорят по този начин, това им дава чувството, че са Бог. Когато стават все по-запознати и умели с практиката, те несъзнателно се поставят в Божията позиция. Внезапно един ден някой казва: „Чувството и тонът на речта му изглеждат близки до Божиите. Когато говоря с него, все едно съм с Бог. Думите му имат привкуса на

Божията реч“. След като неволно чуе такива забележки, сърцето му се изпълва с безгранично удовлетворение, тъй като усеща, че най-накрая е постигнал желанието си, най-накрая е станал Бог. Не е ли вече свършено с него? Защо да избираш пътя на унищожението, когато има други пътища, по които да вървиш? Не е ли това да търсиш смъртта? Дори таенето на такива мисли е опасно — превръщането на тези мисли в действия е още по-опасно. Ако действията на човек излязат извън контрол и той следва тази посока докрай, решен да успее в нея и да я превърне в реалност, тогава той се превръща в обект на пълно унищожение. Някои антихристи всъщност работят и се стремят в тази посока. Виждали ли сте или влизали ли сте в контакт с такива хора? (Когато бях в континентален Китай, срещнах човек, който подражаваше на тона на речта на Бог и често таеше мисълта, че е Бог. По това време двама или трима души я смятаха за Бог, а един човек дори коленичи и се поклони пред нея, когато я видя.) Колкото и човек да се опитва да бъде Бог, това е път без изход. Прозрели ли сте това? Изразите и ресурсите на всички Божии слова за човечеството имат за цел да помогнат на хората да разберат Божиите намерения и по този начин да постигнат спасение. Ако хората погрешно вярват, че щом Бог е изразил тези послания, те трябва да извлекат от тях подробностите за това как да станат Бог и по този начин да се стремят да бъдат Бог, да подражават на Бог и да станат Бог, тогава е свършено с тях. Това е пътят към унищожението; никога не трябва да подражаваш на това. Някои хора казват: „Малко е трудно да не подражаваш на бог. Всеки път, когато чуя бог да говори, си мисля колко достойно и внушително звучи да се говори от идентичността на бог. Защо звучи толкова приятно и завладяващо? Защо си мисля, че трябва да е толкова хубаво да си бог, когато бог говори? Звучи толкова различно, когато човек с идентичността на бог говори“. Така те несъзнателно започват да подражават до известна степен на тона и на речника на Бог. Макар че в своите субективни желания те може би не искат да бъдат Бог или да станат Бог толкова явно, в какво се корени тяхното подражание? Дали защото ценят истината и Божиите слова? (Не.) Тогава от какво произтича? (Произтича от мотива да искат да бъдат Бог.) Ако Аз нямах тази идентичност или статус и казвах тези думи, някой щеше ли да Ми подражава? Никой не би се занимавал с Мен, никой не би Ме ценил. Не стоят ли така нещата? Когато нямах тази идентичност и статус, аз също беседвах и разговарях с хората. Кой Ме взимаше на сериозно тогава? Щом видеха, че съм млад, без високо образование или квалификации и без никакъв социален статус, никой от Моята собствена църква или от други църкви, нито някой от хората, които изпълняваха дълга си и общуваха с Мен, не Ме приемаше истински сериозно. Дори да говорех правилно или искрено, никой не обръщаше внимание. Защо? Без идентичност или статус ти нямаш присъствие. Каквото и да кажеш, няма значение, дори да е правилно или да е истината. Дори може да се случи така, че хората да отричат всичко, което кажеш, като твърдят, че е изцяло погрешно.

Тогава някой щеше ли да ти подражава? Един съвсем обикновен и нормален човек без идентичност или статус — кой би се занимавал да ти подражава? В очите на хората такъв човек няма присъствие и не заслужава възхищение. Щастливец си, ако не те тормозят. Каква би била ползата да ти подражават? Дали биха ти подражавали само за да могат другите да ги гледат отвисоко, да ги тормозят и дискриминират? На кого подражават хората? Те подражават на онези, които в техните очи имат присъствие и величие, на онези със статус и идентичност. Хората подражават на тези личности. Защо същият човек, щом придобие определена идентичност и статус, изглежда различен в очите на другите, когато казва същите неща? Как изведнъж изглежда, че има присъствие и че заслужава да му се подражава? На какво всъщност подражават хората? Това, което приемат, имитират и обожават, не е истината или положителните неща, а по-скоро външното величие, повърхностният статус. Не е ли така? Ако нямах идентичност или статус, колкото и много да говорех в съответствие с истината или колкото и духовни слова да изричах, щяха ли тези слова да се разпространяват сред вас? Не, никой не би се занимавал с това. Но щом имам Моята идентичност и статус, някои от думите, които често казвам, Моите разговорни изрази, Моят речник, Моят начин и стил на говорене — много хора започват да ги имитират. Отвращава Ме да го чуя. Колко Ме отвращава? Иска Ми се да повърна, когато го чуя. Отвращавам се от всеки, който Ми подражава, гади Ми се от всеки, който Ми подражава, дори до степен да го заклеймя! Какво е намерението и целта зад това хората да подражават на тези неща? Да имитират тона на Божията реч, да опитат какво е чувството да си Бог. Не е ли това? Става въпрос за желание за статус, за желание да се говори от позицията на статус, да се говори и действа с тона и маниера на някой с идентичност и статус, за да изглежда, че и те имат статус, идентичност и стойност — не е ли точно това? Ако подражаваш на обикновен човек, това не е голям проблем. Най-много да е просто надменен нрав. Но ако подражаваш на тона и маниера на говорене на Бог, тогава започват неприятностите. Казвам ти, стъпваш на мина.

В Божиите слова има една фраза: Бог е Бог, Който се отвращава от злото. Какво означава „отвращава се от злото“? Божията идентичност и статус са уникални. Божията святост, праведност, власт и любов не са неща, които се притежават от никое сътворено или несътворено същество. Да се опитваш да им подражаваш, е богохулство. Щом не притежаваш тези качества, защо ще се опитваш да им подражаваш? Щом не ги притежаваш, защо ще се опитваш да бъдеш Бог? Като подражаваш, не таиш ли намерението да бъдеш Бог, да станеш Бог? Или Му подражаваш, защото обожаваш Бог, защото завиждаш на Неговата обичливост и същност? Категорично не. Липсва ти характерът и духовният ръст за това. Ти просто искаш да задоволиш жаждата си да бъдеш Бог, да спечелиш възхищението и уважението на хората и да получиш от хората отношение като

към Бог. Не е ли това срамно действие? Напълно позорно е! Самото подражание е отвратително, а да се стремиш да бъдеш Бог не е просто отвратително. То е осъдително. Затова днес тържествено ви заявявам, че без значение какво съм казал, без значение какво съм направил, без значение какво казвам или правя, което събужда почит, завист или ревност в сърцата ви, има едно нещо, което трябва да запомните: никога не Ми подражавайте. Трябва да се избавите от намерението да подражавате, трябва да се опълчите на нагласата за подражание и да избягвате да накърнявате Божия нрав. Това е сериозен въпрос! Поквареният човек, който приема тона на речта на Бог, начина на говорене на Бог и Божия нрав за играчка, с която да си служи, произволно да манипулира и да си играе, е отвратителен за Бог. Ако го направиш, тогава накърняваш Божия нрав — никога не прави това! Дори да не мога да те чуя да подражаваш на начина и тона на говорене на въплътения Бог, самото знание, че имаш такъв нрав и такива мисли, Ме отвращава напълно. Ако подражаваш на тона на Божия Дух, като възнамеряваш да се обърнеш към цялото човечество или към обществото, не търсиш ли смъртта? Това е нещо, за което трябва да сте бдителни, никога не правете това! Някои хора питаха: „Какво означава да накърниш Божия нрав?“. Днес ще ти кажа едно нещо: подражаването на тона и начина на говорене на Бог, както и на поредица от неща, свързани с Божията идентичност и статус, били те външни или вътрешни, всичко това представлява оскърбление на Божия нрав. Трябва добре да запомните това и никога да не извършвате това оскърбление! Ако го извършите и можете бързо да се поправите, да се опълчите и да се преобразите, тогава все още има надежда. Ако упорито продължиш по този път обаче, ще бъдеш окачествен като антихрист и нека да ти кажа истината: в Божиите очи тогава няма да има място за връщане назад — ще бъдеш напълно свършен. Помни, Бог е Бог, Който се отвращава от злото. Трябва непременно да се отнасяш към всеки аспект, свързан с Божията идентичност и същност, с предпазливост и да не го приемаш лекомислено. Ако начинът и тонът на говорене на Бог бъдат изразени от устата на покварен човек, това е огромен позор и богохулство спрямо Бог, нещо, което Бог категорично не може да толерира. Хората никога, ама никога не трябва да извършват това оскърбление. Разбирате ли? Ако извършиш това оскърбление, умираш! Ако не слушаш и не Ми вярваш, опитай, и когато наистина си навлечеш беда, не Ме обвинявай, че не съм ти казал.

15 август 2020 г.

ДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ ПРЕЗИРАТ ИСТИНАТА, ОТКРИТО НАРУШАВАТ ПРИНЦИПИТЕ И ПРЕНЕБРЕГВАТ ПОДРЕДБИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ (ШЕСТА ЧАСТ)

III. Презиране на Божиите слова

Днес продължаваме да разговаряме по десетата точка от различните проявления на антихристите: „Те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом“, като се съсредоточаваме върху третата част, а именно, че те презират Божиите слова. На предишното събиране разговаряхме по два аспекта от тази част. Кои бяха те? (Първият беше, че антихристите произволно фалшифицират и тълкуват Божиите слова. Другият беше, че антихристите отричат Божиите слова, когато те не са в съгласие с техните представи.) И двата аспекта се отнасят до това, че антихристите презират Божиите слова. Това, че антихристите презират Божиите слова, е видно в много отношения. То е свързано със същността им, с отношението им към Бог и с начина, по който се отнасят към всички аспекти, свързани с Бог. Божиите слова обхващат широк кръг от съдържание, така че презрението на антихристите към Божиите слова не е просто отношение, което те имат към словата Му. Причините за това, че презират словата Му, са многопластови, а не еднозначни. На предишното събиране разговаряхме за две конкретни проявления на начина, по който антихристите презират Божиите слова. Днес ще разговаряме за още едно проявление.

В. Антихристите надзъртат дали Божиите слова се сбъдват

Антихристите презират Божиите слова — имат ли те истинска вяра в това, което Бог казва, в цялото съдържание, изречено от Бог? (Не.) За това има действителни доказателства. Те не вярват истински, така че какво е отношението им към това дали всички слова, изречени от Бог, съответстват на реалността, дали могат да се сбъднат или дали са истински? Дали наистина вярват, или се съмняват и колебливо наблюдават в сърцата си? Те твърдо се съмняват и колебливо наблюдават в сърцата си. Днес ще разговаряме за това проявление на антихристите: те надзъртат дали Божиите слова се сбъдват. Какво означава „надзъртам“? Защо се използва изразът „надзъртам“? (Боже, надзъртането означава да наблюдаваш скришом, да надничаш.) Това обяснение е правилно в общи линии. Сега всички разбират значението на „надзъртам“. То е да гледаш и колебливо да наблюдаваш тайно, да гледаш скришом, без да бъдеш забелязан от другите, да действаш в сенките, не на открито, нито да позволяваш на другите да видят. Това е дребнав ход. Ясно е, че човекът, който извършва този ход, не го прави публично, а тайно. И така, от тези проявления и обяснения, що за поведение

е това, при което антихристите надзъртат в Божиите слова? (Презиране на истината.) По какво става ясно, че това е презиране на истината? Защо антихристите не могат просто да четат Божиите слова откровено, обосновано и публично? Защо надзъртат? Надзъртането наистина ли е вид действие? От обяснението му става ясно, че надзъртането не е нещо, което се прави открито. То не е нещо, което може да се разпознае по външния вид, израженията или действията. Вместо това всички тези мисли са скрити, пазени в сърцето, незабележими за другите и от техните изражения и действия е трудно да се разпознае какво мислят — това се нарича надзъртане. Това е отношение към Божиите слова, което не може да се прояви открито и публично. То очевидно е неправилно. Това е отношение на третиране на Божиите слова от гледна точка на трета страна, от враждебна гледна точка, от гледната точка на колебливо наблюдение, на внимателна проверка, на съмнение и на съпротива. Въз основа на това поведение може ли да се каже, че надзъртането от страна на антихристите в това дали Божиите слова ще се сбъднат е проявление на презиране на Божиите слова, което е сериозно по своята същност? (Да.) Надзъртането от страна на антихристите в това дали Божиите слова ще се сбъднат отразява техния нрав и истинското им отношение към Божиите слова, разкрити в сърцата, мислите и тайно поддържаните от тях мнения.

В кои Божии слова надзъртат антихристите? Според тях кои Божии слова си струват тяхната тайна, задълбочена внимателна проверка и техния анализ? Тоест от кое конкретно съдържание, изречено от Бог, се интересуват особено антихристите, като същевременно често се съмняват и колебливо го наблюдават в сърцата си? За кои Божии слова според антихристите си струва да отделят време и енергия, за да надзъртат в тях в сърцата си? (В някои от Божиите пророчества, мистерии и слова, свързани с перспективите, съдбата и крайната цел на хората.) Пророчества, крайни цели, мистерии — това са неща, които вълнуват повечето хора, и още повече те са това, от което антихристите никога не могат да се избавят в дълбините на сърцата си. По-конкретно на кои Божии слова антихристите обръщат специално внимание и в кои често надзъртат в сърцата си? Тъй като става въпрос за това дали тези слова ще се сбъднат, дали ще се реализират, дали те ще видят действителното им осъществяване като факти, това, което вълнува антихристите, определено са обещанията, които Бог е дал на човечеството, нали? (Да.) Също и словата, свързани с това как Бог проклина и наказва хората, наказва злите хора, наказва всички, които се противопоставят на Божиите слова. А има и пророчества за катаклизмите — това не е ли също област, която вълнува антихристите? (Да.) Какво друго? (Словата за това кога Бог ще напусне земята.) Кога Бог ще напусне земята, кога Бог ще бъде прославен, кога великото Божие дело ще бъде завършено, кога Бог ще сложи край на това човечество, нали? (Да.) Колко точки са общо? (Четири.) Първата е Божиите слова за обещания и благословии към човека.

Втората е Божиите слова за проклятия и наказание за човека. Третата е Божиите слова, които пророкуват катаклизмите. Четвъртата е Божиите слова за това кога Той ще напусне земята и великото Му дело ще бъде завършено. Има и още една, най-важна точка, категория в Божиите слова, в която антихристите особено обичат да се ровят, и това са Божиите слова за Неговия нрав, Неговата идентичност и Неговата същност. Защо добавяме тази последна точка? Антихристите не вярват, че Божиите слова ще се сбъднат. Те често надзъртат в Божиите слова, така че кое главно предизвиква съмненията им, което ги кара да надзъртат в Божиите слова? Основното им неверие е в Бог. По своята същност антихристите са неверници, те са дяволи. Те се съмняват в съществуването на Бог, не вярват, че има Бог на този свят, не вярват в съществуването на Бог, нито във всичко, което Бог върши. Следователно те изцяло се съмняват в Божия нрав, в Божията идентичност и в Божията същност. Като се има предвид тяхното съмнение, какво ще направят те? Ако могат да се съмняват в Божията идентичност и в Божията същност, тогава, когато става въпрос за слова, които включват Божия нрав, Божията идентичност и Божията същност, те просто ще ги прочетат ли, без да ги възприемат и да реагират? Могат ли твърдо да вярват на тези слова и да ги приемат? (Не.) Например, ако някой винаги подозира, че е осиновен, може ли да повярва, че родителите му са негови биологични родители? Може ли да повярва, че любовта, закрилата и всички жертви, направени от родителите му за неговите перспективи, са истински? (Не.) Когато се съмнява и не вярва във всичко това, няма ли да направи някои неща тайно? Например понякога той може да подслушва разговорите на родителите си, за да види дали обсъждат произхода му. Освен това обикновено ще обръща голямо внимание и постоянно ще разпитва родителите си къде е роден, кой го е изродил и колко е тежал при раждането — винаги ще пита за тези неща. Ако родителите му го ударят или дисциплинират, подозренията му само ще се задълбочат. Каквото и да правят родителите му, той винаги ще бъде нащрек и ще се съмнява. Без значение колко добре се отнасят родителите му с него, той не може да се избави от недоверчивостта в сърцето си. И така, не се ли случва тайно цялата тази недоверчивост, всички тези вътрешни дейности, мисли и нагласи? Щом се усъмни в това дали родителите му са биологичните му родители, той със сигурност ще направи някои неща задкулисно. Следователно, тъй като същността на антихристите е на неверници, те със сигурност не вярват в Божия нрав, Божията идентичност и Божията същност, не ги признават и не ги приемат. С това отношение на неверие, непризнаване и неприемане те дали наистина вярват и приемат в сърцата си словата, свързани с Божия нрав, с Божията идентичност и с Божията същност? Със сигурност не. Щом става въпрос за слова за Божия нрав, за Божията идентичност и за Божията същност, те таят в сърцата си съмнение, противопоставяне и колебливо наблюдение. Засега няма да навлизаме в подробности по този аспект.

Петте проявления на надзъртането в Божиите слова от страна на антихристите, които току-що бяха обсъдени, в общи линии са доста изчерпателни и представителни. Има конкретно съдържание и насоченост на Божиите слова, в които антихристите надзъртат. Що се отнася до многото слова, свързани с навлизането в живота, словата, в които Бог утешава хората, обяснява някои мистерии или разобличава покварения нрав на човека и т.н., интересуват ли се антихристите от тези слова? (Не.) За тях тези слова са незначителни. Защо? Защото антихристите не обичат истината, не вярват, че Божиите слова са истината, и не възнамеряват да приемат Божия съд и наказание или Божието спасение. Те нямат такива планове, затова смятат, че словата, свързани с промените в човешкия нрав и навлизането в живота, са маловажни, не си струва да се четат, да се обмислят или да се приемат присърце. Те нямат интерес към тези слова. Те си мислят: „Какво общо имат тези слова с нашите перспективи и съдба? Какво общо имат с нашата крайна цел? Тези слова се отнасят за тривиални въпроси, не си струва да се четат или слушат. Ако човек е истински разстроен и не разполага с друго решение, може просто временно да почете тези слова, за да запълни празнотата в сърцето си или да преодолее някои особено трудни препятствия и да разреши някои трудноразрешими трудности — това е всичко. Но да се каже, че тези слова могат да променят нрава на човека — как е възможно да е толкова просто?“. Те поначало нямат намерение да променят нрава си, нямат план да приемат Божиите слова като живота, пътя или истината. Това, което искат, са техните перспективи и крайна цел, както и власт. Затова не приемат такива слова на сериозно, нито ги приемат присърце. От гледна точка на антихристите се подразбира, че тези слова просто не си струват тяхната внимателна проверка, а още по-малко си струват времето им да анализират и да изследват дали са истината или дали могат да променят хората. За антихристите всички слова, свързани с тяхната съдба и крайна цел, с тяхната собствена идентичност, статус, с всички техни лични интереси и т.н., са значими, те са от изключителна важност. Някои хора казват: „Щом антихристите смятат тези части от Божиите слова за толкова важни и им обръщат такова внимание, как може да се каже, че надзъртат в Божиите слова? Не е ли малко несправедливо това обвинение? Не е ли малко пресилено и не съвсем уместно?“. (Не. Антихристите не вярват, че Божиите слова със сигурност ще се сбъднат и ще се осъществят, те не вярват, че Бог мисли това, което казва, и че това, което казва, ще бъде сторено. Те не четат Божиите слова с нагласата на вяра и признание, а наблюдават дали Божиите слова наистина могат да се сбъднат.) Така ли е? (Да.) Антихристите ценят тези слова, защото те могат да удовлетворят желанията им. Освен това, ако тези слова се осъществят, това би задоволило техните амбиции. Ако те се хванат за тези слова и се държат за тях, тогава, щом тези слова се сбъднат, те са заложили на правилния кон и следването на Бог ще се окаже правилният ход за тях. Това, че ценят тези слова обаче, не означава, че могат да ги приемат като истината от

дълбините на душата си, като идващи от Бог, нито може да се каже, че те приемат тези слова като Божии слова в сърцата си. Точно обратното, макар че ценят тези слова, в сърцата си те таят съмнения към тях, те просто колебливо наблюдават. Може също да се каже, че тези слова могат да се превърнат в доказателства и в предлог за това да отрекат Бог и да отрекат този етап от Божието дело във всеки един момент, по всяко време и на всяко място. Те постоянно и внимателно наблюдават, за да видят дали по време на всяка стъпка от Божието дело и във всеки период, през който Бог води хората, тези слова се осъществяват и изпълняват. Ясно е, че антихристите са вечно съсредоточени върху това дали Божиите слова се сбъдват. През този период тяхното отношение на враждебност към Бог, на съпротива срещу Бог и на внимателна проверка и анализ на Бог никога не се е променяло. Те са враждебни към Бог и Го проучват внимателно, винаги надзъртат във всяко Божие действие и слово в сърцата си. Същевременно те се опитват да заклеймят Бог и Божието дело. Не е ли това последователно проявление на съпротивата на антихристите срещу Бог? (Да.) При тези проявления на антихристите има ли някакъв намек за приемане на Божиите слова? Някакъв намек за покорство? Има ли и най-малкото отношение към Бог като към Бог? (Не.) Сега ще разговаряме по всяка една от тези точки.

1. Надзъртат в Божиите слова за обещания и благословии за човека

Първата точка е за това, че антихристите надзъртат в Божиите слова за обещания и благословии. Откакто Бог започна Своето дело и проговори, Той е казал много на човечеството, на Своите избраници и на тези, които слушат словата Му, за това какви благословии и благодат Той ще дари на хората, какви благословии им обещава и т.н. В различни периоди, случаи или контекст Бог говори на Своите последователи за благословии и обещания, като ги информира, че ако постигнат определени неща, Бог ще ги благослови по определени начини и те ще получат определени благословии и обещания и т.н. Независимо от периода, в който Бог е изрекъл тези слова, или на кого Бог е дал такива обещания, тези слова са били изречени при определени обстоятелства и в определена среда. Освен това обещанията и благословиите, които Бог дарява на хората, са свързани с техните положителни проявления, като стремеж към истината, промени в нрава и истинско покорство пред Бог. Подразбира се, че Божиите обещания и благословии към хората са условни. Хората нямат последната дума за тези условия, нито те се определят според човешките представи и фантазии. По-скоро те се определят според Божиите критерии и изисквания, като включват определени принципи и правила. Що се отнася до това как Божиите слова се сбъдват, реализират и осъществяват при различните хора, това категорично не се прави произволно от Бог — по-скоро има основание за него. Едно и също дело, извършено от различни хора, може да доведе до различно отношение от страна на Бог. Например може

да има двама души, всеки от които води църква. Единият често получава просветление и озарение и често понася дисциплиниране, което води до бързо израстване в духовния му ръст. За разлика от него, другият може да е сравнително нечувствителен и бавен в реакциите си, което води до по-бавен напредък. От човешка гледна точка тези двама души, които извършват една и съща работа и проявяват сходно поведение, би трябвало да получат еднакви благословии и отношение от Бог. Въпреки това, по отношение на навлизането в живота, което те преживяват и придобиват при изпълнението на дълга си и в живота си, или на външната благодат, която получават, ще има определени различия. Тези „определени различия“, разбира се, не са неизбежни. И така, как Бог разпределя тези така наречени благословии и различно отношение или просветление, озарение и други ползи, които хората придобиват от Бог? Бог има различни начини, по които се отнася към различните хора. Някои хора са мързеливи, суетни, със състезателен дух и завистливи и макар външно да са готови да отдадат всичко и да понесат някои несгоди, те просто не могат да приемат или да практикуват истината. От друга страна, някои хора са усърдни. Макар че имат същия покварен нрав, те са относително честни и смирени. Могат да приемат истината и да приемат да бъдат кастрени. Те искрено приемат и разбират всичко, което Бог казва, и всяка среда, която Бог им нагласява, като същевременно се отнасят към нея с искреност. Така външно двама души е възможно да вършат една и съща работа и обемът на работата да е сходен, но Бог ще дари различни благословии и различно просветление и озарение въз основа на различния им нрав и стремежи. На пръв поглед човекът, който получава просветление и озарение, може да страда повече и често да понася дисциплиниране, но и придобивките му ще са по-големи. За разлика от него, нечувствителният и духовно затъпял човек се сблъсква с много по-малко дисциплиниране, страда много по-малко и така животът му израства по-бавно и той придобива по-малко. По същество кой от двамата наистина получава Божиите благословии и обещания? (Този, който страда повече и често получава дисциплиниране.) Може да изглежда, че човекът, който получава Божиите обещания и благословии, бива дисциплиниран, често се сблъсква с неуспехи, разкрива поквара и бива разобличаван, но той често получава Божието просветление и озарение. От друга страна, човекът, който не бива дисциплиниран, живее удобен, радостен и свободен живот. Когато е мързелив, той не бива дисциплиниран. Когато е завистлив, не бива дисциплиниран. Когато е безотговорен в работата си, не бива дисциплиниран — той дори се отдава на предимствата на статуса и живее доста доволно. Кого предпочитат хората, които имат духовно разбиране, които разбират нещата чисто и които обичат положителните неща? Те предпочитат човека, който понася да бъде дисциплиниран, който често се сблъсква с неуспехи и може да получи просветление и озарение. Те смятат такъв човек за истински благословен от Бог. Онези, които се стремят към истината, желаят да бъдат такива хора. Те са готови

да живеят постоянно пред Бог, дори това да означава, че често ще получават Божието дисциплиниране и укор. Те вярват, че това е Божията благословия и истинското Божие обещание. Наличието на тези преживявания и придобивки потвърждава съществуването на благословиите и обещанията, изречени от Бог. Но как антихристите възприемат това? Те не измерват Божиите обещания и благословии въз основа на това колко истина разбира даден човек, колко истина е придобил или колко положителни придобивки е получил. Вместо това те измерват колко е придобито от гледна точка на плътските ползи и материалните интереси. На кой човек мислите, че завиждат антихристите? (На човека, който не преминава през дисциплиниране.) Антихристите завиждат на човека, който е мързелив и който не е предан, който не се сблъсква с никакво дисциплиниране и се наслаждава на предимствата на статуса. Това, че антихристите завиждат на такива хора, доказва, че има проблем с начина, по който те възприемат нещата. Това се определя от тяхната природа същност.

Как антихристите надзъртат в това дали Божиите слова за обещания и благословии към човека се сбъдват? Когато в Божиите слова се казва Той кого благославя, кой получава Неговите обещания и кой може да получи обещания от Бог, как антихристите наблюдават това? Те казват: „Хората, които плащат цена за бог, получават просветление и озарение, имат божието дисциплиниране и напътствие и това се смята за получаване на благословии? Да те дисциплинират е божия благословия? Само глупаци биха мислили така! Не е ли това понасяне на загуба? Не е ли това уронване на собствената репутация? И това се нарича божия благословия? Така ли се сбъдват и осъществяват божиите слова? Ако е така, тогава не искам да бъда такъв човек, не искам да се стремя към страдание и към плащане на цена. Не приемам този начин, по който бог върши делото си. Що за истина е това? Как може това да се смята за спасяване на хората?“. В сърцата им възниква противопоставяне. Те не приемат Бог да благославя и да води хората по този начин, не приемат Бог да дарява живот на хората по този начин и не приемат Бог да влага истината в хората по този начин. Разбира се, около антихристите може да има и такива хора, които, откакто вярват в Бог, имат процъфтяващ бизнес, спечелили са повече пари, купили са си коли и къщи и материалният им живот се е подобрил, станали са заможни. Като виждат това, антихристите си мислят: „След като повярваха в бог, те получиха благословии и се наслаждаваха на божията благодат. От тези факти изглежда, че божиите обещания и благословии към човека са осъществени при тези хора, че божиите слова са се сбъднали. Изглежда, че божиите слова наистина носят власт. Приемането на този етап от божието дело е правилно и човек може да получи големи благословии, всичко да му върви гладко и да получи благодат от бог“. След като станат свидетели на такива факти, в сърцата си антихристите временно имат мъничко признание за Божиите обещания и благословии и вяра в тях. Разбира се, това признание и вяра трябва да бъдат

придружени от бележка в скоби, която гласи: „подлежи на допълнителна проверка“. В ежедневието си антихристите непрекъснато наблюдават и събират различни доказателства, за да проверят дали Божиите благословии и обещания се сбъдват и осъществяват при много хора. Докато наблюдават, тези антихристи събират такива доказателства, като се опитват да видят кои хора са получили Божиите благословии и обещания, какво са направили тези хора, какво е отношението им към Бог, как следват Бог и какви са техните гледни точки. Разбира се, през този период на непрекъснато наблюдение и събиране на доказателства антихристите също се опитват да имитират поведението, действията и гледните точки на онези, които са получили Божиите благословии и обещания. Ако те самите получат някакви материални благословии, ползи и удоволствия, вътрешно признават: „Божиите благословии и обещания не са празни думи. Те могат да се осъществят. Изглежда, че този бог наистина е бог, че той наистина има някаква способност. Той може да дарява благословии и обещания на хората, да носи някои ползи и да удовлетворява някои от нуждите им за определени интереси. Изглежда, че трябва да продължа да вярвам и да го следвам. Не бива да изоставам или да се отпускам“. От началото до края антихристите колебливо наблюдават. Но забелязва ли ги някой, когато правят това? Дали те колебливо наблюдават на открито, като казват на всички: „Не вярвам в тези благословии и обещания на бог.“? (Не.) Външно не можеш да разбереш. Виждаш ги в редиците на всички останали да се отричат от работата, брака, семействата си и т.н., а също така да изпълняват дълга си заедно с всички останали, като стават рано и си лягат късно, понасят несгоди и плащат цена. Те не изричат думи, които предизвикват смущения, или негативни думи, не осъждат, не правят лоши неща и не предизвикват смущения. Има обаче едно нещо: независимо колко прикрито действат външно, техните вътрешни гледни точки и мисли контролират поведението им и му влияят. Тяхното колебливо наблюдаване и надзъртане в Божиите слова дълбоко в сърцата им не може да бъде скрито от Бог. И така, кои аспекти на антихристите могат да бъдат скрити от хората, но не и от Бог? Хората виждат само поведението на другите, виждат само това, което другите разкриват — Бог, от друга страна, не само ги вижда, но, което е най-важното, Той наблюдава сърцата и най-съкровените мисли на хората. Поведението и разкриванията на един човек са относително повърхностни, но дълбините на сърцето на човека са непроницаема област, в която са скрити по-дълбоките му мисли и много елементи от неговата природа. Когато антихристите надзъртат в такива Божии слова като Неговите обещания и благословии, външно те може да посвещават времето си и да плащат физическа цена, но сърцата им не са напълно посветени на Бог. Какви са конкретните проявления на това, че не посвещават напълно сърцата си на Бог? Каквото и да правят или какъвто и дълг да изпълняват, те не влагат цялата си енергия в това, не го правят безрезервно, а се стремят само да гарантират, че няма явни грешки

и основната посока на целия процес да е правилна. Защо могат да правят това? Дълбоко в сърцата си, в най-съкровеното си същество, те таят мисъл: „От това дали божиите слова ще се сбъднат, или не, се определя това дали бог може да ме спаси и дали той наистина е моят бог. Ако този въпрос не получи отговор, дори реалността на божията идентичност и същност е под въпрос“. С такива мисли дълбоко в себе си могат ли те все пак да имат истинско сърце към Бог? Тези дълбоко вкоренени мисли в сърцата им им пречат, като постоянно ги предупреждават: „Не давай истинското си сърце на бог, не се раздавай докрай, просто отбивай номера, каквото и да правиш, и не бъди глупав. Запази си нещо в резерв от бог, увери се, че си оставяш изход, и не поверявай живота си или най-важните си неща на този все още непознат бог“. Така мислят те в сърцата си. Забелязали ли сте това? (Не.) По време на събирания и при взаимодействие с другите тези антихристи може външно да бъдат мили, да имат нормални контакти и дори да разговарят за някои свои прозрения, разбирания и преживявания и може да проявяват външни, повърхностни, основни модели на поведение и проявления, които всеки вярващ трябва да има. Няма обаче израстване или подобрение в тяхната боязън от Бог или искреност към Него. Независимо как тези хора плащат цена или колко години изпълняват дълга си в Божия дом, едно нещо е сигурно: техният живот не расте — те нямат живот. В кои области се проявява тази липса на живот? Когато се сблъскат със ситуации, те изобщо не търсят принципи. Те са доволни, стига текущата работа да продължава, никога не приемат принципите, изречени от Бог, като свой критерий за практикуване, като само повърхностно приемат надзора, контрола и ръководството от други хора, но не приемат Божията внимателна проверка. Това означава, че докато не са потвърдили ясно за кого наистина се сбъдват Божиите обещания и благословии, за коя група хора се осъществяват, и докато не са потвърдили, че те самите могат наистина да получат от Бог обещанията и благословиите, които Бог дава на човека, техните принципи и методи на действие, както и отношението им към Божиите слова, няма да се променят. От една страна, те постоянно си напомнят, като същевременно вътрешно кроят спора си с Бог. Какъв е акцентът на техния спор с Бог? Те си мислят: „Твоите обещания и благословии не са се осъществили. Не съм ги видял да се осъществяват и не мога да видя как вършиш делото си, затова не мога да потвърдя твоята идентичност. Ако не мога да потвърдя твоята идентичност, тогава как мога да смятам тези твои слова за истината, за божии слова?“. Не спорят ли те вътрешно по този въпрос с Бог? Те казват: „Ако благословиите, които обещаваш да дариш на хората, и цялата гама от съдържание на твоите обещания към хората не могат да бъдат проверени от мен, тогава вярата ми в теб не може да бъде стопроцентова. В нея винаги ще има някакви примеси и аз не мога да повярвам напълно“. Това е отношението на антихристите. Плашещо ли е това отношение? (Да.) Този тип отношение е донякъде сходен по своята същност с поговорката сред

невярващите: „Не пускай сокола, преди да си видял заека“. Те казват: „Ти си бог, ти трябва да имаш могъществото да осъществиш своите обещания и благословии. Ако това, което казваш, не може да се осъществи и хората, които вярват в теб, не могат да се наслаждават на големи благословии, не могат да се наслаждават на слава, богатство и почести, не могат да се наслаждават на благодат и не могат да получат твоята закрила, тогава защо да те следват?“. В очите на антихристите, а и в мислите и възгледите им, трябва да има някакви ползи от следването на Бог — те не биха се помръднали, ако нямат ползи. Ако няма слава, придобивки или статус, на които да се наслаждават, ако работата, която вършат, или дългът, който изпълняват, не им носи възхищението на другите, то за тях няма смисъл да вярват в Бог и да изпълняват дълга си. Първите ползи, които трябва да придобият, са обещанията и благословиите, изказани в Божиите слова, и освен тях те трябва да се наслаждават и на слава, придобивки и статус в църквата. Антихристите мислят, че във вярата си в Бог човек трябва да превъзхожда другите, трябва да получава възхищението им, трябва да е специален и че най-малкото вярващите в Бог трябва да се наслаждават на тези неща. Ако ли не, има въпросителна за това дали този Бог, в Когото вярват, е истинският Бог. Нима логиката на антихристите не е такава, че приемат думите: „Онези, които вярват в бог, трябва да се наслаждават на благословиите и благодатта му“ за истината? Опитайте се да анализирате тези думи: те истината ли са? (Не са.) Сега е ясно, че тези думи не са истината — те са заблуда, те са логиката на Сатана, те нямат никакво отношение към истината. Казвал ли е някога Бог: „Ако хората вярват в Мен, те със сигурност ще бъдат благословени и никога няма да понасят злочестини.“? В кой ред от Божиите слова се говори за това? Бог никога не е казвал подобни думи или правил това. Що се отнася до благословиите и злочестините, има истина за търсене. Коя е мъдрата поговорка, към която хората трябва да се придържат? Йов е казал: „Ще приемем ли доброто от Божията ръка, без да приемаме злочестината?“ (Йов 2:10). Тези думи истината ли са? Те са изречени от човек; не могат да бъдат издигани до висините на истината, но по някакъв начин ѝ съответстват. По какъв начин те съответстват на истината? Това дали хората получават благословии или несгоди, е изцяло в Божиите ръце, под Неговото върховенство. Това е истината. Антихристите вярват ли в това? Не, не вярват. Те не го признават. А защо не вярват в него и не го признават? (Те вярват в Бог, за да бъдат благословени — искат само благословии.) (Защото са твърде себични и се стремят само към това, което е в интерес на плътта им.) Във вярата си антихристите искат единствено да бъдат благословени и не искат да понасят злочестини. Когато видят, че някой е благословен, че някой има полза, че някой има благодат и е получил повече материални удоволствия и по-големи предимства, те вярват, че това е Божие дело, а ако самите те не получават такива материални благословии, то това не е Божие дело. От това се подразбира, че „ако ти наистина си бог, значи можеш само

да благославяш хората. Ти трябва да предотвратяваш злочестините и да не допускаш хората да страдат. Само тогава има смисъл и стойност в това хората да вярват в теб. Ако, след като те последват, хората пак ги сполитат злочестини, ако все още страдат, то какъв е смисълът да вярват в теб?“. Те не признават, че всички неща и събития са в Божиите ръце, че Бог господства над всичко. И защо не го признават? Защото антихристите се боят да не страдат от злочестини. Те искат само да се облагодетелстват, да се възползват, да се наслаждават на благословии. Те не искат да приемат Божието върховенство и устроеното от Бог, а само да получават облаги от Бог. Такава е егоистичната и достойна за презрение гледна точка на антихристите. Това е поредица от проявления, които антихристите показват към такива Божии слова като Неговите обещания и благословии. Като цяло тези проявления включват предимно гледните точки на антихристите, които стоят зад техния стремеж, както и техните възгледи, оценки и разбиране за този род неща, които Бог прави за хората. Макар че открито може да не клеветят Божиите слова или да не им се противопоставят външно, дълбоко в себе си техният подход към тези Божии слова и към метода, по който Бог прави този тип неща, е на клевета, съмнение, заклеймяване и избирателно отношение. Когато словата на Божиите обещания и благословии се сбъднат при някои хора, те хвалят Божието могъщество и възхваляват Неговото име и Неговата любов. Когато обаче това, което Бог върши, не съответства на техните представи и фантазии за обещания и благословии, антихристите незабавно отричат съществуването на Бог в сърцата си, както и правилността на всичко, което Бог върши, и още повече отричат Божието върховенство и факта, че Той устройва и подрежда човешката съдба. Всички тези проявления на антихристите може да не се разкриват външно и те може да не разпространяват възгледите си изрично, но гледната точка, с която колебливо наблюдават и надзъртат в тези Божии слова в сърцата си, не се променя. Както и другите да разговарят по въпросите за навлизането в живота или за това как хората могат да бъдат спасени, нагласата и отношението на антихристите да надзъртат в това дали такива Божии слова като Неговите обещания и благословии ще се сбъднат и как ще се осъществят, няма да бъдат оставени настрана. Антихристите може да пляскат радостно и да ликуват, като хвалят Божието могъщество, когато Божиите обещания и благословии се осъществят. Но когато Божиите обещания и благословии не се осъществят или не се сбъднат според техните представи, те бързо тайно проклинат и ругаят Бог в сърцата си, и клеветят името Му. Ето защо в ежедневието, дори когато всичко е мирно и безпроблемно, състоянията на някои хора се колебаят силно. Когато са щастливи, те могат да бъдат на седмото небе, но когато са потиснати, могат да потънат в адско отчаяние. Настроенията им са непостоянни и непредсказуеми, а другите остават озадачени за това какво се случва. Когато са щастливи, те казват: „Бог наистина е бог. Бог е толкова велик, божията власт наистина съществува, бог

толкова много обича хората!“. Но когато са нещастни, за тях става изключително трудно дори да изрекат думата „бог“. Същият човек, който гръмко хвали Божието име, е и този, който клевети, отрича, хули, ругае и проклина Бог в сърцето си. Те стават рано и си лягат късно, за да изпълняват дълга си, като плащат цена, която повечето от другите хора не могат да платят, но те също са тези, които изливат недоволството си чрез своя дълг, предават интересите на Божия дом, умишлено смущават работата и се отнасят към своя дълг и към своята работа с умишлена небрежност. Външно това е все един и същи човек, но ако се съди по неговото поведение и нрав, такива контрастни проявления създават впечатлението, че става въпрос за двама различни души. Това представлява проблем. От тези проявления на антихристите е видно, че те поначало не приемат Божиите слова като истината или като Божиите слова. Освен това, ако се съди по същността на антихристите, те никога няма да считат Божиите слова за истината, нито за истините принципи, към които трябва да се придържат през целия си живот. Това е първата точка от надзъртането на антихристите в това дали Божиите слова се сбъдват — те надзъртат в Божиите слова за обещания и благословии. За антихристите Божиите обещания и благословии са неразривно свързани с материални и духовни ползи, с жизнената среда и с други подобни неща, на които те се наслаждават в този живот, поради което те обръщат специално внимание на този аспект. Те използват изпълнението на Божиите слова за обещания и благословии като критерий за измерване на степента на Божието могъщество и истинността на Божията идентичност. Те разсъждават и мислят за това тайно — това се има предвид под надзъртане. Антихристите не проявяват никакъв интерес към различните истини за навлизането в живота, изречени от Бог. Щом се споменат Божиите слова за обещания и благословии обаче, очите им светват от алчност, а желанието им надига глава. Външно те казват: „Трябва да отдаваме всичко на бог безусловно, трябва да изпълняваме дълга си според божиите изисквания“, но накъде всъщност са насочени очите им? Те са вперени в такива Божии слова като Неговите обещания и благословии. Щом се хванат за тях, те не ги пускат. Така се държат антихристите с Божиите слова за обещания и благословии към човека.

2. Надзъртат в Божиите слова за проклятия и наказание за човека

Втората точка е: антихристите надзъртат в Божиите слова за проклятия и наказание за човека. Антихристите имат същия възглед и същата позиция към проклятията и наказанието, споменати в Божиите слова, като тези в първата точка. Как надзъртат те в този вид слова? Когато видят кой тип хора Божиите слова целят да прокълнат и кой тип целят да накажат, какви слова е изрекъл Бог, за да прокълне такива хора, по какъв начин Бог наказва такива хора, както и какъв метод и какви слова използва Бог, за да прокълне определен тип хора, те започват да

наблюдават в ежедневието си, като следят как тези Божии слова се осъществяват и дали вече са се осъществили. Например има един църковен водач, който присвоява средствата на Божия дом, произволно измъчва и потиска братята и сестрите, действа тиранично и безразсъдно в църквата, работи без принципи, не търси Божиите намерения и не си сътрудничи хармонично с другите. Божиите слова гласят, че за този тип хора има проклятия и наказание. Един антихрист наблюдава: „Бог не обича такива хора, той ги отритва. Но как отритва този човек? Човекът живее доста удобно всеки ден и потиска братята и сестрите, без да бъде укоряван. Братята и сестрите просто трябва да го търпят. И така, как се сбъдват тези божии слова? Не виждам как биха могли да се сбъднат. Може би това, че бог проклина такива хора, са само приказки. Божиите слова трябва да носят власт и след като бог говори, в сърцата си хората трябва да чувстват неудобство и укор. Трябва да наблюдавам и да видя дали той се чувства неспокоен в сърцето си, трябва да поговоря с него и да го изпитам“. И така, антихристът пита човека: „Как преживяваш нещата напоследък?“. „Доста добре. Бог ни води. Църковният живот не е лош, всички братя и сестри навлязоха в правия път, всички обичат да четат божиите слова, а евангелската работа също напредва добре“. „Когато работата не напредва гладко, не чувстваш ли болка? Не ставаш ли негативен? Дисциплинира ли те бог? Чувстваш ли укор вътре в себе си?“. „Не, защо да чувствам укор, когато работата върви толкова добре? Дори напротив, бог ме благославя“. Антихристът си мисли: „Бог не е проклел такъв човек, така че словата, които бог е изрекъл относно проклинането на злите хора, относно проклинането на онези, които се съпротивляват на бог, не са се осъществили! Този водач е извършил такива очевидни дела на съпротива срещу бог и на прекъсване на църковното дело. Божиите проклятия трябваше да се стоварят върху него. Как така това не се е случило? Трудно е да се каже дали божиите слова за проклятия срещу хората могат да се осъществят, или не, затова ще продължа да наблюдавам“. В Божиите слова има една фраза: „Съпротивата води до смърт!“. В очите на антихриста има много хора, които се съпротивляват на Бог. Например някои хора, когато за пръв път са се сблъскали с този етап от Божието дело и не са разбирали истината, са изрекли някои богохулни и клеветнически думи срещу Бог, като са отхвърлили този етап на Божието дело. Антихристът си мисли: „Това хора, които се съпротивляват на бог, ли са? Ако е така, тогава според божиите слова съпротивата води до смърт. Но след толкова много години изглежда никой от тези хора не е умрял. Божиите слова не са се сбъднали! Дори да не умрат, най-малкото тези хора трябваше да имат счупени ръце или липсващи крака, или да претърпят някакви беди у дома, като например да умре член на семейството, да се срути къщата им или да претърпят автомобилна катастрофа. Нито едно от тези нещастия не се е случило — тогава как може да се каже, че съпротивата води до смърт? Може би нашата способност да разбираме е слаба и все още не знаем как се сбъдват и се

осъществяват божиите слова. Дали божиите слова ще се сбъднат, или не, хората не знаят. Трудно е да се каже“. Антихристът, чрез тези видими факти и собствения си мисловен анализ и от своята „уникална“ гледна точка, преценява дали тези Божии слова се сбъдват и как се сбъдват. Той винаги поставя на това един огромен въпросителен знак; не знае крайния резултат от този въпрос, как да обясни тези събития или как да възприеме тези явления. Разбира се, той често се моли за това: „О, боже, моля те, просветли ме, позволи ми да разбера как проклинаш и наказваш хората и как твоите слова се сбъдват, за да мога да развия богобоязливо сърце, за да се страхувам от теб и да не върша неща, с които да ти се съпротивлявам“. Полезна ли е тази молитва? Ще се вслуша ли Бог в нея? (Не.) Бог дори не си прави труда. Той гледа на тези молитви като на безсмисленото бръмчене на мухи и буболечки. Защо Бог не се вслушва в такива молитви? Защото всяко изречение, което антихристът изрича, е изпълнено с изпитване, провокация, клевета и богохулство. За такъв човек, макар че Бог не го е поразил или заклеймил открито, всичко, което прави, неговите мисли, възгледи и позиция, са заклеймени в Божиите очи. Всички тези проявления на антихриста са скрити в сърцето му. Той върши тези неща тайно и надзърта в тях скришом. Разбира се, Бог също го заклеймява и проклина в сърцето Си.

Що се отнася до Божиите слова за проклятия и наказание за човека, антихристите не им вярват, нито ги разбират. Те често ги проучват внимателно и ги анализират: „Как точно се сбъдват тези слова? Могат ли наистина да се сбъднат? За кого ще се сбъднат? Дали онези, които са прокълнати и наказани от бог, наистина получават проклятия и наказание? Може ли това да се види с човешко око? Не трябва ли бог да направи всичко видимо за човешкото око?“. Те постоянно разсъждават върху тези въпроси в сърцата си, като се отнасят към тях като към значими и важни въпроси в ежедневието си. Стига да имат време или възможност, те разсъждават върху тях. Щом средата е подходяща и се случват такива събития или щом се засягат такива теми, тяхната позиция и гледна точка се разкриват ясно. Те проучват внимателно и клеветят тези Божии слова, опитват се да ги разберат от човешка гледна точка и по човешки начин, като същевременно изпитват дали тези слова могат да се осъществят, дали са се сбъднали в ежедневието и дали са имали практическо въздействие. Защо правят това? Защо могат да премислят тези неща и неуморно да разсъждават върху тях в сърцата си? Защото в сърцата на антихристите, колкото и истини да изразява Бог, те не са достатъчни, за да докажат Божията идентичност или Божията същност. Единственото нещо, което може да докаже Божията идентичност и Божията същност, е дали Божиите слова се сбъдват и осъществяват. С други думи, техният единствен критерий за изпитване на Божията идентичност и на Божията същност е дали Божиите слова се осъществяват и сбъдват. По подобен начин това дали Божиите слова за проклятия и наказание за човека се сбъдват, също се е

превърнало в техен критерий за изпитване на Божията идентичност и Божията същност. Това е най-важната мисъл и гледна точка на антихристите при преценяването на Бог. Като използват човешки гледни точки и методи за разбиране и като разчитат на човешкия разсъдък, антихристите изпитват и оценяват Божиите слова за проклятия и наказание за хората. Когато, каквото и да става, не могат да видят фактите и не могат да видят зрелището, което искат да видят, те многократно отричат Божията идентичност и Божията същност в сърцата си. Колкото по-малко могат да виждат, толкова повече засилват отричането си на Бог и толкова повече се съмняват дали това, което са вложили и отдали от себе си, си е заслужавало. Когато обаче антихристите станат свидетели как някои зли хора в Божия дом, които клеветят Бог или смущават делото на Божия дом, или как онези, които богохулстват и се съпротивляват на Бог, получават различна степен на наказание или проклятия, и когато видят какво става с тези хора, те изпитват страхопочитание към Бог и изведнъж чувстват, че: „Бог наистина е страховит. Каквото и да каже, то се осъществява. Онази жена преди това беше добре и изведнъж умря, защото точно вчера ругаеше бог! Друг човек, който беше силен като бик, изведнъж се разболя, защото причини значителни загуби на делото на божия дом и дори не го призна, като си навлече божиите проклятия. Друга жена, поради това, че извърши някакви лоши неща и злодеяния в църквата, беше сполетяна от нещастия в семейството ѝ и оттогава в дома ѝ няма мир. Друг човек, който винаги сипеше хули срещу бог, сега е полудял и твърди, че е бог. Това е обладаване от демони. Бог го е предал на Сатана, като го е поставил в обиталището на нечисти духове. Да бъде накаран да страда от обладаване от зли духове не е нещо, което хората могат да предизвикат. Само бог има властта да направи това. Бог господства над всичко — той предаде този човек на злите духове и те го обладаха, като го накараха да загуби ума си и чувството си за срам, да тича гол по улиците. Вижте какво е станало с тези хора, вижте наказанията и проклятията, които са понесли. Какво са направили всички те?“. След като преценят това, сърцето на антихристите прескача: „Сред тези хора има такива, които открито обиждат бог словесно, такива, които открито са богохулствали и са съдили бог, и такива, които умишлено са причинявали смущения и прекъсвания в божия дом. Изглежда, че нищо добро не произтича от това да се противопоставяш на бог! Бог наистина е страховит! Ако оскърбиш други хора, те не могат да ти направят кой знае какво, но ако оскърбиш бог, това е сериозно. Трябва да носиш отговорност за поведението си, цената е твърде висока! Най-малкото може да полудееш и бог ще те предаде на нечисти духове, което със сигурност означава да отидеш в ада. В най-лошия случай бог ще премахне плътското ти съществуване в този живот, като те унищожи, а в идния свят — то се подразбира от само себе си — няма да имаш крайна цел, няма да си способен да влезеш в царството и няма да получиш благословии. Ако се съди по различните начини, по които те се

съпротивляваха на бог, трябва да бъда по-внимателен и да си определя някои принципи. Първо, не трябва да обиждам бог открито с думи. Ако се налага, трябва да го правя тихо в сърцето си. Второ, дори да имам желанието и амбицията да бъда бог, не мога да ги разкривам или да позволя на другите да узнаят. Трето, трябва да сдържам поведението и действията си, да не правя нищо, което причинява прекъсвания. Ако причиня загуби на делото на божия дом и разгневя бог, това би било ужасно! В по-лекия случай може да загубя живота си. В по-тежкия случай ще бъда прокълнат и ще падна в бездънната пропаст, и това ще бъде краят ми“. Когато антихристите видят тези неща да се случват, те чувстват, че Божиите слова са се сбъднали и че Бог е толкова велик и страховит. Величието и страховитостта на Бог се осъзнават и признават от тях чрез тези събития. Нима всички тези мисловни процеси в сърцата на антихристите, както и принципите за действие, които са разработили, след като са видели тези неща, не са дейности, които принадлежат към техния вътрешен свят? Всичко, което вършат в сърцата си спрямо Бог, е това, което е известно като надзъртане.

Антихристите не казват открито: „Бог не проклина хората, божиите слова не са се сбъднали“, нито казват открито: „Бог е наказал еди-кого си, бог е проклел еди-кого си. Божиите слова са се сбъднали, бог наистина е велик“. Вместо това те кроят схеми, планират и обмислят тези въпроси дълбоко в сърцата си. Каква е целта на тяхното обмисляне? Те мислят какво да правят, ако Божиите слова се сбъднат, и какво да правят, ако Божиите слова не се сбъднат или не се осъществят. Целта на тяхното надзъртане не е да разберат Божиите действия, не е да разберат Божия нрав, а още по-малко да придобият истината и да бъдат сътворени същества, които са съгласно критериите — по-скоро целта е да се справят с всички тези въпроси, да се противопоставят на Божиите проклятия и наказание, като използват човешки методи и стратегии. Това е, което антихристите кроят в сърцата си. Може ли тази поредица от мисли относно Божиите слова да докаже, че те са враждебни към Бог? Може ли да докаже, че те постоянно клеветят и хулят Бог? (Да.) Категорично! Именно това правят антихристите. Ако Божиите слова се сбъднат, те имат готови контрамерки. Ако Неговите слова не се сбъднат, те имат контрамерки и за това — контрамерките им се променят в зависимост от това дали Божиите слова се сбъдват, или не. Ако Божиите слова се сбъднат, антихристите постъпват правилно, предпазливо се заемат със задачите в Божия дом, като не се набиват на очи, не са самонадеяни или дръзки и внимават да не направят нещо нередно. Ако Божиите слова не се сбъднат, те безсрамно действат нехайно. Във всеки случай, независимо дали в техните очи Божиите слова се смятат за сбъднати, или не, сърцата им никога няма да се отнасят истински към Бог като към Бог и сърцата им никога няма да могат да бъдат напълно отдадени на Бог. Техният дълг и техните действия не се изпълняват със сърцето, а се осъществяват с кроежи, трикове и преструвки, с измама, прикриване и потайност. Те никога не споделят

открито с другите или с Бог това, което мислят, за което разсъждават и в което се съмняват в дълбините на сърцата си. Вместо това упорито смятат собствените си мисли и идеи за истината, за правилната и добрата посока и цел, която да изпълняват и практикуват. В очите на антихристите това дали Божиите слова за проклятия и наказание за човека се сбъдват е много важно, тъй като от него се определя как те действат и как се държат в ежедневието, как се отнасят към работата и как се отнасят към братята и сестрите. То е определящо и за това какво поведение разкриват, както и за това какви действия и проявления имат. Когато Божиите слова се сбъднат, антихристите постъпват правилно и простодушно, като се въздържат от действия, опитват се да не правят нищо, което причинява смущения или прекъсвания, и се стараят да не говорят слова, които прекъсват или смущават, които клеветят Божиите слова или които клеветят Неговото дело. Ако тези Божии слова не се сбъднат, те се чувстват свободни да съдят и да заклеймяват Божието дело без никакви скрупули. По този начин антихристите непрекъснато се противопоставят на Бог и протестират шумно срещу Него в дълбините на сърцата си — възможно ли е да не бъдат разкрити и отстранени? Това тяхно отношение, този нрав и тази същност са на истински враг на Бог. Макар че антихристите не могат да правят каквото си искат, те изобщо не прикриват какво мислят, какво планират, какво обмислят или какви гледни точки имат в дълбините на сърцата си, защото не се страхуват от Бог. Каква е причината да не се страхуват от Бог? Те не вярват в съществуването на Бог, нито вярват, че Бог наблюдава най-съкровените кътчета на човешкото сърце. Ето защо по логиката на антихристите това, което те смятат за най-блестящата стратегия за оцеляване, е следното: „Това, което правя и върша, това, което е видимо за другите, може да се превърне в критерий за преценка какъв човек съм. Но какво мисля в сърцето си, как планирам и какви намерения имам, какъв е моят вътрешен свят, дали клеветя и хуля бог, дали съдя бог, или вярвам в бог и го възхвалявам — ако не го кажа, никой от вас няма да узнае. Успех със заклеймяването ми! Ако не говоря, никой от вас не може дори да се надява да разбере какво мисля или планирам в сърцето си, или какво е моето отношение и моята гледна точка към бог, и никой не може да ме обвини в някакъв грях“. Това е планът на антихристите. Те вярват, че това е най-висшият принцип на постъпване в живота и на вършенето на неща сред хората. Щом поведението им не е погрешно и няма недостатъци в действията им, никой не може да се меси в това, което те мислят в сърцата си. Не са ли много умни антихристите? (Не.) Как така не са умни? Те се прикриват толкова добре. Когато се молят, го правят по ъглите на улиците, а думите, които казват пред другите, са все правилни, без никакъв недостатък. Колкото по-дълго вярват, толкова по-духовни стават. Какво наистина мислят в сърцата си, казват само зад затворени врати на семейството си, а някои дори не казват и на семейството си, така че никой не може да ги прозре. Те обаче забравят едно нещо: каква полза има от това дали

хората могат да ги прозрат, или не? Това е нещо незначително. Никой човек не може да определя съдбата на друг човек. Дали хората могат да ги прозрат, или не, няма значение. Това е без значение и не решава нищо. Важното е, че Бог не гледа само външното поведение на хората, но Той наблюдава и дълбините на сърцата им. Точно защото антихристите не вярват и не знаят, че Бог наблюдава най-съкровените кътчета на човешкото сърце, те глупаво и абсурдно си мислят: „Никой не може да се меси в това, което мисля в сърцето си, нито хората, нито бог“. Бог може да наблюдава най-съкровените кътчета на човешкото сърце, така че твоите мисли са свързани с Божието определение за теб. Бог не само заклеймява хората въз основа на външното им поведение, но, което е по-важно, и въз основа на техните вътрешни мисли. В това се състои глупостта на антихристите. Докато надзъртат в Божиите слова, те забравят един важен въпрос: Бог също тайно наблюдава техните мисли. Те надзъртат дали Божиите слова се сбъдват, а заключението, до което стигат, е, че трябва да отрекат Божиите слова и Неговото съществуване. Като ги наблюдава тайно, Бог вижда отношението, което таят към Бог и към Божиите слова дълбоко в сърцата си. Той вижда всички доказателства за тяхното клеветене и хулене на Бог, за отричането и заклеймяването на Бог, и също така наблюдава външното им поведение, породено под контрола на всички тези мисли и гледни точки. Въз основа на неговите мисли и поведение като какъв определя Бог в крайна сметка един такъв човек? Антихрист, враг на Бог, който никога не може да бъде спасен. Това е резултатът. Умни ли са антихристите? Те никак не са умни. Довели са себе си до гибел. Вярват, че са особено способни да мислят, че мисленето им е много логично и че са особено вещи в това да кроят планове. След като скроят плановете, те имат контрамерки и методи за различни неочаквани събития и за всякакви неща, които Бог върши, като винаги стигат до най-добрите резултати и придобивки. Те често се чувстват самодоволни и се възхищават на себе си, като оценяват високо собствените си способности и умения. Вярват, че са най-умните хора на света: могат да разберат какъв е източникът на Божиите слова, към кого са насочени, какъв е контекстът зад Божиите слова, какво отношение трябва да възприемат, след като Божиите слова се сбъднат, и какви контрамерки трябва да приложат, ако Божиите слова не се сбъднат. Те често се поздравяват за това, че са толкова умни и съвършени, за това, че са по-интелигентни от обикновения човек. За какво се поздравяват? Те чувстват, че да проучват внимателно, да анализират Бог, да се състезават с Бог и да надзъртат в Божиите слова от дълбините на сърцата си е много вълнуващо и е нещо, което им дава силно чувство на удовлетвореност. Затова те наистина се възхищават на себе си и се поздравяват за това, че са такива хора. Не са ли глупави антихристите? Да се състезаваш с други хора може наистина да ти позволи да определиш кой от вас превъзхожда другия и може дори да те накара да почувстваш собственото си предимство и да усетиш, че съществуваш. Но

когато се състезаваш с Бог, когато надзърташ в Божиите слова, в Божиите действия, във всичко, което Бог върши, как се нарича това? И какви са последиците? Това означава да си търсиш смъртта! Можеш да надзърташ в кинозвезди, певци, знаменитости, велики личности — в когото и да било, но единственият, в Когото категорично не трябва да надзърташ, е Бог. Ако го правиш, избираш грешния обект за своето надзъртане. В днешния свят на улеснена информираност и разнообразни инструменти, които улесняват потока от информация, да надзърташ в местонахождението на друг човек, в неговите мисли и възгледи и в ежедневието му може да не се счита за срамно. Но за човек, който вярва в Бог и Го следва, който чете Божиите слова и ги яде и пие всеки ден, постоянно да надзърта във всички Божии действия, във всички Божии слова и в цялото Божие дело дълбоко в сърцето си, това е възмутителна дързост! Хората имат покварен нрав. Когато разкриеш покварата си пред Бог, Бог може да ти предостави истината, за да разбереш и знаеш, като ти даде време да постигнеш преобразяване. Бог може да прости и няма да помни покварата, прегрешенията и греховете на хората. Единственото нещо, което Бог не може да прости или да толерира, е, че антихристите нямат никакво сърце на покорство, че винаги внимателно проучват Бог, както и това, че постоянно, непрекъснато надзъртат в Божието дело и в Божиите слова по всяко време и на всяко място. Какво се опитваш да направиш? Искаш да провериш правилността на Бог? На кого си мислиш, че правиш щателна проверка? Искаш да анализираш източника и мотива, с който Бог върши тези неща? За кого се мислиш? При всичко това не се ли смяташ за външен човек? Може ли Бог да бъде обект на твоето надзъртане? Може ли Бог да бъде обект на твоята внимателна проверка? Да приемаш Божията внимателна проверка, да приемаш Божието напътствие, да приемаш Божия съд и наказание, да приемаш да бъдеш кастрен от Него и всички такива положителни практики, които включват промяна на нрава — всичко това е обосновано. Дори понякога, когато разбираш погрешно Бог, когато си слаб и негативен и се оплакваш от Бог, Бог не те вини, нито те заклеймява. Но има едно нещо: ти винаги надзърташ в Бог, винаги се опитваш да разпознаеш правилността на Божиите слова и на Божието дело — това е нещо, което Бог категорично няма да прости или да толерира. Това е Божият нрав. Истински покварените хора не са зверове. Те не се противопоставят на Бог по този начин, нито имат такива гледни точки и нагласи, нито се отнасят към Бог по този начин. Има само едно нещо, една роля, която може нагло и публично да се противопостави на Бог, и това е Сатана. Бог не помни прегрешенията и покварата на хората, но противопоставянето, конфронтацията, хуленето и клеветата на Сатана срещу Бог никога няма да бъдат простени от Бог. Бог спасява само покварените хора, не и Сатана. Антихристите, непроменливи в своята природа и притежаващи същността на антихристи, могат да представляват Сатана, да се противопоставят на Бог вместо Сатана, да надзъртат в Божиите слова. Какво е Божието отношение

към тях? То е на проклятия и заклеймяване. Антихристите не могат да се стърпят да не действат по този начин и си търсят смъртта.

3. Надзъртат в Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите

Току-що разговаряхме по две точки относно това, че антихристите надзъртат, за да видят дали Божиите слова се сбъдват: едната точка засягаше словата на Божиите обещания и благословии, а другата — словата на Божиите проклятия и наказание за хората. Сега нека разгледаме третата точка — Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите. Както и при предишните две точки, отношението на антихристите към този вид слова е същото: те са любопитни, искат да ги проучват внимателно, да ги разберат, а също и да видят деня, в който тези слова се сбъдват, да станат свидетели на появата на фактите. В отношението си към този вид слова антихристите също така кроят планове в дълбините на сърцата си, обмислят контрамерки и хранят различни съмнения. Те наблюдават и изпитват дали този вид слова се сбъдват, за да разработят съответни контрамерки. Когато антихристите четат словата, които пророкуват за катаклизмите, сърцата им се изпълват с очакване на деня на изпълнението на катаклизмите и те са пълни с различни фантазии. Те се надяват, че Божиите слова ще се сбъднат, а също така се надяват, че настъпването на катаклизмите ще разшири хоризонтите им, като удовлетвори техните желания и въжделения. Защо е така? Защото всички катаклизми, пророкувани от Бог, са свързани с осъществяването на великото Божие дело, с деня на Божията прослава, с грабването на светиите, с навлизането на човечеството в прекрасна крайна цел и т.н. Следователно антихристите се изпълват с още повече очакване и любопитство към тази част от Божиите слова, която пророкува за катаклизмите. В сравнение с първите две точки антихристите се интересуват още повече от този вид слова. В сърцата си антихристите вярват, че ако някой може да предизвика бедствие, като например земетресение, чума, нашествие от насекоми, наводнение, кално свлачище или други природни бедствия, тогава този субект е много могъщо същество, което притежава голяма способност и което е достойно за тяхното следване, поклонение и доверие. Следователно, по подобен начин, антихристите считат това, дали слова като Божиите пророчества за катаклизмите се сбъдват, за критерий, по който да измерват дали Бог наистина е Бог. Те се придържат към този вид логическо мислене, идея и гледна точка в сърцата си дословно, като вярват, че тази гледна точка е правилна, валидна и е мъдър ход. Така от деня, в който са започнали да следват Бог, от момента, в който са видели Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите, антихристите са били погълнати от това в сърцата си. Те са загрижени за това, което се казва в Божиите слова — когато дойдат последните дни, когато великото Божие дело бъде осъществено, как Бог ще накаже човечеството, какви видове катаклизми Бог ще донесе, за да накаже и унищожи

човечеството, какъв метод Бог ще използва, за да накара човечеството да попадне в катаклизмите, и как само онези, които следват Бог и които спечелят Неговото одобрение, ще са способни да избегнат тези катаклизми и да се спасят от тях, и няма да се налага да страдат от мъките на тези катаклизми. Антихристите считат за много важни Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите, анализират ги в сърцата си, запаметяват ги и ги рецитират в умовете си. Те помнят всяка дума, свързана с катаклизмите, а също така разсъждават кога и как Божиите пророчества за катаклизмите ще се сбъднат. Те разсъждават какво ще се случи с тях, ако тези пророчества наистина се сбъднат, и какво ще направят, ако не се сбъднат. Откакто са видели тези пророчества, антихристите изглежда са намерили нещо, към което да се стремят, посока и цел на вярата си в Бог. Докато чакат катаклизмите да връхлетят, те се подготвят по всякакъв начин. За да бъдат защитени от Бог, когато дойдат големите катаклизми, те проповядват евангелието, като се отричат от работата и от семействата си. В същото време, за да оцелеят, когато катаклизмите връхлетят, те често се молят смирено на Бог, като се надяват, че Божиите слова ще се сбъднат скоро, че всичко, което Бог възнамерява да постигне, ще бъде осъществено бързо, че Бог ще придобие слава и ще се наслади на покой скоро, и че те скоро ще могат да се насладят на благословиите на небесното царство. От всички тези гледни точки на антихристите, от словата и молитвите, които често изричат, изглежда, че антихристите с нетърпение очакват осъществяването на великото Божие дело и ранния покой на Бог. Без хората да знаят обаче, зад тези надежди се крият злокобните намерения на антихристите. Те се надяват, че чрез такива молитви и фалшиви прояви ще могат да избегнат катаклизмите и да направят Бог свое убежище. Докато се подготвят за всичко това, те се надяват, че катаклизмите ще дойдат бързо и че Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите, ще се сбъднат скоро. В границите на това, което могат да понесат, те продължават да плащат цена, да отдават всичко от себе си, да страдат и да търпят както преди, като си блъскат мозъците, за да се представят добре пред всички. Те искат всички да признаят колко голяма цена са платили, за да проповядват евангелието, колко много дискриминация и преследване са понесли и колко голяма е цената, която са платили в очакване на този ден. Те се надяват, че Бог, като вижда страданието, което са понесли, и цената, която са платили, ще ги пощади от всякакъв катаклизъм, когато такъв настъпи. В същото време поради цената, която са платили, те се надяват да имат късмета да станат едни от онези, които ще имат добра крайна цел и ще бъдат благословени след катаклизмите. Дълбоко в себе си антихристите мълчаливо и незабележимо пресмятат всичко това. Най-накрая, един ден, поради незначителен инцидент, антихристите преживяват неуспех и техните действия и поведение изглеждат заклеймени. Това означава, че техните надежди и фантазии са напът да бъдат разбити, че желанията им са напът да останат неосъществени. В този момент коя

е първата мисъл, която възниква в дълбините на сърцата на антихристите? „Толкова много съм дал, толкова много съм страдал, толкова много дни съм изтърпял, толкова много години вярвам, а не съм видял нито едно от божиите слова, които пророкуват за катаклизмите, да се сбъдне. Наистина ли бог ще предизвика катаклизмите? Бог някога ще изпълни ли това, за което сме се молили и което сме чакали? Къде точно е бог? Наистина ли ще ни спаси, или не? Изобщо съществуват ли катаклизмите, за които бог говори? Ако не съществуват, всички просто трябва да се махаме оттук. На този бог не може да се вярва, няма бог!“. Това е прагът на антихристите. Незначителен неуспех, може би неволна дума на заклеймяване и разобличаване от някой друг, докосва болното им място и тогава те избухват в гняв, неспособни повече да се сдържат или да се преструват. Първото нещо, което правят, е да избухнат яростно, като сочат Божиите слова и казват: „Ако твоите слова не се сбъднат, ако катаклизмите, за които си говорил, не се случат, аз повече няма да вярвам в теб. Първоначално само заради тези слова, които пророкуват за катаклизмите, проповядвах евангелието, плащах цената и изпълнявах дълга си. Без тези слова изобщо нямаше да вярвам в теб! Именно заради тези слова, заради предстоящите катаклизми, повярвах, че ти си бог. Но сега, след като страдах толкова много, катаклизмите, за които ти говореше, не са настъпили. Има толкова много сред невярващите, които вършат зло, но никой от тях не е бил наказан — нито един от тях не е попаднал в катаклизмите. Те все още живеят в грях, наслаждават се на живота си, докато аз правя компромиси толкова много години и само чакам деня, в който твоите слова, които пророкуват за катаклизмите, ще се сбъднат. Но какво си направил ти, боже? От внимание към нашето нетърпеливо очакване никога не си показал никакви знамения или чудеса, никога не си докарал никакви катаклизми, за да ни покажеш, да укрепиш вярата ни, да затвърдиш предаността ни. Защо не правиш такива неща? Ти не си ли бог? Толкова ли е трудно да се докарат катаклизми, за да се накаже този зъл свят, това зло човечество? Ние просто искаме да затвърдим вярата си чрез сбъдването на тези неща, но ти просто бездействаш. Ако ти бездействаш, тогава ние не можем повече да вярваме в бог. Няма да сме способни да придобием нищо и няма смисъл да вярваме в бог. Няма нужда повече да вярваме, няма нужда да изпълняваме дълга си, няма нужда да проповядваме евангелието“. При сблъсък с малък неуспех, когато се изправят пред малка злочестина или неудовлетвореност в живота, истинската същност и най-съкровените мисли на антихристите може да бъдат бъдат изложени на показ по всяко време и на всяко място, което е доста ужасяващо нещо. Кога ще настъпят катаклизмите, дали Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите, ще се сбъднат, как и кога ще се сбъднат — всичко това се определя от Бог. Когато Бог казва на хората за тези неща, то е, за да ги уважи, да се отнесе с тях като с хора — не е, за да им даде средство, което да използват срещу Него и Го съдят. Антихристите погрешно вярват, че след като Бог

е изрекъл тези слова, Той трябва да позволи на хората да видят, че те се сбъдват в живота им. В противен случай Божиите слова биха били празни. Богът, чиито слова може да станат празни, не бива да се счита за бог, не е достоен да бъде бог и не е достоен да бъде техен бог. Това е логиката на антихристите.

От началото до края антихристите просто искаха да се възползват от тези Божии слова, които пророкуват за катаклизмите. Тези слова ги вдъхновяваха, караха ги да мислят да използват добро човешко поведение и всичките им жертви и страданията на плътта, за да ги разменят за благословията на това да избегнат катаклизмите. През цялото време единствената им цел беше да избегнат катаклизмите и да получат благословии. Те никога не са считали истински Този, Който изрази тези слова, за Бог. От началото до края антихристите винаги са се противопоставяли на Бог, постоянно са изпитвали и измервали Бог като начин да надзъртат в Божиите слова. Ако Божиите слова се сбъднат и разширят хоризонтите им, като това стане в съответствие с техния вкус, гледни точки и нужди, тогава те считат Бог за Бог. Но ако това противоречи на техните желания, гледни точки и нужди, тогава Този, Който е изрекъл тези слова, не се счита за Бог от тях. Това е гледната точка, която антихристите поддържат. Ясно е, че дълбоко в себе си те никога не са признавали, че Бог е Създателят, нито са признавали факта, че Бог господства над всички неща. След като преминаваха през редица борби, понасяха търпеливо и вътрешно се бореха с мислите си, антихристите си извадиха поука: „Човек не трябва лекомислено да ограничава божиите слова, нито може лекомислено и небрежно да използва сбъдването на словата на бог като критерий, за да измерва неговата идентичност и същност. Не сме достатъчно закалени и трябва да продължим да търпим, да бъдем по-великодушни. Както се казва в поговорките: „Сърцето на министър-председателя е достатъчно голямо, за да не обръща внимание на дреболии“; „Докато дишам, се надявам“. Какво толкова, ако тези слова не се сбъднат? Не е голяма работа. Издържал съм през всичките тези години. Може би ако издържа още няколко, божиите слова ще се сбъднат и аз ще придобия нещо. Просто ще потърпя още малко, ще рискувам още веднъж. Не мога да се ядосвам. В противен случай всичките ми предишни усилия ще отидат на вятъра, а цялото страдание, което понесох, ще е било напразно. Каква загуба би било това! Ако изложа на показ мислите си сега, като се надигна да отричам, да поставям под въпрос и да обвинявам бог, това не би било умен ход. Трябва да продължа да плащам цената, да понасям несгоди и да продължавам да търпя. Фразата „който устои докрай, ще бъде спасен“ не трябва да се забравя. Тази фраза е вярна по всяко време и остава върховната истина. Трябва да се придържам към нея и тя да остане завинаги в сърцето ми“. След период на негативност и мълчание антихристите накрая отново се „надигнаха“.

В процеса на изпълнение на дълга си в Божия дом антихристите се заемат с всякаква работа, докато служат в различни роли. Външно изглежда, че няма

промяна, но колкото по-дълго вярват в Бог и колкото по-дълго Го следват, толкова повече вътре в себе си те се взират в Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите. Защо е така? Колкото по-дълго са вярвали в Бог, това означава, че са пожертвали повече, отрекли са се от повече и имат по-малко възможност за връщане в светския свят. Следователно по отношение на тези слова, които пророкуват за катаклизмите, антихристите все повече и несъзнателно си мислят: „Надявам се всичко това да е истина. Всичко това трябва да се сбъдне“. Те приемат това „трябва“ и тази твърда вяра за своя истинска вяра в Бог. Тази така наречена истинска вяра ги подтиква да изпълняват дълга си, да страдат и да плащат цена, да търпят и после да изтърпят още малко, точно както казват невярващите: „Трябва да заложиш всичко, за да спечелиш“. Докато се придържат към такава вяра, антихристите надзъртат в деня, в който Божиите слова ще се сбъднат. Накрая този ден идва — бедствия и катастрофи непрекъснато се случват в този свят, във всички краища, в различни държави и сред различни етнически групи. Тези бедствия, големи и малки, отнемат много животи, променят средата на живот на много хора, променят екологичната среда, преобразяват много различни структури и начини на живот в обществото и т.н. Каквото и да става обаче, в очите на антихристите Божиите слова все пак се сбъдват в малка степен, което е най-удовлетворяващото нещо в дълбините на сърцата им. Те чувстват, че след всички тези години не са търпели или чакали напразно и най-накрая са станали свидетели на деня и етапа, в който Божиите слова се сбъдват. Но те чувстват, че не трябва да се обезсърчават или да се отказват, че трябва да продължат да търпят и да чакат. Какво тревожи антихристите най-дълбоко вътре в тях, независимо колко търпят или колко чакат? Това е: „Пророчествата за глад, чума и земетресения се сбъднаха, но кога ще се сбъднат пророчествата за големите катаклизми?“. От една страна, антихристите вярват, че част от Божиите слова бавно и постепенно се сбъдват, а от друга страна, те се съмняват: „Това не са ли просто природни бедствия? Бедствия е имало постоянно в цялата история. Дали настъпването на тези бедствия е изпълнението на божиите слова? Ако не е, какво са те? Не бива да мисля така. Вярващият в бог трябва да вярва в божиите слова. Но толкова лесно ли се изпълняват божиите слова? Как го направи бог? Защо не го видях да го прави? Защо не знам за това? Ако това е дело на бог, вярващите в него трябва да го видят, бог трябва да им даде видения. Но ние не сме видели божията ръка, нито сме чули божия глас. Дали тогава тези събития не са просто съвпадения? Не бива да мисля така. Такива мисли биха могли да ме направят слаб. Все пак трябва да вярвам, че всичко това е изпълнението на божиите слова. Просто ще го приема като божието върховенство, като сбъдване на божиите слова, а не като съвпадения. Така сърцето ми се чувства по-спокойно“. Те смятат, че като мислят така, са много умни и че са анализирали добре ситуацията, като хем са способни да не се съмняват в Бог, хем същевременно

стабилизират собствената си вяра и успокояват огромното си безпокойство и желания в сърцата си. Докато правят временни отстъпки и компромиси, антихристите чакат настъпването на големите катаклизми. „Кога ще дойдат големите катаклизми? Когато дойдат, светиите ще бъдат грабнати във въздуха, но къде точно ще се случи това? Как ще стане? Ще полетят ли, или ще бъдат вдигнати от божията ръка? Когато настъпят големите катаклизми, хората ще имат ли все още физическите си тела? Ще носят ли все още сегашните си дрехи? Всички невярващи ли ще са мъртви? Какво ще е това състояние или положение? Това е невъобразимо за хората. Засега по-добре да не мисля за него. Просто ще вярвам, че божиите слова със сигурност ще се сбъднат. Но наистина ли могат да се сбъднат? Кога ще дойде този ден?“. Вътрешно те продължават да си задават тези въпроси, като многократно изпитват съмнения. Тъй като тези катаклизми са тясно и неразривно свързани с техните перспективи и съдба, антихристите вярват: „Трябва постоянно да съм нащрек относно изпълнението на пророчеството за настъпването на големите катаклизми, трябва винаги да го имам предвид, да не би да пропусна шанса си и да не успея да получа благословии“. Каква е тяхната гледна точка тогава? „Трябва да проповядвам евангелието надлъж и нашир, да изпълнявам усърдно дълга си, да избягвам да причинявам прекъсвания или смущения или да правя грешки и да бъда скромен, без да се държа надуто. Стига да не правя грешки и да не бъда отлъчен от църквата, това би трябвало да е достатъчно. Със сигурност ще успея да стигна до убежището. Това е божието обещание — кой би могъл да го отнеме?“. Когато малките бедствия постепенно настъпват и цялото човечество изпада в бедствия, антихристите намират покой и известна доза спокойствие дълбоко в себе си. В същото време те очакват с нетърпение настъпването на големите катаклизми и деня на грабването на светиите. Независимо от всичко антихристите продължават да надзъртат в Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите. Такова надзъртане, в очите на Бог, е подобно на надзъртането на Сатана. Бог го вижда като съмнение, отричане, клевета и анализ на правотата на Бог. То е поставяне под въпрос на Божията идентичност, усъмняване в Божията власт и всемогъщество и усъмняване в Божията вярност. Бог не позволява такива неща да се случват, нито позволява такива хора да съществуват, и Той със сигурност няма да спаси такива хора. Антихристите мислят, че техните контрамерки, тайно замислени и пресметнати в сърцата им, са най-умните и най-прикритите. Те не знаят, че Бог вижда всичките им мисли и ги заклеймява. Ето какво казва Бог: „В онзи ден мнозина ще се обърнат към Мен с думите: „Господи, Господи, нима не пророкувахме в Твое име, нима не гонехме демони в Твое име и не вършихме ли много чудеса в Твое име?“. Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие“ (Матей 7:22-23). Бог тихо казва на тези хора в сърцето Си: Махнете се от Мене, вие, които вършите беззаконие. Вие надзъртате в Моите действия,

надзъртате в Моите слова. Такива хора никога не могат да бъдат спасени. Това, че антихристите се отнасят към това дали Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите, се сбъдват, като към цел, към която да се стремят, и като към критерий за изпитване на правотата на Бог, е нещо ужасяващо. То е и злодеяние.

Що се отнася до това дали определени аспекти от Божиите слова ще се сбъднат, как се сбъдват, кога и къде се сбъдват, Бог има Свои собствени начини. Само по Божия благодат хората имат голямата привилегия да чуят тези слова от Бог. Целта, с която Бог изрича тези слова, не е човечеството да ги използва, за да обвързва Бог, да изпитва правотата на Бог или да потвърждава Божията идентичност. Бог изрича тези слова просто за да каже на човечеството, че ще извърши такива неща, но Бог никога не е казал на никого: „Ще го направя така, на тези хора, по това време и по този начин“. В нещата, които Бог не е казал на човечеството, има ясен сигнал: човечеството няма нужда да знае, нито има право да знае. Следователно, ако хората винаги се опитват да надзъртат в тези въпроси, винаги задълбават, винаги искат да използват тези въпроси, за да получат предимство пред Бог, да Го съдят и заклеймяват, когато тези явления настъпят, човечеството неусетно ще се противопостави на Бог. Когато ти се противопоставяш на Бог, Бог вече не те счита за човешко същество. Тогава какво си ти? В Божиите очи ти си Сатана, враг, дявол. Това е онази част от Божия нрав, която не търпи човешко оскърбление. Ако хората не разбират това и често превръщат в проблем пророкуваните от Бог слова, като се опитват да придобият предимство пред Бог, тогава нека ти кажа, че това е все едно да си търсиш смъртта. Във всеки момент хората трябва да знаят кои са и по какъв начин, с какъв разум и от каква гледна точка трябва да се отнасят към Бог и към всичко, свързано с Бог. Щом хората загубят своята идентичност и позиция на сътворени същества, тяхната същност се променя. Ако се превърнеш в животно, Бог може да не ти обърне внимание, тъй като ти би бил нещо незначително. Но ако се превърнеш в дявол и Сатана, тогава ще бъдеш в опасност. Да се превърнеш в дявол и Сатана означава да станеш враг на Бог и тогава никога няма да имаш надежда за спасение. Затова искам да кажа на всички тук: не надзъртайте в Божиите действия, не надзъртайте в Божиите слова, не надзъртайте в Божието дело и не надзъртайте в нищо, свързано с Бог. Ти си човек, сътворено същество, затова не анализирай правотата на Бог. Не считай Бог за обект на твоя анализ и внимателна проверка, нито за обект на твоето надзъртане. Ти си сътворено същество, човек, затова Бог е твоят Бог. Каквото Бог каже, трябва да го приемеш. Каквото Бог ти каже, трябва да го приемеш. Що се отнася до това, което Бог не ти казва — онези въпроси, засягащи тайни и пророчества, въпроси относно Божията идентичност, едно е сигурно — не е нужно да знаеш за тези неща. Знанието за тях няма да е от полза за навлизането ти в живота. Приеми толкова, колкото можеш да разбереш. Не позволявай тези неща да се превърнат в пречки в твоя стремеж към промяна на нрава и в стремежа към спасение. Това е правилният път. Ако човек се противопоставя на Бог и продължава

да надзърта в неща, които засягат Бог, и ако твърдо отказва да се промени, като упорито държи на своето, като се отнася към Бог по този начин и с такова отношение, тогава надеждата му за спасение става много малка. Антихристите надзъртат в Божиите слова, които пророкуват за катаклизмите — да приключим тук нашето общение по тази точка. А сега да преминем към следващата точка.

4. Надзъртат в Божиите слова за това кога Той ще напусне земята и великото Му дело ще бъде завършено

Четвъртата точка е, че антихристите надзъртат в Божиите слова за това кога Той ще напусне земята и великото Му дело ще бъде завършено. В Божиите слова няма казано много по този въпрос. Ако съдържанието представлява особен интерес за хората, те ще ги намерят измежду този ограничен брой слова, независимо колко незабележими или завоалирани са те. След като ги намерят, те ги отбелязват с химикал и се отнасят с тях като с важни слова за четене. Те при всяка възможност споделят и четат тези слова, за да се предупреждават и утешават. Разбира се, за антихристите по-голямата грижа е не толкова кога Бог ще напусне земята или кога ще бъде завършено великото Му дело, а фактите, които Бог възнамерява да осъществи зад тези слова. Това, на което антихристите най-много се надяват в сърцата си, е лично да станат свидетели на грандиозното зрелище в живота си, когато Бог напуска земята. Това би означавало, че Богът, когото са следвали, е правилният, че не са избрали погрешен бог, нито са избрали погрешния обект за следване. След като тези неща се потвърдят, те вярват, че шансовете им да бъдат благословени значително се увеличават. Освен това, ако могат да станат свидетели на зрелището на напускащия земята Бог и на зрелището на завършването на великото Божие дело през живота си, това означава, че вярата им ще стане още по-твърда и те ще следват Бог без никакви съмнения. Да видят тази сцена, би означавало, че предишните им съмнения и неразбиране на Бог, както и клеветите, осъжданията и отхвърлянията, с които са се сблъсквали от страна на другите, ще останат зад гърба им и вече няма да ги възпират. От една страна, антихристите очакват с нетърпение настъпването на този ден, а от друга, те наблюдават какво върши Бог в момента на земята, дали делото Му е почти завършено, дали словата, които трябва да изрече, са почти приключили, дали хората, които Го следват, имат истинска преданост и дали са направени пълноценни. Когато наблюдават хората, които сега следват Христос, антихристите забелязват, че повечето хора имат слаба вяра, често допускат грешки в изпълнението на дълга си и мнозина често биват кастрени, защото са разкрили покварен нрав, докато са изпълнявали дълга си. Някои дори са изпратени в група „Б“, изолирани или отлъчени. По тези признаци те усещат: „Денят на завършването на великото божие дело все още изглежда далеч, което е много изнервящо! Но какво може да направи един изнервен човек? Какъв

проблем може да се разреши?“. Тъй като антихристите не вярват в Божиите слова, не приемат истината, липсва им духовно разбиране и не разбират истината, те не могат да преценят дали въздействието, което Божието дело има върху хората, е нормално, или не. Те не могат да проумеят дали това, което Бог е направил върху хората, наистина е постигнало някакво въздействие, дали Божиите слова наистина могат да спасяват и да преобразяват хората, дали хората, докато приемат тези слова, са претърпели промяна, наистина са придобили нещо или са получили Божието одобрение, нито дали тези хора могат да влязат в небесното царство и да получат благословии — те не могат да разберат или да обяснят фактите, които наблюдават със собствените си очи. Всяко събитие, което виждат, всяко събитие, за което се замислят, е обвито в мъгла, която е невъзможно да се разсее. „Всички тези въпроси са неуловими и трудни за проумяване, трудни за възприемане. Наистина ли съществува събитието, в което бог напуска земята, и събитието на завършването на великото божие дело? Могат ли те наистина да се сбъднат?“. От една страна, антихристите се принуждават да вярват, че Богът, Когото следват, е Бог, но в същото време не могат да не се съмняват: „Той бог ли е? Той е човек, нали? Не е добре да се мисли така. Повечето хора вярват, че той е бог, така че и аз трябва да го вярвам. Но не, не мога да се накарам да повярвам! Откъде мога да видя, че той е бог? Може ли той да завърши великото божие дело? Може ли той да върши божието дело? Може ли той да представлява бог? Може ли той да завърши божия план? Може ли той да спаси човечеството? Може ли той да доведе хората до красива крайна цел?“. Всички тези мисли и други подобни се превръщат в неразрешими, неразбиваеми ключалки в дълбините на сърцата на антихристите. Те си мислят: „Какво трябва да правя? Все пак съществува най-висшият принцип: чакай и търпи. Който устои докрай, ще бъде спасен. Въпреки че не се стремя към истината, аз си имам свои правила. Ако другите не си тръгнат, и аз няма да си тръгна. Ако другите следват, и аз ще следвам. Ще се оставя на течението. Ако всички казват, че той е бог, тогава и аз ще го наричам бог. Ако всички спрат да вярват и отхвърлят бог, тогава и аз ще последвам примера им. Законът не може да бъде приложен, когато всеки е нарушител, нали?“. Когато виждат, че разпространението на Божието дело достига своя връх, те тайно се радват в сърцата си: „За щастие не си тръгнах, когато се съмнявах най-много и когато бях най-слаб. Виж до какво доведе вярата ми сега. Денят почти е дошъл и все повече хора следват бог. Особено в чужбина хора от различни държави изследват истинския път и броят на вярващите се увеличава. Божият дом създава все повече видеоклипове, филми, химни и свидетелства, като привлича все повече внимание. Такива резултати не могат да бъдат постигнати от нито един човек. Само божието дело може да го постигне. Този обикновен човек най-вероятно е христос, бог. Щом е христос, бог, тогава словата му със сигурност ще се сбъднат. Ако словата му не се сбъднат, тогава той не е бог. Според логическото разсъждение този извод има смисъл, той е правилен. Ако той е бог, ще дойде ден, в който ще напусне земята. Ако

е бог, той може да завърши великото си дело. Ако се съди по всички тези признаци, хората в църквата, които следват бог, се движат в положителна посока, към добра цел. Всичко е почти идеално, всичко е много положително. Това е по-добре от следването на светските тенденции. Няма надежда в преследването им. Това води само до понасяне на лошо отношение и в крайна сметка до унищожение. Ако човек вярва в бог и може да стане свидетел на деня, в който той напуска земята и великото му дело е завършено, и ако може да сподели божията слава — каква чест би било това!“. Като мислят за това, те чувстват: „Защо съм толкова умен? Избрах този път, изглежда, че съм човек с висок коефициент на интелигентност и голям интелект“. Не приписват това на Божията благодат, а на собствения си интелект, на собствения си ум. Каква нелепа идея е това!

Антихристите си мислят: „Въпросът с божието напускане на земята и завършването на великото божие дело е различен от въпроси като божиите обещания и благословии, неговите проклятия и наказание и неговите пророчества за катаклизмите — с този въпрос не може да се бърза. Хората трябва да имат свръхчовешка издръжливост и безгранично търпение, за да дочакат настъпването на този ден. Защото когато този ден настъпи, всичко ще бъде осъществено. Ако не мога да издържа сега, ако не мога да понеса самотата и ако не мога да изтърпя това страдание, когато дойде този ден, ще бъда изоставен. Сега съм на финалната права. След като съм страдал толкова много, ще съм глупак да не издържа още малко!“. Така че за антихристите има само един начин да видят настъпването на този ден: да чакат покорно и търпеливо, да не бързат и да се научат да търпят. Те си мислят: „Щом съм избрал да рискувам, трябва да се науча да търпя, защото това търпение не е нещо маловажно. Ако издържа докрай, щом този въпрос бъде осъществен, това, което ще придобия, ще бъде голяма благословия! Ако не издържа през този период, тогава ще се сблъскам с голяма беда. Развитието на този въпрос може да тръгне в две посоки: или ще донесе голяма благословия, или голяма беда“. Виждаш ли, антихристите не са глупави, нали? Липсва им духовно разбиране и не вярват в истината, те са неверници — но тогава как могат да анализират този въпрос толкова точно и толкова подробно? Уместен ли е този вид анализ? (Не.) Кажи Ми, трябва ли хората да имат такова „сериозно“ отношение към Божиите слова? Някои хора казват: „Това е голям въпрос, засягащ перспективите и съдбата на човека, и се отнася до завършването на великото божие дело. Не може да се приема лековато. Хората трябва да изчислят точната година и месец, когато бог ще напусне земята. Освен това методът и сцената на напускането на бог, разкрити между редовете на божиите слова, трябва да бъдат анализирани. Ако човек не приеме това сериозно и не го анализира обстойно, пропускането на такова хубаво нещо би довело до безкрайно съжаление. Такова събитие никога повече няма да се повтори. Особено когато великото божие дело е завършено и настъпи денят и моментът на божията

прослава, хората трябва да знаят дори още повече“. За което някой пита: „Как можем да знаем, ако Бог не ни каже?“. „Тогава трябва да се молиш бог да ти го разкрие насън, точно като Йоан в книгата „Откровение“. Ако получиш видение, ако видиш деня на завършването на великото божие дело в съня си или във видението си, това мигновено ще укрепи напълно вярата ти. Твоето търпение, твоето чакане вече няма да бъдат формалност или просто нещо, което правиш. Вместо това ти с готовност ще чакаш и ще търпиш по този начин от дълбините на сърцето си. Това би било толкова страхотно!“. Приемлив ли е този подход? (Не.)

Без значение колко години въплътеният Бог е нужен на човечеството, в крайна сметка ще дойде ден, когато делото Му в плът ще бъде завършено. Това означава, че тази личност в крайна сметка ще напусне човечеството. Това е само въпрос на време. Делото на Божия шестхилядолетен план за управление наближава своя край. А що се отнася до това дали този край ще продължи десет, двадесет, петдесет, осемдесет или сто години, не е нужно да се задълбочаваме в този въпрос. Това е просто Божият начин на изразяване. Какво означава да се каже, че това е Божият начин на изразяване? Означава колко години всъщност е Божията представа за „края“ — Божието понятие за време определено е различно от това на хората. Полезно ли е за нас да проучваме внимателно колко точно са годините? Не, не е. Защо не? Защото всичко това е в Божиите ръце. То не е нещо, което хората могат да получат, като питат, нито нещо, което, след като узнаят, могат да използват, за да ограничат Бог. Бог постъпва, както Той желае. Единственото, което последователите на Бог трябва да правят, е да се стремят към истината, да изпълняват добре дълга си, да придобият живот, да поемат по пътя на това да се боят от Бог и да отбягват злото и да станат сътворени същества, които наистина отговарят на критериите. По този начин великото Божие дело наистина ще бъде напълно завършено и Бог ще влезе в покой. Какво означава Божият покой? Означава, че човечеството ще има покой. Щом човечеството има място за покой, Бог може да влезе в покой. Божият покой е покоят на човечеството. Когато човечеството има нормална жизнена среда и ред, това носи покой на Бог. А що се отнася до това кога човечеството ще има такава жизнена среда, кога ще достигне до тази стъпка и кога Бог ще завърши великото Си дело и ще влезе в Своето място за покой, всичко това е според Божия план. Той има график. В коя епоха попада този график от Божия план, в коя година, в кой месец, в кой час и в коя минута, знае само Самият Бог. Хората не е нужно да знаят и няма смисъл това да ти се казва. Дори да ти бъдат казани точната година, месец, час и минута, може ли това да се превърне в твой живот? Това живот ли е? То не може да замести живота. Единственото, което сътворените същества трябва да правят, е да слушат Божиите слова, да приемат Божиите слова и да се покоряват на Божиите слова, като се превръщат в хора, които се боят от Бог и отбягват злото. Но постоянното желание да се проучват внимателно Божиите слова, да се надзърта в това дали те ще се сбъднат, да се проверява,

анализира и да се проучва внимателно правилността на Божиите слова — това не са неща, които сътворените хора трябва да правят. Онези, които настояват да вървят по този път и да правят тези неща, очевидно не са сътворените същества, които Бог иска. Те не действат според Неговите изисквания, не живеят според правилата и наредбите, които Бог е установил за хората. В Божиите очи те са врагове на Бог, те са дяволи и сатани, а не обекти на Божието спасение. Следователно по отношение на това кога Бог ще напусне земята, кога ще бъде завършено великото Му дело и кога ще настъпи денят на Божията прослава, каква трябва да бъде правилната гледна точка на човечеството за тези Божии слова и по този въпрос? Човек трябва да вярва, че тези неща, които Бог е казал, със сигурност ще се сбъднат, и в същото време да се надява на завършването на великото Божие дело, на идването на Божието царство, на това Бог да се яви в слава на безбройните народи и на това Бог да влезе в покой по-скоро. Това е, за което сътворените хора, онези, които следват Бог, трябва да се надяват и да се молят. Да се върши това, е правилно и не е надзъртане. Обаче постоянното използване на това дали Божиите слова ще се сбъднат като средство, с което да заплашваш Бог и да Му поставяш условия — това се нарича надзъртане и е нещо, което враговете на Бог правят. Постоянното решаване дали да се плати цената, дали да се изостави всичко и дали да се изпълнява дългът въз основа на това дали Божиите слова ще се сбъднат, също е нещо, което враговете правят. Истинските сътворени същества трябва да се отнасят към Божиите слова, към Божията идентичност и към всяка част от казаното от Бог от гледната точка на сътворени същества, а не от гледната точка на Сатана, на злите дяволи или на враговете на Бог.

5. Надзъртат в Божиите слова за Неговия нрав, Неговата идентичност и Неговата същност

Следващата точка, по която ще разговаряме, засяга Божиите слова за Неговия нрав, Неговата идентичност и Неговата същност. Тези слова имат широк обхват. По-голямата част от съдържанието на Божиите слова засяга Неговия нрав, Неговата идентичност и Неговата същност. От една страна, начинът и тонът на Божията реч, както и съдържанието позволяват на хората да видят Божия нрав, да видят Неговата идентичност и Неговата същност. От друга, Бог има ясни слова, с които да каже на човечеството, да разкрие на човечеството за Своя нрав, Своята идентичност и Своята същност. Що се отнася до тези две части от съдържанието, от една страна, между редовете на Божиите слова, от съдържанието на Божиите слова, от естеството на Божиите слова, както и от Божия тон и от слушателите на Неговата реч, човек може да види Божия нрав, Божията идентичност и Божията същност. От друга страна, Бог казва на хората с ясни слова какъв нрав има Той, каква идентичност и същност има Той. Тези две части от съдържанието са нещо, което антихристите изначално пренебрегват. Те няма да схванат Божия нрав,

Божията идентичност и Божията същност от тях и със сигурност няма да повярват на всичко това, свързано с Бог. Понеже са неверници, те не вярват, че словата, изречени от Божията уста, могат да представляват Божията идентичност и Божията същност. Има едно съждение обаче, което не могат да отрекат: Божиите слова ясно са показали на хората какъв нрав има Бог, каква идентичност има Бог и каква е Неговата същност — тази част от Неговите слова те не могат да отрекат. Само защото не могат да го отрекат, означава ли това, че го приемат истински и го признават искрено? Те не признават тези слова. Напротив, по отношение на съдържанието на Божия нрав — Неговата праведност, святост, любов, власт и други качества, засягащи това, което Той притежава и представлява, — за които Бог говори, антихристите, освен че проявяват презрение, незачитане и пренебрежение, те възприемат тези слова и от гледната точка на надзъртането. Например, когато Бог казва, че е праведен, тогава антихристът започва да проучва внимателно: „Ти си праведен? В света не е имало някой, който да се осмели да твърди, че е праведен. Щом се осмеляваш да го кажеш, тогава нека го подложим на изпитване. В какви аспекти си праведен? Кои твои дела са били праведни? Отказвам да бъда убеден! Ако това твърдение наистина се осъществи, ако ти наистина извършиш някакво праведно дело, което да ме убеди, тогава ще се съглася, че си праведен. Но ако това, което вършиш, не ми дава такава убеденост, тогава не ме вини, че съм безкомпромисно откровен. Категорично няма да призная, че имаш праведен нрав!“. Най-накрая денят, който са чакали, настъпва: един водач, въпреки че е платил голяма цена и е страдал много, в крайна сметка е окачествен като лъжеводач и е освободен от длъжност, защото е бил неспособен да върши действителна работа. След като е освободен от длъжност, той става негативен, развива погрешни разбирания, оплаква се и казва много неща, изпълнени с негодувание и осъждане. Когато това стига до ушите на антихриста и той го вижда, антихристът казва: „Щом дори някой като теб може да бъде освободен от длъжност, тогава за хора като мен е още по-зле. Ако ти нямаш надежда да бъдеш спасен, ако ти не си съгласно божиите намерения, тогава кой може да бъде съгласно божиите намерения? Кой друг може да бъде зачетен от бог?“. От една страна, антихристът защитава лъжеводача и изисква справедливост за него, а от друга страна, той приема изпълнените с негодувание и осъждане слова, изречени от лъжеводача. В същото време той тайно спори с Бог в сърцето си: „Праведен ли е бог? Тогава защо освобождава от длъжност някого, който е страдал и е платил цена за църковното дело? Този човек ти е най-преданият. Не съм виждал никой по-предан от него. Не съм виждал никой, който да е страдал повече или да е платил по-голяма цена. Той става рано и си ляга късно, търпи болести, загърбва чувствата към семейството си и оставя настрана плътските удобства и перспективите на плътта, като рискува живота си, за да работи за теб. Дори преди това е бил в затвора и не е извършил предателство. И въпреки това ти го освобождаваш от длъжност просто така, разкриваш го просто така — наистина ли си праведен? Къде е доказателството

за твоята праведност? Защо не мога да го видя?“. Най-накрая антихристът е намерил в Божието дело нещо, за което да се хване, за да постави под въпрос праведността на Божия нрав. Той си мисли: „Ако бог е праведен, тогава повечето хора няма да могат да се справят. Ако бог е праведен, тогава хората наистина трябва да внимават и животът ще стане доста труден. Днес, след като най-накрая намерих в божието дело нещо, за което да се хвана, мога да докажа, че бог не е праведен, което улеснява нещата“. С това той тайно ликува в сърцето си.

При следването на Бог Божиите избраници винаги са страдали от потисничество, арести и жестоки преследвания от страна на големия червен змей. Навсякъде в църквите често има Божии избраници, които са арестувани и преследвани. Нерядко някои от тях се препъват или предават Бог и в резултат на това напускат църквата. Има обаче и много хора, които остават непоколебими в свидетелството си сред арести и преследвания. Бог използва службата на големия червен змей, за да разкрие онези неверници, които са проникнали в Божия дом в търсене на благословии, като същевременно усъвършенства Божиите избраници, които наистина вярват в Бог. Това е Божието всемогъщество и Божията мъдрост. Но как антихристите гледат на този въпрос? Те винаги се съмняват в Бог: „Защо бог не спасява своите избраници от арестите и преследването на големия червен змей?“. Те се съмняват във въплътения Бог и винаги таят в сърцата си представи за Бог: „Защо божиите избраници трябва да търпят такива побоища и мъчения? Това е заради тяхната вяра, защото не желаят да бъдат юди. Но къде е бог, когато ги измъчват? Защо бог не ги спасява? Нима бог не обича хората? Къде е божията любов? Възможно ли е бог да може да търпи тези, които вярват в него, да бъдат така безумно унижавани от сатани и зли демони и да понасят страшни мъчения? Това ли е божията любов? Къде точно е божията закрила на хората? Защо не мога да я видя? Изглежда, че трябва да бъда по-внимателен. Бог не само не може да предпази хората от изкушения или опасности — напротив, колкото повече човек се стреми, колкото повече решимост има и колкото повече следва бог, толкова повече се сблъсква с изпитания и толкова по-вероятно е да преживее болка и мъчение. Щом бог действа по този начин, тогава аз имам своите контрамерки. Тези хора страдат от подобно отношение, защото са направили жертви. Ако аз не платя такава цена, ако не се стремя по този начин, няма ли да избегна тези изпитания? Без тези изпитания няма ли да избегна такива страдания? Без да страдам по този начин, няма ли да живея в удобство? Ако все пак получавам благословии, защо да съм толкова глупав, че да оставя плътта си да страда от всякакви мъчения и болки? Бог казва, че обича хората, но аз не мога да приема този начин на изразяване на божията любов! Всеки може да го тълкува, както си иска. Това не е моя работа, аз няма да го приема. Трябва да се сниша, трябва малко да се извъртя, трябва да бъда внимателен и нащрек. Не мога да позволя на бог да ме хване и да ме впрегне в работа“. Антихристите таят тези неща в сърцата си и

всичко това са погрешни разбирания, противопоставяне, осъждане и съпротива срещу Бог. Липсва им каквото и да било познание за Божието дело. Докато надзъртат в Божиите слова, докато надзъртат в Божия нрав, в Божията идентичност и в Божията същност, те стигат до такива заключения. Антихристите погребват тези неща дълбоко в сърцата си, като се увещават: „Предпазливостта е майка на безопасността. Най-добре е да останеш незабелязан. Вятърът брули високите дървета и на върха е самотно! Независимо кога, никога не бъди като тези високи дървета, които са брулени от вятъра, никога не се изкачвай твърде високо. Колкото по-високо се изкачваш, толкова по-лошо ще паднеш“. Те не вярват, че Божиите слова са истината, не вярват, че Неговият нрав е праведен и свят. Те разглеждат всичко това чрез човешки представи и фантазии и подхождат към Божието дело с човешки гледни точки, с човешки мисли и с човешко коварство, като използват логиката и мисленето на Сатана, за да наложат ограничение на Божия нрав, Божията идентичност и същност. Очевидно е, че антихристите не само не приемат и не признават Божия нрав и Божията идентичност и същност; точно обратното, те са изпълнени с представи, противопоставяне и непокорство спрямо Бог и нямат ни най-малка частица истинско познание за Него. Определението на антихристите за Божието дело, за Божия нрав и за Божията любов е въпросителен знак — съмнение, и те са изпълнени със скептицизъм, с отричане и с клевети в това отношение. А какво да кажем тогава за Божията идентичност? Божият нрав представлява Божията идентичност. С такова отношение към Божия нрав като тяхното, отношението им към Божията идентичност е повече от ясно — директно отричане. Това е същността на антихристите.

Независимо към коя част от Божиите слова подхождат антихристите, независимо към коя част от Божиите действия подхождат, независимо дали става въпрос за Божиите действия във всички неща, или в конкретни хора, те винаги използват човешки гледни точки и сатанинска логика, както и методите на знанието и логиката, за да правят заключения и да преценяват, вместо да подхождат към тях като към истината и с приемане. Следователно по отношение на словата за Божия нрав, Божията идентичност и Божията същност и по отношение на плътта, в която Бог се е въплътил, както и по отношение на Божия Дух, подходът на антихристите всъщност е същият, няма никаква разлика. Като цяло всичко, което засяга Самия Бог, всичко, свързано със Създателя, е обект на тяхното надзъртане, а след това на догадки, внимателна проверка и анализ, което в крайна сметка води до заключения на отричане и клевета. Независимо от какъв ъгъл или по какъв начин антихристите подхождат към тези Божии слова, защо заключенията, до които в крайна сметка стигат, винаги са заклеймяване и клевета? Защо накрая стигат до такива заключения? Възможно ли е наистина сред сътвореното човечество да няма никого, който да приеме Божиите слова за истината? Това неизбежен резултат ли е? Това заради Бог ли е? (Не.) Тогава каква точно е причината? (Това, че хората имат

природа, която се съпротивлява на Бог.) Всеки има природа, която се съпротивлява на Бог. Защо тогава, след като прочетат тези слова, някои хора могат да ги разпознаят за истината и да приемат това, което Бог казва, докато други могат да ги отричат, заклеймяват и клеветят? Това ясно показва проблем и е показателно, че същността на хората е различна. В отношението си към Божиите слова антихристите изначално и субективно не ги приемат истински. Те подхождат с противопоставяне и изпитване: „Ти казваш, че си бог, тогава трябва да видя: по какво приличаш на бог? Ти казваш, че притежаваш божия нрав и имаш божественост, тогава трябва да видя кои твои слова потвърждават, че притежаваш божественост и че имаш божия нрав, кои твои дела потвърждават, че имаш божията идентичност и божията същност. Извършвал ли си знамения и чудеса, изцелявал ли си болни и прогонвал ли си демони? Проклел ли си някого и той веднага да е умрял? Възкресил ли си някого от мъртвите? Какво точно си направил, което може да потвърди, че притежаваш божия нрав, божията идентичност и божията същност?“. Антихристите винаги искат да видят тези неща, неща отвъд истината, пътя и живота, като ги използват, за да потвърдят Божията идентичност, да потвърдят, че Този, Когото следват, е Бог. Тази изходна точка сама по себе си е погрешна. Кое е най-основното нещо, което може да представлява Божията идентичност и Божията същност? (Бог е истината, пътят и животът.) Това е най-основното нещо. Защо антихристите не успяват да възприемат дори това най-основно нещо? Това е темата, която трябва да обсъдим. Антихристите презират истината и положителните неща, те изпитват неприязън към истината и към всички положителни неща, мразят истината и положителните неща. Във всички Божии слова те не виждат кои слова са истината или кои са положителни неща. Могат ли техните демонични очи да видят това? Без да го виждат, могат ли да го признаят? Тяхната неспособност да признаят тези слова за истината означава, че те не могат да признаят Божията идентичност и Божията същност. Това е сигурно. Когато подхождат към Божиите слова за Неговия нрав, Неговата идентичност и Неговата същност, антихристите използват същия подход, както и към другите Божии слова, като пресмятат, кроят планове и разсъждават в ума си. Ако нещо, което Бог казва от позицията на Своята идентичност като Бог, веднага се сбъдне, тяхното отношение се променя веднага. Ако Бог, като Бог, каже нещо или направи нещо, за което могат да се хванат, те също имат съответната контрамярка и отношението им отново се променя веднага. Те са тези, които заклеймяват Бог, и те са тези, които казват, че Бог е като Бог. Според тях, що се отнася до това дали Бог притежава Божия нрав, Божията идентичност и Божията същност, те стигат до заключения за него изцяло въз основа на това, което виждат със собствените си очи, и въз основа на собствения си мисловен анализ.

През последните една-две години църквата направи няколко видеоклипа със свидетелства за преживяване. Различни хора дадоха различни свидетелства за преживяване, които помогнаха на някои хора с нестабилни основи и на онези,

които бяха донякъде съмняващи се, да положат някаква основа. Разбира се, при антихристите това също изигра известна роля за стабилизирането им. Тези свидетелстващи хора са от различни възрастови групи, от различни социални класи, а някои дори от различни държави и етноси. От свидетелствата за преживяване, които споделиха, е очевидно, че са претърпели промени посредством Божиите слова, придобили са истината и живота и чрез приемането на Божиите слова, чрез приемането на този етап от Божието дело, разбрали са много истини, потвърждавайки, че плътта, в която Бог се е въплътил, притежава Божията идентичност и Божията същност. Разбира се, след като изслушат тези свидетелства за преживяване, антихристите изпитват и малко тайна радост дълбоко в себе си: „За щастие не осъдих публично бог. За щастие не побързах да отрека бог. Съдейки по свидетелствата на толкова много хора, този път изглежда правилен. Този христос, този обикновен човек може би все пак е бог. Може би направих правилен залог. Ако продължа по този път и ако повече хора свидетелстват за този човек, ако повече хора дойдат пред този човек и ако повече хора потвърдят идентичността и същността на този човек, тогава надеждата и шансът ми да получа благословии ще стават все по-големи“. Докато наблюдават колебливо, антихристите все пак постоянно се насърчават и подтикват: „Не бързай. Бъди търпелив. Трябва просто да устоиш. Който устои докрай, ще бъде спасен. Ако се съди по сегашните различни знаци, по мащаба и инерцията на църквата сега, все повече хора са способни да се изправят и да свидетелстват за този бог, което потвърждава, че този път е правилен. Така че защо да съм толкова глупав да бързам да се откроя и да го отрека? Не прави това, не бъди глупав. Изчакай още три до пет години. Ако повече хора, ако по-престижни и знаещи хора, ако хора със социален статус, предоставят по-силни доказателства, за да потвърдят, че този обикновен човек е христос, или ако повече хора със светска слава и статус се присъединят към църквата и ако мащабът на църквата се разшири в по-глобален план, няма ли да придобия нещо тогава? Няма ли тогава да съм придобил голямо предимство? Ако църквата има власт, няма ли и аз да имам власт? Категорично не трябва да напускам! Ако всичко това е правилно, ако този човек наистина е бог и ако сега го отхвърля или отрека, тогава ще изпусна всички тези благословии. Трябва да заложа всичко на този човек. Кой е той в своята идентичност и същност, кого представлява неговият нрав, това не ме интересува. Това, което ме интересува, е дали все повече хора го следват, дали властта и мащабът на църквата се увеличават. Ако се развива в добра посока и може да стане още по-голяма при нормални обстоятелства, тогава не бива да се тревожа за перспективите си. Ако той наистина е плътта, в която бог се е въплътил, както е пророкувано в Библията, тогава ще бъда изключително много благословен, ще получа големи предимства“. Всеки път, когато си помислят за това, антихристите намират известна утеха и радост в сърцата си: „Какво ще кажете за това? Дори без да вярвам, че божиите

слова са истината, все пак мога да получа благословии. Без да вярвам, че всички божии дела са праведни, все пак мога да остана непоколебим. Без да вярвам, че бог може да спасява хората, все пак мога да оцелея. Без да вярвам, че бог наблюдава най-съкровените кътчета в сърцето на човека, все пак мога да изпълнявам дълга си в църквата нормално. Не вярвам в божието всемогъщество и в божията власт, не вярвам, че всичко, което бог върши, е смислено, и не вярвам, че бог господства над всички неща и над съдбата на цялото човечество — не вярвам в нищо такова, и какво от това? Не вярвам в божията идентичност и в божията същност, но все пак мога да се мотая в църквата. Нима бог не е праведен? Просто ще се справям как да е, ще се нося по течението в църквата по този начин, просто ще устоявам. Кой може да ми направи нещо? Не мога ли все пак да устоя докрай и със сигурност да бъда спасен?“. Какво мислите, може ли пожелателното мислене на антихристите да успее? (Не.) Когато дойде денят, в който те наистина видят Божия праведен нрав, къде ще бъдат? Когато бъдат накарани наистина да признаят Божията идентичност и Божията същност, да признаят, че Бог е праведен, когато им бъде показано, че Бог наистина е праведен, къде трябва да бъдат? Могат ли наистина да бъдат спасени? Може ли тяхното устояване наистина да бъде ефективно? Могат ли те наистина да се справят как да е? Може ли тяхното устояване, компромисите им, твърдото им понасяне на несгодите, хитрият им ум наистина да заличат злодеянието им да надзъртат в това дали Божиите слова се сбъдват? Могат ли тяхното пожелателно мислене, контрамерки, заговори, кроежи и всичко, което са планирали в сърцата си, заедно с надзъртането им в неща, свързани с Бог, наистина да заменят стремежа им към истината? Могат ли те да им дадат възможност да бъдат спасени? (Не.) Тогава, ако се съди по тези проявления, защо антихристите, които са толкова хитри и които се справят с всички въпроси, без да оставят никакви пропуски, като вършат всичко в пълна тайна, в крайна сметка завършват така? Има само една причина: те не се изправят пряко пред Божиите слова, не приемат Божиите слова за истината, не се покоряват на Божиите слова, а вместо това надзъртат в Божиите слова. Това е причината, поради която антихристите в крайна сметка завършват така. Всички вие разбирате това, нали? Въпреки че не съм ви казал как да действате или как да се отнасяте спрямо Божиите слова, чрез изричането на тези факти и разнищването на гледните точки на антихристите и на тяхното отношение към Божиите слова всички вие знаете коя е най-правилната нагласа към Божиите слова и към възприемането на Божиите слова, която едно сътворено същество трябва да има, и че това, което трябва да прави едно сътворено същество, е да има такава нагласа.

22 август 2020 г.

ДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ ПРЕЗИРАТ ИСТИНАТА, ОТКРИТО НАРУШАВАТ ПРИНЦИПИТЕ И ПРЕНЕБРЕГВАТ ПОДРЕДБИТЕ НА БОЖИЯ ДОМ (СЕДМА ЧАСТ)

III. Презиране на Божиите слова

Днес ще продължим да разговаряме по десетата точка за различните проявления на антихристите — те презират истината, открито нарушават принципите и пренебрегват подредбите на Божия дом. Миналия път стигнахме до третия раздел на тази основна тема, а именно, че антихристите презират Божиите слова. Нашето общение и разнищване на този раздел беше разделено на три подтеми. Кои са тези три подтеми? (Първата е, че антихристите произволно фалшифицират и тълкуват Божиите слова; втората е, че антихристите отричат Божиите слова, когато те не са в съгласие с техните представи; а третата е, че антихристите надзъртат дали Божиите слова се сбъдват.) Дали тези три подтеми представляват всичко, което означава, че антихристите презират Божиите слова? (Би трябвало да има още.) Какви други твърдения и проявления има? (Антихристите се отнасят непочтително към Божиите слова.) Дали непочтителното отношение към Божиите слова е едно от проявленията на презрението към Божиите слова? Не е ли непочтителното отношение към Божиите слова тълкуване на израза „презрение към Божиите слова“? Тук не са ни нужни тълкувания, а различните проявления и практики на антихристите на презрение към Божиите слова, които можеш да видиш и да докоснеш и за които си чувал. Изглежда, че вие нямате голямо разбиране за различните проявления, чрез които антихристите презират Божиите слова. Може да имате известно буквално разбиране за трите точки, по които говорих в предишното общение, но не можете да се досетите какви други проявления на презрението към Божиите слова от страна на антихристите може да има, нали? Би трябвало да сте запомнили и трите проявления, за които говорихме в предишното ни общение. Дали поведението и проявленията на антихристите в презрението към Божиите слова са открити и почтени? Дали това трябва да правят порядъчните хора? (Не.) Това не са проявления, които трябва да съществуват в нормалната човешка природа. Те не са положителни, а негативни. Същността, която стои зад тези няколко вида поведения, сочи към Сатана, към демоните, към Божиите врагове. В отношението на антихристите към Божиите слова няма покорство, няма приемане, няма преживяване, няма загърбване на собствените им представи и приемане на Божиите слова с простота и откритост — вместо това те развиват различни сатанински нагласи към Божиите слова. Нравът, разкрит чрез тези проявления и това поведение на антихристите, е именно това, което се разкрива от Сатана в духовния свят. Във всяка ситуация, във всяка епоха,

сред всяка група хора такива поведения не са положителни. Те са нечестиви и негативни и не са проявленията или поведенията, които едно сътворено същество или нормален човек трябва да има. Затова ние ги окачествяваме като проявления на антихристите. След като разговаряхме за тези три точки, повечето хора може би си мислят, че тези три проявления вероятно обхващат всички основни нагласи на антихристите към Божиите слова. Има обаче нещо, което вие сте пропуснали: отношението на антихристите към Божиите слова далеч не се ограничава до тези три подхода. Има друго проявление и поведение, което също показва, че антихристите презират Божиите слова. Какво е това проявление? То е, че антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока. Ако погледнем буквалното значение на това, някои хора може да имат в съзнанието си някакви образи, сочещи към определени личности, но конкретните и истинските проявления на това все още не са много ясни. Те все още са много неясни и общи. Тогава днес ще разговаряме за това как антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока.

Г. Антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока

Антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока. Може да се каже също, че антихристите се отнасят дори към самата истина като към стока. Какво означава да се отнасят към тях като към стока? Означава просто да изказват някакви твърдения на думи, да се перчат и след това по измамен начин да печелят доверието, подкрепата и одобрението на хората, за да получат слава, придобивки и статус. Така Божиите слова и истината се превръщат в трамплин за антихристите. Това е отношението им към истината. Те експлоатират истината, играят си с нея и я погазват, което се определя от природата същност на антихристите. И така, какво точно представляват Божиите слова и истината? Как точно трябва да определим истината? Кажете Ми, какво е истината? (Истината е критерият за постъпките, действията и поклонението на хората пред Бог.) Това е точно и конкретно определение на истината. Как всички вие разбирате това твърдение? Как трябва да прилагаш това твърдение в твоето ежедневие и през целия си живот? Как трябва да преживяваш това твърдение? Кажете това, за което се сещате и което разбирате веднага, без да го филтрирате или обработвате. Какво е истината на езика на вашето преживяване? Какво са Божиите слова? (Истината може да промени възгледа на човека за живота и ценностите му, като му дава възможност да изживее подобието на нормален човек.) Макар и не изчерпателно, всичко, което казахте, предава разбиране за преживяване на истината. Това са прозренията и разбирането, които сте преживели и извлекли от ежедневието. Кой друг би искал да сподели? (Истината може да пречисти покварения ни нрав, като ни даде възможност да действаме според принципите и да вършим нещата съгласно Божиите намерения.) Това твърдение е доста добро и проницателно. Продължавайте, моля. (Истината е живот, пътят към вечния

живот. Само като се стреми към истината и живее според нея, човек може да постигне живот.) (Истината дава възможност на хората да се боят от Бог и да отбягват злото, да станат истински хора.) Тези две точки засягат принципите на практикуване в ежедневието на хората. Макар че обясненията са относително дълбоки и възвишени, те са много практически. (Истината може да разобличи покварения ни нрав, да промени неправилните ни гледни точки по въпросите и да ни даде възможност да изживеем подобието на истински човек.) Тези твърдения са практически и засягат стойността и значението на истината за хората, както и въздействието, което тя може да има върху тях. Това, което всички вие споменахте, често сме го обсъждали и преди. Въпреки че всеки човек поставя различен акцент, всичко това опира до обясненото и дефинирано по-рано твърдение за истината — истината е критерият за измерване на всичко. Може ли истината да се приравни на Божиите слова? (Да.) Божиите слова са истината. Въз основа на разбирането за преживяване, което споделихте в общението си, можем ли да кажем, че истината е реалността на всички положителни неща? (Да.) Истината е реалността на всички положителни неща. Тя може да бъде животът на човека и посоката, в която той върви; тя може да му позволи да се отърве от покварения си нрав, да стигне до богобоязливост и отбягване на злото, да стане човек, който се покорява на Бог, който е съгласно критериите за сътворено същество и когото Бог обича и намира за приемлив. Като се има предвид колко е ценна истината, какво отношение и какви възгледи трябва да има човек към Божиите слова и към истината? Съвсем очевидно е: за онези, които наистина вярват в Бог, и за онези, които имат богобоязливо сърце, словата Му са техен основен източник. Хората трябва да ценят Божиите слова, да ги ядат и пият, да им се наслаждават и да ги приемат като свой живот, като посока, в която вървят, като незабавна помощ и ресурс; хората трябва да практикуват и преживяват в съответствие с твърденията и изискванията на истината и да се покоряват на различните изисквания и принципи, които истината им дава. Само така човек може да получи живот. Стремежът към истината най-вече е практикуване и преживяване на Божиите слова, а не в подлагането им на внимателна проверка, анализ, спекулации и съмнения. Тъй като истината е помощ и ресурс, постоянно на разположение на хората, и може да бъде техният живот, те трябва да се отнасят към нея като към най-ценното нещо. Това е така, защото трябва да разчитат на истината, за да живеят, да постигнат удовлетворяване на Божиите изисквания, да постигнат боязън от Бог и отбягване на злото, да намерят в ежедневието си пътя на практикуване и да схванат принципите на практикуване, като постигнат покорство пред Бог; хората трябва да разчитат и на истината, за да се отърват от покварения си нрав и да станат такива, които са спасени, и сътворени същества, които са съгласно критериите. Независимо от коя гледна точка или по какъв начин се изразява, най-неподобаващото отношение, което хората могат да имат към

истината, е да се отнасят към Божиите слова и към истината като към продукт или дори като към стока, с която се търгува небрежно. Това е, което Бог най-малко иска да види, а също и поведението и проявлението, което едно истинско сътворено същество в никакъв случай не бива да има.

Каква е целта и какво е намерението на антихристите, когато се отнасят към Божиите слова като към стока? Какво всъщност се стремят да направят те и какъв е мотивът им? Когато един търговец придобие стока, неговата надежда за стоката е, че тя ще му донесе ползи и значителната сума пари, която желае да получи. Следователно, когато антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока, те несъмнено се отнасят към Божието слово като към нещо материално, което може да бъде разменено за ползи и пари. Те не ценят, не приемат, не практикуват и не преживяват Божиите слова като истината, нито ги считат за пътя на живота, към който трябва да се придържат, нито за истината, която трябва да практикуват, за да се отърсят от покварения си нрав. Вместо това те се отнасят към Божиите слова като към стока. За един търговец най-голямата стойност на една стока е да я размени за пари, за желаната печалба. По този начин, когато антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока, тяхното намерение и техният мотив по същество са същите. Антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока, което означава, че не ги използват, за да ги ядат, да ги пият и да им се наслаждават, нито за да ги преживяват или практикуват, а по-скоро като стока в ръцете си, която да бъде търгувана и продавана по всяко време и на всяко място, предлагана на онези, от които могат да извлекат печалба. Когато антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока, буквално погледнато, това означава да се отнасят към Божиите слова като към търговски продукт, използван в сделки в замяна на пари. Те превръщат купуването и продаването на Божиите слова в своя професия. От буквална гледна точка това веднага става ясно. Такива действия и поведения на антихристите са позорни и предизвикват отвращението и погнусата на хората. И така, какви са конкретните проявления на това, че антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока? Това е ключовата точка, по която ще разговаряме. Антихристите имат някои много очевидни проявления на това, че се отнасят към Божиите слова като към стока. За да ви стане по-ясно и по-разбираемо, все пак ще ги обсъдим едно по едно. Защо подхождам по този начин? Въз основа на дългогодишния Си опит в работата и говоренето, повечето хора имат объркани мисли и им липсва способността да мислят самостоятелно. Въз основа на това се сетих за най-простия и най-ефективния метод, а именно да обяснявам и изяснявам всеки въпрос или тема — независимо какви — точка по точка, за да ви помогна да разсъждавате върху тях и да ги премислите. Подходящо ли е това? (Да.) Някои хора казват: „Това е просто перфектно, спестява ни труда да си блъскаме главите и да мислим усилено. Твърде сме заети и нямаме време за това! Нашата енергия и мисли са заети с

големи въпроси, а не с тези банални, малки въпроси. Като ни караш да разсъждаваме върху тези малки въпроси, изглежда сякаш малко ни подценяваш и не използваш достатъчно огромния ни талант“. Така ли е? (Не.) Тогава какво е? (Нашите заложби са толкова слаби, че понякога не можем да възприемем истината и се нуждаем Бог да разговаря с нас подробно, дума по дума, изречение по изречение, за да разберем част от нея.) Виждаш ли, Аз неволно описах действителното състояние на нещата, като разкрих какво е истинското ви състояние, но фактите са просто такива. Щеше да е същото, дори да не го бях разобличил. Това е единственият начин да се направи. Ако говоря за големите теми само просто и общо, тогава ще говоря напразно и ще Си хабя усилията. Това е просто загуба на време, нали? Да се върнем на основната тема. Относно това, че антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока, ще разделим тази точка на няколко подтеми, за да обясним и изясним стъпка по стъпка как антихристите правят това и какви са конкретните примери и проявления, които могат да докажат в достатъчна степен, че антихристите презират Божиите слова, а също и да потвърдят, че антихристите наистина притежават такава същност. Ще разговаряме по тази точка в две основни части.

1. Отнасят се към Божиите слова като към инструмент за придобиване на статус, репутация и престиж

Първият основен аспект е, че най-честото проявление на това, че антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока, е, че ги използват като инструмент за придобиване на собствен статус, репутация, престиж и нещо повече — за материална наслада, и дори нещо повече — за пари. Когато антихристите влизат в досег с Божиите слова, те чувстват: „Божиите слова са велики. Всяко изречение е рационално и правилно. Тези слова не могат да бъдат изричани от хора и не могат да бъдат намерени в Библията“. В изминалите две епохи Бог не е изричал тези слова. Нито в Стария завет, нито в Новия завет има толкова ясно и директно изречени слова. В Библията е записана само една много ограничена част от Божиите слова. Като гледаме какво казва Бог сега, съдържанието е много богато. Затова антихристите изпитват ревност и завист в сърцата си и започват вътрешно да кроят планове: „Този обикновен човек може да каже толкова много. Кога и аз ще мога да изричам тези слова? Кога ще мога, подобно на този човек, да говоря неспирно божиите слова?“. Те имат такъв импулс и такова желание в сърцата си. Ако се съди по този импулс и по това желание, в сърцата си антихристите изпитват възхищение към тези слова, изречени от Бог, и благоговеят пред тях. Използвам думите „възхищение“ и „благоговение“. Предвид формулировката на тези две понятия това, което искам да кажа, е, че антихристите не считат Божиите слова за истината и не възнамеряват да ги приемат, а по-скоро се възхищяват на богатото съдържание на тези слова, на множеството пасажи, а също и на дълбочината на

тези слова, която отразява недостижима за хората дълбочина — и още повече, те се възхищават, че това са слова, които те самите не могат да изрекат. От тези аспекти на „възхищението“ е видно, че антихристите не считат тези Божии слова за израз на божественост, за истината или за живота и истината, с които Бог възнамерява да спаси човечеството и да го снабди. След като антихристите могат да завиждат на тези слова, тогава очевидно в сърцата си те също желаят да станат тези, които изразяват такива слова. Въз основа на това много антихристи са положили огромни усилия задкулисно, молили са се ежедневно, чели са тези слова ежедневно, водили са си записки, запаметявали са, обобщавали са и са организирали. Те са вложили много труд в тези слова, изречени от Бог, като са си водили безброй бележки и са записали многобройни прозрения по време на духовните си практики, и са се молили безброй пъти, за да запомнят тези слова. С каква цел правят всичко това? Целта е един ден те да получат внезапен прилив на вдъхновение и да са способни неспирно да изричат словата, които Бог би казал, като отприщен воден шлюз. Те се надяват, че подобно на Божиите слова, техните биха могли да предоставят това, от което хората се нуждаят, да предоставят живот на хората, да предоставят това, което хората трябва да постигнат, и да поставят изисквания към хората. Целта е, подобно на въплътената Божия плът, те да могат да заемат гледната точка и статуса на Бог и да казват същите неща като Бог, с Неговия тон и начин на говорене, точно както желаят. Антихристите са положили много усилия за това и не е преувеличено да се каже, че някои от тях дори често тайно вадят тетрадки, за да си записват словата, които искат да кажат, словата, които чакат Бог да им даде. Каквото и да правят обаче, желанията на антихристите винаги остават неосъществени, копнежите им никога не се сбъдват. Колкото и усилия да полагат, колкото и да се молят, колкото и да записват Божиите слова или както и да ги запаметяват и организират, всичко е напразно. Бог не изрича нито едно изречение чрез тях, нито им е позволил да чуят гласа Му дори веднъж. Колкото и да копнеят или колкото и неспокойни да стават, те просто не могат да изрекат нито едно изречение от Божиите слова. Колкото по-неспокойни и завистливи стават и колкото повече не успяват да постигнат целта си, толкова по-раздразнени стават вътрешно. За какво са раздразнени и защо са толкова неспокойни? Те виждат, че Божиите слова довеждат все повече хора пред Бог, които да приемат Божия съд и наказание и да приемат Неговото слово като живот, но няма нито един човек, който да се поклони на тях или да им се възхищава в краката им, в тяхно присъствие. Именно това ги прави неспокойни и раздразнени. В раздразнението и безпокойството си това, за което антихристите могат да мислят и разсъждават, все още е: „Защо тези хора изпълняват дълга си в божия дом? Защо е различно, когато идват в божия дом, в сравнение с невярващия свят? Защо повечето хора, след като дойдат в божия дом, започват да се държат правилно и стават все по-добри? Защо повечето хора отдават всичко от себе си и

плащат цената в божия дом безвъзмездно, и дори когато са кастрени, не си тръгват, а някои не си тръгват дори след като са премахнати или отлъчени? По същина единствената причина са божиите слова, това е въздействието на „Словото се явява в плът“ и ролята, която играе“. Когато антихристите видят това, те започват да завиждат още повече на Божиите слова. Ето защо, след като са положили големи усилия и все още са неспособни да изрекат Божиите слова или да станат говорители на Бог, антихристите пренасочват вниманието си върху Божиите слова: „Въпреки че не мога да изрека други слова освен тези, които бог е казал, ако мога да изричам слова, които са в съответствие с божиите слова — дори да са само доктрини или да са празни — стига да звучат правилно на хората, стига да изглежда, че са съобразени с тези божии слова, тогава не мога ли да си осигуря място сред хората? Не мога ли да остана непоколебим сред тях? Или ако често проповядвам и обяснявам словата в „Словото се явява в плът“, като често използвам тези слова, за да помагам на хората, и всичко, което казвам и проповядвам, звучи сякаш идва от божиите слова и е правилно, тогава няма ли статусът ми сред хората да става все по-стабилен? Няма ли да придобия повече престиж сред тях?“. Като си мислят за това, антихристите чувстват, че са намерили начин да осъществят желанията си за придобиване на статус, по-голяма репутация и признание, и виждат надежда да постигнат това. След като виждат надежда, антихристите тайно се чувстват доволни в сърцата си: „Не съм ли умен? Никой друг не е осъзнал това. Защо другите не знаят за този начин? Толкова съм умен! Но колкото и да съм умен, не мога да кажа на никого за това. Достатъчно е, че го знам в сърцето си“. С такава цел и с такъв план в главата си антихристите започват да влагат сериозни усилия в Божиите слова. Те си мислят: „Преди просто хвърлях поглед на божиите слова, слушах небрежно и казвах каквото ми дойде наум. Сега трябва да променя стратегията си. Не мога повече да правя така, това е загуба на време. Предишният ми начин на действие не доведе до никакви резултати. Да продължавам така, би било наистина глупаво!“. Затова те се стягат, решени да положат усилия в Божиите слова и да покажат на какво са способни. Какви действия предприемат антихристите, за да покажат на какво са способни? Те проучват внимателно начина на говорене на Бог и тона на речта Му, а също така проучват внимателно конкретното съдържание на Божиите слова във всяка фаза и във всеки период. В същото време те се подготвят как да обяснят тези Божии слова и, когато проповядват Божиите слова, как да ги изричат и да ги обясняват по начин, който кара хората да им се възхищават и да ги боготворят. Така, малко по малко, антихристите наистина са вложили много усилия в Божиите слова. Едно нещо обаче е сигурно: тъй като мотивите им зад тези усилия са погрешни и намеренията им са зли, словата, които изричат, без значение как ги слушат другите, са просто доктрини, те са просто копирани думи и фрази от Божията реч. Така че, колкото и усилия да влагат антихристите в Божиите слова,

те не постигат никакви лични придобивки за себе си. Какво означава, че нямат придобивки? Означава, че не се отнасят към Божиите слова като към истината. Те не практикуват, а само проповядват, така че никой не вижда никаква промяна в тях. Техните погрешни мисли и гледни точки не се променят, неправилният им възглед за живота не се променя, те нямат никакво разбиране за собствения си покварен нрав и съвсем не успяват да се съпоставят с различните състояния на човека, описани от Бог. Следователно, без значение колко много антихристите проучват внимателно Божиите слова, в тях се виждат само два резултата: първо, въпреки че Божиите слова, за които говорят, са правилни и дори обясненията им за тези слова не са погрешни, не можеш да видиш никаква промяна в тях. Второ, без значение колко енергично пропагандират и проповядват Божиите слова, те нямат никакво себепознание. Това се вижда ясно. Причината антихристите да проявяват такова поведение е, че макар често да пропагандират и проповядват Божиите слова на другите, те самите не приемат, че Божиите слова са истината. Самите те не са приели тези слова, а искат само да ги използват, за да постигнат своите скрити мотиви. Те се надяват да придобият статуса и ползите, които желаят, като проповядват Божиите слова, и ако хората се отнасят към тях и им се покланят, сякаш са бог, това би било идеално. Въпреки че все още не могат да постигнат тази цел или този резултат, това е крайната цел на всеки антихрист.

Антихристите са вложили много усилия в Божиите слова. Като чуят това, някои хора може да го разберат погрешно и да попитат: „Това означава ли, че всеки, който влага усилия в Божиите слова, е антихрист?“. Ако го тълкуваш по този начин, значи ти липсва духовно разбиране. Каква е разликата между усилията, които антихристите влагат в Божиите слова, и усилията на онези, които се стремят към истината? (Намерението и целта са различни. Антихристите влагат усилия в Божиите слова заради собствената си полза и статус, за да задоволят личните си амбиции.) Какви усилия влагат антихристите в Божиите слова? Те запомнят части от Божиите слова, които са в съгласие с техните представи, научават се да обясняват Божиите слова с помощта на човешки език и пишат някои духовни бележки и прозрения. Те също така извличат, сортират и организират различни Божии изказвания, като например тези, които според хората са относително съобразени с човешките представи, тези, които лесно се възприемат като имащи тона на Божието говорене, някои думи за тайни и някои от Божиите слова, които са популярни и често се проповядват в църквата за известно време. Освен запаметяването, организирането и сортирането на тези неща и писането на прозрения за тях, те, разбира се, правят и повече, включително някои особени дейности. Антихристът би платил всяка цена, за да придобие статус, за да задоволи амбициите си и за да постигне целта си да контролира църквата и да бъде бог. Само за да се въоръжи с доктрината, от която се нуждае, за да изнася високопарни проповеди, той често работи до късно през нощта и се събужда в

ранни зори, будува заради работата до зори и репетира проповедите си в малките часове и си записва, когато някой друг каже нещо умно. Всеки ден обмисля как да изнесе тези високопарни проповеди, като размишлява кои Божии слова да избере като най-полезни, кои слова ще предизвикат възхищение и похвали сред Божиите избраници, а след това ги научава наизуст. После обмисля как да изтълкува тези слова така, че да покаже своята проницателност и дълбоко прозрение. За да запечата Божието слово в сърцето си наистина, той се старае да го слуша още няколко пъти. Прави всичко това с усилия, подобни на тези на ученик, който се съревновава за място в колежа. Когато някой изнесе добра проповед или такава, която предоставя известно озарение, или такава, която предлага някаква теория, антихристът ще събере такива материали и ще ги оформи в своя собствена. За антихриста не съществува понятието „прекалено много усилия“. В такъв случай какви мотиви и намерения стоят зад тези негови усилия? Да е способен да проповядва Божиите слова, да ги произнася ясно и с лекота, да ги владее свободно, за да видят другите, че антихристът е по-духовен от тях, че цени Божиите слова повече и обича Бог по-силно от тях. Така може да спечели възхищението и преклонението на някои от хората около себе си. Антихристът смята, че това си заслужава да се направи и си струва всяко усилие и всяка цена или страдание. След като полагат тези усилия в продължение на две, три, пет години, антихристите постепенно се запознават все повече с начина на говорене на Бог и със съдържанието и тона на Неговите слова. Някои антихристи дори могат да имитират Божиите слова или да рецитират няколко изречения от тях, щом отворят уста. Разбира се, това не е най-важното за тях. Кое е най-важното? Тъй като са способни да имитират и да рецитират Божиите слова на воля, техният начин на говорене, тон и дори интонация стават все по-подобни на божиите, все повече заприличват на христовите. Антихристите се радват на това в сърцата си. На какво се радват? Те все повече усещат колко прекрасно би било да си бог и толкова много хора да те боготворят и да те заобикалят — колко славно би било това! Те приписват всички тези постижения на Божиите слова. Те вярват, че именно Божиите слова са им дали възможността, вдъхновили са ги и още повече, че благодарение на Божиите слова са се научили да имитират начина на говорене на Бог и тона на Бог. Това в крайна сметка ги кара да се чувстват все повече като бог, все по-близо до идентичността и статуса на бог. Нещо повече — това ги кара да чувстват, че да могат да имитират начина на говорене и тона на Бог, да говорят и да живеят с начина на говорене и интонацията на Бог, е изключително приятно и представлява най-радостните им моменти. Антихристите са стигнали дотук — бихте ли казали, че това е опасно? (Да.) В какво се крие опасността? (Те искат да бъдат бог.) Да искаш да бъдеш бог, е опасно, точно като Павел, който е казал, че за него да живее е христос. Щом изрече такива слова, човек не подлежи на изкупление. Антихристите се отнасят към Божиите слова като към път към това да

станат бог. Какво са направили антихристите в този процес? Те са положили огромни усилия, изразходвали са много енергия и време за Божиите слова. През този период те са проучвали внимателно и са анализирали Божиите слова, като многократно са ги чели, запаметявали и организирали. Те дори са имитирали начина на говорене и тона на Бог, докато са чели Неговите слова, особено често използваните фрази в Божията реч. Каква е същността на всички тези действия? Тук Аз я описвам като същността на търговец, който купува стоки на едро. С други думи, антихристите използват най-евтиния начин, за да превърнат Божиите слова в нещо материално, което притежават. Когато четат Божиите слова, те не ги приемат като истината, нито като пътя, в който хората трябва да навлязат и да ги считат за него. Вместо това те се опитват с всички средства да запомнят тези слова, начина и тона на говорене в опит да превърнат себе си в тези, които изразяват такива слова. Когато антихристите са способни да имитират тона и начина на говорене на Бог и са способни напълно да използват този начин и тон на говорене в речта и в действията си, живеейки сред хората, това, което се стремят да постигнат, не е да изпълняват предано дълга си, да вършат нещата въз основа на принципи или да бъдат предани на Бог. Вместо това, като имитират тона и начина на говорене на Бог и като проповядват тези Божии слова, те искат да навлязат дълбоко в сърцата на хората и да станат обект на тяхното поклонение. Те се стремят да се възкачат на трона в сърцата на хората и да царуват там като царе, и да манипулират мислите и поведението на хората, като по този начин постигнат целта си да ги контролират.

Ако опишем антихристите, които влагат усилия в Божиите слова, като търговци, които купуват евтино Божиите слова като стоки, тогава тяхното имитиране на Божията реч, използването на Божия начин на говорене и тон, за да проповядват Неговите слова, не е ли същото като продаването на Божието слово като стока? (Да, така е.) Няма търговец, който да купува стока, без след това да я продаде. Целта им при придобиването и притежаването на тези стоки е да получат по-големи печалби от тези артикули, да ги разменят за повече пари. И така, огромните усилия, които антихристите влагат в Божиите слова, и отношението им към тях не са нищо повече от тези на антихристи, които действат като търговци, за да се сдобият с тях, като използват най-евтините, с най-ниска себестойност и най-експедитивните средства, за да ги превърнат в свои притежания, а след това да ги продават на висока цена, за да получат желаните от тях ползи. И какви са тези ползи? Те са голямото уважение, боготворенето, възхищението на хората и особено следването им. Затова в църквата е обичайно да се види явление, при което човек, който изначално не практикува Божиите слова и не познава себе си, има много последователи, мнозина, които разчитат на него и го боготворят. Каква е причината за това? Това е така, защото този човек е сладкодумен, красноречив и лесно подвежда хората. Той не практикува Божиите слова, нито се справя с

нещата според принципите, а също така не изпълнява работата на църквата и подредбите от Горното. Но защо въпреки това може да направи добро впечатление на някои хора? Когато наистина му се случи нещо, защо има много хора, които го прикриват и защитават? Защо някои хора го защитават, когато е водач? Защо някои хора всячески възпрепятстват освобождаването му от длъжност? Причината, поради която човек, пълен с недостатъци, изпълнен със сатанински покварен нрав, който никога не практикува истината, все пак може да получи такова отношение в църквата, е единствено, че този човек е твърде умел в говоренето, твърде добър в преструвките и твърде вещ в подвеждането на хората — антихристите са точно такива хора. Можем ли тогава да кажем, че такива хора са антихристи? Да, такива хора категорично са антихристи. Те често четат Божиите слова, често ги запаметяват и ги проповядват, често използват Божиите слова, за да поучават и кастрят другите, и заемат Божията гледна точка и позиции, за да поучават хората, като ги карат изцяло да им се покоряват и да ги слушат и ги оставят безмълвни, след като чуят високопарните доктрини, които говорят. И все пак точно такива хора никога не познават себе си и никога не се справят с нещата според принципите. Ако такъв човек е водач, висшестоящите му водачи биват обезсилени. Става невъзможно да се разбере положението в църквата под негово ръководство. В негово присъствие работните разпоредби на Божия дом, принципите и изискванията, поставени от Божия дом, не могат да бъдат прилагани. Такива хора не са ли антихристи? Отнасят ли се те към Божиите слова като към истината? (Не.) Те са вложили усилия в четенето на Божиите слова и могат да рецитират някои от тях. По време на общение на събиранията те често споменават Божиите слова, а в свободното си време слушат записи на рецитации на Божии слова. Когато говорят с другите, те само имитират Божиите слова и не казват нищо друго. Всичко, което проповядват и казват, е безупречно. Такъв човек, привидно толкова съвършен отвън, така нареченият „правилен човек“, става причина работните разпоредби, изискванията и принципите на Божия дом да стигнат до задънена улица, когато опрат до него. Хората под негово ръководство не признават никого освен него. Тези под негово ръководство, освен че почитат него и нереалистичния бог на небето, не слушат никого другиго и пренебрегват всички останали. Не е ли това антихрист? Какви средства е използвал той, за да постигне всичко това? Той е злоупотребявал с Божиите слова. Онези, които са объркани във вярата си, на които им липсва духовно разбиране, които са невежи, които са с объркани мисли, както и онези, които не се стремят към истината, неверниците и онези, които са като тръстики, люлени от вятъра, смятат антихриста за духовен човек. Те приемат думите и доктрините, проповядвани от антихриста, за истината реалност и смятат антихриста за този, когото трябва да следват. Като следват антихриста, те вярват, че следват Бог. Те използват следването на антихриста, за да заменят следването на Бог. Някои хора дори казват: „Нашият водач все още не

е говорил, нито е разговарял. Дори да четем Божиите слова, не можем да ги разберем сами“. „Нашият водач не е тук — молим се на Бог за нещо, но не можем да получим светлина. Четем Божиите слова, но не можем да разберем пътя. Трябва да изчакаме нашия водач да се върне.“ „Нашият водач е зает тези дни и няма време да разреши проблемите ни“. Без своя господар тези хора не знаят как да се молят или как да ядат и да пият Божиите слова, не се учат да търсят Бог и да се уповават на Него или сами да намират пътя на практикуване в Божиите слова. Без своя господар те са като слепци, сякаш сърцата им са изтръгнати. Без господаря си не могат да виждат, да дишат или да живеят. Те вярват, че техният господар е най-добрият в яденето и пиенето на Божиите слова. Ако господарят им не присъства, нямат интерес сами да ядат и да пият Божиите слова и трябва да изчакат господарят им да се върне, за да им чете в молитва и да им тълкува Божиите слова, така че да могат да ги разберат. Дълбоко в себе си тези хора вярват, че техният господар е техен пратеник, който може да им помогне да дойдат пред Бог. Постигането на такъв „ефект“ е нещо, което най-много радва антихристите в дълбините на сърцата им: „Всичките ми години на усилия най-накрая се отплатиха. Най-накрая времето, което прекарах, не е било напразно. Усилията наистина възнаграждават упоритите — с упоритост и желязото става на игла. Това усилие си заслужаваше!“. Като чуят, че последователите им не могат да живеят без тях, антихристите не изпитват никаква вина дълбоко в себе си. Вместо това тайно ликуват, като си мислят: „Божиите слова наистина са велико нещо. Решението ми тогава беше правилно. Усилията, които съм полагал през тези години, бяха правилни, а подходът ми през тези години беше потвърден и даде резултат“. Те тайно се чувстват доволни. Не само че не изпитват вина, съжаление или омраза към злите си действия, но стават още по-убедени и по-сигурни, че подходът им е правилен. Затова занапред, в бъдещия си живот, те планират да изучават Божия начин на говорене и тон, както са правили преди, да го правят по-усърдно, отколкото в миналото, и да имитират Божия начин на говорене и избор на думи още по-всеобхватно и по-задълбочено.

Когато антихристите четат Божиите слова, техният фокус и техните намерения са напълно противоположни на тези на хората, които се стремят към истината. Хората, които се стремят към истината, независимо от начина, по който Бог говори, се интересуват единствено от това да разберат Божиите намерения, истините принципи и това, което хората трябва да поддържат и да следват. За разлика от тях, антихристите изтласкват тези неща на заден план в съзнанието си и ги пренебрегват, като дори изпитват неприязън към фрази, които се отнасят до такива неща, и тайно се съпротивляват на фрази и термини, които ги засягат. След като постигнат определени „резултати“, те продължават да се задълбочават и по-щателно и внимателно да проучват какъв е Божият начин на говорене и Божият тон, какви са нюансите на Неговата интонация, какви думи избира Той, като не

пропускат дори детайлите на Неговата граматика и обичаен синтаксис, и използват същия подход като преди. За да се доближат до целта си, антихристите тайно вземат твърдо решение в сърцата си да проучват внимателно още по-усърдно, по-активно и по-задълбочено Божиите слова, да проучат внимателно целите и намеренията зад Божията реч и дори да проучат внимателно начина, по който Бог — Говорещият, който се обръща към човечеството и цялата вселена — се изразява. Антихристите неуморно проучват внимателно всеки аспект на Божието говорене, като се опитват да имитират Божията реч и да се преструват, че притежават Божията същност, че притежават това, което Бог притежава и представлява, и че притежават Божия нрав. Всичко това изглежда се случва толкова естествено и гладко. Те работят и действат за постигане на целите си съвсем естествено и — също така естествено и без да го осъзнават — се превръщат в бог, във фигура, на която другите се възхищават и която следват. Те проучват внимателно как Божиите слова докосват сърцата на хората и разобличават покварения им нрав, как Божиите слова разобличават различните състояния на хората и още повече как Божиите слова постигат резултати у хората. Каква е целта им да проучват внимателно всичко това? Тя е да влязат в сърцата на хората, да схванат действителното им положение и, като имат пълно прозрение за вътрешните им мисли, да ги подвеждат и да ги контролират. Когато Божиите слова разобличават покварения нрав на хората и улучват слабите им места, антихристите си мислят: „Тези слова, този маниер, са толкова велики и прекрасни! Аз също искам да говоря така, искам да използвам този начин на говорене и да се отнасям към хората по този начин“. През многото години на четене и запознаване с Божиите слова антихристите все повече смятат своето желание и копнеж да станат бог за своя единствена цел във вярата им в Бог. Затова, без значение как Божиите слова говорят за изискването хората да се стремят към истината и да вършат нещата според принципите, както и за всички други реалности на положителните неща, антихристите не приемат това и го пренебрегват. Те целенасочено преследват собствената си цел, правят каквото искат според собствените си мотиви за действие, сякаш никой друг няма значение. Нито едно изречение от Божиите слова не трогва сърцата им, нито променя възгледа им за живота и философията им за светските отношения, а още по-малко някое изречение, някоя проповед или някое слово от Бог ги води към това да имат покайващо се сърце. Независимо какво разобличават Божиите слова, независимо какви видове покварен нрав на човека разобличават, антихристите проучват внимателно единствено Божия начин на говорене, Неговия тон, резултатите, които Божиите слова целят да постигнат у хората, и така нататък — все въпроси, които нямат нищо общо с истината. Затова колкото по-голям е допирът на антихристите с Божиите слова, толкова по-силно става вътрешното им желание да бъдат бог. Колко силно е това желание? То достига дотам, че те дори рецитират Божиите

слова насън, често си говорят сами и се упражняват да проповядват Божиите слова, като използват Неговия маниер на говорене и Неговия тон. В дълбините на сърцата си те постоянно повтарят Божия начин на говорене и тон, сякаш са обсебени. Такива са антихристите. Колкото и конкретни, искрени или истински да са Божиите слова, колкото и помощ или вдъхновение да предлагат на хората, антихристите остават безразлични към всичко това и го пренебрегват. Те не ценят тези Божии слова. Къде са сърцата им? Те са съсредоточени върху това как да имитират Божиите слова по начин, който кара хората да ги боготворят. Колкото по-силно е желанието им, толкова повече се надяват да чуят Божия глас и да са способни да разберат целта, желанието и мислите зад всяко изречение, изречено от Бог — дори най-вътрешните Му мисли. Колкото по-силни стават желанията и копнежите на антихристите, толкова повече те искат да имитират Божия начин на говорене и толкова повече се стремят бързо да се преобразят, за да заприличат повече на бог за кратко време, да притежават начина на говорене и тона на бог. Нещо повече, някои дори искат да възприемат стила и маниера на бог в действията си. Антихристите са в такова положение и живеят всеки ден, подвластни на тези мисли, идеи, намерения и мотиви. Какво правят те? Те ежедневно се насилват да вървят по пътя на това да станат бог, да станат христос. Те вярват, че този път е честен и открит, че е светъл път. Затова, било на събирания или сбирки, без значение как другите разговарят за своето разбиране на Божиите слова и за своите чувства от преживяването на Божиите слова, нищо не може да ги трогне или да промени техните цели и желания. Те крачат уверено по пътя към това да станат христос, към това да станат бог, сякаш са обсебени, сякаш са контролирани от невидимо същество, сякаш носят невидими окови. Що за нагласа е това? Нима не е порочна? (Да.)

Докато четат Божиите слова, антихристите поглъщат всеки техен аспект като свои притежания и се отнасят към тях като към стоки, които могат да им донесат по-големи ползи и повече пари. Когато тези стоки бъдат продадени, когато парадират с тези неща, те получават желаните от тях ползи. Колкото повече правят това, толкова по-удовлетворени се чувстват вътрешно. Колкото повече правят това, толкова по-голямо и по-силно става желанието им да бъдат бог. Що за отношение, що за състояние е това? Защо желанието на антихристите да бъдат бог е толкова силно? Някой научил ли ги е на това? Кой ги е подстрекавал или наставлявал? Божиите слова ли изискват това? (Не.) Това е пътят, избран от самите антихристи. Макар да нямат външна помощ, те са изпълнени с такъв устрем — защо е така? Това се определя от тяхната природа същност. Антихристите неуморно, без колебание и безапелационно вървят по този път без никаква външна помощ. Колкото и да ги заклеймяваш, няма полза. Колкото и да ги разнищваш, те не го приемат и не го разбират. Сякаш са обсебени. Тези неща се определят от тяхната природа. На пръв поглед отношението на антихристите към

Божиите слова не изглежда като отношение на съпротива или клевета. Те влагат усилия — дори повече от обикновения човек. Ако не знаеш какво мислят вътрешно или кой път следват, тогава, ако съдиш по външните им проявления, отношението им към Божиите слова изглежда изпълнено с копнеж, или поне това понятие може да се използва, за да се опише това. Но може ли същността на човек да се види само от външните му проявления? (Не.) Тогава откъде може да се види? Въпреки че изглежда, че копнеят за Божиите слова, като често ги четат и слушат, и дори ги запаметяват, и въпреки че, ако се съди по тези външни действия, те не би трябвало да бъдат окачествявани като антихристи, когато става въпрос за практикуването на Божиите слова в реални ситуации, те правят ли го? (Не.) След като прочетат Божиите слова и ги запаметят, когато се изправят пред реални ситуации, те понякога могат да цитират откъс или да изрецитират няколко изречения от Божиите слова, понякога дори точно. Но след като цитират Божиите слова, наблюдавайте какво правят, по кой път поемат и какъв избор правят, когато се сблъскат със ситуации. Ако става въпрос за техния статус или за нещо, което може да навреди на репутацията или на имиджа им, те в никакъв случай няма да действат според Божиите слова. Те защитават собствения си имидж и статус. Ако направят нещо нередно, те категорично няма да го признаят. Вместо това ще намерят всякакви начини да го прикрият или да избегнат въпроса, като не го споменават и дори прехвърлят вината за нещо, което са направили, на други, вместо да признаят собствената си вина. Те влагат усилия в четенето на Божиите слова и в защитата на статуса си, но когато става въпрос за загърбване на собствените им интереси и понасяне на физически несгоди, за да практикуват истината и да действат според истините принципи, наблюдавайте какви избори правят. Ако трябва да действат според принципите, да защитават интересите на Божия дом, независимо кого ще засегнат или обидят, ще го направят ли? Категорично не. Първият им избор винаги е да защитят себе си. Дори ако знаят кой е виновен или кой е извършил зло, те няма да го разобличат. Може дори тайно да ликуват в сърцата си. Ако някой разобличи зли хора, те дори ще защитават злите и ще търсят извинения за тях. Ясно е, че антихристите са хора, които изпитват удоволствие от нещастията на другите. Независимо от ситуацията, пред която са изправени, наблюдавайте какво избират и по кой път поемат. Ако изберат да действат според истините принципи, тогава тяхното ядене и пиене на Божиите слова е дало резултат. Ако не, тогава както и да ядат и пият Божиите слова или колкото и добре да са ги запаметили, няма полза — те все още не се отнасят към Божиите слова като към истината. Освен това антихристите познават ли себе си? (Не.) Някои хора казват: „Но антихристите дори признават своята надменност и самоправедност, като казват, че са дяволи и сатани“. Те просто казват тези неща, но какво всъщност правят, когато се изправят пред реална ситуация? Ако някой си сътрудничи с антихрист и каже нещо правилно, нещо съгласно истините принципи,

което противоречи на грешното, казано от антихриста, и ако този човек откаже да се съгласи с казаното от антихриста, антихристът ще почувства, че имиджът и статусът му са накърнени. Какво избира тогава? Би ли могъл да избере да загърби себе си, за да изслуша другия човек и да действа според истините принципи? Категорично не. И така, има ли полза от тези правилни думи, които казват? Отразяват ли те тяхната реалност, техния реален духовен ръст, техния избор или пътя, по който вървят? Не, тези думи не са родени от тяхното преживяване. Те са просто думи, които са научили. Това, което излиза от устите им, са само доктрини, измамни думи. Щом се засегне техният статус или личен интерес, първият избор на антихристите винаги е да запазят и да защитят себе си, да вцепенят и да подведат другите и да избегнат да поемат каквато и да е отговорност или да признаят каквито и да било прегрешения. Като се имат предвид тези същности на антихристите, стремят ли се те към истината? Четат ли Божиите слова, за да разберат истината и да достигнат до ниво, в което могат да практикуват истината? Не. Предвид намеренията и целите на антихристите при четенето на Божиите слова те никога няма да постигнат разбиране за тях. Това е така, защото те не четат Божиите слова като истината, която трябва да бъде възприета, а по-скоро като средство за постигане на собствените им цели. Въпреки че антихристите не заявяват изрично: „Искам да бъда бог, искам да бъда христос“, тяхната цел да станат христос е ясна от същността на техните действия и от същността на това как се отнасят към Божиите слова. Как може да се наблюдава това? Те използват Божиите слова и това, което виждат, че Бог е разкрил, като например Неговите притежания и същество, и така нататък, за да подвеждат хората, да подвеждат онези, които не разбират истината, невежите, онези с малък духовен ръст, онези, които не се стремят към истината, неверниците и дори някои зли хора. Те карат тези хора да вярват, че притежават истината, че са хора на място и че са личности, достойни за възхищение и упование. Антихристите се стремят да накарат тези хора да възлагат надежди на тях и да търсят от тях, а когато това се случи, те се чувстват вътрешно удовлетворени.

Антихристите никога не признават, че Бог е единствен. Те никога не признават, че Божиите слова са истината, нито някога признават, че само Бог може да изразява истината. Ако се съди по отношението им към Божиите слова, по усилията, които влагат в тях, и по желанието им да бъдат бог, да станат христос, антихристите вярват, че за човек е лесно да стане бог, че това е нещо постижимо за хората. Те казват: „Въплътеният Бог е наречен христос просто защото може да изрече малко от божиите слова, нали? Нима не е просто говорител на божиите слова? Нима не става въпрос просто за това да има много хора, които да го следват? Така че, ако един човек има същия статус и репутация сред хората, ако и той е боготворен и силно уважаван от също толкова много хора, не може ли той да се наслаждава на това към него да се отнасят като към христос, към него да се

отнасят като към бог? Да може човек да се наслаждава на това да се отнасят към него като към христос, да се наслаждава на това към него да се отнасят като към този, който има божията идентичност и същност, нима това не го прави бог? Какво толкова трудно има в това?“. И така, желанието на антихристите да бъдат бог е вродено. Те имат същата амбиция и същност като Сатана. Именно защото са антихристи и притежават същността на антихристите, те проявяват тези реакции към Божиите слова. За антихристите това, което ги прави щастливи, е, че Бог се е въплътил. Неговите слова може да бъдат чути от хората и същевременно Той може да бъде видян от тях. Той е обикновен човек, който може да бъде докоснат и видян, и именно защото този обикновен, незначителен и незабележим човек може да говори толкова много и поради това да бъде наречен Бог, антихристите виждат, че най-накрая им се е представила възможността да станат бог. Ако този обикновен човек не говореше, антихристите биха си помислили, че надеждата им да станат бог или христос е много малка. Но именно защото този обикновен човек е изрекъл Божиите слова и е извършил Божието дело, като представлява Бог, за да спасява хората сред тях, антихристите виждат това като свой шанс, като възможност, от която да се възползват, която им дава повече улики за имитирането на Божията реч, Неговия тон и начин на говорене и дори Неговия нрав, като постепенно се правят на по-подобни на бог, по-подобни на христос. Така в дълбините на сърцата си антихристите чувстват, че стават все повече като бог, че все повече се доближават до бог. Те толкова много завиждат на един Бог, Който е почитан, следван и на Когото хората разчитат за всичко, на един Бог, Когото хората търсят и на Когото се уповават за всичко. Те завиждат на идентичността и на личното достойнство на Христос. Какво си мислят антихристите в сърцата си? Не са ли дълбините на сърцата им мрачни и нечестиви? Не са ли дълбините на сърцата им достойни за презрение, скверни и срамни? (Да.) Те са ужасно отвратителни!

Някои хора казват: „Слушахме Те да говориш толкова много за антихристите, но как така никога не сме виждали такъв човек? Да не би просто да разказваш истории? Да говориш за неправдоподобни неща?“. Мислите ли, че такива хора съществуват? (Да.) Колко от тях сте срещали? Вие едни от тях ли сте? (Ние също проявяваме тези състояния и разкриваме такива аспекти. Те не са толкова сериозни, колкото при антихристите, но природата същност е същата.) Смятате ли, че наличието на тези състояния е опасно? (Да.) Щом знаете, че е опасно, трябва да се промените. Лесно ли е да се промениш? Всъщност може да бъде и лесно, и трудно. Ако приемеш Божиите слова като истината, която да спазваш, също толкова просто, колкото е казал Господ Исус: „Но говорът ви да бъде: Да, да! Не, не!“, тогава наистина можеш да се покаеш. Например Бог ти казва да изпълниш нещо и ти говори: „След като се нахраниш, оближи купата до блясък, сякаш е измита. Това е пестене на храна, а също е хигиенично“. Прости ли са тези

указания? Лесни ли са за изпълнение? (Да.) Ако Бог отправи такова искане, само тези няколко изречения, без да навлиза в трудностите на хората или в техните състояния, или да говори за покварен нрав, и без да разграничава различни обстоятелства, ти как би изпълнил и практикувал това нещо? За теб тези изречения са Божиите слова, те са истината и те са нещо, което трябва да спазваш. Това, което трябва да направиш, е да следваш Божието изискване всеки ден, всеки път след хранене — тогава ти следваш Божия път, отнасяш се към Божиите слова като към истината, като към това, на което трябва да се подчиняваш. Ти се превръщаш в човек, който практикува Божиите слова, и по този най-прост въпрос ти си се отървал от нрава на антихрист. Или пък, вместо това, след като чуеш тези няколко думи, да се съгласиш на думи и да ги запомниш, но след като се нахраниш, когато видиш няколко зрънца ориз, останали в купата, да си помислиш: „Зает съм с други неща!“ и просто да оставиш купата така. И на следващото хранене да направиш същото. Пазиш тези няколко указания на Бог в ума си, но няма точен ден, в който действително ще ги практикуваш. С течение на времето забравяш тези думи. Така че не само не си ги практикувал, но и си отхвърлил Божиите слова. Какъв човек те прави това? Ако не изпълняваш тези думи, дали си човек, който може да следва Божия път, след като чуеш Неговите слова? Ти човек, който се стреми към истината, ли си? Очевидно не. Ако някой не се стреми към истината, може ли да бъде окачествен като антихрист? Равносилно ли е непременно непрактикуването на истината на това да си антихрист? (Не.) Този тип хора се отнасят към Божиите слова като към вятър, който минава покрай ушите им, като към нещо маловажно, не ги практикуват и не се замислят много върху тях — те просто ги забравят. Това не е антихрист. Има и друг тип хора, които, след като чуят тези указания от Бог, си мислят: „Да си оближа купата след хранене? Колко срамно! Не съм просяк, а и освен това не е като да няма храна. Определено няма да го направя! Тези, които искат да си оближат купите до блясък, да го правят“. Когато някой каже: „Това е Божие изискване“, те си мислят: „Дори да е Божие изискване, е неприемливо. Бог не бива да изисква такива неща. Тези слова не са истината! Бог също така казва неща, които са незабележителни, нелогични и не чак толкова велики. Не всички Божии изисквания към хората са непременно истината. Това конкретно изискване не ми изглежда като истината. Господ Исус е казал: „Аз считам за Свой брат, и сестра, и майка всеки, който следва волята на Моя небесен Отец“. Такива слова са истината! Да си оближеш купата до блясък след хранене, било хигиенично? Би било достатъчно просто веднага да я измиеш. Защо ни кара да си облизваме купите? Това изискване не се вписва в моите представи или фантазии. Навсякъде би било неприемливо. Да ме караш да си оближа купата — друг път! На това ли се казва хигиена? Аз си мия купата с вода, използвам дезинфектант — ето това наричам хигиена!“. Този тип хора, след като чуят тези думи, имат свои собствени мисли и вътрешна съпротива.

Те дори прибягват до подигравки и клевети. Тъй като тези думи са от Бог, те не смеят да ги съдят открито, но това не означава, че нямат мнения или представи за тях. Къде се проявяват техните мнения и представи? Те не приемат и не практикуват тези думи, имат свои собствени мисли за тях и са способни да ги осъждат и да си формират представи за тях. Затова, когато приключат с храненето и видят някои хора да си облизват купите до блясък, те се въздържат да го правят, като дори изпитват презрение в сърцето си към онези, които практикуват според Божиите слова. В изражението им често се разкрива присмех и подигравка, и дори нагласа да искат да поправят поведението на другите. Те не само не действат според казаното от Бог, но дори действат напук, като извършват действия, противоположни на него. Те използват действията си, за да отричат Божиите изисквания, да се съпротивляват на казаното от Бог, а също така се стремят да привлекат повече внимание чрез действията си, като убеждават повече хора, че казаното от Бог е неправилно и че само техният начин е правилен, като карат повече хора да се съпротивляват на Божиите слова и да ги заклеймяват. Те просто не действат според указанията на Бог. Всеки път след хранене не само изплакват купата си с вода, но я и мият многократно с дезинфектант и препарат за съдове, а след това я стерилизират в шкаф за дезинфекция. Заедно с това те несъзнателно формулират някои твърдения, като казват на всички: „Всъщност облизването не премахва микробите, нито измиването с вода. Само чрез използването на дезинфектант в комбинация с висока температура може да има пълна стерилност. Ето това означава да бъдеш хигиеничен“. Те не само отказват да приемат казаното от Бог или да практикуват според указанията Му, но дори използват собствените си думи и дела, за да се съпротивляват, да заклеймяват и да съдят това, което Бог изисква. И нещо още по-крайно — използват някои мнения, които смятат за правилни, за да подстрекават и да подвеждат повече хора да се присъединят към тях в заклеймяването, съпротивата и съда на Божиите изисквания. Каква роля играят те в това? Тя не е да накарат повече хора да слушат Божиите слова и безусловно да се покоряват на Бог, нито да преобръщат представите на хората, когато те възникнат, нито да разрешават противоречията между хората и Бог или да преодоляват покварения нрав на хората, когато такива противоречия възникнат. Вместо това те подстрекават и подвеждат повече хора да съдят Бог, като се присъединяват към тях в анализирането и внимателната проверка на правилността на Божиите слова. Външно те изглеждат като защитници на справедливостта, ангажирани с това, което изглежда правилно. Но дали това е правилното поведение, подобаващо на човек, който следва Бог? Това човешко чувство за справедливост ли е? (Не.) Тогава каква точно е същността на този тип хора зад тяхното поведение? (Те имат същността на антихристи, на дяволи.) Тези индивиди не само не се отнасят към Божиите слова като към истината, но по-срамното е, че могат да се маскират като духовни хора, като често използват

Божиите слова, за да наставляват другите, като по този начин разкрасяват себе си и печелят възхищение. Самите те не практикуват Божиите слова, нито се отнасят към тях като към истината, която да преживяват и да прилагат. И все пак те често строго и тържествено казват на другите: „Бог е казал след хранене да си оближеш купата до блясък. Това е добър навик и пести храна“. С всяка дума и с всяко изречение развяват знамето на думите „бог е казал“, „Това е божие слово“ или „Това е истината“, но самите те изобщо не го приемат и не го практикуват. Освен това те изричат различни осъждания и погрешни тълкувания на Божиите слова. Ето това правят антихристите.

След като току-що анализирахме проявленията на тези три типа хора, кой е най-сериозният от тях? (Последният.) Този тип хора не практикуват сами Божиите слова и са изпълнени с каква ли не съпротива и осъждания срещу Божиите слова. Освен това те използват Божиите слова, за да подвеждат другите и да постигат собствените си цели. Такива хора са антихристи. Независимо от аспекта на Божиите слова, дори ако тези слова са в съгласие с техните представи, те не смятат Божиите слова за истината. Това важи особено много за онези Божии слова, които напълно противоречат на човешките представи, на традиционната култура и философия — антихристите отдават още по-малко значение на тези слова. Защо биха проповядвали Божиите слова, ако не ги смятат за важни? Те искат да използват Божиите слова, за да постигнат целите си. Най-опасният от тези три типа хора е последният. А първият тип? (Те слушат Божиите слова и ги практикуват.) Мислите ли, че тези, които слушат Божиите слова и ги практикуват, са все безмозъчни? На пръв поглед не изглежда ли донякъде глупаво да се подчиняваш стриктно на всичко, което Бог казва и което кара хората да правят? (Не.) Тези, които практикуват Божиите слова, са най-умните. Вторият тип хора се съсредоточават върху действието. Те не практикуват истината, а действат само според собствената си воля и полагат някакъв труд. Те не обръщат внимание на значението или на изискванията и критериите на Божиите слова. Те не проумяват Божиите намерения или Неговия вътрешен глас, а просто се съсредоточават върху действието. Те си мислят: „Знам, че Ти ни мислиш доброто. Всичко, което казваш, е правилно. Трябва да се покоряваме на това, което казваш, и да го практикуваме. Ти просто се съсредоточи върху говоренето, а ние всички ще слушаме“. Но в действителност те не приемат сериозно това, което Бог казва, или подробните изисквания, които Бог има към хората. Те просто действат, без да мислят. Действията без мисъл понякога може да доведат до необуздани и безскрупулни действия, до причиняване на прекъсвания и смущения. Те могат да доведат до съпротива срещу Бог. Сериозната съпротива срещу Бог понякога причинява големи неприятности, а това от своя страна може да доведе до унищожение. Това е най-сериозната последица за онези, които не се стремят към истината, и някои хора могат да стигнат дотам. Третият тип хора, антихристите, са

непоколебими последователи на Сатана. Те никога не практикуват истината, каквото и да става. Дори ако това, което казваш, да е правилно, те няма да слушат, особено ако имат свои собствени представи. Те са заклетите врагове на Бог, заклетите врагове на истината. Външно именно тези хора изглеждат най-хитрите и най-съобразителните. Те разпознават и проучват внимателно всичко, като разсъждават и се стремят да проумеят всички неща. След толкова много внимателно проучване обаче накрая стигат дотам, че проучват внимателно и Самия Бог, като развиват представи и мнения за Него. Каквото и да прави Бог, ако то не отговаря на собствената им преценка, те го осъждат без изключение, отказват да го практикуват, като се страхуват, че може да им навреди. От друга страна, онези, които външно изглеждат глупави, сякаш им липсва интелигентност, правят точно това, което Бог казва. Те изглеждат изключително простодушни и честни, открито споделят дори това, което не бива да се споделя, докладват дори това, което не е нужно да се докладва, а понякога дори проявяват донякъде наивно поведение. Какво показва това? То показва, че сърцата на такива хора са отворени за Бог, че не са затворени или блокирани за Него. Като обсъждаме този прост пример, целта е да ви се помогне да разберете точно какво представлява антихристът и какво всъщност е неговото отношение към Божиите слова. Целта е да ви се помогне да разпознаете точно кой тип хора са антихристи и кой тип не практикуват истината, но не са антихристи. Целта е да имате такъв вид проницателност. Просто споменах небрежно този пример, за да ви бъде по-лесно да разберете по-добре темата, по която разговаряме днес. Не че всъщност искам от вас да си облизвате купите до блясък след хранене. Нито пък съм определил, че облизването на купите е равнозначно на хигиена или на това да не се разхищава храна. Не е нужно да правите това. Не трябва да разбирате погрешно.

Днес разговаряхме за още една точка относно това как антихристите презират Божиите слова: антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока. Когато става въпрос за стоки, това е свързано с продажби, търговия печалба и пари. Това, че антихристите се отнасят към Божиите слова като към стока, е нещо, което абсолютно никога не бива да се прави, то е напълно греховно. Защо? Когато току-що започнахме събирането, всеки сподели в общение разбирането си за Божиите слова и за истината със свои думи, като го обобщи с най-прости изрази. Като цяло Божиите слова са истината. За човечеството истината е от решаващо значение. Истината може да бъде животът на човека, тя може да спасява хората и да ги връща от мъртвите, както и да даде възможност на човек да стане сътворено същество, което отговаря на критериите. Стойността на истината за човечеството не може да бъде измерена с думи, с материални неща или с пари. Тя заслужава да бъде ценена и пазена като съкровище и си струва хората да я приемат като пътеводител, посока и цел за действията си, постъпките си, живота си и цялото си съществуване. Хората трябва да намират в истината пътя за практикуване, както

и пътя на това да се боят от Бог и да отбягват злото, наред с други неща. За хората истината е равносилна на самия живот. Никакъв материален предмет или богатство не може да се поставя наравно с истината. В този материален свят или в цялата вселена няма нищо, което да е достойно да се сравни с истината, нито има нещо, което може да се равнява на нея. От това става ясно, че за човечеството, което се нуждае от спасение, истината е най-ценното съкровище и тя е безценна. И все пак изумително е, че има индивиди, които се отнасят към такова безценно нещо като към стока за продажба и търговия с цел печалба. Могат ли такива индивиди да бъдат окачествени като дяволи, като сатани? Категорично! В духовния свят такива индивиди са дяволи и Сатана. Сред хората те са антихристи.

Току-що разговаряхме за някои от проявленията на това как антихристите се отнасят към Божиите слова като към стоки за продажба, за да придобият лични ползи. Разбира се, това се казва в определен смисъл и не съответства напълно на буквалния смисъл — не е съвсем очевидно, че те се отнасят към Божиите слова като към стоки за продажба. Всъщност обаче, ако се съди по тяхното поведение, подход и дори по същността им, те вече или с най-голяма сигурност са се отнесли към Божиите слова като към стоки, като към нещо материално за притежаване. Щом веднъж попаднат в тяхно притежание, те се отнасят към Божиите слова като към артикул в малкото си магазинче, като го продават в подходящия момент на всеки, който има нужда, и извличат печалба от това. Какви ползи придобиват антихристите от това? Те включват тяхната репутация, високото уважение и боготворенето от страна на другите, възхитените погледи, отправени към тях, и защитата, която другите предлагат, като например защита на техния статус и добро име. Дори когато бъдат освободени от длъжност и отстранени, хората ще се застъпват за тях и ще ги защитават. Това са ползите, които антихристите извличат от Божиите слова. Тези ползи са точно това, което антихристите искат и към което се стремят, те са точно това, което отдавна са кроили в сърцата си. Това е същността на антихристите. Техните действия и поведение се определят и контролират от тяхната природа и от тези проявления може да се види природата същност на антихристите.

2. Продават книги с Божиите слова за лична изгода

Сега ще разговаряме за втория аспект, който е действителното поведение и подходът на антихристите, които се отнасят към Божиите слова като към стоки. Този подход включва това, че този тип антихрист се отнася към различните видове книги с Божиите слова като към стоки. Когато се сдобие с тези книги с Божиите слова, той смята, че е придобил капитал, за да печели пари, понеже притежава необходимите за това активи. Тези книги, отпечатани с Божиите слова, се превръщат в негови активи, в стоките, които възнамерява да продава, и в обектите, които използва, за да извлича прекомерни печалби. Антихристите

задържат тези книги, не ги разпространяват според принципа, изискван от Божия дом, а по-скоро се стремят да извлекат неправомерна печалба въз основа на собствените си намерения. Какъв е принципът за разпространение на книги в Божия дом? Принципът е те да се разпространяват сред всички, които обичат да четат Божиите слова и които жадуват за истината, и това да става безплатно. Независимо колко хора ги получават или колко книги се разпространяват, това винаги е безплатно. Когато вярваш в Бог в християнството, Библията не е безплатна, тя трябва да се купи. Но сега тези Божии слова и тези книги се разпространяват безплатно от Божия дом, което е от ключово значение. Проблемът обаче възниква, когато антихристите се сдобият с тези книги и не ги разпространяват безплатно според принципа. При нормални обстоятелства онези, които имат макар и малко богобоязливо сърце, ще разпространяват тези книги безплатно според принципа, без да искат пари или да се стремят неправомерно да извличат прекомерни печалби. Само антихристите обаче, след като се сдобият с тези книги, си мислят, че им се е открила възможност за търговия. Така се проявяват тяхната амбиция и алчност: „Да раздаваш такива дебели, хубави книги безплатно — това не е ли загуба? Не е ли глупаво да не изкараш малко пари от тях? Нещо повече, тези книги не могат да се купят от другаде и повечето хора, които вярват в бог, биха искали да ги прочетат независимо от цената“. Щом схванат, че хората имат такава нагласа, в антихристите започват да се зараждат определени мисли: „Не мога да пропусна тази възможност да изкарам пари. Такива възможности се откриват рядко. Когато разпространявам книгите, трябва да разделям хората на категории, като вземам повече от богатите, умерено от средно заможните, по-малко от бедните или изобщо не им ги давам, като правя отстъпка на тези, които ми се подмазват, и вземам повече от тези, които не се разбират с мен“. В съответствие ли е това с правилата на Божия дом за разпространение на книги? (Не.) Това е въртене на търговия. В антихристите се зараждат такива видове идеи. Като оставим настрана дали разпространяват книгите според правилата и принципите на Божия дом, нека първо поговорим за това как се отнасят те към Божиите слова. Щом книгите с Божиите слова попаднат в ръцете им, те ценят ли ги? (Не.) Не се интересуват от жизнения път или от истината, за която се говори в Божиите слова. Не ги ценят и не проявяват дори ни най-малко любопитство към тях. Просто ги преглеждат повърхностно, като небрежно ги прелистват и хвърлят поглед на страниците: „Тук просто се говори за това как бог върши делото на правосъдието над хората, как е завоювал група хора и как им дава добра крайна цел. Що се отнася до бъдещето на човечеството, тези подробности липсват, така че тази книга не е толкова интересна. Въпреки че книгата не е много интересна, много хора са готови да я четат. Това е добре. Мога да спечеля от нея“. Когато книгите с Божиите слова попаднат в ръцете им, те се превръщат в стоки, което означава, че много хора, или поне част от тях, ще трябва

да похарчат пари, за да си купят тези книги. Под прикритието, че вярват в Бог, че вършат делото на Божия дом и че отговарят за разпространението на книгите с Божиите слова, антихристите се намесват и превръщат безплатното разпространение на тези книги от Божия дом в сделка, в купуване и продаване. При Бог изречените от Него слова се предоставят безвъзмездно на всеки, който се вслушва внимателно в тях. Те са безплатни и не изискват нищо в замяна. Това, което се изисква от хората, е само да приемат, да практикуват и да преживяват, да постигнат покорство пред Божиите слова и да се превърнат в хора, които се боят от Бог и отбягват злото. Тогава Бог е удовлетворен, Неговата цел е постигната и словата Му не са били изречени напразно. В това Той намира утеха. Това е желанието на Бог, а също и целта на Неговото шестхилядолетно дело на управлението, извършвано върху човека — най-прекрасното желание на Създателя по отношение на сътворените същества. Бог предоставя Своите слова, това, което Той притежава и представлява, както и Своите намерения безвъзмездно и непрекъснато на онези, които Го следват. Това е такъв чист, свят акт, такова великолепно дело. В него няма никаква сделка. За всеки човек, който слуша внимателно Божиите слова и жадува за тях, всяко изречение, което Бог изрича, е безценно. Хората получават от Бог истината и Неговите слова безплатно и дълбоко в сърцата си това, което искат да направят за Бог, е да Му се отплатят, да удовлетворят намеренията Му и да Му донесат утеха, така че Неговото велико дело да може скоро да бъде завършено. Това е негласното разбирателство, което трябва да съществува между Създателя и сътвореното човечество. Антихристите обаче превръщат този въпрос в сделка. Те се възползват от възможността, че Бог говори и работи, както и от нуждата на хората от приток на Божиите слова, за да търсят лична облага, като получават пари и ползи, които не бива да получават. Нима такова поведение не заслужава проклятие? В кое от Божиите изявления си видял или чул Бог да говори на човечеството в замяна на възнаграждение? Колко струва едно изречение, един откъс, една проповед, една книга или един случай на кастрене, или на съд и наказание, или на облагородяване, или на приток на живот? Казвал ли е Бог някога такива думи? (Не.) Бог никога не е казвал такива неща. Всяко изречение, всеки откъс и всеки текст, изречени от Бог, всеки случай на кастрене, наказване и съд, на изпитване и облагородяване, които хората получават от Бог, както и притокът и подхранването на Божиите слова и така нататък — кое от всички тези неща може да бъде измерено с пари? Кое от тях може да бъде получено от хората срещу пари или материални неща, или срещу заплащане на плътска цена? Нито едно от тях. Всичко, което Бог върши, всички истини, които Бог изразява, са безценни. Именно защото са безценни, защото никой човек не може да използва пари или какъвто и да е материален предмет, за да ги размени за това, което Бог притежава и представлява, Бог казва, че предоставя Своите слова на хората безплатно. И все пак антихристите не могат да видят безценното и скъпоценното естество на истините и на това, което Бог притежава и

представлява, което Той изразява. Вместо това те се стремят неправомерно да извличат прекомерни печалби от тях, което е изключително срамно!

Някои антихристи, за да измъчват хората, за да утвърдят собствената си репутация и престиж и за да накарат другите да почувстват ужас от тях и от властта им, задържат Божиите слова и не ги разпространяват сред братята и сестрите под тях. Така в някои църкви, където такива зли хора и антихристи държат властта, братята и сестрите се оказват без Божии слова за четене или без Божии проповеди за слушане. Нима такива хора не са достойни за проклятие? Как са се отнесли те към Божиите слова? Като към своя частна собственост. Божиите слова са дадени от Бог на онези, които искрено вярват в Бог и Го следват. Те не се предоставят на никой отделен човек и със сигурност не са частна собственост на нито един отделен човек. Божиите слова са изречени към цялото човечество и никой не може да задържа Божието говорене по каквато и да е причина или с каквото и да е извинение. И все пак антихристите играят точно такава роля, като нарушават нормата, за да правят това. Някои антихристи, след като получат най-новите записи на проповеди, ги изслушват първи и ако открият, че има някаква нова светлина и съдържание, за което не са знаели, решават да не разпространяват тази серия проповеди на хората под тяхното ръководство. Без никой друг да знае, те задържат записите на проповедите. Каква е целта на задържането? Целта е да се перчат по време на събиранията, което се равнява на занимаване със сделки. Чрез този акт на перчене, когато по-нисшестоящите чуят съдържание, което никога преди това не са чували, и когато всичко е ново, те започват да гледат на антихристите с голямо уважение и по този начин целта на антихристите е постигната. Не може да се отрече, че в църквите навсякъде определено има хора, които не разпространяват своевременно или изцяло проповедите и общението или записите. Такива личности със сигурност съществуват. Освен това някои антихристи разпространяват книги с Божиите слова въз основа на отношението на хората към тях, като ги дават на тези, които се сближават с тях или им се подмазват. Макар че книгите са безплатни, не всеки може да ги получи лесно. Принципът за безплатно и своевременно разпространение се компрометира в ръцете на антихристите и зависи от различни условия. Те може неохотно да дават книгите на тези, които са с тях или които ги слушат, но не е задължително това да става своевременно. Що се отнася до онези, които не са съгласни с възгледите им или които дори им се противопоставят, антихристите може да им дадат книгите избирателно или дори изобщо да не им ги дадат. Антихристите не само се стремят неправомерно да извличат прекомерни печалби от разпространението на книгите с Божиите слова, но и да използват това като средство да привличат хора и да ги печелят на своя страна, както и да потискат и да измъчват другите — способни са на всякакви злосторничества. Те могат дори да заплашват хората, като казват, че ако някой говори лошо за тях, ако

не ги избере или гласува против тях, те може да задържат Божиите слова като средство за измъчване на този човек. Затова някои хора, от страх, че няма да могат своевременно да получат книгите с Божиите слова или записите на проповедите, изпитват ужас от тези антихристи. Дори ако антихристите вършат зло и самите тези хора страдат от несправедливо отношение, те не смеят да ги докладват, като се страхувт да не бъдат потискани и измъчвани от антихристите, да не загубят връзка с Горното и да не пропуснат поенето и притока от Горното. Има ли такива хора? Категорично да, на сто процента. Антихристите се занимават с всякакви лоши дела. Те не само се борят за власт и печалба, сформират клики и създават свои собствени независими царства, но и не правят изключение, когато става въпрос за разпространението на Божиите слова. Те използват всичко, което може да им даде възможност неправомерно да получат облаги и да придобият статус и власт. Те не щадят нищо, включително Божиите слова. Тези неща случвали ли са се във вашата църква, около вас? Някои антихристи заплашват подчинените си, като казват: „Ако не ме избереш, ако ме докладваш на горното, ако не ме харесваш, ако доносничиш и аз разбера, тогава няма повече да получиш записи на проповеди. Ще ти спра притока, ще те оставя без храна, ще те уморя от жажда, ще те уморя от глад!“. Нима нравът на антихристите не е жесток? Изключително жесток е! Те са способни да вършат всякакви лоши неща.

Ако срещнете такива антихристи, как бихте се справили с тях? Смеете ли да ги докладвате на Горното? Смеете ли да се обедините и да ги отхвърлите? (Да.) Сега казваш „да“, но когато действително се изправиш пред тях, може да не посмееш. Ще се свиеш и ще си помислиш: „Аз съм с малък духовен ръст, млад съм, слаб съм и съм сам. Ако антихристите наистина се обединят, за да ме тормозят, няма ли да съм свършен? Къде е Бог? Кой ще изслуша оплакванията ми? Кой ще поправи неправдата спрямо мен и ще отмъсти за мен? Кой ще се застъпи за мен?“. Защо вярата ти е толкова малка? Ставаш плах, когато се изправиш пред антихрист, но какво ще стане, ако те заплаши самият Сатана — тогава ще спреш ли да вярваш в Бог? Какво би направил, ако някой антихрист не ти разпространява Божиите слова? Ами ако те накара да плащаш пари за книгите с Божиите слова? Ами ако всеки път, когато антихристът ти разпространява книгите с Божиите слова, те затруднява и ти говори грубо? Лесно ли е да се справиш с тази ситуация? Нека ти кажа една хитра стратегия: винаги, когато наближи времето за разпространение на книгите, трябва да застанеш на страната на антихриста, енергично да му говориш мили думи, енергично да го хвалиш и да му правиш комплименти, за да спечелиш доверието му. След като той ти разпространи книгите с Божиите слова и записите на проповеди, тогава намери възможност да го докладваш на Горното. Ако няма начин да го докладваш на Горното, потърси шанс да се обединиш с проницателни братя и сестри, за да ограничиш и обезвредиш антихриста. Това е истинско отстраняване на вредата за църквата и е съобразено в най-голяма степен

с Божиите намерения. Някои може да попитат: Ами ако антихристът разкрие този план? Ако не си уверен този път, тогава изчакай следващата възможност. Когато имаш смелостта и условията са подходящи, тогава предприемай действия. Накратко казано, ако се страхуваш, че антихристът ще ти спре храната, тогава не вдигай много шум в началото. Не се разобличавай и не позволявай на антихриста да те прозре. Когато придобиеш достатъчно духовен ръст, когато имаш подходящите хора, правилните хора и повече хора, които могат да застанат с теб в опозиция на антихриста, които могат да разпознаят и да отхвърлят антихриста, тогава можеш да скъсаш с него. Как ви звучи тази стратегия? (Добре.) Някои може да кажат: „Това не означава ли, че мамиш другите? Бог не иска ли от нас да бъдем честни хора? Това не изглежда честно“. Това мамене на другите ли е? (Не.) Това е все едно си играеш с дявол. Всеки метод е приемлив, когато се справяш с антихрист, който е дявол.

Страхувате ли се от антихристи? Да предположим, че около теб наистина има антихрист, в твоята собствена църква. Забелязал си го. Той има власт и статус и много хора го подкрепят. Той има клика, няколко непоколебими последователи. Би ли се страхувал от него? Някои казват, че биха се страхували. Правилно ли е да се страхуваш? В този страх има поне един добър и правилен аспект. Защо казвам това? Ако се страхуваш от него, това най-малкото показва, че в сърцето си вярваш, че той е зъл, че може да те измъчва и да ти навреди, че не е добър човек или някой, който се стреми към истината — най-малкото имаш това разбиране и тази проницателност за него в сърцето си. Макар че може да не си способен да го окачествиш като антихрист или да разпознаеш, че е антихрист, поне знаеш, че не е добър човек, че не е някой, който се стреми към истината, че не е порядъчен или добър човек, нито е честен човек, затова се страхуваш от него. От какви хора обикновено се страхуват нормалните, обикновените или простодушните хора освен от демони? (От зли хора.) Всеки се страхува от зли хора. Поне в сърцето си знаеш, че този човек е зъл. На тази основа наблюдавай отношението му към Божиите слова и истините принципи. Виж дали практикува истината, разпознай различните му видове поведение и разбери и разпознай същността му чрез поведението му. В крайна сметка, ако можеш да определиш, че той е антихрист, тогава твоят страх ще включва още един компонент — проницателност спрямо него. Въпреки че може да се страхуваш от него в сърцето си, ти няма да си на негова страна и ще го отхвърлиш в сърцето си — това добро или лошо нещо е? (Добро.) Ако поиска да се присъединиш към него във вършенето на зло, ще се съгласиш ли? Ще имаш ли проницателност за това в сърцето си? Ако поиска да се присъединиш към него, за да отправяш обиди към Бог или да Го съдиш, ще се съгласиш ли? Ако поиска да си сътрудничиш с него в измъчването на другите и в неразпространяването на книги с Божиите слова на определени хора, ще се съгласиш ли? Макар че може да не си 100% сигурен, че няма да се съгласиш да направиш тези неща, поне ще имаш проницателност за действията му в сърцето

си. Може да направиш някои неща с него неохотно и по принуда, но това ще бъде само защото си бил принуден да го направиш и няма да е доброволно. Поне няма да си главният извършител, най-много да си съучастник в престъпленията му. Макар че може да не го разобличиш или провокираш лично, няма да действаш и като негов последовател или съучастник. Това до известна степен е отхвърляне на антихриста. Повечето хора, поради страха си от зли хора и антихристи, са способни единствено да правят компромиси, за да се защитят, така че това, че успяваш да направиш нещо подобно като временна, палиативна мярка, вече съвсем не е малко. Но смята ли се, че с достигането на това ниво ти оставаш непоколебим в свидетелството си? Смята ли се то за отстояване на истините принципи? Смята ли се за побеждаване на Сатана? В Божиите очи не се смята. И така, как можете да стигнете дотам, че да останете непоколебими в свидетелството си? На всички вас ви липсва път и просто правите компромиси, за да се защитите: „Те вършат зло, но аз не смея да се присъединя към тях във вършенето на зло. Страхувам се да не бъда наказан. Те са зли хора, вършат лоши неща, за да измъчват хората. Но все пак всичко е наред, щом аз самият не съм измъчвал никого. Това зло няма да бъде приписано на мен“. Ако това е най-многото, което можете да направите, и то не е малко. Вие просто сте човекоугодници, търсите златната среда и не сте способни да свидетелствате. Какво трябва да се прави тогава, за да се свидетелства? Доктринално погледнато, трябва да отхвърляте злите хора, да отхвърляте и да разобличавате антихристите и да не им позволявате да безчинстват, като вършат лоши неща в Божия дом и причиняват загуби на Божия дом. Но знаете ли конкретно как да направите това? (Трябва да докладваме и да кажем на Горното за него.) Това ли е обхватът на отговорностите и задълженията, които можете да изпълните? Това ли е цялото свидетелство, в което можете да останете непоколебими, целият духовен ръст, който имате? Освен да докладвате за антихрист, какво друго можете да направите? (Можем първо да съберем фактите за системното поведение и злодеянията на антихриста, а след това да разговаряме с братята и сестрите за разпознаването на антихриста въз основа на тези факти. След като братята и сестрите развият проницателност спрямо антихриста, всички те може да предприемат действия, за да го разобличат, а след това можем да го отлъчим от църквата.) Стъпките и процедурите са правилни, но какво да кажем за някои специални случаи? Ти говориш от позицията на водач, но какво ще стане, ако обикновен вярващ срещне антихрист? Не е ли това като яйце, което се удря в камък? Какво бихте направили в такива ситуации? Нека ви разкажа една история, свързана с регистрирането и отчитането на приходи и разходи. Имаше един човек, който отговаряше за воденето на сметките — една за външни цели и една за вътрешни цели. Един ден във вътрешната сметка имало несъответствие от двеста долара. По-късно надзорникът дошъл да провери сметките и видял несъответствието.

Той казал: „Унищожи вътрешната сметка. Запази само външната, така че да няма доказателства“. Един от присъстващите не се съгласил и казал: „Това е приношение. Без значение колко пари са, това са Божии пари. Не можеш да направиш това“. Надзорникът не казал нищо, а друг човек изкоментирал: „Какво са двеста долара? Когато антихристите присвояват, става въпрос за десетки хиляди наведнъж“. И така тези хора разрешили въпроса по този начин. Впоследствие обаче един човек счел, че този подход е грешен, и го докладвал нагоре на групата за вземане на решения. Групата казала, че двеста долара не са значителна сума и че са твърде заети, за да се занимават с това. Когато за това било докладвано на църковните водачи, те също не се заели с него и всички го пренебрегнали. Човекът, който докладвал за проблема, се почувствал разстроен и казал: „Как може всички тези хора да са такива? Как може да бъдат толкова безотговорни към Божиите приношения? Те дори се осмеляват да се занимават с измама толкова нагло!“. Той бил разстроен от това. Един ден, когато посетих тези хора, този човек Ми докладва за проблема, като каза, че човекът, който водел счетоводството, бил небрежен, объркал е воденето на сметката и в крайна сметка е възникнало несъответствие. Въпреки че този проблем не беше твърде голям, отношението на всеки замесен човек беше различно. Тези така наречени надзорници и водачи не са се заели с проблема. Не само че не са отстранили човека, който водел счетоводството, но и намерили извинение, за да го защитят. Човекът, който докладвал за проблема, продължил да го докладва, но бил изключен от много хора. Кажете Ми, какъв манталитет е имал този човек, когато е докладвал за проблема? Ако имаше същото отношение като другия човек — този, който казал: „Това са само двеста долара, защо вдигаш толкова шум за това? Когато антихристите присвояват, става въпрос за десетки хиляди наведнъж“ — щеше ли все пак да го докладва? Нямаше. Ако беше казал: „Това не са мои пари. Който иска да ги присвои, да го направи — той ще носи отговорност за това. Както и да е, аз не съм присвоил нищо, така че не е нужно да нося тази отговорност“, или „Вече го докладвах на групата за вземане на решения и на църковните водачи и всички те ме пренебрегнаха, така че съм изпълнил своята част и повече няма да се занимавам с това“ — ако той имаше такова отношение, щеше ли все пак да може да продължи да го докладва толкова неотклонно? Определено не. Повечето хора най-много биха спрели, след като го докладват на групата за вземане на решения. Но точно когато този човек докладвал на групата за вземане на решения, той чул Моето общение за историите на Ной и Авраам. След като ги изслушал, той бил трогнат и си помислил: „След като чул Божиите слова, Ной ги е спазвал толкова много години, без да се отметне. А пък аз се сблъсквам с тази малка трудност и не мога да упорствам — човек не бива да прави така!“. Така той продължил да докладва, докато накрая стигнал до Горното и Горното се заело с въпроса. Мислите ли, че сред вас има много такива хора? Ако се сблъскате с такава

ситуация, колко от вас биха упорствали като този човек? И вие ли бихте смятали, че двеста долара не са много, че не е кой знае какво, и поради това бихте ли си помислили, че няма нужда да се придържате толкова твърдо към принципите или да бъдете толкова сериозни, че можете да изчакате, докато има голямо несъответствие, за да докладвате? Бихте ли си помислили: „Във всеки случай аз съм изпълнил отговорността си. Дали ще се заеме някой с това, или не, зависи от водачите. Аз съм просто един обикновен вярващ, имам само толкова сила, мога да направя само толкова. Докладвал съм, изпълнил съм задължението си, останалото не е моя грижа.“? Нима не бихте си помислили това? И ако някой те потисне, няма да посмееш да го докладваш, нали? Този човек се сблъска с потисничество по време на процеса на докладване на проблема, като някои хора го сочеха с пръст и го заклеймяваха, и винаги гледаха да го измъчват. Колко злобни трябва да са тези хора! Помня тези няколко души — защо ги помня? Те ядяха храната на Божия дом и се наслаждаваха на всички истини, предоставени от Бог, и все пак имаха такова отношение към Божиите приношения. Може ли те да се считат за хора от Божия дом? Те не са достойни! От тях не се изискваше да останат непоколебими в свидетелството си, тъй като нямаха такъв характер. Но след като не можаха да направят дори това, което трябваше да направят, заслужаваха ли все пак да останат в Божия дом? Трябва ли да се помнят такива хора? Харесвате ли такива хора? (Не.) Тогава какви хора харесвате? (Тези, които се придържат към принципите, тези, които упорстват в защитата на интересите на Божия дом докрай.) Отвращавам се от онези некадърници, които се разтреперват при вида на страховитите, но демонстрират сила пред простодушните хора. Отвращавам се и от онези, които хапят ръката, която ги храни, от онези, които нямат интерес към истината, и особено от онези, които са слушали проповеди в продължение на много години, но изобщо не са разбрали истината или не са се променили ни най-малко, и все още се съпротивляват на Бог и се пазят от Него дълбоко в сърцата си. Ако няма случаи, в които такива хора да вършат явно зло, те може да не бъдат окачествени като антихристи, но аз се отвращавам от тях. Колко се отвращавам? Точно толкова, колкото и от антихристите. Защо? Антихристите се отнасят към Божието слово като към стока, която да продават, търгуват и разменят, като печелят от нея. Макар че този тип хора може да не печелят от Божиите слова, от отношението, с което се отнасят към Божиите слова, можем да заключим, че те са точно като антихристите, че не следват Божия път, нито дори притежават простото и най-основно отношение, което трябва да имат към Божиите приношения, и че хапят ръката, която ги храни. Що за същества са те? Те са юди, които продават Господ и приятелите си. След като чухте тази история, какви са мислите ви? Можете ли да се придържате към принципите и да отстоявате позицията си в такива ситуации? Ако си некадърник, ако винаги се свиваш, ако винаги се страхуваш от силата на антихристите, ако се страхуваш да

не бъдеш измъчван от тях, ако се страхуваш силата им да не ти навреди, ако винаги се страхуваш в сърцето си и ако ти липсва мъдрост да отговориш на това, ако винаги правиш компромиси с антихристите, ако не смееш да ги докладваш или разобличиш, или да намериш други, които да се обединят с теб, за да ги отхвърлите, тогава ти не си някой, който може да остане непоколебим в свидетелството си за Бог — ти си некадърник, същество, което хапе ръката, която го храни. Когато антихристите се отнасят към Божиите слова като към стоки, като ги използват неправомерно, за да извличат прекомерни печалби за себе си, за да те заплашват и да ти спрат храната, ако все още не можеш да ги отхвърлиш в такива ситуации, ти победител ли си? Заслужаваш ли да бъдеш последовател на Христос? Ако ти липсва дори способността да получиш словата и духовната храна, които Бог ти дава безплатно, и дори не можеш да ядеш, да пиеш или да се наслаждаваш на тези неща, колко жалък те прави това?

Фактите, за които току-що разговарях, са някои от проявленията на това как антихристите се отнасят към Божиите слова като към стоки. Антихристите не ядат и не пият Божиите слова и не приемат истината, те просто ги преглеждат повърхностно, за да се украсяват с тях. Те се отнасят към Божиите слова като към свои притежания и частна собственост, за да могат да извършват сделки, за да получат парите и ползите, които желаят, и за да могат да контролират свободата на Божиите избраници да четат, ядат и пият Божиите слова. Такива антихристи са зли хора, дяволи, неверници. Те са от рода на невярващите! Всеки такъв, който се появи в Божия дом, трябва да бъде отлъчен, отлъчен завинаги! Смеете ли да отхвърлите такива хора, когато ги срещнете? Смеете ли да се обедините и да ги разобличите? Те трябва да бъдат разобличени, те трябва да бъдат отхвърлени. В Божия дом властва истината. Ако не притежаваш такъв духовен ръст, това доказва, че Божиите слова и истината не са станали живот вътре в теб. Ако си плах, ако се страхуваш от сатани, ако се страхуваш от зли хора, като предпочиташ да правиш компромиси, за да се запазиш, вместо да се бориш с антихристите, дори ако това означава да не ядеш и да не пиеш Божиите слова или да не ги придобиеш, тогава заслужаваш да умреш от глад и никой няма да те съжали, ако го направиш. Ако се сблъскате с такива ситуации, как трябва да избирате и да практикувате? Трябва да ги разобличите незабавно. Божиите слова не са стоки. Те се предоставят на всички Божии избраници. Те не са частна собственост на нито един отделен човек. Никой няма право да задържа или да притежава Божиите слова за себе си. Божиите слова трябва да се разпространяват безплатно и безвъзмездно на всички избраници, които следват Бог. Всеки, който ги задържа, който се стреми неправомерно да извлича прекомерни печалби от тях или има лични планове по отношение на Божиите слова, е достоен за проклятие. Това са хора, срещу които Божиите избраници трябва да се надигнат да разобличат и отхвърлят, и те трябва да бъдат премахнати и изкоренени.

Двете точки, за които разговарях днес, достатъчно добре ли показват, че антихристите презират Божиите слова? (Да.) Антихристите никога не се отнасят към Божиите слова като към истината, нито ги ценят, нито милеят за тях, нито се отнасят към тях като към словата на Създателя. Вместо това те на всяка крачка показват своите скрити, достойни за презрение и отвратителни намерения. Те искат да използват Божиите слова само за да постигнат своите скрити цели, и независимо дали става въпрос за материални или нематериални неща, те искат да използват Божиите слова, за да извлекат неправомерно печалба за себе си, да спечелят пари и материални неща или да постигнат целта си да накарат хората да им угодничат, да ги гледат с възхищение, да ги боготворят и да ги следват. Тези неща са отвратителни за Бог и трябва да бъдат отхвърлени от хората. Всеки, който забележи такива личности или такива неща да се случват, трябва да се надигне, за да ги разобличи и отхвърли, като попречи на такива личности да се утвърдят сред Божиите избраници. Някои казват, че ако се сблъскат с тези неща, биха ги докладвали на Горното, но това е твърде пасивно и бавно. Ако само докладваш тези неща на Горното, тогава ти си толкова жалък! Ял си и си пил толкова много от Божиите слова и си чул толкова много проповеди, а знаеш само да докладваш — това означава, че твоят духовен ръст е твърде малък! Със сигурност имаш и други методи да се справиш с антихристите? Докладването на Горното е последното средство, стъпка, която се предприема само когато е абсолютно необходимо. Ако си в малцинство, по-слаб и ти липсва проницателност, ако не си сигурен дали някой е антихрист, може да не посмееш да разобличиш различните му проявления и действия. Но ако си сигурен, че той е антихрист, и въпреки това не смееш да се изправиш, за да се бориш с него, да го отхвърлиш и победиш, не си ли съвсем жалък? Не използваш и малкото истина, която разбираш. Сигурен ли си, че това, което разбираш и чуваш, е истината? Ако е така, защо не смееш да се изправиш категорично и праведно и да се бориш срещу антихристите? Не е като антихристите да са управляващите власти — защо се страхуваш от тях? Освен ако има ситуация, в която те биха могли да те предадат на властите, ако ги разобличиш прибързано — при тези обстоятелства трябва да бъдеш внимателен, да не ги провокираш и да използваш мъдри методи, за да критикуваш и да дискредитираш тайно антихристите, като постепенно ги отстраняваш. Не е ли по-впечатляващо да ги отстраняваш тихомълком? (Да.) Добре, това е всичко за днешното общение. Довиждане!

12 септември 2020 г.

ЕДИНАДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ НЕ ПРИЕМАТ ДА ГИ КАСТРЯТ, НИТО ИМАТ НАГЛАСА ЗА ПОКАЯНИЕ, КОГАТО СГРЕШАТ, А ВМЕСТО ТОВА РАЗПРОСТРАНЯВАТ ПРЕДСТАВИ И ОТКРИТО СЪДЯТ БОГ

Днес ще разговаряме по единадесета точка от различните проявления на антихристите: те не приемат да ги кастрят, нито имат нагласа за покаяние, когато сгрешат, а вместо това разпространяват представи и открито съдят Бог. Конкретното съдържание на тази точка е за това как антихристите се отнасят към кастренето, а именно какво е отношението им, когато се сблъскат с него, и какво продължават да правят и какви проявления имат, докато таят това отношение. Разговаряли ли сме вече за това как антихристите се отнасят към кастренето? (Да, това беше разгледано по време на общението за това как антихристите се отнасят към своите перспективи и съдба.) И така, какво е отношението на антихриста към това да го кастрят? Не разговаряхме ли тогава за известните твърдения, които антихристите изричат, когато ги кастрят? (Да.) Те имат две известни твърдения за този вид ситуация. Едното е: „Бог е праведен и аз вярвам в бог, а не в някой човек!“, а другото е: „Още си зелен да ме кастриш. Ако не вярвах в бог, пет пари не бих давал за никого!“. Също така те мразят всеки, който ги кастри, и в допълнение, веднага щом бъдат кастрени, подозират, че ще бъдат отстранени. Накрая разговаряхме и за това как те не само отказват да приемат да бъдат кастрени, но и разпространяват представи навсякъде. Не говорихме ли за това? (Да, така е.)

I. Причините, поради които антихристите биват кастрени

Току-що направих бърз преглед на предишното ни общение за това как антихристите се отнасят към кастренето, когато то засяга личните им интереси. Днес ще разговаряме и ще разнищим това от друг ъгъл, ще погледнем какъв конкретен нрав разкриват антихристите, когато биват кастрени и какво е отношението им, както и какви са конкретните им възгледи, и ще разнищим техния нрав въз основа на тези възгледи. Тъй като това засяга темата за кастренето, първо нека разговаряме за причините, поради които антихристите биват кастрени. Кастренето не е нещо, което се прави неоснователно, така че в какъв контекст и при какви обстоятелства ще се случи това на един антихрист? Дали ще е само защото този човек е антихрист? Някои хора казват: „Всеки, който има статус, всеки, който е в светлината на прожекторите, накрая ще бъде кастрен“. Това вярно ли е? (Не.) Тогава какво правят антихристите, което води до това да бъдат кастрени? Ще бъдат ли кастрени сурово, ако допуснат обикновена грешка? Не трябва ли да се разговаря за това? (Да.) Защо антихристите биват кастрени? Теоретично погледнато,

антихристите имат надменен нрав, те не се покоряват на истината, не обичат Божиите слова или положителните неща, изпитват неприязън към истината, мразят истината и са врагове на Бог, затова трябва да бъдат кастрени или дори безмилостно разобличавани. Това твърдение правилно ли е? Въз основа на техните проявления и разкривания те може да бъдат окачествени като антихристи, затова заслужават да бъдат кастрени и дори безмилостно разобличавани. Независимо как биват кастрени, те не са достойни за съжаление, трябва да бъдат отхвърлени и всеки е напълно оправдан при кастренето им. Така ли стоят нещата? (Не е така.) Сигурни ли сте? Защо антихристите биват кастрени? Току-що споменах няколко причини за това. Някои измежду вас може да смятат, че тези причини не са правилни, но не сте сигурни в това. Това е така, защото вие разбирате само доктрини и не можете да прозрете същността на това. Фактът, че не сте го осъзнали, показва, че не сте прозрели въпроса защо антихристите биват кастрени. Повечето хора разбират само доктрини относно този въпрос и в сърцата си знаят, че антихристът трябва да бъде кастрен и безмилостно разобличаван, но им липсва проницателност по отношение на действителното поведение на антихриста. Това показва, че те не могат да прозрат същността на този проблем или същността на антихристите. Онези, които не притежават истината реалност, разбират само доктрини, те прилагат правилата сляпо, така че ако наистина имаше антихрист, който върши нещо, те нямаше да бъдат способни да го прозрат.

Защо може да бъде кастрен един антихрист? Причината е много проста — поради различните им проявления и поради различните практики и поведения, които се разкриват от същността им. А какви са тези практики, поведения и проявления? Първо, антихристите установяват свои собствени независими царства. Поради своята антихристка същност те се съревновават с Бог за Неговите избраници и се съревновават за територия и за сърцата на хората — всичко това е установяване на техни собствени независими царства. Когато някой установява свое собствено независимо царство, изпълнява ли той дълга си? (Не.) Той се занимава със свои лични дела, управлява собствената си сфера на влияние и своята власт, като се опитва да придобие изключителен контрол над собствената си територия, да сформира своя собствена фракция, да подвежда Божиите избраници, така че те да отхвърлят Бог и вместо това да го последват. Това не е изпълнение на дълга, това е съперничество с Бог. Когато един антихрист показва тези проявления, когато върши тези неща, трябва ли да бъде кастрен? (Да.) Това ли е една от причините за кастренето на антихриста? Това ли е едно от конкретните му проявления? (Така е.) Тогава защо не можахте да кажете това тъкмо сега? Тези думи не са ли както на устните ви, така и в умовете ви? (Да.) В противоречие ли е това проявление с теоретичните причини, които току-що споменах? Каква е разликата между тях? (Тези причини бяха доста общи, докато проявлението, което Бог току-що спомена, е подробно — то е практическо

проявление на антихриста.) Тези причини, споменати по-рано, бяха общи, те бяха просто някакви доктрини. Те изобщо не бяха конкретните причини, поради които антихристите биват кастрени. Това проявление е една от истинските причини. Първото проявление е, че те се опитват да установят свои собствени независими царства. Второто проявление е тяхната скрита манипулация. Това е от същото естество като опитите за установяване на собствено независимо царство, но конкретните практики са различни. И така, какво се разбира под скрита манипулация? Това положителен термин ли е или негативен? Има ли хвалебствени или унизителни конотации? (Унизителни конотации.) Какво обикновено се разбира под скрита манипулация? Какви проявления включва тя? (Антихристите вършат нещата задкулисно, за да затвърдят статуса си. Например по време на църковни избори те тайно събират гласове.) Това е едно от нещата, които тя включва. Накратко казано, този вид проявление означава да се вършат определени неща тайно, без да се обсъждат с другите, без прозрачност, да се манипулират ситуации зад гърба на всички, особено като не се допуска Горното или висшестоящите водачи да знаят за това. Антихристите вършат някои неща тайно, като знаят много добре, че тези неща са в разрез с принципите и не са съгласно истината, че тези неща вредят на Божия дом и че Бог ненавижда тези неща. Те все още настояват да вършат тези неща, като използват номерата на Сатана и човешките тактики, за да манипулират ситуацията, и след това действат тайно. Какви са целите им зад вършенето на нещата тайно? Едната цел е да завземат властта, а другата е да придобият каквито изгоди искат. За тези цели те вършат неща, които са в нарушение на истините принципи, на църковните правила, на Божиите намерения и още повече на собствената им съвест. В действията им няма прозрачност — те крият нещата от всички или казват само на малък брой съучастници в своята сфера на влияние, за да могат да постигнат целта си да контролират ситуацията, да хвърлят прах в очите на висшестоящите водачи и на Божиите избраници. Скритата манипулация означава, че те вземат определени решения и организират някои неща, докато повечето хора са в пълно неведение, и след като тези неща се случат, повечето хора не знаят източника им, кой ги е започнал или какво наистина се е случило. Защо повечето хора са в неведение? Това е нечестивостта, жестокостта на антихриста. Те умишлено заблуждват братята и сестрите, висшестоящите водачи и Горното в действията си. Независимо колко се опитваш да вникнеш в тези неща или кого питаш, никой не знае причината за тях, и особено за много неща, които са се случили отдавна, повечето хора все още нямат представа какво е ставало. Това е скрита манипулация. Това е обичайна тактика, използвана от антихристите — когато искат да направят нещо, те тайно плетат интриги и го планират, без да го обсъждат с никого друг. Те плетат интриги в главите си, ако нямат на кого да се доверят. Ако имат някакви съучастници, тогава ще плетат интриги и ще планират с тях тайно и всеки в тяхната сфера на влияние

може да стане обект на тяхната манипулация, на техните кроежи. Каква е основната характеристика на този вид практика? Това е липсата на прозрачност, като повечето хора не се ползват с правото да знаят какво става и биват разигравани, манипулирани и подвеждани от антихристите, докато са в състояние на объркване. Защо антихристите прибягват до скрита манипулация и не действат открито или прозрачно, или не позволяват на всички правото да знаят какво става? Това е, защото те знаят отлично и ясно, че това, което правят, не е съгласно принципите или правилата на Божия дом и че безразсъдно вършат прегрешения. Те знаят, че ако повечето хора бяха наясно какво правят, някои от тях биха се надигнали и биха им се противопоставили, а ако висшето ръководство знаеше, те биха били кастрени и освободени, и тогава статусът им би бил застрашен. Ето защо те усвояват метода на скритата манипулация в някои от нещата, които правят, и не позволяват на другите хора да знаят за тях. Последствията от тяхната скрита манипулация полезни ли са за делото на църквата и за Божиите избраници? Назидателни ли са те за всички? Разбира се, че не. Повечето хора са подведени и заблудени, и изобщо не извличат полза от тях. Този метод на скрита манипулация, който антихристите използват, съгласно истините принципи ли е? Това действане според Божиите изисквания ли е? (Не.) И така, когато тези проявления на антихристите, занимаващи се със скрита манипулация, бъдат разкрити, трябва ли антихристите да бъдат кастрени? Трябва ли да бъдат разобличени и отхвърлени? (Да.) Занимаването със скрита манипулация е едно конкретно проявление на антихристите.

Какви други проявления са често срещани, когато антихристите работят? (Антихристите потискат и измъчват хората заради собствения си статус.) Най-обичайното нещо за антихристите е да измъчват другите хора и това е едно от конкретните им проявления. За да поддържат статуса си, антихристите винаги изискват всички да им се подчиняват и да ги слушат. Ако установят, че някой не ги слуша или е антипатичен и им се съпротивлява, те ще приемат тактиката на потискане и измъчване на този човек, за да го подчинят. Антихристите често потискат онези, чиито мнения са различни от техните. Те често потискат хората, които се стремят към истината и предано изпълняват дълга си. Те често потискат хората с относително благоприличие и порядъчност, които не ги ласкаят или не раболепничат пред тях. Те потискат онези, които не се разбират с тях или не им отстъпват. Антихристите не се отнасят към другите въз основа на истините принципи. Те не могат да се отнасят справедливо към хората. Когато не харесват някого, когато някой изглежда не им е отстъпил в сърцето си, те намират възможности и оправдания и дори измислят различни поводи, за да атакуват и измъчват този човек, като стигат дотам, че да вдигнат знамето на вършенето на църковното дело, за да го потиснат. Те не отстъпват, докато хората не станат податливи и не посмеят да им кажат „не“. Те не отстъпват, докато хората не

признаят статуса и властта им, не ги поздравят с усмивка, не изразят одобрение и съгласие с тях и не посмеят да си помислят нищо за тях. Във всяка ситуация, във всяка група думата „справедливост“ не съществува в отношението на антихриста към другите, а думата „любящ“ не съществува в отношението му към братята и сестрите, които истински вярват в Бог. Те смятат всеки, който представлява заплаха за статуса им, за трън в очите и бодил в плътта си и ще намерят възможности и поводи да го измъчват. Ако този човек не им отстъпи, те го измъчват и не спират, докато не бъде подчинен. Това, което антихристите правят, изобщо не е съгласно истините принципи и е във вражда с истината, така че трябва ли те да бъдат кастрени? Не само това — нищо по-малко от разобличаването, разпознаването и окачествяването им няма да е достатъчно. Един антихрист се отнася към всеки според собствените си предпочитания, собствените си намерения и цели. Под неговата власт всеки, който има чувство за справедливост, всеки, който може да говори справедливо, всеки, който се осмелява да се бори с несправедливостта, всеки, който се придържа към истините принципи, всеки, който е истински талантлив и знаещ, всеки, който може да свидетелства за Бог — всички такива хора ще се сблъскат със завистта на антихриста и ще бъдат потиснати, изключени и дори стъпкани под краката на антихриста до такава степен, че да не могат да се изправят отново. Такава е омразата, с която антихристът се отнася към добрите хора и към онези, които се стремят към истината. Може да се каже, че в общи линии по-голямата част от онези, на които антихристът завижда и които потиска, са положителни личности и добри хора. Повечето от тях са хора, които Бог ще спаси, които Бог може да използва, които Бог ще усъвършенства. Като прилагат такива тактики на потискане и изключване срещу онези, които Бог ще спаси, ще използва и ще усъвършенства, не са ли антихристите противници на Бог? Не са ли те хора, които се съпротивляват на Бог? Тъй като завиждат на онези, които се стремят към истината по този начин, атакуват ги и ги изключват, те пряко смущават делото на църквата и навлизането на Божиите избраници в живота. Този тип антихрист е не само враждебен към въплътения Бог, но и към онези, които следват Бог, и към онези, които се стремят към истината. Това е истински антихрист. Трябва ли Божиите избраници да бъдат проницателни към този вид проявление на антихристите? Трябва ли да разобличават и да отхвърлят антихристите? Може ли видът нрав, който имат антихристите, да бъде преодолян чрез разговаряне за истината? Техният нрав е такъв, че те мразят истината и Бог и в никакъв случай няма да приемат или да се покорят на истината. Следователно единственият начин да се справим с такива истински антихристи е да разобличим, да разпознаем и след това да отхвърлим тези хора. Това е изцяло съгласно истините принципи и Божиите намерения. Антихристите, като измъчват Божиите избраници по този начин, очевидно се противопоставят на Бог и се съревновават с Бог за Неговите избраници. Те завиждат на онези, които не могат да подведат и

да контролират, и ги мразят. Те не са способни да придобиват тези хора, но също така не позволяват и на Бог да ги придобие. По този начин не играят ли те ролята на Сатана в църквата, който се съревновава с Бог за Божиите избраници, нанася им вреда и ги погубва? Антихристите искат да държат Божиите избраници, които се стремят към истината, под свой контрол, като пречат на Бог да ги придобие, а също така искат да подвеждат всички онези, които следват Бог, и да накарат тези хора да ги последват, като провалят шансовете им за спасение. Едва тогава ще са постигнали целта си. Не са ли антихристите, които погубват хората, заклетите врагове на Бог? Трябва да сте способни да ги разпознавате.

Какви други проявления имат антихристите? (Те се противопоставят на работните разпоредби и просто вършат нещата по свой начин.) Има някои прилики между това и установяването на собствено независимо царство и скритата манипулация, но това е също така друго конкретно проявление. Как антихристите вършат нещата по свой начин? (Горното издава работни разпоредби, с които изисква от Божиите избраници да разпознават лъжеводачите и антихристите, но някои антихристи не изпълняват тези работни разпоредби, а вместо това те използват претекста, че „можеш да разпознаваш другите хора, само когато си способен да разпознаваш себе си“, за да накарат всички да опознаят себе си, като пречат на братята и сестрите да разпознават лъжеводачите и антихристите.) Това е противопоставяне на работните разпоредби на Горното, както и вършене на нещата по свой начин. Какво друго? (Антихристите имат свои собствени идеи за работните разпоредби на Горното. Външно изглежда, че са способни да изпълняват тези разпоредби и че общуват с братята и сестрите, но никога не проследяват тези неща или не питат за тях, и просто ги пренебрегват след това.) Това, че антихристите вършат нещата по свой начин, означава предимно, че независимо каква работа урежда Горното или каква работа Горното изисква от нисшестоящите да изпълнят, антихристите ще я оставят настрана, няма да ѝ обърнат внимание, няма да я предадат и няма да я изпълнят, а след това ще вършат онова, което си искат, което са готови да правят и което ще им донесе полза. Например при раздаването на книгите с Божиите слова, според църковните принципи за разпространение на книги, всеки, който води нормален църковен живот, трябва да има книга. Но когато един антихрист види това, си мисли: „Книга за всеки? Няма ли това да е лоша сделка за мен? Не може по една книга на човек — трябва да извърша и да изпълня тази работа въз основа на това какво конкретно мисли всеки човек за мен. Не бива да става въпрос само за водене на нормален църковен живот, а за това кой като цяло дава повече приношения. Без изключение, хората, които не дават никакви приношения или които са бедни, не бива да получават книга. Ако ме помолят за книга и изръсят някакви пари, тогава, въз основа на това как се държат, ще реша дали да им дам или не“. Това вършене на нещата според принципите ли е? Какво правят те? Те вършат нещата по свой

начин. Да вършат нещата по свой начин означава да установяват свои собствени правила извън съществуващите работни разпоредби, да действат според тези политики в местната си църква, изобщо да не изпълняват работните разпоредби и принципите, изисквани от Божия дом, а вместо това да действат според собствените си намерения и цели. Привидно те са разпространявали книги и изглежда, че задачата е била изпълнена. Но на каква основа са го правили? Това не беше въз основа на работните разпоредби на Божия дом или на църковните правила, а беше въз основа на собствените им правила, на собствените им подходи. Това е вършене на нещата по свой начин. Те не показват изобщо никакво покорство към работните разпоредби на Божия дом. Те са неспособни стриктно да ги изпълняват или прилагат, а вместо това тайно установяват много свои собствени правила и наредби, които практикуват и прилагат в местната си църква. Това не е само установяване на собствено независимо царство, а още повече, това е вършене на нещата по свой начин. С други думи, когато те изпълняват работни разпоредби в местната си църква, това са техни собствени разпоредби, нещо различно от работните разпоредби, които са издадени от Горното и прилагани в други църкви. Външно те са спазили формалностите, получили са работните разпоредби и са ги прочели, но имат свои собствени методи за това как конкретно да ги изпълнят. Те просто пренебрегват работните разпоредби на Божия дом и открито ги нарушават. Това се нарича вършене на нещата по свой начин. Защо антихристите вършат нещата по свой начин? (Те искат да упражняват власт в църквата и искат да имат последната дума за всичко.) Точно така. Те просто искат да държат властта. Те търсят и използват всякакви възможности, за да придобият власт и да контролират другите, да накарат другите да ги слушат, да им се подчиняват и да се страхуват от тях. Те желаят да използват различните си практики, за да контролират другите, да накарат всички да знаят, че само те държат властта на това място и никой друг, че е просто невъзможно другите да не минават през тях, да ги прескачат, и че никой не може да ги надмине. Те основно искат да контролират Божиите избраници и да завземат властта. Съвсем ясно е, че антихристите, които се държат по този начин, не се справят с нещата според истините принципи или според изискванията на Божия дом. Това не е нещо, което един водач или всеки, който изпълнява дълга си нормално, трябва да прави. И така, когато антихристите показват това проявление, трябва ли да бъдат кастрени? Трябва ли да бъдат разобличени и отхвърлени? (Да.)

Кои са някои от другите проявления на антихристите? (Антихристите крадат приношенията, харчат парите на Божия дом за собственото си удоволствие и се наслаждават на специални привилегии.) Наслаждаването на специални привилегии е едно конкретно проявление. В момента, в който един антихрист придобие статус, тогава нищо не може да го спре — той гледа на другите хора като на неща, които да тъпче под краката си, и във всичко, което върши, иска да привлича вниманието

върху себе си и да извлича максимална полза. Той се стреми да вземе надмощие във всичко, което прави, както и когато говори. На което и място да седи, иска то да бъде специално. Каквото и отношение да получава в Божия дом, той иска то да бъде по-добро от онова, което получава всеки друг. Той иска всички да го ценят повече и да имат по-високо мнение за него от всеки друг. Когато няма статус, той иска да го загреби, а веднага щом придобие статус, става невероятно надменен. Всеки, който говори с него, трябва да го гледа отдолу нагоре, никой не може да върви рамо до рамо с него, а вместо това трябва да стои на една или две крачки зад него. Никой не може да му говори твърде високо или твърде рязко, да използва погрешни думи или да го гледа по погрешен начин. Той ще намери кусур на всички и ще има какво да каже за тях. Никой не може да го оскърбява или критикува. Вместо това всеки трябва да го уважава, да му се подмазва и да го ласкае. Щом един антихрист придобие статус, той ще действа произволно и своеволно навсякъде, където отиде, и ще се перчи, за да го ценят другите. Не само че се наслаждава на статуса и много цени уважението на другите, но и материалните удоволствия също са особено важни за него. Той иска да отсяда при домакини, които осигуряват най-доброто гостоприемство. Независимо кой е домакинът му, той има специални изисквания по отношение на това, което яде, и ако храната не е достатъчно добра, ще намери възможност да кастри домакина си. Той отказва да приеме каквито и да било удоволствия под стандарта — храната, облеклото, жилището и транспортът му, всичко трябва да бъде от по-висока класа, средното просто не му допада. Той не може да приеме неща, които са същите като онези, които получават редовите братя и сестри. Ако другите стават в 5 или 6 часа сутринта, той ще стане в 7 или 8 часа. Най-добрата храна и най-добрите вещи трябва да бъдат запазени за него. Дори приношенията, които хората правят, трябва първо да бъдат пресяти от него и той ще си запази всичко, което е хубаво или ценно, или което му хване окото, а остатъците ще остави за църквата. Има и още едно, най-отвратителното нещо, което правят антихристите. Какво е то? Щом придобият статус, апетитът им нараства, хоризонтите им се разширяват и те се научават да се наслаждават, след което развиват желание да харчат пари, да консумират и следователно искат да имат за себе си всичките пари, които църквата използва за делото си, да ги разпределят както си искат, да ги контролират според желанията си. Антихристите особено се наслаждават на този вид власт и на този вид отношение и щом наистина придобият власт, искат да се подписват с името си върху всичко, например върху всички чекове и различни договори. Те искат да се наслаждават на усещането от непрестанното изписване на подписа си с химикал и от разхищението на пари, сякаш са паднали от небето. Когато един антихрист няма статус, никой не може да види тези проявления у него, нито че е такъв тип човек, че има такъв нрав, че би направил такива неща. Но щом придобие статус, всичко това се разкрива. Ако бъде избран сутринта, до следобед

става невероятно надменен, вирва нос, главозамайва се и не зачита обикновените хора. Промяната настъпва много бързо. Но всъщност той не се е променил — просто се е разкрил. Той заема тези надменни пози и какво възнамерява да прави? Иска да живее на гърба на църквата, да се отдаде на предимствата на статуса. Всеки път, когато някой поднесе вкусна храна, той започва да я поглъща, като същевременно изисква хранителни добавки, за да поддържа тази своя смрадлива плът. Наслаждаването на специални привилегии от страна на антихристите се случва често, има само разлики по отношение на степента на сериозност. Когато всеки човек, който се вкопчва в плътските удоволствия, става водач, той иска да се наслаждава на специални привилегии. Това е нравът на антихристите. В момента, в който придобият статус, те стават напълно различни. Те държат всичките удоволствия и специалното отношение, които идват със статуса, здраво и сигурно в полезрението си, в ръцете си, и няма да ги изпуснат, няма да отпуснат хватката си дори за частица от тях, нито ще позволят някаква частица от тях да се изплъзне. Кое от тези проявления и практики на антихристите е действие според истините принципи? Нито едно. Всяко едно от тях е гнусно и омразно за гледане. Не само че техните практики и проявления не са съгласно истините принципи, но те със сигурност не притежават и най-малката частица съвест, разум или чувство за срам. Когато антихристите имат статус, освен че безразсъдно вършат злодеяния и работят за собствената си власт и статус, те не само не вършат нищо, което би било в полза на църковното дело или на навлизането на братята и сестрите в живота, но те също така се наслаждават на предимствата на статуса, на плътските удоволствия и на това хората да ги гледат с възхищение и да ги почитат. Някои антихристи дори си намират хора, които да им прислужват, други да им сервират чая, който пият, други да перат дрехите, които обличат, и дори имат определен човек, който им търка гърба, когато се къпят, и човек, който им прислужва, когато се хранят. Още по-лошо, някои дори имат определено меню за всяко от трите хранения през деня, а на всичкото отгоре искат да приемат хранителни добавки и да им се варят всякакви различни супи. Имат ли срам антихристите? Не, нямат! Бихте ли казали, че е донякъде снизходително просто да се кастри такъв човек? Дали кастренето ще го накара да се засрами? (Няма.) И така, как може да се разреши този въпрос? Това е съвсем просто. След кастренето ги разобличете и ги оставете да разберат какви са. Независимо дали отстъпват пред това или не, те трябва да бъдат освободени и всички трябва да ги отхвърлят. След като сте открили антихрист, можете ли да го отхвърлите? Смеете ли да се изправите, за да го докладвате и разобличите? (Да.) Наистина ли смеете, или не? Когато сега имаш други, които да те подкрепят, ще се осмелиш да се изправиш и да го разобличиш, но без подкрепа ще имаш ли все още тази смелост? Там, където се намираш, е безопасно сега, без големия червен змей да царува, затова си мислиш: „От какво да се страхувам? Не е ли той просто един антихрист? С Бог като

наш поддръжник имам смелостта да разоблича антихриста и не се страхувам!“. В страната на големия червен змей обаче е различно. Ако разобличиш един антихрист и той загуби статуса си, тогава той ще се осмели да те измъчва, да те продаде и да те предаде в ръцете на властите. Би ли се осмелил въпреки това да го разобличиш? (Може би не.) Може би не. Отношението ти веднага ще се промени. В онази среда не би се осмелил да го разобличиш. И така, правилно ли е да не смееш да го разобличиш? Не е правилно, нямаш свидетелство и това означава, че ти не си победител. Това не е нещо, което един последовател на Бог трябва да казва. Да предположим, че ти мълчиш, но сърцето ти вика отново и отново: „Ти, антихристе, ти, дяволе и Сатана, аз ще те разоблича. Ще използвам мъдрост, за да те отхвърля и да те изчистя от църквата! Ти не си достоен да пребиваваш в Божия дом, ти си дявол, ти си Сатана! Въпреки че не те разобличавам открито с думите си, аз те отхвърлям от все сърце. Ще потърся още братя и сестри, които разбират истината, и заедно ще те отхвърлим. Няма да приемем твоето ръководство или твоята манипулация!“. Това ли е правилният начин на действие? (Да.) Средата може да е неблагоприятна и откритото разобличаване на антихриста може да те изложи на опасност, но Божието поръчение, истините принципи и твоят дълг не могат да бъдат отхвърлени или изоставени. Що се отнася до онези антихристи, които се наслаждават на специални привилегии, които безсрамно се наслаждават на предимствата на статуса, ние трябва да ги отхвърлим и да не им позволяваме да се превръщат в паразити в Божия дом или да вредят, или да подвеждат повече братя и сестри. Трябва да ги изчистим. Ресурсите на Божия дом не са за поддържането на тези паразити. Те не са достойни да се хранят в Божия дом, нито са достойни да се наслаждават на всичко в Божия дом. Защо е така? Защото те са дяволи и заслужават да бъдат отхвърлени. Това е друго проявление на антихристите — наслаждаването на специални привилегии, безсрамното наслаждаване на специални привилегии. Без да допринасят с нищо, щом заемат ръководна позиция, те завземат властта, отдават се на предимствата на своя статус и принуждават братята и сестрите да готвят и да купуват вкусна храна за тях, като ограбват трудно спечеленото им имущество и ги изнудват за пари и вещи. За тях това е нещо естествено, безценна възможност, шанс, който няма да се повтори. Не е ли това начинът, по който мисли един дявол? Какво безсрамно мислене е това! Този тип хора трябва да бъдат кастрени, разобличавани и отхвърляни от братята и сестрите.

Кои са някои от другите проявления на антихристите? Да мамиш онези, които са над и под теб, конкретно проявление ли е? (Да.) По своята същност антихристите са нечестиви. Те не притежават честно сърце, сърце на любов към истината или на любов към положителните неща. Те често живеят в мрачни ъгли — не действат с отношение на честност, не говорят правдиво и таят нечестиви и измамни сърца както към другите хора, така и към Бог. Те искат да мамят другите,

да мамят също така и Бог. Те няма да приемат надзора на другите, а още по-малко Божията внимателна проверка. Когато са сред други хора, те никога не искат някой да знае какво дълбоко в себе си мислят и планират, какъв тип хора са, какво отношение таят към истината и така нататък. Те не искат другите да знаят нищо от това, а също така искат да заблудят Бог, да Го държат в неведение. Ето защо, когато един антихрист няма статус, когато няма възможности да манипулира ситуацията сред дадена група хора, тогава никой всъщност не може да разбере какво се крие зад думите и действията му. Хората ще се чудят: „За какво мисли всеки ден? Има ли той някакви намерения зад изпълнението на дълга си? Разкрива ли поквара? Изпитва ли някаква завист или омраза към другите? Има ли някакви предразсъдъци към други хора? Какви са възгледите му за това, което казват другите? Какво си мисли, когато се сблъсква с определени неща?“. Антихристите никога не допускат другите да разберат какво всъщност става с тях. Дори и да изразят няколко думи за мнението си по нещо, те ще бъдат неясни и двусмислени, ще говорят със заобикалки, така че другите да не могат да разберат какво се опитват да предадат, да не знаят какво искат да кажат или какво се опитват да изразят, като оставят всички в недоумение. След като такъв човек придобие статус, той става още по-прикрит в поведението си пред другите хора. Той иска да защити амбициите си, репутацията си, имиджа и името си, статуса и достойнството си и така нататък. Ето защо той не иска да бъде откровен за това как върши нещата или за мотивите си за вършене на нещата. Дори когато допусне грешка, разкрие покварен нрав или когато мотивите и намеренията зад действията му са погрешни, той не иска да се открие и да позволи на другите да узнаят за това и често създава привидност на невинност и съвършенство, за да заблуди братята и сестрите. А на Горното и на Бог, той казва само приятно звучащи неща и често използва измамни тактики и лъжи, за да поддържа отношенията си с Горното. Когато докладва за работата си на Горното и разговаря с тях, той никога не казва нищо неприятно, така че никой да не може да открие слабите му страни. Никога няма да спомене какво е направил там долу, няма да спомене за нито един от проблемите, които са възникнали в църквата, за проблемите или за недостатъците в работата си, или за нещата, които не може да разбере или да прозре. Той никога не пита или не се допитва до Горното за тези неща, а вместо това просто представя образ и привидност на компетентност в работата си, че е способен да поеме изцяло работата. Той не докладва на Горното за нито един от проблемите, които съществуват в църквата, и независимо колко хаотични може да са нещата в църквата, какъв е мащабът на недостатъците, които са се появили в работата му, или какво точно е правил там долу, той многократно прикрива всичко това, като се старае никога да не позволи на Горното да разбере или да чуе каквито и да било новини за тези неща, като дори стига толкова далеч, че да премества хора, които са свързани с тези въпроси или които знаят истината за тях, на далечни места в

опит да скрие какво всъщност става. Какви са тези практики? Какво е това поведение? Такова проявление ли трябва да има човек, който се стреми към истината? Много ясно, че не. Това е поведението на демон. Антихристите ще направят всичко възможно, за да скрият, да потулят всичко, което би могло да повлияе на техния статус или репутация, като крият тези неща от другите хора и от Бог. Това е мамене на онези, които са над и под тях. Те често казват на онези под тях: „Горното има толкова високо мнение за мен и ме цени толкова много. Горното ми възложи еди-какви си задачи, като ми повери толкова важна работа. То много добре се грижи за мен, като ми дава ръководство за работата ми и наистина е поело отговорност и за живота ми. Горното ме кастри заради такива и такива въпроси, а аз го приех по такъв и такъв начин и разбирането ми за това е такова и такова. Вижте колко много ме обича бог — той лично ме е кастрил и ми е дал лично напътствие в работата ми“. А пред Горното те си придават вид, че поемат голяма отговорност за работата си, че се грижат усърдно за братята и сестрите и че напълно посвещават сърцето и силите си, но никога няма да обелят и дума за това, че някой брат или сестра са им предложили различна идея или мнение, или за някакви недостатъци или отклонения в работата им. Те правят всичко възможно, за да поддържат добри взаимоотношения с онези под тях, като същевременно с всички сили се опитват да скрият различни истини за себе си от Горното, ужасени да не бъдат освободени, ако Горното разбере какво наистина става с тях. Това не е ли мамене на онези, които са над и под тях? В момента, в който един антихрист завземе властта, той прави абсолютно всичко възможно, за да скрие истината за себе си, така че никой да не може да прозре истинското му състояние, реалното му положение или действителната му човешка природа или работоспособност. Той използва всякакви тактики и средства, за да скрие тези неща, така че да може да се утвърди и да се наслаждава на властта си и на предимствата на статуса завинаги. Маменето на онези, които са над и под теб, е нещо, което правят само антихристите. Това съгласно истините принципи ли е? Това ли е проявление, което трябва да притежава някой, който служи на Бог? Нима това е проявление, което трябва да притежава някой, който се стреми към истината? (Не.) И така, когато един антихрист притежава такъв вид проявление, такъв вид нрав, трябва ли да бъде кастрен? (Да.)

Току-що говорихме за шест причини, поради които антихристите биват кастрени. Първата беше установяване на свои собствени независими царства; втората, упражняване на скрита манипулация; третата, измъчване на другите; четвъртата, вършене на нещата по свой начин; петата, наслаждаване на специални привилегии; и шестата, мамене на онези, които са над и под тях. Има ли някакви други? (Разпространяване на ереси и заблуди за подвеждане на братята и сестрите.) (Никога не възхваляват Бог или не свидетелстват за Бог, а вместо това винаги свидетелстват за себе си и бълват думи и доктрини, за да

подвеждат хората.) (Осъждане, нападане и мразене на човека, използван от Светия Дух.) Сред тези три неща, кое е сравнително близко по същност до шестте причини, които вече обсъдихме? (Винаги превъзнасят себе си и свидетелстват за себе си и никога не свидетелстват за Бог.) Това е сравнително сериозно по своята природа. На второ място е нападането и осъждането на човека, използван от Светия Дух, а на трето — разпространяването на заблуди за подвеждане на хората. Би трябвало да има и други конкретни проявления на антихристите, но тези повече или по-малко представят всичко, така че не е нужно да навлизаме в излишни подробности за всяко едно от тях днес. Това не е фокусът на днешното общение. Вместо това, фокусът днес е върху това как антихристът не приема да го кастрят, нито има нагласа за покаяние, когато сгреши, а вместо това разпространява представи и открито съди Бог. С други думи, нагласата на антихриста, след като е бил кастрен, първопричината на тази нагласа и какъв всъщност е неговият нрав същност — това е фокусната точка, за която трябва да разговаряме. Другите неща, които току-що разгледахме, са по-малки теми, които са донякъде свързани с това. Тъй като сме ги обсъждали достатъчно подробно преди, днес просто разговаряхме за тях общо, като обобщихме различните проявления на антихристите, за които сме разговаряли преди. Антихристите притежават тези проявления, тези видове нрав и същност, и са вършили такива неща, затова те трябва да бъдат кастрени и отхвърлени. Един истински антихрист обаче, някой, който притежава същността на антихрист, би ли признал, че е направил тези неща или че тези негови проявления са проявления на антихрист? (Не, не би.) Кога си виждал Сатана и дяволите да признават, че се противопоставят на Бог? Те никога няма да признаят, че се противопоставят на Бог, и независимо какви грешки са допуснали, те никога няма да признаят, че са сгрешили. И така, нека започнем темата на днешното общение от гледната точка на тази същност на антихристите.

II. Как се държат антихристите, когато не приемат да бъдат кастрени

А. Отказват да признаят, че са сгрешили

Независимо колко голяма грешка е направил един антихрист и независимо колко зло е извършил, когато бива кастрен, първото поведение, към което прибягва, е напълно да отрича да е сгрешил, като отчаяно си служи с извъртания, за да се оправдае. Това е липсата на нагласа за покаяние у него, когато сгреши, спомената в единадесетото проявление на антихристите. Антихристите нямат нагласа за покаяние, така че какво си мислят дълбоко в себе си? Защо нямат нагласа за покаяние? (Защото вярват, че не са извършили нищо погрешно.) Точно така. Антихристите в никакъв случай не признават, че са извършили нещо погрешно. И така, способни ли са те да признаят, че са антихристи? Това е дори

още по-трудно. Ако можеш да съставиш списък с факти, за да разобличиш един антихрист, ще бъде ли той способен да го приеме? Без сянка на съмнение той ще бъде още по-неспособен да приеме това. Чрез тези видове проявления ние сме способни да видим, че същността на антихриста е такава, че той се съпротивлява на Бог и Го предава, а нравът му е такъв, че изпитва неприязън към истината, мрази истината и въобще няма любов към истината. Следователно, когато антихристите биват разобличавани и кастрени, първото нещо, което правят, е да търсят различни причини в своя защита, да търсят всякакви оправдания, за да се опитат да се измъкнат, и така да постигнат целта си да избегнат отговорностите и да постигнат целта си да им бъде простено. Това, от което антихристите се страхуват най-много, е, че Божиите избраници ще прозрат характера им, техните слабости и недостатъци, ахилесовата им пета, истинските им заложби и работоспособността им — затова те се опитват всячески да си създадат образ, за да прикрият своите недостатъци, проблеми и покварен нрав. Когато злодеянието им бъде разкрито и разобличено, първото нещо, което правят, е да не признаят или да не приемат този факт, или да не правят всичко възможно, за да поправят и компенсират грешките си, а вместо това да се опитват да измислят разнообразни методи, които да използват, за да ги прикрият, да заблудят и да подведат онези, които са запознати с техните действия, да не позволят на Божиите избраници да прозрат истината по въпроса, да не им позволят да разберат колко вредни са били техните действия за Божия дом, колко много са прекъснали и смутили работата на църквата. Разбира се, това, от което те най-много се страхуват, е Горното да разбере, защото щом Горното узнае, с тях ще се постъпи според принципа и всичко ще приключи за тях, и те със сигурност ще бъдат освободени от длъжност и отстранени. И така, когато злодеянието на антихристите бъде разобличено, първото нещо, което те правят, не е да премислят къде са сгрешили, къде са нарушили принципите, защо са направили онова, което са направили, от какъв нрав са били управлявани, какви са били намеренията им, какво е било състоянието им по онова време, дали е било поради своенравност, или поради опорочаване на техните намерения. Вместо да анализират тези неща, камо ли да размишляват върху тях, те си блъскат главите за какъвто и да е начин да прикрият истинските факти. В същото време те правят всичко възможно, за да се обясняват и да се оправдават пред Божиите избраници, за да ги заблудят, като правят така, че големите проблеми да изглеждат малки, а малките да изглеждат незначителни, и блъфират, за да се измъкнат, така че да могат да останат в Божия дом, безразсъдно да вършат злодеяния и да злоупотребяват с властта си, да продължат да подвеждат и да контролират хората, и да ги накарат да им се възхищават и да правят каквото им кажат, за да задоволят амбициите и желанията си. От началото до края какво всъщност правят антихристите? Всичко, което антихристите правят, е да напрягат мозъците си, като се опитват да говорят неща,

да вършат неща и да се суетят в името на собствения си статус и репутация, вместо да дойдат пред Бог, за да се помолят и да признаят грешките и прегрешенията си, и да опознаят собствените си намерения и покварен нрав. Те също така не признават вредата, която грешките, които са допуснали, нанасят на делото на църквата и на братята и сестрите. Вместо това трескаво търсят отново и отново в дълбините на сърцата си: „Къде точно съм сгрешил? Къде не съм бил предпазлив, като по този начин съм позволил на някого да се сдобие с коз срещу мен? Къде не съм положил достатъчно усилия или не съм обмислил нещата напълно, като по този начин съм позволил нещо да се обърка и да се превърне в източник на критика или в оръжие, което може да бъде използвано срещу мен?“. Те мислят и пресяват тези неща отново и отново, неспособни да ядат или да спят. Но антихристът никога не се самоанализира и не опознава себе си, още по-малко се моли на Бог и признава, че е извършил нещо погрешно, и не търси отговори, основани на Божието слово, не търси истините, които трябва да практикува, или истините принципи, които трябва да спазва, и още по-малко пък търси братя или сестри, които разбират истината, за да им се разкрие в общение и да търси истината с тях, за да разрешат проблемите. Когато се сблъскат с даден въпрос, те не търсят или не се покоряват, а по-скоро се опитват да използват всички средства, с които разполагат, за да скрият проблемите си, като мислят, че колкото по-малко хора знаят за тях, толкова по-добре и че запазването на репутацията и статуса им е най-добрата политика. Сърцата на антихристите са толкова мрачни и са изпълнени с непокорство и нечестивост, лишени от най-малкото намерение да се покорят на Бог. Антихристите винаги търсят начини да предпазят репутацията и статуса си от накърняване. Независимо кой разговаря с тях за истината, за да ги подкрепи и да им помогне, те не го приемат, като си мислят: „Аз разбирам всичко, нямам нужда от вашата помощ! Дори когато имам проблеми, аз съм по-добър от вас. Мислите, че можете да ми помогнете с малкото, което разбирате? Вие наистина надценявате способностите си тук!“. Антихристите са точно толкова надменни и самоправедни. Те вършат толкова много лоши неща и въпреки това отказват да признаят, че са извършили нещо погрешно или че имат някакви проблеми. В сърцата си те са твърде непреклонни и просто не искат да слушат каквото и да казва някой. Единственото, което не могат да оставят настрана в ума си, е какво въздействие ще имат действията им върху репутацията и статуса им по-късно. Това е нещото, което ги тревожи най-много, и нещото, за което най-много се притесняват.

Колкото и погрешни неща да върши един антихрист, каквито и погрешни неща да върши, било то злоупотреба с Божиите приношения, разхищаването им или неправомерното им използване, или ако прекъсва и смущава делото на църквата, като създава огромна бъркотия и предизвиква Божия гняв — той винаги остава спокоен, хладнокръвен и напълно равнодушен. Каквото и зло да върши антихристът

и каквито и последици да предизвиква това, той никога не идва своевременно пред Бог, за да изповяда греховете си и да се покае, нито идва пред братята и сестрите с нагласата да се разкрие и да се отвори, за да признае погрешните си дела, да опознае прегрешенията и покварата си и да съжали за злодеянията си. Вместо това той си блъска главата да намери различни оправдания, за да избегне отговорността и да прехвърли вината върху другите, за да възстанови репутацията и статуса си. Това, което го вълнува, не е делото на църквата, а това дали репутацията и статусът му са накърнени или засегнати по какъвто и да е начин. Той изобщо не обмисля и не мисли за начини да компенсира загубите, които е причинил на Божия дом с прегрешенията си, нито се опитва да изплати дълга си към Бог. Тоест той никога не признава, че е способен да извърши нещо погрешно или че е сгрешил. В сърцата на антихристите, признаването на грешките и даването на честен отчет за фактите по своя инициатива е некомпетентност и глупост. Ако злодеянията им бъдат открити и разобличени, антихристите ще признаят само моментна неволна грешка, никога неизпълнение на дълга си и безотговорност, и ще се опитат да прехвърлят отговорността върху някой друг, за да премахнат петното от репутацията си. В такива моменти антихристите не се интересуват как да възстановят загубите, причинени на Божия дом, как да се разкрият, да признаят грешките си или да дадат отчет за тях пред Божиите избраници. Те всячески се опитват да намерят начини да направят така, че големите проблеми да изглеждат малки, а малките проблеми да изглеждат незначителни. Те привеждат обективни причини, за да накарат другите да ги разберат и да им съчувстват. Правят всичко възможно да възстановят репутацията си в умовете на другите хора, да сведат до минимум крайно негативното въздействие на прегрешенията си върху самите себе си, да не допуснат Горното да има лошо впечатление за тях и да се уверят, че Горното никога няма да ги държи отговорни, да ги освободи, да разследва ситуацията или да се разправи с тях. За да възстановят репутацията и статуса си, така че да не се накърняват собствените им интереси, антихристите са готови да понесат всякакви страдания и ще измислят всеки възможен метод, за да разрешат всяка трудност. Още от самото начало на своето прегрешение или грешка антихристите никога нямат никакво намерение да поемат каквато и да е отговорност за погрешните неща, които вършат, никога нямат никакво намерение да признаят, да разобличат или да разнищят мотивите, намеренията и покварения нрав, които стоят зад погрешните неща, които вършат, и да разговарят за тях, и със сигурност никога нямат никакво намерение да компенсират вредата, която причиняват на делото на църквата и загубата, която причиняват на навлизането на Божиите избраници в живота. Следователно, от каквато и гледна точка да разглеждате въпроса, антихристите са хора, които упорито отказват да признаят погрешните си дела и по-скоро биха умрели, отколкото да се покаят. Антихристите са безсрамни и дебелокожи отвъд

всяка надежда за изкупление и са самите живи сатани. Колкото и големи грешки да допускат в църквата, те изпъчват гърдите си и държат високо главите си, напълно безразлични към това, като вярват, че не са извършили нищо погрешно и нямат и най-малкото намерение да се покаят. Те никога не проливат сълзи за грешките, които са допуснали, нито някога изпитват тъга или угризение заради тези неща. За разлика от това те изпитват болка или тъга, ако неволно се разобличат, като по този начин позволят на повечето хора да видят истинските им лица и да ги отхвърлят. След като са допуснали грешки и действията им са причинили вреда на Божиите избраници и са нанесли щети на делото на църквата, всяка дума, която казват, и всичко, което правят, не е, за да поправят тези грешки или да възстановят загубите, а вместо това те таят собствените си намерения и измислят всякакви възможни средства, за да се защитят, да разиграят театър. Целта им е да накарат повече хора да видят, че това, което са направили, е било неумишлено, че просто са били невнимателни за момент, за да могат да спечелят прошката им, да ги накарат да говорят в тяхна полза и да спечелят доверието и благосклонността на Божиите избраници, и по този начин да постигнат целта си да си върнат предишните позиции.

Някои антихристи, след като са били кастрени, не се самоанализират, за да разберат защо са били кастрени, за да открият къде всъщност е била грешката им по разобличения въпрос и как трябва да я поправят занапред. Вместо това те използват това, че са били кастрени, разговарят с другите за това как са приели кастренето, как са извлекли поука от него, как са могли да се покорят и как са спечелили признанието на Горното, след като са имали по-близък контакт с Горното. В същото време тези антихристи си изграждат и фасада, като разговарят за това как са приели кастренето, за да разпространяват собственото си недоволство и представи за Горното, като оставят у хората впечатлението, че Горното няма принципи за кастрене на хората, че Горното кастри хората наслуки и е без съчувствие, не се съобразява с чувствата на хората, не се съобразява с човешките слабости, и че въпреки всичко това те все пак са се покорили напълно и все пак са били способни да дадат най-доброто от себе си в работата, която им се пада, не са станали негативни, слаби или не са оказали съпротива, нито са се отказали от дълга си. Когато един антихрист казва всички тези неща, това не само не кара хората да се покорят на истината и доброволно да приемат кастренето, а напротив, кара ги да развиват представи и мнения за Бог и да станат предпазливи към Бог, като същевременно развиват завист, възхищение и уважение към самия антихрист. След като тези два резултата са налице, нещата, които хората най-много пренебрегват, са какво прегрешение е извършил антихристът, какво е извършил погрешно и фактът, че е нанесъл загуби на делото на църквата, на Божия дом, защото не е бил способен в работата си и безразсъдно е извършвал злосторства. Това е една от тактиките на антихриста — да повдига фалшиво

насрещно обвинение и по този начин да подвежда другите. Той никога не споменава факта, че е докарал толкова много неприятности на делото на Божия дом и толкова големи загуби на живота на братята и сестрите, защото е бил нехаен в дълга си, защото е бил глупав и невеж, защото се е опитвал да установи собствено независимо царство. Той никога не признава или не разнищва тези неща, никога не споменава истината по тези въпроси, никога не споменава причината за освобождаването си или защо е бил кастрен. Всичко, за което говори, е как Горното го е кастрило, колко брутално е било кастренето на Горното, колко сурово му е говорило Горното, колко много е плакал, как е бил превърнат в изкупителна жертва и колко много е страдал, как въпреки това е устоявал както винаги, като продължавал неизменно да изпълнява дълга си. От началото до края има ли антихристът и най-малката нагласа да признае собственото си погрешно дело? Няма. Когато глупави и невежи хора, които не знаят реалната ситуация, които не разбират истината, чуят за това, те си мислят: „Горното няма никакви принципи в начина, по който кастри хората. Колкото и добре да се справя някой в работата си или каквато и цена да плаща, той ще бъде кастрен по същия начин и след това не може да покаже никаква слабост, просто трябва да се покори“. След един кръг от общения и подвеждане от страна на антихриста и след като той е положил значителни усилия в извършването на неща, резултатът, който той постига, е да породи погрешни разбирания за Бог и предпазливост към Него в сърцата на хората, така че когато хората бъдат кастрени, те ще изпитват повече антипатия и съпротива, вместо да могат по-добре да разберат Божието сърце или да могат с радост да се покорят и да приемат кастренето, последвано от опознаване на собствения им покварен нрав, на тяхната глупост и невежество и от опознаване на това кои са те в действителност. По време на цялото това общение на антихриста споменава ли той някога какво е направил погрешно? Показва ли някога и най-малка нагласа да признае погрешното си дело? Ни най-малко. През целия процес той никога не признава собствената си грешка. Чували ли сте някога за антихрист, който след като е бил освободен, да признае, че грешката му е причинила загуба на Божия дом? (Не.) Ако този човек е антихрист, той не би го признал. Говорили сме за няколко антихристи преди, като например онази „жена водач“ и няколко други добре познати антихристи, чиито действия доведоха до загуби в размер на десетки хиляди за Божиите приношения, но в крайна сметка те никога не признаха, че са извършили нещо погрешно. Те не обелиха и една дума за това, което са извършили погрешно, а вместо това не правеха нищо друго, освен да се оплакват как другите не са работили с тях. Те прехвърлиха цялата отговорност, погрешното дело, вината върху плещите на други хора, като същевременно си приписваха заслугите за всички добри неща, за всичко, което е било направено правилно, и за всички правилни решения. По време на всичките инциденти, въпреки че те бяха главните отговорни лица,

твърдяха, че всичките грешки са били направени от други хора. Ако случаят е такъв, тогава какво са правили те? Антихристите причиняват загуби на Божия дом, а други хора трябва да поемат отговорността за тях. И все пак, всеки път, когато има и най-малкото постижение, антихристите веднага изскачат, като казват, че те са го направили, нетърпеливи да уведомят всички в църквата за това, дори невярващите. Когато допуснат и най-малката грешка, те бързат да намерят изкупителна жертва, за да прехвърлят отговорността. Те правят така, че големите проблеми да изглеждат малки, а малките проблеми да изглеждат незначителни, като се опитват да пресекат всякакви въпроси в зародиш. Това се прави, за да не разбере никой за това и за да забравят всички за него възможно най-скоро и никой да не знае какво наистина се е случило, така че те да могат веднага да възвърнат уважението на другите и бързо да възстановят първоначалния си статус и власт. Когато един антихрист е извършил нещо погрешно, по колкото и практически начин да го кастрят хората или колкото и да улучват право в целта, той ще се съпротивлява, ще се противопоставя и изобщо няма да приема, и дори да има свидетели или доказателство, той упорито ще отказва да признае грешките си и няма да признае кастренето или да го приеме в сърцето си. Антихристът ще каже: „Дори да съм сгрешил в това, имаше и други замесени хора. Защо те не са кастрени, а само аз? Защо търсят отговорност само от мен, а не от когото и да било друг?“. Независимо колко кастренето е съгласно истината и съгласно реалността, той ще чувства, че е бил несправедливо обвинен, че е онеправдан, че не би трябвало да се отнасят с него по този начин, след като е страдал толкова много и е платил толкова висока цена, и не би трябвало да го нападат така за една малка грешка. Той смята, че не би трябвало да приеме такова кастрене. Ако го кастри редови брат или сестра, тогава той веднага ще даде отпор и ще се съпротивлява, като устройва сцени и разкрива избухливостта си, или евентуално дори ще се осмели да вдигне ръка срещу тях. Ако Горното го кастри, той неохотно ще мълчи, но вътрешно ще се чувства невероятно онеправдан. Той е недоволен и неохотен, и често ще бръщолеви изопачени доводи, като казва: „Предполагам, че просто такъв ми е късметът, че вие разбрахте за това. Всъщност много от водачите на всички нива и братята и сестрите са вършили такива ужасни неща, за които вие не знаете, а аз съм този, който беше хванат. Ето колко лош ми е късметът!“. Независимо как Горното или братята и сестрите го кастрят, той не може просто да го приеме както си е, не може да признае истината по въпроса и да поеме отговорност. Сякаш признаването на отговорността и на това, което всъщност се е случило, би го убило. Той никога няма да признае, че е извършил нещо погрешно, че е отговорен за въпроса, още по-малко, че това е причинило голяма загуба на Божия дом. Не е ли това нравът на антихриста? (Да.) Това е нравът на антихриста.

След като един антихрист бъде кастрен, че е извършил нещо погрешно, той не го приема и не се покорява от дълбините на сърцето си, нито от него разбира

истината и истините принципи, към които трябва да се придържа, нито признава, че той също е способен да извърши нещо погрешно. Основната му характеристика е, че той не е убеден, не приема и не признава. Антихристите се държат по този начин главно защото вярват, че са съвършени хора, че са неспособни да извършат нещо погрешно. За тях всеки, който ги обвинява, че са допуснали грешка, е именно този, който греши — това е човекът, който има погрешна гледна точка, който таи различно гледище и позиция по въпроса. Антихристът мисли, че всеки, който го кастри, го прави, защото все още не е видял силните му страни, че му създава трудности, намира му недостатъци и умишлено го нарочва. Не е ли такъв нравът на антихриста? (Да.) Антихристът няма да приеме да бъде кастрен за това, нито ще има каквото и да било покаяние, главно защото никога не е гледал на себе си като на някой, който може да допуска грешки — той вярва, че е съвършен и че единствено той е неспособен да допуска грешки. Това предполага, че той определено вярва, че е праведен, че е свят. Ако той наистина признаеше, че е покварен човек, тогава трябваше да признае, че притежава поквара, че е способен да върши нещата погрешно и че тъй като е човек, е неизбежно да допуска грешки. Някои хора изглеждат доста простодушни, но в тяхната човешка природа има нещо, което хората в своите представи смятат за силна страна, а именно състезателност и изключителен стремеж да надминат другите. Тези хора имат отличен самоконтрол и много високи изисквания към себе си. Те са много строги към себе си. Във всичко, което правят, те изискват съвършенство и най-доброто, без да допуснат и най-малкия недостатък или пропуск. В същото време те подсъзнателно вярват, че не могат да сгрешат, защото са невероятно внимателни във всичко, което правят, страхотни са в обмислянето на нещата и го правят изключително задълбочено. Те правят всичко без никакви недостатъци, като същевременно обмислят всеки въпрос задълбочено и съвършено. Следователно те вярват, че никога няма да сгрешат. Когато са кастрени, най-трудното за тях е да приемат факта, че са способни да направят грешка. Ето защо такива хора не знаят как да се самоанализират, нито някога ще го направят. Те гледат на състезателността и стремежа да надминат другите в своята човешка природа като на положителни неща и ги спазват, сякаш са истини принципи. Те мислят, че ако вършат нещата и изпълняват дълга си въз основа на тези принципи, никога няма да се подхлъзнат, и дори да се случат грешки, те го виждат като въпрос на гледна точка, като хора с различни възгледи, и мислят, че това със сигурност не означава, че това, което са направили, е било погрешно. Следователно независимо кой ги кастри, дали кастренето или това, което е разобличено, е в съгласие с фактите — те няма да го приемат. Ако разберат, че наистина са извършили нещо погрешно, ще го признаят ли? (Няма.) Те няма да го признаят, веднага ще замълчат и ще бъдат последните, които някога ще го споменат. Те никога, никога няма да го повдигнат. Ако един антихрист срещне някой, който разобличава някои грешки или недостатъци в

работата му, и види, че не може да се скрие от това, той ще се преструва, че продължава да рови кой е направил грешката, и неочаквано след дълго търсене се открива, че именно той е бил отговорният. Ако някой каже: „Ти си този, който го е направил, не някой друг, просто си забравил за това“, как би отговорил един антихрист на това? Какво трябва да направи един нормален човек при тези обстоятелства? Един нормален човек с чувство за срам би трябвало да се изчерви, да му стане неудобно и неловко и веднага да си признае, като каже: „Забравих за това. Аз го направих, беше моя грешка. Нека бързо да измислим как да поправим това и да оправим нещата, така че грешката да не продължава“. Човек с чувство за срам, съвест и разум веднага би признал грешката си, след това би я разрешил и поправил. Антихристът обаче е безсрамен. В момента, в който някой открие, че той е този, който е допуснал грешката, в момента, в който е разобличен от някого и някой разбере за това, той веднага ще запее друга песен и ще измисли различни начини да избегне да признае грешката си, да избегне да приеме, че именно той е направил тази грешка — той ще изрича очевидни лъжи и ще защитава тезата си. Всички около него ще намерят това за неудобно и неловко, но антихристът няма да почувства абсолютно нищо. Той ще прави така, че големите проблеми да изглеждат малки, а малките проблеми да изглеждат незначителни, след което никога отново няма да повдигне въпроса. По този въпрос неговата глупост е била разкрита, така че той открито ще отрече грешката си и ще излъже пред толкова много хора, като се опитва да избегне отговорност, без лицето му да се изчерви от срам и без сърцето му да трепне. Имат ли антихристите някакъв срам? (Не.)

Когато някои антихристи току-що са били освободени, са изпълнени с оплаквания. Те изпитват чувство на загуба, че вече нямат статус, че никой вече не ги цени и не им прислужва и че вече не могат да се наслаждават на предимствата на статуса. Те чувстват, че всичките цени, които са платили, и цялото им минало страдание не са си стрували, а сърцата им са изпълнени с чувство за несправедливост. Те обаче не изпитват и най-малка вина за проявленията, които показаха, когато бяха кастрени, или за каквото и да е погрешно нещо, което са извършили. Те чувстват, че е несправедливо, сърцата им са изпълнени с оплаквания и жалби, както и с неразбиране към Бог. Те не само отказват да признаят грешката си и нямат планове да поправят вината си или да приемат кастренето, да приемат това освобождаване, а напротив, те си мислят: „Бог не е праведен. Колкото и да е страдал някой или на колкото и голяма несправедливост да е бил подложен, той няма къде да разкаже за това. Това е толкова болезнено! Дори на бог не може да се разчита, нямам на кого да се облегна. Дори в бъдеще да продължа да върша дълг в божия дом, ще трябва да действам с изключителна предпазливост и на никого не мога да се доверявам“. Те са изпълнени с отбранителност и погрешно разбиране за Бог. Какъв вид нрав е това? Колкото и много неща да са извършили

погрешно, колкото и големи загуби да са нанесли на делото на църквата или колкото и много да са застрашили делото на църквата, те мислят, че тези неща могат просто да бъдат пренебрегнати, и няма да поемат никаква отговорност или да признаят каквато и да е грешка от своя страна. Вместо това ще вземат всяка частица от оплакването, което имат, всяка нищожна, безполезна цена, която са платили, и ще направят от мухата слон, като вярват, че Божият дом ги е подвел и че Бог погрешно ги е обвинил. Загубата, която грешката им е причинила на Божия дом, е напълно незначителна в техните очи. Те си мислят: „Няма нужда да се изчислява това или да се притесняваме за него. Кой би го нарекъл загуба? Кой водач не разхищава част от приношенията, така или иначе? Как така да съм единственият? Кой водач никога не причинява загуби на божия дом? Какво са божиите приношения? Тези пари принадлежат на всички, така че ако на другите им е позволено да ги харчат, защо на мен не ми е позволено? На другите им е позволено да ги разхищават, а на мен не? Ако говорим за загуби, причинени на божия дом, другите хора причиняват много повече от мен. Защо само аз съм сурово кастрен и освободен? Що се отнася до това да не се действа в съответствие с принципите, а безразсъдно да се извършват злосторства, някои хора са много по-зле в това отношение от мен, така че защо те не са освободени, когато са кастрени? Що се отнася до плащането на цена, аз съм платил по-голяма цена от повечето хора. По отношение на искреността, чия може да се сравни с моята? Ами проповедите? Аз съм изнесъл повече от тях от всеки друг. А що се отнася до разбирането на истината, кой разбира толкова много от нея, колкото аз? Когато става въпрос за приемане на кастренето от Горното, кой го приема повече от мен? По отношение на отричането, кой се е отрекъл от повече от мен? Що се отнася до помагането на братята и сестрите и разрешаването на техните проблеми, кой прави повече от това от мен? Когато става въпрос за тичане насам-натам и за работа в църквата, никой не може да се мери с мен. Когато става въпрос за това за кого братята и сестрите гласуват, кого подкрепят и одобряват, кой получава повече гласове от мен?“. Виждаш ли, това са сравненията, които правят антихристите. Когато просто са изправени пред кастрене, антихристите говорят само за въпросните неща. Ако ти беше признал всички грешки, които си допуснал, и всички истини принципи, които си нарушил, ако можеше да приемеш и да се покориш на кастренето, ако оттогава нататък действаше въз основа на принципите и правеше всичко възможно, за да поправиш загубите, които си причинил на делото на църквата, щеше ли Божият дом да продължи да разследва твоите проблеми? Щеше ли да те заклейми? Щеше ли да те хвърли в ада? Има ли нужда да полагаш толкова много усилия, за да се обясняваш и да се оправдаваш? Има ли нужда да продължаваш да изразяваш оплакванията си по този заобиколен начин? Възможно ли е наистина да нямаш покварен нрав и да си неспособен да допускаш грешки? След като си чул толкова много проповеди, все още ли нямаш

представа какъв си в действителност? След като си кастрен малко, се чувстваш онеправдан — ако не вършеше зло, кой би бил готов или би искал да те кастри? Освен това, ако не беше водач, който носи отговорност, кой би искал да те кастри? Бог дава на хората правото да избират свободно, като им позволява да живеят църковния живот, а що се отнася до това какъв път поемат хората и към какво се стремят, това е тяхна работа. Никой няма да се намесва в това. Но в момента като водач в Божия дом, като надзорник, ако направиш грешка, загубите, които тя причинява на Божия дом, няма да бъдат малък проблем, и ако кажеш нещо погрешно, въздействието, което то има върху Божиите избраници, също няма да бъде малък проблем, защото отговорността, която носиш, е различна от тази на обикновен човек. Ето защо е напълно нормално Горното да те кастри. Щеше ли Горното да направи това, ако нямаше този статус или не беше поел тази отговорност? Колко редови вярващи е кастрило Горното? Тъй като ти носиш голяма отговорност и обхватът на работата ти също е много голям, когато допуснеш грешка, въздействието е много голямо и затова със сигурност ще бъдеш кастрен. Това е съвсем нормално. Ако не можеш да приемеш дори да бъдеш кастрен, тогава пригоден ли си да бъдеш водач? Ти не си пригоден за това, не си пригоден да бъдеш избран от братята и сестрите — ти си недостоен за това! Когато допуснеш грешка, дори нямаш смелостта да поемеш отговорност за нея, да я признаеш. Ти дори нямаш такъв разум, така че как можеш да бъдеш водач? Ти си непригоден и недостоен!

Именно защото притежават същността на антихристи, антихристите не могат да признаят, че са допуснали грешка, и затова, когато са кастрени, не желаят да поемат отговорност или да търсят истините принципи. Като се има предвид, че те не желаят да правят тези неща и отказват да признаят погрешното си дело, способни ли са те да прилагат истината на практика? Способни ли са да изпълняват работните разпоредби на Божия дом? Категорично не. Следователно, когато един антихрист е водач, освен да се занимава с личните си дела, той не може да направи нищо, което би било от полза за делото на Божия дом, и никога няма да върши нещата според истините принципи, нито някога ще извършва работа в съответствие с работните разпоредби на Божия дом. Независимо дали един антихрист е кастрен за малка грешка, или за груба грешка, която причинява огромни загуби на църковното дело, той е неспособен да признае грешката си и не може да признае, че е извършил прегрешение и е длъжник пред Бог по този въпрос. Напротив, независимо кога, той по-скоро би умрял, отколкото да признае, че е имал нещо общо със загубите, причинени от това, и няма да признае, че носи основна отговорност, че действията му са били погрешни, че е избрал погрешния път, или да признае грешката си, че умишлено е извършил зло, въпреки че е бил добре запознат с истината, още по-малко ще признае, че има неотменима отговорност по този въпрос. Той няма да признае, че е имал неправилни намерения,

когато е действал, че не е могъл да си сътрудничи с никого, че е действал произволно и своеволно, че се е отдал на предимствата на статуса, бил е нехаен в дълга си и е причинил загуби на делото на Божия дом. Вместо това, след като е допуснал грешка, той на всяка крачка ще обяснява колко много е страдал, че е отишъл в затвора, но никога не е станал Юда, каква цена е платил и какви големи приноси е направил за делото на Божия дом. Той ще разпространява и провъзгласява тези неща навсякъде. Освен че ще оповестява приносите си и цената, която е платил, той ще разпространява също че Божият дом е сгрешил и е несправедлив в кастренето му и в начина, по който се е отнасял с него. Освен че му липсва нагласа за покаяние, той навсякъде ще осъжда Бог и начина, по който Божият дом се е справил с него. Ако повече хора повярват на това, което казва, ако повече хора се опитат да го защитят, признаят и приемат цената, която е платил за Божия дом, и повярват, че Божият дом е бил несправедлив и е онеправдал антихриста в отношението си към него, тогава антихристът ще е постигнал целта си. Той никога няма да се поколебае да върши тези неща, още по-малко да се въздържа. Той няма сърце, което се страхува от Бог, още по-малко намерение да се покае. След като извърши нещо погрешно, той не само отказва да го признае, а напротив, опитва се да избегне отговорност, а в същото време е по-загрижен за бъдещата си крайна цел. Когато един антихрист види, че крайната му цел е под заплаха, или чуе, че Божият дом вече няма да развива хора като него, той ще изпита още по-голяма омраза в дълбините на сърцето си към хората, които са го кастрили и разобличили, и към хората, поради които е загубил престижа си. В продължение на целия процес на кастрене един антихрист изобщо няма да се покае. Ако наистина разбере, че статусът и крайната му цел няма да са сигурни, че желанията и амбициите му никога няма да се осъществят, тогава той ще свали ръкавиците и ще започне тайно да разпространява своите представи и негативност. Той ще осъжда братята и сестрите или висшестоящите водачи, които са го кастрили, и също така ще осъжда и ще напада човека, използван от Светия Дух, като казва, че той не е имал причина да го кастри, че той изобщо не му е позволил да спаси престижа си. Той е просто неразумен. Този тип хора не могат да разберат истината, нито да имат и най-малката частица богобоязливо сърце, независимо колко проповеди чуват. Те не могат да притежават дори съвестта или разума, които трябва да имат, независимо колко години вярват в Бог. Те са наистина жалки и омразни! От момента, в който един антихрист е сурово кастрен за безразсъдно извършване на злосторства, той никога не признава, че е направил нещо погрешно, и също така е изпълнен с чувство за несправедливост, като същевременно се оплаква и осъжда Божия дом за несправедливост към него, и накрая започва открито да разпространява своите представи, като сваля ръкавиците и протестира шумно срещу Божия дом, и в крайна сметка бива отлъчен. Има ли и най-малката частица нормална човешка природа в поведението на антихриста в който и да е от тези

етапи? А какво да кажем за съвестта и разума? Има ли изобщо някакви проявления на любов към истината и положителните неща? Има ли най-малката частица богобоязливо сърце? Не, нито едно от тези неща не присъства. Един антихрист е омразен до крайност, лишен от срам и напълно неразумен! Когато вече не може да се наслаждава на предимствата на статуса, той отписва себе си като безнадежден и започва да действа безразсъдно. Колкото и некомпетентен да е в работата си и колкото и да му липсва работоспособност, той все пак иска да се наслаждава на предимствата на статуса и на уважението на другите. Той вижда статуса и репутацията като по-важни от живота си, и колкото и голяма грешка да направи, изобщо не изпитва вина. Човек ли е той изобщо? Той е вълк в овча кожа. Отвън той носи кожата на човек и изглежда като човек, но вътре не е човек. Той е наистина отвратителен — той е гнусен и омразен.

Б. Отказват да признаят, че имат покварен нрав

Когато един антихрист бива кастрен, той не само не се покайва, но и разпространява представи и открито съди. Първата основна причина за това е, че той отказва да признае, че е сгрешил. Каква е втората причина? Тя е, че един антихрист не признава, че има покварен нрав. Нима това не е по-сериозно и по-конкретно от отказа да признае, че е извършил нещо погрешно? Минималното познание, което трябва да притежава всеки, който приема Божието дело, който приема Божието правосъдие и наказание, е първо да признае, че хората са покварени, че са покварени от Сатана, че им липсва разум и човешка природа, че не притежават истината, нито познават Бог, и че са от онези, които се съпротивляват на Бог. Единствено антихристите никога не биха признали, че са твърде дълбоко покварени и че всички покварени хора принадлежат на Сатана, камо ли да признаят, че самите те са дяволи и сатани. Особено в моменти, когато повечето хора са способни да се самоанализират, да опознаят себе си и да приемат да бъдат кастрени, антихристите не могат дори да признаят, че имат покварен нрав — това е сериозен проблем. Защо казвам, че е сериозен? Тъй като антихристите са неспособни да признаят истината и не вярват, че Божиите слова са истината, дълбоко в сърцата си те отказват да приемат каквото и да било, казано в Божиите слова. Някои хора казват: „Как можеш да казваш, че те отказват да приемат това? Те са признали, че са дяволи и сатани, че са Божии врагове“. Това за признание ли се брои? Дори един невярващ може да каже, че не е добър човек, но това брои ли се за признаване, че има покварен нрав? Не се брои. Истинското признание, че имаш покварен нрав, означава първо да знаеш какъв тип човек си. То също така означава да си способен в различни степени да установяваш връзка между себе си и различните видове покварен нрав, описани от Бог, и по-нататък да признаеш различните видове покварен нрав, които разкриваш, докато си в различни състояния. Нима това не са някои конкретни

проявления? (Да, така е.) Но един антихрист не притежава тези неща, защото не признава Божиите слова — вместо това той ги презира. Ето защо той само слуша Божиите слова, които разобличават покварения нрав на човечеството, и толкова. Дълбоко в сърцето си той никога не се самоанализира, не разнищва себе си и не съотнася себе си с тези слова. С други думи, той не разнищва и не съпоставя своите различни проявления, намерения, мисли и гледни точки според тези Божии слова. Той изобщо не върши тези неща. Какво означава това, че той не върши тези неща? То означава, че за него тези слова, които Бог е изрекъл, са просто един начин за изложение на нещата, различна гледна точка — те са просто различен начин за описване на човешкия нрав, на човешката индивидуалност, на практиките и същността на човека, но в никакъв случай не са критерият за определяне на човешкия нрав. Това е точен начин да се опише как антихристите не считат Божиите слова за истината. Антихристите имат само приблизително разбиране в умовете си за разобличаването от Бог на различните видове покварен човешки нрав, но никога не го приемат дълбоко в сърцата си. Тъй като не го приемат, когато им се случи нещо, способни ли са те да използват Божиите слова, за да въздържат нрава си, да променят практиките си и да преобърнат неправилните си гледни точки? Категорично не. Антихристите не приемат истината, което означава, че те не признават, че имат покварен нрав. Да вземем за пример надменността — Божиите слова, които разобличават този нрав, говорят за някои от начините, по които той се проявява и разкрива в човека. Човек, който се стреми към истината и признава, че Божиите слова са истината, ще претегли собственото си поведение и нрав спрямо тези Божии слова. Той ще претегля тези неща отново и отново, а след това ще признае: „Аз имам надменен нрав. Това е нравът, който разкрих, когато направих това. Тези мои мисли, действия и нагласи са надменни. Тези мои начини да се отнасям към другите, да върша работата си и да подхождам към дълга си са надменни“. Нима това не е признаване, че Божиите слова са истината? (Да, така е.) Те смятат Божиите слова за критерий и ги използват, за да ги съпоставят със собственото си поведение, и когато открият връзка, те неосъзнато признават, че имат покварен нрав, че всичко, което Бог казва, е истина и съвсем не е невярно. Засега нека не навлизаме в това дали хората могат да използват Божиите слова, за да преодолеят покварения си нрав, след като са признали, че имат такъв. Първо, нека просто поговорим за това дали хората признават, че имат покварен нрав. Що се отнася до признаването, повечето хора, които притежават рационалност, съвест и нормално мислене, могат да придобият просветление и озарение от Божието слово, а след това неосъзнато да приемат и да кажат „Амин“ на Божиите слова, да признаят, че Божиите слова са истината, и по този начин да признаят, че са покварени човешки същества и че имат покварен нрав, и така да се преклонят пред Бог. След като признаят, че имат покварен нрав, те ще имат правилно, подходящо отношение към Бог, към истината и особено към това

да бъдат кастрени. Тоест, докато признават, че имат покварен нрав, когато биват кастрени, те ще са способни неволно и подсъзнателно да се покорят от сърце на това кастрене и ще бъдат готови да го приемат. Има дори някои хора, които копнеят другите да ги въздържат и дисциплинират чрез кастрене и те съвсем естествено развиват положителни чувства към това да бъдат кастрени. Те имат положително отношение към него. Това са нормални хора. Единствените ненормални хора са антихристите. Такива хора не приемат Божиите слова, често сумтят презрително към тях и в сърцата си им се съпротивляват, съдят ги и ги заклеймяват. Следователно те имат същото отношение към разобличаването и окачествяването от Бог на покварения нрав на човека. Какво е това отношение? Да вземем за пример това, че Бог казва, че хората имат надменен нрав, и говори за неговите конкретни проявления. Когато един антихрист чуе за тези конкретни проявления, той не просто отказва да приеме това, а вместо това стига дотам, че презира тези конкретни проявления, за които Бог говори. Защо прави това? Защото следва логиката на Сатана, тоест отношението на Сатана към истината и положителните неща. Той казва: „Ти наричаш това надменност, но сред способните кой не е показен? Сред хората с ръководителски талант кой не говори по внушителен начин? Сред хората със статус кой не е малко показен? Нито едно от тези неща не е голям проблем. Всички тези неща са напълно нормални в невярващия свят, но тук всички вие правите от мухата слон. Освен това наистина ли се смята за надменност това да действаш, без да обсъждаш нещата с другите? Нима това наистина означава да си сам закон за себе си? Способните хора би трябвало да командват, а да можеш да монополизираш властта се нарича компетентност. Каква е ползата да обсъждам нещата с вас, обикновените хора? Какво знаете вие? Така че аз не съм надменен, аз съм просто компетентен и способен. Това се нарича да имаш ръководителска способност и това е вроден талант. Аз имам толкова страхотна надареност, мога да правя всичко. Независимо какви са обстоятелствата или в каква група съм, мога да поема управлението — това означава да си талантлива личност! Талантливите личности не бива да бъдат потъпквани, нито разобличавани. Вместо това, независимо в каква група са, те трябва да бъдат препоръчвани, възхвалявани и да им се дават важни роли! Тъй като са способни, талантливи личности с ръководителски способности, те трябва да имат поведението на водач, на ръководител. Ако прикриват тези неща, нима това не е преструвка?“. Те използват тези изопачени разсъждения и тези ереси, за да съдят и заклеймяват разобличаването от Бог на надменния нрав, така че каквото и да кажеш, те никога няма да признаят различните проявления на покварения нрав, описани и определени от Бог. Те си мислят: „Това, което бог е казал, е просто един начин да се изразят нещата. То е доста положително, ортодоксално и традиционно, но не може да се определи като истина. То е приложимо само за някои хора. Например някои хора са доста простодушни и

нямат никакъв талант, нито са много способни или умни, а освен това нямат никакви ръководителски способности. Ако нямат подходящ партньор, те трябва да се консултират с другите, когато действат, а ако не го направят, не могат да се нагърбят с работата си — това е типът човек, за когото са приложими божиите слова“. Подобни доводи са все сатанински ереси и заблуди.

Антихристите никога не вярват, че Божиите слова са истината, затова всеки път, когато ги чуят, те просто вършат всичко формално. Те са точно като фарисеите — използват Божиите слова, за да поддържат реномето си. Те не ги приемат дълбоко в сърцата си, нито превръщат Божиите слова в свой живот и в цел на своето практикуване. Ето защо, когато един антихрист допусне грешка, той няма да признае, че е сгрешил, когато го кастриш и разобличаваш за това, камо ли да приеме, когато го кастриш относно нрава и същността, които е разкрил по този въпрос. Когато един антихрист разкрие покварен нрав, точно както отказва да признае, че е сгрешил, той винаги ще има някаква причина, някакво оправдание, някакво обяснение, за да отрече, че има покварен нрав. Например, когато разкрие надменен нрав по определен въпрос, той казва, че е бързал, че това е било лош избор на думи и че е повишил малко глас. Когато някой каже, че е бил измамлив по друг въпрос и не е бил откровен, той казва, че повечето хора имат слаби заложби, така че ако каже какво става, другите не биха го разбрали и биха разбрали погрешно това, което е казал, и затова не е бил откровен. Независимо какъв покварен нрав разкрива, той винаги може да намери оправдания и обяснения. В крайна сметка, независимо какъв покварен нрав разкрива, независимо колко очевиден или сериозен е този нрав, той никога няма да признае, че това е покварен нрав. Антихристите често лъжат, казват едно пред хората, а друго зад гърба им, и никой не може да различи и никой не знае кога те казват истината и кога лъжат. Те обаче никога няма да признаят, че са по-скоро измамници, а не честни хора. Точно обратното, те често се оправдават и обясняват колко са напълно простодушни, колко са особено искрени с другите и когато друг човек има някакви трудности, колко много искат да му помогнат от добротата на сърцето си. Антихристите не само не признават, че имат покварен нрав, но и винаги се опитват да прикрият недостатъците си, като се хвалят, че са добри, мили хора. Те не само че не признават, че имат покварен нрав, но в същото време се хвалят колко много ги бива да влияят на хората, колко са добри в придобиването на благосклонността на хората и в спечелването на сърцата им. Те се хвалят какви стратези са и колко са способни, когато става въпрос за действия и говорене сред хората, че никой не може да ги превъзхожда и да ги надмине, че никой не е по-компетентен за тяхната работа. Когато един антихрист плати малка цена, той е способен да проповядва някои възвишени доктрини и теории и за кратко време да извърши нещо, което подвежда хората и кара повечето хора да го ценят, тогава той ще си помисли, че успешно е прикрил покварения си нрав и че е съумял да накара хората да пренебрегнат покварения

му нрав. Така че, въз основа на тези проявления на антихристите и на този вид разбиране и отношение, които таят към покварения си нрав, когато биват кастрени, първата им реакция ще бъде да се противопоставят и да се съпротивляват на кастренето, да направят всичко възможно, за да изчистят името си. Освен че отказват да признаят загубите, които са нанесли на делото на църквата, те също така ще откажат да признаят покварения нрав, който са разкрили по въпроса, и грешката, която са допуснали под въздействието на покварения си нрав. Като се има предвид това проявление и тази същност на антихристите, възможно ли е те да постигнат промяна в нрава? (Не е възможно.)

Срещал съм някои антихристи, които правят грешки в работата си, които са мързеливи, не си вършат работата и пренебрегват конкретни задачи, докато все още командват хората, безразсъдно вършат злосторства и вършат нещата по свой начин. Когато такива антихристи биват кастрени за това, външно те изглеждат много отстъпчиви, но всъщност изобщо не се покайват. Ако се съди по отношението им на непокаяние, те изобщо не са приели кастренето. Ако се съди по това, че не приемат да бъдат кастрени, те никога не са изследвали какви разкривания на покварен нрав притежават. Вместо това, след като биват кастрени, те продължават да вършат каквото си искат, да вършат нещата по свой собствен начин, да се занимават със скрити манипулации, да мамят тези над тях и под тях, да установяват свои собствени независими царства и да се наслаждават на специални привилегии, без да се променят ни най-малко. Защо не се променят ни най-малко? Именно защото антихристите изобщо не признават, че имат покварен нрав, нито приемат истината. Затова те сграбчват възможността да държат голяма власт и да извличат максимума от нея, и след това се възползват от това време, за да вършат каквото си искат, да направят всичко възможно, за да вършат лоши неща, да смущават делото на Божия дом и да подкопават нормалния ред на Божия дом. Докато се наслаждават на всякакви материални облаги от Божия дом, те изобщо не вършат никакви добри неща. Освен че вършат някаква повърхностна работа, какво правят тайно? Те свикват събирания, проповядват думи и доктрини и дори се намесват в дела, с които нямат връзка — освен това, те просто командват хората наоколо. Те не извършват нито една от конкретните работи, възложени им от Горното, и не се явяват лично, за да предоставят подробни наставления, надзор или напътствия. Те просто раздават отгоре заповеди на хората и от време на време, когато наистина нямат избор, се появяват на работното място, за да свършат някои неща и да дадат някакво напътствие. Това е просто временна проява на ентусиазъм и скоро след това те изчезват безследно. Когато повишават някого или назначават някого на длъжност, никой не може да каже, че този човек не е добър, или да се противопостави на това, и антихристите никога няма да проверят или да надзирават работата на този човек. Независимо колко лоши неща върши човекът, когото са повишили или назначили, те не

позволяват на никого друг да го разобличава, никой не може да го освободи и на никого не е позволено да го докладва. Всеки, който докладва този човек, става техен враг. Независимо колко големи загуби нанася на делото на църквата човекът, когото използват, колко големи смущения му причинява, антихристите ще направят всичко възможно, за да го защитят, а ако не успеят да направят това, тогава ще побързат да се разграничат от този човек и бързо да се освободят от отговорност. Каквото и да правят антихристите, независимо дали е пред лицето на другите хора, или зад гърба им, на тях напълно им липсва богобоязливо сърце. Те са неверници, демони и живи сатани и все още безсрамно желаят да заемат позиция и да се наслаждават на предимствата на статуса. Те са паразити, които живеят на гърба на Божия дом. Има дори някои, които, когато са били кастрени и видят, че няма да бъдат способни да запазят статуса си, се чувстват обезкуражени, разочаровани и потиснати. Защо се чувстват потиснати? Защо се чувстват обезкуражени? Това е така, защото не могат да запазят статуса си, възможността им да се наслаждават на специални привилегии и на специално отношение към тях е изчезнала, никой вече не ги уважава и дните им на игра с властта са свършили. Те ще трябва да започнат да правят всичко сами — вече няма да имат възможност просто да стоят там и да издават заповеди. Те не изпитват угризения или не се разстройват заради неблагоприятните последствия, предизвикани от покварения им нрав. Вместо това те са разстроени, проливат сълзи и изпитват чувство на загуба, защото вече не са способни да се наслаждават на предимствата на статуса. Има дори някои хора, които, след като са били освободени, нагло молят отново и отново за още един шанс. Кажете Ми, може ли на такива хора да се даде още един шанс? Какво възнамеряват да правят с този шанс? Да живеят на гърба на църквата, да бъдат хрантутници и да действат безразсъдно. Ако им се даде още един шанс, биха ли опознали собствения си покварен нрав? Биха ли били способни да опознаят себе си? (Не.) Ако получат още един шанс, биха ли придобили малко чувство за срам? Би ли се променил характерът им? С още един шанс, биха ли започнали да вършат нещата според истините принципи и вече не биха ли се опитвали да установяват свои собствени независими царства? (Не биха.) Те не биха направили нищо от това — нима не е свършено с тях? Ако вие бяхте кастрени и въпросът беше толкова сериозен, че Горното нямаше друг избор, освен да ви освободи, какво бихте си помислили? (Че наистина трябва да бъда освободен, защото природата ми е толкова нечестива, извършил съм толкова много неща, които са в нарушение на принципите и се съпротивляват на Бог, извършил съм толкова много зло и съм причинил толкова много загуби на делото на църквата. Трябва да бъда освободен.) Човек, който притежава разум, първо би се самоанализирал: „Какво наистина направих през това време? Защо бях кастрен? Беше ли правилно това, че бях кастрен за тези неща, и думите, които онзи човек ми каза, когато ме кастри, наистина ли бяха

верни? Как трябва да ги приема? Как трябва да подходя към това кастрене?“. След това той би изследвал какво наистина е направил, дали е имало примеси на човешка воля в действията му, дали е имало съвест и разум в тях, дали това, което е направил, е било съгласно истините принципи, колко от това, което е направил, е било съгласно Божиите изисквания и колко неща е извършил според собствената си воля. Човек с разум трябва да изследва тези аспекти, а не да се тревожи за това дали е загубил статуса си, дали Божият дом е бил справедлив към него, какво ще си помислят хората за него, ако няма статус, или какви перспективи и крайна цел ще има. Човек с разум не би се тревожил за такива неща.

Колко точно са безсрамни някои антихристи? Ако, след като тези антихристи бъдат освободени от длъжност, братята и сестрите вече не са толкова почтителни към тях, ако не са толкова сърдечни или мили, а вместо това са хладни и ги пренебрегват, тези антихристи няма да бъдат способни да го понесат. Защо са толкова докачливи за тези неща, а не са толкова чувствителни към покварения си нрав? Това част от природата им ли е? Имат ли те достойнство? Имат ли срам? (Не.) Двете най-ценни неща в човешката природа са срамът и порядъчността. У антихриста няма и следа от нито едно от тези неща. Антихристите са безсрамни и независимо колко покварен нрав разкриват или колко зло вършат, те не изпитват абсолютно нищо, не изпитват вина, но въпреки това искат да проточат престоя си и да живеят на гърба на Божия дом. След като са били кастрени и разобличени, след като са били освободени и вече нямат никакъв статус, те все още искат братята и сестрите да ги почитат с уважение и любезност. Това не е ли неразумно? Това проявление на антихристите звучи ли ви отвратително? (Да.) Всеки човек изпитва чувство на загуба, когато го кастрят, особено ако бъде освободен и загуби статуса си. Чувства се поставен в неловко положение, малко засрамен пред другите и твърде притеснен, за да гледа когото и да било в очите. Въпреки това човек, който има срам, няма да изрича изкривени доводи. Какво означава да не се изричат изкривени доводи? Това означава да можеш да се отнасяш към всичко правилно, без да мислиш и да говориш за нещата изопачено, а вместо това честно да признаеш нещата, които си извършил погрешно и да се отнесеш към въпроса справедливо и здравомислещо. Какво означава справедливо и здравомислещо? Това означава, че щом като си бил кастрен за нещо, трябва да има проблем в това, което си направил — като оставим настрана какъв покварен нрав имаш, нека просто кажем, че ако си сбъркал по този въпрос, тогава със сигурност носиш известна отговорност за това. Тъй като носиш отговорност, трябва да я поемеш и да признаеш, че ти си го направил. След като си признал това, трябва да изследваш себе си и да се запиташ: „Какъв покварен нрав разкрих в това? Ако не бях воден от покварен нрав, тогава действията ми бяха ли примесени с човешка воля? Това беше ли причинено от глупост? Имаше ли нещо общо с моя стремеж, с пътя, по който вървя?“. Да си способен да изследваш себе си по този начин, това

се нарича да имаш рационалност, да познаваш срама, да гледаш на нещата по справедлив, обективен начин, който съответства на фактите. Точно това липсва на антихристите. Когато ги кастрят, те първо си мислят: „Как можа толкова безмилостно да кастриш един достоен водач като мен пред толкова много хора, като дори разобличи срамната ми тайна? Къде е престижът ми като водач? Като ме кастриш, не го ли унищожи? Кой ще ме слуша отсега нататък? Ако никой не ме слуша, как мога да имам статус на водач? Това не би ли ме превърнало просто в един фигурант? Как тогава ще се наслаждавам на предимствата на статуса? Няма ли повече да мога да се наслаждавам на вещите, принесени от братята и сестрите?“. Правилна ли е тази представа? Съгласно истината ли е? Оправдана ли е? (Не.) Това означава да си лишен от разум и да изричаш изкривени доводи. Какво разбираш под престиж? Какво е водач? Със сигурност ти не си лишен от поквара? Какво разбираш под „разобличаването на срамната ти тайна“? Каква е срамната ти тайна? Това е покварeният ти нрав. Покварeният ти нрав е същият като на всеки друг — това е срамната ти тайна. В теб няма нищо различно, ти не си по-висш от другите. Божият дом просто видя, че имаш малко заложби и можеш да вършиш някаква работа, затова те повиши и развиви, и ти даде специално бреме, малко повече, с което да се нагърбиш. Но това изобщо не означава, че след като имаш статус, вече нямаш покварен нрав. И все пак антихристите се вкопчват в това, като казват: „Сега, когато имам статус, не бива да ме кастриш, не и пред толкова много хора, което би позволило на повечето хора да разберат истинското ми положение“. Не е ли това изкривен довод? Къде може да се приложи този подход? В обществото, когато издигаш някого, трябва да го ласкаеш като съвършен и да му създадеш образ на съвършенство, без най-малкия недостатък. Не е ли това измамно? Божият дом би ли направил това? (Не.) Това е нещо, което Сатана прави, а също и нещо, което антихристите изискват. Сатана е лишен от разум и антихристите по подобен начин са лишени от разум в това отношение. Не само това, но те изтъкват изкривени доводи и предявяват прекомерни изисквания. За да защитят статуса си, те искат от Горното да внимава как ги кастрят, при какви условия ги кастрят и какъв тон се използва. Необходимо ли е това? Ти си покварено човешко същество и биваш кастрен за нещо, което е реално и истинско — каква нужда има това да се прави по особен начин? Издигането ти няма ли да вреди на братята и сестрите? Трябва ли ти, един зъл човек, да бъдеш издигнат и статусът ти да бъде защитен, за да можеш безразсъдно да вършиш злодеяния сред тези, които са под теб, и да установиш свое собствено независимо царство? Това би ли било справедливо към братята и сестрите? Това проява на отговорност към тях ли е? Това не е начин да се прояви отговорност към тях. Така че антихристът, който се държи по този начин, мисли по този начин и предявява такива изисквания, просто изрича изкривени доводи, умишлено създава неприятности и е напълно лишен от срам. Когато го кастрят за нещо, което е направил погрешно, антихристът не

признава, че има покварен нрав, нито изследва какъв покварен нрав го е довел до извършването на такова нещо. След като избълва куп изкривени доводи, той не само отказва да изследва себе си, но мисли и за контрамерки. „Кой докладва това? Кой издаде това на горното? Кой докладва на водачите, че направих това? Трябва да разбера кой беше и да му дам урок. Трябва да го смъмря по време на събиранията и да му покажа колко съм страховит“. Когато го кастрят, антихристът ще направи всичко възможно, за да се защити, да намери изход, като си мисли: „Този път бях небрежен и се издадох, така че трябва да направя всичко възможно това да не се случи следващия път и да опитам различен подход, за да заблудя горното, заедно с братята и сестрите, които са долу, така че никой от тях да не разбере. Когато направя нещо правилно, трябва да побързам да изляза напред и да си припиша заслугата, но когато допусна грешка, трябва бързо да прехвърля отговорността на някой друг“. Това не е ли безсрамно? Безсрамно е до крайност! Когато нормален човек бива кастрен, дълбоко в себе си той тайно си признава: „Не съм добър — имам покварен нрав. Няма какво повече да се каже. Трябва да се самоанализирам“. Той мълчаливо решава да действа според това, което Бог изисква, ако отново се сблъска с такава ситуация. Независимо дали може да го постигне, или не, във всеки случай, когато го кастрят, той го приема в сърцето си по здравомислещ начин и рационалността му му казва, че наистина е направил нещо погрешно, и че тъй като има покварен нрав, трябва да го признае. Той се покорява в сърцето си, без никаква съпротива, и дори да се чувства малко онеправдан, като цяло отношението му е положително. Той е способен да се самоанализира, да изпитва угризения и да реши да се стреми да не прави същата грешка по този въпрос в бъдеще. От друга страна, антихристът не само че не изпитва угризения, а и се съпротивлява в сърцето си и не само че не е способен да се откаже от злото, което върши, но дори се опитва да намери друг път напред, за да може да продължава безразсъдно да върши злодеяния, като продължава със злото си поведение. Когато го кастрят, той не изследва собствения си покварен нрав, източника на провинението си, намеренията си или различните състояния и гледни точки, които са възникнали в него, когато покваренията му нрав е бил разкрит. Той никога не изследва и не обмисля тези неща, нито приема, когато някой друг му дава предложения, съвети или го разобличава. Вместо това той увеличава усилията си да търси различни начини, средства и тактики, за да измами тези, които са над него и под него, за да може да защити статуса си. Той засилва усилията си в причиняването на смущения в Божия дом и използва статуса си, за да върши зло. Те наистина са непоправими!

Когато антихристите поемат някоя част от работата, те са нехайни и си затварят очите за злите хора и за онези, които смущават делото на Божия дом, или дори може да ги прикриват, да им угаждат и да ги защитават. След като бъде освободен, ще се промени ли антихристът, когато върши друг дълг? (Не.) Защо е

така? (Заради проблем в неговата природа същност.) След като допуснат толкова сериозна грешка, те все още не се покайват и все още таят представи и недоволство в сърцето си, така че възможно ли е да бъдат поне малко искрени в който и да е дълг, който вършат? Те безразсъдно вършат злодеяния в дълга си преди дори да имат някакви представи или оплаквания, така че когато таят тези неща, възможно ли е да бъдат искрени в дълга си? (Не.) А без искреност, ще бъдат ли нехайни? Ще вършат ли безразсъдно злодеяния? (Да.) Някои от вас може да не са убедени, затова се вгледайте добре и ще дойде ден, когато ще се убедиш. Антихристът никога не може да се промени и независимо къде се намира, винаги ще бъде вреден. След като някой, който се стреми към истината, е кастрен за разкриване на покварен нрав, той претърпява известни промени. Състоянието му става все по-добро, отношението му става все по-активно, гледната му точка става все по-положителна, целите и посоката на стремежа му стават все по-правилни, той все повече развива богобоязливо сърце и човешката му природа изглежда все по-достойна за уважение. За разлика от това, колкото повече един антихрист е кастрен, толкова повече нараства вътрешното му негодувание, толкова по-предпазлив става, толкова по-онеправдан се чувства в сърцето си и толкова по-големи стават неговите представи за Бог, омраза към Него и оплакване от Него. Когато не е кастрен, плътта му е способна да заплати съвсем мъничка цена, но когато е кастрен много, той няма дори и най-малката искреност. Той наистина е безнадежден случай! Наблюдавайте това сами — всеки такъв тип човек винаги проповядва, за да подкрепя другите, но самият той изобщо не практикува, нито има някакво навлизане — това е едната характеристика. Другата характеристика е, че каквато и работа да върши, щом има статус, той може да излезе напред и да покаже известен ентусиазъм, но винаги е нехаен и безразсъдно върши злодеяния в работата си. Когато загуби статуса си, той престава да се преструва, отписва положението си като безнадеждно, и дори действа дръзко и безразсъдно, и се държи като необуздан дивак, напълно лишен от богобоязливо сърце. Сред цялото човечество този тип човек е класически антихрист. Той е способен да разнищва състоянията на другите хора много ясно и логично, по начин, който е лесен за разбиране и ви оставя с чувството, че той също има такова разбиране за себе си. Но когато допусне някаква грешка, когато разкрие покварен нрав и ти се опиташ да го разобличиш и разнищиш, виж какво отношение проявява. Той напълно ще откаже да го приеме и ще измисли всякакви начини да го опровергае и да се защити, без да си признава. Никой няма да може да го докосне и всеки, който засегне болното му място или разобличи негов проблем, ще си има неприятности и ще бъде третиран като негов враг.

Когато антихристът има статус, той е способен да понесе малко несгоди и да заплати малка цена, за да го защити. Той също така е способен да си придаде благо изражение, сякаш изпитва състрадание към всички под слънцето, сякаш

иска да спаси всички — лицемерно изражение. В момента, в който загуби статуса си обаче, цялата му доброжелателност изчезва, но при все това той все още иска да се вкопчи в подкрепата, в уважението и в специалното внимание, на които се е радвал в миналото, и да им се наслаждава. Той е просто безсрамен до крайност! В каквато и група да е антихристът, той не предоставя и най-малката помощ или назидание на никого, но въпреки това все още иска да се възползва от подкрепата и уважението на всички останали. Независимо кой друг си признава, че има покварен нрав, антихристът няма да проговори и да каже, че и той има такъв, или да говори за това какъв покварен нрав е разкрил в миналото. Той никога не самоанализира и когато е притиснат в ъгъла, ще каже само нещо от рода на: „Да, аз съм демон, аз съм Сатана“, и това е всичко. Той просто казва няколко такива високопарни, празни думи. Ако го попиташ: „Какви конкретни проявления и разкрития на това, че си демон и Сатана, притежаваш? Какви мотиви и намерения имаш, когато действаш?“, тогава той изобщо няма да каже нищо. Не е ли той Сатана? Откакто е дошъл на власт, големият червен змей е извършил безброй злини и по време на управлението си постоянно е признавал и поправял провиненията си, като през цялото време постоянно е засилвал насилието върху народа си. Когато го видиш да признава провиненията си, може да си помислиш, че ще се покае и ще обърне нова страница, че има нагласа за изповед и че вероятно няма да извърши отново такива грешки. Но ако се съди по нещата, които се случват след това и как се развиват те, големият червен змей, който признава провиненията си, го прави просто за да защити реномето и статуса си, като си проправя пътя да продължи да държи властта и да върши по-ужасни неща, с които да издевателства над народа си. Антихристите са същите — те притежават същата природа същност като дяволите, Сатана и големия червен змей. Те са умели в това да се прикриват и са закоравели лъжци. Не познават срама, изпитват неприязън към истината и положителните неща и изобщо не приемат истината. Освен това те не казват нищо друго освен приятно звучащи думи, а просто вършат всякакви лоши неща. Сред братята и сестрите антихристите често казват правилните неща и вършат неща, които изглеждат правилни на пръв поглед, но когато от тях се иска да практикуват стриктно в съответствие с Божиите слова и с истините принципи, да изпълняват работните разпоредби на Божия дом, тогава те няма да направят нищо подобно, а вместо това ще изчезнат безследно. Ако ги оставиш без надзор или не ги подтикваш, тогава те безразсъдно ще вършат злодеяния и ще установят собствено независимо царство. За да постигнат целта си да държат властта, те ще понесат всякакви несгоди и ще заплатят всякаква цена. От това можем да видим, че антихристите имат друг вид природа същност, а именно, че са егоистични и достойни за презрение. Освен че плащат малка цена, когато правят нещо за себе си, ако от тях се иска да направят или да кажат нещо за братята и сестрите, за Божия дом, без да получат нищо в замяна, ще бъдат ли

толкова добросърдечни? Ще поемат ли това бреме? (Не.) Така че когато става въпрос за неща, които Горното е поискало от тях да изпълнят, когато дойде време да се провери тази работа, те няма да са изпълнили нито едно от тях. Защо е така? Защото това би изисквало от тях да се уморяват и да страдат, те ще трябва да заплатят цена и вероятно няма да извлекат голяма полза от това. Така че те просто няма да го направят. Ако мнозинството от хората биха извлекли облага от това, ако повечето хора биха получили ползи от това, антихристът би ли бил готов да заплати цена за това? Не би бил готов. Ако това беше нещо, за което повечето хора биха го ценили и помнили, биха го почитали и хвалили, и ако той щеше да бъде запомнен за това добро нещо, което е направил за поколения напред, как би постъпил? Той веднага би се захванал за работа и би го направил с по-голямо удоволствие от всеки друг. Това е безсрамно, нали? Сатана, дяволът, е наистина безсрамен. Той е извършил безброй злини, но все още иска всички да са му дълбоко благодарни, хората да го следват отблизо и да го ласкаят. Той толкова много тормози хората, но въпреки това иска да бъде хвален от тях. Антихристите са същите. Независимо колко проповеди е чул антихристът или колко доктрини разбира, ако поискаш от него да свърши някаква работа или дълг, без да бъде нехаен, той не може да се справи. Ако поискаш от него да се въздържа от установяване на собствено независимо царство или от безразсъдно вършене на злодеяния, той не може да го направи. Ако поискаш от него да се въздържа от това да се наслаждава на предимствата на статуса, от това да се отдава на удобства, от наслаждаване на статуса и на специалните привилегии, той не може да го направи. Ако поискаш от него да не измъчва другите или да не лъже, той не може да се справи. Ако поискаш от него да не разхищава приношенията и да защитава интересите на Божия дом, той не може да го направи. Ако поискаш от него да не свидетелства за себе си, той никога няма да може да го направи. Ако поискаш от него да заплати малка цена за Божиите избраници, без да получи нищо в замяна, или да свърши малко работа в сянка, той няма да е способен да го направи. На какво са способни антихристите? Те са способни безразсъдно да вършат злодеяния, да установяват собствено независимо царство, да свидетелстват за себе си, да разхищават приношенията, да живеят на гърба на църквата, да измъчват другите, да скандират лозунги, да бълват доктрини, да разпространяват ереси и заблуди, за да подвеждат хората, и така нататък — за тях е лесно да вършат тези неща. Има ли някой такъв около вас? В момента, в който получат власт, щом имат съвсем малко власт, те искат да се доберат до финансите на Божия дом. Независимо какво купуват, те искат да вземат неща, които са висококачествени, скъпи и маркови, и не обсъждат това с никого другиго, нито слушат какво казва някой друг. Щом им се даде малко власт, те се опиняват от нея. Когато им се даде малко власт, те искат да сформират клики и да вършат нещата по свой начин, и отказват да слушат Горното или когото и да било друг.

Когато им се даде малко власт, те се чувстват сякаш са станали бог и искат да свидетелстват за себе си, така че другите да ги подкрепят, и искат да сформират група, да сформират собствена клика. Когато им се даде малко власт, те искат да държат братята и сестрите под строг контрол в ръцете си. Ако делото на Божия дом изисква някой да бъде преместен далеч от него, това ще бъде доста трудно. Те трябва да го одобрят и някой ще трябва да го обсъди с тях, и те няма да приемат от този човек отношение, което не им харесва. Те искат целият свят да знае, че имат власт и влияние, и всички трябва да се отнасят към тях с уважение и почит. Това е общопризнат факт. Антихристът никога няма да признае, че има покварен нрав. Наблюдавайте това сами — вижте дали онези, които не признават, че имат покварен нрав, могат да се покаят, след като извършат нещо погрешно и разкрият покварен нрав, в каква посока се развиват и по какъв път поемат в крайна сметка, как се държат, докато вършат дълга си и докато общуват с другите, как се отнасят към статуса и какви са техните начини и методи за вършене на нещата. Ще бъдете ли способни да разпознаете това? Ако можете да стигнете до заключения по тези неща, тогава имате известна проницателност.

В. Отказват да признаят, че Божиите слова са истината и критерият, по който се измерва всичко

Има и трета причина антихристите да отказват да приемат да ги кастрят и да нямат нагласа за покаяние, когато сгрешат, а именно, че те отказват да признаят, че Божиите слова са истината и критерият, по който се измерва всичко. Аз разговарях сравнително подробно за предходните две причини. Тази е малко по-различна от първите две по отношение на буквалното си значение, но в същността си те са свързани с тази, че антихристите отказват да признаят, че Божиите слова са истината, така че можем да направим общението си кратко и сбито. Когато антихристът е кастрен и ти разговаряш с него за истината, говориш за истините принципи и за принципите за вършене на нещата, ще бъде ли той способен да приеме това, след като го чуе? (Не.) Независимо кога антихристът чува истината, той винаги ще има същата нагласа към нея — заклеймяване и съпротива. Какво представляват истините принципи? Те са критерият за измерване как да се извърши нещо. Докато това се върши изцяло съгласно истината на Божиите слова, тогава това, което човек върши, ще бъде принципно. Това означава да се вършат нещата според принципите. Ако твоето общение е в съгласие с истините принципи, антихристът в никакъв случай няма да го приеме. Колкото по-положително, практическо, справедливо, правилно и основано на факти е твоето общение, толкова по-неприемливо ще бъде то за антихриста. Той ще отговори с изкривени доводи, като отказва да приеме истината или фактите. Ако му говориш за това как да действа, за да изпълни отговорностите си по въпроса, той ще ти разкаже как е страдал и че е заплатил цена. Ако му говориш за това как да действа в

съответствие с истините принципи, тогава той ще ти разкаже колко много пътища е изминал, колко много е страдал и колко много е говорил. Ако му говориш за това как да бъде честен човек, как да действа и да изпълнява дълга с честно и искрено сърце, той няма да се интересува от това и няма да ти обърне внимание. Когато действа, той ще се съсредоточи само върху тактики, схеми и номера. В крайна сметка антихристът има свой собствен набор от уникални принципи за действията си и колкото и погрешни, низки, нелепи и абсурдни да са те в очите на другите или в очите на Бог, той никога няма да се умори да се придържа към тези методи и принципи. Той няма да приеме Божиите слова като истини принципи, нито ще се откаже от собствените си принципи, така че независимо дали го кастриш, разобличаваш или освобождаваш, неговите критерии, гледни точки и възгледи за измерване на нещата никога няма да се променят. Някои от тези критерии са от човешката наука, някои са от знанието, някои са от традиционната култура, а някои са от злите тенденции на този свят, но колкото и погрешни може да са тези неща, антихристът не може да се избави от тях. Той ще приеме всякакви зли тенденции и всякакви поговорки и гледни точки, които са популярни в обществото, но Божиите слова или истината никога не са неговият критерий за измерване на всички неща и събития, за измерване на всичко. Докато следва Бог и живее на гърба на Божия дом, той отрича и заклеймява истината. Докато отрича и заклеймява истината, той почита всякакви ереси и заблуди от света и им се възхищава. Единствените неща, които не може да приеме, са Божиите слова, истината. Ако се съди по тази същност на антихристите, въпреки че те посещават събирания, четат Божиите слова и изпълняват дълг в хода на вярата си, едно нещо е сигурно — техният нрав никога няма да се промени, нито ще се променят техните гледни точки, които са от света и от злите тенденции. Ако помолиш антихриста да говори за навлизане в живота или за промяна на нрава, ще се чудиш защо думите му звучат толкова странно, отвратително и неловко. Те ще звучат като думи на външен човек и той е просто объркан човек, който няма духовно разбиране, но се преструва на духовен и че притежава живот. Това е наистина крайно отвратително! Може ли човек, който никога не е признавал Божиите слова за истина или не е приемал Божиите слова за свой живот, да притежава живот? Това е шега, нали? Огледайте се около вас и проверете дали има някой, който непрекъснато казва: „Този и този известен човек каза това, в тази и тази книга е казано това, в този и този телевизионен сериал е казано това, в този и този шедьовър е казано това“ или „Нашата традиционна култура е такава, там, откъдето съм аз, казваме така, в нашето семейство имаме такова правило“ и така нататък. Вижте кой винаги има цял куп такива неща, които да каже, кой не се трогва от Божиите слова, след като ги чуе, и изрича само объркани думи, абсурдни думи и думи, в които няма духовно разбиране, когато все пак успее да разговаря за разбирането си на Божиите слова, и кой, въпреки че няма възприемане или разбиране на Божиите слова, се опитва насила да свърже

някои неща и се преструва на духовен. Това е изключително отвратително! Тези хора са вярвали в Бог в продължение на много години, слушали са проповеди и са присъствали на събирания в продължение на много години, но е невероятно, че все още не знаят, че имат покварен нрав и не са открили, че имат неправилни гледни точки или че техните погрешни гледни точки са напълно противоположни и противоречащи на Божиите слова. Каква е причината за това? Това е третата причина, която стои зад отказа на антихристите да приемат да ги кастрят и зад това, че нямат нагласа за покаяние, когато сгрешат. Те отказват да признаят, че Божиите слова са истината и критерият, по който се измерва всичко. Това е първопричината на проблема.

Защо антихристите отказват да приемат да бъдат кастрени? Защо, когато се сблъскат с нещо, те не се покайват, а вместо това разпространяват различни представи и дори съдят Бог? Причините са много ясни: първо, антихристите никога не признават, че могат да сгрешат; второ, те никога не признават, че имат покварен нрав; трето, те отказват да признаят, че Божиите слова са истината и критерият, по който се измерва всичко. Що се отнася до всички онези, които не приемат да бъдат кастрени, всички онези, които ясно разкриват покварен нрав, когато направят грешки, всички онези, които често нанасят вреда на Божиите избраници, които забавят навлизането в живота на безброй Божии избраници и причиняват загуби на делото на Божия дом, ако тези хора нямат угризения или нагласа за покаяние, когато са кастрени, тогава едно нещо е сигурно, а именно, че те притежават и трите от тези проявления на антихристите. Вярно ли е? (Да.) Общо има три причини, поради които антихристите отказват да приемат да бъдат кастрени. Прочетете ги отново. (Първо, антихристите никога не признават, че могат да сгрешат; второ, те никога не признават, че имат покварен нрав; трето, те отказват да признаят, че Божиите слова са истината и критерият, по който се измерва всичко.) Общо са три. Разговаряхме доста подробно за първите две причини. Последната е малко по-различна, но в същността си първите две са свързани с тази, че антихристите отказват да признаят, че Божиите слова са истината, така че няма да разговаряме по-подробно за тази причина. Добре, нека приключим нашето общение тук за днес. Довиждане! (Довиждане, Боже!)

19 септември 2020 г.

ДВАНАДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ ИСКАТ ДА СЕ ОТТЕГЛЯТ, КОГАТО НЯМАТ СТАТУС ИЛИ НАДЕЖДА ДА ПОЛУЧАТ БЛАГОСЛОВИИ

Днешното общение относно различните проявления на антихристите е по дванадесетата точка: те искат да се оттеглят, когато нямат статус или надежда да получат благословии. Тази точка засяга също нрава на антихристите и е едно от техните конкретни проявления. От повърхностна гледна точка антихристът ще поиска да се оттегли, ако му липсва статус и няма надежда да получи благословии. Щом изгуби тези две неща, той ще поиска да се оттегли. Повърхностният смисъл изглежда много лесен за разбиране — не изглежда много сложен или абстрактен, но какви са конкретните проявления тук? С други думи, какъв вид ситуации карат антихриста да иска да се оттегли поради въздействие върху статуса или надеждата му да получи благословии? Заслужава ли този въпрос задълбочено общение? Ако ви помолят да разговаряте по този въпрос, какво бихте казали за неговите конкретни подробности и проявления? Някои хора може да кажат: „Толкова пъти сме разговаряли за това. Антихристите обичат статуса и властта, радват се на висок престиж, а целта им, когато вярват в Бог, е да бъдат благословени, увенчани и възнаградени. Ако тези надежди бъдат разбити и изгубени, тогава те ще изгубят интереса си да вярват в Бог и вече няма да искат да вярват“. Дали вашето общение по този въпрос щеше да е толкова просто, само с тези няколко думи? (Да.) Ако случаят беше такъв, ако това общение можеше да приключи с тези няколко твърдения, тогава този аспект на проявленията на антихристите не би заслужил свой собствен раздел в нашата поредица от общения за проявленията на антихристите, нито би засегнал някаква конкретна природа същност. Тъй като обаче тази точка е свързана със същността и нрава на антихристите, както и с техните лични стремежи и възгледи за съществуване, тогава трябва да става въпрос за многостранна тема. И така, какво точно е включено? Тоест кои въпроси, с които се сблъскват антихристите, засягат статуса и надеждата им да получат благословии? Какви са техните гледни точки, мисли и нагласи към тези въпроси? Разбира се, ще има известно припокриване между общението ни по тези въпроси и предишните ни общения относно гледните точки на антихристите по различни въпроси, но акцентът на днешното общение е различен и разглежда въпроса от различен ъгъл. Днес ще разговаряме конкретно за проявленията, които се появяват, когато антихристите губят статуса и надеждите си да получат благословии, които могат да докажат, че зад стремежа на антихристите стои неправилно гледище и че вярата им в Бог не е истинска. Те могат също да докажат, че тези хора наистина притежават същността на антихрист.

I. Подходът на антихристите към кастренето

Първо, трябва да разгледаме поведението, което антихристите проявяват, когато са подложени на кастрене, как се справят с такива ситуации, какви са техните нагласи, мисли и гледни точки относно кастренето и какво конкретно казват и правят — тези въпроси заслужават нашето разнищване и анализ. Разговаряли сме доста по теми, свързани с кастренето. Това е често срещана тема, с която всички вие сте запознати. Повечето хора преживяват известно преобразяване едва след като са били кастрени няколко пъти — те могат да търсят истината и да се справят с въпросите според принципите, когато изпълняват дълга си, и едва тогава вярата им започва отново и претърпява известно подобрение. Може да се каже, че всеки случай на сурово кастрене се запечатва в сърцето на всеки човек. То оставя незаличим спомен. Разбира се, всеки случай на сурово кастрене оставя незаличим спомен и у антихристите, но къде се крият разликите? Отношението на антихриста и различните проявления, свързани с това, както и неговите мисли, гледни точки, идеи и други подобни, които произтичат от тази ситуация, се различават от тези на обикновения човек. Когато един антихрист е подложен на кастрене, първото нещо, което прави, е да се съпротивлява и да го отхвърля дълбоко в сърцето си. Той се бори срещу това. И защо е така? Това е така, защото антихристите, заради самата си природа същност, изпитват неприязън към истината, ненавиждат я и изобщо не я приемат. Естествено, същността и нравът на антихриста не му позволяват да признае собствените си грешки или да признае покварения си нрав. Въз основа на тези два факта отношението на антихриста към кастренето е да го отхвърли и изцяло и напълно да му се противопостави. Той ги ненавижда и им се съпротивлява с цялото си сърце и няма дори и намек за приемане или покорство, да не говорим за истински размисъл или покаяние. Когато един антихрист е подложен на кастрене, без значение кой го прави, за какво се отнася, до каква степен е виновен за това, колко явна е неговата грешка, колко зло извършва или какви последствия създава неговото зло за делото на църквата — антихристът не се съобразява с нищо от тези неща. За антихриста този, който го кастри, го е набелязал или намира грешки, за да го измъчва. Антихристът може дори да си мисли, че е тормозен и унижаван, че с него не се отнасят като с човек, че го подценяват и презират. След кастренето антихристът никога не размишлява къде всъщност е сбъркал, какъв покварен нрав е разкрил, и дали е търсил принципите, които е следвало да спазва, дали е действал в съответствие с истините принципи или е изпълнил отговорностите си по отношение на проблема, за който е кастрен. Той не изследва нищо от това и не размишлява върху това, нито обмисля и премисля тези въпроси. Вместо това той се отнася към кастренето според собствената си воля и с избухливост. Всеки път, когато един антихрист е кастрен, той се изпълва с гняв, непокорство и негодувание и не иска да чува съвети от

никого. Той отказва да приеме, че е подложен на кастрене, и не е способен да се върне пред Бог, за да опознае себе си и да се самоанализира, да се коригира за действията си, които нарушават принципите, като например това, че е нехаен или безчинства при изпълнение на дълга си, нито използва тази възможност, за да преодолее собствения си покварен нрав. Вместо това той намира извинения, за да се защити, да се оправдае и дори да каже нещо, което да предизвика раздор и да подстрекава другите. Накратко казано, когато антихристите са подложени на кастрене, техните конкретни проявления са неподчинение, недоволство, съпротива и непокорство, а в сърцата им възникват и някои оплаквания: „Платих толкова висока цена и свърших толкова много работа. Макар че в някои неща не следвах принципите и не търсех истината, не направих всичко това за себе си! Дори да съм нанесъл някаква вреда на делото на църквата, не съм го направил нарочно! Кой не прави грешки? Не можеш да се хващаш за грешките ми и да ме кастриш безкрайно, без да проявяваш внимание към слабостите ми и без да се интересуваш от настроението или самочувствието ми. Божият дом няма любов към хората и е толкова несправедлив! Освен това ме кастриш за такава малка грешка — това не означава ли, че ме гледаш с лошо око и искаш да ме отстраниш?“. Когато антихристите са подложени на кастрене, първото, което им идва наум, не е да се премислят какво са направили погрешно или какъв покварен нрав са разкрили, а да спорят, да се обясняват и да се оправдават, като същевременно правят догадки. Какви догадки? „Платих толкова голяма цена, като изпълнявах дълга си в божия дом, само за да бъда кастрен. Изглежда, че няма голяма надежда да получа благословии. Възможно ли е бог да не иска да възнаграждава хората, затова използва този метод, за да ги разкрива и отстранява? Защо да полагам усилия, ако няма надежда да получа благословии? Защо да понасям несгоди? Щом няма надежда да получа благословии, по-добре изобщо да не вярвам! Нима целта на вярата в бог не е да се получават благословии? Ако няма надежда за това, защо да отдавам всичко от себе си? Може би просто трябва да спра да вярвам и да приключа с това? Ако не вярвам, можеш ли все още да ме кастриш? Ако не вярвам, не можеш да ме кастриш“. Антихристите изобщо не могат да приемат кастренето от Бог. Те не могат да приемат и да се подчиняват чрез правилна гледна точка и нагласа. Не могат да се самоанализират чрез това и да разберат покварения си нрав, така че той да бъде пречистен. Вместо това те правят догадки и проучват с подъл и тесногръд ум целта на своето кастрене. Следят внимателно развитието на ситуацията, слушат тона на хората, когато те говорят, наблюдават как хората около тях ги гледат, как им говорят и какво е отношението им, и използват тези неща, за да потвърдят дали имат някаква надежда да бъдат благословени, или дали наистина са разкрити и отстранени. Един прост случай на кастрене предизвиква такъв голям смут и толкова много размисли в сърцата на антихристите. Винаги когато са подложени на кастрене, първата им реакция е отблъскване, а в сърцата си изпитват неприязън към него, отхвърлят го

и се борят срещу него, преди да изследват езика и изражението на хората, а след това се впускат в догадки. Те използват мозъците си, мисълта си и дребнавата си хитрост, за да следят развитието на ситуацията, да наблюдават как ги гледат хората около тях и да наблюдават отношението на висшестоящите водачи към тях. От тези неща те преценяват колко надежда им остава да бъдат благословени, дали имат капка надежда да бъдат благословени, или дали наистина са разкрити и отстранени. Когато са притиснати в ъгъла, антихристите отново започват да изследват Божиите слова, като се опитват да намерят в тях точна основа, искрица надежда и спасителен пояс. Ако след като са ги кастрили, някой ги утеши, подкрепи и им помогне с любящо сърце, тези неща ги карат да се чувстват така, сякаш все още ги смятат за членове на Божия дом, вярват, че все още съществува надежда да бъдат благословени, че надеждата им все още е силна и те ще прогонят всяка мисъл за оттегляне. Обаче в момента, в който ситуацията се обърне така, че да видят, че надеждите им да бъдат благословени са намалели и изчезнали, първата им реакция е: „Ако не мога да получа благословии, тогава вече няма да вярвам в бог. Който обича да вярва в бог, може да вярва в него, но във всеки случай аз няма да приема да бъда кастрен от теб и всичко, което казваш, когато ме кастриш, е погрешно. Не искам да го чувам, не желая да го слушам и няма да приема да бъда кастрен, дори когато казваш, че това е най-полезното нещо за човека!“. Когато видят, че надеждите им да бъдат благословени се изпаряват, когато видят, че дълго преследваният от тях статус и мечтите им да влязат в небесното царство са на път да се провалят и да бъдат изгубени, те не мислят да променят начина си на стремеж или да променят целите, към които се стремят, а по-скоро мислят да напуснат и да се оттеглят, вече не искат да вярват в Бог и смятат, че вече нямат никаква надежда да бъдат благословени във вярата си в Бог. За антихристите, ако фантазиите и надеждите им за награди, благословии и корони, които са искали да получат, когато за първи път са започнали да вярват в Бог, са изчезнали, тогава мотивацията им да вярват в Бог изчезва, както и мотивацията им да отдават всичко на Бог и да изпълняват дълга си. Когато мотивацията им изчезва, те вече не искат да останат в църквата, да продължават да се мотаят по този начин и искат да изоставят дълга си и да напуснат църквата. Това е всичко, за което мислят антихристите, когато са подложени на кастрене, и тяхната природа същност е напълно разобличена. Като цяло, както в това, което казват, така и в това, което правят, антихристите никога не приемат истината. Какъв е нравът на неприемане на истината? Не е ли това да изпитваш неприязън към истината? Точно това е. Простият акт на кастрене сам по себе си е доста лесен за приемане. Първо, няма злонамереност от страна на човека, който ги кастри. Второ, като се съди по въпросите, за които антихристите са кастрени, сигурно е, че те трябва да са се противопоставили на подредбите на Божия дом и на истините принципи, че в работата им е имало грешка или пропуск, които са причинили прекъсване и

смущение на църковното дело. Те са кастрени поради примеса на човешката им воля, поради покварения им нрав, защото, поради липса на разбиране на истините принципи, действат безразборно. Това е съвсем нормално нещо. В целия свят всяка голяма организация, всяка група или компания има правила и разпоредби и всеки, който наруши тези правила и разпоредби, трябва да бъде наказан и държан в подчинение. Това е напълно нормално и напълно правилно. Антихристът обаче възприема това, че уместно е държан в подчинение вследствие на нарушаване на правилата и разпоредбите, като нещо, в което другите му създават трудности, измъчват го, намират му грешки и му причиняват неприятности. Това нагласа на приемане на истината ли е? Съвсем ясно е, че не е. Без нагласа за приемане на истината възможно ли е такъв човек да избегне допускането на грешки и причиняването на прекъсвания и смущения при изпълнението на дълга си? Със сигурност не. Подходящ ли е такъв човек да изпълнява дълг? Строго погледнато, не е. Малко вероятно е такъв човек да бъде компетентен в която и да е задача.

Изпълнението на дълга е възможност, която Бог предоставя на Своите избраници, за да може да се обучават, но хората не знаят как да я ценят. Вместо това, когато са подложени на кастрене, те изпадат в истерия, борят се срещу него и протестират шумно. Те са непокорни и възмутени. Сякаш са святи хора, които никога не са правили грешки. Кой сред покварените хора не прави грешки? Съвсем нормално е да се правят грешки. Божият дом просто те кастри словесно, не те държи отговорен, нито те осъжда за това, а още по-малко пък те проклина. Понякога това кастрене може да е доста сурово, думите може да звучат остро или неприятно и чувствата ти може да бъдат наранени. Онези, които са причинили щети на финансите или на оборудването на Божия дом, ще бъдат дисциплинирани от Божия дом чрез глоби или чрез искане на обезщетение — това за сурово ли се счита? Или може да се счита за правилно? Не се иска от теб да предоставиш двойно обезщетение, нито те изнудват, трябва само да възстановиш същата сума. Не е ли това съвсем правилно? Това е много по-леко от глобите, налагани в някои страни по света. В някои градове ще бъдеш тежко глобен само за плюене на земята или за изхвърляне на късче хартия. Можеш ли да се възпротивиш на това или да откажеш да платиш глобата? Ако откажеш, вероятно ще бъдеш изпратен в затвора и ще има още по-сурови законови санкции. Такава е системата. Някои хора не разбират това и смятат, че кастренето на хората по този начин от Божия дом е твърде сурово и че държането на хората в подчинение по този начин е твърде драконовско. Ако такива хора са кастрени по малко по-суров начин и гордостта им е наранена, а сатанинската им природа е разбунена, те смятат, че това е непоносимо и че не съответства на техните представи. Те вярват, че щом това е Божият дом, към хората не бива да се отнасят по този начин, че Божият дом трябва да проявява толерантност и търпение на всяка крачка и да позволява на хората да действат безразборно и да правят каквото си искат. Те смятат, че всичко,

което хората правят, е добро и трябва да бъде запомнено от Бог. Разумно ли е това? (Не.) Каква природа същност притежават хората? Наистина ли са хора? Казано по-изтънчено, те са сатани и дяволи. Казано по-грубо, те са животни. Хората не знаят правилата на поведение, те са много мерзки, както и мързеливи, обичат свободното време и изпитват неприязън към упоритя труд, и искат да безчинстват, като вършат лоши неща. Най-обезпокоителното е, че мнозина, които изпълняват дълг в Божия дом, винаги искат да донесат със себе си светските философии за светските отношения, методи и зли тенденции. Те дори влагат енергията си в изследване, изучаване и имитиране на тези неща и в резултат на това създават хаос и смут в някои от делата на Божия дом. Това е непоносимо за всички и дори някои братя и сестри, които са нови във вярата, казват, че тези хора не са благочестиви, че действията им са със светски тенденции и не приличат на действията на един християнин — дори тези новоповярвали не могат да приемат действията на тези хора. Тези хора плащат малка цена, имат малко ентусиазъм и мъничко устрем и добра воля, и внасят всякакви глупости, които са научили, в Божия дом и ги прилагат в своя дълг и работа, и в резултат на това причиняват прекъсвания и смущения на делото на църквата и накрая биват кастрени. Някои хора не разбират това: „Не казва ли Бог, че ще запомни добрите дела на хората? Тогава защо ме кастрят за това, че изпълнявам дълга си? Защо не мога да разбера това? Как се изпълняват Божиите слова? Възможно ли е всички те да са просто празни, високопарни думи?“. Тогава защо не размишляваш дали твоите действия са добри дела, които заслужават да бъдат запомнени? Какво е изисквал Бог от теб? Дългът, който си изпълнил, работата, която си свършил, и идеите и предложенията, които си внесъл, съответстват ли на благоприличието на светците? В съответствие ли са с нивото, изисквано от Божия дом? Помислил ли си за свидетелството за Бог и за името на Бог? Помислил ли си за репутацията на Божия дом? Помислил ли си за благоприличието на светиите? Признаваш ли, че си християнин? Не си се замислил за нищо от това, тогава какво всъщност си направил? Заслужават ли действията ти да бъдат запомнени? Ти си объркал работата на църквата, а Божият дом само те е кастрил, без да отнема правото ти да изпълняваш дълг. Това е най-голямата любов, най-истинската любов. И все пак се чувстваш раздразнен. Имаш ли някаква причина за това? Ти си изключително неразумен!

Има хора, които вярват в Бог само от две-три години, а действията им, начинът, по който говорят и се смеят, гледните точки, които разкриват, и дори израженията на лицата и движенията им, когато говорят с другите, са неприятни и показват, че те са абсолютни неверници и невярващи. Тези хора трябва да бъдат държани в подчинение, трябва да бъдат кастрени и за тях трябва да се установят правила, за да знаят какво е нормална човешка природа, какво е благоприличие на светиите и какъв трябва да бъде един християнин, и за да се научат как да постъпват и да могат да придобият човешко подобие. Има и такива, които вярват в Бог от осем

или десет години, или дори от по-дълго, но ако се съди по техните мисли и гледни точки, думи и действия, и по начина, по който се справят с нещата, и по идеите, които им хрумват, когато им се случи нещо, е ясно, че те са абсолютни невярващи и неверници. Тези хора са слушали доста проповеди и имат известно преживяване и прозрение. Те са общували доста с братята и сестрите си и би трябвало да имат своя собствена форма на ежедневен език, но въпреки това повечето от тях не са способни да споделят свидетелство, а когато говорят и изразяват възгледите си, езикът им е прекалено опростен и не могат да обяснят нищо ясно. Те наистина са бедни, жалки и слепи — очевидно имат напълно окаян вид. Когато такъв човек изпълнява дълг и поема малко отговорност, той винаги бива кастрен. Това е неизбежно. Защо ще бъде кастрен? Защото действията му твърде много нарушават истините принципи. Той дори не може да придобие съвестта и разума на нормалните хора, и говори и действа като невярващ, сякаш е бил нает някой невярващ, за да върши делото на Божия дом. И така, какво е качеството на работата, извършена от тези хора при изпълнението на техния дълг? Каква е нейната стойност? Има ли някаква част от тях, която е покорна? Нямат ли твърде много проблеми и не причиняват ли само прекъсвания и смущения? (Да.) Тогава не трябва ли тези хора да бъдат кастрени? (Да.) Някои хора пишат сценарии за живота на даден християнин, за това как главният герой преминава през гонение, мъки и различни ситуации и как преживява Божиите слова. В цялата история обаче главният герой почти никога не се моли, а понякога, когато се сблъска с нещо, дори не знае какво да каже в молитва. Преди някои хора пишеха едно и също нещо за молитва след молитва. Когато главният герой се сблъскаше с нещо, той се молеше: „О, Боже, толкова съм разстроен в момента! Толкова съм нещастен, напълно нещастен! Моля Те, напътствай ме и ме просветлявай“. Те просто пишеха тривиални думи като тези, но изправен пред различно събитие, различна ситуация, различно настроение, главният герой не знаеше как да се моли и нямаше какво да каже. Това Ме кара да се чудя, ако тези хора изобразяват главните си герои като такива, които не се молят, когато се сблъскат с проблеми, имат ли самите те навика да се молят? Ако не се молят, когато се сблъскат с нещо, тогава на какво разчитат в ежедневието си и при изпълнението на дълга си? За какво мислят? Имат ли Бог в сърцата си? (Те нямат Бог в сърцата си. Те разчитат на собственото си мислене и дарби в нещата, които правят.) Резултатът от това е, че биват кастрени. Как мислите, че ще оценя този въпрос? Такива хора трябва да бъдат кастрени. Тези хора, които не напредват, които имат мозък, но им липсва сърце, вярващи са от години, но нямат представа какво да кажат в молитва, когато се сблъскат с проблем. Те нямат какво да кажат на Бог, нито знаят как да се доверят на Бог и не разговарят от сърце с Бог. Бог е най-близкият до теб, Този, който е най-достоен за твоето доверие и упование, а ти нямаш нито една дума, която да Му кажеш — тогава за кого пазиш най-съкровените си мисли? Независимо

за кого, ако нямаш какво да кажеш на Бог, тогава що за човек си? Не си ли човек, който е най-лишен от човешка природа? Ако в сценария няма нищо за човешката природа на главния герой, за живота му като вярващ и за това как преживява Божиите слова и т.н., ако това е просто една куха черупка на сценарий, тогава какво искаш да покажеш на хората, като правиш този филм? Каква е ползата от този сценарий, който пишеш? Свидетелстваш ли за Бог, или за малкото познание и образование, които имаш? Най-доброто конкретно доказателство за свидетелство за Бог е как човек се моли и търси, и как неговите идеи, нагласа, гледни точки и мисли за Бог се преобразяват, когато му се случи нещо или когато се сблъска с трудности. За съжаление някои хора нямат никакво разбиране за това. Те все още не знаят как да се молят след няколко години вяра — не е чудно, че все още не са напреднали. Професионалните им умения не са се подобрили и не са постигнали напредък в навлизането си в живота. Не трябва ли такива хора да бъдат кастрени? И така, има предшестващо условие за кастренето на хората. Ако откажете да приемете кастренето или ако не бъдете кастрени, последствието от това и вашият изход ще бъдат опасни. Щастливци сте, че сега има хора, които да ви кастрят и дисциплинират. Това прекрасно, полезно нещо е нещо, което антихристите не могат да приемат. Те смятат, че когато ги кастрят, това означава, че с тях е свършено, че вече нямат надежда, че могат да видят какъв ще бъде изходът им. Те смятат, че кастренето показва, че вече не са ценени и вече не са любимци на Горното, и че вероятно ще бъдат отстранени. Тогава те губят мотивация във вярата си и започват да правят планове да излязат в света и да спечелят много пари, да следват светските тенденции, да ядат, да пият и да се веселят, и техните кроежи започват да излизат наяве. Това ги поставя в опасност и следващата им стъпка ще ги доведе до това да прекрачат прага, да напуснат Божия дом.

Когато един антихрист има статус и власт в Божия дом, когато може да извлича изгода и да се облагодетелства на всяка крачка, когато хората го почитат и ласкаят, и когато смята, че благословиите и наградите, и красивата крайна цел изглеждат на една ръка разстояние, тогава той външно изглежда преизпълнен с вяра в Бог, в Божиите слова и в Неговите обещания към човечеството, както и в делото и перспективите на Божия дом. Когато обаче го кастрят, когато желанието му за благословии е застрашено, тогава той развива подозрения и неразбиране към Бог. За части от секундата привидната му изобилна вяра изчезва и не може да бъде открита никъде. Той едва може да събере сили дори да ходи или да говори, губи интерес да изпълнява дълга си и губи всякакъв ентусиазъм, любов и вяра. Изгубил е малкото добра воля, която е имал, и не обръща внимание на никого, който говори с него. В един миг се превръща в съвсем друг човек. Той е разкрит, нали? Когато такъв човек се държи за надеждите си да бъде благословен, изглежда, че има безгранична енергия, че е предан на Бог. Той може да става рано и да работи до късно през нощта, и е способен да страда и да плаща цена. Но

когато изгуби надежда да бъде благословен, той е като спукан балон. Иска да промени плановете си, да намери друг път и да се откаже от вярата си в Бог. Става обезкуражен и разочарован от Бог и е изпълнен с оплаквания. Нима това е израз на човек, който се стреми към истината и я обича, на човек с човешка природа и почтеност? (Не.) Той е в опасност. Когато се сблъскате с такъв човек, ако той е способен да служи, тогава бъдете щадящи, когато го кастрите, и намерете някои приятни за ухото думи, с които да го похвалите. Ласкайте го и го надувайте като балон и тогава той ще заподскача от радост. Можеш да кажеш неща като: „Ти си толкова благословен, имаш блясък в очите и виждам, че имаш безгранична енергия, и със сигурност ще бъдеш опора в Божия дом. Божието царство никога не би могло да бъде без теб и без теб делото на Божия дом би претърпяло загуба. Но ти имаш само един мъничък недостатък. Можеш да го преодолееш с малко усилие и щом той бъде поправен, всичко ще бъде наред, тогава най-голямата корона от всички със сигурност ще бъде твоя“. Когато такъв човек направи нещо нередно, можете да го кастрите в лицето. Как трябва да направите това? Просто кажете: „Ти си толкова умен. Как можа да направиш такава елементарна грешка? Това не трябваше да се случва! Ти имаш най-добрите заложби и си най-образованият в нашия екип, ти си най-престижният сред нас. Не биваше точно ти да правиш такава грешка — колко срамно! Внимавай да не направиш такава грешка отново, иначе със сигурност ще нараниш Бог. Ако го направиш отново, това ще навреди на репутацията ти. Няма да ти кажа това пред всички — казвам ти го тайно, за да не си помислят братята и сестрите нещо за теб. Просто се опитвам да се уверя, че не губиш достойнството си, и се съобразявам с чувствата ти, нали? Виждаш ли, Божият дом не е ли любящ?“. Тогава той казва: „Да“. „И така, какво следва?“. И той ще отговори: „Продължаваме с добрата работа!“. Какво мислите за такова отношение към тях? Този тип хора просто искат да получат благословии, като полагат труд, те никога не търсят истините принципи в думите или в действията си и изобщо не приемат истината. Те никога не се замислят дали трябва да казват това, което казват, или да правят това, което правят, нито се замислят за последствията от това, което правят, нито се молят, разсъждават, търсят или разговарят. Те просто правят нещата според собствените си идеи, правят каквото си искат. Когато някой нарани гордостта или интересите им с нещо, което казва или прави, когато разобличи недостатъците или проблемите им или им направи разумно предложение, тогава те кипят от гняв, таят злоба и искат да си отмъстят, а в по-сериозни случаи искат да изоставят вярата си и да отидат да докладват на големия червен змей за църквата. Имаме начин да се справим с такъв тип човек, а именно да избягваме да го кастрим и вместо това да го глезим.

Току-що разговаряхме за това как, когато антихристите са подложени на кастрене, те винаги го свързват с надеждите си да получат благословии. Тази нагласа и този възглед са неправилни и опасни. Когато някой посочи недостатъците

или проблемите на антихриста, той чувства, че е изгубил надеждата си да получи благословии. А когато е кастрен, дисциплиниран или укоряван, той също чувства, че е изгубил надеждата си да получи благословии. Щом нещо не стане по неговия начин или не съответства на неговите представи, щом е разобличен и кастрен, той чувства, че самочувствието му е накърнено, мислите му веднага се насочват към това дали вече няма надежда да получи благословии. Не е ли прекалено чувствителен? Не е ли твърде силно желанието му да получи благословии? Кажете Ми, не са ли такива хора жалки? (Да, такива са.) Те наистина са жалки! И в какво отношение са жалки? Дали това, че човек може да получи благословии, е свързано с това, че е кастрен? (Не.) Те не са свързани. Защо тогава антихристите смятат, че са изгубили надеждата си да получат благословии, когато са кастрени? Това не е ли свързано с техния стремеж? Към какво се стремят те? (Да получат благословии.) Те никога не се избавят от желанието и от намерението си да получат благословии. Те са имали намерение да получат благословии от самото начало на вярата си в Бог и макар да са слушали много проповеди, никога не са приели истината. Те никога не са се отказали от желанието и намерението си да получат благословии. Не са поправили или променили възгледите си относно вярата в Бог и намерението им при изпълнението на дълга им не е било пречистено. Те винаги правят всичко, докато се вкопчват в надеждата и намерението си да получат благословии, и накрая, когато надеждите им да получат благословии са на път да бъдат разбити, те избухват в гняв и се оплакват горчиво, като най-накрая разкриват грозното състояние на своето съмнение в Бог и отричането си на истината. Не си ли играят със смъртта? Такова е неизбежното последствие от това, че антихристите ни най-малко не приемат истината, нито приемат да бъдат кастрени. В своето преживяване на Божието дело всички Божии избраници могат да знаят, че Божието правосъдие и наказание, както и Неговото кастрене, са Неговата любов и благословии — но антихристите вярват, че това е просто нещо, за което хората говорят, и не вярват, че е истината. Затова те не гледат на кастренето като на уроци, от които да се поучат, нито търсят истината, нито се самоанализират. Напротив, те вярват, че кастренето е породено от човешка воля, че е умишлено измъчване, изпълнено с човешки намерения, и че със сигурност не е от Бог. Те избират да му се съпротивляват и да го пренебрегват, и дори проучват защо някой би се отнесъл така с тях. Те изобщо не се покоряват. Те свързват всичко, което се случва при изпълнението на техния дълг, с получаването на благословии и награди, и смятат получаването на благословии за най-важния стремеж в живота си, както и за крайната и най-висша цел на вярата си в Бог. Те се вкопчват до смърт в намерението си да получат благословии, независимо как Божият дом разговаря за истината, и не се избавят от него, като мислят, че вярата в Бог, която не е заради получаването на благословии, е идиотщина и глупост, че е голяма загуба. Те смятат, че всеки, който се откаже от

намерението си да получи благословии, е бил заблуден, че само глупак би се отказал от надеждата да получи благословии и че приемането на кастренето е проява на идиотщина и некомпетентност, нещо, което умен човек не би направил. Това е мисленето и логиката на антихриста. Затова, когато един антихрист е кастрен, той силно се съпротивлява в сърцето си и е изкусен в извъртанията и преструвките. Той ни най-малко не приема истината, нито се покорява. Вместо това е преизпълнен с неподчинение и непокорство. Това може да доведе до противопоставяне на Бог, до осъждане на Бог и до борба срещу Бог, и накрая — до разкриването и отстраняването му.

II. Подходът на антихристите към адаптирането на възложения им дълг

Антихристите имат невероятно настойчиво отношение, когато става въпрос за получаване на благословии. Те се вкопчват отчаяно в намерението си да получат благословии и когато са подложени на кастрене, изпитват съпротива и се опитват с всички сили да го оспорват и да се защитават. От това можем да определим, че антихристите изобщо не приемат истината. Когато са освободени от длъжност или възложеният им дълг е адаптиран, те продължават да са много чувствителни по въпроса за получаването на благословии. Защо са чувствителни по този въпрос? Защото сърцата на такива хора са изпълнени с желание и амбиция да получат благословии. Всичко, което правят, е в името на получаването на благословии, а не в името на нещо друго. Най-голямото им желание в живота е да получат благословии. Ето защо, когато са освободени от длъжност или възложеният им дълг е коригиран, те чувстват, че надеждата им да получат благословии е изчезнала, и естествено отказват да се покорят и продължават да спорят в своя защита. Те проявяват внимание единствено към собствените си интереси и не проявяват внимание към делото на Божия дом. Например някои хора са убедени, че владеят писменото слово, и затова упорито настояват да изпълняват дълг, свързан с това. Разбира се, Божият дом няма да ги разочарова. Той цени талантливите хора и каквито и дарби или силни страни да притежават, ще им даде възможност да ги приложат, и затова църквата им осигурява работа с текст. След известно време обаче се оказва, че всъщност този човек не притежава това умение и не е способен да върши подобаващо този дълг, а е напълно неефективен. Талантът и заложбите му го правят напълно некомпетентен в тази работа. И така, как трябва да се постъпи при такива обстоятелства? Възможно ли е просто да се примирите с него и да му кажете: „Имаш страст и макар да нямаш голям талант и заложбите ти да са на средно ниво, стига да имаш желание и да си склонен да работиш усърдно, Божият дом ще те търпи и ще те остави да продължиш да вършиш този дълг. Няма значение, ако не го правиш добре. Божият дом ще си затвори очите и не се налага да те сменя.“? Това ли е принципът, по

който Божият дом се справя с проблемите? Очевидно не. При такива обстоятелства обикновено му се определя подходящ дълг в зависимост от заложбите му и силните му страни; това от една страна. Не е достатъчно обаче да се разчита само на това, защото в много случаи самите хора не знаят какъв дълг са способни да вършат, а дори и да смятат, че са добри в нещо, то може да не е непременно вярно. Затова би било правилно да опитат и да се обучават известно време, за да се вземе решение в зависимост от това дали са ефективни, или не са. Ако се обучават известно време и не постигнат никакви резултати или нямат напредък, и ако се потвърди, че няма смисъл да бъдат развивани, трябва да се направи корекция във възложения им дълг и трябва да им се намери подходящ дълг. Това преподреждане и коригиране на дълга на хората е правилно и съответства на принципите. Но някои хора не са способни да се подчиняват на подредбите в Божия дом и вместо това винаги следват плътските си предпочитания при изпълнението на дълга си. Например, да предположим, че някой казва: „Най-голямата ми мечта беше да бъда литератор или журналист, но поради семейните ми обстоятелства и други причини не успях да я осъществя. Но сега върша работа с текст в Божия дом. Най-накрая получих това, което исках!“. Неговото възприемане на истината обаче просто не е достатъчно добро, той няма много духовно разбиране и не е способен да върши работа с текст, така че след като известно време е изпълнявал дълга си, му е възложен друг. Той се оплаква: „Защо просто не мога да върша работата, която искам да върша? Не харесвам никаква друга работа!“. Какъв е проблемът тук? Божият дом коригира възложения му дълг според принципите, така че защо той не може да приеме промяната? Не е ли това проблем с неговата човешка природа? Той не може да приеме истината и не се покорява на Бог — това е просто липса на разум. Той винаги върши дълга си въз основа на личните си предпочитания и винаги иска да прави собствен избор. Не е ли това покварен нрав? Фактът, че ти харесва да правиш нещо, гарантира ли, че можеш да го вършиш добре? Фактът, че ти харесва да вършиш определен дълг, означава ли, че можеш да го вършиш по начин, който е съгласно критериите? Само защото ти харесва да правиш нещо, не означава, че си подходящ за него, а ти може да не си способен да прозреш за какво си подходящ. Затова трябва да притежаваш разум и да се научиш да се подчиняваш. И така, когато възложеният ти дълг е коригиран, как трябва да практикуваш подчинение? От една страна, трябва да вярваш, че Божият дом е коригирал възложения ти дълг въз основа на истините принципи, а не въз основа на твоите предпочитания или на предразсъдъците на някой водач или работник. Трябва да вярваш, че корекцията на възложения ти дълг е определена въз основа на твоите дарби, силни страни и други действителни обстоятелства и че не се основава на идеите на един човек. Трябва да се научиш да се подчиняваш, когато възложеният ти дълг е адаптиран. След като известно време се обучаваш за новия си дълг и постигнеш резултати

при изпълнението му, ще установиш, че си по-подходящ да изпълняваш този дълг, и ще осъзнаеш, че е погрешно да се избира дълг в зависимост от личните ти предпочитания. Това не разрешава ли проблема? Най-важното е, че Божият дом определя какъв дълг да изпълняват хората не въз основа на техните предпочитания, а в зависимост от това, което е необходимо за работата, и от това дали даден човек може да постигне резултати, като изпълнява този дълг. Бихте ли казали, че Божият дом трябва да разпределя дълга според индивидуалните предпочитания? Трябва ли да използва хората въз основа на условието да се удовлетворят личните им предпочитания? (Не.) Кое от тези неща съответства на принципите на Божия дом за използване на хората? Кое съответства на истините принципи? Хората да се подбират в зависимост от потребностите на работата в Божия дом и от резултатите от изпълнението на дълга им. Може да имаш някакви страсти и интереси и някакво желание да изпълняваш дълга си, но трябва ли твоите желания, интереси и страсти да имат предимство пред работата в Божия дом? Да кажем, че упорито настояваш и казваш: „Трябва да върша тази работа, а ако не ми позволят да я върша, не искам да живея и не искам да изпълнявам дълга си. Ако не ми позволят да върша тази работа, няма да имам сърце да върша каквото и да е друго нещо, нито ще положа всички усилия за него“. Дали това не показва, че има проблем с отношението ти към изпълняването на дълга? Това не е ли пълна липса на съвест и разум? За да удовлетвориш личните си желания, интереси и страсти, ти дори би накърнил и би възпрепятствал работата на църквата. Това съответства ли на истината? Как трябва да се отнася човек към нещата, които не съответстват на истината? Някои хора казват: „Човек трябва да пожертва личния си интерес в името на общото благо“. Това правилно ли е? Това истината ли е? (Не.) Що за твърдение е това? (То е сатанинска заблуда.) То е погрешно, подвеждащо и прикрито твърдение. Ако прилагаш фразата „човек трябва да пожертва личния си интерес в името на общото благо“ в контекста на изпълняването на дълга си, значи се противопоставяш на Бог и богохулстваш. Защо това е богохулство? Защото налагаш собствената си воля на Бог, а това е богохулство! Опитваш се да размениш жертвата на своето его срещу това да бъдеш доведен до съвършенство и да получиш благословии от Бог, и възнамеряваш да сключиш сделка с Него. Бог няма нужда да жертваш каквото и да е от себе си, а иска хората да практикуват истината и да се опълчат на плътта. Ако не можеш да практикуваш истината, значи се бунтуваш срещу Бог и Му се противопоставяш. Изпълни зле дълга си, защото намеренията ти бяха грешни, възгледите ти за нещата бяха неправилни и твърденията ти бяха в пълно противоречие с истината. Божият дом обаче не те е лишил от правото да изпълняваш дълг. Само че възложеният ти дълг беше променен, защото ти не беше подходящ за този последен дълг, и ти беше пренасочен към друг, който е подходящ за теб. Това е съвсем нормално и е лесно да се разбере. Трябва да се

отнасяш правилно към този въпрос. Какъв е правилният начин да се отнесеш към този въпрос? Когато това се случи, първо трябва да приемеш оценката на Божия дом за теб. Въпреки че субективно може да харесваш дълга си, всъщност ти не си способен, нито си умел в него, така че не можеш да вършиш тази работа. Това означава, че дългът ти трябва да бъде пренасочен. Трябва да се подчиниш и да приемеш новия си дълг. Първо се обучавай за него известно време — ако все още смяташ, че не си достатъчно добър и че заложбите ти не са достатъчни, трябва да кажеш на църквата: „Не съм способен да изпълнявам този дълг. Ако това продължи, ще попречи на работата“. Това е много разумен начин на действие! Каквото и да правиш, не се опитвай да задържиш този дълг. Ако го направиш, това ще попречи на работата. Ако повдигнеш въпроса по-рано, църквата ще ти възложи подходящ дълг въз основа на твоето положение. Божият дом не принуждава хората да изпълняват дълг. Да преживееш корекция на възложения ти дълг не е ли нещо добро за теб? Преди всичко, това може да ти позволи да подходиш здравомислещо към собствените си предпочитания и желания. Може да си имал увлечение към това в миналото и да харесваш литературата и писането, но работата с текст изисква и духовно разбиране. Най-малкото трябва да разбираш духовната терминология. Ако ти липсва дори и най-малкото разбиране за истината, само притежаването на малко умение с писменото слово няма да е достатъчно. Ще трябва да постигнеш духовно разбиране, да разбереш духовния речник и да придобиеш езика на духовния живот чрез период на преживяване. Едва тогава ще бъдеш способен да изпълняваш работа с текст в Божия дом. Чрез период на преживяване и преминаване през нещата ще откриеш, че ти липсва езикът на жизненото преживяване, ще видиш своята потресаваща недостатъчност, ще познаеш истинския си духовен ръст и ще позволиш на Божия дом и на своите братя и сестри ясно да видят твоите заложби и духовен ръст. Това е нещо добро за теб. Най-малкото това ще ти покаже колко добри или малки са твоите заложби и ще ти позволи да се отнасяш правилно към себе си. Вече няма да имаш фантазии за собствените си заложби и увлечения. Ще познаеш истинския си духовен ръст, ще виждаш по-точно и по-ясно за какво си подходящ и за какво не си, и ще бъдеш по-непоколебим и практичен, докато изпълняваш дълга си. Това е един аспект от него. Другият, който е най-важният, е, че независимо каква степен на разбиране придобиеш или дали можеш да разбираш тези неща, когато Божият дом прави подредби за теб, трябва поне първо да приемеш отношение на подчинение, а не да бъдеш придирчив или претенциозен, или да имаш свои собствени планове и избори. Това е разумът, който трябва да притежаваш преди всичко. Ако не си способен да размишляваш над това какви примеси има в изпълнението на дълга ти, няма нищо страшно. Важното е да имаш покорство в сърцето си и да можеш да приемаш истината, да се отнасяш сериозно към дълга си и да показваш своята преданост, и когато възникнат проблеми или когато разкриеш поквара, да можеш

да се самоанализираш, да разбереш собствените си недостатъци и слабости и да търсиш истината, за да разрешиш проблемите си или разкриванията на поквара. По този начин, без да осъзнаваш, животът и духовният ти ръст постепенно ще нарастват, докато изпълняваш дълга си, и ще стигнеш дотам, да изпълняваш дълга си по начин, който е съгласно критериите. Щом искрено отдаваш всичко на Бог и никога не спираш да търсиш истината, за да разрешиш проблемите си, докато преживяваш Божието дело, ще получиш Неговите благословии и Той няма да се отнесе лошо с теб.

Когато възложеният им дълг бъде коригиран, ако решението е взето от църквата, хората трябва да приемат и да се подчинят, трябва да се самоанализират и да разберат същността на проблема и собствените си недостатъци. Това е много благотворно за хората и е нещо, което трябва да се практикува. Обикновените хора могат да разберат нещо толкова просто и да се отнесат към него правилно, без да срещат твърде много трудности или някакви непреодолими пречки. Когато се адаптира възложеният им дълг, най-малкото хората трябва да се покорят, да извлекат полза от самоанализа и да имат точна оценка за това дали изпълнението на дълга им е съгласно критериите. Но по отношение на антихристите нещата не стоят така. Това, което те проявяват, е различно от това, което проявяват нормалните хора, независимо какво им се случва. Къде се крие тази разлика? Те не се подчиняват, не изпълняват активно своята част и ни най-малко не търсят истината. Вместо това изпитват неприязън към адаптирането му и се съпротивляват, анализират го, размишляват върху него и си блъскат главата в разсъждения: „Защо не ми е позволено да изпълнявам този дълг? Защо съм пренасочен към маловажен дълг? Това начин да ме разкрият и да ме отстранят ли е?“. Продължават да преобръщат случилото се в съзнанието си, да го анализират безкрайно и да разсъждават върху него. Когато нищо не се случи, няма проблем, но когато нещо се случи, то започва да се мята в сърцата им като в разбушували се води, а главите им се изпълват с въпроси. Отстрани може да изглежда, че са по-добри от другите в това да разсъждават по въпросите, но всъщност антихристите са просто по-нечестиви от нормалните хора. Как се проявява тази нечестивост? Техните разсъждения са крайни, сложни и потайни. Неща, които не биха хрумнали на нормален човек, на човек със съвест и разум, за антихриста са нещо обичайно. Когато се прави просто адаптиране на възложения им дълг, хората трябва да отвърнат с отношение на подчинение, да правят това, което им казва Божият дом, и да вършат това, на което са способни, и независимо какво правят, да го правят максимално добре според силите си, с цялото си сърце и с цялата си сила. Това, което Бог е направил, не е грешка. Такава проста истина може да бъде практикувана от хора с малко съвест и разум, но това е извън способностите на антихристите. Когато става въпрос за коригиране на възложения им дълг, антихристите веднага ще предложат доводи, извъртания и неподчинение,

и дълбоко в себе си отказват да го приемат. Какво точно се крие в сърцето им? Подозрение и съмнение, а после проучват другите, като използват всякакви методи. Те опипват почвата с думите и действията си и дори принуждават и подмамват хората с безскрупулни средства да кажат истината и да говорят честно. Опитват се да разберат: защо точно е бил коригиран възложеният им дълг? Защо не им е било позволено да изпълняват дълга си? Кой точно е дърпал конците? Кой се е опитвал да им обърка нещата? В сърцата си продължават да се питат защо, продължават да се опитват да разберат какво всъщност става, за да могат да намерят с кого да спорят или да си разчистят сметките. Не знаят как да дойдат пред Бог, за да се самоанализират, да видят какъв е проблемът вътре в тях, не търсят причината в себе си и не се молят на Бог, не се самоанализират и не казват: „Какъв беше проблемът с начина, по който изпълнявах дълга си? Дали е свързан с това, че бях нехаен и безпринципен? Имаше ли изобщо някакво въздействие?“. Вместо изобщо да си зададат тези въпроси, те постоянно питат Бог в сърцата си: „Защо възложеният ми дълг беше коригиран? Защо с мен се отнасят по този начин? Защо се държат с такова незачитане? Защо са несправедливи към мен? Защо не мислят за моята гордост? Защо ме нападат и отхвърлят?“. Всички тези „защо“ са ярко разкриване на покварения нрав и характер на антихристите. Никой не може да си представи, че заради един толкова дребен въпрос като коригирането на възложения им дълг антихристите ще вдигнат такъв шум, ще предизвикат такава бъркотия и ще опитат всички средства, с които разполагат, за да вдигнат толкова силна врява. Защо биха направили едно просто нещо толкова сложно? Има само една причина: антихристите никога не се подчиняват на подредбите в Божия дом и винаги тясно свързват дълга, славата, придобивките и статуса си с надеждата за придобиване на благословии и бъдеща крайна цел, сякаш щом загубят репутацията и статуса си, няма надежда да получат благословии и награди, а това им се струва равносилно на загуба на живота им. Те си мислят: „Трябва да бъда внимателен, не бива да бъда небрежен! Не може да се разчита на божия дом, на братята и сестрите, на водачите и работниците, дори на бог. Не мога да се доверя на никого от тях. Човекът, на когото можеш да разчиташ най-много и който е най-достоен за доверие, си ти самият. Ако не правиш планове за себе си, тогава кой ще се погрижи за теб? Кой ще се замисли за твоето бъдеще? Кой ще се загрижи дали ще получиш благословии, или не? Затова трябва да си правя внимателни планове и сметки заради себе си. Не мога да допускам грешки или да бъда дори малко небрежен, иначе какво ще правя, ако някой се опита да се възползва от мен?“. Затова те се пазят от водачите и работниците в Божия дом от страх, че някой ще ги разпознае или прозре, след което ще бъдат освободени и мечтата им за благословии ще се провали. Те смятат, че трябва да поддържат репутацията и статуса си, за да имат надежда да придобият благословии. Антихристът смята, че да бъдеш благословен е по-велико от

небесата, по-велико от живота, по-важно от стремежа към истината, от промяната на нрава или от личното спасение, както и че е по-важно от това да изпълняваш дълга си добре и да бъдеш сътворено същество, което отговаря на критериите. Те смятат, че да бъдеш сътворено същество, което отговаря на критериите, да изпълняваш добре дълга си и да бъдеш спасен, са все нищожни неща, които едва ли си струва да бъдат споменавани или отбелязвани, докато придобиването на благословии е единственото нещо в целия им живот, което никога не може да бъде забравено. Каквото и да срещнат, независимо колко голямо или малко е то, те го свързват с придобиването на благословии и са изключително предпазливи и внимателни, като винаги оставят изход за себе си. Така че, когато възложеният му дълг бъде коригиран, ако това е повишение, антихристът ще си помисли, че има надежда да бъде благословен. Ако бъде понижен — от ръководител на екип до помощник-ръководител на екип или от помощник-ръководител на екип до обикновен член на групата — той предвижда, че това ще е голям проблем, и счита, че надеждата му да придобие благословии е малка. Какъв е този възглед? Правилен ли е този възглед? Категорично не. Този възглед е абсурден! Дали някой ще придобие Божието одобрение, или не, не се основава на това какъв дълг изпълнява, а на това дали притежава истината, дали истински се покорява на Бог и дали е предан. Това са най-важните неща. През периода на Божието спасение за хората те трябва да преминат през много изпитания. Особено при изпълнението на дълга си трябва да преминат през много провали и превратности, но накрая, ако разбират истината и имат истинско покорство към Бог, ще бъдат хора, които имат Божието одобрение. В случая, когато възложеният им дълг е адаптиран, може да се види, че антихристите не разбират истината и че изобщо нямат способност за възприемане.

Сред всички онези, които изпълняват дълг, винаги ще има някои, които не правят нищо добре. Не са добри в писането на статии, защото не разбират истината и дори не схващат духовната терминология, езика, който християните често използват. Може да имат умения за писане и известно образование, но не са подходящи за тази задача. Ако ги накараш да проверят правописа на документи, след малко става ясно, че и в това не ги бива. Заложбите им са недостатъчни и винаги все нещо изпускат, така че отново им коригираш възложения дълг. Казват, че имат компютърни умения, но след като известно време са изпълнявали дълг в тази област, и в това не ги бива. Изглежда, че са добри готвачи, затова ги караш да готвят храна за братята и сестрите. Оказва се, че всички докладват, че ястията, които те приготвят, са или прекалено солени, или твърде безвкусни, и че приготвят или прекалено много, или твърде малко храна. Като виждаш, че не са годни за готвене, уреждаш да проповядват евангелието, но в момента, в който чуят, че ще се присъединят към евангелския екип, те се обезсърчават и си мислят: „Това е. Изтласкан съм встрани и няма надежда да бъда благословен. Няма какво друго да

правя, освен да плача“. Тогава, с негативно и потиснато настроение, те пропадат и деградират, и не могат да се съсредоточат върху проповядването на евангелието и свидетелстването за новото Божие дело. Вместо това постоянно си мислят: „Кога ще мога да се върна към текстовия ми дълг? Кога отново ще мога да държа главата си високо? Кога отново ще мога да говоря с горното или да участвам във вземането на решения на по-високо ниво? Кога всички отново ще осъзнаят, че съм водач?“. Чакат няколко години, без да бъдат възстановени в длъжност, след което започват да размишляват: „Няма смисъл да вярвам в бог. Аз съм точно като онези хора, които преживяват много неуспехи по пътя към това да станат чиновници в света, нали?“. При мисълта за онези многобройни неуспехи те стават още по-обезсърчени и се чувстват напълно обезкуражени. Те казват: „След всичките тези години на вяра нито веднъж не съм станал голям водач. След като най-накрая успях да служа като ръководител на екип, бях освободен от длъжност и не съм се справял добре и с другите си видове дълг. Наистина имам ужасен късмет — нищо никога не се случва по моя начин. Точно като да се бориш с купища неуспехи по пътя към това да станеш чиновник. Защо божият дом не ме повишава? Статусът и репутацията ми наистина са ударили дъното. Никой дори не си спомня кой съм, а горното никога не ме споменава. Славните ми дни отминаха. Какво да правя с липсата си на успех? Аз толкова много обичам бог, наистина обичам църквата и божия дом, така че защо не съм се радвал на успех? Няма смисъл да вярвам в бог. Наистина исках да осъществя грандиозните си планове тук, в божия дом, да използвам енергията и силните си страни, но бог просто не ме поставя на важни позиции или не ме вижда. Няма смисъл“. Какво имат предвид, като постоянно вдигат шум, че няма смисъл? Имат предвид, че няма смисъл да изпълняват дълга си, да се стремят към промяна на нрава, да слушат истината и да слушат проповеди, да четат Божиите слова и да търсят истините принципи. Тогава за тях какво има смисъл да правят? Да имат официална длъжност, да получат благословии, да изпълнят желанието и амбицията си за благословии, да се перчат на всяка крачка, да им се възхищават и да имат престиж. За тях нищо друго няма смисъл. Когато почувстват, че няма смисъл, когато са обезкуражени, тогава краката им сами ги повеждат към вратата. Искат да напуснат Божия дом, да се оттеглят. Това означава, че са в опасност. Има някои хора, които изпълняват даден дълг, особено тези, които изпълняват незначителен дълг, който ги поставя в чест контакт с невярващи, и някои членове на тази група са с единия крак вътре, а с другия — вън. Какво означава това? Означава, че тези хора могат да се оттеглят по всяко време и ако последната им защитна линия се срине, тогава другият им крак ще направи решителна крачка навън и те напълно ще се откъснат от Божия дом и ще напуснат църквата изцяло. Когато става въпрос за коригиране на възложения им дълг, неща като това къде са преместени, какъв дълг изпълняват, дали дългът удовлетворява личните им желания, дали им

позволява да бъдат уважавани и каква е позицията и рангът на новия им дълг — тези хора свързват всичко това с намерението и желанието си да получат благословии. Въз основа на отношението и възгледа, които антихристите таят към коригирането на възложения им дълг, къде се крие техният проблем? Голям проблем ли е това, или не? (Голям е.) Какъв е проблемът? (Те свързват нормалното коригиране на възложения им дълг със статуса си в църквата и с това дали могат да получат благословии или не. Когато възложеният им дълг е коригиран, вместо да приемат и да се подчинят на подредбите в Божия дом, те смятат, че губят статуса си и че вече не могат да получат благословии, и тогава чувстват, че няма смисъл да вярват в Бог и искат да напуснат Божия дом.) Най-голямата им грешка тук е, че свързват коригирането на възложения им дълг с получаването на благословии. Това е абсолютно последното нещо, което е трябвало да направят. Всъщност между двете изобщо няма връзка, но тъй като сърцата на антихристите са изпълнени с желанието да получат благословии, какъвто и дълг да изпълняват, те ще го свържат с това дали могат да получат благословии или не, което означава, че е невъзможно да изпълняват добре дълг и могат само да бъдат разкрити и отстранени. Това означава, че те просто сами си създават проблеми и поемат по гибелен път.

Как трябва да се отнасяш към въпроса за изпълнението на дълга си? Трябва да имаш правилното отношение, което е предпоставка за доброто изпълнение на дълга ти. Какъв дълг е подходящ за теб, трябва да се основава на твоите силни страни. Ако понякога дългът, който ти е възложен от църквата, не е нещо, в което си добър, или не е нещо, което искаш да правиш, можеш да повдигнеш въпроса и да го разрешиш чрез общуване. Но ако можеш да изпълняваш дълга и това е дълг, който трябва да изпълняваш, а не искаш да го правиш само защото се страхуваш от страдание, тогава проблемът е в теб. Ако си готов да се подчиниш и можеш да се опълчиш на плътта си, тогава може да се каже, че си относително разумен. Ако обаче винаги се опитваш да пресмяташ кой дълг е по-престижен и приемаш, че някой дълг ще накара другите да те гледат отвисоко, това доказва, че имаш покварен нрав. Защо си толкова предубеден в разбирането си за дълга? Нима можеш да изпълняваш добре даден дълг, ако си го избрал въз основа на собствените си идеи? Това не е непременно вярно. Най-важното тук е да преодолееш покварения си нрав, а ако не го направиш, няма да си способен да изпълняваш добре дълга си, дори да е такъв, който ти харесва. Някои хора изпълняват без принципи дълга си и изпълнението на дълга им винаги се основава на собствените им предпочитания, така че те никога не са способни да разрешат трудностите, винаги претупват всеки дълг, който изпълняват, и в крайна сметка биват отстранени. Може ли такива хора да бъдат спасени? Трябва да избереш дълга, който е подходящ за теб, да го изпълняваш добре и да умееш да търсиш истината, за да преодолееш покварения си нрав. Едва тогава ще си способен да

навлезеш в истината реалност. Ако винаги се стремиш към плътски удобства и се стараеш да изглеждаш добре в дълга си, няма да си способен да изпълняваш дълга си добре. Ако не си способен да изпълняваш добре никакъв дълг, тогава ще трябва да бъдеш отстранен. Някои хора са недоволни, независимо какъв дълг изпълняват, винаги възприемат дълга си като временен, нехайни са и не търсят истината, за да преодолеят покварения нрав, който разкриват. В резултат на това те изпълняват дълга си в продължение на няколко години, без да придобият никакво навлизане в живота. Те стават полагащи труд и биват отстранени. Не са ли си го причинили сами? Злите хора и антихристите никога нямат правилното отношение към дълга си. Какво си мислят, когато възложеният им дълг бъде коригиран? „Мислиш ли, че съм просто обслужващ? Когато ме използваш, ме караш да ти служа, а когато приключиш с мен, просто ме отпращаш надалеч. Добре, аз няма да служа така! Искам да бъда водач или работник, защото това е единствената уважавана работа тук. Ако не ми позволиш да бъда водач или работник, а все още искаш да полагам труд, можеш просто да забравиш за това!“. Що за отношение е това? Покоряват ли се? На каква основа подхождат към коригирането на възложения им дълг? На основата на избухливост, на собствените си идеи и на покварения си нрав, нали? И какви са последствията от такъв подход? На първо място, ще са способни ли да бъдат предани и искрени в следващия си дълг? Не, няма да са способни. Ще имат ли положително отношение? В какво състояние ще бъдат? (В състояние на униние.) Каква е същността на унинието? Това е антагонизъм. И какъв е крайният резултат от антагонистичното и унило настроение? Може ли някой, който се чувства така, да изпълнява добре дълга си? (Не.) Ако някой е винаги негативен и антагонистичен, годен ли е да изпълнява дълг? Какъвто и дълг да изпълнява, не може да го върши добре. Това е порочен кръг и няма да завърши добре. Защо е така? Такива хора не са на добър път. Те не търсят истината, не са покорни и не могат правилно да разберат отношението и подхода на Божия дом към тях. Това е беда, нали? Това е напълно подходяща корекция на възложения им дълг, но антихристите казват, че тя се прави, за да ги измъчват, че с тях не се отнасят като с човешки същества, че на Божия дом му липсва любов, че с тях се отнасят като с машина, викат ги, когато са необходими, а след това ги изритват настрана, когато не са. Не е ли това изопачен довод? Има ли съвест или разум някой, който казва подобно нещо? Той няма човешка природа! Той изопачава едно напълно правилно нещо. Той превръща една напълно правилна практика в нещо негативно — не е ли това нечестивостта на антихриста? Може ли някой, който е толкова нечестив, да разбере истината? Категорично не. Това е проблемът на антихриста. Каквото и да му се случи, той ще мисли за него по изопачен начин. Защо мисли по изопачен начин? Защото неговата природа същност е толкова нечестива. Природата същност на антихриста е предимно нечестива, последвана от неговата жестокост,

и това са основните му характеристики. Нечестивата природа на антихристите им пречи да разбират правилно каквото и да било и вместо това те изопачават всичко, стигат до крайности, впускат се в дребнави спорове и не могат да се справят правилно с нещата или да търсят истината. След това те активно отвръщат на удара и търсят отмъщение, дори разпространяват представи и дават воля на негативността, като подстрекават и въвличат други, за да смущават делото на църквата. Тайно разпространяват някои оплаквания, осъждат начина, по който се отнасят с хората в Божия дом, някои от неговите управленски правила, начина, по който някои водачи вършат нещата, и заклеймяват тези водачи. Какъв е този нрав? Той е жесток. Антихристите не само се съпротивляват и проявяват непокорство, но и въвличат още повече хора, които да проявяват непокорство заедно с тях, да застанат на тяхна страна и да ги насърчават. Такава е природата същност на антихриста. Той не може дори да се отнася правилно към простата корекция на възложения му дълг или да я приеме и да ѝ се покори здравомислещо. Вместо това той вдига шум и поднася различни оправдания за себе си, някои от които са непристойни и предизвикват отвращение и омраза у другите. След като разпространят някои заблуди и ереси, антихристите ще се опитат да спасят положението в своя полза и да накарат другите да им повярват. Ако тези мерки не успеят, ще могат ли антихристите да се върнат назад? Ако не могат да продължат по този път, ще могат ли да търсят истината? Ще притежават ли някакво желание да се покаят? Категорично не. Те ще кажат: „Ако ми попречиш да получа благословии, аз ще попреча на всички вас да ги получите! Ако не мога да получа благословии, ще спра да вярвам!“. В миналото съм говорил за това как антихристите са напълно неразумни. Природата същност зад тази неразумност е, че тези хора са изключително нечестиви и жестоки. Точката, по която разговаряме сега, са проявленията и разкриванията, които напълно показват тази природа същност, и това е най-истинското доказателство за тази природа същност. Някои от тези хора се ядосват, ако възложеният им дълг бъде коригиран дори веднъж, а някои от тях, след като са били премествани няколко пъти и са преминавали от един дълг на друг, не са способни да изпълняват добре нито един от тях и в крайна сметка смятат, че нямат надежда да получат благословии, и искат да се оттеглят. Накратко казано, независимо как се коригира възложеният им дълг, ако настъпят някакви корекции, тези хора ще ги анализират, преценяват и обмислят в сърцата си, и ще се успокоят само ако установят, че корекциите не са свързани с получаването на благословии. Щом установят, че корекциите имат и най-малката връзка с получаването на благословии или засягат надеждата им да получат благословии, те веднага ще се надигнат в непокорство, като разкриват своята природа същност. Ако не успеят в това непокорство и бъдат разобличени и отхвърлени, те ще си подготвят извънредни планове и ще напуснат Божия дом решително и без колебание, като вече няма да вярват, че има Бог, и вече няма да

признават, че вярват в Бог. Ежедневният им живот веднага ще се промени и всяко подобие на вярващ в Бог изчезва от тях. Веднага ще възобновят пиенето, пушенето, носенето на необичайни дрехи и тежък грим и ще се обличат предизвикателно. Тъй като не са могли да се наслаждават на тези неща като вярващи в Бог, ще се втурнат да наваксат това изгубено време. Когато обмислят да се оттеглят, веднага ще се замислят за следващата си стъпка, за това как могат да работят усилено в света, за да напреднат, да намерят място за себе си и да живеят добър живот, както и за това, къде се намира пътят им. Скоро ще намерят изход за себе си, ще намерят място за себе си сред тези зли тенденции и в този зъл свят и ще определят какво ще правят, било то бизнес, политика или друго начинание, което ще им позволи да живеят по-добър живот от другите, ще им донесе щастие и радост до края на живота им, ще осигури повече удобство за плътта им, ще им позволи да се наслаждават напълно на живота и да се отдават на развлечения и отдих.

Когато един антихрист е кастрен и когато възложеният му дълг е коригиран, това, за което мисли, е получаването на благословии, които са много тясно свързани с него. Когато си мисли, че не му е останала надежда за това, той ще поиска да се оттегли, да си тръгне от Божия дом и ще поиска да се върне към живота на невярващ. Въз основа на това е очевидно, че природата същност на човека е изключително важна, така че не са ли също много важни стремежът и изборът му? Това е само разликата в една мисъл: едно правилно решение, и ти може да продължиш да приемаш Божието спасение, докато един грешен избор може да те превърне в невярващ за миг, в човек, който няма нищо общо с Божия дом, с Божието дело или с дълга си. Само една мисъл, един-единствен момент или едно малко нещо може напълно да промени съдбата на някого. Един случаен избор, една случайна малка мисъл или проста гледна точка може да промени съдбата на човека и може да определи къде ще се озове в следващия момент. Когато хората не са се сблъсквали с никакъв проблем, когато не са се изправяли пред никакво решение, те смятат, че разбират много истини, че притежават духовен ръст и че могат да останат непоколебими. Но когато се изправиш пред решение, пред голям принцип или пред голям проблем, това, което всъщност избираш, какво е отношението ти към Бог и каква е твоята гледна точка и отношението ти към въпроса, ще определят съдбата ти и дали ще останеш, или ще си тръгнеш. Изборите, който антихристите са склонни да правят, и най-дълбоките им субективни желания в сърцата им са все в противоречие с истината. В тези неща няма покорство, а само антагонизъм, тук няма истина или човешка природа, а само покварен човешки нрав и човешки заблуди, и ереси. Тези неща често ще пораждат мисли, като например да напуснат Божия дом и да се потопят в зли тенденции и във всеки един момент могат да ги накарат да си помислят: „Ако нямам надежда да бъда благословен, защо да не напусна Божия дом? Ако случаят

е такъв, няма да продължа да вярвам или да изпълнявам дълга си. Ако така се отнася с мен божият дом, тогава вече няма да признавам, че има бог“. Тези възмутително бунтовни мисли, тези ереси и заблуди, тези нечестиви идеи често присъстват и се задържат в сърцето на антихриста. Ето защо, дори да не се оттеглят по средата на пътя си на следване на Бог, за тях е много трудно да извървят пътя до самия край и повечето от тях ще бъдат премахнати и отлъчени от църквата поради голямото зло, което са извършили, и прекъсванията и смущенията, които са причинили. Дори да могат да се насилят да издържат до края, всъщност от природата същност на антихристите можем да видим, че е неизбежно да се оттеглят от църквата. Дори могат да си мислят дълбоко в себе си: „В никакъв случай не мога да загърбя божия дом. Дори да имам такива мисли, не мога да напусна. Ще остана тук даже до смъртта си. Ще се държа за божия дом, ще следвам бог до края“. Колкото и силно да са принуждавани от субективното си желание да не напускат Божия дом и колкото и да настояват, че трябва да следват субективното си желание, в крайна сметка им е съдено да бъдат отритнати от Бог и да напуснат Божия дом по собствена воля, защото изпитват неприязън към истината и са нечестиви до крайност.

III. Подходът на антихристите към това да бъдат освободени от длъжност

Току-що разговаряхме за две от проявленията на антихристите: едното е, когато се сблъскват с кастрене, а другото е, когато възложеният им дълг е адаптиран. Фокусът на нашето общение беше върху това какво е отношението на антихристите, когато им се случат такива неща и какви решения вземат. Разбира се, независимо каква е гледната точка и отношението на антихриста, когато е кастрен или когато възложеният му дълг е адаптиран, той винаги свързва тези неща с това дали ще получи благословии, или не. Ако е сигурен, че няма да бъде благословен, че няма никаква надежда, тогава естествено ще се оттегли. За обикновения човек, за някого, който няма никакви амбиции или желания, нито кастренето, нито адаптирането на възложения му дълг всъщност са голяма работа. Нито едното, нито другото ще му окаже голямо влияние. Не са му отнели правото да изпълнява дълг, нито надеждата му за спасение, така че обикновеният човек няма нужда да реагира прекомерно, да се страхува или да се огорчава, или да започва да прави извънредни планове. При антихриста обаче не е така. Той възприема тези неща като много сериозни въпроси, защото ги свързва с това да бъде благословен, и това в крайна сметка поражда у него всякакви бунтовни мисли и поведения, които на свой ред пораждат идеи и планове за оттегляне, за изоставяне на Бог. У антихристите може да се породи идеята за оттегляне дори когато им се случат такива изключително обикновени неща. И така, човек, който има статус и отговаря за важна работа в Божия дом, какво отношение би имал,

когато е изправен пред освобождаване от длъжност? Как би се справил с това и какъв избор би направил? Такива неща са още по-показателни. За един антихрист статусът, властта и престижът са най-важните видове интереси и неща, които той отъждествява със собствения си живот. Ето защо, когато един антихрист е освободен от длъжност, когато загуби титлата си „водач“ и вече няма статус — което означава, че е загубил властта и престижа си, че вече няма да се ползва от специалното отношение да бъде уважаван, подкрепян и гледан с възхищение — като антихрист, който възприема статуса и властта като самия живот, той счита това за абсолютно неприемливо. Когато антихристът е освободен от длъжност, първата му реакция е сякаш го е поразила мълния, сякаш небето се е сринало и светът му се е срутил. Нещото, на което е можел да възлага надеждите си, го няма, както и шансът му да живее с всички предимства на статуса, заедно с устрема, който го кара да вилнее, като върши злини. Именно това е най-неприемливото за него. Първата му мисъл е: „Сега, когато статусът ми го няма, как ще ме възприемат хората? Какво ще си помислят за мен братята и сестрите от родния ми град? Как ще ме гледат всички, които ме познават? Ще ми се подмазват ли все така? Ще бъдат ли толкова приятелски настроени към мен? Ще продължат ли да ме подкрепят на всяка крачка? Ще ме следват ли още? Ще се грижат ли все така за всичко, от което се нуждая в живота си? Когато говоря с тях, ще продължат ли да бъдат учтиви и да ме посрещат с усмивка? Как ще се справям без статуса си? Как ще вървя по пътя, който предстои? Как мога да си извоювам място сред другите хора? Сега, когато съм загубил статуса си, не означава ли това, че имам по-малко надежда да бъда благословен? Ще мога ли да придобия велики благословии? Ще получа ли някакви големи награди или голям венец?“. Когато си мисли, че надеждите му да бъде благословен са унищожени или че са сериозно намалели, сякаш главата му ще се пръсне, сякаш удрят сърцето му с чук и го боли все едно го режат с нож. Когато е напът да загуби благословията да влезе в небесното царство, за което е копнеел ден и нощ, това му се струва като ужасна новина, появила се от нищото. За антихриста да няма статус е същото като да няма никаква надежда да бъде благословен и той се превръща в ходещ труп, тялото му става като празна черупка, лишено от душа, без нищо, което да напътства живота му. Той няма надежда и нищо, което да очаква. Когато антихристът е изправен пред разобличаване и освобождаване от длъжност, първото, което му идва наум, е, че е загубил всякаква надежда да бъде благословен. И така, в този момент той просто ще се откаже ли? Ще бъде ли готов да се покори? Ще използва ли този шанс, за да се откаже от желанието си за благословии, да се откаже от статуса, доброволно да бъде обикновен последовател и с радост да полага труд за Бог и да изпълнява добре дълга си? (Не.) Може ли това да бъде повратна точка за него? Дали тази повратна точка ще го накара да се развие в добра посока и по положителен начин, или ще го накара да се развие в по-лоша посока и по

негативен начин? Въз основа на природата същност на антихриста е очевидно, че освобождаването му от длъжност в никакъв случай не е началото на отказа му от желанието за благословии, нито е началото на това да обича и да търси истината. Вместо това той ще работи още по-усърдно, за да се бори за възможността и надеждата да бъде благословен. Той ще се вкопчи във всяка възможност, която може да му донесе благословии, която може да му помогне да се завърне на сцената и да му позволи да си възвърне статуса. Ето защо, когато е изправен пред освобождаване от длъжност, освен че е разстроен, разочарован и враждебен, антихристът ще се бори със зъби и нокти срещу това да бъде освободен от длъжност и ще се стреми да преобърне ситуацията, да я промени. Заради запазването на надеждата си да бъде благословен и за да запази статуса, престижа и властта си в същото състояние, той се бори с всички сили. Как се бори? Като се опитва да се защитава, като се оправдава, намира извинения и разказва как е направил онова, което е направил, какво го е накарало да сгреши, как е стоял буден цяла нощ, за да помага на другите и да разговаря с тях, и какво е причинило небрежността му по този въпрос. Той ще изясни и обясни напълно всяка част от този въпрос, за да може да спаси положението и да избегне нещастието да бъде освободен от длъжност.

В какви ситуации и по какви въпроси антихристите са най-склонни да свалят маската и да разкрият своята сатанинска природа? Именно когато биват разобличавани и освобождавани от длъжност, тоест когато загубят статуса си. Основното проявление, което антихристите демонстрират, е, че правят всичко възможно, за да се оправдаят и прибягват до извъртане. Независимо как разговаряш с тях за истината, те се съпротивляват и отказват да приемат това, което казваш. Когато са изправени пред това, че Божиите избраници разобличават всичките факти за злодеянията им, те изобщо не ги признават, като се страхуват, че ако го направят, ще бъдат признати за виновни и ще бъдат премахнати или отлъчени. Докато отказват да признаят обвиненията, отправени срещу тях, те дори прехвърлят грешките и отговорностите си върху раменете на други хора. Този факт е достатъчно показателен, че антихристите никога не приемат истината, не признават грешките си и не опознават себе си истински, което още повече доказва, че тяхната природа е надменна и самоправедна, че изпитва неприязън към истината, мрази истината и изобщо не приема истината, и затова те не подлежат на спасение. Онези, които са с поне малко човешка природа и малко разум, могат да признаят и да приемат собствените си грешки, да сведат глави, когато са изправени пред фактите, и да изпитат съжаление за злините, които са извършили. Антихристите обаче са неспособни на това. Това показва, че антихристите изобщо не притежават никаква съвест или разум и че са напълно лишени от човешка природа. В сърцата си антихристите винаги съпоставят това колко висок или нисък е статусът им с това колко големи или малки ще бъдат благословиите им.

Независимо дали е в Божия дом или в която и да е друга група, за тях статусът и класата на хората са разграничени, както и крайните им изходи. Колко висок е нечий статус и колко власт притежава в Божия дом в този живот е равносилно на величината на благословиите, наградите и венеца, които ще получи в идния свят — тези неща са свързани. Има ли основание тази гледна точка? Бог никога не е казвал това, нито някога е обещавал нещо подобно, но именно такова е мисленето, което възниква у антихриста. Засега няма да се задълбочаваме в причините, поради които антихристите имат такива мисли. Що се отнася до тяхната природа същност обаче, те са родени с любов към статуса, и също така се надяват да имат изтъкнат статус и висок престиж в този живот, да упражняват власт и искат да продължат да се наслаждават на всичко това в идния свят. И така, как ще постигнат всичко това? В мислите на антихристите те ще постигнат това, като вършат някои неща, на които са способни, и неща, които искат и обичат да правят, докато имат статус, власт и престиж в този живот, и след това ще разменят тези неща за бъдещи благословии, венци и награди. Това е философията на антихристите за светските отношения и това е начинът, по който те вярват в Бог, и гледната точка, която имат във вярата си в Бог. Техните мисли, възгледи и начинът, по който вярват в Бог, нямат абсолютно нищо общо с Божиите слова и обещания — те са напълно несвързани. Кажете Ми, не са ли тези антихристи малко зле с главата? Не са ли изключително нечестиви? Те пренебрегват и отказват да приемат всичко, което казват Божиите слова, смятат, че начинът, по който мислят, и начинът, по който вярват в Бог, са правилни, и намират удоволствие в това, като се наслаждават и се възхищават на себе си. Те не търсят истината, нито проучват дали Божиите слова казват такива неща или дали Бог е дал такива обещания. Антихристите приемат за даденост, че са вродено по-умни от другите хора, вродено мъдри, талантливи и силно надарени. Те смятат, че трябва да бъдат изтъкнатата фигура сред другите хора, че трябва да бъдат шефът, че другите трябва да им се възхищават, че трябва да притежават власт, че трябва да управляват другите, сякаш всички вярващи в Бог трябва да бъдат управлявани от тях и всички трябва да съществуват, за да ги водят те. Това са все неща, които те искат да придобият в този живот. Те също така искат да получат благословии, които другите хора не могат да получат в идния свят, и това те считат за нещо естествено. Това, че антихристите имат такива мисли и възгледи, не ги ли прави доста безсрамни? Не са ли те донякъде глухи за разума? На какво основание мислиш по този начин? На какво основание искаш да се ползваш с високото уважение на другите? На какво основание искаш да управляваш другите? На какво основание искаш да имаш власт и да си на висока позиция сред хората? Бог ли е повелил тези неща или ти притежаваш истината и човешката природа? Пригоден ли си да утвърждаваш статуса си и да водиш другите само защото имаш някакво образование и знания, и защото си донякъде висок и изглеждаш добре?

Това ли те прави пригоден да издаваш заповеди? Това ли те прави пригоден да контролираш другите хора? Къде в Божиите слова Той казва: „Ти си привлекателен, притежаваш силни страни и дарби, и затова трябва да водиш другите хора и да имаш постоянен статус.“? Дал ли ти е Бог тази власт? Бог ли е повелил това? Не. Когато братята и сестрите те избират за водач или работник, дават ли ти те статус? Нима това е благословия, която заслужаваш в този живот? Някои хора тълкуват наслаждата от тези неща като получаване на стократно повече в този живот и смятат, че щом имат статус и власт, и могат да издават заповеди и да управляват много хора, трябва да бъдат заобиколени от свита последователи и винаги да има хора, които да им служат и да се въртят около тях, където и да отидат. На какво основание искаш да се наслаждаваш на тези неща? Братята и сестрите те избират за водач, за да можеш да изпълняваш този дълг. Не те избират, за да можеш да подвеждаш хората, да бъдеш високо ценен и гледан с възхищение от братята и сестрите, а още по-малко, за да можеш да упражняваш власт и да се наслаждаваш на предимствата на статуса. Вместо това те избират, за да можеш да изпълняваш дълга си в съответствие с работните разпоредби и с истините принципи. Освен това Бог не е повелил, че някой, избран от братята и сестрите за водач, не може да бъде освободен от длъжност. Мислиш ли, че си човек, който е използван от Светия Дух? Мислиш ли, че никой не може да те освободи от длъжност? И какво лошо има в това да те освободят от длъжност? Ако не си отлъчен, то е, защото те съжаляват и ти се дава шанс да се покаеш, но ти все още не си доволен. За какво споришь? Ако искаш да се оттеглиш и да не вярваш повече в Бог, защото надеждите ти да бъдеш благословен са разбити, тогава давай, оттегли се! Мислиш ли, че Божият дом не може да се справи без теб? Че без теб светът ще спре да се върти? Че без теб делото на Божия дом не може да бъде извършено? Е, сгрешил си! Загубата на никой човек няма да спре света да се върти или слънцето да изгрява — само Бог е незаменим, а не който и да е човек — делото на църквата ще продължи да се извършва както обикновено. Ако някой си мисли, че църквата не може без него и че Божият дом не може без него, не е ли той антихрист? Свикнал си да се наслаждаваш на предимствата на статуса, нали? Свикнал си да се наслаждаваш на това другите да те гледат с възхищение, да те ценят високо и да ти се подмазват, нали? По какъв начин си пригоден да се наслаждаваш на това другите да те гледат с възхищение? По какъв начин си пригоден другите да те посрещат с усмивки? Искаш ли също така хората да ти се покланят и да те почитат? Ако е така, не означава ли това, че си напълно безсрамен? Когато някои хора бъдат освободени от дълга им, те се разстройват повече и страдат повече, отколкото ако им е починал член на семейството. Те разравят всичко и спорят с Божия дом, сякаш никой друг не би могъл да води църквата, сякаш те са единствените, които са подкрепяли църковното дело досега — това е голяма грешка. Това, че Божиите избраници не изоставят Бог, е резултат, постигнат от

Божиите слова, и те посещават събирания и живеят църковен живот, защото вярват в Бог и имат истинска вяра в Бог. Не е вярно, че Божиите избраници остават непоколебими и посещават събиранията нормално, защото тези хора са разбрали истината и са ги поили добре. Църковните водачи се сменят отново и отново, много лъжеводачи и лъжеработници биват освободени от длъжност, а Божиите избраници посещават събиранията и ядат и пият Божиите слова както обикновено — това няма абсолютно нищо общо с тези лъжеводачи и лъжеработници. Какъв е смисълът да изтъкваш тези аргументи? Не изтъкваш ли просто абсурдни и объркани аргументи? Ако наистина притежаваш истината реалност и си разрешил много от проблемите на Божиите избраници с навлизането в живота, тогава Божиите избраници ще знаят това в сърцата си. Ако не притежаваш истината реалност и не можеш да разговаряш за истината, за да разрешаваш проблеми, тогава нормалното развитие на църковното дело няма нищо общо с теб. Има толкова много лъжеводачи и лъжеработници, които, щом като бъдат освободени от длъжност, продължават да се оправдават, сякаш са допринесли толкова много за църквата, когато всъщност не са свършили никаква реална работа и нормалният ред на църковния живот не е бил запазен чрез тяхното поддържане. Без тях Божиите избраници продължават да посещават събиранията нормално и да изпълняват дълга си както обикновено. Ако не притежаваш истината реалност и не можеш да вършиш никаква реална работа, тогава трябва да бъдеш освободен от длъжност, за да се предотврати по-нататъшното ти влияние и забавяне както на църковното дело, така и на навлизането на Божиите избраници в живота. Божият дом няма да използва лъжеводач или лъжеработник като теб — нима си помисли, че Божият дом няма властта да те освободи от длъжност? Направил си такава бъркотия в работата си, причинил си такива неприятности и такива големи загуби на църковното дело, накарал си Горното да се тревожи толкова много, използването ти е толкова обезпокояващо и кара хората да изпитват такова отвращение, неприязън и омраза. Ти си толкова глупав, невеж и упорит и не заслужаваш дори да бъдеш кастрен, така че Божият дом иска да те изгони, незабавно да те отстрани и да приключи с въпроса. И въпреки това ти все още искаш Горното да ти даде още един шанс да продължиш да бъдеш водач? Забрави! Когато става въпрос за лъжеводачи и антихристи, които са без съвест и разум и които вършат зло и причиняват смущения, щом като бъдат отстранени, те са отстранени завинаги. Ако можеш да вършиш реална работа, тогава ще бъдеш използван. Ако не можеш да вършиш реална работа и освен това вършиш зло и причиняваш смущения, тогава ще бъдеш отстранен незабавно — това е принципът на Божия дом за използване на хората. Някои антихристи не отстъпват и казват: „Вие ме освобождавате от длъжност, защото не върша реална работа — защо не ми дадете шанс да се покая?“. Не е ли това изопачен аргумент? Ти си освободен от длъжност, защото си извършил много зло, и си освободен от длъжност само след като си бил кастрен

толкова много пъти и все още категорично отказваш да се покаеш, така че какви други аргументи можеш да изтъкнеш? Ти се стремеше към слава, придобивки и статус и не извърши реална работа, доведе църковното дело до застой и имаше натрупани толкова много проблеми, а ти не се справи с тях — колко много трябваше да се тревожи Горното заради теб? Докато Горното те подкрепяше и ти помагаше в работата ти, ти вършеше неща задкулисно, вършеше толкова много неща, които са в нарушение на принципите, неща, които не са годни да се видят, зад гърба на Горното, своеволно харчеше Божиите приношения, за да купуваш толкова много неща, които не биваше да купуваш, като нанесе толкова много щети на интересите на Божия дом и докара такова голямо бедствие на църковното дело! Защо никога не говориш за тези злодеяния? Когато Божият дом иска да те освободи от длъжност, ти казваш напълно безсрамно: „Може ли да ми дадете още един шанс?“. Трябва ли Божият дом да ти даде още един шанс, за да можеш да продължиш да вилнееш и да вършиш злини? Не си ли лишен от всякакво чувство за срам, за да искаш от Божия дом да ти даде още един шанс? Може ли да ти се даде още един шанс, когато изобщо не познаваш собствената си природа, а още по-малко имаш разкаяние в сърцето си? Такива хора нямат срам, те са мъртви за срама и са зли хора и антихристи!

Някои водачи и работници изобщо не могат да вършат реална работа, и след като известно време са били напътствани и подпомагани от Горното, пак не могат да я вършат. Те не могат да се справят добре дори с работата по общите дела и това показва, че са твърде лишени от заложби. Горното трябва също така да прави редовни запитвания и проверки на всички аспекти на работата и да иска братята и сестрите своевременно да докладват за всякакви проблеми. Горното трябва също така да извършва щателна проверка, да дава напътствия и да разговаря за принципите по отношение на всички аспекти на работата. След като Горното приключи с разговора за принципите, някои хора все още не знаят как да вършат нещата и ги вършат зле, а някои дори вилнеят и вършат злини. Независимо каква работа вършат, те никога не се допитват до Горното, никога не докладват за никакви проблеми на Горното, а вместо това просто вършат неща задкулисно — какъв е този проблем? Каква е природата на тези хора? Обичат ли те истината? Струва ли си да бъдат развивани? Заслужават ли все още да бъдат водачи и работници? Първо, те не търсят, преди да направят нещо; второ, не изготвят никакви доклади, докато го правят; и трето, не дават обратна връзка, след като са го направили. Те се държат толкова позорно и все пак не искат да бъдат освободени от длъжност, и не отстъпват, след като са били освободени от длъжност — не са ли тези хора непоправими? Кажете Ми, не са ли повечето хора, на които не може да се помогне, напълно безсрамни и глухи за всякакъв разум? Те не вършат нищо добре, мързеливи са и се отдават на удобството. Когато вършат някаква работа, те просто си мърдат устата, за да издават заповеди, и

след като ги изрекат, не правят нищо друго. Те никога не надзиравт, не проверяват и не проследяват работата, и изпитват антипатия и негодувание към всеки, който прави тези неща, и искат да накарат този човек да страда — не са ли това класически антихристи? Това е позорът на антихристите. Те не знаят какви са, държат се толкова позорно и все още искат да бъдат благословени, все още искат да се съревновават за превъзходство с Божия дом и с Горното, и все още искат да спорят — не си ли търсят смъртта, като правят това? Когато такива боклуци бъдат освободени от длъжност, те са много възмутени и вироглави. Те наистина са безсрамни и без дори капка разум! Когато изпълняват дълга си, те вилнеят и вършат злини, прекъсват и смущават църковното дело, а когато бъдат освободени от длъжност, не само че отказват да признаят собствените си грешки, но и прехвърлят отговорността на раменете на други и търсят някой друг, който да поеме вината вместо тях, като казват: „Те направиха това нещо и аз не съм единственият отговорен за онова другото. Всички обсъдихме този въпрос заедно и не аз бях този, който пое ръководството“. Те не поемат никаква отговорност, сякаш като поемат отговорност, ще бъдат заклеймени и отстранени и напълно ще загубят всякаква надежда да бъдат благословени. Затова те по-скоро биха умрели, отколкото да признаят грешките си и да приемат, че са пряко отговорни, а вместо това настояват да прехвърлят отговорността на други. Съдейки по тяхната нагласа, те ще се борят с Бог до самия край! Нима това са хора, които приемат истината? Нима това са хора, които приемат Божия съд и наказание? Да си способен да се бориш с Божия дом по този начин показва, че има нещо сериозно нередно в техния нрав. Когато става въпрос за това как те подхождат към грешките си, на първо място, те не търсят истината, и на второ място, те не се самоанализират. Те също така прехвърлят вината, а когато Божият дом ги окачествява по определен начин и ги освобождава от дълга им, те се борят с Божия дом и разпространяват оплакванията и негативизма си навсякъде, където отиват, като се опитват да спечелят съчувствието на Божиите избраници. Те вярват в Бог, но се осмеляват да Му се противопоставят — не си ли търсят смъртта? Тези хора наистина са глухи за всякакъв разум! И какво от това, че са били освободени от дълга им и са загубили статуса си? Те не са били отлъчени и правото им на живот не е било отнето. Те могат да се покаят, да започнат отначало и да се изправят отново там, където са се провалили и са паднали. Антихристите не могат да приемат дори такова просто нещо — тези хора не подлежат на спасение! Разбира се, когато някои антихристи бъдат освободени от длъжност, те неохотно се подчиняват външно и не се държат твърде унило, нито показват враждебност, но означава ли това, че приемат истината и се покоряват на Бог? Не, не означава. Антихристът има нрава и същността на антихрист и именно това го отличава от нормалния човек. Макар привидно да не казва нищо, след като е освободен от длъжност, в сърцето си продължава да се съпротивлява. Той не признава грешките

си и, независимо колко време минава, никога няма да е способен истински да опознае себе си. Това отдавна е доказано. Има и още нещо у антихриста, което никога не се променя. Където и да върши нещо, той иска да бъде различен, другите да му се възхищават и да го уважават. Дори да няма легитимен пост и титла като църковен водач или ръководител на екип, той все още иска да бъде с една глава над другите по отношение на своето положение и стойност. Независимо дали може да свърши работата и каква човешка природа или какво житейско преживяване има, той ще измисли всякакви начини и ще положи много усилия да намери възможности да се изтъкне, да си осигури благосклонността на хората, да спечели сърцата на хората, да ги съблазни и подведе, за да придобие уважението им. Антихристът за какво иска да му се възхищават хората? Дори да е освободен от длъжност, той разсъждава, че „и отслабена, мечката е по-силна от елена“ и че той си остава орел, който лети над кокошките. Не е ли това надменността и самоправедността на антихристите, които се отличават от останалите? Той не може да се примири с това да бъде без статус, да бъде редови вярващ и обикновен човек, просто добре да изпълнява дълга си, здраво стъпил на земята, да стои на мястото си, или просто да върши добре работата, като показва предаността си и като дава най-доброто от себе си в работата, която му се пада. Тези неща далеч не го удовлетворяват. Той не иска да бъде такъв човек или да върши такива неща. Какво е неговото „голямо домогване“? То е да го уважават, да му се възхищават и да притежава власт. Затова дори да няма конкретна титла пред името му, антихристът ще се бори за себе си, ще се застъпва за себе си, ще се оправдава, като прави всичко възможно, за да се изтъкне от страх, че хората няма да го забележат или че никой няма да му обърне внимание. Ще се нахвърли на всяка възможност да стане по-известен, да повиши престижа си, да накара повече хора да забележат дарбите му и силните му страни, и да покаже, че превъзхожда останалите. Докато върши тези неща, антихристът е готов да плати всяка необходима цена, за да се изтъква и да се хвали, да внуши на всички, че дори да не е водач и да няма статус, той все пак превъзхожда обикновените хора. Тогава антихристът ще е постигнал целта си. Той не иска да е нормален, обикновен човек, а да има власт и престиж и да бъде с една глава над другите. Някои хора казват: „Това е немислимо. Каква е ползата от това да имаш статус, престиж и власт?“. За човек с разум властта и статусът са безполезни и не са неща, които трябва да преследва. Но за антихристите, които горят от амбиция, статусът, властта и престижът са жизненоважни. Никой не може да промени тяхната гледна точка и никой не може да промени начина им на живот и целите им на съществуване — това е природата същност на антихристите. Затова, ако видиш човек, който изпълнява дълга си активно и защитава статуса си, когато го има, и все още иска да направи всичко възможно, за да защити собствената си репутация, когато няма статус — такъв човек не подлежи на спасение и той е антихрист до мозъка на костите си.

Преди и след отстраняването на антихриста, когато все още не успява да получи статус, както и властта и престижа, които иска, въпреки че полага редица усилия, той няма да се откаже от статуса и от желанието си за благословии. Няма да остави тези неща настрана и да се обърне, за да се стреми към истината, или да изпълнява дълга си добре, по реалистичен и благопристоен начин. Никога няма да се покае истински за каквото и да е погрешно, което е извършил, а вместо това ще прави многократни оценки, като например: „Ще имам ли някаква надежда да придобия статус в бъдеще? Без статус имам ли някаква надежда да бъда благословен? Ще бъде ли удовлетворено желанието ми за благословии? Какъв ранг заемам в божия дом, в църквата? Къде съм в йерархията?“. Когато стигне до заключението, че няма голям престиж в църквата, че по-голямата част от хората не гледат благосклонно на него и че мнозина дори го използват като негативен пример за поука, той чувства, че престижът му в църквата е напълно съсипан, че няма подкрепата на повечето хора и не може да бъде одобрен отново от повечето хора, и че надеждата му да бъде благословен практически не съществува. Когато види всичко това, когато стигне до тези заключения в оценката си, мисълта и отношението му все още няма да бъдат отказване от собствените му намерения и желания и да се покае истински пред Бог, или да се посвети изцяло на това да полага труд за Бог и да изпълнява дълга си предано. Не това е в ума му — тогава какво е? „Тъй като няма да постигна домогванията си или няма да имам някакъв статус в Божия дом, в църквата, тогава защо да продължавам да следвам този път без изход? Хората могат да се възползват от промяната на местоположението. Нещата може наистина да се оправят за мен, ако отида на друго място. Защо да не се махна от това място, което ми разби сърцето? Защо да не напусна това място, където не мога да осъществя домогванията си, където е трудно да постигна домогванията си?“. Когато антихристът мисли за тези неща, не означава ли това, че е напът да напусне църквата? Искате ли някой такъв да напусне или да остане? Трябва ли да го убеждават да остане? (Не бива да го убеждават и той няма да остане, дори хората да се опитат да го убедят.) Никой не може да го накара да остане — това е вярно. Каква е причината за това? В крайна сметка антихристите не обичат истината, така че престоят в Божия дом просто ще им причини болка. Би било като да се опитваш да накараш една проститутка, една развратница да помага на съпруга си и да възпитава децата си, да бъде добродетелна жена, добра съпруга и мила майка. Може ли тя да направи тези неща? (Не.) Това е въпрос на природа. Така че, ако видиш, че един антихрист иска да се оттегли, каквото и да правиш, не се опитвай да го убеждаваш в противното, освен ако има определена ситуация, в която той казва: „Въпреки че съм антихрист, искам да полагам труд за божия дом. Ще се насиля да не върша никакво зло и ще се опълча на Сатана“. В такъв случай трябва ли да бъде прогонен като муха? (Не.) В такъв случай можем да оставим нещата да следват естествения си ход, но трябва да се приложи една

процедура: повече хора трябва да надзиравaт този антихрист и да бдят над него и при първия признак на неприятност, като например той да иска да извърши зло, той трябва бързо да бъде изчистен. Ако не може да понесе да бъде надзиравaн и наблюдаван от другите и се чувства малтретиран и не желае да полага труд, тогава как трябва да се отнасяте към такъв човек? Трябва да му помогнеш по пътя му и да кажеш: „Ти си талантлив и трябва да излезеш в невярващия свят и да осъществиш грандиозните си планове. Ти си твърде голяма риба за този вир, църквата не е за теб. Тук не можеш да разпериш криле. Тази работа е недостойна за твоите таланти. Ако се върнеш в света, тогава може би ще бъдеш повишен, ще спечелиш много пари и ще станеш богат. Може би ще станеш знаменитост!“. Бързо го насърчи да напусне. Ако преследва богатство и статус и жадува за предимствата на статуса, тогава го остави да се върне в света, за да работи и да печели пари, след това да стане чиновник и да се наслаждава на живота си в плътта. Някои може би ще попитат дали такова отношение към тях не е отношение без любящо сърце. Всъщност, дори да не им казваш такива неща, антихристите ще си мислят в сърцето: „Хм, повишен един ден, а след това освободен от длъжност на следващия. Дават ми статус, но ме наблюдават, надзиравaт и кастрят — каква болка е това! Не е трудно за мен да намеря този вид статус и ако не вярвах в бог, досега щях да съм богат и да съм се издигнал по социалната стълбица в света, щях да бъда поне кадрови служител на градско ниво. Роден съм да бъда чиновник. Аз съм изключителен, независимо какво правя в света, правя всичко добре, мога да си създам име във всеки сектор и съм предприемчив“. Дори да не им казваш такива неща, те ще казват такива неща и затова трябва бързо да кажеш някои приятни за ухото думи, които те искат да чуят, и да ги насърчиш бързо да напуснат църквата — това ще е от полза за всички. Антихристите преследват статус, власт и престиж. Те не искат да бъдат обикновени хора, а вместо това винаги искат да бъдат с една глава над другите, докато накрая не съсипят репутацията и положението си и не бъдат прокълнати от Бог. И така, вие готови ли сте да бъдете обикновени хора? (Да.) Да бъдеш обикновен човек всъщност е смислено. Да не се стремиш към слава и придобивки, а вместо това да се задоволяваш с реалния живот, да живееш с мир и радост, да изпитваш спокойствие и сигурност в сърцето си — това е правилният път в живота. Ако някой винаги иска да бъде по-висш и да бъде с една глава над другите, то това е все едно да се пече на огън и да се пъха в месомелачка — той си търси белята. Защо има такива чувства? Да бъдеш с една глава над другите добро нещо ли е? (Не, не е.) Не е добро нещо. И въпреки това антихристите настояват да изберат този път. Каквото и да правите, не следвайте този път!

Когато един обикновен покварен човек все още няма основа във вярата си в Бог, когато не е развил истинска вяра в Бог, той има малко вяра и духовен ръст. Когато такъв човек се сблъска с неуспех, той ще си мисли лошо за себе си и ще си

мисли, че Бог не го обича, че го ненавижда. Виждайки, че се удря в стена и се проваля на всяка крачка, неспособен да удовлетвори Бог, той ще се почувства обезкуражен. Той ще преживее също така известна слабост и негативност и понякога у него ще се появят мисли да напусне църквата. Но това не е същото като да си непокорен. Това е вид мисъл, която хрумва на някого, когато е унил и отчаян, и е съвсем различно нещо от оттеглянето на антихриста. Когато един антихрист иска да се оттегли, той по-скоро би умрял, отколкото да се покае, но когато един обикновен покварен човек е обезкуражен и мисли да напусне църквата, с помощта и с общението на другите, заедно със собственото си активно сътрудничество, и с молитва и търсене, и четене на Божиите слова, Божиите слова могат постепенно да му повлияят, да го променят и да променят това дали остава, или си тръгва, както и неговото решение и неговия ум. В същото време Божиите слова могат също така да му помогнат постепенно да развие покаяние, положително отношение и решимост да постоянства, като му дават възможност постепенно да стане силен. Това е проявление на процеса на навлизане в живота за един нормален човек. Антихристът, от друга страна, ще се бори до самия край. Той никога няма да се покае и по-скоро би умрял, отколкото да признае, че е сгрешил, отколкото да опознае себе си, отколкото да се откаже от желанието си за благословии. Той не притежава ни най-малкото навлизане в живота. Така че, за някой такъв, който не желае да полага труд или който не върши добре тази работа, просто го посъветвай да напусне църквата. Това е мъдро решение и най-мъдрият начин за справяне с такъв въпрос. Дори да не го посъветваш да го направи, ще бъдеш ли способен да го накараш да остане? Можеш ли да промениш неговия метод на стремеж или неговата гледна точка? Никога няма да бъдеш способен да промениш тези неща. Има някои хора, които биват убеждавани да останат и които са подпомагани и подкрепяни от Божия дом, защото тяхната негативност, слабост и покваренията нрав, който те са разкрили, са общи за всички обикновени покварени хора и попадат в обхвата на нормалното. Чрез разговаряне за Божиите слова, чрез помощта и подкрепата на другите те могат постепенно да станат силни, да придобият духовен ръст, да развият вяра в Бог и да бъдат искрени при изпълнението на дълга си. Това е типът човек, на когото трябва да помагаме и да го убеждаваме да остане. Обаче антихристите, които не желаят да полагат труд или не полагат труд добре, насърчавай ги да напуснат, защото много преди да ги посъветваш да напуснат, те вече са искали да го направят или са били на ръба да напуснат във всеки един момент. Това са различните проявления и мисли, които антихристите имат, когато са изправени пред освобождаване от длъжност и искат да се оттеглят.

IV. Поведението на антихристите, когато не са повишени

Има и друг тип хора, които не се стремят към истината. Тъй като този тип хора не се стремят към истината, те не вършат важен дълг и следователно рядко

преживяват кастрене в Божия дом, никога не са преживявали освобождаване от дълга си и, разбира се, много рядко възложеният им дълг бива адаптиран. Когато все още не са били повишени обаче, след като са вярвали в Бог в продължение на няколко години, те започват често да оценяват колко надежда имат да бъдат благословени. Особено когато видят Божиите слова, които казват: „Онези, които не се стремят към истината, не могат да постигнат спасение“, те чувстват, че надеждите им да бъдат благословени са много малки и започват да мислят за оттегляне. Някои от тези хора, които никога не се стремят към истината, притежават известни знания и силни страни, и тъй като не са били повишени, се чувстват недоволни и започват да се оплакват. Те искат да се оттеглят, но се страхуват, че ще загубят шанса си да бъдат благословени, но ако не се оттеглят, пак няма да бъдат повишени — чувстват се между чука и наковалнята. Какво мислите по този въпрос? Въпреки че тези хора не се стремят към истината, някои от тях са относително прилежни и целеустремени. Независимо какъв дълг изпълняват, те винаги са готови да придобият съответните професионални знания, винаги искат да бъдат повишени от Божия дом и копнеят за деня, когато ще могат да се открояят и по този начин да придобият статуса и различните предимства, които искат. Външно хората от този тип изглеждат тихи, незабележими, старателни и съвестни, когато са сред другите, но сърцата им са изпълнени с амбиция и желание. Какъв е техният девиз? Възможността благоприятства онези, които са подготвени. Външно те остават напълно незабелязани и не се изтъкват, не се състезават и не се борят за неща, но в сърцата си имат „голямо домогване“. Ето защо, когато видят, че някой бива повишен и става водач или работник в църквата, те се чувстват малко по-разстроени и разочаровани. Независимо кой е повишен, развиван или на кого е дадена важна роля, за тях това винаги е удар. Дори когато някой е високо ценен, хвален и подкрепян от братята и сестрите, те изпитват завист и нещастие в сърцата си, а някои от тях дори проливат сълзи насаме и често се питат: „Кога ще бъда високо оценен и номиниран? Кога горното ще узнае за мен? Кога някой водач ще види моите силни страни, моите достойнства, моите дарби и таланти? Кога ще бъда повишен и развиван?“. Те се чувстват огорчени и негативни, но не искат да продължават така, затова тайно се насърчават да не бъдат негативни, да имат волята да постоянстват, да не се плашат от неуспехите и никога да не се отказват. Те често предупреждават себе си: „Аз съм човек с голямо домогване. Не бива да желая да бъда обикновен, редови човек, не бива да съм склонен да се задоволявам с натоварен, посредствен живот. Вярата ми в бог трябва да бъде изключителна и да осъществявам велики постижения. Ако продължа да живея този вид тих и средностатистически живот, то това е толкова малодушно и задушаващо! Не мога да бъда такъв човек. Ще работя два пъти по-усърдно, ще използвам добре всеки момент, ще чета и рецитирам повече божиите слова, ще придобивам повече знания и ще изучавам повече тази професия. Трябва да

постигна всичко, което другите хора могат да направят, и трябва да съм способен да разговарям за нещата, за които другите хора могат да разговарят“. След като работят усърдно известно време, идват църковни избори, но те все още не са избрани. Всеки път, когато църквата търси някого, когото да развива, да повиши и да му даде важна роля, те не са избирани. Всеки път, когато си мислят, че имат надежда да бъдат повишени, накрая са разочаровани и всяко разочарование ги кара да се чувстват угнетени и негативни. Те смятат, че това да бъдат благословени във вярата си в Бог, е много далеч от тях и така в умовете им възниква идеята за оттегляне. Те обаче не желаят да се оттеглят, а вместо това искат да се стремят усилено и да се борят още веднъж. Колкото по-усилено се стремят и се борят по този начин, толкова повече копнеят да бъдат препоръчани от някого, да бъдат повишени. Те изпитват този копнеж все повече и повече, а това, което получават в замяна накрая, е все разочарование, и така суетността им и желанието им да бъдат благословени ги измъчват. Всяко разочарование им се струва сякаш биват изгаряни и закалявани в огън. Не могат да получат това, което искат. Искат да се оттеглят, но чувстват, че не могат. Не могат да сграбчат това, което искат да сграбчат, и всичко, което им остава, е разочарование, угнетеност и безкрайно чакане. Те искат да се оттеглят, но се страхуват да не загубят големи благословии, и колкото повече искат отчаяно да сграбчат благословиите, толкова по-малко са способни да го направят. Резултатът от това е, че изпадат в състояние, в което се борят постоянно между надеждата си за благословии и мъчението на разочарованието, и това силно наранява сърцата им. Но ще се молят ли на Бог по този въпрос? Не, няма. Те си мислят: „Каква полза ще донесе молитвата? Братята и сестрите не ме хвалят и водачите не ме ценят високо, така че може ли бог да направи изключение и да ми даде важна роля?“. Те знаят, че възлагането на надеждите им на другите ще им донесе разочарование, както и че не е безопасно да възлагат надеждите си на Бог, за да бъдат благословени. Тъй като са видели Божиите слова да казват: „Онези, които не се стремят към истината, не могат да постигнат спасение“, те се чувстват угнетени и разочаровани. Никой не им обръща внимание в църквата и те не виждат никаква надежда. Когато се вгледат в лицата си, все още не виждат никаква надежда да получат благословии и си мислят: „Да се оттегля ли, или да остана? Наистина ли нямам никаква надежда да бъда благословен?“. Минават години, докато се колебаят и размишляват върху тези неща отново и отново, и все още не могат да получат повишение или да бъдат поставени на важна позиция. Те искат да се борят за статус, но чувстват, че това не е много здравомислещо или правилно, чувстват се засрамени да го правят, но ако не се борят за статус, кога изобщо ще бъдат повишени и ще им бъде дадена важна роля? Те мислят за хората, които вярват в Бог заедно с тях, които посещават събирания и изпълняват дълг заедно с тях. Толкова много от тях са били повишени и са им били дадени важни роли, а те

самите не могат да получат важна роля, колкото и да се стараят, и се чувстват озадачени и лишени от път напред. Те никога не разговарят и не се откриват на никого другиго за идеите си, за състоянията си, за мислите и възгледите си, за отклоненията и недостатъците си — те са напълно затворени. Изглежда, че говорят доста разумно и сякаш действат по донякъде здравомислещ начин, но вътрешните им амбиции и желания са много силни. Те се стремят усърдно и се борят, понасят страдания и плащат цена, за да постигнат амбициите и желанията си, и могат да отдадат всичко в името на надеждите си да бъдат благословени. Когато не виждат резултата, който искат да постигнат обаче, те се изпълват с враждебност и гняв към Бог, към Божия дом и дори към всички в църквата. Те мразят всички, понеже те не забелязват колко усърдно се стараят, понеже не виждат техните силни страни и добрите им качества, също така мразят и Бог, затова че не им дава възможности, затова че не ги повишава и не им дава важна роля. С такава огромна завист и омраза, родени в сърцата им, могат ли те да обичат братята и сестрите си? Могат ли да възхваляват Бог? Могат ли да се откажат от своите амбиции и желания, за да приемат истината, да изпълняват добре дълга си, със здраво стъпили на земята крака, и да бъдат обикновени хора? Могат ли да вземат такова решение? (Не.) Не само че нямат тази решимост, но дори нямат желание да се покаят. След като са се прикривали по този начин в продължение на толкова много години, омразата им към Божия дом, към братята и сестрите и дори към Бог става все по-силна. Колко силна става омразата им? Те се надяват, че братята и сестрите им не са способни да изпълняват добре дълга си, надяват се, че делото на Божия дом ще спре и че Божият план за управление ще се провали, и дори се надяват, че братята и сестрите им ще бъдат заловени от големия червен змей. Те мразят братята и сестрите си, мразят и Бог. Те се оплакват, че Бог не е праведен, проклинат света, че в него няма спасител, и техният демонски лик е напълно разобличен. Този тип хора обикновено са крайно прикрити и са много добри в поддържането на фасадност, като се преструват на смирени, нежни и любящи, но всъщност са вълци в овча кожа. Те никога не разкриват тайното си злоумишлено намерение, никой не може да ги прозре и никой не знае какви са в действителност или какво мислят. Онези, които общуват с тях известно време, са способни да видят, че те са много завистливи хора, че винаги се състезават с другите и се втурват в светлината на прожекторите, че са толкова нетърпеливи да надминат другите и че наистина искат да спечелят първо място във всичко, което правят. Така те изглеждат отвън, но наистина ли са такива? Всъщност желанието им за благословии е още по-силно. Те се надяват, че докато тихо и усърдно работят, отдават всичко от себе си и плащат цена, другите могат да видят добрите им страни и работоспособността им, и че така може да им се даде важна роля в Божия дом. И какъв е резултатът от това да им бъде дадена важна роля? Такъв, че те могат да бъдат високо ценени от всички и най-накрая да

осъществят голямото си домогване. Те могат да бъдат изключителна фигура сред другите, човек, когото всички ценят високо и на когото се възхищават, и всичките им години на усърден труд, на плащане на цена и на стремеж ще си струват — това са амбициите и желанията, които тези хора таят в най-съкровените кътчета на сърцата си.

Хората от този тип не се стремят към истината, но въпреки това винаги искат да бъдат повишавани и да им се дава важна роля в Божия дом. В сърцата си те вярват, че колкото повече работоспособност има човек, колкото повече важни позиции получава, колкото повече е повишаван и ценен в Божия дом, толкова по-големи са шансовете му да получи благословии, венец и награди. Те вярват, че ако някой няма работоспособност или няма особено силно качество, тогава той не е пригоден да бъде благословен. Те смятат, че дарбите, силните качества, способностите, уменията, нивото на образование, работоспособността на човека и дори така наречените силни страни и достойнства в неговата човешка природа, които се ценят в света, като например решимостта му да надмине другите и неукротимото му отношение, могат да служат като капитал за получаване на благословии и награди. Какъв вид критерий е това? Критерий, който съответства на истината ли е? (Не.) Той не съответства на критериите на истината. И така, не е ли това логиката на Сатана? Не е ли това логиката на една нечестива епоха и на нечестивите светски тенденции? (Така е.) Ако се съди по логиката, методите и критериите, които такива хора използват, за да оценяват нещата, заедно с тяхното отношение и подход към тези неща, изглежда сякаш те никога не са чували или чели Божиите слова, че са напълно невежи за тях. Но всъщност те слушат, четат и четат с молитва Божиите слова всеки ден. Тогава защо гледната им точка никога не се променя? Едно нещо е сигурно — колкото и да слушат или четат Божиите слова, те никога няма да бъдат сигурни в сърцата си, че Божиите слова са истината и че те са критерият за измерване на всичко. Те няма да разберат или да приемат този факт от сърце. Ето защо, колкото и абсурден и изопачен да е техният възглед, те ще се придържат към него завинаги, и колкото и правилни да са Божиите слова, те ще ги отхвърлят и заклеймяват. Това е жестоката природа на антихристите. Щом не получат важна роля и желанията и амбициите им останат неосъществени, раздвоените им копита се разкриват, жестоката им природа се проявява и те искат да отрекат съществуването на Бог. Всъщност, още преди дори да отрекат съществуването на Бог, те отричат, че Божиите слова са истината. Именно защото тяхната природа същност отрича истината и отрича, че Божиите слова са критерият, по който се измерва всичко, те са способни да бъдат враждебни към Бог по този начин и да мислят за отричане, предателство и отхвърляне на Бог, и за напускане на Божия дом, когато все още не са поставени на важна позиция след всичките им сметки, кроежи и упорит труд. Въпреки че не изглежда да се борят за власт и изгода с други хора, или да вървят по свой

собствен път, или открито да създават свое собствено независимо царство, или да управляват собствения си статус, можем да видим от тяхната природа същност, че те са антихристи до мозъка на костите си. Те смятат, че всеки техен стремеж е правилен, и независимо какво казват Божиите слова, за тях тези слова не си струва да се споменават или слушат, и със сигурност не си струва да се използват. Що за създания са тези хора? Божиите слова изобщо не им влияят. Те не ги трогват, нито докосват сърцата им, нито ги привличат. И така, какво ценят те? Дарбите, талантите, способностите, знанията и стратегиите на хората, както и техните амбиции и техните грандиозни планове и начинания. Това са нещата, които ценят. Какви са всички тези неща? Нима това са неща, които Бог цени? Не. Това са неща, които покварените човешки същества почитат и ценят, а също така са неща, които Сатана цени и на които се покланя. Те напълно противоречат на Божия път, на Неговите слова и на това, което Той изисква от хората, които спасява. Но такива хора никога не са си помисляли, че тези неща са от Сатана, че те са нечестиви и противоречат на истината. Вместо това те ценят всички тези неща и твърдо и решително се вкопчват в тях, разглеждат ги като стоящи над всичко друго, и ги използват, за да заемат мястото на стремежа към истината и приемането ѝ. Не е ли това възмутително непокорно? И в крайна сметка, какъв ще бъде единственият изход от тяхното възмутително непокорство, от това, че са толкова неразумни? Че тези хора не подлежат на спасение и никой няма да бъде способен да ги промени. Те са обречени на такъв вид изход. Кажете Ми, не са ли това хора, които просто тайно трупат сили и изчакват своя час? Принципът, който те спазват, е, че истинското злато рано или късно ще заблести, че трябва да се научат тайно да трупат сили, да изчакват своя час и да чакат подходящия шанс, а междувременно да правят приготовления и да планират бъдещето си и своите желания и мечти. Ако се съди въз основа на принципите, които спазват, на принципите им на оцеляване, на целите, които преследват, и на това, за което копнеят във вътрешната си същност, тези хора са антихристи до мозъка на костите си. Някои хора казват: „Но не установяват ли антихристите свои собствени независими царства и не се ли борят за статус?“. Е, способни ли са такива хора да установят независимо царство, след като придобият власт? Способни ли са да измъчват хора? (Да.) След като са на власт, ще бъдат ли способни да вършат нещата в съответствие с истините принципи? Ще бъдат ли способни да се стремят към истината? Ще бъдат ли способни да довеждат хората пред Бог? (Не.) Какво би се случило, ако на такива хора им бъде дадена важна позиция? Те биха повишавали хора, които са надарени, красноречиви и знаещи, независимо дали тези хора биха могли да вършат работата. Те биха повишавали хора, които са като самите тях, като същевременно потискат всички онези правилни хора, които имат духовно разбиране, стремят се към истината и са честни. Когато се случи такава ситуация, не се ли разобличава антихристката същност на такива хора? Не става

ли това много очевидно? Има някои хора, които не разбраха добре, когато казах в началото, че всички онези, които искат да се оттеглят, когато не получат важна роля и нямат надежда да бъдат благословени, са антихристи. Но сега виждате ли, че те са антихристи? (Да.)

Когато някои хора са освободени от поста си на водачи и чуят Горното да казва, че няма да бъдат развивани или използвани отново, те изпитват невероятна тъга и плачат горчиво, сякаш са били отстранени — какъв е този проблем? Това, че не са развивани или използвани отново, означава ли, че са отстранени? Означава ли, че тогава не могат да постигнат спасение? Наистина ли славата, придобивките и статусът са толкова важни за тях? Ако те са хора, които се стремят към истината, тогава трябва да се самоанализират, когато губят своята слава, придобивки и статус, и да изпитат истинско разкаяние. Трябва да изберат пътя на стремежа към истината, да започнат нов живот и да не се разстройват толкова силно, нито да плачат толкова много. Ако знаят в сърцата си, че са били освободени от длъжност от Божия дом, защото не вършат реална работа и не се стремят към истината, и чуят Божия дом да казва, че няма да бъдат повишени или използвани отново, тогава те трябва да се срамуват, че са задължени на Бог и че са разочаровали Бог. Трябва да знаят, че не заслужават да бъдат използвани от Бог, и по този начин може да се счита, че те имат капка разум. Те стават негативни и се разстройват обаче, когато чуят, че Божият дом няма да ги развива или използва отново, и това показва, че преследват слава, придобивки и статус и че не са хора, които се стремят към истината. Желанието им за благословии е толкова силно и те ценят статуса толкова много и не вършат действителна работа, така че трябва да бъдат освободени от длъжност и трябва да се самоанализират и да разберат собствения си покварен нрав. Трябва да знаят, че пътят, който следват, е погрешен, че вървят по пътя на антихриста, като преследват статус, слава и придобивки, че не само Бог няма да ги одобри, но и те ще накърнят Неговия нрав, и че ако вършат всякакво зло, също така ще бъдат наказани от Бог. Нямате ли и вие този проблем? Няма ли да бъдете нещастни, ако кажа сега, че нямате духовно разбиране? (Да.) Когато някои хора чуят висшестоящ водач да казва, че нямат духовно разбиране, те чувстват, че не са способни да разбират истината, че Бог със сигурност не ги иска, че нямат надежда да бъдат благословени. Но въпреки факта, че се чувстват тъжни, те все пак са способни да изпълняват дълга си нормално — такива хора имат малко разум. Когато някои хора чуят някой да казва, че нямат духовно разбиране, те стават негативни и вече не желаят да изпълняват дълга си. Те си мислят: „Казваш, че нямам духовно разбиране — не означава ли това, че нямам надежда да бъда благословен? Тъй като няма да получа никакви благословии в бъдеще, за какво все още вярвам? Няма да приема да ме накарат да служа. Кой би се трудил за теб, ако не получава нищо в замяна? Не съм толкова глупав!“. Притежават ли такива хора съвест и разум? Те се наслаждават на толкова много

благодат от Бог, но не знаят да се отплатят за нея и дори не искат да служат. С такива хора е свършено. Те не могат дори да служат докрай и нямат истинска вяра в Бог, те са неверници. Ако имат искрено сърце за Бог и истинска вяра в Бог, тогава независимо как са оценени, това само ще им даде възможност да опознаят себе си по-истински и точно — те трябва да подходят правилно към този въпрос и да не му позволяват да влияе на това да следват Бог или да изпълняват дълга си. Дори да не могат да получат благословии, те все пак трябва да са готови да служат на Бог докрай и да бъдат щастливи да го правят, без оплаквания, и трябва да се оставят на Божието устройство на всички неща — само тогава ще бъдат хора със съвест и разум. Дали човек получава благословии, или страда от нещастие, е в Божиите ръце, Бог господства над това и го устройва, и това не е нещо, което хората могат да поискат или за което да полагат усилия. Вместо това, зависи от това дали този човек може да се подчинява на Божиите слова, да приеме истината и да изпълнява добре дълга си според Божиите изисквания — Бог ще въздаде на всеки човек според делата му. Ако някой има тази частица искреност и посвети цялата сила, която може да събере, на дълга, който трябва да изпълнява, тогава това е достатъчно и той ще спечели Божието одобрение и Божията благословия. Обратно, ако някой не изпълнява дълга си по начин, който е съгласно критериите, и дори извършва всякакво зло, но все още желае да получи благословии от Бог, тогава постъпването му по този начин не е ли толкова лишено от разум? Ако чувстваш, че не си се справил достатъчно добре, че си отдал огромни усилия, но все още не си способен да се справяш с въпросите според принципите, и се чувстваш задължен на Бог, но Той те благославя и ти оказва благодат, не означава ли това, че Бог ти оказва благосклонност? Ако Бог желае да те благослови, тогава това е нещо, което никой не може да отнеме. Може да си мислиш, че не си се справил много добре, но в Божията оценка Той казва, че си искрен и си дал всичко от себе си, и Той желае да ти окаже благодат и да те благослови. Нищо, което Бог прави, не е погрешно и ти трябва да възхваляваш Неговата праведност. Независимо какво прави Бог, то винаги е правилно и дори ако таиш представи за това, което Бог прави, и смяташ, че това, което Той прави, не взема под внимание човешките чувства, че не е по твой вкус, все пак трябва да възхваляваш Бог. Защо трябва да правиш това? Не знаете причината, нали? Това всъщност е много лесно за обяснение: защото Бог е Бог, а ти си човек. Той е Създателят, ти си сътворено същество. Ти не си пригоден да изискваш от Бог да действа по определен начин или да се отнася с теб по определен начин, докато Бог е пригоден да има изисквания към теб. Благословии, благодат, награди, венци — как се дават всички тези неща и на кого, това зависи от Бог. Защо зависи от Бог? Тези неща принадлежат на Бог. Те не са активи, притежавани съвместно от човека и Бог, които могат да бъдат разпределяни поравно между тях. Те принадлежат на Бог и Бог ги дарява на онези, на които Той обещава да ги дари. Ако Бог не ти обещава

да ти ги дари, ти все пак трябва да Му се покоряваш. Ако спреш да вярваш в Бог поради тази причина, какви проблеми ще разреши това? Ще престанеш ли да бъдеш сътворено същество? Можеш ли да избягаш от Божието върховенство? Бог все още господства над всички неща и това е неизменен факт. Идентичността, статусът и същността на Бог никога не могат да бъдат приравнени с идентичността, статуса и същността на човека, нито тези неща някога ще претърпят някаква промяна — Бог завинаги ще бъде Бог, а човекът завинаги ще бъде човек. Ако човек е способен да разбере това, какво тогава трябва да направи? Той трябва да се покори на Божието върховенство и на Божиите подредби — това е най-здравомислещият начин да се постъпва и освен него няма друг път, който може да бъде избран. Ако не се покоряваш, тогава си непокорен, а ако си дързък и споришь, тогава си възмутително непокорен и трябва да бъдеш унищожен. Да си способен да се покоряваш на Божието върховенство и на Божиите подредби показва, че имаш разум. Това е отношението, което хората трябва да имат, и само това е отношението, което сътворените същества трябва да имат. Например, да кажем, че имаш малко коте или куче — пригодно ли е това коте или куче да изисква да му купуваш различни видове вкусна храна или забавни играчки? Има ли котки или кучета, които са толкова неразумни, че да предявяват изисквания към стопаните си? (Не.) И има ли куче, което би избрало да не бъде със стопанина си, след като е видяло, че куче в къщата на някой друг има по-добър живот от неговия? (Не.) Техният естествен инстинкт е да си мислят: „Стопанинът ми ми дава храна и място за живеене, така че трябва да пазя къщата на стопанина си. Дори ако стопанинът ми не ми дава храна или ми дава храна, която не е много хубава, аз все пак трябва да пазя дома му“. Кучето няма други неуместни мисли да излиза извън положението си. Независимо дали стопанинът му е добър към него, или не, кучето е толкова щастливо, всеки път когато стопанинът му се прибере у дома, то постоянно върти щастливо опашката си. Независимо дали стопанинът му го харесва, или не, дали стопанинът му му купува вкусни неща за ядене, или не, то винаги се държи по същия начин към стопанина си и все още пази дома му. Ако се съди по това, не са ли хората по-лоши от кучетата? (Да.) Хората винаги предявяват изисквания към Бог и винаги се бунтуват срещу Него. Какъв е коренът на този проблем? Той е, че хората имат покварен нрав, не могат да останат на мястото на сътворени същества и така губят инстинктите си и стават сатани. Техните инстинкти се превръщат в сатанински инстинкт да се противопоставят на Бог, да отхвърлят истината, да вършат зло и да не се покоряват на Бог. Как могат да бъдат възстановени техните човешки инстинкти? Трябва да се направи така, че да имат съвест и разум, да вършат нещата, които човек трябва да върши, да изпълняват дълга, който трябва да изпълняват. Това е като кучето, което пази дома, и котката, която лови мишки — независимо как се отнася стопанинът им към тях, те използват цялата си сила, за да вършат тези неща, посвещават се на тези задачи и остават

на мястото си, и използват пълноценно инстинктите си, и така стопанинът им ги харесва. Ако хората съумяваха да направят това, тогава Бог нямаше да има нужда да казва всички тези слова или да изрича всички тези истини. Хората са толкова дълбоко покварени, лишени са от разум и съвест и имат ниска почтеност. Техният покварен нрав винаги създава неприятности, разкрива се в тях, влияе на техния избор и мислене, кара ги да се бунтуват срещу Бог и да не могат да Му се покоряват, и ги кара винаги да имат свои собствени субективни желания, идеи и предпочитания, така че истината никога не може да поеме контрол в тях и не може да стане техен живот. Всичко това е причината, поради която Бог трябва да ги съди, да ги изпитва и да ги облагородява със Своите слова — всичко това, за да могат да бъдат спасени. От друга страна, антихристите винаги изпълняват негативни роли сред хората. Те са демони и сатани до мозъка на костите си. Те не само не приемат истината, но и не признават, че имат покварен нрав, а също така са настоятелно алчни, като искат да получат благословии, венец и награди от Бог. Колко далеч отиват в борбата си? До степен на абсолютно безсрамие и пълна неразумност. Ако след като са извършили всякакви злини, бъдат разкрити и отстранени, те ще таят злоба в сърцата си. Ще проклинат Бог, ще проклинат водачите и работниците и ще мразят църквата и всички истински вярващи. Това напълно изважда на показ грозното лице на всички зли хора и антихристи.

Точка дванадесета от различните проявления на антихристите е — те искат да се оттеглят, когато нямат статус или надежда да получат благословии. Ще говорим с прости думи за това какво означава оттегляне. Буквалното значение на оттеглянето е да се оттеглиш от едно място на друго — това е известно като „оттегляне“. В Божия дом винаги има хора, които не обичат истината и които доброволно напускат църквата и братята и сестрите, защото изпитват неприязън към посещаването на събирания и слушането на проповеди, и не желаят да изпълняват дълга си — това се нарича оттегляне. Това е оттегляне в буквалния смисъл на думата. Когато обаче някой наистина е определен в Божиите очи като оттеглил се, това всъщност не означава само, че е напуснал Неговия дом, че вече няма да бъде видян или че е заличен от църковните списъци. Факт е, че ако човек никога не чете Божиите слова, то независимо колко голяма е вярата му и независимо от това дали той се признава за вярващ в Бог, това доказва, че той не признава в сърцето си съществуването на Бог, нито че Неговите слова са истина. За Бог този човек вече се е оттеглил и повече не се счита за член на Неговия дом. Онези, които не четат Божиите слова, са един тип хора, които са се оттеглили. Друг тип са хората, които никога не участват в църковния живот и никога не участват в дейности, свързани с църковния живот, като например когато братята и сестрите пеят химни, четат с молитва Божиите слова и разговарят заедно за личното си разбиране за преживяване. Бог гледа на тези хора като на хора, които вече са се оттеглили. Има и друг тип: онези, които отказват да изпълняват дълга си. Каквото

и искане да отправи Божият дом към тях, каквато и работа да им възложи да свършат, какъвто и дълг да иска да изпълняват, както по съществени, така и по маловажни въпроси, дори нещо толкова просто като да предават от време на време съобщение — те не искат да го правят. Те, самопровъзгласилите се за вярващи в Бог, не могат да вършат дори задачи, за които би могло да се потърси помощ от невярващ. Това е отказ да се приеме истината и отказ да се изпълнява дълг. Както и да ги увещават братята и сестрите, те отказват и не приемат. Когато църквата им уреди някакъв дълг, който да изпълняват, те го пренебрегват и представят множество оправдания, за да откажат. Това са хора, които отказват да изпълняват дълга си. За Бог такива хора вече са се оттеглили. Тяхното оттегляне не се дължи на това, че Божият дом ги е премахнал или зачеркнал от списъците си, а по-скоро на това, че те самите нямат истинска вяра — те не признават себе си за вярващи в Бог. Всеки, който попада в една от тези три категории, е човек, който вече се е оттеглил. Точно ли е това определение? (Да.) Ако не четеш Божиите слова, броиш ли се за вярващ в Бог? Ако не живееш църковен живот, ако не общуваш и не се смесваш с братята и сестрите си, броиш ли се за вярващ? Още по-малко. Освен това, ако отказваш да вършиш дълга си и дори не изпълняваш дълга си като сътворено същество, то това е още по-сериозно. Тези три типа хора са онези, на които Бог гледа като на вече оттеглили се. Това не означава, че са били отлъчени или премахнати от Божия дом. Вместо това те са се оттеглили по собствена воля и са се отказали по собствена воля. Тяхното поведение напълно разкрива, че те не обичат и не приемат истината и че са класически примери за хора, които просто искат да ядат хляб до насита и които се надяват на благословии.

17 октомври 2020 г.

ТРИНАДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ КОНТРОЛИРАТ ЦЪРКОВНИТЕ ФИНАНСИ, КАКТО И СЪРЦАТА НА ХОРАТА

I. Антихристите контролират сърцата на хората

Днес нека разговаряме за тринадесетата точка от различните проявления на антихристите — те контролират църковните финанси, както и сърцата на хората. Ако се съди по многобройните различни проявления на антихристите, всяка една от тези точки засяга техния нрав и същност, които изразяват неприязън към истината, жестокост и нечестивост. Тринадесета точка не прави изключение от това. „Те контролират църковните финанси, както и сърцата на хората“ — въз основа на това проявление може да се види, че антихристите са не само амбициозни, но и алчни. Те таят много нужди в сърцата си. Основателни ли са тези нужди? (Не, не са.) Контролирането на сърцата на хората нещо положително ли е? Очевидно от самата дума „контрол“ може да се види, че това не е нещо положително. В какъв смисъл не е положително? Защо е погрешно да се упражнява контрол? Вие искате ли да контролирате сърцата на хората? (Не.) Въпреки че не желаете да го правите, ще има моменти, в които няма как да не постъпвате по този начин. Това се нарича „нрав“, това се нарича „същност“. Контролирането на сърцата на хората от антихристите не е основателна нужда, нито е справедливо и разумно. Това е нещо негативно. Какво означава да „контролираш сърцата на хората“? Контролирането на сърцата на хората не е нещо абстрактно, а по-скоро е нещо съвсем конкретно и специфично, със специфични методи, поведение и език, както и със специфични мисли, гледни точки, намерения и мотиви. При това положение какви са конкретните проявления на контрола на антихристите над сърцата на хората и как конкретно се определя този контрол? (Използване на прояви като показни страдания и жертви, за да се спечели одобрението и уважението на другите и за да се постигне целта за подвеждане на другите.) Антихристите използват специфични видове поведение и проявления, за да спечелят благосклонността на хората и така да заемат място в сърцата на хората и да карат хората да ги уважават. Когато антихристите спечелят уважението на другите, този резултат, по своята природа, е подвеждане на хората. Но в сърцата им субективното желание на антихристите всъщност не е да използват тези средства, за да подвеждат другите. Това, което искат, е да бъдат уважавани — това е тяхната цел. Има ли нещо друго? (Антихристите използват дребни услуги, за да подвеждат хората и да ги впримчват, и изтъкват собствените си способности и дарби, за да накарат другите да ги уважават, да им се възхищават и да се подчиняват на заповедите им, и да постигнат целта си да спечелят хората и да придобият контрол над тях.) Това е един аспект. (Антихристите се преструват, че

са духовни. Когато ги кастрят, те не разбират това, но се преструват, че са разбрали и че са способни да му се подчинят, така че другите да усетят, че те усърдно се стремят към истината и имат доста голямо духовно разбиране. Те се маскират като хора, които се стремят към истината и я разбират, с цел да накарат другите хора да ги уважават и да ги гледат с възхищение.) Това е друг аспект. Антихристите винаги искат да накарат другите да видят колко са духовни и че са способни да се стремят към истината и да ѝ се покоряват. Всъщност те не притежават и най-малкото разбиране, но все пак си слагат маска на духовност, за да накарат другите да ги уважават и да им се възхищават. Те използват такива средства, за да контролират сърцата на хората. Има ли още? (Антихристите говорят за думи и доктрини, за да се изтъкнат и да се утвърдят, така че другите да мислят, че те разбират истината и притежават духовен ръст, и за да ги уважават, да им се прекланят и да ги слушат. Чрез тези средства те постигат контрол над хората.) Това е конкретно проявление, но да се каже, че „те говорят за думи и доктрини“, не е съвсем уместно. Антихристите не осъзнават, че говорят за думи и доктрини; те вярват, че нещата, за които говорят, са реалността, че са възвишени теории и проповеди, и използват тези неща, за да подвеждат хората. Ако антихристите знаеха, че това са думи и доктрини, щяха да престанат да говорят за тях. Има ли нещо друго? (Антихристите нагло се противопоставят на принципите, използват властта, с която разполагат, и благовидни духовни теории, за да спечелят по измамен начин доверието на всички и така да постигнат целта си да придобият контрол над хората.) (Антихристите прекъсват връзката на Божиите избраници с Горното. Те не изпълняват работните разпоредби, държат абсолютната власт в своята юрисдикция и се опитват да установят свои собствени царства и да контролират хората.) Това също е конкретно проявление. По-точно казано, те мамят Горното, крият неща от онези, които са по-долу от тях, и се опитват да спечелят благосклонността на хората, не позволяват на другите да видят истинската ситуация и по измамен начин печелят доверието им, за да постигнат целта си да контролират сърцата на хората. Целта им, като мамят Горното и крият неща от онези, които са по-долу от тях, е да попречат на Горното и на братята и сестрите да видят истината за тях, така че Горното и братята и сестрите да им се доверят, и накрая братята и сестрите да се прекланят само пред тях — тогава те ще са постигнали целта си да контролират сърцата на хората. Има ли още? (Антихристите съставят куп привидно правилни правила, които хората да спазват, и ги използват, за да заменят истината, така че хората да повярват, че спазването на тези правила е същото като прилагането на истината на практика. Чрез тези средства антихристите придобиват контрол над сърцата на хората и ги водят пред себе си.) Това трябва да се опише така: антихристите съставят куп правила и наредби, които да заемат мястото на истините принципи, като се представят за духовни, за разбиращи истината, така че хората да ги слушат, и по

този начин те постигат целта си да контролират сърцата на хората. Ако правилата, които съставят, бяха полезни за църковния живот и за хората, които изпълняват дълга си, и ако не противоречаха на истините принципи и не нанасяха вреда на интересите на Божия дом, тогава в това нямаше да има нищо лошо. При справянето с различните типове хора в църквата е необходимо, освен да се разговаря за истината, да се установят някои административни правила, за да се поддържа редът сред хората. Ако тези административни правила не противоречат на истините принципи, а по-скоро са от полза за хората, тогава те са положителни неща и това не е контролиране на сърцата на хората. Ако тези правила се представят като истините принципи, тогава има проблем. И така, способни ли са антихристите да формулират правила, които са от полза за хората и съответстват на истините принципи? (Не, не са.) Опитайте се да обобщите как трябва да се определи това. (Антихристите формулират някои правила, които не са съгласно истините принципи и се преструват на духовни и на разбиращи истината, за да накарат хората да им се подчиняват и да постигнат целта си да контролират сърцата на хората.) Това е относително уместно. Има ли още? (Антихристите обичат да бълват високопарни идеи, за да покажат своята интелигентност и проницателност и да накарат хората да ги уважават. Например, след като всички вече са обсъдили даден въпрос и са решили какво да правят по него, антихристите ще изложат редица теории, за да опровергаят предложенията на всички останали и да накарат всички да ги слушат, докато всъщност техният възглед едва ли е по-интелигентен. След това, с течение на времето, независимо за какво става въпрос, никой няма да се осмели да разговаря за истината или да търси истините принципи и ще счита, че трябва да остави антихристите да вземат окончателното решение, и в крайна сметка антихристите ще постигнат целта си да контролират хората.) Антихристите бълват високопарни идеи на всяка крачка, опровергават предложенията на другите, изтъкват се и карат другите да вярват, че са много умни, и по този начин постигат целта си да подвеждат и да поставят другите хора под свой контрол. В миналото сме разговаряли много за проявленията на антихристите, които контролират и подвеждат хората. Когато антихристите правят това, те използват голямо разнообразие от тактики, проявления и методи. Понякога използват действия, понякога реч, а в други случаи използват определен вид гледна точка, за да подвеждат хората. В обобщение, в основата на всички тези неща, които вършат антихристите, стоят цели. Нито едно от тези действия не е чисто и открито и нито едно от тях не съответства на истината. Всичко, което правят, е с цел да подвеждат хората, да ги накарат да ги уважават и да им се прекланят. Каквото и да казват и да правят антихристите външно, това е само фасада — всичко това са добро поведение и неща, които хората считат за добри — но всъщност, ако човек изследва същността на тези неща, мотивите и целите, които лежат в основата на подходите на антихристите, без изключение са твърде срамни, за да се опишат, противоречат на истината и са отвратителни за Бог.

Ако се съди по техния подход да контролират сърцата на хората, човешката природа на антихристите е достойна за презрение и егоистична, а техният нрав е изпълнен с неприязън към истината, нечестив и жесток. Антихристите използват всякакви достойни за презрение и подмолни номера, за да постигнат целите си, без никакво чувство за срам — това е характерна черта на тяхната нечестива природа. Освен това, без да се съобразяват дали хората желаят, или не, без да ги информират или да получат съгласието им, те винаги искат да контролират хората, да ги манипулират и да доминират над тях. Те искат всичко, за което хората мислят и което желаят в сърцата си, да бъде обект на техните манипулации, искат хората да имат място за тях в сърцата си, да им се прекланят и за всичко да се уповават на тях. Искат да ограничават хората и да им влияят чрез думите и възгледите си, както и да ги манипулират и контролират според собствените си желания. Що за нрав е това? Не е ли жестокост? Точно както тигър, който е захапал врата ти в челюстите си — колкото и да се опитваш да си поемеш дъх и да се мъчиш да помръднеш, не можеш да направиш каквото желаеш, а вместо това си в здравата, смъртоносна хватка на свирепата му уста. Колкото и да се мъчиш да се освободиш, не можеш, и макар да молиш тигъра да отпусне челюстта си, това е невъзможно, не подлежи на обсъждане. Антихристите имат точно такъв нрав. Да предположим, че се впуснеш в дискусия с тях и им кажеш: „Не можеш ли, моля те, да престанеш да се опитваш да търсиш начини да контролираш хората? Не можеш ли да се държиш прилично и да бъдеш последовател? Не можеш ли да се държиш прилично, да изпълняваш дълга си и да се придържаш към позицията си?“. Те биха ли могли да се съгласят с това? Би ли могъл чрез добро поведение или чрез разбирането си за истината да ги убедиш да не продължават по своя път? Има ли някой, който би могъл да промени гледната им точка? Ако се съди по жестокия нрав на антихристите, никой не би могъл да промени техните мисли и гледни точки, нито пък някой би могъл да промени желанието им да контролират сърцата на хората. Никой не може да ги промени и с тях не може да се преговаря — това се нарича „жестокост“. Амбицията и желанието на антихристите да контролират хората са проявления на тяхната същност. Ако използваш добро поведение, за да ги поправиш, ще проработи ли това? Ако използваш практическото си преживяване от приемането на кастрене, правосъдие и наказание, за да им помогнеш и да ги подкрепиш — биха ли могли да се преобразят? Биха ли спрели да правят това, което правят? (Не, не биха.) Срещали ли сте такъв тип хора преди? (Да. При този тип хора, независимо къде изпълняват дълга си и макар да се провалят и да се препъват няколко пъти, или дори да преминат през дисциплината на болестта, желанието им да преследват статус не може да се промени. Където и да отидат, те желаят да придобият статус и власт.) Ако промяната на мястото или групата не ги преобрази, какво ще кажете да изчакаме да остареят — биха ли се променили малко тогава? Биха ли се

отказали малко от стремежа си към власт и авторитет, би ли отслабнал той малко? (Не. Това няма нищо общо с възрастта; нравът им не може да се промени.) Жестокият нрав управлява и контролира антихристите, затова те не могат да се променят. Изглежда, че жестокият нрав на антихристите е нещо, което мнозина са вкусили и са видели сами. Това, че антихристите контролират сърцата на хората, е реалност и се потвърждава от фактически доказателства — това е доста сериозен въпрос. Такива хора са неспособни да забравят или да оставят настрана въпроса за контролирането на сърцата на хората. Такава е природата същност на антихристите. От субективна гледна точка те не са способни да го оставят настрана; от обективна гледна точка никой не е способен да ги преобрази — те са антихристи, изцяло и напълно. Кажете Ми, има ли антихристи, които, след като са били отлъчени и вече не са в компанията на братята и сестрите, губят желанието да контролират сърцата на другите? Дали антихристите биха се променили въз основа на промени в своята среда или географско положение? (Не, не биха.) Те не биха се променили заедно с промените на времето и мястото — това се определя от тяхната природа същност. Като контролират сърцата на хората, антихристите всъщност се опитват да упражняват власт сред хората — властта да командват, да вземат решения и да контролират хората, и да манипулират сърцата им — именно тази власт желаят да придобият. За да контролират сърцата на хората, антихристите ще използват всякакви начини и средства, за да накарат хората да ги уважават, да ги мамят и подвеждат, да представят на хората фалшиви образи и дори да използват определени начини и средства, за да прикрият покварения си нрав и характер и да попречат на хората да разпознаят или да прозрат тяхната същност, която изпитва неприязън към истината и е същност на антихристи. Външно те се представят за хора, които са духовни и съвършени, които са без недостатъци или дефекти, или без никаква следа от покварен нрав, и по този начин постигат целите си да накарат другите да ги ценят, да ги гледат с уважение, да им се възхищават, да им се прекланят и дори да разчитат на тях. Постигането на тези цели по същество е последица от това, че те контролират сърцата на хората. В нашето общение за всички нрави и проявления на антихристите това, че антихристите контролират сърцата на хората и се борят за власт и печалба, заема абсолютно по-голямата част от дискусията. Тъй като вече много сме разговаряли по тази тема, нека днес да спрем дотук.

II. Антихристите контролират църковните финанси

Основната точка, по която ще разговаряме днес, е, че освен опитите да контролират сърцата на хората и освен амбицията и желанието си за власт антихристите имат и друго пагубно проявление. То е, че те проявяват и голямо желание за църковните финанси — желание, което може да се нарече и алчност. В допълнение към любовта си към статуса антихристите изпитват и специална

любов към финансите. Интересът и удоволствието, които изпитват от финансите, са големи и безмерни. Ние определяме това като контролиране на църковните финанси от страна на антихристите. Опитите на антихристите да контролират църковните финанси и да контролират сърцата на хората са едно и също нещо — и двете неща са еднакво нелегитимни и неразумни стремления. Ясно е, че това е нещо позорно. Да имаш амбицията и желанието да контролираш сърцата на хората и без това е достатъчно отвратително, вече е ужасно позорно, но антихристите искат да контролират и църковните финанси — това е още по-достойно за презрение тяхно деяние. Е, тогава, когато антихристите се стремят да контролират финансите на църквата, какви са конкретните проявления на това? Дали това би било по-лесно за разпознаване, отколкото когато се стремят да контролират сърцата на хората? Когато антихристите се стремят да контролират сърцата на хората, някои от подходите и видовете нрав, които те прилагат, могат да бъдат разпознати от хората. Но ако са много потайни и коварни и зад тях стоят някои твърдения, тактики или сатанински кроежи, които антихристите не разкриват открито, а само ги допускат в личните си мисли, тогава тези неща няма да бъдат лесно разпознаваеми. Опитът за контролиране на църковните финанси обаче би трябвало да има някои конкретни проявления и подходи. Лесно ли ви се струва да разпознаете тези подходи? Когато сте видели тези неща със собствените си очи и сте чули за тях със собствените си уши, можете ли да разпознаете, че това са действия на антихристи? (Ако са очевидни модели на поведение, тогава да. Например антихристите ще правят запитвания за това кой отговаря за опазването на приношенията и други подобни.) Това би било лесно за разпознаване, защото финансите са деликатен въпрос и повечето хора не биха разпитвали за тях, освен ако не са алчни хора с кроежи за финансите, в който случай те биха проявили интерес и биха направили запитвания за този вид информация. И така, нека да разговаряме за това какви конкретни проявления има в опитите на антихристите да контролират църковните финанси.

Когато става въпрос за темата за антихристите, които контролират финансите на църквата, повечето хора ще свържат това в съзнанието си с примери за измама или злоупотреба с имуществото на църквата, които са виждали в миналото, нали? Или може би има някои хора, които, тъй като са млади или вярват в Бог само отскоро, не се интересуват твърде много от тези неща и изобщо не мислят за тях. И така, нека да разговаряме подробно за това, за да можете да разберете някои от въпросите, правилата и табутата, свързани с финансите на църквата. Някои хора казват: „Никога не съм се интересувал от въпроси относно финансите на църквата и не съм ги проучвал. Не тая такава алчност. Това няма нищо общо с мен и е доста деликатна тема в църквата, така че все ми е едно дали знам, или не знам за нея“. Правилна ли е тази гледна точка? (Не, не е.) Как така? Независимо какво мислите, темата, по която разговаряме днес, засяга нрава на антихристите

и от гледна точка на анализирането и разнищването на нрава на антихристите си заслужава всеки един от вас да разбере всичко това и да го разбере ясно. Ще използваме този въпрос, за да разнищим нрава на антихристите, така че нека първо да разговаряме за това как антихристите се отнасят към имуществото на църквата, какво точно означава църковно имущество и на кого принадлежи то в техните умове, както и как антихристите гледат на това имущество и го разпределят в личните си мисли. Преди всичко, как антихристите определят парите и различните предмети, принесени от братята и сестрите в църквата? Ако се съди по техния характер, антихристите са алчни и алчността им е огромна, така че те няма да бъдат равнодушни към това имущество. По-скоро ще проявят голям интерес към него, като обръщат специално внимание на това да проучват и да разберат колко е църковното имущество, кой отговаря за неговото съхранение, къде се съхранява то и колко хора знаят за него. Що се отнася до основната информация за църковните финанси, антихристите първо ще проявят изключителен интерес към нея, като ѝ обръщат специално внимание, правят запитвания и разпитват наоколо в усърдните си опити да се сдобият с тази информация. Ако нямаха алчност и ако не таяха кроежи, щяха ли да се интересуват от тези неща? (Определено не.) Антихристите се различават от хората с нормална човешка природа по това, че в тяхната загриженост има скрит мотив. Тяхната загриженост не е свързана с опазването на това имущество, а с желанието да го придобият или да могат да го използват както си искат. Следователно първото проявление на това, че антихристите контролират църковните финанси, е даването на приоритет на това да притежават и да използват църковното имущество.

А. Даване на приоритет на това да притежават и да използват църковното имущество

Щом антихристите придобият статус, дълбоко в тях се заражда една погрешна и безсрамна идея: ако станат водачи, това би трябвало да им даде не само правото на информация за църковните финанси, но и абсолютната власт да ги контролират. С каква цел искат да имат контрол над църковните финанси? За да имат властта да дават приоритет на това да притежават и използват църковното имущество. Какво означава да дават приоритет на това да притежават и използват църковното имущество? Означава, че докато те отговарят за дадена църква, парите и вещите, принесени от братята и сестрите под техен надзор, попадат под тяхно управление, използване и собственост. Правилна ли е тази идея, или е неправилна? Очевидно е неправилна, но антихристите разсъждават така. Първото нещо, което правят, след като станат водачи, е да положат усилия и да кроят планове по отношение на финансите. Първо, те разбират кой управлява финансите, колко хора управляват финансите, колко пари има в сметките и дали тези, които управляват тези финанси, са техни верни хора или довереници. Ако не са, те бързат да ги освободят от длъжност под един или друг предлог и след това

да ги заменят със свои собствени довереници. Дали се спират, след като сменят хората, които отговарят за управлението на финансите? Не, не е толкова просто. Техните амбиции се простират далеч отвъд това. Те непременно трябва да получат ясна представа за цифрите, свързани с имуществото на църквата. Освен че призовават хората да правят приношения, антихристите как се разпореждат с това имущество? Те вземат пари от църквата, когато трябва да си купят дрехи, и отново, когато отиват на лекар, а ако нямат дрехи, избират няколко от по-добрите сред дарените от братята и сестрите. И все още не са приключили, след като са направили своя избор. Трябва да пробват всяка една дреха, като запазват най-добрите за себе си и оставят за църквата само най-долнокачествените, които не искат. Накратко, те ще използват парите на църквата, за да покриват собствената си храна и разходи, дори до 0,20 юана пътни разходи, а някои от тях дори ще стигнат дотам, че да използват парите на църквата, за да купуват луксозни стоки, хранителни добавки, козметика и всякакви вещи за лична употреба. Веднага щом антихристите заемат ръководни позиции и преди дори да са свършили и най-малката работа, те са много инициативни, когато става дума за възползване от имуществото на църквата, и превръщат това в свой приоритет. След като антихристите се насладят на това имущество, цялото им духовно състояние и качеството им на живот претърпяват пълна трансформация и стават напълно различни от преди. При всяка възможност те ще си правят прически, ще ходят на масажи, ще си угаждат, ще правят разни неща, за да се грижат за здравето си, ще си приготвят тонизиращи супи — дори различните електроуреди, които използват, ще бъдат подменени с по-нови. Щом станат водачи, антихристите си отбелязват богатите хора в църквата и онези, които са способни да правят приношения. След това тези богати хора ще губят много пари, а онези, които правят чести приношения, стават най-ценените членове в църквата и първи любимци в очите на антихристите. Когато антихристите влязат в църквата, е същото, както когато лисица влезе в лозе — лозето го очаква бедствие. Лисицата не само ще изяде хубавото грозде, но и ще съсипе цялото място.

В умовете на антихристите парите и предметите, принесени от братята и сестрите, които са известни събирателно като „приношения“, са цялото „общо“ имущество на църквата. Това не означава, че това общо имущество е за общо ползване, а по-скоро се отнася до факта, че то е общо приношение, което идва от всички, но правата за ползването му всъщност са на водачите. От гледна точка на антихристите те са обвързани с дълг да дават приоритет на това да притежават и използват църковното имущество, защото са водачи, те са начело, и всичко в църквата, особено хубавите неща, трябва да им принадлежи и да бъде под тяхна власт. Антихристите вярват: „Да се каже, че парите и вещите, които братята и сестрите предлагат, се дават на бог, е само повърхностен израз. Колко от тези неща може да използва бог? Може ли бог да слезе от небето, за да сподели

тези приношения с хората? И така, не трябва ли хората да решават как тези приношения да бъдат изразходвани, разпределени и използвани?“. Такава е безсрамната идея, която антихристите таят по отношение на църковното имущество. Кое е още по-безсрамно? Те казват: „Бог на небето не може да се наслади на парите и вещите, които хората са предложили на земята, така че как тези неща да бъдат разпределени и използвани? Не би ли трябвало църковните водачи да помагат в консумирането и използването им, и в наслаждението от тях? Това би било равносилно на това да ги използва бог на небето“. И така, антихристите, като че ли се подразбира от само себе си, превръщат приношенията на братята и сестрите в своя лична собственост. Те са напълно наясно кой какво и кога предлага — тези неща трябва да им бъдат докладвани и да са им известни. Те не се притесняват за други въпроси. Има едно нещо от изключителна важност за тях, освен да държат здраво властта си, и това е да контролират финансите на църквата. Именно заради това да бъдат водачи е изгодно за тях. В начина, по който антихристите гледат на църковното имущество и се отнасят към него, има ли един-единствен аспект, който е в съответствие с истината или с Божиите изисквания? (Не, няма.) От самото начало до ден днешен, казвал ли е някога Бог кой човек трябва да притежава или да използва приношенията, дадени Му от братята и сестрите? Заявявал ли е някога Бог, че църковните водачи и работници, апостоли и пророци трябва да имат властта да дават приоритет на притежанието и използването на църковното имущество? Казвал ли е Бог, че използването и притежанието на църковното имущество се падат на този, който стане водач? (Не, не е.) Тогава защо антихристите имат такова погрешно схващане? Тъй като Божиите слова не съдържат изрични разпоредби за църковното имущество в този смисъл, защо антихристите таят този възглед за него? (Липсват им богобоязливи сърца.) Толкова ли е просто? Да се каже в този контекст, че им липсват богобоязливи сърца, са само празни думи. Тези думи не успяват да засегнат нрава на антихристите. Дали антихристите ламтят за църковното имущество, когато не са на ръководни позиции? (Ламтят.) Тогава би ли казал, че те губят богобоязливите си сърца, след като станат водачи? Със сигурност не става дума за това, че те имат богобоязливи сърца, преди да станат водачи? Може ли да се каже това? (Не.) Следователно това обяснение не може да се приеме. Антихристите ламтят за имуществото на църквата: защо е така? (Те имат нечестив нрав.) (Те са алчни по природа.) (Те търсят печалба преди всичко по природа.) Дали нравът същност на антихристите е да търсят печалба преди всичко? (Не.) Това е просто проявление на техния характер. И така, нека да разнищим какъв е вътрешният нрав на антихристите. (Той е нечестив и жесток.) Той е преди всичко жесток, а след това е нечестив. Какво се има предвид под жесток? Това означава, че те ще завземат насила неща, които не би трябвало да са техни или да им принадлежат, независимо дали другите хора са съгласни с това или какво мислят. Това е жесток

нрав. Вродената природа същност на антихристите, на тези дяволи и сатани, е да се съревновават с Бог за всичко. В църквата, освен че се борят с Бог за Неговите избраници, антихристите се опитват и да отнемат приношенията, които хората са направили на Него. На пръв поглед изглежда, че антихристите са алчни, но в действителност това е така, защото те имат нрава и същността на антихристи. Това, че те желаят да заграбят и погълнат парите и вещите, които хората принасят на Бог — това по своята същност е жестокост. Същото е, както ако например си купиш ново подплатено яке, което е стилно и с добро качество, а след това някой го види и каже: „Това твое подплатено яке е по-добро от моето. Дрипавото, което нося, има дупки и е излязло от мода. Как така твоето е толкова хубаво?“, и след като свърши да говори, насила сваля подплатеното ти яке от теб и после ти дава своето протрито яке. Не можеш да откажеш да се размените с него — той ще те накара да страдаш, ще те набие и дори може да те убие. Би ли се осмелил да му окажеш съпротива? Не би се осмелил да му се съпротивиш и той би взел нещата ти против волята ти. И така, какъв е нравът на този човек? Това е жесток нрав. Има ли разлика между това и нрава на антихристите при завземането и използването на църковното имущество? (Не, няма.) Според гледната точка на антихристите за имуществото, щом станат водачи и „длъжностни лица“ и имат имуществото на църквата в ръцете си, църковното имущество им принадлежи. Независимо кой е направил приношението или какво е дал като приношение, антихристите ще го завземат за себе си. Какво означава да завземеш нещо? Това означава, че след като имуществото на църквата — което трябва да се използва и разпределя правилно в съответствие с църковните разпоредби — попадне под контрола на антихристите, единствено те имат изключителната власт да го използват. Дори когато това имущество е необходимо за делото на църквата или за работниците в църквата, антихристите не позволяват то да се използва. Само на тях им е разрешено да го използват. Що се отнася до това как се използва и разпределя църковното имущество, антихристите имат последната дума. Ако искат да ти позволят да го използваш, може да го използваш, а ако не, тогава не можеш. Ако средствата от църковните приношения не са много и се изразходват напълно за личните разходи на антихристите, след като те ги завземат, тях не ги е грижа, че не са останали пари за църковното дело. Те не вземат предвид нито църковното дело, нито нормалните разходи на църквата. Всичко, което искат, е да вземат тези средства и да ги похарчат сами, като се отнасят към тях като към собствени приходи. Не е ли срамен този начин на действие? (Да, срамен е.) В някои църкви, разположени в относително богати райони, антихристите мислят: „Това място е доста хубаво. Когато става въпрос за разходи, мога да харча на воля и да правя каквото си искам и няма нужда да се придържам към църковните разпоредби и принципи. Мога да харча пари както си искам. Откакто станах водач, най-накрая мога да се насладя на живот, в който харча пари, без да е необходимо да правя

сметки. Ако искам да похарча пари за нещо, трябва само да кажа, не е необходимо да се притеснявам за това и със сигурност не трябва да го обсъждам с никого“. Когато става въпрос за харчене на църковното богатство, антихристите упражняват цялата власт сами, действат безразсъдно и харчат пари, сякаш са паднали от небето. Освен че не вършат никаква работа в съответствие с църковните принципи или с работните разпоредби, антихристите се отнасят по същия начин и към църковното имущество — без никакви принципи. Възможно ли е да не разбират принципите? Не, те много добре знаят принципите, управляващи разпределението и разходването на църковните средства, но не могат да държат под контрол собствената си алчност и желания. Когато са обикновени хора без никакъв статус, те са скромни и живеят прост ежедневен живот, но щом станат водачи, се мислят за голяма работа. Стават придирчиви към начина, по който се обличат и хранят — вече не ядат обикновени ястия и се научават да търсят качество и известни марки, когато се обличат. Всичко трябва да е от висок клас — само тогава чувстват, че това съответства на идентичността и статуса им. Веднага щом антихристите станат водачи, сякаш братята и сестрите им са им длъжни и трябва да им принасят дарове. Ако се появи нещо хубаво, трябва да им се даде предимство и се очаква братята и сестрите да харчат парите си за тях. Антихристите вярват, че това, че са станали водачи, означава, че трябва да имат властта да дават приоритет на това да притежават и използват имуществото на църквата. Те не само мислят по този начин, но и се държат по този начин. Нещо повече, те много прекаляват, което отвращава другите хора. Погледнато от тази гледна точка, какъв е характерът на антихристите? След като станат водачи и без да вършат и най-малката работа, те искат да завземат приношенията и да имат приоритет при използването им. Що за човек е способен да върши такива неща? Само разбойник, насилник или местен хулиган би направил тези неща.

Има един водач, който извърши следното деяние. Опитайте се да разпознаете това, което той направи, и го разнищете. Един ден получих пакет с китайски билкови хранителни добавки. Помислих си: „Не съм молил никого да Ми купува това, така че откъде е изпратено? Кой го е купил? Как така нямам представа?“. По-късно, след като поразпитах насам-натам, научих, че това е един водач, който, без да пита Горното, е поел инициативата да го купи. Той казал, че този артикул е необходим на Горното. Като чули това, братята и сестрите под него казали: „Щом Горното иска да се купи, това е лесно, можем просто да използваме парите на църквата, за да го купим. Каквото и да иска да купи Горното, е добре, особено след като е за Бог — нямаме никакви възражения“. А похарчените пари — чии бяха те? (Божиите приношения.) Как така той беше толкова щедър, когато ставаше въпрос за харчене на Божиите приношения? Тази покупка беше ли одобрена от Горното? Без да търси Моето съгласие, той тайно сам е решил да пристъпи към купуването на лекарството. И когато е правил покупката, не се е замислил: „Ще бъде ли това

от полза за Горното? Подходящо ли е това, което купувам? Колко трябва да купя? Ще ми позволи ли Горното да похарча тези пари?“. Попитал ли е тези неща? (Не.) Без дори да попита, той директно е купил този артикул. Откъде е дошла тази щедрост? Що за лична преданост е това? Той е използвал парите на Бог, за да купи нещо за Бог, приемайки това за свой неотменен дълг, като е направил всичко необходимо и е преодолял всички трудности, за да купи това нещо и да удовлетвори Бог. Какво означава да удовлетвориш Бог в този случай? Означава: „Мога да те изненадам приятно, без да минавам през теб. Виж, аз имам тази способност! Знаеше ли, че съм способен да направя това? Какво мислиш? Не е ли това приятна изненада? Не си ли щастлив? Чувстваш ли се утешен?“. Чии пари похарчи ти? Твои ли бяха? Ако това, което си похарчил, са били Божиите пари, получи ли Божието съгласие? Ти си похарчил пари, които си откраднал от Бог, а след това си казал, че искаш да направиш на Бог приятна изненада: що за логика е това? И с чии пари беше толкова щедър? (С тези, които принадлежат на Божия дом.) Да бъдеш щедър с парите, които принадлежат на Божия дом, означава да бъдеш щедър с Божиите приношения. Не е ли отвратително това? (Отвратително е.) Вие може да изпитате отвращение, като чуете това, но замесеният човек далеч не беше отвратен — той се чувстваше доста доволен от себе си. След като артикулът беше доставен, той си помисли: „Как така няма отговор? Направих това прекрасно дело за теб, така че защо не ми благодари? Как намираш артикула? Доволен ли си от него? Искаш ли да ти купя още от него в бъдеще? Каква оценка ми даваш? Отсега нататък ще ме поставиш ли на важна позиция? Доволен ли си от това, което направих? Използвах твоите пари, за да направя нещо за теб — какво мислиш за моята доброта? Щастлив ли си? О, моля те, кажи нещо. Защо няма отговор?“. Трябваше ли да му отговоря? (Не.) Защо не? Този инцидент се случи доста отдавна, но през цялото това време не съм престанал да се отвращавам от него — изпитвам отвращение всеки път, когато погледна онова нещо, което той купи. Кажете Ми, разумно ли е да се отвращавам? Струва ли си да се разнищи този инцидент? (Да, струва си.) Що за постъпка е това? Израз на преданост ли е? На доброта? Или на богобоязливо сърце? (Нито едно от тези.) Това се нарича угодничество и разиграване и означава: „Харча твоите пари, за да ти купя нещо, за да ти се харесам и да оставя добро впечатление у теб, за да ме видиш в по-благоприятна светлина“. Този водач искаше да Ми угоди, да Ме поласкае и да Ми се подмаже, но накрая се провали и беше разкрит. Какви грешки допусна той? Първо, това не беше нещо, което му бях възложил да направи за Мен; не бях поръчвал на никого да му каже да направи това. Второ, ако е искал да направи това от сърдечна доброта, трябваше първо да попита и да получи съгласие, преди да пристъпи към него. И докато го е извършвал, не е ли трябвало да се поинтересува от свързаните с това въпроси, с които е трябвало да е наясно? Например какво количество да купи, на каква цена да купи, какво качество стоки

да купи, как да се похарчат парите — не е ли трябвало да се поинтересува от тези неща? Да се поинтересува от тези неща би означавало да действа в съответствие с истините принципи. И така, каква е природата на това, че той не е направил тези запитвания? На по-ниско ниво той се е мислел за много умен, а на по-високо ниво това се нарича да действаш своеволно, да не зачиташ Бог и да действаш безразсъдно! Никога не съм го молил да купува този артикул, така че защо правеше тази демонстрация на добри намерения? Не си ли търсеше белята? Нещо повече, най-големият му проблем беше начинът, по който антихристите гледат на имуществото, което е това, за което разговаряме и което разнищваме днес. Той вярваше, че като водач на тази църква му се полага да се наслаждава на приношенията, направени за Бог от Божиите избраници в църквата, и че има властта да използва и притежава тези приношения на Бог, и че той има последната дума по отношение на тях. В тази църква той държеше властта на цар и се превърна в местен тиранин. Той си мислеше: „Няма нужда да те информирам или да те питам за нещата, които купувам, просто ще го направя за теб. Независимо дали си съгласен, или не, щом чувствам, че би било добре да се направи по този начин и искам да го направя по този начин, тогава така ще го направя“. Що за нещо е той? Не е ли антихрист? Антихристите са точно толкова безсрамни. Когато на този човек му беше даден статус и той стана водач, той поиска да стане цар, да завземе имуществото на църквата. Той мислеше, че само той решава за църковното имущество и има властта да го завземе и да го използва. Дори си мислеше, че той има последната дума за купуването на неща за Мен и за това какви неща да се купуват. Но Аз имам ли нужда ти да Ми купуваш неща? Каквото и да използвам и както и да го използвам, имам ли нужда ти да се намесваш? Не е ли това липса на разум? Това не е ли безсрамие? Забравил ли си кой си? Не е ли това точно като архангела, който, след като му е бил даден статус, е искал да бъде наравно с Бог? Колко грешки допусна човекът, който направи това? Първата беше, че разпределяше църковното имущество, сякаш е негова лична собственост; втората беше, че пое инициативата да взема решения за купуването на неща за Мен; третата беше, че след като взе това решение сам, не информира Горното за него, нито се допитва до него, нито му го докладва. Всяка една от тези грешки беше доста сериозна сама по себе си. Този антихрист изглеждаше, че управлява доста гладко нещата там. Щом дадеше заповед, неговите лакеи послушно изпълняваха нарежданията му. Те дори не са попитали: „Харчим толкова много пари, за да купим този артикул — Бог ли е наредил това? Могат ли парите да се използват по този начин? Би ли било подходящо? Кой всъщност е наредил това?“. Онези лакеи дори не са задали тези въпроси. Поеха ли някаква отговорност? Имаха ли някаква преданост? Не, нямаха преданост и трябва да бъдат отстранени. Това е пример от миналото за човек, който използва приношенията според собствените си желания и без никакви принципи. Да харчиш приношенията на Бог,

за да купуваш неща за Бог, без да получиш Моето одобрение: да правиш това означава да допускаш груба грешка.

Ето още един пример. Искам да чуете какво направиха тези хора и да видите дали няма да ви се стори вбесяващо. По време на църковните събирания столът, на който седях, беше твърде мек и когато седнах на него, потънах доста ниско. Масата също беше толкова висока, че трябваше да държа гърба Си изправен, и продължителното седене по този начин Ме изморяваше. Затова ги помолих да купят стол, който да е малко по-висок и с не толкова мека седалка. Не е ли това нещо, което би трябвало да е лесно за изпълнение? (Да.) Всъщност това е много прост въпрос. Първо, трябваше да измерят височината на стола, на който седях в момента, а след това да потърсят такъв, който е с пет сантиметра или малко повече по-висок, а след това трябваше да проверят колко мека е седалката и да потърсят такава, която е малко по-твърда. Първо, можеха да се поогледат по магазините, а ако не видеха нещо подходящо, можеха да потърсят и в интернет. Не е ли това нещо, което може лесно да се уреди? Представлява ли някаква трудност? Харченето на пари за покупка на нещо не може да се нарече предизвикателство, а освен това, ако няколко души обединят идеите си, това би трябвало да е лесна за изпълнение задача. И така, след известно време отидох на друго събиране в тази църква и ги попитах дали са отишли да купят нов стол. Те казаха: „Търсихме, но не видяхме нищо наистина подходящо, а и не знаехме какъв стол искаш“. Като чух това, се стреснах. Помислих си: „Доколкото разбирам, тук има огромно разнообразие от магазини, които продават всякакви неща, с всякакво качество, така че не би трябвало да е толкова трудно да се купи стол. А и не очаквам твърде много“. Но човекът, който отговаряше за покупката, каза: „Не е лесно да се купи. Няма нито един за продан с характеристиките, които искаше. Може би просто можеш да се задоволиш с наличния стол“. Помислих си: „Е, щом не сте купили, тогава добре, ще се спестят малко пари, така че засега ще се задоволя със сегашния“. След като мина известно време, отидох на друго място, където имаше няколко доста хубави стола, на които беше удобно да се седи, и от пръв поглед се виждаше, че са старомодни и с добро качество. Затова направих снимка и ги помолих да я използват като ориентир, за да купят стола, като не поставих никакви предпочитания за цвета му, и им казах, че ако няма в магазините, да погледнат в интернет. Дори уточних, че трябва да търсят на места, където се продават офис консумативи. След това те отговориха следното: „Търсихме в интернет, но там нямаше такива. Всички производители казаха, че това е остарял модел и в днешно време вече никой не прави столове в този стил, така че не успяхме да купим“. Като чух това, отново се стреснах и си помислих: „Тези хора са наистина ужасни в справянето с нещата и наистина не може да се разчита на тях. Беше им поверена само тази малка задача, а те два пъти казаха, че не са успели да купят това, което исках, и Ми отказаха“. Помолих ги да продължат да търсят и

да видят дали има в други уебсайтове. Междувременно, докато чаках, попаднах на един стол в едно от складовите помещения на църквата. Столът, който беше подплатен с дунапрен, тапициран с десен на розови цветя, не беше напълно довършен. Имаше съвсем права облегалка, съвсем прави подлакътници, съвсем прави крака и съвсем права седалка. Всяка част на стола беше права, всичко беше под прав ъгъл и с квадратни ъгли. Казах: „Някой сам ли е направил този стол?“. Един човек, който се приближи бързо, отговори: „Не се ли нуждаеше от стол? Направихме този за теб и тъкмо се канехме да ти кажем за него и да те помолим да го изпробваш“. Те бяха толкова ужасно добри, затова си помислих: „Разбира се, ще го изпробвам“. Седнах тежко на стола и усетих силен дискомфорт, сякаш сядах на камък, защото дунапренът във възглавницата беше изключително твърд. „Няма проблем“, каза човекът, който стоеше до Мен, „може да се направи малко по-мек. Още не е довършен. Ще го направим по-добър и тогава можеш да го изпробваш отново“. Да го изпробвам отново? Да седя на малко дървено столче би било по-добре от този стол. Поне не бих се чувствал, сякаш седя на камък. Казах: „Не, това няма да стане. Продължавайте да търсите, ако можете. Ако не можете да намерите нищо, просто го забравете“. И така, накарах ги да продължат да търсят. Хората, които направиха стола, може би не разбраха. Може би си помислиха: „Проявихме толкова голяма доброта към теб, избрахме материала, стила и размера и изработихме по поръчка стол за теб. Защо не оценяваш този акт на доброта? И на всичкото отгоре казваш, че се чувстваш, сякаш седиш на камък, че е твърдо. Защо си толкова придирчив? Каквото и да направим за теб, ти просто трябва да го използваш и точка по въпроса. Но ето, вместо това, ти все още искаш да купиш стол. Казахме ти няколко пъти, че стилът, който искаш, не се намира никъде, но ти продължаваш да настояваш да купим такъв. Това няма ли да струва пари? Какво ще кажеш да спестим малко пари? Да се направи стол е много по-икономично, материалите не струват много. Каквото можем да си направим сами, трябва да го направим, вместо да купуваме. Как така не знаеш какво означава да се пести?“. Кажете Ми, по-добре ли би било за Мен да използвам този стол, или не? (По-добре е да не го използваш.) Щом видяха, че няма да използвам стола, който бяха направили, те го хвърлиха настрана и никой от тях също не го използва. Кажете Ми, ако не го използвах, щях ли да нараня чувствата на хората? (Не, нямаше.) През всичките Ми години никога не съм седял на толкова твърд подплатен стол — беше голямо преживяване. Такава е голямата „доброта“, която тези хора Ми показаха. След известно време, по незнайно каква неочаквана комбинация от обстоятелства, наистина Ми беше купен стол, така че хората все пак Ми показаха известна „доброта“. Това беше първият път, когато ги помолих да Ми купят нещо, и те го чуха директно от Мен, а начинът, по който се справиха със задачата, беше толкова отвратителен. Покупката Ми на един-единствен стол беше толкова трудна и мъчителна, всичко трябваше да мине през тях и да се обсъди с

тях, а освен това трябваше да се съобразявам с настроението им. Ако бяха в добро настроение, може би щяха да Ми го купят, а ако не, може би нямаше, и тогава нямаше да мога да използвам стол. „Искаш да използваш удобен стол, но самите ние все още нямаме такива, така че продължавай да си мечтаеш. Просто използвай този, който е направил дърводелецът. Когато ние имаме удобни столове, тогава и ти ще можеш да използваш такъв“. Не са ли тези хора точно такива? Що за хора са те? Не са ли непочтени хора? Просто ги молех да похарчат известна сума от приношенията, за да купят нещо. Всичко, което трябваше да направят, беше да си мръднат малко ръцете и очите, но беше толкова трудно, толкова неприятно да ги накарам да се справят с тази задача. Ами ако ги бях помолил да похарчат собствените си пари? В началото не казах чии пари ще се харчат — дали си помислиха, че имам предвид да похарчат собствените си пари, и впоследствие толкова се уплашиха, че отказаха да направят покупката? Възможно ли е това да е била причината? Когато те моля да купиш нещо, как бих могъл да те накарам да похарчиш собствените си пари? Ако църквата има средства, тогава иди и направи покупката, а ако няма, не я прави. Няма начин да те накарам да похарчиш собствените си пари. Добре тогава, как така бяха необходими толкова много усилия, за да ги накарам да изпълнят тази малка задача? Тези хора нямат човешка природа! Когато не се опитват да свършат нещо и Аз не общувам с тях, изглежда, че са мили и разумни, но след като започнат да изпълняват дадена задача, тази доброта и разум отсъстват. Тези хора са объркани! Как мога да се разбирам с тях?

Има още един пример, свързан с темата за приношенията. На едно място има малка кухня, където съдовете за готвене и приборите за хранене са за общо ползване, и понякога през зимата хората там не могат да избегнат грипа. Казах им да купят стерилизационен шкаф или озонов дезинфектор, за да стерилизират съдовете за готвене и всичките общи прибори за хранене. Това би било безопасно и хигиенично. Голямо искане ли беше това? (Не, не е било.) Поверих тази задача на един човек и след кратко време чух, че е купен озонов дезинфектор. Притесненията Ми се разсеяха и след това не се занимавах повече с този въпрос. Но се оказа, че нещо се е объркало. Оказа се, че машината, която този човек беше купил, изобщо не е озонов дезинфектор, а сушилня. Това беше измамна покупка, при това с изключително лошо качество, и изобщо нямаше стерилизиращ ефект. Знаеше ли това човекът, който се занимаваше с тази задача? (Би трябвало.) Но този негодник вероятно не е знаел. Защо? Човекът, на когото бях възложил тази задача, не беше отишъл да я изпълни сам, а беше намерил посредник, който да я свърши вместо него, и така той по никакъв начин не е разбрал какво точно е било купено, нито дали то е с добро, или лошо качество. Какво мислите за начина, по който беше уреден този въпрос? Беше ли направено добросъвестно, или не? Имаше ли у този човек някаква надеждност? Заслужаваше ли да се разчита на

него? (Не, не е заслужавал.) Що за човек беше това? Беше ли човек с почтеност или човешка природа? (Не.) Това беше объркан човек, истински негодник. И това не беше краят на историята. Скоро след това човекът, който отговаряше за тази задача, започна да разсъждава: „Чудесно е да се използва озонов дезинфектор, за да се стерилизират нещата. Тъй като много хора използват нашите столови, може би трябва да купим озонови дезинфектори и за там. Ти купи един, така че и ние ще купим няколко. Ти взе малък за твоята малка кухня, затова ние ще вземем големи за нашите големи столови“. Щом му хрумна тази идея, той я обсъди заедно с няколко други негодници и след това беше решено. И се оказа, че след като тези озонови дезинфектори бяха купени, братята и сестрите казаха, че тъй като всеки използва собствените си прибори за хранене и не споделя никакви съдове, няма нужда да ги стерилизират и че стерилизацията би била излишна. В крайна сметка машините бяха оставени да стоят неизползвани и дори сега има няколко, които стоят в склада с все още непокътнати опаковки. Какво мислите за начина, по който беше уреден този въпрос? Беше ли направено по здравомислещ начин? Не беше ли това случай, когато някой с прекалено много свободно време и който няма какво да прави, си намира безразборни начини да харчи пари? Някои хора, като мислеха, че заповедта за правене на тези покупки е дошла от Горното, дори казаха: „Не роптайте! Трябва да приемем това от Бог. Бог толкова много обича хората, че дори ни купува неща, от които нямаме нужда. Той е готов да харчи огромни суми за нас. Бог е твърде добър към нас!“. Но те сега знаят, че тези покупки са били резултат от тайните операции на банда негодници. Те прахосваха приношенията по този начин, без никой да поеме отговорност, без никой да проверява нещата и без никой да проверява дали тези покупки са уместни, или да докладва за покупките, след като са били направени. На какво основание този човек е купил тези неща? На основание, че го бях помолил да купи стерилизационен шкаф за малката кухня. Помолих ли го да ги купи за всичките столови? Никога не съм му възлагал такава задача. Добре тогава, какъв беше мотивът му да ги купи за всичките столови? Не беше ли това, че той смяташе приношенията за своя лична собственост и ги разпределяше както си искаше? Имаше ли той властта да ги разпределя? (Не.) Преди да купи тези машини, той никога не Ме попита: „След като купихме една за малката кухня, трябва ли да купим и за големите столови?“. И не докладва, след като направи покупката, колко озонови дезинфектори е купил и колко са стрували общо, нито докладва факта, че братята и сестрите не са намерили приложение за тях. Това е отблъскващият начин, по който беше уреден този въпрос. И едно такова объркано човече все още беше непокорно, когато беше скастрено. Как трябва да се отнасяме към такъв човек? (Да го отлъчим от църквата.) С оглед на природата на този инцидент не би било прекалено да го отлъчим от църквата, защото това е въпрос, който засяга приношенията, а като засяга приношенията, той беше в нарушение на управленските закони. Това беше безразсъдно действие!

Да не би да си мислеше, че парите са негови? Имаше ли той властта да ги използва и прахосва? При покупката, която възложих на хората да направят за Мен, те създадоха всякакви трудности и за тях беше огромно усилие да изпълнят задачата, и на всичкото отгоре трябваше да обсъждам всичко с тях. Що се отнася до това, което не бях възложил на хората да правят и да купуват, те купиха тези неща, без дори да им мигне окото, никога не направиха план и не се консултираха с мнозинството дали вещите ще бъдат полезни — просто прахосваха парите по свое усмотрение. Преди известно време имаше някои специални обстоятелства, при които някои хора бяха помолени да купят храна за период от шест месеца до една година от страх, че няма да има достатъчно за ядене. Въпросът им беше обяснен по този кратък и прост начин и в рамките на една седмица те докладваха, че за три дни са приключили с покупките си, като са купили както органични продукти, така и такива, които са на път да бъдат сертифицирани като органични. Как се бяха справили? Не свършиха ли отлична работа? Нямаше нужда да казвам нищо повече, въпросът беше уреден. Те се справиха с тази задача за себе си с радостна готовност и се оказаха особено сръчни, бързи, умни и находчиви. Те бяха купили не само храната, от която се нуждаеха, но и стоки за ежедневни потребности. Тези ежедневни потребности включваха всичко, от което се нуждаеха, те успяха да закупят всичко, което можеш да си представиш, дори неща като бонбони, семки и други лакомства. Помислих си, че тези хора наистина знаят как да живеят. Те знаеха как да харчат пари, а също така се осмеляваха да харчат пари. Бяха способни, с много силни умения за оцеляване, по-силни от тези на дивите животни, и действаха много бързо, по-бързо, отколкото очаквах. За да оцелеят, те бяха способни да преместят планини и морета — нямаше нищо, което да не могат да направят. От този инцидент видях, че тези хора не бяха напълно безмозъчни или напълно неспособни да изпълняват задачи, а че това зависеше най-вече от това за кого изпълняваха задачите. Ако изпълняваха задачи за себе си, изглеждаха особено активни, умни, бързи в действията си и ефективни — нямаше нужда да бъдат подтиквани и нямаше нужда да се притеснявам за тях. Но когато изпълняваха дълг в Божия дом, им беше трудно да се справят с каквато и да е задача, никога не можеха да намерят принципите и винаги се проваляха. Оказва се, че имаше причина за това и имаше огромна разлика между това да правят неща за себе си и да правят неща за Божия дом. Засега нека не говорим за това какъв нрав или каква същност притежаваха тези хора. Двете напълно различни отношения, които тези хора таяха към справянето с нещата, разкриха, че те наистина са непочтени. Колко непочтени бяха те? Нека ви дам определение за това — тези хора не бяха хора, те бяха просто група зверове! Това определение приляга ли им? (Да, приляга им.) Тези думи може да са трудни за преглъщане и може да е неприятно да ги чувате, но тези хора се справиха със задачите точно по този начин и те са точно такива. Това, което казвам, се основава на фактите и не

е безпочвена клевета. Когато Божият дом използва някои хора, с оглед на факта, че са млади, с донякъде слаби заложби и им липсва основа и духовен ръст, той непрекъснато ще им помага и ще разговаря с тях за истината и принципите. Но в крайна сметка лошият характер си е лош характер, звярът си е звяр и тези хора никога няма да се променят. Не само че няма да прилагат истината на практика, но и ще стават все по-лоши, като им подаваш пръст, те захапват цялата ръка, и не притежават дори една малка частица от чувството за срам, което е част от нормалната човешка природа. Когато купуват нещо или изпълняват задача за Божия дом, те никога не искат съвет как да купят тези неща евтино и да спестят пари, като същевременно вземат нещо практично. Те никога не правят това. Те просто харчат пари сляпо, купуват неща лекомислено и просто купуват някакви безполезни продукти. Но когато дойде време да изпълнят задача или да купят нещо за Мен лично, те започват да го приемат сериозно и да мислят за намаляване на разходите и как да похарчат по-малко, докато свършат повече работа. Те смятат, че като правят нещата по този начин, се придържат към принципите и практикуват истината. Тези хора имат ли и грам разум? Чии са тези пари и за кого трябва да се харчат — дори тези неща не са им ясни. Не е ли това справяне с нещата като негодник? Има ли такива хора около вас? Всички онези, които не обсъждат с финансовите служители или с братята и сестрите, с които работят, когато купуват ценни или скъпи неща за църквата, които просто направо прахосват приношенията по свое усмотрение, които знаят, че трябва да пестят пари и да си правят сметка на разходите, когато харчат собствените си пари, но прахосват пари произволно, когато харчат Божиите приношения — такива хора са просто твърде отвратителни! Те са твърде отблъскващи! Нали? (Да.) Такива неща Ме отвращават винаги, когато си помисля за тях. Тези зверове са дори по-низши от кучета-пазачи. Заслужават ли да живеят в Божия дом?

Имаше едно време един водач, който вземаше „на съхранение“ всички неща, които братята и сестрите на различни места принасяха на Бог, включително ценни вещи, обикновени дрехи, хранителни добавки и така нататък. На гърба му маркови чанти, на краката му кожени обувки, на пръстите му пръстени, на врата му колиета и така нататък — всичко, което можеше да използва, той присвояваше и използваше, без да иска съгласието на никого. Един ден братът Горе го попита защо всички предмети, принесени на Бог от братята и сестрите в различни места, не са предадени. Той отговори: „Братята и сестрите казаха, че тези неща са дадени на църквата, не казаха, че са принесени на бог“. Той дори специално наблегна на това, че те са били дадени на църквата, с което искаше да каже, че тъй като той самият е упълномощеният представител на църквата, Бог може да спре да се надява да се докопа до тези неща, защото те не са за Него, а за използване от църквата. Казано по-конкретно, той имаше предвид: „Тези неща са за моя употреба, те не са принесени, за да ги използва бог. Какво питаш? Пригоден ли си

да питаш това?“. Като чуете това, ядосвате ли се? (Ядосваме се.) Всеки би се ядосал, като чуе това. Кажете Ми, има ли някой, който вярва, че нещата, които братята и сестрите дават на църквата, се принасят на църковните водачи? Има ли някой, който казва, че като принася неща на църквата, той ги принася на еди-кой си църковен водач? Някой има ли такова намерение? (Не.) Освен ако, когато правят приношението, не напишат: „Моля, предайте това на еди-кого си“ — само тогава този предмет става лично притежание на този водач. В противен случай всички принесени неща, независимо дали са пари, или предмети, са дадени от братята и сестрите на Бог. Нещата, принесени на Бог, се наричат събирателно приношения. Щом бъдат определени като приношения, те са за използване от Бог. Когато са за Божия употреба, как Бог ги използва? Как Бог разпределя тези неща? (Той ги дава на църквата, за да ги използва в делото си.) Точно така. Има принципи и конкретни подробности за тяхното използване в църковното дело, включително за разходите за живот на онези, които изпълняват дълга си на пълно работно време в църквата, и за различните разходи за църковното дело. През периода на Божието въплъщение това използване включва тези два елемента: ежедневните разходи на Христос и всичките разходи за църковното дело. Сега, в рамките на тези два елемента, има ли такъв, който казва, че приношенията могат да бъдат превърнати в лични заплати, награди, разходи и възнаграждения? (Не, няма.) Приношенията не принадлежат на нито един човек. Използването и разпределянето на приношенията трябва да бъде уредено от Божия дом и те се използват предимно в църковното дело. Тук не се включва това, че всеки, който е църковен водач, има правомощието да взема в притежание или да използва приношения. Е, тогава как точно трябва да бъдат използвани? Тези приношения трябва да се разпределят съгласно принципите, управляващи използването на църковното имущество. Погледнато от тази гледна точка, не е ли срамно, че антихристите винаги искат да дават приоритет на това да притежават и използват приношенията? Антихристите винаги си мислят, че парите и предметите, принесени от братята и сестрите, принадлежат на този, който е на ръководна длъжност. Това не е ли безсрамен начин на мислене? (Да, така е.) Това е изключително безсрамно! Антихристите не само са нечестиви и жестоки по нрав, но и характерът им е долен и низък, без никакво чувство за срам.

Като разговаряме по тези теми и говорим за тези въпроси, истините, които хората трябва да разбират и да прилагат на практика, ще станат ясни. Ако обаче не разговаряме за тези неща, разбирането на хората за някои истини неизменно ще се спре на буквално и доктринално ниво и ще остане относително кухо. Ако включим някои реални въпроси в нашето общение за истината, за хората ще бъде много по-лесно да прозрат нещата и разбирането им за истината ще бъде по-конкретно и практическо. Следователно общуването по тези въпроси в никакъв случай няма за цел да очерни някого или да му създаде трудности. Това са неща,

които действително са се случили, и освен това са свързани с темата, по която разговаряме. И така, някои хора са се превърнали в живи учебни материали и в образи и персонажи в типичните примери, за които разговаряме и които разнищваме. Това е съвсем нормално. Истината, по определение, е свързана с думите, мислите, възгледите, действията и нрава, които се разкриват в хода на човешкия живот. Ако само разговаряхме и излагахме буквалния смисъл на истината, като я откъсвахме от реалния живот, тогава кога хората изобщо биха могли да придобият истинско разбиране за истината? Постъпването по този начин би затруднило много повече хората да разберат истината и на хората би било трудно да навлязат в истината реалност. Посочването на няколко типични примера за общение и разнищване ще бъде по-благоприятно за хората да разберат истината, принципите, които трябва да прилагат на практика, Божиите намерения и пътя, който трябва да следват. Поради тази причина, при всяко положение, този метод е както подходящ, така и полезен за хората. Ако тези въпроси не засягаха истината или нрава на антихристите, който анализираме, Аз нямаше да искам да говоря за тях. Но нравът и същността на хората, които са извършили тези неща, действително засягат темата, по която разговаряме, така че трябва да разговаряме за тях, когато е необходимо. Целта да разговаряме по тази тема не е да се потискат хората или да им се създават трудности, нито да се подлагат на публично унижение, а по-скоро да се анализират нравът и същността на човешките същества и, което е още по-важно, да се разнищи нравът на антихристите в човешките същества. Ако всеки път, когато нашето общение засяга тези теми, всичко, което ви идва наум, е, че еди-кой си човек е направил еди-какво си, а не се замисляте как това е свързано с истината и с покварения нрав на хората, доказва ли това, че сте разбрали истината? (Не.) Ако помните само един въпрос или един конкретен човек, и у вас възникнат предубеждения, мнения и предразсъдъци към този човек, може ли да се каже, че сте достигнали до разбиране на истината? Това не е разбиране на истината. Добре, тогава при какви условия може да се счита, че сте достигнали до разбиране на истината? Почти всеки път, когато разговаряме за различните проявления на същността на антихристите и ги анализираме, Аз изтъквам редица истории, които да послужат като типични примери, и разговарям с вас за това къде са грешките в тези истории и какъв е пътят, който хората трябва да следват. Ако след такова общение все още не разбирате, то това означава, че има проблем с вашето възприемане, че заложбите ви са твърде слаби и ви липсва духовно разбиране. Е, тогава при какви условия може да се счита, че имате способност за възприемане, че притежавате духовно разбиране и че сте разбрали истината в примерите, за които сме разговаряли? Преди всичко трябва да умеете да сравнявате себе си с примерите, за които разговаряме, и да опознаете себе си, да погледнете дали и вие имате такъв нрав и дали бихте били способни да извършите такива неща, ако имахте статус и власт, и дали и вие притежавате такива мисли и

мнения, или разкривате такъв нрав. Това е един аспект. Освен това сред примерите, за които разговаряме, трябва да търсите истините принципи, които трябва да разберете и да спазвате по положителен начин. Това означава да намерите пътя, който трябва да приложите на практика, и да знаете при тези обстоятелства каква позиция трябва да заемете и как да практикувате по начин, който е правилен и е в съгласие с Божиите намерения. Освен това чрез анализиране трябва да сте способни да разпознаете, че вашият нрав е същият като този на антихристите, като направите тази връзка и да знаете как да го преодолеете. По този начин ще сте достигнали до разбиране на истината, ще бъдете човек, който притежава духовно разбиране и който има способността да възприема истината. Ако след като изслушате една история, помните всички подробности, всички причини и следствия и сте способни да ги изложите, но не разбирате истините принципи, които хората трябва да практикуват и в които да навлязат, и когато сте изправени пред дадена ситуация, не знаете как да приложите тези истини, за да можете да прозрете хората и нещата и да опознаете себе си, тогава това означава, че ви липсва способност за възприемане. А човек, на когото му липсва способност за възприемане, е човек, на когото му липсва духовно разбиране.

Ще ви дам още един пример. Имаше един човек, който наскоро беше избран за водач. Преди да е разбрал и схванал действителното положение на различните аспекти на работата, тоест преди да се е задълбочил както трябва във всеки един от различните аспекти на работата, той започна да прави частни проучвания: „Кои хора отговарят за пазенето на приношенията за бог в нашата църква? Докладвайте ми със списък на имената им. Освен това ми дайте всички номера на сметки и пароли. Искам да разбера колко пари има“. Той не проявяваше никакъв интерес към работата. Единственото нещо, от което се интересуваше най-много и към което изпитваше най-силни чувства, бяха имената на хората, които пазеха приношенията, както и номерата на сметките и паролите. Нямаше ли да се случи нещо лошо? Той искаше да се докопа до приношенията, нали? Когато се сблъскате с подобна ситуация, какво трябва да направите? След като е станал водач, следва ли от това, че имуществото на църквата трябва да му бъде предадено и че той трябва да има правото да знае за него и властта да го контролира? (Не, тази информация не трябва да му се дава.) Защо не? Нямаше ли да бъдеш виновен за неподчинение, ако не му я дадеш? (Фактът, че е показал тези проявления, е доказателство, че има нещо нередно в него, и затова, за да защитим приношенията за Бог, не можем да му дадем тази информация.) Точно така: щом в него има нещо нередно, не можете да му я дадете. Вашият отговор доказва, че предишното Ми общение не е било напразно и че сте го разбрали. Защо не можете да му дадете тази информация? Отговорностите и дългът на един водач не се състоят в това да фиксира вниманието си върху приношенията или да се опитва

да се сдобие с каквато и да е информация, свързана с приношенията. Това не са дългът или отговорностите на един водач. Навсякъде в църквите има хора, които са определени да управляват и пазят приношенията. Освен това църквата има строги правила и принципи, които да управляват използването на приношенията. Никой няма властта да дава приоритет на използването на приношенията, а още по-малко властта да дава приоритет на притежаването на приношенията. Това важи за всички без изключение. Не е ли това факт? Не е ли това правилно? (Да, така е.) Когато антихристите искат да дадат приоритет на това да притежават и използват приношенията, това само по себе си е погрешно. Те мислят, че като водачи трябва да могат свободно да се наслаждават на използването на приношенията: това истината ли е? Тези пари принадлежат на Бог — защо злоупотребяват с тях? Защо се наслаждават на използването им, както им е угодно? Пригодни ли са да правят това? Бог съгласен ли е те да използват приношенията по този начин? Божиите избраници биха ли го одобрили? Това, че антихристите завземат приношенията и ги разхищават, се определя от техния жесток нрав, това е възглед, който възниква от тяхната алчност, и не е нещо, което е предписано от Божието слово. Този антихрист винаги е искал да получи контрол над всички приношения, както и над цялата информация за хората, които отговарят за тяхното пазене, и над всички номера на сметки и пароли. Това е сериозен проблем, нали? Искал ли е той да знае основните факти за Божиите приношения, да ги пази добре и след това да ги разпределя по начин, който е разумен и ги запазва непокътнати, без да позволява на никого да ги харчи свободно и безразсъдно? Имал ли е намерение да направи това? Може ли да се наблюдава в действията му някакъв признак на добри намерения? (Не.) И така, ако един човек наистина не ламти за приношенията, какво ще прави, ако бъде избран за водач? (Първо ще се осведоми за ефективността на различните аспекти на работата в църквата, както и за това как се пазят приношенията и дали мястото, където се съхраняват, е безопасно. Той обаче няма да разпитва за номерата на сметките, паролите или съхраняваните суми.) Точно така, но има едно друго нещо. След като човек, който наистина не ламти за приношенията, бъде избран за водач, той ще провери дали мястото, където се пазят приношенията, е безопасно, както и дали хората, на които е поверено пазенето им, са подходящи и надеждни, дали те биха присвоили приношенията и дали пазят приношенията в съответствие с принципите. Той първо ще прояви внимание към тези неща. Що се отнася до чувствителна информация като количеството на приношенията и паролите, хората без алчност — порядъчните и почтени хора — биха стояли настрана от нея. Но човек, който е алчен, не би я пропуснал, той ще използва прикритието: „Аз съм водачът. Не трябва ли да поема всеки аспект от работата? Всичко останало ми е предадено, защо не и приношенията?“. Като използва властта, която има, той ще поиска да поеме контрол над финансите на църквата под този предлог. Това е

проблем. Той няма да върши работата си или да изпълнява отговорностите си както трябва, нито ще управлява финансите на църквата в съответствие с нормалните процедури и принципи. Вместо това той ще има собствени планове за тях. Всеки, който е способен да мисли като нормално човешко същество, може да види това. Веднага щом този водач започна да прави това, някой го докладва и той беше спрян. След това този човек докладва на Мен, като попита дали е правилно да се прави това, и Аз казах, че е правилно. Това се нарича защита на интересите на Божия дом. Тази информация не може да се дава на такъв човек. Да искаш първо да контролираш парите на Божия дом, без да си свършил и грам работа — не е ли това малко като големия червен змей? Когато големият червен змей арестува братята и сестрите, първото нещо, което прави, не е да ги бие, от страх, че няма да бъдат способни да говорят ясно, след като бъдат пребити до безсъзнание — първо пита къде се съхраняват парите на църквата, кой ги пази и колко са. Едва след това ще попита кои са църковните водачи. Целта му е просто да загреби пари. Това, което този водач направи, и това, което прави големият червен змей, са едно и също по своето естество. Той не разпита за нито една от работите, нито пое бреме за нито едно нещо, а обръщаше внимание само на финансите — не е ли това да си подъл? Действията на този подъл човек бяха толкова очевидни! Преди дори статусът му да е подсигурен, той е искал да загреби парите. Не е ли прибързал прекалено много? Той не знаеше, че другите са го разпознали, и скоро беше освободен от длъжност. Когато става въпрос за такъв тип човек, който се държи по толкова очевиден начин, трябва да запомните следното: побързайте да го освободите от длъжност. Няма нужда да разпознавате нищо друго за този тип човек, като например неговия нрав, човешка природа, образование, семеен произход, колко дълго е вярвал в Бог, дали има, или няма основа, какви са житейските му преживявания — няма нужда да разпознавате нито едно от тези неща, това едно-единствено нещо е достатъчно, за да бъде определен такъв човек като антихрист. Всички вие трябва да се обедините, за да освободите от длъжност и да премахнете този човек. Нямате нужда от него като водач. Защо? Ако му позволиш да те води, той ще разхити колкото пари има църквата и ще ги присвои всичките, а след това църковното дело ще спре и ще бъде невъзможно да се извършва. Ако се сблъскате с такъв тип човек, който е обсебен от заграбването на пари, чието внимание винаги е непоклатимо фиксирано върху богатството и който е алчен, и ако признаците на истинската му природа все още не са се появили и всички са го избрали по оборкан начин, като са си мислели, че той има някакви дарби, че има някаква работоспособност, че е способен да поведе всички към навлизане в истината реалност, без да очакват, че веднага щом стане водач, ще започне да тъпче парите в собствените си джобове, тогава трябва да побързате и да го свалите от позицията му. Това категорично е правилното нещо, което трябва да се направи. След това можете да изберете някой друг.

Църквата няма да се разпадне, ако остане без водач за един ден. Божиите избраници вярват в Бог, а не в някой конкретен водач. Кажете Ми, има ли моменти, когато братята и сестрите допускат грешка в преценката си? Преди този човек да стане водач, нямаше как да се разбере, че е алчен. В общуването си с другите той не се опита да извлече изгода, харчеше собствените си пари, когато купуваше неща, и дори даваше милостиня. И все пак първото нещо, което направи, след като стана водач, беше да изиска информация за финансите на църквата. Повечето хора не могат да потиснат този вид нечестив подтик — това е доста невероятно! Как можа да се промени за една нощ? Не че се е променил за една нощ, а просто от самото начало е бил такова същество, като единствената разлика е тази, че преди това не е бил в обстоятелства, които да го разкрият, а сега беше разкрит от тази ситуация. Щом като този човек е бил разкрит, защо все още ще бъдеш милостив към него? Просто му тегли един хубав ритник, за да го изхвърлиш оттук, колкото по-далеч, толкова по-добре! Смеете ли да направите това? (Да.) Що се отнася до всеки човек, който продължава да крои планове по отношение на църковното имущество, не го избирайте, докато не сте го разбрали напълно. Ако в момент на невежество го изберете, без да сте го разбрали напълно, а след това откриете, че е алчна твар и Юда, трябва да побързате да го изритате и да го премахнете. Не бъдете милостиви и не се колебайте. Има такива, които казват: „Въпреки че този човек е алчен, във всички останали отношения е добре. Може да напътства хората към разбиране на Божието слово и може да ги накара да изпълняват дълга си нормално“. Но той е такъв само за момент. С течение на времето вече няма да е такъв. Няма да минат и няколко дни, преди демонското му лице да се покаже. Всички проявления и нравът на антихристите, за които сме разговаряли в миналото, малко по малко ще се разкрият в него. Дотогава няма ли да е твърде късно да го освободим от длъжност? Делото на църквата вече ще е пострадало. Ако не вярваш на това, което казах, и се колебаеш, не започвай да хленчиш, когато съжаляваш. Първо погледни как даден човек се отнася към приношенията: това е най-простата стратегия, както и най-прекият и ясен начин, за да прозреш дали човекът има същността на антихристите. С темите, по които разговаряхме в миналото, трябваше да идентифицираме нрава на антихристите чрез някои проявления, разкрития, гледни точки, думи и действия и да видим дали те имат същността на антихристите въз основа на техния нрав. Само по този единствен въпрос няма нужда да се правят тези неща: той е пряк, ясен и прост и изисква по-малко усилия и време. Щом човек показва това проявление — постоянно да желае да дава приоритет на това да притежава приношенията или насилствено да завзема приношенията — тогава можете да сте сигурни, че той е на сто процента антихрист. Той може да бъде окачествен като антихрист и не може да служи като водач, а трябва да бъде освободен от длъжност и отхвърлен от братята и сестрите.

Току-що разговаряхме за проявленията на антихристите да дават приоритет на притежаването и използването на приношенията, и използвахме това, за да изложим и разнищим нрава и същността, изразени от антихристите в опита им да контролират финансите на църквата. Това е първата точка. Притежание и използване — това са най-първоначалните и основни подходи на антихристите, когато става въпрос за църковното имущество. В тази точка не разговаряхме конкретно за това как антихристите притежават и използват църковното имущество. Ще навлезем в по-конкретни подробности в следващата точка, а именно как антихристите разхищават приношенията, злоупотребяват с тях, дават ги назаем, използват ги с измама и кражба.

Б. Разхищаване на приношенията, злоупотреба с тях, даването им назаем, използването им с измама и кражба

1. Разхищаване на приношенията

Антихристите смятат, че притежаването на статус и власт им дава правото да дават приоритет на това да притежават и използват приношенията. Е, тогава, щом те вече имат тази власт, как разпределят и използват приношенията? Правят ли това съгласно правилата на църквата или принципите, които управляват нуждите на църковното дело? Могат ли да правят това? (Не, не могат.) Фактът, че не могат, засяга много неща. След като антихристите придобият статус, те не могат да избегнат вършенето на някои неща, които включват работата на църквата, а част от тази работа включва разходи и разпределения на църковното имущество. В такъв случай кои са принципите, по които те подхождат към разпределението на църковното имущество? Да бъдат пестеливи? Да бъдат педантични в планирането на разходите, да икономисват, където е възможно? Да проявяват внимание към Божия дом във всичко? Не. Ако могат да отидат някъде с велосипед, те пак харчат пари за автобус. А когато им стане неудобно и некомфортно винаги да пътуват с автобус или с кола под наем, започват да обмислят да използват парите на Божия дом, за да си купят кола. Докато търсят кола на пазара, те се мръщят на моделите с ниска цена и от среден клас и специално избират кола от висок клас, марков модел, внесен директно от чужбина, който струва над един милион юана. Те си мислят: „Това не е голяма работа, и във всеки случай плаща божият дом, а парите на божия дом са пари на всички. Няма нищо трудно в това всички заедно да си купим кола. Божият дом е толкова голям, целият вселенски свят принадлежи на бог, така че голяма работа ли е, ако божият дом си купи кола? В света на Сатана всичките коли, които хората карат, струват по няколко милиона юана, така че нашата църква, като си купи кола само за един милион юана, е доста пестелива. Освен това колата не е само за мен, цялата църква ще я използва съвместно“. Щом антихристите си отворят устата, излизат повече от милион юана, без дори да им мигне окото или да им трепне сърцето и без ни най-малкото чувство за вина.

Щом купят колата, започват да ѝ се наслаждават. Вече не ходят пеша на места, където трябва да се ходи пеша, вече не карат велосипеди до места, до които трябва да се кара велосипед, и вече не наемат коли за места, където могат да отидат с кола под наем. Вместо това настояват да използват „предоставената им кола“. Те действат по такъв показен начин, сякаш са способни да вършат велико дело. Антихристите харчат пари много разточително, всичко, което купуват, трябва да е от хубавите неща, от висок клас и най-модерно. Например разликата в цената между базовите и висококласовите модели на определени видове машини и оборудване може да варира с няколко десетки хиляди юана. В тези ситуации антихристите ще поискат да купят модела от висок клас и стига да не харчат собствените си пари, това изобщо няма да ги притеснява. Ако трябваше да платят от собствения си джоб, те не биха могли да си позволят дори базов или нискокласов модел, но когато кажеш, че Божият дом ще плати за него, тогава те ще поискат модела от висок клас. Не са ли те зверове? Не са ли неразумни? Не е ли това разхищаване на приношенията? (Да.) Хората, които разхищават приношенията, имат лоша човешка природа, те са егоистични и достойни за презрение! След като антихристите постигнат властта да използват приношенията, те искат да завземат приношенията за себе си, като ги използват при пълно пренебрегване на принципите и настояват да си вземат предмети от висок клас при всяка покупка. Когато си купуват чифт очила, те искат от висок клас, от вида, който блокира синята светлина и ултравиолетовите лъчи, с най-ясните лещи, а когато си купуват компютър, искат висококласния, най-новия модел. Независимо дали ще използват в своя дълг различни инструменти и оборудване, или не, щом се повдигне въпросът за закупуването на такива неща, искат те да са от висок клас. Не е ли това разхищаване на приношенията? Те знаят да бъдат пестеливи, когато става въпрос за собствените им пари, всеки предмет ще свърши работа, стига да е практичен, но когато става въпрос за закупуване на нещо за Божия дом, тогава въпросите за практичност и спестяване на пари престават да бъдат съображение. Всичко, за което мислят, е, че то трябва да е известна марка, трябва да показва тяхното положение и купуват това, което е най-скъпо. Не е ли това търсене на собственото им унищожение? Да харчиш приношенията, сякаш са паднали от небето — не е ли това, което правят антихристите? (Да.)

Имаше един младеж, който отиде да пазарува четки за зъби заедно с брата Горе. Той купи четка за зъби, струваща малко над един долар, за брата, но за себе си взе вносна, която струваше повече от 15 долара. Сега, между брата Горе и този редови брат, не бихте ли казали, че има известна разлика, известна неравнопоставеност по отношение на техния статус? (Да.) От гледна точка на логиката — да не споменаваме неща като статус, положение или начина, по който Бог разпределя, а просто да обсъдим факта, че братът Горе е работил усърдно през всичките тези години — не трябва ли той да използва нещо с по-високо

качество? Но той не беше придирчив към това. Какви принципи следваше той? Да бъде пестелив, където е възможно: този вид предмет не е нещо сложно, така че не си струва да се използва толкова скъп и няма нужда да се харчат толкова много пари за него, достатъчно е да е годен за употреба. Сега, що се отнася до идентичността, положението и статуса на тези двама души, между тях има неравнопоставеност и предмет с най-обикновено качество беше купен за този, който трябваше да използва хубавия, а предмет с най-добро качество беше купен за онзи, който трябваше да използва обикновения. Какъв беше проблемът в случая? Кой от тези двама души имаше проблем? Този, който използваше хубавия предмет, беше този с проблема. Той нямаше представа кой е и нямаше чувство за срам, и би купил най-добрия и най-скъпия предмет, стига Божият дом да плаща. Този човек имаше ли грам разум? Ако е направил това, докато е пазарувал заедно с брата Горе — като правел този избор пред него — какво би направил, ако беше пазарувал сам? Колко би прахосал? Би отишъл много по-далеч и разликата не би била десетина долара. Той щеше да е достатъчно нагъл да купи предмети на всякакви цени, да харчи всякаква сума пари за тях. Той изхарчи приношенията и парите на Божия дом по този начин. Не търсеше ли той собственото си унищожение? Има такива, които си мислят: „Свърших толкова голяма работа за божия дом, поех толкова много рискове, изтърпях толкова много несгоди и няколко пъти бях хвърлян в затвора. Аз по право трябва да се възползвам от специално отношение“. Това твое „по право“ истината ли е? В кое от Божиите слова Той е предвидил, че този, който е бил държан в затвор или е претърпял несгоди, или е пътувал за Него насам-натам в продължение на много години, по право трябва да се възползва от специално отношение и трябва по право да се възползва от първостепенен приоритет в използването и завземането на приношенията, и в разхищаването им по свое усмотрение, и че това е управленски закон? Изрекъл ли е Бог някога една-единствена дума в този смисъл? (Не, не е.) Е, тогава какво е казал Бог относно това как се очаква такъв човек, заедно с водачите, работниците и всички хора, които изпълняват дълга си в Божия дом, да използва приношенията? Те трябва да ги използват за нормални разходи и нормални разноски. Никой няма специална власт да използва или да завзема приношенията. Бог няма да превърне Своите приношения в частна собственост на нито един човек. В същото време Бог не е постановил хората да разхищават пари при използването и разпределянето на приношенията. Какъв тип човек разхищава пари? Какъв нрав има човек, който разхищава пари? Това е нещо, което правят зверове, тирани, бандити, гангстери и достойни за презрение злодеи без чувство за срам, това е нещо, което се върши от антихристи. Всеки, който има малко човешка природа и знае какво е срам, не би се принизил до това. Има хора, които, след като са станали църковни водачи, вярват, че това им дава властта да използват приношенията и имуществото на църквата. Те искат и се осмеляват да купуват всичко и всякакви неща, и искат да

изискват всичко и всякакви неща. Те смятат, че всичко, което купуват, всичко, на което се наслаждават, им е напълно заслужено. Нещо повече, те никога не си правят труда да се поинтересуват за цената. И ако някой им купи евтин и обикновен предмет, те дори се ядосват и таят злоба срещу него. Това са антихристи.

2. Злоупотреба с приношенията

Друго проявление на антихристите, които се опитват да контролират църковните финанси, е злоупотребата с приношения. Терминът „злоупотреба“ би трябвало да е лесен за разбиране. Дали злоупотребата означава да се взема имуществото на църквата и да се дава на братята и сестрите или да се разпределя за делото на църквата, така че да може да се използва по предназначение? (Не, не означава.) Тогава какво означава „злоупотреба“? (Означава да не се харчи по подходящ начин, а да се използва по свое усмотрение или тайно.) Въпреки че е правилно да се каже „да се използва тайно“, това не е особено конкретно. Ако човек използва тайно църковното имущество за разходите за живот на онези, които изпълняват дълга си на пълно работно време, тогава в това няма нищо лошо и това не е злоупотреба. Злоупотребата се заклеймява и не е в съответствие с принципите. Например някои църковни водачи поемат контрола над църковните пари и когато на децата им липсват средства, за да отидат в колеж, а те просто нямат толкова много пари вкъщи, идват пред Бог да се молят, като казват: „О, боже, нека първо да си призная вината и да те помоля за прошка. Ако трябва да отредиш наказание, тогава, моля те, накажи мен, а не детето ми. Знам, че това не е правилно, но в момента съм в трудно положение и затова трябва да го направя. Твоята благодат е винаги изобилна, така че просто се надявам този път да позволиш да ми се размине и да ми дадеш своята благословия. Не ми достигат около двадесет или тридесет хиляди юана за таксата за колеж на детето ми и дори след като събрах пари и взех назаем оттук-оттам, все още нямам достатъчно. Мога ли да използвам твоите пари, за да платя таксите за обучение на детето си?“. После, след като приключат с молитвата, те се чувстват съвсем спокойни и, като си мислят, че Бог се е съгласил с това, вземат парите за своя лична употреба. Това е злоупотреба, нали? Да не използваш парите за това, за което трябва да бъдат използвани, а да ги използваш другаде, като нарушаваш принципите, които управляват използването на приношенията в Божия дом: това се нарича злоупотреба. Когато член на семейството им се разболее и се нуждае от пари или когато не им достигат средства при бизнес сделка, те започват да кроят планове за приношенията и в сърцата си се молят, като казват: „О, боже, моля те, прости ми, не исках да го направя, семейството ми наистина изпитва известни трудности. Твоята любов е необятна като океана и безгранична като небето и ти не помниш прегрешенията на хората. След като изхарча тези пари, ще ти ги върна двойно, когато семейният бизнес спечели пари, така че моля те, позволи ми да ги

използвам“. Ето как те използват приношенията на Бог. Независимо кой се нуждае от пари, дали е роднина, или приятел, щом тези водачи имат парите в ръцете си, те ще им ги дават, като нито действат в съответствие с принципите, нито получават съгласието на другите, а още по-малко се замислят за миг за факта, че това са приношения на Бог. Вместо това те ще поемат върху себе си вземането на решение, ще изнесат парите от църквата и ще ги използват за други цели. Не е ли това злоупотреба? (Така е.) Това е злоупотреба. Сега, някои хора връщат парите в пълен размер, след като тайно са злоупотребили с приношенията. Означава ли това, че вече не са виновни за греха на злоупотребата с приношенията? Означава ли това, че може да им се размине? Или, ако по време на злоупотребата са имали своите причини, определен контекст или несгоди и не са имали друга алтернатива, освен да злоупотребят с парите, може ли тази злоупотреба да бъде простена и да не бъде заклеймена? (Не, не може.) В такъв случай грехът на злоупотребата с приношенията е сериозен! Той различава ли се по нещо от онова, което направи Юда? Хората, които злоупотребяват с приношенията, не са ли от същия вид като Юда? (Да, такива са.) Когато децата им отиват в университет, когато някой от семейството им прави бизнес или възрастен човек се нуждае от медицинско лечение, или нямат тор, с който да вършат земеделска работа, във всички тези ситуации те искат да харчат парите на църквата. Някои дори унищожават разписките за приношенията, направени от братята и сестрите, след което натъпкват парите в собствените си джобове, за да ги харчат, както им е угодно, без дори да се изчервят от срам или да им трепне сърцето. Някои дори приемат приношения в пари от братя и сестри на събирания, а след това, веднага щом събирането приключи, отиват и си купуват неща с тях. А има и някои братя и сестри, които, след като са видели със собствените си очи, че тези хора злоупотребяват с приношенията, пак им позволяват да пазят парите, като никой не поема отговорност и никой не прави стъпка напред, за да сложи край на това. Всички те се страхуват да не оскърбят тези водачи, затова просто гледат, докато те харчат. Е, тогава, на Бог ли принесе тези пари, или не? Ако даваш милостиня на други хора, трябва да изясниш, че не принасяш тези пари на Бог, и тогава Бог няма да си спомни за тях. Тогава, що се отнася до това на кого принадлежат тези пари, кой ги харчи и как се харчат, тези неща няма да имат нищо общо с Божия дом. От друга страна, ако тези твои пари наистина са били принесени на Бог, но преди църквата да е имала възможност да ги използва, някой човек ги харчи по този начин, разхищава ги по този начин, а ти ни най-малко не си обезпокоен, нито слагаш край на това, нито го докладваш, тогава в такъв случай проблемът е в теб, ти си замесен в техния грях и когато те бъдат заклеймени, ти също няма да можеш да се измъкнеш.

3. Даване назаем на приношенията

Всичко, което включва произволното използване на приношенията, неправилното потребление и разходване на приношенията, неизменно засяга управленските закони и има свойството да ги нарушава. Някои хора, които, като управляват църковното имущество, може да кажат: „Имуществото на църквата просто си стои там. В днешно време банките имат всякакви инвестиционни програми, като облигации и фондове, и всички те дават добри лихвени проценти. Ако вземем парите от църквата и ги инвестираме, и спечелим малко лихва, това няма ли да донесе полза на божия дом?“. След това, без да го обсъдят, без да получат съгласието на когото и да било в църквата, те на своя глава решават да дадат парите назаем. С каква цел се прави това? Меко казано, това е печелене на малко лихва за Божия дом, загриженост към Божия дом, но в действителност тези хора таят егоистичен мотив. Те искат да дадат парите назаем, без никой да знае, а след това в крайна сметка да върнат сумата на Божия дом, а лихвата да запазят за себе си. Не би ли било това случай на таене на предателско намерение? Това се нарича даване назаем на приношения. Може ли даването назаем на приношенията да се счита за използване по предназначение от тяхна страна? (Не, не може.) Има и други, които казват: „Бог обича човечеството, божият дом е топъл. Понякога, когато на братята и сестрите ни не им достигат пари, не можем ли да им дадем назаем божиите приношения?“. Някои хора тогава вземат решение на своя глава, а някои антихристи дори призовават и подстрекават братята и сестрите, като казват: „Бог обича човечеството, бог дава живот, дава всичко на човека, така че какво толкова, ако се дадат малко пари назаем, нали? Да се дават пари назаем на нашите братя и сестри, за да им се помага в моменти на спешна нужда, да им се помага да преминават през трудностите в живота им, не е ли това божието намерение? Ако бог обича човечеството, как може хората да не се обичат един друг? Хайде, дайте им малко пари назаем!“. Огромното мнозинство от невежите хора, като чуят това, казват: „Разбира се, щом казваш така. Във всеки случай тези пари принадлежат на всички, затова нека просто смятаме, че така всички ние помагаме на някого“. И така, с един човек, който бълва високопарни идеи, и тълпа подмазвачи, в крайна сметка парите изтичат. Е, думите ти, че „тези пари са били принесени на Бог“, важат ли? Ако важат, тогава парите вече принадлежат на Бог и сега са отделени като святи, поради което би било правилно да се използват само според принципите, които Бог е установил. Ако не важат, ако парите, които принасяш, не важат, тогава що за действие е това, което извършваш с това приношение? Това просто игра ли е? Нима се шегуваш с Бог и Го мамиш? След като си сложил нещата, които искаш да принесеш, на олтара, започваш да ги жалиш, тъй като тези неща са били сложени там, но Бог не ги използва и изглежда, че в крайна сметка Той няма нужда от тях. И така, когато трябва да ги използваш, ти ги вземаш и ги

използваш за себе си. Или може би си принесъл твърде много и после си взел част от тях обратно, тъй като си съжалил. Или може би не си мислил ясно, когато си правил приношението, а сега, когато си намерил приложение за него, го вземаш обратно. Каква е природата на това поведение? Тези пари и тези неща: щом човек ги е принесъл на Бог, това е същото като да ги е представил на олтара, а какво са нещата, които са били представени на олтара? Те са приношения. Дори да не е повече от камък, песъчинка, хлебче на пара или чаша вода, щом си го сложил на олтара, този предмет принадлежи на Бог, а не на човека, и никой човек вече не трябва да го докосва. Независимо дали ламтиш за него за себе си, или не, или смяташ, че имаш легитимна употреба за него, никой човек вече няма права върху него. Има хора, които казват: „Нима бог не обича човечеството? Какво от това, ако той позволи на човечеството да има дял? В момента ти не си жаден и не се нуждаеш от вода, но аз съм жаден, така че защо да не мога да пия?“. Но тогава трябва да видиш дали Бог е съгласен, или не. Ако Бог е съгласен, това доказва, че Той ти е дал правото и че ти имаш правото да го използваш. Но ако Бог не е съгласен, тогава ти нямаш право да го използваш. В ситуация, в която нямаш право, в която Бог не ти е дал право, използването на нещо, което принадлежи на Бог, би било нарушаване на голямо табу, а именно от това Бог се отвращава най-много. Хората винаги казват, че Бог не толерира оскърбления от човек, но те никога не са разбирали какъв е всъщност Божият нрав или кои от нещата, които правят, е най-вероятно да накърнят Неговия нрав. По въпроса за Божиите приношения много хора постоянно кроят нещо за тях, като искат да ги използват или разпределят, както им е угодно, да ги използват, притежават или дори да ги разхищават според собствената си воля. Но Аз ти казвам, с теб е свършено, ти заслужаваш смърт! Такъв е Божият нрав. Бог не позволява на никого да докосва Неговите притежания, такова е Неговото достойнство. Има само една ситуация, в която Бог дава на хората правото да ги използват, и това е тяхната правилна употреба според църковните правила и принципите, управляващи тяхното използване. Оставането в тези граници е приемливо за Бог, но излизането извън тези граници би било накърняване на Божия нрав и нарушаване на управленските закони. Толкова е строго, не оставя място за преговори и няма алтернативен път. Следователно онези, които вършат такива неща като разхищаване на приношенията, злоупотреба с тях или даването им назаем, се окачествяват като антихристи в очите на Бог. Защо към тях се отнасят с такава строгост, че да бъдат окачествени като антихристи? Ако някой, който вярва в Бог, може да стигне толкова далеч, че да се осмели да докосва, да използва или да разхищава по свое усмотрение предмети, които принадлежат на Бог и които са били отделени като святи, тогава що за човек е той? Такъв човек е Божи враг. Само Божиите врагове биха имали такова отношение към Неговите притежания. Никой обикновен покварен човек не би направил това, дори животно не би направило това, само Божиите врагове, Сатана

и големият червен змей биха направили такова нещо. Това прекалено силно ли е казано? Не, това е факт и е напълно точно. Как може пасмината на Сатана да докосва неща, които принадлежат на Бог? Такова е достойнството на Бог!

4. Използване на приношенията с измама

Има и други хора, които под всякакви предлози искат пари и стоки от Божието семейство, като казват: „В нашата църква липсва стол, така че ни купете един. Някои от братята и сестрите в нашата църква нямат компютър, който да използват при изпълнението на дълга си, така че ни купете Мак. Често влизаме в контакт с хората в хода на работата си и не става да нямаме телефон, така че ни купете Айфон. Но не е добре да имаме само един, това би било твърде неудобно, защото понякога трябва да се свързваме с различни хора. А една-единствена линия е твърде податлива на подслушване, така че нещата ще провървят само ако имаме няколко линии“. И така, някои от тези хора имат по четири или пет мобилни телефона у себе си и носят по два или три лаптопа наведнъж. Те имат много впечатляващ вид, но работата им е слаба. Как са се сдобили с всички тези неща? Всичко са го получили с измама. В миналото сме говорили за една идиотка, която беше типичен антихрист. Когато Божият дом ремонтираше църковна сграда, тя обедини сили с един тип, за да използва с измама парите на църквата, като причини значителни загуби на Божия дом. Когато този човек извърши ремонта, той присвои по същия начин, по който би го направил един невярващ изпълнител, купи всичко от висок клас, като харчеше много допълнителни пари. Когато някои хора забелязаха, че има проблем, тази идиотка му помогна да го потули и да скрие това, и те заедно измамиха Божия дом, за да присвоят пари. В крайна сметка ги хванаха и двамата бяха отлъчени. С това те си навлякоха собственото си унищожение и съсипаха живота си. Хленченето донесе ли им някаква полза? Тъй като в крайна сметка нещата се развиха така, защо изобщо постъпиха така в началото? Как стана така, че онази идиотка не е обмислила нещата, когато е използвала с измама приношенията? Прекалено ли беше Божият дом да я отлъчи и да я накара да върне парите? (Не, не е било.) Тя си го заслужи! Този тип хора не заслужават съжаление. Няма как да бъдеш милостив към тях. А ето и онази водачка, за която говорихме преди. Тя тайно взе голяма част от църковните пари и ги даде назаем на един невярващ. По-късно и спрямо нея бяха взети мерки. Може би има някои, които си мислят: „Нима просто не е дала малко пари назаем? Нека ги върне и да приключим с това. Защо да я премахват? Това означава, че един доста добър човек става невярващ за един миг и трябва да отиде да работи, за да си изкарва прехраната си. Тя е толкова жалка!“. Жалък ли е този човек? Защо вместо това не кажеш, че тя е отвратителна? Защо не погледнеш нещата, които е направила? Това, което е направила, е достатъчно, за да те отврати до края на живота ти, а ти я съжаляваш! Онези, които я съжаляват — що за хора са те? Всички те са тъпаци и хора, които показват безразборна доброта към всеки.

5. Кражба на приношенията

Има едно последно проявление на това, че антихристите контролират църковните финанси, и това е кражбата на приношенията. Някои невежи хора, когато правят приношения, се придържат към принципа „лявата ръка да не знае какво прави дясната“ и след това предават средствата, които принасят, в ръцете на човек, за когото дори не са сигурни, че може да му се има доверие. Те казват: „Приношението, което правя този път, е доста голяма сума, така че не позволявайте на никой друг да узнае за него, и не го вписвайте в счетоводната книга. Правя това пред Бог, а не пред другите хора. Стига Бог да знае за него, всичко е наред. Ако позволим на братята и сестрите да узнаят, те вероятно биха ми се поклонили. Така че, за да избегна това да ме почитат, аз го правя тайно“. След като са направили това, те се чувстват доста доволни от себе си, като си мислят: „Направих приношението си по принципен, сдържан и хладнокръвен начин, като не го записах и го извърших без знанието на нито един от братята и сестрите“. Но този невеж начин на вършене на нещата е създал възможност за алчните хора да извлекат облага. Веднага щом приношението е било направено, антихристът, на когото са го дали, отива и го депозира в банката, като го приема за свое. И дори ще кажат на човека, който прави приношението: „Следващия път, когато правиш приношение, трябва да го направиш по същия начин. Да го правиш по този начин, е правилно и е в съгласие с принципите. Човек трябва да не се набива на очи, докато прави приношения. Божият дом е казал да не се призовават хората да правят приношения. Това означава, че се иска от хората да не се набиват на очи, да не говорят за приношенията си дори след като са ги направили, нито да разгласяват дадената сума, а още по-малко да казват на кого са ги дали“. Може ли човекът, който е направил това приношение, да прозре хората? Защо би направил такъв глупав ход? Без да има представа колко нечестиво и коварно може да бъде човешкото сърце, той влага цялата си вяра в този човек и в крайна сметка парите му биват откраднати. Това е случай, в който някой дава възможност на антихриста, като му позволява да открадне парите. Но има ли случай, в който един антихрист все пак е способен да краде пари, без да му е дадена възможност? Има ли случаи, в които някой, докато води сметки, умишлено записва грешна сума или записва по-ниска сума и тайно измъква парите малко по малко, когато хората не обръщат внимание? Има доста хора от този вид. Такива хора са алчни за богатство, те са с нисък и злобен характер и са способни да направят всичко, стига да имат възможност. Има една поговорка: „Възможността благоприятства онези, които са подготвени“. Хората без алчност не обръщат внимание на тези неща, но алчните хора винаги го правят. Умовете им постоянно мислят за кроене на планове и търсене на възможности, от които да се възползват, когато става дума за пари, като измислят как могат да извличат изгода и тайно да харчат парите.

Имаше една глупава жена. Веднъж, когато говорех с нея, повдигнах темата, че църквата иска да отпечата някои книги, и я попитах дали знае нещо за печатането. Тя отговори с цял куп теории и веднага след това продължи, като каза: „Обикновено печатарите дават комисиона, когато печатат книги. Ако възложим на невярващ да свърши работата, със сигурност ще има доста сенчести сделки и той определено ще извлече доста голяма полза за себе си под масата“. Докато говореше, тя започна да сияе от радост. Очите ѝ светнаха, веждите ѝ се извиха високо на челото, а бузите ѝ се изчервиха, и тя се зарадва и се развълнува. Помислих си: „Ако можеш да се справиш с тази печатна работа, тогава я поеми и колкото знаеш за нея, просто Ми кажи толкова. Защо толкова се развълнува?“. Но щом започнах да премислям това, разбрах: тук имаше изгода. Тя изобщо не се интересуваше как ще се извърши печатането, кои книги ще се печатат, какво ще бъде качеството или как да се търси печатница — всичко, което я интересуваше, беше да си вземе комисиона. Още нищо не беше дори направено, а тя вече говореше за вземане на процент. Помислих си: „Сигурно бедността те е подлудила. Как можеш да се надяваш да получиш процент от печатането на книги за Божия дом? Когато разпространява книги, Божият дом не печели нито стотинка, всичко се дава безплатно, а ти искаш да си вземеш дял?“. Тази жена не си ли търсеше смъртта? Преди Божият дом дори да се съгласи да ѝ позволи да поеме тази работа, когато Аз просто правех запитване, тя вече говореше за вземане на дял. Ако работата наистина беше възложена в нейните ръце, тя нямаше да се спре на вземането на процент и много лесно можеше да избяга с всичките пари — колкото повече ѝ дадеш, толкова повече ще те измами, толкова повече ще открадне. Преувеличавам ли? Тази глупава жена не беше стока, нали? Ако питате Мен, тя беше бандитка и гангстерка, която би се осмелила да придобие всякакви пари, които би могла. Нека за момента оставим настрана въпроса дали Бог е съгласен с това и просто да попитаме братята и сестрите дали тя се справя с това добросъвестно, дали те могат да приемат начина, по който тя се справя с него, и дали Божиите избраници могат да ѝ простят.

Има и някои хора, които са противни дори при споменаване. Когато поемат работа за Божия дом, те се съюзяват с невярващи, за да надуят цената, като карат Божия дом да плати баснословна сума и да претърпи загуба. Ако кажеш, че няма да го купиш или че няма да се съгласиш с тяхното предложение, те ще се разбеснеят и ще опитат какво ли не, за да те убедят или разубедят и да получат парите от църквата. Когато парите са платени на невярващите и те са се облагодетелствали, а репутацията им също е получила тласък, те са щастливи, сякаш току-що са спечелили от лотарията. Това е да действаш като предател, да разхищаваш приношенията и никога да не се стремиш да получиш и най-малката полза за Божия дом. Защо онези глупави жени, които поеха печатането на книги, бяха освободени от длъжност? Защото причиниха на Божия дом загуба и

действаха безразсъдно. Когато преговаряха с невярващи, те продължаваха с всички сили да свалят цената до такава степен, че тя беше дори по-ниска от производствените разходи, до степента, в която това беше отблъскващо и невярващите вече не искаха да правят бизнес с тях. В крайна сметка невярващите неохотно се съгласиха, но направиха компромис с качеството. Кажете Ми, има ли дори един човек, който доброволно би правил бизнес на загуба? Хората в този свят трябва да оцелеят и, като правят бизнес, те трябва да печелят достатъчно пари, за да покриват разходите си за живот и разходите за труд в допълнение към производствените разходи. Тези жени не позволиха на тези невярващи да спечелят никакви пари, като преговаряха за цената по неразумен начин и я свалиха колкото се може повече, като през цялото време си мислеха, че спестяват пари за Божия дом, и как свърши това? Другата страна съкрати разходите за сметка на качеството на работата и подвързията. Ако не компенсираха дефицита в този случай, нима нямаше да претърпят загуба? Ако трябваше да претърпят загуба, щяха ли да свършат работата? Можеха ли да си позволят сделката да е по-изгодна за тези жени, отколкото за тях? Не, това би било невъзможно. Ако позволяваха на тези жени да излязат на по-голяма печалба от тях, тогава те нямаше да правят бизнес, а щяха да правят благотворителност. Онези глупави жени не можаха да прозрат това, те се справиха със задачата за Божия дом по този начин и напълно объркаха нещата. Накрая все още бяха пълни с оправдания, като казваха: „Мислех за Божия дом. Спестявах пари за Божия дом. Спестената стотинка си е спестена стотинка, а две спестени стотинки означават спечелена стотинка!“. Те бълваха глупости! Знаеха ли какво се има предвид под отраслови разпоредби? Знаеха ли какво се има предвид под установени практики и под това да бъдеш разумен? И така, какъв беше крайният резултат? Някои от книгите бяха с много лошо качество, страниците започнаха да се отлепват, след като биваха прелистени няколко пъти, и цялата книга щеше да се разпадне, което правеше четенето ѝ невъзможно, така че нямаше друг избор, освен да се препечата всичко. Това спести ли пари, или струваше повече? (Струваше повече пари.) Това беше фиаското, което предизвикаха онези глупави жени.

Фактът, че начинът, по който антихристите подхождат към приношенията, е напълно лишен от принцип и човешка природа, е неоспоримо доказателство за техния нечестив и жесток нрав. Ако се съди по начина, по който те подхождат към приношенията и към всичко, което принадлежи на Бог, нравът на антихриста наистина се противопоставя на Бог. Те се отнасят към приношенията, които принадлежат на Бог, с най-голямо презрение, като си играят и се отнасят с тях, както си искат, без да проявяват и капка уважение и без да имат никакви граници. Ако са такива в отношението си към нещата, които принадлежат на Бог, как те се отнасят към Самия Бог? Или към словата, изречени от Него? Отговорът е ясен от само себе си. Това е природата същност на антихриста, същността на антихриста,

в която преобладават нечестивостта и жестокостта. Това е истински антихрист. Запомнете това: когато става дума за някой, който е способен на разхищаване на приношенията, злоупотреба с тях, даването им назаем, използването им с измама и кражба, няма нужда да се наблюдават други проявления. Стига да е налице една от тези категории, това би било достатъчно, за да бъде този човек окачествен като антихрист. Няма нужда да разпитвате или да разследвате, а още по-малко да го изучавате, за да видите дали е такъв човек и дали в бъдеще може да е способен да прави такива неща. Стига да се вписва дори в една от тези категории, това го обрича да бъде антихрист, да бъде враг на Бог. Погледнете, всички вие: независимо дали става въпрос за водач, когото вече сте избрали, или за водач, когото сте решили да изберете, или за някой сред хората, които смятате за доста добри, всеки, който проявява такъв вид поведение или такава склонност, не може да избегне да бъде антихрист.

Научихте ли някакъв урок от нещата, за които разговарях днес? Придобихте ли разбиране за някоя истина? Не можете да говорите ясно за това, така че ще ви кажа какъв урок трябва да научите. Не трябва да кроиш никакви планове за нещата, които хората принасят на Бог. Каквито и да са тези неща, дали са ценни, или не, дали имаш полза от тях, или не, дали са скъпоценни, или не — не трябва да кроиш никакви планове за тях. Излез и печели пари, ако имаш способността — печели колкото искаш, никой няма да се намесва в това, но категорично не трябва да кроиш никакви планове за Божиите приношения. Тази бдителност е нещо, което трябва да имате. Тази рационалност е нещо, което трябва да имате. Горното е един урок. Друг урок е, че всеки, който се занимава с разхищаване на приношенията, злоупотреба с тях, даването им назаем, използването им с измама и кражба, трябва да се счита за човек от пасмината на Юда. Хората, които са извършили такива действия и практики, вече са накърнили Божия нрав и Бог няма да ги спаси. Не трябва да допускаш никакви самозалъгвания по този въпрос. Аз съм го постановил така и Бог ще приведе тези неща в изпълнение. Това е решено и няма място за преговори. Някои хора ще кажат: „Имаше контекст за моята злоупотреба: бях млад и невеж, когато лекомислено похарчих тези пари, но не измамих божия дом с твърде много пари, само откраднах от 20 до 30, или 30, или 50 юана“. Но не става въпрос за сумата. Проблемът е, че когато правиш това, обектът на твоите действия е Бог. Ти си посегнал на Божиите неща, а да правиш това е неприемливо. Божиите неща не са общо имущество, те не принадлежат на всички, не принадлежат на църквата, не принадлежат на Божия дом. Те принадлежат на Бог и ти не трябва да обърквaш тези понятия. Бог не мисли така, нито ти е казал, че „Моите неща и приношения принадлежат на църквата и те трябва да се разпределят от църквата“, камо ли: „Всички приношения на Мен принадлежат на църквата, на Божия дом и са под отговорността на братята и сестрите, и който иска да ги използва, просто трябва да уведоми за това“. Бог не е казал такова нещо,

Той никога не е казвал това. И така, какво е казал Бог? Нещо, което е принесено на Бог, принадлежи на Бог и щом това нещо е представено на олтара, то принадлежи на Бог веднъж завинаги и никой човек няма правото или властта да го използва неправомерно. Кроенето на планове за приношенията и предприемането на злоупотреба, използване с измама, кражба, даване назаем и разхищаване — всички тези действия се заклеймяват като накърняване на Божия нрав, като действия на антихристи и са равносилни на греха на охулването на Светия Дух, за който Бог никога няма да ти прости. Такова е достойнството на Бог и хората не трябва да го подценяват. Когато ограбваш други хора или крадеш от тях, може да бъдеш осъден от закона на една до две години или на три до пет години, и след като си бил вкаран в затвора за три до пет години, вече няма да си виновен за никакво престъпление. Но когато вземаш и използваш Божиите неща, Божиите приношения, това е грях, който в Божиите очи е постоянен, грях, който не може да бъде простен. Аз ти казах тези слова и който се противопостави на тях, ще трябва да понесе последствията. Когато дойде времето, по-добре не се оплаквай, че не съм ти казал. Днес тук ти изясних словата Си, като ги заковавах като пирони в дъска, и именно това ще се случи. От теб зависи дали ще повярваш в това, или не. Има такива, които казват, че не се страхуват. Е, ако не се страхуваш, почакай и виж как ще се развият нещата. Не чакай, докато бъдеш наказан, тъй като тогава ще бъде твърде късно да плачеш, да скърцаш със зъби и да се удряш в гърдите.

24 октомври 2020 г.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ СЕ ОТНАСЯТ КЪМ БОЖИЯ ДОМ КАТО КЪМ СВОЕ ЛИЧНО ВЛАДЕНИЕ

На последното събиране разговаряхме за това, че освен да контролират сърцата на хората, антихристите контролират и финансите на църквата. Кои бяха основните точки, по които разговаряхме? (Разговаряхме по две основни точки: първата беше, че дават приоритет на притежаването и използването на църковно имущество, а втората — че разхищават, приношенията, злоупотребяват с тях, дават ги назаем, използват ги с измама и кражба.) Разговаряхме по тези две основни точки. Днес ще разговаряме по четиринадесетата точка от различните проявления на антихристите: те се отнасят към Божия дом като към свое лично владение. Нека разгледаме в тази точка какви проявления на антихристите доказват, че те притежават същността на антихрист. Те се отнасят към Божия дом като към свое лично владение: на пръв поглед тези две понятия — „Божият дом“ и „лично владение“ — не подсказват какво зло могат да извършат антихристите. Да се каже, че „антихристите се отнасят към Божия дом като към свой собствен дом“ не дава външна индикация какво точно се има предвид под „дом“, дали е нещо положително или негативно, дали се използва като комплимент или пренебрежително. Но замяната на „дом“ с „лично владение“ не подсказва ли, че има определени проблеми? Преди всичко, какво ни подсказва изразът „лично владение“? (Антихристите искат да имат последната дума.) Какво друго? (Те се отнасят към Божия дом като към своя собствена сфера на влияние, като развиват свои приближени и хора от собственото си домакинство, и след това придобиват контрол над църквата.) Това също е проявление на антихристите. Нещо друго? Дали повърхностното значение на тази фраза показва, че това е сферата на влияние на антихристите, че това е мястото, където те упражняват власт и господстват, мястото, където всичко е контролирано, монополизирано и държано под техен надзор, мястото, където те диктуват правилата? (Да.) Можем да разчетем такъв смисъл в тази фраза, защото когато преди това обсъждахме различните проявления на антихристите, разговаряхме много за анализирането и разобличаването на същността на антихристите. Основни сред тези проявления са опитите на антихристите да контролират хората и да упражняват власт — въпреки че, разбира се, има и различни други проявления.

И така, след като разговаряхме за общото значение на това, че антихристите упражняват „лично владение“, нека да разговаряме какво точно се има предвид под „Божия дом“. Имате ли представа какво е Божият дом — можете ли да му дадете точно определение? Група братя и сестри, събрани заедно — това ли е Божият дом? Дали дадено събиране или сбирка на хора, които следват Христос и Бог, се счита за Божия дом? Дали дадено събиране, което включва и църковни

водачи, дякони и различни ръководители на екипи, се счита за Божия дом? (Не.) Какво точно е Божият дом? (Само църквата, в която управлява Христос, е Божият дом.) (Само събиране на хора, които приемат Божиите слова за свои принципи на практикуване, може да се счита за Божия дом.) Точни ли са тези две определения? Не можете да го обясните. Дори след всички проповеди, които сте чули, не можете да дадете такова просто определение. Очевидно не сте свикнали да приемате сериозно тези духовни термини и речник и да ги обмисляте задълбочено. Колко сте небрежни! И така, помислете: какво точно е Божият дом? Ако се даде теоретично определение, Божият дом е място, където властва истината, той е съвкупност от хора, чиито принципи на практикуване са Божиите слова. В такъв случай това, че антихристите се отнасят към Божия дом като към свое лично владение, е проблем. Те се отнасят към събирането на братя и сестри, които следват Бог, като към своя собствена сфера на влияние, място на упражняване на власт и обект, върху който да упражняват власт. Това е буквалното значение, което може да се разпознае от това, че антихристите се отнасят към Божия дом като към свое лично владение. Без значение от какъв ъгъл го обяснявате или разглеждате, това, че антихристите се отнасят към Божия дом като към свое лично владение, показва тяхната природа същност — да се опитват да подвеждат и контролират хората и да държат абсолютна власт. Божият дом е мястото, където Бог работи и говори, където Бог спасява хората, където Божиите избраници преживяват Божието дело, биват пречиствани и постигат спасение, където Божията воля и намерения могат да бъдат изпълнявани безпрепятствено и където Божият план за управление може да бъде осъществен и завършен. Накратко, Божият дом е мястото, където Бог държи властта, където царуват Божиите слова и истината. Това не е мястото, където даден човек упражнява власт и се занимава с личните си дела, за да постигне собствените си желания или грандиозни планове. Това, което правят антихристите обаче, е точно обратното на това, което Бог иска: те не обръщат внимание на това какво иска да направи Бог и го пренебрегват, не ги е грижа дали Божиите слова се осъществяват сред хората, нито дали Божиите слова и истините принципи могат да бъдат разбрани, практикувани и преживени от хората. Те се интересуват само от това дали имат статус, власт и последната дума, и дали техните намерения, идеи и желания могат да бъдат осъществени сред хората. Тоест в рамките на тяхната сфера на влияние колко хора слушат думите им и им се подчиняват, и какъв образ, репутация и власт имат — точно това са основните неща, които те се опитват да управляват, и именно от тях се интересуват най-много в сърцата си. Бог говори и работи сред хората, Той спасява хората, води ги и им предоставя ресурс, Той ги напътства да дойдат пред Бог, да разберат Неговите намерения, да навлязат в истината реалност стъпка по стъпка и постепенно да постигнат покорство пред Бог. Всичко, което правят антихристите, е в пълно противоречие с това. Бог води хората да

дойдат пред Него, но антихристите се съревновават с Бог за тези хора и се опитват да ги доведат пред себе си. Бог напътства хората да навлязат в истината реалност, да разберат Божиите намерения и да се покорят на Божието господство стъпка по стъпка. Антихристите се опитват да контролират хората стъпка по стъпка, да схванат техните действия и да ги поставят здраво под своята власт. Накратко, всичко, което правят антихристите, е с цел да превърнат последователите на Бог в свои последователи. След като спечелят под своята власт онези объркани хора, които не се стремят към истината, те отиват една крачка по-далеч и опитват с всякакви средства да спечелят под своята власт онези, които са способни да следват Бог и да изпълняват предано дълга си, като карат всички в църквата да слушат това, което те казват, и ги карат да живеят, действат, постъпват и правят всичко според желанията на антихристите, така че в крайна сметка те да се подчиняват на всичко, което казват антихристите, да се подчиняват на техните желания и на техните изисквания. Което ще рече, че каквото и да иска да направи Бог, какъвто и резултат да иска да постигне Той, това е резултатът, който искат да постигнат и антихристите. Резултатът, който те искат да постигнат, не е да накарат хората да дойдат пред Бог и да се преклонят пред Бог, а да дойдат пред тях и да се преклонят пред тях. Като цяло, щом антихристите имат власт, те се опитват да контролират всеки човек и всяко нещо в своята сфера на влияние, опитват се да контролират всяка сфера, която могат, опитват се да превърнат църквата, Божия дом и онези, които следват Бог, в сфера, в която упражняват своята власт и са способни да управляват. Тоест, Бог води хората пред Себе Си, докато антихристите подвеждат хората и също искат да ги доведат пред себе си. Целта на антихристите, когато правят всичко това, е да превърнат последователите на Бог в свои последователи, да превърнат Божия дом и църквата в свой собствен дом. Тъй като антихристите притежават тези мотиви и тази същност, какви конкретни проявления и модели на поведение имат те, които показват, че са антихристи, че са врагове на Бог, че са демони и сатани, които са враждебни към Бог и към истината? Сега ще разнищим конкретно какви специфични проявления и подходи имат антихристите, които доказват, че те се отнасят към Божия дом като към свое лично владение.

I. Антихристите монополизират властта

Първото проявление на това как антихристите се отнасят към Божия дом като към свое лично владение е нещо, за което често сме разговаряли, и то е съществено проявление, което е уникално за антихристите: антихристите обичат статуса повече от всичко. Защо най-много обичат статуса? Какво представлява статусът? (Власт.) Точно така — това е ключово. Само със статус те могат да имат власт и само с власт могат лесно да постигат нещата; само с власт техните различни желания, амбиции и цели могат да се надяват да бъдат осъществени и

да станат реалност. Така че антихристите са много хитри, много са прозорливи по такива въпроси; ако искат да превърнат Божия дом в свое лично владение, първо трябва да монополизират властта. Това е видно проявление. Кой сред онези антихристи, с които сте се срещали, за които сте чували или които сте виждали със собствените си очи, не се е опитвал да монополизира властта? Независимо какви средства използват, дали чрез лукавство и хитрост, чрез външна проява на уравновесеност и сърдечност или чрез използване на по-жестоки и особено подли средства, или чрез насилие, антихристите имат само една цел: да притежават статус и след това да упражняват власт. Затова първото нещо, за което искам да разговаряме, е че преди всичко антихристите се опитват да монополизират властта. Желанието им за власт надхвърля това на нормалните хора и надминава това на обикновените хора с покварен нрав. Обикновените хора с покварен нрав искат само другите да ги ценят, да имат добро мнение за тях. Те обичат да надделяват, когато говорят, но не са толкова огорчени, ако нямат власт и хората не им се прекланят — могат да се справят, независимо дали я имат, или не. Изпитват известна привързаност и копнеж към властта, но не до степента на антихристите. А каква е тази степен? Без власт те са в постоянно състояние на безпокойство, не могат да намерят покой, страдат от това, че не могат да се хранят и да спят добре, всеки ден изглежда, че им носи само скука и нервност, а в сърцата си усещат, че някаш има нещо, което не успяват да постигнат, а също така че има нещо, което са загубили. Обикновените покварени хора са щастливи да имат власт, но не са прекалено разстроени от липсата ѝ; може да се чувстват малко разочаровани, но също така са доволни да бъдат обикновени хора. Ако антихристите трябва да бъдат обикновени, те не могат да оцелеят, не могат да продължат напред, някаш са изгубили посоката и целта на живота си, не знаят как да продължат по пътя — живота — пред себе си. Те смятат, че само когато имат статус, животът им е изпълнен със светлина, само със статус и власт той става славен, мирен и щастлив. Не е ли това различно от нормалните хора? Щом веднъж получат статус, антихристите стават необичайно развълнувани. Другите виждат това и си мислят: „Защо са различни от преди? Защо са толкова сияйни и лъчезарни? Защо са толкова щастливи?“. След като ги попитат, се оказва, че това е, защото имат статус, имат власт, имат последната дума, могат да командват хората, могат да упражняват власт, имат престиж и имат привърженици. Когато имат статус и власт, нещо се променя в умствената нагласа на антихристите.

Желанието за власт на антихристите показва, че тяхната същност не е обикновена — тя не е обикновен покварен нрав. И така, независимо сред кои хора се намират, антихристите ще се опитат да намерят начин да изпъкнат, да се изтъкнат, да си направят реклама, да накарат всички да видят техните достойнства и добродетели и да им обърнат внимание, както и да си осигурят някаква длъжност в църквата. Когато в църквата се провеждат избори, антихристите усещат, че

възможността им е настъпила: шансът да си направят реклама, да превърнат копнежите си в реалност, да задоволят желанията си, е тук. Те правят всичко възможно, за да бъдат избрани за водачи, правят всичко възможно, за да придобият власт, като вярват, че щом придобият власт, ще им бъде по-лесно да вършат нещата. Защо ще бъде по-лесно? Когато антихристите нямат власт, е напълно възможно да не можеш да откриеш техните амбиции, желания и същност по външния им вид, защото те ги прикриват и се преструват, така че да не можеш да ги прозреш. Кое обаче е първото нещо, което правят, след като придобият статус и власт? Опитват се да укрепят статуса си, да разширят и да затвърдят властта в ръцете си. А какви методи използват, за да затвърдят властта си и да укрепят статуса си? Антихристите имат много средства; те не биха пропуснали такава възможност, не биха стояли безучастно, когато вече са завзели властта. За тях появата на такава възможност е време на голямо щастие, както и време, в което да приложат хитростта си и да разгърнат напълно способностите си. След като един антихрист бъде избран, той първо пресява членовете на своето семейство и роднините си, като проверява с кого има близка родствена връзка, кой му се подмазва, кой му е близък и кой се разбира с него и говори на същия език. Той също така проверява кой е порядъчен, кой няма да застане на негова страна, кой ще го докладва, ако направи нещо, което противоречи на правилата и принципите на Божия дом — това са хората, които той ще прочисти. След като ги пресее, си мисли: „Повечето ми роднини имат добри отношения с мен, разбираме се, говорим на един език. Ако станат мои подчинени и мога да ги използвам, няма ли влиянието ми да нарасне? И няма ли това да стабилизира статуса ми в църквата? Както се казва: „Като издигаш достойните, не избягвай роднините“. Всички невярващи длъжностни лица трябва да разчитат на своите близки приятели и сътрудници, за да им помагат — сега, когато аз съм длъжностно лице, трябва да направя същото, това е добра идея. Първо, трябва да повиша роднините си. За жена ми и децата ми да не говорим. Първото нещо, което ще направя, е да им уредя някакви длъжности. Какво ще прави жена ми? Грижата за приношенията в църквата е съществена и важна роля — финансовата власт трябва да е в наши ръце, само тогава ще мога да харча пари свободно и лесно. Тези пари не могат да бъдат поверени в ръцете на външен човек. Ако това стане, тогава в крайна сметка те ще бъдат негови, а разходите ще бъдат наблюдавани и контролирани, което не е удобно. Дали човекът, който в момента управлява сметките, е на моя страна? Отстрани изглежда добре, но кой знае какво си мисли вътрешно. Не, трябва да измисля начин да го сменя и да оставя жена ми да управлява сметките“. Антихристът обсъжда това с жена си, която казва: „Това е чудесно! Сега, когато си църковен водач, ти имаш последната дума за църковните приношения, нали? Ти решаваш кой да отговаря за тях“. Антихристът казва: „В момента обаче няма добър начин да се отърва от човека, който понастоящем

управлява сметките“. Жена му се замисля и казва: „Няма ли да е лесно? Кажи, че той е вършил тази работа твърде дълго. Това е лошо, може да има несъбираеми дългове, объркани сметки или случаи на корупция. Лесно се случват грешки, когато на някого е поверено нещо за дълго време; с течение на времето той чувства, че има капитал и престава да слуша другите хора. Нещо повече, човекът, който управлява сметките, е доста възрастен, лесно се обърква и често забравя неща. Ако някога има някакъв пропуск, това ще доведе до загуби. Това е толкова важна роля — той трябва да бъде заменен“. И кой трябва да каже, че трябва да бъде заменен? Всякакви приказки за замяна на този човек не могат да излязат от устата му като църковен водач; братята и сестрите трябва да се оставят сами да предложат жената на антихриста. След като жена му направи предложението си, църковните приношения се поверяват на нея. Църковният принцип обаче диктува, че опазването на приношенията не може да се извършва само от един човек, а съвместно от двама или трима души, което помага да се избегне това някой да се възползва от вратичка и да присвои финансите на Божия дом. Затова антихристът препоръчва братовчедка си да се присъедини към опазването им, като казва, че тя е дългогодишна вярваща в Бог, направила е много приношения, радва се на добра репутация и може да ѝ се вярва. Всички казват: „И двете са твои роднини. Трябва да се включи и някой извън семейството ти“. Затова антихристът препоръчва една объркана възрастна сестра да помага в управлението и контрола на финансите. Първо, антихристът поставя финансите под контрола на семейството си, след което семейството му управлява конкретно как се харчат тези пари и специфичните подробности — контролът върху всичко това е в неговите ръце.

След като монополизира финансовата власт и контролира имуществото, постигнал ли е антихристът целта си? Все още не. Най-важното е да контролира надзорниците на различните църковни дейности, да ги привлече на своя страна и да командва. Това, смята антихристът, е най-важното. То е свързано с това дали хората във всеки екип по-надолу правят това, което той казва, и дали властта му прониква до най-ниските нива. И така, как го прави? Той въвежда мащабни реформи. Първо, разговаря и казва, че в работата на всеки екип е имало еди-какви си нередности. Например, с екипа видеоклипове са се появили определени проблеми и антихристът казва: „Тези проблеми са били причинени от надзорника. Тези огромни пропуски в работата му и огромните проблеми, които е причинил, са доказателство, че надзорникът не отговаря на критериите и трябва да бъде заменен. Ако не бъде заменен, тази работа не може да се свърши както трябва. Така че кой ще го замени? Имате ли някого предвид — има ли кандидати? Кой в екипа е най-добрият в това, което прави?“. Всички се замислят и някой казва: „Има един брат, който е много добър, но не знам дали е подходящ“. Антихристът отговаря: „Ако не знаеш, той не може да бъде избран. Аз ще ви препоръчам един.

Моят син — той е на 25 години и е завършил компютърни науки, специалността му е специални ефекти и видеопродукция. Той вярва в бог отскоро и не се стреми много към истината, но професионалните му умения са по-добри от тези на всички вас. Някой от вас професионалист ли е?“. И всички отговарят: „Не сме това, което би нарекъл професионалист, но изпълняваме дълга си от много време и разбираме принципите на тази работа на Божия дом. А той?“. „Няма значение, ако не разбира. Може да се научи“. Това звучи правилно на всички и те приемат това, което той казва, като всички се съгласяват да повишат този, когото той харесва, и така друга важна роля е контролирана от антихриста. След това на антихриста му хрумва, че за Божия дом е важна евангелската работа, а нейният надзорник не е на негова страна. Той трябва да бъде заменен. Как да го замени? По същия начин: като намира грешки. Антихристът казва: „Какво стана с потенциалния приемник на евангелието от миналия път?“. Някой отговаря: „След като вярваше в продължение на месец, чу някаква негативна пропаганда и повярва в нея, така че вече не вярва“. Антихристът пита: „Как можа да спре да вярва просто така? Да не би защото не разговаряхте ясно за истината на виденията? Или защото бяхте мързеливи, или се бояхте от враждебната среда и се страхувахте да се изложите на опасност, затова ли не разговаряхте ясно за нещата? Или защото не се погрижихте своевременно за него? Или не успяхте да му помогнете да разреши трудностите си?“. Той задава цял куп въпроси, един след друг. И независимо как отговарят другите или какво обяснение дават, то няма значение. Антихристът настоява, че надзорникът на евангелския екип има твърде много проблеми, грешките му са твърде сериозни, той е безотговорен и непригоден за работата, и така насилствено го освобождава. И след като той е освободен, антихристът казва: „Сестра еди-коя си е проповядвала евангелието преди и също има опит — мисля, че тя би била подходяща“. Като чуят това, хората казват: „Тя е по-голямата ти сестра! Може и да говори добре, но човешката ѝ природа не е добра. Репутацията ѝ наистина е лоша, не може да бъде използвана“, и братята и сестрите не се съгласяват. Антихристът казва: „Ако не сте съгласни, тогава евангелският екип ще бъде разпуснат. Няма повече да проповядвате евангелието, не сте способни да вършите правилно този дълг. Или това, или изберете подходящ ръководител на екип, а сестра ми ще бъде помощник-ръководител на екипа!“. Братята и сестрите избират някого и антихристът неохотно се съгласява, при условие че на по-голямата му сестра бъде позволено да бъде помощник-ръководител на екипа. При постигнатия по този начин консенсус, евангелският екип едва успява да остане на мястото си.

Независимо къде или за каква работа става въпрос, антихристите трябва да внедрят своите приближени, хората, които са на тяхна страна. Щом антихристите станат водачи и придобият статус, първата им работа не е да проверят как се справят членовете на всеки екип с навлизането си в живота, нито да изяснят как

върви работата им или как могат да бъдат разрешени различните трудности, с които са се сблъскали в работата си, и дали има някакви неразрешени проблеми или предизвикателства. Вместо това те разглеждат кадровата ситуация и кой е ръководителят на всеки екип, кой е против тях във всеки екип и кои хора ще бъдат заплаха за статуса им в бъдеще. Те са доста добре информирани по такива въпроси, но никога не питат каква е ситуацията с църковното дело. Никога не питат какво е състоянието на братята и сестрите, какво е тяхното навлизане в живота или как протича църковният живот, а още по-малко искат да полагат грижи. Обаче са добре запознати с хората, които отговарят за всеки екип: дали са техни приближени, дали се разбират с тях и дали представляват заплаха за тяхната власт или статус. Знаят всички тези подробности и са ги изяснили много добре. По отношение на всеки в групата, който е сравнително порядъчен и говори честно, те смятат, че трябва да се пазят от такъв човек и че на него не бива да му се дава никакъв статус. Все пак предпочитат онези, които са умели в ласкателството, които знаят как да се подмазват, които говорят приятни думи, с които угаждат на другите хора, и които могат да следват указания, когато вършат нещо. Антихристът е настроен към тях благосклонно и планира да ги повиши и да ги постави на важна позиция. Дори си мисли да ги вземе със себе си, където и да отиде, като се грижи те да слушат повече проповеди и ги развива като свои приближени. Що се отнася до онези в църквата, които се стремят към истината, имат чувство за справедливост и се осмеляват да говорят честно, които последователно възхваляват Бог и свидетелстват за Него, които не се прекланят пред нечестивите сили, статуса или властта — той се пази от тях, ненавижда ги, дискриминира ги и ги отхвърля в сърцето си. Обаче онези, които го ласкаят, особено членовете на семейството му, далечните му роднини — тези, които могат да се въртят около него, се считат за негови хора и се приемат като семейство. Всички онези под властта на антихриста, които са способни да се въртят около него, да следват указанията му и зададената посока, когато вършат нещо, и да изпълняват нещата според неговите желания — на тези хора им липсва съвест или разум, човешка природа и богобоязливо сърце дори в най-малка степен. Те са сбирщина от неверници. Каквито и лоши неща да правят, антихристът ги развива, закриля ги и ги счита за свое семейство, като ги поставя под своята власт — по този начин се формира личното владение на антихриста.

И от кого е съставено личното владение на антихриста? Преди всичко, антихристът е главата, водачът, царят, който притежава абсолютна власт и чиято дума не подлежи на съмнение в това владение. Хората, свързани с него по кръв, неговото пряко семейство, приближените му, аверите му, заклетите му почитатели, други, които с радост го следват и приемат заповеди от него, и трети, които охотно общуват с него и участват в неговото злодеяние, както и онези, които, независимо как се регулират подредбите и управленските закони на Божия дом, независимо

какво се казва в Божиите слова и истините принципи, с радост се съсипват от работа за него, рискуват живота си за него и се трудят за него — това са членовете на владението на антихриста. Взети заедно, те са върлите последователи на антихриста. И какво правят всички тези членове на владението на антихриста? Вършат ли дълга си и всяка задача според правилата и принципите на Божия дом? Постъпват ли така, както изисква Бог, и отнасят ли се към Неговите слова и към истината като към най-висшия от всички принципи? (Не.) Когато в църквата съществуват такива хора, може ли истината и Божиите слова да действат безпрепятствено? Не само че не могат, но поради смущението, подвеждането и саботажа от страна на бандата на антихриста, Божиите слова, истината, която Той изразява, и изискванията, които Той поставя на хората, не могат да бъдат осъществени в църквата, не могат да бъдат изпълнени. Когато съществува владението на антихриста, Божиите избраници не могат да имат нормален църковен живот, нито могат да вършат дълга си нормално, а още по-малко могат да вършат нещата в съответствие с истините принципи. Всички аспекти на църковната работа се контролират от антихриста. Там, където това е в по-лека степен, смущението от страна на антихриста предизвиква хаос, хората са в състояние на тревожност, работата не напредва и хората не знаят как да вършат добре работата си или да изпълняват правилно дълга си. Всичко е хвърлено в хаос. В сериозните случаи цялата работа е в застой и никой не проявява никакъв интерес или загриженост. Въпреки че няколко души забелязват, че има проблем, те не могат да разпознаят, че този проблем е причинен от антихриста. Те също са смутени и дезориентирани от антихриста, не знаят кой е прав и кой греши. Дори да има някои, които могат да забележат определени проблеми и искат да се изкажат или да поемат работата в ръцете си, те са неспособни да се нагърбят с нея. Антихристът потиска всеки, който се опита да го разобличи или който има чувство за справедливост и се опитва сам да поеме работата. И докъде стига той в потискането си? Ако не смееш да издадеш и звук, ако молиш за милост, ако не смееш да информираш за него, ако не смееш да го докладваш на по-горните нива, или да повдигаш въпроси за работата му, или да разговаряш за истината, или да изричаш думата „Бог“, тогава антихристът ще те пощади. Ако отстояваш принципите и го разобличаваш, той ще направи всичко възможно да те измъчва, ще използва всякакви средства, за да те заклейми и потисне, и дори ще подстрекава членовете на своето владение, заедно с други нагаждачи и с онези хора, които са страхливи, малодушни и се боят от силите на антихриста, да те отхвърлят и потиснат. В крайна сметка някои с крехка вяра и малък духовен ръст ще бъдат повалени на колене от антихриста. А това прави антихриста щастлив. Той е постигнал целта си. След като придобие власт, за да монополизира тази власт и да си подсигури статуса, той не само дава всички важни длъжности в църквата на своите роднини и на онези, които имат добри отношения с него, но

едновременно с това вербува и други, които нямат връзка с него, за да му служат и да се трудят до изнемога за него, с цел да запази статуса си в бъдеще, да има винаги власт в ръцете си. В ума му, колкото повече хора има в неговото владение, толкова по-големи са силите му и следователно толкова по-голяма е властта му. А колкото по-голяма е властта му, толкова повече се страхуват от него онези, които биха могли да му се съпротивляват, които биха могли да кажат „не“ и които биха се осмелили да го разобличат. Такива хора също стават все по-малко. Колкото повече хората се страхуват от него, толкова повече капитал има той, за да се бори с Божия дом и с Бог. Той вече не се страхува от Бог и не се страхува, че Божият дом ще се разправи с него. Ако се съди по желанието на антихриста за власт, по това какво прави с нея и по различните му поведения, по същество антихристът е враг на Бог. Той е Сатана и дявол.

И какво прави антихристът, след като създаде своето собствено владение? Тревожи ли се ужасно за това как върви евангелската работа на църквата? Загрижен ли е за нея или разпитва ли за нея? Той само прави инспекционна обиколка, имитира работа, като се измъква нехайно с няколко думи и нищо повече. Каква е целта на инспекционната му обиколка? С каква цел предприема тези широкообхватни пътувания, за да види как се справят братята и сестрите? Дали защото се интересува как върви навлизането им в живота? Не. Той гледа дали в сферата му на влияние има някой, който има намерение да му се съпротивлява, дали има някой, който го гледа накриво или се осмелява да му каже „не“, или се осмелява да не отстъпи и да не направи това, което той казва. Той трябва да види със собствените си очи, трябва лично да се запознае със ситуацията. Това е единият аспект. Нещо повече, след като антихристът установи своето владение, той се провъзгласява за законния цар — и ако кажеш, че е тиранин, градски побойник, главатар на бандити, не го е грижа, стига да има статус и власт. В неговата сфера на влияние, вътре в неговото владение, цялата власт е в неговите ръце, само той командва. В същото време той се наслаждава и на преклонението, възхищението и уважението на своята клика, както и на техните ласкателства, подмазване и дори на всички онези чувства на превъзходство и специално отношение, които му оказват. Мислиш ли, че когато антихристът монополизира властта си, това е само за да говори от висока позиция? Дали това е само за да удовлетвори едно такова желание? Не. Той иска нещо по-съществено: цялото отношение, което идва със статуса и с властта, на което се наслаждава в своето владение. След като антихристът установи своето владение, след като разполага с върлите си последователи, дните му минават в по-голямо удобство от това на древните императори. Не му се налага да прави нищо: каже ли една дума, желанието му се изпълнява и нещата, които иска, му се донасят. Например антихристът казва: „Днес времето е хубаво. Защо толкова много ми се яде пиле?“. До обяд някой вече е сготвил пилешка яхния. По време на обяда антихристът

казва: „Ние, вярващите в бог, не можем да пием алкохол, но какво ще кажете за някакви освежаващи напитки?“. Като чуят думите на своя водач, последователите на антихриста изпращат някого спешно да купи освежаващи напитки. Не получава ли той каквото си иска? Достатъчно е да протегне ръка, да отвори уста и нещата му се донасят, а всичките му желания се сбъдват. Дните му минават в голямо удобство. След това антихристът казва: „Днес е студено. Миналогодишната ми жилетка имаше дупка, проядена от молци, неприлично е да я нося — не изглежда добре. Не знам къде е тазгодишната жилетка“. Когато някой предлага да му купи няколко жилетки, той казва, че не бива да ги купува небрежно, че трябва да отговаря на благоприличието на светците и че парите трябва да се харчат според принципа. Малко след като казва това, някой му купува няколко жилетки. След като те пристигат, антихристът смята, че ако не каже нищо, всичко това ще изглежда умишлено, затова казва: „Кой ги е купил? Не е ли това нарушение на принципите? Няма ли това да ме постави в грешна позиция? Кой ги е купил? Ще му дам парите“. Той иска от жена си първо да вземе малко пари от църковните приношения и казва, че ще ги върне по-късно, когато има пари. В действителност той казва това просто ей така, няма абсолютно никакви планове да ги връща. Антихристът наистина получава всичко, което пожелае, като се наслаждава на всичко наготово. А чувства ли се виновен в сърцето си, след като се е насладил на тези неща? Изпитва ли угризения на съвестта? (Не.) Как би могъл да се чувства така? Та именно това преследва той, именно за това е копнял ден и нощ — как би могъл да го откаже? Такава изгода не може да бъде пропиляна, ако не се възползва от нея, тогава тя ще пропадне и ще бъде пропиляна. След като се възползва от него, той пак ще каже някакви приятни думи, така че човекът, който харчи парите, да го прави с охота и да не смее да си мисли нищо лошо за това.

В своето собствено владение антихристите не само получават най-различно специално отношение и услуги, предоставяни от подчинените им, но и обучават хората в своето владение безусловно да им се подчиняват. Например ако един антихрист поиска от всички да се събудят в 5 часа сутринта, всички трябва да са станали преди 5 часа сутринта. Онези, които се събудят късно, ще бъдат подложени на кастрене — те трябва да наблюдават изражението на антихриста. По време на хранене никой не смее да седне на масата, докато той не седне, а преди той да започне да използва пръчиците си за хранене, никой друг не смее да го направи. Каквото и да реши да направи, то трябва да бъде направено. Както и да реши да направи нещо, другите трябва да го последват и неподчинението не се толерира. В своето владение той е водачът, царят и има последната дума — който не се съобразява, ще бъде измъчван. Неговите подчинени са обучени да следват безпрекословно заповедите му, като не смеят да му се противопоставят ни най-малко и смятат, че каквото и да им нареди, то е оправдано и си струва — това е техен дълг и задължение. Под знамето на вярата в Бог и на изпълнението

на дълга си, подчинените на антихриста безпрекословно му се подчиняват, носят го на ръце и се отнасят към него като към свой цар и господар. Ако някой има мисли или мнения за антихриста, ако има гледни точки, които се различават от тези на антихриста, той ще положи всички усилия да го опровергае, да го омаловажи, да го разнищи, да го осъди, да го заклейми и да го потисне, като се успокои едва когато човекът му се подчини напълно. Във владението си антихристът се чувства като в свои води, там му е изключително удобно. Всичките пари, които братята и сестрите предлагат, отиват у антихриста, а всичко, което му липсва, трябва да му бъде предоставено от тях. Братята и сестрите трябва своевременно да изпълняват потребностите на антихриста, за да го удовлетворят и да го направят щастлив. Антихристът е обучил тези хора да бъдат буквално като роби. Най-честите му проповеди се въртят около това как е страдал и колко предан е бил, като набляга на това как хората трябва да го разбират и да му се подчиняват, за да угодят на Бог и да бъдат в съответствие с истините принципи. Антихристът изнася възвишени проповеди, скандира лозунги и представя доктрини, които са напълно съобразени с човешките представи и фантазии, като печели преклонението и възхищението на другите. Едновременно с това той ефективно предотвратява възникването на каквото и да било подозрение, съмнение или разпознаване по свой адрес, а също така не допуска хората да си помислят да го разобличат или да го разпознаят, или да им хрумне да го предадат. Това гарантира, че властта му ще продължава вечно, че тя ще бъде укрепена в църквата без никаква възможност за промяна. Не мисли ли антихристът доста занапред в бъдещето? Каква е тогава целта на всички тези действия? Една дума — власт. Независимо дали става въпрос за онези в неговото владение или за онези извън него, дали става въпрос за неговите върли последователи или за братята и сестрите, които го разпознават, от какво най-много се бои и се притеснява антихристът? От това, че тези хора могат да разберат истината, да дойдат пред Бог, да го разпознаят и да го отхвърлят. От това се бои най-много. След като всички го отхвърлят, той се превръща в пълководец без армия, губи статуса и престижа си и бива лишен от властта си. Затова той смята, че само като си подсигури владението, като държи под ключ върлите си последователи, като подвежда и контролира изцяло онези, които го следват, като ги държи здраво в ръцете си, може да укрепи властта си. По този начин той се придържа здраво към специалното отношение, на което иска да се наслаждава, специалното отношение, което му носи властта. Някои антихристи са особено хитроумни в постъпките си и в отношенията си, умели са в това да печелят хората. Във владението, което управляват, има такива, които изпълняват поръчки за тях, такива, които задоволяват материалните им нужди, и такива, които събират информация или замазват нещата за тях — най-различни хора. В сферата на влияние на антихриста, ако няма никой с добри заложби, никой, който се стреми към истината, и никой, който отстоява истините принципи, тогава антихристът

може да поддържа дългосрочен контрол над църквата, а хората в тази църква ще бъдат напълно покварени и подведени до непоправима степен. Дори ако някой бъде изпратен от Горното да разследва работата, това ще бъде напразно. Църквата е станала непробиваема и непристъпна под контрола на антихриста — неговата здрава крепост. Независимо кой разобличава и разнищва антихриста, или кой разговаря за истините принципи, онези, които са били подведени, няма да го слушат. Вместо това ще застанат на страната на антихриста, като се противопоставят на истината и заклеймяват разобличаването и разнищването на антихриста.

Антихристът, неговите върли последователи и членовете на неговото владение винаги обсъждат и проучват въпросите на Божия дом: кой къде е бил преместен, кой е бил освободен. Горното е издало още едно общение и още една проповед за разобличаване на еди-какво си — трябва ли да го разпространим? И как ще го разпространим? На кого ще го разпространим първо и на кого след това? Нужно ли е да се намесим и да направим някои редакции или обработки? Кой напоследък е бил в контакт с външни хора? Някой бил ли е изпратен от Горното долу? Някой от тези хора имал ли е контакт с нашите хора по-долу? Те често обсъждат такива неща заедно. Често се наговарят и кроят заговори, като обсъждат контрамерки, схеми и средства, за да отговорят на всичките работни разпоредби на Горното. Също така често обсъждат и проучват обстоятелствата на братята и сестрите под тях. Антихристът и членовете на неговото владение прекарват целия ден в съвместно кроене на заговори като неразделни другари. Когато са заедно, те не разговарят за истината, нито за намеренията на Бог, а още по-малко за църковното дело или за това как да изпълняват дълга си, да движат напред делото на църквата или да напътстват навлизането на братята и сестрите в реалността на Божиите слова, или как да реагират на външни ситуации. Никога не разговарят за тези уместни неща, а проучват кой с кого се сближава, за кого говорят тези хора, когато са заедно, дали са говорили за водачите зад гърба им. Обръщат внимание на това чие семейство е богато и дали е направил някакви приношения. Това са нещата, за които говорят насаме, винаги осъждат братята и сестрите и работните разпоредби на Горното — винаги правят всичко възможно, за да изхитрят братята и сестрите и Горното. Това, което правят насаме, е позорно: ако не е вредно за църквата, е вредно за братята и сестрите. Винаги заговорничат или създават проблеми за братята и сестрите, които са с добри заложби и се стремят към истината, винаги се опитват да опозорят добрите хора или да очернят името им. Каквото и да прави антихристът, той винаги го обсъжда с хората от своя лагер — тук са намесени кроежи и схеми. Нищо, казано от кликата на антихриста, не издържа на анализ. Ако се направи внимателен анализ, във всичко се откриват проблеми. С хората извън владението те са сдържани и предпазливи. Във владението на антихриста нищо не е забранено: те съдят братята и сестрите, делото на Божия дом, висшите водачи — дори Бог. Всичко е позволено. Но когато

присъства някой извън владението, те потулват думите си, запъват се, сдържат се и дори говорят на таен език, който външните хора не могат да разберат. Имат изражение, което има определено значение, коварна усмивка, която означава нещо, дори изсумтяване и прокашляне, които означават нещо — всичко това са тайните им кодове. Понякога се почесват по главата, понякога си подръпват ушите, понякога тропат с крак, понякога си търкат ръцете. Всичко това означава нещо. Това са обичайните проявления на кликата на антихриста, различните модели на поведение, които те проявяват, след като са монополизирали властта в църквата. Ако се съди по техните различни модели на поведение и проявления, и ако се разнищят от гледна точка на човешката им природа, що за хора са те? Не са ли последователи на измамността и нечестивостта? (Да.) А имат ли тези хора някакво чувство за справедливост? Имат ли някаква съвест или морал? Честни ли са? Не. Тези хора нямат срам. Те консумират това, което братята и сестрите принасят, и смятат, че това им се полага. В същото време си позволяват волности и безчинстват в Божия дом, като вредят на братята и сестрите — и не само живеят на гърба на църквата временно, а го правят всеки ден, поколение след поколение. Не са ли това дяволи, които ядат човешка плът и пият човешка кръв? Нямат никакъв срам! Заедно със своята клика, антихристът винаги обсъжда „държавни дела“. Техните дискусии при закрити врати обаче позорни ли са? (Да.) За какво говорят? Разговарят ли за делото на църквата? Чувстват ли се обременени от делото на църквата? На някои места църквата е под надзор и братята и сестрите са следени и наблюдавани от големия червен змей, правителството, и дори повечето от братята и сестрите са поставени под правителствен контрол и са изправени пред опасността от арест и затвор. Интересува ли ги това? Опитват ли се да измислят начин да защитят братята и сестрите, да им помогнат да избегнат преследване и страдание в затвора? Насаме обсъждат ли как да опазят църковните книги, вещи и така нататък, да предпазят църквата от понасяне на загуби? Ако в църквата се появи Юда, реагират ли своевременно, като бързо осигуряват безопасно място за засегнатите братя и сестри, за да ги защитят? Биха ли направили такива неща? (Не.) Когато хората имат власт, те могат да правят добри неща, а могат да правят и лоши неща. Така че какво прави антихристът, когато има власт? (Лоши неща.) Какви лоши неща прави той? (Намира начини да измъчва всеки, който не го слуша. Когато Божият дом изпрати някои водачи и работници да питат за работата, той ще намери начин да ги избегне или начин да се сдобие с коз, с който да им окаже натиск, да ги осъди, да ги заклейми и да намери причини да ги прогони, за да им попречи да питат за работата и да открият проблеми, свързани с него.) Някои антихристи правят точно обратното: тъй като се страхуват, че братята и сестрите ще докладват за проблемите им, те държат под око водачите, изпратени от Горното, гощават ги с хубава храна и напитки и им пречат да влязат в контакт с братята и сестрите по-долу. Когато водачите питат за

братята и сестрите, те отговарят: „Всички са добре. В момента нашата евангелска работа напредва гладко. Разрешихме всички онези проблеми, които възникнаха от враждебната среда, и отлъчихме юдите, които ни продадоха. Справихме се с онези, които се опитаха да смутят делото на църквата, и ги премахнахме до един, а книгите с божиите слова бяха разпространени нормално. Няма никакви проблеми“. Като казват това, те също така докладват няколко неща за други хора. Когато Горното изпрати някого да ги разследва, ако мислят, че някой ги е докладвал — умишлено ще докладват за проблемите на онзи човек, за да отклонят в погрешна посока висшите водачи и да ги накарат да мислят, че човекът, който е докладвал за антихриста, има проблеми, за да попречат на водачите да успеят да разберат какво всъщност става с църковното дело и да открият проблемите на антихриста, така че в крайна сметка той да не бъде освободен и повече да не е в опасност. Целта на антихриста при защитата на неговото владение е да укрепи властта си и да я направи ефективна, затова той развива много привърженици, подчинени, върли последователи и приближени. Като развива такива хора, целта му е да монополизира напълно властта, да предотврати тя да отслабне или да му бъде отнета.

Антихристите се отнасят към Божия дом като към свое лично владение и първото нещо, което правят след поемане на ръководството, е да монополизират властта. Сещате ли се за някакви случаи, свързани с това как антихристите монополизират властта? (Преди имаше един църковен водач, който беше антихрист. Винаги, когато някой посочваше проблемите му или го разобличаваше, той потискаше този човек и конфискуваше книгите му с Божиите слова. Отидох в някои от групите за събирания в неговите църкви, за да науча повече за ситуацията. Тъй като се боеше, че злодеянията му може да излязат наяве, този антихрист се опита да ме прогони и се възползва от възможността да ме обвини, че съм посещавал събиранията тайно без негово разрешение. По-късно висшите водачи изпратиха някого да разследва и антихристът ме оклевети, говореше лошо за мен и дори ме постави под домашен арест, като нареди на братята и сестрите да не общуват с мен. По това време този антихрист, в сътрудничество с един водач и с един работник, контролираше осем църкви. Най-накрая, след няколко месеца на общение и проницателност, братята и сестрите окончателно прогониха тази група антихристи.) Ето как действат антихристите. Каквото и да правят в църквата, то е с цел да сграбчат здраво властта и да контролират хората. Те са особено чувствителни към всеки, който представлява заплаха за техния статус и власт. Нюхът им за такива въпроси е изключително остър и те веднага надушват, че тези въпроси са неблагоприятни за тях и че застрашават позицията им. Не е ли това нечестиво? Защо антихристите са толкова чувствителни към такива въпроси? Защо другите не долавят това? Това е свързано с природата на антихристите — само те могат да осъзнаят тези неща. Това потвърждава един факт: антихристите

имат такава същност. Желанието им за власт е изключително и те притежават единствена по рода си ненаситна жажда. Когато някой дойде в църквата, която е под тяхно ръководство, те го изучават, като си мислят: „Този човек представлява ли заплаха за моя статус и престиж? Дали е тук, за да ме повиши или да ме освободи? Дали е тук, за да разследва проблемите ми или за да разговаряме нормално за работата?“. Те първо се опитват да разберат тези неща. Особено чувствителни са към такива въпроси, защото изпитват специална обич към статуса и властта и желание за тях. Те живеят за власт и статус. Мислят си, че ако загубят властта, ако имат по-малко привърженици и се превърнат в пълководец без армия, животът ще е изгубил смисъла си. Следователно що се отнася до статуса и властта, които са придобили, независимо дали отговарят за три църкви, пет църкви или десет църкви, антихристите смятат, че колкото повече, толкова по-добре. В никакъв случай няма да отстъпят властта си на други хора. Смятат, че тя им принадлежи по право, че е нещо, за което са се борили, което са получили чрез революция и стратегия. Ако другите искат да я получат, трябва да са готови да дадат живота си в замяна. Същото е като с големия червен змей — ако някой предложи демократична промяна, за да се сложи край на неговата диктатура, като призове Комунистическата партия да проведе честни избори, какво би казал големият червен змей? „Демокрация? Ще трябва да я размениш срещу главите на двадесет милиона души! Комунистическата партия е придобила властта си с кръвта на безброй хора. Ако искаш да завземеш властта, ще трябва да я размениш с кръвта и живота на толкова много хора!“. Антихристите са същите. Ако искаш да се откажат от властта, не е достатъчно да разговаряш за истината, за да отстъпят. Те ще се борят и ще се бият с теб. Колкото и презрени да са методите и средствата им, те трябва да опазят властта си. Освен ако всички Божии избраници не се събудят и не се обединят, за да ги разобличат и отстранят, те няма да го направят. Не са ли антихристите просто твърде нечестиви? Това напълно потвърждава и илюстрира нечестивия и жесток нрав на антихристите. Независимо дали контролираните лица имат желание или не, дали наистина се поддават или не, дали са готови да се подчиняват и да следват, антихристите не се интересуват от това. Те насилствено използват властта си, за да потискат и контролират хората. Никой не може да не се подчини: всеки, който не се поддаде, ще бъде санкциониран. Това са антихристите.

Току-що разговаряхме за определени конкретни практики и проявления на това как антихристите монополизират властта. От тези практики и проявления не можем ли да видим, че антихристите притежават жесток и нечестив нрав и същност? Може ли някой да ги промени? Било то като ги увещава, като апелира към емоциите им, като представя истината в Божиите слова, като ги кастри или като се опитва да ги промени с искрени чувства — може ли някой от тези методи да ги накара да изоставят практиката на монополизиране на властта? (Не.) Някои хора казват: „Антихристите са просто хора с покварен нрав. Хората имат човешки

емоции. Ако се обърнеш към тях емоционално, ако обясниш нещата логично и изясниш плюсовете и минусите, тогава, когато разберат разумната аргументация, те може да не действат по такъв начин. Може да признаят грешките си, да се покаят и да спрат да вървят по пътя на антихристите. Може да не установяват свое собствено владение в Божия дом, да не впримчват свои върли последователи, за да монополизират властта в Божия дом, и да не се занимават с тези действия, които не са съгласно човешката природа и морала“. Може ли да се повлияе на антихристите по този начин? (Не.) Някой променил ли е някога даден антихрист? Някои казват: „Може би те не са били правилно възпитани от майка си в ранна възраст, били са разглезени. Сега, ако майка им поговори с тях или ако ги вразуми човекът с най-висок престиж в семейството им или този, който е вярващ от най-дълго време, те може да спрат да вършат нещата, които вършат антихристите“. Това вярно ли е? (Не.) Защо не? (Няма да се получи да ги убеждаваш. Колкото повече говориш, толкова повече се възмущават. Ако после ги разобличиш и ги кастриш, ще те намразят.) Правилно. Нима не са чули достатъчно Божиите слова и истината? Някои антихристи са вярвали в продължение на десет или двадесет години без никаква промяна. Чели са доста Божии слова, но защо не е имало никаква промяна? Това е така, защото сърцата им са изпълнени със зло — дори Бог не ги спасява, могат ли хората да ги променят с малкото знания и доктрини, които имат? В човешкото общество държавите имат образование, а в обществото има закони, като всички те насърчават хората да се научат да бъдат добри и да избягват извършването на престъпления. Защо обаче това не може да промени хората? Имали ли са държавните образование и системи някакво положително въздействие върху обществото? Имат ли онези неща, насърчавани от държавата, някакво образователно значение или стойност за човечеството? Били ли са ефективни? (Не.) Дори правните структури на всяка държава, като например поправителните заведения за непълнолетни и затворите, които са най-висшите и най-строгите места за дисциплиниране на хората — променили ли са те същността на хората? Вземете определени изнасилвачи, крадци и бандити — те толкова много пъти влизат и излизат от затвора, че стават рецидивисти — променят ли се в крайна сметка? Не, никой не може да ги промени. Същността на човека не може да бъде променена. По подобен начин същността на антихристите също не може да бъде променена. Практиката на монополизиране на властта представлява същността на антихристите и тази същност не може да бъде променена. Какво е Божието отношение към хората от този неподлежащ на промяна тип? Дали Той прави всичко възможно, за да ги промени и да ги спаси, и след това да постигне преобразяване на природата им? Върши ли Бог тази работа? (Не.) Сега, след като разбирате, че Бог не върши такава работа, как трябва да се справяте с антихристите? (Да ги отхвърляме.) Първо, разпознайте ги и ги разнищете, а след като ги прозрете, ги отхвърлете. Не отхвърляйте някого само въз основа на вашите

представи и фантазии, като си мислите, че е надменен и самоправеден и че прилича на антихрист. Не става така, не можете да бъдете слепи. Чрез контакт, изследване и разпознаване постепенно установете, че някой е антихрист и го потвърдете. Първо разговаряйте за него и го разнищете пред всички, разпознайте го, а след това се обединете с онези в църквата, които се стремят към истината и имат чувство за справедливост, за да го отхвърлите. Първо го разпознайте и разнищете, и след това го отхвърлете — това е най-добрият подход за справяне с антихристите. Що се отнася до някои антихристи, които са умели лицемери и са доста хитри, ако чрез контакт с тях си ги разследвал и разпознал, и си потвърдил, че са антихристи, но братята и сестрите не ги познават добре, все още им липсва истинска проницателност и когато разговаряш за тях и ги разнищваш с братята и сестрите, те не само не вярват или не признават, че те са антихристи, но дори казват: „Ти си предубеден към тях, това е твоето лично мнение“ — какво трябва да направиш? Ако кажеш: „Както и да е, разпознал съм ги, няма да бъда подведен или възпрян от тях, няма да слушам какво казват и със сигурност няма да им се подчиня. Не ме засяга дали вие ги разпознавате или не. Казах ви за техните проявления и за нещата, които вършат, а дали вярвате или не, дали слушате или не — и в двата случая моята отговорност е изпълнена. Ако сте подведени и контролирани от тях, ако слушате какво казват и ги следвате, тогава си заслужавате последствията и така ви се пада!“ — приемлив ли е този подход? Това брои ли се за изпълнение на вашата отговорност? Брои ли се за преданост към Бог? (Не.) Тогава какво трябва да направите? Такива неща са неизбежни. Такива въпроси определено ще възникнат. Някои хора, колкото и проповеди да чуят, не могат да разберат истината и са неспособни да свържат проявленията на антихристите с проповедите, които са чули, или да ги разпознаят. Когато е ясно като бял ден, че някой е антихрист, те просто не могат да го прозрат и все още са подвеждани. Освен ако антихристите не им навредят лично, не ги потиснат, нахокат, кастрят или не разиграят театър точно пред тях, те няма да признаят, че даден човек е антихрист. Дори другите да говорят за фактите или да представят доказателства, те няма да повярват. Трябва да видят със собствените си очи какво правят антихристите и лично да преживеят тормоза на антихристите, преди да могат да го признаят. Какво трябва да се направи в тази ситуация? (Нека да следват антихристите и да преживеят тормоз. Едва след като го преживеят, ще се събудят.) Не е ли това малко сурово? (Не е сурово към тях. Такива хора не могат да разберат истината чрез общение, а могат да придобият осъзнатост и да се събудят само като лично преживеят тормоз. Следователно това е единственият начин да се справим с такива хора.) Това е принцип. Някои хора не разбират, когато им говориш по положителен начин. Липсва им способността да го възприемат. Например ако им кажеш: „Този район е опасен. Ако вървиш сам през нощта, може да бъдеш нападнат от обирджии. Това се е случило на няколко души.

Не отивай на разходка през нощта, върни се рано!“. Те не вярват и настояват да вървят сами през нощта без придружител. В такъв случай ги оставяш да вървят сами, но тайно ги предпазваш, като се уверяваш, че наистина няма да загазят. Това е изпълнение на отговорността ти. Когато възникнат реални неприятности, можеш да ги защитиш, да предотвратиш да им се случи каквато и да е беда и да им помогнеш да си научат урока и да го запомнят. В крайна сметка те ще повярват, че казаното от теб е било правилно. Следователно онези, които са подведени от антихристи и не могат да ги разпознаят, независимо как се разговаря за истината, трябва да пострадат сериозно, да си научат урока и да го запомнят, за да развият проницателност. Онези, които са объркани и пренебрегват съветите, не могат да прозрат нечестивостта и жестокостта на антихристите и дори се отнасят към антихристите като към братя и сестри, общуват с тях като с такива, дори им помагат с любов и се отнасят към тях искрено, като говорят с тях от сърце. В резултат на това стават жертва на антихристите. Някои хора трябва да пострадат не веднъж, а няколко пъти, преди да развият проницателност. Тогава, когато разговаряш с тях и ги подкрепяш, те ти вярват. Това е ефективен метод и някои хора трябва да страдат в такива неща. Преди имаше един объркан човек, на когото му липсваше проницателност и когато Божият дом освободи един антихрист, той не го прие леко. Злодеянията на антихриста бяха очевидни и той дори беше окачествен като антихрист. Всички, освен този човек, признаваха това и никой не можеше да разговаря с него. В крайна сметка той последва антихриста и си тръгна с него. След известно време, след като пострада сериозно, се върна със сълзи на очи, като призна, че антихристът е бил наистина ужасен. Всъщност антихристът винаги е бил толкова лош, но тъй като този човек имаше добро чувство към антихриста и искаше да спечели благосклонността му, търпеше и се примиряваше с всичко, което вършеше антихристът. Когато антихристът загуби статус, той общуваше с антихриста на равна нога и започна да изказва мнения за някои от нещата, които антихристът вършеше. Гледната му точка се промени и той започна да вижда проблемите. В крайна сметка, дори някой да беше поискал от него да последва антихриста отново, той щеше категорично да откаже — беше готов по-скоро да умре, отколкото да последва антихриста, защото беше пострадал много и беше прозрял антихриста. Всъщност това, което той прозря, вече му беше съобщено по-рано, но той отказваше да отстъпи или да го признае. Нищо не можеше да се направи. Що се отнася за такива хора, те трябва да тръгнат по криволичещия път и понасят повече несгоди — страданието им е заслужено. Защо казвам, че е заслужено? Имам предвид, че когато имаш благословии, но отказваш да им се наслаждаваш, а настояваш да страдаш — нищо не може да се направи — трябва първо да понесеш несгоди и да страдаш. Това е заслужено страдание.

Когато монополизират властта, антихристите поверяват важни задачи предимно на онези, които безпрекословно им се подчиняват. След това те обучават онези

личности, които все още се колебаят, които имат податливи умове, като ги привличат на своя страна. След като тези личности бъдат обучени подходящо и станат членове на владението на антихриста, антихристът може да бъде спокоен. Що се отнася до останалите, които не могат да бъдат използвани от него, антихристът напълно ги изоставя, като ги изключва от своето владение. Всички онези, които безпрекословно му се подчиняват, се считат за негови върли последователи, верни членове на неговото владение. Той гледа на тези личности като на свои последователи, привърженици и довереници. Неговата власт господства в тази група, тоест тя се упражнява ефективно чрез тях. Следователно може да се каже, че когато антихристите монополизират властта, като превръщат Божия дом в свое собствено владение, те инвестират значителни усилия. Предприемат различни действия и плащат значителна цена за това, но резултатът от тази цена е вражда с Бог, с истината и с всички братя и сестри, които се стремят към истината. Каква е стойността и значимостта на тази власт? Тя се състои във факта, че антихристите придобиват капитал, за да се борят срещу Бог и Неговия дом, да установят свои собствени крепости, да сформират независими царства и да упражняват огромна власт самостоятелно.

II. Антихристите манипулират обстоятелствата

По-рано разговаряхме за първото проявление на антихристите, които се отнасят към Божия дом като към свое лично владение: монополизиране на властта. Що се отнася до монополизирането на властта, разговаряхме предимно за конкретното съдържание на това как антихристите придобиват власт, как стабилизират статуса си, след като я придобият, как по-нататък укрепват тази власт и накрая — как упражняват тази власт. Освен монополизирането на властта, втората конкретна практика на антихристите, които се отнасят към Божия дом като към свое лично владение, е манипулирането на обстоятелствата. Буквалният смисъл на манипулирането на обстоятелствата би трябвало да е лесен за разбиране, така че за какво се отнасят „обстоятелствата“? След като един антихрист е монополизирал властта, установил е свое собствено владение, натрупал е свои собствени върли последователи и приближени и има сфера на влияние, може ли да допусне други да се месят в работата му? Може ли да позволи на други да участват или да се месят в делата и в сферата на влияние, които той наблюдава? (Не позволява това.) За един антихрист властта е неговият живот. В неговата сфера на влияние всичко трябва да бъде диктувано от него. Независимо какво се случва в неговата сфера на влияние, всички замесени хора и въпроси, както и крайният резултат от въпросите, трябва да бъдат нагласени и контролирани от него. Всичко трябва да е съобразено с неговите желания и да удовлетворява неговите потребности, без да му причинява никакви загуби. Например, ако той не се намесва или набърква в определен въпрос, или не го манипулира, а го оставя да

се развива нормално от само себе си, тогава това може да му донесе лоша репутация или той може да бъде докладван от някого и да бъде изправен пред освобождаване, като в този случай статусът му може да бъде застрашен и тогава властта, която притежава, може да изчезне. Следователно антихристът трябва да се справя сам с всички видове въпроси, големи и малки, които възникват в църквата. Тези въпроси засягат както репутацията и статуса му, така и властта му. Що се отнася до въпросите, които нямат връзка с властта му, той може да избере да не ги разглежда или да си затвори очите. Особено по отношение на делото на Божия дом, на навлизането на братята и сестрите в живота, на църковния живот и на такива различни въпроси, стига те да не засягат неговия статус и власт, и стига да не включват неговите взаимодействия с Горното, той не се занимава с тях, не ги разглежда, нито се интересува от тях. Например броят на хората, придобити месечно от евангелския екип, е от решаващо значение за него, защото засяга статуса му. Ако докладваният брой всеки месец може да подсигури статуса му, той ще направи всичко възможно да постигне тази цифра, за да опази статуса си, докато другите въпроси остават без значение за него. Да кажем например, че районът, който той наблюдава, трябва да придобие сто души за един месец при нормални обстоятелства. Ако обаче поради това, че средата не го позволява, възникват специални ситуации в дадения месец или някои хора все още са в период на проучване, броят на придобитите хора не достига сто, тогава антихристът полага усилия по този въпрос и започва да се тревожи. За какво е разтревожен? Дали се чувства обременен и разтревожен, защото вижда, че разпространяването на Божието евангелие не върви гладко? Дали се тревожи за това, че онези, които проповядват евангелието, нямат чувство за бреме и са нехайни, и той се безпокои как да ги пои и да разреши проблема? Или се притеснява за това, че няма достатъчно работна ръка, която да проповядва евангелието, и за това как трябва да я адаптира и да я увеличи? Не, той не е разтревожен за тези неща. Той е разтревожен за това как да увеличи този брой до сто, без Горното да открие неговите подмолни методи. Ако действителният брой е само осемдесет вместо сто и той го докладва правдиво, Горното може да изпрати някого да разследва и да научи повече за ситуацията — как тогава да докладва броя така, че да няма реакция от Горното? Той докладва деветдесет и осем души. Някой казва: „Не можеш да фалшифицираш така. Това е измама, това е неприемливо“. Той отговаря: „Няма проблем. Аз командвам парада. Ако нещо се случи, аз ще поема отговорност за това“. Защо докладва точно този брой? Крие ли се зад това някакъв по-дълбок смисъл? Обмислил ли го е внимателно? Обмислил го е. Да се докладват сто души, когато действителният брой е само осемдесет, е твърде голямо несъответствие, което затруднява замазването на лъжата по-късно. Ако обаче докладва деветдесет и осем, въпреки че Горното ще види, че е под сто, това изглежда легитимно число и няма да предизвика проверка от Горното, което

гарантира сигурността на статуса му. Понякога, ако придобие сто души, той се осмелява да докладва двеста, а ако Горното изпрати някого да разследва, той има начини да се справи с това. Твърди, че допълнителните сто души в момента проучват и ще бъдат придобити следващия месец. Ако Горното не изпрати никого да провери това, тогава той намира начин да се похвали с приноса си. Понякога, ако не е придобил нито един човек за даден месец, той дори лъжливо докладва, че е придобил тридесет или петдесет души, след което измисля начин да навакса през следващия месец. Накратко казано, когато става въпрос за докладване на броя на хората, придобити чрез проповядване на евангелието, антихристът може да го фалшифицира, да лъже за него, да мами и да използва подмолни методи. Как да се докладва даден брой и какъв брой да се докладва е нещо, за което антихристът дава преки инструкции. Не е ли това манипулиране на обстоятелствата?

Антихристът използва своя статус и власт, за да възпрепятства и смущава постоянно изпълнението на дълга на Божиите избраници. Той потиска и изключва всеки, който действа въз основа на принципи и е ефективен в изпълнението на дълга си. Каква е целта му, като действа по този начин? Да манипулира обстоятелствата. Той установява пълен контрол, като подчинява хората под него и изиграва Горното. Каква е целта му, като манипулира обстоятелствата? Целта е да предотврати разкриването на истината, да не позволи на хората да узнаят истината, да измами Горното, да прикрие действителната ситуация с работата си долу и да прикрие дали изобщо е извършил някаква действителна работа и как е извършил тази работа. Като манипулира обстоятелствата, целта му е да потули фактите, да скрие истината и да прикрие злите си намерения, както и да скрие злодеянията си, безогледните си предизвикателни действия и истината за това как не върши и не може да върши никаква действителна работа, наред с други неща. Когато например Божият дом се нуждае от определена сума пари и се поинтересува колко приношения има в неговата църква, антихристът първо пита от колко се нуждае Божият дом. Ако кажеш, че ти трябват няколко хиляди, той твърди, че има само няколкостотин. Ако кажеш, че ти трябват десетки хиляди, той казва, че има само няколко хиляди. В действителност той държи десетки хиляди юана под формата на църковни приношения и не желае да се раздели с тях. Нима не таи зли намерения? Какво иска да направи? Иска да заграби тези приношения за собствена употреба. Това брои ли се за манипулиране на обстоятелствата? (Да.) Антихристът манипулира обстоятелствата до такава степен, че дори не се разделя с приношенията. Ако попиташ дали в неговата църква има някой, който умее да пише, да композира музика или да продуцира видеоклипове, той може да каже: „Имаме един човек, който умее да пише, на седемдесет и осем години, бивш журналист със сериозно стомашно заболяване“. В действителност този човек е само на тридесет и няколко години, в разцвета на силите си и не страда от никакво сериозно стомашно заболяване. Защо антихристът не отслабва хватката си? Защо

предоставя невярна информация? Желае да манипулира обстоятелствата. Смята, че ако изпусне такъв талант, това би засегнало управлението му. Освен това иска да задържи тези талантливи личности. Тези талантливи хора наистина ли му принадлежат? (Не.) Тогава защо не ги пуска? Защо не предоставя тези умели хора, след като те са нужни за делото на Божия дом и дори стига дотам, че фалшифицира информация? Иска да подведе хората, за да подсигури статуса си — наистина манипулира обстоятелствата. Той не пита дали участващите страни са готови да изпълнят този дълг, нито представя правдиво обстоятелствата на тези хора пред Божия дом. Вместо това ги пази за собствена употреба или ако не ги използва, все пак ги укрива от Божия дом. Например, ако Божият дом се нуждае от видеопродуцент от църквата, антихристът вижда това и си мисли: „Да предоставя някого, който умее да продуцира видеоклипове — мога ли да пропусна такава добра възможност? Всеки човек тегли чергата към себе си: дъщеря ми, синът ми и няколко роднини разбират малко от видеопродукция, така че ще ги предоставя независимо дали отговарят на изискванията на божия дом или не“. Когато е изправен пред добра възможност като това да предостави хора, той дава предимство на своите роднини и приятели, като не оставя нищо за външни хора. Не е ли това манипулиране на обстоятелствата?

Въз основа на споменатите по-горе примери, какво точно означава антихристът да манипулира обстоятелствата? Не означава ли това, че той установява пълно господство, като контролира и манипулира всички и всичко? Всичко е в неговите ръце и той има последната дума за всичко. Той е този, който дърпа конците, ръководи и манипулира задкулисно. Това е манипулиране на обстоятелствата. Когато Горното изпрати някого в неговата църква, за да разбере ситуацията, и този човек поиска да говори с няколко души и да види как се справят братята и сестрите с навлизането си в живота и с изпълнението на дълга си, както и да провери дали някои материали като книгите с Божиите слова и аудиозаписите на проповедите са били раздадени на всеки един от Божиите избраници, антихристът казва: „Няма проблем, ще те заведа в домовете на двама от братята и сестрите“. Кои са тези двама души? Не са ли и двамата от владението на антихриста? (Да, оттам са.) Тези двама души са неговата по-малка сестра и по-малкият брат на съпругата му. След като заведе изпратения от Горното човек в тези домове, тези двама души казват: „Църковният ни живот е страхотен и имаме всякакви проповеди, общения и видеоклипове със свидетелства. Нашият църковен водач отсъства от дома си от доста дни заради делото на църквата и не се е прибирал вкъщи“. Който и да отиде в неговата църква, не може да схване и най-малката частица от реалната ситуация. Антихристът потулва всичко за истинската ситуация в църквата, за възникналите проблеми, за злите хора, които причиняват прекъсвания и смущения, за това кой върши дълга си по нехаен начин, за това при кои задачи са допуснати пропуски и така нататък. Това, което виждаш,

когато отидеш там, са само сцени, които изглеждат приятни — всичко това е фалшива привидност. Има само едно нещо за отбелязване: ако изпратеният от Горното човек се поинтересува дали има подходящо място за съхраняване на църковните приношения и дали някои от приношенията трябва да бъдат отнесени, антихристът бърза да заяви, че църковните приношения не са толкова много. По отношение на всяка друга работа той говори положително с изключение на ситуацията, засягаща приношенията — той прекъсва разговора, преди човекът да успее да каже нещо. Антихристът контролира църковния персонал, който е подходящ за извършване на всякакви видове дълг, като същевременно предлага някои от хората, които харесва, или онези, които не отговарят на условията да изпълняват дълг в Божия дом, особено някои хора с лоша човешка природа, в които действа зъл дух, или други, на които изначално им липсва духовно разбиране, чиято човешка природа е противна, които изпълняват дълга си по нехаен начин, на които им липсва основа във вярата им в Бог и които са точно като невярващите. Освен че вършат дълга си нехайно, тези хора също така причиняват смущения и прекъсвания и се държат разюздано, а някои не могат да понасят несгоди и искат да напуснат Божия дом. Някои дори разпространяват безпочвени слухове и разгласяват представи, а други не изпълняват правилно дълга си, като прекарват дните си в гледане на телевизионни сериали или куп други безсмислени видеоклипове. И какво се случва в крайна сметка? Някои от тези хора биват отпратени. Сред отпратените повече от деветдесет и пет процента имат лоша човешка природа. Колко лоша е тяхната човешка природа? Изключително лоша — липсва им човешка природа, а някои изобщо не вярват в Бог. Откъде са дошли тези хора? Не са ли всички те осигурени от църквата? Тъй като са били осигурени от църквата, трябва да има проблем у хората, които са ги осигурили. Не може да се изключи, че някои от тези хора може да са антихристи и че личностите, които са осигурени, може да са роднини, приближени или върли последователи на антихристите. Не е ли такъв случаят? Може ли някой, който наистина има човешка природа и капка съвест да се отнесе грижливо към важния въпрос за осигуряването на талантливи личности? Може ли да бъде поне малко отговорен? Може ли да отстрани някои от егоистичните си мотиви? Някой с човешка природа и съвест категорично може да постигне това и има само един тип хора, които не могат, и това са антихристите. Те искат да скътат всички добри неща за себе си и категорично отхвърлят и отказват да си сътрудничат за всичко, което не е изгодно за тях — такива са антихристите.

Освен че антихристите винаги искат да установят пълен контрол и да диктуват нещата в църквата, има и още по-отблъскващ аспект на тяхното манипулиране на обстоятелствата. Могат ли антихристите, които заговорничат със своите върли последователи, да се покоряват на разпоредбите на Божия дом, да извършват правилно дълга си, да поддържат делото на Божия дом и да изпълняват своите

отговорности и задължения? (Не, не могат.) Ето защо казах, че те заговорничат помежду си. Щом се каже, че заговорничат, става очевидно, че всичко казано и направено заедно от тях включва задкулисни сделки. На пръв поглед тези хора изглеждат дружелюбни, зачитат по-опитните от тях и са изключително любящи, вежливи и уважителни един към друг, както и учтиви и с добър характер. В действителност всичко това е повърхностно, двулично и лицемерно. Защо могат да бъдат толкова вежливи и да показват изключително уважение и учтивост един към друг? За това има причина. Целта им, когато влизат в сговор помежду си, не е да се учат един от друг, за да компенсират собствените си слабости или да се подкрепят взаимно при навлизането в истината реалност, за да следват Божията воля и да вършат добре делото на църквата. Вместо това целта е взаимна експлоатация, зависимост и помощ. Те влизат в сговор, защото повече хора означава повече власт, а повечето власт улеснява справянето с нещата и уреждането на лични въпроси. Затова когато са заедно, те изглеждат много дружелюбни, сякаш са сплотено семейство. Обръщат се към по-възрастните учтиво, онези на сходна възраст наричат „сестро“ или „братко“, като изричат тези думи с обич и са изпълнени със социални условности. Ако някой не е наясно с фактите на ситуацията, би могъл дори да ги похвали за тяхната любов, взаимопомощ и осланяне един на друг. Изглеждат готови да подадат ръка за помощ в трудни моменти и са доста щастливи и доволни, като казват: „Всички сме едно семейство, вярваме в един и същи бог“. Докато говорят, те споделят любовта си чрез многозначителни погледи, като допълнително потвърждават, че наистина са семейство и сплотена група. И така, какво точно правят, когато заговорничат помежду си? Например една от по-възрастните сестри е главният ръководител в една компания и има широки социални връзки и контакти. Тя е направила много неща за хората във владението на антихриста и повечето хора са получавали услуги от нея, затова я наричат „кака“. Винаги когато става нещо важно в нечий дом, като например син, който влиза в университет, или дъщеря, която си търси работа, те непременно се консултират с нея и търсят помощта ѝ за разрешаване на проблемите. Ако някой е приет в болница и в църквата има човек, който работи в болница и може да му помогне да се сдобие с вносни лекарства, антихристът бързо смята този човек за близък довереник и част от семейството. Те влизат в сговор, за да се справят с такива задачи, да имат полза едни от други и да създават взаимоизгодни ситуации. Затова когато са заедно, те изглеждат в изключително добри отношения и в хармония помежду си, повече от щастливи са и никога не се карат. Зад тази хармония обаче всеки човек таи скрити мотиви, като мисли как да експлоатира другата страна и да използва другите, както и как може да помогне на другите, като същевременно създава взаимни облаги и връща услугите на другите хора. След като антихристът установи своето владение и има своите върли последователи, той има своя екип и своето „семейство“, които да му

помагат по всички дребни въпроси в ежедневието. Например що се отнася до намиране на работа, постъпване в колеж, получаване на повишение, справяне със сериозна болест, преместване или дори намиране на някого, който да заплати пари като посредник, за да бъде освободен от затвора, след като е арестуван — има кой да се погрижи за всички тези дела. От гледната точка на антихриста, не са ли полезни тези „членове на семейството“? Не може ли да се разчита на тях? Не могат ли те да разчитат един на друг и да си помагат? (Да.) Следователно в такова владение това, което се вижда, не са хора, които взаимодействат помежду си с Божиите слова като свои принципи или хора, които действат според съвестта си, живеят според Божиите слова, прекланят се пред Бог, взаимодействат нормално едни с други, разговарят от сърце, отварят сърцата си и се разкриват докрай, разговарят за собствения си покварен нрав и го опознават или се учат един от друг, за да компенсират недостатъците си — няма нищо подобно. Тази шайка, това владение, е владението на кликата на антихриста, където истината няма власт, където Светият Дух не действа и където Божиите слова не съществуват в сърцата на хората. Вместо това кликата на антихриста живее тук доволно, удобно и с наслада, като се отнася към това място като към свой собствен дом. В действителност това не е нито Божият дом, нито църквата. Това е общество, кликата на антихриста.

Антихристите превръщат църквата в свое собствено владение, като я преобразяват в социална група и в своя клика. Те вършат разрушителни и омразни дела и говорят или действат изцяло с тактиките и методите на невярващите. Всеки от тях говори неискрено, лекомислен е в речта си, изпълнен с мерзост, коварен и нечестив, и отказва да приеме истината. Външно те се маскират като изискани, цивилизовани, учтиви, дисциплинирани и дори благовъзпитани, със заложби и с характер. В действителност обаче всеки от тях е коварен, хитър, низък и нечестив характер. Те заговорничат помежду си, установяват връзки, съревновават се за влияние, обръщат внимание на показността и наблягат на общностните и служебните взаимоотношения в обществото. Обръщат внимание на това кой има по-голямо влияние, по-висок статус и повече престиж в обществото, както и кой е най-добрият стратег. От тяхната реч и поведение не можеш да разпознаеш никаква истинска вяра, а още по-малко можеш да видиш в сърцата им да има и най-малкото кътче за Божиите слова и за истината. Тяхната вяра не е нищо повече от игра и измама. Тези нечестиви характери са превърнали църквата в социална група, във владение, в което нечестиви характери заговорничат помежду си, като през цялото време неспирно изразяват своите високопарни думи и казват: „Ние вярваме в бог, вършим дълга си в божия дом, следваме бог по този начин, допринасяме за благосъстоянието на нашите братя и сестри по онзи начин, помагаме им и ги подкрепяме така и се обичаме един друг по еди-какъв си начин“. Чрез нечестиви средства, които подвеждат и вкарват в клопка хората, наред с

разнородни низки методи, те вредят на братята и сестрите, но въпреки това смятат, че изпълняват дълга си, че помагат на братята и сестрите, прославят Бог и свидетелстват за Него. Едва ли осъзнават, че зад тези действия и поведение се крие същността на антихристи, които манипулират обстоятелствата. Антихристите вкарват в клопката на своята власт онези, които следват Бог, като превръщат църквата в собствено владение, в социална група, в организация от хора под властта на Сатана. Може ли такава организация все още да се счита за църква? Очевидно не. Не е ли поведението на антихристите крайно отвратително? Виждали ли сте някога такава клика на антихрист? Какво чувстваш, когато си сред тях? Външно те изглеждат учтиви и дружелюбни, но когато разговаряш с тях за истината и за Божиите намерения, показват отношение на особено отвращение и липса на интерес, в противоречие с външната им учтивост и дружелюбност. Когато разговаряш с тях за истината, те те смятат за външен човек, а когато разговаряш за делото на църквата, това се усеща още по-силно. Когато продължиш да разговаряш за истините принципи, които трябва да се практикуват при изпълнението на дълга, те изпитват раздразнение и отегчение, и именно тогава разкриват демоничното си подобие, чешат се по главите, прозяват се докато не им избият сълзи. Не е ли това анормално? Защо демоничното им подобие излиза наяве веднага щом разговаряш за истината? Нима всеки от тях няма много любов в сърцето си? Как могат да загубят интерес, когато започнеш да разговаряш за истината? Нима не се разкриват по този начин? Нима нямат голям ентусиазъм и преданост към извършването на външни задачи? А ако са предани, нима не притежават реалност? Ако притежават реалност, тогава трябва да са щастливи, когато чуят хората да разговарят за истината, трябва да копнеят за нея. Защо състоянието им винаги е анормално, като дори се случва обладаване от зли духове? Това показва, че обичайните им хармонични взаимодействия, учтивостта и дружелюбността им са напълно фалшиви. Именно Божиите слова на правосъдието и истините, които Той изразява, ги разкриват напълно. Тогава гневът им се надига и състоянието им е съвсем различно от обичайното, и те започват да вършат зло и да причиняват смущения. Тогава Бог ги предава на Сатана и повече не се занимава с тях. С безбройните си дяволски постъпки те са показали истинската си същност.

Това, че антихристите манипулират обстоятелствата, наистина е реалност. В по-леките случаи един човек манипулира определен брой хора, а в тежките случаи една клика манипулира определено количество хора и всички други неща. Броят на нещата и обстоятелствата, които един човек може да манипулира, е ограничен. Затова, за да разширят силите си и да подсигурят статуса си, антихристите трябва да обучат екип от хора. Те трябва да привлекат и да контролират група хора, които да им помагат, да подсигуряват статуса и властта им и да им помагат да манипулират обстоятелствата. Щом антихристите създадат своята клика, сферата

им на влияние се разраства, което им позволява да манипулират повече неща, а участието им се разширява. Вследствие на това броят на жертвите се увеличава. Какво трябва да направите, ако се сблъскате с клика на антихрист, способна да манипулира обстоятелствата? Виждали ли сте някога такава клика? Основните членове на тази група обикновено се състоят от четирима или петима души, или повече от десет. Всеки от тях отговаря за различни задачи. Например има такива, които се специализират в адаптирането на персонала, които се занимават с финансите, които поддържат отношения с Горното и които своевременно потулват нещата за антихриста, независимо какво се случва. Има и такива, които дават съвети задкулисно, които кроят лоши неща, за да навредят на хората, които се специализират в разпространяването на слухове, които сеят раздори, които помагат на злодеите да вършат зло, които събират информация и дори такива, които осигуряват облаги и им предоставят медицинско лечение. Накратко казано, в този антураж има по някой за всеки вид роля. Антихристите пренебрегват личностите, които нямат влияние, които са простодушни и обикновени и на които им липсва способността да се справят с нещата в обществото. Вместо това те специално се насочват към вярващи със статус, репутация, влияние и опит — било в качеството на длъжностно лице, било в сферата на големия бизнес в обществото — хора, които са видели свят, способни са да довеждат нещата докрай и могат да придобият добри неща за тях. Например, ако дадена кола струва 400 000 юана, един способен човек, който умее да спекулира на пазара, би могъл на половин цена да придобие за антихриста кола втора употреба, която да не отстъпва на една нова кола. Ще привлече ли антихристът такава личност, ако се сближи с него? (Да.) Антихристите привличат такива хора. Каква е тяхната цел? Те се стремят да превърнат Божия дом, мястото на Божието дело, в социална група и да направят така, че Божието дело и истината да не могат да бъдат изпълнявани сред хората — те искат да постигнат собствените си цели. Ако една обикновена вярваща вярва в Бог с цялото си сърце и душа, може да се отрече от семейството си и от кариерата си, ако е простодушна и обикновена и ѝ липсва способността да се справя с нещата, би ли я искал антихристът? (Не.) Ако има съпруг и син, които могат да печелят от бизнес, имат влияние в обществото и никой не смее да ги тормози, има ли такава възрастна дама някаква стойност за антихриста? Въпреки че в неговите очи тя сама по себе си може да няма стойност, от гледна точка на семейството ѝ тя е изключително ценна. Не ѝ липсват пари, домът ѝ може да приема братя и сестри и ако се случи нещо, тя може да накара семейството си да помогне да се оправи. Такъв човек е ценен за антихриста. Антихристът прави всичко възможно, за да привлече и да подведе такъв човек, като го кара да застане на негова страна и да бъде използван от него. Антихристът преценява точно хората, които са му полезни. Той не се интересува от онези, нито цени онези, които имат истинска вяра, които искрено вярват в Бог или които имат добър характер и са предани в изпълнението на дълга си, а след като им

се осигури паша и поене, могат да постигнат напредък и действително да платят цената. Колкото си по-порядъчен и колкото повече съвест и разум имаш, толкова по-отблъснат се чувства той. Ако говориш правдиво и прямо, той е отблъснат и отвратен от теб. Когато те види, те заобикаля отдалеч. Ако общуваш с него, той разменя повърхностни любезности, но не говори от сърце, освен ако не си ценен за него. Той предпочита хората, които са му ценни, онези, които са изгодни за неговата власт и статус. Ако някой може да бъде използван от него и може да му помогне да свърши нещата, да потули истинските факти, да върши лоши неща, като същевременно намира подходящи оправдания за тях, и да подвежда братята и сестрите без никой да забележи, без никой да бъде способен да разобличи или да прозре това, този човек се превръща в обект на неговата експлоатация и вербуване. А използва ли антихристът човек, който, независимо с кого говори, винаги изрича ласкателни думи, възхвалява хората с власт, следва всеки, който има статус, и не проявява никаква проницателност към никого? Такъв човек има стойност за антихриста, но той също така се отнася предпазливо към него. Не се доверява напълно на онези, които го ласкаят, и не им позволява да знаят определени неща. Ако срещите са степенувани по йерархия, той изключва такива личности от по-важните събирания. По-маловажните или обикновените събирания са мястото, където такива колебаещи се личности могат да участват. Това е така, защото ако се появи друг водач, тези колебаещи се хора може да предадат и разобличат антихриста по всяко време. Антихристът е хитър в отношенията си с такива хора, като ги използва в зависимост от ситуацията. Следователно, когато става въпрос за манипулиране на обстоятелствата, антихристът е много предпазлив. Той подхожда към такива въпроси със систематичен и премерен подход, като внимателно обмисля как да действа и кои хора да използва. В ума си прави разлика между онези, които са най-близки приближени, и онези, които са обикновени приближени.

Когато антихристът влезе в контакт с непознат, като например водач от по-високо ниво или някой, когото не познава добре, той първо проучва характера на човека, дали има определени стремежи или хобита, дали има истинска вяра, от колко години вярва в Бог, дали притежава истината реалност или проницателност за него и дали носи бреме за навлизането в живота. Той преценява и наблюдава всеки аспект, след което използва различни методи, за да изтръгне думи от него и да го подложи на изпитание. Ако види, че човекът е объркан, той отслабва бдителността си и не му обръща внимание. Ако обаче човекът изглежда хитър и не е лесен за разгадаване, той смята, че трябва да бъде предпазлив. Контролът на антихриста над обстоятелствата означава да поеме контрол над всичко, като иска да има последната дума за всичко, включително това всички типове хора да са под негов контрол. Правилата на Божия дом за него стават безсмислени, все едно са лист непотребна хартия, а управленските закони на Бог и Божият нрав изобщо не съществуват, сякаш са въздух. Амбицията и желанията му надхвърлят

това да контролира хората и да кара хората да го слушат. Той стига дотам, че контролира всяко събитие, преживяно от всеки човек, както и онези въпроси, които се случват под носа му, както в рамките на неговата сфера на влияние, така и извън нея. Каква е целта на този контрол? Да подсигури както властта и статуса си, така и репутацията си. Една фраза обобщава манипулирането на обстоятелствата от страна на антихриста: всичко е под негов контрол. Поради това антихристът не смее да пренебрегне нито един въпрос, бил той голям или малък. Не смее да пренебрегне нищо, иска да участва и да се намесва във всичко, свързано с неговия статус или със сферата му на влияние, като не пропуска никакви ползи. Иска да участва активно в много въпроси в рамките на църквата и да схване ситуацията относно това как се развиват нещата. Например, ако някои хора изобщо не го слушат или не му се покоряват и винаги си имат мнения за него, той намира начини да ги измъчва. Ако обаче не може да намери никакъв повод да ги кастри, какво прави? Намира начин да контролира книгите и аудиозаписите на проповедите, изпратени от Божия дом. Той определя кой да получи тези материали навреме въз основа на това кой му се подчинява. Ако не го слушаш или демонстрираш неблагосклонно поведение през този период, той твърди, че ресурсите са ограничени и няма да ти ги изпрати. Антихристът наблюдава твоето поведение. Ако разсъждаваш ясно, прозреш нещата и схванеш психологията на антихриста, ако доброволно признаеш грешките си и се сближиш с него, той ще намери оправдание да каже: „Този път божият дом изпрати достатъчно ресурси за всички, включително и за теб“. Ако обаче види, че след известно време отново се дистанцираш, той пак ще те измъчва. Дори няма да те уведоми, когато пристигнат нови ресурси, просто няма да ти даде нищо и дори може да намери повод да конфискува това, което първоначално си имал. Особено когато антихристът открие, че някой може да знае за неговите задкулисни злосторничества и би могъл да го докладва, той предприема превантивни действия, като активно признава грешките си и споделя своето себепознание, като първо използва мек подход. Щом антихристът види, че мекият подход няма да подейства и в сърцето си се почувства донякъде несигурен, като си мисли, че този човек все още може да го докладва, той ще направи всичко възможно, за да вдигне на крак повече хора, които да поставят под обсада този човек и насилствено да го заплашват. Това продължава, докато човекът не отстъпи и не изрази ясно позицията си, че няма да го докладва, и едва тогава антихристът го оставя на мира. В някои случаи антихристът може дори пръв да разобличи другите. Като се страхува, че другите може да го разобличат и да го докладват, той предприема превантивни действия, умишлено се възползва от слабостите на друго лице, за да отправи фалшиви обвинения по негов адрес и да му заложи клопка. По-късно той намира повод да изолира и да отлъчи човека, като прекъсва комуникацията му с Горното и с църквата. Сега вече антихристът се чувства в безопасност и повече няма за какво

да се тревожи. Не е ли това манипулиране на обстоятелствата? (Да.) Може да се каже, че действията на антихриста по такива въпроси са нещо повече от един-два изолирани случая или използване само на един-два метода. За да манипулира обстоятелствата, да подсигури статуса си и да направи така, че владението му да не се разклати, антихристът върши много злодеяния. Например той променя кадровите системи и подредби в църквата. За да контролира повече хора, той сее раздор между братята и сестрите, като ги кара взаимно да се нападат и осъждат. Дори подстрекава своите последователи да поставят под обсада някои братя и сестри, които имат по-голямо чувство за справедливост. Освен това твърди пред братята и сестрите колко високо е ценен от Горното. Нещо повече, той пише писма на Горното, като се хвали с отличната си работа и твърди, че е придобил себепознание, че може доброволно да изложи на показ проблемите си и така нататък. Цялото писане на писма и информиране за собствените му проблеми е в опит да придобие благосклонността на Горното. Той използва различни средства и методи, за да манипулира обстоятелствата, да контролира своите върли последователи, да изиграе братята и сестрите и едновременно с това да изиграе Божия дом. Това са различните практики, които антихристите използват, за да контролират обстоятелствата в църквата. Разбира се, има много повече конкретни практики, но те няма да бъдат изброени тук. В обобщение, тези въпроси за това как антихристите контролират църквата са често срещани, както са често срещани и различните практики, които те проявяват.

III. Антихристите проучват сърцата на хората и поемат контрол над тях

Освен монополизирането на властта и манипулирането на обстоятелствата, какви други действия могат да потвърдят, че антихристите се отнасят към Божия дом като към свое владение? По отношение на монополизирането на властта разговаряхме предимно за аспектите на кадровите въпроси, докато манипулирането на обстоятелствата е свързано главно с контролиране на развитието на събитията. Монополизирането на властта от страна на антихристите е външно действие, а манипулирането на обстоятелствата също е нещо външно, което хората могат да видят — тези аспекти са лесни за контролиране. Има обаче едно нещо, което е изключително трудно за контролиране от когото и да било. Кое е това нещо? (Контролът над сърцата на хората и над мислите на хората.) Кажете Ми, правилно ли е това? (Да, правилно е.) В Библията се казва: „Сърцето е измамливо повече от всичко“ (Йеремия 17:9), тоест човешкото сърце е най-трудното нещо за контролиране. Биха ли се опитали антихристите да контролират най-трудното нещо? Може ли да кажат: „Тъй като човешкото сърце е най-измамливо и трудно за контролиране, няма да го контролирам. Нека си мислят каквото си искат. Стига аз да имам власт, стига да имам контрол над хората, това е достатъчно. Ще контролирам само техните действия и поведение, а мислите им може да се

оставят на Бог да ги управлява. Аз нямам тази способност, така че няма да се занимавам с тях.“? Дали антихристите биха направили такъв компромис? (Не, не биха.) Ако се съди по същността на антихристите, тяхната амбиция е да контролират целостта на човека. Най-трудното нещо за контролиране от тях е човешкото сърце, но то е и това, което те най-много желаят да контролират. Те впримчват хората в своята власт, като поемат пълен контрол над всичко: в каква посока се развиват събитията, колко хора са замесени, какви въпроси се повдигат, целият ход на развитието на тези събития и какви ще бъдат резултатите — всичко се развива според това, което те са задействали и според желанието на сърцето им. Има обаче още едно нещо, а именно, какво мислят хората в сърцата си? Какво мислят за тях? Имат ли добро впечатление за тях или не? Харесват ли ги или не? В сърцата си вярват ли, че те са антихристи? Разпознават ли техните действия или се възмущават от тях? Когато хората външно им показват уважение и ги ласкаят, какво всъщност мислят в сърцата си? Дали това, което е в сърцата им, наистина съответства на външната им проява? Истински ли са им покорни? Това е въпрос, който силно тревожи антихристите. Колкото по-обезпокоени се чувстват, толкова повече търсят отговори. Това е третото проявление на това, че антихристите се отнасят към Божия дом като към свое владение — проучване на сърцата на хората и поемане на контрол над тях.

Лесно ли е да се проучват сърцата на хората и да се поема контрол над тях? Проучването и поемането на контрол представляват две различни степени на действие или на поведение при извършването на нещо. Когато един антихрист притежава власт и поема контрол над целия ход на развитието на дадено събитие и над неговия изход, когато поеме контрол над тези неща, тогава какво наистина мислят в сърцата си подчинените му или хората в неговата сфера на влияние — дали те се отнасят към него като към Бог или като към съвършен човек, дали таят омраза, мнения или представи за него и дали го разпознават — какво хората наистина мислят в сърцата си, тези неща са доста трудни за преценяване. Какво прави той тогава? Той наблюдава онези под неговата власт, като дава облаги или казва няколко приятни думи на всеки, на когото му липсва проницателност и който е лесен за експлоатация. Тези хора са точно като гумени топки: те отскачат по-високо и набират повече енергия всеки път, когато ги удариш. Той използва такива личности като пионки. За какво ги използва? Кара тези пионки да проучват сърцата на хората вместо него. Може да каже на някоя пионка: „Напоследък сестра Ли и дъщеря ѝ в нашата църква предлагат по-малко приношения. Преди предлагаха доста, но сега не идват много често. Какво правят напоследък? Имали ли са някакъв контакт с външни хора? Случва ли се нещо вкъщи? Отиди да видиш и им предложи подкрепа“. Този човек посещава дома на сестра Ли и се оглежда, като си мисли „Тук няма непознати лица. Двете сестри изглежда водят доста спокоен живот. Не личи да са се сблъскали с някакви трудности. Защо не ходят на нашите

събирания? Нека поразпитам повече“. Този човек пита: „Имахте ли наскоро някаква нова светлина вкъщи? Напоследък се чувствам слаб; разговаряйте малко с мен“. Като виждат, че човекът е дошъл да търси истината и да търси помощ, сестрите разговарят с него и казват: „Напоследък придобихме нова светлина, че вярващите в Бог не бива да следват други хора или винаги да разчитат на тях. Когато сме изправени пред предизвикателства, трябва да идваме пред Бог с молитва. Това е най-висшата мъдрост. Хората са ненадеждни, човек може да разчита само на Бог. Той може да дари на хората истината, живота и пътя, по който трябва да вървят — хората не могат да направят това. Преди винаги зависех от другите, но по-късно чрез общение с една сестра…“. Той отговаря: „Чрез общение със сестра? Къде е тази сестра? Външен човек ли е тя?“. Сестрите казват: „Тя не е точно външен човек. Тя е сестра от нашата църква, която се върна, след като няколко години изпълняваше дълга си далеч“. Той отговаря: „Това не е ли все пак контактуване с външен човек? Ти си общувала безразсъдно с външни хора. Трябва да докладваш на църквата за проблема!“. Събрал тази информация, този човек разкрива две ключови сведения: първо, двете сестри не искат да се сближат с водача и са проявили известна проницателност по отношение на него; второ, имали са контакт с външен човек и този външен човек им е казал нещо; подробностите са неясни, сестрите не искат да кажат нищо за тях, умишлено ги прикриват, което означава, че тяхната преданост към водача отслабва и те са започнали да се пазят от него. Когато този човек се върне и докладва на антихриста, щастлив ли е антихристът, след като чуе това? Би ли си помислил: „Чудесно, моите подчинени най-накрая проявиха известна проницателност по отношение на мен.“? (Не, не би си помислил.) Какво би си помислил? „Това е лошо. Двете сестри преди бяха покорни, бяха истински вярващи в църквата и даваха много приношения. Откакто този непознат човек започна да общува с тях, тези двете станаха малко непокорни. Ще продължат ли да правят приношения в бъдеще? Това е обезпокояващо и рисковано“. Антихристът се чувства неспокоен. Защо е неспокоен? (Хората са проницателни по отношение на него и вече не го слушат.) Точно така, сърцата на хората вече не са подвластни на неговата манипулация и контрол, те претърпяват промяна в отношението си, затова той се чувства неспокоен. В миналото тези двете бяха простодушни и обикновени, бяха доста покорни и проявяваха слаба проницателност по отношение на него, каквото и да кажеше той, се приемаше безпрекословно. Сега, след като са претърпели промяна в отношението си, развили са проницателност и се държат на разстояние, е възможно да го отхвърлят, а може би дори възнамеряват да го докладват — това предвещава неприятности. Не е ли това конкретно проявление на начина, по който антихристите проучват сърцата на хората и поемат контрол над тях?

Когато антихристът забележи нещо необичайно, той бързо изпраща своите приближени или послушници, за да разберат ситуацията и да схванат основните

ѝ причини. Ако няма промяна, ако хората си остават същите и не са променили отношението си към него, тогава той се успокоява, вече не е неспокоен или напрегнат. Ако обаче открие нещо необичайно, нещо непознато за него, което е неподвластно на неговата манипулация, а не онова, което си е представял, тогава това е обезпокояващо. Той започва да се безпокои и да се тревожи, и в бързината си ще пристъпи към действие. Каква е целта на неговите действия? Той иска хората да са в единомислие с него, да не променят отношението си. Хората трябва да му заявяват мислите си и постоянно да му се отчитат, като изразяват преданост, решителност и искреност. Той трябва непрекъснато да поема контрол над променящите се мисли и идеи в сърцата на хората, както и над посоката и принципите на техните мисли. Щом установи, че някой таи другомислие, той трябва да пристъпи към действие, за да го промени. Ако той не може да бъде променен и не могат да станат приятели, тогава те ще станат врагове. Какви са последствията от това да стане негов враг? Ще бъде подложен на мъчение и потисничество. Това е единият подход. Има и друг. Антихристът винаги е предпазлив към онези около себе си, никога не е способен да ги прецени напълно, като се страхува, че хората може да го разпознаят и да го докладват, и си казва в сърцето: „Видя ли, когато откраднах приношенията и извърших нещата както аз си знам? Ако си го видял, можа ли да го разпознаеш? Можа ли да ме докладваш?“. Някои антихристи дори тайно имат безразборни сексуални контакти и си мислят: „Кой знае за тези неща? Какво си мислят онези, които знаят за това? Трябва ли да се преструя по някакъв начин, да създам фалшиво впечатление, след това да изпитам тези хора, да изтръгна от тях най-съкровените им мисли и да видя какво наистина мислят?“. Биха ли направили антихристите такива неща? За нечестиви хора като антихристите извършването на такива неща е като втора природа. Те са родени за това — правят го превъзходно. Антихристът събира хората заедно и казва: „Днес ви извиках тук без друга цел, освен да разгледам недостатъците си в работата, която съм свършил в църквата напоследък, и да говоря за своето познание за покварения нрав, който съм разкрил. Говорете открито, не премълчавайте нищо. Няма да ви заклеймя. Нека общуваме открито от сърце и очи в очи. Ако съм направил нещо, ще се променя. Ако не, ще го приема като наставление да не го правя. Всичко в божия дом е открито, явно и изложено на показ. Ние правим всичко пред бог и няма нужда никой да се пази от никого друг. Братя и сестри, успокойте се. Аз ще започна, като изследвам себе си. Напоследък, поради собствения си мързел и ламтеж за плътски удобства, не съм си свършил добре работата. Евангелската работа напоследък не върви добре и не съм обръщал много внимание на църковния живот. Бях зает с евангелската работа и не можах да намеря време за други въпроси. Разбира се, аз съм отговорен. Като разчитах на своите фантазии, предположих, че църковният живот ще бъде саморегулиран от братята и сестрите, и няма да е необходимо да се безпокоя

твърде много. Всички вие сте големи хора и божиите слова са толкова ясни, затова се посветих изцяло на евангелската работа. Въпреки това, не се справих добре и с евангелската работа. Трябва да призная грешките си пред братята и сестрите, да потърся вашата прошка и да поискам божията прошка. Ето, нека се поклоня на всички вас“. Всички виждат това и си мислят: „Той се е променил, не изглежда толкова хитър, колкото преди. Защо е толкова искрен днес? Нещо не е наред. Не бива да правя прибързани заключения. Ще видя какво още ще каже“. Антихристът продължава, като казва, че осъзнава, че е дявол, Сатана, признава, че не е свършил никаква действителна работа, изразява готовност да бъде на разположение на Горното и да приеме всякаква критика или укор от братята и сестрите. Той отива по-далеч и казва: „Дори да ме освободят и да не ми позволят да ръководя, аз съм готов да бъда един от най-маловажните. Препоръчвам сестра Ли и дъщеря ѝ от нашата църква да поемат моята работа“. Той вече е избрал своя приемник. Не е ли отношението му доста искрено? Има ли изобщо някаква нужда от подозрение? Докато казва това, той дори започва да плаче. После довежда жена си и казва: „През това време и ти не си свършила никаква действителна работа, само си причинявала прекъсвания и смущения, и дори си кастрила слепешком братята и сестрите. Ти също трябва да бъдеш освободена“. Антихристът насочва пръст към себе си, а след това към семейството си, като кара хората да почувстват, че е искрен. Когато всички чуят това, някой казва: „Всъщност ние отдавна ви разпознаваме. Вие не се консултирате с нас по въпросите. Неколцина от вас обсъждат нещата помежду си насаме и вземат решения. Това не е съобразено с принципите на работа в Божия дом. Освен това, вие окончателно сте решили кой ще бъде водачът измежду вас без наше знание — ние дори нямаме право да знаем. Човекът, когото избрахте, не само не върши действителна работа, но и причинява смущения, но вие не го освобождавате“. Братята и сестрите изказват мненията си един след друг. Когато антихристът чуе това, той си мисли: „Това е зле! Но пък е добре, че изливат истинските си мисли наведнъж. Това ще бъде от полза за бъдещата ми работа. Ако те не бяха проговорили, а вместо това ми бяха забили нож в гърба, като директно напишат докладна записка до горното без аз да знам, тогава с мен щеше да е свършено, нали? За щастие използвах тази тактика, умен съм и имам бързи рефлекси, и точно навреме се докопах до мненията им“. След това той продължава, като провъзгласява мазно: „Благодаря ви, братя и сестри, за вашето доверие и за това, че искрено критикувахте грешките ми днес. Определено ще ги променя в бъдеще. Ако не го направя, нека върху главата ми се стоварят наказание и проклятия“. Проучването на сърцата на хората и поемането на контрол над тях от страна на антихриста не се ограничава с подслушване и надничане през вратите. В сериозни ситуации той има скрит коз. Какъв коз? Той практикува демокрация и свобода, като дава на хората достатъчно свобода на словото, позволява им пълна свобода да изразяват своите мнения и

най-съкровени мисли, насърчава хората да изказват най-съкровените си чувства, дори това да са оплаквания. После той се възползва от уязвимостите на онези, които имат идеи, различни от неговите или мнения за него, и ги заличава наведнъж. Как звучи подходът на антихриста? Той е невероятно нечестив! Не прилича ли малко на подхода на големия червен змей? Те по същество са една и съща група, споделяща една и съща природа същност. Не действа ли така големият червен змей? Да видиш как се представя антихристът е все едно да видиш грозното лице на големия червен змей.

Антихристите са вещи в използването на приятни и правилни думи, за да примамват хората и да ги накарат да им се доверят. След като проучат и изкопчат от хората сведения за истинското им положение, какъв е резултатът? Ще се покаят ли антихристите, защото хората са им казали тези истински думи? Ще се признаят ли за победени, ще престанат ли да вършат зло, ще се откажат ли от властта си, ще изоставят ли желанието си за власт и ще разпуснат ли своето владение? Никога. Вместо това те ще активизират усилията си. След като направят всичко възможно, за да поемат контрол над сърцата на хората, те задържат онези, които се съобразяват с тях, и се избавят от всички, които не го правят. Не можем да изключим, че някои братя и сестри в църквата са били премахнати, отлъчени или че са им били конфискувани книгите с Божиите слова при такива обстоятелства. Тези хора са били онеправдани. Какво трябва да направят тези онеправдани братя и сестри? Трябва ли да престанат да вярват в Бог, защото в Божия дом се е появил един антихрист, който ги е измъчвал по този начин и е направил така, че да е невъзможно да вярват? Могат ли да направят това? (Не, не могат.) Уместно ли е да се прави компромис или да се свежда глава пред антихристите или пред тъмните и нечестиви сили? Това ли е пътят, който трябва да изберете? (Не, не е.) Тогава какъв път трябва да изберете? (Да разобличим и да докладваме антихристите.) Когато откриеш, че някой е антихрист, нека ти кажа, че ако влиянието му е значително и много водачи и работници слушат него, а не слушат теб, и ако ти го разобличиш и е твърде вероятно да бъдеш изолиран или премахнат, тогава трябва внимателно да обмислиш стратегията си. Не се изправяй сам срещу него, шансовете не са в твоя полза. Започни, като се свържеш с няколко души, които разбират истината и имат проницателност, и потърси общение с тях. Ако постигнете консенсус, обърни се към още двама водачи или работници, които могат да приемат истината, и постигнете споразумение. Чрез съвместните действия на няколко души разобличете антихриста и се разправете с него заедно. По този начин имате шанс за успех. Ако влиянието на антихриста е твърде голямо, можете също да напишете докладна записка до Горното. Това е най-добрият подход. Ако няколко водачи и работници наистина се опитат да ви потиснат, можете да им кажете: „Ако не приемете нашето разобличаване и доклад, ние ще повдигнем този въпрос до Горното и нека то да се справи с вас!“. Това

увеличава шансовете ви за успех, тъй като те няма да посмеят да тръгнат срещу вас. Когато си имаш работа с антихристи, трябва да възприемеш този надежден подход — никога не действай сам. Ако нямаш подкрепата на няколко водачи и работници, усилията ти са обречени на провал, освен ако не можеш да напишеш докладна записка и да я предадеш на Горното. Антихристите са изключително коварни и хитри. Ако нямаш достатъчно доказателства, въздържай се от действия срещу тях. Да ги убеждаваш или да споришс тях е безполезно, да показваш любов, за да се опиташ да ги промениш, е безполезно, а да разговаряш с тях за истината няма да подейства. Няма да си способен да ги промениш. В ситуация, в която не можеш да ги промениш, най-добрият ти курс на действие не е да разговаряш сърдечно с тях, да ги вразумяваш и да чакаш да се покаят. Вместо това ги разобличавай и ги докладвай, без да им позволяваш да узнаят, остави Горното да се справя с тях и насърчавай повече хора да ги разобличават, да ги докладват и да ги отхвърлят, което в крайна сметка да доведе до това те да бъдат изкоренени от църквата. Не е ли това добър подход? Ако те се стремят да изчовъркат от теб най-съкровените ти мисли, да те проучат и да видят дали имаш някакво разпознаване по отношение на тях, какво трябва да направиш, ако вече си ги идентифицирал като антихристи? (Не бива да говоря правдиво с тях, но засега трябва да се съгласявам с думите им, без да им позволявам да открият моята проницателност, а после трябва тайно да ги разоблича и да ги докладвам.) Как ви се струва този подход? (Добър.) Трябва да прозреш схемите на дяволи и сатани и да избягваш да задействаш техните капани или да попадаш в техния трап. Когато си имаш работа със сатани и дяволи, трябва да използваш мъдрост и да се въздържаш да им говориш правдиво. Това е така, защото тези, на които можеш да говориш правдиво, са Бог и истинските братя и сестри. Никога не бива да говориш правдиво на сатани, на дяволи или на антихристи. Само Бог е достоен да разбира какво има в сърцето ти, да господства над сърцето ти и да го проучва внимателно. Никой, особено дяволи и сатани, не е пригоден да контролира или да проучва внимателно сърцето ти. Следователно, ако дяволи и сатани се опитват да изчовъркат истината от теб, имаш правото да кажеш „не“, да откажеш да отговаряш и да задържиш информацията — това е твое право. Ако кажеш: „Ти, дяволе, искаш да изчовъркаш думите ми от мен, но аз няма да ти говоря истината, няма да ти кажа. Аз ще те докладвам — какво можеш да ми направиш? Ако се осмелиш да ме измъчваш, ще те докладвам. Ако ме измъчваш, Бог ще те прокълне и ще те накаже!“, действа ли това? (Не, не действа.) В Библията се казва: „Бъдете разумни като змиите и незлобливи като гълъбите“ (Матей 10:16). В такива ситуации трябва да сте разумни като змиите; трябва да сте мъдри. Нашите сърца са годни да бъдат проучвани внимателно и притежавани само от Бог, и те трябва да бъдат дадени само на Него. Само Бог е достоен за нашите сърца, сатани и дяволи не ги заслужават! Следователно, имат ли антихристите право да знаят какво има в

сърцата ни или какво мислим? Нямат това право. Каква е тяхната цел, като се опитват да изчовъркат истината от теб и да те проучват? Стремят се да поемат контрол над теб; трябва да осъзнаеш това ясно. Така че не им говори истината. Трябва да намериш начини да обединиш заедно повече братя и сестри, за да ги разобличите и да ги отхвърлите, да ги свалите от позицията им и никога да не им позволявате да успеят. Изкоренете ги от църквата, като ги лишите от всякакви възможности отново да смущават Божия дом и да упражняват власт в него.

Това, че антихристите проучват сърцата на хората и поемат контрол над тях, е сурова реалност. Ако се съди по същността на антихристите, да се занимават с такива дейности очевидно им идва отвътре и е доста обичайно. В различните църкви антихристите често изпращат свои довереници да проникнат сред братята и сестрите, да разузнават и да събират вътрешна информация. Понякога информацията, която събират, се отнася до битови тривиалности или случайни разговори между хората, които изобщо не са важни. Въпреки това антихристите винаги раздухват тези въпроси, като дори ги издигат до нивото на мисли и възгледи, за да схванат своевременно промените в мислите и мненията на хората. Това е така, за да могат без усилие да поемат контрола над обстоятелствата и положението на всеки човек, и да реагират своевременно. Антихристите са особено конкретни в действията си по отношение на властта и статуса. Конкретни до каква степен? Що се отнася до гледната точка на всеки човек за това как се справя с въпросите, както и до гледната му точка за материалните неща, парите, статуса, вярата в Бог, изпълнението на дълга и напускането на дадена работа — те искат да знаят всичко това като петте си пръста. След като го знаят като петте си пръста, антихристите не използват истината, за да предоставят ресурс на хората, да променят погрешните им възгледи или да разрешават проблеми. Вместо това я използват, за да служи на собствения им статус, власт и владение. Това е целта на антихристите, когато проучват сърцата на хората и поемат контрол над тях. За антихристите всичко, което правят, изглежда смислено и ценно, но всички тези уж смислени и ценни неща са именно онези, които Бог заклеймява. Именно те представляват предателство спрямо Бог и са във вражда с Него.

7 ноември 2020 г.

ПЕТНАДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ НЕ ВЯРВАТ В СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА БОГ И ОТРИЧАТ СЪЩНОСТТА НА ХРИСТОС (ПЪРВА ЧАСТ)

I. Антихристите не вярват в съществуването на Бог

Днес ще разговаряме по петнадесета точка от различните проявления на антихристите — те не вярват в съществуването на Бог и отричат същността на Христос. Тази точка разобличава две проявления на начина, по който антихристите се отнасят с Бог и Христос, които представляват същността на антихристите. И двете проявления са свързани със Самия Бог, като в единия случай засягат Божия Дух, а в другия — въплътената плът на Бог. Антихристите не вярват в съществуването на Бог, нито признават Неговата въплътена плът. Това са възгледите, които антихристите таят спрямо Бог, и те са основните проявления на начина, по който антихристите се отнасят с Бог. Засега няма да разговаряме за същността на тези две основни проявления, а нека първо да обсъдим как се проявява неверието на антихристите в съществуването на Бог, тоест какви мисли, възгледи, нагласи и конкретно поведение, проявления и подходи имат антихристите спрямо Бог, които доказват, че те не вярват в Неговото съществуване. Има ли конкретни проявления на това неверие? Някои може да кажат: „Неверието на антихристите в съществуването на Бог просто означава, че те не признават този факт и отричат съществуването на Бог. В сърцата си те вярват, че няма Бог и че Божият Дух, Самият Бог и Създателят са невидими и несъществуващи. За тях титлата „Бог“ е празна и е плод на човешкото въображение. Не е ли лесно това да се обясни и да се разговаря по него? Как се отнася това до същността на антихристите? Как така има конкретни проявления на това? Не е ли това да се прави от мухата слон? Наистина ли е толкова сложно?“. Правилен ли е този начин на мислене? Ако ви помолят да разговаряте по темата за неверието на антихристите в съществуването на Бог, как бихте разговаряли за нея и как бихте я разнищили? Например да разгледаме един особено измамен човек. Можеш ли да говориш за конкретните проявления на неговата измамност? Ако просто кажеш: „Този човек е много измамен и винаги лъже, без да казва нито една вярна дума“, с това ще приключиш ли общението? Какви са конкретните състояния и проявления на измамността? Как можеш да разнищиш измамността на този човек? Какви подходи използва той, за да постъпва и да се справя с нещата в ежедневието си? Какви методи използва, за да се справя със света? Какъв е характерът му? Какъв е неговият възглед за хората, събитията и нещата? Как може да се докаже, че този човек е много измамен? Няма ли тук особености? Разбира се, че има особености. Не става въпрос само да се каже какво е измамност или кои действия са измамни, и не става въпрос само да се обясни този термин, а трябва да се разнищят неговите конкретни проявления, поведение,

мисли, възгледи, методи за справяне с нещата, характер и т.н. Основната характеристика на измамника е, че никога и с никого не разговаря открито и не споделя съкровените си мисли дори и с най-добрия си приятел. Той е изключително пресметлив и непроницаем. Такъв човек всъщност не е задължително да е стар или да е видял много от света, а дори може и да няма голям опит, но въпреки това е крайно пресметлив и непроницаем. Той е много лукав за възрастта си. Не е ли измамник по природа? Той се крие толкова дълбоко, че никой не може да го прозре. Колкото и думи да изрича, трудно се разбира кои от тях са истина и кои — лъжа, и никой не знае кога казва истината и кога лъже. Освен това е особено умел в преструването и софистиката. Често създава фалшиви впечатления у хората и крие истината, така че да виждат само илюзорния му облик. Преструва се на възвишен, добър, добродетелен и откровен човек, когото хората харесват и одобряват, и в крайна сметка всички го почитат и уважават. Колкото и време да прекараш с такъв човек, никога не знаеш какво мисли. Възгледите му и неговото отношение към всякакви хора, събития и неща са спотаени в сърцето му. Никога и пред никого не разкрива тези неща. Никога не разговаря за тях дори и с най-близкия си довереник. Дори когато се моли на Бог, може да не сподели какво таи в сърцето си или истината за себе си. Не само това, а и се опитва да се преструва, че има добра човешка природа, че е много духовен и че се е посветил на стремежа към истината. Никой не може да види какъв е нравът му и що за човек е той. Това са проявленията на измамността. Например да разгледаме един мързелив човек. Какви са конкретните проявления на мързела? Някои може да кажат: „Мързелът е да не вършиш никаква работа, просто да седиш по цял ден, да не искаш да се движиш или да се тревожиш за нещо и да не искаш да говориш“. Това ли са конкретните, съществени проявления на мързела? (Не, това са само някои повърхностни явления.) Тогава какви са съществените проявления на мързела? Преди всичко има две основни проявления: първо, човек да не желае да понася каквато и да било трудност, да не носи бреме или отговорност в нищо, което върши, да се оплаква, когато тялото му изпита малко дискомфорт или срещне лека трудност или малко умора; второ, да изпитва отвращение към вършенето на каквато и да било работа, да желае живот на удоволствия, да предпочита бездействието и да не обича труда, да пилее времето си и да се носи по течението ден след ден, както и безкрайно да хленчи и да се крие, така че никой да не може да го намери, когато трябва да работи. Това са двете основни проявления на мързела; тук няма да обсъждаме конкретните проявления. Да вземем например един лаком човек. Какви са конкретните проявления на лакомията? Това е нещо в човешката природа, което би трябвало да е лесно за разнищване и разпознаване, нали? (Човек постоянно преследва плътски удоволствия, винаги желае да яде вкусна храна, да задоволява апетита си.) (Човек има ненаситен апетит, когато става въпрос за вкусна храна.) Това са проявления на лакомията. Няма ли хора,

които, след като чуят, че на някое място има вкусна храна, правят всичко възможно, за да го намерят? Например, да кажем, че някъде отваря нов ресторант, който предлага разнообразие от вкусни ястия, но е малко скъп и отдалечен и трябва да се шофира един час, за да се стигне дотам. Повечето хора биха сметнали, че не си струва да се пътува толкова далеч само заради едната храна. Но хората, които обичат да ядат, като чуят за този ресторант, биха си помислили: „Един час път с кола не е далеч. Нали животът е, за да ядем, да пием и да се забавляваме? Да отидем да ядем!“. Ако обаче същият човек бъде помолен да кара един час, за да се занимава със същинската си работа, той ще започне да размишлява: „Няма ли да се уморя, като отида там? Ще бъде ли ползотворно за мен да отделя толкова много време, за да отида и да работя там? Ами ако срещна лоши хора? Ами ако колата остане без бензин? Какво ще ям там? Ще има ли готова храна? Ами ако не мога да се адаптирам към местната среда? Ами ако не мога да спя през нощта?“. Когато става дума за същинската му работа, той мисли прекалено много, като вижда трудности навсякъде. Но когато става въпрос да се яде нещо вкусно, той е готов да преодолее всички пречки; всяка пречка се превръща в нещо незначително и той спира да мисли прекалено много. Това са конкретни проявления на лакомията. Споменавам това само накратко тук; няма да го доразвивам повече.

Да се върнем към темата на днешното ни общение. Какви са проявленията на неверието на антихристите в съществуването на Бог? Какви конкретни мисли, възгледи и състояния разкриват те? Когато им се случат неща, какви нагласи, възгледи и идеи притежават те, които доказват, че наистина не вярват в съществуването на Бог? Не си ли струва да разговаряме за това? Антихристите не вярват в съществуването на Бог. Какви са подробностите и конкретните проявления на това неверие? (Независимо какво се случва, те не вярват, че то е устроено и подредено от Бог, и не могат да го приемат от Бог.) (Те не вярват, че Бог възнаграждава добрите и наказва злите, затова нагло вършат зло.) Това са някои конкретни проявления. Антихристите не вярват в съществуването на Бог. Това неверие в Божието съществуване е отричане. Какво отричат те, което доказва, че отричат съществуването на Бог? (Те отричат Божията идентичност на Създател.) (Те отричат, че Бог контролира всичко и господства над всички неща.) (Те отричат, че Божиите слова са истината, и отричат, че Божието дело на правосъдие и наказание може да пречисти покварата на хората и да ги спаси от Сатана.) Кое от тези твърдения е представително и по-съществено? Отричането на Божията идентичност и Неговото върховенство над всички неща — не са ли те представителни? Не са ли те съществени неща? (Да.) Да се вярва в съществуването на Бог означава, от една страна, да се признава Божията идентичност и същност. Освен това, въз основа на вярата в Божията идентичност и същност, означава да се приема и признава фактът, че Бог господства над

всички неща. Това не означава ли абсолютна вяра в съществуването на Бог? Не са ли тези две точки ключови? (Да.) Тези две точки са най-съществените неща. Следователно, за да разнищим неверието на антихристите в съществуването на Бог, първо трябва да разнищим две неща: първо, това, че антихристите отказват да признаят Божията идентичност и същност; второ, това, че антихристите отказват да признаят Божието върховенство над всички неща. В тези две точки се съдържат други аспекти. По-рано разговаряхме за това как антихристите не признават, че Бог е истината, че Божиите слова са истината, или че Бог може да спаси хората. Това също е факт. Тук обаче Аз казвам, че антихристите изначално не вярват, че има Бог, и изначално не вярват в съществуването на Бог. Разнищването на този въпрос от гледна точка на това, че антихристите не признават Божията идентичност и същност и отказват да признаят Божието върховенство над всички неща, ще бъде по-силно и по-представително.

А. Отказват да признаят Божията идентичност и същност

Нека да започнем, като разговаряме по първата точка: отказът на антихристите да признаят Божията идентичност и същност. Каква е Божията идентичност? За всички сътворени същества Бог е Създателят, тогава каква е Неговата идентичност за всички неща? (Върховният владетел на всички неща.) Тази титла също е точна, но все пак каква е истинската идентичност на Бог? Когато се обръщаш към Бог, можеш ли директно да Го наричаш „Върховният владетел на всички неща“? Това е като идентичността на майка ти спрямо теб — тя е човекът, който те е родил и отгледал, но можеш ли да наричаш майка си „тази, която ме е родила и отгледала“? (Не.) Как я наричаш? (Мама.) Това е названието, с което наричаш майка си. Следователно титлата на Създателя, на Върховния владетел на всички неща, е Бог и само Самият Бог може да бъде наричан Бог. За всички сътворени и несътворени неща Бог е Бог. Неговата идентичност е Върховният владетел на всички неща, а Неговата титла е Бог. Този, който носи тази титла, е Самият Бог, Той е Бог. Само Този, който е достоен за титлата Бог, притежава Божията идентичност и същност. Нека засега не говорим за думата „същност“, а вместо това да говорим за идентичност. Самият Бог, който притежава идентичността на Бог, върши Божиите неща, изразява Божия нрав и води цялото човечество, и господства над цялото човечество и над всички неща, като използва Божиите методи. Гледната точка за всичко, което Бог прави, на онези, които вярват в Бог и признават Божията идентичност, е коренно различна от тази на антихристите. Онези, които могат правилно да разберат всичко, което Бог прави сред всички неща, ще видят от това начините на Неговите действия и още повече ще се убедят в Неговото съществуване сред всички неща. За разлика от тях, гледната точка, начинът и ъгълът, от които антихристите възприемат всички тези неща, са напълно противоположни на тези на хората, които вярват в съществуването на Бог. Именно

поради това антихристите по-скоро биха умрели, отколкото да повярват в съществуването на Бог или да повярват, че Този, който е способен да извърши всички тези неща, е Този, който притежава идентичността на Бог, и че само Той е достоен да бъде наричан Бог и е достоен хората да се обръщат към Него като към Бог.

По отношение на много явления, които съществуват сред всички неща и сред цялото човечество, независимо дали са видими с просто око или не, ако хората ги възприемат и разбират чрез Божиите слова и рационалността на нормалната човешка природа, те ще открият, че Бог води човечеството сред всички неща и че Той наистина съществува. Законите на всички неща и развитието на всички неща се устройват и подреждат в рамките на невидим, неописуем набор от правила. И така, кой е способен да устрои и подреди всичко това? Нито някой велик човек, нито някой герой, и това със сигурност не е естествено формиране. По-скоро Този, който е невидим и неосезаем, но може да бъде възприет от човека, е Този, който господства над всичко това. Кой е Той? Той е Бог. Не е ли вярата в съществуването на Бог минималната рационалност, която хората трябва да притежават? Не е ли това най-минималната, основна гледна точка и ъгъл, от които хората трябва да възприемат нещата? Антихристите обаче нямат тази рационалност и следователно не възприемат нещата от такава гледна точка и ъгъл. Така че, по отношение на нещата, устроени от Бог, които човечеството може само да възприеме и които Бог не е съобщил изрично на човечеството с ясен език, антихристите ги смятат за случайни, създадени от човека, естествено формирани или дори въображаеми и манипулирани от хората. Независимо как свидетелстваш за съществуването на Бог, независимо колко факта използваш, за да докажеш, че Бог е сред всички неща, че Бог притежава идентичността на Бог и че само Този, който притежава Божията идентичност, може да върши тези неща и да подрежда всички неща планомерно, и че такъв Върховен владетел е Този, който притежава идентичността на Бог, ще го видят ли антихристите по този начин? Ще го разберат ли антихристите по този начин? (Не.) Независимо колко факта представиш, за да го докажеш, антихристите нито ще повярват, нито ще го признаят. Дори и да не казват нищо на повърхността и дори да не могат да представят доказателства, за да го оборят, дълбоко в себе си те стократно не са съгласни и отказват да го признаят, и поставят след него поредица от въпросителни знаци. Те мислят, че хората, които вярват в Божията идентичност, са глупаци и че са били подведени, и че това е нещо, което само хора с незряло мислене биха правили и мислили. Според тях свободната воля на човека трябва да се контролира от самия човек и да се изразява свободно. Те мислят, че хората трябва да си формират мнения за събитията, които се случват сред всички неща, по какъвто начин си изберат, и че тези събития трябва да се възприемат чрез научни методи и от научна гледна точка, че хората не бива да бъдат толкова суеверни, нито да използват Божието върховенство, за да обясняват всичко или да подхождат към всичко, като

използват Божието върховенство. Например в църквата много братя и сестри са преживели множество знамения и чудеса, извършени от Бог, откакто са приели Неговото спасение. Те свидетелстват за това как Бог ги е водил по онова време, как Бог им е показал, че Той наистина съществува чрез тези събития, и че те наистина са били извършени от Него, както и за огромните благословии и благодат, които са получили чрез тези събития. Доказателствата са налице — както в свидетелствата, така и във физическа форма. Вярата на тези, които вярват в съществуването на Бог, се укрепва от тези свидетелства и физически доказателства, но променя ли се гледната точка на антихристите, които не вярват в съществуването на Бог, след като ги чуят? (Не.) По какво можете да разберете? Защото, независимо колко истинно говориш или колко хора има, за да потвърдят лично твоето свидетелство, антихристите няма да му повярват. Те ще кажат: „Освен ако не го преживея сам, ако не съм го видял, значи не съществува. Това, което вие сте преживели, е просто съвпадение, случайност. Не преживява ли всеки опасни или случайни събития в живота си? Нима възникването на тези съвпадения и случайности доказва, че те са божие дело? Нима доказва, че този, който върши тези неща, е бог? Може би това е просто твоето въображение, може би просто си имал късмет, че някой благодетел е бил там, за да ти помогне, или може би просто не ти е било време да умреш и си се отървал на косъм“. Вижте, признават ли те нещата, които Бог е извършил върху тези хора? (Не признават.) Те не признават и не вярват в нещата, които Бог е извършил върху братята и сестрите, нито вярват, че Бог може да извърши такива дела, или че нещата, които братята и сестрите са преживели, наистина са се случили. Те мислят: „Как могат такива неща да съществуват в света? Ако съществуват, те са просто плод на човешкото въображение. Както се казва в поговорката: „За каквото мислиш през деня, за това ще сънуваш през нощта“. Всички тези неща са просто илюзии“. Когато антихристите чуят как братя и сестри са преживели някои знамения и чудеса, част от специалната Божия благодат и благословии, и някои неща, които са извън обсега на обикновените хора, те не вярват. И така, могат ли антихристите да повярват в просветлението и напътствието, които братята и сестрите получават, докато преживяват Божиите слова? Те не вярват и в това. Те не вярват, че Бог просветлява, озарява и напътства хората. Те мислят, че всичко това идва от човешкия ум, от анализа и разбирането на човека, основани на знания, и че това произвежда тези свидетелства за преживяване. Те вярват: „Ако хората мислят усилено и се стремят усилено в тази посока, няма ли да придобият някакво познание? Ако и аз положа усилия и мисля усилено, и размишлявам усилено в това отношение, тогава, подобно на писането на статия, бих могъл също да скалъпя някакво свидетелство за преживяване“. Следователно, когато става въпрос за свидетелствата за преживяване на братята и сестрите, където те свидетелстват за това как Бог ги е водил, как ги е просветлил и озарил, как ги е

съдил, наказвал, кастрил и дисциплинирал, и как Бог е нагласявал ситуации, за да ги изпита и облагороди, както и как те са стигнали до разбиране на Божиите намерения от това, и така нататък — антихристите не признават нито едно от тези дела на Бог и не вярват в тях. Те мислят, че всички тези неща са невъзможни. Антихристите не признават тези събития, които се случват сред братята и сестрите, и не вярват в тях. Потвърждава ли това, че същността на антихристите е те напълно да отказват да признаят Божията идентичност? Всъщност, това не е най-силното доказателство за това, че същността на антихристите е да отказват да признаят Божията идентичност.

Нека временно да излезем извън обхвата на църквата и братята и сестрите, и да разгледаме гледните точки на антихристите по различни въпроси сред групи от хора и в реалния живот. Какви са тези въпроси? (Раждането, остаряването, боледуването и смъртта на хората, както и социалните и политическите промени, и настъпването на бедствия. Антихристите не успяват да познаят Божието върховенство в нито едно от тези неща.) (Антихристите не вярват, че съдбите на хората са в Божиите ръце, а вместо това искат да създадат красива родина със собствените си ръце.) Това са конкретни проявления, които засягат същността на проблема. Могат ли антихристите да видят, че човешката съдба, животът и смъртта, и всички преживявания, през които всеки човек преминава в живота си, са под Божието върховенство? Те не могат да видят това. Например в обществото има една популярна поговорка: „Тези, които строят мостове и поправят пътища, накрая ослепяват, докато потомството на убийците и подпалвачите се множи“. Тази поговорка съществено правило ли е за нещо? Истината ли е? Философска теория ли е? (Не.) Тогава откъде идва тази поговорка? Със сигурност не от онези, които вярват в Бог; това е повърхностно явление в условията на живот на различни хора по време на човешкото развитие. Хората вярват, че в света липсва справедливост, че колкото повече добри неща върши човек, толкова по-вероятно е да ослепее и толкова повече се сблъсква с възмездие, докато колкото повече зло прави човек, толкова повече процъфтява и успява в света. Дали законите за развитието на различните неща сред човечеството съответстват по някакъв начин на тази поговорка? Има и поговорка: „Добрите умират млади, а злите живеят до дълбока старост“. Какъв тип хора са създали тази поговорка? Тези видове поговорки са известни на хората като народни мъдрости; какъв тип хора са способни да изричат тези мъдрости? Дали са вярващи в Бог? Дали са хора, които вярват в съществуването на Бог? (Не.) Има определени видове циници, които са неуспешни в обществото и сред хората, които се сблъскват с препятствия навсякъде, с тежка съдба и неосъществени стремежи, и не процъфтяват, независимо къде отидат. Те мислят, че са донякъде компетентни и способни, но въпреки това не са успели да си създадат име, да процъфтят, да надминат другите или да почетат предците си. Където и да отидат, те са изключвани, тормозени и потискани, и им липсва

способността да се освободят от всичко това. В крайна сметка те заключават: „В обществото или човечеството няма справедливост, няма такова нещо като възнаграждаване на доброто и наказване на злото, или възмездие. Лошите хора вършат лоши неща, без да бъдат наказвани, докато добрите хора, които са направили много добри неща, като правене на дарения и оказване на помощ на бедните, в крайна сметка не получават награди. Така че не бъдете добри; безполезно е. Добрите хора накрая ослепяват — вместо това човек трябва да бъде зъл“. Тъй като са неуспешни в света и сред групи от хора, те се оплакват от липсата на безпристрастност и справедливост в света и от отсъствието на спасител в света. Те мислят, че всеки ги е онеправдал, защото никой не вижда силните им страни или експертните им познания и никой не ги поставя на важни позиции. Така те създават този вид изкривена теория, за да се оплакват от човечеството и света. В действителност стоят ли причини зад възникването на тези различни неща? Има ли причинно-следствени връзки? Разбира се! Антихристите споделят същата гледна точка като тези хора; те не вярват, че Бог господства над всички неща, нито вярват, че всичко, над което Бог — Който има Божията идентичност — господства, е праведно. Следователно антихристите не само не признават, че всичко, което Бог прави, представлява Неговата идентичност, но и вярват в изкривените теории и ереси, които се разпространяват в обществото. Те вярват, че тези изкривени теории и ереси са верни и че само онези, които могат да просперират в този свят, които са почитани и следвани, могат да бъдат наречени боговете на сърцата им и са онези в сърцата им, които притежават идентичността на богове. Например в китайските легенди има фигури като Кралицата Майка на Запада, Нефритения император, Осемте безсмъртни, Гуанин и Буда — това са тези, пред които антихристите наистина се прекланят в сърцата си. В тези легенди Нефритеният император е най-великият; той има властта да наказва грешниците в небесното царство, като ги прогонва в света на смъртните. Когато антихристите чуят това, те изпитват голямо възхищение към него, като си мислят: „Нефритеният император наистина е бог! Той има поведението, осанката и способностите на бог!“. Тези легенди, заедно с така наречените безсмъртни, на които широката общественост прави приношения, са оставили дълбоко впечатление у хората. Те вярват: „Тези така наречени безсмъртни имат големи умения и сили. Те заслужават титлата богове. Те са способни да издадат изявление за решение в небесното царство за всички несправедливи и незадоволителни неща, които се случват в света, и ако някой търси справедливост, може да намери отговор от тях. Например исторически фигури като Бао Гун и Гуан Гун отстояват справедливостта за човечеството в духовния свят. Когато човек е онеправдан и съдилищата са несправедливи, ако отнесе случая си пред Бао Гун или Гуан Гун, му е гарантирано, че ще получи справедливост“. Хората вярват, че тези герои от народните приказки могат да въздават справедливост за човечеството, да наказват злите хора и да

поправят всички несправедливости в света, като позволяват на тези, които страдат и се борят, да спрат да проливат сълзи. Те мислят, че бедните хора на дъното на обществото, некомпетентните и тормозените трябва само да правят приношения на тези фигури, да вярват в тях и да ги следват, за да избягат от всичките си страдания и да намерят решение за целия тормоз и потисничество, с които се сблъскват. По същия начин, в сърцата и умовете си, антихристите вярват, че боговете трябва да бъдат като така наречените Бодхисатва и Буда, да решават всички човешки страдания и да спасяват хората от морето от нещастия. Например един мъж, чиято майка беше смъртно болна и лекарите вече не можеха да направят нищо, за да ѝ помогнат, беше много синовен и не искаше майка му да умре, затова палеше по три пръчици тамян и всеки ден принасяше вкусна храна и напитки на идол на Гуанин Бодхисатва. След това даде обет: ако болестта на майка му може да бъде излекувана и тя може да живее още 30 години, той с готовност в замяна ще се откаже от 30 години от собствения си живот, ще стане вегетарианец до края на дните си и ще се въздържа да отнема живота на живо същество. След като запали тамяна, поклони се и даде този обет, и принесе искреното си сърце, болестта на майка му беше излекувана. Означаваше ли това, че обетът му е бил чут от Бодхисатва? Означаваше ли това, че майка му ще живее още 30 години, а той ще живее 30 години по-малко? Не. Но тъй като вярваше, той беше убеден, че това е истина. След това започна да изпълнява обета си, като стана вегетарианец. Един ден се зачуди: „Майка ми е излекувана и дълголетието ѝ вече не е проблем, така че мога ли да наруша обета си в бъдеще? Мога ли да ям пилешко бутче? Ако искам да изям едно, мога да го направя“. Веднага след като изяде пилешкото бутче, се почувства добре и сърцето му беше спокойно, но на следващия ден страдаше от повръщане и диария и беше болен няколко дни без никакво подобрение. На четвъртия ден се зачуди: „Това наказание от Бодхисатва ли е? Не ми ли позволява да ям месо? Изглежда, че думите, които казах преди, наистина са имали тежест — не мога да ям месо!“. Когато си помисли това, той бързо запали още три пръчици тамян, принесе много вкусна храна и призна греха си. Болестта му беше излекувана на следващия ден. Когато видя, че Бодхисатвата е толкова ефективна, той повярва още по-твърдо, че: „Когато хората действат, Бодхисатва гледа. Не трябва да се опитвам да я мамя, трябва да спазвам обета си или ще понеса наказанието ѝ!“. Оттогава нататък той чувстваше още по-силно, че титлата „Бодхисатва“ е свещена и неприкосновена. Той палеше по три пръчици тамян всеки ден и правеше приношения по време на обреди и празници. С течение на времето вярата, че идолите, на които хората правят приношения, като Нефритения император, Гуанин Бодхисатва, Гуан Гун и т.н., са богове, се засилваше в този човек. Статусът им в сърцето му стана още по-непоклатим, без никакви съмнения или подозрения. Дори ако антихристите не са преживели тези неща или не са правили приношения на тези идоли или глинени

фигури у дома, те все пак от време на време чуват или се сблъскват с такива неща в социалните си кръгове. Например те чуват как Буда е излекувал нечия болест или е въздал справедливост, като е донесъл възмездие на зли хора, или как някой е забогатял, след като майстор по Фън Шуй е пренаредил някои неща в къщата му, или как нечия консултация с майстор по Фън Шуй или майстор по Ин-Ян относно гробници и избор на гробища е довела до това потомците на този човек да станат висши чиновници или да се радват на голям успех в кариерата си и т.н. Тези неща оставят впечатление в умовете на антихристите, че боговете трябва да притежават способности и сили като тези така наречени буди и императори, които хората срещат и виждат в ежедневието си. Те дори мислят, че боговете трябва да бъдат като онези идоли, на които хората правят приношения, като показват някакви знамения и чудеса сред хората, за да предизвикат ужас и изумление. И ако един бог не прави това, тогава те мислят, че не трябва да се счита за бог. С такива възгледи и разбирания за боговете, в какво се превръща концепцията за бог за антихристите? В техните умове същество като Нефритения император, който може да изпрати небесни войници, за да прогони онези, които са нарушили небесните закони, в света на смъртните по всяко време и на всяко място, е наистина бог и този, който притежава идентичността на бог. Или пък идол, на който хората правят приношения и който може да направи така, че те да забогатеят и да станат висши чиновници — за антихристите такива същества също се считат за достойни да притежават идентичността на богове. Това е вътрешното възприятие и разбиране на антихристите за идентичността на боговете. И така, когато Бог действа в земята, където лежи големият червен змей, и някои братя и сестри са арестувани, църквата е понесла вреди и Божието дело е възпрепятствано и смутено, какво си мислят антихристите? „Ако това е бог, защо такива неща се случват на църквата? Когато братята и сестрите биват арестувани, бог би трябвало да покаже видения в небето и да изпрати гръм и ярост, така че злите полицаи, които арестуват братята и сестрите, да побягнат ужасени като уплашени плъхове. Защо никога не съм чувал да се случват такива събития? Щом тези хора следват бог и са божиите избраници, защо бог не ги спасява и защитава? Големият червен змей преследва онези, които следват бог, толкова безумно и жестоко. Защо бог не дойде на земята, за да въздаде справедливост за човечеството? Защо бог не възпрепятства големия червен змей? Защо не накаже големия червен змей? Нима бог с божията идентичност може само да говори и да дава истината? В сравнение с Нефритения император, Гуанин Бодхисатва и Буда, бог изглежда няма големи способности и умения. Казват, че бог има могъщество и власт, но къде са това могъщество и власт? Дали този, който може само да дава истината и на когото му липсват могъществото и властта на бог, е наистина бог? Когато братята и сестрите са напът да бъдат арестувани, бог би трябвало да издигне стена пред злите полицаи или да ги ослепи и осакати, да ги подлуди, или да ги

накара да оглупеят. Преди да наближи опасност, бог би трябвало да уведоми всички ясно за предстоящия риск, те би трябвало да чуят глас, да почувстват силно усещане и да имат ясна мисъл. Защо бог не прави такива неща? Защо не дава никакви намеци, когато наближава такава ситуация? Когато хората са подложени на арести, изтезания и преследване, защо бог не спира или не наказва тези дяволи и зли полицаи? Когато те слагат белезници на братята и сестрите, когато палките им ги удрят, защо бог не прави нищо? Ако беше Нефритеният император или Гуанин Бодхисатва, те никога не биха оставили последователите си да страдат така. Те със сигурност биха се намесили и помогнали, като ослепят злите полицаи, като изкривят лицата им, като ги тласнат към лудост, като накарат ръцете и краката им да загният, като им изпратят смъртоносни болести и ги подтикнат да се избиват взаимно. Защо бог не прави това? Къде точно е бог? Изобщо съществува ли? Когато дойдат беди, бог не спасява хората дори ако те му се молят, нито нагласява обстоятелства, за да избягат от опасност. Когато злите полицаи изтезават тези беззащитни хора, здравият разум диктува, че един бог трябва да се намеси, да помогне и да не стои просто безучастно, тъй като боговете не обичат да виждат несправедливости в света и боговете трябва да спасяват хората от нещастие, и да избавят всички същества от страдание. Защо този бог, в когото вярвам сега, изобщо не прави такива неща? Дали богът, в когото вярвам, наистина съществува?“. След като преживяват много неща, антихристите са постоянно объркани и съмняващи се. Докато вярват в Бог, те дори отиват при гадатели и майстори по Ин-Ян за предсказания, за да видят какво ги очаква в бъдеще, да проверят дали ще бъдат хвърлени в затвора, дали работата им ще върви гладко, дали някой злодей ще се опита да им отмъсти или, ако им е писано да влязат в затвора, дали има начин да го избегнат.

В процеса на вяра в Бог и следването Му, у антихристите винаги възникват представи за Божията идентичност и същност и те винаги се съмняват защо Бог само говори, а не показва никакви знамения и чудеса. Въпреки че антихристите също четат Божиите слова, намерението им не е да търсят или приемат истината, а ги четат с нагласа за изучаване и обмисляне. В резултат на това те не само не успяват да развият истинска вяра, а вместо това стават по-съмняващи се и таят повече представи за въплътения Бог, колкото повече изследват. Основната им представа е, че вярват, че христос трябва да притежава свръхестествена човешка природа. Те си мислят: „Ако христос има нормална човешка природа и не извършва знамения или чудеса, как може да се докаже, че той е бог?“. В сърцата на антихристите само духът на бог е бог и само плът, която може да показва знамения и чудеса, е бог. Ако една плът притежава само нормална човешка природа и не извършва знамения и чудеса, тогава дори и да може да изразява истината, тя не се счита за бог. Ето защо не е изненадващо, че антихристите винаги се съмняват в същността на въплътения Бог. Колкото и неща да се случват

на хора като антихристите, те никога не се опитват да се справят с тях, като потърсят истината в Божиите слова, камо ли да се опитат да видят нещата чрез Божиите слова — което се дължи изцяло на това, че не вярват, че всеки ред от Божиите слова представлява истината. Каквито и общения за истината да има в Божия дом, антихристите няма да я приемат и поради това нямат правилно отношение, независимо от ситуацията, в която се намират; особено когато става въпрос за начина, по който подхождат към Бог и към истината, антихристите упорито отказват да загърбят своите представи. Богът, в когото вярват, е бог, който прави знамения и чудеса — свръхестествен бог. Те наричат богове всички, които могат да правят знамения и чудеса — било то Гуанин Бодхисатва, Буда или Мазу. Те вярват, че само онези, които могат да правят знамения и чудеса, са богове, които притежават идентичността на богове, а онези, които не могат, независимо колко истини изразяват, не са непременно богове. Те не разбират, че изразяването на истината е великата сила и всемогъществото на Бог. Вместо това те мислят, че великата сила и всемогъществото на боговете е само в извършването на знамения и чудеса. Ето защо по отношение на практическото дело на въплътения Бог, който изразява истината, за да завоюва и спаси хората, да пои Божиите избраници, да им бъде пастир и да ги води, като им даде възможност действително да преживеят Божия съд, наказание, изпитания и облагородяване и да започнат да разбират истината, да се отърват от покварения си нрав и да станат хора, които се покоряват на Бог и Го почитат, и т.н. — антихристите смятат, че всичко това е дело на човека, а не на Бог. В съзнанието на антихристите боговете трябва да се крият зад олтара и да им се правят приношения, да ядат храната, която хората им предлагат, да вдишват дима от тамяна, който палят, да протягат ръка за помощ, когато хората са в беда, да се показват като много силни и да им оказват незабавна помощ в границите на това, което е разбираемо за тях, и да задоволяват нуждите им, когато хората молят за помощ и са искрени в молбите си. За антихристите само такъв бог е истински. В същото време антихристите презират всичко, което Бог върши днес. И защо е така? Ако съдим по природата същност на антихристите, те не се нуждаят от делото на поене, пастирство и спасение, което Създателят върши върху сътворените същества, а от благоденствие и от осъществяване на техните желания във всички неща, да не бъдат наказвани в този живот и да отидат на небето в идния свят. Техните възгледи и нужди потвърждават същността им на омраза към истината. Антихристите обичат нечестивостта, свръхестественото и чудесата, и дори почитат действията и дяволските думи на Сатана и злите духове — които са негативни и нечестиви неща — като божествени и като истината. Те ги приемат за обекти на своето пожизнено поклонение и стремеж и за неща, които трябва да бъдат ценени и разпространявани в света. Следователно техните представи и възгледи за Божията идентичност никога няма да се променят, докато следват Бог. Ако такива хора не могат да постигнат амбициите си в Божия дом, ако

не бъдат повишавани или оползотворявани и не успеят да постигнат бърз и голям успех, те ще бъдат готови да предадат Бог по всяко време, във всеки момент и на всяко място. Някои от тези хора вярват от 10 години, други от 20, и ти би си помислил, че имат основа и няма да напуснат Бог, но в действителност те са готови да предадат Бог и да се върнат в светския свят по всяко време. Дори и да не напуснат църквата, сърцата им вече са се отклонили от Бог и са Го предали. Когато обстоятелствата позволяват или се появят възможности, те ще отидат и ще повярват в лъжливи богове и зли духове. Ако имат възможност да постигнат светкавичен успех, да станат висши чиновници, да станат известни и да се радват на слава и богатство, те няма да се поколебаят да напуснат църквата и да следват тенденциите на светския свят. Някои антихристи питат: „Ако той е бог, защо е подложен на гонения и преследване от страна на големия червен змей? Ако той е бог, защо не покаже знамения и чудеса, за да унищожи големия червен змей? Толкова много божии избраници са били заловени и преследвани от големия червен змей. Защо бог не ги пази и спасява от преследването на Сатана?“. Точно както мислеха фарисеите на юдаизма: „Ако Исус е бог, защо можаха да го разпънат на кръст? Защо не можа да се спаси?“. Антихристите никога не разбират това, защото не приемат истината, нито вярват, че Божиите слова ще осъществят всичко. Те вярват само на това, което виждат, и нямат вяра в стойността или значението, демонстрирани от цялото дело, което Бог е извършил. Те не вярват, че всяко слово, което Бог изразява, е истината и че всяко от Неговите слова ще бъде изпълнено и осъществено; те не вярват, че Божията мъдрост се упражнява въз основа на интригите на Сатана, или че Бог използва големия червен змей, за да служи като контрастиращ предмет, който разкрива Неговото всемогъщество и мъдрост. Те не вярват, че Бог господства над всичко и че Божиите слова осъществяват всичко, така че дали антихристите все още са вярващи в Бог? Не са. Антихристите са хора, които отричат Бог и Му се съпротивляват; те са чисти неверници.

Какви основни причини се крият зад отказа на антихристите да признаят Божията идентичност? Едната е, че Бог не поправя всички несправедливости в света, не въздава справедливост за човечеството и не наказва незабавно онези, които вършат зло, както антихристите си представят според своите представи, че Той трябва да прави; много несправедливи събития се случват всеки ден сред всички неща, над които Бог господства, и все пак Бог изглежда безразличен към това и не казва нито една дума, нито прави нещо в отговор. В очите на антихристите всичко, което виждат да се случва в света в обхвата на нещата, с които се сблъскват, не съответства на техните представи и не би трябвало да се случва. Защо мислят, че тези неща не би трябвало да се случват? Те си мислят: „Ако бог съществува, защо не се занимава с тези неща? Ако бог съществува, защо толкова много зли хора все още живеят добре? Защо богатите стават по-богати, а бедните — по-бедни? Защо богатите ядат пищни ястия всеки ден и така добре се

забавляват, докато толкова много хора все още трябва да просят храна? Защо простодушните хора са тормозени, потискани и експлоатирани? Защо някои хора полагат труд и се потят, като работят по над осем часа на ден за много скромно заплащане, докато други изкарват повече за час, отколкото човек би могъл да спечели за цял живот? Защо бог не се занимава с тези обществени и светски несправедливости? Защо някои се раждат със сребърна лъжичка в устата, докато други се раждат в бедност и изтощение? Защо някои хора могат да се радват на слава и богатство и на сляпата обич на семействата си през целия си живот, докато други не могат, въпреки че са родени в една и съща социална среда?“. Това са вечно неразрешими загадки в сърцата на антихристите. Те мислят, че след като вярват в Бог, трябва да предадат на Бог всички неща, които не могат да прозрат и не разбират, и всички тези загадки, които не могат да разрешат, и да Го накарат да предостави решенията, и че трябва да намерят отговори на тях в Божиите слова. Въпреки това, след като са вярвали в Бог от три до пет години, те не успяват да намерят тези отговори, а след като са вярвали от осем до десет години, все още не могат да ги намерят. След като са вярвали 20 години, те се чудят: „Защо все още не съм получил никакви отговори? Защо бог не е разрешил тези проблеми? Защо бог не действа като Гуанин Бодхисатва или Нефритения император? Бог има власт и могъщество и има божията идентичност, така че той трябва да прави тези неща! Особено в църквата, защо често се появяват зли хора и причиняват прекъсвания и смущения, като някои дори тайно крадат от приношенията, без да понасят никакви последствия? Някои хора често лъжат, а някои разпространяват представи и безпочвени слухове, без да понасят божията дисциплина или наказание; други рязко спират да вярват в бог и отиват да работят в обществото, и след няколко години забогатяват, без изобщо да изпаднат в затруднения. Някои вярващи живеят по-зле от хората, които не вярват в бог. Всъщност вярващите в бог страдат и много от тях са преследвани, неспособни да се върнат по домовете си и живеят в бедност и мизерия. Нима това е смисълът на вярата в бог? Нима това е стойността на следването на бог? Нима това е ежедневието, което бог иска да даде на хората? Когато хората се сблъскат с неща, които не могат да изпълнят, защо бог не направи нещо необикновено, за да ги накара да разберат и да го схванат веднага? Има много неща, които хората не разбират и не знаят защо бог действа по начина, по който действа. Защо бог не запали лампа, за да озари сърцата на хората? Защо не им дава вдъхновение? Когато хората вършат зло и причиняват прекъсвания и смущения, бог не се изправя и не проклина тези зли хора директно, и не ги кара да понесат възмездие. Не съм виждал много случаи, в които бог да прави такива неща. Понякога хората се нуждаят от божието просветление, озарение и ресурс, така че защо не могат да усетят или видят бог? Къде е бог?“. Всички въпроси, започващи със „защо“ като тези, остават без отговор в сърцата на антихристите. Те не разбират защо тези

неща и явления никога не се променят, не се обръщат, а още по-малко се подобряват. Те мислят, че вярата в Бог трябва да преобрази хората напълно и че целият им живот, държание, мисли и особено качеството им на живот, както и техните способности и умения, трябва да се развиват в положителна посока. Защо не могат да видят тези промени след 10 или 20 години наблюдение? Нещата, за които хората фантазират или мечтаят в своите представи, никога не се разрешават или осъществяват, след като повярват в Бог. И така, какъв е смисълът на вярата в Бог? Каква е стойността на вярата в Бог и следването Му? Тези въпроси остават неразрешени и без отговор в сърцата на антихристите и не се осъществяват или изпълняват, както антихристите си представят, че ще стане, така че богът, когото антихристите си представят, никога не съществува. И естествено, в умовете на антихристите Онзи, Който притежава идентичността на Бог, е вечно отричан.

Вярата в Бог на антихристите е прекалено примесена. В действителност антихристите не вярват истински в Бог; всичко е преструвка. Те вярват в Бог точно както невярващите се покланят на дяволи и идоли. Те намират всичко, което Бог прави, за трудно за приемане и винаги таят съмнения и въпроси. Те крият тези съмнения и въпроси в сърцата си и не смеят да ги изкажат, а също така са вещи в преструването, така че колкото и години да вярват в Бог, те си остават истински неверници. Те измерват Бог и всички Негови действия със своите илюзии, различните си фантазии и представи за Бог, както и с някои традиционни човешки знания и представи за морал. Те използват тези неща, за да измерят Божията идентичност и дали Той съществува или не. И какъв е крайният резултат? Те отричат съществуването на Бог и не признават идентичността и същността на въплътения Бог. Нима критерият, по който антихристите измерват дали въплътеният Бог притежава Божията идентичност и същност, не е грешен? Казано просто, антихристите почитат знанието и известните, велики фигури, затова никога нямат възражения или каквато и да е неприязън към неща, които идват от тези известни, велики фигури. Тогава защо презират Христос, когато виждат, че Той е нормален и обикновен човек, и започват да изпитват неприязън и омраза, когато виждат, че Христос изразява толкова много истини? Защото това, което те почитат и обожават, изобщо не е положително, нито една частица от него. Какво харесват антихристите? Те харесват чудатото, нечестивото, чудесата и свръхестествените неща, докато нормалността и практичността на Бог, истинската Божия любов към човека, Божията мъдрост, вярност, святост и праведност са все заклеймени в очите на антихристите. Например, за да могат братята и сестрите да развият проницателност и на практика да научат урок, Бог нагласи една ситуация. Каква беше тази ситуация? Той уреди човек, обладан от демон, да живее сред тях. В началото начинът на говорене и на вършене на нещата на този човек беше нормален, както и разумът му; той изобщо не изглеждаше проблемен. Но след

известен период на контакт, братята и сестрите откриха, че всичко, което казва, е безсмислено и лишено от правилна структура и ред. По-късно се случиха някои свръхестествени неща: той постоянно казваше на братята и сестрите, че е имал това или онова видение и е получил такова или онакова откровение. Един ден например му се разкри, че трябва да направи питки на пара — задължително — и на следващия ден по някаква случайност му се наложи да излезе, затова взе питките със себе си. По-късно му се разкри в сън, че трябва да тръгне на юг; на десет километра разстояние го чакаше някой. Той отиде да види и точно там имаше човек, който се беше изгубил; той свидетелства на този човек за Божието дело от последните дни и човекът го прие. Той постоянно получаваше откровения, постоянно чуваше глас, постоянно му се случваха свръхестествени неща. Всеки ден, когато ставаше въпрос за това какво да яде, къде да отиде, какво да прави, с кого да общува, той не следваше законите на живота на нормалната човешка природа, нито търсеше Божиите слова като основа или принцип, нито търсеше хора, с които да разговаря. Винаги разчиташе на чувствата си и чакаше глас, откровение или сън. Нормален ли беше този човек? (Не.) Изглеждаше, че има установен режим в трите му хранения на ден и в ежедневието му, но той постоянно чуваше гласове. Някои хора го разпознаха и казаха, че това са проявления на обладаване от зъл дух. Малко по малко братята и сестрите ставаха все по-проницателни спрямо него, докато един ден той получи пристъп на психично заболяване, започна да говори лудости и избяга гол и с разрошена коса, в състояние на психоза. С това въпросът най-накрая приключи. Нямат ли сега братята и сестрите прозрение и проницателност за конкретните проявления на работата на зъл дух и демонично обладаване? Разбира се, някои от тях се бяха сблъсквали с подобни неща и преди и вече притежаваха проницателност за тях, докато други не бяха вярвали в Бог от дълго време и не бяха преминавали през подобни неща, и следователно имаше вероятност да бъдат подведени. Но независимо дали бяха подведени, или имаха проницателност, ако Бог не беше нагласил тази среда, биха ли могли те да имат истинска проницателност за работата на един зъл дух или за обладаването от него? (Не.) И така, каква точно беше целта и значението на това Бог да нагласи тази среда и да извърши тези неща? Това имаше за цел да им даде възможност на практика да придобият проницателност и да научат урок, и да знаят как да разпознават онези, върху които работят зли духове или които са обладани от демони. Ако на хората просто им се каже каква е работата на зъл дух — както когато учител преподава от книга и просто говори за теории от учебника, без да кара учениците си да правят каквито и да било практически упражнения или да преминават каквото и да е практическо обучение — хората биха разбрали само някои доктрини и твърдения. Можеш ясно да обясниш каква точно е работата на зъл дух и кои са конкретните му проявления само когато лично си станал свидетел на това, видял си го със собствените си очи

и си го чул със собствените си уши. И тогава, когато отново срещнеш такива хора, ще можеш да ги разпознаеш и да ги отхвърлиш; ще можеш правилно да се заемеш и да се справиш с такива въпроси. И така, нима това, което придобиваш в такава среда, не е много по-практическо от това, което придобиваш от посещаването на събирания и слушането на проповеди по цял ден? Хората, които притежават нормално мислене и рационалност и се стремят към истината, ще имат правилно разбиране за начините, по които Бог прави тези неща. Те няма да се оплакват, като казват: „Защо Бог допуска зли духове да се появяват в църквата? Защо Бог не ме предупреди предварително? Защо не изчисти злите духове?“. Те няма да се оплакват от тези неща, а напротив, ще бъдат благодарни, ще хвалят Бог за Неговото отлично и мъдро дело и ще казват, че Бог толкова много обича човека! Антихристите обаче не приемат истината, а в същото време сърцата им са изпълнени с представи и фантазии за Бог, плюс това те наистина се покланят на дяволи и идоли в сърцата си и сравняват и измерват всичко, което истинският Бог прави, спрямо своите идоли. Така че, когато се сблъскат с подобни ситуации, те първо се чудят: „Това дело на бог ли е? Как може да сте толкова глупави? Как може един бог да позволи на зли духове да се появят в църквата?“. Не е ли това погрешно разбиране? Първо, те отричат, че това е Божие дело, и също така си мислят: „Един бог определено не би направил това. Боговете не искат хората да страдат. Когато Гуанин Бодхисатва вижда хората да страдат, нейните статуи проливат сълзи; тя иска да избави всички същества от мъчение, да доведе всеки човек под името на Буда и да го облекчи от всички страдания на човешкия свят. Боговете трябва да бъдат състрадателни, да се грижат за своите избраници и да не позволяват на зли духове да се появяват в църквата. Това със сигурност не може да е дело на бог“. Щом се случат такива неща, в сърцата си антихристите първо се усъмняват още повече в Божията идентичност и в същото време са стотици, хиляди пъти по-несклонни да приемат Божиите дела, и дори ги съдят и заклеймяват. Освен това се подиграват на братята и сестрите, които приемат това нещо от Бог, като казват: „Вие, глупаци, все още вярвате, че всичко е дело на бог. Един бог не би действал така! Един бог трябва да защитава и да се грижи за своите агнета и да ги закриля с ръцете си. Боговете са убежище за хората; хората не бива да страдат от всички тези трудности. Всички отрицателни и лоши неща не бива да се случват на хората, така действат боговете“. Сърцата на антихристите са изпълнени със съмнения, отричания, представи и заклеймяване на Бог. Вследствие на това, каквото и да прави Бог, в техните очи е грешно и не е това, което Бог трябва да прави, и това е доказателство и средство за тях да заклеймяват и отричат Бог. В това напълно се разкрива природата същност на антихристите да се съпротивляват на Бог. Например, когато братята и сестрите понасят мъченията и преследванията на ККП, полицията нагрява електрически жигове до червено и ги притиска към телата им, което причинява толкова много болка, че те припадат, и кара кръвта на

всички присъстващи да се смрази. Какво си мислят антихристите, като видят тази сцена? „Тези сатани и дяволи са твърде жестоки! Те нямат човешка природа, нито състрадание, нито милост. Методите им са твърде брутални, не мога да гледам! Ако бях там, щях да охладя жиговете, да ги превърна в памук и да ги оставя да докосват телата на хората нежно, топло и меко, като ръката на бог, която гали агнетата му, кара хората да почувстват състрадателното му сърце, неговата любов и топлина, и им вдъхва повече вяра и решителност да го следват. Но човешките същества са просто човешки същества — ние сме безсилни да направим каквото и да било, докато гледаме как нашите братя и сестри, и ближни страдат толкова много. А къде е бог? Защо бог не спира ръцете на тези сатани и дяволи в този момент? Защо не охлади нажежените до червено жигове? Когато жиговете докоснат братята и сестрите, защо бог не направи така, че да не чувстват болка? Ако беше Гуанин Бодхисатва, тя определено би направила това; тя не иска да вижда живи същества да се малтретират и убиват взаимно, не иска да вижда някой от тях да страда дори малко от тормоз или болка. Тя мисли за всички същества, сърцето ѝ е по-широко от небето, а любовта ѝ е безгранична. Това е наистина бог! Защо бог не действа така? Аз не съм бог, нямам тази способност. Ако бях бог, не бих оставил моя народ да страда така“. Независимо какво им се случва, антихристите имат свои собствени възгледи, твърдения, мнения и дори „блестящи идеи“. Независимо какво им се случва, те никога не го свързват с Божиите слова, никога не търсят истината, за да разберат Бог, да свидетелстват за Бог, да потвърдят Божията идентичност, да потвърдят къде и как се изразява същността на Бог, който притежава идентичността на Бог — антихристите не практикуват по този начин. Вместо това те на всяка крачка измерват Бог и се състезават с Него, като използват гледните точки на Сатана, на различни зли духове или на Гуанин Бодхисатва и Буда. Какъв е крайният резултат от това? Антихристите отричат Бог на всяка крачка, като отричат Неговите действия и същност, значението и стойността на всичко, което Той прави, и как то извисява хората. Те отричат ефекта, който Бог възнамерява да постигне върху хората, като работи по този начин, и съществуването на Божиите намерения. Като отричат значението и стойността на всичко, което Бог прави, антихристите не отричат ли Божията идентичност? (Да.) Тези проявления и същност на антихристите, мислите, които те разкриват, и гневът, изискванията, недоволството и въпросите, които имат за Бог, когато им се случат неща, и така нататък, са все конкретни проявления на това, че антихристите не признават Божията идентичност. Това са фактите.

Каква същност на антихристите забелязахте чрез общението и разнищването, които току-що направихме, за проявленията и източниците на отричането на Божията идентичност от антихристите? Можете ли да забележите, че антихристите са цинични към този свят и че обичат справедливостта и праведността? Дали антихристите са хора, които притежават добра човешка природа, състрадание, милост, голяма любов

и омраза към нечестивостта? (Не.) Тогава какъв тип хора са антихристите? (Те са зли хора, които мразят истината и изпитват неприязън към нея, които противодействат на Бог на всяка крачка.) Това е един аспект. Какво друго? Не одобряват ли силно антихристите народната поговорка: „Тези, които строят мостове и поправят пътища, накрая ослепяват, докато потомството на убийците и подпалвачите се множи.“? Не означава ли това, че те оплакват състоянието на света и съжаляват човечеството? Каква е природата на това, че те са съгласни с тази поговорка? Не съдържа ли тази поговорка някакъв намек за оплакване от несправедливостта на Небето? Макар че не могат да направят нищо по въпроса, антихристите таят такова негодувание и емоции и се оплакват, че Небето е несправедливо: „Не се ли казва, че небето е справедливо и че небето има очи? Тогава защо тези, които вършат добро в този свят, не жънат награди, докато злите хора просперират? Къде е справедливостта в този свят? Как са възникнали несправедливите неща в този свят? Защото небето е сляпо и несправедливо!“. Подразбиращият се смисъл в това е, че при Бог няма справедливост и че само Буда и Гуанин са справедливи. Следователно сърцата на антихристите са изпълнени с негодувание, оплакване, отричане и заклеймяване на нещата, които истинският Бог прави. Какво причинява всичко това? Каква е причината за това? Причинява се от същността на антихристите. Каква е тази същност? Казано по-конкретно, сърцата на антихристите са пълни с представи и фантазии за определението на бог; те не знаят или не разбират как точно работи и спасява хората истинският Бог. Тяхната оценка за всичко, което Бог прави, се основава на техните собствени представи и фантазии. А на какво се основават те? Те се основават изцяло на различните ереси и заблуди, внушени на човечеството от Сатана и дяволските царе. Колкото и нечестиви или предубедени да са тези ереси и заблуди, те са в съгласие с представите на хората, с психологическите им потребности и емоционалните им нужди, и точно тези неща се превръщат в критерии на антихристите за това как да постъпват и как да измерват всички неща, както и в техен критерий за измерване на Бог; антихристите грешат в самата си основа. Друга по-важна причина е, че антихристите харесват властта и величествените неща. Например да кажем, че човек е роден в дворец и се радва на първокласно обслужване всеки ден, яде най-добрата храна и носи най-добрите дрехи, не трябва да прави нищо и получава всичко, което поиска. Стремят ли се хората, които вярват в Бог, към такъв живот? Нормалният човек ще изпита мъничко завист или ревност, но после ще си помисли: „Всичко това е повелено от Бог. Където Бог ни постави, там живеем. Такъв живот не е непременно подходящ за нас. Може ли човек да вярва в Бог в такава среда? Може ли да разбере истината и да бъде спасен? Това би било трудно. Това, което Бог ни е дал, е достатъчно; стига да можем да вярваме в Бог и да сме в подходящите условия да четем Божиите слова, да изпълняваме дълга си и в крайна сметка да постигнем

спасение, това е най-радостното нещо“. Но дали антихристите биха мислили така? (Не.) Те биха си помислили: „Защо баща ми не беше император? Ако баща ми беше богат човек или император, животът ми наистина щеше да си струва. Защо неговият баща е император? Защо той живее безгрижен живот, не се тревожи за храна или дрехи, получава всичко, което поиска, и винаги разполага с пари и власт? Небето е несправедливо! Той не е толкова способен и няма никакъв талант, образование или ум. На какво основание е получил всички тези неща? Защо аз не мога да ги получа? Ако аз не мога да получа тези неща, а другите могат, ще ги мразя! А ако не мога да мразя тях, ще мразя небето, че е несправедливо и че ми е уредило лоша съдба, и ще мразя лошия си късмет, ще мразя подлия човек, който ми застава на пътя, и ще мразя лошия фън шуй на къщата ми!“. Какво минава през умовете им? Щом в сърцата на антихристите възникне омраза, от устата им могат да излязат всякакви погрешни доводи.

На пръв поглед антихристите изглеждат толкова доброжелателни, но в действителност нито едно от нещата, на които те се покланят и към които се стремят, не е положително. Пословиците и поговорките, които проповядват, може да звучат така, сякаш те оплакват състоянието на света, съжаляват човечеството и таят добра воля в сърцата си, но всъщност те са истински дяволи и сатани. Ако те придобият власт и се издигнат в този свят, способни ли са да вършат зло? Способни ли са да бъдат добри хора? Те са негодници, пълни с ужасни грехове. Понеже не могат да придобият власт и не просперират особено в света, те се чувстват малко онеправдани и тогава идват да вярват в Бог и да Го следват. В същността си обаче те изобщо не искат да се стремят към истината и особено не обичат положителните неща; вместо това те изпитват неприязън към положителните неща и обичат злите сили, властта, луксозния живот и злите тенденции в света. Затова те се отнасят с пренебрежение към всичко, изразено и направено от Бог, Който притежава Божията идентичност и същност, и заклеймяват, съдят и клеветят тези неща. Колкото и ценно или смислено да е Божието дело за хората, те нито го признават, нито го приемат. Не само че не приемат Божията идентичност и същност, но и искат да се представят за бог, като се преструват на спасител, който може да избави всички същества от страдание, който може да гарантира, че тези, които строят мостове и поправят пътища, няма да ослепеят, че убийците и подпалвачите ще бъдат наказани и няма да могат да имат потомци, които да се множат, и че хората на най-ниското стъпало на обществото, които понасят страдания, вече няма да страдат и ще имат място, където неправдите им ще бъдат обезщетени. Те искат да премахнат цялата болка в света и да спасят хората от нещастие. Антихристите наистина таят „всеобща любов“ и безкрайна „велика любов“ в дълбините на сърцата си! В крайна сметка, каква точно е причината антихристите да не признават Божията идентичност и същност? Те казват: „Независимо какво прави един бог, той не е като бог. Аз съм най-много като бог; аз

съм най-пригоден да бъда бог. Това е така, защото това, което един бог прави, не отговаря на моя вкус, нито е в съгласие с вкусовете и нуждите на масите; само аз мога да разбера нуждите и умовете на масите, само аз мога да избавя всички същества от страдание и само аз мога да бъда спасителят на човечеството“. Техните амбиции и същност са разобличени, нали? Каква точно е истинската форма на антихристите, които притежават такива амбиции и същност? Това е архангелът, дяволът Сатана. Те отричат Божията идентичност и не вярват в съществуването на Бог, защото самите те искат да бъдат бог. Те вярват, че техните мисли са това, което един бог трябва да мисли, и че техните проявления, нрав и същност на велика любов са това, което един бог трябва да притежава. Те мислят, че само някой, който притежава нагласата да оплаква състоянието на света и да съжалява човечеството, когато види всички несправедливости в света, е бог. Те мислят, че Бог, в Когото вярват, няма тези качества, че само те имат такъв ум и такова голямо сърце, като притежават този вид добродетел и велика любов. Това е същността на антихристите, различните проявления и същност на техния отказ да признаят Божията идентичност. Затова, ако почиташ антихристите като богове и им се покланяш, те няма да изпитват негодувание към теб. Ако ги следваш, като казваш, че тяхната идентичност и същност са тези на боговете, че имат същия ум и велика любов като Буда и че са богове, те ще бъдат щастливи и напълно удовлетворени от теб. Това е същността на антихристите. Не е ли нечестива тази същност, която антихристите проявяват? Независимо как възхваляваш Божието име и Неговите чудни дела и свидетелстваш за всичко, което Бог е направил, и за цената, която е платил за спасението на човека, те вътрешно ще се съпротивляват в сърцето си, като казват: „Не мога да хваля това. Не го виждам по този начин; всичко това е човешко пожелателно мислене и въображение“. Когато свидетелстваш за Бог, за Неговата мъдрост, Неговото всемогъщество, Неговото ревностно и грижовно намерение да спаси човечеството и цената, която е платил, и когато свидетелстваш за Неговата същност, Неговата идентичност и всичко, което Създателят е извършил върху човечеството, само един вид човек се чувства неспокоен и това са антихристите. И какво си мислят те? „Защо постоянно говориш за бог? Аз също много съм те поил и подкрепял. Обичал съм те, помагал съм ти, купувал съм ти лекарства, когато си бил болен, и съм те подкрепял, разговарял съм с теб и съм те придружавал, когато другите са те изоставяли. Защо не ме хвалиш?“. Щом някой свидетелства за Бог или Го хвали, антихристите се разстройват и го мразят от завист. Какво чувстват нормалните вярващи в Бог, когато чуят някой да хвали Бог? Първо, те ще кажат „Амин“ на това, което този човек е казал, и на свидетелството за преживяване, за което е разговарял. Освен това, те ще слушат внимателно, като си мислят: „Бог е действал по този начин върху него — Бог е толкова велик, Той наистина обича човека! Аз също ще търся истината, ако се сблъскам с подобни ситуации в бъдеще. Той е

наранил Бог, като е действал по този начин; аз също съм действал така в миналото, просто не съм го осъзнавал. Длъжник съм на Бог! Това, че Бог действа по този начин, е полезно за хората, а аз не го осъзнах. Изглежда моят ръст е по-малък от на този човек, разбирането ми не е чисто и заложбите ми са малки. Моля се Бог да просветли и напътства мен — един такъв човек с малък ръст, какъвто съм аз. Как така той не е отслабнал, когато се е сблъскал с изпитания? Той е имал напътствието на Божиите слова. Ако аз бях изправен пред такива обстоятелства, щях да отслабна и може би дори щях да се препъна. Бог ми е показал добрина, като е забелязал малкия ми ръст и все още не ме е накарал да се изправя пред такава ситуация. Всичко, което Бог прави, е добро!“. Но антихристите са недоволни, когато чуят това: „Какво? Всичко, което бог прави, е добро? Къде е тази доброта? Ако всичко, което бог прави, е толкова добро, защо хората са негативни и слаби? Ако всичко, което бог прави, е добро, защо някои хора са отлъчени? Ако всичко, което бог прави, е добро, защо винаги има прекъсвания и смущения по време на проповядването на евангелието и изпълнението на дълга? Аз съм извършил толкова много добри неща; полагал съм усилия, правил съм приношения и съм печелил хора, когато съм проповядвал евангелието. Защо никой не ме хвали? Защо бог не ми е дал нещо в замяна, някаква награда? Ако хората се смущават да ме хвалят в лицето, няма проблем просто да го правят зад гърба ми. Защо никой не ме хвали или възхвалява? Нима нямам никакви заслуги?“. Те се разстройват. Ако някой похвали обикновен човек, антихристите няма да почувстват кой знае какво. Но щом някой свидетелства за великото Божие могъщество, великата Божия любов и мъдрост или за Божията идентичност, антихристите изпитват омраза и завист. Когато някой е готов да се покори на Бог, да бъде подобаващо сътворено същество и да бъде човек, който не прекрачва границите си и се покорява под господството на Създателя, на антихристите това не им харесва и казват: „Защо се покоряваш на бог толкова охотно и активно? Защо е толкова трудно да послушаш каквото и да било, което аз казвам? Това, което казвам, не е грешно!“. Те обичат хората да бъдат техни последователи, да ги хвалят на всяка крачка, имената им да са все в устата им, да ги пазят в сърцата си, дори да сънуват за тяхната доброта и силни страни и да ги хвалят пред всеки, когото срещнат. Ако те се разболеят и не се покажат пред хората, хората ще кажат: „Какво ще правим без теб? Без теб сме разпръснати; не можем да продължим да вярваме, нито да живеем!“. Ако антихристите чуят това, ще бъдат безкрайно щастливи и за да го чуят, ще са готови да изтърпят всяко страдание или да прекарат дни, без да ядат или да спят. Но ако никой не ги хвали, не ги взема за пример, не им се покланя или не ги приема на сериозно, те се разстройват и таят омраза в сърцата си — това е типичен антихрист. Накратко, антихристите никога няма да признаят Божията идентичност. Те не приемат Божията идентичност и същност, още по-малко делото, извършено върху тях от Този, Който притежава

Божията идентичност и същност, нито признават или приемат цялото дело, което Бог е извършил сред човечеството.

Б. Отказват да признаят Божието върховенство над всички неща

А сега нека да проведем общение по второто проявление на „Те не вярват в съществуването на Бог и отричат същността на Христос“, а именно: антихристите отказват да признаят Божието върховенство над всички неща. За антихристите Създателят, Който притежава Божията идентичност, просто не съществува, Той е просто мит. Могат ли тогава антихристите да признаят факта, че Създателят господства над всички неща? От само себе си се разбира, че те не признават този факт. Те не го признават и това също се основава на факти. Вярата, познанието и възприемането на Бог от страна на антихристите се основават на човешки представи и фантазии, на някои човешки възприятия и разбирания за идолите, а също и на ересите и заблудите, които тези идоли използват, за да подвеждат хората. Представите, фантазиите, ересите, заблудите и другите неща в сърцата на антихристите в съответствие ли са с факта, че Бог господства над всички неща, или му противоречат? Разбира се, че му противоречат. Идолите, на които хората дават приношения, ги подвеждат, като излагат някои ереси и заблуди, които са в съгласие с човешките представи, фантазии и вкусове, за да се утвърдят сред човечеството, като например „Буда е милостив“, „небето цени живите същества“, „спасяването на един живот е повече от изграждането на седеметажна пагода“ и „това, което е писано, ще се случи, а това, което не е писано, не трябва да се насилва“. Какво друго? (На метър над теб има бог.) Къде е това „на метър над теб“? Това е във въздуха, където живее Сатана. Какъв е този „бог“? (Това е Сатана.) А коя е поговорката, която будистите често използват? (На доброто се отплаща с добро, а на злото — със зло; за тези неща ще бъде отплатено, просто още не му е дошло времето.) Хората смятат тези сравнително положителни поговорки и философски теории, които често се изричат в света, за истината, но всъщност тези думи истината ли са? Имат ли някаква връзка с истината? (Не.) Например „На доброто се отплаща с добро, а на злото — със зло; за тези неща ще бъде отплатено, просто още не му е дошло времето“ — какво означава „на доброто се отплаща с добро“? За какво се отнася „доброто“? За справедливостта, за истината или за малкото добра воля на човека? (За добрата воля на човека.) Наистина ли на малкото добра воля на човека се отплаща с добро? Не е задължително. „Тези, които строят мостове и поправят пътища, накрая ослепяват“ — строенето на мостове и поправянето на пътища са прояви на доброта, така че защо накрая ослепяват? Има ли награда за тези дела? (Не.) „На злото — със зло“ — убийството и палежът са зло, така че на тях отплаща ли се със зло? (Не.) Защо не? „Докато потомството на убийците и подпалвачите се множи“ — тези думи опровергават „на злото — със зло“. „За тези неща ще бъде отплатено,

просто още не му е дошло времето“ — какво означава „просто още не му е дошло времето“? Какво означава то да дойде? Когато хората не разбират истината, те смятат тези думи и поговорки за положителни неща и за истини. Хората с празни сърца и без източник на духовна опора приемат тези така наречени правилни думи за своя духовна опора, за вид духовна утеха, за да се утешават: „Всичко е наред, има надежда в живота, все още има справедливост и праведност в този свят и все още има някой, който ще отстоява справедливостта. Все още е възможно да се получи справедлив изход и в крайна сметка за всичко това ще бъде произнесено окончателно решение“. Тези поговорки истински разбирания ли са за Божието върховенство над всички неща? Те истински проявления ли са на признаването от хората на факта, че Бог господства над всички неща? (Не.) Поговорките или пословиците, които хората казват, свързани ли са с факта, че Бог господства над всички неща? (Не.) Защо не? (Тези думи не са истината.) Вашият отговор доказва това на теоретично ниво, но каква е първопричината? Първопричината далеч не е толкова проста, колкото тази доктрина, далеч не е възможно да се обясни само с това едно изречение. Тъй като въпросът за Божието господство над всички неща не е толкова прост, как трябва да се разбира той? Както разговаряхме по-рано, антихристите не признават Божието върховенство над всички неща. Независимо какво гледат антихристите, те винаги го проучват внимателно и го анализират от гледната точка на страничен наблюдател и на материалист, който смята парите и властта за самия живот. Ако човек гледа на всичко от такава гледна точка и позиция, няма ли същността на проблема да се промени? Няма ли да е различна? Какъв ще бъде крайният резултат, ако някой гледа на законите и правилата за развитие на всички неща от гледната точка на материалист? Няма ли възгледът на материалиста за света да породи човешки философии, стратегии, методи и подходи за светските отношения? Няма ли да доведе до създаване на правила за играта? (Да.) Това е резултатът и тук се крие същността на проблема.

Как материалистът гледа на властта? Той вярва, че ако човек иска да придобие власт, първо, трябва да има стратегии, второ, трябва да може да манипулира всякакви хора, трето, трябва да е жесток, и четвърто, трябва да е променлив. Това не е ли гледната точка на материалиста? Има ли в това и намек за покорство пред Божието върховенство? (Не.) Как материалистите са измислили тези възгледи за властта? Не са ли тези възгледи породени от същността на антихристите? (Да.) Каква е същността на антихристите? Кажете Ми, ако антихристите нямаха нечестива същност, щяха ли да измислят думите „да можеш да манипулираш хората“? Щяха ли да мислят, че „трябва да имат стратегии“? Щяха ли да кажат, че „трябва да са променливи“? Ако нямаха жестока същност, щяха ли да кажат, че „трябва да са жестоки“? (Не.) Това се определя от същността на антихристите. Дали различните мисли, породени от тяхната същност, са само идеи, които съществуват в умовете им, или техните принципи за светските отношения и

техните постъпки във всекидневния живот са същите? (Техните принципи за светските отношения са същите.) Те постоянно си правят изводи в ежедневието си и сред групи от хора, така че стратегиите им стават все по-зрели и изпечени, и накрая стават дяволски. Какво означава „дяволски“? Означава да си достатъчно жесток, достатъчно безпощаден и достатъчно зловещ. Могат ли техните проявления на жестокост, безпощадност и зловещост да ги накарат да се покорят на Божието върховенство и подредби? Категорично не. Следователно, независимо дали са млади или стари, антихристите правят всичко въз основа на собствените си философии, закони, правила на играта, стратегии и опит. Всичко това в съответствие ли е с факта, че Бог господства над всички неща, или му противоречи? (Противоречи му.) Когато антихристите прилагат всички тези закони, които са извлекли, какъв е техният принцип и цел? Каква е тяхната мотивация? Те казват: „Ако искаш да получиш това, което искаш, трябва да се научиш да правиш всичко необходимо и да не се спираш пред нищо, да бъдеш достатъчно жесток, достатъчно безпощаден и достатъчно зловещ, както се казва в поговорката: „На когото му липсва търпимост, не е благороден мъж, на когото му липсва безпощадност, не е истински мъж“. Какво означава това? Означава: „Какво божие върховенство? Какво чакане на небесните подредби? Няма такива неща! Кой държавен служител на висока длъжност или монарх не е стигнал до положението си чрез свирепи и брутални средства? Не се ли печелят тези постове чрез борба и убийства?“. Като погледнем тази тяхна гледна точка, признават ли антихристите факта, че Бог господства над всички неща? (Не.) В невярващия свят антихристите имат такава гледна точка за този закон за оцеляване. И така, докато са в църквата, ще използват ли същите стратегии, когато действат? Ще следват ли същите житейски правила? Това няма да се промени ни най-малко. Дори когато антихристите дойдат в църквата, те никога не се въздържат или поправят, категорично не го правят. Те казват: „Ако искаш да изпъкнеш над другите, трябва да се научиш да притежаваш стратегии. Когато всички са наоколо, особено когато наоколо има хора с положение, трябва да се опиташ с всички сили да се изтъкнеш и да позволиш на отговорниците, на водачите и на горното да видят това. Тогава ще имаш шанс да бъдеш повишен и поставен на важни длъжности и ще имаш възможност да изпъкнеш над другите. Освен това трябва да се научиш да се държиш по един начин, когато си сред хора, и по друг, когато не си; трябва да се научиш да прибягваш до измама. Прави добри неща пред хората, а ужасните, лошите, тъмните неща и нещата, които хората не харесват, ги прави тайно. Никога не позволявай на никого да те прозре. Трябва да показваш на хората най-добрата си страна и трябва да се прикриваш добре. Независимо колко си лош в действителност, трябва да го прикриваш добре. Не губи подкрепата на хората. Щом загубиш подкрепата им, е твърде късно — тогава няма да имаш никакъв шанс“. В църквата антихристите също живеят според такива стратегии и закони за оцеляване.

Как антихристите гледат на свидетелствата на всички братя и сестри, които са преживели и са опознали Божието върховенство над всички неща? Антихристите казват: „Хората притежават мозък, мисли и образование и чрез редактиране и съставяне са създали тези свидетелства за преживяване. Всъщност всички тези свидетелства за преживяване са измислени от хората, всички те са фалшиви и са невъзможни. И аз бих могъл да създам свидетелство за преживяване, ако си го измислях. Бих могъл да създам 10 или 20 статии за свидетелства за преживяване. Просто не ми се занимава с това. Мислите ли, че не виждам малките ви номера? Не го ли правите просто за да се изтъкнете? Наричате го с красивото име свидетелстване за бог, свидетелстване за името на бог и свидетелстване за върховенството на бог над всички неща и казвате, че свидетелствате за бог, но всъщност го правите просто за да свидетелствате за себе си и да изпъкнете над другите“. Те не признават истинността на всички свидетелства за делото, което Бог е извършил върху хората. Що се отнася до различните обстоятелства и ситуации във външния свят и до условията във всяка страна, антихристите не могат да прозрат как действа Бог, а що се отнася до това, че Бог поддържа, променя или нагласява обстоятелствата във външния свят, те не могат да прозрат какъв е смисълът Той да прави всичко това. Те вярват, че „Бог господства над всички неща“ е просто празно, високопарно твърдение. В действителност в която и страна да отидеш, трябва да се подчиняваш на правителството на тази страна, нали? Ти си подвластен на ограниченията на правителството и законите на тази страна, нали? Това не означава ли, че твърдението, че бог господства над всички неща, се проваля? Независимо как упражнява върховенството си, може ли то да надмине правителството и законите на която и да е страна?“. Затова, щом обстоятелствата и ситуацията във външния свят са неблагоприятни за църквата и за църковното дело, антихристите тайно се радват и се смеят на това, като разкриват демоничните си лица. Когато църковното дело върви гладко и Бог го благославя и води, и всичко е в ред, когато няма намеса от обстоятелствата във външния свят и състоянията на братята и сестрите стават все по-добри, сърцата на антихристите са неспокойни и нетърпеливи, те изпитват изключителна завист, неудобство и омраза. Защо изпитват омраза? Те не вярват, че Бог може да господства над всичко това. Църквата е Божият дом, тя е мястото, където Бог извършва Своето дело на управлението, където Бог спасява човечеството, където Божията воля се осъществява безпрепятствено и където Божиите слова могат да бъдат осъществени и потвърдени в хората. Когато църквата се справя добре, това демонстрира реалността на Божията власт, както и потвърждава, че фактът за Божието върховенство над всички неща съществува и е истинен. Щом този факт съществува и е потвърден, това е плесница по лицето на антихристите. След като са получили плесница по лицето, антихристите чувстват ли радост, мир и утеха в сърцата си, или вътрешно са предизвикателни и възмутени? (Те са предизвикателни и възмутени.)

Какво си мислят в сърцата си? Те мразят Бог и отричат Бог. Ако на повърхността изглежда, че положението на църквата и на братята и сестрите не е много добро, като тези хора са преследвани, потискани и изключвани и нямат никакъв статус в обществото, антихристите се чувстват доста щастливи и доволни в сърцата си, но когато Божието дело и църковният живот процъфтяват и постоянно се развиват, антихристите не се чувстват щастливи. Защо не се чувстват щастливи? Защото това е твърде несъвместимо с техните представи, това е нещо, което не са очаквали. Божието върховенство и Божиите слова са се изпълнили и осъществили, като подриват техните възгледи, и затова те се чувстват тъжни. Въз основа на мислите и възгледите, които антихристите проявяват, както и на техните чувства на недоволство, не споделят ли те същата гледна точка като големия червен змей? Тяхната природа същност не е ли същата като тази на големия червен змей? Напълно същата е.

Що се отнася до целия свят, всички неща и законите и правилата, следвани от всички сътворени същества, антихристите си мислят: „Природата и сезоните са се формирали отдавна. Ако е студено дълго време, ще стане горещо; ако е горещо дълго време, ще стане студено. Когато е време листата да падат, те ще паднат, когато духне вятър. Не е ли всичко това много нормално? Как така това е божие върховенство? Как така това е закон, установен от бог? Какво могат да направят божиите закони? Хората са убили толкова много животни без особени последствия; човечеството продължава да живее както преди, нали? Казват, че бог господства над всички неща, тогава защо не виждам как бог господства над тях? Казват, че бог господства над всички неща, но защо злите хора винаги процъфтяват, докато добрите никога не надделяват?“. В крайна сметка те заключават: „Няма спасител на този свят; човечеството е това, което манипулира света. Великите фигури и водачите на страните по света са тези, които управляват този свят, и именно тези хора променят облика на този свят. Без тези велики и способни хора светът би бил обречен. Що се отнася до това, че бог господства над всички неща, аз не го виждам. Как бог господства над тях? Защо не мога да го почувствам? Защо не мога да го разбера? Защо божието върховенство над всички неща съдържа много неща, които противоречат на човешките представи?“. Те не могат нито да го признаят, нито да го приемат. Що се отнася до Божието върховенство над всички неща, начина, по който Бог господства над всички неща, нрава, който Бог разкрива в Своето върховенство над всички неща, Божиите принципи на действие, Божията същност и така нататък, хората, които се стремят към истината, могат да схванат само частица от това през живота си. И все пак това е достатъчно, за да ги накара да се покорят на върховенството и подредбите на Създателя, да се покорят на всички слова, изречени от Създателя, и да признаят Създателя за Бог. Дори някои хора да могат да разберат частица от това, за тях е невъзможно да го разберат напълно, защото много от Божиите дела се извършват от Неговия статус и

идентичност и винаги ще има разминаване между тези дела и мисълта и познанието на сътворените човешки същества. А малкото, което хората могат да разберат чрез нещата, които преживяват през живота си, може да бъде схванато само от онези, които се стремят към истината, онези с прозрение и способност да възприемат истината. За онези с лоши заложби, на които им липсва прозрение и изобщо не обичат истината, дори тази частица разбиране е недостижима. Често се казва, че Божиите мисли са по-висши от човешките. Това означава, че хората никога не са на висотата на мислите на Създателя и придобиването на частица разбиране от тяхна страна е Божия благодат. Що се отнася до онези, които се стремят към истината, това може да бъде постигнато само от тези, които приемат последния етап от Божието дело, след като са чули много от Божиите слова и са разбрали и преживели много истини — това изисква усилие през целия живот. Що се отнася до антихристите, които изначално отричат Божията идентичност, от гледна точка на тяхната същност, те не обичат истината или положителните неща, а още по-малко обичат нещо, свързано с Божията идентичност и същност, така че те никога няма да достигнат до признаването на факта за Божието върховенство над всички неща. Признаването на този факт се гради върху основата на разбиране на истината и стремеж към нея, но антихристите отричат истината, изпитват неприязън към истината, мразят Бог и още повече мразят Божията идентичност и същност. Така че за тях фактът за Божието върховенство над всички неща винаги ще бъде несъществуващ. Какво означава „несъществуващ“? Означава, че тези глупаци никога няма да видят или разберат факта за Божието върховенство над всички неща. Следователно те не могат да го схванат. Много неща се съдържат във факта за Божието върховенство над всички неща и той засяга много истини, както и Божията мъдрост и Божията идентичност и същност. Как Бог устройва всички неща сред всичко, над което господства? По отношение на методите, времето и Божиите съображения по този въпрос, как Неговият ум го планира и разгръща? Ако се съди по тези аспекти, Божието върховенство над всички неща не е прост въпрос; в него са замесени доста сложни взаимоотношения. Глупаци като антихристите, които просто нямат духовно разбиране и не приемат истината, никога няма да разберат начина, по който Бог господства над всички неща. Те никога няма да го разберат, така че могат ли да го признаят? (Не могат.) Някои казват: „Те не го признават, защото не могат да го разберат. Ако можеха да го разберат, нямаше ли да го признаят?“. Това е просто умозаключение; умозаключенията са просто в съгласие с логиката, те не са непременно съгласно фактите. И така, каква е истината на фактите? Антихристите никога няма да признаят факта за Божието върховенство над всички неща. Засега нека не говорим за антихристите, а вместо това да поговорим за архангела, Сатана, дявола, големия червен змей. Той преследва Божиите избраници, нанася вреди на църквата и смущава Божието дело. Когато Бог му изпраща бедствия, като го кара да се мята в паника, да беснее

и да е на предела на силите си, той не е в състояние да се справи и накрая изрича молба за милост: „Никога повече няма да се боря срещу небето“. Каква информация може да се извлече от това твърдение? Големият червен змей признава съществуването на Небето и на Бог, но природата му не се променя; въпреки че признава съществуването на Бог, той все още Му противоречи и Му се противопоставя. Когато не може да победи Бог, той моли за милост, като казва, че повече няма да се бори с Небето. Но наистина ли е покорен и молещ за милост? Не, когато се възстанови, той ще продължи да се бори; това е неговата природа и природата му не се променя. Антихристите имат същата тази природа.

Как антихристите гледат на Божието върховенство над съдбата на човечеството в рамките на Неговото върховенство над всички неща? Това включва един много микроскопичен въпрос. Що се отнася до Божието върховенство над всички неща, понятието „всички неща“ е макроскопично и твърде обширно; антихристите не могат да го приемат, те са слепи за него и не могат да го прозрат. И така, покоряват ли се антихристите на начина, по който Бог господства над собствените им съдби? Възприемат ли го? Разбират ли го? Могат ли да го признаят? В още по-малка степен. Антихристите вярват, че са си осигурили всички хубави неща в реалния си живот чрез собствените си усилия. Например, ако влязат в университет, те приписват това на доброто си представяне в учението, като вярват, че са родени да учат в престижен университет. Ако живеят добър живот и са спечелили пари, те смятат, че са създадени да забогатеят, тъй като гадатели са им казали, че ще имат благополучен живот и ще имат достатъчно късмет както да станат чиновници, така и да се справят добре финансово. Когато нещата се объркат или не станат както са се надявали и те страдат, започват да се оплакват: „Защо нещата ми вървят толкова зле? Защо съдбата ми е толкова лоша? Късметът ми е ужасен!“. Те тълкуват тези неща и гледат на тях от човешка гледна точка. Ако всичко върви гладко, те стават високомерни и надменни, перчат се на всяка крачка, държат се свирепо и заплашително и постъпват дръзко и арогантно; но когато нещата не вървят по техния начин, те обвиняват Бог и другите хора и се опитват да намерят начин да обърнат нещата и да избягат от ситуацията. Те казват, че всичко, което Бог повелява и прави, е добро, но насаме напрягат мозъците си, като се опитват да използват всички средства, за да обърнат нещата и да избягат от ситуацията или да я променят, като казват: „Отказвам да повярвам, че съдбата ми е толкова лоша, че късметът ми е толкова ужасен. Отказвам да повярвам, че светът е толкова несправедлив, че способен човек като мен в крайна сметка няма да види бял ден, че моето време да блесна никога няма да дойде. Всъщност съдбата е просто празна черупка, просто израз; всичко зависи от собствените усилия и борби. Както се казва в поговорката: „Трябва да понесеш големи страдания, за да стигнеш върха“. Това е най-висшето верую; никога не бива да забравям това, трябва да го използвам, за да се мотивирам“. Те казват отново и отново, че всичко,

което Бог прави, е добро, че Бог господства над всичко и че те се покоряват на Божиите устройвания и подредби, но накрая казват: „Трябва да понесеш големи страдания, за да стигнеш върха“. Погледнати отвън, те говорят духовни слова, но тайно принципите, които прилагат, практикуват и следват, са философиите за светските отношения, логиката и мисленето на Сатана. Има ли някакво покорство в това? (Не.) Ето как антихристите гледат на факта за Божието върховенство над всички неща, как го разбират и как подхождат към него. Въз основа на тези проявления и примери, дали антихристите признават и вярват във факта за Божието върховенство над всички неща, или се съмняват в него и го осъждат? (Съмняват се в него и го осъждат.) Независимо какво казват, въз основа на техните действителни проявления, антихристите изначално презират факта за Божието върховенство над всички неща и не вярват в него. Някои антихристи дори правят абсурдни твърдения: „Как може да не се стремиш към нищо, а просто пасивно да чакаш върховенството на бог? Не трябва ли сам да си готвиш? Може ли просто да чакаш с отворена уста пити да падат от небето? Независимо как бог господства, хората все пак трябва да работят усилено и да действат, нали?“. Антихристите не само отказват да признаят факта за Божието върховенство над всички неща, но и го отричат и тълкуват погрешно. Каква е целта им да го тълкуват погрешно? Те търсят основание и извинение, за да се борят безскрупулно за всички облаги, които желаят. Въз основа на различните проявления на антихристите, каква е истинската им гледна точка за факта за Божието върховенство над всички неща? Неверие, отричане и заклеймяване — това е истинската им гледна точка.

В двете точки, по които общувахме днес, ние основно разнищихме проявлението на антихристите, които не вярват в съществуването на Бог. След като изслушахте това общение, придобихте ли някакво разбиране? Кои хора имат тези проблеми? Какъв тип хора притежават нрава на антихристи, но не и същността на антихристи, и могат да се променят? Кои хора имат същите проблеми, но притежават същността на антихристи, не могат да се променят, вечни врагове са на Бог и не са обекти на спасение, а на унищожение? Показвате ли и вие тези проявления? Чувствате ли, че можете да се промените? Можете ли да приемете истината и да я използвате, за да промените и замените тези мисли? (Да.) Кои хора не могат да се променят? Има един вид хора, които, като видят невярващи, които живеят луксозен живот, обитават големи къщи, които вътре са украсени като дворци, и имат няколко луксозни коли, се изкушават и се оплакват: „Страхотно е да си богат, да си държавен служител на висока длъжност, да си способен! Защо той е толкова способен? Защо е такъв късметлия? Как е спечелил парите си?“. Винаги, когато видят, че някой има социален статус, те особено му се подмазват, ласкаят го и се опитват да му се харесат, готови са да направят всичко за него, да станат раболепни до крайност. Те особено обичат злите тенденции в обществото и често искат да бъдат част от тях, като се чувстват разстроени, когато вярата им в Бог им

пречи да го направят. Още повече, те чувстват, че са изоставени от света; чувстват се самотни, безпомощни, че няма какво да ги подкрепи, че не могат да намерят утеха и често се чувстват съкрушени. Друг тип хора изпитват голямо възхищение, когато видят онези с пари и власт да се радват на успех, докато уреждат делата си в обществото, и често възхваляват това, като казват: „Те убиха човек, но понеже имат пари и връзки, просто символично прекараха няколко дни в затвора и после излязоха. Това е истинска способност!“. Те силно уважават такива хора в обществото и ги гледат с възхищение. Има и друг тип хора, които обръщат специално внимание на чувствителни политически теми в обществото и дълбоко се интересуват от тях и дори наистина искат да се включат и да се хвърлят в някои дела, свързани с политиката. Дълбоко в себе си хората от тези и други подобни типове имат същото отношение към Бог като антихристите: те не вярват в съществуването на Бог, не признават Божията идентичност или факта, че Бог господства над всички неща. Тези хора принадлежат към същата банда като антихристите. Те не принадлежат на църквата, нито на Божия дом и в крайна сметка ще бъдат изчистени. Те не могат да се разбират с онези, които вярват в Бог, и пътят, по който вървят, е в разрез с Божиите изисквания. Всички тези хора са опасни; дори ако все още не са извършили никакво зло и все още не са отрекли, осъдили или заклеймили открито Бог, нито открито са подвеждали хора и са се борили за статус в църквата, те притежават същността на антихристи, защото изначално не признават Божията идентичност и още по-малко признават факта, че Бог господства над всички неща. Те са част от нечестивите сили и част от бандата на Сатана. Те почитат нечестивостта и всяка ерес или заблуда, насърчавана от дяволите и Сатана, както и всяка зла тенденция, която се надига, която е популярна или която се разпространява в света. Те не принадлежат на Божия дом, нито на църквата и не са обекти на Божието спасение. Тези хора са истински врагове на Бог, те са антихристи.

14 ноември 2020 г.

ПЕТНАДЕСЕТА ТОЧКА: ТЕ НЕ ВЯРВАТ В СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА БОГ И ОТРИЧАТ СЪЩНОСТТА НА ХРИСТОС (ВТОРА ЧАСТ)

Днес ще продължим общението си по петнадесета точка от различните проявления на антихристите: те не вярват в съществуването на Бог и отричат същността на Христос. На последното ни общение разделихме тази тема на две части. Първата част е за различните проявления на това, че антихристите не вярват в съществуването на Бог, която допълнително разделихме на две точки: първо, антихристите отричат Божията идентичност и същност; второ, антихристите отричат Божието върховенство над всички неща. Последния път разговаряхме основно за това как антихристите не признават Божията същност или Неговия нрав, как не признават, че всичко, което Бог върши, е истината и представлява Неговата идентичност, и как със сигурност не приемат смисъла и истината, които стоят зад всичко, което Бог върши. Антихристите се покланят на Сатана, считат го за Бог и използват всички негови твърдения и възгледи като основа и критерий, по които оценяват Божията идентичност, същност и всичко, което Той върши. Така в сърцата си те многократно превъзнасят онова, което върши Сатана, и му се покланят, величаят и възхваляват неговите действия и използват Сатана, за да замести Божията идентичност и същност. Още по-лошото е, че въз основа на признаването на всичко, което върши Сатана, те на всяка крачка поставят под въпрос Божиите слова и дело, създават представи и осъждания срещу тях, и накрая ги заклеймяват. Следователно в процеса на следване на Бог антихристите не приемат Божиите слова като свой живот, своя истина или своя житейска посока и цел. Вместо това на всяка крачка те се противопоставят на Бог и оценяват Неговата идентичност и същност с неща като своите представи и фантазии, логиката и мислите на Сатана, както и с нрава и методите на Сатана. В процеса на следване на Бог те непрекъснато се съмняват в Него, подозират Го и Го наблюдават, постоянно Го осъждат и Го презират, заклеймяват и отричат в сърцата си. Всички тези неща, които антихристите вършат, и различните им проявления наистина доказват, че те не са последователи на Бог, не са истински вярващи, нито обичат истината и положителните неща, а са врагове на истината и на Бог. Когато тези хора идват в Божия дом, в църквата, те не са тук, за да получат Божието спасение или да дойдат пред Бог и да приемат Неговите слова като живот. И така, какво правят тук? Когато тези хора идват в Божия дом, първо, те най-малкото се опитват да задоволят любопитството си; второ, искат да следват тази тенденция; и трето, искат благословии. Това са техните намерения и цели, и нищо повече. Ако се съди по природата същност на антихристите, те никога не възнамеряват да приемат Божиите слова като свой живот, никога не планират да приемат Божиите слова като принципи на практикуване или като своя житейска посока и цел, и никога не планират да

променят или да изоставят собствените си възгледи, или да преобразят или да изоставят собствените си представи, и да дойдат пред Бог, за да се покаят напълно, да паднат по очи пред Него и да Го приемат като свой Спасител. Те нямат такива намерения. Те просто продължават да се хвалят пред Бог колко са велики, колко са способни, колко са могъщи, надарени и талантливи, как могат да станат стълб и опора на Божия дом и така нататък, като по този начин се стремят да постигнат целта си да бъдат високо ценени в Божия дом, признати от Бог и повишени в Божия дом, за да задоволят своите амбиции и желания. Не само това, но те искат да задоволят и своята амбиция, желание и план „да получат стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят“. Изоставяли ли са някога тези амбиции, желания и планове? Могат ли те субективно да разберат, да изоставят и да разрешат тези проблеми? Те никога не планират да направят това. Независимо какво казват или разобличават Божиите слова, дори ако могат да свържат словата Му със себе си, дори ако знаят, че техните планове, мисли и намерения са в противоречие с Божиите слова и не са в съответствие с тях, че противоречат на истините принципи и са проявления на нрава на антихристите, те все пак твърдо се придържат към собствените си възгледи, амбиции и желания и нямат никакви планове да се променят, да преобърнат възгледите си, да изоставят амбициите и желанията си и да дойдат пред Бог, за да приемат Неговото разобличаване, съд, наказание и кастрене. Тези хора са не само непримирими в сърцата си, но и надменни и самонадеяни — надменни до степен на пълна неразумност. В същото време в дълбините на сърцата си те изпитват дълбока неприязън към всяко слово, изречено от Бог, и го ненавиждат. Те ненавиждат Божието разобличаване на природата същност на покварения човешки род и разобличаването Му на различните видове покварен нрав. Те мразят Бог и истината без основателна причина, дори мразят онези, които се стремят към истината, и онези, които Бог обича. Това напълно показва, че нравът на антихристите е наистина нечестив. Тяхната безпричинна омраза, враждебност, противопоставяне, осъждане и отричане спрямо Бог и истината също ни показват, че антихристите наистина имат жесток нрав.

Различните видове нрав на антихристите са най-типичните примери за онези видове нрав, които са притежавани от покварeното човечество, а сериозността на различните видове нрав на антихристите надминава тази на всеки обикновен покварен човек. Независимо колко дълбоко или конкретно Бог разобличава покварения нрав на човечеството, антихристите отричат и отхвърлят това, не го приемат за истината или за Божие дело. Те просто признават и вярват, че да си достатъчно зъл, безмилостен, нечестив, злокобен и жесток е единственият начин в крайна сметка да останеш непоколебим, да се откроиш и да запазиш позициите си до самия край в това общество и сред злите тенденции. Това е логиката на антихристите. Затова антихристите таят враждебност и омраза към праведната и свята същност на Бог, към Божията вярност и всемогъщество, както и към други

подобни положителни неща. Независимо как хората свидетелстват за Божията идентичност, същност и цялото Му дело и независимо колко конкретно и искрено го правят, антихристите не го приемат, не признават, че това е Божие дело, че в него има истина, която да се търси, или че това е най-добрият образователен материал и свидетелство за познанието на човечеството за Бог. За разлика от това, каквото и малко нещо да направи Сатана, било то съзнателно или несъзнателно, антихристите падат по очи пред него с възхищение. Що се отнася до нещата, които Сатана върши, антихристите еднакво приемат тези неща, вярват им, прекланят се пред тях и ги следват, независимо дали се считат за благородни или низки сред човечеството. Има обаче едно нещо, което тревожи антихристите: Буда е казал, че може да накара хората да се пренесат в Чистата земя, а антихристите си мислят: „Тази Чиста земя изглежда по-низша от небесното царство и небето, за които говори бог — не е съвсем идеална. Въпреки че Сатана е могъщ и може да донесе безкрайни ползи на хората и да задоволи всичките им амбиции и желания, едно нещо, което не може да направи, е да даде обещание на човека, като позволи на хората да влязат в небесното царство и да придобият вечен живот. Сатана не смее да направи такова твърдение, нито може да го осъществи“. Дълбоко в сърцата си антихристите чувстват, че това е немислимо, а в същото време чувстват, че това е най-жалкото нещо. И така, докато неохотно следват Бог, те все още кроят планове как да получат по-големи благословии и кой може да задоволи техните желания и амбиции. Те пресмятат ли, пресмятат и в крайна сметка нямат друг избор, освен да направят компромиса да останат в Божия дом. Въз основа на тези проявления на антихристите, какво е тяхното отношение и гледна точка към Бог? Имат ли и частица истинска вяра? Имат ли истинска вяра в Бог? Признават ли дори малко Божиите действия? Могат ли да кажат „Амин“ от дълбините на сърцата си на факта, че Божиите слова са истината, животът и пътят? Бог е извършил такова велико дело сред човечеството — могат ли антихристите да възхваляват великото Божие могъщество и Божия праведен нрав от дълбините на сърцата си? (Не.) Именно защото антихристите отричат Божията идентичност, същност и цялото Му дело, те постоянно се превъзнасят и свидетелстват за себе си по време на процеса на следване на Бог, и се опитват да спечелят благоволението и сърцата на хората, и дори се опитват да контролират и поробват сърцата на хората, и се съревновават с Бог за Неговите избраници. Всички подобни проявления доказват, че антихристите никога не признават Божията идентичност и същност, нито признават, че човечеството и всички неща са под върховенството на Създателя. Това е, което разнищихме последния път относно възгледите, проявленията и разкритията, които антихристите имат по отношение на съществуването на Бог. Тъй като антихристите имат тези възгледи и проявления по отношение на съществуването на Бог, какво тогава е тяхното отношение към Христос, възплътената Божия плът? Могат ли те наистина

да вярват в Него, да Го признават, да Го следват и да Му се покоряват? (Не.) Ако се съди по отношението на антихристите към съществуването на Бог, те таят такова отношение към Божия Дух, така че е излишно да се казва, че отношението им към въплътената Божия плът трябва да е още по-отвратително от отношението им към Неговия Дух, с по-изразени и по-сериозни проявления.

II. Антихристите отричат същността на Христос

Днес ще разговаряме за това как антихристите се отнасят към Христос, въплътената Божия плът, въз основа на неверието си в съществуването на Бог. Това, че антихристите не вярват в съществуването на Бог, е всепризнат факт. След цялото това общение, разобличаване и разнищване, придобихте ли някакво конкретно разбиране за нрава и проявленията на антихристите? Независимо дали приемат делото, извършено от въплътения Бог, или факта, че Бог е станал плът, в действителност те отричат съществуването на Бог. И така, какви хора са те всъщност? По-точно казано, те са опортюнистични неверници, те са фарисеи. Някои от тях очевидно изглеждат зли, докато други изглеждат смирени, с изтънчено, достойно и благородно поведение — те са стандартни фарисеи. Що се отнася до тези два типа хора — онези, които изглеждат зли, и онези, които изглеждат благочестиви и не изглеждат зли — ако те по същество не вярват в съществуването на Бог, можем ли да кажем, че са неверници? (Да.) Днес разговаряме за това какви възгледи и отношение имат неверниците към Христос, какви проявления показват към различните аспекти на Христос и как можем да разберем същността на антихристите чрез тези проявления.

A. Как антихристите се отнасят към произхода на Христос

Що се отнася до Христос, Който е обикновен човек със специална идентичност, кои са нещата, от които хората обикновено се интересуват най-много? Преди всичко, не се ли интересуват много хора от Неговия произход? Това е фокусът на вниманието на хората. И така, нека първо разговаряме за това как антихристите се отнасят към произхода на Христос. Преди да разговаряме за това, нека поговорим как Бог е планирал различните аспекти на произхода на Своята плът, когато се е въплътил. Както е добре известно, по време на Епохата на благодатта Христос е заченат от Светия Дух и е роден от девица. Той е роден в изключително обикновено, нормално семейство, което според днешните разбирания би се нарекло домакинство на обикновени хора. Той не е роден в богато, чиновническо или знатно голямо семейство — дори е роден в ясла, което е било напълно немислимо и отвъд всякакви фантазии. Като се разгледа всеки аспект от произхода на първата въплътена Божия плът, семейството, в което се е родил въплътеният Бог, е било много обикновено. Мария, Неговата майка, също е била обикновена, а не изключителна личност, и със сигурност не е притежавала никакви

специални сили или изключителни, уникални таланти. Струва си обаче да се отбележи, че тя не е била неверница или невярваща, а последователка на Бог. Това е много важно. Йосиф, съпругът на Мария, е бил дърводелец. Дърводелецът е вид занаятчия и той е имал средни доходи, но не е бил богат и не е имал много пари, които да заделя. Той обаче съвсем не е бил сиромах и е можел да задоволи всички основни нужди на семейството си. Господ Исус е роден в такова семейство. Ако се съди по днешните стандарти за доходи и условия на живот, семейството Му би могло едва да мине за средна класа. Такова семейство за благородно ли би се считало сред човечеството, или за низко? (За низко.) Следователно семейството, в което е роден Господ Исус, далеч не е било известно, богато или прочуто, а още по-малко е било това, което днес се счита за висша класа. Когато децата от богати семейства или от семейства с висок статус излизат навън, хората обикновено се въртят около тях и се тълпят около тях, но семейството на Господ Исус е било тяхна пълна противоположност. Той е роден в семейство без луксозни условия на живот или забележителен статус. Това е било много обикновено семейство, което е оставало незабелязано и пренебрегвано от хората, без никой да ги възхвалява или да се тълпи около тях. При такъв произход и социална среда по онова време, Христос бил ли е в състояние да получи висше образование или да бъде повлиян и заразен от различните начини на живот, мисли, възгледи и така нататък на висшето общество? Очевидно не е бил. Той е получил обикновено образование, чел е Писанията у дома, слушал е истории от родителите Си и е посещавал църковните служби с тях. Във всички отношения произходът на Господ Исус и контекстът, в който е израснал, не са били престижни или благородни, както хората биха си представили. Средата, в която е израснал, е била същата като тази на обикновен човек. Ежедневието Му е било просто и обикновено, условията Му на живот са били подобни на тези на обикновения човек, не са били нищо особено и Той не е имал специалните, превъзходни условия на живот на висшите ешелони на обществото. Това е бил контекстът, в който се е родила първата въплътена плът на Бог, и средата, в която Той е израснал.

Въпреки че полът на въплътения Бог този път е напълно различен от предишния, Неговият семеен произход е също толкова обикновен и без забележителен статус. Някои питат: „Колко обикновен?“. В настоящата епоха обикновен означава обикновена среда на живот. Христос е роден в работническо семейство, тоест семейство, което разчита на заплати за прехраната си, което може да се грижи за основните си нужди, но не е толкова заможно като богатите. Христос е общувал с обикновени хора и е бил изложен на живота на обикновените хора. Той е живял в такава среда, в нея не е имало нищо особено. Като цяло, децата от работнически семейства в състояние ли са да учат художествени умения? Имат ли възможност да се докоснат до различни възгледи, разпространени във висшето общество? (Не.) Не само че не са в състояние да учат различни умения, но още повече, нямат

възможности да си взаимодействат с хора, събития и неща от висшето общество. От тази гледна точка семейството, в което се е родил въплътеният Бог този път, е много обикновено. Неговите родители са хора, които прекарват дните си по почтен начин, чието препитание зависи от тяхната работа и професии, и те имат средни условия на живот. Такива условия са най-често срещани в съвременното общество. От гледна точка на невярващите, в средата на раждане на Христос не е имало превъзходни условия и нищо в Неговия семеен произход или качество на живот не е било достойно за хвалба. Някои знаменитости са родени в учени семейства. Техните предци са били всички педагози и висши интелектуалци. Те са израснали в тази среда, с придружаващия стил и поведение на учено семейство. Дали Бог е избрал подобен семеен произход за Своята въплътена плът? Не. Този път въплътеният Бог също така няма изтъкнат семеен произход и виден социален статус, а още по-малко е имал превъзходна среда на живот — Неговото семейство е напълно обикновено. Нека все още не обсъждаме защо въплътеният Бог е избрал такова семейство, среда на живот и произход, в които да израсне. Засега няма да говорим за значението на това. Кажете Ми, някои хора не се ли интересуват дали Христос е посещавал университет? Ще ви кажа истината: Аз напуснах училище, преди да се явя на приемен изпит за колеж, и напуснах дома си на 17 години. И така, посещавах ли университет? (Не.) Това лоша или добра новина е за вас? (Мисля, че знанието на това няма значение, то е без значение за следването на Бог.) Това е правилната гледна точка. Никога преди не съм споменавал това, не защото съм искал да го крия или прикривам, а защото е ненужно да се казва, тъй като тези неща са напълно без значение за познаването и следването на Бог. Въпреки че произходът на въплътения Бог, Неговата семейна среда и средата, в която е израснал, нямат никакво влияние върху познаването на Бог или на въплътения Бог и в действителност не са свързани с тези неща, защо разглеждам тези въпроси тук? Това засяга един от възгледите на антихристите за Христос, които разнищваме днес. Бог не е избрал виден статус, благородна идентичност или изтъкнат семеен и социален произход за Своята въплътена плът, още по-малко е избрал превъзходна, безгрижна, заможна, луксозна среда, в която Той да израсне. Бог също така не е избрал семеен произход, където Той би могъл да получи висше образование или да бъде изложен на висшето общество. Като се имат предвид тези аспекти на избора, който Бог е направил, когато се е въплътил, дали тези неща биха повлияли на делото, което Христос е дошъл да извърши? (Не.) Като се разгледат процесът, естеството и резултатите от по-късното Му дело, тези аспекти по никакъв начин не влияят на Божия план за делото, стъпките или резултатите, но напротив, има определено предимство в тези аспекти на Неговия избор, тоест, това, че Той е избрал да се роди в такава среда, е по-благоприятно за спасението на Божиите избраници, тъй като 99% от тях имат подобен произход. Това е един аспект от значението на произхода на въплътения Бог, който хората трябва да разберат.

Току-що говорих с прости, общи думи за произхода и средата на раждането на Христос, за да ви дам обща представа за това. След това нека разнищим как антихристите се отнасят към произхода на въплътения Бог. Първо, антихристите тайно презират средата и произхода на раждането на Христос и вътрешно им се противопоставят. Защо ги презират и вътрешно им се противопоставят? Защото таят в себе си мисли и представи. Каква е тяхната гледна точка по този въпрос? „Бог е Създателят, Той е върховен над всичко, Той е над небесата и над човечеството и всички други сътворени същества. Ако този човек е Бог, тогава трябва да се издигне до най-високото място сред човечеството“. Какво имат предвид под това той да се издигне до най-високото място? Имат предвид, че той трябва да стои с глава и рамене над всички, че трябва да се роди в изтъкнато, благородно голямо семейство и да не му липсва нищо; че трябва да се роди със сребърна лъжица в устата, да притежава абсолютно могъщество, както и власт и влияние, и да бъде особено богат и милиардер. В същото време той трябва да бъде високо образован, да научи всичко, което хората трябва да знаят в този свят. Например, като престолонаследник, той трябва да получава индивидуално обучение, да посещава елитни училища и да се радва на живот от висшата класа. Не трябва да бъде дете на обикновено семейство. Тъй като христос е въплътената плът, неговото образование трябва да надминава това на всички останали, а учебните му материали трябва да са различни от тези на обикновените хора. Те смятат, че тъй като христос идва да царува като цар, той трябва да изучи изкуството на управлението, както и как да управлява и контролира човечеството, да изучи „Тридесет и шестте стратегеми“ и да научи множество езици и някои художествени умения, така че тези неща да могат да бъдат използвани в бъдещата му работа и за да може да управлява всички типове хора в бъдеще. За тях само такъв христос би бил благороден, велик и способен да спасява хората, защото би имал достатъчно знания и таланти, както и достатъчна способност да чете мислите на хората, за да може да ги контролира. Антихристите таят такива представи за произхода на въплътената Божия плът и се придържат към тези представи, докато приемат въплътения Бог. Първо, те не оставят настрана своите представи и не стигат до разбиране или възприемане наново на това, което Бог прави, от дълбините на сърцата си. Те не отричат собствените си представи и възгледи, нито стигат до разбиране на заблудите, които таят, и не стигат до познаване на Христос и въплътената Божия плът, нито до приемане на всичко, което Христос казва и прави, с отношение и принцип на покоряване на истината. Вместо това те оценяват всичко, което Христос казва, със собствените си представи и възгледи. „Това твърдение на христос е нелогично; онова е зле формулирано; в това има граматическа грешка; личи си, че христос не е високо образован. Не говори ли като обикновен човек? Как може христос да говори така? Не е негова вината. Всъщност и той иска да бъде изтъкнат, да бъде уважаван от

другите, но това просто не е възможно — не произхожда от добро семейство. Родителите му са били просто обикновени хора и това, че са били такива, му е повлияло да стане и той такъв като тях. Как е могъл бог да направи това? Защо думите и поведението на христос не изглеждат много елегантни и благородни? Защо той няма речта и поведението на учени и изтънчени интелектуалци в обществото, на принцеси и принцове от висшите класи на обществото? Защо думите и делата на христос изглеждат толкова несъвместими с неговата идентичност?“. Антихристите таят такава гледна точка и такъв наблюдателен поглед в начина, по който гледат на Христос и на всичките Му слова и дело, на начина, по който Той се отнася към хората, и на Неговата реч и поведение, и неизбежно в сърцата им възникват представи. Те не само не се покоряват на Христос, но и не успяват да се отнесат правилно към Неговите слова. Те казват: „Може ли такъв обикновен човек, такъв човек от простолюдието, да бъде мой спасител? Може ли той да ме благослови? Мога ли да получа някакви ползи от него? Могат ли моите желания и въжделения да бъдат изпълнени? Този човек е твърде обикновен, дотолкова, че да бъде презиран“. Колкото повече антихристите възприемат Христос като обикновен и средностатистически и смятат, че Христос е много нормален, толкова повече се чувстват възвишени и благородни. В същото време някои антихристи дори правят сравнения: „Ти си млад и не знаеш как да се обличаш или да говориш с хората. Не знаеш как да измъкваш неща от хората. Защо си толкова прям? Как може нещо, което казваш, да прилича на бог? Как може нещо, което казваш, да показва, че си бог? Как твоите действия, реч, поведение, маниери и облекло приличат на бог? Не мисля, че приличаш на бог в нито едно от тези отношения. Христос трябва да има висше образование, да знае Библията наизуст и да говори красноречиво, но ти винаги се повтаряш и понякога използваш думи, които не са подходящи“. След много години следване на Христос, антихристите не само не са приели Божиите слова и истината в сърцата си, но и не са приели факта, че Христос е въплътената Божия плът. Това е равносилно на това, че те не приемат Христос като свой Спасител. Вместо това те презират въплътената Божия плът, този обикновен човек, още повече в сърцата си. Тъй като не виждат нищо специално в Христос, тъй като Неговият произход е бил много обикновен и нормален и тъй като Той изглежда неспособен да им донесе някакви ползи в обществото или сред човечеството, или да им даде възможност да се насладят на някакви предимства, те започват безразсъдно и открито да Го осъждат: „Не си ли ти просто дете от еди-кое си семейство? Какво лошо има тогава да те осъждам? Какво можеш да ми направиш? Ако имаше изтъкнато семейство или родители, които са държавни служители на високи длъжности, може би щях да се страхувам от теб. Защо да се страхувам от теб такъв, какъвто си? Така че, дори да си христос, въплътената плът, засвидетелствана от бог, не се страхувам от теб! Пак ще те осъждам зад гърба ти и свободно ще те коментирам. Винаги,

когато имам възможност, ще проучвам твоето семейство и родното ти място“. Това са любимите неща на антихристите, около които вдигат шум. Те никога не търсят истината и всичко, което не се вписва в техните представи и фантазии, бива многократно осъждано и среща съпротива от тяхна страна. Тези хора знаят много добре, че това, което Христос изразява, е истината, така че защо не се стремят към истината? Те са наистина неразумни!

Антихристите особено се прекланят пред властта и статуса. Ако Христос произхождаше от богато, влиятелно семейство, те не биха посмели да кажат нищо. Но ако произхождаше от обикновено семейство без власт, те изобщо не биха се страхували от Него, щяха да считат, че могат небрежно да изучават и осъждат Бог, Христос, и щяха да бъдат напълно безразлични към това. Ако наистина признаваха и вярваха, че тази личност е въплътената Божия плът, щяха ли да могат да постъпват така? Някой с частица богобоязливо сърце би ли постъпил така? Нямаше ли да се въздържат? (Да.) Какви хора могат да постъпват така? Не е ли това поведението на антихристите? (Да.) Ако ти признаваш, че същността на Христос е Самият Бог и че личността, която следваш, е Бог, как трябва да се отнасяш към всичко, свързано с Христос? Не трябва ли хората да имат принципи? (Да.) Тогава защо се осмеляват да нарушават тези принципи без ни най-малки опасения? Не е ли това проявление на враждебност към Христос? Понеже Христос е роден в обикновено семейство, едновременно с това, че изпитват недоволство към Него, антихристите таят и враждебност към Неговото семейство и членовете му. И докато тази враждебност се поражда в тях, те не спират и не си почиват, а вместо това се навъртат около дома на Христос и разпитват винаги, когато имат възможност, сякаш се занимават със законна професия: „Христос върнал ли се е? Променила ли се е някоя част от живота на семейството след появата на христос?“. Те си пъхат носа в тези въпроси при всяка възможност. Такива хора не са ли отвратителни? Не са ли гнусни? Не са ли достойни за презрение? Те са изключително достойни за презрение и долни! Нека засега оставим настрана каква е вярата им в Бог и просто да се замислим: какъв характер трябва да притежават хората, които могат да вършат такива неща и да таят такива долни мисли? Те трябва да са с низък характер. Всички те са отрепки, достойни за презрение и долни до крайност! Ако не вярваш в Христос, можеш да Ми кажеш ясно: „Ти не изглеждаш като бог; ти си просто човек. Осъдих те зад гърба ти — какво можеш да направиш по въпроса? Отрекох те — какво можеш да направиш по въпроса?“. Ако не вярваш, няма да те карам насила да вярваш и никой няма да настоява да го правиш. Но няма нужда тайно да се занимаваш с тези дребнави действия. Каква цел постигат те? Могат ли да ти помогнат да увеличиш вярата си? Могат ли да помогнат на живота ти да напредне или да ти помогнат да разбереш Бог по-добре? Те не постигат нито една от тези цели, така че защо се занимаваш с тях? Най-малкото онези, които се занимават с такива действия, имат изключително долна

човешка природа. Те не вярват в същността на Христос и не признават Неговата идентичност. Ако не вярваш, тогава не вярвай. Махай се! Защо протакаш престоя си в Божия дом? Да не вярваш в Бог, а все пак да искаш благословии и да таиш амбиции и желания — това е низостта на антихристите. Такива хора, тъй като са толкова изключително достойни за презрение, са способни на такива „изключителни“ действия. Аз бях далеч от дома си в продължение на 20 години, а тези хора „полагаха добри грижи“ за този дом в продължение на 20 години. Бях далеч в продължение на 30 години, а те „полагаха грижи“ за него в продължение на 30 години. Чудех се защо са толкова „любезни“ и безделни. Намерих отговора на този въпрос, а той е, че те искат да се противопоставят на Бог докрай. Те не вярват в Божията същност, нито във всичко, което Той е извършил. Повърхностно изглеждат любопитни и загрижени, но по същество те наблюдават и търсят компромати, вътрешно са враждебни, отричат и заклеймяват. Защо тези хора все още вярват? Какъв е смисълът да вярват в Бог? Трябва да спрат да вярват и бързо да се разкарат оттук! Божият дом не се нуждае от такива хора. Не бива да се излагат! Вие бихте ли постъпили по същия начин при подобни обстоятелства и условия? Ако бихте могли, тогава сте същите като тях — група антихристи, решени да се противопоставят на Бог докрай, безмилостни до смърт, опитващи се да намерят компромати и доказателства срещу Бог, за да отрекат Него, Неговата същност и Неговата идентичност.

Каквото и да върши Бог, Той никога не греши. Независимо дали е роден в обикновена и простонародна, или в знатна среда и семейство, в това няма никаква грешка и нищо, което да даде възможност на хората да намерят компромат срещу Него. Ако се опитваш да намериш някаква грешка или доказателство във въплътената Божия плът, за да докажеш, че Той не е Христос или че не притежава Божията същност, Аз ти казвам, че не е нужно да си правиш труда да се опитваш и не е нужно да си правиш труда да вярваш. Просто си тръгни — няма ли това да ти спести неприятностите? Защо си правиш живота толкова труден? Да се опитваш да намериш грешка или доказателство в Христос, за да Го обвиняваш, отричаш или заклеймяваш, не е твое законно занимание, дълг или отговорност. Независимо в какво семейство е роден Христос, в каква среда е израснал или каква човешка природа притежава, това е изборът на Самия Бог, на Създателя, и няма нищо общо с никой друг. Каквото и да върши Бог, то е правилно, то е истината и е направено заради човешкия род. Ако Бог не беше роден в такова обикновено семейство, а в дворец, щеше ли ти, един обикновен човек от простолюдието, човек със скромно потекло от по-нисшите слоеве на обществото, все пак да имаш някакъв шанс да взаимодействаш с Бог? Ти нямаше да имаш тази възможност. И така, има ли нещо погрешно в това, че Бог е избрал такъв начин да се роди и да израсне? Това е любов, несравнима с нищо на света, това е най-положителното нещо. Антихристите обаче виждат най-положителното нещо, извършено от Бог,

като знак, че с Него е лесно да се отнасят грубо и да си играят, и искат постоянно да Го наблюдават и да търсят компромат, който да използват срещу Него. Какво наблюдаваш? Щом не можеш да се довериш дори на характера и човешката природа на Христос, а Го следваш като Бог, тогава не си ли удряш сам шамар? Не си ли създаваш сам трудности? Защо играеш тази игра? Забавно ли е? Впоследствие забелязах, че повечето хора, които приеха Всемогъщия Бог по-късно, можеха да се отнесат правилно към този въпрос. Няколко души бяха любопитни, когато общуваха с Мен, но Аз избягвах и не обръщах внимание на такива хора. Ако можеш да приемеш истината, ние сме едно семейство. Ако не можеш и винаги се опитваш да се интересуваш от личната Ми информация, тогава си тръгвай. Аз не те признавам. Ние не сме семейство, а врагове. Ако, след като са слушали толкова много Божии слова и са приемали Неговото дело и пастирство в продължение на толкова много години, хората все още таят такива мисли за въплътената Божия плът и дори действат според тях, трябва да се каже, че такива хора имат нрав, който е враждебен към Бог. Те са родени врагове на Бог, неспособни да приемат положителни неща.

Преди две хиляди години Павел положи огромни усилия, за да се съпротивлява на Господ Исус, като неистово Го преследваше, осъждаше и заклеймяваше. Защо? Защото Господ Исус е роден в обикновено семейство, Той е обикновен член на простолюдието и не е получил така наречената образование, въздействие или влияние от книжниците и фарисеите. В очите на Павел такъв човек не е достоен да бъде наречен Христос. Защо не? Защото Той има скромна идентичност, не особено високо обществено положение и е член на по-нисшата класа в човешкото общество, и затова не е достоен да бъде наречен Христос или Син на живия Бог. Поради това Павел се осмели да положи всички усилия, за да се съпротивлява на Господ Исус, като използваше влиянието си, харизмата си и правителството, за да Го заклейми и да Му се съпротивлява, да разруши делото Му и да арестува последователите Му. Докато се съпротивляваше на Господ Исус, Павел вярваше, че защитава Божието дело, че действията му са справедливи и че представлява справедлива сила. Той мислеше, че се съпротивлява не на Бог, а на един обикновен човек. Именно защото считаше произхода на Христос за низък, а не за величествен, той се осмели безскрупулно и безразсъдно да осъди и заклейми Христос и се чувстваше особено спокоен и уверен в сърцето си за действията си. Що за същество беше той? Дори да не е осъзнавал, че Господ Исус е въплътената Божия плът, или да не е знаел, че Неговите проповеди и слова идват от Бог, заслужаваше ли такъв обикновен човек неговата атака с всички средства? Заслужаваше ли Той такова злобно нападение? Заслужаваше ли Той Павел да измисля слухове и лъжи, за да заблуждава другите и да се съревновава с Него за хората? Нима лъжите на Павел не бяха безпочвени? Някое от действията на Господ Исус засегна ли интересите или статуса на Павел? Не. Господ Исус

проповядваше и изнасяше проповеди сред по-нисшите социални класи и в същото време доста хора Го следваха. Това беше напълно различен свят от жизнената среда на човек като Павел, така че защо тогава Павел преследваше Господ Исус? Това е неговата антихристка същност в действие. Той си мислеше: „Независимо колко величествени, правилни или приети са твоите проповеди, ако аз кажа, че ти не си христос, значи не си христос. Ако не те харесвам, ще те преследвам, ще те обвиня произволно и ще те накарам да си платиш“. Понеже тези неща, които Христос притежаваше в Своята нормална човешка природа, не удовлетворяваха изискванията на Павел и не бяха извършени или притежавани в съответствие с неговите представи и фантазии, антихристи като Павел бяха способни безскрупулно да Го осъждат, отричат и заклеймяват. Какво се случи в крайна сметка? След като беше поразен от Господ Исус, Павел най-накрая призна: „Кой си Ти, Господи?“. Тогава Господ Исус каза: „Аз съм Исус, на Когото ти се съпротивляваш“. Оттогава нататък Павел вече не вярваше, че Исус е обикновен човек или някой, който не прилича на Христос поради скромния Си произход. Защо? Защото светлината на Господ Исус можеше да ослепи хората. Той притежаваше власт и словата Му можеха да поразяват хората, както и да поразяват душите им. Павел си помисли: „Възможно ли е този човек на име Исус всъщност да е бог? Възможно ли е да е син на живия бог? Той може да поразява хората, значи трябва да е бог. Но има само едно нещо — този, който поразява хората, не е този обикновен човек, наречен христос, а духът на бог. Така че, каквото и да става, щом се наричаш Исус, аз няма да се поклоня пред теб в преклонение. Аз се прекланям само пред бог на небето, пред духа на бог“. След като беше поразен, в Павел се породи една мисъл. Макар че това, че е бил поразен, е било лошо нещо, то го е накарало да осъзнае, че човек, наречен христос, има специална идентичност и че да станеш христос е такава голяма чест, и че който стане христос, може да стане син на живия бог, да се доближи до бог и да промени връзката си с бог, като превърне този обикновен човек в специален и преобрази идентичността на този обикновен човек в тази на син на бог. Той си мислеше: „Въпреки че ти, Исусе, си син на живия бог, какво толкова впечатляващо има в това? Баща ти беше беден дърводелец, а майка ти — обикновена домакиня. Ти си израснал сред простолюдието, семейството ти имаше нисък социален статус, а самият ти нямаш никакви специални способности. Проповядвал ли си някога в храм? Признават ли те книжниците и фарисеите? Какво образование си получил? Родителите ти притежават ли висока степен на знания? Ти нямаш нито едно от тези неща, но въпреки това си син на живия бог. Тогава, след като аз имам толкова висока степен на знания, общувам с хора от висшето общество, а родителите ми са толкова интелигентни, образовани и имат определен произход, няма ли да ми е лесно да стана христос?“. Какво намекваше той? „Ако някой като Исус може да бъде христос, тогава аз, Павел, не съм ли още по-способен да бъда христос, син на живия бог, след като съм толкова

изключителен, харизматичен, знаещ и притежаващ висок социален статус? Когато Исус беше жив, той просто проповядваше, четеше писанията, разпространяваше пътя на покаянието, ходеше навсякъде, лекуваше хората от болестите им, изгонваше демони и извършваше много знамения и чудеса. Това е всичко, нали? След това той стана син на живия бог и се възнесе на небето. Колко трудно може да бъде това? Аз, Павел, съм изпълнен със знания и имам благороден социален статус и идентичност. Ако ходя повече сред хората, както правеше Исус, увеличa славата си, привлека повече последователи и донеса полза на повече хора, и ако мога да понасям трудности, да платя цената, да понижа социалното си положение, да проповядвам повече, да върша повече работа и да придобия повече хора, няма ли тогава моята идентичност да се промени? Няма ли да се превърна от човешки син в син на бог? Синът на бог не е ли христос? Какво толкова трудно има в това да си христос? Нима христос не е човешки син, роден от човек? Щом Исус е могъл да стане христос, защо аз, Павел, да не мога? Твърде лесно е! Каквото и да е правил Исус, ще го правя и аз. Каквото и да е казвал, ще го казвам и аз. Както и да е ходил сред хората, ще го правя и аз по същия начин. Няма ли тогава да притежавам същата идентичност и положение като Исус? Няма ли да отговарям на условията да бъда одобрен от бог, точно както Исус?“. Затова от писмата на Павел не е трудно да се види неговото разбиране и възприятие за идентичността на Исус. Той вярваше, че Господ Исус е обикновен човек, който чрез работа и плащане на цена, и особено след като е бил разпнат, е спечелил одобрението на небесния Отец и е станал Син на живия Бог — че Неговата идентичност се е променила по-късно. Така в умовете на хора като Павел те никога не признават Исус като плътта, носена от Бог на земята, като въплътената Божия плът сред човечеството. Те никога не признават същността на Христос.

Днешните антихристи са като Павел. Първо, те споделят същите мисли, амбиции и методи, както и още нещо — обща черта на глупост. Откъде произтича тяхната глупост? Тя произтича от техните амбиции и желания. Когато антихристите гледат въплътената Божия плът, независимо от кой ъгъл, те не успяват да видят Божията същност в Христос. Независимо как гледат, те не могат да придобият истината от това или да разберат Божия нрав. Независимо как гледат, те винаги вярват, че Христос е обикновен човек. Те мислят, че ако христос беше слязъл директно от небето, за да го видят всички, той нямаше да е обикновен. Мислят, че ако христос нямаше никакъв произход или предистория и се беше появил от нищото сред хората, това щеше да е толкова необичайно и изключително! Неща, които хората не могат да проумеят, които са изключителни, са точно това, което удовлетворява амбициите, желанията и любопитството на антихристите. Те биха предпочели да следват такъв христос, отколкото обикновен човек, който може да изразява истината и да им дарява живот. Именно защото Христос е роден от човек и наистина е обикновен човек — нормален, практичен човек, който не привлича

достатъчно внимание или не говори по начин, който разтърсва небето и земята — след като антихристите са Го наблюдавали известно време, те вярват, че няма нищо повече във всичко, което Христос прави. След като обобщят някои модели, те започват да подражават на Христос. Те подражават на Неговия тон, на начина Му на говорене и на интонацията Му. Някои дори имитират конкретните думи, които Той използва, дори наподобяват звуците на дишането и кашлицата Му. Някои хора питат: „Това подражание дължи ли се на невежество?“. Не. На какво се дължи то? Когато антихристите видят такъв обикновен човек като Христос, който просто казва няколко обикновени думи, да притежава толкова много последователи и да кара толкова много хора да Му се покоряват, нима тогава не се пораждат някакви мисли в дълбините на сърцата им по този въпрос? Радват ли се за Бог, щастливи ли са за Него и възхваляват ли Го, или се чувстват възмутени, негодуващи, враждебни, завистливи и ревниви? (Завистливи и ревниви.) Те си мислят: „Как ти стана бог? Защо аз не съм бог? Колко езика можеш да говориш? Можеш ли да извършваш знамения и чудеса? Какво можеш да донесеш на хората? Какви дарби и таланти притежаваш? Какви способности имаш? Как накара толкова много хора да те последват? Ако твоите способности са били достатъчни, за да накарат толкова много хора да те последват, то с моите способности ще ме последват още повече“. Така че антихристите искат да съсредоточат усилията си върху това. Следователно те са напълно съгласни с възгледа на Павел, че да станеш христос е постижима мечта.

Когато Бог казва на хората да бъдат изпълняващи дълга си хора и изпълняващи дълга си сътворени същества, антихристите изпитват особено презрение към тези думи и казват: „Всичко, което бог казва, е добро и правилно, но това, че не ни позволява да станем христос, е погрешно. Защо хората не могат да станат христос? Нима христос не е просто някой с живота на бог? Така че, ако приемем словата на бог, получим неговото поене и пастирство и притежаваме живота на бог, не можем ли и ние да станем христос? Ти си обикновен човек, роден от хора, и ние също сме обикновени хора. На какво основание ти можеш да бъдеш христос, а ние не можем? Нима и ти не стана христос по-късно в живота си? Ако страдаме и плащаме цената, четем повече от словата на бог, притежаваме живота на бог, говорим същите слова, които говори бог, вършим това, което бог иска да върши, и подражаваме на бог, не можем ли и ние да станем христос? Какво толкова трудно има в това?“. Антихристите не са удовлетворени да следват Христос и да станат обикновени последователи на Христос, или да бъдат сътворени същества под господството на Създателя. Техните желания и амбиции ги подтикват: „Не бъди обикновен човек. Да следваш и да се подчиняваш на христос на всяка крачка е проява на некомпетентност. Отвъд словата на христос и обещанията на бог трябва да имаш по-висши стремежи, като да станеш син на бог, да станеш първороден син, да станеш христос, да бъдеш оползотворен за

велики неща от бог или да бъдеш стълб в царството на бог. Колко велики и вдъхновяващи цели са това!“. Какво мислите за тези идеи? Струва ли си да бъдат насърчавани? Дали са нещо, което нормалните хора трябва да притежават? (Не.) Именно защото антихристите имат такова разбиране за идентичността и същността на Христос, те не приемат сериозно своите думи и действия на съпротива, осъждане, изпитване, отричане и заклеймяване на Христос. Те си мислят: „Какво толкова страшно има в това да осъдиш един човек? Ти си просто човек, нали? Ти признаваш, че си човек, така че какво лошо има в това да те осъждам, оценявам или заклеймявам? Какво лошо има в това да те наблюдавам или изучавам? Моя свобода е да правя тези неща!“. Те не виждат това като съпротива срещу Бог или противопоставяне на Него, което е много опасен възглед. Така много антихристи се противопоставят на Христос по този начин в продължение на 20 или 30 години, като постоянно се съревновават с Него в сърцата си. Ще ти кажа истината — това, което правиш, е твоя свобода, но ако като последовател на Бог се отнасяш толкова безскрупулно към въплътената Божия плът, тогава едно нещо е сигурно: ти не създаваш неприятности на човек, ти крещиш открито срещу Бог и Му се противопоставяш — ти заставаш срещу Бог. Всичко, което засяга Божията същност, нрав, действия и особено въплътената Божия плът, е свързано с управленските закони. Ако се отнасяш толкова безскрупулно към Христос и Го осъждаш и заклеймяваш толкова безскрупулно, тогава нека ти кажа, че изходът ти вече е определен. Не очаквай, че Бог ще те спаси. Бог не може да спаси някого, който открито крещи срещу Него и безскрупулно Му се противопоставя. Такъв човек е враг на Бог, той е Сатана и дявол и Бог няма да го спаси. Побързай и отиди при този, който мислиш, че може да те спаси. Божият дом няма да те задържа, вратите му са широко отворени. Ако мислиш, че Павел може да те спаси, отиди при него. Ако мислиш, че пастор може да го направи, отиди при него. Но едно нещо е сигурно: Бог няма да те спаси. Това, което правиш, е твоя свобода, но дали Бог ще те спаси, е Негова свобода и Той има последната дума. Бог има ли това могъщество? Има ли Той това достойнство? (Да.) Въплътеният Бог живее сред хората, Той свидетелства, че е Христос, идва да извърши делото на последните дни. Някои хора разпознават Божията същност и Го следват с цялото си сърце, и се отнасят към Него като към Бог и Му се покоряват като на Бог. Други искат упорито да Му се съпротивляват до самия край: „Независимо колко хора вярват, че ти си христос, аз няма да го повярвам. Независимо какво казваш, няма да те считам с цялото си сърце за бог. Само когато видя бог наистина да говори и да свидетелства за теб, когато богът на небето лично ми каже с гръмовен глас: „Това е моята въплътена плът, моят възлюбен, моят скъп син“, тогава ще те призная и ще те приема за бог. Само когато лично чуя и видя бога на небето да говори и да свидетелства за теб, ще те приема, в противен случай е невъзможно!“. Такива хора не са ли антихристи? Когато този

ден наистина дойде, дори да признаят Христос за Бог, това ще бъде и денят на тяхното наказание. Те се съпротивляваха на Бог, крещяха срещу Него и бяха враждебни към Него на всяка крачка — могат ли тези действия да бъдат отписани с един замах? (Не.) И така, тук има едно твърдение, което е вярно, а то е, че Бог ще въздаде на всекиго според делата му. Тези хора не само ще получат възмездие, но и никога няма да чуят Бог да им говори лично. Заслужават ли го? Бог желае да свидетелства за Себе Си пред човека, да се яви на човека и на истинските сътворени същества, като разкрие Своята истинска форма, като говори и изрича слова. Той не се явява на дяволи, нито говори и изрича слова на дяволи. Така че антихристите никога няма да имат възможността да видят истинската личност на Бог или да чуят Неговите думи и слова със собствените си уши. Те никога няма да имат тази възможност. Тогава ще им бъде ли трудно в бъдеще? (Да.) Защо? Антихристите, тези безсрамни същества, се противопоставят на Бог и крещят срещу Него на всяка крачка, и презират, заклеймяват и дори се подиграват на всичко, което Той прави. И така, как ще се отнесе Бог към тях? Ще се отнесе ли към тях с милост и ще им прости ли? Ще ги благослови ли? Ще им даде ли Своето обещание? Ще ги спаси ли? Практически погледнато, могат ли такива хора да получат Божието просветление и напътствие? В този живот те няма да получат Божието просветление и озарение, нито Неговия укор и дисциплина, нито Неговия приток на живот. Те няма да бъдат спасени, а в идния свят ще платят висока цена за своите злодеяния, во веки веков. Това е техният изход. Антихристите ще имат същия изход като Павел.

Б. Как антихристите се отнасят към нормалността и практичността на Христос

Току-що разговаряхме и разнищихме първото проявление на това как антихристите отричат същността на Христос, а именно как те се отнасят към произхода на Христос, какви възгледи и разбирания таят и какви действия предприемат. Разнищихме различните проявления на антихристите, за да установим същността на такива хора. Що се отнася до друг аспект на Христос — Неговата нормалност и практичност, какви възгледи имат антихристите, какви действия предприемат и какъв нрав и същност проявяват? След това ще разнищим второто проявление на това как антихристите отричат същността на Христос, а именно как те се отнасят към нормалността и практичността на Христос. Когато става въпрос за нормалност и практичност, повечето хора би трябвало да имат определени идеи и разбирания. Например да не пиеш вода и да не се храниш в продължение на три дни, но да не чувстваш глад или жажда и всъщност да се чувстваш физически по-силен и зареден с повече енергия отпреди — това счита ли се за нормалност и практичност? Нормалните хора се чувстват уморени, след като изминат четири или пет километра. Ако Христос не се чувства уморен дори

след като измине 40 километра, краката Му не Го болят и Той е дори по-лек от въздуха и се чувства зареден с повече енергия, може ли това да се счита за нормално и практическо? Ако Христос не настива, когато е изложен на студ, и никога не се разболява при никакви обстоятелства, ако очите Му могат да излъчват светлина, която е няколко десетки пъти по-силна от всяка силна светлина, на която са изложени, и очите Му не се уморяват и не стават късогледи, независимо колко дълго се взира в компютъра, ако не намира светлината на слънцето за ослепителна, независимо колко дълго гледа към него, и не се нуждае от фенерче, когато върви през нощта, макар че другите се нуждаят, и очите Му стават по-ярки, колкото повече се стъмва — това счита ли се за нормалност и практичност? Нито едно от тези неща не се счита за такова. Това са общоизвестни факти, с които хората често се сблъскват. Нормалност и практичност означават да чувстваш жажда, след като дълго време не си пил вода, да се чувстваш уморен, след като си говорил много, да чувстваш болка в краката, след като си ходил много, и да се чувстваш тъжен и да проливаш сълзи, когато чуеш тъжни и сърцераздирателни новини — това е нормалност и практичност. И така, какво всъщност е точното определение за нормалност и практичност? Онова, което съответства на нормалните нужди и инстинкти на плътта и не надхвърля този обхват, е определението за нормалност и практичност. Онова, което съответства на способностите и обхвата на нормалната човешка природа, на рационалността на нормалната човешка природа и на емоциите на нормалната човешка природа, като щастие, гняв, скръб и радост, попада в обхвата на нормалността и практичността. Христос е плътта, носена от Бог на земята. Той, подобно на всеки нормален човек, има нормална реч и поведение, нормален житейски режим и график. Ако не спи в продължение на три дни и три нощи, ще се почувства сънлив и ще иска да спи дори прав. Ако не се храни цял ден, ще се почувства гладен. И ако върви дълго време, ще се умори и не би искал нищо повече от това скоро да си почине. Например аз също се чувствам уморен, след като се събирам и разговарям с вас в продължение на три или четири часа, и също трябва да си почина. Това е нормалността и практичността на плътта, тя напълно съответства на характеристиките на плътта и на различните проявления и инстинкти на нормалната човешка природа, тя изобщо не е свръхестествена. Следователно такава плът има много проявления и разкривания на човешката природа, а външният начин на живот и житейският режим на човешката природа на тази плът не се различават от онова, което всеки обикновен, нормален човек проявява и разкрива, те са абсолютно еднакви. Бог създаде човешкия род и въплътената плът на Бог притежава същите характеристики и нормални, практически житейски инстинкти като човешкия род. Той изобщо не е свръхестествен. Хората не могат да преминават през стени или затворени врати, същото важи и за въплътения Бог. Някои хора казват: „Не си ли ти въплътен бог? Не си ли ти христос? Не притежаваш

ли същността на бог? Наистина ли можеш да бъдеш задържан от заключена врата? Ти би трябвало да можеш да преминаваш през затворени врати. Хората се уморяват, след като изминат пет километра, но ти не би трябвало да се уморяваш дори след като изминеш 40 километра; хората се хранят три пъти на ден, но ти би трябвало да можеш да не се храниш 30 дни, като ядеш само когато ти се прииска и не се храниш, когато не ти се яде, и въпреки това да можеш да проповядваш на събирания и да живееш по-енергично от другите. Разболяването е част от човешкия живот, но ти не би трябвало да се разболяваш. Понеже си христос, би трябвало да имаш страна, която е различна от тази на обикновените хора, само тогава би бил достоен да бъдеш наречен христос, само това би доказало, че притежаваш същността на бог“. Правилно ли е това? (Не.) Как така е неправилно? Това са човешки представи и фантазии, а не истината.

Въплътената плът на Бог е нормална и практическа — всички дейности, предприети от Неговата нормална човешка природа, както и Неговият ежедневен живот, реч и поведение, са все реалности на положителни неща. От самото начало, когато Бог създаде човека, Той го надари с тези нормални, практически инстинкти; така че въплътената плът на Бог също никога не би противоречала на тези закони. Това е причината и основанието, поради които нормалността и практичността на Христос са положителни неща. Бог създаде човешкия род и направи така, че всички проявления и инстинкти на човешкия род да бъдат точно според Божиите желания. Бог даде на човека тези инстинкти и това са законите на ежедневния живот на човека — нима Бог би направил така, че Неговата въплътена плът да наруши тези закони на нормалността и практичността? Ясно е, че Бог не би го направил. Бог създаде човешкия род и същността на въплътената плът е също Бог, Техният източник е един и същ, затова принципите и целите на Техните действия също са едни и същи. Поради тези проявления на нормалност и практичност на Христос в очите на всички хора Той естествено изглежда като изключително обикновен човек. В много неща Той няма силите на предзнание и предвиждане, които хората си представят, че притежава, и не може да накара нещата да изчезват или да се появяват, както си представят хората, а още по-малко може да надмине обикновените хора, да надхвърли способностите и инстинктите на плътта или да излезе извън нормалното мислене на хората, за да извърши някои неща, които никой човек не може да направи, както си представят хората. Противно на тези фантазии, за простото човешко око този обикновен човек не е разкрил или проявил нито един намек за Бог от началото на Своето дело до днес. За простото човешко око, освен Неговата реч и дело, в нито една от Неговите нормални човешки дейности не може да се забележи намек за Бог или разкриване на идентичността и същността на Бог. Независимо как Го гледат хората, Той винаги им изглежда като обикновен човек. Защо? Причината е една-единствена: това, което човек вижда, е правилно. Въплътената плът на Бог е наистина нормален,

практически човек, нормална, практическа плът. Такава външно нормална и практическа плът преживява преследването и гонението на големия червен змей точно както другите хора, без никакво място, където да положи глава, или където да си почине. В това Той не се различава от никой друг човек и не е изключение. Докато преживява такова преследване, Той също се крие, където може. Той не може да стане невидим или да избяга под земята, не притежава свръхестествени сили, за да избегне тези опасности. Единственото, което може да направи, е да получи предварително информация за тях и след това бързо да избяга. Когато са изправени пред опасни ситуации, хората се чувстват нервни и уплашени, смятате ли, че Христос се страхува? Смятате ли, че се чувства нервен? (Да.) Правилно. Как знаете? (Всеки нормален човек би се чувствал нервен в тази ситуация.) Точно така. Много добре го казахте. Вие наистина разбирате нормалността и практичността, разбрали сте това перфектно. Христос също ще се чувства нервен и уплашен в тези ситуации, но ще прояви ли малодушие? Ще се ужаси ли от управляващата партия? Ще направи ли компромис с нея? Не. Той само ще се чувства нервен и уплашен и ще иска бързо да избяга от тази бърлога на демони. Всички тези неща са проявления на нормалността и практичността на Христос. Разбира се, има и доста други проявления на нормалността и практичността на Христос, като например понякога да е разсеян, да забравя имената на хората, след като не ги е виждал дълго време, и така нататък. Нормалността и практичността са просто характеристики, инстинкти, знаци и белези на нормален, обикновен човек. Именно защото Христос притежава нормална, практическа човешка природа, инстинкти за оцеляване и всички характеристики на плътта, Той може да говори и да работи нормално, да общува с хората нормално, да води хората по нормален и практически начин, а също така да напътства и подпомага хората в извършването на работата по техния дълг по нормален и практически начин. Именно поради нормалността и практичността на Христос всички сътворени хора усещат още повече практичността на Божието дело, извличат ползи от това дело и получават от него по-осезаеми и изгодни придобивки. Нормалността и практичността на Христос са белези на нормалната човешка природа, те са необходими на Неговата въплътена плът, за да се занимава с всяка нормална работа, дейности и човешки живот, а още повече са нещо, от което се нуждаят всички, които следват Бог. Антихристите обаче не разбират нормалността и практичността на Христос по този начин. Антихристите вярват, че Христос е просто обикновен човек, защото е нормален и практически и твърде много прилича на човек — което означава, че е недостоен да бъде наречен божи син, въплъщение на бог сред хората или христос, защото е твърде нормален и практически, практически до такава степен, че хората не могат да видят в Него никакъв намек или същност на бог. Антихристите казват: „Може ли такъв бог да спасява хората? Достоен ли е такъв бог да бъде наречен христос? Този бог твърде

много не прилича на бог! Липсват му няколко елемента от човешките представи за бог: първо, да бъде свръхестествен, изключителен и тайнствен; второ, да има суперсили и способността да проявява могъща сила; трето, външният му вид да прилича на бог, да притежава божията идентичност, достойнство, същност и така нататък. Ако нито един от тези елементи не може да се види в него, как може да бъде бог? Това, че изрича тези няколко думи и върши тази малка работа, означава ли, че е бог? Тогава да станеш бог е твърде лесно, нали? Как може една обикновена, нормална плът да бъде бог?“. Това е нещо, което антихристите никога не могат да приемат.

Докато преживявах преследването на големия червен змей в континентален Китай, Аз, заедно с няколко братя и сестри, често трябваше да се крием, където и да отидехме, лишени от всякаква лична свобода. Понякога, щом чуехме новини за опасност, трябваше бързо да бягаме. При тези обстоятелства никой от хората с Мен не прояви слабост. Каква беше причината за това? Глупави ли бяха? Простодушни ли бяха? Не, причината беше, че те твърдо бяха разпознали същността на въплътения Бог. Те не само не таяха никакви представи или заклеймявания относно нормалността и практичността на Христос, но и проявяваха внимание и разбиране към тези качества и ги възприемаха по правилния начин. Каквото и страдание да понасяше Христос, те го понасяха заедно с Него и независимо какво преследване и гонение преживяваше Христос, те все пак Го следваха без оплаквания и никога не проявяваха слабост поради тези обстоятелства. Само когато отивах на определени места, имаше някои хора, които — понеже знаеха, че съм избягал набързо, за да избегна опасна среда и че може би няма къде другаде да отседна, че може би няма да мога да намеря друго място за почивка — си мислеха: „Хм! Ти твърдиш, че си христос, въплътената плът на бог, а погледни в какво окаяно състояние си. Как си годен да бъдеш христос? По какво приличаш на бог? Мислиш, че можеш да спасяваш другите? По-добре побързай и първо спаси себе си! Може ли следването ти да донесе благословии? Това изглежда невъзможно! Ако твоите думи могат да спасят другите, защо не могат да спасят теб? Погледни се сега, нямаш дори къде да положиш глава и трябва да търсиш помощ от нас, хората, от силните на деня. Ако си бог, не би трябвало да си толкова жалък. Ако си въплътената плът на бог, не би трябвало да си бездомен!“. И така, такива хора никога не могат да проумеят този въпрос. Ако един ден видят, че евангелието на царството се разпространява в чужбина, че много хора в различни страни го приемат, и видят, че големият червен змей е паднал, че Божиите последователи вървят с високо вдигнати глави и вече не са преследвани, и че управляват и притежават власт, без никой да смее да ги тормози, те със сигурност напълно ще променят обичайното си отношение и вече няма да таят представи относно царуването на Бог в плът. Защо ще има такава внезапна промяна? Тези хора разчитат единствено на това, което виждат с очите си. Те не

вярват, че Божиите слова са истината, че Той е всемогъщ или че всичко, което Той казва, ще се сбъдне. Такива хора вярват ли в Бог? В какво вярват те? (В силата.) Христос има ли сила? Сред покварения човечество Христос няма сила. Някои хора казват: „Нима бог няма власт? Ако същността на христос е бог, тогава защо той не притежава божията власт? Властта е много по-голяма от силата, така че не трябва ли и той да има сила?“. Каква е целта на делото на въплътения Бог? Каква е отговорността на въплътения Бог? Да демонстрира сила ли? (Не.) Следователно, подобно на всеки нормален човек, Той търпи отхвърляне, обиди, клевети и враждебност от този свят — Христос трябва да понесе всички тези неща, Той не е освободен от тях.

Онези, които искрено се стремят към истината, не само нямат представи за нормалността и практичността на Христос — напротив, те още по-ясно виждат в тези качества Божията обичливост и чрез тях придобиват по-добро разбиране за истинската същност на Бог и за истинската същност на Създателя. Разбирането им за Бог става по-дълбоко, по-практическо, по-истинско и по-точно. За разлика от тях, антихристите често не желаят да следват такъв Христос поради цялата Му нормалност и практичност, като смятат, че Му липсват свръхестествени способности, че не се отличава от обикновените хора и освен това преживява същата житейска среда като човешкия род. Антихристите не само не са способни да приемат с радост всичко това и да разберат от него Божия нрав, но и го заклеймяват, предпазват се от него и дори отправят обвинения относно това. Например, когато някой направи нещо, което противоречи на принципите, ако Аз не попитам за това и никой не Ми каже, тогава няма да узная за него — не е ли това проявление, което попада в обхвата на нормалността и практичността? (Да.) Онези, които притежават правилно разбиране и нормална човешка природа, биха Ми обяснили въпроса ясно и подробно, след което биха Ми позволили да се справя с тях, както намеря за добре. Антихристите правят точно обратното; те Ме наблюдават с очите си и Ме изпитват, като се опитват да изкопчат неща от Мен. След това си мислят: „Щом ти не знаеш за този въпрос, това улеснява справянето с него — имах план как да се справя с теб, в случай че знаеше за него, и имах друг план как да се справя с теб, в случай че не знаеше; при сериозен проблем щях да го представя като малък, а след това да го сведа до нищо, като те държа напълно в неведение и позволя на този въпрос да отшуми — щом не си наясно с този въпрос, не е необходимо или не трябва да знаеш за него в бъдеще. Аз ще поема отговорността за него. Когато един ден разбереш за него, той вече ще се е развил, както възнамерявам, и какво ще можеш да ми направиш тогава?“. Кои хора се отнасят към Христос по този начин? Добри хора ли са те? Хора, които се стремят към истината, ли са? Притежават ли човешка природа и почтеност? (Не.) Имаше някои водачи, които вършеха определени неща; те произволно повишаваха хора в църквата, разхищаваха приношения и правеха прекомерни, безразборни

покупки, и независимо колко пари бяха похарчени или какви значими проблеми възникваха, те не казваха и дума за това. Ходих там много пъти, а те никога не се допитваха до Мен и не Ме питаха за тези неща, просто вземаха решения сами; не Ми позволяваха и да правя каквато и да било проверка, и трябваше да изкопчвам информация от тях. Отнасяха се с Мен като с външен човек: „Щом си тук, просто ще ти докладваме и ще ти кажем за това, което можеш да видиш пред себе си. Що се отнася до нещата, които сме вършили зад гърба ти, по-добре не си и помисляй да се опитваш да разбереш за някое от тях. Няма да ти позволим да се намесваш или да правиш запитвания“. Независимо колко пъти ги посещавах, те никога не Ми позволяваха да правя каквито и да било запитвания. Понеже се страхуваха, че може да започна да задавам въпроси, те умишлено прикриваха истината с лъжливи, хубаво звучащи думи, като мамеха. Те заговорничеха помежду си, постигаха съгласие и си разменяха многозначителни погледи; поддържаха единна позиция и не докладваха за проблемите на другия, като се прикриваха взаимно. Когато разбрах за нещата, които вършеха зад гърба Ми, и поисках да им потърся отговорност, те продължиха да се прикриват взаимно, като не казваха кой е отговорен, правеха се на глупави и прибягваха до словесни еквилибристики, когато говореха с Мен. Каква грешка допуснаха те? Те си мислеха: „Освен нормалното си, просто мислене и обикновената си, нормална човешка природа, христос — този обикновен човек — няма нищо достойно за хвалба и няма свръхестествени сили. Щом е така, можем да правим някои дребни ходове зад гърба ти и да се чувстваме спокойни, като се занимаваме с личните си дела. Ние контролираме парите на църквата, така че просто ще купуваме каквото си искаме. Изобщо не е необходимо да търсим, когато се изисква подпис, можем просто да подписваме покупките своеволно, без да е необходимо да бъдат преглеждани, и да харчим парите небрежно. Нима христос не е бог? Можеш ли ти да държиш тези неща под контрол? Ще правим каквото си искаме; освен когато си тук, през останалото време всичко това е наша територия!“. Как се отнасяха те към нормалността и практичността на Христос? Не Го ли смятаха за някой, който е лесен за тормозене? Те си мислеха: „Щом притежаваш нормална човешка природа, не се страхуваме да те тормозим. Ако не притежаваш свръхестествена човешка природа, не се страхуваме от теб“. Що за хора бяха те? Ако се съди по човешката им природа, щяха ли да бъдат считани за добри хора? Щяха ли да бъдат считани за хора, които притежават морал и човешка природа? Щяха ли да бъдат считани за хора, които притежават благородна почтеност? Какви бяха те всъщност? Не бяха ли група мерзавци? Кого представляваха тези хора, когато работеха в Божия дом? Те дори не представляваха човечеството, те представляваха Сатана. Те вършеха неща за Сатана, бяха негови слуги и съучастници; бяха тук, за да смущават и унищожават делото на Божия дом, не изпълняваха дълга си, а вършеха зло. С какво тази група съучастници на Сатана се различаваше от

големия червен змей, който залавя, преследва и малтретира Божиите избраници? Големият червен змей вижда, че въплътената плът на Бог е просто обикновен човек, че Той изобщо не е страшен, затова произволно се опитва да Го залови и щом Го хване, ще се опита да Го убие. Нима тези съучастници на Сатана, тези антихристи, не се отнасяха към Христос по същия начин? Същността им не е ли същата? (Да.) За какъв смятаха Христос във вярата си? Вярваха ли в Него като в Бог или като в човек? Ако смятаха Христос за Бог, щяха ли да се отнасят с Него по този начин? (Не.) Има само едно обяснение: те виждаха Христос като човек, като някого, когото можеха небрежно да съдят, да мамят, да си играят с него, да го презират и да се отнасят с него, както си искат; това означава, че бяха много дръзки. Ако категоризираме такива дръзки хора, могат ли те да бъдат поставени в категорията и групата на сътворените същества, Божиите избраници, Неговите последователи, хората, които могат да бъдат усъвършенствани от Него, и хората, които могат да бъдат спасени от Него? (Не.) Къде трябва да бъде поставен такъв боклук? В лагера на Сатана. Хората в тази група се окачествяват като антихристи. Те се отнасяха към Христос като към обикновен човек и действаха своеволно и безразсъдно, и упражняваха абсолютна власт в обхвата на своето влияние, като си мислеха: „Без значение какъв е въпросът, стига да не търся от теб или да не те информирам за него, ти нямаш право да се намесваш и никога няма да разбереш за него“. Кажете Ми, Христос има ли правото да се справи с тях? (Да.) Какъв би бил подходящият начин да се направи това? (Да ги отлъчи от църквата.) Ето как трябва да се постъпва с антихристите и сатаните; не трябва да им се показва снизхождение. Когато хора като тези вярват в Бог, независимо какво прави Бог, как Той предоставя на хората истината или каква работа върши, те не обръщат внимание на това. Ако им липсва сила, те мислят за начини да я получат, а щом придобият сила, се стремят да застанат наравно с Христос, да разделят света с Него, да се състезават, за да видят кой е по-висш, и да се борят за статус с Него. В рамките на своето влияние те искат да предизвикат Христос, като казват: „Искам да видя чия дума тежи повече, твоята или моята. Тази църква е моя територия; ще харча парите на църквата, както си искам, ще купувам каквото си пожелая и ще се справям с въпросите, както намеря за добре. Който реша, че не е добър, не е добър. Ще използвам когото си искам и на никого не е позволено да докосва хората, които избера да използвам. Ако някой го направи, никога няма да оставя въпроса така — дори бог да каже, че иска, аз няма да позволя това!“. Това не е ли да си търсиш смъртта?

Ако хората започнат да разбират повече Божията обичливост и да придобиват по-ясно и по-точно разбиране за Божията практичност и същност чрез нормалната и практическа човешка природа на въплътения Бог, тогава те са хора, които се стремят към истината, и такива, които притежават човешка природа. Някои хора обаче не смятат Христос за Бог поради Неговата нормална, практическа страна.

Те действат по-нагло и дръзко пред Него, по-смели са да действат свободно и стават по-обсебени от мисли да надминат Христос и да контролират Божиите избраници. Те смятат, че имат капитал, с който да презират Христос и да се състезават с Него, и доказателства, въз основа на които да смятат Христос за човек. Те мислят, че след като получат тези доказателства, не трябва да се страхуват от Христос и че могат да Го критикуват свободно, небрежно да разговарят и да се смеят с Него и да се поставят наравно с Него, както и да обсъждат с Него домашните си дела и личните си грижи. Някои дори казват: „Споделих с теб вътрешните си мисли, слабости и покварен нрав, така че ми разкажи за твоето състояние. Разказах ти за преживяванията си преди и след като повярвах в бог и ти разказах как приех божието дело, така че сподели с мен твоите преживявания“. Какво се опитват да направят те? Не виждат ли въплътения Бог като твърде обикновен и нормален и не искат ли да Го превърнат в член на семейството, приятел, другар или съсед? Независимо колко нормален и практически е Христос, Неговата същност остава неизменна за цяла вечност. Независимо на каква възраст е, къде е роден или дали Неговите квалификации и опит изглеждат по-големи или по-малки от твоите, дали ти изглежда възвишен или незначителен, никога не забравяй, че Той винаги ще бъде различен от теб. Защо е така? Той е Бог, Който живее във външно нормална и практическа плът; Неговата същност е вечно различна от твоята; Неговата същност завинаги и вечно е тази на върховния Бог, Който е над цялото човечество. Не забравяй това. На пръв поглед Той изглежда като обикновен и нормален човек, наричан е Христос и Неговата идентичност е тази на Христос, но ако вярваш в Него като човек и Го възприемаш като обикновен човек, като член на покварeното човечество, ти си в опасност. Независимо кога, идентичността и същността на Христос никога не се променят; Неговата същност е същността на Самия Бог и Неговата идентичност винаги е тази на Бог. Фактът, че Той живее в обвивката на нормална, практическа плът, не означава, че е член на покварeното човечество, нито означава, че хората могат да Го манипулират или да господстват над Него, или че могат да бъдат равни с Него или да се съревновават с Него за сила. Докато Го виждаш като човек и Го оценяваш, като използваш човешки начини и гледни точки, и се опитваш да Го превърнеш в приятел, връстник, колега или висшестоящ, ти си в опасно положение. Защо е опасно? Докато виждаш Христос като обикновен, нормален човек, твоят покварен нрав ще пламти. От момента, в който започнеш да смяташ Христос за човек, твоите злодеяния ще започнат да се разобличават. Не се ли крие в това опасността? Докато хората виждат Христос като човек и мислят, че Той е нормален и практически, че е лесно да бъде измамен и че е точно като човешкия род, те не се страхуват от Бог и в този момент връзката им с Бог се променя. В какво се превръща тази връзка? Връзката им вече не е тази на сътворено човешко същество и Създателя, вече не е тази на последовател и

Христос и вече не е тази на някой, който е спасяван, и Бог, а вместо това се превръща във връзката на Сатана и Върховния владетел на всички неща. Хората се противопоставят на Бог и стават Негови врагове. Когато ти гледаш на Христос като на човек, ти променяш собствената си идентичност пред Бог и стойността си в Неговите очи; ти напълно унищожаваш перспективите и съдбата си, унищожаваш всички тези неща със своето себеугаждане, непокорство, нечестивост и надменност. Бог ще те признае, ще те напътства и ще ти дари живот и шанс да постигнеш спасение само на основата на това, че си сътворено същество, последовател на Христос и човек, който приема Божието спасение. В противен случай връзката ти с Бог ще се промени. Когато хората смятат Бог, Христос, за човек, не се ли шегуват? Хората обикновено не виждат това като проблем, те си мислят: „Христос каза, че е обикновен и нормален човек, така че какво лошо има в това да се отнасяме с него като с човек?“. Всъщност няма нищо лошо в това, но има сериозни последици. Да се отнасяш към Христос като към човек има много ползи за теб. От една страна, това повишава твоето положение, от друга, скъсява разстоянието между теб и Бог, а освен това няма да си толкова сдържан в Божието присъствие, ще се чувстваш спокоен и свободен. Ще притежаваш човешките си права, свобода и усещане за стойността на съществуването си и ще усещаш собственото си присъствие — не е ли това хубаво? Няма нищо лошо в това да се отнасяш към истински човек по този начин, това показва, че имаш достойнство и почтеност. Мъжът не трябва да се прекланя лесно; хората не трябва да коленичат, да се предават или да признават малоценността си пред когото и да било лекомислено — не са ли това законите на човешкото оцеляване и човешките правила на играта? Мнозина прилагат тези закони и правила на играта в общуването си с Христос. Това означава неприятности и е много вероятно да накърни Божия нрав. Това е така, защото природата същност на всички членове на човешкия род, независимо от расата, е една и съща. Само Христос е различен от човешкия род. Въпреки че Христос има вид на нормалност и практичност и притежава начина на живот и навиците на нормалната, практическа човешка природа, Неговата същност е различна от тази на всеки покварен човек. Именно поради това Той има правото да изисква от Своите последователи да се отнасят към Него по начина, по който Той изисква. Освен Христос, никой друг човек не е пригоден да използва тези методи и критерии, за да поставя изисквания към хората. Защо? Защото същността на Христос е Самият Бог и защото Христос, този обикновен, нормален човек, е нормална плът, в която Бог е облечен, и Божието въплъщение сред хората. Само въз основа на това да виждаш Христос като човек е неправилно, да се отнасяш към Него като към човек е още по-неправилно, а да Го мамиш, да си играеш с Него и да се бориш срещу Него, сякаш е човек, е още по-лошо. Антихристите, тази банда от нечестиви хора, които мразят истината, остават вечно в неведение за този значителен проблем и явна грешка. Защо е така? Защото

тяхната природа същност е същността на антихрист. Те се борят с Бог в духовния свят, състезават се с Него за статус, никога не Го наричат Бог и не се отнасят към Него като към такъв. В Божия дом те повтарят това поведение, като се отнасят към Христос по същия начин. Техният прародител се е отнасял към Бог по този начин, така че не е изненадващо, че те не могат да не действат по този начин. Щом не могат да не действат по този начин и тяхната природа същност е установена, могат ли все още такива хора да бъдат спасени от Бог? Не трябва ли те да бъдат премахнати и отлъчени от Божия дом? Не трябва ли да бъдат отхвърлени от всички Божии избраници? (Да.) Все още ли имате представи за това, че Божият дом осъжда, премахва и отстранява такива хора? (Не.) Жалки ли са те? (Не.) Защо не са жалки? Те са омразни и отвратителни, затова не са жалки.

В. Как антихристите се отнасят към смирението и скритостта на Христос

Това как антихристите се отнасят към нормалността и практичността на Христос, има много проявления и току-що разобличихме някои конкретни примери. Тук ще приключим нашето общение по този аспект. По отношение на друг аспект на Христос — Неговото смирение и скритост — антихристите все още проявяват своята уникална нрав същност и притежават същите същностни проявления и подходи, както и в отношението си към нормалността и практичността на Христос. Те все още не могат да приемат тези неща от Бог, нито да ги приемат като положителни неща, а вместо това ги презират, дори им се подиграват и ги заклеймяват, а след това ги отричат. Това е поредица от три части: първо наблюдават, после заклеймяват и накрая отричат. Всичко това са обичайни действия на антихристите. Това се определя от същността на антихристите. Какво представляват смирението и скритостта? Не би трябвало да е трудно за разбиране в буквален смисъл — означава да не обичаш да се перчиш, да не парадираш със себе си, да гледаш да не биеш на очи и да останеш неизвестен. Това засяга нрава на въплътения Бог и присъщата индивидуалност на Бог. По външни белези не би трябвало да е трудно за хората да забележат: Христос няма амбиция, не се опитва да завземе власт, няма желание за власт, не затваря в клетка сърцата на хората, нито изучава четене на мисли. Христос говори просто, ясно, отчетливо, никога не използва подпитващи думи или трикове, за да измъкне истинските мисли на хората. Ако хората искат да кажат нещо, могат да го направят. Ако не искат, Той не ги принуждава. Когато Христос разобличава покварения нрав на хората и различните им състояния, Той говори директно и ясно ги посочва. Освен това начинът, по който Христос се справя с нещата, е много прост. Онези, които са общували с Мен, би трябвало да са с такова впечатление и да казват: „Ти си доста прям, без никакви тактики за светски отношения. Въпреки че имаш статус, изглежда, че не изпитваш чувство за превъзходство в никоя група“. Това твърдение наистина е точно. Аз не

обичам да съм в центъра на вниманието или да увеличавам славата Си пред другите. Ако наистина нямах този статус и Бог не беше свидетелствал за Мен, Моята присъща индивидуалност е да стоя най-отзад в тълпите, без да желая да бъда виждан, без да искам другите да знаят, дори да имам някакви специални умения, защото ако хората узнаят, ще Ме следват навсякъде, което е проблемно и трудно за справяне. Затова, където и да отида, щом хората започнат да Ме следват навсякъде, търся начини да ги отпратя, като обсъждам въпроси, когато е необходимо, а когато не е, бързо ги връщам на местата им, за да вършат това, което трябва да вършат. За покварените хора това е немислимо: „Ние, хората, Те обичаме и подкрепяме толкова много! Толкова сме увлечени по Теб! Защо не приемеш тази наша обич?“. Що за приказки са това? Казах ти това, което трябваше да ти кажа, наставих те за това, за което трябваше, така че иди и върши това, което трябва да вършиш, не се навъртай около Мен, нямам нужда от това. Според възгледите си хората си мислят: „Боже, след като си извършил такова велико дело, нима и Ти не се чувстваш често самодоволен? С толкова много последователи, нима и Ти не се чувстваш винаги по-висш? Нима не искаш винаги да се радваш на специално отношение?“. Казвам, че никога не съм се чувствал така. Никога не осъзнавам, че имам толкова много последователи, не се чувствам по-висш и нямам представа колко високо е Моето положение. Кажете Ми, колко възторжен би бил един нормален човек ежедневно, ако беше в такава позиция? Нима не би се чудил какво да яде или какво да облече? Нима нямаше да се носи във въздуха по цял ден? Нима нямаше винаги да се надява хората да го следват навсякъде? (Да.) По-специално онези, които притежават някакви способности, винаги биха намирали начини да провеждат събрания, да се наслаждават на усещането за внимание и аплодисменти по време на речи, като си мислят, че това надминава радостта от яденето на месо и пиенето на вино. Чудя се, защо Аз не се чувствам така? Защо не усещам, че това е хубаво? Защо не Ми харесва това усещане? На световната музикална сцена онези, които имат малко способности, особено тези, които могат да пеят и танцуват, са наричани богини, богове, музикални крале, музикални кралици и дори бащи, майки и патриарси. Това не са добри титли. Освен това някои хора се чувстват недоволни, когато ги наричат „Сяо[a] Уанг“ или „Сяо Ли“, като си мислят, че това понижава старшинството им, и затова търсят начини да променят нивото на старшинството си, да накарат хората в бъдеще да ги наричат крал или кралица. Това е покварения човешки род. Някои хора, след като повярват в Бог, казват, че вярващите не трябва да бъдат толкова нагли като невярващите, че не трябва да бъдат наричани бог, крал или кралица, че трябва да са сдържани и смирени. Те вярват, че да се наречеш директно Смирен

[a] Говорещите китайски език поставят „Сяо“ пред фамилното име на човек, който е по-млад от тях (равносилно на „младият“ или „малкият“ — бел. пр.).

е малко вулгарно, че не е достатъчно малко или скромно, затова се наричат Мъничък, Миниатюрен, Прах, Малък, а някои дори Песъчинка и Нанометър. Те не се съсредоточават върху истината, а размишляват над вулгарността, с имена като Тревичка, Кълн и дори Пръст, Кал, Тор и така нататък. Тези имена са едно от друго по-неприятни и по-долни, но могат ли да променят нещо? Виждам, че хората с тези имена също са много надменни, лоши, а някои са дори зли хора. Наречените по този начин не само не са станали по-малки или по-смирени, а остават нагли, нечестиви и злобни.

Първият път, когато Бог стана плът, за да извърши дело на земята, делото Му беше просто и кратко, но беше незаменим и важен етап от делото за спасението на човечеството. След като Господ Исус беше разпнат на кръст обаче, Той възкръсна и се възнесе на небето, без да се яви отново на човечеството. Защо не се яви отново на човечеството? Това е смирението и скритостта на Бог. Според нормалната човешка логика Бог е станал плът и е страдал в продължение на тридесет и три години и половина, като е понасял отхвърлянето, клеветите, заклеймяването, оскърбленията и така нататък на човечеството, и е трябвало да се върне сред хората, за да се наслади на плодовете на Своята победа и слава, след като е бил разпнат на кръст и е възкръснал. Трябвало е да живее още тридесет и три години и половина или дори по-дълго и да се наслаждава на това, че човечеството Му се прекланя и Го почита, както и на статуса и отношението, които заслужава. Бог обаче не постъпи така. В този етап на делото Бог дойде тихо и безмълвно, без никаква церемониалност, и за разлика от хората, които се стремят да се усеща присъствието им, щом притежават някаква малка способност, Бог не би пожелал да провъзгласи на света: „Аз съм тук, Аз съм Самият Бог!“. Бог не изрече нито една подобна дума за Себе Си, а се роди тихо в една ясла. Освен тримата мъдреци, които дойдоха да се поклонят на Бог, останалата част от живота на Господ Исус Христос беше изпълнена с трудности и страдания, които приключиха едва когато беше разпнат на кръста. Бог придоби слава и прости греховете на човека — това означава, че Той извърши велико дело за човечеството, защото помогна на хората да избягат от греха и от морето на страданието, и Той е Изкупителят на човечеството. Затова е логично да се смята, че Бог е трябвало да се наслади на преклонението, възхищението и поклонението до земята на човечеството. Бог обаче отпътува тихо и безмълвно, без да издаде и звук. През последните две хиляди години Божието дело винаги се е разпространявало. Процесът на това разпространение е бил изпълнен с трудности, кръвопролития, заклеймяване и клевети от цялото човечество. Но независимо от отношението на човечеството към Бог, Той продължава да изразява истината и никога не се е отказвал от делото Си по спасяването на човека. Освен това през тези две хиляди години Бог никога не е използвал ясни думи, за да Се обяви, да каже, че Господ Исус е Неговата въплътена плът и че

човечеството трябва да Му се прекланя и да Го приеме. Бог просто използва най-простия метод, като изпраща Своите слуги да проповядват евангелието на небесното царство на всички народи и места, като позволява на повече хора да се покаят, да дойдат пред Бог и да приемат Неговото спасение, и така да получат прошка за греховете си. Бог никога не е използвал излишни думи, за да каже, че Той е идващият Месия. Вместо това Той е доказал чрез факти, че всичко, което е извършил, е дело на Самия Бог, че спасението на Господ Исус е собственото спасение на Бог, че Господ Исус е изкупил цялото човечество и че Той е Самият Бог. При настоящото въплъщение Бог дойде сред хората по същия начин и в същата форма. Идването на Бог в плът е огромна благословия за човечеството, невероятно рядка възможност и нещо повече — то е голямото щастие на човечеството. Но какво означава това за Самия Бог? Това е най-болезненото нещо. Можете ли вие да разберете това? Същността на Бог е Бог. На Бог, Който притежава Божията идентичност, по природа Му липсва надменност, а вместо това Той е верен, свят и праведен. Като идва сред човечеството, Той трябва да се изправи пред различните видове покварен нрав на човека, което означава, че всички онези хора, които Той желае да спаси, са онези, които Той мрази и намира за отвратителни. На Бог Му липсва надменен нрав, нечестивост и измамност, Той обича положителните неща, Той е праведен и свят, но това, пред което се изправя, е именно група хора, която е противоположна и враждебна на Неговата същност. Какво дава Бог в най-голяма степен? Своята любов, търпение, милост и толерантност. Божията любов, милост и толерантност са Неговото смирение и скритост. Покварeното човечество си мисли: „Бог върши такова велико дело, придобива такава голяма слава и господства над толкова много неща, защо тогава не Се обявява или не Се заявява?“. За хората това изглежда толкова лесно, колкото да щракнеш с пръсти. Когато извършат едно добро нещо, те го преувеличават десетократно, когато направят малко добро, го раздуват два или три пъти, като го увеличават безкрайно и смятат, че колкото по-подробно го правят, толкова по-добре. Но тези неща не са в Божията същност. Независимо какво върши Бог, в това няма нищо от така наречените човешки „сделки“. Бог не иска да изисква нищо, Той не „търси възнаграждение“, както го наричат хората. Бог няма желание за статус, както има покварeното човечество, Той не казва: „Аз съм Бог. Правя каквото си искам и каквото и да правя, вие трябва да помните Моята доброта, вие трябва да приемате присърце нещата, които върша, и винаги да Ме помните“. На Бог Му липсва именно този вид същност. Той няма амбиция, няма надменния нрав на покварeното човечество и не Се заявява. Някои казват: „Ако Ти не се заявиш, как хората ще узнаят, че си Бог? Как ще видят, че имаш статуса на Бог?“. Това е ненужно. Това е, което Божията същност може да постигне. Бог притежава същността на Бог. Колкото и смирен и скрит да е Той, колкото и тайно да работи, колкото и милост и толерантност да проявява към човечеството,

крайният ефект от Неговите слова, дело, действия и така нататък върху хората неминуемо ще бъде сътворените човешки същества да приемат върховенството на Създателя, да се покланят ничком и да се прекланят пред Създателя, и доброволно да се покоряват на върховенството и уредбите на Създателя. Това се определя от Божията същност. А това, което антихристите не могат да постигнат, е именно това. Те имат амбиции и желания, както и надменен, жесток и нечестив нрав, липсва им истината, но въпреки това искат да притежават и контролират хората, и да ги карат да им се покоряват и да им се прекланят. Ако се съди по същността на антихристите, нима те не са нечестиви? Антихристите се съревновават с Бог за Неговите избраници, но ще се съревновава ли Бог с тях? Има ли Бог тази същност? Дали Бог придобива преклонението и покорството на сътворените човешки същества, като се съревновава за тях? (Не.) Как ги придобива? Сътворените същества са създадени от Бог. Само Създателят знае от какво се нуждае човечеството, какво трябва да притежава и как трябва да живее. Да кажем например, че човек създава машина. Само нейният изобретател познава нейните дефекти и недостатъци и знае как да ги поправи, а всеки, който се опита да направи фалшификат на машината, не знае това. По същия начин човечеството е създадено от Бог. Само Бог знае от какво се нуждаят хората, само Бог може да спаси човечеството и само Бог може да превърне покварените хора в истински хора. Бог върши всичко това не чрез Своята власт, не чрез самообявяване, самооправдаване или чрез потискане, подвеждане или контролиране на хората. Бог не използва тези средства и методи, а само Сатана и антихристите го правят.

След толкова много общение, какво е вашето разбиране за Божието смирение и скритост? Какво представляват Божието смирение и скритост? Дали скритостта е умишлено прикриване на Неговата идентичност, преднамерено скриване на Неговата същност и истински обстоятелства? (Не.) Дали смирението е нещо, което е изкуствено престорено? Дали е самовъздържание? Дали е преструвка? (Не.) Някои хора казват: „Ти си въплътен Бог, как може някой с такъв благороден статус да носи толкова обикновени дрехи?“. Аз казвам, че съм просто обикновен човек, който живее обикновен живот. Всичко в Мен е обикновено, така че защо да не мога да нося обикновени дрехи? Някои казват: „Ти си Христос, въплътеният Бог. Твоят статус е благороден — не Се омаловажавай“. Аз казвам, какво омаловажаване? Аз не Се надценявам, нито Се омаловажавам. Аз съм такъв, какъвто съм, правя това, което трябва да правя, и казвам това, което трябва да казвам — какво нередно има в това? Нито надценяването, нито омаловажаването е правилно. Надценяването е надменност, а омаловажаването е преструвка и измама. Някои казват: „Въплътеният Бог трябва да има държание на знаменитост, а Твоята реч и поведение трябва да са елегантни. Виж прическите, облеклото и грима на онези властни жени в обществото, това са хората със статус, това са тези, които хората ценят високо!“. Аз казвам, какво е статус? Какво значение има, ако хората Ме

уважават? Това не ме интересува. Ако Ме уважаваш, намирам това за отвратително и гадно. Спести Ми уважението си. Други казват: „Виж онези жени предприемачи в обществото, те се обличат толкова благородно и елегантно. От пръв поглед можеш да видиш, че са властни, елитни фигури — защо не се поучиш от тях?“. Защо да уча нещо, което не харесвам? Нося дрехи, които отговарят на възрастта Ми, защо да се преструвам? Защо да се уча от другите? Аз съм си Аз, за кого да се преструвам? Не е ли това измама? Кажете Ми, какъв вид подобие, външен вид, реч и поведение трябва да има въплътеният Бог, за да отговаря на Неговата идентичност? Вие имате ли критерии за това? Сигурно вие имате, в противен случай не бихте гледали на Христос по такъв начин. Аз имам Своите критерии — излизат ли Моите критерии извън обхвата на истините принципи? (Не.) Защо някои хора винаги имат представи за всичко, което нося или ям, като постоянно си правят изводи и отсъждат за Мен — не е ли това отвратително? Защо Ме виждат по този начин? В техните очи, каквото и да прави Христос, е погрешно, всичко е негативно, винаги има нещо нередно в това. Колко нечестиви трябва да са те! Ако се съди по тази поредица от различни идентичности, различни гледни точки за Бог — от Божия Дух, същността на Самия Бог, до човешката природа на въплътения Бог — в Божията същност няма надменност или каквито и да било сатанински амбиции и желания, а още по-малко има така наречената човешко желание за статус. Освен същността на Самия Бог, най-изявената черта на това, което Бог притежава, от Божия Дух до Неговата въплътена плът, е Неговото смирение и скритост. Това смирение не е престорено, тази скритост не е умишлено избягване. Това е Божията същност, това е Самият Бог. Независимо дали Бог е в духовния свят или е въплътен като човек, Неговата същност не се променя. Ако някой не може да види, че въплътеният Христос притежава същността на Бог въз основа на това, що за човек е той? Липсва му духовно разбиране, той е неверник. Ако погледнат Божията същност на смирение и скритост, хората си мислят: „Бог изглежда няма толкова голяма власт. Да се каже, че Бог е всемогъщ, не изглежда много достоверно, по-сигурно е да се каже, че Бог е могъщ. Щом Той няма толкова голяма власт, как може да господства над човечеството? Щом никога не показва статуса и идентичността на Бог, може ли да победи Сатана? Казва се, че Бог има мъдрост — може ли мъдростта да решава всичко? Кое е по-велико, мъдростта или всемогъществото? Може ли мъдростта да надделее над всемогъществото? Може ли мъдростта да повлияе на всемогъществото?“. Хората размишляват върху това, но не могат да го прозрат или да го разберат. Някои хора таят известни съмнения в сърцата си, а след това постепенно ги смилат, като непрекъснато търсят и се опитват да разберат този въпрос чрез преживяванията си, и несъзнателно придобиват известно основано на възприятията познание. Единствено антихристите, след като се съмняват във всички тези аспекти на Божията същност, във всички тези проявления и във всички Негови действия, не само не успяват да разберат,

че това е Божието смирение и скритост, че това е обичливото в Бог, а напротив, придобиват повече съмнения относно Бог и правят по-тежки заклеймявания на Бог. Те се съмняват в Божието върховенство над всичко, съмняват се, че Бог може да победи Сатана, съмняват се, че Бог може да спаси човечеството, съмняват се, че шестхилядолетният Божи план за управление може да бъде успешно завършен, и още повече се съмняват във факта, че Бог ще Се яви на безбройните народи в пълната Си слава. След като се съмняват в тези неща, какво правят? Те отричат тези неща. Затова антихристите казват: „Смирението и скритостта на христос не означават нищо, те не са достойни за похвала или възхвала и не са същността на бог. Такова смирение и скритост не са неща, които бог притежава. Смирението и скритостта на христос са проявления на неговото безсилие. В света, стига някой да има малко статус, той бива коронясан за крал, маркиз или император. Христос е установил своето царство и има толкова много последователи, а в същото време евангелското дело се разпространява с голям размах — не означава ли това, че властта на христос се увеличава? Но ако се съди по действията му, той не възнамерява да увеличи властта си, нито да притежава такава власт. Сякаш няма способността да притежава тази власт, да притежава царството на христос. Мога ли тогава да придобия благословии, като го следвам? Мога ли да стана господар на следващата епоха? Мога ли да управлявам безбройните нации и народи? Може ли той да унищожи този стар свят, това покварено човечество? Като гледам обикновения външен вид на христос, как може той да постигне велики неща?“. Такива съмнения винаги възникват в сърцата на антихристите. Смирението и скритостта на Христос са неща, които всички покварени хора, особено антихристите, не са способни да приемат, одобрят или видят. Антихристите приемат смирението и скритостта на Бог като доказателство за своите съмнения относно Божията идентичност и същност, като доказателство и основание за отричане на Божията власт, като по този начин отричат Божията идентичност и същност, както и същността на Христос. След като отрекат същността на Христос, антихристите започват да действат срещу Божиите избраници в рамките на своята юрисдикция, без милост, без снизхождение и без страх, и в същото време ни най-малко не отричат или не се съмняват в собствените си способности, умения или амбиции. В рамките на своята сфера на влияние, в сферата, в която могат да действат, антихристите протягат ноктите си, като контролират онези, които могат да контролират, и подвеждат онези, които могат да подведат. Те изхвърлят Христос и Бог напълно от съзнанието си, като скъсват изцяло с Бог, Христос и Божия дом.

За какво основно разговаряме ние по тази точка относно това как антихристите се отнасят към смирението и скритостта на Христос? Смирението и скритостта на Бог — които хората би трябвало да разберат — в очите на антихристите са най-благоприятните условия, за да правят каквото си искат и да установят независимо

царство в Божия дом. Бог е скрит в плът и този етап на делото в последните дни се различава по форма от този в Епохата на благодатта. Въпреки че Бог не върши чудеса и знамения в този етап, Той е изрекъл много повече слова, безброй повече слова. Независимо как работи Бог, щом е въплътен, с извършването на делото Му идва и огромно унижение. Само такъв Бог, Който притежава божествена същност, може истински да Се смири и да Се скрие, за да стане обикновен човек и да върши Своето дело, защото Той притежава същността на смирението и скритостта. За разлика от Него, Сатана е абсолютно неспособен на това. Каква плът би облякъл Сатана, за да върши дело сред хората? Първо, тя би имала внушителен външен вид и би била жестока, измамна и нечестива. След това той трябва да овладее различни стратегии и техники, за да си играе с хората и да ги манипулира, наред с различни измамни трикове, трябва да е достатъчно безмилостен и злобен. Трябва постоянно да се показва сред хората и да бъде в центъра на вниманието навсякъде, от страх, че някой може да не го познава, и трябва винаги да се опитва да увеличи славата си и да се популяризира. Когато хората най-накрая го нарекат крал или император, той ще бъде доволен. Това, което Бог върши, е точно обратното на това, което върши Сатана. Бог продължава да проявява търпение и да се крие, и докато прави това, Той влага Своите слова и Своя живот в хората, като използва милостта и любящата доброта на Създателя, така че хората да могат да разберат истината, да бъдат спасени и да станат истински сътворени същества с нормална човешка природа и нормален човешки живот. Въпреки че това, което Бог върши, е безценно за човечеството, Бог го счита за Своя собствена отговорност. Затова Той лично стана плът и неуморно предоставя ресурс на хората, помага им, подкрепя ги, просветлява ги и ги озарява като майка или баща. Разбира се, Той също така наказва, съди, укорява и дисциплинира хората, като ги наблюдава как се променят ден след ден, как живеят нормален църковен живот ден след ден и как растат в живота ден след ден. Следователно всичко, което Бог върши, е реалността на положителните неща. Сред човечеството хората възхваляват цената, платена от Бог, Неговото велико могъщество и Неговата слава, но в Божиите слова кога Той някога е казвал на хората: „Направих това и това за човечеството, пожертвах толкова много. Хората трябва да Ме хвалят и възхваляват.“? Има ли Бог такива изисквания към човечеството? Не. Това е Самият Бог. Бог никога не е използвал условия, за да прави размяна с хората, като казва: „Поставих Христос сред вас, вие трябва да се отнасяте добре с Него, да слушате словата Му, да Му се покорявате и да Го следвате. Не причинявайте смущения или прекъсвания, правете каквото Той ви каже да правите, както Той ви каже да го правите, и когато всичко бъде завършено, на всички вас ще ви бъде зачетено като заслуга“. Казвал ли е Бог някога такова нещо? Това ли е Божието намерение? Не. Напротив, именно антихристите винаги се опитват да използват различни средства, за да съблазняват, възпират, контролират и владеят всичко у

хората, за да ги накарат да напуснат Бог и да дойдат пред тях. Именно антихристите провъзгласяват и обявяват навсякъде, когато извършат някакво малко дело. Антихристите не само не могат да разберат, приемат, хвалят или възхваляват Божието смирение и скритост, а вместо това те също презират и хулят тези неща. Това се определя от нрава същност на антихристите.

Днес разговаряхме за трите проявления на това как антихристите отричат същността на Христос. Нека с това да приключим нашето общение по този въпрос. Вие имате ли някакви въпроси? (Не.) Добре, довиждане!

21 ноември 2020 г.

ЧЕТВЪРТИ ЕКСКУРС

ОБОБЩАВАНЕ НА ХАРАКТЕРА НА АНТИХРИСТИТЕ И НА ТЕХНИЯ НРАВ СЪЩНОСТ (ПЪРВА ЧАСТ)

На последното събиране приключихме с общението си по петнадесетата точка относно различните проявления на антихристите. След като разговаряхме по тези петнадесет точки, обобщили ли сте различните проявления и същност на антихристите? Имате ли основна представа и разбиране за тях? Можете ли да разпознавате личности, които притежават същността на антихристите? (Мога да разпознавам относително очевидните случаи, но все още се затруднявам да разпознавам относително хитрите и коварните случаи.) Нека днес обобщим различните проявления на антихристите от два аспекта: първо, характера на антихристите, и второ, нрава им същност. По-лесно ли е да се разпознават антихристите по тези два аспекта? (Да.) Ако разговаряме по-малко и не даваме много примери, може да не сте способни да ги разпознаете. Ако разговаряме повече, може да разберете, но все пак може да се затрудните да ги съотнесете към антихристите, когато ги видите да вършат зло. Обобщаването на природата същност на антихристите и разпознаването им по тези два аспекта може да направи нещата по-ясни за вас.

I. Характерът на антихристите

Първият аспект е характерът на антихристите. По-конкретно този аспект е свързан с това, какъв вид човешка природа притежават антихристите. Какво включва човешката природа? Тя включва съвест, разум, почтеност, достойнство, както и доброто и злото на човешката природа. Разпознаването на характера на антихристите включва различни аспекти на тяхната човешка природа. Нека първо обсъдим обичайните проявления, присъстващи в нормалната човешка природа, или чертите, които нормалната човешка природа трябва да притежава. Кажете Ми, какво конкретно съдържание попада в тази категория? (Честност и доброта.) Какво друго? (Чувство за чест.) Да притежаваш почтеност и чувство за чест е от съществено значение. (Също така да проявяваш към другите любов, толерантност, загриженост и прошка.) И това също. Нека обобщим всичко. На първо място, нормалната човешка природа притежава чертата честност — това положително ли е? (Да.) Освен това тя притежава доброта и искреност, като има разлика между искреност и честност по отношение на степента. Смятате ли, че състраданието е нещо, което трябва да бъде включено в характера на човека? (Да.) Може ли състраданието да бъде категоризирано като част от добротата? (Да.) Човек с добро сърце със сигурност ще има състрадание. След това са простотата и чувството за чест. Чувството за

чест включва достойнство, самосъзнание и разум. Следва почтеността. Какви са проявленията на почтеността? Те включват чувство за справедливост, отвращение от злото, ненавист към нечестивостта и привързаност към положителните неща. Ако човек притежава само почтеност, това е недостатъчно. Ако му липсват толерантност и търпение, ако говори прямо, без да се съобразява със състоянието на хората или с обстоятелствата, това не е редно и в характера му липсват някои неща. Съществуват също толерантност и търпение, които са специфични проявления на добротата и, разбира се, могат да се считат за една черта. Това са чертите, които нормалната човешка природа трябва да притежава: честност, доброта, искреност, простота, чувство за чест, почтеност, толерантност и търпение — общо седем. Тези черти, които нормалната човешка природа притежава, могат да се използват, за да се прецени дали даден човек има нормална човешка природа. Днешната тема на общение обаче не е за конкретните проявления на чертите, които нормалната човешка природа трябва да има, или за това кои личности притежават тези черти. Вместо това ще разговаряме по темата „какъв точно е характерът на антихристите“. В сравнение с различните аспекти на нормалния характер, които току-що споменахме, притежават ли антихристите някоя от тези черти, или кои от тях притежават? (Не притежават нито една.) Тъй като имате такова впечатление за антихристите, нека обобщим кои елементи в характера на антихристите карат хората да ги окачествяват като антихристи и показват, че тези личности имат лоша човешка природа, че им липсва нормална човешка природа и че притежават човешката природа на антихристите. Ако някой притежава едно или две от няколкото проявления на нормалната човешка природа, които обобщихме по-рано, той може да има известна нормална човешка природа. Ако притежава всички, тогава има най-нормалната човешка природа. Но антихристите не притежават нито една от тези черти, така че какво точно съдържа тяхната човешка природа? Нека първо разговаряме по този аспект.

А. Навик да се лъже

Първата черта, съдържаща се в нормалния характер, е честността. Включва ли характерът на антихристите честност? Очевидно на антихристите им липсва честна човешка природа. Тяхната човешка природа със сигурност е в противоречие с честността. И така, кои елементи на ненормалната човешка природа, в противоречие с честността, притежават антихристите в своята човешка природа? (Те често лъжат и мамят хората.) Можем ли да кажем, че честото лъгане е същото като навика да се лъже? Това обобщение не е ли по-конкретно? Ако кажем, че този човек винаги лъже или не е твърде правдив, това е недостатъчно като степен. Ако използваме изрази като „пълен с лъжи“, за да опишем характера му, това не е достатъчно официално. Така че използването на „навика да се лъже“, за да ги опишем и да изразим, че човешката природа на антихристите не е честна, е

по-подходящо. „Навикът да се лъже“ е първата черта — нещо, което често се проявява и разкрива от човешката природа на антихристите. Това би трябвало да е най-честата, лесно срещаща се и лесно разпознаваема черта, с която хората могат да се сблъскат. А сега струва ли си да разговаряме за конкретните проявления на навика да се лъже? (Да.)

Човешката природа на антихристите е нечестна, което означава, че те ни най-малко не казват истината. Всичко, което казват и правят, е подправено и съдържа собствените им намерения и цели, а във всичко това са скрити техните неназовими и неописуеми хитрости и кроежи. Така че думите и действията на антихристите са твърде замърсени и твърде изпълнени с фалш. Колкото и да говорят, невъзможно е да се разбере кои от думите им са верни, кои са неверни, кои са правилни и кои са погрешни. Това е така, защото те са нечестни, а в умовете им е изключително сложно — пълни са с коварни кроежи и изобилие от хитрости. Нищо от това, което казват, не е еднозначно. Те не казват, че едно е едно, че две е две, че да е да, че не е не. Вместо това по всички въпроси те говорят с недомлъвки и премислят нещата няколко пъти в ума си, като преценяват последствията, претеглят предимствата и недостатъците от всеки ъгъл. След това променят това, което искат да кажат, като използват такъв език, че всичко, което казват, звучи доста неудобно. Честните хора никога не разбират казаното от тях, и лесно биват измамени и изиграни, а всеки, който говори и общува с такива хора, намира преживяването за уморително и трудоемко. Те никога не казват, че едно е едно и две е две, никога не казват какво мислят и никога не описват нещата такива, каквито са. Всичко, което казват, е неразгадаемо, а целите и намеренията на действията им са много сложни. Ако истината излезе наяве — ако другите хора ги прозрат и ги доловят — те бързо измислят друга лъжа, за да я заобиколят. Този тип хора често лъжат и след като излъжат, трябва да изрекат още лъжи, за да замажат лъжата. Те мамят другите, за да скрият намеренията си, и измислят всякакви предлози и извинения в подкрепа на лъжите си, така че за хората е много трудно да различат кое е вярно и кое не, и не знаят кога са искрени, а още по-малко кога лъжат. Когато лъжат, те не се изчервяват, нито им мигва окото, сякаш казват истината. Това не означава ли, че имат навика да лъжат? Например понякога антихристите на пръв поглед изглеждат добри към другите, проявяват внимание към тях и говорят сърдечно, което звучи мило и трогателно. Но дори когато говорят така, никой не може да разбере дали са искрени и винаги трябва да се изчака няколко дни, докато се случат някои неща, за да се разкрие дали са били искрени. Антихристите винаги говорят с определени намерения и цели и никой не може да разбере какво точно преследват. Такива хора имат навика да лъжат и не се замислят за последствията от никоя от лъжите си. Стига лъжата им да е от полза и да е в състояние да заблуди другите, стига да може да постигне целите им, те не се интересуват какви са последствията. Щом бъдат разобличени, те ще

продължат да прикриват, да лъжат, да мамят. Принципът и методът зад постъпките и светските отношения на тези хора е да мамят хората с лъжи. Те са двулични и на всеки говорят това, което иска да чуе. Играят всяка роля, която ситуацията изисква. Те са речовити и убедителни, устата им е пълна с лъжи и не заслужават доверие. Всеки, който е в контакт с тях за известно време, бива подведен или смутен и не може да получи ресурс, помощ или назидание. Независимо дали думите от устата на такива хора са противни или приятни, или разумни или абсурдни, или в съответствие или в разрез с човешката природа, или груби или цивилизовани, те по същество са все неистини, подправени думи и лъжи.

Сред този клас хора, които са антихристи, навикът да лъжат е една от основните им характеристики. Чрез езика им, чрез начина, по който говорят, чрез маниера им на изразяване, смисъла на думите им и намерението зад тях, се вижда, че тези хора нямат нормална човешка природа, че не притежават критериите за човешка природа на честните хора. Антихристите имат навика да лъжат. Техните лъжи и измами са много по-сериозни, отколкото при повечето хора. Това не е обикновен покварен нрав, а вече се е превърнало в загуба на съвест и разум и в пълна липса на човешка природа. В същността си тези хора са демони. Демоните често лъжат и мамят хората по този начин, нищо от това, което казват, не е вярно. Когато повечето хора лъжат, те трябва да си изсмукват лъжата от пръстите, трябва внимателно да я обмислят. Но антихристът не трябва да изсмуква нищо от пръстите си, нито да го обмисля: лъжите просто извират от устата му — и преди да се усетиш, си се хванал. Неговите лъжи и измами са такива, че на хората, които реагират бавно, може да им отнеме два или три дни, за да разберат нещата. Едва тогава осъзнават какво е имал предвид този човек. Хората, които не разбират истината, не са способни да разпознават. Антихристите имат навика да лъжат: какво мислите за този техен характер? Ясно е, че това не е нещо, което е част от нормалната човешка природа. Няма ли нещо демонично в това? По-точно казано, това е демонична природа. Навикът да се лъже, изричането на лъжи и маменето на хората: тези начини на действие преподавани ли са в училище, или са резултат от влиянието на семейството им? Нито едното, нито другото. Тези неща са тяхната присъща природа, те са родени с тези неща. Когато родителите възпитават децата си, никой не учи детето си да лъже и да мами от малко, нито някой го принуждава да лъже или да мами, но все пак има деца, които не казват нищо друго освен лъжи, когато пораснат, на които не им мигва окото, без значение какви лъжи изричат, и никога не изпитват съжаление, не се измъчват или имат угризения на съвестта за лъжите, които са изрекли. Вместо това тези деца се смятат за много умни, силно интелигентни, чувстват се щастливи, горди и тайно злорадстват, че са способни да заблуждават и да мамят другите, като използват лъжи и други тактики. Това е тяхната присъща природа. Такива са антихристите по природа. Навикът да лъжат е тяхната природа същност.

Въпреки че често участват в събирания и слушат проповеди и общения, антихристите никога не се самоанализират, нито се опитват да опознаят себе си. Независимо колко лъжи са изрекли, за да измамят другите, те не чувстват угризения на съвестта, а още по-малко се опитват активно да търсят истината, за да намерят решение — което доказва, че по същество антихристите са неверници. Независимо колко доктрини са способни да изнасят пред хората, те никога не правят връзка между тези доктрини и себе си, никога не се разнищват и независимо колко лъжи изричат или колко хора мамят, никога не се разкриват и не се излагат на показ, а се преструват и прикриват истинското си „аз“, и никога нямат смелостта да признаят пред другите, че са измамни хора. Освен това продължават да лъжат и да мамят хората, винаги когато им се прииска. Това не е ли тяхната природа? Да, така е, и тя не може да се промени. Тази природа не е израз на нормална човешка природа. По-точно казано, това е демонична природа, това е нравът на Сатана. Такива хора са дяволи, те са въплътени демони.

Първото проявление на характера на антихристите е навикът да лъжат, което ще окачествим като демонична природа. Проявлението на тази демонична природа е, че независимо кога или къде, без значение от повода или с кого общуват, думите, които такива хора казват, са подобни на това, което змията и демоните казват — недостойни за доверие. Човек трябва да бъде особено предпазлив и проницателен по отношение на такива хора, а не прибързано да вярва на думите на демоните. Конкретното проявление на навика им да лъжат е, че лъжите просто с лекота се изливат от устата им. Думите, които казват, не издържат на обмисляне, анализ или разпознаване. Те могат да лъжат по всяко време и считат, че по всички въпроси не могат да кажат нищо вярно, че всичко, което казват, трябва да е лъжа. Дори ако ги попиташ за възрастта им, те обмислят това, като разсъждават: „Какво искат да кажат, като ме питат за възрастта ми? Ако кажа, че съм стар, няма ли да ме гледат отвисоко и да не ме развиват? Ако кажа, че съм млад, няма ли да ме гледат отвисоко и да казват, че ми липсва опит? Как да отговоря?“. Дори по такъв прост въпрос те могат да излъжат и да откажат да ти кажат истината, дори обръщат въпроса към теб и питат: „Ти как мислиш?“. Ти казваш: „Петдесет години?“. „Топло“. „Четиридесет и пет?“. „Близо“. Дават ли ти точен отговор? Въз основа на техните отговори знаеш ли на колко години са? (Не.) Това е навик да се лъже.

Има и друго проявление на навика на антихристите да лъжат, а именно, че те лъжат дори докато свидетелстват. Даването на лъжливо свидетелство е прокълнато деяние, което накърнява Божия нрав. Дори по въпроса за свидетелстването те се осмеляват да се занимават с измислици, лъжи и хитрости, което наистина показва безразсъдното им безразличие към последствията и непроменливата им природа! Когато видят, че другите свидетелстват въз основа на преживяване и разбиране, а те не могат, ги копират, като казват това, което казват другите хора и си измислят

същите преживявания, които са имали другите. Ако не разбират нещо така, както другите, твърдят, че го разбират. Ако им липсва такова разбиране за преживяване и просветление, те настояват, че ги притежават. Дори ако Бог не ги е дисциплинирал, те настояват, че го е направил. Дори по този въпрос могат да лъжат и да подправят, без да проявяват загриженост или интерес, независимо колко сериозни може да бъдат последствията. Не е ли това навик да се лъже? Освен това такива хора ще измамят всекиго. Някои може да се чудят: „Във всеки случай антихристите все пак са хора: не биха ли се въздържали да мамят най-близките си, онези, които са им помагали, или онези, с които са споделяли трудности? Не биха ли избегнали да мамят членове на семейството си?“. Да се каже, че имат навика да лъжат, означава, че могат да измамят всекиго, дори родителите си, децата си и, разбира се, братята и сестрите. Те могат да мамят хората по големи и малки въпроси, дори по въпроси, по които трябва да говорят истината, когато това не би довело до никакви последствия или не би им повлияло по никакъв начин и когато няма нужда да се проявява мъдрост. Те също мамят хората и използват лъжи, за да разрешават дребни въпроси, които за външните хора не са основание за лъжа, когато би било просто и безпроблемно за тях да говорят прямо. Не е ли това навик да се лъже? Може да се каже, че навикът да лъжат е едно от основните проявления на дяволите и Сатана. От тази гледна точка не можем ли да кажем, че човешката природа на антихристите е не само нечестна, но и белязана от навика да лъжат, което я прави ненадеждна? (Да, можем.) Ако такива хора направят нещо нередно, после пролеят сълзи, след като са били кастрени и критикувани от братята и сестрите, като на пръв поглед твърдят, че са длъжници на Бог, и обещават бъдещо покаяние, смееш ли да им повярваш? (Не.) Защо не? Най-убедителното доказателство е, че те имат навика да лъжат! Дори и външно да се каят, да плачат горчиво, да се бият в гърдите и да се кълнат, не им вярвайте, защото проливат крокодилски сълзи — сълзи, за да заблуждават хората. Тъжните и изпълнени с разкаяние думи, които изричат, не са искрени; те са целесъобразни тактики, предназначени да спечелят доверието на хората чрез измама. Пред хората те плачат горчиво, признават грешката си, кълнат се и заявяват позицията си. Обаче тези, които имат добри отношения с тях насаме, тези, на които относително вярват, разказват друга история. Макар че публичното признаване на грешка и клетвата да променят пътищата си може да изглеждат искрени на повърхността, това, което говорят задкулисно, доказва, че казаното от тях преди това не е било вярно, а лъжа, целяща да заблуди повече хора. Какво ще говорят задкулисно? Ще признаят ли, че казаното от тях преди това е било лъжа? Не, няма. Те ще разпространяват негативизъм, ще представят доводи и ще се оправдават. Това оправдание и привеждане на доводи потвърждава, че техните признания, покаяние и клетви са били изцяло лъжа, целяща да заблуди хората. Може ли да се вярва на такива хора? Това не е ли навик да се лъже? Те могат

дори да измислят признания, фалшиво да проливат сълзи и да обещават да променят пътищата си, и дори клетвите им са лъжа. Това не е ли демонична природа? Дори ако кажат: „Разбирам само толкова; останалото не го знам и търся Божието просветление, и се надявам на помощта на братята и сестрите, за да придобия постепенно разбиране“, това би било честно отношение и изказване. Антихристите обаче по никакъв начин не могат да изрекат такива правдиви думи. Те смятат, че: „Да говоря истината би накарало хората да ме гледат отвисоко: ще загубя престиж и ще падна в очите им — няма ли престижът ми да бъде напълно сринат? Кой съм аз? Мога ли да призная поражение? Дори да не разбирам, трябва да се преструвам, че разбирам много добре. Първо трябва да измамя хората и да затвърдя позицията си в сърцата им“. Не е ли това проявление на антихристите? От източника и начина, по който говорят антихристите, както и от думите, които изричат, е ясно, че такива хора никога няма да бъдат честни, това е извън техните възможности. Понеже навикът да лъжат е присъщ на характера им, те искат да мамят хората и да прикриват нещата във всичко, като не желаят никой да узнае или да види истинските факти или действителната ситуация. Тяхната най-съкровена същност е ужасно мрачна. Този аспект от характера на антихристите може да се окачествти надеждно като липса на човешка природа и притежаване на демонична природа. Лъжите просто се изплъзват без усилие от езика им, без да се замислят, до такава степен, че дори не казват нищо вярно, когато говорят насън — всичко са хитрости, всичко са лъжи. Това е навик да се лъже.

Характерът на антихристите е лишен от честност. Дори когато не говорят, в сърцата си те обмислят как да мамят, да заблуждават и да подвеждат хората — кого да подведат, какво да кажат, когато искат да го подведат, какви методи да използват, за да започнат разговора, и кои примери да използват, за да накарат хората да повярват. Независимо какво казват или мислят, те не таят честно отношение, честни мнения или честни мисли в сърцата си. Всеки миг от живота им, всяка секунда, преминава в състояние на желание да мамят и да си играят с хората. Всяка секунда и всеки миг мислят как да мамят, как да подвеждат и как да заблуждават другите, като тези мисли заемат целия им ум и най-съкровените им сърца. Не е ли това тяхната природа? Могат ли такива хора да разберат истината, когато слушат проповеди или четат Божиите слова? Дори ако разбират, могат ли да я приложат на практика? (Не.) Съдейки по най-съкровените им сърца и характер, такива личности определено не са обекти на спасение, защото всичко, което обичат и за което мислят в умовете и във вътрешния си свят, е пропито с демонична природа, противоречи на истината и на положителните неща, без нито една част, която да е похвална. И така, чертата да имат навика да лъжат неизменна ли е в човешката природа на антихристите? (Да.) Хората, които имат навика да лъжат, не практикуват никаква истина. Какви са последствията от това? Какви са конкретните проявления на някой, който не практикува никаква истина?

Може ли да действа безразсъдно? Може ли да бъде своеволен и да действа на своя глава? Може ли да установява независими царства? Може ли да разпилява приношения? Може ли да подвежда хората? Може ли да печели сърцата на хората? Може да прави всичко това. Това е типичен антихрист — той има навика да лъже. Когато фактите са изложени, независимо колко чифта очи го наблюдават, независимо колко хора колективно свидетелстват и го разобличават, той отказва да го признае. В крайна сметка прибягва до една тактика, за да се справи с теб, като твърди, че е забравил, и се преструва на невеж. В този момент, в тази ситуация той не може да каже нито една правдива дума, нито да кимне и да признае, като каже: „Аз бях, сгреших, следващия път ще се поправя и определено няма да повторя същата грешка“. Това е антихрист, никога не признава вина, никога не казва правдива дума в нито един момент. Може ли да бъде спасен с такава човешка природа? Може ли да придобие истината? Категорично не. Дори ако разбира истината, не може да я придобие, защото отхвърля истината, съпротивлява ѝ се и ѝ се противопоставя. На най-основно ниво, да говори честно и да признава грешките си, той не може да практикува дори тази най-проста истина. Как може да се очаква от него да се избави от статуса си, да се избави от перспективите и съдбата си и да се избави от собствените си намерения? Може ли да се избави от тях и да им се опълчи? Още по-малко е способен на това. Ако не може да каже дори една истинска дума, тогава да се очаква от него да направи нещо по-трудно от това е още по-нереалистично.

Има ли около вас хора, които имат навика да лъжат? Някои може да кажат: „Все още не съм срещал някой, който да има навика да лъже, но имам чувството, че аз самият може да съм такъв“. Нека ти кажа истината; намираш се в опасна ситуация. Запазват ли хората, които имат навика да лъжат, някаква следа от човешка природа? Различават ли се по нещо от демоните? Някой от вас има ли навика да лъже? Да предположим, че независимо от средата или обстоятелствата, независимо какво се случва, лъжите идват толкова естествено на човек, без да се изчерви или сърцето му да забие по-бързо, като той може да се справи и да разреши всичко с лъжи. В постъпките и светските му отношения и във всеки аспект от живота, стига да има възможност да говори, всичко, което казва, е лъжа, нито едно изречение не е вярно. Всичко носи намерения и цели и е придружено от кроежите на Сатана. Това не е човек, който е честен. Да си способен да лъжеш във всяка ситуация, дори когато нечия глава е на дръвника — не е ли това някой, който е безнадежден? Съдейки по различните проявления на навика да лъжат при антихристите, техните лъжи са просто твърде многобройни. Целта на речта им е да мамят, подвеждат и заблуждават хората. Всичките им думи са изпълнени с кроежите и намеренията на Сатана, лишени са от всякакво проявление на честност, характерно за нормалната човешка природа. Може да се каже, че на антихристите напълно им липсва чертата честност, която е част от нормалната

човешка природа. Хората, на които им липсва честност и са способни да лъжат по навик, се окачествяват като имащи демонична природа — те са демони. Такива хора не се спасяват лесно, защото не приемат истината и им е трудно да я приемат.

Б. Коварни и безпощадни

Освен че лъжат по навик, какви други проявления имат антихристите? Току-що разговаряхме за съществените качества на добротата и искреността в нормалната човешка природа и е съвсем очевидно, че антихристите изобщо не притежават тези качества. Всичко, което е присъщо на нормалната човешка природа, определено липсва при антихристите. Всичко, което те притежават, са неща, които са противоположни на нормалната човешка природа, негативни неща. И така, какво е противоположното на добротата и искреността? (Коварството и безпощадността.) Точно така, казахте го много точно — коварството и безпощадността. Антихристите не притежават черти като доброта и искреност, а притежават черти на коварство и безпощадност, които са противоположни на добротата и искреността. Има ли връзка между това да си коварен и безпощаден и лъженето по навик, което обсъдихме по-рано? (Да.) Има известна връзка. Как антихристите проявяват коварството и безпощадността си? (В способността си да скалъпват лъжи и да набеждават другите.) Фабрикуването на лъжи и натопяването на другите включва както навика да се лъже, така и това, че са коварни и безпощадни. Тези две черти са тясно свързани. Например, ако извършат злодеяние и не искат да поемат отговорност, те създават илюзорна външност, изричат лъжи и карат хората да повярват, че това е дело на някой друг, а не на тях. Те прехвърлят вината на някой друг, като го карат да понесе последствията. Това е не само нечестиво и подло, но е дори още по-коварно и безпощадно. Кои са някои други проявления на коварството и безпощадността на антихристите? (Те могат да измъчват хората, да ги нападат и да си отмъщават.) Способността да измъчват хората е безпощадна. Те ще направят всичко по силите си, за да нападнат и да отмъстят на всеки, който представлява заплаха за техния статус, репутация или престиж, или на всеки, който е вреден за тях. Понякога може дори да използват други, за да навредят на хората — това е коварство и безпощадност. Казано накратко, изразът „коварни и безпощадни“ показва, че антихристите са особено злобни. Начинът, по който се отнасят и взаимодействат с хората, не се основава на съвестта и те не живеят в хармония на равна нога с тях. Вместо това на всяка крачка се стремят да експлоатират, контролират и манипулират другите за своя собствена употреба. Техният подход към общуването с другите не е нормален или прям. Вместо това те използват определени средства и методи, за да подвеждат хората, да ги експлоатират и да ги използват като оръжие неусетно, без те да го осъзнават. В отношението им към когото и да било, независимо дали на пръв поглед изглежда добро или лошо, няма никаква искреност. Те се сближават с онези, които намират

за полезни, и се дистанцират от онези, които смятат за безполезни, като не им обръщат никакво внимание. Дори спрямо сравнително простодушни или уязвими личности измислят начини да използват различни средства и методи, за да ги подведат и впримчат, като ги направят полезни за себе си. Но когато хората са слаби, изпаднали в затруднение или се нуждаят от помощ, антихристите просто си затварят очите и са безразлични към тях. Никога не проявяват любов или не предлагат помощ на такива хора. Напротив, склонни са да ги тормозят, подвеждат и дори да измислят начини да ги експлоатират още повече. Ако не са способни да ги експлоатират, ги отхвърлят и не проявяват никаква любов или съчувствие към тях — има ли и следа от доброта в това? Не е ли това проявление на злоба? Методът и философията, с които антихристите общуват с хората, са да използват схеми и стратегии, за да експлоатират и мамят хората, като ги правят неспособни да ги прозрат, но въпреки това да са готови да им робуват и винаги да са на тяхно разположение. Могат да тормозят и да измъчват онези, които ги разпознават и вече не могат да бъдат експлоатирани от тях. Могат дори небрежно да им припишат вина, като накарат братята и сестрите да ги изоставят, а след това отлъчват тези хора или ги премахват. Казано накратко, антихристите са коварни и безпощадни, напълно лишени от доброта и искреност. Никога не помагат искрено на другите, като не проявяват никакво съчувствие или любов, когато другите се сблъскват с трудности. В общуването си кроят планове за собствена изгода и предимство. Независимо кой се обръща към тях или търси помощ в затруднение, винаги правят сметки за този човек, като си мислят в сърцето си: „Ако помогна на този човек, каква полза мога да извлека от него в бъдеще? Може ли да ми помогне? Може ли да ми бъде от полза? Какво мога да спечеля от него?“. Не е ли егоистично и подло винаги да мислят за тези въпроси? (Да, така е.) При църковни избори какви методи ще използват антихристите? (Ще омаловажават другите и ще издигат себе си, като събарят по-добрите от тях.) Да омаловажаваш другите и да издигаш себе си също е коварно и безпощадно. Антихристите може също така да използват дребни услуги, за да привлекат хората, и да се хвалят с приноса си, за да си спечелят уважение и да си осигурят гласове. Какво друго? (Те не могат да оценяват кандидатите безпристрастно и обективно. Ще вложат собствената си пристрастност и собствените си предразсъдъци.) Това включва скалъпване на лъжи, за да клеветят другите. Преди това бяха обсъдени доста конкретни проявления на коварството и безпощадността на антихристите. „Коварен“ означава да имаш богатство от схеми, а техният принцип за постъпване, за светски отношения и за вършене на каквото и да било е да разчитат на стратегия — лишени от искреност, с фалш и хитрост. „Безпощадността“ се отнася главно до безпощадността и безсърдечието в методите им на действие, като не проявяват милост, липсва им човешко чувство, причиняват вреда на другите и са готови да постигнат целите си с цената на нараняването на когото и да било — това е

безпощадност и е в пряка противоположност на човешката доброта. Ако човек притежава доброта в своята човешка природа, тогава, когато се сблъска с обикновени въпроси, ще бъде снизходителен към другите, когато е възможно, и ще прощава на хората. Такъв човек е толерантен към проблемите и недостатъците на другите, не е дребнав и ги подминава при възможност. Освен това е състрадателен и винаги, когато види другите да преминават през трудности, е готов да помогне, като намира радост в това да помага на другите и счита изграждането на другите за лична отговорност — това е доброта. Притежават ли антихристите тази черта? (Не.) Те мислят: „Ако си в затруднение и аз ти помогна, има цена, която трябва да се плати. Ако ти осигуря ползи, каква е ползата за мен? Ако ти съчувствам, кой ще съчувства на мен? Ако ти помогна, ще запомниш ли доброто ми? Ако искаш да се пожертвам, за да ти помогна, сигурно сънуваш! Каква е връзката между нас? Каква полза можеш да ми донесеш? Помагал ли си ми някога преди? Кой си ти? Заслужава ли си да ти се помага? Ако беше дъщеря на крал или син на богат човек, тогава може би помощта за теб щеше да ми донесе някаква слава или печалба. Но ти не си нито едно от тези неща. Защо да ти помагам? Какви ползи имам от това да ти помогна?“. Ето как мислят те, когато видят някой в затруднение, някой слаб или някой, който се нуждае от помощ. Това доброта ли е? Когато тези хора видят някой в слабо състояние, те не само му се подиграват и го осмиват, но и правят сметки в сърцата си. Някои дори виждат в това възможност да се изтъкват или да спечелят сърцето на този човек. Нищо от това не е доброта. Антихристите често се възползват от такива възможности, за да се изтъкват. Те няма да действат, освен ако не е замесена печалба, освен ако нямат цел и мотивация. Ако помогнат на някого, те искат да го спечелят като съюзник. Ако помогнат и съчувстват на двама души, искат да спечелят двама съюзници, да спечелят двама доверени помощници. В противен случай няма да си мръднат пръста и със сигурност няма да проявят любов към нуждаещите се от помощ.

Основното проявление на коварството и безпощадността на антихристите е, че има особено ясна цел във всичко, което правят. Първото, за което се замислят, са собствените им интереси, а методите им са достойни за презрение, груби, мръсни, низки и потайни. Няма никаква искреност в начина, по който вършат нещата, в начина, по който се отнасят към хората, както и в принципите, по които се отнасят към тях. Начинът, по който се отнасят към хората, е да се възползват от тях и да си играят с тях, а когато вече нямат полза от тях, ги захвърлят. Ако имат полза от теб, се преструват, че ги е грижа за теб: „Как си? Имал ли си някакви трудности? Мога да ти помогна да ги разрешиш. Кажи ми, ако имаш някакви проблеми. Насреща съм. Какви късметлии сме, че имаме толкова добри отношения!“. Изглеждат толкова внимателни. Но ако дойде ден, в който вече нямаш никаква стойност, която да използват, ще те изоставят, ще те захвърлят настрана и ще те пренебрегнат, сякаш никога преди не са те срещали. Когато наистина имаш проблем и отидеш

да ги търсиш за помощ, отношението им внезапно се променя, думите им вече не са толкова приятни за ухото, както когато първоначално са обещали да ти помогнат — и защо е така? Защото нямаш стойност, която да използват. Затова престават да ти обръщат каквото и да било внимание. И това не е всичко: ако разберат, че си направил нещо нередно, или намерят нещо, което могат да използват като компромат срещу теб, стават студено цинични към теб и може дори да те заклеймят. Какво мислите за този метод? Проявление на доброта и искреност ли е това? Когато антихристите проявяват този вид коварство и безпощадност в поведението си към другите, има ли и следа от човешка природа в това? Имат ли и най-малката искреност към хората? Категорично не. Всичко, което правят, е за собствена изгода, гордост и репутация, за да си придадат статус и престиж сред другите. Ако могат да се възползват от всички, които срещат, ще го направят. Презират онези, от които не могат да се възползват, и не им обръщат внимание. Дори да поемеш инициативата да се доближиш до тях, те те пренебрегват и дори не те поглеждат. Но ако дойде ден, в който се нуждаят от теб, отношението им към теб внезапно се променя и стават много внимателни и любезни, което те озадачава. Защо се е променило отношението им към теб? (Защото сега имат полза от теб.) Точно така: когато видят, че имат полза от теб, отношението им се променя. Имате ли такива хора около вас? Когато тези хора общуват с другите, не е лесно да се забележи, че правят нещо очевидно лошо. От ежедневните им изражения, реч и поведение също не изглежда да има някакви очевидни проблеми. Ако обаче внимателно наблюдаваш как общуват с хората, особено как общуват с най-близките си и най-скъпите си хора, ако видиш как експлоатират другите и как се отнасят с тях след това, тогава посредством това можеш да наблюдаваш намеренията, нагласите и методите на антихристите в общуването им с другите. Всички те търсят единствено лични придобивки, живеят според философията на Сатана и са лишени от всякаква нормална човешка природа.

Антихристите притежават черти като коварство и безпощадност в човешката си природа. Могат ли да се разбират с онези, които са честни, добри и искрени в отношенията си с хората и нещата? Готови ли са да се сближат с такива хора? (Не, не желаят.) Как възприемат тези хора? Те казват: „Тези хора са големи глупаци, а речта им е толкова директна. Трябва да помислиш внимателно, преди да говориш — защо говориш толкова правдиво? Защо речта ти винаги е толкова проста?“. Тези хора са тъжно глупави за антихристите и те ги гледат отвисоко. Когато тези хора видят някой, който е добър и който се отнася искрено към хората, те искрено помагат на този човек, когато изпитва трудности и се нуждае от помощ, и се надяват на неговото благополучие и желаят да му осигурят ползи, помощ и изграждане — антихристите смятат тези хора за глупави и тъпи. Антихристите не мислят, че тези положителни елементи на човешката природа са добри или красиви неща, които хората трябва да притежават. Вместо това в сърцата си

изпитват ненавист, отвращение и презрение към тези черти, които са съществени за нормалната човешка природа. Наричат честните хора глупави. Същото казват и за добрите хора, а още повече за искрените. Онези, които вярват в Бог с относителна честност и които изпълняват дълга си с относителна честност, които имат добро сърце и никога не наранява или не вредят на други хора, които обичат другите и им съчувстват, които могат да се отрекат от собствените си ползи и да преодолеят собствените си трудности, за да помогнат на другите, които се чувстват обременени и отговорни, когато видят онези, които са слаби и се нуждаят от помощ — антихристите таят още по-голямо презрение към тези хора дълбоко в себе си. По отношение на онези, които са относително искрени във вярата си в Бог, които имат богобоязливо сърце, които приемат внимателната проверка на Бог във всичко, които са способни да изпълняват дълга си с искреност, преданост и отговорност, и онези, които подхождат към дълга си с искрено отношение — антихристите презират и мразят такива личности дълбоко в себе си, като видимо ги избягват и се дистанцират от тях външно. В очите на антихристите всички тези положителни елементи, които са съществени за нормалната човешка природа, не са нищо положително: те не са достойни за похвала или насърчаване. Вместо това антихристите смятат, че собствените им схеми, стратегии, вътрешни начини за отнасяне с хората и жестокост са похвални. По всяко време, независимо какво правят, те обмислят и усъвършенстват своите методи и схеми в ума си. Независимо от мащаба на въпроса, те смятат, че си струва и е необходимо да се действа по този начин. В противен случай това би довело до загуби и увреждане на репутацията им. Като се има предвид, че тези елементи съществуват в човешката природа на антихристите, могат ли те да приемат истината? Могат ли да практикуват истината? Категорично не. Независимо как наблягаш на честността, на добротата и на други положителни неща, като изискваш от хората да притежават тези аспекти и да се отнасят към хората, да се отнасят към дълга си и да се справят с различни въпроси в съответствие с тази положителна човешка природа, дълбоко в сърцата на антихристите има отхвърляне, презрение и враждебност към тези неща. Защо? Защото антихристите са напълно лишени от тези положителни неща. Това, което притежават в своята същност, е характер на коварство и безпощадност, който е с демонична природа. Има ли разлика между този характер и това да бъдеш честен, добър и искрен, както Бог изисква? Не само че има разлика между двете, но те са напълно противоположни едно на друго — два характера, различни по природа. Някое от проявленията и разкритията на коварството и безпощадността на антихристите съобразено ли е с нормалната човешка природа? Съобразено ли е с истината? Със сигурност не. Всичко това са заговорите и схемите на Сатана. Природата, която се проявява от заговорите и схемите на Сатана, е именно коварна и безпощадна, елементи, които не бива да съществуват в нормалната човешка природа, както Бог изисква. Въз основа на

различните проявления на коварство и безпощадност, за които разговаряхме, помислете дали около вас има хора, които притежават такава човешка природа. Антихристите с този коварен и безпощаден характер несъмнено биха били способни да предприемат действия. Техните действия биха били видими, чуваеми и достъпни за другите. Ако са достъпни, хората трябва да имат усет за тях и да могат да разпознават и да разграничават такива личности. Коварният и безпощаден характер на антихристите трябва да бъде доста често срещано и очевидно проявление. Това не е скрита идея, мисъл или намерение, а по-скоро разкритата от тях човешка природа и методите, средствата и стратегиите на техните действия. Хората трябва да са способни да възприемат този аспект.

В. Без чувство за чест и безсрамни

В нормалната човешка природа има простота, но дали антихристите са прости хора? Очевидно не. Коварството, безпощадността и навикът да се лъже, за които току-що разговаряхме, са в противоречие с простотата. Простотата е лесна за разбиране, затова няма да разговаряме за нея. Нека разговаряме за това да имаш чувство за чест. Да имаш чувство за чест е нещо, което трябва да присъства в нормалната човешка природа. Това означава да имаш разум. Кой е противоположният термин на това да имаш чувство за чест? (Да си безсрамен.) Значението на безсрамието е да нямаш чувство за срам. С други думи това може да се обобщи като липса на чувство за чест. Какви действия предприемат антихристите и какви конкретни проявления или практики показват, че им липсва чувство за чест и че са безсрамни? Антихристите открито се борят с Бог за статус, което е липса на чувство за чест и безсрамие. Само антихристите могат открито да се състезават с Бог за статус и за Неговите избраници. Независимо дали хората желаят или не, антихристите искат да ги контролират. Независимо дали имат способността, антихристите искат да се борят за статус и след като го получат, живеят на гърба на църквата, ядат и пият от Божиите избраници, като ги оставят да ги издържат, без самите те да правят нищо. Те изобщо не осигуряват живот на Божиите избраници, но въпреки това искат да ги подчинят на своята власт, като ги карат да ги слушат, да им служат и да им робуват, и искат да установят собствената си позиция в сърцата на хората. Ако говориш добре за другите, ако хвалиш великата Божия доброта, благодат, Божиите благословии и Божието всемогъщество, те се чувстват нещастни и недоволни. Винаги искат да говориш с уважение за тях, да имаш място за тях в сърцето си, да ги почиташ и да им се възхищаваш, и това трябва да е неподправено. Всичко, което правиш, трябва да е за тях и да се съобразяваш с тях. Трябва да ги поставяш на преден план на всяка крачка, във всичко, което казваш и правиш, като вземаш предвид техните мисли и чувства. Не е ли това липса на чувство за чест и безсрамие? Не постъпват ли антихристите така? (Да, така е.) Какви други проявления има? Те крадат и разпиляват

приношения, като присвояват Божиите приношения за себе си. Това също е липса на чувство за чест и безсрамие — твърде очевидно е!

Ето един конкретен случай по отношение на кражбата на приношения. Някои братя и сестри предложиха предмети, които бяха предадени на определена църква, и лицето, отговорно за опазването на приношенията, забеляза, че има две бутилки без етикети, на които пишеше, че са предназначени за Горното, и без конкретни инструкции. Като не знаеше какви са, този човек ги запази без разрешение и не ги предаде на Горното. По-късно, когато го попитах дали има тези предмети, той каза, че има две бутилки. Попитах го как така ги има в наличност, а той обясни ситуацията: „Тъй като тези две бутилки дойдоха без етикети, които да показват какви са или че са за Горното, ние ги запазихме тук. Ако на тях имаше етикет, че са нещо, от което имаме полза, щяхме да ги запазим и да ги използваме. Ако можеха да се продадат, щяхме да ги продадем“. Какъв според вас е проблемът тук? Някои ценни предмети се прехвърлят тук от различни места, някои с инструкции, а много без инструкции или етикети. При нормални обстоятелства, ако използвате рационален анализ, на кого трябва да се дадат тези предмети? (Трябва да се дадат на Бог като приношения.) Хората с нормална рационалност трябва да мислят по този начин. Някой обаче каза: „Тези неща нямат етикет, че са за горното“. Косвено този човек искаше да каже: „Те не са за теб. Какво общо имат с теб? Тъй като нямат етикет, че са за теб, аз имам правото да се разпореждам с тях. Няма да ти ги дам. Ако искам да ги продам, ще ги продам. Ако искам да ги използвам, ще ги използвам. Ако не искам да ги използвам или да ги продам, просто ще ги оставя там и ще ги пропилея!“. Това беше гледната точка на отговорното лице. Какво мислите за тази гледна точка? Има ли хора, които носят тези ценни предмети отдалеч в църквата или ги дават на отделни лица, без да уточняват на кого? (Не.) Кой би проявил толкова голяма любов, че да даде ценни предмети на църквата, на Божия дом или на братята и сестрите? До ден днешен не съм виждал никого с толкова голяма любов, нито някой, който дава такова приношение или милостиня. Дори за обикновени и евтини предмети трябва да платиш. И така, по отношение на тези ценни стоки, има ли някой, който небрежно ги дава безплатно? (Не.) Въпреки че хората, които са изпратили тези предмети, не са уточнили за кого са, хората трябва да знаят кой трябва да ги получи. Това е рационалност, която трябва да присъства в човешката природа. Как трябва отговорното лице да се справи с този въпрос? Как трябва да се разпореди с тези предмети? Най-малкото трябва да попита Горното: „Искате ли тези предмети? Ако не, как да се разпоредим с тях?“. Само с тези два въпроса проблемът можеше да бъде разрешен. Тези два въпроса биха показали, че характерът на даден човек притежава нормална рационалност. Но лицето, отговорно за опазването на приношенията, не можа дори да зададе тези два прости въпроса, нито притежаваше най-съществената рационалност, която човек трябва да има. Как така помисли, че тези неща са за

църквата? Дори добави още едно твърдение: „На тях няма етикет, че са за Горното“. Не е ли това проблем? Какво се подразбира под „На тях няма етикет, че са за Горното“? Защо добави това твърдение? (За да намери причина за небрежното си разпиляване на Божиите приношения.) Точно така. Може ли човек, който върши такива неща, наистина да притежава чувство за чест в своята човешка природа? Очевидно не. Каква човешка природа притежава човек, лишен от този характер? Не е ли това липса на чувство за чест? Наистина ли не знаеше, че това са приношения? Знаеше, че това са приношения, но тъй като му липсваше чувство за чест в неговата човешка природа, можеше да изрече такива думи безсрамно и след това можеше естествено и небрежно да се наслаждава, да заграбва и да разпилява приношенията, като ги обявява за свои. Само хора с човешката природа на антихристи имат такива проявления.

На антихристите им липсва съвест и разум. Как иначе проявяват това, че нямат чувство за чест и че са безсрамни? Когато направят нещо нередно, те не умеят да изпитат угризения и не таят никаква вина в сърцата си. Не обмислят как да поправят грешката си или да се покаят и дори смятат, че действията им са оправдани. Когато се сблъскат с кастрене или бъдат освободени от длъжност, чувстват, че към тях са се отнесли несправедливо. Непрекъснато спорят и се занимават с извъртания — това е липса на чувство за чест. Не вършат никаква практическа работа. На всяка крачка поучават другите и подвеждат хората с празни теории, като ги карат да мислят, че са духовни и разбират истината. Също така често се хвалят колко много са работили и страдали, като казват, че заслужават да се наслаждават на Божията благодат и на гостоприемството и грижите на братята и сестрите, като по този начин живеят на гърба на църквата като нещо естествено, а също така искат да ядат и пият вкусни неща и да се радват на специално отношение. Това е липса на чувство за чест и безсрамие. Освен това, въпреки че очевидно имат малки заложби, не разбират истината и не са способни да намерят принципите на практикуване, както и не са способни да вършат каквато и да е работа, те се хвалят, че са способни и добри във всичко. Не е ли това безсрамие? Въпреки че очевидно не са нищо, те се преструват, че знаят всичко, за да могат хората да ги уважават и да им се възхищават. Ако някой има проблеми, но не потърси техния съвет, а вместо това попита други хора, те се ядосват, ревнуват и негодуват, като търсят всякакъв възможен начин да измъчват този човек. Не е ли това безсрамие? Очевидно е, че често лъжат, имат различни видове покварен нрав, но се преструват, че нямат покварен нрав, че Бог ги гледа с благосклонност и ги обича. На всяка крачка се преструват, че са много способни да понасят страдания, че могат да се покоряват, че могат да приемат истината и кастренето, че не се страхуват от тежка работа или критика и че никога не се оплакват — но в действителност са пълни с негодувание. Въпреки очевидната си неспособност да разговарят за каквото и да било разбиране или да говорят ясно

за каквито и да било истини и липсата им на свидетелство за преживяване, те се преструват и симулират, като говорят безсмислено за своето себепознание, за да накарат хората да ги възприемат като много духовни и като имащи голямо разбиране. Не е ли това безсрамие? Те очевидно имат многобройни проблеми и лоша човешка природа, изпълняват дълга си без никаква преданост и разчитат единствено на собствения си интелект и ум във всяка работа, която вършат, като изобщо не търсят истината, но въпреки това смятат, че носят бреме, че са много духовни и имат заложби, и че превъзхождат повечето хора. Не е ли това безсрамие? Не са ли това проявления на липсата на човешка природа у антихристите? Не разкриват ли те често такива неща? Ясно е, че им липсва разбиране на истините принципи и независимо каква работа вършат, не могат да намерят никакви принципи на практикуване, но отказват да търсят или да разговарят. Разчитат на собствения си ум, опит и интелект, за да свършат работата. Дори искат да бъдат водачи, да ръководят другите и да накарат всички да ги слушат, и се ядосват и побесняват, когато някой не го прави. Не е ли това безсрамие? Тъй като имат амбиции, дарби и малко хитрост, те винаги искат да се открояват в Божия дом и да накарат Божия дом да ги постави на важни позиции и да ги развива. Ако не ги развиват, се чувстват разстроени и негодуващи, като се оплакват, че Божият дом е несправедлив, че не може да разпознае талантливите хора и че в Божия дом няма добър ценител на таланти, който да открие изключителните им способности. Ако не ги развиват, не искат да работят усърдно, за да изпълняват дълга си, да понасят несгоди или да плащат цената. Вместо това просто искат да използват хитростта си, за да се измъкнат от работа. В сърцата си се надяват, че някой в Божия дом ще ги уважава и издига, което ще им позволи да надминат другите и да осъществят грандиозните си планове тук. Не са ли това амбиции и желания? Не е ли това безсрамие? Не е ли това най-честото проявление на антихристите? Ако наистина имаш способности, трябва да се стремиш към истината, да се съсредоточиш върху доброто изпълнение на дълга си и Божиите избраници естествено ще те уважават. Ако не притежаваш нищо от истината и все пак винаги искаш да се откроявaш, това е твърде лишено от разум! Ако имаш също амбиции и желания и винаги искаш да направиш нещо грандиозно, ти си обречен да се провалиш. След като са притежавали определен статус и престиж в обществото, някои хора искат да се налагат, да имат последната дума и да карат всички да се подчиняват на заповедите им, след като повярват в Бог и влязат в Неговия дом. Те искат да изтъкват своите квалификации и дългогодишен опит, смятат всички за по-низши от тях и мислят, че всички трябва да бъдат подчинени на тяхната власт. Не е ли това безсрамие? Така е. Когато някои хора получат някакви резултати и направят някакъв принос, докато изпълняват дълга си в Божия дом, те винаги искат братята и сестрите да се отнасят към тях с голямо уважение, като към по-старши, като към високопоставени личности и специални

фигури. Дори искат хората да им се възхищават, да ги следват и да ги слушат. Стремят се да станат водещата фигура в църквата, искат да решават всичко, да отсъждат и да имат последната дума по всички въпроси. Ако никой не слуша или не приема това, което казват, искат да изоставят работата си, да подкопават и да се смеят на всички останали. Не е ли това безсрамие? Освен че са безсрамни, те са особено злобни — това са антихристи.

Това проявление на безсрамие в характера на антихристите е твърде разпространено. Повечето хора го проявяват до известна степен, но антихристите не само имат това проявление, но и никога не осъзнават колко сериозно е то по своята същност, нито се покайват, не се опитват да го опознаят или да му се опълчат. Вместо това те го смятат за естествено, което означава, че отказват да приемат истината. Независимо колко безсрамно, лишено от разум, отвратително и ненавистно е поведението им, все пак считат, че то е естествено и оправдано. Те смятат, че е разумно и че заслужават да водят поради своите дарби и способности, и че трябва да изтъкват своето старшинство, а другите трябва да ги слушат поради техния принос, и не виждат това като нещо безсрамно. Не са ли те безнадеждни? Това не е нормална човешка природа. Това е характерът на антихристите. Обикновените покварени хора може да притежават тези проявления и мисли в по-голяма или по-малка степен и с различна степен на тежест, но чрез четене на Божиите слова и приемане и разбиране на истината осъзнават, че такива неща не са това, което нормалната човешка природа трябва да притежава. Също така осъзнават, че когато възникнат такива идеи, мисли, планове или неразумни изисквания, трябва да им се опълчат, да се избавят от тях, да ги обърнат, да се научат да се покайват, да приемат истината и да практикуват в съответствие с истината. Каква е разликата между антихристите и обикновените покварени индивиди? Тя се крие във факта, че антихристите никога няма да повярват, че техните идеи, мисли и желания са погрешни, заклеймени и ненавиждани от Бог, или че са негативни неща, които са от Сатана. Поради това те никога не се избавят от тези мисли или вярвания. Вместо това упорстват в тях, не им се опълчват и със сигурност не приемат това, което е правилно и положително, не позволяват това да се превърне в практиката, която трябва да имат, и в принципите, които трябва да спазват. Това е разликата между антихристите и обикновените покварени индивиди. Огледайте се: всеки, който е толкова безсрамен, но никога не го осъзнава или дори няма никакво съзнание за това, е типичен антихрист.

Антихристите имат и друга типична характеристика, която е много лесна за разпознаване от хората: липсва им чувство за срам. Точно както е написано в Библията: „Нечестив човек прави дръзко лицето си“ (Притчи 21:29) — само антихристите са истински зли хора. Антихристите са безсрамни. Независимо колко неща правят, които са безсрамни, безчувствени към чувствата на хората и в противоречие с истината, те не осъзнават това, нито го признават. Те не приемат

това, което е правилно или положително, и не се отказват от своите погрешни гледни точки и практики. Вместо това упорстват в тях докрай. Такива са антихристите. В коя ситуация се намирате вие? Когато имате тези неразумни изисквания, безсрамни мисли и намерения и идеи, които Бог ненавижда, осъзнавате ли, че те са отвратителни за Бог и поради това сте способни да им се опълчите и да се избавите от тях? Или, след като чуете истината, отказвате да се избавите от тях, упорствате в тях и мислите, че сте прави? (Когато ги осъзнавам, мога да ги свържа с Божиите слова и чувствам, че тези мисли са доста достойни за презрение и безсрамни, и съм способен да се моля и да им се опълча.) Онези, които могат съзнателно да се молят и да им се опълчат, не са антихристи. Онези, които никога не се молят или не им се опълчват, а следват собствените си мисли, противопоставят се на Бог в сърцата си и отказват да приемат истината, са типични антихристи. Независимо колко безсрамни са нещата, които са направили, те отказват да ги признаят или да ги потвърдят. Не е ли очевидно, че това са хора, които не приемат положителните неща, а обичат негативните и нечестивите неща? Неспособни ли сте да различите в коя категория попадате, или никога не сте имали тези мисли, които са безсрамни? (Имал съм тези мисли и след като ги осъзная, съм способен да се моля на Бог и да им се опълча. Понякога не съм ги осъзнавал, действал съм или съм говорил, без да усетя, че са безсрамни, и съм го осъзнавал едва по-късно, когато съм бил разобличен, тогава съм бил способен да се моля и да им се опълча.) Ако не осъзнавате, че тези неща са безсрамни, това не е проблем. Ако осъзнавате, но не приемате истината или не се опълчвате на себе си, тогава това е сериозен проблем. През повечето време сте вцепенени, неспособни да направите връзка между това и Божието слово и не осъзнавате какъв е проблемът ви. Но ако веднага се почувствате виновни и укорени в сърцето си, когато го осъзнаете, и се почувствате твърде засрамени, за да видите някого, и мислите за себе си като за достойни за презрение, низки и с лоша почтеност хора, и поради това се мразите и се отвращавате от себе си, а след това обмисляте как да се промените и да се избавите от тези неща, това е нормална ситуация. Ако можете да се опълчите на себе си, след като осъзнаете, тогава имате надежда за спасение. Ако осъзнаете и въпреки това не се опълчите на себе си, нямате надежда за спасение. Дали човек може да бъде спасен, зависи от това дали може да приеме истината. Някои може да кажат: „Аз съм вцепенен и ниско интелигентен, с малки заложби, но докато разбирам малко от това, което чувам, мога да практикувам според Божиите слова и да се опълча на себе си“. Такива хора могат да бъдат спасени. Независимо колко добри са заложбите на човек или колко от истината разбира, ако не се опълчи на себе си, ако настоява да не практикува или да не приема истината и ѝ се съпротивлява и противопоставя в сърцето си, тогава е свършено — за него няма надежда. Безсрамието също е типична черта от характера на антихристите. Вижте дали около вас има такива

хора, а след това се изследвайте, за да определите дали попадате в тази категория — ако постоянно чувствате, че сте съвършени и велики, ако винаги се смятате за спасител, ако винаги се стремите да бъдете поставени високо над всички останали, ако сте склонни да се сравнявате с другите във всяка група, за да видите колко високо стоите, и независимо дали в крайна сметка можете да надминете другите хора, желаете да бъдете изключителни и искате да бъдете високо ценени от другите, да се откроявате от тълпата и да станете специален член на групата. Какво те прави специален? Имаш ли рога, които растат на главата ти, или три очи, или три глави и шест ръце? Няма нищо специално в теб, така че защо винаги чувстваш, че се открояваш и че си уникален? Това е безсрамие. От една страна, няма нищо особено специално във физическите ти вродени способности, а от друга страна, няма нищо особено специално в заложбите ти. По-важното е, че ти, както всички останали, си изпълнен с покварен нрав, липсва ти разбиране на истината и си от същата порода като Сатана, който се съпротивлява на Бог. С какво има да се хвалиш? Ясно е, че няма с какво да се хвалиш. Не си струва да се споменават малкото умения, способности, дарби и таланти, които притежаваш, защото те не представляват нормална човешка природа и не са свързани с положителни неща. И все пак настояваш да изтъкваш неща, които не си струва да се споменават, като се отнасяш към тях като към свои собствени медали на честта, като парадираш с тях навсякъде като своя слава и капитал, за да спечелиш уважение и почит от хората, дори ги използваш като капитал, за да живееш на гърба на другите хора и да се радваш на уважението и благоприятното отношение на другите. Не е ли това безсрамие? Тези неразумни изисквания, мисли, намерения, идеи и други подобни неща, породени от ненормална човешка природа и разум, са все проявления на безсрамие. Ако тези проявления на безсрамие преобладават в човешката природа на някого и се превърнат в основна негова характеристика, която му пречи да приеме и да разбере истината, това е типична характеристика на антихристите.

Някои хора харчат приношения, за да купуват вкусни, висококачествени и модерни неща за братята и сестрите, като твърдят, че правят това от грижа за тях, за да могат да живеят щастливо и безгрижно в Божия дом, а след това да бъдат благодарни за Божията любов. Какво мислите за тази идея? Доста хуманно ли е това? (Не, не е. Те се отнасят към Божиите приношения като към свои собствени пари, като ги харчат както си искат, вместо да използват приношенията нормално и разумно според принципите на Божия дом.) Какъв проблем на човешката природа е това? (Безсрамие.) Такива индивиди стават типични антихристи, веднага щом получат статус. Те използват приношения, за да спечелят благоволението на другите, като казват: „Братята и сестрите нямат дрехи и живеят тежък живот. Те имат много трудности и никой не се интересува от това. Аз го забелязах и ще поема отговорност за това. За да улесним нещата за братята и сестрите, за да им

дадем възможност да изпитат божията топлина, великата божия любов и божията благодат, докато живеят в неговия дом, божият дом трябва да похарчи малко пари, за да задоволи всеки аспект от техния живот. Затова трябва да помисля още малко и да обмисля внимателно какво липсва или е необходимо на братята и сестрите. Трябва да се закупят тристенни чаши, за да е удобно за братята и сестрите да пият вода и да ги носят, когато излизат. Трябва да се купят столове за братята и сестрите: столовете трябва да имат меки облегалки, за да не ги болят гърбовете при дълго седене. Седенето на тези столове трябва да е удобно и те трябва да са с подходяща височина, ъгъл и мекота. Независимо от цената, не трябва да пестим средства за братята и сестрите, тъй като те са стълбовете на божия дом и капиталът и гръбнакът за разпространението на делото на божия дом. Следователно като се грижим добре за братята и сестрите, подобряваме работата на божия дом“. Като чуят това, по-голямата част от братята и сестрите избухват в сълзи, обзети са от благодарност и продължават да викат, че това е великата Божия любов. Онези, които се занимаваха с този въпрос, се разтапят вътрешно, когато чуят това, и си мислят: „Най-накрая има хора, които разбират сърцето ми“. Какво е това? (Безсрамие.) Как може предоставянето на такива големи ползи на братята и сестрите да се счита за безсрамно? Това клевета ли е? (Не, не е.) Те използват парите на Божия дом, за да покажат тази щедрост, за да спечелят сърцата на хората, и се преструват, че проявяват внимание и грижовно отношение към братята и сестрите. Каква е истинската им цел? Казано по-меко, това е да се наслаждават на тези ползи заедно с братята и сестрите. Казано по-строго, това е да спечелят благоволението на хората, за да е сигурно, че те винаги ще ги помнят, ще имат място за тях в сърцата си и ще си спомнят колко добри са били. Ако харчеха собствените си пари, щяха ли да се отнасят по същия начин към братята и сестрите? (Със сигурност не.) Истинското им лице щеше да се разкрие и те нямаше да се отнасят така към хората. Ако се съди по това, че използват безразсъдно Божиите приношения според собствените си желания, те са хора, които нямат почтеност и морални стандарти, те са подли и безсрамни хора. Могат ли искрено да се отнасят към другите хора с доброта? Какъв тип хора са те? (Те са антихристи, които са безсрамни.) Има и нещо коварно и безпощадно в това безсрамие, което антихристите притежават и проявяват в своята човешка природа — те използват лъжи, за да постигнат личните си цели. Кои от думите, които излизат от устата им, са истина? Въпреки че изглеждат много внимателни към хората, че наистина ги обичат и че доста мислят за тях, зад кулисите те всъщност таят злобни намерения. Самите те не плащат никаква цена, харчат приношения и в крайна сметка Божият дом е този, който понася загуби, докато самите те се облагодетелстват. Това е, което правят антихристите — не само че са безсрамни, но са и коварни и безпощадни. Те лъжат по навик, лъжат и мамят хората, където и да отидат, като не изричат нито една вярна дума. Дори само това е отвратително, но освен това

те се хвалят, че са откровени, добросърдечни, добри към другите, любящи, състрадателни, неспособни да бъдат безсърдечни към когото и да било или да стигнат дотам да отмъстят на онези, които ги тормозят. Дори се хвалят, че са съвършени и достойни личности, като желаят да си създадат образ и да заемат място в сърцата на хората. Не е ли това безсрамие? Това е природата на антихристите. Тяхната човешка природа е пълна с такива неща.

По отношение на онези, които вилнеят, като вършат лоши неща, и са безсрамни, хората могат да ги разпознаят донякъде, но не е лесно да се разпознае, че антихристите са безсрамни. Виждал съм специално проявление на безсрамието на един антихрист: той често действаше необуздано и дръзко, лъжеше по навик и имаше систематичен начин на говорене, който беше организиран и добре подреден. Въпреки това, когато ставаше дума за справяне със задачи, той не можеше да завърши това, което е започнал, вилнееше, като вършеше лоши неща, и беше напълно лишен от всякакви принципи. След като известно време изпълняваше дълга си в Божия дом, всичко, което правеше, се объркваше и каквото и да правеше, не беше добро. Най-важният проблем беше, че той все още искаше да подвежда хората, да остави добро впечатление в сърцата им и на всяка крачка се интересуваше какво мислят другите за него и дали го ценят високо. В крайна сметка, когато стана ясно, че постоянно прави грешки в дълга си и не може да се справи с нищо, Божият дом го отпрати. Той не само не разпозна тези очевидни проявления, но и се представи за особено невинен, когато го отпратиха. Какво означава тази невинна фасада? Означава, че той никога не е признавал миналите си зли действия — своите лъжи, хитрости и подвеждането на други хора, както и как е създал независимо царство и е поставил църквата под контрола на собственото си семейство, вилнеел е, като е вършил лоши неща, и е действал безпринципно, никога не е търсил истината и дори е правил каквото си иска, наред с други злодеяния — и че изобщо не е бил способен да разпознае тези свои зли действия. Напротив, смяташе, че е изпълнявал дълга си в Божия дом толкова много години, че е страдал толкова много, платил е толкова висока цена, прекарал е толкова дълго време и е дал толкова много от своята енергия, а въпреки това в крайна сметка е стигнал дотам, че има лоша репутация и всички го гледат отвисоко, никой не го съжалява или не му съчувства и никой не би се застъпил за него. Не е ли това невинна фасада? Проявление на каква човешка природа е тази невинна фасада? (Липса на разум и безсрамие.) Точно така. Той смяташе нещата, които правеше, и дълга, който трябваше да изпълнява, за свои собствени заслуги. Напълно отричаше всичко, което е направил, което не е в съответствие с истините принципи или което е смущаващо или прекъсващо, и в крайна сметка се представи за невинен. Това е безсрамие и той е типичен антихрист. Срещали ли сте някога такива индивиди? Независимо за какво им възлагате да отговарят или какви задачи им давате, те се стремят да набират

подкрепа, да установяват независимо царство и да не позволяват на другите да изпъкнат, за да могат те да бъдат в светлината на прожекторите. Искат да надминат всички, нищо, което казват на когото и да било, не е истина, оставят онези, които ги слушат, несигурни кои от техните твърдения са верни и кои са лъжливи. Когато в крайна сметка ги отпратят, те дори се възприемат като съвсем невинни и се надяват някой да ги защити. Мислите ли, че някой би ги защитил? (Не, не би ги защитил.) Ако някой го направи, той трябва да не познава истинските факти, да е глупак, да е човек, който е бил подведен от тях, или да е индивид от същата порода като тях.

Г. Егоистични и подли

Антихристите нямат съвест, разум или човешка природа. Те не само че са безсрамни, но имат и друга отличителна черта: те са необичайно егоистични и подли. Буквалното значение на „егоистичен и подъл“ не е трудно да се разбере. То означава, че даден човек търси единствено изгода. Ако нещо засяга собствените му интереси, той ще вложи сърцето си в това, ще понесе трудности и ще плати цена за това, и ще вложи мисъл и енергия в това. Ако нещо не се отнася до собствените му интереси, той ще си затвори очите за това и няма да му обърне внимание; ще остави другите да правят каквото си искат — дори ако някой предизвиква прекъсвания или смущения, той ще го игнорира и ще си мисли, че това няма нищо общо с него. Един хубав начин да се каже е, че те не се бъркат в чуждите работи, но по-точно е да се каже, че този тип хора са подли, долни и мръсни — окачествяваме ги като „егоистични и подли“. Как се проявяват егоизмът и подлостта на антихристите? Във всичко, което е от полза за техния статус или репутация, те полагат усилия да направят или кажат каквото е необходимо, и с готовност понасят всякакви страдания. Но когато става дума за работа, подредена от Божия дом, или за работа, която е от полза за израстването в живота на Божиите избраници, те напълно я пренебрегват. Дори когато зли хора причиняват прекъсвания и смущения и извършват всякакви злини, и по този начин сериозно засягат работата на църквата, те не се занимават с това, нито разпитват за него, сякаш това няма нищо общо с тях. А ако някой открие и докладва за злодеянията на зъл човек, те казват, че не са видели нищо, и се преструват, че са в неведение. Но ако някой ги докладва и ги разобличи, че не вършат истинска работа, а се домогват единствено до слава, придобивки и статус, те се вбесяват. Набързо се свикват събрания, на които се обсъжда как да се реагира, провеждат се разследвания, за да се разбере кой е действал зад гърба им, кой е бил тарторът и кой е участвал. Няма да ядат и да спят, докато не разнищят всичко из основи и въпросът не бъде напълно приключен — дори ще се почувстват доволни едва когато повалят всички, които са участвали в докладването им. Това е проявление на егоизъм и подлост, нали? Вършат ли те църковна работа? Те чисто и просто

действат в интерес на собствената си власт и статус и се занимават с личните си дела. За каквато и работа да отговарят, антихристите никога не мислят за интересите на Божия дом. Съобразяват се само с това дали са засегнати собствените им интереси и мислят единствено за малкото настояща работа, която им носи ползи. За тях основното дело на църквата е просто нещо странично, с което се занимават в свободното си време. Те изобщо не го приемат сериозно. Те се задействат само когато ги подтикват, правят само това, което им харесва, и вършат работа единствено за да поддържат собствената си власт и статуса си. Всяка работа, организирана от Божия дом, работата по разпространяването на евангелието и навлизането на Божиите избраници в живота, не са важни според тях. Каквито и трудности да изпитват другите хора в работата си, каквито и проблеми да са установили и да са им докладвали, колкото и искрени да са думите им, антихристите не им обръщат никакво внимание и не се намесват, сякаш това няма нищо общо с тях. Те са напълно безразлични, колкото и сериозни да са проблемите, които възникват в делата на църквата. Дори когато даден проблем е изложен точно пред тях, те се отнасят към него само нехайно. Едва когато Горното ги кастри директно и им нареди да разрешат даден проблем, те неохотно ще свършат малко истинска работа и ще разиграят театър пред Горното. След това ще продължат да се занимават със собствените си дела. Що се отнася до делото на църквата, до важни въпроси, свързани с общата картина, те не обръщат внимание на нито едно от тези неща и ги пренебрегват, и дори не се справят с проблемите, когато ги открият. Независимо какви въпроси повдигат другите, те отговарят нехайно, увъртат и шикалкавят, като се заемат с въпросите с голяма неохота. Не е ли това проявление на егоизъм и подлост? Освен това, независимо какъв дълг изпълняват антихристите, те винаги обмислят дали могат да изпъкнат; стига даден дълг да може да повиши репутацията им, те напрягат умовете си и се опитват да измислят всевъзможни начини да се научат как да го вършат и да го изпълняват. Стига да могат да се издигнат над другите, те са доволни. Независимо какво правят или за какво мислят, на всяка крачка те мислят единствено за собствената си слава, придобивки и статус. Независимо какъв дълг изпълняват, те се съревновават само за това кой има превъзходство, кой печели и кой има по-голям престиж. Интересуват се само от това колко хора ги боготворят и им се възхищават, колко хора ги слушат и ги следват. Никога не разговарят за истината, нито решават реални проблеми. Никога не обмислят как да изпълняват дълга си по такъв начин, че да се справят с нещата според принципите, нито размишляват дали са отдадени, дали са изпълнили отговорностите си, дали има някакви отклонения, пропуски или проблеми в работата им, а още по-малко се замислят какви са Божиите изисквания и какви са Божиите намерения. Те не обръщат ни най-малко внимание на всички тези неща. Те просто се заравят в работата си в името на славата, придобивките и статуса и за да задоволят собствените си

амбиции и желания. Не е ли това проявление на егоизъм и подлост? Това напълно разобличава факта, че сърцата им са изпълнени с амбиции, желания и неразумни изисквания и че всяко тяхно действие се управлява от техните амбиции и желания. Независимо какво правят, мотивацията и източникът на техните действия идват от собствените им амбиции, желания и неразумни изисквания. Това е класическо проявление на егоизъм и подлост.

Някои водачи не вършат никаква практическа работа. За да се отчитат пред Горното, за да избегнат кастрене и освобождаване от длъжност и за да подсигурят собствения си статус, те полагат неимоверни усилия с братята и сестрите, като ги карат да им служат. В работата си говорят само думи и доктрини, не разговарят за истините принципи, не разрешават действителни проблеми, не помагат на другите с любящо сърце, нито се съобразяват с трудностите на другите хора, и никога не се занимават с реалните трудности, с които хората се сблъскват, докато изпълняват дълга си и в своето навлизане в живота. Те не подкрепят никого, който е негативен. Освен потискане и укор, те изричат само доктрини и скандират своите лозунги. Каква е целта им? Те не проявяват внимание към Божието бреме, а вместо това желаят да се възползват от резултата от дълга, който братята и сестрите изпълняват, за да се разкрасят и да подсигурят статуса си. Ако братята и сестрите покажат добри резултати в изпълнението на дълга, те са доволни. Приписват си заслугите пред Горното, като вътрешно хвалят собствената си добродетел и смятат, че са изпълнили дълга си доста добре. Освен това докладват на Горното за многото трудности, с които са се сблъскали, докато са вършили тази работа, как Бог им е отворил изход, как са водили братята и сестрите да работят усилено заедно и да преодолеят тези трудности, как са им помогнали да завършат тази работа, как са се придържали към принципите и как са премахнали злите хора. Те също така държат да подчертаят цената, която са платили, и приноса, който са направили в работата си, като дават на Горното да разбере, че благодарение на собствените им усилия работата е свършена добре. Негласно казват на Горното: „Моето водачество отговаря на името си и вие направихте правилния избор, като ме избрахте за водач“. Това не е ли проявление на егоизъм и подлост? Хората, които проявяват човешка природа на егоизъм и подлост, често имат няколко обичайни реплики. Например, след като им е уредено да водят църква, те винаги казват: „В моята църква църковният ни живот е толкова добър, толкова прекрасен. Моите братя и сестри имат прекрасно и дълбоко навлизане в живота, всички имат преживявания на живота. Вижте как обичат бог и колко добре се върши работата ни“. Това са обичайните реплики на антихристите. Ако се съди по техните обичайни реплики, очевидно е, че се отнасят към братята и сестрите в църквата, за която отговарят, като към свои собствени овце, считайки всичко в църквата, която контролират, за своя частна собственост. Това не е ли безсрамно? Защо е безсрамно? Всяко проявление на егоизъм и подлост възниква

от това, че си безсрамен. Следователно да си егоистичен и подъл означава, че си безсрамен. Тези хора, които проявяват егоизъм и подлост, определено са безсрамни. Когато им е поверено водачество и отговорност за дадена църква, да водят Божиите избраници да изпълняват дълга си и да вършат конкретна работа, те се отнасят към тези неща като към своя частна собственост. Никой не може да се намесва, те имат последната дума за всичко. Антихристите считат Божиите избраници, делото на църквата, както и църковните съоръжения и имущество за своя частна собственост. Това само по себе си е проблематично: те се стремят да заграбят активите на Божия дом и да господстват над Божиите избраници. Освен това те разглеждат тези неща като капитал за съревнование с другите, като дори не се спират пред това да предадат интересите на Божия дом и да навредят на Божиите избраници. Смятате ли, че антихристите притежават съвест и разум? Имат ли място за Бог в сърцата си? Имат ли богобоязливо сърце и богопокорно сърце? Ни най-малко. Следователно да наречем антихристите слуги на Сатана или зли демони на земята в никакъв случай не е преувеличение. В сърцето на антихриста няма нито Бог, нито църква, и той със сигурност не зачита Божиите избраници. Кажете Ми, там, където съществуват братята и сестрите и където Бог върши делото Си, как може такива места да не се наричат Божи дом? По какъв начин те не са църкви? Но антихристите мислят само за нещата в рамките на собствената си сфера на влияние. Те не се интересуват от други места и не се занимават с други места. Дори да открият проблем, не му обръщат внимание. Още по-лошо е, че когато нещо се обърка на определено място и причини загуби за делото на църквата, те не му обръщат внимание. Когато ги попитат защо го пренебрегват, те предлагат абсурдни заблуди, като казват: „Не се меся в това, което не ме засяга“. Думите им звучат рационално, изглежда, че разбират границите в това, което правят, и изглежда, че нямат външни проблеми, но каква е същността? Това е проявление на техния егоизъм и подлост. Те правят нещата само за себе си, само за собствената си слава, придобивки и статус. Изобщо не изпълняват дълга си. Това е друга типична характеристика на антихристите — те са егоистични и подли.

Същността на егоизма и подлостта на антихристите е очевидна. Техните проявления в това отношение са особено изявени. Църквата им поверява дадена работа и ако тя им носи слава и ползи, и им позволява да се покажат, те са много заинтересовани и са готови да я приемат. Ако става въпрос за неблагодарна работа или за такава, която включва оскърбяване на хора, или която няма да им даде възможност да се покажат, или която не е от полза за тяхната слава, придобивки или статус, те нямат интерес и няма да я приемат, сякаш тази работа няма нищо общо с тях и не е работата, която би трябвало да вършат. Когато се сблъскат с трудности, няма никакъв шанс да потърсят истината, за да ги разрешат, камо ли да се опитат да видят по-голямата картина и да се съобразят с църковното

дело. Например в рамките на делото на Божия дом, въз основа на общите работни нужди, може да има някои кадрови разместванията. Ако няколко души бъдат преместени от дадена църква, какъв би бил разумният начин водачите на тази църква да се отнесат към въпроса? Какъв е проблемът, ако са загрижени само за интересите на собствената си църква, а не за общите интереси, и ако изобщо не желаят да преместят тези хора? Защо, като църковни водачи, те не са способни да се покорят на централизираните подредби на Божия дом? Такъв човек внимателен ли е към Божиите намерения? Внимателен ли е към голямата картина на делото? Ако не мисли за работата на Божия дом като цяло, а само за интересите на собствената си църква, не е ли много егоистичен и подъл? Църковните водачи трябва безусловно да се покоряват на върховенството и подредбите на Бог, както и на централизираните подредби и координация на Божия дом. Това е, което е в съгласие с истините принципи. Когато се изисква от делото на Божия дом, независимо кои са, всички трябва да се покоряват на координацията и подредбите на Божия дом и категорично не трябва да бъдат контролирани от никой отделен водач или работник, сякаш му принадлежат или са подчинени на неговите решения. Подчинението на Божиите избраници на централизираните подредби на Божия дом е напълно естествено и обосновано и тези подредби не могат да бъдат пренебрегвани от никого, освен ако отделен водач или работник не направи произволно преместване, което не е в съответствие с принципите, в който случай той може да не се подчини на тази подредба. Ако се извърши нормално преместване в съответствие с принципите, тогава всички Божии избраници трябва да се подчинят и никой водач или работник няма право или каквато и да е причина да се опитва да контролира когото и да било. Бихте ли казали, че има работа, която не е дело на Божия дом? Има ли работа, която не включва разпространяването на евангелието на Божието царство? Всичко е дело на Божия дом, всяка работа е равна и няма „твое“ и „мое“. Ако преместването е съгласно принципите и се основава на изискванията на църковното дело, тогава тези хора трябва да отидат там, където са най-необходими. И все пак, какъв е отговорът на антихристите, когато се сблъскат с такава ситуация? Те намират различни претексти и извинения, за да задържат тези подходящи хора до себе си, и предлагат само двама обикновени души, а след това намират някакъв претекст, за да ти създадат трудности, като или казват колко е натоварена работата, или че им липсват хора, че е трудно да се намерят хора и ако тези двамата бъдат преместени, това ще се отрази на работата. И те питат какво трябва да направят и те карат да се чувстваш така, сякаш преместването на хора би означавало, че си им длъжен. Не е ли това начинът, по който действат дяволите? Така вършат нещата невярващите. Хората, които винаги се опитват да защитят собствените си интереси в църквата — добри хора ли са? Хора, които действат според принципите ли са? Категорично не. Те са невярващи и неверници. И това не е ли егоистично и подло? Ако някой с добри заложби бъде преместен от

подчинението на антихрист, за да изпълнява друг дълг, антихристът упорито се съпротивлява и отхвърля това в сърцето си, иска да зареже всичко и вече няма ентусиазъм да бъде водач или ръководител на екип. Какъв е този проблем? Защо той няма покорство към църковните подредби? Смята, че преместването на неговия най-добър помощник ще се отрази на резултатите и напредъка на работата му и че статусът и репутацията му ще бъдат засегнати впоследствие, което ще го принуди да работи по-усилено и да страда повече, за да гарантира резултати — а това е последното нещо, което иска да направи. Той е свикнал с удобството и не иска да свърши и грам работа повече или да страда мъничко повече, затова не иска да пусне човека. Ако въпреки това Божият дом извърши преместването, той се оплаква много и дори иска да захвърли работата си. Това не е ли егоистично и подло? Божиите избраници трябва да бъдат централно разпределяни от Божия дом. Това няма нищо общо с който и да е водач, ръководител на екип или отделна личност. Всеки трябва да действа принципно. Това е правилото на Божия дом. Антихристите не действат според принципите на Божия дом; те постоянно кроят планове в името на собствения си статус и собствените си интереси с надеждата да използват братята и сестрите с добри заложби да им служат, така че да затвърдят властта и статуса си. Не е ли това егоистично и подло? Външно погледнато, това, че държат хората с добри заложби до себе си и не им позволяват да бъдат прехвърлени от Божия дом, изглежда така, сякаш мислят за църковната работа, но всъщност те мислят само за собствената си власт и статус и изобщо не мислят за работата на църквата. Те се страхуват, че ще свършат лошо църковната работа и така ще бъдат освободени, като по този начин ще загубят статуса си. Антихристите не се замислят за по-общото дело на Божия дом, мислят само за собствения си статус, защитават собствения си статус, без да изпитват угризения за щетите върху интересите на Божия дом, и бранят собствения си статус и интереси в ущърб на църковната работа. Това е егоистично и подло. Когато се сблъска с подобна ситуация, човек трябва най-малкото да помисли според съвестта си: „Всички тези хора са от Божия дом, те не са моя лична собственост. Аз също съм член на Божия дом. Какво право имам да преча на Божия дом да прехвърля хора? Трябва да се съобразявам с общите интереси на Божия дом, вместо да се съсредоточавам само върху работата в рамките на собствените си отговорности“. Такива мисли би трябвало да имат хората, които притежават съвест и разум, и такъв разум би трябвало да притежават онези, които вярват в Бог. Божият дом се занимава с работата на цялото, а църквите се занимават с работата на частите. Следователно, когато Божият дом има специална нужда от църквата, най-важното за водачите и работниците е да се подчиняват на подредбите на Божия дом. Лъжеводачите и антихристите не притежават такава съвест и такъв разум. Всички те са доста егоистични, мислят само за себе си и не се интересуват от работата на църквата. Съобразяват се само

с ползите, които са пред очите им, но не се съобразяват с по-общото дело на Божия дом и затова са абсолютно неспособни да се подчиняват на подредбите на Божия дом. Те са изключително егоистични и подли! В Божия дом те дори са достатъчно дръзки, за да пречат, и дори се осмеляват да се инатят. Това са хората, на които най-много им липсва човешка природа, това са зли хора. Ето какви хора са антихристите. Те винаги се отнасят към работата на църквата, към братята и сестрите и дори към всички активи на Божия дом, които попадат в сферата на тяхната отговорност, като към своя лична собственост. Те вярват, че само от тях зависи как тези неща ще бъдат разпределени, прехвърлени и използвани и че Божият дом няма право да се намесва. Щом са в техни ръце, те сякаш са притежание на Сатана, на никого не е позволено да ги докосва. Те са големите началници, баш шефовете и всеки, който отиде на тяхна територия, трябва да се подчинява на заповедите и подредбите им по възпитан и услужлив начин и да взема под внимание израженията им. Това е проявлението на егоизма и подлостта в характера на антихристите. Те не се съобразяват с работата на Божия дом, ни най-малко не следват принципи и мислят само за собствените си интереси и статус — всичко това са все отличителни белези на егоизма и подлостта на антихристите.

Има и друга ситуация. Независимо дали става въпрос за пари или предмети, предложени от братята и сестрите, при нормални обстоятелства всичко, независимо от количеството, трябва да бъде предадено на Божия дом. Въпреки това някои антихристи погрешно смятат, че: „Парите, предложени от братята и сестрите в нашата църква, принадлежат на нашата църква и нашата църква трябва да ги пази и използва. Никой няма право да се меси в това как ги използваме или разпределяме и със сигурност няма правото да ги отнема“. И така, ако го попиташ колко приношения е получила църквата, той ще се страхува, че може да ги отнемеш, и няма да ти каже действителната сума. Някои хора може да се чудят: „Какво означава, че се страхуват да не им я вземат? Дали искат да я похарчат сами?“. Не е задължително. Те си мислят: „Нашата църква също се нуждае от пари. Ако ни ги вземат, как ще вършим работата си?“. Горното има принципи за тези въпроси, така че защо не следваш принципите, когато се занимаваш с тях? Горното заделя достатъчно за използване във вашата работа, а останалото се подрежда централно от Божия дом. Тези ресурси не са частна собственост на църковното ръководство. Те принадлежат на Божия дом. За да задоволят своите амбиции и желания обаче, в името на собствената си работа и за да гарантират ресурсите в своята сфера на влияние, някои антихристи задържат тези неща и си ги присвояват като свои, и не позволяват на никого другиго да ги използва. Това не е ли проявление на егоизъм и подлост? Това е също типично и конкретно проявление на характера на антихристите.

Тези антихристи са лоши и зли, грозни, нечестиви, долни и подли. Дори само да се говори за тях е отвратително и вбесяващо. Външно може да изглеждат като

човешки същества и да говорят приятно, като привидно разбират и владеят всякакви доктрини, но щом започнат да действат, тяхната грозна и зла човешка природа се разобличава и е отблъскваща за гледане. Тъй като всеки антихрист притежава тези грозни и зли качества в характера си, той е способен да извършва такива злодеяния. Затова го наричат антихрист. Има ли смисъл тази логика? (Да.) С други думи, именно наличието на този жесток и нечестив нрав в характера му му позволява да извършва злодеянията на антихристите, като по този начин го окачествява като такъв. Точно така е. Ако даден човек е антихрист, точно ли би било да се опише неговата човешка природа като добра, почтена, честна и искрена? Със сигурност не. Ако човек лъже по навик, той притежава качеството на антихрист. Ако някой е коварен и безпощаден, той също носи качеството на антихрист. Ако даден индивид е егоистичен, подъл, ако е воден единствено от лична изгода, ако вилнее, вършейки лоши неща, и ако е безсрамен, тогава той е зъл човек. Ако такъв зъл човек дойде на власт, тогава той става антихрист.

Д. Присламчване към силните и потискане на слабите

Човешката природа на антихристите притежава и нещо, което е едновременно отвратително и омразно — а именно, те се присламчват към силните и потискат слабите. Ако в църквата или в света има определени знаменитости или хора с власт или статус, независимо кои са те, антихристите таят в сърцата си безкрайна завист и възхищение към тях, дори им се подмазват. Когато вярват в християнството, те твърдят, че определени политически личности са вярващи, а когато приемат този етап от Божието дело в последните дни, те твърдят, че определени пастори от видни вероизповедания също са го приели. Каквото и да правят, те винаги му дават впечатляващо име, винаги почитат и подражават на знаменитости и се чувстват удовлетворени само когато са успели поне да се присламчат към някоя знаменитост или към някой със статус. Когато става въпрос за хора със статус, независимо дали са добри или лоши, антихристите неуморно им се подмазват, ласкаят ги и им се умилкват. Дори са готови да им сервират чай и да им изнасят нощното гърне. От друга страна, когато се занимават с хора без статус, независимо колко почтени, честни и добри са тези индивиди, антихристите ги тормозят и тъпчат, винаги, когато е възможно. Често се хвалят с това как еди-кой си е ръководител на фирма в обществото, колко богат е бащата на еди-кой си, колко пари има еди-кой си и колко огромно е семейството или компанията на еди-кой си, като подчертават тяхната известност в обществото. По отношение на лъжеводачите и антихристите в църквата, независимо какви злодеяния извършват, антихристите никога не ги докладват, разобличават или разпознават. Вместо това ги следват плътно, като правят каквото им се каже. Стават последователи, пионки и роби на водача, когото следват, независимо на какво ниво е той. Когато се занимават с хора с власт, влияние, богатство и статус, изглеждат изключително

раболепни, смирени и неспособни. Те са изключително послушни и покорни, кимат и се съобразяват с всичко, което тези хора казват. Въпреки това, когато се занимават с обикновени хора без статус, те си придават различен вид, като използват внушителен тон, когато говорят, за да надделеят над хората, и искат да ги превъзхождат, сякаш са непобедими, по-силни и по-висши от всеки друг, което затруднява разпознаването на каквито и да било проблеми, недостатъци или слабости в тях. Що за характер е това? Има ли някаква връзка между това и да си коварен, безпощаден и безсрамен? (Да, има.) Да се присламчваш към силните и да потискаш слабите — не е ли това грозната и зла страна на човешката природа на антихристите? Смятате ли, че хората с такава човешка природа са почтени? (Не.) Верни ли са нещата, които казват на хората със статус и на силните хора? Верни ли са нещата, които казват на слабите? (Нищо от това не е вярно.) Следователно този елемент има известна връзка с навика да се лъже. Ако се съди по този елемент, характерът на антихристите е крайно отвратителен и те притежават две напълно различни лица. Този тип хора имат прякор — „хамелеон“. Никога не се отнасят към хората въз основа на истините принципи, човешката природа или това дали тези хора се стремят към истината в Божия дом. Вместо това се отнасят към хората по различен начин единствено въз основа на техния статус и влияние. Когато се занимават с хора, които имат статус и способности, полагат големи усилия да им се подмазват, да ги ласкаят и да се сближат с тях. Дори да бъдат бити или ругани от тези хора, те го понасят с готовност без никакви оплаквания. Дори непрекъснато признават безполезността си и стават раболепни, въпреки че това, което наистина мислят вътрешно, е напълно различно от външното им поведение. Ако някой със статус и престиж говори, дори и това да е заблуда и ерес на Сатана, която е напълно несвързана с истината, те ще го слушат, ще кимат в съгласие и повърхностно ще го приемат. От друга страна, ако някой няма способности или статус, независимо колко правилни са думите му, антихристите ще го пренебрегват и ще го гледат отвисоко. Дори и това, което казва, да е в съответствие с принципите и истината, те няма да го слушат, а вместо това ще го опровергават, ще му се подиграват и ще го осмиват. Това е друга черта, която се среща в характера на антихристите. Съдейки по начините, по които постъпват, и принципите на техните постъпки и светски отношения, тези индивиди могат категорично да бъдат окачествени като абсолютни неверници. Проявленията на техния характер са долни, мръсни и низки.

Присламчването към силните и потискането на слабите е типичен метод на социално взаимодействие за хора като антихристите. Те водят оживени разговори и се сближават с невярващи, но когато се обърнат и видят братята и сестрите, нямат какво да кажат и нямат общ език. Това са антихристите. Когато обсъждат въпроси, свързани с вярата в Бог, изпълнението на дълга, навлизането в живота или промените в нрава, те нямат какво да кажат и нямат интерес. Въпреки това,

когато говорят за невярващи, особено за тези с богатство и влияние, политически личности, социални елити, знаменитости в музиката и киното, социални тенденции и въпроси, свързани с хранене и развлечения, те стават изключително разговорливи и не могат да бъдат спрени. Изглежда, че те копнеят силно за такъв живот и социален статус. Въпреки че такива индивиди вярват в Бог, това е само поради собствените им трудности и скрити намерения и цели. Те вярват в Бог единствено заради благословиите и дори след като повярват в Бог, не могат да се избавят от такива неща. Затова, когато обсъждат въпроси, свързани с хранене и развлечения, те се ентусиазират. Когато говорят с братя и сестри, нещата стоят по друг начин. От дълбините на сърцата и душите си те гледат отвисоко на тези, които вярват в Бог, на тези, които се стремят към истината, и на тези, които са честни и почтени. Те дискриминират и презират такива индивиди. Когато антихристите видят водачи в църквата, те си мислят: „Те не приличат на водачи; изобщо не приличат на чиновници. В сравнение със светските чиновници те са много по-посредствени, липсват им маниери и стил!“. Ако научат, че някои водачи нямат високо ниво на образование, те ги дискриминират в сърцата си. Какво мислите, че чувстват, когато Ме видят? С един поглед си мислят: „Христос, въплътеният бог, е никой, без висше образование, не е толкова висок, външният му вид не е привлекателен, липсват му маниери и облеклото му е обикновено. Всички казват, че той има истината; това е единственото нещо, на което си струва да се обърне внимание, и няма нищо друго впечатляващо в него. Вижте какво носят тези силни хора в обществото! Какви марки са дрехите и обувките ти? Каква е прическата ти? В известен салон ли си се подстригвал? Колко струваше една прическа?“. Аз казвам: „Не харча и стотинка за подстригване; подстригвам се сам вкъщи“. Те казват: „Ходиш ли на козметични процедури? Отсядаш ли в хотели? С колко звезди? Бил ли си някога на луксозен круиз?“. Аз казвам: „Не знам за тези неща“. Те казват: „Тогава наистина си доста невеж. С твоята благородна идентичност и статус, защо нямаш познания или разбиране за тези луксозни и изискани неща в света? В твоето положение трябва да отидеш лично да ги изпиташ малко. Най-малкото трябва да отидеш в изискан козметичен салон, да отседнеш в петзвезден хотел и да отидеш на луксозен круиз. Най-малкото трябва да седиш в първа класа, когато летиш със самолет“. Когато Ме видят, те Ме презират, но трябва да признаят едно нещо, а именно: „Никога преди не съм чувал нищо от това, което ти каза по време на събиранията: трябва да слушам какво казваш“. Но след събиранията те вече не Ме признават. Точно като вълк: след като го нахраниш, той се обръща и те ухапва. Това е природата на вълка. Когато антихристите видят обикновените братя и сестри без пари или влияние, които просто обичат истината и са способни да се стремят към нея, и които доброволно изпълняват дълга си, те ги презират и изключват. Когато гледат Христос и виждат обикновен човек, някой, който във всеки аспект, във външен вид, излъчване и

поведение, е обикновен и прост човек, могат ли веднага да променят вътрешния си нрав и гледната си точка? (Не, не могат.) Тяхното отношение към нещата се основава на техния характер. Липсва им нормална човешка природа и отношението им към Христос несъмнено е същото като отношението им към обикновен човек. Няма дори и най-малко уважение; това се определя от тяхната същност и характер. Проявлението на този аспект от човешката природа на антихриста е толкова отвратително и омразно, колкото и в други аспекти.

Всяка една от различните черти в характера на антихриста, за които току-що разговаряхме, може сама по себе си да разкрие дали характерът му е добър или лош, превъзхождащ или низш. Характерът на човек, който лъже по навик, превъзхождащ ли е, или низш? (Низш.) Човешката природа на егоистичен и подъл човек добра ли е, или лоша? (Лоша.) Човешката природа на безсрамен човек добра ли е, или лоша? (Лоша.) Характерът на коварен и безпощаден човек превъзхождащ ли е, или низш? (Низш.) Какъв е характерът на човек, който знае само как да се присламчва към силните и да потиска слабите, който се придържа само към такива принципи? (Отвратителен.) Такива индивиди са крайно отвратителни, не само че им липсва нормална човешка природа, но може точно да се каже, че те не са хора — те са измет, те са дяволи. Всеки, лишен и от капка съвест и разум, е дявол, а не човешко същество.

Е. По-голямо желание за материални неща от нормалните хора

В човешката природа на антихристите има и друго проявление: те имат по-голямо желание за материални неща от нормалните хора. Тоест тяхното желание и изискване за материални неща е особено голямо — то е безгранично. Те са изпълнени с домогване до екстравагантен начин на живот и са ненаситно алчни. Някои може да кажат: „Повечето антихристи не притежават това проявление“. Това, че не го притежават, не означава, че то отсъства от човешката им природа. След като такива хора придобият статус, какви са техните принципи за това какво ядат, как се обличат и как изглеждат? Щом имат статус, те трябва да постигнат своето, намират възможности, имат определени условия и животът им е различен. Стават придирчиви към това, което ядат, като наблягат на показността и лукса. Настояват да носят и да използват маркови предмети, а домовете, в които живеят, и колите, които карат, трябва да са от висок клас и луксозни. Дори когато купуват служебно превозно средство, то трябва да е оборудвано с луксозни аксесоари. Някои може да попитат: „Ако нямат пари, защо наблягат толкова на тези неща?“. Само защото нямат пари, не означава, че не се стремят към такива неща или че това желание отсъства от човешката им природа. Затова, щом се доберат до приношенията в Божия дом, антихристите ги прахосват безразсъдно. Искат да купуват всичко и да му се наслаждават, до степен на безсрамие и до степен, която е трудно да се контролира. Трябва да пият висококачествен чай, сервиран в

позлатени чаши, трапезата им трябва да е пищен банкет, настояват да консумират специален клас женшен и използват само компютри и телефони от световна класа, които винаги са най-новите модели. Носят очила, струващи хиляди юани, харчат стотици за прически и плащат хиляда или повече за масажи и сауни. Казано накратко, изискват всичко да е от най-висок клас и марково, като искат да се наслаждават на всичко, на което се наслаждават знаменитостите и силните на деня. Щом антихристите придобият статус, всички тези грозни неща стават очевидни. По време на събирания, ако само трима до петима души слушат тяхната проповед, те го намират за недостатъчно и настояват да има триста до петстотин души. Когато другите казват, че има неблагоприятни външни обстоятелства, така че събиране от трима до петима души вече е доста добре, те отвръщат: „Това няма да стане — защо толкова малко хора слушат моята проповед? Това не си струва времето ми. Трябва да купим голяма църковна сграда, която да побира десетки хиляди души, за по-внушителна проповед“. Не си ли играят със смъртта? Ето какво правят антихристите. Не са ли също така безсрамни? Те имат изключително неконтролируемо желание и интерес към луксозен живот и материални неща, което е друга черта в характера на антихристите. Щом някой спомене гурме храна, луксозни коли, маркови дрехи и първокласни и скъпи предмети, очите им светват и позеленяват от алчност, а желанието им изплува на повърхността. Как се появява това желание? Това е несъмнено разкриване на тяхната демонична природа. Някои антихристи може да са с малко пари и когато видят някой да носи скъпи бижута или диамантен пръстен от два или три карата, очите им светват и си мислят: „Ако не вярвах в бог, можех да нося петкаратов“. Те обмислят факта, че дори не притежават еднокаратов пръстен, и се чувстват разстроени и започват да мислят, че не си струва да вярваш в Бог. Но при по-нататъшно обмисляне си мислят: „Ще получа големи благословии в бъдеще, защото вярвам в бог. Мога да имам петстотинкаратов диамант и да го нося на главата си“. Имат желания, нали? Като виждат богати хора по телевизията, облечени в дизайнерски дрехи и плаващи на луксозни круизни кораби в морето, те чувстват, че това е невероятно блажено, романтично, благородно и завидно. Гледат в захлас и си казват: „Кога мога да стана такъв човек, титан сред хората? Кога мога да се наслаждавам на такъв живот?“. Те го гледат отново и отново, докато не си помислят, че да вярваш в Бог е наистина безинтересно. Но след това отново размишляват, като си казват: „Не мога да мисля така. Защо вярвам в бог? „Трябва да понесеш големи страдания, за да стигнеш върха“. В бъдеще животът ми ще бъде много по-добър от техния. Те отиват на луксозен круиз, но аз ще летя на луксозен самолет или на луксозна летяща чиния — ще отида на луната!“. Има ли в тези мисли дори малко разум? Съобразени ли са с нормалната човешка природа? (Не, не са.) Това е друг елемент в човешката природа на антихристите — изключително неконтролируемо желание за материални неща и луксозен начин на живот. Щом

ги получат, те стават ненаситно алчни, с хищен поглед и природа, като искат да притежават тези неща завинаги. В човешката природа на антихристите не става въпрос само за завист към силните; те също така желаят материални неща и висококачествен живот. Нормалната човешка природа има разумен обхват от нужди за живот и материални неща: тя има своите ежедневни потребности, нуждите на работната и жизнената среда, а също и физическите си нужди. Достатъчно е тези нужди да бъдат задоволени и се счита за относително нормално да се ограничат до възможностите и икономическите условия на човека. Нуждата на антихристите от материални неща и отдаването им на тях обаче са ненормални и ненаситни. Някои антихристи преследват висок стандарт на живот — особено когато живеят със семейството на домакините, където храната включва само прости ястия, те се чувстват малко раздразнени. Освен това, ако хората в това семейство се стремят към истината, доста са честни и няма да ги ласкаят, да им се подмазват или да казват това, което искат да чуят, те стават още по-отвратени, като си мислят: „Къде мога да хапна хубава храна и да отседна в голяма къща? Кой има добри условия на живот? Кой има кола и може да ме вози и да ме взима, за да не се налага да ходя пеша?“. Те винаги са обсебени от такива въпроси. Имате ли такива хора около вас? Вие такъв тип хора ли сте? (Тези неща присъстват и в нашата човешка природа.) Тогава можете ли да ги държите под контрол? Да се наслаждаваш на комфорт не е същото като ненаситната алчност; трябва да е с мярка, без да се пречи на изпълнението на дълга. Това е човешката природа, притежавана от нормалните покварени хора. Антихристите обаче не знаят кога да спрат; те са ненаситни и по навик хищни. По отношение на това проявление, имате ли нещо друго да добавите? (Боже, виждал съм антихрист преди. По онова време една сестра ѝ беше купила повече от десет пухени якета, всички от известни марки, и тази жена антихрист ги носеше едно по едно, като сменяше с ново всеки път, когато излизаше. По-късно тя стана водач и използва Божиите приношения, за да си купи лек автомобил. Някой дори купи хубава къща специално, за да я настани, и когато тя отиваше на пазар, тази сестра домакин я следваше плътно. Ако харесаше някоя дреха, просто я посочваше и сестрата домакин бързаше да ѝ я купи. Когато се прибираше вкъщи, тя се обаждаше предварително на семейството на домакините и казваше, че иска да яде пелмени. Времето за варене на пелмените трябваше да се изчисли точно — не твърде рано, за да не изстинат, и не твърде късно, за да не се налага да чака гладна, когато се прибере. Тя беше като императрица вдовица; начинът ѝ на живот беше изключително луксозен. По-късно тази жена антихрист беше отлъчена.) Вижте колко невежи и глупави са тези хора, да купуват къща и лек автомобил за антихрист! Антихристите смятат, че хората идват на този свят, за да се наслаждават на нещата, че ако човек не се наслаждава на тези неща, тогава животът му е живян напразно. Това е техният принцип и теория. Правилна ли е тази теория? Това е изцяло

възгледът на невярващите, на зверовете и на мъртвите хора без дух. Хора, които вярват в Бог и все пак имат такива възгледи, са отявлени неверници и невярващи. Щом такива хора придобият статус, те стават антихристи във всяко отношение, а без статус са зли хора.

Навикът да се лъже, коварството и безпощадността, липсата на чувство за чест и безсрамието, егоизмът и подлостта, присламчването към силните и потискането на слабите, както и по-голямото желание за материални неща от нормалните хора — тези черти на характера на антихристите са типични, силно представителни и очевидни. Макар някои от тези проявления да присъстват до известна степен и при обикновените хора, техните проявления са просто покварен нрав или проявления на ненормална човешка природа или липса на човешка природа, които произтичат от покварата на Сатана. Чрез четене на Божиите слова съвестта на тези хора се пробужда и те развиват способността да се избавят от тези неща и да им се опълчват, както и да се покайват. Тези характеристики не играят доминираща роля в тях и няма да повлияят на стремежа им към истината или на изпълнението на техния дълг. Само антихристите отказват да приемат истината, независимо колко проповеди чуват. Чертите и особеностите, присъщи на тяхната човешка природа, няма да се променят и затова такива хора са заклеймени в Божия дом и никога не могат да бъдат спасени. Защо не могат да бъдат спасени? Хората с такъв характер не могат да бъдат спасени, защото отказват да приемат истината и защото са враждебни към истината, към Бог и към всички положителни неща. Те нямат условията и човешката природа за спасение и затова тези индивиди са предопределени да бъдат отстранени и хвърлени в ада.

12 декември 2020 г.

ПЕТИ ЕКСКУРС

ОБОБЩАВАНЕ НА ХАРАКТЕРА НА АНТИХРИСТИТЕ И НА ТЕХНИЯ НРАВ СЪЩНОСТ (ВТОРА ЧАСТ)

II. Разликата между характер и нрав същност

Миналия път обобщихме характера на антихристите. Можете ли да споделите от какво се състои? (Първата точка е навикът да се лъже, втората е коварството и безпощадността, третата е липсата на чувство за чест и безсрамието, четвъртата е егоизмът и подлостта, петата е присламчването към силните и потискането на слабите, а шестата е по-голямото желание за материални неща от нормалните хора.) Има общо шест точки. Като гледаме тези шест точки, характерът на антихристите е лишен от човешка природа, съвест и разум. Те имат ниска почтеност характерът им е отвратителен. Да кажем, че не познаваш или не можеш да разгадаеш нрава на даден човек, или дали е добър или лош, но чрез изучаване на характера му откривате например, че той има отвратителен характер, като например да има навика да лъже, да няма чувство за чест или да е коварен и безпощаден. Тогава можете предварително да го окачествите като човек без съвест, добро сърце или благороден характер, а като човек, който има лоша, изключително бедна и зла човешка природа. Ако такива хора не притежават статус, тогава те могат да бъдат условно окачествени като зли хора. Съдейки по характера им, могат ли те да бъдат напълно и изцяло окачествени като антихристи? Ако вземем предвид само тези проявления на тяхната човешка природа, такива хора могат да бъдат окачествени като антихристи с 80% сигурност. Те не просто имат нрава на антихристи и не е просто, че човешката им природа е зла, лоша и бедна, затова можем предварително да ги окачествим като антихристи. Защото никой, който е окачествен като антихрист, не притежава добра човешка природа, честност, доброта, простота, почтеност, искреност към другите, нито чувство за чест. Никой, който притежава тези аспекти на характера, не е антихрист. Човешката природа на антихристите е преди всичко доста лоша. Липсва им съвест и разум и със сигурност не притежават характера, който имат хората с човешка природа и благородна почтеност. Следователно, като съдим по характера на антихристите, ако те нямат статус и са просто обикновени последователи или обикновени членове на група, изпълняващи своя дълг, но ако характерът им е доста лош и притежават тези черти от характера на антихриста, можем предварително да окачествим тези хора като антихристи. Какво трябва да се направи с онези, които не могат да бъдат прозрени? Те не бива да бъдат повишавани, нито да им се дава статус. Някои може да кажат: „Ако им дадем статус, няма ли това да определи дали са антихристи, или не?“. Правилно ли е

това твърдение? (Не, не е.) Ако дадем статус на такива хора, те ще вършат нещата, които правят антихристите, и каквото правят антихристите, ще го направят и те. Първо, те ще установят независими царства, а в допълнение към това ще контролират хората. Ще върши ли този тип хора неща, които са от полза за Божия дом? (Не, няма.) Щом такива хора получат статус, те могат да установят независими царства, да действат безразсъдно, да предизвикват смущения и прекъсвания, да сформират клики и да извършват всички дела на злите хора. Това е равносилно на това да пуснеш лисица в лозето, да поставиш Божиите избраници в ръцете на зли хора и да ги предадеш на дяволи и сатани. Щом тези хора поемат властта, е повече от сигурно, че те без съмнение са антихристи. Ако някой определя дали даден човек е антихрист единствено въз основа на характера му, за мнозина, които не са наясно с истинските факти, които не разбират или не могат да различат същността на нрава на антихристите, това може да изглежда малко прекалено. Те може да си помислят: „Защо напълно да отписвате или да заклеймявате някого само въз основа на това? Изглежда несправедливо да им лепите етикети на антихристи, преди да са направили каквото и да било“. Въпреки това, ако се съди по нрава същност на антихристите, на тях несъмнено им липсва добра човешка природа. Първо, те определено не са хора, които се стремят към истината; второ, те несъмнено не обичат истината; освен това те категорично не са от типа хора, които се покоряват на Божиите слова, боят се от Бог и отбягват злото. За онези, които не притежават такива качества, е съвсем очевидно дали характерът им е благороден или низък, добър или лош.

На последното събиране разговаряхме за различните модели на поведение, начини на говорене и справяне с нещата и така нататък, които се проявяват чрез характера на антихристите. Ако не можем напълно да определим дали даден човек е антихрист въз основа на характера му, тогава е необходимо да разговаряме по-нататък за нрава същност на антихристите. Като изследваме и различаваме от една страна характера на антихристите, а от друга — нрава им същност, чрез съчетаването на тези два аспекта можем да определим дали даден човек само притежава нрава на антихрист, или действително е антихрист. Нека днес обобщим какъв нрав същност имат антихристите. Това е една по-решаваща характерна черта, която ни позволява по-добре да идентифицираме, разпознаваме или определяме дали даден човек е антихрист.

По отношение на нрава, преди направихме едно конкретно обобщение — какви са видовете покварен нрав на хората? (Непримиримост, надменност, измамност, неприязън към истината, жестокост и нечестивост.) Те са горе-долу тези шест, а други тълкувания на нрав като егоизъм и подлост са донякъде свързани или сходни с една от тези шест. Кажете Ми, има ли разлика между характера на човек и нрава му същност? Каква е разликата? Характерът се измерва предимно по съвестта и разума. Той включва дали човек има почтеност, дали почтеността му е

благородна, дали има достойнство, дали притежава човешки морал, какво е нивото на морала му, дали има етични граници и принципи в постъпките си, дали човешката му природа е добра или зла и дали е простодушен и честен — тези аспекти се отнасят до човешкия характер. По същество характерът се състои от изборите и наклонностите към добро и зло, към положителни и негативни неща и към правилно и грешно, които хората проявяват в ежедневието си — ето за какво става въпрос при него. Това по същество не включва истината; то се измерва само по критерия „съвест“, наред с добрата и злата човешка природа, и не достига нивото на истината. Що се отнася до нрава, той трябва да се измерва според същността на човека. Дали предпочита доброто или злото и когато става въпрос за справедливостта и нечестивостта, както и за положителните и негативните неща, какво проявява, какви са в действителност изборите му и нравът, който разкрива, и какви може да са реакциите му — тези неща трябва да се измерват с истината. Ако характерът на даден човек е сравнително добър, ако той има съвест и разум, може ли да се каже, че няма покварен нрав? (Не, не може.) Ако един човек е много добър, притежава ли надменност? (Да, притежава.) Ако един човек е много честен, има ли непримирим нрав? (Да, има.) Може да се каже, че колкото и добър да е характерът на човек, колкото и благородна да е почтеността му, нищо от това не означава, че няма покварен нрав. Ако човек има съвест и разум, означава ли това, че никога не се съпротивлява на Бог и не се бунтува срещу Него? (Не, не означава.) И така, как се появява това бунтарство? Появява се, защото хората имат покварен нрав и в нрава им същност има непримиримост, надменност, нечестивост и така нататък. Следователно, колкото и добър да е характерът на даден човек, това не означава, че той притежава истината, че няма покварен нрав или че може да избегне да се съпротивлява срещу Бог, да Го предава и да се бунтува срещу Него, нито означава, че може да се покори на Бог, без да се стреми към истината. Ако има добър характер, ако е сравнително простодушен, честен, порядъчен, добросърдечен и има чувство за чест, това просто означава, че той може да приеме истината, да обича истината и да се покори на това, което Бог върши, защото притежава характер, който може да приеме истината.

Добрият или лошият характер се измерва по основни критерии като съвест, морал и почтеност. Нравът същност на човек обаче трябва да се измерва по шестте вида покварен нрав, споменати по-рано. Ако човек има висок морален стандарт, почтеност, съвест, разум и добро сърце, може да се каже само, че характерът му е относително добър. Това обаче не означава, че този човек разбира истината, притежава истината или може да се справя с нещата според истините принципи. Какво потвърждава това? Въпреки че има добър характер, относително благородна почтеност и по-висок морален стандарт за това как постъпва и действа, това не означава, че няма покварен нрав, че притежава истината или че нравът му е напълно съобразен с Божиите изисквания. Ако поквареният нрав на даден човек

не показва промяна и той не разбира истината, тогава колкото и добър да е характерът му, той не е истински добър човек. Да предположим, че човек претърпи относителна промяна в нрава, т.е. той търси истината в действията си, активно следва истините принципи в начина, по който се справя с нещата, и се покорява на истината и на Бог и въпреки че покваренията му нрав все още се проявява понякога, той разкрива надменност и измамност, а в тежки случаи и жесток нрав, но като цяло източникът, посоката и целта на действията му са в съответствие с истините принципи и когато действа, го прави с търсене и покорство. И така, може ли да се каже, че характерът му е по-благороден от този на хората, които не показват промяна в нрава? (Да.) Ако характерът на даден човек е само естествено добър и в очите на другите човешката му природа е добра, но той изобщо не разбира истината, пълен е с представи и фантазии за Бог, не знае как да преживява Божиите слова и не знае как да приеме устроеното и подреденото от Бог, да не говорим как да се покори на всичко, което Бог върши, истински добър човек ли е той? Строго погледнато, той не е истински добър човек, но може да се каже с точност, че характерът му е доста добър. Какво означава да имаш доста добър характер? Това означава да имаш относителна почтеност, да си относително безпристрастен и справедлив в действията си и във взаимодействието си с другите, да не се възползваш от другите, да си сравнително честен, да не наранява или ощетяваш другите, да действаш със съвест и да притежаваш определен морален стандарт, отвъд простото избягване на нарушаването на закона и етичните отношения — това е нещо малко по-високо от тези два стандарта. Когато хората общуват с такъв човек, те смятат, че той е относително порядъчен и не е нужно да се пазят от него, когато са заедно, защото този човек не ощетява и не наранява другите, и хората се чувстват спокойни, когато общуват с него — притежаването на тези качества е показател, че човекът е доста добър. В сравнение с онези, които разбират истината и могат да практикуват истината и да ѝ се покоряват, такава човешка природа изобщо не е благородна. С други думи, колкото и добра да е човешката природа на даден човек, тя не може да замени разбирането на истината или практикуването на истината и със сигурност не може да замени промяната в нрава.

Характерът се отнася до съвестта, морала и почтеността на хората. За да се измери характерът на един човек, трябва да се оцени неговата съвест, морал и почтеност. Но за какво се отнася нравът и как се измерва? Измерва се с истината, с Божиите слова. Да предположим, че характерът на даден човек е много добър във всички аспекти, всички вярват, че той е добър човек и може да се каже, че е съвършен и пълноценен в очите на покварения човешки род, привидно без недостатъци или недъзи; но когато се измери с истината, малката част от така наречена негова доброта едва си заслужава да се спомене. При изследване на нрава му може да се открие надменност, непримиримост, измамност, нечестивост, дори неприязън към истината и даже проява на жесток нрав. Не е ли това факт?

(Да, така е.) Как се измерва нравът същност на даден човек? Измерва се с истината, като се оценява отношението на човека към истината и Бог. По този начин покваренията нрав на този човек се разкрива напълно и изцяло. Макар че хората може да го възприемат като човек със съвест, почтеност и висок морален стандарт и той може да бъде считан за светец или съвършен човек сред другите, когато се изправи пред истината и Бог обаче, покваренията му нрав се разкрива напълно, той е лишен от всякакви добродетели и се показва, че споделя същия покварен нрав като останалата част от човечеството. Когато Бог изразява истината, явява се на хората и върши делото Си, до един проявяват същия покварен нрав на непримиримост, надменност, измамност, неприязън към истината, нечестивост и жестокост като другите хора. Нима такива хора не са съвършени? Нима не са светци? Нима не са добри хора? Те са добри само в очите на другите хора; тъй като на хората им липсва истината и притежават същия покварен нрав. Критерият, по който се измерват взаимно, се основава само на съвестта, почтеността и морала, а не на истината. Как изглежда характерът на човек, когато не се измерва с истината? Истински добър човек ли е той? Явно не, защото човек, който е бил оценен и преценен като добър от други хора, не е лишен от нито един от видовете покварен нрав. И така, как се развива и разобличава покваренията нрав на хората? Когато Бог не изразява истината или не се явява на човечеството, покваренията нрав на хората изглежда несъществуващ. Когато обаче Бог изразява истината и се явява на хората, покваренията нрав на така наречените светци или съвършени хора в очите на другите напълно е разобличен. От тази гледна точка покваренията нрав на хората съществува едновременно с техния характер. Не че хората имат покварен нрав само когато Бог се яви; по-скоро, когато Бог изразява истината и се явява и върши делото Си сред човечеството, техният покварен нрав и грозота се разголват. В този момент хората осъзнават и откриват, че зад добрия характер се крие и покварен нрав. Добрите хора, съвършените хора или светците в очите на другите притежават покварен нрав като всички останали и не по-малко от всеки друг човек — покваренията нрав на тези хора е дори по-скрит от този на другите хора и има по-голяма способност да подвежда. И така, какво точно е покварен нрав и какво е нрав същност? Покваренията нрав на човека е същността на този човек; характерът на човека представлява само някои повърхностни правила за постъпките му и не отразява човешката природа същност на човека. Когато говорим за човешката природа същност на даден човек, имаме предвид неговия нрав. Когато обсъждаме характера на човека, имаме предвид явни аспекти, като например дали има добри намерения, дали е добросърдечен, каква е почтеността му и дали има морални стандарти. Разбирате ли сега какво се има предвид под характер и какво се има предвид под нрав същност? Този въпрос може да се разбере само интуитивно в сърцето на човека; той не може да бъде определен с една дума или фраза. Това е много сложен въпрос. Ако се определи и обясни в

тесния смисъл, може да изглежда стандартизирано, но всъщност е неясно. Няма да му давам определение, обясних го по този начин и ако го схванете със сърцето си, ще го проумеете.

Има общо шест покварени човешки нрава: непримиримост, надменност, измамност, неприязън към истината, жестокост и нечестивост. Сред тези шест кои са сравнително тежки и кои са по-обикновени или често срещани, по-леки по степен и по-малко интензивни по отношение на обстоятелствата? (Непримиримостта, надменността и измамността са малко по-леки.) Точно така. Изглежда, че имате някаква представа и разбиране за различните проявления на покварения човешки нрав. Въпреки че тези три също принадлежат към покварения нрав, притежаван от покварения от Сатана човечество, и по същност те също са ненавиждани от Бог, не отговарят на истината и се съпротивляват на Бог, те са относително леки и повърхностни по степен, т.е. те са малко по-често срещани; притежават се в различна степен от всеки член на покварения човечество. Освен тези трите, неприязънта към истината, жестокостта и нечестивостта са сравнително много по-тежки по степен. Ако за първите три се казва, че са обикновен покварен нрав, то последните три са изключително покварен нрав, чиято степен е по-тежка. Какво означава да са по-тежки? Означава, че тези три са по-тежки по отношение на обстоятелствата, същността и степента, до която хората се съпротивляват и бунтуват срещу Бог и Му се противопоставят. Тези три са по-тежък нрав, който хората проявяват, като пряко отричат истината, отричат Бог, роптаят срещу Бог, нападат Бог, подлагат Бог на изпитание, съдят Бог и така нататък. По какво тези три покварени човешки нрава се различават от първите три? Първите три са по-често срещани, те са характерни за покварения нрав, споделян от всички покварени хора, т.е. всеки човек, независимо от възрастта, пола, родното място, расата или етническата принадлежност, притежава тези три вида нрава. Последните три присъстват в различна степен и в по-голям или по-малък обем във всеки човек в зависимост от неговата същност, но в рамките на покварения човечество само антихристите притежават тези три нрава — нечестивост, неприязън към истината и жестокост — в най-тежка степен. Освен антихристите обикновените покварени хора разкриват нрава на нечестивост, неприязън към истината и жестокост само до известна степен или в определена среда или специален контекст. Въпреки че имат този нрав, те не са антихристи. Същността им не е нечестива или жестока и със сигурност не е неприязнена към истината. Това е свързано с техния характер. Тези хора са относително добросърдечни, притежават почтеност, порядъчни са, имат чувство за чест и така нататък — характерът им е относително добър. Следователно те само понякога или само в определена среда и контекст разкриват последните три тежки покварени нрава. Този нрав обаче не взема връх в същността им. Например, когато хора с обикновен покварен нрав действат нехайно при изпълнение на дълга си и се сблъскват с

Божията дисциплина, те може да откажат да отстъпят пред нея, като си мислят: „И други са нехайни; защо не биват дисциплинирани? Защо аз съм този, който получава този вид дисциплина и укор?“. Какъв нрав е този отказ да отстъпиш? Очевидно е жесток нрав. Те се оплакват от Божията несправедливост и пристрастно отношение, което има малко от качеството на противопоставяне и роптаене срещу Бог — това е жесток нрав. Жестокият нрав на такива хора се разкрива в тези ситуации, но разликата е, че тези хора имат добро сърце, будна съвест, почтеност и относителна порядъчност. Когато се оплакват от Бог и разкриват жесток нрав, съвестта им заговаря. Когато съвестта им заговори, тя влиза в конфликт с жестокия им нрав и в умовете им започват да се развиват определени мисли: „Не бива да мисля по този начин. Бог ме е благословил много и ми е показал благодат. Не е ли безсъвестно да мисля така? Не е ли това съпротива срещу Бог и не Го наскърбява ли това?“. Не е ли заговорила съвестта им? В този момент добрият им характер влиза в действие. Щом съвестта им започне да говори, гневът, оплакванията и отказът им да отстъпят малко по малко избледняват и се загърбват и отстраняват. Не е ли това в резултат на съвестта им? (Да.) И така, те разкриват ли жесток нрав? (Да.) Разкриват жесток нрав, но тъй като такива хора имат съвест и човешка природа, съвестта им може да обуздае жестокия им нрав и да ги накара да станат здравомислещи. Когато станат здравомислещи и се успокоят, те ще размишляват и ще осъзнаят, че и те са способни да се съпротивляват на Бог. По това време в тях неусетно ще се породи чувство на вина и угризения: „Бях твърде импулсивен току-що, като се съпротивлявах и бунтувах срещу Бог. Божието дисциплиниране не е ли Неговата любов? Не е ли това Неговата благосклонност? Защо действах толкова неразумно? Не съм ли разгневил Бог? Не мога да продължавам да правя това; трябва да се моля на Бог, да се покая, да се избавя от злото, което върша, и да прекратя бунта си. Тъй като признавам, че съм действал нехайно, трябва да спра да бъда нехаен, да върша нещата сериозно и да търся как да предложа своята преданост чрез действията си, както и какви са принципите за изпълнение на дълга ми“. Не е ли това резултатът от добрия им характер? Несъмнено тези хора също имат жесток нрав, но в резултат на съвестта им и претеглянето на нещата с помощта на тяхната рационалност добрият им, обичащ истината характер в крайна сметка надделява. Тези хора имат жестокост в покварения си нрав, така че може ли да се каже, че поради това притежават жестока същност? Може ли да се каже, че същността им е жестока? Не. Обективно погледнато, въпреки че покваренията нрав, които разкриват, включва жестокост, тъй като имат съвест, рационалност и относителна любов към истината, жестокостта им е просто вид покварен нрав, а не тяхната същност. Защо не е тяхната същност? Защото този техен покварен нрав може да се промени. Въпреки че разкриват този вид покварен нрав и могат да се съпротивляват и да се бунтуват срещу Бог, независимо дали за

дълъг или кратък период от време, действието на тяхната съвест, почтеност, разум и така нататък в техния характер не позволява на жестокия им нрав да вземе връх в поведението им или в отношението им към истината. Какъв е крайният резултат? Те могат да изповядат греховете си, да се покаят, да действат според истините принципи, да се покорят на истината и да приемат устроеното от Бог, всичко това без оплаквания. Въпреки разкриването на жесток нрав крайният резултат е, че те не се бунтуват срещу Бог и не се противопоставят на Божието върховенство — те се покоряват. Това е проявление на обикновен покварен човек. Такива хора просто имат покварен нрав; те нямат нрава същност на антихристите. Това е точно така.

Да вземем за пример нечестивия нрав: кой е най-нечестивият нрав, който хората разкриват пред Бог? Това е да се подлага на изпитание Бог. Някои хора се тревожат, че може да нямат добра крайна цел и че изходът им може да не е сигурен, защото са се отклонили от правия път, извършили са зло и са направили много прегрешения, след като са повярвали в Бог. Те се тревожат, че ще отидат в ада, и постоянно се страхуват за своя изход и крайна цел. Постоянно се безпокоят и винаги размишляват: „Добър или лош ще бъде бъдещият ми изход и крайна цел? В ада ли ще отида, или в рая? Част от божия народ ли съм, или съм обслужващ? Ще загина ли, или ще бъда спасен? Трябва да намеря кои от божиите слова говорят за това“. Те виждат, че Божиите слова са все истината и че всички те разобличават покварения нрав на хората, и не намират отговорите, които търсят, затова постоянно обмислят къде другаде да попитат. По-късно, когато намират възможност да бъдат повишени и да им бъде дадена важна роля, те искат да проучат мнението на Горното, като си мислят: „Какво е мнението на Горното за мен? Ако мнението му е благоприятно, това доказва, че бог не е запомнил злото, което съм извършил в миналото, и прегрешенията, които съм направил. Това доказва, че бог все пак ще ме спаси, че все още имам надежда“. Тогава, като следват идеите си, те директно казват: „Там, където сме, повечето братя и сестри не са много вещи в професиите си и вярват в бог отскоро. Аз съм вярвал в Бог най-дълго. Падал съм и съм се провалял, имам известен опит и съм си взел някои поуки. Ако ми се даде шанс, съм готов да поема тежко бреме и да проявя внимание към божиите намерения“. Те използват тези думи като изпитание, за да видят дали Горното има някакво намерение да ги повиши или ги изоставя. В действителност те не искат наистина да поемат тази отговорност или бреме; целта, с която казват тези думи, е единствено да опипат почвата и да видят дали все още имат надежда да бъдат спасени. Това е изпитване. Какъв е нравът зад този подход на изпитване? Това е нечестив нрав. Независимо от това колко дълго се разкрива този подход, как го правят или доколко се прилага, във всеки случай нравът, който разкриват, определено е нечестив, защото имат много мисли, опасения и тревоги в процеса на извършването му. Когато разкриват този нечестив нрав, кое от стореното от тях

показва, че са хора с човешка природа и хора, които могат да практикуват истината, и потвърждава, че те притежават само този покварен нрав, а не нечестива същност? След като направят и кажат такива неща, онези със съвест, разум, почтеност и достойнство чувстват неудобство и болка в сърцата си. Те се измъчват, като си мислят: „Вярвам в Бог от толкова много години; как мога да подлагам Бог на изпитание? Как мога все още да съм зает със собствената си крайна цел и да използвам такъв метод, за да изкопча нещо от Бог и да накарам Бог да ми даде категоричен отговор? Това е твърде подло!“. Те се чувстват неспокойни в сърцата си, но делото е извършено и думите са изречени — не могат да бъдат върнати. Тогава разбират: „Въпреки че може да имам малко добра воля и чувство за справедливост, аз все още съм способен на такива подли неща; това са постъпки на подъл човек! Това не е ли опит за подлагане на Бог на изпитание? Не е ли изнудване на Бог? Това е наистина подло и безсрамно!“. В такава ситуация какъв е разумният начин на действие? Да дойдеш пред Бог в молитва и да изповядаш греховете си или да се придържаш упорито към собствените си подходи? (Да се молиш и да се изповядаш.) И така, в целия процес, от момента, в който са се замислили за идеята, до момента на действието, и по-нататък до тяхната молитва и изповед, кой етап е нормалното разкриване на покварен нрав, кой етап е въздействието на съвестта и кой етап е прилагането на истината на практика? Етапът от замисъла до действието се управлява от нечестив нрав. Тогава етапът на самоанализ не се ли управлява от въздействието на съвестта им? Те започват да се изследват, като чувстват, че това, което са направили, е грешно — това се управлява от въздействието на съвестта им. После следват молитва и изповед, които също се управляват от въздействието на тяхната почтеност, съвест и характер. Способни са да чувстват угризения, да се покайват и да се чувстват задължени към Бог, а също така са способни да размишляват над собствената си човешка природа и покварен нрав и да ги разбират, както и да достигнат до момент, в който могат да практикуват истината. Това не са ли три етапа? От разкриването на покварен нрав до въздействието на съвестта им, а след това до способността да се избавят от злото, което вършат, да се покаят, да се избавят от собствените си плътски желания и мисли, да се опълчат на покварения си нрав и да практикуват истината — тези три етапа са това, което обикновените хора с човешка природа и покварен нрав трябва да постигнат. Поради будната си съвест и сравнително добрата си човешка природа тези хора могат да практикуват истината. Способността да практикуват истината предполага, че хора като тях имат надежда за спасение. С други думи, вероятността за спасение е относително висока за хората с добра човешка природа.

Кое отличава антихристите от онези с нрав на антихрист? В първия етап това, което антихристите разкриват, е по същество идентично отвън с разкритията на всеки покварен човек, но следващите два етапа са различни. Например, когато

човек разкрие жесток покварен нрав, докато е кастрен, следващата стъпка изисква съвестта му да заговори. Антихристите обаче нямат съвест, така че какво ще си помислят? Какви проявления ще имат? Те ще се оплакват, че Бог е несправедлив, като твърдят, че Бог се опитва да им намира недостатъци и да им създава трудности и проблеми на всяка крачка. След това ще продължат да бъдат непоколебимо непокаяни, като откажат да приемат дори най-очевидните си грешки или покварен нрав, никога не признават собствените си грешки и дори засилват действията си и опитват всякакви средства, за да продължат действията си тайно. Съдейки по покварения нрав, разкрит от антихристите, какъв е характерът им? Те нямат съвест, не знаят как да се изследват и разкриват жестокост, злоба, нападки и отмъщение. Измислят лъжи, за да прикрият фактите, като прехвърлят отговорността върху други. Измислят схеми, за да вкарат други в капан, като скриват истинските факти от братята и сестрите; и енергично се защитават и оправдават, като разпространяват доводите си навсякъде. Това е продължението на техния жесток нрав. Не само че им липсва будна съвест и не успяват да се изследват, да се самоанализират и разберат себе си, но също така засилват действията си и продължават да разкриват своя жесток нрав, като роптаят срещу Божия дом, роптаят срещу братята и сестрите и им се противопоставят и, което е още по-сериозно, противопоставят се на Бог. След известно време, когато ситуацията се успокои, ще се покаят ли и ще изповядат ли греховете си? Въпреки че инцидентът вече е отминал, истинските факти са разкрити, всеизвестно е, че отговорността е тяхна и те трябва да я поемат — могат ли да я признаят? Могат ли да почувстват угризения или чувство за вина? (Не.) Те упорстват в противопоставянето си, като си мислят: „Както и да е, аз никога не съм бил виновен, но дори и да бях, намеренията ми бяха добри. Дори и да бях виновен, не мога да бъда обвиняван само аз за това. Защо не обвините другите — защо аз съм ви мишена? Къде сгреших? Не съм направил нищо лошо нарочно. Всички вие сте правили грешки, така че защо не поемате отговорност? Освен това кой може да премине през живота, без да направи някои грешки?“. Покаяни ли са? Имат ли чувство за вина? Нямат чувство за вина и не са покаяни. Някои дори казват: „Платих толкова висока цена — защо никой от вас не е забелязал? Защо никой не ме е похвалил? Защо не ми е дадена награда? Когато нещо се случи, винаги ме обвинявате и ми намирате недостатъци. Не ми ли търсите цаката?“. Това е тяхното мислене и състояние. Ясно е, че това е жесток нрав — те са непоколебимо непокаяни, откажат да признаят фактите, когато са изложени пред тях, и са в постоянно противопоставяне. Въпреки че може да не проклинат никого на глас, вътрешно може да са го направили безброй пъти — като проклинат водачите, че са слепи, и като проклинат братята и сестрите, че не са добри хора и че са им се подмазвали, когато са имали статус, но не са им обръщали внимание, не са разговаряли с тях и дори не са им се усмихвали сега, след като са загубили статуса

си. Те дори проклинат Бог в сърцата си и Го съдят, като казват, че Той не е праведен. От началото до края нравът, който разкриват, е жесток, без ни най-малко въздействие на съвестта и без никакъв намек за угризения или покаяние. Те със сигурност нямат намерение да се върнат назад, да търсят истините принципи, да дойдат пред Бог, за да изповядат греховете си и да се покаят, или да се покорят на устроеното и подреденото от Бог. Вместо това упорито спорят, противопоставят се и се оплакват. Както антихристите, така и способните на покаяние разкриват един и същ покварен нрав, но няма ли разлика в същността на тези разкривания? Коя от тези групи притежава нрав на антихрист и коя притежава същността на антихрист? (Онези, които не се каят, притежават същността на антихрист.) Кои са способните на покаяние? Те са покварени хора с нрав на антихрист, но не са антихристи. Онези със същността на антихрист са антихристи, докато онези с нрав на антихрист са обикновени покварени хора. Коя от двете групи се състои от зли хора? (Онези със същността на антихрист.) Способни сте да разпознаете това, нали? Зависи от това коя група не показва и намек за обвинение от страна на съвестта си, упорства в споровете, без да се връща назад или да се самоанализира, и безскрупулно осъжда и разпространява доводите си, когато направи нещо нередно и се сблъска с обстоятелства като кастрене, освобождаване от длъжност или дисциплиниране и така нататък. Ако нямаше кой да ги въздържи, щяха ли да прекратят действията си? Не. Сърцата им щяха да бъдат пълни с негативност и противопоставяне и щяха да кажат: „Тъй като хората се отнасят несправедливо с мен и бог не ми показва благодат, нито действа в моя полза, аз просто ще отбивам номера, когато изпълнявам дълга си в бъдеще. Дори да изпълня дълга си добре, няма да получа награди, никой няма да ме похвали и пак ще бъда кастрен, така че просто ще го правя нехайно. Дори не си помисляйте да ме карате да се справям с въпросите според принципите или да обсъждам и да си сътруднича с другите в работата си или да търся истината! Ще остана безразличен — нито надменен, нито смирен. Ако ме помолите да направя нещо, ще го направя; ако не ме помолите да направя нещо, просто ще си тръгна. Постъпвайте както искате; аз ще бъда такъв, какъвто съм. Не изисквайте твърде много от мен; ако изискванията ви са високи, ще ги пренебрегна“. Не е ли това продължение на жестокия нрав? Могат ли такива хора да се покаят? (Не, не могат.) Това е проявление на онези със същността на антихрист. Същото е и когато антихристът разкрива нечестив нрав, той също никога не се самоанализира, защото му липсва съвест. Без значение какъв покварен нрав разкрива или какви намерения, желания и амбиции има, когато нещо му се случи, той никога не е въздържан от съвестта си. Затова, когато моментът е подходящ и благоприятен за него, той прави каквото си иска. Независимо от резултата от действията му, той не се връща назад и все още се придържа към своите гледни точки и запазва своите амбиции, желания и намерения, както и средствата и методите, по които винаги е

вършил нещата, без никакви самообвинения. Защо не изпитва самообвинения? Защото такива хора нямат съвест, нямат чувство за чест и не познават срам; в цялата им човешка природа няма нищо, което да може да въздържи покварения им нрав, и няма нищо, което да могат да използват, за да преценят дали покваренията нрав, който разкриват, е правилен или грешен. Затова, когато тези хора разкриват нечестив нрав, независимо как го възприемат другите или какъв е процесът и резултатът, от началото до края те не изпитват никакви угризения, нито тъга, нито покаяние, нито чувство на вина и в сърцата си със сигурност не се връщат назад. Това са антихристи. Съдейки по тези два примера, коя е най-очевидната черта на антихристите? (Липсата им на съвест и разум.) До какво проявление води тази липса на съвест и разум? Какъв е резултатът от нрава, който разкриват? (Не могат да се самоанализират или да се покаят.) Могат ли онези, които не могат да се самоанализират или да се покаят, да практикуват истината? Никога!

Човек, който има само нрав на антихрист, не може да бъде окачествен като антихрист в същността си. Само онези, които имат природата същност на антихристи, са истински антихристи. Със сигурност има разлики в човешката природа на двата типа и под въздействието на различни видове човешка природа нагласите, които тези хора таят към истината, също не са едни и същи. А когато нагласите, които хората таят към истината, не са едни и същи, пътищата, които избират, са различни. И когато пътищата, които хората избират, са различни, произтичащите от това принципи и последици от действията им също имат своите различия. Тъй като човек само с нрав на антихрист има действаща съвест, разум и чувство за чест и, относително казано, обича истината, когато разкрие покварения си нрав, в сърцето му има укор за това. В такива моменти той може да се самоанализира и да опознае себе си и може да признае покварения си нрав и разкриването на покварата си, което му позволява да се опълчи на плътта и на покварения си нрав и да стигне до практикуване на истината и покорство пред Бог. При антихриста обаче не е така. Тъй като той няма будна съвест или съвестно съзнание, а още по-малко пък чувство за чест, когато разкрие покварения си нрав, той не преценява според Божиите слова дали разкриването му е правилно или грешно, дали е покварен нрав или нормална човешка природа, или дали е в съгласие с истината. Той никога не се самоанализира за тези неща. И така, как се държи той? Винаги счита, че поквареният нрав, който разкрива, и пътят, който избира, са правилните. Смята, че каквото и да прави, е правилно, че каквото и да казва, е правилно. Упорито се придържа към своето. И така, колкото и голяма грешка да допусне, колкото и тежък покварен нрав да разкрие, няма да осъзнае сериозността на въпроса и със сигурност няма да разбере покварения нрав, който е разкрил. Нито, разбира се, ще загърби желанията си, ще се опълчи на амбицията или на покварения си нрав, и вместо това ще избере пътя на покорство пред Бог и истината. От тези два различни изхода може да се види, че ако човек с нрав на

антихрист обича истината в сърцето си, той има шанс да постигне разбиране за нея и да я практикува, и да постигне спасение, докато човекът със същност на антихрист не може да разбере истината или да я приложи на практика, нито може да постигне спасение. Това е разликата между двата типа.

III. Нрав същност на антихристите

Акцентът на днешното общение все още е предимно за обобщение на това какъв точно е нравът същност на антихристите. Сред шестте вида покварен човешки нрав, които обсъдихме току-що, кои три се използват най-точно, за да се окачествят хората с нрава същност на антихристите? (Неприязън към истината, жестокост и нечестивост.) Тъй като сведохме обхвата до тези три, първите три няма да бъдат част от това общение. Тогава на хората с нрава същност на антихристите липсват ли им видовете покварен нрав на непримиримост, надменност и измамност? (Не.) Тогава защо не използваме първите три, за да окачествим нрава същност на антихристите? (Защото обикновените покварени хора също притежават първите три и те не представляват същността на човека.) Това е много точно обобщение. Що се отнася до темата за нрава същност, първите три вида покварен нрав са относително по-леки по степен, докато тези, които наистина могат да обобщят нрава същност на антихристите, са последните три — неприязън към истината, жестокост и нечестивост. Тези три вида покварен нрав могат по-точно да окачествят нрава същност на антихристите. Въпреки че първите три не се използват, за да се окачествя същността на антихристите, всеки един от тези три вида покварен нрав присъства в антихриста и те са по-сериозни, отколкото при обикновените хора. Тяхната непримиримост може да бъде обобщена и окачествена чрез неприязънта към истината, жестокостта и нечестивостта, като с тях се описва и степента на непримиримостта им. По същия начин надменността и измамността им могат да бъдат обобщени и окачествени чрез последните три вида нрав. Очевидно е, че основните характеристики на нрава същност на антихристите са неприязън към истината, жестокост и нечестивост.

А. Нечестивост

Сред тези три вида покварен нрав — неприязън към истината, жестокост и нечестивост — нечестивостта е най-обстойното обобщение на нрава в нрава същност на антихриста и е най-често срещаният нрав в нрава същност на антихриста. Защо нечестивостта се използва за описване на нрава същност на антихриста? Ако се каже, че антихристите са доста нечестиви, тогава, като се съди по мислите им, какво мислят, казват и правят всеки ден, което доказва, че те са хора с нечестива същност? Не е ли това въпрос, който трябва да се обмисли? (Да.) Тогава трябва да започнем нашия анализ и наблюдение от това, което мислят, от речта и държанието им и от начина, по който постъпват и се отнасят със света, за

да преценим дали в тези хора наистина съществува нечестива същност. Нека първо да разгледаме за какво мислят антихристите всеки ден. Някои хора си мислят в сърцето: „Сред тази група хора аз не съм считан за най-способния, нито имам най-висшите дарби, така че как мога да придобия повече популярност, да спечеля уважението на всички, да прославя предците си и да имам ореол над главата си? Как мога да убедя другите и да ги накарам да ме слушат и да ме уважават? Изглежда, че да имаш статус е хубаво нещо. Някои хора наистина говорят с престиж и когато другите хора имат проблеми, отиват при тях — защо никой не идва при мен? Защо никой не ме забелязва? Аз имам ум, идеи, методичен подход към действията си и съм способен да преценявам нещата — защо никой не ми обръща внимание или няма високо мнение за мен? Кога ще изпъкна над останалите? Кога всички ще идват при мен за помощ и ще ме подкрепят?“. За какво мислят тези хора? За положителни или за отрицателни неща мислят? (За отрицателни неща.) Когато някои хора видят, че другите имат добри отношения помежду си, те си мислят: „Как така техните отношения са толкова добри? Трябва да намеря начин да посея раздор и да влоша отношенията им; така няма да бъда изолиран и ще имам другар“. Какво правят тези хора? Независимо какъв метод използват, всичко се свежда до сеене на раздор. Когато видят някой да изпълнява дълга си с ентусиазъм и с голям хъс и да получава светлина, независимо какво прави, докато изпълнява дълга си, те стават завистливи и обмислят как да злепоставят този човек, как да го обезкуражат и да го накарат да стане негативен. Тези мисли, независимо дали са последвани от действия, са негативни мисли. Има и такива, които си мислят: „Как ме вижда новоизбраният водач? Трябва да се сближа с този водач. Отношенията ни не са страхотни и не сме твърде близки. Как тогава мога да му се подмажа? Имам малко пари, така че ще разбера от какво се нуждае и ще му го купя. Но ако се нуждае от компютър, не съм склонен да харча такива пари; ако спре да бъде водач в бъдеще, няма ли тези пари да отидат на вятъра? Ако се нуждае от нещо като ръкавици или дрехи, мога да си го позволя и си струва разхода. Парите трябва да се харчат за правилните неща, а не разточително. Също така трябва да лаская и да угаждам на водача не само с празни думи, но и с реални действия — трябва да внимавам какво харесва този водач. Освен това ще помагам всеки ден да се сервира храна на водача, когато е време за хранене, и ще мия чиниите му, когато приключи с храненето. Ако водачът критикува някого, аз ще го последвам и ще му пригласям; ако водачът хвали някого, аз бързо ще препоръчам този човек, като разкажа за добродетелите му“. За какво мислят тези хора? (Да угаждат на водача и да му се подмазват.) Има и такива, които, докато работят в Божия дом, си мислят: „Другите работят усърдно и сериозно; аз трябва да бъда хитър, не мога да бъда глупав и не мога да се претоварвам. Ако божият дом не се нуждае от мен в бъдеще, тогава няма ли това усилие да е напразно? Няма ли да работя усърдно за нищо? Но ако изобщо не

работя, ще бъда отпратен от божия дом. Какво да правя? Когато водачът присъства, ще работя възможно най-усърдно, ще се потя и ще оставя водача да види; когато го няма, ще отида до тоалетната, ще пия вода, ще изляза на разходка или ще намеря ъгъл, в който да си почина. Ако другите изкопаят три лопати пръст, аз ще изкопая половин лопата; ако другите носят неща напред-назад три или пет пъти, аз просто ще го направя веднъж. Ще си почивам и ще се скатавам, когато мога. Не трябва да бъда толкова съвестен; ако се разболея или се изтощя от прекалено усърдна работа, на кого ще му е жал за мен? Кой ще се погрижи за болестта ми? Водачът ще се погрижи ли за това? Бог ще се погрижи ли за това? Бог ще бъде ли отговорен за тези неща? Ето защо, докато работя, трябва да измисля къде мога да работя най-видимо. Когато искам да се скатая, трябва да разбера къде е най-малко вероятно да бъда открит, къде е най-малко вероятно да привлека внимание“. За какво мислят тези хора? (Да се скатават и да хитруват.)

1. Какво правят антихристите спрямо хората

Какъв е характерът на хората, които по цял ден имат нечестиви мисли? Характерът им е на хора с ниска почтеност и с коварство. Като се съди по нрава им, какво е това? (Нечестивост.) Има ли нещо порядъчно в естеството на нещата, за които мислят? Има ли нещо, което да звучи благородно, открито и прямо? Има ли нещо добро? (Не, нищо.) Така че, в обобщение, първото нещо, което се проявява в нечестивия нрав на хората със същност на антихрист, е, че всичко, за което мислят по цял ден, е зло. Независимо дали се сблъскват с нещо голямо или малко, мислите им са изпълнени със зло. По-конкретно те вършат определени неща спрямо хората, а също така имат различни проявления и практики спрямо Бог. И така, какви неща вършат те спрямо хората? Какви практики развиват в мислите си? В няколкото примера, споменати току-що, виждате ли как този вид хора постоянно интригантстват срещу другите? Те непрестанно интриганстват и всеки, с когото имат работа или контакт, се превръща в обект на техните интриги. Второ, въпреки че понякога не говорят, когато правят нещо, начините, методите и източниците за техните действия не са истински и те не практикуват истината — това е просто илюзорен външен вид. Какво е естеството на това и каква е тази практика? Това е измама и преструвка, а те също така подлагат другите на изкушение. Щом могат да се преструват и да мамят хората, могат ли също да ги примамват и подвеждат? (Да, могат.) Освен това този вид хора водят постоянна борба с другите за статус, репутация, престиж и собствените си интереси. Те се борят за слава, за това кой има последната дума, за това кой има повече идеи, за това чии мнения са по-мъдри и по-разумни, за това кой е подкрепен повече от всички и за това кой може да спечели повече ползи — ето за какво се съревновават. Дори и без статус, те пак интригантстват срещу хората по този начин, така че какво да кажем, когато имат статус? Тогава хората под тяхната

власт са постоянно измъчвани; те привличат и печелят онези, които не обичат истината, и нападат и изключват онези, които могат да приемат истината, с цел да накарат всички да ги слушат и да им се подчиняват. Винаги сформират клики и сеят раздор в групите и накрая карат всички да им принадлежат. Всички тези неща попадат в обхвата на измъчването от тяхна страна. Антихристите мислят за зло по цял ден и всеки нрав, който разкриват, е зъл. И така, точно ли е да се каже, че нравът на такива хора е нечестив? (Да, точно е.) В група, където всеки си знае мястото, придържа се към собствената си работа и прави това, което трябва, веднага щом се появи антихрист, той сее раздор отвътре, като говори лошо за човек А пред човек Б и обратно и настройва двамата един срещу друг. Не е ли това резултат от сеенето на раздор? И така, какви са някои проявления на интригите на антихриста? Например, когато има избори в църквата, обикновените хора без амбиции може да си помислят: „Който и да бъде избран, ще се покоря; ще подкрепя всекиго, когото Бог допусне да бъде водач, и няма да създавам неприятности или проблеми“. Но онези със зли намерения не мислят така. Ако видят, че нямат надежда да спечелят на тези избори, започват да пресмятат в сърцето си: „Трябва да купя на всички някои хубави неща. Какво липсва в църквата тези дни? Ще купя пречиствател за въздух и ще го поставя в мястото за събирания, така че когато всички вдишат свежия въздух, да се сетят за мен. По този начин, когато дойде време за избори, няма ли аз да бъда първият кандидат, за когото ще се сетят? Следователно няма да действам или да харча пари напразно“. Като си мислят това, те бързо купуват най-евтиния и визуално привлекателен пречиствател за въздух. Освен това си мислят: „През това време трябва да бъда внимателен. Не бива да казвам грешни неща и не бива да казвам неща, които са негативни и не назидава хората; трябва да говоря ласкави думи, когато срещам хора, и често да хваля другите с неща като: „Изглеждаш наистина добре! Наистина се стремиш към истината! Въпреки че не си вярвал в Бог толкова дълго, колкото мен, ти си се стремил към истината повече от мен. Човешката ти природа е добра и хора с добра човешка природа като теб могат да бъдат спасени — за разлика от мен“. Трябва да изглеждам смирен и да хваля другите като по-добри от мен във всички аспекти, като карам другите да чувстват, че са получили достатъчно уважение“. Не е ли това интригантстване? Антихристите правят такива неща без усилие; обикновените хора не могат да ги надхитрят в интригите. Каква е поговорката сред невярващите? (Продал те е, а ти му помагаш да преброи парите.) Антихристите вършат такива неща и повечето хора са обект на тяхното предателство и на техните интриги.

Кажете Ми, приемат ли антихристите да бъдат кастрени? Признават ли, че имат покварен нрав? (Не, не го признават.) Те не признават, че имат покварен нрав, но след като бъдат кастрени, все така се преструват, че познават себе си. Казват, че са дявол и Сатана, лишени от човешка природа и с лоши заложби, и че не са способни да обмислят нещата задълбочено, че не са годни за задачите,

уредени от църквата, и че не са изпълнявали правилно дълга си. След това, пред мнозинството от хората, признават покварения си нрав, признават, че са дявол, и накрая казват също, че това е Бог, който ги облагородява и спасява, като показват на хората колко са способни да приемат кастрене и колко са покорни на истината. Те не споменават защо са кастрени или какви вреди и загуби са причинили действията им на църковното дело. Те избягват тези въпроси и говорят празни думи, доктрини, софизми и обяснителни коментари, за да накарат хората да изтълкуват погрешно кастренето, което получават от Божия дом, като незаслужено и несправедливо, сякаш са претърпели някаква голяма несправедливост. След като бъдат кастрени, остават непреклонни в сърцата си, без ни най-малко да признават различните си злодеяния. И така, какви са всички тези думи, за които са разговаряли, че признават покварения си нрав, че са готови да приемат истината и че са способни да се покорят на кастренето? Това техните истински чувства ли са? Категорично не. Всички те са лъжи, преструвки и дяволски думи, предназначени да подвеждат хората и да ги примамват. С каква цел подвеждат хората? (Да накарат хората да ги почитат и да ги следват.) Точно така, целта е да подведат и примамят хората да ги следват и да ги слушат, като карат всички да мислят, че те са прави и добри. По този начин никой не ги прозира или не им се противопоставя. Напротив, хората вярват, че те са някой, който приема истината, приема кастренето и е покаян. И така, защо не си признават злодеянията или не признават загубите, които са донесли на делото на Божия дом? Защо не извадят тези въпроси наяве за общение? (Ако кажат тези неща, хората ще ги разпознаят.) Ако хората ги разпознаят, прозрат ги и прозрат тяхната човешка природа и техния нрав същност, те ще се отрекат от тях. Ще продължат ли да се хващат на техните номера и да бъдат подвеждани от тях? Ще продължат ли да ги ценят високо? Ще продължат ли да ги хвалят до небесата? Ще продължат ли да ги почитат? Няма да направят нищо от това. Антихристите се преструват, че познават себе си, но в действителност всичко това е да се оправдават с измамни доводи и да се обясняват, всичко е, за да подведат хората и да ги накарат да се застъпят за тях, което е техният скрит мотив. Те избягват важните въпроси и говорят лековато за това, че познават себе си и приемат кастренето, за да подведат хората и да ги примамят, да накарат хората да ги ценят и да ги почитат. Не е ли този метод доста нечестив? Някои хора наистина се хващат, и след като бъдат подведени от антихристите, казват: „Този човек говори толкова добре — бях много вдъхновен. Плаках няколко пъти!“. По това време тези хора силно ги почитат и ценят, но в крайна сметка се оказва, че те са антихристи; това е последствието от подвеждането и примамването на другите от страна на антихристите. Антихристите могат да подвеждат хората по този начин и със сигурност не липсват такива, които се хващат и са измамени. Ако някой може да разпознае антихристите в това отношение, тогава той е човек, който разбира истината и има проницателност.

Антихристите често измъчват хората. Те имат един известен израз, който гласи: „Дребосъче, щом не отстъпваш пред мен, само с няколко хода ще те накарам да паднеш на колене и да ме почиташ — ако не отстъпиш пред мен, ще те пратя при смъртниците!“. Какво искат да правят антихристите? Те искат да измъчват хората. Какъв тип хора искат да измъчват? Ако им се подчиняваш и подмазваш и ги почиташ, ще те измъчват ли? Ако си кротък и покорен спрямо тях, ако виждат, че не представляваш заплаха за тях, че си просто един мекушав човек или роб, те няма да си правят труда да те измъчват. Ако направят нещо лошо или извършат злодеяния, ако открият човек, който ги разпознава, който ще ги разобличи и разкрие, който ще ги свали от позицията им, който ще съсипе репутацията им и ще подкопае действията им, те ще се замислят как да измъчват този човек. Антихристите не измъчват хората по прищявка; по-скоро постоянно наблюдават и подлагат на изпитание хората, като гледат кой говори лошо за тях зад гърба им, кой не отстъпва пред тях, кой прозира действията им, кой ги пренебрегва и кой отказва да се сближава с тях. След като наблюдават известно време и намерят двама или трима такива индивиди, те започват да разговарят за проблемите на тези хора по време на събирания. Въпреки че това, което казват, изглежда правилно на пръв поглед, в действителност то е целенасочено, с причина и цел. Каква е причината? Те вече са проучили задълбочено; тези индивиди не отстъпват пред тях и ги разпознават, като винаги се опитват да ги разобличат и разкрият, да ги освободят от длъжност. Казват тези неща, за да предупредят тези индивиди, да ги сплашат. Ако тези хора се отдръпнат и не смеят да продължат, и всичко върви според желанията на антихристите, тогава антихристите ги пренебрегват. Но ако тези индивиди продължават както преди, като отказват да се сближат с тях и все така възнамеряват да ги разкрият, да ги докладват на Горното и да ги освободят от длъжност, тогава те се превръщат в следващите мишени на антихристите за измъчване. Измислят други подходи и приемат по-силови и сурови методи, като се опитват да намерят компромат срещу тях и да намерят възможности да ги измъчват, като не спират, докато не ги отлъчат от църквата. Антихристите подлагат несъгласните на този тип измъчване и няма да се успокоят, докато не постигнат целта си. Методите, които антихристите използват, за да измъчват хората, са безпощадни. Започват с намиране на привидно основание и лепене на етикети на хората, а след това започват да ги измъчват, като не спират, докато хората не им се подчинят и не отстъпят пред тях напълно — в противен случай това не е краят. В църквата антихристите постоянно сеят раздор и сформират клики, с цел да създадат фракция и да поемат контрол над църквата. Не е ли това често срещано явление? Антихристите сформират клики, сеят раздор, привличат сили, заговорничат с тези, които са им изгодни, които могат да говорят в тяхна полза, да прикриват злодеянията им и да ги защитават в ключови моменти. Те карат тези хора да вършат неща за тях, дори да

докладват за други и да действат като техни пратеници. Ако имат статус, тази група се превръща в тяхното независимо царство. Ако нямат статус, те и тяхната група формират сила в рамките на църквата, като смущават нормалния ред на църквата и се намесват в него и смущават нормалния църковен живот и дело.

Най-често срещаното проявление на нечестивата същност на антихристите е, че те са особено добри в преструвките и лицемерието. Въпреки техния особено жесток, коварен, безпощаден и надменен нрав, външно те се представят като особено смирени и добронамерени. Не е ли това преструвка? Тези хора ежедневно размишляват в сърцата си, като си мислят: „Какви дрехи трябва да нося, за да изглеждам по-християнски, по-порядъчен, по-духовен, по-обременен и по-скоро като водач? Как трябва да се храня, за да накарам хората да смятат, че съм достатъчно изтънчен, изискан, достолепен и благороден? Каква походка трябва да приема, за да излъчвам лидерство и харизма, да изглеждам като изключителен, а не като обикновен човек? В разговорите си с другите, какъв тон, речник, поглед и изражение на лицето могат да накарат хората да почувстват, че съм от висока класа, като социален елит или високопоставен интелектуалец? Как моите облекло, стил, реч и поведение могат да накарат хората да ме държат на висока почит, да оставят незаличимо впечатление у тях и да обезпечат оставането ми в сърцата им завинаги? Какво трябва да кажа, за да спечеля и стопля сърцата на хората и да оставя трайна следа? Трябва да правя повече, за да помагам на другите и да говоря добре за тях, често да говоря за божиите слова и да използвам някои духовни термини пред хората, да чета повече от божиите слова на другите, да се моля повече за тях, да говоря с нисък глас, за да накарам хората да наострят уши и да ме слушат, и да ги накарам да почувстват, че съм нежен, грижовен, любящ, великодушен и снизходителен“. Не е ли това преструвка? Това са мислите, които заемат сърцата на антихристите. Това, което изпълва мислите им, не е нищо друго освен тенденциите на невярващия свят, което напълно показва, че техните мисли и възгледи принадлежат на света и на Сатана. Някои хора могат тайно да се обличат като проститутка или дори като разпусната жена. Облеклото им е съобразено специално със злите тенденции и е особено модно. Когато обаче дойдат в църквата, сред братята и сестрите, те носят съвсем различен костюм и държание. Не са ли изключително вещи в преструвките? (Да.) Това, за което антихристите размишляват в сърцата си, това, което правят, различните им проявления и нравът, който разкриват, всичко това илюстрира, че техният нрав същност е нечестив. Антихристите не размишляват за истината, за положителните неща, за правилния път или за Божиите изисквания. Техните мисли и подходите, методите и целите, които избират, са все нечестиви — всички те се отклоняват от правилния път и са несъвместими с истината. Те дори противоречат на истината и като цяло могат да бъдат обобщени като зло; просто естеството на това зло е нечестиво — следователно, съвкупно това се нарича нечестивост. Те не

размишляват върху това да бъдат честни хора, да бъдат чисти и открити, или да бъдат искрени и предани; вместо това мислят за нечестиви методи. Вземете например човек, който може да се разкрие по чист начин, което е положително нещо и е практикуване на истината. Правят ли антихристите това? (Не.) Какво правят те? Те постоянно се преструват и щом направят нещо лошо и започнат да се издават, яростно го крият, оправдават се, защитават се и прикриват фактите — след което накрая излагат причините си. Някоя от тези практики отговаря ли на практикуването на истината? (Не.) Някоя от тях в съответствие ли е с истините принципи? Още по-малко.

Току-що разговаряхме за първия аспект от нрава същност на антихристите — нечестивостта, и го разнищихме. Започнахме с разнищване на това, за което мислят антихристите по цял ден, като използвахме техните мисли, възгледи и начините и методите, с които те реагират на различни неща, за да разнищим нечестивия нрав на антихристите. Разнищихме и естеството на различните неща, които антихристите правят, въз основа на това, което съществува в мислите им. Дадохме и някои примери, за да разнищим техния нрав същност, разкрит чрез тези случаи. По отношение на тези примери виждали ли сте някого със сравнително добра човешка природа сред тези, които проявяват това поведение и разкриват този нрав? Когато става въпрос за човек, който има такива разкривания и проявления, притежава ли характерът му честност, доброта, простота, искреност, порядъчност и така нататък? (Не притежава.) Ясно е, че им липсват тези качества. Напротив, характерът им е коварен, безпощаден, имат навика да лъжат, егоистичен, подъл и без чувство за чест. Тези черти на характера им са доста очевидни. Може да се каже с точност, че всички, които имат нечестиви мисли по цял ден и които могат да вършат различни нечестиви неща, имат много лош характер. До каква степен е лош? Липсва му съвест, почтеност и най-вече нормална рационалност. Могат ли хората, лишени от тези неща, да се считат за човеци? Определено може да се каже, че хората, които нямат тези неща, не са човеци; те просто носят външната обвивка на човек. Някои може да попитат: „Не е ли това като вълк в овча кожа?“. Това е просто метафора. Какво са вълците в овча кожа? По същество те са вълци. Има ли съществена разлика между вълците и дяволите или антихристите? Вълците ловуват и ядат едър рогат добитък и овце, не от алчност, а като част от тяхната повелена от Бог природа. Има обаче едно нещо, което вълците притежават, а антихристите не. Ако някой осинови и отгледа вълк или му е спасил живота, вълкът никога няма да навреди на този човек и ще покаже благодарност. За разлика от тях антихристите се наслаждават на Божията благодат и водачество и на притока на Божиите слова, но те кроят заговори срещу Бог във всичко, винаги в опозиция и вражда с Него. Не могат да се покорят на нищо, което Бог прави; не могат да кажат „амин“ на това — те искат да се противопоставят. Уместно ли е да се каже, че антихристите са вълци в овча кожа?

Точна ли е тази метафора? (Не, не е.) В миналото, в религията, всеки, който е бил определян като антихрист или зъл човек, е бил считан за вълк в овча кожа. Това е било просто метафора, използвана от хората, когато не са разбирали истината и човешката природа същност и нрава на различните индивиди. Когато обаче за истината се разговаря на това ниво, използването на тази метафора става по-малко подходящо. Дяволите са дяволи, а антихристите са равностойни на дяволи и не са достойни да бъдат сравнявани с всички живи същества, създадени от Бог. Има ли някое от нещата, които Бог е създал, като вълци или други месоядни животни, което някога да се е съпротивлявало или бунтувало срещу Бог? Ще роптаят ли шумно срещу Бог или ще Му се противопоставят? Ще осъждат ли, ще заклеймяват ли или ще нападат ли нещо, което Бог казва? Те не правят такива неща; те живеят само в съответствие с инстинктите и средата на живот, които Бог им е повелил. Каквито Бог ги е създал да бъдат, такива са те — без никаква преструвка. Но антихристите са различни: те имат природата на Сатана и са специализирани в действия срещу положителните неща и истината. Те са точно като големия червен змей: специализирани са в извършването на действия на съпротива срещу Бог.

2. Какво правят антихристите спрямо Бог

След като приключихме с общението за различните нечестиви проявления, които антихристите показват спрямо хората, нека да разговаряме за проявленията, които антихристите показват спрямо Бог, като по цял ден мислят само за нечестиви неща. Преди сме засягали много тази тема, затова нека да обобщим. Ще започнем с по-леките случаи и след това постепенно ще преминем към по-сериозните. Първо е съмнението, последвано от внимателното проучване на Бог, а също и подозрението, предпазливостта, поставянето на изисквания и пазаренето. Има ли още нещо? (Подлагане на Бог на изпитание.) Естеството на това поведение е доста сериозно. Оттам нататък естеството на всяко поведение става все по-сериозно — отричане, заклеймяване, съдене, богохулство, словесни обиди, нападки, шумно роптаене и противопоставяне. Макар някои от тези термини на пръв поглед да изглеждат с донякъде сходни значения, при по-внимателно изследване тяхната дълбочина или акцент се различават. Като възприемем различни гледни точки или разгледаме различните подходи на антихристите, можем да направим разграничения в естеството на тези термини.

а. Съмнение

Съмнение, внимателна проверка и подозрение са сравнително начални проявления. Някои хора просто таят съмнение в сърцата си, като си мислят: „Наистина ли въплътената плът е Бог? На мен ми прилича на човек. Всичките Му слова ли са истината? Кое от тях звучи като истината? Някои от нещата, които казва, може да са непосилни за човешката реч и познание. Хората може да не

могат да обяснят ясно тайни и пророчества, но нима и пророците не могат да казват такива неща? Казват, че Бог е праведен, но как е праведен? Казват, че Бог господства над всичко, но тогава защо Сатана винаги върши лоши неща? Когато Сатана ни залавя и преследва, когато ни малтретира, защо Бог не се намесва? Къде е Бог? Бог наистина ли съществува?“. Когато на хората им липсва истинска вяра, не признават Божието върховенство, не познават Божия нрав или Божията същност и не разбират истината, в сърцата им ще възникнат такива съмнения. Въпреки това, докато хората постепенно преживяват Божието дело, възприемат истината и признават Божието върховенство, тези съмнения постепенно се разрешават и ще се превърнат в истинска вяра. Това е неизбежният път за всеки, който следва Бог. Могат ли обаче да бъдат променени съмненията на антихристите, които притежават нечестива същност? (Не, не могат да бъдат променени.) Защо не могат да бъдат променени? (Антихристите са неверници — те не признават Бог.) На теория те са неверници, затова постоянно се съмняват в Бог. Обективната причина е, че хората като тях по природа отказват да приемат истината и положителните неща. А всичко, което Бог прави, е положително и е истината. Понеже антихристите изпитват неприязън към истината и са враждебни към нея, дори ако всички признават, че всяко едно нещо, което Бог прави, е факт, че всичко е под Божието върховенство и че Божието върховенство — подобно на Бог — определено съществува, антихристите не признават или не приемат, че това са факти. В техните сърца съмненията спрямо Бог остават завинаги. Ясно е, че това са факти, те са засвидетелствани от всички и дори съмненията в Бог на онези, които обикновено имат най-малка вяра, са премахнати, след като са преживявали Божието дело в продължение на много години и са развили истинска вяра в Бог. Единствено антихристите не могат да променят съмненията си спрямо Бог. Обективно погледнато, на теория тези индивиди са неверници, които не приемат истината, но всъщност това е така, защото антихристите изпитват неприязън към истината и притежават нечестива същност — това е основната причина. Независимо колко хора потвърждават или свидетелстват за това, което Бог е направил, или колко неоспорими доказателства са представени пред очите на антихристите, те все така отказват да повярват в същността на Бог или че Бог господства над всички неща — това е изключително нечестиво. Това може да бъде илюстрирано с един момент: когато антихристите видят неоспоримия и очевиден факт за Божието върховенство над всички неща, те нито вярват в него, нито го признават, и дори се съмняват в Бог. Когато обаче става въпрос за делата на така наречения Буда или безсмъртните, за които говорят невярващи, дяволи и зли духове — дела, на които антихристите не са били свидетели и за които липсват всякакви конкретни доказателства — те с готовност вярват. Това е крайна проява на нечестивост. Независимо колко велики или разтърсващи са Божиите действия, антихристите все така се съмняват и проявяват презрение, като постоянно таят

съмнения в сърцата си. И все пак, когато дяволи или Сатана направят нещо странно, антихристите са спечелени на тяхна страна и се прекланят с възхищение. У тях не може да се породи боязън или истинска вяра в Бог, независимо колко велики неща върши Бог. Напротив, с готовност вярват във всички измислици на Сатана и ги почитат от все сърце. Това е проява на нечестивост. Фактът, че антихристите се съмняват в Бог, винаги съществува. Те никога не вярват, че Бог господства над всички неща, и никога не признават, че Бог е истината; независимо колко хора свидетелстват за тези неща или колко доказателства за тях са представени, те не могат нито да ги признаят, нито да повярват в тях. От една страна, това се дължи на нечестивия нрав същност на антихристите, а от друга страна показва, че такива индивиди наистина не са хора, защото им липсва мисленето на нормалната човешка природа. Какво означава, че не притежават мисленето на нормалната човешка природа? Означава, че им липсва правилната преценка и разбиране за положителните неща, истината, и същността и източника зад всички неща. Дори чрез четене на Божиите слова, слушане на проповеди и преживяване на Божиите слова те не могат да потвърдят или да повярват, а остават в съмнение. Ясно е, че на тези индивиди им липсва мисленето на нормалната човешка природа. Хората, на които им липсват нормални мисловни процеси, които не могат да възприемат истината, Божиите слова и положителните неща и факти, все пак хора ли са? (Не, не са хора.) Те не са хора, но не може да се каже, че са животни, защото животните нямат нечестив нрав; тъй като тези индивиди имат нечестив нрав, твърдението е вярно: тези индивиди наистина са чистокръвни антихристи, притежаващи демонична природа. Съмнението е състояние в мислите, което антихристите проявяват спрямо Бог, а също и вид нрав същност, разкриван в поведението им, което е най-повърхностното, основно, външно и често срещано проявление.

б. Внимателно проучване

В сърцата си антихристите са пълни със съмнения към Бог, така че приемат ли те наистина Божиите слова, Неговия нрав и Неговото дело? Наистина ли се покоряват на всичко това? Наистина ли следват Бог? Ясно е, че отговорът е „не“. Какво следва от това? Когато тези индивиди дойдат в Божия дом, те си мислят: „Къде е бог? Не мога да го видя, мога само да чуя гласа му. Ако се съди по гласа, изглежда е жена; ако се съди по думите, изглежда е образована, не е неграмотна; но ако се съди по начина на говорене и съдържанието на словата ѝ, какво казва тя? Защо звучи обърквaщо? След като слушат, много хора казват, че това е истината, но защо на мен не ми звучи така? Всичко е свързано с въпроси на човешката природа, на човешкия нрав, на различните състояния, които хората разкриват в действията си — има ли живот и път в това? Не разбирам напълно. След като слуша, всеки казва, че трябва предано да изпълнява дълга си добре, да

удовлетворява бог и да се стреми към спасение. Много хора дори пишат статии със свидетелства за преживявания и свидетелстват. Този човек бог ли е? Прилича ли на бог? Не съм виждал лицето ѝ; ако бях, може би щях да мога да разгадая по чертите ѝ и да имам категоричен отговор. В момента, като чувам само гласа ѝ и слушам какво казва, все още се чувствам малко неуверен“. Какво правят те? Проучват внимателно, подлагат на изпитание, опитват се да схванат действителната ситуация, да видят дали това наистина е Бог, и след това да определят дали да Го следват, как да Го следват, и да установят дали могат да намерят в този човек отговор за благословиите и крайната цел, които искат да придобият, както и за желанията си, и дали могат точно да узнаят чрез този човек какъв е Бог на небето, дали Той наистина съществува, какъв е Неговият нрав, какъв може да бъде подходът и отношението Му към хората, и какви способности, умения и власт притежава Той. Това не е ли внимателно проучване на Бог? Ясно е, че е това.

Докато проучват внимателно Бог, могат ли антихристите да приемат Божиите слова като свой живот и да ги вземат като напътствие и цел за своето ежедневие и поведение? (Не.) Един обикновен покварен човек може да проучва внимателно Бог известно време и след това да си помисли: „Този път е грешен, чувствам се неспокоен в сърцето си; не мога да намеря отговори, като проучвам внимателно Бог по този начин. Как може един вярващ в Бог да Го проучва внимателно? Какво може да се придобие от внимателното проучване на Бог? Когато вярващите проучват внимателно Бог, Бог крие лицето Си от тях и те не могат да придобият истината. Казват, че Божиите слова са истината и че хората могат да намерят пътя и да придобият живот от тях. Не е добре за мен да действам по този начин — не мога да продължавам да Го проучвам внимателно“. Докато слушат проповеди и четат Божиите слова, те постепенно откриват, че хората имат покварен нрав, и неотклонно осъзнават, че не могат да съответстват на Бог, да изпълняват правилно и добре дълга си или да правят нещо добре, освен ако този покварен нрав не бъде изкоренен. Постепенно откриват, че причината хората да не могат да изпълняват добре дълга си е, защото покваренията им нрав и непокорството им пречат и защото действат според покварения си нрав и не са способни да се справят с нещата според истините принципи. След това започват да мислят: „Как мога да действам в съответствие с истините принципи? Когато покваренията ми нрав се разкрие, как мога да го изкореня?“. Най-доброто решение за покварения нрав на хората е истината и Божиите слова. Най-прекият начин хората да навлязат в истината е да търсят истините принципи и да намерят принципите за всичко, което правят. Това установява цели, посока, пътища и методи на практикуване. След като те бъдат установени, хората имат път, който да следват, и когато действат, е малко вероятно да нарушат управленските закони, да разкрият покварения си нрав или да причинят смущения и прекъсвания, и е още по-малко вероятно да се съпротивляват на Бог. След като преминат през такова

преживяване, те чувстват, че са намерили подходящ път за вярата си в Бог и че това е пътят, от който се нуждаят, този, в който трябва да навлязат, правилният път за вяра в Бог и за живот, и че е много по-добре, отколкото да Го проучват внимателно и винаги да възприемат изчаквателен подход към Него. Те осъзнават, че внимателното проучване на Бог е безполезно и че колкото и да Го проучват внимателно, това няма да изкорени различните видове покварен нрав, които разкриват, или проблемите, които възникват, когато изпълняват дълга си. Затова те постепенно преминават от внимателното проучване на Бог към пътя на търсене на истините принципи. Това е нормалният начин на навлизане и процес на преживяване за обикновените покварени хора. За антихристите обаче е различно. От първия ден, в който влязат в Божия дом и прекрачат прага му, те си мислят: „Всичко в божия дом е толкова интересно, всичко е толкова ново — различно е от невярващия свят. В божия дом всеки трябва да бъде честен; прилича на голямо семейство и е толкова оживено!“. След като проучат внимателно, запознаят се със своите братя и сестри и ги разберат напълно, е време да проучат внимателно Бог. Мислят си: „Къде е бог? Какво прави бог? Как го прави? Внимателното проучване на бог на небето е трудно; трудно е да се разгадае и ние не сме на висотата на това. Но сега има удобен пряк път — бог е дошъл на земята, което улеснява внимателното му проучване“. Някои от тях имат щастието да влязат в контакт с Бог на земята, като виждат тази личност със собствените си очи, което прави внимателното Му проучване още по-удобно. Как правят това? Те проучват внимателно как говори и се смее Бог на земята, по какви въпроси използва един начин на говорене и по какви друг, контекста, в който се смее и е щастлив, и за какво говори в тези моменти, както и за какво говори, когато не е щастлив или когато е ядосан. Те проучват внимателно в какви ситуации Той пренебрегва хората или е доста приятелски настроен към тях, кога кастри хората и кога не, на какви въпроси обръща внимание и от какво не се интересува, както и дали знае, когато хората Го проучват внимателно, мамят Го или Го наранява зад гърба Му. След като проучат внимателно по-общите аспекти, антихристите се задълбочават в конкретиката, като например какво яде Бог на земята, какво облича и какъв е ежедневният Му режим. Те проучват внимателно какво харесва, къде обича да ходи и дори какви цветове харесва или не харесва, дали предпочита слънчево или облачно време и дали излиза при лошо време — всички тези конкретни подробности. От началото до края антихристите винаги проучват внимателно, като пренебрегват това, за което е дошла тази личност, която носи идентичността на Бог. Те казват: „Не ме интересува за какво си тук; щом привлечеш погледа ми, ще станеш обект на моята внимателна проверка“. Каква е целта на тяхната внимателна проверка? Те си мислят: „Ако мога да потвърдя, че ти наистина си бог, тогава мога непоколебимо и от все сърце да загърбя всичко, за да те последвам. Защото да вярваш в бог е като да залагаш и тъй като ти твърдиш, че си бог и

въплътената плът на бог, да вярвам в теб е равносилно на това да заложа на теб. Как мога да не те проучвам внимателно? Ако не те проучвах внимателно, щеше да е несправедливо към мен самия. Ако не те проучвах внимателно, нямаше да поема отговорност за собствената си крайна цел, перспективи и съдба. Трябва да те проучвам внимателно до самия край“. Дори и днес, след цялата си внимателна проверка, те все още не са сигурни: „Този човек наистина ли е христос? Наистина ли е въплътеният бог? Не е много ясно. Както и да е, много хора го следват и ситуацията с разпространението на евангелието е относително обещаваща. Изглежда, че може да се разпространи още, така че не бива да си позволявам да изоставам. Но все още трябва да продължа да го проучвам внимателно“. Те са непоправими.

Антихристите имат нечестив нрав същност, затова никога не престават да проучват внимателно. В организация или общност от невярващи проучват внимателно и използват всякакви хора, като откриват какво харесват висшестоящите, установяват слабите им места и след това приспособяват действията си и се съобразяват с вкусовете на висшестоящите, за да им се подмажат. След като влязат в Божия дом, природата им остава непроменена — те продължават да проучват внимателно. Не успяват да разберат, че внимателното проучване на Бог не е пътят, който вярващите трябва да следват. Като проучват внимателно Бог, никога няма да възприемат Божиите действия, нито ще видят, че всичко, което Бог изразява, е истината, нито ще разберат, че всички тези Божии истини и действия са за спасението на човечеството. Антихристите никога няма да разберат този въпрос. Всичко, което виждат, е, че Божиите избраници непрекъснато страдат от преследването и гонението на Сатана. Те само наблюдават как злите хора извършват зли дела и причиняват смущения в църквата, а силите на антихристите в религиозния свят непрекъснато клеветят и заклеймяват Бог, а Бог никога не дава решение на нищо от това. Така антихристите продължават да се придържат към собствените си представи и фантазии, като упорито отказват да приемат каквито и да било истини, изразени от Бог. Какъв е резултатът? Техните представи и фантазии стават тяхното доказателство за съпротива срещу Бог. В очите на антихристите тези така наречени доказателства са причините, поради които те не вярват в Божията идентичност и същност или не ги признават. Именно защото отказват да приемат истината, те никога, никога няма да видят истините, съдържащи се под тези факти, истините, които хората трябва да разберат и да възприемат, и Божиите намерения. Това е резултатът от тяхната внимателна проверка. Изправени пред тези факти, онези, които се стремят към истината, обичат истината и имат истинска вяра в Бог, могат да приемат нещата от Бог и да реагират правилно, независимо какво се случва в Божия дом, и могат да чакат Бог, да се успокоят пред Бог и да Му се молят, да се стремят да схванат Божиите намерения, а също и да разбират и възприемат, че зад появата на всички тези

неща стоят добрите намерения на Бог. За да разкрие и отстрани злите хора, Бог прави много неща, които хората не биха си помислили. В същото време, за да усъвършенства Божиите избраници и да им даде възможност да придобият проницателност и да научат уроци, Той също така използва злите хора и техните злодеяния, за да служат. От една страна, Бог ги разкрива и отстранява. От друга страна, Той дава възможност на Своите избраници да видят кои неща са положителни и кои негативни, кого Бог одобрява, кого Бог мрази, кой е отстранен от Бог и кого Той благославя. Това са все уроци, които Божиите избраници трябва да научат, положителните резултати, които трябва да постигнат онези, които се стремят към истината, и истините, които хората трябва да разберат. Въпреки това поради техния нечестив нрав същност антихристите никога няма да постигнат тези най-ценни неща. Затова те имат само едно състояние — докато са в Божието присъствие, освен че се съмняват в Него, те непрекъснато Го проучват внимателно. Дори да не могат да стигнат до дъното на това, те продължават да Го проучват внимателно. Ако ги попиташ дали са уморени, те казват: „Ни най-малко. Да проучваш бог внимателно е забавно, увлекателно, интересно и ангажиращо!“. Не са ли това дяволски думи? Те притежават облика на Сатана, имат природата същност на антихристите. Те нямат намерение да приемат истината или Божието спасение; те са тук единствено, за да проучват внимателно Бог.

в. Подозрение

А сега ще разговаряме за подозренията на антихристите към Бог. Какво означава буквално „подозрение“? Има някои конкретни проявления, мисли и модели на поведение при внимателното проучване на Бог и е абсолютно правилно да се каже, че същото важи и за подозренията. След като проучат внимателно Бог, някои хора все още не знаят какъв е наистина Божият нрав или какви емоции има Бог и не са сигурни дали Бог наистина съществува. Те са още по-малко способни да определят дали този обикновен човек е Христос, или дали Той притежава Божията същност. Те не разбират и не са наясно с тези неща. След това, когато имат възможност да взаимодействат с Бог, те си мислят: „Христос разговаря с мен за това, че хората изпълняват дълга си нехайно. Възможно ли е някой да е говорил за това, че изпълнявам дълга си нехайно и христос да е разбрал за това? Затова ли повдигна този въпрос, когато се срещнахме? Това определено е така, защото някой ме е натопил и след като христос е разбрал, ме е нарочил за разобличаване. Харесва ли ме все още христос, като знае какъв човек съм? Изпитва ли неприязън или презрение към мен? Подготвя ли се да ме освободи от длъжност?“. След като изчакват известно време и виждат, че не са били освободени от длъжност, те си мислят: „Уф, толкова се уплаших. Мислех си, че христос може да е дребнав, но той не го направи. Сега мога да се отпусна“. Някои може да кажат: „По време на последната ми среща с христос говорих несвързано, като необразован човек, и

речта ми беше малко странна. Разобличих истинската си същност. Ще има ли христос лошо впечатление за мен? Ще ме отстрани ли по-късно? Всичко е наред, когато не го виждам — проблемите ми се появяват само когато се срещам с него. Не бива да се срещам повече с него, трябва да го избягвам, когато го видя, и да стоя колкото се може по-далеч от него, и категорично не бива да имам работа, взаимодействия или близък контакт с христос. В противен случай той може да ме презре“. Какви мисли и подходи са това? (Подозрения.) Това са подозрения. Има и такива, които казват: „На последното събиране бог зададе прост въпрос, но аз не отговорих добре, което разкри недостатъците ми. Ще си помисли ли бог, че нямам добри заложби, и ще спре ли да ме развива в бъдеще? Последния път някой разобличи нещо, което направих, като каза, че съм бил глупав и съм действал необмислено. Ако бог разбере за това, ще ме усъвършенства ли все още в бъдеще? Какъв е статусът ми според бог — висок или нисък, по-висш или по-нисш? Към коя категория принадлежа? В бъдеще, когато говоря с бог, трябва да си правя чернова на думите. Не мога да говоря небрежно или да казвам каквото ми е на ума. Трябва да размишлявам повече, да обмислям нещата повече, да преценявам повече, да организирам добре езика си и да представя най-изключителната и умела страна от себе си на христос. Колко прекрасно и перфектно би било това!“. Това също е подозрение.

Подозрението е друга черта на нечестивия нрав на антихристите. Освен да се съмняват и да проучват внимателно, антихристите таят и подозрения. Казано накратко, независимо кой аспект преобладава в мислите им, никой от тях няма нищо общо с практикуването и търсенето на истината. Могат ли тогава тези подходи, мисли или методи да потвърдят, че нравът същност на антихристите е нечестив? (Да.) Независимо дали антихристите се съмняват в Бог, проучват внимателно Бог или таят подозрения към Бог, във всеки случай винаги пропускат да се съсредоточат върху истината, никога не се обръщат назад и упорито използват тези методи, за да обмислят въпроси, свързани с Бог, и да се отнасят с Бог, без изобщо да търсят истината. Независимо колко изтощителни и тежки могат да бъдат тези действия, те неуморно продължават да ги извършват и да ги повтарят. Независимо колко дълго са проучвали внимателно или са били подозрителни към Бог, или дали са постигнали някакви резултати, или не, те продължават да следват този път както преди, като продължат да действат по този начин и да повтарят действията си. Никога не изследват себе си и си мислят: „Това ли е методът и отношението, с които едно сътворено същество трябва да се отнася с Бог? Какво е естеството на начина, по който се отнасям с Бог? Какъв вид нрав разкривам? Да се отнасям с Него така съгласно истината ли е? Бог мрази ли това? Ако продължавам да правя неща, които Бог мрази, какъв ще бъде крайният резултат? Ще бъда ли изоставен и отстранен от Бог? Тъй като ще има негативни последици, защо не мога да действам и да практикувам според Божиите слова и

изисквания?“. Размишляват ли те върху тези въпроси? (Не.) Защо не размишляват? Защото в характера им липсват съвест и рационалност. Те нямат съвест, затова извършват такива неразумни и абсурдни действия, без да го осъзнават. Липсата на рационалност ги кара никога да не разбират кои са, нито позицията, гледището и статуса, които трябва да заемат. Те никога не чувстват, че са обикновен човек, покварено човешко същество или от рода на Сатана и негова рожба, мразен от Бог. Нещата, които хората трябва да приемат, са Божиите слова, Божиите изисквания и истината, която Бог им предоставя; те не трябва да проучват внимателно Бог, сякаш са Му равни, и да се смеят и да говорят с Бог, сякаш общуват с друг човек — не са ли това неща, които би направил нечовек? В този момент характерът на антихристите се разкрива и нечестивият нрав същност на антихристите взема връх в тях, като ги кара неуморно да се занимават с тези безполезни и безсмислени действия, които вредят на другите и не предлагат никаква полза за тях самите. И все пак не могат да се откажат; продължават да не осъзнават грешката на този път и природата, която се крие зад тези действия. Независимо от количеството усилия, страдания и неуспехи, които са свързани с този въпрос, не изпитват самообвинения, упреци или чувство за вина. Настояват да бъдат наравно с Бог, дори проучват внимателно и презират Бог отвисоко, многократно се съмняват и са подозрителни към Него. Независимо колко години са вярвали в Бог, отношението им към Бог и начинът, по който се отнасят с Него, никога не са се променили. Ако не се съмняват в Него, те Го проучват внимателно, а ако не Го проучват внимателно, са подозрителни към Него. Сякаш са обладани от демон или омагьосани — това са няколко проявления на нечестивата същност на антихристите. Антихристите са нечестиви по природа; някои хора, които не могат да прозрат същността на антихристите, може да кажат: „Не можеш ли да се въздържиш от внимателното проучване на Бог? Не можеш ли да спреш да се съмняваш в Него? Не можеш ли да спреш да си подозрителен към Него? Ако спреш да правиш тези неща, ще можеш да разбереш истината, да се отнасяш с Бог като с Бог, да развиеш истинска вяра в Бог и с основание да станеш един от Божия народ; ще имаш възможност да станеш сътворено същество, което е съгласно критериите, и тогава няма ли да си достоен да се назовеш един от Божиите избраници? Колко прекрасно би било това!“. Антихристите обаче отвръщат: „Не съм толкова глупав. Каква е ползата да бъдеш сътворено същество, което е съгласно критериите? Това е скучно. Интересно е само когато се съмнявам, проучвам внимателно и съм подозрителен към бог!“. Това проявление на антихристите е като това, което казва големият червен змей: „Битката срещу другите хора и срещу Небето е източник на безкрайно забавление“. Това е точно определение и истинско отражение на нечестивата природа същност на антихристите. Казано накратко, антихристите са изключително нечестиви, те са нечестиви до крайност. Онези, които вярват в Бог, но категорично отказват да приемат истината, са нечестиви

хора. Много хора винаги искат да дадат на антихристите шанс да се покаят, като мислят, че един ден те ще се покаят — правилен ли е този аргумент? Както се казва в поговорката: „Вълкът козината си мени, но нрава — не“ и „Окраската на леопарда не може да се промени“. Затова не можеш да използваш стандарти и методи за справяне с хора, за да се справяш с антихристите или да поставяш изисквания към тях. Те са такива, каквито са. Ако не проучват Бог внимателно или не се съмняват в Него, или ако не са подозрителни към Него, те се чувстват неудобно, защото са управлявани от своята нечестива природа.

г. Предпазливост

Сега ще разговаряме за предпазливостта. Антихристите имат една най-преобладаваща и ясна мисъл и гледна точка. Те казват: „Хората не бива да позволяват на бог да контролира съдбите им или да господства над тях; ако бог контролира съдбата на човек, тогава с него е свършено. Хората трябва да контролират себе си, за да постигнат щастие и за да могат да ядат, да пият и да се забавляват без да се тревожат. Бог не позволява на хората да ядат, да пият и да се забавляват, той не им позволява да живеят добре; той само кара хората да понасят несгоди. Затова трябва да поемем отговорност за собственото си щастие; не можем да поверяваме съдбите си на бог, нито пасивно да чакаме всичко, нито да оставяме бог да прави подготовка, да ни просветлява и води — не можем да бъдем такъв тип хора. Имаме човешки права и право на независими действия, както и свободна воля. Не е нужно да докладваме всичко на бог и да се допитваме до бог за всичко — това ще ни направи да изглеждаме толкова некомпетентни; само глупаците правят така!“. Какво правят те? (Предпазват се от Бог.) Някои хора казват: „Бъди внимателен, когато даваш обет пред бог; обмисляй внимателно думите си. Когато човек действа, небето гледа!“. Някои се молят: „О, боже, посвещавам целия си живот и младост на теб; няма да си търся партньор или да се женя“. Но след като кажат това, съжаляват и си мислят: „Ще изпълни ли бог думите ми? Ами ако наистина имам нужда от партньор или искам да се оженя? Ще ме накаже ли бог? Това е лошо!“. Оттогава нататък те стават потиснати и безрадостни, избягват противоположния пол и се страхуват от наказание. Какво правят те? (Предпазват се от Бог.) Друг тип хора казват: „Да отдаваш всичко на бог не е нито лесно, нито просто. Трябва да имаш резервен план; трябва да си подготвиш изход, преди да отдадеш всичко на бог. В противен случай, когато останеш без ресурси, бог няма да се погрижи за теб! Да отдаваш всичко на бог е твоя работа; това, че бог господства над всички неща, е друг въпрос. Бог господства над всички неща — ще се погрижи ли той за малък човек като теб? Бог се грижи само за големите неща; той не се занимава с тези дребни неща. Затова трябва да планираш и да подготвиш своя изход; ако бог по-късно вече не те иска и те отпрати, той няма да прояви никаква милост към теб“. Що за мислене е това?

(Предпазливост към Бог.) Хората са толкова пресметливи. След като станат водачи, някои плащат известна цена и наистина отдават малко, но поради лошата си човешка природа, отвратителния си нрав и нрава на антихристите, който притежават, нанасят значителни загуби на Божия дом. В резултат на това те биват отпратени. След това се научават да се държат прилично и да стоят в сянка, без да се доверяват на никого, като казват: „Преди винаги се доверявах на хората, така че всички знаеха какво наистина се случва с мен, но след това някой ме докладва на божия дом и бях отпратен. Затова сега трябва да се науча да се затварям в себе си, да се прикривам и да се защитавам и пазя. Трябва да бъда предпазлив, когато се доверявам на хората, и не бива да се доверявам дори на бог. Вече не вярвам, че бог е истината, че той е благонадежден. Дори още по-малко вярвам на братята и сестрите. Никой не е достоен за доверието ми, дори членовете на семейството ми или роднините ми, да не говорим за онези, които се стремят към истината“. Какво правят те? (Пазят се.) Когато антихристите преживеят кастрене, неуспех, падения и разкриване, те правят равносметка на това и се изразяват с поговорка: „Никога не възнамерявай да вредиш на другите, но винаги се пази от вредата, която те могат да ти причинят“. В действителност те са навредили доста на другите, а накрая се маскират и измислят тази заблуда. След като в продължение на много години са вярвали в Бог и са преживели многобройни провали и неуспехи, както и Божието разкриване и Неговото кастрене, при нормални обстоятелства хората трябва да се самоанализират и да опознаят себе си чрез поуките от тези провали, като търсят истината, за да разрешават проблемите, и като открият причините за своите провали и подхлъзвания в Божиите слова, както и пътя на практикуване, по който трябва да поемат. Антихристите обаче не правят това. След многобройни подхлъзвания и провали те влошават поведението си, съмненията им в Бог стават все повече и все по-тежки, внимателната им проверка на Бог става все по-интензивна, подозренията им към Бог се задълбочават и сърцата им също се изпълват с предпазливост спрямо Бог. Тяхната предпазливост е пълна с оплаквания, гняв, предизвикателство и възмущение и постепенно те дори стигат до отричане, осъждане и заклеймяване на Бог. Не са ли те във все по-голяма опасност? (Да, така е.)

Ако съдим по отношението на антихристите към Бог, към средата и към хората, събитията и нещата, нагласени от Бог, към разкриването и дисциплинирането им от Бог и т.н., имат ли те и най-малкото намерение да търсят истината? Имат ли те и най-малкото намерение да се покорят на Бог? Имат ли те и най-малката вяра, че всичко това не е случайно, а по-скоро се намира под Божието върховенство? Имат ли те това разбиране и осъзнатост? Очевидно не. Може да се каже, че първопричината за тяхната предпазливост идва от съмненията им в Бог. Може да се каже, че първопричината за тяхната подозрителност към Бог също идва от съмненията им в Бог. Резултатите, породени от тяхната внимателна проверка на

Бог, ги правят по-подозрителни към Бог и същевременно по-предпазливи към Бог. Ако се съди по различните мисли и възгледи, породени от мисленето на антихристите, както и по различните подходи и модели на поведение, създадени под контрола на тези мисли и възгледи, тези хора са съвсем просто казано неразумни. Те не могат да разберат истината, не могат да развият истинска вяра в Бог, не могат напълно да повярват и да признаят съществуването на Бог, не могат да повярват и да признаят, че Бог господства над цялото създание, че Той господства над всичко. Всичко това се дължи на техния нечестив нрав същност.

19 декември 2020 г.

ШЕСТИ ЕКСКУРС

ОБОБЩАВАНЕ НА ХАРАКТЕРА НА АНТИХРИСТИТЕ И НА ТЕХНИЯ НРАВ СЪЩНОСТ (ТРЕТА ЧАСТ)

III. Нрав същност на антихристите

A. Нечестивост

2. Какво правят антихристите спрямо Бог

По време на последното събиране основно разговаряхме за нрава същност на антихриста и го обобщихме, като избрахме три черти от шестте вида нрав на покварената човешка природа, за да ги разнищим. Тези три черти са изпитване на неприязън към истината, жестокост и нечестивост. Миналия път разговаряхме за нечестивостта и чрез разнищване на нечестивите проявления на антихристите — а именно, че мислите им са изпълнени със зло през целия ден — идентифицирахме антихристите и потвърдихме техния нечестив нрав същност чрез тези проявления. Ние разнищваме факта, че мислите им са изпълнени със зло през целия ден, от два аспекта: първо, какво има в мислите им, когато се отнасят с другите, какви подходи и проявления разкриват в покварената си същност; второ, какво има в мислите им за Бог. Приключихме с общението за това как се отнасят с хората. Що се отнася до това какви идеи, представи, възгледи и мотиви имат антихристите спрямо Бог, и дори предварително определените действия в ума им, миналия път разговаряхме частично за това: например съмнение, внимателна проверка и какво още? (Подозрение и предпазливост.) Съмнение, внимателна проверка, подозрение и предпазливост. Нека сега да разговаряме за това как антихристите подлагат Бог на изпитание.

д. Изпитване

Какви са проявленията на изпитанието? Кои подходи или мисли проявяват състояние или същност на изпитание? (Ако съм извършил прегрешение или съм направил нещо зло, винаги искам да сондирам мнението на Бог, да поискам ясен отговор и да видя дали ще имам добър изход или крайна цел.) Това е свързано с мислите; и така, като цяло, когато човек говори или действа, или когато се сблъска с нещо, кои от проявленията му са изпитание? Ако някой е извършил прегрешение и чувства, че Бог може да си спомни или да заклейми прегрешението му, и самият той е несигурен, без да знае дали Бог действително ще го заклейми, или не, той измисля начин да подложи това на изпитание, за да види какво е отношението на Бог в действителност. Започва с молитва и ако няма озарение или просветление, обмисля да прекъсне напълно предишните си методи на стремеж. Преди това винаги е вършил нещата нехайно, като е влагал само 30% от усилията си, където

е могъл да използва 50%, или 10%, където е могъл да използва 30%. Сега, ако може да използва 50% от усилията си, ще го направи. Той се заема с мръсна или уморителна работа, която другите избягват, като винаги я върши преди другите и се уверява, че по-голямата част от братята и сестрите го виждат. По-важното е, че иска да види как гледа Бог на този въпрос и дали прегрешението му може да бъде изкупено. Когато се сблъска с трудности или неща, които повечето хора не могат да преодолеят, той иска да види какво ще направи Бог, дали ще го просветли и напътства. Ако може да почувства Божието присъствие и специалната Му благосклонност, той смята, че Бог не е запомнил или не е заклеймил прегрешението му, което доказва, че то може да бъде простено. Ако отдава всичко по този начин и плаща такава цена, ако отношението му се промени значително, но все още не усеща Божието присъствие и със сигурност не усеща никаква осезаема разлика отпреди, тогава е възможно Бог да е заклеймил предишното му прегрешение и вече да не го иска. Тъй като Бог не го иска, той няма да полага толкова усилия в бъдеще, когато изпълнява дълга си. Ако Бог все още го иска, не го заклеймява и все още има надежда да получи благословии, той ще вложи известна искреност в изпълнението на дълга си. Тези проявления и идеи форма на изпитание ли са? Това конкретен подход ли е? (Да.) Току-що споменахте само един теоретичен аспект, но не навлязохте конкретно в детайлните проявления на подлагането на Бог на изпитание и какви конкретни подходи и планове имат те в сърцата си по този въпрос, нито разобличихте какви са възгледите и състоянията на антихристите, когато се занимават с тази дейност.

На някои хора постоянно им липсва всякакво познание за всемогъществото на Бог и Неговата внимателна проверка на дълбините на човешкото сърце или преживяване на това. Също така им липсва истинско усещане за Божията внимателна проверка на човешкото сърце, така че естествено, те са изпълнени със съмнение по този въпрос. Въпреки че в субективните си желания искат да вярват, че Бог проучва внимателно дълбините на човешкото сърце, на тях им липсват убедителни доказателства. Вследствие на това в сърцата си планират определени неща и едновременно с това започват да ги изпълняват и прилагат. Докато ги прилагат, непрекъснато наблюдават дали Бог наистина знае за тях, дали нещата ще бъдат разобличени, и ако мълчат, дали някой може да го разбере, или дали Бог може да го разкрие чрез определена среда. Разбира се, обикновените хора може да имат известна степен на несигурност относно всемогъществото на Бог и Неговата внимателна проверка на дълбините на човешкото сърце, но антихристите не са просто несигурни — те са изпълнени със съмнение и в същото време са напълно предпазливи спрямо Бог. Поради това разработват много подходи, за да подлагат Бог на изпитание. Понеже се съмняват в Божията внимателна проверка на човешкото сърце и дори нещо повече, отричат факта, че Бог го проучва внимателно, те често мислят за определени неща. След това, с

малко страх или някакво необяснимо чувство на ужас, тайно разпространяват тези мисли насаме, като подвеждат определени хора. Междувременно непрекъснато разкриват своите доводи и идеи малко по малко. Докато ги разкриват, те наблюдават дали Бог ще попречи или ще разобличи това тяхно поведение. Ако Той го разобличи или окачести, те бързо се оттеглят, като сменят подхода. Ако изглежда, че никой не знае за това и никой не може да ги прозре или да надникне в тях, в сърцата си те още повече стават напълно убедени, че интуицията им е правилна и познанието им за Бог е правилно. Според тях Божията внимателна проверка на човешкото сърце по същество не съществува. Какъв подход е това? Това е подходът на изпитанието.

Поради присъщия си нечестив нрав антихристите никога не говорят или действат прямо. Те не подхождат към нещата с честност и искреност, нито говорят с честни думи и действат с искрено отношение. Нищо, което казват или правят, не е прямо, а по-скоро е със заобикалки и крадешком, и никога не изразяват директно мислите или мотивите си. Понеже смятат, че ако ги изразят, ще бъдат напълно разбрани и прозрени, техните амбиции и желания ще бъдат извадени наяве и те няма да бъдат възприемани сред другите хора като възвишени или благородни, нито ще бъдат гледани с възхищение и почитани от другите, те винаги се опитват да потулват и прикриват своите позорни мотиви и желания. И така, как говорят и действат те? Използват различни методи. Както има една поговорка сред невярващите, „да опипаш почвата“, антихристите възприемат подобен подход. Когато искат да направят нещо и имат определен възглед или отношение, те никога не го изразяват директно; по-скоро използват определени методи, като например ловки или разузнаващи методи, или измъкване на сведения от хората, за да съберат информацията, която търсят. Поради нечестивия си нрав антихристите никога не търсят истината, нито искат да я разберат. Единствената им грижа е собствената им слава, придобивки и статус. Те се занимават с дейности, които могат да им донесат слава, придобивки и статус, като избягват онези, които не предлагат такива неща. С нетърпение предприемат дейности, свързани с репутация, статус, изпъкване и слава, като същевременно избягват неща, които бранят църковното дело или могат да оскърбят другите. Следователно антихристите не подхождат към нищо с отношение на търсене. По-скоро използват метода на изпитанието, за да опипат почвата, и след това решават дали да продължат — ето колко хитри и нечестиви са антихристите. Например, когато искат да знаят какъв тип хора са в Божиите очи, те не се оценяват чрез Божиите слова, като опознават себе си. Вместо това разпитват наоколо и се ослушват за скрит смисъл в думите, като наблюдават тона и отношението на водачите и на Горното, и търсят в Божиите слова, за да видят как Бог определя изходите на хора като тях. Те използват тези пътища и методи, за да видят къде принадлежат в Божия дом и да разберат какъв ще бъде бъдещият им изход. Това не включва ли някакво естество на изпитание? След като бъдат

кастрени например, някои хора вместо да изследват защо са били кастрени, да изследват покварения нрав и грешките, които са разкрили в хода на действията си, и кои аспекти на истината трябва да търсят, за да опознаят себе си и да поправят предишните си грешки, създават у другите погрешно впечатление, като използват косвени средства, за да разберат истинското отношение на Горното към тях. Например, след като бъдат кастрени, те бързо повдигат незначителен въпрос, с който да потърсят Горното, за да видят какъв е тонът на Горното, дали е търпеливо, дали на въпросите, които задават, ще бъде отговорено сериозно, дали ще възприеме по-меко отношение към тях, дали ще им повери задачи, дали все още ще ги цени високо и какво наистина мисли Горното за грешките, които са извършили преди. Всички тези подходи са вид изпитание. Казано накратко, когато се сблъскат с такива ситуации и показват тези проявления, знаят ли хората в сърцата си? (Да, знаят.) И така, когато знаете и искате да направите тези неща, как се справяте вие? Първо, на най-просто ниво, можеш ли да се опълчиш на себе си? Някои хора намират за предизвикателство да се опълчат на себе си, когато дойде времето; те го обмислят: „Забрави, този път е свързано с благословиите и изхода ми. Не мога да се опълча на себе си. Следващия път“. Когато дойде следващият път и те отново се сблъскат с въпрос, свързан с благословиите и изхода им, те отново се оказват неспособни да се опълчат на себе си. Такива индивиди имат чувство за съвест и макар да не притежават нрав същност на антихриста, за тях все още е доста проблемно и опасно. От друга страна, антихристите често таят тези мисли и живеят в такова състояние, но никога не се опълчват на себе си, защото им липсва чувство за съвест. Дори ако някой ги разобличи и кастри, като посочва състоянието им, те упорстват и категорично няма да се опълчат на себе си, нито ще се намразят заради това, нито ще се откажат и ще преодолеят това състояние. След като бъдат освободени от длъжност, някои антихристи си мислят: „Да бъда освободен от длъжност изглежда нормално нещо, но се чувствам донякъде опозорен. Макар че не е значителен въпрос, има едно решаващо нещо, от което не мога да се избавя. Ако бъда освободен от длъжност, означава ли това, че божият дом вече няма да ме развива? Тогава какъв човек ще бъда в божиите очи? Ще имам ли все пак надежда? Все пак ще бъда ли полезен изобщо в божия дом?“. Те обмислят това и измислят план: „Имам десет хиляди юана под ръка и сега е времето да ги използвам. Ще предложа тези десет хиляди юана като приношение и ще видя дали отношението на горното към мен може да се промени малко и дали може да прояви известно благоволение към мен. Ако божият дом приеме парите, това означава, че все още имам надежда. Ако отхвърли парите, това доказва, че нямам надежда и ще направя други планове“. Какъв подход е това? Това е изпитание. Казано накратко, изпитанието е относително очевидно проявление на нечестивия нрав същност. Хората използват различни средства, за да получат информацията, която желаят, да придобият

сигурност и след това да постигнат душевен мир. Има много начини за изпитание, като например използване на думи за измъкване на информация от Бог, използване на неща, за да Го подложат на изпитание, мислене и обмисляне на неща в ума си. Кой е най-често срещаният начин, по който вие подлагате Бог на изпитание? (Понякога, когато се моля на Бог, проверявам отношението на Бог към мен и гледам дали имам мир в сърцето си. Използвам този метод, за да подлагам Бог на изпитание.) Този метод се използва доста често. Друг метод е да се види дали човек има какво да каже по време на общението на събирането, дали Бог предоставя просветление или озарение, и да се използва това, за да се подложи Бог на изпитание дали все още е с тях, дали все още ги обича. Също така, в хода на изпълнение на дълга си, да се види дали Бог ги просветлява или напътства, дали имат някакви специални мисли, идеи или прозрения — като ги използват, за да подложат на изпитание какво е отношението на Бог към тях. Всички тези методи са срещани доста често. Нещо друго? (Ако съм взел решение пред Бог в молитва, но не успея да го изпълня, наблюдавам дали Бог ще се отнесе с мен според клетвата, която съм дал.) Това също е един вид. Независимо какъв метод използват хората, за да се отнасят към Бог, ако съвестта им ги укорява за това и след това придобият познание за тези действия и нрав и могат своевременно да ги променят, тогава проблемът не е толкова значителен — това е нормален покварен нрав. Ако обаче някой може системно и упорито да прави това, дори ако знае, че е грешно и ненавиждано от Бог, но упорства в него, никога не му се опълчва или не се отказва от него, това е същността на антихриста. Нравът същност на антихриста е различен от този на обикновените хора, тъй като той никога не се самоанализира, нито търси истината, а системно и упорито използва различни методи, за да подлага Бог на изпитание, Неговото отношение към хората, Неговото заключение за даден индивид и какви са Неговите мисли и идеи за миналото, настоящето и бъдещето на даден човек. Той никога не търси Божиите намерения и истината и най-вече не търси как да се покори на истината, за да постигне промяна в нрава си. Целта зад всичките му действия е да проникне в Божиите мисли и идеи — това е антихрист. Този нрав на антихристите очевидно е нечестив. Когато се впускат в тези действия и показват тези проявления, няма и следа от вина или разкаяние. Дори ако се припознаят в тези неща, не показват покаяние или намерение да спрат, а все така упорстват по своя си начин. В тяхното отношение към Бог, в тяхната нагласа и подход е очевидно, че смятат Бог за свой противник. В техните мисли и възгледи няма идея или отношение на познаване на Бог, обич към Бог, покорство към Бог или богобоязливост. Те просто искат да получат информацията, която искат от Бог, и да използват собствените си методи и средства, за да установят точното отношение на Бог към тях и определението Му за тях. По-сериозното е, че дори когато съпоставят собствените си подходи с Божиите слова на разобличаване, дори и да има и най-малкото осъзнаване, че

това поведение е ненавиждано от Бог и не е това, което човек трябва да прави, те никога няма да се откажат от него.

В миналото в Божия дом имаше едно правило: относно онези, които са били отлъчени или премахнати, ако впоследствие проявят истинско покаяние и постоянстват в четенето на Божиите слова, проповядването на евангелието и свидетелстването за Бог, като истински се покаят, те можеха да бъдат приети отново в църквата. Случи се така, че имаше един човек, който отговаряше на тези критерии, след като беше премахнат, и църквата изпрати някого да го намери, да разговаря с него и да му каже, че е приет обратно в църквата. Като чу това, той беше доста доволен, но размишляваше: „Истинско ли е приемането, или зад това се крие някаква идея? Наистина ли бог е видял моето покаяние? Наистина ли е проявил милост към мен и ми е простил? Наистина ли миналите ми действия са били подминати?“. Той не повярва и си помисли: „Въпреки че ме искат обратно, трябва да се въздържам и да не се съгласявам веднага, не бива да действам така, сякаш съм страдал много и съм бил толкова жалък през тези години след отлъчването. Трябва да действам малко резервирано и да не питам веднага след като ме приемат обратно къде мога да участвам в църковния живот или какъв дълг мога да изпълнявам. Не мога да изглеждам твърде ентусиазиран. Въпреки че вътрешно се чувствам особено щастлив, трябва да остана спокоен и да видя дали божият дом искрено ме иска обратно, или просто е неискрен, за да ме използва за определени задачи“. С тази мисъл той каза: „През времето, след като бях отлъчен, се самоанализирах и осъзнах, че грешките, които направих, бяха твърде значителни. Загубите, които причиних на интересите на божия дом, бяха огромни и никога не мога да ги компенсирам. Аз наистина съм дявол и Сатана, прокълнат от бог. Самоанализът ми обаче все още е непълен. Тъй като божият дом иска да ме върне, трябва да ям и пия още повече от божиите слова и да се самоанализирам и опознавам повече. В момента не съм достоен да се върна в божия дом, не съм достоен да изпълнявам дълга си в божия дом, не съм достоен да се срещам с братята и сестрите си и със сигурност съм твърде засрамен, за да се изправя пред бог. Ще се върна в църквата едва когато почувствам, че самопознанието и самоанализът ми са достатъчни, за да могат всички да ме потвърдят“. Докато казваше това, той беше и на тръни, като си мислеше: „Просто се преструвам, като казвам това. Ами ако водачите се съгласят да не ме пуснат обратно в църквата? Няма ли да съм свършен?“. В действителност той беше доста притеснен, но все пак трябваше да говори по този начин и да се преструва, че не е твърде нетърпелив да се върне в църквата. Какво искаше да каже с тези неща? (Той поставяше изпитание дали църквата наистина ще го приеме обратно.) Необходимо ли е това? Не е ли това нещо, което Сатани и дяволи биха направили? Нормален човек би ли се държал така? (Не, не би.) Нормален човек не би се държал така. Предвид такава прекрасна възможност, това, че той може

да предприеме такава стъпка, е нечестиво. Да бъдеш приет отново в църквата е израз на Божията любов и милост и той трябва да се самоанализира и да познава собствената си поквара и недостатъци, като търси начини да компенсира миналите дългове. Ако някой все още може да подлага Бог на изпитание по този начин и да се отнася към Божията милост по този начин, тогава той наистина не оценява Неговата доброта! Това, че хората развиват такива идеи и подходи, е породено от тяхната нечестива същност. По същество, когато хората подлагат Бог на изпитание, това, което те проявяват и разкриват теоретично, винаги се отнася до подлагането на изпитание на Божиите мисли, както и на Неговото мнение и определения за хората, наред с други неща. Ако хората търсят истината, те ще се опълчат на такива практики и ще се избавят от тях, като действат и се държат според истините принципи. Индивиди с нрава същност на антихриста обаче не само не могат да се откажат от такива практики и не ги намират за ненавистни, но често се възхищават на себе си, че притежават такива средства и методи. Те може да си мислят: „Вижте колко съм умен. Не съм като вас, глупаците, които знаят само да се покоряват и подчиняват на бог и на истината — аз изобщо не съм като вас! Опитвам се да използвам средства и методи, за да разбера тези неща. Дори ако трябва да се покоря и подчиня, пак ще стигна до дъното на нещата. Не си мислете, че можете да скриете нещо от мен или да ме измамите и заблудите“. Това е тяхната мисъл и възглед. Антихристите никога не проявяват покорство, боязън или искреност, а още по-малко някаква преданост в отношението си към въплътения Бог. С това приключва нашето общение за проявленията, свързани с изпитанието.

е. Предявяване на искания

Следващата точка е, че антихристите предявяват искания към Бог и за това има по-конкретни проявления. Антихристите могат да бъдат описани с думите, които невярващите използват: „Никога не си мърдат пръста без награда“. Какво друго? („Не пускат сокола, преди да са видели заека“.) Не пускат сокола, преди да са видели заека — ако има печалба, ще се възползват, но ако няма печалба, няма да го направят. Независимо от ситуацията те трябва да я претеглят в ума си, като си мислят: „Колко голямо предимство мога да спечеля от това? Каква печалба мога да получа? Струва ли си да платя толкова висока цена за това? Ако платя голяма цена, но другите се окажат с предимството, а аз не мога да се покажа, тогава определено няма да го направя!“. Не е ли това отношението на антихристите към Божието поръчение и изисквания? Ако положат малко усилия в изпълнението на дълга си, но не получат никакви ползи и изтърпят известно страдание, без да получат благодат, вътрешно те веднага реагират, като казват: „Вложих толкова много усилия — защо не получих никаква полза? Печеливш ли е семейният ми бизнес, или не?“. Ако изчислят и установят, че приходите им са повече от предходния месец, те продължават да излизат и да проповядват евангелието, без

да се страхуват въпреки свързаните с това рискове. Но щом възникне проблем със семейния бизнес и печалбите им са значително по-ниски от предходния месец, те веднага се оплакват и се съмняват в Бог в сърцата си, като мислят: „Боже, изпълнявах дълга си, без да мързелувам или да хитрувам, нито го вършех нехайно. Този месец пътувах повече и свърших повече работа от предходния месец. Защо не благославяш семейството ми? Защо семейният ми бизнес не върви добре?“. Отношението им към Бог и Божието поръчение веднага се променя и те си мислят: „Ако ти не благославяш семейството ми, тогава не ме обвинявай, че изпълнявам дълга си нехайно. Следващия месец няма да полагам толкова усилия. Ако трябва да стана в пет, ще стана в шест. Ако трябва да тръгна в осем, ще тръгна в десет. Преди можех да обърна петима потенциални приемници на евангелието за един месец, а този път ще обърна само двама. Това би трябвало да е достатъчно!“. Какво изчисляват те? Дали това, което влагат и с което допринасят, е равностойно на това, което им дава Бог. Освен това те го намират за икономически изгодно и си струва да страдат и да плащат цена за него, само ако това, което им дава Бог, е няколко пъти повече от това, което искат и желаят. В противен случай, независимо от задачата или дълга, възложени им от Божия дом, те се отнасят към всички тях по един и същи начин — действат нехайно, претупват, когато могат, отбиват номера, когато могат, и абсолютно никога не предлагат и капка искреност. Това проявление е едновременно предявяване на искания и сключване на сделка; хората предявяват искания само когато има сделка, а без сделка нямат искания.

В сърцата си антихристите никога не са таили и най-малката искреност или преданост към Божието поръчение, делото на Божия дом или собствения си дълг. Те просто използват собствения си интелект, енергия, време, както и физическото страдание и цената, която плащат, в замяна на удовлетворяването на желанията си за благословии, наградите, които искат да получат, и, разбира се, за мир и радост на плътта, вътрешна стабилност, семейно щастие в този живот и дори безпрепятствена заобикаляща ги среда, заедно с уважението, възхищението и положителната оценка на другите хора. Казано накратко, антихристите никога не изпълняват дълга си искрено в Божия дом и категорично няма да предложат дори капка преданост. Независимо дали понасят несгоди и плащат цена, или се отнасят нехайно, крайната им цел е да изискват от Бог това, което искат, за да задоволят собствените си желания. Следователно, когато се сблъскат с несгоди, кастрене или хора, събития и неща, които намират за неприятни, те веднага си мислят: „Засяга ли появата на тези неща моите интереси? Ще повлияят ли на репутацията ми? Ще повлияят ли на перспективите и бъдещото ми развитие?“. Независимо дали проявленията им са положителни или негативни в хода на изпълнение на дълга им, във всеки случай те никога не действат според истините принципи. Умовете им са изпълнени със сделки, като оценяват стойността на това, което

плащат и предлагат, като бизнесмени. Преценяват колко голяма печалба могат да донесат разходите им. Някои може да кажат: „Ние вярваме в Бог, за да придобием истината и живота, за да постигнем спасение“. Антихристите обаче си мислят: „Колко струва спасението? А разбирането на истината? Тези неща не струват нищо. Това, което е наистина ценно, е да получиш стократно повече в този живот и вечен живот в идния свят. В този живот да бъдеш издиган и уважаван от другите, да бъдеш почитан като велик в божия дом, а в идния свят да имаш власт над безброй нации — това е наистина съществена печалба“. Това е амбицията на антихристите, сметка, която те правят дълбоко в сърцата си зад изпълнението на дълга си. Тази сметка е изпълнена със сделки и искания. Тяхната оскъдна „искреност“ към дълга им и към Бог е единствено, за да се уверят, че Бог ще им дари вечен живот, ще ги предпази от бедствие, ще им даде благословии и благодат и ще задоволи всичките им желания. Следователно сърцата на антихристите са изпълнени с различни искания към Бог, които общо се наричат предявяване на искания. Освен че не искат истината, антихристите желаят всичко останало — както материални, така и нематериални неща.

Има някои антихристи, които някога са направили малък принос за братята и сестрите или за църквата. Например може да са поемали определени рисковани задачи в църквата или да са приютявали братя и сестри, които не са могли да се върнат у дома. Като се прибави и сравнително дългият период, през който са вярвали в Бог, повечето хора ги смятат за заслужили и пригодни личности. В същото време те самите изпитват чувство на превъзходство и предимство. Те разчитат на старшинството си и се хвалят с него, като казват: „Вярвал съм в бог толкова много години и имам известен принос за божия дом. Не трябва ли бог да ми окаже специално отношение? Например да отида в чужбина е благословия, на която хората се радват. Като се има предвид старшинството на хората, не трябва ли аз да имам предимство? Понеже съм направил принос за божия дом, трябва да ми се даде предимство и специални грижи и не трябва да бъда оценяван въз основа на принципи“. Някои хора дори са били в затвора и като се окажат бездомни след освобождаването си, смятат, че Божият дом трябва да им осигури специални грижи: например трябва да отдели малко пари, за да им помогне да си купят къща, да поеме отговорност за препитанието им през втората половина от живота им или да задоволи всички материални нужди, които предявяват. Ако имат нужда, Божият дом трябва да им осигури кола. Ако имат някакви здравословни проблеми, Божият дом трябва да им купи хранителни добавки. Не се ли възползват от старшинството си и не парадират ли с квалификациите си? Тези личности смятат, че имат принос, затова безсрамно и открито предявяват искания към Бог. Те искат коли, къщи и луксозен начин на живот. Дори искат от братята и сестрите да им вършат работа и да им изпълняват поръчки безплатно, като стават техни слуги или роби. Не са ли се превърнали в хора, които живеят на гърба на

църквата? Вярата ти в Бог всъщност е заради теб и отиваш в затвора за твое добро. Какъвто и дълг да изпълняваш, това е твоя отговорност. Когато изпълняваш дълга си и придобиваш истината, това е заради теб. Вярата ти в Бог е доброволна, никой не те принуждава. Придобиването на живот е за твое добро, не е за другите. Дори и да си поемал някои рисковани задачи за Божия дом или за църквата, това брои ли се за заслуга? Това не е заслуга, а това, което трябва да направиш. Това е Бог, Който те издига и ти дава такава възможност; това е благословия от Бог. Не е, за да го използваш като капитал, за да живееш на гърба на църквата. И така, тези хора антихристи ли са? По-специално тези хора не могат да разговарят за никаква истина реалност и когато са с братя и сестри, които вярват от по-малко време и са по-млади, те разговарят само за старите си преживявания и парадират с квалификациите си. Липсва им всякакво общение или познание за ценни житейски преживявания. Не изграждат характера на другите, а вместо това си придават важност и се държат високомерно. Не са способни да поемат никаква съществена работа в Божия дом, нито могат да изпълняват правилно какъвто и да било истински дълг. И все пак те продължават да живеят на гърба на църквата и протягат ръце, за да предявяват искания към Бог. Не е ли това безсрамно? Ако говорим за квалификации, не съм ли аз по-пригоден от вас? Придавал ли съм си важност пред вас? Искал ли съм нещо от вас? (Не.) Тогава защо антихристите могат да правят такива неща? Защото са безсрамни. Когато приемат дълга си, умовете им са изпълнени със сделки. Когато изпълняват дълга си, им липсва правилният възглед и не го смятат за свой дълг или задължение — нещо, което едно сътворено същество трябва да прави. Макар че може да изпълняват някакъв дълг, да понасят известно страдание и да плащат цена, какво си мислят в сърцата си? „Тази задача е нещо, което никой друг не може да свърши. Ако я свърша аз, ще стана известен в божия дом, ще бъда уважаван, където и да отида, и ще бъда пригоден да се наслаждавам на най-доброто навсякъде. Ще бъда голяма работа в божия дом, ще мога да имам каквото си поискам и никой няма да смее да каже нищо, защото имам заслуги!“. Съдейки по техния характер, е невъзможно антихристите да се отнасят към Бог, Неговото поръчение или делото на Божия дом и с най-малката искреност или готовност. Дори ако външно изглеждат готови и способни да понесат страдание и да плащат цена, веднага след това са готови да протегнат ръце, за да предявяват искания и да искат награди от Бог, като се опитват да живеят на гърба на църквата и да се възползват навсякъде. Следователно, като се съди по подходите им, най-уместно е нравът им същност на антихристи да се определи като нечестив. Мислите и възгледите, които те таят по отношение на дълга си и Божието поръчение, са нечестиви, не са съгласно истината и със сигурност не са съгласно критерия на съвестта.

Във всеки дълг, който изпълняват, антихристите следват собствените си желания, като търсят лична слава и статус. Те никога не търсят истината и не се

самоанализират. Пред лицето на всякакви отклонения или проблеми, възникващи в работата им, тяхното отношение е нито да търсят, нито да приемат истината. Вместо това винаги се стараят да прикрият фактите, да запазят лицето и суетността си и да се покажат във всеки аспект, като печелят уважението на хората. Казано накратко, сърцата им са изпълнени с нечестивост, с философията на Сатана и с човешки представи и фантазии, без нищо, което да е съгласно истината. Антихристите никога не търсят истината в никой дълг, който изпълняват, и никога не възнамеряват да се покорят на работните подредби на Божия дом. Винаги се придържат към собствения си начин на действие и действат според собствените си предпочитания. Независимо от задачата изчисляват в сърцата си как могат да се облагодетелстват. Преценяват само какъв дълг да изпълняват, който може да им спечели слава, придобивки и статус, уважението на другите хора и малко чест. Щом изпълняват дълга си, се надяват постиженията им да бъдат записани в Божията книга, като си водят мислена сметка за тях и се уверяват, че всеки принос е добре записан и нищо не е пропуснато. Смятат, че колкото повече работа вършат и колкото по-голям е приносът им, толкова по-голяма е надеждата им да влязат в царството и да получат награди и венци. Нагласите и възгледите, които антихристите таят към дълга си, са точно такива. Умовете им са изпълнени със сделки и искания — не разкрива ли това тяхната природа същност? Защо умовете им са изпълнени със сделки и искания към Бог? Причината е, че нравът им същност е нечестив — това е абсолютно вярно. Това може да се прозре чрез идеите и възгледите, които антихристите таят по отношение на дълга си — те напълно потвърждават, че нравът им същност е нечестив. Независимо колко се разговаря за истината или как се разобличава и разнищва покварения нрав на хората, антихристите не показват никакво познание за нрава си същност. Не само че отказват да приемат истината, но и развиват негодувание в сърцата си. Когато почувстват, че надеждите им за получаване на благословии и награди са разбити, смятат, че Бог мами, като си мислят, че разобличаването и разнищването от страна на Бог е умишлен опит да се задържат наградите и така хората напразно да отдават всичко на Бог, без да получат нищо в крайна сметка. Сърцата им не само нямат положително възприемане на Божието дело и истината, но дори развиват представи и погрешно разбиране, като засилват съпротивата си срещу Бог. Следователно, колкото повече се разнищва сатанинският нрав и същност на покварено човечество и колкото повече се разобличават козните, мотивите и целите на Сатана, толкова повече антихристите изпитват неприязън към истината и таят омраза към нея. Защо се случва това? Те смятат, че колкото повече се разговаря за истината, толкова по-смътна е надеждата им да получат благословии. Колкото повече се разговаря за истината, толкова повече чувстват, че пътят на размяна на страдание и плащане на цена за награди и венци не е осъществим, което ги кара да мислят, че нямат надежда да получат благословии. Колкото

повече се разговаря за истината по този начин и колкото повече се случва този вид разобличаване, толкова по-малко заинтересовани стават антихристите от вярата си в Бог. Като виждат, че нищо от казаното от Бог не споменава колко страдание и плащане на цена може да им донесе равностойна награда и че Той не е казал нищо за влизане в небесното царство единствено въз основа на упорит труд, те се чувстват сякаш пътят им на сключване на сделки с Бог е стигнал до края си. Дълбоко в себе си чувстват, че те са самите обекти, които Бог е решен да накаже, като изпитват тревожен страх и чувстват, че дните им са преброени, сякаш за тях са настъпили последните дни. Как се чувствате вие, след като слушате проповед след проповед, разобличаваща антихристите? Виждам, че всички сте навели глави. Чувствате ли се донякъде обезсърчени? Осъзнахте ли, че вървите по пътя на антихристите? Изпълнени ли са и вашите мисли с тези нечестиви идеи за пазарлък с Бог? Сега имате ли някакво възприятие? Можете ли бързо да постигнете обрат? (Аз също си мисля, че трябва бързо да постигна обрат; не мога да продължавам да живея с този нрав на антихрист.) Въпреки че всички вие имате нрава на антихристи и намерението да се пазарите с Бог и да получавате благословии, вие все още не сте антихристи. Поради това трябва незабавно да търсите истината за разрешаване, да се дръпнете от ръба на пропастта и да поемете по пътя на стремежа към истината. Тогава проблемът не е ли решен? Да имаш нрава на антихрист и да вървиш по неговия път е проблем, който може да бъде решен лесно. Стига да можеш да приемеш истината, да се самоанализираш, да опознаеш покварения нрав в себе си, да разбереш същността на проблема с преследването на слава, придобивки и статус, а след това да изоставиш този погрешен метод на преследване, да се откажеш от погрешния възглед за вярата в Бог, да отхвърлиш намерението да получаваш благословии и да вярваш в Бог само заради стремежа към истината и с цел да станеш нов човек, и да се стремиш само да станеш човек, който се покорява на Бог, и да се прекланяш само пред Бог, без да идолизираш или да следваш хора, тогава твоето състояние постепенно ще се нормализира. Ще стъпиш на пътя на стремежа към истината — в това няма съмнение. Това, от което трябва да се боиш, е ако не приемаш истината, ако изпитваш неприязън към истината и ако дори да знаеш, че пазарлъкът с Бог е грешен, както и преследването на слава, придобивки и статус, все така оставаш упорит и никога не се покайваш. В такъв случай имаш природа същност на антихрист и трябва да бъдеш отстранен. Ако вършиш много зли неща, ще се сблъскаш с наказание.

Разликата между антихристите и обикновените покварени хора се състои в това, че преследването на слава, придобивки, статус и благословии и сключването на сделки с Бог не е просто временно или случайно проявление за антихристите — те живеят според тези неща. Те избират само един път, който е пътят на антихристите, като живеят според природата на антихристите и сатанинските

философии. Обикновените покварени хора могат да стигнат до втори избор и да вървят по пътя на стремежа към истината, но антихристите не обичат истината и нямат тази потребност. Тяхната природа е изпълнена със сатанински философии и те няма да направят правилния избор. Антихристите никога няма да приемат истината; те ще упорстват в грешките си докрай, никога няма да обърнат курса или да се покаят. Те знаят, че са изпълнени с желание да сключват сделки с Бог, като Го подлагат на изпитание и Му се противопоставят на всяка крачка. Те обаче си имат своите причини и си мислят: „Какво му е лошото? Предявяването на искания към бог за някои материални благословии и отдаването на някои от предимствата на статуса не са срамни постъпки. Не съм извършил убийство и палеж, нито съм се съпротивлявал публично на бог. Разбира се, работил съм за установяване на независимо царство и съм действал донякъде своеволно, но не съм навредил на никого и не съм наранил никого, нито съм засегнал делото на божия дом, нито съм му причинил загуби“. Нима това не е неподлежащо на изкупление? Независимо как Божият дом разговаря за истината или ги разобличава и кастри, те отказват да си признаят грешките — това не подлежи на изкупление. Това е същността на антихристите. Ако кажеш, че са зли или нечестиви, тях не ги е грижа и ще упорстват в своето зло и нечестивост. Това показва, че антихристите са твърдо непокаяни личности. Би ли разговарял все пак за истината с такива хора? Те дори не знаят кои неща са положителни и кои са негативни. Какво можеш да им кажеш? Няма какво да се каже. Антихристите са изпълнени с нечестив нрав същност и живеят в този нрав. Да подлагат Бог на изпитание и да сключват сделки с Него е тяхната присъща природа и никой не може да ги промени — те остават непроменени във всяка ситуация. Защо не се променят? Те не се променят, защото независимо за колко истини се разговаря с тях, независимо колко разбираеми и напълно разобличаващи са думите, те не осъзнават истинския проблем. Те не могат да разберат истината и не знаят какво е истината и кои са негативните неща; това е причината.

Антихристите сключват сделки с Бог и Му предявяват искания по различни въпроси. Разбира се, те предявяват искания за множество неща — осезаеми и неосезаеми, материални и нематериални, настоящи и бъдещи. Стига да могат да си го представят, стига да вярват, че го заслужават, и стига да е нещо, което желаят, те безсрамно предявяват искания към Бог, като се надяват Той да им го даде. Например, когато изпълняват определен дълг, за да се открояят и да станат изключителна фигура, за да имат шанс да бъдат в центъра на вниманието и да получат желания от тях статус, заедно с уважението на повече хора, те се надяват, че Бог ще им даде някои специални способности. Те Му се молят, като казват: „Боже, аз съм готов да изпълнявам предано дълга си. След като приех този дълг от теб, всеки ден мисля как да го изпълня добре. Готов съм да посветя на това енергия за цял живот, да ти предложа младостта си и да ти предложа всичко, което имам; готов съм да понасям несгоди за това. Моля те, дай ми думи, които да

говоря, дай ми интелигентност и мъдрост и ми позволи да подобря професионалните си умения и способностите си по време на изпълнението на този дълг“. След като изразят предаността си и заявят своята гледна точка, антихристите веднага протягат ръка към Бог, за да поискат тези неща. Въпреки че тези неща са неосезаеми и хората вярват, че е разумно да ги искат от Бог, не представлява ли това форма на сключване на сделки и предявяване на искания? (Да, представлява.) Какъв е фокусът на тази сделка? Каква е същността, която разнищваме? Антихристите нямат никаква искреност към дълга, поверен им от Бог, нито възнамеряват да бъдат предани по този въпрос. Преди да го направят, мислите им се въртят около това как да се възползват от тази възможност, за да покажат талантите си и да придобият слава сред хората, вместо да използват този шанс, за да изпълняват добре дълга си и да търсят истините, които трябва да разберат, и принципите, които трябва да търсят при изпълнението му. И така, когато антихристите дойдат пред Бог, за да се молят, първо протягат ръка и искат неща, които ще са от полза за тяхната репутация и статус, като интелигентност, мъдрост, уникални прозрения, изключителни умения, отваряне на духовните им очи и т.н. Те искат тези неща не за да разберат истината или за да предложат своята искреност и да изпълняват добре дълга си. Ясно е, че тези искания са изпълнени със сключване на сделки и предявяване на искания, и все пак те все още се чувстват оправдани. Когато става въпрос за този вид молитва и тези видове сделки, които хората сключват, дори ако те страдат и плащат цена при изпълнението на дълга си и дори ако изразходват известно време и енергия, ще го приеме ли Бог? От Божия гледна точка, Той категорично няма да приеме такова изпълнение на дълга, защото в такива хора няма искреност, няма преданост и със сигурност няма истинско покорство. Въз основа на този аспект това, което те субективно желаят да преследват, е статус и слава и уважението и възхищението на другите, но в хода на изпълнение на дълга им не е имало никакво подобрение в тяхното навлизане в живота или в промяната на нрава им.

Когато им се случи нещо, антихристите веднага започват да кроят козни, да пресмятат и да планират в сърцата си. Те са като счетоводители, които сключват сделки с Бог във всичко, като искат много неща и предявяват много искания към Бог. Казано накратко, всички тези изисквания са неразумни в Божиите очи; те не са това, което Бог възнамерява да даде на хората, нито са това, което хората трябва да получат, защото тези неща не носят и най-малката полза за стремежа на хората към промяна на нрава или постигане на спасение. Дори ако по време на изпълнението на твоя дълг Бог ти даде малко светлина или някои нови идеи относно твоята професия, това не е, за да задоволи желанието ти да предявяваш искания към Бог, още по-малко е, за да повиши популярността ти или престижа, който имаш сред хората. След като получи такава светлина и просветление от Бог, нормалният човек ги прилага в своя дълг, като изпълнява дълга си по-добре,

старае се по-точно да схване принципите и постепенно преживява от първа ръка как получава много просветление, озарение и благодат от Бог по време на изпълнението на дълга си — всичко това се върши от Бог. Колкото повече преживяват, толкова повече чувстват, че това, което Бог прави, е велико, и толкова повече осъзнават, че нямат за какво да се хвалят, че всичко е Божия благодат и напътствие. Това е нещо, което нормалният човек може да почувства и да осъзнае. Антихристите обаче са различни и независимо колко просветление и озарение им дава Бог, те приписват всичко на себе си. Един ден, когато направят равносметка на своя принос и протегнат ръка към Бог, за да поискат награди, когато уреждат сметките си с Бог, Той оттегля Своето просветление и озарение и антихристите са разкрити. Преди това всичко, което са могли да направят, се е дължало на делото на Светия Дух и на Божието напътствие. Те не се различават от другите хора: без Божието просветление и озарение те губят своите дарби, интелигентност, мъдрост, добри идеи и добри мисли — стават безполезни и глупаци. Когато антихристите се сблъскат с такива неща и стигнат дотук, те все още не осъзнават факта, че пътят им е грешен, и не са наясно, че са сключвали сделки с Бог и неразумно са Му предявявали искания. Те все още си мислят, че са компетентни и способни на всичко, заслужаващи да бъдат високо ценени, да им се възхищават, да ги уважават, да ги подкрепят и да бъдат превъзнасяни от другите. Ако не получат тези неща, те виждат ситуацията като безнадеждна и действат още по-безразсъдно, като се изпълват с негодувание както срещу Бог, така и срещу братята и сестрите. Те ругаят Бог и се оплакват от Него в сърцата си, като казват, че Бог е неправеден, проклинат братята и сестрите, че нямат съвест и че изгарят мостовете, след като са ги прекосили, и дори обвиняват Божия дом, че след като ги е използвал, сега се опитва да се отърве от тях. Какво е това? Безсрамен човек! Не са ли всички антихристи такива? Не казват ли често такива неща? Те казват: „Когато бях полезен и поставен на важна позиция, всички се въртяха около мен. Сега, когато вече не съм на важна позиция, никой не ми обръща внимание, всички ме гледат отвисоко и всички се държите лошо, когато говорите с мен“. Откъде идват тези думи? Не са ли вкоренени в нечестивия нрав на антихристите? Техният нечестив нрав е изпълнен със сключване на сделки с хората и с Бог, с предявяване на изисквания към Бог и към хората, сякаш казват: „Аз се грижа за нещата вместо вас, отдавам всичко, плащам цена и се тревожа за вас, така че трябва да подхождате към мен с уважение и да ми говорите учтиво. Независимо дали имам статус или не, трябва винаги да помните всичко, което съм направил, да ме пазите в умовете си завинаги и никога да не ме забравяте — да ме забравите означава, че нямате съвест. Когато ядете или използвате хубави неща, трябва да мислите за мен и аз винаги трябва да имам предимство“. Не предявяват ли антихристите често такива изисквания? (Да, предявяват.) Има хора, които казват: „Кой отпечата книгите с божиите слова, които вие четете? Кой ги достави в твоите ръце? Ако не

бях аз да поемам рискове и да се изправям пред опасностите да бъда арестуван, затворен или осъден на смърт, бихте ли могли да четете тези книги? Ако не бях аз да понасям несгоди и да плащам цена, за да ви поя, бихте ли могли да имате църковен живот? Ако не бях аз да търпя страдание и да плащам цена, за да проповядвам евангелието, можеше ли църквата да придобие толкова много хора? Ако не бях аз да разговарям с вас за божиите слова по цял ден, бихте ли имали толкова голяма вяра? Ако не бях аз да тичам насам-натам, за да ви осигурявам логистична подкрепа, бихте ли могли да изпълнявате дълга си спокойно сега? Ако не бях аз начело, можеше ли делото на църквата да се развие до степента, до която е сега?“. Срещали ли сте такива хора? Като слушаш думите им, изглежда сякаш без тях делото на Божия дом не би могло да напредне и земята би спряла да се върти. Не е ли това манталитетът на антихристите? С каква цел крещят тези думи? Заслуги ли си приписват или се оплакват и жалят? Те вярват, че Божият дом вече няма нужда от тях, че братята и сестрите са ги пренебрегнали, че Божият дом е несправедлив към хората, че Божият дом не им предоставя ресурс, не ги уважава и не им позволява да остареят там. Няма ли и елемент на проклятие в техните викове? Те проклинат другите, като казват, че нямат съвест. Как всъщност служат антихристите? Всичко, което правят, е да смущават и да прекъсват, а всичко, което казват, е подвеждащо. Липсва им човешка природа; те са дяволи. Защо някой трябва да проявява съвест към тях? Полезно ли е това? (Не.) Защо не е полезно? Може ли човек да разбере истината, като ги следва? (Не.) Какво придобива всеки, който почита и следва антихристите? Всички те предават Бог заедно с тези антихристи и са водени от тях в ада. За какви се смятат антихристите? (Те се смятат за Бог.) Това е безсрамна мисъл. Хората трябва да имат съвест към Бог, но Бог никога не изисква от хората да го правят; Той изисква само хората да разбират истината, да могат да практикуват истината и да постигнат спасение, и да бъдат сътворени същества съгласно критериите. Кога съм искал от вас да мислите за Мен и да Ми запазите малко, когато ядете хубава храна, или да мислите за Мен, когато сте на хубаво място? Когато се храните добре, живеете добре и сте щастливи, кога съм завиждал? Кога съм казвал, че нямате съвест? И все пак антихристите са способни да казват такива неща и да проклинат хората, че нямат съвест — не е ли това безсрамно? Когато Божият дом ги освободи от длъжност, когато братята и сестрите вече не са толкова ентусиазирани по отношение на тях, както преди, те са способни да казват такива неща, да плачат за своите огорчения и да ругаят хората и Бог. Всякакви неща могат да излязат от устата им и тяхната демонична природа е напълно разобличена. Това са различните проявления, разкрити от нечестивия нрав на антихристите. Понеже сърцата им са пълни със сделки, които да сключват с Бог, това води до предявяване на различни изисквания и искания към Него. Когато антихристите са повишавани или освобождавани от длъжност, когато Божият дом

ги поставя или не ги поставя на важна позиция, всички различни проявления, които произтичат от тях, се отнасят до тяхната нечестива същност — това е напълно вярно.

ж. Отричане, заклеймяване, осъждане и богохулство

Сега нека да разговаряме за термините отричане, заклеймяване, осъждане и богохулство. Поради това, че са изпълнени със съмнения относно Бог, антихристите не проявяват никакъв интерес към която и да било от истините, изразени от Бог. Сърцата им са изпълнени с неприязън и омраза и те никога не признават, че Христос е истината, камо ли да проявят някакво покорство. Понеже в сърцата си често се съмняват в Бог и Го подозират, като често си създават представи и различни идеи за Божиите действия, те постоянно и неволно правят оценки, като си мислят: „Наистина ли съществува бог? Какво има предвид бог, като казва тези неща? Ако се оценят през призмата на знанието и доктрината, как трябва да се разбират тези слова? Какво има предвид бог, като казва тези неща? Какво има предвид, като използва този термин? Към кого се обръща?“. Те изследват ли, изследват и след години на такова проучване все още не могат да видят най-съществената истина в словата, които Бог изразява, и в делото, което върши: че Бог е истината, животът и пътят — те не могат да разберат или да видят това. Когато хората казват, че всички Божии слова са истината, антихристите умуват и си мислят: „Всичките му слова са истината? Не са ли просто някакви обикновени думи? Просто някакви общоприети твърдения? Няма нищо дълбоко в тях“. Като гледат Божието дело, те си мислят: „Не виждам божията аура в това, което той прави в църквата или сред своите избраници. Казват, че бог господства над всичко, но аз не го виждам. Независимо дали гледам през лупа или през астрономически телескоп, не мога да видя образа на бог и независимо как гледам, не мога да открия делата му. Така че в момента не мога да потвърдя 100% дали бог наистина съществува. Но ако кажа, че бог не съществува, чувал съм за съществуването на някои странни и паранормални неща в света; така че в такъв случай бог би трябвало да съществува. Но как всъщност изглежда бог? Как действа бог? Не знам. Най-простият начин е да видя какво прави бог у тези, които го следват, и какво им казва“. Чрез наблюдение те виждат, че Божият дом често кастри хора, често повишава и освобождава хора и често участва в общение, дискусии, обмен и т.н. с хората относно различни видове дълг и относно работа, свързана с различни специализации. Те си мислят: „Не са ли всичко това неща, които хората правят? Нито едно от тях не е свръхестествено; всички те са много нормални и не мога да видя или почувствам как работи божият дух. Ако не мога да го почувствам, не може ли да се каже, че делото на светия дух не съществува? Не е ли всичко това въобразено в съзнанието на хората и в умовете им? Ако делото на светия дух не съществува, тогава наистина ли съществува божият дух? Изглежда, че и това е под въпрос. Ако божият дух не съществува, тогава наистина

ли съществува бог? Трудно е да се каже“. След пет години преживяване те не могат да стигнат до потвърждение и след десет или дори петнадесет години преживяване все още не могат. Що за хора са това? Те са разкрити — те са неверници. Тези неверници се размотават из Божия дом по този начин, като просто се носят по течението. Ако другите проповядват евангелието, и те го правят; ако другите изпълняват дълга си, и те го изпълняват. Ако им се удаде възможност за повишение, те мислят, че могат да „заемат пост“ в Божия дом и заради статуса са способни да положат известно усилие. В същото време могат също така безразсъдно да вършат злосторничества, като причиняват прекъсвания и смущения. Ако са обикновени членове на църквата без никакъв статус, могат хитро да намерят начини, за да си спестят усилия, като вършат малко работа само за пред хората. Това означава да се размотаваш. Защо казвам „размотава се“? В сърцата си те таят съмнения и отричане спрямо Бог, като поддържат отношение на отричане към съществуването и същността на Бог, което ги кара да изпълняват дълга си в Божия дом неохотно. Те не възприемат и винаги си мислят: „Какъв е смисълът да изпълнявам дълга си и да следвам бог по този начин? Не печеля пари на работа, нито живея нормален живот. Някои млади хора дори посвещават целия си живот, за да отдадат всичко на бог, но какво ще придобият? Затова първо ще наблюдавам. Ако наистина мога да стигна до същината на нещата и да видя надеждата за получаване на благословии, няма да е напразно да полагам усилия и да отдавам всичко. Ако не мога да получа точните божии слова или да стигна до същината на нещата, тогава не е загуба да се размотавам. В крайна сметка няма да се изтощя и няма да съм дал твърде много“. Не е ли това просто размотаване? Те не са искрени в нищо, което правят, не могат да бъдат постоянни или да се отличават в нищо и не могат истински да платят цената. Това означава да се размотаваш. Въпреки че се размотават, умът им не е бездеен — кипи от дейност. Те са пълни с представи и идеи за много неща, които Бог прави, и за много неща, които не са съобразени със собствените им представи, те ги оценяват в сърцата си, като използват знание, закони, обществен морал, традиционна култура и т.н. Въпреки цялото им оценяване те не само не успяват да видят истината чрез преценка или да намерят принципите за практикуване на истината, а напротив, стигат до всевъзможно заклеймяване, осъждане и дори хулене на Бог и Неговото дело. Какво създят антихристите най-напред? Те казват: „Делото на божия дом се решава изцяло от хора; всичко се върши от хора. Изобщо не виждам бог да върши дело или светият дух да води и да напътства каквото и да е“. Не е ли това твърдение на неверници? Твърдението, че всичко се върши от хора, разкрива много проблеми. Например, ако Божият дом избере и развие някого, който не им е по вкуса, сърцата им стават непреклонни. Могат ли антихристите наистина да се покорят? (Не, не могат.) И така, какво ще направят? Ще се опитат да го злепоставят. Ако злепоставянето се провали и никой от братята и сестрите не ги

слуша или подкрепя, те ще започнат да го заклеймяват с думите: „Божият дом е несправедлив и му липсват принципи в начина, по който се отнася с хората. Има много талантливи хора в света, но никой не може да разпознае истинския талант“. Какво означава това? От това се подразбира, че те са талантливи хора, но за съжаление в Божия дом липсва някой, който може да разпознае истинския талант. След като заклеймят извършеното от Божия дом, което не е съобразено с техните представи, те ще започнат да разпространяват неща като безпочвени слухове, представи и негативност. Разбира се, всичките им думи ще бъдат груби. Някои дори може да кажат: „Тези хора са образовани, добре изглеждат, облечени са елегантно и са от града. Ние сме селски хора, имаме известен талант, но не можем да се изразим или да общуваме с горното — не е лесно да бъдем повишени. Тези, които са повишени в божия дом, са все красноречиви, добри са в ласкателствата и имат стратегии. Аз, от друга страна, не съм нито красноречив, нито изразителен, а само наличието на скрити таланти е безполезно. Така че в божия дом поговорката „има много талантливи хора, но малцина могат да разпознаят истинския талант“ важи също както и в света“. Какво означава това твърдение? Не е ли осъждане? Те съдят делото на Божия дом и задкулисно разпространяват своето осъждане. В подхода си към Бог, Неговото дело, Неговите изрази, Неговите слова, Неговия нрав и различните начини, по които върши делото Си, антихристите използват знание и философия, за да ги преценяват, изследват и да разсъждават за тях. В крайна сметка стигат до погрешно заключение. Поради това никога не приемат сериозно, не възприемат или не размишляват в сърцата си върху никое от словата, изречени от Бог. Вместо това се отнасят към Божиите слова просто като към вид теория или някакви хубаво звучащи думи. Когато възникнат въпроси, те не приемат Божиите слова като основа и принцип за това как гледат, определят и измерват всеки въпрос. Вместо това използват човешки гледни точки и сатанинска философия и теории, за да съдят тези въпроси. Заключенията, до които стигат, са, че нищо не е съгласно собствените им представи и всяко слово, което Бог изразява, и всяко действие, което Той предприема, не са по техен вкус. В крайна сметка от гледна точка на антихристите всичко, което Бог прави, е заклеймено.

Някои антихристи винаги желаят да държат властта в Божия дом, но им липсват заложби и специални умения, затова неизбежно се оказва, че вършат някои незначителни задачи в Божия дом, като почистване, раздаване на вещи и други прости, ежедневни задачи. Накратко, хора от този тип определено не могат да станат църковни водачи, проповедници или нещо подобно. Те обаче не се задоволяват с това да са обикновени последователи или да вършат това, което смятат за посредствена работа, защото са изпълнени с амбиция. Как се проявява това, че са пълни с амбиция? Те искат да разследват, да разпитват, да са в течение и особено да се намесват във всеки голям или малък въпрос в Божия дом. Ако има някаква работа, която изисква труд от тях, те винаги разпитват: „Как върви

отпечатването на книги за нашия божи дом? Как върви изборът на филмов режисьор на нашата църква? Кой е настоящият режисьор? Кой пише сценариите? Кой е районният водач тук и какъв е той?“. Какво имат предвид, като питат за тези неща? Трябва ли да разпитват или да се замесват в тези въпроси? (Не, не трябва.) Всичко това са общи дела, несвързани с истината. Защо тези „добронамерени хора“ винаги разпитват наоколо? От истинска загриженост ли е, или просто си нямат друга работа? Нито едното, нито другото — това е, защото имат амбиции и искат да се изкачват в йерархията и да вземат властта. Могат ли да осъзнаят, че това е амбиция и желание да вземат властта? Не, не могат; липсва им този разум. Поради отвратителната им човешка природа и слабите им заложби те не могат да постигнат нищо, нито да изпълнят добре дори най-лесния дълг. По време на изпълнението на дълга си те постоянно се представят зле, бездействат, имат склонността да мързелуват и дори разпитват за различни въпроси. В крайна сметка те са премахнати поради тези проявления. Правилно ли е Божият дом да ги премахне? (Да.) Дали са премахнати, защото са били прекалено загрижени и любопитни? (Не.) Това е, защото не са се занимавали с подобаващи неща и са искали постоянно да се хранят наготово в Божия дом, затова са били отпратени и не им е било позволено да се размотават. Те не можеха да направят нищо добре, така че задържането им не си струваше главоболията — не са ли те неверници? Не трябва ли да бъдат премахнати? Когато дойде време да бъдат премахнати, те се разтревожиха и едва тогава потърсиха истините принципи, като питаха: „Трябва да потърся какви всъщност са принципите на божия дом за премахване и отлъчване на хора: на какво основание съм премахнат?“. Трябва да им отговориш: „Някой като теб, който обича да мързелува и мрази работата, причинява смущения и унищожение във всичко, което прави, напълно отговаря на принципите за премахване“. Не изглежда ли доста нелепо те да търсят принципите за премахване на хора, след като са извършили толкова много лоши неща, без да разбират какви хора са? (Да, изглежда.) Някои такива хора са били премахнати, докато други са били изпратени в обикновени църкви. Те не са подходящи за изпълнение на дълг в Божия дом и им липсват условията да изпълняват дълга си. Могат ли индивиди от този тип да осъзнаят, че това, което Бог е направил, е съгласно истината? Смея да кажа, че антихристите никога няма да го осъзнаят, защото са неверници и заклеймяват и осъждат всяко положително нещо, което е съгласно истината. Антихристът, който винаги е нетърпелив да разпитва, пълен с амбиция и постоянно се стреми да се изкачва по-високо, като същевременно му липсва всякаква искреност и преданост към изпълнението на собствения му дълг, сяда на земята и ридае на висок глас, когато го отпратят. Той казва: „Никой не разбира моето добронамерено сърце, моята искреност и преданост. Защо ме отпращат? Онеправдан съм и не съм съгласен! Никой не е толкова загрижен за бог и никой не е толкова предан в божия дом. Голямото ми усърдие и голямата ми

доброта се приемат като злонамереност — бог е толкова несправедлив!“. Не е ли това пледоария за невинност? Има ли сред думите му нещо, което хората трябва да казват? Има ли сред тях нещо, което е съгласно истинските факти? (Не.) Всички те са неразумни, абсурдни думи на неверници, пълни с оплаквания, недоволство и заклеймяване. Това е тяхното разкриване. Ако не бяха отпратени, те щяха да продължат с преструвките си и да се домогват да бъдат господари на Божия дом. Един господар така ли би постъпил? Един господар така ли би избухвал? Един господар така ли би управлявал Божия дом? Помолиха ги да почистят, но те се мотаеха навсякъде и не свършиха никаква работа. Помолиха ги да сготвят, но те не искаха да сготвят дори за двама души. Страхуваха се да не се уморят и смятаха, че това е под нивото им — така че какво друго могат да правят? Способни ли са на нещо друго, освен да бъдат водачи и да издават заповеди? Не е ли разумно Божият дом да ги премахне? (Да.) Напълно разумно е, но те продължават да проклинат зад кулисите, като избухват и правят сцени и се държат като невъздържани жени. Не са ли антихристи? Това е проявлението на нрава същност на антихрист. Когато се сблъскат с въпроси, които не са съобразени с техните интереси или предпочитания, когато се изправят пред неща, които не удовлетворяват техните желания или блянове, покоряват ли се и на йота? Могат ли да търсят истината? Могат ли да се успокоят, да изповядат греховете си и да се покаят? Не, не могат. Тяхната незабавна реакция е да се надигнат и да роптаят срещу Бог, пълни с думи на заклеймяване, осъждане, богохулство и проклятие. Те си мислят: „Щом божият дом не ме иска, добре. Ти не проявяваш милост, така че не ме обвинявай, че съм безсърдечен. Хайде да си покажем рогата и да видим кой е по-безпощаден!“. Това проявление на търсене на истината ли е? Това проявление, което едно нормално сътворено същество трябва да притежава, ли е? (Не, не е.) Тогава какво проявление е това? Как трябва да се отнасят към Бог онези, които искрено вярват в Него и Го следват? Те трябва да се покоряват на Бог истински и безусловно. Само враговете на Бог — Сатана и дяволите — биха отричали, заклеймявали и осъждали Бог, биха богохулствали и биха Го проклинали, като стигат дотам, че да роптаят срещу Него и да Му се противопоставят. Дори и да не можеш да приемеш този факт в момента и да измислиш сто причини, като твърдиш, че Божият дом се е отнесъл несправедливо с теб, ако имаш рационалност, човешка природа и дори минимална богобоязливост, можеш ли да се отнасяш към Бог по този начин? Категорично не! Ако някой може да направи това, има ли той дори капка съвест? Притежава ли някаква човешка природа? Има ли някаква богобоязливост? (Не, няма.) Ясно е, че той не е една от Божиите овце. Той никога не се е отнасял към Бог като към свой Господар; той никога не е смятал Бог за свой Бог. В сърцето му Бог е негов враг, а не негов Бог. Враговете на Бог са антихристите и Сатана; и обратното, антихристите са врагове на Бог — те са сатани и дяволи. Антихристите никога няма да приемат нищо, което Бог прави, и никога няма да кажат „амин“ на

никое слово, изречено от Бог. Това е същността на Божия враг — Сатана — и това е присъщата същност на антихристите. Те са враждебни към Бог без причина и са способни да заклеймяват Бог без причина. Не е ли това нечестивост? Това е чиста проба нечестивост.

Тези видове нрав на един антихрист присъстват в различна степен във всеки човек, но чрез разкриването на тези видове нрав и пътя, избран от хората, когато вярват, можете ли да прецените кой е антихрист, кой е полагащ труд и кой е един от Божиите избраници, който може да бъде спасен? (Макар че всички те разкриват нрав на антихрист, някои хора, след като разкрият покварения си нрав, имат чувство за съвест, чувстват се виновни, могат да се покаят и могат да практикуват истината — това са тези, които могат да бъдат спасени. Обаче онези, които нямат чувство за съвест, които мислят, че са прави дори след като са направили грешки, упорито отказват да се покаят и отхвърлят изцяло истината — тези хора са антихристи и нямат шанс за спасение.) Правилни ли са тези две твърдения? (Да.) Току-що казаното е по същество правилно, но не е достатъчно конкретно. Въпреки че също притежават нрав на антихрист, когато някои хора се сблъскат със ситуации, те са способни да търсят истината, да се опълчат на плътта, да изпитват съжаление, след като разпознаят покварения си нрав, да се чувстват виновни, да се обърнат, да практикуват в съответствие с истините принципи, да изберат правилния път, да изберат да практикуват истината и в крайна сметка да придобият разбиране за истината и да навлязат в истината реалност, като постигат покорство пред Бог. Такива хора могат да бъдат спасени и са Божии избраници. Има и друг тип хора, които знаят, че имат нрав на антихрист, но не се изследват, когато се сблъскат със ситуации. Когато открият, че са направили нещо нередно, нямат никакво истинско разбиране, не могат да развият силно чувство на вина в себе си, не са способни на никакво покаяние или обръщане и са объркани относно истината и спасението. В Божия дом те са готови и желаят да полагат труд, могат да направят всичко, което се иска от тях, но не го приемат сериозно; понякога могат да причинят прекъсвания и смущения, но не са зли хора. Те могат да приемат кастрене, но никога не търсят активно истината, когато вършат нещо, или не следват истините принципи, когато се справят с въпроси. Не проявяват интерес към яденето и пиенето на Божиите слова и към истината. Макар че могат да полагат усилия в дълга си донякъде, им липсва ентусиазъм, когато става въпрос за стремеж към истината, и нямат интерес да го правят. Не проявяват никаква преданост в изпълнението на дълга си; донякъде проявяват известна готовност и искреност. Те могат да познават различни видове покварен нрав, но никога не се самоанализират, когато се сблъскат със ситуации, и не се стремят да станат някой, който може да разбира истината и да я прилага на практика. Това са полагащи труд. Последната категория се състои от антихристи. Те са врагове на Бог, на истината и на положителните неща. Сърцата им са изпълнени с нечестивост,

с роптаене срещу Бог, с противопоставяне на Бог и със заклеймяване, осъждане и хулене срещу справедливостта, положителните неща и истината. Не вярват в съществуването на Бог, в Неговото господство над всички неща и още повече не са склонни да позволят на Бог да господства над съдбата на човечеството. Никога не разбират себе си и независимо колко грешки или прегрешения извършват, никога не ги признават, не се покайват и не се обръщат. В сърцата им липсва каквото и да било угризение и те напълно отхвърлят истината. Това са антихристите. Оценяването дали човек има отношение на приемане към истината е като цяло точно при определянето към коя категория хора принадлежи. Към коя категория принадлежите вие? Сред Божиите избраници ли сте, които могат да бъдат спасени, или сте антихрист, или полагащ труд? Преминавате ли към първата категория, или не попадате в нито една от тези категории? Няма никой, който да не попада в нито една от тези категории: всеки принадлежи към една от трите. Злите хора, на които им липсва човешка природа, са тези със същността на антихристи; тези, които имат известна човешка природа, които имат съвест и разум, както и относително добър характер, които могат да се стремят към истината, да обичат положителните неща и да обичат истината и които се боят от Бог и могат да Му се покорят, могат да бъдат спасени — те са Божиите избраници. Онези с характер, който е по средата, нито особено добър, нито особено лош, на които им липсва всякакъв интерес към истината и изобщо не желаят да се стремят към нея, но изпълняват дълга си с известна искреност, са полагащите труд. Това е критерият за оценка. Може ли един антихрист да стане полагащ труд? (Не.) А има ли категория хора сред полагащите труд, които могат да станат Божии избраници? (Да.) Какво е пространството за промяна тук? (Те трябва да се стремят към истината.) Може с повече години вяра, повече преживявания и срещи и разбиране на повече истини те постепенно да преминат от етапа на полагащи труд към това да бъдат Божии избраници. Понеже в момента разбирането им за истината е малко и вярата им в Бог е особено малка, те имат малък интерес към изпълнението на дълга си и практикуването на истината. Липсва им духовен ръст, за да се стремят към истината, и не могат да се избавят от амбициите и желанията си, наред с други различни нужди на плътта. Следователно засега могат да останат само на етапа на полагащи труд. Въпреки това, относително погледнато, тези хора имат съвест и обичат положителните неща; тъй като постепенно започват да разбират истината, средата им се променя, те вярват в Бог от по-отдавна, имат по-дълбоки преживявания и развиват истинска вяра в Бог. Също така постепенно започват да виждат истината и положителните неща по-ясно, пътят, който трябва да следват, става по-ясен, развиват интерес към истината и обичат истината все повече. Такива хора могат постепенно да тръгнат по пътя на спасението и да станат Божии избраници; те имат пространство за подобрение и промяна. От друга страна, не е правилно да се каже, че тези със същността на антихристи могат да станат

Божии избраници и да бъдат спасени, защото същността на антихристите е тази на дяволи и врагове на Бог — антихристите никога не могат да се променят.

Току-що разговаряхме за отричането, заклеймяването, осъждането и богохулството от нечестивия им нрав същност, който те разкриват в начина, по който се отнасят към Бог и Неговото дело. Винаги, когато нещо противоречи на техните представи или вреди на техните интереси, незабавната реакция на антихристите е да се надигнат, да се съпротивляват и да го заклеймяват, като казват: „Това е грешно, това е направено от хора и аз няма да отстъпя пред това. Ще подам жалба и ще намеря доказателства, за да изясня този въпрос. Ще заявя позицията си, ще се защитя, ще разплета въпроса от игла до конец и ще видя кой мъти водата в цялата работа, този, който руши добрата ми репутация и хубавите неща, които имам“. Фразата „Във всичко има добри Божии намерения“ се превръща в празно твърдение в сърцата на антихристите, неспособно да напътства или променя техните средства, методи и принципи на действие. Напротив, те разчитат на това, което е естествено за тях, когато се сблъскат с всяка ситуация, като измислят всеки метод и използват всичките си способности и стратегии, за да действат. Несъмнено това, което правят, е заклеймяване и осъждане на Бог, както и богохулство. Мислите на хората са пропити със сатанинска логика и идеи, не може да се говори за никаква истина. Следователно, когато се сблъскат с такива въпроси, проявленията на антихристите отразяват тези на Сатана: както Сатана се отнася към Бог, така и антихристите се отнасят към Него по същия начин и каквито и средства или думи да използва Сатана спрямо Бог, антихристите използват същите. По този начин нечестивата същност на антихристите като врагове на Бог се разбира от само себе си. Дори и да е някой, който е вярвал в Бог само ден или два, разбира ли той разликата между хората и Бог в нормалното си човешко мислене и рационалност? (Да, разбира.) Като възрастен с нормална човешка природа знае ли той в сърцето си как да се отнася към Бог? (Да.) Има ли стандарт в човешката рационалност за най-подходящия и най-добрия начин да се отнасяш към човек, когото почиташ? (Да.) Хората са склонни да се кланят и да се подмазват, да им говорят приятни неща и да се умилкват. Дори ако този човек ги бие или ругае, те намират начин да бъдат отстъпчиви и покорни. И така, когато става въпрос за техните родители, знаят ли хората как да проявяват уважение и любов и кое поведение е вреда и омраза? Има ли критерий за оценка на това? (Да.) Това доказва, че хората, живи същества, покрити с човешка кожа, се различават от животните и са по-висши от тях. Ти знаеш как да уважаваш и обичаш родителите си, защо тогава не знаеш как да се отнасяш към Бог с любов и уважение? Как можеш да се отнасяш към Бог по този начин? Небрежно да заклеймяваш и осъждаш, да се осмеляваш небрежно да богохулстваш и проклинаш — това ли правят нормалните хора? (Не.) Дори животните не се държат по този начин. Ако човек отгледа животно, дори диво, и

прекара известно време с него, стига то да разпознае кой е неговият стопанин, то винаги ще бъде уважително към този стопанин, като се отнася към него като към роднина, като към член на семейството, различно от начина, по който се отнася към други животни или хора. Да предположим, че ти си бил негов стопанин: след като е преминало през две или три други домакинства, когато го срещнеш отново, достатъчно е само да усети миризмата ти и то веднага ще стане нежно към теб. Дори и да е свирепо животно, то няма да те изяде. Неговата свирепост е присъща, произтичаща от Божието творение и предопределение. Това е инстинкт за оцеляване, даден му от Бог, а не жесток или нечестив нрав — той се различава от злото на антихристите. Имаше двама души, които осиновиха малко лъвче. Когато лъвът порасна, стана трудно да си позволят храненето му, състоящо се предимно от месо, така че когато навърши една година, го пуснаха обратно в естествената му среда. Три години по-късно те отново срещнаха лъва. Лъвът ги видя отдалече и нетърпеливо се затича към тях. В началото те се разтревожиха, като си мислеха: „Няма ли да ни изяде? Това е лъв“. Оказа се, че лъвът се приближи, прегърна ги като приятели, а те в замяна прегърнаха и погалиха лъва. След това лъвът им представи членовете на семейството си и когато трябваше да си тръгнат, той не искаше да се разделят. Можеш да видиш такава сцена, в която това най-свирепо от дивите животни, хищник, взаимодейства с хора. Не е ли доста трогателно? (Да, така е.) Дори в свирепите животни хората могат да видят тяхната дружелюбна страна, но това липсва при антихристите. Понеже антихристите притежават сатанински нрав и са хора със сатанински нрав същност, поради това те могат да осъждат и да заклеймяват Бог, както и да богохулстват. Такива нагласи водят до съответни проявления и особено подходи. Не са ли антихристите по-лоши от животните? Хората знаят как да проявяват уважение и любяща грижа към тези, които почитат, и към най-близките си роднини и родителите си, и знаят кои техни действия могат да ги наранят и да им навредят. Те могат да преценят тези неща. Антихристите обаче са способни да проявяват такова поведение спрямо Бог, което е наистина вбесяващо. Това показва, че присъщата природа на такива индивиди е същността на антихристите. По-точно, тези индивиди са олицетворение на Сатана, те са живи сатани, те са дяволи — те не са Божии овце. Биха ли Го проклинали Божиите овце? Биха ли Го заклеймявали Божиите овце? (Не.) Защо не? (Защото те слушат Бог и Му се покоряват.) Те слушат и се покоряват — това е един аспект. Ключова е тяхната истинска вяра в Бог. Ако наистина вярваш в Божията идентичност, статус и същност, тогава независимо какво прави Бог или как го прави, дори и да причини вреда, ти няма да Го заклеймиш. Само тези, които искрено вярват в Бог, които имат истинска вяра в Него, се поставят в позицията на сътворено същество, като винаги се отнасят към Бог като към Бог. Това е факт.

Вече разговаряхме за това как антихристите проклинат Бог, противопоставят Му се и роптаят срещу Него. Някои открито Му се противопоставят, установяват

фракции, формират съюзи и създават независими царства. Други тайно Го проклинат зад затворени врати, някои Го проклинат в сърцата си и се противопоставят и роптаят срещу Него в сърцата си. Независимо дали Го проклинат открито или тайно, всички те са антихристи; не са Божии овце. Те са от рода на Сатана и без съмнение не са нормални хора или сътворени същества съгласно критериите. Когато повечето хора се сблъскат със ситуации, които не са съобразени със собствените им представи, или се сблъскат с Божия съд и наказание, те просто се чувстват разстроени, объркани и неспособни да го приемат. Изразяват недоволство или проявяват непримиримост; може дори да станат негативни или да се отпуснат, но не стигат дотам, че да се противопоставят и да роптаят. С течение на времето, чрез молитва и четене на Божиите слова, с помощта на братята и сестрите, както и просветлението, напътствието и дисциплината на Светия Дух, те могат постепенно да се обърнат. Това е проявлението на обикновените покварени хора, когато им се случват неща. Антихристите, от друга страна, нямат тези положителни проявления и няма да променят пътя си. Ако дадена ситуация не е съобразена с желанията им, те проклинат. Ако следващата ситуация пак не е съобразена с желанията им, те отново проклинат. Проклинането върви ръка за ръка с противопоставянето и роптаенето. Някои антихристи дори казват: „Ако хора като мен не могат да бъдат спасени, тогава кой може?“. Не е ли това роптаене? Не е ли това противопоставяне? (Да, така е.) Това е противопоставяне. Те нямат и следа от покорство и се осмеляват да роптаят срещу Бог и да Му се противопоставят — това са сатани. Нека да приключим тук нашето общение за различните проявления на нечестивия нрав.

Б. Изпитване на неприязън към истината

Сега ще разговаряме по втората точка от нрава същност на антихристите — изпитването на неприязън към истината. Преди сме разговаряли за доста подробности по тази точка за изпитването на неприязън към истината, но тук ще окачествим основно антихристите, като разнищим нрава им същност на изпитване на неприязън към истината. Основната характерна черта на нрава в начина, по който антихристите подхождат към истината, е неприязънта, а не просто липсата на интерес. Липсата на интерес е просто сравнително меко отношение към истината, което не е ескалирало до нивото на враждебност, заклеймяване или противопоставяне. Това е просто липса на интерес към истината, нежелание да ѝ се обръща внимание, като те казват: „Какви положителни неща, каква истина? Дори и да придобия тези неща, какво от това? Ще подобрят ли живота ми или ще повишат способностите ми?“. Те не се интересуват от тези неща и затова не им обръщат внимание, но това не достига до неприязън. Неприязънта показва определено отношение. Какво отношение? Щом чуят за някакво положително нещо

и за всичко, свързано с истината, те изпитват омраза, отвращение, съпротива и нежелание да слушат. Дори може да се опитат да намерят доказателства, за да заклеймят и очернят истината. Това е нравът им същност на изпитване на неприязън към истината.

Също като другите хора антихристите могат да четат Божиите слова, да чуват какво казва Бог и да преживяват делото на Бог. На пръв поглед изглежда, че те също могат да разберат буквалния смисъл на Божиите слова, да знаят какво е казал Бог и че тези слова дават възможност на хората да поемат по правилния път и да бъдат добри хора. За тях обаче тези неща остават просто теоретични. Какво означава, че остават теоретични? Подобно е на това как някои хора може да вярват, че дадена теория в някоя книга е добра, но когато я сравнят с реалния живот и се замислят за злите тенденции, човешката поквара и различните потребности на цялото човечество, те намират теорията за непрактична и откъсната от реалния живот и осъзнават, че тя не може да помогне на хората да се приспособят или да следват тези зли тенденции и това зло общество. Затова смятат, че тази теория е добра, но че това е само нещо, за което да се говори, за да удовлетворява желанията и фантазиите на човечеството за красиви неща. Например, ако някой харесва статуса и иска да бъде чиновник, да бъде превъзнасян и почитан сред хората, той трябва да разчита на ненормални методи като лъжата, самоизтъкването и стъпкването на другите и така нататък, за да постигне тази цел. Истината обаче заклеймява точно тези неща. Тя заклеймява и отрича тези желания и амбиции на хората. В реалния живот хората смятат, че да се открояват е нещо допустимо, но такива искания се заклеймяват от Бог и от истината. Следователно тези искания не се приемат в Божия дом, няма място да бъдат приложени, нито пространство да бъдат осъществени. Но ще се откажат ли антихристите от тях? (Няма да се откажат.) Точно така, няма да се откажат. Щом видят това, антихристите си мислят: „Сега разбирам. Значи, истината изисква хората да са безкористни, да се жертват, да са толерантни и великодушни, да изгубят егото си и да живеят за другите. Това е истината“. След като определят истината по този начин, започват ли да се интересуват от истината, или изпитват отвращение към нея? Те започват да изпитват отвращение към нея и към Бог, като казват: „Бог винаги казва истината, той винаги разобличава нечисти неща като човешките желания и амбиции и винаги разобличава онова, което лежи на дъното на човешките души. Изглежда, че бог разговаря за истината с цел да лиши хората от стремежа им към статус, желания и амбиции. Първоначално си мислех, че бог може да удовлетвори желанията на хората, да изпълни техните желания и мечти и да им даде това, което искат. Не очаквах, че бог е такъв бог. Той не изглежда толкова велик. Аз съм изпълнен с амбиции и желания: може ли бог да хареса човек като мен? Като се съди по това, което бог винаги е казвал, и се чете между редовете на словата му, изглежда, че бог не харесва хора като мен, нито може да

се разбира с някой като мен. Изглежда, че не мога да се разбера с такъв практически бог. Защо намирам за толкова неприятни словата, които говори, делото, което върши, принципите на действията му и неговия нрав? Бог иска от хората да бъдат честни, да имат съвест, да търсят, да се подчиняват и да се боят от бог, когато им се случват неща, и да се избавят от своите амбиции и желания — това са неща, които не мога да направя! Това, което бог изисква, не само е несъвместимо с човешките представи, но и не е съобразено с човешките чувства. Как мога да вярвам в него?“. След като премислят нещата по този начин, те развиват ли добро чувство към Бог, или се отдалечават от Него? (Те се отдалечават.) След известен период на преживяване антихристите все повече чувстват, че хора като тях, които имат амбиции и желания и са изпълнени с въжделения, няма да бъдат добре дошли в Божия дом, че тук няма място, където да използват уменията си, и че не могат да дадат воля на въжделенията си тук. Те си мислят: „В божия дом не мога да разкрия изключителния си талант. Никога няма да имам възможност да се отлича. Казват, че ми липсва духовно разбиране, че не разбирам истината и че имам нрав на антихрист. Не само че не съм повишен или поставен на важна позиция, но и съм заклеймен. Какво лошо има в това да създам собствено независимо царство? Какво лошо има в това да измъчвам другите? Щом имам власт, трябва да действам така! Кой не би действал така, ако имаше власт? Тогава какво лошо има в това да участвам в нечестна игра и да мамя по време на избори? Не правят ли всички невярващи същото? Защо не е позволено в божия дом? Дори казват, че това е безсрамно. Как може да се смята за безсрамно? Човек се стреми нагоре, а водата тече надолу. Това е правилно! В божия дом не е забавно. Но хората в този свят са доста жестоки и не е лесно да се разбираш с тях. В сравнение с тях хората в божия дом се държат малко по-добре. Ако нямаше бог, щеше да е прекрасно да се мотая тук; ако нямаше бог и истина, които да управляват хората, аз щях да бъда шефът в божия дом, господарят и царят“. Докато изпълняват дълга си в Божия дом, те постоянно преживяват различни неща, непрекъснато са кастрени и сменят различни видове дълг и накрая осъзнават нещо, като казват: „В божия дом всичко, което се случва, се измерва и разрешава с помощта на истината. Винаги се набляга на истината и бог винаги говори за нея. Тук не мога да дам воля на домогването си!“. Достигнали до този момент в преживяванията си, те започват да изпитват все по-голяма неприязън към истината, към царуването на истината, към това, че всичко, което Бог прави, е истината, и към търсенето на истината. До каква степен изпитват неприязън към тези неща? Те дори не искат да признаят или да приемат доктрините на истините, които са признавали в самото начало, и изпитват изключително отвращение в сърцата си. Затова, щом дойде време за събиране, те стават сънливи и тревожни. Защо са тревожни? Те си мислят: „Тези събирания продължават по три-четири часа — кога ще свърши това? Не искам повече да слушам!“. Има една фраза, която

може да опише настроението им, и тя е „седя като на тръни“. Те осъзнават, че докато истината царува в Божия дом, те никога няма да имат възможност да се отличат, а винаги ще бъдат ограничавани, заклеймявани и отхвърляни от всички и че колкото и да са способни, няма да им бъдат давани важни роли. Вследствие на това ненавистта им към истината и към Бог се засилва. Някой може да попита: „Защо не са изпитвали ненавист от самото начало?“. Всъщност те са изпитвали ненавист от самото начало, но по онова време всичко в Божия дом им е било непознато. Те не са имали представа за него, но това не означава, че не са изпитвали ненавист или неприязън. В действителност са изпитвали неприязън към истината в своята природа същност, просто не са го осъзнавали. Природата същност на тези хора несъмнено изпитва неприязън към истината. Защо казвам това? По природа те обичат несправедливостта, нечестивостта, властта, злите тенденции, да управляват, да контролират хората и всички подобни негативни неща. Като се съди по нещата, които обичат, извън всякакво съмнение е, че антихристите изпитват неприязън към истината. Освен това по отношение на стремежа им, те преследват статус, да се открояват, да поставят ореол на главата си, да бъдат водачи сред хората, да бъдат внушителни и силни, да имат престиж и сила, където и да говорят и да действат, заедно със способността да контролират хората — преследват тези неща. Това също е проявление на неприязън към истината. Също така, съдейки по отношението им към истината, колкото и да чуят от нея тези индивиди, това няма да е от полза. Някои може да попитат: „Дали е защото имат лоша памет?“. Не, не е. Някои антихристи имат отлична памет, те са особено красноречиви и могат веднага да приложат наученото и да се перчат с него. Тези, на които им липсва прозорливост, следователно мислят, че тези индивиди притежават добри заложби и че Светият Дух върши делото Си в тях. Прозорливите хора обаче могат веднага да разпознаят, че това, което говорят, са все доктрини и празни думи, че то е лишено от всякаква истина реалност и е предназначено да подвежда хората. Антихристите са такива хора: те особено обичат да изнасят възвишени проповеди, да обсъждат духовни теории по празен начин и да изливат порой от думи, който, щом започне, е извън темата и е хаотичен. Много хора не могат да ги разберат, а антихристите казват: „Това е езикът на третото небе; как бихте могли да го разберете?“. Основното проявление на неприязънта на антихристите към истината се вижда в отношението им към нея и, разбира се, то се проявява и в обичайния им ежедневен живот и дейности, особено в начина, по който изпълняват дълга си. Те показват няколко проявления. Първо, те никога не търсят истината, дори когато ясно знаят, че трябва. Второ, те никога не практикуват истината. Щом не търсят истината, как могат да я практикуват? Само чрез търсене може да има разбиране, а само разбирането може да доведе до практикуване; те не търсят, нито изобщо приемат присърце истините принципи. Те дори ги презират, изпитват неприязън към тях и ги гледат с враждебност. Следователно

те никога дори не се докосват до практикуването на истината и дори ако понякога разбират истината, не я практикуват. Например, когато другите предложат добър начин на действие във връзка с нещо, те може да отвърнат: „Какво му е доброто на това? Ако направя така, няма ли собствените ми идеи да отидат на вятъра?“. Някои може да кажат: „Божият дом ще претърпи загуби, ако правим нещата по твоя начин; трябва да действаме според принципите“. Те отговарят: „Какви принципи! Моят начин е принципът; каквото си мисля, това е принципът!“. Това не е ли непрактикуване на истината? (Да.) Друго от основните им проявления е, че те никога не четат Божиите слова, нито се занимават с духовна практика. Когато някои хора са заети с работа и не могат да намерят време да четат Божиите слова, те мълчаливо размишляват или пеят няколко химна, а ако минат много дни, без да четат Божиите слова, изпитват чувство на празнота. В условия на натовареност си откраднат момент, за да прочетат един пасаж и да се заредят, като размишляват, докато почувстват Божието присъствие, и сърцата им се успокояват. Такива хора не са твърде далеч от Бог. От друга страна, антихристите не се чувстват притеснени, ако мине ден, без да четат Божиите слова. Дори да не четат Божиите слова в продължение на 10 дни, не чувстват нищо. Все така могат да живеят доста добре, без да четат Божиите слова в продължение на една година, и дори могат да минат три години, без да четат Божиите слова, и да не почувстват нищо — те не изпитват страх или празнота в сърцата си и продължават да живеят удобно. Сигурно изпитват силна неприязън към Божиите слова! Човек може да изкара ден, без да чете Божиите слова, поради заетост, или може би 10 дни по същата причина. Ако обаче някой може да изкара цял месец, без да чете Божиите слова, и все така да не чувства нищо, тогава има проблем. Ако мине година, без човек да чете Божиите слова, той не просто няма копнеж по Божиите слова, а изпитва неприязън към истината.

Друго проявление на неприязънта на антихристите към истината е тяхното презрение към Христос. Преди сме разговаряли за презрението им към Христос. И така, какво им е направил Христос, за да Го презират? Наранил ли ги е или им е навредил, или е направил нещо против желанията им? Накърнил ли е някой от интересите им? Не. Христос няма лична вражда с тях и те дори не са Го срещали. Тогава как биха могли да Го презират? Първопричината се крие в същността на антихристите на неприязън към истината. Друго проявление на неприязънта на антихристите към истината е тяхното презрение към реалността на всички положителни неща. Реалността на всички положителни неща обхваща широк кръг от неща, като например всички неща, които Бог е създал, и техните закони, различните живи същества и законите, които управляват живота им, и най-вече различните закони, които управляват живота на тези живи същества, наречени хора. Например въпросите за раждането, възрастта, болестта и смъртта, които са най-близо до човешкия живот — краката на нормалните хора отслабват с напредването на възрастта, здравето им се влошава, зрението им се замъглява,

започват да чуват по-трудно, зъбите им се разклащат и те смятат, че трябва да се примирят със старостта. Бог господства над всичко това и никой не може да се противопостави на този природен закон — нормалните хора могат да признаят и приемат всички тези неща. Въпреки това, независимо колко дълго живее човек или какво е състоянието на физическото му здраве, някои неща не се променят, като например начина, по който трябва да изпълнява дълга си, позицията, която трябва да заеме, и отношението, с което трябва да изпълнява дълга си. От друга страна, антихристите отказват да се примирят. Те казват: „Кой съм аз? Не мога да остарея. Винаги трябва да съм различен от обикновените хора. Стар ли ти изглеждам? Има някои неща, които вие не можете да правите на тази възраст, но аз мога. Краката ви може да отслабнат на петдесет години, но моите остават пъргави. Дори практикувам да скачам от покрив на покрив!“. Те винаги искат да оспорят тези нормални закони, които Бог е повелил, постоянно се опитват да ги нарушат и да покажат на другите, че са различни и изключителни и превъзхождат обикновените хора. Защо правят това? Те искат да оспорят Божиите слова и да отрекат, че Неговите слова са истината. Не е ли това проявление на същността на антихристите да изпитват неприязън към истината? (Да.) Има и друг аспект, а именно, че антихристите почитат злите тенденции и тъмните влияния; това допълнително потвърждава, че са врагове на истината. Антихристите дълбоко се възхищават на режима на Сатана и различните способности, умения и дела на злите духове, за които се говори в легендите, както и злите тенденции и тъмните влияния, и ги почитат. Вярата им в тези неща е непоклатима и те никога не се съмняват в тях. Сърцата им не само са освободени от неприязън към тези неща, но и са изпълнени с уважение, почит и завист към тях. Дори дълбоко в сърцата си те следват отблизо тези неща. Антихристите имат такова отношение дълбоко в сърцата си към тези зли и тъмни неща — не означава ли това, че изпитват неприязън към истината? Категорично! Как би могъл някой, който обича тези нечестиви и тъмни неща, да обича истината? Това са хора, които принадлежат към злите сили и към шайката на Сатана. Разбира се, те непоколебимо вярват в нещата на Сатана, докато сърцата им са изпълнени с отвращение и презрение към истината и положителните неща. Тук в общи линии ще приключим нашето обобщение по точката за неприязънта към истината.

В. Жестокост

Друга част от нрава същност на антихристите е жестокостта. Антихристите могат да бъдат обобщени с една фраза: антихристите са зли хора. Когато имат статус, е очевидно, че са антихристи. Когато нямат статус, как можете да прецените дали са антихристи? Трябва да погледнете човешката им природа. Ако човешката им природа е злобна, коварна и отровна, тогава те сто процента са антихристи. Ако някой никога не е имал статус и никога не е бил водач, а човешката

му природа не е добра, как можете да определите дали е антихрист? Трябва да видите дали човешката му природа е отровна и дали е зъл човек. Ако е зъл човек, тогава дори и да няма статус, той сто процента е антихрист. Следователно друг типичен аспект от същността на нрава на антихристите е жестокостта. Дали жестокият нрав на антихристите е като жестокостта на лъвовете или тигрите, които ловуват плячка? (Не.) Месоядните животни ловуват поради глад; това е телесна нужда и инстинкт. Но когато не са гладни, те не ловуват. Каква е разликата с жестокостта на антихристите? Нима антихристите не стават свирепи, ако не ги провокираш, а стават такива само когато ги провокират? Или пък няма да те контролират, ако не ги слушаш, а ще го правят, ако ги слушаш? Или няма да те измъчват, стига да ги слушаш, а ще те измъчват, ако не ги слушаш? (Не.) Жестокостта на антихристите е нрав, същност — тя е истинска сатанинска същност. Тя не е инстинкт, нито нужда на плътта, а по-скоро проявление и характерна черта на нрава на антихристите. И така, какви са проявленията, разкриванията и подходите на жестокия нрав на антихристите? Кои техни действия показват, че нравът им е жесток, че имат същността на зли хора? Споделете какво мислите. (Те измъчват другите.) (Те потискат и изключват онези, които са различни от тях.) (Те набеждават другите и им залагат капани.) (Те контролират и манипулират хората.) (Те създават клики и сеят раздори.) Създаването на клики и сеенето на раздори са донякъде коварни; това са проявления на нечестив нрав, но не достигат до жестокост. Разпространяването на представи, установяването на независими царства — жестоки ли са тези неща? (Да.) Противопоставянето на работните подредби, смущаването на делото на Божия дом, заграбването на Божиите приношения и прякото противопоставяне на Бог — жестоки ли са тези неща? (Да.) Заграбването на приношения не е просто алчност; то е и проявление на жесток нрав. Това, че антихристите могат да заграбват приношения, показва изключително жесток нрав, равен на този на бандитите. Повторете точките, които току-що прегледахме. (Те измъчват другите, потискат и изключват онези, които са различни от тях, набеждават ги и им залагат капани, контролират и манипулират хората, разпространяват представи, установяват независими царства, противопоставят се на работните подредби, нападат Бог и заграбват приношения.) Общо девет точки. Това са общо взето проявленията на жестокия нрав на антихристите. Всъщност има още някои специфични проявления, но те са почти идентични с тези, така че няма да ги изброявам подробно. Казано накратко, тези, които използват тези подходи и стратегии, са зли хора. От една страна, подходите им са коварни, например набеждаването, залагането на капани и разпространяването на представи са все сравнително коварни. От друга страна, стратегиите им са доста отровни и свирепи, което ги окачествява като хора с жесток нрав.

Съдейки по тези три аспекта на нрава същност на антихристите, могат ли те да бъдат спасени? (Не, не могат.) Желаят ли те да полагат труд в Божия дом? (Не,

не желаят.) Те не се стремят към истината, не обичат истината и сърцата им са изпълнени с враждебност към Бог и към положителните неща. Те дори не желаят да вършат най-основните неща — да полагат труд и да изпълняват дълга си в Божия дом — тоест, те не могат да вършат дори това, което един човек нормално би трябвало да прави. Не само че не могат да го правят, а напротив, те смущават, прекъсват и рушат нормалния ред на братята и сестрите, които изпълняват дълга си, както и нормалния църковен живот. В същото време те смущават делото на Божия дом, нормалното навлизане на хората в живота и нормалното Божие дело у хората. И това не е всичко, те също така искат да управляват и да упражняват власт в Божия дом; те искат да подвеждат, да привличат на своя страна и да контролират хората, да установят собствени независими царства и фракции в Божия дом и напълно да превърнат онези, които следват Бог, в собствени последователи, за да могат да постигнат своята амбиция и желание да упражняват власт и влияние, да контролират Божиите избраници и да съперничат на Бог, като се изправят срещу Него като равни. И така, има ли изобщо някаква стойност в това да се използват антихристи в Божия дом? Могат ли те изобщо да изпълняват някаква добра функция в Божия дом? (Не.) Съдейки по тяхната човешка природа, стремежи, амбиции, желания, пътищата, по които вървят, и отношението им към истината и към Бог, в Божия дом такива хора могат да изпълняват само функцията да смущават, прекъсват и рушат делото на Бог. Те не могат да изпълняват дори най-малката положителна функция, защото никога не се стремят към истината, а в своята природа същност изпитват неприязън към истината и са изпълнени с враждебност към истината и към Бог. Това е същността на антихристите.

Засега напълно приключихме с общението за различните проявления на антихристите. Чрез това, за което разговаряхме днес, можете ли вече да прозрете антихристите? Ако обобщим с най-простата фраза: злите хора са антихристи, а антихристите са все зли хора. Като го казвам така, не станаха ли нещата много по-ясни за вас? Не са ли по-лесни за разбиране сега? През последните две години непрекъснато разнищвахме природата същност на антихристите и вие преминахте през голямо облагородяване, като се тревожехте дали не сте антихристи. Сега най-накрая резултатът е налице. Процесът беше доста предизвикателен, но крайният резултат е добър: вие имате нрава на антихристи, но не сте антихристи. Как стигнахте до това разбиране? Кой ред от Моите общения ви накара да осъзнаете това? (Миналия път, чрез Божието общение за разликата между характера и нрава същност на антихристите и тези на другите хора, започнахме да разбираме малко. Хората със съвест и разум могат да се покаят и да се променят, след като извършат зло, докато онези, които притежават нрава същност на антихристите, твърдо отказват да се покаят и не чувстват нищо, независимо колко зло извършват.) Хората имат някои разкривания на нрава на антихристите, но те са неволни и не идват от тяхната съзнателна воля; когато тези разкривания

бъдат открити, хората изпитват неудобство, болка, угризения и чувство на вина и тогава могат постепенно да променят курса си. Когато хората разберат тази точка, те се чувстват много по-спокойни и откриват, че все още има възможност да бъдат спасени и че не са антихристи. Въпреки че имат някаква връзка с нрава на антихристите, за щастие, те нямат връзка с нрава същност на антихристите. Стига да не си зъл човек, ти не си антихрист. Но означава ли това, че нямаш нрава на антихристите? (Не, не означава.) Когато сега казвам, че всеки има нрава на антихристите, чувствате ли съпротива в сърцата си? (Не.) Не чувствате съпротива; вече можете да приемете този факт. Обобщете проявленията на нрава същност на антихристите. (Антихристите изпитват неприязън към истината, мразят истината и никога няма да приемат истината.) Това стига до същността; антихристите никога няма да приемат истината; те изпитват неприязън и враждебност към истината. Някои хора не се стремят към истината, но не са враждебни към нея и също така смятат, че всичко, което Бог казва, е правилно и добро, и се възхищават на истината и искат да се стремят към нея, но имат слаби заложби и им липсва път. Други нямат интерес към истината, но и не са враждебни към нея; те са от хладкия към нея тип. Антихристите обаче са различни; те изпитват неприязън и враждебност към истината. В момента, в който се спомене истината или Бог, те изпитват омраза и опитът да ги накараш да приемат истината ги кара да станат ненормални, те изпитват отвращение в сърцата си, никога не я приемат — това е същността на антихристите. Какво друго? (Антихристите твърдо отказват да се покаят, независимо какво грешно направят, и никога няма да практикуват истината.) Те няма да признаят собствените си грешки, никога не се покайват и няма да се променят в продължение на много години. Те не признават, че Бог е истината, че Божиите слова са истината, така че как биха могли да практикуват истината? Липсва им човешка природа, те не са хора, те са дяволи, сатани и врагове на Бог, така че категорично няма да практикуват истината.

26 декември 2020 г.

Официален уебсайт
QR код

Приложение „Църквата
на Всемогъщия Бог“

Официален уебсайт
https://bg.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/bg/video
Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/bg/facebook
E-mail: contact.bg@godfootsteps.org